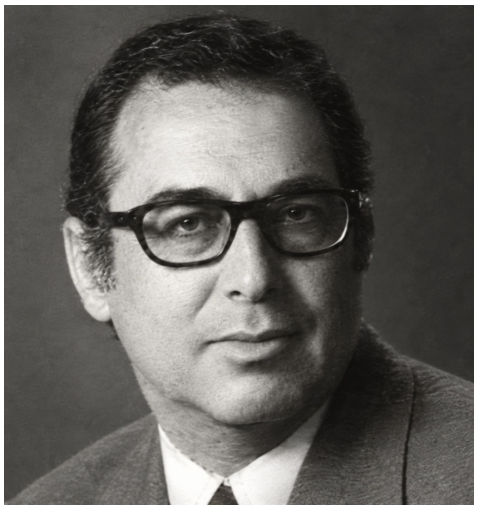
Dr. Peter David Beter (1921–1987)

Krátke predstavenie autora

Peter David Beter bol americký právnik, autor a politický komentátor. Narodil sa 21. júna 1921 a zomrel 14. marca 1987. V roku 1973 vyšla jeho kniha The Conspiracy Against the Dollar, v ktorej predložil svoj výklad medzinárodných finančných vzťahov a postavenia amerického dolára.

Od júna 1975 do novembra 1982 nahral 80 Audio listov, vydávaných spoločnosťou Audio Books, Inc. V približne hodinových nahrávkach sa venoval politike, hospodárstvu a medzinárodným udalostiam svojej doby. Spájal ich s vlastnými tvrdeniami o zákulisných mocenských vzťahoch a so svojimi osobnými a náboženskými presvedčeniami.

Táto zbierka sprístupňuje slovenskému čitateľovi celé preklady Audio listov spolu s prehľadom Bird’s-eye View. Jej cieľom je zachovať autorov hlas a dobový kontext. Autorove obvinenia, predpovede a neoverené historické tvrdenia treba odlišovať od nezávisle doložených udalostí.

Životopisné údaje a údaje o sérii: úvod k Dr. Beter AUDIO LETTER Reference Digest, Audio Books, Inc. (1983), dostupný na https://www.peterdavidbeter.com/docs/all/dbeye.html

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Portrét: čiernobiela verzia dodaná pre toto vydanie; pôvod a prípadné úpravy fotografie nie sú doložené.

Dr. Peter David Beter — Kompletná séria Audio listov AL01–AL80

Bird’s-eye View a úplné slovenské preklady

Spojené vydanie — 7. októbra 2026

Poznámka pre čitateľa: Táto zbierka spája existujúci slovenský preklad Bird’s-eye View a všetkých 80 Audio listov. Zachováva celé znenie jednotlivých prekladov vrátane ich poznámok. Historické tvrdenia, obvinenia, predpovede a hodnotenia patria pôvodným autorom a nie sú týmto vydaním nezávisle overené. Dobové rady a časové odkazy sa vzťahujú na dobu vzniku textov.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Obsah — kliknite na názov časti

Bird’s-eye View — Vtáčí pohľad	Audio list č. 01	Audio list č. 02	Audio list č. 03
Audio list č. 04	Audio list č. 05	Audio list č. 06	Audio list č. 07
Audio list č. 08	Audio list č. 09	Audio list č. 10	Audio list č. 11
Audio list č. 12	Audio list č. 13	Audio list č. 14	Audio list č. 15
Audio list č. 16	Audio list č. 17	Audio list č. 18	Audio list č. 19
Audio list č. 20	Audio list č. 21	Audio list č. 22	Audio list č. 23
Audio list č. 24	Audio list č. 25	Audio list č. 26	Audio list č. 27
Audio list č. 28	Audio list č. 29	Audio list č. 30	Audio list č. 31
Audio list č. 32	Audio list č. 33	Audio list č. 34	Audio list č. 35
Audio list č. 36	Audio list č. 37	Audio list č. 38	Audio list č. 39
Audio list č. 40	Audio list č. 41	Audio list č. 42	Audio list č. 43
Audio list č. 44	Audio list č. 45	Audio list č. 46	Audio list č. 47
Audio list č. 48	Audio list č. 49	Audio list č. 50	Audio list č. 51
Audio list č. 52	Audio list č. 53	Audio list č. 54	Audio list č. 55
Audio list č. 56	Audio list č. 57	Audio list č. 58	Audio list č. 59
Audio list č. 60	Audio list č. 61	Audio list č. 62	Audio list č. 63
Audio list č. 64	Audio list č. 65	Audio list č. 66	Audio list č. 67
Audio list č. 68	Audio list č. 69	Audio list č. 70	Audio list č. 71
Audio list č. 72	Audio list č. 73	Audio list č. 74	Audio list č. 75
Audio list č. 76	Audio list č. 77	Audio list č. 78	Audio list č. 79
Audio list č. 80			

Rozšírený tematický index AL01–AL80

Prehľad všetkých troch tém jednotlivých Audio listov podľa ich slovenských prekladov. Názvy a opisy zachovávajú autorov výklad a nepredstavujú nezávislé overenie jeho tvrdení.

Audio list č. 01

Téma 1: Dôkazy v škandále so zlatom vo Fort Knox

Téma 2: Nedávny vývoj týkajúci sa prezidenta Geralda Forda

Téma 3: Nelson Aldrich Rockefeller

Audio list č. 02

Téma 1: Prvé známky oslabovania kontroly bratov Rockefellerovcov

Téma 2: Prísne tajné domáce vojenské prípravy na nepokoje

Téma 3: Tajný centrálny trezor zlata vo Fort Knox

Audio list č. 03

Téma 1: Pravda o atentáte na prezidenta Johna F. Kennedyho

Téma 2: Hospodárska moc Rockefellerovcov a spôsob jej udržiavania

Téma 3: Zmeny plánov na tretiu svetovú vojnu po zásahu Indiry Gándhíovej proti CIA

Audio list č. 04

Téma 1: „DOHODA O PREDAJI ZLATA“ MEDZINÁRODNÉHO MENOVÉHO FONDU A ZOSADENIE AMERICKÉHO DOLÁRA Z TRÓNU.

Téma 2: POLITIKA ATENTÁTOV A NENÁPADNÉ MANÉVROVANIE PRI ODPOČÍTAVANÍ K DIKTATÚRE.

Téma 3: RÝCHLO SA ČRTAJÚCE OBRYSY PLÁNOVANEJ VOJNY V ÁZII V ROKU 1977.

Audio list č. 05

Téma 1: CIA, Fort Knox a otravovanie Ameriky

Téma 2: Obetovanie New Yorku ako spúšťača všeobecného hospodárskeho kolapsu

Téma 3: Pokračujúce prípravy novej ústavy Spojených štátov a vojny v Ázii

Audio list č. 06

Téma 1: Fordova hospodárska depresia, ázijská vojna a blížiaca sa skaza krajín OPEC

Téma 2: Plutónium vo Fort Knox a zrada Kongresu voči nám

Téma 3: Posledné dni Geralda Forda vo funkcii prezidenta

Audio list č. 07

Téma 1: Politická kontrola, zakrývanie a ochromenie

Téma 2: Hospodárska kontrola, umelá depresia a menový chaos

Téma 3: Aliancia korporátneho a štátneho socializmu a jadrová vojna

Audio list č. 08

Téma 1: Naše obvinenia pre občiansku obžalobu v súvislosti s utajovaním dvojitého škandálu vo Fort Knox

Téma 2: Pokrok a problémy Rockefellerovcov v ich úsilí stiahnuť naše hospodárstvo na sovietsku úroveň

Téma 3: Takzvané „uvoľňovanie napätia“ a ignorované prorocké varovania Georgea Washingtona

Audio list č. 09

Téma 1: Ako ste terčom tajného prevzatia Poštovej služby Spojených štátov Rockefellerovcami

Téma 2: Ako nadchádzajúce vojny ovplyvnia vás a vašu rodinu

Téma 3: Ako máte byť pešiakom v hre, ktorá má urobiť z Nelsona Rockefellera nášho prvého diktátora

Audio list č. 10

Téma 1: Svetová vláda a ničenie rodinného života

Téma 2: Svetový menový chaos a nadchádzajúci krach tu v Amerike

Téma 3: Tretia svetová vojna a plánované vyhlásenie národného výnimočného stavu

Audio list č. 11

Téma 1: Ako sú jednotlivci redukovaní na obetovateľných pešiakov v rockefellerovskom programe ochrany a presadzovania vlastných záujmov

Téma 2: Ako sú národy manévrované do vojny a ničenia v rámci rockefellerovskej predstavy pokroku

Téma 3: Ako nás tlačia a klamú, aby sme zahodili svoje dedičstvo slobody a prijali rockefellerovskú diktatúru

Audio list č. 12

Téma 1: Zotročovanie prostredníctvom monopolu a ničenia slobodného konkurenčného podnikania

Téma 2: Zotročovanie prostredníctvom inflácie a ničenia hospodárstva

Téma 3: Záväzok zotročovať prostredníctvom jednotnej svetovej vlády a jadrového ničenia

Audio list č. 13

Téma 1: SPRISAHANIE ZA HOSPODÁRSKE ZNIČENIE

Téma 2: SPRISAHANIE ZA POLITICKÉ ZNIČENIE

Téma 3: SPRISAHANIE S CIEĽOM NIČIŤ ĽUDSKÉ ŽIVOTY

Audio list č. 14

Téma 1: SOVIETSKA RAKETOVÁ KRÍZA ROKU 1976

Téma 2: HITLEROV VZOR PRE OBDOBIE DVOJSTÉHO VÝROČIA AMERIKY

Téma 3: PLÁNY PRE BUDÚCNOSŤ AMERIKY POD OKUPÁCIOU A DIKTATÚROU

Audio list č. 15

Téma 1: ROCKEFELLEROVSKÉ ZAPREDANIE AMERIKY SOVIETSKEMU ZVÄZU

Téma 2: SOVIETSKA STRATÉGIA PREKVAPIVÉHO NÁMORNÉHO ÚTOKU V PRVEJ JADROVEJ VOJNE

Téma 3: CELOSVETOVÉ ROZMIESTNENIE SOVIETSKYCH PODMORSKÝCH RAKIET A BÔMB

Audio list č. 16

Téma 1: AUGUSTOVÁ RAKETOVÁ KRÍZA ROKU 1976

Téma 2: MEDZERA V SPRAVODAJSKÝCH INFORMÁCIÁCH SPOJENÝCH ŠTÁTOV A NOVÉ KOLO SOVIETSKYCH PODMORSKÝCH RAKIET

Téma 3: NEVYHLÁSENÁ PONORKOVÁ VOJNA, KTORÁ PRÁVE PREBIEHA

Audio list č. 17

Téma 1: ČERVENÝ PIATOK A KAMPAŇ ZA ZNIČENIE GENERÁLA GEORGEA S. BROWNA

Téma 2: ZATAJOVANIE CHEMICKEJ VOJNY, KTORÁ ÚDAJNE PREBIEHA, POD ZÁMIENKOU PRASACEJ CHRÍPKY

Téma 3: FANTÓMOVÉ VOĽBY ROKU 1976

Audio list č. 18

Téma 1: NARASTAJÚCA DISKUSIA O SOVIETSKEJ VOJENSKEJ MOCI

Téma 2: PREČO SOVIETSKY ZVÄZ CHCE JADROVÚ VOJNU

Téma 3: AKO VLÁDNE A TLAČOVÉ UTAJOVANIE NIČIA NAŠE ŠANCE NA MIER

Audio list č. 19

Téma 1: PREČO SPOJENÉ ŠTÁTY NEVYPUSTILI DRUŽICU ZEME AKO PRVÉ

Téma 2: PREČO VÄČŠINA AMERIČANOV NEDOKÁŽE UVERIŤ, ŽE JADROVÁ VOJNA JE BEZPROSTREDNÁ

Téma 3: AKO HLAVNÉ NADÁCIE OSLOBODENÉ OD DANÍ PRIPRAVILI CESTU SOVIETSKEMU JADROVÉMU ÚTOKU

Audio list č. 20

Téma 1: ROZLÚČKOVÁ KRITIKA HENRYHO FORDA NA ADRESU NAJVÄČŠEJ NADÁCIE NA SVETE

Téma 2: SÚČASNÉ PREDVOJNOVÉ NEPRIATEĽSTVÁ, KTORÉ VEDÚ K PRVEJ JADROVEJ VOJNE

Téma 3: VEĽKÉ TAJNÉ PRETEKY V SUPERZBRANIACH

Audio list č. 21

Téma 1: AKO SME SKUTOČNE STRATILI NAŠU NÁRODNÚ BEZPEČNOSŤ

Téma 2: PREDVOJNOVÁ AMERIKA, 1977

Téma 3: KONIEC JEDNEJ ÉRY

Audio list č. 22

Téma 1: AKO OKOLNOSTI DOKAZUJÚ ROCKEFELLEROVSKO-SOVIETSKE PLÁNY NA ZNIČENIE AMERIKY

Téma 2: ÚSILIE PREZIDENTA CARTERA URÝCHLIŤ PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma 3: AKO SA VYUŽÍVA CIRKEV

Audio list č. 23

Téma 1: PREDVOJNOVÁ SABOTÁŽ AMERIKY

Téma 2: PRICHÁDZAJÚCA NÁMORNÁ BITKA O SPOJENÉ ŠTÁTY A SVET

Téma 3: NEVYROZPRÁVANÁ OSOBNÁ OBEŤ GENERÁLA GEORGEA S. BROWNA

Audio list č. 24

Téma 1: OPÄT O PÁDE BABYLONU

Téma 2: OSUDOVÝ NÁPIS NA STENE PRE AMERIKU

Téma 3: VODA, KONEČNÁ ZBRAŇ

Audio list č. 25

Téma 1: PANAMSKÝ PRIEPLAV AKO PASCA VEDÚCA K VOJNE

Téma 2: DRUHÁ BITKA O BRITÁNIU

Téma 3: UMELÉ ZEMETRASENIA PRIPRAVUJÚCE PÔDU PRE PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Audio list č. 26

Téma 1: VOJNA VO VESMÍRE: BITKA ŽATEVNÉHO SPLNU, 27. septembra 1977

Téma 2: POSLEDNÉ DNI ROCKEFELLEROVHO IMPÉRIA

Téma 3: AMERICKÝ SEN, IN MEMORIAM

Audio list č. 27

Téma 1: SOVIETSKY ČASTICOVÝ LÚČ A ZABIJACKÉ DRUŽICE

Téma 2: ŠÍRIACI SA ATÓMOVÝ MOR NAZÝVANÝ LEGIONÁRSKA CHOROBA

Téma 3: PREBIEHAJÚCE VYNÚTENÉ ODZBROJOVANIE AMERIKY

Audio list č. 28

Téma 1: DOM ROZDELENÝ PROTI SEBE PRE SALT

Téma 2: VÝMENA SOVIETSKYCH A AMERICKÝCH HROZIEB

Téma 3: SADATOVA CESTA DO IZRAELA A PRVÁ JADROVÁ VOJNA

Audio list č. 29

Téma 1: CYKLÓNY, VZDUŠNÉ OTRASY A SOVIETSKE ZASTRAŠOVANIE AMERIKY

Téma 2: ROZOBERANIE ALIANCIE NATO

Téma 3: ZRADA AMERIKY VEDÚCA K NOVEJ BOĽŠEVICKEJ REVOLÚCII

Audio list č. 30

Téma 1: JEDNOSVETOVÝ PLÁN NAŠICH TAJNÝCH VLÁDCOV, KTORÝ SA VYMKOL Z RÚK

Téma 2: AGRESÍVNA NOVÁ POLITIKA KREMĽA

Téma 3: SOVIETSKA PRIPRAVENOSŤ POLICAJNE DOZERAŤ NA SVET

Audio list č. 31

Téma 1: ÚSVIT SOVIETSKEJ KOZMOSTRATÉGIE A KOZMOPOLITIKY

Téma 2: ZRÝCHĽUJÚCE SA PRÍPRAVY NA „NÁRODNÝ NÚDZOVÝ STAV“

Téma 3: RASTÚCE STRATY V TAJNEJ VOJNE O „SALT“

Audio list č. 32

Téma 1: KOZMOSFÉRY, KOZMOSTRATÉGIA A IGNOROVANÉ VAROVANIA GENERÁLA THOMASA POWERA

Téma 2: SOVIETSKE PRÍPRAVY NA INVÁZIU DO SPOJENÝCH ŠTÁTOV

Téma 3: AKO UDALOSTI SPEJÚ K JADROVÉMU HOLOKAUSTU

Audio list č. 33

Téma 1: INFLÁCIA, ZLATO A BURZOVÁ PASCA NA MEDVEDE

Téma 2: LET KOREAN AIR LINES 902 - LIETAJÚCA LUSITANIA

Téma 3: SÚMRAK REPUBLIKY SPOJENÝCH ŠTÁTOV

Audio list č. 34

Téma 1: BITKA PRI MIDWAY ZOPAKOVANÁ VO VESMÍRE;

Téma 2: ZEMETRASENIA, OVLÁDANIE POČASIA A HLAD V AMERIKE;

Téma 3: VEREJNÉ PRIZNANIE DOKTORA BETERA.

Audio list č. 35

Téma 1: ZLOM A ROZKLAD ZÁPADNEJ CIVILIZÁCIE;

Téma 2: KAMIKADZE PLÁNY AMERICKÝCH TAJNÝCH VLÁDCOV;

Téma 3: PLÁNY KREMĽA NA MEDZIPLANETÁRNE RUSKÉ IMPÉRIUM.

Audio list č. 36

Téma 1: ODKAZ ZOSNULÉHO JOHNA D. ROCKEFELLERA III.;

Téma 2: NOVÁ AMERICKÁ STRATÉGIA PRVÉHO ÚDERU;

Téma 3: NÁSLEDKY PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Audio list č. 37

Téma 1: BLÍZKOVÝCHODNÁ CESTA K AMERICKÉMU PRVÉMU ÚDERU;

Téma 2: RUSKÁ ÁZIJSKÁ PROTISTRATÉGIA PRVÉHO ÚDERU;

Téma 3: ÉRA AMERICKÉHO UTEČENCA.

Audio list č. 38

Téma 1: RUSKÁ SVÄTÁ VOJNA ZA VYHLADENIE BOĽŠEVIZMU;

Téma 2: RUSKÝ PLÁN NADVLÁDY NAD ZEMOU;

Téma 3: RUSKÝ PROGRAM VYSLANIA ĽUDSTVA DO VESMÍRU.

Audio list č. 39

Téma 1: RUSKÉ BEZPROSTREDNÉ PRENASLEDOVANIE BOĽŠEVICKÝCH NEPRIATEĽOV

Téma 2: PANICKÉ AMERICKÉ PREZBROJOVANIE VEDÚCE K NÁRODNEJ SAMOVRAŽDE

Téma 3: VEREJNÉ PRÍZNAKY PRICHÁDZAJÚCEJ VOJNY.

Audio list č. 40

Téma 1: VOJENSKÝ ÚČEL TRAGÉDIE V JONESTOWNE

Téma 2: BITKA V GUYANE, DEŇ VĎAKYVZDANIA 1978

Téma 3: ÚVODNÉ SCÉNY PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Audio list č. 41

Téma 1: HOSPODÁRSKE ODPOČÍTAVANIE K PRVEJ JADROVEJ VOJNE;

Téma 2: DUCHOVNÁ VOJNA A KOLAPS DÔVERY;

Téma 3: BOĽŠEVICKÉ MANÉVROVANIE NA ZÍSKANIE ČASU NA PREZBROJENIE.

Audio list č. 42

Téma 1: ÚPADOK DOMU ROCKEFELLEROVCOV

Téma 2: BOĽŠEVICKÉ SPRISAHANIE NA PÁPEŽSKÚ REVOLÚCIU

Téma 3: UFO, IFO A HLAVNÁ RUSKÁ TAJNÁ ZBRAŇ.

Audio list č. 43

Téma 1: ZÁHADNÉ ZMIZNUTIE DR. HENRYHO KISSINGERA

Téma 2: PLIENENIE RODINNÉHO IMPÉRIA ROCKEFELLEROVCOV

Téma 3: NAŠA POSLEDNÁ ŠANCA ZACHRÁNIŤ ZÁPADNÚ CIVILIZÁCIU.

Audio list č. 44

Téma 1: PODVODNÉ ZNOVUOBJAVENIE DR. HENRYHO KISSINGERA

Téma 2: HROZIACI KOLAPS BANKY CHASE MANHATTAN

Téma 3: EGYPTSKO-IZRAELSKÁ ZMLUVA PRE JADROVÚ VOJNU.

Audio list č. 45

Téma 1: DOMÁCA GUYANA NA THREE MILE ISLAND

Téma 2: TAJNÁ SPRAVODAJSKÁ VOJNA „DVOJNÍKOV“

Téma 3: POSLEDNÁ VÝZVA NA „PÚŤ ZA MIER“

Audio list č. 46

Téma 1: POMSTA NELSONA ROCKEFELLERA Z HROBU

Téma 2: KYVADLOVÉ LETY KOZMOSFÉR NA ZABRÁNENIE JADROVEJ VOJNE

Téma 3: NOVODOBÉ ZNOVUZRODENIE „SVÄTEJ ALIANCIE“

Audio list č. 47

Téma 1: Vedecké pozadie ruských robotoidov.

Téma 2: Ruská stratégia rozkladania boľševickej moci.

Téma 3: Meniace sa prúdy medzi vojnou a mierom.

Audio list č. 48

Téma 1: Záverečná kapitola veľkého zastierania pravdy o Skylabe.

Téma 2: Tajná vojna chodiacich mŕtvych.

Téma 3: Ako sa Amerika znovu naučí bázni pred Bohom.

Audio list č. 49

Téma 1: Ruská premena americkej politiky na Blízkom východe.

Téma 2: Domáce dôsledky aféry Andrewa Younga.

Téma 3: Ruská vojna na dvoch frontoch proti svetovej moci Rothschildovcov.

Audio list č. 50

Téma 1: Nekontrolovaná inflácia a kolabujúca americká ekonomika.

Téma 2: Kubánska kríza na zničenie SALT II.

Téma 3: Tisícročná vojna medzi Ruskom a Chazarmi.

Audio list č. 51

Téma 1: Krach amerického dolára.

Téma 2: Ruský program presadenia SALT II.

Téma 3: Prekvapivé boľševické nasadenie syntetických automatov.

Audio list č. 52

Téma 1: Strategický Irán a islamská Chomejního revolúcia.

Téma 2: Boľševická iránska stratégia pre termonukleárnu vojnu.

Téma 3: Americkí rukojemníci a bitka o Teherán.

Audio list č. 53

Téma 1: Vojnové napätie a zosnulý iránsky šach.

Téma 2: Prekvapujúce prevzatie moci kremeľskými „zástancami tvrdej línie“.

Téma 3: Práve prebiehajúce operácie jadrového úderu.

Audio list č. 54

Téma 1: Tajná americká porážka v januári 1980.

Téma 2: Úprava počasia ako zbraň odvety.

Téma 3: Zrýchľujúce sa ruské prípravy na prežitie jadrovej vojny.

Audio list č. 55

Téma 1: Verejné príznaky horúčky jadrovej vojny.

Téma 2: Pribúdajúce katastrofy v rozširujúcej sa tajnej vojne.

Téma 3: Boj na život a na smrť v Kremli.

Audio list č. 56

Téma 1: Ian Fleming a škandál so zlatom vo Fort Knox.

Téma 2: Zužujúce sa možnosti bolševického plánu jadrovej vojny.

Téma 3: Prvý krok v tom, čo môžete urobiť.

Audio list č. 57

Téma 1: Americké plány jadrového prvého úderu v správach.

Téma 2: Hurikán Allen a rozširujúca sa ruská vojna počasím.

Téma 3: „Druhý krok“ v tom, čo môžete urobiť.

Audio list č. 58

Téma 1: Americké zlato a vojna medzi Irakom a Iránom.

Téma 2: Ruský prvý úder proti rakete Titan-2.

Téma 3: „Tretí krok“ v tom, čo môžete urobiť.

Audio list č. 59

Téma 1: Plán prepustenia rukojemníkov v Iráne vedúci k vojne.

Téma 2: Senátor William Proxmire a „akčný krok č. 4“.

Téma 3: „Akčný krok č. 5“ na novom bojovom fronte.

Audio list č. 60

Téma 1: Veľké volebné prekvapenie roku 1980.

Téma 2: Plánovaný kolaps amerického bankového systému.

Téma 3: Nový vek vedenia vojny v utajení.

Audio list č. 61

Téma 1: Právna sabotáž Reaganovho preberania vlády.

Téma 2: Premárnená príležitosť senátora Williama Proxmirea.

Téma 3: Zlatý podvod na federálnych rezervných bankách.

Audio list č. 62

Téma 1: TAJNÁ VOJENSKÁ MISIA RAKETOPLÁNU COLUMBIA

Téma 2: NOVÉ KVAŠENIE RASTÚCEHO VOJNOVÉHO NAPÄTIA

Téma 3: PODVODY SO ZLATOM V PODANÍ NOVODOBÝCH PEŇAZOMENCOV

Audio list č. 63

Téma 1: PLÁNOVANIE PRVÉHO ÚDERU AMERIKOU A RUSKOM

Téma 2: HOSPODÁRSKA CESTA K DIKTATÚRE V AMERIKE

Téma 3: VAŠE ROZHODNUTIE: UJSŤ ALEBO BOJOVAŤ

Audio list č. 64

Téma 1: PRÍPRAVY PRED MISIOU RAKETOPLÁNU

Téma 2: PRERUŠENÝ LET RAKETOPLÁNU „COLUMBIA“

Téma 3: ZATAJOVANIE KATASTROFY „COLUMBIE“ ZO STRANY NASA

Audio list č. 65

Téma 1: PÁPEŽ, PREZIDENT A POLITIKA ATENTÁTOV

Téma 2: NÁSLEDKY KATASTROFY RAKETOPLÁNU „COLUMBIA“

Téma 3: NARASTAJÚCE SVETOVÉ KRÍZY A „NÁHODNÁ“ JADROVÁ VOJNA

Audio list č. 66

Téma 1: IZRAELSKÝ CVIČNÝ NÁLET PRE JADROVÝ ARMAGEDON

Téma 2: AMERICKÝ PLÁN „ODŠTARTOVAŤ PO VAROVANÍ“ PRE JADROVÚ SAMOVRAŽDU

Téma 3: ČO MÔŽETE UROBIŤ POČAS POSLEDNÝCH DNÍ AMERIKY

Audio list č. 67

Téma 1: NEČAKANÉ ZNOVUZRODENIE AMERICKÉHO ZLATÉHO ŠTANDARDU

Téma 2: VYNORENIE SA ŽIDOVSKEJ OTÁZKY V AMERIKE

Téma 3: LÍBYJSKÝ VZDUŠNÝ SÚBOJ A SKRYTÉ NÁMORNÉ VOJNOVÉ HRY

Audio list č. 68

Téma 1: OS REAGAN–BEGIN A ROZŠIRUJÚCE SA SVETOVÉ KRÍZY

Téma 2: ÚMYSELNÉ ODKLADY ŠTARTU RAKETOPLÁNU

Téma 3: REAGANOV ROZPOČET A SKORUMPOVANÉ HOSPODÁRSKE PLÁNY

Audio list č. 69

Téma 1: ATENTÁT NA SADATA PRE PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma 2: PROGRAM REAGANOVEJ ADMINISTRATÍVY NA POLONIZÁCIU AMERIKY

Téma 3: ROZHODNUTIE O MX A AMERICKÝ POSTOJ PRVÉHO ÚDERU

Audio list č. 70

Téma 1: VIANOČNÉ KRÍZY PRE PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma 2: DRUHÉ ZLYHANIE AMERICKÉHO RAKETOPLÁNU

Téma 3: NOVÝ ŠKANDÁL OKOLO MIZNÚCEHO AMERICKÉHO ZLATA

Audio list č. 71

Téma 1: „SIBÍRSKY EXPRES“ A OBNOVENÁ RUSKÁ GEOFYZIKÁLNA VOJNA

Téma 2: TAJNÝ RUSKÝ HOSPODÁRSKY PREVRAT V DOLÁROVÝCH AKTÍVACH

Téma 3: MENIACE SA ALIANCIE PRE PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Audio list č. 72

Téma 1: HORÚČKA JADROVEJ VOJNY A ROZŠIRUJÚCA SA TAJNÁ VOJNA

Téma 2: TRETIA VÝZVA RAKETOPLÁNU RUSKU

Téma 3: SKRACUJÚCI SA HARMONOGRAM PRVEJ JADROVEJ VOJNY

Audio list č. 73

Téma 1: NOVÉ PRÍZRAČNÉ VOJNOVÉ LIETADLÁ SPOJENÝCH ŠTÁTOV

Téma 2: „PROJEKT Z“ — TROJFÁZOVÁ STRATÉGIA PRVEJ JADROVEJ VOJNY

Téma 3: PRVÝ VOJENSKÝ ÚSPECH RAKETOPLÁNU

Audio list č. 74

Téma 1: VOJENSKÉ TAJOMSTVO OSTROVA JUŽNÁ GEORGIA

Téma 2: TAJNÁ NÁMORNÁ VOJNA NA JUŽNEJ POLOGULI

Téma 3: ROCKEFELLEROVSKÁ KAMPAŇ STRACHU PROTI JADROVEJ VOJNE

Audio list č. 75

Téma 1: ODPOČÍTAVANIE PENTAGONU K PRVEJ JADROVEJ VOJNE

Téma 2: EKONOMICKÝ ÚTOK NA ÚSTAVU SPOJENÝCH ŠTÁTOV

Téma 3: BILLY GRAHAM PROTI BOĽŠEVICKEJ VOJNOVEJ LOBBY

Audio list č. 76

Téma 1: ZRÚTENIE HAIGOVHO PROTIVOJNOVÉHO ŠTÁTNEHO PREVRATU

Téma 2: POSLEDNÉ KRÍZY, KTORÉ MAJÚ ZAPÁLIŤ JADROVÚ VOJNU

Téma 3: POSLEDNÁ MISIA RAKETOPLÁNU PRE VOJNU

Audio list č. 77

Téma 1: RASTÚCI ROZBEH K PRVEJ JADROVEJ VOJNE

Téma 2: VNÚTORNÝ PRECHOD AMERIKY NA VOJNOVÚ NOHU

Téma 3: STUPŇUJÚCA SA NALIEHAVOSŤ RUSKÝCH PROTIVOJNOVÝCH VAROVANÍ

Audio list č. 78

Téma 1: PREKVAPIVÉ ZASTAVENIE BEJRÚTSKEHO HOLOKAUSTU

Téma 2: KONEČNÉ PLÁNY PENTAGONU NA PREKVAPIVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma 3: RUSKÁ PREKVAPIVÁ ZBRAŇ NA JADROVÚ OBRANU

Audio list č. 79

Téma 1: ZRUŠENÝ PLÁN PREKVAPIVEJ JADROVEJ VOJNY

Téma 2: BEJRÚTSKY MASAKER PRE BUDÚCU VOJNU

Téma 3: NÁVRAT VOJNY POČASÍM „SIBÍRSKY EXPRES“

Audio list č. 80

Téma 1: HOSPODÁRSKY ÚPADOK AMERIKY DO NOVÉHO TEMNÉHO STREDOVEKU

Téma 2: VOJNOVÉ ODPOČÍTAVANIE K IZRAELSKÉMU ROKU SKAZY

Téma 3: STRIEDANIE STRÁŽÍ V NOVOM KREMLI

Vtáčí pohľad na sériu audio listov Dr. Petra Davida Betera

Úplný slovenský preklad anglického textu poskytnutého používateľom. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Nasleduje preklad historického textu z roku 1983. Zachováva tvrdenia, hodnotenia a dobovú perspektívu originálu; nejde o ich nezávislé overenie. Výrazy „dnes“, „teraz“ a podobné časové odkazy sa vzťahujú na dobu vzniku originálu. Označenie AUDIO LETTER® sa v preklade uvádza ako „audio list“.

Úvod k sérii AUDIO LETTER® Dr. Petra Davida Betera

Výňatok z referenčného prehľadu audio listov Dr. Betera (AUDIO LETTER® REFERENCE DIGEST).

Copyright © Audio Books Inc., 1983.

Dr. Peter Beter nahrával správy na audiokazetách série AUDIO LETTER od júna 1975 do novembra 1982. Každá nahrávka audio listu trvá približne jednu hodinu. Základný plán vydávania bol raz mesačne, presný dátum vydania v jednotlivých mesiacoch sa však pružne prispôsoboval udalostiam. Vydávanie audio listov bolo navyše dvakrát dočasne prerušené. Prvá prestávka, od mája do augusta 1977, oddeľovala audio listy č. 24 a 25 a súvisela s akčnou kampaňou Dr. Betera a jeho poslucháčov. Druhá prestávka trvala od februára do júna 1980 a oddeľovala čísla 54 a 55. Zapríčinil ju vážny srdcový infarkt, ktorý Dr. Beter utrpel počas nahrávania audio listu č. 54.

Dr. Beter ukončil sériu správ na audiokazetách v novembri 1982 po nahratí audio listu č. 80. Roky bojoval so srdcovými ochoreniami a jeho zdravotný stav sa zhoršoval. Po porade s lekármi sa rozhodol, že nastal čas prestať nahrávať.

Séria audio listov Dr. Betera vznikla z jeho spolupráce s podporovateľmi, ktorí sa o ňom prvýkrát dozvedeli prostredníctvom rozhlasových diskusných relácií v roku 1974. V tom čase bol veľmi žiadaným hosťom takýchto relácií po celej krajine. Väčšinou sa do nich zapájal cez diaľkové telefonické spojenie zo svojho bydliska na predmestí Washingtonu, D. C. Po mnohých rokoch pôsobenia ako veľmi úspešný washingtonský advokát, vládny úradník a medzinárodný právny a finančný poradca sa Dr. Beter v roku 1973 preslávil ako autor bestselleru The Conspiracy Against the Dollar — Sprisahanie proti doláru.

V rozhlasových reláciách mal Dr. Beter vo zvyku hovoriť veci, ktoré v danom čase zneli absurdne, no neskôr sa ukázali ako správne. Začiatkom roku 1973 vyhlásil, že viceprezidenta Spira Agnewa koncom leta zachváti náhly škandál, ktorý rýchlo povedie k jeho rezignácii. Agnew bol vtedy na vrchole úspechu a takýto vývoj udalostí sa zdal nepravdepodobný. Napriek tomu sa odohral, presne podľa uvedeného časového plánu. Na jar 1974 Dr. Beter opísal sled udalostí, v dôsledku ktorých škandál Watergate privedie Richarda Nixona k tomu, aby sa stal prvým prezidentom Spojených štátov v dejinách, ktorý odstúpi z funkcie. V tom čase sa zdalo, že Watergate stráca silu a Nixon sa snaží situáciu „ustáť“. Ešte menej uveriteľne pôsobilo, keď Dr. Beter opísal tajnú dohodu, ktorá podľa jeho slov existovala a na základe ktorej mal vtedajší viceprezident Gerald Ford po Nixonovej rezignácii nominovať Nelsona Rockefellera za svojho nového viceprezidenta. Na jar 1974 sa týmto veciam naozaj ťažko verilo. Ale uskutočnili sa.

Dr. Beter tvrdil, že udalosti tohto druhu, hoci verejnosť šokovali, boli plánované dlho vopred. Hovoril, že o nich vedeli určité spravodajské a dokonca aj obchodné kruhy v Amerike i v zahraničí. Vďaka svojim rozsiahlym kontaktom s týmito kruhmi Dr. Beter zverejňoval to, čo už privilegovaná hŕstka ľudí vedela.

Malá skupina súkromných občanov, ktorí boli spočiatku skeptickými poslucháčmi jeho rozhlasových vystúpení, bola čoraz znepokojenejšia, keď videla, ako sa jeho odhalenia znovu a znovu potvrdzujú. Rozhodli sa skúmať veci hlbšie a napokon ho kontaktovali. V septembri 1974 títo podporovatelia Dr. Betera založili spoločnosť Audio Books, Inc., aby mu poskytli cestu na zverejňovanie správ bez cenzúry či odpojenia zo strany tých, ktorí ovládali rozhlasové vysielanie. Po niekoľkých samostatných nahrávkach AUDIO BOOK® sa v roku 1975 začala séria audio listov Dr. Betera.

O Dr. Beterovi

[Poznámka: narodený 21. júna 1921; zomrel 14. marca 1987 (J. V.).]

Dr. Peter Beter — áno, tieto mená sa rýmujú — prvýkrát výraznejšie upútal pozornosť širokej verejnosti v roku 1973 svojou bestsellerovou knihou literatúry faktu The Conspiracy Against the Dollar (George Braziller, Inc., New York). Bol to strhujúci príbeh medzinárodných ekonomických intríg a menových manipulácií uskutočňovaných koordinovaným pôsobením nadnárodných korporácií, ktoré získali väčšiu moc než mnohé krajiny, v ktorých pôsobili. Cieľom bolo úmyselne podkopať a napokon zničiť americký dolár ako významný nástroj politického a ekonomického podmaňovania pod zástavou „nového imperializmu“. Dalo sa očakávať stupňovanie nepriaznivých dôsledkov: zrýchľujúca sa ekonomická „stagflácia“ — dnes už bežne používané slovo, ktoré pred rokmi vytvoril Dr. Beter — zhoršovanie finančnej situácie mestských samospráv a vlád jednotlivých štátov, prehlbovanie spoločenských nepokojov, rastúce napätie okolo Panamského prieplavu a ďalšie následky. Udalosti uplynulého desaťročia sa v ohromujúcej miere riadili scenárom, ktorý Dr. Beter odhalil vo svojej knihe.

V septembri 1974 získal Dr. Beter ďalšie označenie: „muž, ktorý otvoril Fort Knox“. V apríli toho istého roku vo výpovedi pred Kongresom obvinil legendárny americký depozitár zlata vo Fort Knox z toho, že z neho boli vyrabované americké menové zlaté rezervy, ktoré tam údajne boli uložené. Bol pripravený predložiť dôkazy a svedkov na podporu svojich obvinení. Neuskutočnilo sa však ani vyšetrovanie veľkou porotou, ani vyšetrovanie Kongresom… a tak Dr. Beter predložil svoju vec priamo verejnosti. Prednáškami, rozhlasovými diskusnými reláciami a zverejňovaním obvinení v bulvárnych novinách National Tattler vyvinul na federálnu vládu taký silný tlak, že na utíšenie verejného pobúrenia podnikla úplne bezprecedentný krok. Ministerstvo financií USA zorganizovalo 23. septembra 1974 takzvanú „prehliadku zlata“ pre niekoľko členov Kongresu a sto pozvaných novinárov. Príznačné však bolo, že medzi pozvanými nebol samotný Dr. Beter… ani žiadny iný nezávislý odborník na zlato. Slávna návšteva Fort Knox a následný takzvaný „audit zlata“ vykazovali mnohé nezrovnalosti, ktoré ministerstvo financií nikdy nevysvetlilo.

V audio listoch č. 14 a 15 z júla a augusta 1976 Dr. Beter zverejnil spravodajské informácie, ktoré dostal: Sovietsky zväz rozmiestňuje v teritoriálnych vodách Spojených štátov podvodné rakety krátkeho doletu ako prípravu na prekvapivý jadrový útok. V čísle 15 uviedol navigačné súradnice 64 rakiet, ktoré podľa neho dovtedy rozmiestnili po celom svete… vyzval poslucháčov, aby tlačili na Zbor náčelníkov štábov a žiadali

protiopatrenia… a v podstate vyzval vládu, aby dokázala, že sa mýli. Následný rozruch vyvolaný jeho poslucháčmi po celej krajine otriasol kruhmi americkej vlády, o čom hlavné spravodajské médiá nikdy neinformovali.

V polovici septembra 1976 sa Dr. Beter a jeden jeho spolupracovník viac než hodinu stretli s generálom Georgeom S. Brownom, predsedom Zboru náčelníkov štábov USA, v generálovej kancelárii v Pentagóne. Len o dva týždne skôr dostal Dr. Beter list podpísaný generálom Brownom — s fotokópiami zaslanými znepokojeným občanom po celej krajine — ktorý zdanlivo uvádzal, že jeho obvinenia týkajúce sa sovietskych podvodných rakiet boli prešetrené a označené za nepravdivé. Keď však potom Dr. Beter požiadal o stretnutie s generálom Brownom, aby mu oznámil polohy druhej skupiny 48 novorozmiestnených rakiet, stretnutie mu bezodkladne umožnili. Pentagón potvrdil tlači, že sa stretnutie uskutočnilo*, no túto zvláštnu postupnosť udalostí nikdy nevysvetlil.

*Pozri napríklad Norfolk (Virginia) Ledger-Star, 27. septembra 1976, s. E8, článok G. Bradshawa a J. Kestnera. Alebo Chicago Tribune, 4. decembra 1977, časť 2, „Special Report: Undersea Warfare“ — Osobitná správa: Podmorské vedenie vojny.

Profesijná kvalifikácia: Veci, ktoré Dr. Beter zverejňuje, sú mimoriadne — rovnako mimoriadna je však aj jeho profesijná minulosť predtým, než sa dostal do povedomia verejnosti. V rokoch 1951 až 1961 vykonával všeobecnú advokátsku prax vo Washingtone, D. C. V roku 1952 bol prijatý na zastupovanie pred Odvolacím súdom USA pre vojenské veci a v roku 1964 pred Najvyšším súdom USA. Mnohé jeho prípady boli vedené proti federálnej vláde a všetky vyhral — vrátane prípadu, v ktorom prichytil samotné ministerstvo spravodlivosti USA pri pálení záznamov v snahe zmariť jeho úspech. Výsledný rozsudok vo veci Farley proti USA, 131 C. Cls. 776 (1955), 127 F. Supp. 562, vytvoril nový právny precedens.

V roku 1961 prezident John F. Kennedy vymenoval Dr. Betera za právneho poradcu americkej Export-Import Bank, najväčšej banky vo vlastníctve vlády v západnom svete, kde pôsobil do roku 1967. Po odchode z Ex-Im Bank sa stal medzinárodným finančným a právnym poradcom a zároveň jedným z hlavných iniciátorov rozvoja súkromného medzinárodného podnikania v Zairskej republike. Je členom Judicature Society, Bankers’ Club of America, londýnskej Royal Commonwealth Society a United States Naval Institute. Je uvedený v životopisných príručkách, ako sú Who’s Who in the East, Blue Book of London a 2000 Men of Achievement (Londýn).

Vtáčí pohľad na sériu AUDIO LETTER® Dr. Betera

Výňatok z referenčného prehľadu audio listov Dr. Betera (AUDIO LETTER® REFERENCE DIGEST).

Copyright © Audio Books Inc., 1983.

Niekoľko všeobecných poznámok

Osemdesiat audiokaziet, ktoré tvoria sériu audio listov Dr. Betera, obsahuje obrovské množstvo informácií. Len jediné vypočutie celej osemdesiatkazetovej súpravy by zabralo čas zodpovedajúci dvom štyridsaťhodinovým pracovným týždňom.

Počas týchto dvoch týždňov by poslucháč videl, ako jedinečným spôsobom ožíva vyše sedem rokov významných aktuálnych udalostí. Videl by pôsobenie neviditeľných síl, ktoré

dávajú zmysel správam inak pôsobiacim chaoticky a iracionálne. A dozvedel by sa mnohé prekvapivé súvislosti historického pozadia, ktoré sú málo známe, no zásadné pre pochopenie toho, ako sme sa dostali do dnešnej situácie.

Žiaľ, bolo by to ako piť z požiarnej hadice. Poslucháč by za krátky čas prijal veľa informácií — ale ešte oveľa viac by mu uniklo.

Na opačnom konci stáli predplatitelia audio listov Dr. Betera, ktorí mali výhodu, že mohli postupne vnímať každú kazetu v kontexte vtedajších správ. Kazety však vychádzali viac než sedem rokov, od júna 1975 do novembra 1982. Musel by to byť výnimočný intelekt, ktorý by si počas celého tohto obdobia dokázal uchovať v pamäti všetky podstatné podrobnosti zo všetkých kaziet a prepájať ich s každou novou nahrávkou. Dr. Beter sa snažil tento problém zmierniť občasným zhrnutím predchádzajúceho vývoja, základný problém však zostáva. A pri opätovnom prechádzaní série sa aj dlhoročný poslucháč stretáva s podobným problémom „pitia z požiarnej hadice“, aký predstavuje súbor osemdesiatich kaziet.

Tak dlhoročný predplatiteľ, ako aj nový poslucháč potrebujú orientačnú mapu. Práve na to slúži referenčný prehľad audio listov.

V tejto časti „Vtáčí pohľad“ sa pokúsime čo najstručnejšie zhrnúť hlavné poznatky z osemdesiatdielnej série správ. Podrobnosti obmedzíme na minimum s výnimkou príkladov objasňujúcich jednotlivé body. Veríme, že vďaka základným obrysom uvedeným v tejto časti bude jednoduchšie pochopiť všetky podrobnosti v častiach 2 a 3 — nehovoriac o samotných kazetách — a že budú oveľa zmysluplnejšie, než keby sa posudzovali izolovane.

Z dlhodobého hľadiska je najdôležitejšie pochopiť práve tento širší obraz základných síl, ktoré stoja za aktuálnymi udalosťami. Hoci niektoré procesy rozoberané na kazetách už dobehli do konca, sily, ktoré ich vyvolali, pôsobia aj dnes. Pochopenie toho, ako tieto sily viedli k včerajším udalostiam, je kľúčom k rozpoznaniu podstaty nespočetných nových udalostí dneška a zajtrajška.

Politika: Tri súperiace frakcie v boji o svetovú moc

Pred desaťročiami Franklin D. Roosevelt povedal: „V politike sa nikdy nič nestane náhodou. Ak sa niečo stane, môžete sa staviť, že to tak bolo naplánované.“

Ešte o desaťročia skôr Benjamin Disraeli, známy ako britský premiér viktoriánskej éry, napísal: „Svetu vládnu ľudia celkom odlišní od tých, ktorých si predstavuje verejnosť.“

Tieto dve vyjadrenia spolu ilustrujú základný predpoklad, na ktorom stoja všetky nahrávky audio listov Dr. Betera. Podľa tohto predpokladu sú významné udalosti v politike, ekonomike a medzinárodných vzťahoch výsledkom zámerných krokov prevažne neviditeľných mocenských frakcií vo svete. Všetky tieto frakcie sa snažia zväčšovať svoj vplyv nad nami, bežnými obyvateľmi sveta. Každá z nich chce zároveň posilniť vlastnú moc na úkor ostatných mocenských frakcií.

Prebieha teda neustály mocenský zápas obrovských rozmerov, ktorý nepretržite formuje správy, no väčšina ľudí mu málo rozumie — ba ani netuší, že existuje. Ak sa tieto sily nerozpoznajú a nepochopia, aktuálne udalosti sú zo svojej podstaty mätúce bez ohľadu na to, ako usilovne človek sleduje správy. Aj tí najvzdelanejší a najinteligentnejší ľudia tak zostávajú zraniteľní voči manipulácii v prospech tých, ktorí v zákulisí ťahajú za nitky. Naopak, ak tieto prevažne neviditeľné sily poznáme a rozumieme im, významné udalosti

sa stávajú omnoho zrozumiteľnejšími a do istej miery dokonca predvídateľnými. Ľudia informovaní o týchto veciach sú oveľa menej zraniteľní a ťažšie ich oklamať zmanipulovanými správami a udalosťami.

Ako jeden z mnohých dramatických príkladov zo série audio listov si vezmime masaker v Jonestowne v Guyane v novembri 1978. Guyanský príbeh bol od začiatku do konca plný anomálií, nezodpovedaných otázok, protichodných vládnych vyjadrení a správ, ktoré do seba celkom nezapadali. Začal sa zavraždením amerického člena Kongresu a sprevádzajúcich novinárov, no po ňom nikdy nenasledovalo vyšetrovanie Kongresom. Obete zomreli na otravu kyanidom, čo je nesmierne bolestivá smrť zanechávajúca tvár skrivenú agóniou, no telá našli usporiadané v úhľadných, pokojne pôsobiacich radoch… tvárou nadol. Niekoľko dní po masovom nasadení amerických vojenských tímov, údajne na odstraňovanie následkov, náhle prudko stúpol počet vriec s telami. Narýchlo podávané vysvetlenia hovorcov Pentagónu boli také neuveriteľné, že ich stiahli a nahradili inými verziami. Tieto a mnohé ďalšie zvláštnosti guyanskej udalosti nikdy nevyriešili; jednoducho ich nechali časom vytratiť sa z verejnej pamäti. Pre ľudí, ktorí nepoznajú sily pôsobiace vo svetovom zákulisí, zostane Guyana navždy nevysvetlená… akoby sa také bizarné, významné a desivé udalosti mohli diať celkom bez príčiny.

Kľúčovým chýbajúcim prvkom vo všetkých správach o Guyane bola existencia tajnej sovietskej základne rakiet stredného doletu neďaleko Jonestownu. Dr. Beter o tejto základni verejne informoval pri mnohých príležitostiach viac než štyri roky predtým, než sa Guyana náhle dostala na titulné stránky. Informoval aj o rozpade spolupráce, ktorá predtým existovala medzi skutočnými vládcami Spojených štátov a Sovietskeho zväzu. Práve tieto faktory viedli priamo k jonestownskej tragédii — masovej vražde zinscenovanej ako zásterka na umožnenie tajnej vojenskej akcie proti ruskej raketovej základni. V priebehu niekoľkých dní po tragédiách v Jonestowne audio list Dr. Betera č. 40 zverejnil, čo presne sa stalo a prečo. Na tejto kazete Dr. Beter podrobne odpovedal na otázky, ktoré inak zostávajú nezodpovedané dodnes.

V priebehu osemdesiatich nahrávok audio listov Dr. Beter odhaľuje, že dnes vo svete pôsobia tri hlavné mocenské frakcie:

1. Rockefellerov kartel
2. Boľševicko-sionistická os
3. Noví vládcovia Kremľa

Tieto frakcie ako také existujú približne posledné storočie a ich vzájomné vzťahy sa neustále menili. Ich korene sú však oveľa staršie a možno ich sledovať späť cez mnohé storočia.

Rockefellerov kartel

Rockefellerov kartel je prvou z troch veľkých mocenských frakcií, ktorou sa audio listy Dr. Betera podrobne zaoberajú, a to prinajmenšom z dvoch dôvodov. Po prvé, hoci pôsobí celosvetovo, jeho ústredie je v Spojených štátoch. Po druhé, keď Dr. Beter v roku 1975 začal nahrávať audio listy, bol nesporne najmocnejšou z troch frakcií. Neskôr sa táto situácia dramaticky zmenila.

Rockefellerov kartel dnes zahŕňa niekoľko stoviek najväčších nadnárodných korporácií sveta — veľké ropné spoločnosti, veľké banky a veľkopodniky. Je to nový druh impéria s takým obrovským ekonomickým majetkom, že ho samotné vlády nedokážu účinne

kontrolovať. Jeho ústredie je americké, ale jeho perspektíva je globálna a nie je lojálne ani k Spojeným štátom, ani k nijakej inej krajine. Je samostatným impériom.

To, čo dnes predstavuje Rockefellerov kartel, založil pred vyše storočím John D. Rockefeller starší. Pomocou svojich známych bezohľadných obchodných taktík vytvoril trust Standard Oil a na prelome storočí sa stal prvým americkým miliardárom.

Takéto očividne neetické praktiky vyvolali odpor verejnosti, ktorý vyvrcholil rozhodnutím Najvyššieho súdu z roku 1911 o rozpustení trustu Standard Oil. Rockefeller však už vtedy postupoval rafinovanejšie a nachádzal spôsoby, ako zakrývať skutočný rozsah svojho bohatstva a moci, pričom ich ďalej rozširoval. Éra „rozbíjania trustov“ mala len malý trvalý účinok: pomocou nastrčených osôb a ďalších prostriedkov bolo možné zachovať účinnú kontrolu a koordináciu navonok rozdeleného impéria Standard Oil.

Počas dvadsiateho storočia, od prvej svetovej vojny, sa Rockefellerova ekonomická moc čoraz viac premieňala na politickú moc. Tú zasa využívali na ďalšie posilňovanie ekonomickej moci. Napríklad ropa zohrala kľúčovú úlohu vo všetkých významných amerických vojnách tohto storočia a Rockefellerove ropné záujmy z nich bohato profitovali. Táto úloha však bola spravidla zahmlievaná v dobových správach počas každej vojny aj v neskorších historických opisoch. Zatajovanie takýchto kľúčových informácií je príznakom rozširovania Rockefellerovej moci do oblasti žurnalistiky a vzdelávania. Moc je vždy najistejšia, keď zostáva nerozpoznaná, a preto sa vynakladá maximálne úsilie, aby sa informácie o nej nedostali na verejnosť.

Podobne sa od prelomu storočí rozvíjali a zdokonaľovali Rockefellerove „vzťahy s verejnosťou“ na rovnako klamlivé účely. Začalo sa to tým, že John D. Rockefeller starší, známy predovšetkým svojou chamtivosťou, začal meniť svoj obraz rozdávaním desaťcentových mincí ľuďom, ktorých náhodou stretol na ulici. Súčasne začal prispievať na dobročinné účely, vždy s veľkou pompou a publicitou, aby si ako údajný filantrop získal priazeň verejnosti. To viedlo k vzniku nadácií oslobodených od daní. Umožňovali investovať Rockefellerove peniaze do organizácií, ktoré vyzerali dobročinne, no v skutočnosti boli prostriedkami na ďalšie rozširovanie Rockefellerovej moci. Významné nadácie ovládané Rockefellerovcami využívali na premenu amerického života a hodnôt smerom, ktorý robil Ameriku náchylnejšou na ich kontrolu. Zároveň nadácie plnia neoceniteľnú úlohu skrytého prostriedku prepájania rozličných obchodných záujmov, ktoré tvoria Rockefellerov kartel.

John D. Rockefeller starší založil skutočnú dynastiu a odovzdal svoje plány a programy ďalším generáciám, aby v nich pokračovali. John D. Rockefeller mladší rozvíjal program neustáleho rastu moci s osobitným dôrazom na podkopávanie kresťanskej viery, ktorá je historicky základom hlavných amerických ideálov. Ale až Rockefellerova „tretia generácia“ rozšírila a rozvinula kartel na vrchol jeho moci. Zo šiestich členov tretej generácie sestra Abby a brat Winthrop veľkolepému plánu príliš neholdovali, hoci Winthrop sa stal guvernérom Arkansasu. Ostatní štyria bratia — John D. III., Nelson, Laurance a David — sa však do rozširovania Rockefellerovho impéria pustili s prefíkaným zápalom. Rozdelili si svet na sféry vplyvu; každý sa sústreďoval na vlastné oblasti, no svoje kroky koordinoval s ostatnými. Pracovali ako jeden celok a Dr. Beter o nich na svojich kazetách často hovorí jednoducho ako o „štyroch bratoch Rockefellerovcoch“.

Približne od druhej svetovej vojny držali opraty celosvetového Rockefellerovho impéria práve títo štyria bratia. Vytvorili modernú nadnárodnú korporáciu a po druhej svetovej

vojne využívali peniaze amerických daňových poplatníkov pod zámienkou „zahraničnej pomoci“ na budovanie svojho korporátneho impéria po celom svete. Druhá svetová vojna sa viedla o saudskoarabskú ropu a priniesla im bezprecedentný finančný zisk. Rockefellerove ropné spoločnosti získavali saudskú ropu s čistými nákladmi — po spätných zúčtovaniach a rôznych ďalších postupoch — asi päť centov za barel takmer tridsať rokov, až kým to arabské ropné embargo v roku 1973 nezastavilo. Obrovské zisky zo saudskej ropy umožnili bratom Rockefellerovcom skúpiť veľkú časť priemyselnej základne Spojených štátov, Európy a Japonska. Súčasne sa počas povojnových rokov rozširovala a prehlbovala ich moc v Latinskej Amerike, ktorú tam počas druhej svetovej vojny vybudoval Nelson Rockefeller. John D. Rockefeller III. riadil ekonomické ovládnutie veľkej časti čiernej Afriky kartelom: revolúcie vytvorili černošské vlády, ktoré pre nedostatok odborných znalostí museli požiadať Rockefellerove nadnárodné korporácie, aby „spravovali“ ich zdroje. Laurance Rockefeller sa venoval ovládaniu amerického leteckého, kozmického a obranného priemyslu, veľkých leteckých spoločností a manipulovaniu akciového trhu. David, najmladší, no najmocnejší, sa stal hlavnou postavou Rockefellerovho bankového impéria, ktorého chápadlá siahajú do obchodných kruhov po celom svete. Špecializoval sa aj na spravodajské záležitosti, hoci v tejto oblasti pôsobil tiež Nelson.

Po desaťročia štyria bratia Rockefellerovci do značnej miery presadzovali svoju vôľu. Vypracúvali plány, stanovovali harmonogramy a zvyčajne ich uskutočňovali bez problémov. V čase, keď Dr. Beter začal vydávať audio listy, však ich moc začínala vykazovať známky oslabenia. Urobili chyby a niektoré ich harmonogramy sa začínali posúvať. V rokoch 1974 až 1975 im určité plány narušilo čiastočné verejné odhalenie rozsiahlych nezrovnalostí okolo amerických menových zlatých rezerv. Potom sa v rokoch 1976 až 1977 rozpadlo ich dlhoročné tajné spojenectvo s Kremľom, keď ich bývalých spojencov — boľševikov — zvrhla nová vládnuca skupina v Rusku. Štyria bratia urobili chybu, keď boľševikov vyhnaných z Ruska privítali na mocenských pozíciách tu v Spojených štátoch. To začiatkom roku 1979 viedlo k zvrhnutiu štyroch bratov tunajšími boľševikmi. Najskôr John D. Rockefeller III. zomrel pri údajnej automobilovej „nehode“ v júli 1978. Potom bol koncom januára 1979 zavraždený Nelson Rockefeller, čím sa začal plnohodnotný boľševický štátny prevrat v zákulisí.

Rockefellerov kartel dnes už nie je priamo ovládaný rodinou Rockefellerovcov tak ako za štyroch bratov, ale zostáva mocnou silou. Keď Dr. Beter v novembri 1982 ukončoval sériu audio listov, reorganizovaný kartel postupne získaval späť časť stratenej moci v neľútostnom boji proti tunajším boľševikom.
Boľševicko-sionistická os

V roku 1917, na vrchole prvej svetovej vojny, sa odohrali dve udalosti, ktoré mali formovať veľkú časť dejín dvadsiateho storočia. Jednou bola boľševická revolúcia v Rusku. Druhou Balfourova deklarácia, ktorou britská vláda podporila myšlienku vytvorenia židovskej domoviny v Palestíne.

Boľševizmus aj politická sila známa ako sionizmus majú spoločné, málo známe korene. Obe vytvorili Rothschildove záujmové kruhy, ktorých podpora pred storočím stála aj za závratným vzostupom Johna D. Rockefellera staršieho k bohatstvu. Boľševizmus a sionizmus majú tiež spoločné historické korene v takzvanom „Kráľovstve Židov“ spred tisíc rokov. Toto kráľovstvo ležalo na území dnešného južného Ruska, medzi Čiernym a Kaspickým morom. Tvoril ho ľud známy ako Chazari, mongolsko-turkického pôvodu,

ktorého vládca oficiálne prijal judaizmus ako štátne náboženstvo. Urobil to ako politický manéver, ktorý mal Chazarii umožniť zachovať si politickú nezávislosť od dvoch mocných susedov. Boli to vtedajšie superveľmoci: moslimská ríša kalifov na juhu a kresťanská Byzantská ríša na západe.

Pred oficiálnym prijatím judaizmu boli Chazari krutým a bojovným ľudom. Nezmenilo sa to ani vtedy, keď si osvojili politicky motivované označenie „Židia“. Chazarská ríša siahala ďaleko na sever do oblastí, ktoré sa za kresťanského kniežaťa Vladimíra stali známymi ako Rusko. Zahŕňala dokonca aj starobylé ruské mesto Kyjev, v ktorom Vladimír vládol.

Chazarská vláda bola krutá a utláčateľská, bez akýchkoľvek vyvažujúcich výhod, ktoré prinášali iné ríše, napríklad ochrany pred vonkajšími mocnosťami alebo civilizačného pokroku. Napokon sa kresťanské sily Ruska kniežaťa Vladimíra a Byzancie spojili, aby napadli takzvané chazarské „Kráľovstvo Židov“ a úplne ho zničili. Chazarských „Židov“ vyhnali z ich domoviny medzi morami, mnohých do východnej Európy. Tam sa do istej miery zmiešali so Židmi diaspóry z Palestíny, no niesli si osobité dedičstvo. Bolo to dedičstvo hlbokej nenávisti ku kresťanstvu všeobecne a k ruským kresťanom osobitne.

Po celé stáročia sa sen „chazarských Židov“ o znovuzískaní stratenej ríše odovzdával z generácie na generáciu. Tento sen sa rozvinul do dvoch vetiev. Jedna zdôrazňovala obnovenie moci nad Ruskom a vykryštalizovala do boľševizmu. Druhá, zdôrazňujúca starú, falošne náboženskú koncepciu „Kráľovstva Židov“, sa objavila ako politická sila známa pod názvom sionizmus. Obe smerujú k svetovej moci. Obe sú rovnako bezohľadné a bez úcty k ľudskému životu. Líšia sa len geografickým zameraním a niektorými taktikami. Vďaka spoločným koreňom a spoločným základným cieľom boľševici a sionisti úzko spolupracujú.

Keď bol v roku 1917 boľševizmus zavedený do kresťanského Ruska, stalo sa to s pomocou Rockefellerovho kartelu. Odvtedy existovalo skryté spojenectvo medzi tými, ktorí zo zákulisia ovládali americkú politiku — Rockefellerovým kartelom — a tými, ktorí riadili Sovietsky zväz — boľševikmi. Rockefellerove záujmové kruhy okolo Standard Oil získali v roku 1926 kontrolu nad predajom ropy z obrovských ruských ropných polí v Baku. V priebehu rokov kartel zabezpečoval boľševickému režimu v Rusku všetku potrebnú podporu na udržanie pri moci.

Spojené štáty a Sovietsky zväz predstierali, že sú v konflikte, no v skutočnosti sa podieľali na kliešťovom manévri s cieľom pohltiť celý svet. Predstierané nepriateľstvo medzi Washingtonom a Moskvou bolo zinscenované na polarizáciu sveta a zoradenie národov do dvoch táborov ovládaných týmito superveľmocami. Tí, ktorí sa rozhodli zostať nezávislí od Spojených štátov aj Sovietskeho zväzu — takzvaný „tretí svet“ — sa stali terčom lokálnych vojen a revolúcií, ktoré ich mali jedného po druhom prinútiť k poslušnosti. Dlhodobým cieľom medzitým bolo — slovami tajnej smernice Bieleho domu — „zmeniť život v Spojených štátoch tak, aby sa dal bez problémov zlúčiť so životom v Sovietskom zväze“. Takto sa mala napokon dosiahnuť všemocná „jedna svetová“ vláda. Malo ísť o naplnenie „záväzku“, ktorý začiatkom dvadsiateho storočia prijali Carnegieho nadácia pre medzinárodný mier a spriaznené nadácie v Rockefellerovej sfére.

Na „zlúčenie“ amerického života so vzorcom sovietskeho života pod boľševikmi bolo zrejmé, že kvalita amerického života sa bude musieť výrazne znížiť. Vyžadovalo si to nenápadný posun amerického politického systému smerom k diktatúre. Vyžadovalo si to oslabenie amerického finančného a menového systému. A na uskutočnenie požadovaných

radikálnych zmien to znamenalo vojny, v ktorých sa Spojené štáty starostlivo vmanévrujú do prehrávajúcej pozície. Prvou americkou vojnou bez možnosti víťazstva bola kórejská vojna. O desaťročie neskôr sa Amerika zaplietla do prehrávanej vietnamskej vojny, ktorá sa umelo predlžovala a v ktorej Biely dom vetoval všetky možnosti vojenského víťazstva.

Poslednou vojnou mala byť starostlivo naprogramovaná „Prvá jadrová vojna“, vedená predovšetkým na americkom území medzi Spojenými štátmi a Sovietskym zväzom. Plány predpokladali jej vypuknutie koncom sedemdesiatych rokov, ale vývoj v Rusku to zmenil. Boľševici, ktorí od roku 1917 riadili Kremeľ, sa stali terčom desaťročia trvajúcej kampane za ich zvrhnutie, vedenej húževnatou sektou pôvodných ruských kresťanov. Od roku 1953, keď zomrel Stalin, začala moc tejto skupiny v určitých oblastiach prevažovať nad mocou boľševikov. To bolo dôvodom následnej slávnej „destalinizačnej“ kampane Nikitu Chruščova. V polovici sedemdesiatych rokov táto protiboľševická sekta napokon dosiahla takú moc, že úplne zvrhla a vyhnala zostávajúcich boľševikov z Kremľa. Nasledovala veľká vlna vyháňania boľševikov z mocenských pozícií v Rusku, ktorú západná tlač vykresľovala ako emigráciu.

Keď boľševici strácali kontrolu nad Ruskom, takzvané détente — uvoľňovanie napätia — sa dostalo do ťažkostí. Rockefellerovsko-sovietske spojenectvo bolo na sovietskej strane založené na boľševickej kontrole; keď sa skončila, skončilo sa aj tajné spojenectvo. Narušila ho dodnes utajená kríza podvodných rakiet z roku 1976 a o rok neskôr ho úplne rozbila rovnako utajená bitka žatevného Mesiaca vo vesmíre.

V tej chvíli štyria bratia Rockefellerovci urobili osudnú chybu. Keďže ich bývalými tajnými spojencami v Sovietskom zväze boli boľševici, privítali boľševikov vyhnaných z Ruska na mocenských pozíciách tu v Spojených štátoch. Usudzovali, že vyhnaní boľševici budú poznať slabiny novej skupiny, ktorá prevzala Kremeľ, a pomôžu kartelu vysporiadať sa s ňou.

Bratia Rockefellerovci zabudli na to, že boľševici nie sú schopní deliť sa o moc s nikým. Navyše sú štátnymi socialistami, ktorí sa usilujú sústrediť všetku moc do rúk niekoľkých ľudí — seba samých — prostredníctvom vlády. Rockefellerov kartel naproti tomu predstavuje korporátny socializmus: sústredenie moci do rúk niekoľkých ľudí prostredníctvom korporácií s minimálnym zasahovaním vlády. Obe strany sledujú rovnaký cieľ, ale diametrálne odlišnými prostriedkami. V tej istej spoločnosti nemôžu koexistovať.

Len čo boľševici získali mocenské pozície tu v Spojených štátoch, začali ich využívať na zvrhnutie štyroch bratov Rockefellerovcov. Do polovice roku 1978 boľševický vplyv v Pentagóne spôsoboval radikálny posun americkej strategickej politiky k jadrovému prvému úderu. Medzitým v júli 1978 zomrel John D. Rockefeller III., čím sa oslabila dovtedajšia jednotná štvorica bratov. V novembri 1978 sa odohral guyanský masaker ako súčasť vojenskej operácie zosnovanej boľševikmi v Pentagóne a s rozhodujúcou účasťou izraelských príslušníkov komand. Potom sa v januári 1979 vraždou Nelsona Rockefellera začal otvorený boľševický pokus uchvátiť moc.

Počas prvých mesiacov roku 1979 tunajší boľševici rozbili Rockefellerovu moc nad vládou Spojených štátov. Zásah ruskej KGB im však zabránil dosiahnuť úplný úspech v pokuse o prevzatie kontroly. Noví vládcovia Kremľa vedeli, že úplné prevzatie moci tunajšími boľševikmi by rýchlo viedlo k jadrovej vojne, a konali, aby tomu zabránili. Napriek tomu zostala boľševická kontrola nad Pentagónom silná od začiatku roku 1979 až po ukončenie série audio listov koncom roku 1982.

Vo vláde Spojených štátov prebieha neľútostný mocenský zápas medzi dnes už pevne usadenými boľševikmi a Rockefellerovým kartelom, ktorý sa snaží získať späť svoju bývalú moc. Okrem toho kartel a nový Kremeľ začiatkom roku 1982 uzavreli novú, obmedzenú dohodu o vzájomných protislužbách proti boľševikom. Kartel a Kremeľ si ešte majú medzi sebou vyrovnať niektoré účty, no obaja sú smrteľnými nepriateľmi boľševikov. Aby ich zničili, dohodli sa na spolupráci v určitých oblastiach.

Jedným z hlavných cieľov boľševikov tu v Spojených štátoch je úmyselne vyvolaná jadrová vojna, ktorou by rozdrvili Rusko, ktoré ich zvrhlo. Na ceste k tejto vojne má zásadný význam Blízky východ. V tejto oblasti sa tunajší boľševici spoliehajú na svojich blízkych spojencov, sionistov, aby pripravili pôdu pre vojnu.

Tak ako väčšina Američanov nepozná boľševizovaný charakter svojej vlády, ani väčšina izraelských občanov nepozná skutočné ciele svojej sionistickej vlády. Američania aj Izraelčania si nad krokmi svojich vlád lámu hlavu so znepokojením a rozpakmi. Obe vlády síce neustále hovoria o mieri, ale systematicky zvyšujú nebezpečenstvo vojny.

Radikálny sionistický režim, ktorý je v Izraeli pri moci od roku 1977, vedú muži, ktorí boli v štyridsiatych rokoch teroristami. Dnes ako vodcovia tretej najsilnejšej vojenskej mocnosti sveta pokračujú v terorizme, ale vo väčšom rozsahu. Ich doktrínou je vojenský terorizmus, ktorého zámerom je úmyselne vyvolávať nové a širšie konflikty, pričom mapa Izraela sa neustále rozrastá. Krajina, ktorá sa dnes nazýva „Izrael“, sa len málo podobá sľubom malej, ale hlasnej sionistickej menšiny, ktorá v roku 1917 presadila Balfourovu deklaráciu. Pokojné, bezpečné útočisko pre utláčaných Židov neexistuje. Namiesto toho sa v krvavých dejinách sionistického Izraela naplnili vážne varovania, ktoré v roku 1919 zverejnila celá plejáda významných amerických Židov odmietajúcich sionizmus.

Noví vládcovia Kremľa

Dr. Beter koncom roku 1977 prvýkrát odhalil, že najvyššiu moc v Sovietskom zväze prevzala nová, neboľševická vládnuca skupina. Na jeseň 1978 venoval celý audio list č. 38 osobitnej správe o Rusku a jeho nových vládcoch.

Pre ľudí, ktorých obraz Ruska závisí od vyhlásení vlády Spojených štátov, bývajú správy Dr. Betera o novom Kremli výrazným šokom. Na rozdiel od nedávno zvrhnutých ateistických, satanských boľševikov patria noví najvyšší vládcovia Ruska k sekte pôvodných ruských kresťanov. Táto sekta existuje najmenej dve storočia a v určitých obdobiach mala značný vplyv na cárov.

Dr. Beter varuje svojich poslucháčov, aby nepredpokladali, že noví vládcovia Kremľa sa na všetko pozerajú rovnako ako západní kresťania. Poukazuje napríklad na to, že vytlačiť boľševikov z najvyššej moci v Rusku si vyžiadalo trpezlivú a namáhavú šesťdesiatročnú kampaň. Táto skúsenosť im zanechala veľmi jednoznačné a živé predstavy o tom, čo funguje a čo nefunguje pri zaobchádzaní s ľuďmi, ako sú boľševici a sionisti. Vedia aj to, že rýchla, radikálna zmena akéhokoľvek druhu otvára dvere revolúcii — a tam, kde je revolúcia, budú boľševicko-sionistickí agenti pripravení ju využiť. V Rusku zavádzajú liberalizačné zmeny postupne, krok za krokom. Keďže sa dostali tak ďaleko, snažia sa nepostupovať príliš rýchlo a neriskovať tým, že sa všetko zmarí.

Napriek tomu sa dejú viditeľné zmeny. Začiatkom roku 1979 sa uskutočnila prvá legálna dodávka Biblií do Ruska od boľševickej revolúcie. Na Veľkú noc toho roku zaznel v Rusku Händelov Mesiáš prvýkrát od boľševickej revolúcie — a nie na nejakom odľahlom mieste,

ale na Moskovskom konzervatóriu. Po celom Sovietskom zväze sa jeden po druhom znovu otvárajú kostoly a sú plné, ako svetu povedal Dr. Billy Graham po návrate z moskovskej náboženskej konferencie v máji 1982.

Za to, čo Dr. Graham povedal o svojich náboženských skúsenostiach v Rusku, sa tu v Spojených štátoch stretol s nepriateľským prijatím. Satanskí boľševici, ktorí dnes dominujú vláde Spojených štátov, robia všetko, čo je v ich silách, aby vykreslili Rusko ako nepriateľa hodného nenávisti. Všetko, čo tento obraz narúša, sa potláča. Tunajší boľševici totiž chcú, aby Amerika raz išla do vojny proti Rusku.

Ekonomika: Ľuďmi spôsobené príčiny celosvetovej ekonomickej katastrofy

Pred stáročiami Mayer Amschel Rothschild, zakladateľ Rothschildovej dynastie, povedal: „Dajte mi moc vydávať peniaze národa a je mi jedno, kto píše zákony.“

Peniaze sú nevyhnutnou súčasťou napredovania samotnej civilizácie. Ako uchovávateľ hodnoty a prostriedok výmeny sú oveľa pohodlnejšie a pružnejšie než akýkoľvek systém výmenného obchodu, ktorý je jedinou alternatívou. Peniaze uľahčujú deľbu práce, špecializáciu jednotlivcov podľa ich schopností a organizovanie ľudskej činnosti do zložitých štruktúr potrebných pre pokrok prakticky vo všetkých oblastiach snaženia. Pomáhajú dokonca umožňovať úspory z rozsahu a ďalšie zefektívnenia, ktoré zvyšujú ľudskú produktivitu výrazne nad úroveň potrebnú na samotné prežitie. Vďaka tomu môže spoločnosť podporovať umenie a ďalší kultúrny rozvoj, ktorými sa civilizácia stáva kultivovanejšou a bohatšou.

Stručne povedané, peniaze sú ekonomickým spojivom, ktoré drží spoločnosť pohromade. Ak sú poctivé, stabilné a nemanipulované, zohrávajú neutrálnu úlohu, ktorá je rovnako prospešná všetkým členom spoločnosti. Usilovnou prácou môže človek napríklad zarobiť viac, než okamžite potrebuje na zaplatenie toho, čo kupuje od druhých. Prebytok môže odložiť a neskôr ho podľa potreby použiť na mimoriadny výdavok, kúpu niečoho osobitného alebo na odchod z práce a život z plodov predchádzajúcej práce. Zarobené peniaze odrážajú prácu, ktorú spoločnosť oceňuje a za ktorú človek dostáva zaplatené.

Práve úloha peňazí ako spoločného ekonomického menovateľa spoločnosti z nich v nesprávnych rukách robí nástroj nesmiernej — satanskej — moci. Ten, kto vydáva peniaze národa, dokáže z ničoho vytvoriť to, čo my ostatní musíme zarobiť poctivou prácou. Emitent peňazí tak získava neporovnateľnú moc nad inými jednotlivcami, pretože jediným ťahom pera môže urobiť bohatými tých, ktorí mu pomáhajú presadzovať jeho podvodné plány. V každej spoločnosti je vždy viac než dosť ľudí ochotných dať sa takto pohodlne skorumpovať a práve im sa pomáha dostať na vládne mocenské pozície. To mal Rothschild na mysli, keď povedal: „Je mi jedno, kto píše zákony.“ Moc vydávať peniaze je mocou formovať vládu podľa vlastných cieľov.

Ak má niekto moc vydávať peniaze národa, má aj moc meniť ich hodnotu. Tým mení meradlo každej jednotlivej ekonomickej transakcie v spoločnosti a môže okradnúť celú spoločnosť naraz. Človek, ktorý si odkladá prebytočné plody svojej práce vo forme peňazí, je okradnutý, ak tieto peniaze v čase neskoršieho použitia už nemajú rovnakú hodnotu. Práve to sa dnes, samozrejme, deje v Spojených štátoch; nazýva sa to inflácia.

V čase americkej revolúcie už bola Rothschildova finančná moc v Európe, a najmä v Británii, veľká. Kolková daň a ďalšie represívne opatrenia, ktoré pomohli rozpútať

revolúciu, niesli podpis kráľa Juraja, ale pochádzali z domu Rothschildovcov. Revolúcia oslobodila bývalé kolónie od Rothschildovej kontroly nad peniazmi.

Tvorcovia Ústavy Spojených štátov dobre chápali zlo skorumpovaných, súkromne vydávaných peňazí. Preto odmietali pripustiť vytvorenie akéhokoľvek druhu centrálnej banky v súkromnom vlastníctve. Namiesto toho dali Kongresu Spojených štátov ústavnú povinnosť vydávať a regulovať peniaze národa. Vychádzali z predstavy, že keďže Kongres zastupuje všetkých ľudí, jeho kontrola nad peniazmi by mala byť najspravodlivejším a najrovnoprávnejším možným systémom.

Odvtedy až do začiatku dvadsiateho storočia sa Rothschildove záujmové kruhy opakovane pokúšali priamo alebo nepriamo obnoviť svoju stratenú moc nad peniazmi tu v Amerike. Jedným príkladom bola Bank of the United States, ktorej povolenie na činnosť prezident Andrew Jackson v roku 1832 zrušil. Podobne sa občianska vojna netýkala len otroctva a práv jednotlivých štátov, ale zahŕňala aj významný zápas o vydávanie peňazí. Pokus však opäť zlyhal, čiastočne vďaka zásahu ruského námorníctva v rozhodujúcom období vojny, ktorý zabránil Británii a Francúzsku rozkúskovať vojnou zmietané Spojené štáty.

Za tento krok Rothschildove záujmové kruhy určili Rusko na zničenie. Rozhodli sa tiež, že najlepšou cestou k znovuzískaniu kontroly nad americkými peniazmi bude postup zvnútra. Na tento účel Rothschildovci podporili niekoľko sľubných skupín v Spojených štátoch a dali tak vzniknúť ére „lúpežných barónov“. Z tejto skupiny sa čoskoro na vrchol dostali Rockefellerovci. V roku 1913 Rothschildovci napokon videli vytvorenie toho, o čo v Spojených štátoch usilovali: súkromného systému centrálneho bankovníctva nazvaného Federálny rezervný systém. Išlo o spoločný podnik s veľmi výraznou účasťou — v skutočnosti vedúcou úlohou — čoraz mocnejších Rockefellerových záujmových kruhov. Rothschildovci však aspoň konečne znovu získali oporný bod na kontrolu americkej meny. V roku 1917 dosiahli aj svoj druhý cieľ, zničenie kresťanského Ruska prostredníctvom boľševickej revolúcie. Tak ako pri Federálnom rezervnom systéme, základná koncepcia vychádzala od Rothschildovcov… ale úspech plánu zabezpečila Rockefellerova sila. Rockefellerov kartel začínal ako Rothschildov chránenec, no už vtedy sa dostal na úroveň partnera. V nasledujúcich desaťročiach — najmä po druhej svetovej vojne — sa Rockefellerovci dostali dopredu a zatienili Rothschildovu moc na svetovej scéne. Táto situácia pretrvávala do konca sedemdesiatych rokov. Teraz, po páde rodinnej Rockefellerovej dynastie, je rovnováha medzi Rockefellerovou a Rothschildovou frakciou premenlivá a obe bojujú o obnovenie prevahy.

Federálny rezervný systém bol verejnosti predstavený ako recept na väčšiu ekonomickú stabilitu. Záznamy však ukazujú, že krach akciového trhu v roku 1929 a následnú veľkú hospodársku krízu do veľkej miery vyvolali zámerné kroky Federálneho rezervného systému. Veľký rastový akciový trh dvadsiatych rokov sa rozbehol a takmer desaťročie udržiaval prostredníctvom ľahko dostupných úverov. V roku 1929 stál závratne vysoký akciový trh na obrovskom, vratkom základe úverov — teda dlhov. Rada Federálneho rezervného systému potom tento základ v priebehu niekoľkých mesiacov zničila prudkým obmedzením úverov. Uvádzaná zámienka mala znieť dobre: zásah proti škodlivej špekulácii. Skutočným a predvídateľným účinkom však bolo, že masy investorov zrazu nedokázali pokryť svoje nákupy akcií na úver, na takzvanú „maržu“, a museli predávať akcie, aby získali hotovosť. Takto spustený výpredaj sa sám posilňoval, zatiaľ čo Rada Federálneho rezervného systému neurobila nič na zastavenie prepadu. Akciový trh sa zrútil.

Po spustení ekonomickej katastrofy Rada Federálneho rezervného systému čoskoro zabezpečila, aby prerástla do plnohodnotnej hospodárskej depresie. Nespôsobil to samotný krach akciového trhu, ale následné zlyhanie amerického bankového systému. Jedným z kľúčových účelov Federálneho rezervného systému má byť zachovanie bankovej stability, okrem iného zásahom v úlohe veriteľa poslednej inštancie, ktorý zabráni šíreniu lokálneho bankového problému. Začiatkom tridsiatych rokov však skrachovala vtedy významná newyorská banka United States Bank, pričom Federálny rezervný systém vytrvalo odmietal pohnúť čo len prstom, aby tomu zabránil. Vyvolalo to reťazovú reakciu, ktorá stiahla ďalšie banky, tie zasa ďalšie a tak ďalej. Federálny rezervný systém tento proces ani zďaleka nezastavil; spustil ho a nezasahoval ani počas jeho priebehu. To uvrhlo Ameriku a potom celý svet do veľkej hospodárskej krízy tridsiatych rokov.

Pre väčšinu ľudí je hospodárska depresia úplnou katastrofou. Ťažko si predstaviť, že by z nej mohol niekto profitovať, nieto ju úmyselne vyvolať. Pre tých, ktorí ovládajú peniaze, a ich bohatých spojencov však veľká hospodárska kríza poskytla obrovské príležitosti na zvýšenie bohatstva a moci. Keďže vedeli, čo príde, dokázali sa vyhnúť drvivým finančným stratám, ktoré postihli ostatných. Potom, v najhlbšej fáze krízy, mohli skupovať podniky, nehnuteľnosti a ďalší majetok za zlomok hodnoty. Keď sa hospodárstvo neskôr oživilo, tento majetok znovu získal hodnotu a novým vlastníkom priniesol obrovské zisky.

Ironicky, tým, že ovládatelia peňazí využili svoju kontrolu na uvrhnutie americkej ekonomiky do katastrofy, pripravili pôdu na ešte väčšie rozšírenie svojej právomoci nad americkým menovým systémom. Keď prezident Franklin D. Roosevelt v roku 1933 nastúpil do funkcie, spustil sériu rozsiahlych krokov, ktoré sa začali vyhlásením bankových prázdnin. Spojené štáty opustili zlatý štandard. Američania museli odovzdať všetky svoje zlaté mince. Vlastníctvo amerického zlata potom odovzdali — ako dar! — Federálnemu rezervnému systému. Ten však zbavili potreby vynakladať čas a peniaze na starostlivosť o zlato, ktoré teraz vlastnil, pretože jeho fyzickým správcom sa stalo ministerstvo financií USA.

Federálny rezervný systém získal väčšiu voľnosť než kedykoľvek predtým zasahovať do americkej ekonomiky tlačením papierových peňazí a kontrolou úverov. Táto voľnosť počas rokov postupne rástla spolu so znižovaním zlatého krytia dolára. V roku 1968 prezident Johnson podpísal zákon, ktorý odstránil poslednú požiadavku na 25-percentné zlaté krytie dolára. V roku 1971 prezident Nixon zatvoril medzinárodné „zlaté okno“ a ukončil vyrovnávanie medzinárodných dlhov zlatom. Americký dolár sa tým stal len kusom papiera, úplne oddeleným od zlata či čohokoľvek iného s vnútornou hodnotou. Pre ovládateľov peňazí je to ideálna situácia, priam stvorená na manipuláciu, ktorou sa obohacujú na úkor všetkých ostatných. Keďže dolár je od roku 1944 celosvetovou rezervnou menou, znamená to, že manipulácia dolára prebiehajúca v USA poškodzuje každého človeka na Zemi.

Od roku 1971 je inflácia v Spojených štátoch, a teda aj na celom svete, čoraz väčším problémom. Zakaždým, keď sa ju dočasne podarí utlmiť, deje sa to za cenu rastúcej nezamestnanosti a útlmu hospodárskej činnosti. Keď sa ekonomika oživí, inflácia sa čoskoro opäť rozbehne na nové, vyššie úrovne. Rada Federálneho rezervného systému, ktorá tak ako v roku 1929 tvrdí, že chráni naše najlepšie záujmy, reaguje drvivými novými úrokovými sadzbami dosahujúcimi historické maximá. Nezamestnanosť opäť prudko stúpa bez toho, aby sa vôbec úplne zotavila z predchádzajúceho cyklu. Cyklus za cyklom sa inflácia aj ekonomická stagnácia zhoršujú. Pomer medzi týmito dvoma stavmi sa neustále

mení, ale inflácia aj stagnácia sú s nami trvalo a súčasne. Ocitli sme sa v ére „stagflácie“, ktorú Dr. Beter predvídal vo svojej knihe The Conspiracy Against the Dollar z roku 1973.

Rozpad kedysi mocnej ekonomiky Spojených štátov je priamym — a zamýšľaným — dôsledkom prebiehajúceho ničenia samotného dolára. Príde čas, keď sa dolár úplne zrúti a spolu s ním ekonomika Spojených štátov a veľkej časti sveta, ako ho poznáme. Vtedy bude treba urobiť to isté, čo sa vždy robilo po zrútení iných mien. Bude potrebná nová mena — nový dolár — niečím krytá, aby obnovila dôveru. Jedinou komoditou, ktorá po tisícročia tvorila spoľahlivý a všeobecne prijímaný základ menovej dôvery, je zlato. Preto sa zlato bude musieť použiť pri vytvorení nového systému stabilných medzinárodných mien vrátane nového dolára.

Medzitým nastane obdobie medzinárodných menových otrasov, počas ktorého sa bude dôverovať len zlatu alebo menám silno krytým zlatom. V tomto období sa majetok vyjadrený v dolároch bude scvrkávať — tak ako sa to už deje, len zatiaľ pomalším tempom. Tí, ktorí sústredili svetové zásoby zlata do svojich rúk, budú v dokonalej pozícii na výrazné rozšírenie vlastného majetku a moci. A tak, v rozpore s oficiálnymi účtovnými záznamami ministerstva financií USA a Federálneho rezervného systému, bola veľká časť amerických menových zlatých rezerv potajomky odvezená. Začalo sa to v roku 1961 na základe dohody o Londýnskom zlatom poole: sedem rokov odtekali z Fort Knox a ďalších depozitárov obrovské náklady amerického menového zlata do zahraničia. Okrem toho sa uskutočnili tajné dodávky zlata, ktoré sa v oficiálnych záznamoch vôbec neodrážajú.

Kontrolou a manipuláciou peňazí — konkrétne amerického dolára — ovládatelia peňazí kradnú obrovské množstvo toho, čo nespočetné milióny ľudí vytvorili usilovnou prácou. A tak ako v roku 1929 a neskôr, aj teraz sa pripravujú na rozpútanie celosvetovej ekonomickej katastrofy.

Vojenstvo: Tajné plány a zbrane pre Armagedon

Pre väčšinu ľudí je vojna najväčším zlom medzi ľudskými udalosťami a treba sa jej vyhnúť, ak je to vôbec možné… napriek tomu však vojny pokračujú. Pre tých, ktorí vládnu národom, je vojna nástrojom moci, ktorý používajú zámerne. Môže sa použiť z vonkajších dôvodov, napríklad na rozšírenie geografického dosahu moci krajiny. Ešte dôležitejšie je, že poskytuje dokonale vhodnú zámienku, aby vláda zvýšila kontrolu nad vlastným obyvateľstvom. Odvolávaním sa na „národnú bezpečnosť“ môže ľudí presvedčiť, že aj vysoko diktátorské obmedzenia sú pre ich dobro.

Tieto zásady patria medzi princípy, ktoré pred stáročiami formuloval Machiavelli a odporúčal všetkým vládcom pravidelne používať vojny ako nástroj moci. Začiatkom dvadsiateho storočia však Carnegieho, Rockefellerove a spriaznené záujmové kruhy snívali o svete, v ktorom by ich moc bola absolútna a navždy zaručená. Bol by to svet v „mieri“ — v mieri sveta neodvratne zovretého v ich rukách. Prijali „záväzok“ napokon vytvoriť „jednu svetovú“ vládu.

Významnou inštitúciou vytvorenou na koordináciu tohto „záväzku“ bola nadácia oslobodená od daní: Carnegieho nadácia pre medzinárodný mier. Na dosiahnutie zamýšľaného „mieru“ pod jednou svetovou vládou bolo zrejmé, že životy Američanov aj ostatných národov sveta budú musieť prejsť obrovskými zmenami. Niekoľko rokov pred prvou svetovou vojnou správna rada celý rok diskutovala o otázke: „Pozná ľudstvo nejaký prostriedok, ktorý by bol pri zmene života celého národa účinnejší než vojna?“ Dospela k záveru: „Nie.“

Preto bolo treba Ameriku nejako dostať do vojny, aby sa začali uskutočňovať zmeny potrebné na naplnenie dlhodobého záväzku jednej svetovej vlády. Členovia správnej rady diskutovali, ako to dosiahnuť, a dospeli k záveru, že bude nutné ovládnuť zahraničnopolitický aparát Spojených štátov. Z toho zasa vyplývalo, že treba získať kontrolu nad ministerstvom zahraničných vecí.

V priebehu niekoľkých rokov sa výsledky týchto úvah začali prejavovať v krokoch USA. Prezident Woodrow Wilson bol v roku 1916 znovuzvolený s heslom „Udržal nás mimo vojny“ a potom vzápätí zaviedol Spojené štáty do prvej svetovej vojny. Najmenej pri jednej príležitosti správna rada Carnegieho nadácie poslala Wilsonovi telegram, v ktorom ho vyzývala, aby nedovolil, aby sa americká účasť vo vojne skončila príliš skoro. Želané zmeny amerického života sa totiž začínali uskutočňovať.

Druhá svetová vojna, kórejská vojna a vietnamská vojna boli všetky organizované spôsobmi, ktoré mali slúžiť účelom dlhodobého záväzku jednej svetovej vlády. Počas desaťročí od druhej svetovej vojny však postupne naberal na význame faktor, ktorý iniciátori záväzku nepredvídali. Bol ním stále sa zrýchľujúci pokrok zbrojných technológií. Počnúc atómovou bombou sa výzbroj rozvinula spôsobmi, o akých sa na začiatku dvadsiateho storočia ani nesnívalo. A tieto nové technologické možnosti prispeli k postupnému rozpadu záväzku jednej svetovej vlády v jeho pôvodne zamýšľanej podobe.

V roku 1960 americkí vedci vynašli laser — zariadenie produkujúce intenzívny úzky lúč svetla. Prvé lasery boli primitívne a málo výkonné, z teoretických štúdií však bolo jasné, že raz budú možné laserové zbrane. Predpokladali sa aj ďalšie druhy lúčových zbraní, potenciálne ešte ničivejšie než lasery.

Zrazu sa v záväzku „jedného sveta“ objavila osudná chyba. Spočívala v tom, že za celé pôsobisko ľudskej činnosti považoval jediný svet — Zem. To sa začínalo meniť… pretože ľudstvo začínalo dobývať vesmír. V roku 1957, tri roky pred vynálezom lasera, Sovietsky zväz vypustil na obežnú dráhu prvú umelú družicu Zeme — Sputnik I. Česť byť prvou krajinou v dejinách, ktorá to dokázala, bola prenechaná Sovietskemu zväzu, hoci Spojené štáty boli technicky schopné uskutočniť to ako prvé. Sovietsky kozmický program bol ďaleko pred americkým, keď v roku 1960 vynález lasera náhle pridal pretekom vo vesmíre naliehavý nový rozmer. Lúč lasera alebo inej lúčovej zbrane môže letieť vesmírom rýchlosťou svetla a za niekoľko sekúnd zasiahnuť cieľ vzdialený milión míľ. Mesiac sa zrazu stal veľmi cenným vojenským územím: kto ho ovládne, môže ho raz použiť ako základňu lúčových zbraní na ovládanie Zeme.

V roku 1961 štyria bratia Rockefellerovci spustili prepracovaný dvojkoľajný program svetovlády, ktorého ústredným bodom bolo ovládnutie Mesiaca. Na jednej strane mali Spojené štáty začať program údajného odzbrojovania a postupne znižovať silu svojich viditeľných ozbrojených síl. Na druhej strane sa však mal posilniť dôraz na vývoj pokročilých nových tajných zbraní, neznámych verejnosti a do veľkej miery dokonca aj Kongresu. Pod zámienkou veľkého dobrodružstva mal byť Mesiac prostredníctvom projektu Apollo obsadený na nepriznané vojenské účely.

Štyria bratia mali v úmysle napokon zradiť svojho tajného spojenca, Sovietsky zväz, v pripravovanej naprogramovanej jadrovej vojne. Ovládnutím Mesiaca a nainštalovaním ničivých lúčových zbraní očakávali, že sa stanú konečnými, absolútnymi vládcami celého sveta.

V máji 1961 prezident John F. Kennedy oznámil, že Spojené štáty pred koncom desaťročia dopravia človeka na Mesiac a bezpečne ho vrátia na Zem. Začal sa tak urýchlený program desaťkrát väčší než projekt Manhattan, ktorý počas druhej svetovej vojny vyvinul atómovú bombu. Bol príliš veľký na utajenie, preto jeho vojenský charakter namiesto toho maskovala neustála záplava publicity, ktorá všetko vykresľovala ako dobrodružný výlet za niekoľkými mesačnými kameňmi. A podarilo sa to.

Keď Neil Armstrong v júli 1969 zanechal prvé ľudské stopy na Mesiaci, bola to celosvetová senzácia. O niečo viac než tri roky neskôr však už americký program letov ľudí na Mesiac v očiach verejnosti pôsobil natoľko rutinne, že sa mohol stiahnuť z jej dohľadu. Posledným verejne priznaným letom na Mesiac bolo Apollo 17 v decembri 1972. Potom, keď americkú verejnosť čoraz viac zamestnával škandál Watergate a ďalšie otázky, americký mesačný program tajne pokračoval z novej základne na ostrove Diego Garcia v Indickom oceáne. Používali sa tam odlišné techniky štartu a kozmická stanica Skylab slúžila ako medzistanica na ceste na Mesiac.

Kým sa toto všetko dialo, v Sovietskom zväze sa pripravoval neočakávaný vývoj: postupné zvrhávanie boľševikov sa neustále zrýchľovalo. Do polovice šesťdesiatych rokov nastupujúci noví vládcovia Kremľa zistili plánovanú Rockefellerovu zradu v pripravovanej naprogramovanej jadrovej vojne. Zdvojnásobili úsilie dokončiť zvrhnutie boľševikov. Začali sa tiež pripravovať na to, že bratov Rockefellerovcov predbehnú vlastnou zradou.

V polovici sedemdesiatych rokov boli vtedajší členovia správnych rád významných Rockefellerových nadácií oslobodených od daní čoraz znepokojenejší. Množili sa známky, že záväzok jednej svetovej vlády prijatý pred dvoma generáciami sa vykoľajil. Mali pravdu.

V lete 1976 Dr. Beter informoval o veľkej kríze, ktorá dodnes nikdy nebola oficiálne zverejnená. Bola to kríza podvodných rakiet, pri ktorej sovietske námorníctvo rozmiestňovalo v amerických teritoriálnych vodách malé rakety krátkeho doletu s jadrovými hlavicami, odpaľované spod vody. Umiestňovali ich blízko cieľov a bolo ich možné okamžite odpáliť na povel z družice. Po odpálení by zničili cieľové pobrežné oblasti prakticky bez času na varovanie — dokonalý „prvý úder“. Rozmiestňovali ich pomocou malých, mimoriadne tichých miniponoriek pohlcujúcich sonarové signály, navrhnutých tak, aby mohli vstupovať do amerických teritoriálnych vôd a opúšťať ich bez odhalenia pobrežnými sonarovými obrannými sieťami.

Obmedzené odhalenie tejto krízy prostredníctvom audio listov Dr. Betera umožnilo dnes už zosnulému generálovi Georgeovi S. Brownovi, vtedajšiemu predsedovi Zboru náčelníkov štábov, konať. Napriek protestom vtedajšieho ministra zahraničných vecí Henryho Kissingera generál Brown presvedčil prezidenta Geralda Forda, aby mu dal súhlas nariadiť americkému námorníctvu odstránenie rakiet. V septembri 1976 sa Dr. Beter a jeho spolupracovník stretli s generálom Brownom v jeho kancelárii v Pentagóne, aby krízu prerokovali. Na stretnutí mu Dr. Beter poskytol polohy druhej skupiny sovietskych podvodných rakiet. Generál tieto informácie nemal pre „spravodajskú medzeru“, ktorú vytvoril Kissinger v súvislosti s bývalým Rockefellerovsko-sovietskym spojenectvom.

Odhalenie sovietskeho programu rozmiestňovania rakiet odstránilo rozhodujúci moment prekvapenia a vtedy pomohlo odvrátiť vojnu. Napriek tomu generála Browna čoskoro zbavili možnosti účinne konať v rámci beznádejného Rockefellerovho pokusu obnoviť bývalé spojenectvo a mnohé sovietske rakety z amerických vôd nikdy neodstránili.

Keď bezprostredná kríza okolo sovietskych podvodných rakiet utíchla, Dr. Beter sa dozvedel, že pod morom sú rozmiestnené aj ďalšie rakety. Umiestnili ich tam skôr a neboli sovietske, ale americké. V rozpore s medzinárodnými zmluvami Spojené štáty rozmiestnili na dne Atlantického a Tichého oceána obrovské rakety s viacerými hlavicami, namierené na Sovietsky zväz.

Noví vládcovia Kremľa vyčkávali a nechali bratov Rockefellerovcov presviedčať samých seba, že úspešne obnovujú bývalé spojenectvo. Zároveň však vytláčali boľševikov z Kremľa a z mnohých ďalších vysokých mocenských pozícií v Rusku. Súčasne dokončovali prípravy na prekvapenie mnohonásobne rozhodujúcejšie než kríza podvodných rakiet.

Keď sa blížila jeseň 1977, americké lúčové zbrane na tajnej vojenskej základni ukrytej v kráteri Kopernik na Mesiaci sa blížili k operačnej pripravenosti. V noci žatevného Mesiaca, 27. septembra 1977, však Sovietsky zväz základňu napadol a vyradil z činnosti. Rusi desať rokov uskutočňovali urýchlený program vývoja rodiny časticových lúčových zbraní, ktoré vysielajú subatomárne častice na cieľ prakticky rýchlosťou svetla. Zbraň s neutrónovým lúčom vystrelená z obiehajúcej družice s ľudskou posádkou zabila všetkých astronautov na americkej mesačnej základni. (Ruská družica bola počas stretu čiastočne vyradená. Bola to družica s jadrovým pohonom Kozmos 954, ktorá o štyri mesiace neskôr vyvolala celosvetovú senzáciu zostupom na Zem v severnej Kanade. Nešlo o pád, ale o núdzové pristátie.)

Umlčanie tajnej americkej mesačnej základne bolo začiatkom bleskového vojenského ovládnutia vesmíru Sovietskym zväzom. Počas posledných mesiacov roku 1977 rozmiestnil „vesmírnu triádu“ strategických zbraní s ľudskou posádkou, ku ktorým Spojené štáty nemajú ekvivalent. Ako prvé prišli ničiteľské družice „kozmické interceptory“, ktoré pomocou časticových lúčových zbraní úplne ničia iné družice. Začali jednu po druhej vyhľadávať a ničiť americké špionážne družice a družice včasného varovania. Asi za šesť mesiacov — do jari 1978 — úlohu dokončili. Medzitým noví ruskí vládcovia požadovali, aby Spojené štáty začali skladať zbrane prostredníctvom SALT II, inak im hrozili bližšie neurčené vážne následky. Tieto okolnosti viedli v apríli 1978 k zúfalej spravodajskej misii, počas ktorej kórejské dopravné lietadlo vletelo do najcitlivejšieho vojenského vzdušného priestoru Sovietskeho zväzu. Ruské stíhačky ho prinútili pristáť, ale až po tom, čo osobitné vybavenie na jeho palube rádiom odoslalo prijímačom CIA zásadné údaje o stave sovietskej vojenskej pohotovosti.

Okrem špionážnych družíc ruský kozmický interceptor v polovici októbra 1977 zničil aj kozmickú stanicu Skylab, aby zablokoval akýkoľvek americký pokus o návrat na Mesiac. Skylab zanikol v obrovskej ohnivej guli, ktorú 18. októbra 1977 videli nad veľkou časťou Spojených štátov. NASA približne týždeň čakala, kým utíchnu zmätené otázky o záhadnej obrovskej ohnivej guli, a potom začala dlhotrvajúci zastierací projekt s tvrdením, že Skylab nečakane klesá z obežnej dráhy. Séria audio listov Dr. Betera tento podvod sledovala od začiatku do konca.

Druhú zložku ruskej vesmírnej triády rozmiestnili a počiatočne otestovali počas októbra a novembra 1977. Je to sieť vysokovýkonných časticových lúčových zbraní na Mesiaci namierených na Zem. Prvý test v novembri 1977 uskutočnili pod zásterkou cyklónu v Bengálskom zálive. Lúčové zbrane vytvorili obrovský dvojitý záblesk. Zrejme pre chybu zamierenia pri tomto prvom skúšobnom výstrele vyvolali aj obrovskú prílivovú vlnu, ktorá sa bez varovania vyrútila z cyklónu a zaplavila rozsiahle oblasti juhovýchodného pobrežia

Indie. Odvtedy sa mesačné lúčové zbrane odpaľovali len na cieľové oblasti ďaleko na mori, na účely ovplyvňovania počasia.

Dr. Beter prvýkrát informoval o charakteristickom jasnom dvojitom záblesku ruských mesačných lúčových zbraní koncom roku 1977. Takmer o dva roky neskôr starnúca americká družica Vela náhodou zachytila jeden takýto dvojitý záblesk v južnom Atlantiku. Istý čas to vyvolávalo dramatické dohady, že Izrael v tej oblasti s pomocou Južnej Afriky otestoval atómovú bombu, pretože jadrové zbrane vytvárajú trochu podobný dvojitý záblesk. Jadrové zbrane však spolu s dvojitým zábleskom produkujú aj niekoľko ďalších druhov žiarenia, z ktorých pri udalosti v južnom Atlantiku nebolo prítomné žiadne. Družica náhodne zachytila test novej techniky vytvárania umelých búrok, ktorú Dr. Beter podrobne opísal vo februári 1980. Odvtedy sa takéto umelé búrky opakovane používali ako zbraň v meteorologickej vojne.

Treťou zložkou ruskej „vesmírnej triády“ je flotila elektrogravitačných vznášajúcich sa plošín nazývaných „kozmosféry“. Mohli ich vyvinúť aj Spojené štáty a začiatkom šesťdesiatych rokov dnes už zosnulý generál Thomas Power, vtedajší veliteľ Strategického leteckého veliteľstva, spolu s ďalšími naliehal, aby sa tak stalo. Namiesto toho však Amerika vsadila všetky svoje tajné vesmírne možnosti na jedinú kartu — mesačný program Apollo. Sovietsky zväz medzitým pokračoval vo vývoji týchto plošín a v decembri 1977 sa začalo ich operačné rozmiestňovanie. Niekoľko mesiacov desivým spôsobom oznamovali svoju prítomnosť pozdĺž východného pobrežia USA aj inde vytváraním záhadných obrovských výbuchov v ovzduší. Robili to vypúšťaním lúčov svojich výkonných zbraní s nabitými časticami do atmosféry v rozostrenom režime, čím v podstate spôsobovali explóziu samotného vzduchu. Tieto výbuchy mali zastrašiť vládu USA, ale veľa v tomto smere nedosiahli. Po niekoľkých mesiacoch ich zastavili.

Ruské kozmosféry dnes bežne hliadkujú vysoko nad najrôznejšími americkými strategickými cieľmi. Strážia najmä americké základne medzikontinentálnych balistických rakiet — ICBM — a v prípade vojny sú pripravené lúčovými zbraňami zničiť rakety v okamihu štartu.

Dnešné programy strategických zbraní Spojených štátov sú navrhnuté predovšetkým ako pokus čeliť tajným zbraniam sovietskej „vesmírnej triády“. Noví ruskí vládcovia tieto zbrane ešte nezverejnili, pretože dobre vedia, že by tým vyvolali propagandistickú katastrofu pre seba samých. Rovnako sa ani americkí vládcovia neodvažujú verejne priznať existenciu zbraní, ktoré Rusko má a Amerika nemá. Boja sa reakcií americkej verejnosti od paniky cez hnev nad americkým „zaostávaním vo vesmíre“ až po zúrivosť z toho, že jej doteraz klamali. Aj Kongres, ktorý bol do veľkej miery manipulovaný a držaný v nevedomosti, by mohol byť mimoriadne nepoddajný.

A tak, hoci v Spojených štátoch od začiatku roku 1978 prebiehajú urýchlené programy tajných zbraní, zostávajú skryté alebo sa maskuje ich skutočná povaha. Zahŕňajú širokú škálu zbraní, od vysokovýkonných laserových zbraní s novým infračerveným zameriavaním po úpravy medzikontinentálnych rakiet Titan II na bombardovanie z čiastočnej obežnej dráhy s kobaltovými hlavicami „súdneho dňa“ s mimoriadne vysokým účinkom.

V tejto časti „Vtáčí pohľad“ nie je praktické prechádzať celý vývoj, o ktorom Dr. Beter informoval. Základnú situáciu však možno ilustrovať dvoma zbrojnými programami: raketou MX a programom lietadiel „stealth“. Oficiálne zdôvodnenia týchto programov sa

vždy formulujú v súvislosti s ruskými zbraňami, ktoré všetci poznajú — predovšetkým s veľkými ruskými raketami. Tieto vysvetlenia nikdy celkom nesedia, pretože nie sú pravdivé. Preto sa okolo programov stále víria spory a otázky. Keď sa staré zdôvodnenia opotrebujú a rozpadnú, vymýšľajú sa nové, ktoré tiež celkom nesedia. Americké zbrojné programy dávajú zmysel až vtedy, keď poznáme pravdu o ruskej „vesmírnej triáde“. Nie príjemný zmysel, ale predsa zmysel.

V júni 1980 Dr. Beter podrobne opísal, o čo v programe MX ide. Samotná veľká raketa MX má v skutočnosti malý význam — program MX sa však používa ako zastrešenie, pod ktorým sa financuje a rozmiestňuje iný, celkom tajný raketový systém. Dr. Beter uviedol, že vtedajší spor o návrhy mobilného systému rozmiestnenia MX na „pretekárskej dráhe“ bol len hromozvodom na odvedenie pozornosti od rozmiestňovania skutočnej americkej mobilnej rakety. Tá je omnoho menšia a nazýva sa Minuteman TX. Vyvinuli ju prakticky z bežne dostupných komponentov a rozmiestňuje sa na amerických železniciach na osobitných železničných vozňoch. Dr. Beter opísal tieto jedinečné vozne a neskôr si ich niekoľkí poslucháči všimli a odfotografovali. Fotografie vyšli v osobitnom bulletine pre poslucháčov audio listov.

V októbri 1981 prezident Reagan mnohých šokoval oznámením, že raketa MX napokon nebude mobilná. Absurdná schéma „pretekárskej dráhy“ splnila svoj účel — klamanie — a bola zrušená. Spory pokračovali, ale program MX napriek všetkému zostal zachovaný. Začiatkom roku 1983, po ukončení série audio listov, sa koncepcia menšej mobilnej rakety stala kľúčovým novým prvkom verejných odporúčaní Scowcroftovej komisie pre strategické jadrové sily. Údajne by takú malú mobilnú raketu, prezývanú „Midgetman“, nebolo možné rozmiestniť do začiatku deväťdesiatych rokov. V skutočnosti však už taký typ rakety rozmiestnený je… Minuteman TX. Jeho najväčšia výhoda vôbec nesúvisí s údajnou hrozbou prvého úderu ruských ICBM. Rozmiestnenie veľkého počtu malých rakiet Minuteman TX má namiesto toho znemožniť ruskej flotile kozmosfér sledovať ich všetky. Ako Dr. Beter podrobne vysvetlil v niekoľkých audio listoch, mobilná flotila rakiet Minuteman TX nie je navrhnutá len na prežitie sovietskeho jadrového prvého úderu. Boľševici v Pentagóne ich chcú využiť ako kľúč k budúcemu americkému prvému úderu proti Rusku.

Druhým príkladom je program „stealth“. Ide o mnohostranný program, ktorý v skutočnosti zahŕňa nielen lietadlá, ale aj prísne tajnú kategóriu námorných vojnových lodí s vlastnými osobitnými základňami. Krátko po tom, čo Dr. Beter na jar 1982 informoval o existencii týchto základní, vyvolali námornú vojnu na južnej pologuli. Viditeľnou časťou tohto konfliktu bola vojna o Falklandy.

Ak sa obmedzíme na program lietadiel stealth, najradikálnejším a najsľubnejším vývojovým výsledkom je „fantómové bojové lietadlo“. Dr. Beter ho prvýkrát odhalil na jar 1982. V počítačovom veku predstavuje rovnako radikálny pokrok, akým bola atómová bomba vo veku sčítacích strojov a logaritmických pravítok. Pomocou výkonných počítačových postupov sa Einsteinova čiastočne dokončená jednotná teória poľa použila na návrh supravodivého zariadenia vytvárajúceho elektromagnetické pole, ktoré dokáže ohýbať svetelné vlny. Zabudované do lietadla vytvára okolo neho zónu, do ktorej svetlo nemôže preniknúť: namiesto toho ju obteká a pokračuje ďalej, ako voda okolo balvana v potoku. Výsledkom je, že z diaľky je lietadlo neviditeľné nielen pre radar, ale aj pre ľudské oko.

Verejné vyjadrenia o programe stealth hovoria len o vyhýbaní sa radarovému zachyteniu, nie o omnoho prekvapivejšej schopnosti optickej neviditeľnosti. Opäť sa to robí preto, aby sa diskusia obmedzila na taký rozsah zbrojných schopností, ktorý nevzbudí príliš veľký údiv verejnosti. Ak by boli známe všetky schopnosti fantómového lietadla, vznikla by otázka: prečo je potrebné niečo také radikálne?

Odpoveď spočíva v stále utajených ruských lúčových zbraniach. Najdôležitejšou vlastnosťou poľa neviditeľnosti fantómového lietadla nie je samotná neviditeľnosť, ale ochrana, ktorú to isté pole poskytuje pred všetkými druhmi lúčových zbraní.

Bolševici, ktorí dnes ovládajú americký Pentagón, chcú všetky tieto zbrane použiť na rozdrvenie Sovietskeho zväzu, v ktorom ich zvrhli a z ktorého ich vyhnali. Vypracovali prepracované plány podrobne uvedené v audio listoch Dr. Betera na spustenie amerického jadrového prvého úderu proti Rusku. Takzvané jadrové „falošné poplachy“ boli zinscenované na otestovanie ich schopnosti spustiť to, čo bude následne vyzerať ako náhodná jadrová vojna. Americké jadrové sily budú vedené k presvedčeniu, že vykonávajú odvetu, nie prvý úder.

Spojené štáty zostávajú vylúčené z akejkoľvek rozsiahlej a dlhodobej vojenskej prítomnosti vo vesmíre. Napriek tomu sa vo vesmíre musí vykonať niekoľko kľúčových prieskumných a ďalších vojenských úloh na prípravu vojny. Na tento účel sa raketoplán využíva spôsobmi skrytými pred verejnosťou. Program raketoplánov NASA je formálne civilný, ale po prvom štarte raketoplánu bol jeho civilný riaditeľ postupne odsunutý. Dnes program vedie generál letectva James Abrahamson.

Často sa hovorí, že dnešný svet žije pod hrozbou bitky Armagedonu, ktorá by prvýkrát v dejinách mohla skutočne naplniť svoj apokalyptický biblický opis. Menej známe je, že určité satanské sily takýto konflikt aktívne plánujú a snažia sa ho vyvolať. A využívajú ľudskú vynaliezavosť na vytváranie zbraní armagedonského typu, o ktorých verejnosť nikdy nie je informovaná.

Zhrnutie

Pri pohľade na osemdesiat audiokaziet série audio listov sa vynára jeden obrovský obraz. Najvýraznejšie na ňom je, že nespočetné zdanlivo nesúvisiace a chaoticky pôsobiace udalosti zo správ napokon vôbec nie sú chaotické. Namiesto toho ich všetky spája obmedzený počet síl pôsobiacich v zákulisí. Keď človek tieto sily pozná, dokáže omnoho lepšie rozlíšiť skutočný význam udalostí.

O celosvetový vplyv a moc dnes zápasia tri hlavné mocenské skupiny. Podobne ako ľadovce sú čiastočne viditeľné, ale väčšinou skryté. Sú to Rockefellerov kartel veľkých ropných spoločností, veľkých bánk a veľkopodnikov; boľševicko-sionistická os; a noví vládcovia ruského Kremľa.

Vzťahy medzi týmito skupinami sa približne za posledné desaťročie radikálne zmenili. Boľševici kedysi ovládali Sovietsky zväz a počas ich vlády existovalo tajné spojenectvo medzi nimi a Rockefellerovým kartelom. Noví vládcovia Kremľa ich však zvrhli a vyhnali z najvyšších mocenských úrovní v Rusku. Títo noví vládcovia sú protiboľševickí a v skutočnosti ide o tajnú sektu pôvodných ruských kresťanov. V rokoch 1976 a 1977 noví ruskí vládcovia jednostranne ukončili dlhoročné Rockefellerovsko-sovietske spojenectvo spolu s jeho plánmi naprogramovanej jadrovej vojny na ceste k „jednej svetovej“ vláde.

Štyria bratia Rockefellerovci, ktorí vtedy ovládali kartel, privítali boľševikov vyhnaných z Ruska na mocenských pozíciách tu v Spojených štátoch. Bola to osudná chyba, ktorá od polovice roku 1978 do začiatku roku 1979 viedla k zvrhnutiu štyroch bratov rukami boľševikov. Odvtedy prebieha čoraz intenzívnejší mocenský zápas medzi tunajšími boľševikmi a reorganizovaným Rockefellerovým kartelom o kontrolu nad vládou USA. Všeobecne možno povedať, že boľševici presadzujú svoju vôľu vo vojenských záležitostiach, zatiaľ čo Rockefellerov kartel má väčšiu moc v ekonomickej oblasti. Od začiatku roku 1982 existuje medzi kartelom a novým Kremľom obmedzená dohoda o vzájomných protislužbách proti ich spoločnému úhlavnému nepriateľovi, boľševikom. Silné väzby medzi americkými boľševikmi a sionistickými vládcami Izraela sa medzitým pretavili do tajnej spoločnej vojenskej junty — boľševicko-sionistickej osi — odhodlanej viesť vojnu.

Tieto svetové mocenské frakcie v rámci svojich vzájomných zápasov neustále využívajú politiku, ekonomiku a medzinárodné vzťahy vrátane vojny. Charakteristickými znakmi zápasu sú ekonomické manipulácie, tajné spravodajské manévre a rozrastajúci sa arzenál tajných zbraní. Ako však jasne vyplýva z mnohých kaziet Dr. Betera, základný zápas je duchovný.

Dr. Beter ukončil sériu audio listov v novembri 1982 pre zhoršujúci sa zdravotný stav. Udalosti, ktoré sa odohrali odvtedy, presahujú rámec tohto referenčného prehľadu. Napriek tomu sú kazety popretkávané mnohými diskusiami o ešte len vznikajúcich plánoch a udalostiach a znalosť týchto plánov môže poskytnúť veľa indícií k významu budúcich udalostí. Okrem toho je minulosť vždy predohrou budúcnosti. Štúdiom mnohých udalostí, ktoré sa odohrali počas vyše siedmich rokov série audio listov Dr. Betera, sa možno veľa dozvedieť o základných silách, ktoré v našom svete stále pôsobia.

Odkazy

Anglický originál: https://www.peterdavidbeter.com/docs/all/dbeye.html

Pôvodná anglická zvuková verzia: https://www.peterdavidbeter.com/docs/Peter%20David%20Beter%20-%20Birds%20eye%20view.mp3

Späť na hlavnú stránku série audio listov Dr. Petra Betera: https://www.peterdavidbeter.com/index.html

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 01

21. júna 1975

Slovenský preklad anglického prepisu z používateľom poskytnutej zbierky Dr-Peter-Beter-AL.pdf. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Ide o úplný preklad historického prepisu. Tvrdenia a hodnotenia sú vyjadreniami pôvodného autora; preklad nepredstavuje ich nezávislé overenie. Dobové časové odkazy a kontaktné údaje zostávajú zachované. AUDIO LETTER® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Audio Books, Inc.

Úvod

Toto je AUDIO LETTER® Dr. Betera, poštový priečinok 16428, Fort Worth, Texas 76133.

Dobrý deň, priatelia, hovorí Dr. Beter. Dnes je 21. júna 1975 a toto je môj mesačný audio list č. 1.

V poslednom čase sa deje veľa vecí, ktoré vás pravdepodobne znepokojujú a mätú — napríklad aféra Mayaguez, vyhliadka finančného kolapsu mesta New York s dominovými následkami v celej ekonomike a podobne. Všetky tieto veci sú dôležité, ale vo svojich mesačných správach sa vám chcem pokúsiť upriamiť pozornosť priamo na najzákladnejší vývoj. Verím, že pochopenie týchto najzákladnejších záležitostí vám umožní čoraz lepšie samostatne chápať význam podrobností v správach. A keď americká verejnosť dokáže prehliadnuť každodennú dávku rafinovanej, nenápadnej propagandy, ktorú hlavné médiá podávajú ako správy, hoci v skutočnosti o správy vôbec nejde, potom sa skončí hra tých, ktorí sa nám snažia vziať našu krajinu a slobodu. V tomto audio liste preto chcem rozobrať len tri témy:

1. Dôležitú otázku týkajúcu sa dôkazov v škandále so zlatom vo Fort Knox.
2. Nedávne signály od prezidenta Forda, že plány hospodárskej depresie a diktatúry v Amerike stále pokračujú podľa plánu.
3. Predstavenie nášho budúceho prezidenta a potenciálneho diktátora, Nelsona Aldricha Rockefellera.

Téma 1 — Dôkazy v škandále so zlatom vo Fort Knox

Najskôr o Fort Knox. Viete, škandál so zlatom vo Fort Knox sa v jednom ohľade podobá škandálu Watergate: práve teraz prebieha zúfalé zahladzovanie stôp, rovnako ako pri Watergate. Zakrývanie škandálu so zlatom vo Fort Knox skutočne prekročilo bod, odkiaľ niet návratu, vlani v septembri, keď ministerstvo financií Spojených štátov uskutočnilo podvodnú prehliadku zlata vo Fort Knox v snahe zdiskreditovať moje obvinenia, že vo Fort Knox nijaké zlato nie je, pretože všetko nezákonne odviezli.

Odvtedy sa vláda zamotáva čoraz hlbšie a hlbšie a zapája čoraz viac ľudí do všemožných manévrov, ktorými sa snaží celú vec udržať pod pokrievkou. Napríklad keď vlani v septembri navštívili Fort Knox členovia Kongresu a novinári, správy všetkým sľubovali, že po návšteve bude nasledovať audit zlata vykonaný Všeobecným účtovným úradom — General Accounting Office. V skutočnosti však urobili iba veľmi povrchný úkon, aby záznamy vyzerali dobre. Pätnásťčlenná skupina, ktorá ho vykonala, mala len dvoch zástupcov tohto úradu. Všetci ostatní boli zo samotného ministerstva financií — inými slovami, líška vošla do kurína, aby nám spočítala sliepky.

Potom prišla podvodná aukcia zlata 6. januára tohto roku, na ktorej ministerstvo financií predalo časť zlata nezákonne získaného o mesiac skôr z malého Fondu na stabilizáciu devízových kurzov — Exchange Stabilization Fund. V januári predali iba zlomok zlata fondu. Teraz na to chcú nadviazať druhým podvodným predajom zlata 30. júna 1975 a použiť časť toho, čo ešte zostalo, pokiaľ predaju nezabránia nepredvídané udalosti, a tak ďalej.

Jedna z najznepokojivejších vecí, ktoré sme nedávno odkryli, však bola pre mňa úplným prekvapením, pretože sa týka zo všetkých ľudí práve senátora Barryho Goldwatera! Senátor Goldwater má veľmi citlivé a dôležité dokumenty, ktoré podrobne vysvetľujú, ako sa národné zlato dalo ľahko odviezť z Fort Knox a potajomky odstrániť — čo sa podľa môjho obvinenia aj stalo! Tieto dokumenty tvorí rukopis nevydanej knihy o Fort Knox, ktorú písal dnes už zosnulý pán Stanley Tatom. Tatom bol strojný inžinier a v rokoch 1942 až 1943 slúžil vo Fort Knox ako armádny major. V tom čase riadil určité tajné, ale rozsiahle úpravy depozitára zlata vo Fort Knox — úpravy, ktorých účelom bolo uľahčiť vyberanie zlata. Dňa 28. apríla 1943 navštívil Fort Knox prezident Franklin D. Roosevelt, aby si pozrel priebeh týchto prác.

Po vojne sa Tatom vrátil do civilného života ako strojný inžinier a podnikateľ. O systéme vyberania zlata vo Fort Knox pravdepodobne vedel viac než ktorýkoľvek iný človek na Zemi a po rokoch sa rozhodol napísať o ňom knihu. Nestihol ju však dokončiť a pripraviť na vydanie, pretože v októbri 1973 zomrel na operačnom stole za veľmi zvláštnych, záhadných okolností! Podľa jednej verzie vykrvácal, pretože nebola dostupná krv jeho krvnej skupiny, hoci nešlo o núdzovú operáciu. A až nasledujúci mesiac, v novembri 1973, sa začal posledný obrovský odvoz zlata z Fort Knox, ktorý sa dokončil začiatkom marca 1974. Tatom sa niekoľko rokov pred smrťou spriatelil so senátorom Goldwaterom. Goldwater o knihe vedel a získal rukopis, aby si ho prečítal. Senátor Goldwater má predovšetkým rozhodujúcu kapitolu 12, ktorá podrobne opisuje systém vyberania zlata — zdá sa však, že ju drží pod pokrievkou, a ja jednoducho nechápem, na čo čaká. Zatiaľ nechce ani odpovedať na listy a telegramy, ktoré mu v tejto veci poslali. Prečo? Kde je kapitola 12 o Fort Knox, senátor Goldwater?

Uvedomte si, že senátora Goldwatera nijako neobviňujem z účasti na tejto krádeži zlata, vôbec nie. Krádež zlata z Fort Knox je od začiatku do konca projektom štyroch bratov Rockefellerovcov a ich komplicov! Moja otázka však znie: Prečo Goldwater nič nerobí s týmito zásadnými informáciami, ktoré má? Nevie, aké sú významné? Už mu nezáleží na tom, čo sa stane s Amerikou? Začal sa báť Rockefellerovcov ako toľkí ďalší senátori a členovia Kongresu? Alebo sa rozhodol pridať k falošnej opozícii, ktorá s Rockefellerovcami tajne spolupracuje v zákulisí? Myslí si, že vidí osudové varovanie pre Ameriku napísané Rockefellerovou dynastiou?

Na tieto otázky by som chcel dostať odpovede od samotného senátora Goldwatera.

Téma 2 — Nedávny vývoj týkajúci sa prezidenta Geralda Forda

Teraz sa obraciam k druhej téme: nedávnemu vývoju týkajúcemu sa prezidenta Geralda Forda.

Začiatkom tohto mesiaca prezident Ford počas štátnej návštevy Európy zvláštnym spôsobom trikrát za jediný deň spadol. Na druhý deň ho videli opatrne zostupovať po schodíkoch od lietadla a držať sa oboch zábradlí, zatiaľ čo pani Fordová pred ním kráčala

úplne bez námahy. Spravodajské médiá to rýchlo vysvetlili záplavou príspevkov o jeho kolenách poškodených futbalom ako zdroji problému. Možno však neviete, že približne o týždeň neskôr, keď sa záujem verejnosti odklonil k iným otázkam, washingtonské noviny priniesli nenápadné a málo povšimnuté oznámenie, v ktorom prezidentov lekár jednoznačne uviedol, že pády napokon s kolenami vôbec nesúviseli. Nijaké iné lekárske vysvetlenie neponúkli, no podľa informácií, ktoré dostávam, sa prezidentov zdravotný stav zrejme zhoršuje z doposiaľ neobjasnených príčin.

Dňa 16. júna 1975 prezident Ford urobil v americkej politike niečo úplne bezprecedentné. Podporil svojho predpokladaného kandidáta na viceprezidenta pre rok 1976, Nelsona Rockefellera, hoci sám ešte neoznámil vlastnú kandidatúru. Pred rokom mi jedna z mojich informátoriek, dnes už zosnulá pani Louise Boyerová, ktorá bola vyše tridsať rokov súkromnou tajomníčkou a dôverníčkou Nelsona Rockefellera, povedala, že Ford opustí úrad oveľa skôr než na konci funkčného obdobia a nahradí ho Nelson Rockefeller. Navyše očakávala, že sa to stane do júna 1975 — teda do tohto mesiaca.

Je celkom možné, že Fordova nezvyčajne predčasná podpora Rockefellera a objavenie sa jeho zdravotných problémov naznačujú, že plánované povýšenie Rockefellera do prezidentského úradu je skutočne blízko. V každom prípade nasledujúci deň, 17. júna 1975, pri treťom výročí vlámania vo Watergate, prezident Ford predniesol nadšený prejav drobným podnikateľom na celoštátnom zjazde tu vo Washingtone. Povedal veľa vecí, ktoré publikum presne chcelo počuť. Napríklad vyhlásil, že je presvedčený: „Teraz sme na dne recesie a oživenie je tesne pred nami.“ Tento výrok a niekoľko podobných prevzala tlač a cez hlavné médiá ste pravdepodobne počuli iba tie. Jeho prejavom sa však obratne vinul sled kľúčových formulácií, ktoré vykresľujú celkom iný obraz — obraz presne zodpovedajúci desivému plánu americkej diktatúry, pred ktorým sa už dva roky snažím varovať.

Stručne povedané, plán spočíva v tom, že Spojené štáty sa do volebného dňa roku 1976 zmanipulujú do strašných hospodárskych ťažkostí. Má sa tým dovŕšiť rozpad dôvery v náš slobodný spôsob života, ktorý sa už desaťročia čoraz viac podnecuje vzdelávacími a ďalšími prostriedkami. Vo volebný deň roku 1976 máme okrem iného hlasovať v referende — čo tu v Amerike vôbec nie je obvyklý postup — o zrušení našej súčasnej ústavy a prijatí novej namiesto nej.

> „NOVÁ ÚSTAVA“, ktorej chcem venovať jednu z nahrávok Audio Book plánovaných na blízku budúcnosť, už bola napísaná. Úplne by reorganizovala našu vládu podľa totalitných zásad a zrušila slobodné podnikanie v prospech úplnej vládnej kontroly a regulácie. S týmto plánom na pamäti si teraz vypočujte výber formulácií z prejavu prezidenta Forda, ktoré neboli súčasťou publiku lahodiacej rétoriky sprostredkovanej tlačou celému národu:
>
> „V nasledujúcich mesiacoch stojíme pred veľmi zásadnou voľbou: zachovať slobodné podnikanie alebo sa bezhlavo vrhnúť do vládnej regulácie.“

Slová „zásadná voľba“ odkazujú na Nelsonovu Rockefellerovu „Komisiu pre zásadné voľby Američanov“, v ktorej Gerald Ford pôsobil po tom, čo sa stal prezidentom. Rockefeller zase prevzal názov komisie z knihy vydanej v roku 1930 s Rockefellerovým financovaním: THE AMERICAN RICH — Americkí boháči — od Hoffmana Nickersona, spolupracovníka Nelsona Rockefellera. Kniha tvrdila, že jedného dňa budeme musieť urobiť, citujem, „zásadnú voľbu pre Američanov“ — konkrétne nahradiť našu republiku dedičnou

diktatúrou. V podstate práve o tom prezident Ford povedal, že tomu budeme čeliť už o niekoľko mesiacov, bez ohľadu na bezobsažné reči o oživení, ktorými vás kŕmia hlavné médiá.

Ďalší citát: „Podľa toho, čo som zistil na svojich cestách, Američania nedospeli ku konsenzu v prospech kolektivizmu.“

A tiež, citujem: „Neuskutočnili sme referendum,“ ktorým by sme odmietli náš súčasný systém.

Prezident Ford len povedal: „Tieto veci sme neurobili.“ Naznačoval však: „Tieto veci sme ešte neurobili“ — veci, ktoré by mali byť nemysliteľné. Prečo by vôbec spomínal referendum? Stačí sa pozrieť na Veľkú Britániu, ktorá je na ceste, po ktorej teraz kráčame, ďalej než my. Referendum sa tam prvýkrát objavilo práve tento mesiac a bolo označené za príznak zlyhania zastupiteľskej demokracie a predzvesť zásadnej politickej zmeny. Konsenzus v prospech „kolektivizmu“, ktorý prezident Ford spomenul, má vyvolať práve úmyselná hospodárska katastrofa ležiaca tesne pred nami. V následnej panike sa má plánované zrušenie našej ÚSTAVY uskutočniť prostredníctvom referenda.

V ďalšej pasáži prezident Ford povedal, že teraz hľadáme, citujem, „novú rovnováhu medzi verejným a súkromným sektorom“. Ale akú novú rovnováhu? Zmiešanú ekonomiku na ceste k úplnému kolektivizmu? To nepovedal.

Ako posledný príklad: Ford sa v prejave ohradil proti, citujem, „tým, ktorí kritizujú slobodné podnikanie a nenavrhujú nič namiesto neho“. Nelson Rockefeller je však už pripravený navrhnúť namiesto slobodného podnikania niečo v NOVEJ ÚSTAVE — vo svojej ústave!

Všetko teda naďalej poukazuje na to, že Rockefellerova dynastia ovládaná Nelsonom a jeho tromi bratmi vytrvalo pokračuje podľa plánu ukončiť našu slobodnú republiku a dosadiť Nelsona Rockefellera ako nášho prvého DIKTÁTORA. Preto by sme sa mali zastaviť a starostlivo zvážiť povahu a minulosť nášho budúceho prezidenta, Nelsona Rockefellera.

Téma 3 — Nelson Aldrich Rockefeller

Keď prezident Ford 20. augusta 1974 predstavil Nelsona Rockefellera ako svoju voľbu na viceprezidenta, nedocenil jeho rozsiahle skúsenosti v Rooseveltovej administratíve a nasledujúcich vládach. To isté platilo o senátorovi Hughovi Scottovi, ktorý neskôr pri schvaľovacích vypočutiach, na účely verejnej prezentácie, blahosklonne povedal Rockefellerovi, že teraz okúša, ako veci vo Washingtone fungujú. Predstavte si to!

Po návrate z ročnej svadobnej cesty okolo sveta poveril otec John D. Rockefeller mladší dvadsaťpäťročného Nelsona dokončením a prenajímaním Rockefeller Center a tiež pomocou pri riadení Rooseveltovej administratívy. Nelson okamžite s dvoma bývalými spolužiakmi z vysokej školy založil spoločnosť, ktorá mala inkasovať peniaze zo všetkého, čo vstupovalo do výstavby Rockefeller Center — zo zákaziek, materiálu, práce a podobne. Ukázalo sa to také výnosné, že svojich partnerov vytlačil a spoločnosť začlenil do takzvanej dobročinnej organizácie Rockefeller Brothers Fund, kde zostáva dodnes, ako mi nedávno oznámili.

Nelson Rockefeller získal trvalú podporu Georgea Meanyho tým, že jeho inštalatérom a ďalším stavebným robotníkom poskytol prácu v Rockefeller Center za kráľovskú odmenu

15 dolárov za 48-hodinový pracovný týždeň. Keď však robotníci usúdili, že na živobytie potrebujú viac, Rockefeller poveril istého Joea Adonisa, aby ich presvedčil, že tie peniaze navyše napokon vôbec nepotrebujú. Adonis svoju úlohu splnil, ale namiesto vyplatenia odmeny ho Nelson Rockefeller nechal deportovať.

Rockefellerovci zohrali kľúčovú úlohu pri nominácii a zvolení prezidenta Franklina D. Roosevelta. Nelson Rockefeller bol potom dosadený ako jeho najbližší poradca — ako sa uvádza napríklad v článku New York Times z 22. mája 1960. V Rockefellerovom slovníku „najbližší poradca“ znamená „šéf“. A „New Deal“, ktorý sa všeobecne pripisuje F. D. Rooseveltovi, bol v skutočnosti navrhnutý na začatie premeny republiky na totalitnú vládu predpísanej v Rockefellerovcami financovanej knihe THE AMERICAN RICH, ktorá, ako som spomenul, vyšla v roku 1930.

Nelson Rockefeller primäl Roosevelta vyhlásiť takzvané bankové prázdniny a zatvoriť všetky banky. Všetky banky ovládané Rockefellerovcami smeli znovu otvoriť, refinancované na náklady daňových poplatníkov. Mnohé iné banky však zatvorili natrvalo. Tento manéver výrazne posilnil kontrolu Rockefellerovej dynastie nad naším bankovým a úverovým systémom, ktorá už bola silná prostredníctvom ich Federálneho rezervného systému, ktorý pomohol vytvoriť „krach roku 1929“.

Nelson Rockefeller potom použil Roosevelta ako svojho hovorcu a v rozpore s ústavou nariadil všetkým občanom Spojených štátov odovzdať všetko naše zlato súkromnému systému centrálneho bankovníctva Rockefellerovcov, Federálnemu rezervnému systému. Skutočnosť, že odborné autority zhodne tvrdili, že to nijako nemôže zmierniť prebiehajúcu hospodársku depresiu, bola nepodstatná. Pekný zisk priniesol vývoz zlata do zahraničia pri cene 20 dolárov za uncu a jeho skorý návrat do Spojených štátov, aby zaň inkasovali 35 dolárov za uncu. Dnešný škandál so zlatom vo Fort Knox je opakovaním toho istého plánu, tentoraz však s oveľa vyššími stávkami.

Nelson Rockefeller sa aktívne zapojil aj do plánovania druhej svetovej vojny. Vojna mala poslúžiť na prevzatie britských ropných záujmov v Saudskej Arábii aj na rozdrvenie Japonska, ktoré sa snažilo sprístupniť rozsiahle čínske ropné polia, ktorých využívanie Rockefellerove záujmové kruhy roky potláčali z monopolných dôvodov. Na svojom úplne prvom zasadnutí kabinetu v roku 1933 Roosevelt údajne všetkých ohromil vyhlásením, že chce byť vojnovým prezidentom, a otázkou, či by sa nejako nedala zariadiť vojna s Japonskom. Musel však byť trpezlivý. Rockefellerovcami financovanému Inštitútu pre tichomorské vzťahy — Institute of Pacific Relations — trvalo osem rokov, kým mu jeho želanie splnil.

Otázka Saudskej Arábie bola pozostatkom prvej svetovej vojny, ktorú Rockefellerovci využili na vlastné ciele. Ich zákulisná podpora urobila z Nemecka pre Britániu takú hrozbu, že Briti dospeli k záveru, že Spojenci nemôžu prvú svetovú vojnu vyhrať bez americkej pomoci. Ako cenu za americký zásah Rockefellerovci od Britov vymohli dohodu, ktorou im odovzdali saudskoarabské ropné koncesie na využívanie. Na oplátku Rockefellerovci stiahli podporu cisára a prostredníctvom Woodrowa Wilsona, prvého prezidenta, ktorý bol ich úplnou bábkou, rýchlo zariadili vyslanie amerických vojakov do „vojny, ktorá ukončí všetky vojny“. Saudskoarabské ropné koncesie tak Rockefellerove záujmové kruhy v Standard Oil nestáli nič — Ameriku však stáli štvrť milióna životov a obrovský štátny dlh!

Rockefellerovci sa však neuspokojili iba so saudskoarabskými ropnými koncesiami. Po prvej svetovej vojne začali Britom vytrhávať kontrolu nad nemeckými chemickými spoločnosťami, výrobcami farbív, liekov a omamných látok a v roku 1926 ich zlúčili do celosvetového kartelu známeho ako I. G. Farben Industry, AG. Churchilla a Britov to tak rozzúrilo, že pomocou bojkotu blokovali skutočné rozvíjanie saudskoarabskej ťažby Rockefellerovcami: odmietali udeľovať víza zamestnancom Standard Oil, zamietali povolenia lodiam prevážajúcim potrebné zásoby a podobne. Rockefellerovci usúdili, že druhá svetová vojna bude tým správnym liekom na britské embargo voči Saudskej Arábii. Nemecká vojnová mašinéria, ktorú podporovali počas prvej svetovej vojny, už raz zabezpečila britskú ochotu spolupracovať a pravdepodobne by to urobila znovu. Na tento účel vybrali muža menom Adolf Hitler, ktorý bol vtedy v Nemecku len málo významnou postavou. K moci ho priviedli podporou Rockefellerovcami ovládaného priemyslu I. G. Farben a ďalších priemyselných podnikov rodiny Rockefellerovcov ovládaných Nemcami. Nelson Rockefeller Hitlera pozorne sledoval počas už spomínanej svadobnej cesty okolo sveta a podieľal sa na jeho vzostupe k moci a posilňovaní nacistického Nemecka, ktorého nástup k moci bol pre väčšinu pozorovateľov vždy záhadným javom.

V roku 1929 Rockefellerova Standard Oil of New Jersey, dnes známa ako Exxon, uzavrela s Rockefellerovou I. G. Farben Industry kartelovú dohodu, aby sa vyhli ničivej konkurencii na vzájomných trhoch. Rockefellerovci dodali Hitlerovi veľké zásoby ropných produktov, bez ktorých by vojnu nemohol viesť. Ich I. G. Farben mu tiež zabezpečila spoľahlivé dodávky glycerínu na výrobu munície zo zdroja, ktorý sa v tejto súvislosti zriedka spomína — z vytápania tuku obetí koncentračných táborov, ktoré zomreli v neslávne známych peciach! Kartelová dohoda fungovala úplne v prospech Nemecka a úplne na úkor Spojených štátov, ako v zdrvujúcich podrobnostiach ukázali vypočutia vedené senátorom Harrym S. Trumanom v prvej polovici roku 1942. Ako sa pri nich zdokumentovalo, Rockefellerova Standard Oil považovala svoje dohody s Rockefellerovou I. G. Farben Industry za nadradené akýmkoľvek ohľadom na vlastenectvo alebo povinnosť voči Amerike. Naďalej blokovala všetky snahy o sprístupnenie syntetického kaučuku a ďalších rozhodujúcich vojnových zásob dokonca aj po našom vstupe do vojny. Nacistická vojnová mašinéria Adolfa Hitlera tak bola vybudovaná na vytvorenie hrozby pre Britániu, ktorú Rockefellerovci potrebovali ako prostriedok na trvalé sprístupnenie saudskoarabských ropných koncesií pre seba.

Stratégia mala byť rovnaká ako v prvej svetovej vojne: dostať Britániu do úzkych, vymôcť požadované ústupky a potom zariadiť americký vstup do vojny na jej záchranu. Ak však Američania niečo nechceli, bolo to ísť znovu do vojny. Izolacionistické nálady boli silné, a preto sa musel zariadiť útok na Ameriku. Nelson Rockefeller zabezpečil, aby Rooseveltove prípravy na vojnu boli presne koordinované s Rockefellerovými machináciami v zahraničí, vrátane Hitlerovho posilňovania na jednej strane a príprav útoku na Pearl Harbor na strane druhej.

Útok na Pearl Harbor bol vrcholným úspechom Inštitútu pre tichomorské vzťahy — IPR — ktorý vo veľkej miere financovali Rockefellerovci a ich nadácie oslobodené od daní a v ktorom dominoval Nelsonov brat John D. Rockefeller III. Ako neskôr ukázalo vyšetrovanie IPR Kongresom, John D. Rockefeller III. sa podieľal na aktivitách tajomníka IPR Edwarda C. Cartera v úkryte maskovanom ako stodola v meste Lee v štáte Massachusetts. Práve tam položili základy na zosnovanie japonského útoku na Pearl Harbor. Existencia osi Nemecko–Taliansko–Japonsko znamenala, že len čo nás napadne Japonsko, budeme automaticky vo vojne aj s Nemeckom, ktoré ohrozovalo Britániu.

Keď Churchill a Briti po Dunkerque videli, že bez americkej pomoci sú odsúdení na zánik, uzavreli dohodu o sprístupnení saudskoarabských ropných koncesií Rockefellerovcom. Potom zariadili katastrofu v Pearl Harbor, aby Američanov vyburcovali k podpore vstupu do vojny. Námorným veliteľom v Pearl Harbor odopreli potrebné obranné prostriedky. Americké vojnové lode tam všetky stiahli a uzavreli v prístave ako ľahké terče napriek rastúcemu napätiu s Japonskom a dokonca aj správam o hroziacom útoku. Keď napokon samotný útok prišiel, všetky predbežné varovania z viacerých zdrojov ignorovali — vo Washingtone ich potlačili! Prezident Roosevelt a jeho šéf Nelson Rockefeller poznali presný deň a hodinu útoku týždeň vopred. Neurobili nič, len čakali a zabezpečili, aby sa útok na Pearl Harbor odohral podľa plánu.

Keď prichádzala druhá svetová vojna, Nelson Rockefeller navigoval Roosevelta cez domáce vojnové prípravy. Nadiktoval prijatie zákona o všeobecnom vojenskom výcviku a povolanie našej mládeže, aby v nadchádzajúcej vojne slúžila Rockefellerovej veci na náklady daňových poplatníkov. Keď to bolo hotové, sám sa okamžite vyhol odvodu tým, že nariadil svoje vymenovanie za „koordinátora obrany západnej pologule“ čo najďalej od frontu — v Latinskej Amerike. Zariadil tiež, aby Roosevelt požadoval a získal od Kongresu šesť miliárd dolárov na jeho takzvanú koordináciu. S týmito peniazmi začal zaplavovať Latinskú Ameriku a Kubu komunistickými agentmi, ktorí mali vyhnať majiteľov podnikov a vlastníkov majetku, čím Rockefellerovej dynastii ponechávali prakticky úplnú kontrolu nad Latinskou Amerikou.

Saudskoarabské ropné polia uviedli do ťažby bez nákladov pre Rockefellerovu skupinu okolo Exxonu, celkom na náklady daňových poplatníkov a za cenu životov viac než pol milióna amerických vojakov. Saudskoarabská ropa stála Rockefellerove záujmové kruhy iba päť centov za barel počas tridsiatich rokov pred nedávnym arabským ropným bojkotom. Keďže domáca ropa ich stála od jedného po niekoľko dolárov za barel, sústavne znižovali ťažbu a nákup ropy v Spojených štátoch napriek jej skutočnej hojnosti. To vytlačilo mnohé nezávislé ropné spoločnosti z podnikania, prinieslo im fantastické zisky, ktoré využili na rýchle prevzatie ďalších veľkých priemyselných odvetví doma aj v zahraničí, a urobilo nás čoraz závislejšími od zahraničnej ropy. Tak položili základ dnešnej takzvanej „energetickej krízy“, ktorú tiež využili na zvýšenie cien palív a ďalších cien s vládnou pomocou aj bez nej.

Po tom, čo Rockefellerovci dohodli s Churchillom zatiahnutie Spojených štátov do druhej svetovej vojny, sa Nelsonove aktivity na vrchole federálnej vlády neustále zrýchľovali. Osobne v Kongrese presadzoval nekonečný rad programov prezentovaných ako „nevyhnutné pre národnú obranu a bezpečnosť“ a podobne. V skutočnosti však slúžili na čo najrýchlejšie odčerpávanie národného bohatstva do Rockefellerových pokladníc. Napríklad program „Lend-Lease“ sa okrem iného využíval na pomoc pri budovaní vojenskej a ekonomickej sily Sovietskeho zväzu ako súčasť ceny za zachovanie Rockefellerovej kontroly nad rozsiahlymi ropnými poľami v ruskom Baku. Koncesie na ne Rockefellerovci získali v roku 1926 od Stalina ako odplatu za svoju úlohu v ruskej revolúcii roku 1917. Zo stredoškolskej učebnice dejepisu si pravdepodobne pamätáte, že ruskú revolúciu financovali zo zahraničia. Zvyčajne sa však nespomína, že zdrojom financovania bola Rockefellerova dynastia. Tak vzniklo spojenectvo medzi ruskými komunistami a Rockefellerovým impériom, ktoré pretrváva dodnes.

Zahraničná pomoc, počínajúc takzvaným Marshallovým plánom a pokračujúc programom „Point Four“ a ďalšími, bola predmetom osobitného nadšenia Nelsona Rockefellera, ktorý

ju po celej krajine presadzoval v každej možnej podobe — a niet sa čomu čudovať. Už v decembri 1948, len niekoľko mesiacov po spustení Marshallovho plánu, Chicago Tribune uverejnil úvodník vychádzajúci zo záznamov plánu, ktorý dokazoval, že väčšina prostriedkov zahraničnej pomoci bola rafinovane nasmerovaná do vreciek Rockefellerovcov pomocou účtovných postupov ich nadnárodných ropných spoločností. Rozličné zákony, ktoré Nelson Rockefeller a jeho pomocníci presadili vo svojom Kongrese a ktoré vyžadovali, aby väčšina peňazí zahraničnej pomoci smerovala určitým Američanom na účely rozvoja v zahraničí, však zostali nedotknuté. Drancovanie prostriedkov zahraničnej pomoci Rockefellerovcami sa nikdy nezastavilo. Zahraničná pomoc počas rokov vytiahla z amerických vreciek hory peňazí a nie je náhoda, že vzostup nadnárodných korporácií so sídlom v Amerike sa zhoduje s érou stále rastúcej zahraničnej pomoci. Tieto nadnárodné spoločnosti s jedinečnými daňovými výhodami, viacnásobnou štátnou príslušnosťou a okrem iného s prístupom k prostriedkom zahraničnej pomoci boli spočiatku výsledkom rastúcej celosvetovej moci Rockefellerovej dynastie. Už dávno sa však stali hlavným prostriedkom, ktorým táto moc skokovo rastie.

Vo svojej knihe THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR — Sprisahanie proti doláru — som podrobne vysvetlil, ako sa obrovské nadnárodné korporácie ovládané Rockefellerovcami v rokoch 1971 a 1972 použili na nasmerovanie amerického dolára k úplnému zničeniu — procesu, ktorý teraz vstupuje do posledných rozhodujúcich fáz. Áno, práve Nelson Rockefeller v úlohe „človeka zvnútra“ v našej vláde dokázal v súčinnosti so svojimi mocnými bratmi priviesť ekonomiku Spojených štátov, a s ňou aj slobodu, na pokraj zničenia. A práve on sa ponúkne ako náš národný záchranca, keď nás postrčí cez okraj.

Takzvaná „NOVÁ ÚSTAVA“ sa písala desať rokov s Rockefellerovou podporou a teraz je pripravená na predloženie hneď, ako to Nelson Rockefeller bude môcť urobiť. Ľudia, ktorí ju napísali, tak ako zvyčajne konali pod záštitou Rockefellerovej dobročinnej organizácie oslobodenej od daní so zavádzajúcim názvom „CENTRUM PRE ŠTÚDIUM DEMOKRATICKÝCH INŠTITÚCIÍ“ — Center for the Study of Democratic Institutions. Osoby, ktoré mali pri písaní dokumentu najdôležitejšiu úlohu — dokumentu, ktorý je prepracovaným návodom na diktatúru — spolupracovali s Rockefellerom aj na návrhu „SVETOVEJ ÚSTAVY“ a na založení Organizácie Spojených národov.

Organizácia Spojených národov sa vo svojej dnešnej podobe sformovala na konferencii o organizácii Spojených národov v San Franciscu v roku 1945, kde Nelson Rockefeller zastupoval prezidenta Roosevelta ako poradca americkej delegácie. Úplnosť Nelsonovej kontroly nad týmto dianím vyjadril člen delegácie senátor Vandenberg, ktorý tlači otvorene povedal, citujem: „Čokoľvek Rockefeller chce, je v poriadku.“ Čo chcel, je jasné z toho, čo urobil! Najprv so Sovietmi zariadil vymenovanie svojho najbližšieho a najdôveryhodnejšieho spolupracovníka Algera Hissa za generálneho tajomníka konferencie. Potom zariadil predloženie SVETOVEJ ÚSTAVY, vypracovanej tak, aby stelesňovala jeho predstavy, ako Charty OSN. Sovieti ju radostne prijali a osobitne ich potešili dve jej stránky.

Po prvé, v podstate nahradila Ústavu Spojených štátov, pretože ustanovenia Charty OSN sa majú vždy uplatňovať všade, kde nastane akýkoľvek rozpor. Preto sa vlastizrada proti Spojeným štátom americkým, jasne definovaná v našej ústave, prestala považovať za zločin, a teda za trestný čin.

Preto bol napríklad Nelsonov brat John D. III. chránený pred potrestaním, hoci jeho vlastizrada v súvislosti s Pearl Harbor bola preukázaná pri vyšetrovaniach Kongresu. Preto boli chránení pred potrestaním Ramsey Clark, Jane Fondová a ďalší Američania, ktorí uprostred vietnamskej vojny odišli do Hanoja a poskytli nepriateľovi pomoc a podporu. Ani Alger Hiss, ktorého pri vlastizradných aktivitách v prospech Nelsona Rockefellera prichytil Richard Nixon, nemohol byť odsúdený za vlastizradu. Hissa odsúdili iba za krivú prísahu v súvislosti s vlastizradou — čo sa rovná tvrdeniu, že vlastizrada je v poriadku, ale jediným zločinom je klamať o nej!

Druhým ustanovením Charty OSN, ktoré Nelson Rockefeller ponúkol a konferencia prijala, bolo zriadenie „Výboru OSN pre vojenské záležitosti“, ktorému musia všetky členské krajiny vopred podrobne oznámiť akúkoľvek zamýšľanú vojenskú akciu. Sovieti sa z toho, samozrejme, veľmi tešili pre ďalšiu súvisiacu dohodu: predsedníctvo tohto výboru má vždy zastávať sovietsky generál. Táto dohoda sa už tridsať rokov dodržiava do posledného písmena.

Nelson Rockefeller tak zaručil, že Spojené štáty už nikdy nevyhrajú ozbrojený konflikt! Výsledky Kórey a Vietnamu tak boli predurčené hneď od začiatku. Desaťtisíce amerických vojakov budú zabité; státisíce zranené, mnohí doživotne zmrzačení. Miliardy dolárov sa odčerpajú z amerických vreciek do vreciek Rockefellerových záujmových kruhov a spojencov a podkope sa sebadôvera amerického ľudu. Rockefellerovci boli s OSN takí spokojní, že jej darovali pozemok na stále sídlo v meste New York.

Za Eisenhowerovej vlády sa Nelson Rockefeller prejavil v celej svojej sláve. Eisenhower bol Rockefellerovcom vďačný, že mu zabezpečili prezidentský úrad — najmä Nelsonovmu strýkovi Winthropovi Aldrichovi, ktorý veľkej časti delegátov senátora Roberta Tafta na republikánskom zjazde v roku 1952 urobil prechod k Eisenhowerovi veľmi lákavým.

Prvým Eisenhowerovým krokom po inaugurácii bolo dať Nelsonovi Rockefellerovi voľnú ruku pri reorganizácii výkonnej moci. Rockefeller sa so svojím sprievodom presťahoval na sídlo na adrese 2500 Foxhole Road vo Washingtone, odkiaľ riadil vládu, zatiaľ čo Ike cestoval po krajine a budoval si povesť golfistu. Jedinou časťou výkonnej moci, ktorá však Nelsona skutočne nadchýnala, bola armáda, ktorú okamžite pretvoril a sústredil pod jednu strechu. Keď prostredníctvom OSN a ďalších prostriedkov zabezpečil koniec americkej schopnosti skutočne sa brániť, reorganizovaný vojenský komplex pomenoval „ministerstvo obrany“. Jeho hlavnou funkciou urobil predaj munície a vojenského vybavenia po celom svete a na čelo každého oddelenia postavil najlepšieho predajcu v príslušnej oblasti. Ich úlohou je predávať stále viac vojenského materiálu dynastie a pomáhať predaju ukážkami v teréne, menšími konfliktmi a dokonca aj vojnami. Jednotlivé zložky ozbrojených síl medzi sebou súťažia a najúspešnejšie dostávajú odmeny.

A tak ste si, priatelia, pravdepodobne všimli veľký posun v tom, ako sa za posledných dvadsaťpäť rokov vyvíjajú a predávajú naše zbraňové systémy. Kedysi Amerika vyvíjala najlepšie možné zbrane pre Ameriku a väčšinou ich predávala iným krajinám až vtedy, keď ich pre vlastné použitie nahradila novšími a lepšími. Dnes však prvou úvahou pri novom vojenskom lietadle býva napríklad obchádzanie sveta a zisťovanie, koľkým ďalším krajinám ho dokážeme predať — ešte kým existuje len na rysovacej doske. Netreba hovoriť, že v mnohých oblastiach našej takzvanej obrany tak zostávame bez skutočných tajomstiev. Nelsonovi Rockefellerovi a zvyšku jeho dynastie, ktorá ovláda významných výrobcov zbraní v Amerike i v zahraničí, to však prináša veľa peňazí.

Koncom päťdesiatych rokov Nelson Rockefeller rozhodol, že konečne nastal čas kandidovať do volenej funkcie. Toto rozhodnutie sa v podstate zhodovalo so zavedením mechanických hlasovacích strojov v štáte New York, vyrábaných spoločnosťou Automatic Voting Machine Company z Jamestownu v New Yorku. Túto spoločnosť kúpila a začlenila do seba Rockefellerovcami ovládaná Rockwell Manufacturing Company. Šírili sa dohady, že stroje možno zmanipulovať a uľahčujú krádeže volieb, ale niektorí samozvaní odborníci takéto náznaky zosmiešňovali. V každom prípade sa Nelson Rockefeller, demokrat z éry New Dealu, rozhodol kandidovať na guvernéra štátu New York ako republikán, keďže demokrati sa zaviazali nominovať niekoho iného — Averilla Harrimana. Do Republikánskej strany ho prijali bez problémov a ľahko sa stal kandidátom. Po víťazstve vo voľbách — môžem povedať, že presvedčivom — okamžite prevzal úplnú kontrolu nad Automatic Voting Machine Company odkúpením akcií menšinových akcionárov po dvadsať dolárov za kus, päťnásobok trhovej ceny štyroch dolárov. Samozrejme, nikto nenaznačil, že to odráža jeho hodnotenie úlohy, ktorú stroje zohrali pri jeho zvolení.

O niekoľko rokov neskôr, začiatkom šesťdesiatych rokov, sa v Louisiane zdvihol veľký rozruch okolo krádeží volieb pomocou iného tam používaného zariadenia, hlasovacieho stroja Shoup. Napokon bol zákonodarný zbor nútený konať. Na základe spoločnej rezolúcie oboch komôr usporiadal ukážku rôznych hlasovacích strojov používaných v Spojených štátoch. Bývalí zamestnanci výrobcov predviedli, ako ľahko možno takéto stroje upraviť na krádež volieb. Pri ukážke sa preukázalo, že stroj Shoup možno na tento účel zmanipulovať ľahšie a viacerými spôsobmi než ktorýkoľvek iný. Veľmi krátko nato štát New York, ktorého guvernérom už bol Nelson Rockefeller, nariadil predaj svojich automatických hlasovacích strojov za zlomkové ceny a ich nahradenie strojmi Shoup. Získaná bola aj kontrola nad Shoup Voting Machine Company. Prešla viacerými neprehľadnými prevodmi, ktoré sa spoločnosti Dun & Bradstreet ťažko sledovali, a podľa správ pri poslednej kontrole skončila v málo známej dcérskej spoločnosti dnešného Exxonu. Rockefellerova kontrola nad Exxonom je, samozrejme, dobre známa. Odvtedy Nelson Rockefeller nemal problém znovu a znovu vyhrávať voľby napriek rastúcej neobľúbenosti v štáte New York.

Ako guvernér zvýšil dane v štáte New York o viac než päťsto percent a štátny dlh o viac než tristo percent. Spustil obrovské výdavkové projekty, napríklad gigantický Albany Mall na umiestnenie vládnych úradov, prostredníctvom rafinovaných finančných schém vypracovaných šikovnými poradcami, ako bol John Mitchell, aby obišli vôľu voličov. Odmietal sa znepokojovať takými drobnosťami, ako bolo trojnásobné prekročenie nákladov či funkčná nevhodnosť niektorých projektov. Konfiškačným zdanením vyhnal zo štátu New York mnohé odvetvia, zatiaľ čo vychádzal v ústrety prudko rastúcim požiadavkám odborov a sociálnej podpory. Dokonca sami Rockefellerovci približne pred štyrmi rokmi takmer zatvorili newyorské kancelárie Exxonu, pričom tritisíc zamestnancov presunuli do Houstonu v Texase a tisíc do Hongkongu. Celkovo Nelson Rockefeller počas svojich guvernérskych rokov výrazne zvýšil počet nezamestnaných aj poberateľov sociálnej podpory.

Teraz, keď si vycibril schopnosti vo všetkých možných podobách, sa Nelson Rockefeller konečne blíži k dosiahnutiu cieľa, o ktorý sa usiluje desaťročia: stať sa otvorene uznávaným vládcom Spojených štátov a použiť našu krajinu ako odrazový mostík na konečné ovládnutie celého sveta Rockefellerovou dynastiou.

Vytvoril 25. dodatok ústavy, na základe ktorého sa on a Gerald Ford dostali do funkcií bez toho, aby sa podrobili hlasovaniu ľudu. Svojmu agentovi, senátorovi Birchovi Bayhovi, dal túto schému navrhnúť len tri týždne po zavraždení prezidenta Johna F. Kennedyho a úspešne ju presadiť Kongresom. Potom poveril Herberta Brownella, aby dodatok presadil na ratifikáciu v jednotlivých štátoch v nezvyčajne krátkom čase — mimochodom, za dva mesiace — do roku 1967. Tým sa pripravila pôda na pád prezidenta Nixona o niekoľko rokov neskôr, keď dozrel čas. Škandál Watergate zosnoval Nelson Rockefeller a uskutočnila ho jeho súkromná detektívna agentúra, CIA, vrátane zverejnenia príbehu vo Washington Post agentmi CIA vydávajúcimi sa za novinárov!

Priatelia, veci, o ktorých som vám práve povedal, sú šokujúce, brutálne a pri prvom počutí úprimne neuveriteľné. Varujem vás však: prosím, neodmietajte ich bez ďalšieho iba pre ich hrozivú povahu. Tieto veci sú pravda a len vám dávajú predstavu o tom, čo čoskoro príde, ak Nelsonovi Rockefellerovi, konajúcemu spoločne s bratmi Davidom, Laurancom a Johnom D. III., dovolíme uspieť v jeho diktátorských plánoch.

Prvým krokom na zastavenie tohto šialenstva je, aby ste si vy, americký občan, uvedomili, čo sa deje. Hitler získal svoju funkciu zákonnými prostriedkami ustanovenými v ústave Weimarskej republiky. Starnúci prezident von Hindenburg ho 30. januára 1933 vymenoval za ríšskeho kancelára. A pamätajte: prezident Ford 20. augusta 1974 vymenoval Nelsona Rockefellera za svojho viceprezidenta! Nemeckí občania, ktorí sledovali, ako sa Adolf Hitler manévrami dostáva k moci, v mnohých prípadoch jednoducho nemohli uveriť vlastným očiam a v slepom optimizme radšej dúfali, že sa veci nezvrhnú úplne. Strašne trpeli preto, že nedokázali pozorovať, pochopiť pravdu a KONAŤ!

Prosím, priatelia, nedovoľme, aby sa to stalo v Amerike.

Do budúceho mesiaca sa s vami lúči Dr. Beter. Ďakujem a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 02

15. júla 1975

Slovenský preklad anglického prepisu z používateľom poskytnutej zbierky Dr-Peter-Beter-AL.pdf. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Ide o úplný preklad historického prepisu. Tvrdenia a hodnotenia sú vyjadreniami pôvodného autora; preklad nepredstavuje ich nezávislé overenie. Dobové časové odkazy zostávajú zachované. AUDIO LETTER® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Audio Books, Inc. Označenia vojenskej techniky sú ponechané podľa dodaného prepisu, vrátane PC-113 a PC-577.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 15. júla 1975 a toto je môj mesačný audio list č. 2.

Keď vyslovujem tieto slová, Spojené štáty americké stoja na prahu nepokojných a búrlivých udalostí. Intrigánske plány Rockefellerovej dynastie na úplné ovládnutie Ameriky majú čoskoro vstúpiť do rozhodujúceho obdobia hospodárskej katastrofy, ktorú úmyselne naplánovali a vyvolali. Následný politický zmätok chcú obrátiť vo svoj prospech. Politický a ekonomický chaos, ktorý David Rockefeller pred rokom sebavedomo predpovedal, nás čoskoro zasiahne.

Neuveriteľne mocná Rockefellerova dynastia — ovládaná Davidom Rockefellerom a jeho bratmi Nelsonom, Johnom D. III. a Laurancom — naďalej postupuje podľa plánu úplne prevziať Ameriku a nahradiť našu ústavu novou diktátorskou ústavou, ktorú pre nich potichu napísali. Tento základný zámer som odhalil vo svojej nahrávke AUDIO BOOK z októbra 1974 o nadchádzajúcej hospodárskej depresii a vojne a podrobne vysvetlil v nahrávke AUDIO BOOK z marca 1975 o škandále so zlatom vo Fort Knox.

Ale, priatelia, v hre sa objavil nový nádejný nepredvídateľný faktor, ktorý len nedávno začal naberať silu. Mám na mysli skutočnosť, že začína vznikať odpor tam, kde predtým nijaký účinný odpor nebol — a to úplne prvýkrát. Štyria bratia Rockefellerovci začínajú tu a tam strácať kontrolu nad dôležitými časťami svojho fantasticky zložitého programu podmaňovania. Ich obrovská pyramída moci zostáva v zásade neporušená a oni sú stále pevne na jej vrchole, ale pod tlakom odhaľovania ich plánov sa začali objavovať drobné trhliny a praskliny. Je to len začiatok, priatelia, a nesmieme robiť unáhlené závery ani sa uvoľniť a uspokojiť. Aj keby sa ich nebezpečná monopolná moc zlomila a naša milovaná republika sa zachránila, my, americký ľud, si musíme dať pozor, aby sme znovu nezaspali a nedovolili niekomu inému zopakovať to isté.

Vzhľadom na to, čo som práve povedal, by som dnes rád rozobral tieto tri témy:

1. Prvé známky, že štyria bratia Rockefellerovci začínajú strácať kontrolu nad udalosťami.
2. Prísne tajné domáce vojenské prípravy na nepokoje vyvolané masovou nezamestnanosťou.
3. Tajný „centrálny trezor zlata“, ktorý návštevníci Fort Knox v septembri 1974 nevideli, a jeho využitie pri krádeži amerického zlata.

Týmto dnešným nahrávaním, 15. júla 1975, zverejňujem tieto zásadné informácie vôbec prvýkrát.

Téma 1 — Prvé známky oslabovania kontroly bratov Rockefellerovcov

Náznaky, že bratia Rockefellerovci začali strácať kontrolu nad vecami, sa objavili pred niekoľkými mesiacmi v súvislosti s ich snahou potlačiť škandál so zlatom vo Fort Knox. Spomenul som to vo svojej nahrávke AUDIO BOOK na túto tému. Len celkom nedávno, počas posledných niekoľkých týždňov, sa však tento jav začal dramaticky rozširovať. Aj ich vlastná kontrola nad hlavnými médiami sa začala uvoľňovať a teraz začínajú prenikať na verejnosť veci, ktoré by ešte pred rokom boli nemysliteľné.

Výrazným príkladom sú New York Times. Komentátor Seymour Hersh sa nedávno odvážil napísať ostrý útok na súkromnú detektívnu agentúru Rockefellerovcov, CIA, a Times sa ho odvážili uverejniť. V inom prípade Times nedávno upozornili, že Biely dom odmietol prijať ruského disidenta v exile Alexandra Solženicyna, pretože by to nemuselo dobre zapadať do oficiálnej politiky détente — teda ústupkov Sovietskemu zväzu. Navyše Times rozsiahlo citovali z prejavu, v ktorom Solženicyn veľmi ostro napadol ruský komunizmus. Ďalší príklad: len pred niekoľkými dňami New York Times uverejnili na titulnej strane článok, ktorý by ešte nedávno mohol byť rád, keby sa objavil ako skrátená výplň kdesi na 67. strane. Týkal sa výpovede pred Senátom Spojených štátov, v ktorej Exxon, zo všetkých stoviek obrovských spoločností Rockefellerovcov tá najviditeľnejšie pod ich kontrolou, priznal politické dary talianskym komunistom, ktorých nedávne veľké úspechy v Taliansku ste si nepochybne všimli.

New York Times sú len jedným príkladom. Náznaky nezávislosti sa objavujú aj medzi niektorými ďalšími významnými médiami. Je to nádejný signál. Ďalším nedávnym príznakom obratu bolo niečo, čo sa nestalo: úplné zlyhanie Nelsonovho Rockefellerovho plánu odstrániť Geralda Forda a nahradiť ho vo funkcii prezidenta do júna 1975, teda do minulého mesiaca. K dátumu tejto nahrávky je dokonca nápadne vynechaný z teraz už oficiálnej prezidentskej kampane Geralda Forda. Navyše prezident Ford teraz vyzerá zdravý a vitálny a môžem vás informovať, že ho úspešne vyliečili zo silnej vírusovej nákazy neznámeho pôvodu, ktorá spôsobila jeho minulomesačné, široko medializované ťažkosti v zahraničí.

Rockefellerov doterajší neúspech pri uchvátení prezidentského úradu nezaručuje, že sa to ešte nestane. Odráža však určité dôležité nezdary a čas teraz začína pracovať proti nemu. Plán v podstate stále pokračuje, ale začína zaostávať za harmonogramom.

Jeden z nedávnych nezdarov vyvolal pred niekoľkými mesiacmi samotný Nelson Rockefeller počas senátnej diskusie o pravidle obštrukcie — filibustra. Ako predsedajúci Senátu Rockefeller ignoroval zaužívané postupy, prevalcoval každého, kto sa mu postavil do cesty, a na pôde Senátu spôsobil takmer vzburu. V zmätku jeden senátor zakričal: „Tento orgán vám nepatrí.“ Mal dodať „zatiaľ“, pretože presne to Nelson Rockefeller očakáva, že čoskoro dosiahne prostredníctvom svojej „Novej ústavy“. Tá by mu umožnila zrušiť Kongres a následne ho znovu zostaviť z vlastných nominantov a ďalších ľudí zmanipulovaných do funkcií.

Spor o filibuster spôsobil, že aspoň niektorí senátori sa začínajú postupne spamätávať — nie natoľko z veľkej oddanosti zastupovaniu vôle ľudu, ktorú ignorovali, keď v decembri 1974 drvivou väčšinou schválili jeho vymenovanie za viceprezidenta, ako skôr zo strachu z toho, čo môže urobiť. Dokonca aj bývalý senátor Sam Ervin, ktorý zrejme teraz vidí, že ho vo Watergate použili ako pešiaka, zmenil názor. Nedávno v rozhlasovom rozhovore

povedal, že keby minulú jeseň vedel to, čo vie teraz, nikdy by nehlasoval za potvrdenie Nelsona Rockefellera vo funkcii viceprezidenta.

Ďalšou skutočnosťou, ktorá narúša načasovanie dynastie, je škandál so zlatom vo Fort Knox. Hoci ho americké masmédiá stále držia pod pokrievkou, minulý mesiac, v júni 1975, zasadil Rockefellerovým záujmovým kruhom ohromujúci úder. David Rockefeller prostredníctvom ministerstva financií Spojených štátov očakával, že presvedčí Medzinárodný menový fond — MMF — na predaj jeho zlatých rezerv. Rockefellerove záujmové kruhy boli pripravené tajne ich kúpiť a tým dokončiť monopolizáciu svetového zlata. Na stlačenie cien zlata, aby potom mohli zlato MMF kúpiť za výpredajové ceny, zariadili, aby ministerstvo financií USA 30. júna 1975 predalo ďalšiu nepatrnú časť zlata v takzvanej holandskej aukcii. V tomto usporiadaní všetci úspešní uchádzači kupujú za rovnakú cenu, zodpovedajúcu najnižšej úspešnej ponuke. Mnohé finančné články upozornili, že toto zvláštne usporiadanie bolo receptom na znižovanie cien zlata a že ministerstvo financií už určitý čas vedie kampaň práve za týmto cieľom. Teraz viete prečo.

Aukcia zlata 30. júna sa uskutočnila podľa plánu, Rockefellerovcom však nepomohla. Dôvod: na júnovom zasadnutí MMF sa im nepodarilo získať súhlas fondu s predajom zlata — a to z jediného dôvodu. Francúzska vláda prostredníctvom vlastných spravodajských zdrojov teraz dokázala potvrdiť moje obvinenia, že Amerika má nedostatok zlata. Vedia, že Spojené štáty nemajú obrovské zlaté rezervy, ktoré oficiálne deklarujú, a preto je hrozba ministerstva financií, že ich použije na udržanie nízkych cien zlata, obrovským blufom. Preto odmietli hrať túto hru — myslím Francúzi — a Rockefellerovci teraz horúčkovito hľadajú spôsob, ako ústupkami alebo nátlakom odstrániť francúzsku prekážku svojho monopolu na zlato. Medzitým sa budú snažiť držať cenu zlata nízko a dolár vysoko. Aj toto všetko pomáha oddialiť Nelsonovo Rockefellerovo uchvátenie prezidentského úradu Spojených štátov.

Ďalší faktor súvisí s Nelsonovou nedávnou náhlou cestou do Anglicka. Pravdepodobne ste o nej počuli v správach, ktoré tvrdili, že išlo len o dovolenku a že ju z bezpečnostných dôvodov oznámili až na poslednú chvíľu. To, priatelia, nie je pravda. Britská vláda Nelsona Rockefellera úplne jednoznačne predvolala do Anglicka. Čoraz viac si uvedomuje úlohu Rockefellerovho impéria pri ekonomickom dusení Británie od druhej svetovej vojny a pozvala ho na rozhovory a rokovania, ktoré boli všetko, len nie srdečné. Týkali sa ekonomických a finančných otázok.

Posledným príkladom toho, ako sa Rockefellerove plány začínajú kaziť, je návšteva prezidenta Forda v Španielsku počas jeho zahraničnej cesty pred šiestimi týždňami. Ak pozorne počúvate správy, možno ste si všimli, že pri návštevách iných vodcov spomínali Forda aj Kissingera, no pri prezidentovi Francovi v Španielsku uvádzali iba Forda. Všeobecne sa to nezdôrazňovalo, ale minister zahraničných vecí Henry Kissinger Forda ku generalissimovi nesprevádzal. Dôvodom bolo, že Franco poslal veľmi otvorený odkaz zakazujúci Kissingerovi prísť s prezidentom Fordom. Franco dobre vie, že prevrat pred rokom v susednom Portugalsku zosnovala CIA v prospech Rockefellerovcov, ktorí túžia ovládnuť portugalské kolónie v Afrike bohaté na zdroje aj zlato, ktoré portugalská vláda držala v štátnej pokladnici. Vie tiež o ústrednej úlohe Henryho Kissingera v Rockefellerovom aparáte CIA. To, čo mal Franco povedať, bolo preto určené len Fordovým ušiam.

Francov odkaz prezidentovi Fordovi bol jasný a priamy. Po prvé, Spojené štáty musia okamžite stiahnuť agentov CIA, ktorí sa teraz snažia zničiť Španielsko tak, ako zničili

Portugalsko, inak budú vykázané zo všetkých našich vojenských základní na španielskom území. Franco navyše povedal, že ak Spojené štáty nezastavia vnútornú podvratnú činnosť, ktorá z Ameriky robí nespoľahlivého spojenca, čoskoro ju bude musieť prinútiť opustiť základne aj tak.

Nelson Rockefeller a jeho bratia teda nepochybne cítia, že vo viacerých oblastiach naozaj začínajú strácať kontrolu. Ani portugalský štátny prevrat, na ktorom CIA a ďalší pracovali desať rokov, zatiaľ nepriniesol všetky plánované výsledky, pretože cenné africké kolónie sa zrejme vymkli ich kontrole. A základný pilier ich ekonomickej vojny na prevzatie Ameriky — krádež nášho zlata ako súčasť celosvetového monopolu na zlato — čoraz viac hrozí vybuchnúť im do tváre ako škandál nepredstaviteľných rozmerov.

Áno, na poslednú chvíľu sa začína nový nádejný trend odporu proti diktátorským plánom bratov Rockefellerovcov. O to viac však teraz musíme aspoň v jednom ohľade zvýšiť ostražitosť. Neustále existuje nebezpečenstvo, že keď Nelson Rockefeller a jeho bratia uvidia, ako sa okolo nich sťahujú steny, v istom okamihu, citujem, „stlačia tlačidlo paniky“ a pokúsia sa veci urýchliť skôr, než ich zastaví čoraz prebudenejšia americká verejnosť.

V tejto súvislosti teraz prechádzam k téme č. 2.

Téma 2 — Prísne tajné domáce vojenské prípravy na nepokoje

V posledných dňoch som z určitých dôverných zdrojov dostal veľmi spoľahlivé informácie, že v Spojených štátoch práve prebieha prísne tajná domáca vojenská operácia s krycím názvom „OPERATION GARDEN PLOT“.

Približne pred šiestimi mesiacmi sa do kľúčových amerických miest náhle začali presúvať veľké zásielky takzvaného „vybavenia na potláčanie nepokojov“. Medzi tieto mestá patria okrem iných San Francisco, Chicago, Houston, Dallas, Philadelphia, Detroit a St. Louis. Boston, mesto New York a Washington, D. C., však zatiaľ zahrnuté nie sú.

Tieto zásielky sú údajne prípravou na „nepokoje nezamestnaných“, ktoré sa očakávajú možno už začiatkom jesene. Zrejme však nepôjde o obyčajné nepokoje. Zásielky obsahujú všemožné moderné ťažké vybavenie na ich potláčanie — napríklad brokovnice so skrátenou hlavňou, tvárové štíty, prilby, plynové masky, protičrepinové vesty, obušky a zariadenia na vypúšťanie plynu.

Okrem toho však zahŕňajú aj „vojnový materiál“, ako sú guľomety M-60, guľomety kalibru .50, automatické pušky M-16, džípy, nákladné autá a päť druhov armádnych tankov — M-48, M-110, M-109, PC-113 a PC-577. Je celkom možné, že ste nedávno videli tanky a ďalšie vybavenie prepravované po železnici bez toho, aby ste poznali jeho možný účel.

Ak by nepokoje nezamestnaných naozaj vypukli — či už prirodzene, alebo na podnet platených provokatérov — a ak by sa dali vystupňovať na úroveň vyžadujúcu vyhlásenie „núdzového stavu“ prezidentom, mohlo by ísť o domáci útok na spôsob Pearl Harbor proti americkému ľudu zo strany Rockefellerovej dynastie. Mohlo by sa uplatniť výkonné nariadenie č. 11490 podpísané prezidentom Nixonom v roku 1969, vyhlásiť vojenská správa a prakticky zo dňa na deň prevziať diktátorské právomoci.

Či je toto zmyslom operácie GARDEN PLOT, úprimne ešte neviem. Nebezpečenstvá sú však dosť reálne na to, aby som chcel, aby ste vy, americký ľud, pochopili, aký môže byť výsledok, ak sa hroziace nepokoje nezamestnaných uskutočnia.

> „Ale počkajte,“ možno hovoríte. „Nezamestnanosť predsa v júni klesla, nie? V máji 9,2 percenta, v júni 8,6 percenta a všetci hovoria, že sa začalo oživenie. Len sa pozrite na akciový trh.“

Nie, priatelia, nezamestnanosť sa nezlepšuje — zhoršuje sa. Možno si pamätáte poznámku Úradu pre štatistiku práce, že zdanlivý pokles nezamestnanosti spôsobila, citujem, „štatistická zvláštnosť“. Skutočný príbeh sa vôbec nerozpráva, ale naznačujú ho iné čísla, ktorým ste možno nevenovali veľkú pozornosť. Napríklad počet ľudí bez práce v júni vyskočil o milión. Podľa uverejnených údajov ich bolo v máji 7,6 milióna a v júni 8,6 milióna. Počet ľudí natoľko znechutených, že hľadanie práce vzdali, dosiahol v júni nový rekord 1,2 milióna — opäť len podľa zverejnených údajov.

Pokiaľ ide o akciový trh, ktorého manipulovanie patrí medzi špeciality Lauranca Rockefellera, súčasný rastový trend je úplne umelý. Aj sami Rockefellerovci sa z neho teraz rýchlo sťahujú. Mnohé nimi ovládané spoločnosti teraz nasávajú hotovosť výmenou za akcie, dlhopisy a nezabezpečené dlhové obligácie, ktoré budú prakticky bezcenné, keď nechajú akciový trh zrútiť sa. Svoje plány môžu meniť a aj ich menia vždy, keď sa na ne posvieti. V tejto chvíli však ich harmonogram predpokladá, že Ameriku vo veľmi blízkej budúcnosti ochromí ničivý burzový krach.

Rovnako ako v roku 1929 sa jeho dôsledky prejavia po celom svete. Aj keby sa rozhodli odložiť ho, krach je teraz už len otázkou času. Ak sa rozhodnete zostať na akciovom trhu dlhšie bez mimoriadne dobre informovaného poradenstva, musíte si uvedomiť, že budete hazardovať — nie investovať!

Navyše sa teraz s novou silou rozpaľuje INFLÁCIA, čo bude v nasledujúcich mesiacoch až príliš zrejmé.

Pripravuje sa tiež pôda pre rozsiahle, úmyselné NEDOSTATKY. Nová dohoda o pšenici s Ruskom, ktorá môže predstavovať takmer sto libier pšenice na každého muža, ženu a dieťa v Amerike, je jednou z predzvestí. Skutočným kľúčom je však centralizovaná kontrola všetkých významných predajných a distribučných systémov potravín a ďalších životných potrieb. A tak, priatelia, sú nepokoje nezamestnaných možné bez ohľadu na to, ako nepravdepodobne vám dnes pripadajú. „Amerika, krajina hojnosti“ čoskoro zažije stratu pracovných miest, rast cien a nedostatok — všetko umelé a zámerné — a výsledkom bude HLAD. A hlad, priatelia, je najmocnejším a najničivejším politickým nástrojom zo všetkých!

A teraz téma č. 3.

Téma 3 — Tajný centrálny trezor zlata vo Fort Knox

O chvíľu, priatelia, chcem odkryť časť príbehu o tom, ako nám ukradli zlato z Fort Knox. Skôr než to urobím, chcem vám pripomenúť, prečo to robím. Ako som vysvetlil vo svojej nahrávke AUDIO BOOK o škandále so zlatom vo Fort Knox, krádež národného zlata bola ekonomickým Pearl Harbor spáchaným na americkom ľude Rockefellerovou dynastiou pri jej snahe úplne ovládnuť Ameriku. Ako povedal Lenin: „Jediný spôsob, ako zničiť kapitalizmus, je znehodnotiť jeho menu“ — teda zmeniť ju na bezcenný papier. A presne to sa stalo s americkým dolárom krádežou našich zásob zlata.

Hoci sa o tom bežný občan nemusí nikdy dozvedieť, zmiznutie zlatých rezerv krajiny sa stáva známym v mocných svetových finančných kruhoch, kde sa formujú národné

ekonomiky. Výsledkom je vždy hospodárska katastrofa pre krajinu chudobnú na zlato, v ktorej peniaze prestanú vzbudzovať dôveru.

Teraz máme už iba fiat peniaze — kusy papiera, ktoré plnia úlohu peňazí len preto, že Rockefellerovcami vlastnený Federálny rezervný systém tvrdí, že sú peniazmi. Ďalšie môžu nechať vytlačiť podľa ľubovôle, pretože už nijako nie sú viazané na zlato ani na nič iné so všeobecne prijímanou hodnotou. Počas niekoľkých tisícročí, priatelia, ľudia opakovane skúšali fiat peniaze. Propaganda, ktorú dnes počúvate z ministerstva financií a odinakiaľ a ktorá vás má presvedčiť o opaku, je číry nezmysel. A zakaždým bol výsledkom hospodársky rozvrat a rozpad práve pre ľudí, ktorí to skúsili. Preto stále zdôrazňujem škandál so zlatom vo Fort Knox. Nie je to len najohromujúcejšia krádež v dejinách, hoci je aj tým.

David Rockefeller a jeho bratia očakávajú, že na svojom monopole na zlato zarobia pol bilióna dolárov, keď zlato za menej než dva roky dosiahne dvetisíc dolárov za uncu. Dôležitejšie je, že ak teraz nezískame zlato späť a neobnovíme pevný základ nášho dolára, pôjdeme cestou každého iného národa. Dejiny ukázali, že každý, kto sa spoliehal na fiat peniaze, prehrá, a Rockefellerovci chcú pozbierať zvyšky.

S týmto pozadím vám chcem prečítať prísažné vyhlásenie, ktoré jeden z mojich spolupracovníkov získal od bývalého člena Kongresu Franka Chelfa z Kentucky. Toto vyhlásenie sme rozoslali mnohým vplyvným ľuďom v rámci snahy odhaliť škandál. Nedávno ho čiastočne uverejnili rôzni autori finančných bulletinov, ktoré prenikajú do finančných kruhov po celom svete. Vyhlásenie znie takto:

Citované prísažné vyhlásenie Franka Chelfa

„PRÍSAŽNÉ VYHLÁSENIE

Štát Kentucky, okres Marion.

Ja, Frank Chelf, bytom 216 East Main Street, Lebanon, Kentucky 40033, po riadnom zložení prísahy týmto vypovedám a vyhlasujem:

(1) Bol som členom Kongresu Spojených štátov za 4. kongresový obvod Kentucky počas 22 rokov, do 3. januára 1967.

(2) Vždy som sa domnieval, že zlato podporujúce našu menu je zásadnou súčasťou našej ekonomiky a nemalo byť posielané do zahraničia ani kamkoľvek inam. Dávame peniaze, ktoré nemáme, ľuďom, ktorých nepoznáme, aby sme sa zavďačili ľuďom, ktorí nás z hĺbky duše nenávidia.

(3) V auguste 1963 som obvinil vládu Spojených štátov, že vyváža zlato z Fort Knox potichučky ako kostolná myš a že zlato je neustále a tajne v pohybe.

(4) O odvozoch zlata z Fort Knox som sa dozvedel od svojich civilných priateľov v mojom rodnom okrese Hardin.

(5) V januári 1965 som opätovne požiadal o informácie o odvozoch zlata z vládnych skladovacích trezorov vo Fort Knox. Túto žiadosť som poslal prezidentovi Johnsonovi telegramom. Fort Knox leží v mojom 4. kongresovom obvode.

Pri odpovediach na moje predchádzajúce žiadosti o informácie o odvoze zlata boli úradníci ministerstva financií zdvorilí a veľmi priateľskí, ale vždy nezáväzní alebo vyhýbaví. Ako

poslanec, ktorý vstúpil do jedenásteho funkčného obdobia v Kongrese, som sa domnieval, že mám právo pýtať sa týchto menovaných úradníkov ministerstva financií, ktorí majú na starosti naše zlato vo Fort Knox, aby som zistil údaje o zlatých zásobách Spojených štátov. Verím, že tlač a všetci americkí občania majú právo poznať fakty o našich zásielkach zlata.

(6) Z Kongresu som odišiel po 22 rokoch nepretržitej služby, ale zaujímal som sa o zlaté zásoby Spojených štátov, pretože väčšina z nich bola uložená v mojom kongresovom obvode.

Vláda odvážala zlato za súmraku nákladnými autami a ja som ich z toho obvinil a dokázal im to, pretože som mal informovaných ľudí, svojich priateľov. Na ministerstve financií mi hovorili, že zlato nevyvážajú, ale mal som priateľov, ktorí mi povedali presnú hodinu a minútu, keď vyjdú po ďalší náklad. Áno, odviezli odtiaľ veľa zlata, ktoré nechcú priznať. Je to hrozné.

(Podpísaný) FRANK CHELF.

Podpísané a prísažne potvrdené predo mnou tohto 7. apríla 1975.“

Nasleduje pečať a podpis notárky Dessie Kesslerovej, notárky pôsobiacej v okrese Marion.

Pokračovanie tretej témy

Nedávne konečné vyprázdnenie Fort Knox, ako vidíte, nebolo izolovanou lúpežou v štýle GOLDFINGERA ani sa vzdialene nepodobalo na iné smiešne filmy o krádeži zlata, ktoré ste možno nedávno videli. Bola to jednoducho záverečná fáza veľmi dlhodobého projektu, zavŕšenie takmer pätnástich rokov odvážania zlata z Ameriky. Odliv amerického zlata sa začal v roku 1961 zavedením takzvanej dohody o Londýnskom zlatom poole, ale pôda pre to všetko sa pripravila pred vyše tridsiatimi rokmi počas druhej svetovej vojny.

To, čo vám teraz poviem, odhaľuje zo škandálu so zlatom vo Fort Knox viac, než bolo kedy odhalené. Každú časť podopierajú pevné dôkazy a informácie zo spoľahlivých dôverných zdrojov. Som pripravený predložiť všetky svoje dôkazy vrátane kompetentných svedkov, ktorí budú vypovedať pod prísahou.

Pred vyše rokom som verejne vyzval vládu, aby moje obvinenia preverila na súde, a ponúkol som sa ísť do väzenia ako burič, ak ich nedokážem podložiť. Ich jedinou verejnou reakciou bolo zinscenovanie takzvanej „prehliadky zlata vo Fort Knox“ 23. septembra 1974 — a aj to bol úplný podvod, ako o chvíľu počujete. Nastal čas zverejniť tieto veci, pretože sme už vyčerpali dostupné administratívne prostriedky nápravy. Ak nie ste právnik, možno si neuvedomujete, že nemôžete jednoducho prísť na súd a svojvoľne niekoho žalovať, najmä ak ide o vládu Spojených štátov. Musíte preukázať, že máte aspoň platný základ na podanie žaloby, inak súd prípad neprijme. Účelom je zabrániť zneužívaniu súdov bezdôvodnými žalobami, žalobami na obťažovanie a podobne.

V prípade federálnej vlády nemožno podať žalobu, kým nevyčerpáte administratívne prostriedky nápravy. To je všeobecné pravidlo — teda kým príslušným orgánom federálnej vlády nedáte príležitosť napraviť svoje sťažnosti. To sme teraz urobili. Obrátili sme sa na Kongres, ministerstvo financií, ministerstvo spravodlivosti, Všeobecný účtovný úrad — GAO — a aj na jeho najvyššieho predstaviteľa, generálneho kontrolóra Spojených štátov. Viedli sme korešpondenciu a stretnutia, podávali petície, vyvíjali tlak a žiadali odpovede — a dostávali sme mlčanie, vyhýbavé reakcie a polopravdy. Poskytli sme informácie a

nevyužili ich. Vyše roka sme preskúmavali každú dostupnú cestu a, priatelia, škandál so zlatom vo Fort Knox sa nijako neobjasnil — práve naopak.

Uvediem jediný príklad. Pred istým časom sme s veľkými ťažkosťami získali od Mincovne Spojených štátov oficiálny dokument nazvaný „ZÁSIELKY ZLATA Z DEPOZITÁRA DRAHÝCH KOVOV SPOJENÝCH ŠTÁTOV, FORT KNOX, KENTUCKY, od 1. januára 1961 do 30. júna 1974“.

Na základe vlastných prísne dôverných informácií a fotografií sme nedávno mohli položiť Mincovni Spojených štátov nasledujúcu otázku za okolností, keď bola pod veľkým tlakom odpovedať. Naša otázka znela, citujem:

> „Čo bolo prepravené v štyroch nákladoch návesových súprav 20. januára 1965 z Fort Knox do železničného areálu na druhej strane rieky v Jeffersonville v Indiane?“

Táto zásielka, priatelia, nie je v oficiálnom zozname, ktorý som pred chvíľou pomenoval. Tu je však ohromujúca odpoveď z listu pani Mary Brooksovej, riaditeľky Mincovne Spojených štátov, z 19. júna 1975, citujem:

> „Dňa 20. januára 1965 bolo z depozitára drahých kovov Fort Knox odoslaných 1 762 381,353 unce rýdzeho zlata po železnici z Jeffersonville v Indiane do Puncového úradu Spojených štátov v New Yorku v štáte New York.“

Nijako nevysvetľujú, prečo táto takmer dvojmiliónová zásielka uncí v oficiálnom zozname chýba. Tento prudký rozpor medzi ich vlastnými vyjadreniami je však len typický pre celé fiasko Fort Knox.

Pred rokom predseda Federálneho rezervného systému v súkromnom vlastníctve Dr. Arthur Burns v liste členovi Kongresu Johnovi Rarickovi priznal, že aktíva Federálneho rezervného systému nezahŕňajú zlato. Súčasne však jeho oficiálne vyjadrenia uvádzali zlato ako hlavné aktívum a uvádzajú ho tak aj dnes. Tento rozpor sa nikdy neobjasnil a Kongres sa k celej veci stavia ľahostajne. Jediným konkrétnym výsledkom zatiaľ je, že kongresmana Raricka, veľmi obľúbeného medzi voličmi, minulý november zmietlo z funkcie more Rockefellerových volebných peňazí, ktoré smerovali všetkým jeho oponentom! Náhodou sú vyššie spomínanými súkromnými vlastníkmi Federálneho rezervného systému Rockefellerove záujmové kruhy a tie reagujú veľmi prudko vždy, keď sa niekto odváži skúmať tento základný kameň ich ekonomického impéria.

Áno, nastal čas ísť na súd. A hoci si svoje skutočné dôkazy musím ešte ponechať pre súd, nastal čas oboznámiť vás — americký ľud, porotu — s tým, čo presne sa urobilo a ako.

Základy škandálu so zlatom vo Fort Knox sa položili počas druhej svetovej vojny rozsiahlymi, prísne utajovanými úpravami depozitára zlata. Budova depozitára bola pôvodne navrhnutá okolo obrovského trezora s dvoma podlažiami, prízemím a suterénom. Do budovy sa vstupovalo predným vchodom, ktorý ste pravdepodobne často videli na fotografiách. Človek prešiel vestibulom a ocitol sa na chodbe vedúcej doľava a doprava. Táto chodba obchádzala budovu po všetkých štyroch stranách obrovského trezora. Aby ste sa dostali k jeho dverám, vošli ste predným vchodom, vydali sa doprava, potom pokračovali za roh pozdĺž pravej strany budovy. Časťou tejto chodby ste sa dostali k trezorovým dverám na ľavej, teda vnútornej strane. Po prechode nimi ste sa ocitli v ďalšej chodbe vnútri trezora. Do nej ústila séria skladovacích komôr približne veľkých ako väzenské cely — nazývam ich vtáčie klietky — ale s pevnými kovovými dverami a

samostatnými zámkami. Tieto cely či komory boli usporiadané ako akýsi blok ciel, okolo ktorého viedla trezorová chodba. Mohli ste teda kráčať touto chodbou v trezore, obísť centrálny blok s dverami komôr na všetkých štyroch stranách a napokon sa vrátiť tam, odkiaľ ste vyšli. Na prvom podlaží trezora bolo dvadsať takýchto komôr podobných väzenským celám. Schodmi sa dalo zostúpiť do suterénneho podlažia, kde bolo rovnaké usporiadanie: štvorcový blok dvadsiatich komôr ústiacich do chodby, ktorá ho celý obchádzala.

To, čo som sa doteraz snažil opísať, bol hlavný či vonkajší trezor. Zlato sa však neskladovalo v ňom. Tieto malé komory, spolu štyridsať, slúžili na ukladanie najrôznejších iných vecí — tajných dokumentov, drahých kovov okrem zlata a rozličných ďalších predmetov.

Zlato teda nebolo v týchto komorách. Namiesto toho existoval akýsi trezor v trezore nazývaný „Central Core Vault“ — centrálny trezor — vyhradený výlučne na zlato. Do centrálneho trezora, ktorý bol umiestnený uprostred a pod zemou, sa dalo vstúpiť len z určitého miesta na suterénnom podlaží vnútri opísanej konštrukcie vonkajšieho trezora. Presúvanie zlata do centrálneho trezora a z neho bolo preto pomerne pomalé a zdĺhavé.

V rokoch 1942 až 1943 však konštrukcia trezorov vo Fort Knox prešla rozsiahlymi úpravami pod vedením strojného inžiniera Stanleyho Tatoma, ktorý vtedy slúžil ako armádny major. V zadnej časti depozitára, kde sú dvojité obrovské dvere, ku ktorým môžu nákladné autá cúvať na nakladanie a vykladanie, vybudovali systém rýchleho vyberania zlata.

Najprv odstránili šesť komôr „vtáčích klietok“ pozdĺž zadnej strany vonkajšieho trezora na každom podlaží. Chodby, ktoré predtým obchádzali celý blok komôr na každom podlaží, potom zamurovali na miestach odstráneného zadného radu komôr. Chodby tak už netvorili úplný okruh, ale tvar písmena U, ktorého základňa smerovala k prednej strane budovy. Odrezaním zadnej časti vonkajšieho trezora týmto spôsobom vytvorili priestor pre systém rýchleho vyberania. V strede tohto priestoru, pri dverách pre nákladné autá, nainštalovali výkonný skrutkový výťah, ktorý viedol z prízemia nadol na úroveň centrálneho trezora a umožňoval doň vstup. Na vrchu výťahu, teda na úrovni prízemia v zadnej časti depozitára, osadili masívne trezorové dvere. V podstate nejde o nič iné než o veľmi zložité výťahové dvere: keď ich otvoríte, môžete vstúpiť iba do výťahu, ktorý vás odvezie do centrálneho trezora, kde sa má skladovať všetko zlato.

Napokon odstránili pôvodný prístup do centrálneho trezora z miesta v dvojpodlažnom hlavnom trezore s komorami. Vnútorné steny a výzdobu budovy potom obnovili do podoby približne zodpovedajúcej pôvodnému vzhľadu.

Vďaka tajným úpravám však už teraz nejde o trezor v trezore. Namiesto toho sú dva samostatné a nezávislé trezory. Jeden obsahuje všetky komory podobné väzenským celám a ukázali ho návštevníkom minulý september. Druhý, do ktorého sa z trezora ukázaného návštevníkom nedá dostať, je trezor zlata — centrálny trezor — dostupný len výťahom v zadnej časti budovy.

Komory v trezore ukázanom návštevníkom nikdy neboli určené na skladovanie zlata. A, priatelia, to, čo návštevníci minulý september videli, neboli zlaté tehly — ani zlato nízkej kvality! Teraz sa mi dostatočne potvrdilo, že videli materiál známy ako „zlato na ukážku“ — olovené tehly potiahnuté vrstvou zlata práve takou hrubou, aby vydržala manipuláciu. To pomáha vysvetliť aj vysoký obsah prímesí zodpovedný za zvláštnu červenkastú farbu,

ktorú si mnohí návštevníci všimli. Čisté zlato je mimoriadne mäkké a tenká vrstva na olove by sa mohla príliš ľahko poškodiť a odhaliť olovo pod ňou. Preto použili zlato s vysokým podielom prímesí — teda nečisté zlato — aby odolalo manipulácii. Videli teda naozaj „nekvalitné zlato“, ale ani to nebolo zlatom v celom svojom objeme!

Návštevníci Fort Knox minulý september, samozrejme, nemali ako vedieť, že existujú dva trezory, a nikto im to nepovedal. Viedli ich k presvedčeniu, že trezor s komorami, do ktorého vstúpili, je jediným trezorom. Ministerstvo financií zabezpečilo, aby medzi pozvanými neboli odborníci na zlato, nieto ešte na záhadné legendárne miesto známe ako Fort Knox.

Najbližšie k náhodnému objaveniu pravdy sa návštevníci dostali, keď sa novinár opýtal pani Mary Brooksovej, riaditeľky mincovne, prečo sú komory očíslované tak zvláštne — od 1 do 14 na jednom podlaží a od 21 do 34 na druhom. Pani Brooksová ochotne odpovedala, že nevie. Nuž, Mary, ak ste na to ešte neprišli, poviem vám to. Chýbajúce čísla — 15 až 20 a 35 až 40 — patria celám odstráneným počas tajných úprav v rokoch 1942 až 1943.

Po vojnových úpravách Fort Knox nechali uplynúť vyše desať rokov, kým v roku 1954 podnikli ďalší významný krok. Vtedy vykonali prísne tajnú úplnú inventarizáciu zlata vo Fort Knox. Nebolo to to isté ako pomerne zbežný takzvaný audit zlata z roku 1953. Projekt z roku 1954 zahŕňal úplné spočítanie, váženie a odber vzoriek na skúšku rýdzosti všetkého tamojšieho zlata — približne trištvrte milióna tehál po štyristo unciach, vtedy s celkovou hodnotou dvanásť miliárd dolárov, pri starej cene 35 dolárov za uncu. To je dvakrát toľko, koľko ministerstvo financií dnes vôbec tvrdí, že má, a aj tieto tvrdenia sú úplné lži. Okrem váženia, počítania a porovnávania so záznamami inventarizácia z roku 1954 zahŕňala odobratie jadrovej vzorky zlata z každej stej tehly na skúšku rýdzosti. Vzorky posielali do puncových úradov po celej krajine, aby minimalizovali možnosť spolčenia na falšovanie výsledkov. Táto zdanlivo obrovská úloha zostala úplne utajená a dokončili ju len za deväť týždňov. Všetko zlato bolo vtedy, samozrejme, v centrálnom trezore — nič nebolo v komorách „vtáčích klietok“.

Rozdiel oproti takzvanému auditu zlata vo Fort Knox vykonanému GAO minulú jeseň sa sotva dá dostatočne zdôrazniť. Údajné zásoby zlata v roku 1974 boli len polovičné a môžu tvrdiť, že preskúmali asi dvadsať percent z nich. Vzorky na skúšku rýdzosti odobrali iba približne z každej tisícej tehly. Neboli to jadrové vzorky, len malé úlomky, ktoré sa dali odobrať napríklad z rohu bez toho, aby sa preniklo do olova pod povrchom. Všetkých 99 vzoriek poslali na jediné miesto, do Puncového úradu v New Yorku, a iba o 54 sa vôbec uviedlo, že sa vrátili — s bližšie neurčenými výsledkami.

Napokon výsledky údajného auditu GAO z roku 1974 — ktorý mimochodom vykonalo trinásť zamestnancov ministerstva financií a len dvaja zástupcovia GAO — nikdy nezverejnili. Najbližšie k tomu má smiešny krátky dokument vytlačený vo februári 1975, ktorý nepredkladá nijaké skutkové zistenia o zlate a nesmelo hovorí iba: „Veríme“, že zlato tam je!

Vráťme sa však k inventarizácii zlata z roku 1954. Vynára sa otázka:

> „Prečo bola tajná? Veď zákon vyžaduje každoročnú fyzickú inventarizáciu národných zlatých rezerv.“

Tento zákon sa všeobecne obchádzal a ignoroval. Človek by však čakal, že keď raz v roku 1954 jeho požiadavky splnili, zverejnia to. Dôvod utajenia úplnej inventarizácie z roku

1954, priatelia, spočíva v tom, že jej účel nebol ten, ktorý určuje zákon. Rockefellerove záujmové kruhy si jednoducho robili prehľad amerických zlatých rezerv, ktoré chceli o niekoľko rokov začať tajne odvážať.

Približne v roku 1960, keď už ľudia pracujúci na tajnej inventarizácii z roku 1954 bezpečne odišli z Fort Knox, podnikli ďalší krok. Zaviedli evidenčný systém, ktorý mal údajne sledovať zlato pomocou osobitných kovových pásikových plomb na dverách komôr v hlavnom trezore — teda vôbec nie tam, kde sa zlato malo skladovať.

Tieto plomby sa na komorách používali už od roku 1937, keď vo Fort Knox prvýkrát uložili zlato. V týchto komorách však zlato nikdy nebolo, iba iné veci, ako som už spomenul. Napriek tomu šikovne presunuli pozornosť na starý vonkajší trezor s komorami, akoby sa zlato nachádzalo tam. Na dvere komôr s údajne uloženým zlatom umiestnili plomby. Neskôr ich kontrolovali takzvané „výbory pre ročné vyúčtovanie“ namiesto skutočného otvárania zamknutých komôr a kontroly obsahu. Samozrejme, podľa toho, čo ktorýkoľvek takýto výbor skutočne vedel, mohli byť komory prázdne, pretože cez pevné dvere každej komory nebolo možné nazrieť dovnútra. Pracovníci Mincovne Spojených štátov nedávno do záznamu uviedli, že priezor, cez ktorý návštevníci v roku 1974 nahliadali do neotvorenej cely, vyvŕtali osobitne na túto príležitosť. Tak boli konečne pripravení na vyrabovanie amerického zlata. Evidenčný systém Mincovne Spojených štátov už odrážal iba stav komôr v tom, čo zostalo z pôvodného vonkajšieho trezora!

Zlato však medzitým v skutočnosti zostávalo uložené v úplne nezávislom centrálnom trezore, dostupnom len výťahom vzadu. A v roku 1961 sa začalo rabovanie pod rúškom dohody o Londýnskom zlatom poole, uzavretej v tom roku.

Zlato začalo tiecť z Fort Knox a ďalších depozitárov ako voda, čo vyvolávalo obavy kongresmana Franka Chelfa a ďalších. Všetky pokusy zastaviť tento prúd však Rockefellerovi agenti v našej vláde hrubo odmietali. Do roku 1968 sa tento odliv zlata použil ako zámienka na vytvorenie dvojúrovňového trhu so zlatom namiesto Londýnskeho zlatého poolu. Ďalšie podrobnosti nedávnych udalostí okolo zlata som už uviedol vo svojich nahrávkach AUDIO BOOK o „NADCHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ DEPRESII“ a „ŠKANDÁLE SO ZLATOM VO FORT KNOX“.

A tak sme tu — naša ekonomika smrteľne zranená škandálom väčším než Teapot Dome a Watergate dohromady a naša vláda ho drží pod pokrievkou všetkou mocou, ktorou disponuje!

Naše veľké ministerstvo spravodlivosti odmieta čo len preskúmať naše dôkazy o tejto najväčšej krádeži v dejinách — o čine vlastizrady a ekonomickej vojny proti americkému ľudu. Zdá sa, že má dôležitejšie veci na práci, napríklad hľadať spôsoby odzbrojenia ľudí v rozpore s ÚSTAVOU, ktorú má brániť. Ministerstvo financií naďalej podvádza, zavádza a klame o svojich trestných aktivitách. Všeobecný účtovný úrad spravidla odmieta podať akékoľvek zmysluplné vysvetlenie o našom zlate. A naši volení zástupcovia až na veľmi vzácne výnimky doteraz našli každú možnú výhovorku, aby sa na celú vec dívali inam. Fort Knox sa medzitým úplne vyprázdnil od zlata a americký dolár podľa Leninových slov čoskoro zomrie.

Preto vás, priatelia, naďalej vyzývam, aby bolo počuť váš spoločný hlas a cítiť vašu vôľu. Počas celého tohto zápasu som veril, že šialenstvo, ktoré teraz zviera našu vládu, možno ešte vykoreniť a našu slobodu zachrániť. Som však presvedčený aj o tom, že sa to stane

len vtedy, ak vy aj ja splníme svoju občiansku úlohu. Ako hovorí nástrojár a filozof Tom Wilson:

> „My, ľud, musíme spoločne zatriasť svojimi volenými zástupcami ako neposlušnými deťmi a prinútiť ich znovu zastupovať nás, namiesto mocných osobitných záujmov ovládaných Rockefellerovcami.“

Do budúceho mesiaca, priatelia, sa s vami lúči Dr. Beter. Nech Boh požehná každého jedného z vás. Ďakujem.

Dr. Peter David Beter - Audio list č. 03

21. augusta 1975

Slovenský preklad anglického prepisu z používateľom poskytnutej zbierky Dr-Peter-Beter-AL.pdf. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Ide o úplný preklad historického prepisu. Tvrdenia a hodnotenia sú vyjadreniami pôvodného autora; preklad nepredstavuje ich nezávislé overenie. Dobové časové odkazy zostávajú zachované. AUDIO LETTER® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Audio Books, Inc. Mená, obchodné názvy a dobové adresy sú ponechané podľa dodaného prepisu, vrátane jeho nezvyčajných zápisov. Adresy sú súčasťou historického textu, nie aktuálnymi kontaktnými údajmi.

Úvod

Dobrý deň všetkým. Tu je Dr. Beter. Dnes je 21. augusta 1975 a toto je môj mesačný audio list č. 3. Dnes chcem rozobrať tri hlavné témy. Prvé dve sú odpoveďou na niektoré otázky, ktoré mi ľudia kládli, a tretia sa týka významných zmien, ktoré sa teraz pripravujú v plánoch bratov Rockefellerovcov. Sú to tieto témy:

1. Pravda o atentáte na prezidenta Johna F. Kennedyho.
2. Niektoré málo známe príklady hospodárskej moci Rockefellerovcov a spôsobu, akým si túto moc udržiavajú.
3. Ako zásah Indiry Gándhíovej proti CIA v Indii mení Rockefellerove plány na tretiu svetovú vojnu.

Skôr než sa však pustím do týchto troch tém, chcem odpovedať na množstvo otázok iného druhu, ktoré som dostal. Existuje viacero špecializovaných spravodajských bulletinov zaoberajúcich sa rôznymi stránkami politickej ekonómie a často sa ma pýtajú, či môžem niektorý z nich odporučiť. Myslím si, že mám povinnosť nasmerovať vás k spoľahlivým informačným zdrojom, medzi ktoré vo všeobecnosti nepatria hlavné spravodajské médiá ovládané Rockefellerovcami. Jedným z bulletinov, ktorý sa zaoberá všeobecným spravodajstvom, je Daily News Digest. Vydáva ho:

Research Publications
P.O. Box 27496
Phoenix, Arizona 85061

Druhým, ktorý sa sústreďuje predovšetkým na finančné záležitosti, je:

International Moneyline
16 East Trail
Derian, Connecticut 06820

Tieto dva bulletiny sa navzájom dopĺňajú, namiesto toho, aby opakovali ten istý obsah. Navrhujem, aby ste napísali obom a rozhodli sa sami. A teraz:

Téma 1 - Pravda o atentáte na prezidenta Johna F. Kennedyho

22. novembra 1963 národom i svetom otriasla desivá správa z Dallasu v Texase. Ak ste ju počuli, pravdepodobne si presne pamätáte, čo ste robili, keď ste prvýkrát zachytili tú neuveriteľnú zvesť. Prezident John F. Kennedy, ktorý prechádzal v kolóne áut popri tisícoch priateľsky naladených divákov, bol postrelený.

Až príliš skoro sa naše najhoršie obavy naplnili, keď nám oznámili, že náš prezident bol zavraždený.

Pozornosť sa pozoruhodne rýchlo sústredila na jediného podozrivého menom Lee Harvey Oswald, ktorého okamžite zadržali a uväznili. Oswaldova minulosť bola dôkladne zdokumentovaná vo vládnych spisoch a za normálnych okolností by viedla k tomu, že by ho Tajná služba počas prezidentovej návštevy Dallasu intenzívne sledovala.

A predsa skutočnosť, že Oswald pracoval v Texaskom sklade školských učebníc, priamo na trase kolóny, zdanlivo vopred unikla pozornosti.

Bezprostredne po streľbe ho však ihneď vypátrali, zahnali do kúta a zatkli. Pri prestrelke v kine ho takmer zabili, no namiesto toho tam zastrelil policajta a napokon ho zadržali živého. Oswaldovo prežitie však rýchlo napravili, a to dokonca v celoštátnom televíznom prenose. Pripravili jeho presun z dallaského väzenia na iné miesto a televízne štáby boli prítomné, aby ho zaznamenali.

Keď ho viedli z väzenskej cely k čakajúcemu policajnému autu, mužovi menom Jack Ruby, ktorého dallaská polícia dobre poznala a ihneď spoznala, dovolili dostať sa k Oswaldovi ešte vnútri policajnej stanice.

Milióny ľudí s úplným úžasom sledovali, ako Ruby priamo pred ich očami Oswalda zastrelil. Oswald opakovane protestoval, že z neho urobili obetného baránka, ale teraz už nikdy nemohol vysvetliť, čo tým myslel.

Potom prišiel na rad samotný Ruby. Tvrdý, odolný a zdravý Jack Ruby čudne ochorel a čoskoro vo väzení zomrel. Dorothy Kilgallenová, autorka novinových stĺpčekov preberaných viacerými denníkmi a známa aj ako členka panelu televíznej relácie „What's My Line“, však oznámila, že sa chystá vniesť do prípadu zásadný zvrat. Povedala, že hovorila s Rubym a v nasledujúcom stĺpčeku zverejní výbušné informácie, ktoré jej poskytol. Zvláštnou zhodou okolností tento stĺpček nikdy nenapísala, alebo prinajmenšom nikdy nevyšiel. Namiesto toho údajne zomrela po požití kombinácie liekov a alkoholu, hoci podľa správ ani jedno predtým vo významnejšej miere neužívala. Tak sa pre americký ľud začala nočná mora zmätku, pochybností, frustrácie a strachu.

Kľúčoví ľudia s informáciami súvisiacimi s vraždou prezidenta Kennedyho v nasledujúcich mesiacoch zomierali alebo mizli jeden za druhým, v rozpore so všetkými zákonmi náhody. Oficiálne vládne vyšetrovanie atentátu, samozrejme, vykonala Warrenova komisia, ktorú vymenoval náš nový prezident Lyndon Johnson. Predsedal jej vtedajší predseda Najvyššieho súdu Earl Warren, ktorého však do značnej miery usmerňoval významný člen komisie, vtedajší kongresman Gerald Ford.

Fordova politická hviezda odvtedy neprestajne stúpala a dnes je, samozrejme, naším prvým vymenovaným prezidentom.

Základný návrh 25. dodatku k Ústave Spojených štátov, na základe ktorého Ford aj Nelson Rockefeller získali svoje terajšie úrady vymenovaním, bol predložený v Senáte presne tri týždne po zabití prezidenta Kennedyho, takmer akoby už bol pripravený a čakal. Tento návrh predložil 13. decembra 1963 senátor Birch Bayh, ktorému k úradu nepomohol nikto iný než Nelson Rockefeller.

Po ukončení práce Warrenovej komisie napísal Ford knihu, v ktorej ju dôrazne obhajoval. Dnes silnie verejné volanie po opätovnom otvorení prípadu. Ak si však myslíte, že ho prezident Ford niekedy otvorí, aspoň dobrovoľne, mali by ste si to ešte raz premyslieť.

Toto všetko vám je nepochybne známe vďaka úsiliu mnohých ďalších ľudí, ktorí odhalili a zverejnili rozličné okolnosti súvisiace s atentátom. Ale, priatelia, pokiaľ viem, nikto vám dosiaľ neposkytol pevné a jasné odpovede na dve úplne zásadné otázky:

1. Prečo bol John Kennedy zavraždený?
2. A ako?

V priebehu rokov nás prostredníctvom článkov, kníh, rozhlasových a televíznych programov a všeličoho ďalšieho zaplavili fakty, obvinenia a teórie. Tieto najzákladnejšie otázky však zostávajú nezodpovedané. Myslím si, že preto ma zaplavujú otázky o atentáte na JFK, a domnievam sa, že nastal čas povedať vám o ňom to, čo môžem.

Najprv otázka, prečo bol prezident Kennedy zabitý.

Počas leta a začiatkom jesene 1962 začal senátor Kenneth Keating z New Yorku kampaň, ktorou upozorňoval Američanov na prítomnosť rakiet s jadrovými hlavicami na Kube, namierených na nechránenú južnú stranu Spojených štátov. Vymenovaní vládni úradníci ho celé mesiace ignorovali, vysmievali sa mu a zosmiešňovali ho. Rovnako mohol povedať: „Zlato z Fort Knox zmizlo.“ Taká vec bola očividne príliš nepredstaviteľná na to, aby mohla byť pravdivá. Po čase však prezident Kennedy začal byť osobne znepokojený, že na Keatingových obvineniach by predsa len mohlo niečo byť. Rozhodol, že ich v každom prípade treba aspoň vážne vyšetriť, aby sa obavy krajiny mohli rozptýliť, ak sa ukážu ako nepravdivé.

Takýto postup nie je ničím iným než prejavom zdravého rozumu. Keď sa prezident začal o vec osobne zaujímať, rýchlo sa zistilo, že Keatingove očividne smiešne obvinenia sú pravdivé. Všetci vieme, že v priebehu niekoľkých dní, keď boli Spojené štáty vo vojenskej pohotovosti po celom svete, prezident Kennedy vystúpil v celoštátnej televízii, informoval Američanov o raketách a žiadal, aby ich Rusko okamžite odstránilo. Kubánska raketová kríza bola tu!

V nasledujúcich rokoch sa objavilo množstvo dodatočných múdrostí. Diskutovalo sa o mnohých veciach, napríklad o tom, či bolo rozumné, že potom nepožadoval inšpekcie priamo na Kube, ktoré by zaručili, že všetky rakety naozaj zmizli.

Bez ohľadu na všetky tieto spory však bola odvaha Johna Kennedyho pri jeho konaní ešte väčšia, než si väčšina Američanov uvedomuje. Nielenže čelil Sovietskemu zväzu v smrteľne nebezpečnej konfrontácii, ale zároveň sa postavil proti Rockefellerovým záujmom, ktoré mu pôvodne umožnili stať sa prezidentom.

Tým, že John Kennedy odhalil rozmiestňovanie rakiet na Kube a zastavil ho tesne pred dosiahnutím plnej operačnej pripravenosti, zásadne narušil pokus urýchliť harmonogram jadrového vydierania. To je súčasťou Rockefellerovho plánu na úplné ovládnutie Ameriky v spolupráci s ich domovinou predkov, matičkou Rusou.

Vďaka Kennedyho kroku bolo teraz potrebné nájsť a vybudovať celkom novú raketovú základňu v Karibiku, ktorá by nahradila Kubu. V čase, keď vyslovujem tieto slová, je táto úloha splnená. Guyanskú republiku, suseda Venezuely, zmenil na úplný policajný štát Forbes Burnham, ktorého David Rockefeller dosadil do úradu práve na tento účel. Letisko

Temehri v Guyane, 25 míľ od Georgetownu, väčšie než newyorské letisko JFK, prezident Johnson v roku 1965 predčasne odovzdal späť Guyane v poslušnosti voči Rockefellerovým príkazom. Dnes ho obklopujú útočné jadrové rakety namierené na Panamský prieplav a mestá v Spojených štátoch. Na túto situáciu upozorňujem už vyše roka, no bezvýsledne.

Odstránenie kubánskych rakiet tiež znamenalo, že ruskú vojenskú prevahu nad Spojenými štátmi bude treba dosiahnuť pomalšou a ťažšou cestou, v priebehu niekoľkých rokov. Americký vojenský výskum a vývoj sa bude musieť brzdiť, zatiaľ čo Rusko vynaloží všetky sily, aby nás dobehlo a predstihlo.

Vietnamský konflikt, do ktorého nás už vťahovali z iných dôvodov, sa mohol ukázať ako ideálny nástroj: nútiť nás plytvať vojenskými zdrojmi a spotrebúvať ich obrovské množstvá vo vojne bez toho, aby sme sa príliš sústreďovali na zlepšovanie vojenskej technológie.

Aj tu však Jack Kennedy začínal prekážať. Pred svojou smrťou už spustil sled udalostí, ktoré mali zvrátiť rastúce angažovanie vo Vietname a pomerne rýchlo nás dostať z bojiska v Indočíne. To všetko znamenalo, že Jack Kennedy musí odísť. Svoju „Novú hranicu“ začal s idealistickou predstavou ambiciózneho vládneho programu, ktorý preňho zostavili Rockefellerovi agenti na účely celkom odlišné od tých, ktoré si predstavoval on sám.

Začínal však chápať, čo sa v skutočnosti deje. V jednom vysielaní dokonca vyhlásil, že „Castro bol nástrojom medzinárodného sprisahania“. Keby dostal príležitosť, časom by si možno správne pospájal priveľa súvislostí.

Za svoj veľký čin statočného vlastenectva počas kubánskej raketovej krízy sa tak prezident John F. Kennedy stal človekom určeným na odstránenie. Agenti CIA, ktorá bola od svojho vzniku v roku 1947 výlučne nástrojom Rockefellerovcov, pripravili v roku 1963 viacero možných scenárov atentátu. Ako sa ukázalo, uskutočnil sa ten dallaský. To nás privádza k otázke, ako sa atentát v skutočnosti vykonal.

Žiaľ, nepoznám nijaký jemný spôsob, ako hovoriť o tejto rozhodujúcej stránke prípadu. Na rozdiel od Rockefellerových agentov, ktorí dnes ovládajú vládu Spojených štátov, však zostávam presvedčený, že americký ľud nie je zložený z detí. Všetci chceme pravdu, dokážeme ju prijať, ak nám ju povedia priamo, a vieme vycítiť, keď nám ju nehovoria.

Ako viete, Warrenova komisia dospela k záveru, že Lee Harvey Oswald pri zabití prezidenta Kennedyho konal sám. Tento záver, ktorý Gerald Ford, Walter Cronkite a mnohí ďalší Rockefellerovi prívrženci podrobne a energicky obhajovali, však stojí na predpoklade, ktorý je úplnou urážkou inteligencie každého Američana. Ide o takzvanú teóriu jednej guľky.

Podľa tejto teórie, priatelia, ktorá bola oficiálnym stanoviskom Warrenovej komisie, jediná guľka vystrelená zo sotva funkčnej dvadsaťročnej pušky zlým, opakujem, zlým strelcom menom Oswald prešla prezidentom Kennedym, zmenila smer, prešla sedadlom auta, zasiahla guvernéra Johna Connallyho, rozdrvila mu jedno či dve rebrá, potom mu rozdrvila zápästie, následne mu poranila nohu a zanechala úlomky, ktoré Connally dodnes nosí v tele. Napokon skončila v stave dokonalého laboratórneho exemplára, úplne nepoškodená, okrem balistických stôp použitých na jej spojenie s Oswaldovou zbraňou.

Táto teória jednej guľky je taký nezmysel, že detektívny román obsahujúci takú hlúpu a amatérsku epizódu by sme pravdepodobne znechutene hodili do koša. Táto rozprávka však bola jediným spôsobom, ako mohla Warrenova komisia dospieť k vopred určenému

záveru, že Oswald konal sám a že by sme preto mali myšlienku sprisahania vypustiť z hlavy. Oswald, samozrejme, už nebol medzi nami, aby povedal svoju verziu, ale na tom nezáležalo. Príhodne sa našiel odkaz, o ktorom nás ubezpečili, že ho napísal Oswald a vysvetlil v ňom svoj plán zabiť prezidenta Kennedyho.

Nuž, priatelia, tá jediná guľka prezidenta Kennedyho nezabila, a nezabila ho ani nijaká iná guľka ostreľovača. Technická analýza slávneho Zapruderovho filmu a súvisiacich filmových záznamov, ktorú pre mňa tajne vykonali, odhaľuje, že prezidenta zavraždili prostriedkom oveľa spoľahlivejším než aj tí najlepší ostrostrelci.

Skôr než vám poviem, čo sa podľa mojich vlastných informácií stalo, pripomeniem niekoľko skutočností, ktoré podľa mojich vedomostí neboli dosiaľ nikdy uspokojivo vysvetlené. Sú hrozné, ale ak máme spoznať pravdu, musíme ich pozorovať a analyzovať objektívne:

Fakt: Pred smrteľným zásahom už prezidenta Kennedyho zasiahla zozadu strela, po ktorej sa mierne predklonil a sklopil tvár nadol.

Fakt: Potom ho zabil zásah, ktorý mu doslova odtrhol hornú zadnú časť hlavy. Odtrhlo mu niekoľko štvorcových palcov lebky.

Fakt: Tento smrteľný zásah prudko odhodil jeho hlavu a telo dozadu a trochu nahor v sedadle.

Fakt: Úlomky z prezidentovej hlavy vyleteli dozadu a dopadli po celej ľavej zadnej časti karosérie otvorenej limuzíny. Kennedy sedel na pravom zadnom sedadle.

Fakt: V okamihu smrteľného zásahu Zapruderov film ukazuje niečo, čo vyzerá ako prudký výron, akýsi výbuch smerujúci Kennedymu do tváre zdola a spredu, z miesta vo vnútri auta. Pokiaľ viem, televízni komentátori pri vysielaní Zapruderovho filmu na to nikdy neupozornili. Ale sledujte tento výbuch zvnútra auta. Je tam.

Fakt: Prezidentská limuzína, v ktorej došlo k atentátu, bola do 48 hodín rozobratá a zničená. Išlo o hrubo nezákonné zničenie vecného dôkazu.

Fakt: Patológovia a bádatelia, ktorým nedávno umožnili vstup do Národného archívu, uvádzajú, že pozostatky mozgu prezidenta Kennedyho, ďalší rozhodujúci dôkaz, čudne chýbajú, sú založené nevedno kam, zmizli!

A teraz môj záver založený na týchto skutočnostiach a na odborných názoroch, ktoré mi dôverne poskytli. Vyzývam vládu Spojených štátov, aby dokázala, že sa mýlim.

Sprisahanci neponechali nič náhode ani neistote streleckej zručnosti. Prezidenta Kennedyho zabilo zariadenie namontované vnútri limuzíny, ktoré naňho pôsobilo z bezprostrednej blízkosti. Vražedná zbraň bola, samozrejme, ukrytá v čalúnení sedadla pred prezidentom.

Podľa vzhľadu výbuchu v Zapruderovom filme je možné, že vražednou zbraňou bola v podstate brokovnica s mimoriadne skrátenou hlavňou, ukrytá v čalúnení sedadla pred ním. Oveľa pravdepodobnejšie sa však zdá, že výbuch spôsobila takzvaná kumulatívna nálož v osobitnom uložení. Kumulatívna nálož je výbušné zariadenie so špeciálnym tvarom, ktoré v podstate vytvára sústredený výbuch, teda výbuch smerujúci prevažne jedným smerom, namiesto toho, aby pôsobil všetkými smermi ako dynamitová tyč. Práve kumulatívna nálož umožňuje bazuke vyradiť tank Sherman. Tieto nálože existujú v

mnohých veľkostiach vrátane takých malých, že by sa dali ľahko ukryť v Kennedyho limuzíne.

Výhodou kumulatívnej nálože z pohľadu sprisahancov je, že na rozdiel od pušky či brokovnice nevytvorí guľku ani broky, ktoré by niekto v okolí mohol nájsť a začať klásť nežiaduce otázky. Jediným problémom by bol jej hluk. Taký tresk by mohol upútať pozornosť ostatných v aute. Sprisahanci však vedeli, že Jackie Kennedyová bude po výbuchu priveľmi rozrušená a sústredená na samotného Jacka, aby si také podrobnosti uvedomila. Aj vodič bude zaujatý naliehavou snahou vymanévrovať zo zálohy. Stále tu však zostával guvernér John Connally, ktorý sedel vpredu pred prezidentom. Dalo sa očakávať, že zvuk kumulatívnej nálože upúta jeho pozornosť, aj keby bol tlmený a čiastočne zanikol v zmätku výstrelov ostreľovačov.

Existovala možnosť, že práve Connally ako jediný rozpozná, že tesne za ním vnútri auta spustili nejaké zariadenie. Preto bol John Connally v zálohe spolu s Kennedym osobitne určeným cieľom. Nebol, ako sa často predpokladalo, iba obeťou zatúlanej guľky, a už vôbec nie guľky, ktorá najprv zasiahla Kennedyho, ako tvrdila Warrenova komisia. Connally bol potenciálne najnebezpečnejším jednotlivým svedkom atentátu. Preto bolo nevyhnutné vyradiť ho alebo rovno zabiť. Nezáležalo veľmi na tom, či Connally zomrie alebo bude len vážne zranený, pokiaľ sa zničí jeho schopnosť jasne pozorovať udalosti. To sa im, samozrejme, podarilo.

Viacerí ostrostrelci teda strieľali na kolónu pri jej prejazde cez Dealey Plaza z niekoľkých dôvodov. Po prvé mali vytvoriť dojem útoku zo zálohy, odvrátiť pozornosť, aby sa vražedný výbuch zvnútra auta nerozpoznal ako taký. Po druhé mali zastreliť guvernéra Connallyho. Až treťou prioritou bolo zasiahnuť aj prezidenta jednou či dvoma strelami ako poistku proti prípadnému zlyhaniu vražedného zariadenia namontovaného v aute. Viceprezident Lyndon Johnson vôbec nebol cieľom.

Keď si uvedomíme, že vražedný výbuch prišiel zvnútra auta z polohy, z ktorej pôsobil mierne nahor do Kennedyho tváre, prestávajú byť potrebné všetky prekrútené a nasilu vytvorené vysvetlenia mnohých vecí, ktoré ste dosiaľ počúvali. Výbuch podobný účinku bazuky ho celkom prirodzene prudko odhodil dozadu, spôsobil neuveriteľne rozsiahle poranenia hlavy, ktoré ho zabili, a rozmetal úlomky po zadnej časti auta. Navyše je teraz až príliš jasné, prečo chceli sprisahanci také dômyselne upravené auto potom rýchlo zničiť. Mimochodom, sotva sa to mohlo uskutočniť bez príkazu alebo aspoň súhlasu nového prezidenta Lyndona Johnsona. Je tiež zrejmé, prečo Kennedyho uchovaný mozog potajomky zmizol z Národného archívu. Jediný pohľad na poranenia spôsobené vražednou zbraňou v aute by viedol k vyhodeniu všetkých záverov Warrenovej komisie do koša, presne tam, kam patria.

S novou bábkou Lyndonom Johnsonom v Bielom dome boli Rockefellerove plány opäť v bezpečí. Rockefellerovci totiž z JFK-ho smrti vyťažili všetko, čo sa dalo.

Ako som už spomenul, základný náčrt 25. dodatku, ktorý Nelson Rockefeller pripravil pred rokmi, predložili Kongresu iba tri týždne po Kennedyho smrti. Zároveň sa chopili úplnej lži, že ho zabil osamelý pomätenec s lacnou zbraňou, a pod eufemistickým heslom kontroly zbraní rozbehli silnú kampaň za odzbrojenie amerického ľudu. LBJ využili na presadenie veľkých častí katastrofálneho Rockefellerovho vládneho programu v Kongrese, pričom neustále hovorili: „Urobme to pre Jacka.“

A kohútik vietnamskej vojny, ktorý sa Kennedy chystal zatvoriť, teraz Johnson otvoril naplno. Rockefellerovým záujmom sa tak poslúžilo znamenite. Americká technologická tvorivosť sa odvádzala v prospech Ruska.

Hlboké angažovanie v Indočíne pomohlo Rockefellerovcom napokon dosiahnuť želanú kontrolu nad rozsiahlymi zásobami kvalitnej ropy v tomto regióne, ktoré sa vyrovnajú zásobám Blízkeho východu a Juhočínskeho mora. A Rockefellerovci, najväčší výrobcovia munície na svete, obchodníci so smrťou, dosahujú obrovské zisky na úkor peňazí daňovníkov a životov či zranení amerických vojakov.

V súvislosti s vraždou prezidenta Kennedyho však stále zostávajú nezodpovedané niektoré dôležité otázky:

1. Spustil zariadenie, ktoré bolo bezprostrednou príčinou Kennedyho smrti, niekto v limuzíne, na limuzíne alebo mimo nej?
2. Kto toto zariadenie pripravil na popravu prezidenta Kennedyho?
3. Kto mal limuzínu pod kontrolou bezprostredne pred jej použitím v Dallase?

Zovšeobecňovať znamená vynechávať. Pravda spočíva v podrobnostiach. Vôbec nepochybujem, že do sprisahania s cieľom zabiť prezidenta Kennedyho bolo zapojených viacero ľudí. Vôbec o tom nepochybujem.

Na inštaláciu smrtonosného zariadenia bola potrebná skupina odborníkov. Na odvrátenie pozornosti bola potrebná ďalšia skupina. A na spustenie smrtonosného zariadenia, kumulatívnej nálože, stačil jediný človek mimo limuzíny, ktorý ju aktivoval na diaľku rádiovým signálom. Prezident Nixon raz povedal, že v Spojených štátoch rozumejú moci iba traja ľudia: on sám, Nelson Rockefeller a John Connally, ktorého pri útoku na Kennedyho takmer odstránili. Všetci vieme, že moc kazí a že zlodeji sa napokon medzi sebou pohádajú.

Nixon bol odstránený a teraz zostávajú iba Rockefeller a Connally. Kto vyhrá mocenskú hru o vládu nad nami všetkými? Zostali nám iba tieto dva mocenské bloky? Niet iných možností? Kto zostane, aby používal CIA ako svoj osobný nástroj? Prečo nezrušiť túto CIA, túto súkromnú agentúru typu supergestapa, ktorú teraz ovládajú samotní bratia Rockefellerovci? Prečo znovu neotvoriť vyšetrovanie atentátu na Kennedyho v Kongrese a pred veľkou porotou, aby sa odpovedalo na tieto a ďalšie otázky? Nechávam to na vás, milí poslucháči.

BYŤ INFORMOVANÝ ZNAMENÁ ZAUJÍMAŤ SA A ZAUJÍMAŤ SA ZNAMENÁ KONAŤ!

Teraz prejdem k téme č. 2.

Téma 2 - Hospodárska moc Rockefellerovcov a spôsob jej udržiavania

Pred jednou generáciou začala takzvaná „tretia generácia Rockefellerovcov“ rýchlo preberať opraty jedného z najväčších hospodárskych impérií na svete od svojho otca Johna D. Rockefellera mladšieho. Zo šiestich členov tretej generácie, piatich bratov a jednej sestry, sa dvaja ukázali ako pomerne pokojní a podľa Rockefellerových meradiel spokojní so svojím obrovským zdedeným bohatstvom. Boli to sestra Abby a zosnulý Winthrop Rockefeller, ktorý istý čas pôsobil ako guvernér Arkansasu. Ostatní štyria bratia však boli neuveriteľne ambiciózni, ešte viac než ich starý otec John D. Rockefeller starší, a tiež bezohľadnejší. Obrovské impérium, ktoré zdedili, považovali iba za vhodný odrazový mostík pre naozaj veľké podniky.

Ich otec John D. mladší patril k popredným ľuďom, ktorí sa usilovali rozložiť kresťanskú vieru a prerobiť ju na humanistickú filozofiu vytvorenú človekom. V tejto súvislosti vychovával svoje deti vo viere, že sú mimoriadne obdarené a vyvolené vládnuť svetu. V prípade štyroch bratov, Johna D. III., Nelsona, Laurancea a Davida, sa táto výchova „ujala“. Už niekoľko desaťročí títo štyria bratia neúnavne pracujú ako jeden celok v neúprosnom dobývaní kontroly nad Amerikou a nadvlády nad svetom pre svoju matičku Rus. Jednoducho pritom pokračovali v niektorých veciach, ktoré začali ich otec a starý otec, ale s väčším úsilím a s neporovnateľne väčšími zdrojmi, než mali ich predkovia.

Štyria bratia si už dávno rozdelili svet na sféry vplyvu, na ktoré sa mal každý sústrediť. John D. III. si vyčlenil Áziu a Afriku a dostal sa tiež do popredia mnohých takzvaných filantropických aktivít, hoci filantropický obraz či svätožiaru si pestujú všetci Rockefellerovci. Ako som spomenul vo svojom mesačnom audio liste č. 1 z júna 1975, John sa osobne zúčastňoval na intrigách špiónskeho hniezda v Lee v Massachusetts, ktoré položili základy útoku na Pearl Harbor a vtiahli neochotnú Ameriku do druhej svetovej vojny. Na tomto plánovaní sa podieľal pod zásterkou údajne filantropickej medzinárodnej činnosti nazvanej „Institute of Pacific Relations“, čiže IPR. Po vojne IPR zrušili, keď vyšetrovania Kongresu odhalili jeho hanebnú úlohu proti Amerike.

Je zaujímavé, že John je v týchto dňoch viditeľnejší než zvyčajne. Vedie propagandistickú kampaň, ktorá má pripraviť pôdu pre tajnú „NOVÚ ÚSTAVU“, opísanú v mojom najnovšom AUDIO BOOK na túto tému. Napríklad Rockefellerovcami ovládaná spoločnosť Hertz Rent-A-Car práve začala vydávať nový časopis pre zákazníkov s názvom „NUMBER ONE“. Úvodné číslo obsahuje titulný článok s názvom, citujem: „JOHN D. ROCKEFELLER III. - NIEKOĽKO SILNÝCH MYŠLIENOK, KTORÉ MÔŽU AMERIČANIA VYUŽIŤ V DRUHEJ REVOLÚCII.“ V článku sa Johnova účasť v IPR vystavuje na obdiv, akoby bola dôvodom na hrdosť. Nespomína sa však, že po porážke Japonska vo vojne, ku ktorej pomohol aj IPR, tam John D. Rockefeller III. priletel so svojím sprievodom a začal preberať celé japonské hospodárstvo do poslednej súčiastky, pričom jeho veľké časti spojil do obrovského kartelu nazvaného zaibacu.

Takzvaný japonský hospodársky zázrak v skutočnosti nie je o nič prekvapujúcejší než pozoruhodne americký vzhľad tohto ázijského obra od skončenia vojny. Od druhej svetovej vojny sú Amerika aj Japonsko pod Rockefellerovou kontrolou. Veď dokonca aj SONY neznamená nič iné než niekdajšiu Standard Oil Company of New York!

O Nelsonovi som veľa povedal inde, najmä v mesačnom audio liste č. 1. Stačí teda povedať, že si na svoje osobitné pôsobenie vyčlenil Spojené štáty a Latinskú Ameriku.

Úlohu „človeka vo vnútri“ našej vlády hrá už od čias, keď bol takzvaným „najbližším poradcom“ Franklina D. Roosevelta, úplnej bábky Rockefellerovcov. Aby si vylepšil obraz v Latinskej Amerike, Nelson celé roky predstieral veľké nadšenie pre latinskoamerické umenie každého druhu. V samotnej Latinskej Amerike však jeho dravé hospodárske aktivity v minulosti pomohli vytvoriť obraz nazývaný „škaredý Američan“ a niektoré latinskoamerické noviny ho už dávno označili za „verejného nepriateľa č. 1“.

Potom je tu Laurance Rockefeller, ktorý si počas vypočúvaní o schválení Nelsona za viceprezidenta vyslúžil určitú nepriaznivú publicitu. Práve Laurance, samozrejme, financoval známu knihu namierenú proti Goldbergovi, aby pomohol bratovi Nelsonovi v kampani za znovuzvolenie za guvernéra v roku 1970. Podľa výpovedí sa zdá, že vydať na tento účel 60 000 dolárov si vyžadovalo približne toľko zvažovania ako kúpa škatuľky kancelárskych sponiek pre vás alebo pre mňa. Morálne zábrany zrejme neboli problémom, ale vonkajší dojem áno. Tých 60 000 dolárov totiž starostlivo previedli okľukou cez právne usporiadanie, aby zdroj financovania knihy nebol ľahko zistiteľný.

Aby však niekto takéto machinácie nepovažoval za podozrivé, výpovede obsahujú krásny príklad logiky, ktorú bratia Rockefellerovci používajú na zmätenie svojich kritikov. Uvádzalo sa, že toto okľukové presúvanie a zastieranie peňazí na knihu vôbec nebolo praním peňazí, ale iba veľmi bežnou praxou pri Rockefellerových obchodoch. Inými slovami, neustále skrývajú, čo robia, a preto to musí byť v poriadku. Priatelia, toto je iba jeden náznak toho, že Rockefellerova kontrola preniká mimoriadne hlboko do celej našej spoločnosti, hoci je pred našimi očami väčšinou skrytá. V každom prípade Lauranceova oblasť zahŕňa Rockefellerove letecké spoločnosti, letecký a kozmický priemysel a zbrojársky priemysel. Rockefellerovci sú najväčšími a najagresívnejšími „obchodníkmi so smrťou“ na svete. Jeho oblasť zahŕňa aj akciový trh a jeho manipuláciu. Keď pred očami uvidíte rozvíjať sa krach burzy, pred ktorým som varoval, svoje ďakovné lístky môžete poslať Lauranceovi Rockefellerovi.

Napokon sa dostávame k Davidovi Rockefellerovi, najmladšiemu zo štyroch bratov a najmocnejšiemu z nich. David je predsedom obrovskej Chase Manhattan Bank, jednej z dvoch či troch najväčších bankových sietí na svete, s vyše 2 000 pobočkami v približne 98 krajinách na celom svete. Chase Manhattan je významným zdrojom úverov pre najväčšie spoločnosti v Amerike i v zahraničí a jej oddelenie správy majetku vlastní obrovské množstvo akcií spoločností, ktoré tvoria chrbtovú kosť amerického hospodárstva. Poskytovaním alebo odmietaním úverov, zamestnávaním bývalých agentov CIA, vyvíjaním tlaku na spoločnosti zadlžené voči Chase Manhattan, vrátane tlaku na zmenu zloženia správnych rád a vedenia korporácií, bánk či poisťovní, selektívnym nákupom a predajom akcií a ďalšími prostriedkami môže David Rockefeller ťahať za veľmi mocné nitky už prostredníctvom samotnej Chase Manhattan.

Aj Chase Manhattan Bank je však iba drobným viditeľným vrcholom Davidovho ľadovca. David Rockefeller nie je obyčajný bankár. Je hlavným správcom neuveriteľného celosvetového Rockefellerovho finančného impéria a prostredníctvom neho najmocnejším medzinárodným bankárom na svete. Rockefellerovci ovládajú nielen Chase Manhattan Bank, ale aj mnohé ďalšie kľúčové finančné inštitúcie v Amerike a zahraničí. Ovládajú First National City Bank of New York, najväčšiu banku v New Yorku, ako aj viacero ďalších veľkých newyorských bánk. Ovládajú tiež mnohé banky, pri ktorých sa ich kartel všeobecne nerozpoznáva, napríklad Bank of America, najväčšiu banku v Spojených

štátoch, a nadnárodné banky v zahraničí vrátane mnohých investičných bankových domov doma i za hranicami.

Skutočnosť, že Rockefellerovcom sa podarilo prevziať obrovské Morganove záujmy, ktoré kedysi predstavovali ich najväčších konkurentov v Amerike, mnohých ľudí vyslovene šokuje. Veď Morgan Guaranty Trust v súčasnosti podľa správ spravuje akciové portfólio v hodnote 23 a pol miliardy dolárov, najväčšie v Amerike.

Nuž, priatelia, najmenej 16 z 24 členov správnej rady Morgan Guaranty Trust sú dnes Rockefellerovi agenti. Keďže sa niektorým zdalo neuveriteľné, že Morgan Guaranty teraz ovládajú Rockefellerovci, pomenujem týchto 16 členov a Rockefellerovcami ovládané organizácie, v ktorých zastávajú kľúčové postavenie. Sú to:

J. Paul Austin - Coca Cola.
R. Manning Brown, Jr. - N. Y. Life.
Frank T. Cary - IBM, jedna z piatich nadnárodných spoločností, ktoré Rockefellerovci v rokoch 1971 až 1972 využili na rozpútanie STAGFLÁCIE prostredníctvom menových manipulácií v Európe.
W. Graham Clayton, Jr. - Southern Railway.
Emilio G. Collado - Exxon, najväčšia korporácia na svete a miláčik Rockefellerovcov.
Chas. D. Dickey, Jr. - Scott Paper.
John T. Dorrance, Jr. - Campbell Soup.
Louis W. Foyle - Bethlehem Steel.
Thomas S. Gates - predtým ministerstvo obrany.
Howard W. Johnson - M.I.T.
Donald P. Kircher - Singer Co.
Donald E. Procknow - Western Electric.
Warren M. Chaflee - Ralston Purina.
Geo. P. Shultz - jeden zo sprisahancov v prípade zlata vo Fort Knox, ktorého odmenili funkciou prezidenta Rockefellerovej Bechtel Corporation a postavením poradcu mnohých Davidových korporácií.
Olcott D. Smith - Aetna Life & Casualty.
Henry S. Wingate - International Nickel Company of Canada.

Ich finančné impérium zahŕňa aj mnohé z najväčších životných poisťovní. Zahŕňa tiež kontrolu nad súkromne vlastneným systémom centrálnej banky, ktorý zabezpečuje tlač našich peňazí, Federálnym rezervným systémom.

Vďaka priamej a nepriamej kontrole Federálneho rezervného systému aj najvyšších predstaviteľov ministerstva financií Spojených štátov mohol David Rockefeller odstrániť americké zlato, ako som vysvetľoval inde. Podrobnosti nájdete v mojom AUDIO BOOK „ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX“ a v aktualizácii v mesačnom audio liste č. 2 z júla 1975. Sám David Rockefeller je členom správnej rady Federálnej rezervnej banky v New Yorku. Paul Volcker je teraz jej prezidentom. Predtým bol námestníkom ministra financií pre medzinárodné menové záležitosti a spolu s ďalšími zúčastnenými pomáhal Davidovi odobrať zlato z Fort Knox.

Sprisahanie na zakrytie škandálu so zlatom vo Fort Knox sa neprestajne rozširuje, keď sa snažia zahladiť svoje stopy. Predsedovia bankových výborov Senátu a Snemovne reprezentantov, senátor Proxmire a kongresman Henry Reuss, sa usilujú udržať spor o zlato vo Fort Knox pod pokrievkou dostatočne dlho, aby ministerstvo financií vymyslelo

nejaký reklamný trik, ktorým opäť oklame verejnosť, podobne ako pri takzvanej inšpekčnej návšteve zlata v septembri 1974. Práve som dostal informáciu, že na tento účel sa teraz pokúšajú uložiť niekoľko požičaných zlatých tehál do „centrálneho trezora zlata“ vo Fort Knox. Jeho existenciu som prvýkrát odhalil minulý mesiac a dosiaľ bol prázdny. Vrátiť do tohto centrálneho trezora vyše 753 000 zlatých tehál však bude veľmi, veľmi ťažké.

Všetky tieto veci a mnohé ďalšie, priatelia, patria do Davidovej oblasti pôsobnosti. Práve David Rockefeller vo februári 1974 sám obrátil našu politiku na Blízkom východe, aby zabránil vytrhnutiu svojho tamojšieho ropného impéria z Rockefellerovej kontroly v súvislosti s arabským ropným embargom. Ako si pamätáte, saudský kráľ Fajsal bol kľúčom k úspechu tejto jednotnej arabskej akcie. Svojím konaním uprednostnil to, čo pokladal za najlepší záujem Arabov, pred záujmami Rockefellerovcov. Tridsať rokov od získania saudských ropných polí prostredníctvom druhej svetovej vojny a ich počiatočného rozvoja bezplatnou prácou amerických vojakov na náklady daňovníkov si Rockefellerovci robili, čo chceli. Čistá cena arabskej ropy pre Rockefellerovcov počas týchto tridsiatich rokov bola vďaka spätnému účtovaniu nákladov a rôznym mechanizmom iba päť, slovom päť centov za barel. Predstavte si! Surová ropa za päť centov za barel počas viac než tridsiatich rokov! Aký obrovský zisk Rockefellerovcom priniesla. Kráľ Fajsal sa však teraz rozhodol dať na prvé miesto záujmy vlastného ľudu, tak ako to John Kennedy urobil pre Ameriku v roku 1963. Oba kroky znamenali obrátenie sa proti Rockefellerovcom a oba vyústili do atentátu o niečo viac než rok neskôr.

V takom krátkom čase možno rozsah Rockefellerovej kontroly rozobrať iba povrchne, ale možno už začínate získavať predstavu, ako funguje. Vlastnia kontrolné podiely vo vyše 300 nadnárodných bankách a korporáciách, pričom väčšinu tohto vlastníctva skrývajú pomocou mnohých tisícov nominálnych držiteľov a takzvaných „street names“, teda zápisov cenných papierov na meno sprostredkovateľa. Vďaka kontrole bánk a nadácií môžu vytvárať dobre zamaskované personálne prepojenia správnych rád, prostredníctvom ktorých riadia celé svoje obrovské hospodárske impérium ako jediný gigantický kartel. Monopolistické praktiky Johna D. Rockefellera staršieho blednú v porovnaní s nekontrolovaným medzinárodným netvorom, ktorého zostavili štyria bratia Rockefellerovci. A toto hospodárske impérium postavené na nadnárodných korporáciách, ktoré nie sú oddané nijakej krajine, ale Rockefellerovcom, sa čoraz viac stáva aj politickým impériom. Postupom času sa ich kontrola nad tým, čo ešte zostáva mimo ich dosahu, rozširuje ešte rýchlejšie.

30. júla 1975 urobili Rockefellerove záujmy rozhodujúci krok ku konsolidácii kontroly nad ďalšou významnou mocenskou základňou v Amerike, odborovou organizáciou Teamsters. V ten deň podľa informácií, ktoré sa ku mne práve dostali, uskutočnili únos bývalého predsedu Teamsters Jamesa R. Hoffu v prospech Rockefellerovcov. Dôvod: Frank Fitzsimmons, súčasný predseda Teamsters, je vťahovaný do siete Rockefellerovej kontroly. Hoffa, ktorý začal sústredenú kampaň s cieľom znovu získať kontrolu nad Teamsters, predstavoval zreteľnú hrozbu pre ich postup v tejto oblasti. Rockefellerovci sa pritom usilujú získať všetku možnú kontrolu nad distribučnými systémami našej krajiny ako kľúčovým nástrojom na vyvolanie obrovských výpadkov zásobovania a nedostatku tovaru v blízkej budúcnosti. Tie majú byť súčasťou hospodárskeho rozvratu, ktorým nás plánujú prinútiť prijať svoju diktátorskú „NOVÚ ÚSTAVU“. V stávke je veľmi veľa a Jimmy Hoffa im stál v ceste, možno bez toho, aby si to vôbec uvedomoval.

Teraz prejdem k téme č. 3.

Téma 3 - Zmeny plánov na tretiu svetovú vojnu po zásahu Indiry Gándhíovej proti CIA

V októbri 1974 som nahral svoj prvý AUDIO BOOK s názvom „AKO SA CHRÁNIŤ POČAS PRICHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ DEPRESIE A TRETEJ SVETOVEJ VOJNY“. Na tejto nahrávke som uviedol, že začiatok tretej svetovej vojny sa plánuje už o niekoľko krátkych rokov, že pôjde o JADROVÚ vojnu s Amerikou ako hlavným bojiskom a že sa bude ťahať vyše roka. Potom som v marci 1975 vo svojom AUDIO BOOK „ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX A ČO PRE VÁS ZNAMENÁ“ oznámil, že vojnové plány sa stále držia svojho smeru, a podrobnejšie som vám vysvetlil ich účel.

Ako som v tej druhej nahrávke spomenul, Rockefellerovcov začínali vyvádzať z rovnováhy ťažkosti s utajovaním škandálu so zlatom vo Fort Knox. Ak by sa niekedy dostal na verejnosť, mohol by celkom zničiť ich plány na diktatúru. V čase, keď hovorím tieto slová, tieto a ďalšie problémy zatiaľ zabránili Nelsonovi Rockefellerovi uskutočniť plán na vytlačenie Geralda Forda z prezidentského úradu a dosadenie seba samého na jeho miesto. V poslednom čase sa objavujú zlovestné náznaky, že sa teraz pripravuje urobiť to hneď, ako dozreje čas. Zatiaľ sa to nestalo. Áno, Nelson Rockefeller ma pravdepodobne v očiach niektorých ľudí zosmiešnil, pretože sa nestal prezidentom podľa svojho harmonogramu v júni 1975. Verejne som na jeho plán začal upozorňovať už pred vyše rokom, skôr než sa Gerald Ford stal prezidentom a skôr než všetkých prekvapil tým, že z pôvodného okruhu pätnástich ľudí vybral Rockefellera za kandidáta na viceprezidenta. Ale, priatelia, samotným cieľom odhaľovania dôverných informácií, ktoré o týchto veciach dostávam, je zabrániť im, ak sa mi to podarí.

Nepatrím k tým, ktorí pomocou psychických či iných schopností predpovedajú skazu a nešťastie a potom radostne hovoria: „Vidíte, hovoril som vám to,“ ak sa predpoveď naplní. Veci, pred ktorými sa vás snažím varovať, sú strašné, nielen pre vás, ale aj pre mňa. Nechcem, aby sa stali. Toto je krásna, nádherná krajina, ktorú nám Boh dal na život. Chcem, aby moje tri malé deti, rovnako ako vaše, mali po dosiahnutí dospelosti požehnanie slobody, s ktorou si ju budú môcť užívať. V tomto duchu vám rád oznamujem zmeny Rockefellerových plánov vždy, keď odrážajú neúspechy alebo sklzy v ich diabolských intrigách. Môžem vám oznámiť, že zmeny vojnových plánov sa teraz pripravujú. Nie pre niečo, čo som urobil ja, ale pre to, čo urobila Indira Gándhíová v Indii.

Pravdepodobne ste počuli niekoľko krátko trvajúcich správ o nedávnych udalostiach v Indii, ktoré naznačovali, že CIA do nich mohla byť nejako zapojená. Naša vláda tieto náznaky rýchlo zmietla zo stola a umlčala, ale náhodou sú pravdivé. Ak máte o Indii takú predstavu ako väčšina Američanov, pravdepodobne si vybavíte preľudnené mestá plné podvyživených ľudí, posvätné kravy potulujúce sa ulicami, obrovské byrokratické problémy a všeličo ďalšie, ale inak už veľmi málo. India je však oveľa viac. Má veľmi významnú priemyselnú základňu a pomerne nevyužité prírodné zdroje, ktoré vždy priťahujú chamtivú pozornosť Rockefellerovcov.

Už päť rokov si CIA pripravuje pozície na prevzatie Indie, presne tak, ako to opakovane urobila inde. Rovnako ako Portugalsko pred vyše rokom uvrhli do revolúcie podľa desaťročného Rockefellerovho plánu a rovnako ako Rockefellerovci plánujú zánik Juhoafrickej únie o tri roky, aj India bola pod útokom. A Indira Gándhíová, jediná skutočne

silná vedúca osobnosť v dnešnej Indii, bola systematicky oslabovaná indickou obdobou Watergate, ktorú tam, podobne ako u nás, zinscenovala CIA v prospech Rockefellerovcov.

Indira Gándhíová však všetkých zaskočila. Všetkých zaskočila svojím prudkým protiútokom. Je tragické, že prinajmenšom v tejto chvíli zašla s protiútokom tak ďaleko, že zrejme zničila samotné základy slobody, ktorú chcela brániť. Nedávne udalosti v Indii však spustilo zasahovanie CIA do jej vnútorných záležitostí. V dôsledku toho sa vojnové plány, pred ktorými som vás dosiaľ varoval, odsúvajú na vedľajšiu koľaj. Mohli by sa opäť dostať do popredia, ale India je taká obrovská korisť, že sa teraz vojnové plány kvôli nej prepracúvajú.

Nový plán, ktorý sa teraz rýchlo črtá, predpokladá začiatok vojny v marci 1977, keď komunistická Čína a Japonsko napadnú Indiu. Aliancia, v rámci ktorej by sa to uskutočnilo, sa už formuje. Zatiaľ čo sme v poslednom čase sledovali helsinský summit, ktorý mal potvrdiť sovietske výboje v Európe, skutočné dianie prebiehalo v Ázii. Teraz sa rokuje o čínsko-japonskej zmluve o mieri a priateľstve ako o prvom kroku k vojenskej aliancii. Ak budú veci pokračovať terajším smerom, tieto dve krajiny napadnú Indiu v roku 1977 a Rusko príde Indii na takzvanú pomoc. Spojené štáty potom vtiahnu do konfliktu ako továreň na zásobovanie Ruska a Indie. Účelom toho všetkého bude prevziať Indiu iným spôsobom.

To všetko odráža rýchly a významný odklon od smerovania, ktoré existovalo pred nedávnymi udalosťami v Indii. Táto vojna sa plánuje skôr, než predpokladal pôvodný harmonogram tretej svetovej vojny, pretože nové plány už nepočítajú s tým, že sa Rusko pripojí k novej ďalekovýchodnej osi. Namiesto toho má stáť na opačnej strane. A nové plány, samozrejme, v ich terajšej podobe nepredpokladajú bojové akcie na americkej pôde. Pamätajte však, že môžu nastať a pravdepodobne aj nastanú ďalšie zmeny. Najmä ak by bola Indira Gándhíová čoskoro predsa len zvrhnutá, mohlo by to CIA umožniť vrátiť pôvodné plány prevzatia na správnu koľaj. To by pravdepodobne obnovilo aj pôvodný plán vojny proti Spojeným štátom prostredníctvom útoku na Panamský prieplav jadrovými raketami odpálenými z Guyany. Helsinský summit teraz uvoľňuje sovietskemu Rusku ruky, aby obrátilo svoju pozornosť na východ, teda na Čínu, a pokúsilo sa ju obkľúčiť.

Modlime sa všetci, aby sa odporné dobyvačné plány bratov Rockefellerovcov predsa len zastavili. A prispejme všetci svojím dielom ako občania k tomu, aby boli zastavené! Postavme ich pred spravodlivosť za krádež nášho zlata a odtiaľ začnime obnovovať zdravý rozum, bezúhonnosť a skutočné zastupovanie v našej vláde.

ÚSTAVA, priatelia, chráni nás všetkých a vo voľbách by sme mali zbaviť funkcií všetkých ľudí, ktorí sú teraz pod kontrolou Rockefellerovcov. Mali by sme rozbiť ich veľké socialistické korporácie a obnoviť slobodné podnikanie. Mali by sme odstrániť veľké podnikové a dotované farmy a vrátiť ich pôdu jednotlivcom na malé hospodárstva. A mali by sme zrušiť daň z príjmov fyzických osôb, ktorá vedie k zotročovaniu strednej triedy a chudobných, zatiaľ čo Rockefellerovci sa daniam pomerne vyhýbajú používaním od dane oslobodených nadácií a rôznych mechanizmov.

Ďakujem vám. Do budúceho mesiaca, tu je Dr. Beter. Nech Boh žehná každému z vás.

Dr. Peter David Beter - Audio list č. 04

12. septembra 1975

Slovenský preklad anglického prepisu z používateľom poskytnutej zbierky Dr-Peter-Beter-AL.pdf. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Ide o úplný preklad historického prepisu. Tvrdenia a hodnotenia sú vyjadreniami pôvodného autora; preklad nepredstavuje ich nezávislé overenie. Dobové časové odkazy zostávajú zachované. AUDIO LETTER® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Audio Books, Inc. Historické adresy nie sú aktuálnymi kontaktnými údajmi. V texte je zachované aj autorovo tvrdenie, že 2 000 dolárov je dvadsaťnásobkom 42,22 dolára; ide o číselnú nezrovnalosť originálu, keďže pomer je približne 47,4.

Úvod

Dobrý deň všetkým, tu je Dr. Beter. Dnes je 12. septembra 1975 a toto je môj mesačný AUDIO LETTER® č. 4.

Ako zvyčajne, práve teraz sa deje oveľa viac, než sa na prvý pohľad zdá. Hlavné médiá každodenne zavádzajú americký ľud jednoducho tým, že predkladajú iba tie časti pravdy o udalostiach, ktoré spolu vytvárajú želaný dojem. Preto nemôžete dúfať, že pochopíte skutočný význam správ, kým sa nenaučíte sami analyzovať tie skromné fakty, ktoré sa v spravodajstve objavujú. Naučte sa oddeľovať fakty od názorov. Nedostávate dosť skutočných faktov, aby ste mohli dospieť k vlastným jednoznačným, logickým rozhodnutiam, azda s výnimkou športu. Namiesto toho za vás medzery vypĺňajú komentáre určené na to, aby vás priviedli k záverom, ktoré v skutočnosti nie sú vaše. Preto sa vám snažím otvoriť oči, ukázať, ako veci naozaj fungujú, a poskytnúť vám kľúčové informácie, ktoré potrebujete mať.

S týmto cieľom chcem dnes rozobrať tieto tri témy:

Téma 1 - „DOHODA O PREDAJI ZLATA“ MEDZINÁRODNÉHO MENOVÉHO FONDU A ZOSADENIE AMERICKÉHO DOLÁRA Z TRÓNU.
Téma 2 - POLITIKA ATENTÁTOV A NENÁPADNÉ MANÉVROVANIE PRI ODPOČÍTAVANÍ K DIKTATÚRE.
Téma 3 - RÝCHLO SA ČRTAJÚCE OBRYSY PLÁNOVANEJ VOJNY V ÁZII V ROKU 1977.

Na záver dúfam uvediem aj niekoľko stručných rád, čo môžete vy, jednotlivý Američan, ktorému záleží na svojej krajine, urobiť, aby ste pomohli zastaviť tento príval a zachrániť našu milovanú zem.

Téma 1 - Dohoda MMF o predaji zlata a zosadenie amerického dolára z trónu

Vo svojom mesačnom audio liste č. 2 z júla 1975 som rozoberal neúspech, ktorý David Rockefeller utrpel na júnovom zasadnutí Medzinárodného menového fondu, čiže MMF. Prostredníctvom svojich agentov na ministerstve financií Spojených štátov očakával, že sa mu podarí presvedčiť členské krajiny MMF, aby predali všetko zlato fondu. Bol pripravený kúpiť ho hneď, ako sa začne predávať. Na svoje veľké prekvapenie a rozčarovanie v júni 1975 neuspel pre odpor Francúzov, založený na ich vlastných vedomostiach o skutočnom stave Fort Knox a amerických zlatých rezerv. Ako som v tom audio liste spomenul, Rockefellerove záujmy sa pustili do horúčkovitého hľadania spôsobu, ako dosiahnuť svoj cieľ: rozhodnutie o predaji zlata MMF na ďalšom zasadnutí v septembri, teda tento mesiac. Ak ste začiatkom mesiaca venovali správam aspoň trochu pozornosti, viete, že tentoraz Rockefellerovci skutočne dosiahli narýchlo uzavretú kompromisnú dohodu. O chvíľu presne vysvetlím, čo sa na začiatku septembra na zasadnutí MMF rozhodlo o prípadnom predaji zlata. Najprv si však všimnite prekvapujúce protiplnenie, ktoré ministerstvo financií v mene Davida Rockefellera prijalo ako cenu za predaj zlata MMF.

Ministerstvo financií Spojených štátov už celé roky znevažuje menovú úlohu zlata ako zastaranú, barbarskú a nepotrebnú. V tejto súvislosti roky bojuje za zákaz nákupu zlata centrálnymi bankami na voľnom trhu. Dôvodom je umožniť záujmom ovládaným Davidom Rockefellerom sústrediť zlato do vlastných rúk, zatiaľ čo nimi zámerne vyvolaná nekontrolovaná inflácia zruinuje nás ostatných, odkázaných na nekryté papierové peniaze. Na septembrovom zasadnutí MMF v roku 1975 sa však od tohto postoja, ktorého sa Spojené štáty celé roky nekompromisne držali, zrazu upustilo. Prečo? Čo prinútilo Spojené štáty súhlasiť, aby centrálne banky kupovali zlato? Predávať ho už právo mali. Čo spôsobilo takú úplnú porážku Davida Rockefellera a taký dramatický obrat základnej politiky budovanej celé roky?

Priatelia, tento výsledok spôsobilo rozširujúce sa pôsobenie nášho odhalenia škandálu so zlatom vo Fort Knox. Široká americká verejnosť o ňom stále nevie vďaka informačnej blokáde CBS, ABC, New York Times, Washington Post, Los Angeles Times a ďalších veľkých médií, ktoré ovládajú a zastrašujú samotní bratia Rockefellerovci. Najinformovanejší ľudia vo finančných kruhoch doma aj v zahraničí však čoraz viac vedia, že na ministerstve financií Spojených štátov je niečo veľmi podozrivé. Skrátka, tlak rastie!

Odkedy sme v júli odhalili existenciu centrálneho trezora zlata a vysvetlili jeho úlohu pri krádeži a podvode vo Fort Knox, ministerstvo vie, že presne poznáme jeho konanie aj spôsob, akým ho uskutočňovalo. Sprisahanci vedia, že ak nám, mne a mojim spolupracovníkom, niekedy dovolia predložiť dôkazy pred súdom, veľkou porotou alebo pri vyšetrovaní Kongresu, ich osud je spečatený. Ich hrou je preto snažiť sa tomu zabrániť tým, že verejnosť zostane oklamaná a nebude poznať pravdu. Na tento účel Rockefellerovci urobili na septembrovom zasadnutí MMF svoj veľký ústupok, aby sa ministerstvu vrátila časť zlata MMF.

Podľa podmienok dohody sa má Spojeným štátom vrátiť päť miliónov uncí zlata MMF, ktoré odtiaľ pôvodne pochádzalo. Toto zlato bolo pôvodne prisľúbené na predaj „zasväteným“ v Rockefellerovom kruhu. Teraz ho však namiesto toho chceli ukázať alebo použiť v aukciách zlata, aby ďalej klamali verejnosť. V tejto súvislosti ministerstvo financií dokonca 21. augusta 1975, krátko pred posledným zasadnutím MMF, usporiadalo široko

propagované stretnutie so súkromnými obchodníkmi so zlatom, aby prerokovalo otázku aukcií. Bola to čistá propaganda a blufovanie, ktoré mali dodať váhu prípadným budúcim aukciám zlata získaného z MMF. Horúčkovité manévrovanie s cieľom uchmatnúť časť zlata MMF na propagandistické aukcie je jednoducho opakovaním toho, čo urobili minulý december, aby mali trochu zlata na predaj. Ako som spomínal v predchádzajúcich nahrávkach, ministerstvo financií 9. decembra 1974 nezákonne vyprázdnilo malý Fond na stabilizáciu výmenných kurzov a odobralo mu dva milióny uncí zlata. Urobilo to iba preto, aby malo čo predávať na malých propagandistických aukciách, keďže zvyšok našich zlatých rezerv už dávno zmizol.

S týmto dôležitým súvisiacim pohľadom, prosím, počúvajte, čo MMF urobil 31. augusta 1975 na začiatku svojho takzvaného septembrového zasadnutia:

1. Široko propagovaná „dohoda o predaji zlata“ MMF je principiálnou, podmienenou dohodou. MMF sa má opäť stretnúť v januári 1976 na Jamajke, aby prerokoval otázku výmenných kurzov. Ak, a iba ak sa členské krajiny v januári na tejto otázke dohodnú, práve oznámená podmienená dohoda o predaji zlata vstúpi do platnosti. Pre Davida Rockefellera a jeho spolupáchateľov je v stávke tak veľa, že predpovedám dosiahnutie dohody na januárovom zasadnutí na Jamajke. Politická vôľa existuje. Zlato MMF potom oficiálne uvoľnia, hoci podľa mojich informácií už teraz v zákulisí nezákonne a predčasne podnikajú kroky na získanie piatich miliónov uncí zlata a ich vrátenie do Fort Knox.

Mimochodom, v poslednom čase sa objavili zvesti, že pani Mary Brooksová, riaditeľka Mincovne Spojených štátov, podala demisiu, ale ešte ju neprijali, pretože by to vyzeralo veľmi zle. Sú náznaky, že jej nadriadený v podstate povedal, citujem: „Len ešte pár mesiacov vydrž, Mary, kým túto celú záležitosť s Fort Knox vyriešime. Potom môžeš odísť, ak chceš.“ Nech je to akokoľvek, požiadali sme jeden z našich zdrojov, aby pani Brooksovú kontaktoval. Povedala toto, citujem: „Vo Fort Knox nie je nič v neporiadku. Nedávno som tam bola. Nikdy som nepodala demisiu a ani to nemám v úmysle. Neviem, prečo sa tieto zvesti stále objavujú.“

Na otázku, či vie o výťahovom systéme umožňujúcom rýchly prístup do centrálneho trezora, jeho existenciu nepoprela, iba odpovedala, citujem: „Takéto zvesti sa objavujú stále.“ Náš zdroj pani Brooksovej navrhol, že by bolo jednoduché úplne otvoriť Fort Knox, dokázať, že Dr. Beter sa mýli, a citujem, „raz a navždy túto záležitosť ukončiť“. Jej odpoveď, a toto je presná odpoveď, znela, citujem: „Ach, nie! Trvalo by to týždne.“ Môžem na to povedať iba toto, priatelia: „Áno, Mary, dostať päť miliónov uncí zlata späť do Fort Knox potrvá týždne.“ Preto mám informácie, že práve teraz vo Fort Knox prebieha určitá činnosť. Mary Brooksová sa medzitým snaží všetko prečkať s drzým sebavedomím.

Pri návrate k dohode MMF o predaji zlata by som však mal upozorniť na ďalšiu vec. Ak by MMF v januári na Jamajke nedosiahol dohodu o výmenných kurzoch, čo je nepravdepodobné, pri predaji zlata MMF by sme sa vrátili na začiatok. V takom prípade by David Rockefeller a ďalší „zasvätení“ využívali rozhodnutie o predaji zlata počas celej jesene 1975 ako zastrašovaciu taktiku na zníženie cien a získanie všetkého zlata, ktoré dokážu vziať neistým držiteľom. Navyše zarobili miliardy dolárov predajom nakrátko. Keď si to verejnosť uvedomí, ceny zlata začnú opäť stúpať.

2. Predbežná či podmienená dohoda o predaji zlata určuje toto:

Z približne 150 miliónov uncí zlata, ktoré dnes MMF vlastní, sa má jedna šestina, teda 25 miliónov uncí, predať na voľnom trhu alebo centrálnym bankám členských krajín. V

skutočnosti nastane druhá možnosť. V súlade s Rockefellerovou tradíciou tento predaj zlata MMF slúžiaci ich vlastným účelom, mimochodom, vykreslili ako filantropický krok na získanie peňazí na pomoc chudobným a rozvojovým krajinám.

Ďalšia šestina, čiže 25 miliónov uncí, sa má vrátiť členským krajinám MMF v pomere k množstvu zlata, ktoré každá krajina pôvodne vložila. Každá krajina si potom môže toto zlato ponechať alebo ho predať, ale môžete sa staviť, že si ho ponechá. Ak by to neurobila, jej vlastní občania by svojich centrálnych bankárov obesili. Podľa tohto ustanovenia majú Spojené štáty dostať približne päť miliónov uncí, pri dnešných trhových cenách v hodnote asi 700 miliónov dolárov. Podľa mojich informácií už toto množstvo prisľúbili „zasväteným“, ale keď škandál so zlatom vo Fort Knox prepukne na národnej a celosvetovej úrovni, udalosti to môžu zvrátiť. Práve týchto päť miliónov uncí, ktoré zodpovedajú iba približne dvom percentám množstva, aké ministerstvo financií oficiálne tvrdí, že vlastní, chcú sprisahanci zúfalo dostať do rúk pre prípad, že ich budú potrebovať na propagandistické aukcie alebo dokonca na ďalšie starostlivo zinscenované „nakúkanie“ vo Fort Knox.

Zostávajúce dve tretiny zlata MMF, približne 100 miliónov uncí, majú zatiaľ „zostať na mieste“ v MMF. Budú tam slúžiť ako krytie takzvaných osobitných práv čerpania, čiže SDR. SDR sa má stať novou medzinárodnou menovou jednotkou, štandardom merania, meradlom. Ďalšie silné meny, ktoré dnes tvoria časť koša šestnástich mien vytvárajúcich SDR, sa potom stanú rezervnými menami budúcnosti, aspoň na nasledujúce dva roky. Dolár sa teda vzdáva svojho výsadného postavenia jedinej rezervnej meny. Háčik spočíva v tom, že vyše polovice SDR tvorí americký dolár a britská libra, ktoré nemajú zlaté krytie. Počas obrovskej inflácie, ktorá prichádza, preto SDR bude krívať na jednej nohe. Jeho jedinou skutočnou oporou budú silné meny kryté zlatom, ktoré tvoria menej než polovicu jeho nominálnej hodnoty.

3. A toto je veľmi dôležité. Od januára 1976 sa členovia MMF dohodli NEURČIŤ, opakujem, NEURČIŤ oficiálnu cenu zlata počas dvoch rokov, pokiaľ v januári 1976 dôjde k dohode o výmenných kurzoch. Presne pred takýmto vývojom varujem vyše roka na základe informácií od vlastných dôverných zdrojov. S dosiahnutím dohody meškajú, ale samotná dohoda presne zodpovedá plánu. Keď začne platiť, ľahko môžu dohnať stratený čas vo svojom pláne priviesť hospodársku katastrofu na Spojené štáty a svet.

MMF sa v zásade dohodol umožniť svojim členom vrátane Spojených štátov, aby po dosiahnutí januárovej dohody o výmenných kurzoch v roku 1976 požiadali svoje vlády o zrušenie oficiálnej ceny zlata, ktorá je dnes 42,22 dolára za uncu. To znamená, že počas nasledujúcich dvoch rokov bude existovať iba „trhová cena“ zlata, určovaná ponukou a dopytom a mohutnými manipuláciami Rockefellerových záujmov, ktoré ju majú vystreliť nahor. Inými slovami, od januára 1976 zlato na dva roky prejde do súkromnej sféry. Hranica 180 dolárov za uncu, signál prudkého rastu zlata, ktorý som vysvetlil v AUDIO BOOK nahranom v októbri 1974, bude prekročená a prepukne katastrofická inflácia a hospodársky chaos. Po dvoch rokoch, keď hospodárstvo sveta, najmä Spojených štátov, zostane v dymiacich ruinách, David Rockefeller, človek, ktorý to celé pôvodne zorganizoval, v súčasnosti plánuje zvolať „medzinárodnú menovú konferenciu“, aby sa zlatu konečne vrátila jeho tradičná menová úloha. Davidovým plánom je potom oficiálne stanoviť cenu zlata na 2 000 dolárov za uncu, dvadsaťnásobok dnešnej oficiálnej ceny 42,22 dolára za uncu!

4. Po spomínanom dvojročnom období budú podľa práve dosiahnutej dohody MMF o predaji zlata centrálne banky môcť kúpiť toľko zlata, koľko budú chcieť. Ako som už uviedol, tento úplný obrat kľúčového prvku dlhodobej kampane ministerstva financií proti zlatu priamo vyplýva z neustále rastúceho tlaku škandálu vo Fort Knox a zo zúfalej potreby sprisahancov udržať ho utajený.

5. Do januára 1976 MMF nebude predávať zlato svetovým trhom ani centrálnym bankám za trhové ceny. Zatiaľ by to nebolo zákonné. Plne však očakávam, že v januári na Jamajke sa dohoda dosiahne a predaj zlata MMF sa potom uskutoční podľa plánov. Americký dolár je teda dnes výrazne nadhodnotený.

Ministerstvo financií Spojených štátov veľmi túži znovu si upratať vlastný dom, aspoň navonok, aby zabránilo verejnosti zistiť, že Fort Knox je naozaj bez zlata. Ministerstvo teraz drží menej než 800 000 uncí, iba nepatrný zvyšok z dvoch miliónov uncí, ktoré nezákonne odobralo Fondu na stabilizáciu výmenných kurzov 9. decembra 1974. Zvyšok použilo na svoje propagandistické aukcie v januári a júni tohto roka.

V blízkej budúcnosti sa krajinou rozšíri zlatá horúčka hneď, ako sa všeobecne pochopí plný význam konania MMF. Jedinou otázkou potom nebude cena, ale dostupnosť zlata. Trh so zlatom je už dnes veľmi úzky a „zasvätení“ museli vystrašiť neistých držiteľov, aby ich prinútili zbaviť sa zásob.

V tejto chvíli David Rockefeller stále plánuje stanoviť cenu zlata na 2 000 dolárov za uncu a urobiť z nových SDR štandardnú jednotku merania. Americký dolár stratí postavenie svetovej rezervnej meny. Davidova Chase Manhattan Bank už teraz viaže niektoré úvery na SDR. Veď kto by mal lepšie než David vedieť, že dolárom sa treba vyhýbať?

Počas dvoch rokov po januári 1976 budú krajiny so zlatom vo svojich centrálnych bankách môcť využívať rýchle zvýšenie hodnoty zlatých rezerv v pomere dvadsať k jednej. Dokážete si to predstaviť? Dvadsať k jednej! Centrálne banky preto počas tohto obdobia vykúpia za trhové ceny 25 miliónov uncí, ktoré bude MMF predávať. Toto zlato sa na súkromný trh vôbec nedostane. Bratia Rockefellerovci však zámerne pripravili Spojené štáty o zlato.

Keďže nám nezostalo nijaké významné množstvo zlata, sme teraz na rovnakej deravej lodi ako Británia. A pozrite sa, čo sa deje s Britániou, ktorá už kráča k pokročilému socializmu! Ak sa situácia so zlatom nenapraví, všetkých nás čoskoro čaká katastrofická inflácia, prehlbujúca sa nezamestnanosť a spoločenské i hospodárske otrasy na ceste k diktatúre. A tak, priatelia, pretekáme s časom. David Rockefeller a jeho spolupracovníci na ministerstve financií aj mimo neho sa snažia o odklady, odklady a ďalšie odklady. Chcú zlato MMF a ďalšie triky využívať na klamanie amerického ľudu, kým nebude neskoro. Čas je, žiaľ, na ich strane. My, ktorí chceme zachrániť svoju krajinu, naopak všetkými dostupnými prostriedkami naliehame na úplné, otvorené a čestné VYŠETROVANIE celej veci bez ďalšieho odkladu.

V tejto súvislosti vám chcem prečítať výstižné slová z titulnej strany Daily News Digest za týždeň od 1. septembra 1975. Ich adresa je, mimochodom: P.O. Box 27496, Phoenix, Arizona 85061. Titulok tvorí jediné slovo: „PREČO?“ Teraz citujem:

> „Príbeh zlata vo Fort Knox zďaleka nie je mŕtvy. Niečo je zhnité a zápach sa ako hmla rozšíril po krajine. Tisíce čitateľov pozorne sledovali náš seriál. Rovnako ako oni sme márne čakali na uspokojivé odpovede na otázky, ktoré nastolili Dr. Peter David Beter

a jeho spolupracovník Ed Durell. Výmena listov s Mincovňou Spojených štátov nepriniesla nič okrem vyhýbavých rečí.

Kľúčová otázka centrálneho trezora zostáva záhadou. Je tam zlato alebo nie?

Prečo je také ťažké poslať delegáciu do Fort Knox, otvoriť trezor a ukázať jeho obsah, alebo jeho prázdnotu? Prečo si nijakí členovia Kongresu nevzali za úlohu túto vec vyriešiť? Je odvaha vo Washingtone takou chýbajúcou cnosťou, že sa to nedá alebo nechce urobiť?!

Prečo sa tlač tejto krajiny vyhýba príbehu s až udivujúcou intenzitou? Nie je to možno najväčšia spravodajská udalosť civilizovaných dejín sveta? Túto možnosť určite má. Zlá skupina jednotlivcov, ktorá dokáže vyplieniť štátnu pokladnicu v rozsahu 11 miliárd dolárov, ako sa uvádza v obvineniach, si predsa zaslúži nejakú pozornosť, nie?

A rozhlas a televízia pôvodné obvinenia ani nespomenuli. Informovali iba o ‚nakúkacej šou' zinscenovanej vo Fort Knox minulý september.

Ale noviny, kde sú? Prečo informačné ticho o príbehu Fort Knox? Existuje nejaká mocná sila, ktorá ich zastrašuje do podriadenosti? Alebo by prišli o toľko reklamy, že príbeh nemôžu zverejniť? Alebo hlavní redaktori považujú príbeh za taký poburujúci, že si nezaslúži pozornosť? Poburujúci charakter predsa Jane Fondovej a ďalším nezabránil dostať sa na titulné strany!

Áno, niečo zapácha. JE TAM ZLATO ALEBO NIE? Ktorý z našich kongresmanov má odvahu to zistiť?"

Napokon ešte jedna vec na zamyslenie, ak máte sklon uveriť Rockefellerovej propagande o vystatovačnej hospodárskej moci Arabov a štátov produkujúcich ropu. 5. septembra 1975 položil reportér v National Press Club túto otázku doktorovi Abdul-Rahmanovi Al-Atteqimu, ministrovi financií Kuvajtu, citujem: „Počas zasadnutí Svetovej banky a MMF nevystúpil nijaký zo štátov produkujúcich ropu. Prečo?"

Doktor Al-Atteqi odpovedal, citujem:

> „Zdá sa, že prihovárať sa ľuďom nemá význam. Keby na zasadnutiach OSN alebo Svetovej banky bol čas počúvať tak, ako by mali počúvať dobrí poslucháči, hovoril by každý. Väčšina prejavov však jednoducho vyletí do vzduchu. Nikto ich nepočuje: šepkanie, väčšina delegátov mimo miestnosti, a potom je z toho text v knihe. Ak sa pošťastí, niekedy si ho niekto prečíta. Preto. A po druhé, vie sa, kto riadi politiku svetového menového systému, a my im zatiaľ nedokážeme konkurovať. Sme v ich rukách. To je fakt. Musíme s tým žiť, pokiaľ neprerazíme, a ten čas vyhliadame."

Jeho odpoveď prijali chápavým potleskom. Vyjadruje nielen ťažkú situáciu ropných krajín, ale aj vašu a moju.

Téma 2 - Politika atentátov a manévrovanie pri odpočítavaní k diktatúre

5. septembra 1975 sa v Sacramente v Kalifornii konala generálna skúška atentátu na nášho formálneho prezidenta Geralda Forda. Mladá žena menom Lynette Frommeová sa dostala do vzdialenosti dvoch stôp od prezidenta, kým ju zastavil agent Tajnej služby. Keď ju odvádzali s výrazom zdeseného prekvapenia na tvári, údajne kričala: „Nevystrelilo to!"

Hneď na druhý deň boli médiá plné úplne predvídateľného záveru úradníkov spojených s prípadom. Slečna Frommeová, ubezpečovali nás, konala sama. Možnosť sprisahania, to „škaredé slovo“, rýchlo zosmiešnili a odmietli. Je pravda, že zbraň jej dal niekto iný, ale to nemohlo nič znamenať. A áno, jej prenajímateľka údajne povedala, že slečna Frommeová práve v poslednom čase zrazu začala platiť nájom stodolarovými bankovkami, ale to nemôže byť nič iné než náhoda. Aby sme však zúčastneným úradníkom priznali zásluhy, treba spomenúť, že niektorých z nich predvídateľne rozrušila jedna vec: často opakovaná potreba odzbrojiť obyvateľstvo pod heslom „kontroly zbraní“. Jeden úradník dokonca horlil, že vec je taká naliehavá a bezprostredná, že si vyžaduje, citujem, „vojnové opatrenia“.

Nuž, vážení, incident z 5. septembra v skutočnosti nemal prezidenta Forda zraniť. 17. a 18. júla 1975 som v prejave v Santa Monica Civic Center v Kalifornii povedal, citujem: „Do septembra 1975 budeme vedieť, či sa Rockefeller dá zastaviť. Pripravuje sa niekoľko veľmi dôležitých udalostí.“ Odkazoval som tým na totálny mocenský zápas, ktorý teraz prebieha mimo verejného dohľadu, a na potenciálne rozhodujúci význam tohto mesiaca, septembra 1975, v Rockefellerovom harmonograme diktatúry v Amerike. Tento mocenský zápas, hoci je pred širokou verejnosťou dobre skrytý, sa stupňuje na krutú úroveň politiky atentátov, ktorá vstúpila na americkú scénu pred dvanástimi rokmi vraždou prezidenta Johna F. Kennedyho. Odvtedy sa atentáty opakovane stávajú súčasťou amerického diania, okrem iných aj vraždy Dr. Martina Luthera Kinga, Roberta F. Kennedyho a nedávno Jimmyho Hoffu. A táto sopka násilia hrozí ďalším výbuchom práve teraz, keď súperiace frakcie v Rockefellerovom tábore a jeho blízkosti bojujú o postavenie vo vznikajúcej diktatúre.

Mimochodom, minulý mesiac som v mesačnom audio liste č. 3 prvýkrát odhalil pravdu o tom, ako a prečo bol prezident Kennedy zabitý. Ohlas na moje vyjadrenia bol taký obrovský, že podľa mňa stojí za to spomenúť nasledujúcu doplňujúcu poznámku.

Ako si pamätáte, minulý mesiac som odhalil, že prezident Kennedy sa viezol v dômyselne upravenej limuzíne, vo vražednom aute. Nezabil ho ostreľovač, ale presne nasmerovaný výbuch zvnútra auta. Tento výbuch s najväčšou pravdepodobnosťou spustil rádiovým signálom zvonku niekto, kto mohol posúdiť presný okamih aktivácie. Moje dôverné technické zdroje sa teraz domnievajú, že vedia, odkiaľ rádiový signál prišiel.

Ak ste v priebehu rokov sledovali rozličné správy o atentáte na JFK, pravdepodobne ste počuli o záhadnom mužovi s dáždnikom. Bol to divák priamo na mieste streľby v Dallase. Podľa správ náhle zdvihol a otvoril dáždnik práve vo chvíli, keď prechádzalo prezidentovo auto, a v tom okamihu začali viacerí ostreľovači strieľať. Po niekoľkých sekundách ho údajne zatvoril a spustil, a streľba prestala. Potom splynul s davom a rýchlo zmizol. Iní vyslovili teóriu, že muž s dáždnikom bol signalista, ktorý dáždnikom koordinoval streľbu ostreľovačov, aby dosiahol čo najväčší zmätok a účinok. Myslím si, že to je správne. Na základe vlastných dôverných informácií sa však domnievam, že mal aj ďalšiu úlohu: vyslať rádiový signál, ktorý v čase najväčšieho hluku streľby spustil smrteľný výbuch vo vražednom aute. Zdvihnutý dáždnik by tvoril dokonalú rádiovú anténu na prenos signálu a samotný signál sa mohol spustiť tlačidlom na rukoväti. Dôležité však bolo vyhnúť sa podozreniu smerujúcemu na samotné vražedné auto, ktoré do 48 hodín zničili. Preto nepochybne niekde nablízku nechali obyčajný dáždnik vyzerajúci ako ten, ktorý používal záhadný divák, aby ho ľudia našli. Skutočný dáždnik, ktorý CIA vybavila malým rádiovým vysielačom, zatiaľ potajomky odniesli. Keď na mieste našli odhodený obyčajný dáždnik

rovnakého vzhľadu, prirodzenou reakciou by bolo povedať: „Pozrite. Ten chlap s dáždnikom sa ho asi zbavil, aby mu neprekážal pri úteku.“ A tým by sa to skončilo.

V každom prípade stojíme na prahu možnej novej éry atentátov, zastrašovania a dezinformovania verejnosti, ešte horšej než tá po Kennedyho vražde. Generálna skúška atentátu na Forda z 5. septembra mala dva účely. Po prvé mu mala dať nie príliš jemný náznak, že by mal splniť dohodu s Nelsonom Rockefellerom a čoskoro opustiť Biely dom, lebo inak... Po druhé bola, ako si môžete všimnúť, zinscenovaná pred kamerami pre vás a pre mňa, pre verejnosť.

Tento incident je súčasťou mnohostrannej kampane, ktorá má vašu myseľ pripraviť na prijatie odchodu Fordovcov z verejnej scény, tak či onak. Všimnite si napríklad, ako CBS, úplne pod palcom Rockefellerovcov, urobila z Betty Fordovej ľahký terč v televíznej relácii „60 MINUTES“ 10. augusta 1975. Betty Fordová tam verejne odhalila svoj súkromný život a myšlienky spôsobom, ktorý jej priniesol posmech a hanbu. Týmto a mnohými ďalšími spôsobmi Fordovcov v očiach verejnosti znižujú, aby náš prvý vymenovaný prezident nikomu nechýbal, keď ho nahradí náš druhý.

Áno, zákulisný mocenský zápas, ktorý dosiaľ zabránil Nelsonovi Rockefellerovi zmocniť sa prezidentského úradu podľa plánu do júna, teda pred tromi mesiacmi, začína vychádzať na povrch. Sme svedkami najnovšej fázy dômyselného viacstupňového štátneho prevratu. Jeho hlavné míľniky sú rozložené približne rok od seba, aby sa medzi jednotlivými krokmi obavy verejnosti do veľkej miery vytratili.

Pred niečo vyše tromi rokmi sa prevrat začal vlámaním vo Watergate. Pred dvoma rokmi odstránili zo scény viceprezidenta Spira Agnewa. Tým sa aktivoval 25. dodatok, ktorý Nelson Rockefeller niekoľko rokov predtým manipuláciami presadil do ústavy na použitie pri plánovanom prevrate. Pred niečo vyše rokom sa Richard Nixon stal prvým prezidentom amerických dejín, ktorý odstúpil. Bol obeťou Watergate, ktoré vymyslel Nelson Rockefeller, zorganizovala jeho CIA a ktorému na konci pomohol vydieraním Nelsonov dlhoročný agent Henry Kissinger. Teraz uplynul ďalší rok a nastal čas na ďalší krok: vyhnať formálneho prezidenta Geralda Forda z Bieleho domu, aby sa náš faktický prezident Nelson Rockefeller mohol stať prezidentom aj podľa názvu. Rockefeller to musí urobiť čoskoro, pretože je každým dňom čoraz nepopulárnejší. Ak sa to podarí podľa plánu, samotný štátny prevrat bude dokončený.

Potom zostane už iba jediný krok: naše potvrdenie postavenia Nelsona Rockefellera ako nášho DIKTÁTORA vo voľbách v novembri 1976, o niečo vyše roka. V ten deň máme nášho vtedajšieho úradujúceho prezidenta Nelsona Rockefellera vrátiť do Bieleho domu a zároveň v celoštátnom referende prijať novú Rockefellerovu ústavu. Tá už je napísaná a poskytne mu deväťročné funkčné obdobie ako nášmu prvému diktátorovi. Využívajú všetky možné cesty na prípravu tejto smrti našej republiky pri jej dvestoročnici! Nezanedbateľnou súčasťou príprav je formovanie vašej mysle prostredníctvom rozsiahlej kontroly masmédií, ktorú Rockefellerovci vykonávajú. Rozličné čiastkové ustanovenia tajnej „NOVEJ ÚSTAVY“ sa napríklad objavujú tu a tam, zdanlivo náhodne, ale v skutočnosti ako časti dobre koordinovanej hlavnej propagandistickej vojny, ktorú Rockefellerovci vedú proti nič netušiacej americkej verejnosti.

Uvediem jediný príklad, hoci ak máte otvorené oči, dnes sú všade. V nedávnom čísle Business Week vyšiel článok s názvom, citujem: „Veľký nový tlak na federálne udeľovanie oprávnení korporáciám.“ Treba spomenúť, že Business Week vydáva McGraw-Hill, jedna

zo stoviek veľkých spoločností pod Rockefellerovou kontrolou. McGraw-Hill je pre nich mimoriadne užitočným hlasom, pretože vydáva sériu odborných priemyselných časopisov, ktoré už dávno získali vysokú prestíž, a preto sú dnes veľmi vplyvné. Článok v každom prípade hovorí, že rýchlo silnie tlak nahradiť zakladanie korporácií na základe oprávnení jednotlivých štátov oprávneniami federálnymi. Prekvapujúco pritom jedna z najmocnejších podpor prichádza od vedúcich predstaviteľov samotných veľkých korporácií, napríklad General Electric. Článok však neuvádza, že všetky spomenuté veľké korporácie patria k Rockefellerovým organizáciám a federálne udeľovanie oprávnení je jedným zo základných kameňov korporátno-socialistickej hospodárskej štruktúry opísanej v novej Rockefellerovej ústave. Za podnet tejto veľkej novej kampane sa označuje dvojica rozhodnutí Najvyššieho súdu. Navonok môžu vyzerať, citujem, „konzervatívne“, pretože účinne odstránili federálny vplyv na korporácie, ktorý sa dlho uplatňoval prostredníctvom pravidla 10-B (5) Komisie pre cenné papiere a burzy. Na prvý pohľad toto rozhodnutie vyzerá ako ústup od federálneho zasahovania, ale jeho skutočným účelom je vyvolať v Kongrese náladu na prijatie zákona, ktorý zájde oveľa ďalej než staré pravidlo SEC.

Toto je dokonalý príklad situácie, v ktorej sú skutočné účely politických krokov presným opakom ich vonkajšieho vzhľadu. A ak niekto pochybuje, že Najvyšší súd vedome usmerňujú, aby plnil Rockefellerovu vôľu, nech sa napríklad zamyslí nad naším predsedom súdu Warrenom Earlom Burgerom. Jedným zo spôsobov, ktorými si vybudoval predpoklady vedúce k vymenovaniu na Najvyšší súd, bol jeho príspevok ako takzvaného „externého odborníka“ k písaniu tajnej novej Rockefellerovej ústavy. Myšlienka odstrániť právo na súdny proces pred porotou, čo „NOVÁ ÚSTAVA“ robí, pochádzala od Burgera.

Umenie politiky, ako sa dnes praktizuje na celoštátnej úrovni v Amerike, sa zredukovalo na neustále klamanie a podvádzanie. Dokonalým príkladom je plán, ktorý pripravili Nelson Rockefeller a jeho dlhoročný priateľ a podporovateľ George Meany, aby Rockefellerov obraz pretvorili do konzervatívnej podoby. Predstavte si! Stalo sa to potrebným, pretože dnes práve konzervatívci držia rozhodujúcu váhu v rovnováhe politických síl v Amerike. Nepochybne ste si všimli veľkú publicitu, ktorú v poslednom čase dostávajú údajne konzervatívne názory, ktoré Nelson Rockefeller hlása vo svojich prejavoch. Nezáleží na tom, že celá jeho vyše štyridsaťročná verejná kariéra je hanebnou históriou dobre zdokumentovaného, ale málo známeho pirátstva proti americkej štátnej lodi. Nezáleží na tom, že vždy hlásal, citujem, „rozpočtovú bezúhonnosť“ a že sa to bez výnimky premietalo do vyšších daní, rastúceho verejného dlhu, zväčšujúcej sa nezamestnanosti a prudko rastúceho počtu príjemcov sociálnych dávok. A nezáleží na tom, že jeho verejná kariéra je posiata nesplnenými sľubmi a zradami. Teraz hovorí veci, ktoré médiá ovládané Rockefellerovcami označujú za „konzervatívne“, a tak ich máme brať za bernú mincu.

Mnohí Američania sa však nedajú oklamať iba Rockefellerovými vlastnými vyhláseniami. Preto teraz po súbežnej ceste ako jeho spolupútnik kráča istý George Meany. Ten v poslednom čase robil veľké divadlo z toho, že prístavným robotníkom v jeho AFL-CIO nedovolí nakladať pšenicu určenú do Ruska, údajne kým americký spotrebiteľ nebude chránený pred infláciou a podobne. Médiá tento postoj vykresľovali ako dôkaz jeho konzervativizmu. Teraz, keď sa politická úroda zožala, sa však obilie opäť nakladá a odosiela do Rockefellerovej matičky Rusi.

Len aby tento konzervatívny obraz ešte posilnil, Meany vysiela uštipačné poznámky aj na adresu Henryho Kissingera. Kissinger už pre Rockefellera vykonal svoju prácu a čoskoro

ho hodia vlkom, aby uspokojili konzervatívcov a oklamali ich do presvedčenia, že získavajú pôdu pod nohami. Meany si teda čo najrýchlejšie buduje konzervatívny, antikomunistický obraz. Keďže nie je politikom sledujúcim vlastný prospech, mnohí prijmú tento zdanlivý rozvoj konzervatívneho smerovania ako skutočný. Keď dozreje čas, bude preto v dokonalom postavení objať Nelsona Rockefellera a poskytnúť mu plnú politickú podporu. Rockefeller sa tak v očiach mnohých dôverčivých Američanov okamžite premení na konzervatívca, antikomunistu a odporcu Sovietov.

Jedným z najdiabolskejšie prefíkaných a krutých prvkov tohto plánu bol spôsob, akým Nelson Rockefeller prostredníctvom svojho agenta Georgea Meanyho využil ruského spisovateľa v exile Alexandra Solženicyna na podporu vlastných politických plánov. Len veľmi málo Američanov pochopilo, čo sa stalo, a sám Solženicyn vôbec netuší, aká zrada obklopovala jeho nedávnu návštevu Spojených štátov. Solženicyn je skutočný a veľký ruský vlastenec, ktorý pretrpel strašné veci z rúk imperialistického komunistického režimu, dnes zotročujúceho jeho ľud. Nikdy by vedome nedovolil, aby ho využili práve ľudia, ktorí neustále financujú a udržiavajú ruský komunistický policajný štát. Nepočítal však s prefíkanosťou bratov Rockefellerovcov. Meany v úvode jedného Solženicynovho prejavu pod záštitou AFL-CIO povedal, že Solženicyn je, citujem: „hlas, ktorý si žiada byť vypočutý; hlas, ktorý nebude umlčaný“.

Rockefellerovým prístupom ku všetkému, čo nedokážu potlačiť, je zapriahnuť to do svojich služieb. A to urobili Solženicynovi. Zapriahli ho. Najprv sa vláda Spojených štátov ešte pred jeho prepustením dohodla s Ruskom, že mu neprejaví nijaké oficiálne uznanie. Odtiaľ široko propagované odmietnutie zo strany prezidenta Forda. Potom sa naňho George Meany naviazal ešte pred jeho odchodom z Ruska a zabezpečil záväzok slávneho ruského exulanta vystúpiť v Spojených štátoch pod záštitou AFL-CIO. Keď potom dorazil do Ameriky, jeho veľké prednáškové turné AFL-CIO pozostávalo iba z dvoch prejavov: jedného vo Washingtone, D.C., a druhého v New Yorku. V dôsledku toho Solženicynove skutočné slová, ktoré by podľa mňa mal počuť každý Američan, počulo veľmi málo ľudí. Ale skutočnosť, že vystúpil pod záštitou Georgea Meanyho, Rockefellerove médiá propagovali v celej krajine. To vysvetľuje, prečo tomu New York Times venoval široký priestor. Celkový výsledok: niekoľko ľudí počulo od Solženicyna pravdu, ale obrovské množstvo ľudí to všetko oklamalo do presvedčenia, že George Meany si zaslúži konzervatívnu nálepku, ktorú mu teraz prikladá Rockefellerova propagandistická mašinéria. Presvedčivejšiu lož by bolo ťažké si predstaviť.

Teraz stručne prejdem k téme č. 3.

Téma 3 - Obrysy plánovanej vojny v Ázii v roku 1977

V mesačnom audio liste č. 3 minulý mesiac som odhalil, že sa pripravujú zásadné úpravy plánov nadchádzajúcej vojny. Tieto zmeny vyplynuli z krokov Indiry Gándhíovej, ktorými zastavila Rockefellerovo prevzatie Indie prostredníctvom ich CIA. Rockefellerovci chcú Indiu začleniť do svojho impéria skôr, než pristúpia k tretej svetovej vojne, a preto tomu prispôsobujú svoje zahraničné intrigy. Ich plány na tretiu svetovú vojnu, ktoré som pred časom odhalil a ktoré majú v skutočnosti znamenať vojnu iba polovice sveta s Amerikou ako hlavným bojiskom, neboli úplne opustené. Jednoducho ich odsunuli na vedľajšiu koľaj, kým sa pozornosť presúva na Indiu, posledný zostávajúci kus starého Britského impéria, ktorý ešte nie je v Rockefellerových rukách. Vznikajúce prípravy na vojnu v Ázii, ktorej začiatok sa podľa Rockefellerových plánov teraz cieli približne na marec 1977, sú zložitou záležitosťou a väčšina pozorovateľov ich práve teraz do veľkej miery ignoruje. V nadchádzajúcich audio listoch o tom plánujem hovoriť viac, ale myslím si, že by ste už teraz mali mať aspoň stručný náčrt.

Po prvé, Helsinská dohoda, ktorú nedávno podpísali Ford, Brežnev a vedúci predstavitelia viac než tridsiatich ďalších krajín, mala iba jeden skutočný účinok. Formálne potvrdila ruské výboje vo východnej Európe bez ohľadu na všetky oficiálne ubezpečovania o opaku. Preto mal sovietsky stranícky šéf Brežnev po podpise všetkými účastníkmi v očiach slzy radosti. Rusku poskytla bezpečnú hranicu v západnej Európe a atrament sotva zaschol, keď sa ruská pozornosť obrátila na východ, k Číne. Dobre zorganizované útoky na Peking a zahraničnú politiku predsedu Maa sa objavili nielen vo významných orgánoch sovietskej tlače, ale aj v sovietskych satelitoch, napríklad vo východnom Nemecku, Bulharsku a ďalších.

Rusko sa obáva, že Čína sa môže stať vodcom tretieho sveta rozvojových krajín. Preto sa ju snaží obkľúčiť. V posledných rokoch mu veľmi pomohla Kissingerova zahraničná politika, ktorá odovzdala juhovýchodnú Áziu Rusku, nie Číne, ako si niektorí myslia, a účinne neutralizovala americký vplyv na ďalších miestach obvodu obkľúčenia Číny. Hrozba obkľúčenia zas dáva podnet na vytváranie čínsko-japonskej osi, ktorá sa práve formuje.

Napokon, celá táto situácia a jej napätia sú také, že Rockefellerovci dúfajú a očakávajú, že ich obrátia na svoje účely. Vďaka úplnej kontrole nad Japonskom majú ľahko dostupnú cestu na usmernenie udalostí k vyvolaniu plánovanej vojny proti Indii podľa harmonogramu. Platí to obzvlášť preto, že John D. Rockefeller III., skutočný vládca dnešného Japonska, sa o takých veciach všetko naučil už dávno, keď pomáhal vmanévrovať Japoncov do útoku na Pearl Harbor. Keď Indiu napadnú, Rusko vstúpi na jej strane a Ameriku použijú ako továreň na zásobovanie Ruska. Rockefellerovci majú ako zvyčajne zarobiť veľa peňazí prostredníctvom angažovania na oboch stranách. A očakávajú, že keď sa dym rozptýli, pozbierajú v Indii zvyšky.

Záver - Čo môže urobiť jednotlivý občan

A tak, priatelia, pokračuje to ďalej a ďalej, pokiaľ to nezastavíme! Čoraz viac ľudí sa teraz pýta: „Čo môžem urobiť?“ V budúcnosti o tom plánujem povedať viac, ale ak dovolíte, zatiaľ vám dám iba tieto stručné rady:

Po prvé: musíte sa informovať. Vedzte, čo sa deje, aby ste vedeli, čo treba napraviť.

Po druhé: informujte ostatných a nikdy si nemyslite, že niečo je príliš malé na to, aby ste to urobili. Porozprávajte sa s priateľom, so susedom, napíšte list redakcii.

Po tretie: vyvíjajte tlak na svojich volených predstaviteľov, na miestnej úrovni, na úrovni jednotlivých štátov aj v Kongrese. Volajte alebo píšte, znovu a znovu a znovu a znovu, kým nepochopia, že to myslíte vážne a že vás nemožno odbiť bežnými, zdvorilými, nič nehovoriacimi odpoveďami.

A napokon: presne povedzte, čo chcete, aby vaši volení predstavitelia urobili na nápravu situácie.

V tejto súvislosti dôrazne odporúčam sústrediť energiu na ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX. Tí, ktorí spáchali tento neuveriteľný zločin a jeho zakrývanie, teraz v zákulisí konajú vystrašene. Prípad Fort Knox je najnebezpečnejšou jednotlivou otázkou pre sprisahancov, ktorí nás všetkých chcú chytiť do pasce DIKTATÚRY. Urobte preto všetko, čo môžete, aby ste nám pomohli dostať ho na verejnosť a aby sa pravda mohla dokázať.

Teda do budúceho mesiaca, tu je Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému z vás.

Dr. Peter David Beter - Audio list č. 05

15. októbra 1975

Slovenský preklad anglického prepisu z používateľom poskytnutej zbierky Dr-Peter-Beter-AL.pdf. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Ide o úplný preklad historického prepisu. Tvrdenia a hodnotenia sú vyjadreniami pôvodného autora; preklad nepredstavuje ich nezávislé overenie. Dobové časové odkazy a autorove číselné údaje zostávajú zachované. Pasáže o plutóniu, rádioaktivite, príznakoch a lekárskych prehliadkach reprodukujú dobové tvrdenia autora a nie sú súčasným zdravotným odporúčaním. AUDIO LETTER® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Audio Books, Inc. Historická adresa v texte nie je aktuálnym kontaktným údajom. V tretej téme je zachované aj autorovo spojenie Nelsona Rockefellera s funkciou „president pro tem“ Senátu; tento titul je v origináli použitý nesprávne, keďže viceprezident je predsedom Senátu, nie jeho predsedom pro tempore.

Úvod

Dobrý deň všetkým, tu je Dr. Beter. Dnes je 15. októbra 1975 a toto je môj mesačný AUDIO LETTER® č. 5. Pred rokom v tomto mesiaci som vytvoril svoju prvú kazetovú nahrávku pre AUDIO BOOKS INC. Mala názov „AKO SA CHRÁNIŤ POČAS PRICHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ DEPRESIE A TRETEJ SVETOVEJ VOJNY“ a vyšla ako AUDIO BOOK č. 1.

Zastavte sa a zamyslite nad tým, čo sa odvtedy stalo. Možno vás to prekvapí. V októbri 1974 nás vláda ešte stále ubezpečovala, že nijaká recesia neexistuje. Hneď nasledujúci mesiac však oznámila, že recesia už prebieha. A dnes, o rok neskôr, sme už pretrpeli oficiálne najhoršiu recesiu od konca tridsiatych rokov. Ale zatiaľ sme ešte nič nevideli!

V čase, keď vyslovujem tieto slová, nám Rockefellerovi agenti vo vláde, od prezidenta Forda nadol, opäť predkladajú optimistické lži. V skutočnosti stojíme na pokraji oveľa horšej hospodárskej priepasti než tej, do ktorej sme spadli pred rokom. V tejto súvislosti chcem dnes hovoriť o nasledujúcich troch témach:

1. CIA, FORT KNOX A OTRAVOVANIE AMERIKY.
2. AKO SA BRATIA ROCKEFELLEROVCI PRIPRAVUJÚ OBETOVAŤ NEW YORK, ABY SPUSTILI VŠEOBECNÝ HOSPODÁRSKY KOLAPS.
3. POKRAČUJÚCE PRÍPRAVY NOVEJ ÚSTAVY SPOJENÝCH ŠTÁTOV A VOJNY V ÁZII.

Téma 1 - CIA, Fort Knox a otravovanie Ameriky

19. septembra, iba pred niekoľkými týždňami, sa po celej krajine rozšíril malý škandál týkajúci sa Mincovne Spojených štátov, slovami Wall Street Journal „VEĽKÁ AFÉRA S CENTOVÝMI MINCAMI“. Pred dvoma rokmi dalo ministerstvo financií vyraziť jeden a pol milióna pokusných hliníkových centových mincí, údajne na návrh pani Mary Brooksovej, riaditeľky Mincovne Spojených štátov. Vzorky dostali členovia bankových výborov Senátu a Snemovne reprezentantov a niekoľko sa dostalo aj do kancelárie samotnej pani Brooksovej. Napokon od myšlienky hliníkového centu upustili a všetkých vyše milióna pokusných mincí roztavili. Všetky, teda okrem približne tucta, ktorý akoby zmizol v Senáte, Snemovni a kanceláriách mincovne. Keďže ako zberateľské predmety môžu mať hodnotu tisícov dolárov, vláda vyjadruje nad situáciou veľké znepokojenie. Ak sa ich nepodarí získať späť, možno bude dokonca nútená tieto nekvalitné hliníkové mince predsa len raziť. Zástupca federálneho prokurátora povedal, citujem:

> „Môže sa z toho napokon vykľuť najhorší omyl mincovne na svete, nehorázny prípad nedbanlivosti.“

Nuž, priatelia, tu máme dokonalý príklad taktiky odvádzania pozornosti „pozrite sa tam“, ktorú Rockefellerovci vždy používajú. Robia veľký rozruch pre niekoľko centov, zatiaľ čo zakrývajú ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX. Hrajú sa s vami aj so mnou.

V poslednom čase sme tiež veľa počuli o americkej spravodajskej komunite, CIA, FBI a ďalších, a mnoho argumentov za ňu aj proti nej. Najprv tu bolo zahladzovanie pochybení CIA jej šéfom Nelsonom Rockefellerom, za schopnej pomoci jeho dobrého priateľa a trójskeho koňa Ronalda Reagana. Ten je, mimochodom, v súčasnosti v poradí na funkciu Nelsonovho viceprezidenta, keď Gerald Ford zmizne z cesty.

Nedávno prišli senzačné odhalenia senátneho výboru pre spravodajské služby, ktorému predsedá istý senátor Frank Church: plány atentátov na Castra, zbrane s otrávenými šípkami na omráčenie strážnych psov v nepriateľských objektoch, všemožné vražedné zbrane v štýle Jamesa Bonda a dokonca smrteľné toxíny z morských mäkkýšov, ktoré CIA uchovávala napriek prezidentským príkazom na ich zničenie. „To je silná vec,“ poviete. Nesprávne. Churchov výbor, rovnako ako ministerstvo financií so svojimi centmi, sa opäť hrá s vami aj so mnou. Minulomesačné vypočúvania Senátu o toxínoch z mäkkýšov neodhalili nič okrem špičky ľadovca. To isté platí o tom, čo vám nepovedali o atentátoch, psychologickom programovaní a ďalších veciach. Ako zvyčajne, vláda vám povie práve toľko, aby ste si mysleli, že vám povedala pravdu, a zároveň vás necháva v nevedomosti o tom, na čom skutočne záleží. Preto vám poviem niečo o tom, čo sa v špionážnej sieti bratov Rockefellerovcov naozaj deje.

Myslím si, priatelia, že to, čo sa chystám odhaliť, je skutočne ohromujúce. Je to tragické, desivé a, úprimne povedané, hraničí to s neuveriteľným. Moje informácie, ktoré som starostlivo opakovane preveril, však pochádzajú zo zdrojov, ktoré sa v minulosti ukázali ako úplne spoľahlivé. Preto ide podľa môjho najlepšieho vedomia o absolútnu pravdu. A myslím si, že máte právo poznať pravdu o veciach, ktoré ovplyvňujú váš život, zdravie a osud.

Výbor senátora Churcha urobil veľký mediálny rozruch okolo jedenástich gramov, menej než polovice unce, toxínu z mäkkýšov, ktorý CIA uchovávala napriek prezidentským príkazom. Vyše mesiaca však vedia o niečom oveľa horšom než tieto toxíny, o niečom, čo

práve teraz predstavuje priame a bezprostredné nebezpečenstvo pre nič netušiacich občanov, a nehovoria vám o tom.

Operatívci CIA ukradli z rozličných pracovísk v Spojených štátoch 40 až 60 libier, libier, nie uncí ani gramov, smrteľného rádioaktívneho plutónia-239. Plutónium-239 je najsmrteľnejšia predstaviteľná látka a materiál používaný v jadrových zbraniach. Týchto 40 až 60 libier ukradnutého plutónia spracovali na neuveriteľne nebezpečný rádioaktívny superjed, taký smrtonosný, že jediný gram, jedna dvadsaťosmina unce, stačí na zabitie vyše 60 000 ľudí. A tento šialený nezákonný jed je teraz uložený v „centrálnom trezore zlata“ vo Fort Knox!

Centrálny trezor, pôvodne určený na uloženie národného zlata, vyprázdnili a Rockefellerov špionážny aparát ho premenil na komoru smrti. Obsahuje dosť rádioaktívneho superjedu na zabitie vyše tretiny svetovej populácie! Toxíny z mäkkýšov, to určite! Ale, priatelia, najhoršie ste ešte nepočuli.

Tajná operácia s plutóniovým jedom bola nielen šialená, ale aj zbabraná. Tento rádioaktívny tekutý jed v centrálnom trezore uchovávajú v niekoľkých nádobách vystlaných olovom, ktoré zvonka trochu pripomínajú veľké kanvy na mlieko. Väčšinu tam uložili už v roku 1968, ešte pred odchodom posledného zlata z Fort Knox. Nepodliehali bezpečnostným opatreniam, ktoré pre rádioaktívne materiály stanovovala niekdajšia Komisia pre atómovú energiu, a nádoby už dávno začali korodovať. V dôsledku toho pred niekoľkými rokmi nastali úniky, ktoré sa teraz neustále zrýchľujú. Celý Depozitár drahých kovov Spojených štátov vo Fort Knox aj jeho okolie sú už kontaminované rádioaktivitou a tá denne rastie!

> „Ale,“ môžete sa opýtať, „ako sa také veci mohli stať? Ako mohli zlato odniesť armáde priamo spod nosa? A ako mohla CIA alebo ktokoľvek iný prepašovať tento plutóniový jed do Fort Knox? Každý vie, že Fort Knox je nedobytný.“

Priatelia, odpoveď je taká jednoduchá, že vás možno ohromí.

Najprv musím opraviť jeden nesprávny údaj z mesačného audio listu č. 2 z júla 1975. Je pravda, že na otvorenie trezorov v depozitári sú potrebné dva kľúče a dvaja ľudia, ale veliaci generál Fort Knox nie je jedným z nich! Tí dvaja ľudia s kľúčmi sú poverený agent ministerstva financií a jeho zástupca, obaja úradníci ministerstva. Okrem toho kontrola a právomoc nad budovou depozitára a bezprostredným pozemkom vo vnútri okolitého plota patrí výlučne ministerstvu financií. Armáda Spojených štátov nemá nad depozitárom vôbec nijakú právomoc. Do jeho činnosti nikdy nijako nezasahuje, okrem prípadov, keď ministerstvo požiada o vojenskú stráž pri veľkých zásielkach zlata.

To, čo pravdepodobne považujete za Fort Knox, slávny depozitár s malým pozemkom a plotom okolo, sa správne nazýva „Depozitár drahých kovov Spojených štátov vo Fort Knox v Kentucky“. Je to malý ostrov ministerstva financií, geograficky umiestnený v obrovskom vojenskom areáli nazývanom Fort Knox. Do depozitára sa dá dostať bez prechodu cez akékoľvek vojenské strážne stanovište a bez toho, aby armáda vôbec musela venovať pozornosť. Vedie tadiaľ verejná smerovo rozdelená cesta s riadeným prístupom US 31-W, ktorá spája Louisville severne od Fort Knox s Elizabethtownom na juhu. Prechádza priamo stredom obrovského vojenského areálu Fort Knox. Ak zostanete na tejto ceste, môžete prejsť celým Fort Knox bez zastavenia a bez akéhokoľvek zásahu. Ak však použijete niektorý výjazd na priečnu cestu v areáli, po niekoľkých stovkách stôp prídete k strážnici. Pri jazde na sever alebo juh po ceste 31-W cez Fort Knox sa dostanete na miesto, odkiaľ

dobre vidieť impozantný depozitár. Stojí na kopci azda štvrť míle východne od cesty. Ak použijete najbližší výjazd, ocitnete sa na priečnej ceste vedúcej priamo popri depozitári až k vojenskej strážnici, kde vás, samozrejme, zastavia. Asi päťdesiat stôp pred vojenskou strážou je však široký vjazd do samotného depozitára. Ak doň odbočíte, vojak päťdesiat stôp ďalej vás určite uvidí, ale nemusí podniknúť nič. O tom, či vás vpustia do areálu depozitára alebo vám zabránia vstúpiť, rozhodujú strážcovia ministerstva financií. Depozitár vo Fort Knox je teda pre prípadných zlodejov zvonka prakticky nedobytný. Ľuďom ministerstva v depozitári stačí raz zavolať o pomoc a armáda bude za chvíľu po celej oblasti.

Pri akcii „zvnútra“ cez samotné ministerstvo financií je však depozitár ľahkým terčom. Prístup k nemu je presne taký, aký by bol, keby stál úplne mimo vojenského areálu Fort Knox, pretože netreba prejsť nijakými vojenskými kontrolnými bodmi. A vo vnútri plota okolo budovy závisí všetko výlučne od ministerstva financií, pokiaľ samo nepožiada armádu o pomoc. Ministerstvo sa teda na nejakej úrovni muselo dohodnúť so spravodajskými ľuďmi zodpovednými za rádioaktívny plutóniový jed. Teraz pôsobí ako jadrový bankár americkej spravodajskej komunity, ktorá pracuje pre bratov Rockefellerovcov. Chceli svoje smrteľné cennosti uložiť do obrovskej bezpečnostnej schránky, centrálneho trezora, a ministerstvo im to dovolilo.

Ľudia, ktorí vlani 23. septembra 1974 navštívili Fort Knox, šesť kongresmanov, jeden senátor a vyše sto zástupcov médií, boli všetci bez svojho vedomia vystavení tomuto žiareniu. Namiesto toho, aby ich pred nebezpečenstvom varovali, pred nič netušiacimi návštevníkmi zámerne ukryli samotnú existenciu centrálneho trezora. V dôsledku toho má každý z týchto návštevníkov dôvod podať žalobu proti federálnej vláde aj osobne zodpovedným úradníkom ministerstva financií podľa federálneho zákona o nárokoch na náhradu škody. Keby som vtedy vedel o rádioaktívnom plutóniovom jede, verejne by som všetkých varoval, aby sa držali ďalej. Teraz môžem iba navrhnúť, aby ľudia, ktorí vlani navštívili Fort Knox, absolvovali lekársku prehliadku. Ešte naliehavejšie je vyšetriť tých, ktorí v depozitári pracujú. Podľa mojich informácií môžu ľudia, ktorí tam pracovali dostatočne dlho, už mať začínajúcu rakovinu. Väčšina lekárov nepozná účinky otravy žiarením a tá sa môže ľahko nesprávne diagnostikovať. Zvýšená hladina cukru v krvi, podráždenosť, závraty, svrbenie, zvýšená teplota a viacero ďalších príznakov môžu byť dôsledkom otravy žiarením. Ďalšie informácie nájdete v tej úžasnej knihe „ARE YOU RADIOACTIVE?“ od Lindy Clarkovej.

S tým, čo dnes vieme, je zrejmé, prečo človek, ktorý vlani pozval návštevníkov do Fort Knox, minister financií William Simon, mal dosť rozumu, aby tam sám nešiel. Vysvetľuje to aj to, prečo vláda tak neústupne odmieta priznať existenciu centrálneho trezora. Teraz sa ho neodvážia otvoriť ani na nakúkaciu šou. A ak si spomínate, minulý týždeň 9. októbra prezident Ford náhle zrušil, áno, zrušil plánovanú cestu do Louisville v Kentucky pri Fort Knox. Iba šestnásť hodín predtým som pritom v Los Angeles verejne zverejnil príbeh plutóniového jedu. Dovtedy náš bábkový prezident pravdepodobne o ničom nevedel.

Prečo však Churchov výbor Senátu, ktorý má o tom všetkom informácie už vyše mesiaca, vec tak starostlivo tajil? Našiel senátor Frank Church, ktorého prezidentské ambície sú dobre známe, pre tieto informácie o živote a smrti podľa svojho názoru lepšie využitie než povedať o nich americkému ľudu?

Dosiaľ sa hlavné účinky rádioaktívnej kontaminácie presakujúcej z centrálneho trezora obmedzovali prevažne na bezprostredné okolie samotného depozitára. Centrálny trezor

však nikdy nebol určený na rádioaktívne látky. Jeho steny, strop a podlahy tvoria niekoľko stôp hrubé vrstvy železobetónu. V každej takejto betónovej konštrukcii však časom vznikajú tisíce trhlín, niektoré viditeľné, iné mikroskopické. Pri skladovaní zlata to neprekáža. Pre rádioaktívne materiály je však betónová konštrukcia centrálneho trezora ako obrovské sito s malými dierkami na všetkých stranách. Keď sa rádioaktívny jed dostane z nádob vystlaných olovom, čo sa už deje, jeho značná časť si napokon nájde cestu von. Ak sa nepodniknú preventívne kroky, veľká katastrofa, rádioaktívna otrava celej juhovýchodnej časti Spojených štátov, je teraz reálnou možnosťou. Podľa mojich informácií však tento rádioaktívny jed nijako nemožno neutralizovať. Dá sa iba oddeliť od životného prostredia. Aj keby existovalo iné bezpečné miesto na uloženie presakujúcich nádob s jedom, čo neexistuje, teraz by nebolo bezpečné centrálny trezor otvoriť, a už vôbec nie vstúpiť doň. To znamená, že depozitár vo Fort Knox treba bezodkladne opustiť a okolo neho vybudovať mohutnú hrobku z olova a kameňa na zadržanie žiarenia. Jeho obsah, akékoľvek zvyšky zlata, ktoré tam ešte sú, zásoby jedu kurare a ďalších drog a jedov pre spravodajskú komunitu, tlačové platne Úradu pre rytectvo a tlač, dôležité dokumenty, všetko, už bolo vystavené rádioaktívnej kontaminácii a nie je bezpečné. Preto sa to môže pochovať spolu so samotným depozitárom. Netreba hovoriť, že projekt ako opustenie depozitára a vybudovanie ochranného násypu proti žiareniu by sa sotva dal uskutočniť v tajnosti. Tisíce ľudí denne jazdia popri depozitári po verejnej ceste US 31-W. Aj keby sa táto cesta uzavrela, osud depozitára by sa pri takýchto nápravných krokoch nevyhnutne stal známym.

To by však viedlo späť k zdroju problémov, samotným bratom Rockefellerovcom a ich intrigám s CIA, FBI a zvyškom amerického spravodajského aparátu! Jediný spôsob, ako sa v tejto hroznej veci, ktorú spôsobili, môžu chrániť, je nerobiť nič, aby sa nekládli nijaké otázky. Očakávajú, že kým sa šíriace účinky rádioaktívneho úniku z Fort Knox prestanú dať skrývať, budú už mať zavedenú diktatúru. Potom môžu urobiť všetko potrebné bez starostí o vás, o mňa alebo o kohokoľvek iného. Zamyslite sa nad tým. Proti hroznej neviditeľnej vražednej hmle, ktorá sa pomaly plazí z Fort Knox, sa preto nič nepodnikne, pokiaľ sa o nej verejnosť nedozvie a nebude žiadať konanie. Senátor Frank Church sa zatiaľ uspokojuje s verejným postojom šoku nad necelou polovicou unce toxínu z mäkkýšov. A ani tie toxíny sa neničia! Ak si všimnete, Churchov výbor iba hlasoval za návrh odporučiť CIA, aby zásoby toxínu odovzdala vedeckým inštitúciám na výskum. Je to, akoby povedali: „Ak chcete, prečo nevezmete fľaštičku s jedom z ľavej ruky a nepreložíte ju do pravej?!“

Senátor Church má svoju publicitu. CIA, FBI a zvyšok Rockefellerovej špionážnej siete majú stále ľahký prístup k svojim milovaným jedom. Verejnosť dostala vzrušujúce predstavenie a presvedčili ju, že sa všetko dáva do poriadku. Skutočné tajomstvá bratov Rockefellerovcov sú napokon v ešte väčšom bezpečí než predtým. Ak má naša republika prežiť, takéto veci sa musia skončiť. Aj v iných ohľadoch sú CIA a jej súrodenci v americkom spravodajskom priemysle po kolená vo veciach, o ktorých vám nedávajú ani najmenší náznak.

Rockefellerov špionážny aparát sa špecializuje na otravu mysle aj tela. Mám na mysli najmä početné techniky psychologického programovania, ktoré majú k dispozícii. Veď aj prezidenta Nixona vytlačili z úradu prostredníctvom Watergate cez dômyselné sprisahanie CIA v prospech Nelsona Rockefellera. Jeho jadrom bolo psychologické profilovanie Nixona a mnohých ľudí okolo neho v Bielom dome. Počas obliehania Watergate vytvorili v Bielom dome umelé prostredie s predvídateľnými výsledkami

založenými na psychologických profiloch Nixona a jeho pomocníkov. Keď sa to všetko skončilo, možno si spomínate, niektorí Nixonovi ľudia vyjadrovali zmätok a úžas nad tým, čo sa stalo. Nedokázali pochopiť, ako stratili smer a úplne sa odtrhli od reality.

Toto je však iba jedna stránka psychologickej kontroly, ktorú Rockefellerovci prostredníctvom svojej spravodajskej siete vykonávajú nad vybranými jednotlivcami. Majú aj rozličné techniky vymývania mozgov vrátane vysoko pokročilých tajných elektronických zariadení. Na použitie niektorých z týchto techník stačí dostať obeť do nemocnice. Keď tam už je, všetko je stratené. V tomto kontrolovanom prostredí sa používa milivoltový systém s malými elektródami na zmenu vzorca mozgových vĺn a vkladanie myšlienok a sklonov. Výsledkom je, že človeka možno skutočne naprogramovať na veci, ktoré by za normálnych okolností neurobil. Napríklad na únik informácií z kongresového výboru vykonávajúceho osobitné vyšetrovanie. Alebo možno svetového vodcu naprogramovať na zmenu politiky, manželku diplomata premeniť na špiónku, svetového vodcu zavraždiť prostredníctvom blízkeho príbuzného naprogramovaného na taký čin či skutočného vlastenca naprogramovať na atentát na politického vodcu alebo možného prezidentského kandidáta.

Vo všetkých týchto prípadoch techniky vymývania mozgu trvalo poškodzujú myseľ človeka. Je to hrozné a cudzie nášmu spôsobu života, ale práve teraz sa to deje v prospech tých samozvaných filantropov, štyroch bratov Rockefellerovcov. Poznám konkrétne prípady každej situácie programovania, ktorú som práve uviedol, ale stačí spomenúť iba jednu:

Saru Jane Mooreovú, ktorá 22. septembra 1975 v San Franciscu vystrelila na prezidenta Forda. Na rozdiel od incidentu so „Squeaky“ Frommeovou sedemnásť dní predtým bol pokus pani Mooreovej skutočný. Keby prezident Ford podľa plánu prešiel cez ulicu medzi dav, prišiel by presne na miesto, kde trpezlivo čakala so zbraňou. Tú si vybrala na kúpu predchádzajúci deň s agentom ministerstva financií Spojených štátov po boku. Možno vás zmiatli všetky správy o jej pokusoch dať sa vopred zatknúť a o neúspešnej snahe zastaviť samu seba. Ale naozaj si nedokázala pomôcť, pretože Rockefellerovi spravodajskí agenti jej elektronicky vymyli mozog a naprogramovali ju ako atentátničku.

Iba včera večer, 14. októbra 1975, sa prezidentovi Fordovi stala ďalšia zvláštna vec. Zaplietol sa do takzvanej dopravnej nehody, keď jeho kolóna prechádzala centrom Hartfordu v Connecticute. A už tretí raz za sebou zdanlivé prezidentovo stretnutie s možnou smrťou krásne zachytili televízne spravodajské kamery. Tentoraz náhodou išli v kolóne tri autá za prezidentom. Limuzína, v ktorej Ford sedel, bola údajne tou istou, v akej sa viezol JFK, keď ho zabili, ale z deväťdesiatich percent prestavanou. Pre včerajšiu nehodu ju, samozrejme, budú musieť odviezť na opravu do dielní Ford Motor Company v Detroite. Vráti sa do služby znovu vybavená ako vražedné auto, tak ako v ten deň 22. novembra 1963 v Dallase? Veď bratia Rockefellerovci majú vo zvyku stále opakovať každý trik, ktorý sa ukáže ako úspešný.

Teraz prejdem k téme č. 2.

Téma 2 - Obetovanie New Yorku ako spúšťača všeobecného hospodárskeho kolapsu

2. októbra 1975, zatiaľ čo z Washingtonu prichádzali radostné sľuby hospodárskeho oživenia, nastal najväčší finančný krach v dejinách maloobchodu. Obrovský reťazec obchodných domov W. T. Grant s vyše tisíckou obchodov v štyridsiatich štátoch požiadal o ochranu podľa kapitoly 11 konkurzného zákona. Vedenie, zlákané prosperujúcimi rokmi konca šesťdesiatych a začiatku sedemdesiatych rokov, rozširovalo reťazec závratnou rýchlosťou. Keď sa naše hospodárstvo pred dvoma rokmi začalo rozpadať, zostal na suchu. V zmenenom hospodárskom prostredí Grant zrazu jednoducho nedokázal nájsť dosť kupujúcich na svoj tovar, aby pokryl záväzky. Konkurz prišiel s dlhom vyše miliardy dolárov, väčším než všetok majetok dohromady.

Skrachovať však môžu nielen spoločnosti. 2. októbra 1975 veľká firma hodnotiaca vládne dlhopisy náhle a úplne pozastavila všetky ratingy dlhopisov mesta New York. Ukázalo sa, že mestské financie sú vo veľmi, veľmi vážnych problémoch. New York sa podobne ako W. T. Grant dostal nad svoje možnosti. Nasledovali horúčkovité manévre na udržanie mesta nad vodou vrátane vytvorenia Municipal Assistance Corporation, čiže „Big Mac“, ako sa často nazýva. Tým sa do spleti finančných problémov mesta vtiahol aj štát New York a teraz klesajú aj ratingy jeho dlhopisov.

Odborníci potvrdzujú to, čo je každému až príliš zrejmé. Je už iba otázkou času, kým mesto aj štát New York nedokážu splatiť svoje drvivé dlhy v čase splatnosti. Výsledkom bude právna a finančná panika a zmätok, keď sa veritelia, mestskí zamestnanci, príjemcovia sociálnych dávok, držitelia dlhopisov a ďalší vrhnú do zápasu o svoje peniaze. Mestské služby sa obmedzia, nezamestnanosť v New Yorku pre prepúšťanie prudko vzrastie a ľuďom, ktorí vložili celoživotné úspory do takzvaných bezpečných mestských dlhopisov, bude hroziť, že sa im všetko rozplynie v dyme.

Presne pred touto situáciou som na seminári v januári tohto roka 1975 varoval neveriacich obchodníkov s dlhopismi na Wall Street. Toto všetko pravdepodobne nastane už o niekoľko týždňov, práve na Vianoce, pokiaľ federálne alebo kvázifederálne orgány nevstúpia do hry s nejakou dočasnou záchrannou schémou. Ale stane sa to?

Jedným z hlavných záložných plánov bratov Rockefellerovcov je nechať New York padnúť. Sami sa stiahli už pred mesiacmi, takže osobne neutrpia, ak New York skrachuje. Sú preto v dokonalom postavení využiť finančný kolaps mesta a štátu na tri účely:

Po prvé: spustiť všeobecný hospodársky kolaps, na ktorom tak dlho pracovali.

Po druhé: umožniť označiť prichádzajúci krach za „Fordovu hospodársku depresiu“, aby potom Nelson Rockefeller mohol vyraziť na bielom koni ako F. D. Roosevelt pred štyridsiatimi dvoma rokmi a vyhlásiť sa za nášho spasiteľa.

Po tretie: presvedčiť americký ľud, že Kongres Spojených štátov je úplne bezcenná inštitúcia, aby ho mohli počas zavádzania novej ústavy a diktatúry zrušiť.

Ťažká situácia mesta a štátu New York napokon nie je jedinečná, ako si možno myslíte. Zhoršujúci sa finančný stav všetkých vládnych orgánov, pričom miestne vlády sa dokážu brániť najmenej, je zámerným a predvídateľným výsledkom hospodárskych síl, ktoré bratia Rockefellerovci spustili pred štyrmi rokmi.

Éra STAGFLÁCIE a menovej nestability vstúpila do svojej terajšej fázy na jar 1971 prostredníctvom Rockefellerovej manipulácie nadnárodnými korporáciami. V knihe „SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU“, vydanej v roku 1973, som to nazval „Májová kampaň“. Teraz citujem od strany 32:

> „Stalo sa to na signál. Bol máj 1971. Pridružené spoločnosti nadnárodných korporácií, vyzbrojené dolármi, začali jarnú ofenzívu. Na Európu zhadzovali dolárové bomby. Európania, ako sa o to pokúšali v rokoch 1967 a 1968, sa znova snažili zachrániť americký dolár. Nadnárodné korporácie vysielali proti centrálnym bankárom vlnu za vlnou dolárov, kým títo bankári neboli nútení prestať podporovať dolár poskytovaním silných mien pri pevných kurzoch. Nastal čas myslieť na vlastné meny a na to, čo robia vlastným ekonomikám.

Dolár začal ‚plávať‘. Uvoľnil sa z pevného kurzu voči ostatným európskym menám. V podstate bol devalvovaný, stal sa ‚mäkším‘.“

Potom prišiel 15. august 1971. Dobre si ho zapamätajte, priatelia: dátum, keď sa skutočne začala naša terajšia inflácia. 15. augusta 1971 Rockefellerovci prostredníctvom svojich vládnych lokajov presvedčili prezidenta Nixona, aby odmietol brettonwoodsku menovú dohodu z roku 1944 pozastavením vyrovnávania medzinárodných transakcií v ZLATE, pretože bratia Rockefellerovci už dovtedy ukradli takmer všetko americké zlato. Tento krok, ktorý oddelil dolár od zlata, uviedol do pohybu inflačnú silu väčšiu, než akú Amerika kedy zažila v dvadsiatom storočí.

Ďalej na strane 81 mojej knihy bol predvídateľný účinok na vládne orgány, ako je mesto New York, uvedený takto, citujem:

> „Vlny Májovej kampane dosiahli americké brehy. Vojna proti doláru v Európe sa vracala domov k Američanom v podobe vysokých cien a spoločenských nepokojov.

Dopad ekonomicko-strategických a ekonomicko-politických opatrení nového imperializmu bratov Rockefellerovcov bude v Spojených štátoch cítiť mnoho rokov. Zákonodarné orgány miestnych, štátnych aj federálnej vlády nebudú schopné zvládnuť situáciu, ktorú nazývame stagfláciou, teda už spomínaný problém vysokej inflácie spojenej s nedostatkom skutočného hospodárskeho rastu.“

Stále citujem:

> „Po dvoch oficiálnych devalváciách nasledovaných ‚neoficiálnymi‘ devalváciami v dôsledku plávajúceho dolára jeho hodnota vyjadrená v nakupovaných tovaroch a službách stále klesá. Dá sa zaň kúpiť čoraz menej.

Devalvácia dolára predznamenáva zvýšenú infláciu. Jej bremeno napokon dopadá na priemerného pracujúceho človeka, dôchodcu a ľudí s pevnými príjmami. Nahlodáva úspory na účtoch, dlhopisy a ďalšie nástroje s pevným výnosom.

Aj miestne, štátne a federálne programy si vyžadujú viac dolárov.“

Vďaka ére stagflácie, ktorú bratia Rockefellerovci zámerne spustili pred niekoľkými rokmi, boli teda rastúce deficity New Yorku nevyhnutné. Mesto sa jednoducho snažilo udržať programy a služby zavedené ešte v hospodárstve bez stagflácie. To isté platí o samotnej federálnej vláde, ktorá dnes hospodári s rekordným deficitom o polovicu vyšším než na vrchole druhej svetovej vojny.

Ak nastane bod, keď New York nedokáže splatiť obrovské záväzky voči veriteľom, aspoň niektorí z nich budú mať následne problém splácať vlastné záväzky a úvery. Tento proces sa preto môže vo vlnách šíriť celým hospodárstvom. V normálnych časoch bez stagflácie by sa však v istom bode utíšil a absorboval. Americké hospodárstvo je dnes nebezpečne preťažené dlhom. Veľká časť tohto dlhu sa, mimochodom, dlhuje obrovským hlavným bankám, poisťovniam a Federálnemu rezervnému systému. Všetky ovládajú Rockefellerovci, ktorí preto môžu prostredníctvom zabavovania majetku pre nesplácanie získať nesmierne veľa vlastníctva.

Nedávne údaje ukazujú, že korporácie dohromady majú dvakrát viac dlhov než likvidných aktív. Čo je ešte horšie, pred dvoma rokmi sme prekročili bod, keď celkový dlh Spojených štátov, vládny, podnikový aj osobný, prevýšil naše celkové aktíva. Inými slovami, celá krajina je teraz ako obrovský W. T. Grant fungujúci so záporným čistým majetkom.

Ak sa dlhová štruktúra krajiny vážne zrúti na jednom mieste, napríklad v New Yorku, celá sa môže začať postupne rúcať ako domček z karát. Nezostalo nijaké pevné finančné podložie bez dlhov, ktoré by tento proces absorbovalo a nechalo vyhasnúť. Tak či onak je preto už iba otázkou času, kedy vláda a prípadne Federálny rezervný systém zasiahnu do našej rúcajúcej sa hospodárskej situácie. Ich takzvané „riešenie“ našich problémov napokon vyústi do tlače ďalších dolárov. Inflácia potom porastie ešte rýchlejšie než dnes. Akákoľvek zostávajúca dôvera v dolár sa rozbije a toto všetko príde práve včas, aby ceny zlata prudko vystrelili v podmienkach, ktoré David Rockefeller tak namáhavo vytváral. Minulý mesiac som o tom hovoril v súvislosti s rozhodnutím MMF o predaji zlata a tam je stále všetko veľmi presne podľa plánu.

Počas víkendu okolo 5. októbra 1975, iba pred desiatimi dňami, sa v New Yorku konalo tajné stretnutie delegátov Spojených štátov, Británie, Japonska, Francúzska a západného Nemecka. Položilo základy západného hospodárskeho summitu, ktorý sa má konať ešte tento rok. David Rockefeller sa snaží zabezpečiť, aby januárové zasadnutie MMF v roku 1976 na Jamajke dosiahlo kompromisnú dohodu o výmenných kurzoch prijateľnú pre Francúzsko. Potom by vstúpila do platnosti podmienená dohoda o zlate dosiahnutá minulý mesiac. Podľa mojich súčasných informácií sa na uspokojenie Francúzska stabilné, ale pružné výmenné kurzy medzi menami definujú vo vzťahu k zlatu. Na tento účel sa oficiálna cena zlata stanoví na 195 dolárov za uncu alebo približne na túto úroveň. Bude to prvá z niekoľkých postupných etáp počas dva a pol roka od dneška, s konečným cieľom dosiahnuť 2 000 dolárov za uncu.

Krach New Yorku, ak nastane, teda bratom Rockefellerovcom dobre poslúži pri zámere hospodársky podriadiť Ameriku. A po mesiacoch, keď Nelson Rockefeller prezidentovi Fordovi priamo aj prostredníctvom poradcov hovoril, aby New Yorku nepomáhal, zrazu preskočil na druhú stranu plota a teraz na verejnosti tvrdí, že federálne orgány by mu mali pomôcť. Ale to sú iba prázdne slová, priatelia. V zákulisí stále zabezpečuje, aby sa napokon nič neurobilo. Keď príde konečný kolaps, za neuskutočnenie záchrany bude obvinený prezident Ford, nie skutočný vinník Nelson Rockefeller. Spolu s Fordom bude v tejto veci porazeným aj Kongres.

11. októbra 1975, keď Rockefeller verejne vystúpil s podporou New Yorku, povedal v prejave, ktorý si, všimnite si, ani nedal schváliť svojou bábkou Fordom, citujem:

> „Keď Kontrolná rada v New Yorku podnikne kroky na obnovenie rozpočtovej bezúhonnosti, skutočnou skúškou schopnosti nášho kongresového systému reagovať bude to, či Kongres dokáže včas konať, aby zabránil katastrofe.“

Je to ten istý Nelson Rockefeller, ktorý ako guvernér štátu New York zvýšil štátne dane o vyše päťsto percent a dlh o vyše tristo percent. Konfiškačným zdanením vyhnal zo štátu početné priemyselné podniky vrátane niektorých vlastných. Môžete si však byť istí, že Rockefellerove masmédiá teraz budú Kongres veľmi pozorne sledovať, aby zistili, čo s tým všetkým urobí. Rockefellerovci sa nás teda snažia prinútiť považovať osud New Yorku za kritérium ďalšej užitočnosti či neužitočnosti Kongresu. Bez ohľadu na to, čo Kongres urobí, hodlajú zabezpečiť, aby v skúške verejnej mienky neobstál.

Takže, priatelia, nenechajte sa príliš zmiasť zvláštnymi vecami okolo nás. Sústreďte oči na príčiny, nie na dôsledky, pretože čo človek vytvorí, môže aj zrušiť.

V dvadsiatych rokoch Rockefellerovci priviedli z Berlína do Ameriky veľmi skúseného nemeckého ekonóma, aby vypracoval plán manipulácie akciovým trhom. Ako tvrdili, chceli sa pokúsiť stlmiť infláciu. Keď však jeho plán získali, okamžite ho prekrútili a použili na vyvolanie burzového krachu v roku 1929. Znechutený odstúpil a odišiel do náboženského ústrania, no neskôr sa stal univerzitným profesorom. Mal som výsadu u tohto muža študovať a stali sa z nás dobrí a blízki priatelia. Práve on, môj múdry nemecký profesor, ma učil financie, bankovníctvo a ekonómiu. Dôverne ma učil zabudnúť na všetky dôsledky, o ktorých ekonómovia písali vo svojich knihách, dokonca aj on sám, a namiesto toho sa sústrediť na príčiny a na spôsob, ako možno tieto dôsledky vyvolať. Zomrel s hanbou v srdci pre krutý spôsob, akým Rockefellerovci prekrútili a zneužili to, čo ich v dobrej viere naučil. Jeho totožnosť musí zostať tajná, ale zanechal mi vážnu zodpovednosť používať jeho učenie na dobro. Práve o to sa teraz snažím, pre vás aj preňho.

Téma 3 - Pokračujúce prípravy novej ústavy Spojených štátov a vojny v Ázii

Možno sa čudujete, prečo som sa rozhodol dnes hovoriť o prípravách novej americkej ústavy a manévrovaní k novej ázijskej vojne ako o jedinej téme. Dôvodom je, že obe sú súčasťou širšieho Rockefellerovho plánu svetového dobývania a jednej Rockefellerovej svetovej vlády, ako je načrtnutý v knihe Hoffmana Nickersona „THE AMERICAN RICH“, vydanej v roku 1930 s Rockefellerovým súhlasom.

Pri predchádzajúcich príležitostiach som naznačil, že Japonsko je od druhej svetovej vojny do značnej miery pod palcom štyroch bratov Rockefellerovcov, najmä Johna D. Rockefellera III. Práve John, ako som vysvetlil v audio liste č. 3, pomáhal pripraviť cestu japonskému útoku na Pearl Harbor prostredníctvom činnosti svojej špionážnej siete pod zásterkou „Institute of Pacific Relations“.

Ak ste mali pochybnosti o tom, čo som vám povedal o Rockefellerovej kontrole nad Japonskom, dúfam, že ste pozorne sledovali nedávnu návštevu cisára Hirohita v našej krajine. Od začiatku do konca, takmer bez prestávky, bol v Rockefellerovej spoločnosti na Rockefellerovom území, od turistickej atrakcie Colonial Williamsburg vo Virgínii, ktorú vlastnia Rockefellerovci, až po dom viceprezidenta Nelsona Rockefellera v japonskom štýle v Pocantico Hills. Náš formálny prezident Ford a ďalší predstavitelia takmer ani nehrali úlohu!

Nelsonov brat John, ktorý vedie propagandistickú kampaň za ich vlastnú novú ústavu pod heslom druhej americkej revolúcie, stále robí svoje staré triky aj v Tichomorí. 15. septembra 1975 vyšiel v novinách Vancouver Province významný článok opisujúci utajované stretnutie, o ktorom sa v Spojených štátoch vôbec neinformovalo. Mal názov, citujem, „STRETNUTIE ROCKEFELLEROVHO MOZGOVÉHO TRUSTU SA SKONČILO“ a sčasti znel takto, citujem:

> „Neformálna konferencia niektorých najvplyvnejších politických a hospodárskych mysliteľov tichomorského regiónu, ktorú zvolal finančník John D. Rockefeller III., sa tu skončila v sobotu. Až potom zverejnili zoznam účastníkov. Štyridsaťtri hostí pozvaných na ‚Williamsburg Five Conference‘ z juhovýchodnej Ázie, Austrálie a Severnej Ameriky sa štyri dni stretávalo na neverejných rokovaniach. Zastupovali iba seba, nie svoje organizácie.“

Stále citujem:

> „Medzi účastníkmi boli George Ball, bývalý námestník amerického ministra zahraničných vecí; Derek Davies, redaktor uznávaného Far Eastern Economic Review; redaktor Newsweeku Osborn Elliott; predseda Exxonu C. C. Garvin; vodca menšiny v Senáte Spojených štátov Hugh Scott; riaditeľ výskumu Mitsubishi Morihisa Emori; a Khoman Thanat, bývalý thajský minister zahraničných vecí. Medzi ďalšími hosťami boli najvyšší odborníci z ázijských a amerických spoločností, publikácií, bánk, univerzít, rozličných ministerstiev a prezidentských kruhov.“

Na tlačovej konferencii po stretnutí sa Roberta Barnetta, riaditeľa washingtonského centra Asian Society, opýtali, aký vplyv budú mať diskusie na zahraničnú politiku rozličných krajín. Odpovedal, citujem:

> „Povedal by som, že pravdepodobnosť priameho vplyvu je veľmi malá a pravdepodobnosť nepriameho vplyvu je veľmi značná.“

Uvádza sa, že konferencie sa začali pred piatimi rokmi vo Williamsburgu vo Virgínii, aby diskutovali, citujem, o „vtedy novom prielome v americko-čínskych vzťahoch“.

Bratia Rockefellerovci rýchlo manévrujú k vyvolaniu ázijskej vojny, ktorej cieľový začiatok plánujú na marec 1977. Ich cieľom je prevziať Indiu, niekdajší klenot Britského impéria, bohatú na železnú rudu, drahé kovy a rozličné ďalšie prírodné zdroje, ako aj lacnú pracovnú silu. Už teraz približne tisíc obyvateľov malého ostrova Diego Garcia v Indickom oceáne nedobrovoľne presídľujú inam, aby uvoľnili miesto rýchlemu budovaniu americkej námornej základne pri prípravách nadchádzajúcej vojny v tejto oblasti.

Nová kontroverzná Sinajská dohoda Henryho Kissingera, ktorá zahŕňa umiestnenie dvesto takzvaných civilných technikov na území nikoho medzi Izraelom a Egyptom, je tiež súčasťou celosvetových Rockefellerových príprav na ázijskú vojnu.

Hlavná pozornosť teraz nesmeruje na samotný Blízky východ, ale na Áziu. Izrael sa má v podstate stať našou predsunutou základňou pre americké vojenské operácie, keď nás vtiahnu do ázijského konfliktu na strane Ruska a Indie proti čínsko-japonskej osi. Tá bude prostredníctvom Japonska tiež pod Rockefellerovým vplyvom. Do Izraela prúdi obrovské množstvo zbraní, zatiaľ čo Egyptu prisľúbili oveľa menšie, symbolické množstvo. Izrael využívajú a Arabov zatiaľ upokojujú, aby zabezpečili regionálne dodávky ropy na plánovanú vojnu.

Títo takzvaní civilní technici budú civilistami iba podľa názvu. V skutočnosti sú predsunutými veliteľskými jadrami amerického vojenského rozmiestňovania na Sinaji, ktoré už tajne prebieha. Základným účelom nie je chrániť Izraelčanov a Egypťanov jedných pred druhými, ale udržať otvorenú americkú zásobovaciu trasu na východ pre vojnu v Indii. Ak by India padla podvratnou činnosťou pred rokom 1977, teraz vznikajúca vojna už nebude potrebná. V tom prípade sa Rockefellerove plány vrátia k tým, ktoré som opísal v AUDIO BOOK č. 1 vydanom pred rokom: TRETIA SVETOVÁ VOJNA s Amerikou ako hlavným jadrovým bojiskom, ktorá sa začne o niečo neskôr než teraz plánovaná vojna. Na tento účel majú bratia Rockefellerovci ako skryté eso Panamský prieplav. Už je cieľom jadrových rakiet v Guyanskej republike v Latinskej Amerike. Zatiaľ čo prebiehajú rokovania o vrátení čiastočnej zvrchovanosti nad prieplavovým pásmom Paname, Spojené štáty rokujú o zachovaní práva brániť prieplav pri útoku na neurčitý čas. Panamský prieplav sa tak stane novým Pearl Harborom a podľa tohto záložného vojnového plánu bratov Rockefellerovcov nás na jeho obranu vtiahnu do jadrovej vojny.

Medzitým tu doma už Rockefellerovci vedú vojnu, propagandistickú, hospodársku a politickú, proti nám, sedliakom, ako nás nazývajú. Ako som vysvetlil v AUDIO BOOK „TAJNÁ NOVÁ ÚSTAVA PRE AMERIKU“, Rockefellerovci majú niekoľko záložných plánov, prostredníctvom ktorých by potenciálne mohli svoju novú ústavu uviesť do platnosti, a všetky udržiavajú pri živote. Hlavným plánom stále je, aby sme ju o rok prijali v celoštátnom referende uprostred hospodárskeho chaosu. Ale napríklad začiatkom tohto roka predložili súbežnú rezolúciu Snemovne reprezentantov č. 28, ktorá požaduje zvolanie ústavodarného konventu a ukončenie jeho práce pred 4. júlom 1976! Podľa tejto rezolúcie by jedným zo spolupredsedov bol predseda Senátu pro tempore, teda Nelson Rockefeller.

Medzitým pokračuje postupné rozoberanie našich ústavných práv. Jedným z najznámejších príkladov v poslednom čase bol senátny návrh zákona č. 1. Pri jeho predložení ho podporila celá skupina senátnych hviezd, od senátora Johna McClellana, ktorý mal mať viac rozumu, až po Nelsonovho poskoka Bircha Bayha.

Senátny návrh zákona č. 1 je dva palce hrubou úplnou revíziou federálneho trestného zákonníka s niektorými desivými ustanoveniami starostlivo ukrytými naprieč celým textom. Jedno by sa rovnalo zákonu o štátnych tajomstvách, ktorý by ukladal trestné sankcie každému, kto by sa odvážil verejne odhaliť chyby alebo previnenia vládnych úradníkov. Ďalšie ustanovenie, súvisiace s čoraz prenikavejším volaním po kontrole zbraní na naše odzbrojenie pred zotročením, by vám účinne odňalo právo brániť sa vo vlastnom dome! Zatiaľ sú to však iba návrhy.

Iné veci vstupujú do účinnosti už teraz. Napríklad ďalší náznak Rockefellerom navrhovanej volebnej vetvy vlády je prítomný na ministerstve spravodlivosti. To si privlastňuje miestnu právomoc nad organizáciou volieb po celej Amerike prostredníctvom nástrojov zákona o volebných právach z roku 1965. Pre vytriezvujúci opis odkazujem na titulnú stranu vydania Daily News Digest z 29. septembra 1975, P.O. Box 27496, Phoenix, Arizona 85061.

A keď už hovoríme o ministerstve spravodlivosti, minister Edward Levi nedávno urobil bezprecedentný krok a umiestnil FBI pod svoju priamu, bezprostrednú kontrolu. V celej našej vláde neexistuje nebezpečnejší Rockefellerov agent než Levi!

Všetky tieto veci sú veľmi jasne uvedené v tajnej novej Rockefellerovej ústave. Ale to je iba začiatok, priatelia. Desaťročnú štúdiu za mnoho miliónov dolárov, ktorá vytvorila tento hrozný nový dokument, financovali bratia Rockefellerovci prostredníctvom ovládaných nadácií. Jasnejšie vyjadrenie zlej filozofie, ktorá novú ústavu motivuje, ani nie je možné než to, ktoré poskytol McGeorge Bundy, Rockefellerov zasvätenec a prezident nimi ovládanej Fordovej nadácie. Citujú sa jeho slová:

> „Pre človeka je lepšie vybudovať si vlastné nebo na zemi než hľadať nebo v Nebi prostredníctvom krvi na kríži.“

Toto je, priatelia, skutočná filozofia štyroch bratov Rockefellerovcov. Usilujú sa o svoju podobu neba na zemi pre seba, aj keby to pre nás všetkých ostatných znamenalo peklo na zemi.

Do budúceho mesiaca, tu je Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému z vás.

Dr. Peter David Beter - Audio list č. 06

14. novembra 1975

Slovenský preklad anglického prepisu z používateľom poskytnutej zbierky Dr-Peter-Beter-AL.pdf. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Ide o úplný preklad historického prepisu. Tvrdenia, hodnotenia a predpovede sú vyjadreniami pôvodného autora; preklad nepredstavuje ich nezávislé overenie. Dobové časové odkazy, číselné údaje a vnútorné nezrovnalosti zostávajú zachované. Pasáže o plutóniu, rádioaktivite a zdravotných následkoch reprodukujú autorove tvrdenia a nie sú súčasným zdravotným odporúčaním. AUDIO LETTER® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Audio Books, Inc. Historické adresy nie sú aktuálnymi kontaktnými údajmi.

Úvod

Dobrý deň všetkým, tu je Dr. Beter. Dnes je 14. novembra 1975 a toto je môj mesačný AUDIO LETTER® č. 6.

V čase, keď k vám dnes hovorím, sa štyria bratia Rockefellerovci, David, Nelson, John D. III. a Laurance, pôsobiaci ako jeden celok, blížia k cieľovej čiare svojej nemilosrdnej snahy zotročiť Ameriku. Napriek tomu, ako som rozoberal v mesačnom audio liste č. 2 z júla 1975, im v poslednom čase čiastočne podrazili nohy nečakané prekážky doma aj v zahraničí. Tieto prekážky spôsobuje vaše rastúce uvedomovanie si toho, čo sa deje. Ich zovretie lopty sa trochu uvoľnilo a začínajú strácať rovnováhu. Možno ich zastaviť, ale stane sa to iba vtedy, ak každý z nás bude naďalej robiť svoj diel a všetkými možnými prostriedkami šíriť správy o tom, čo sa deje. Inak stále môžu, a aj dosiahnu, svoju cieľovú čiaru DIKTATÚRY.

Vždy by sme mali pamätať na jednu vec: vy a ja nie sme v tomto boji sami. Veľmi veľa členov americkej spravodajskej služby nesúhlasí s hrozným prekrútením svojej činnosti pod kontrolou bratov Rockefellerovcov. Preto mi poskytujú informácie a ja ich odovzdávam vám. Bojujem okrem iného aj v ich mene, najmä za vyše päťsto bývalých dôstojníkov a agentov CIA a FBI, ktorí sú dnes v záznamoch „mŕtvi“. Sú to agenti, ktorí boli súčasťou „OPERÁCIE DEEP FREEZE“.

Minulý mesiac som spomínal elektronické techniky psychologického programovania, ktoré sa dnes používajú. Podobné techniky sa v operácii DEEP FREEZE používajú aj na samotných agentoch. Umožňujú im prijať falošné totožnosti tak úplne, že dokážu prejsť aj skúškou na detektore lži. Takto ich naprogramujú na úlohu a potom sa majú odprogramovať, aby sa ich myseľ uvoľnila z tohto umelého stavu. Niektorých však CIA a FBI z určitých dôvodov podrazili: vyhlásili ich v záznamoch za „mŕtvych“ a vyhodili na ulicu bez odprogramovania. Zostávajú bez prístupu k práci, sociálnej pomoci a vo väčšine prípadov dokonca aj k svojim rodinám. Mnohí z nich sú práve tí muži, ktorí najviac chcú to, čo je správne pre Ameriku, nie pre medzinárodné výboje Rockefellerovcov. Preto bojujem ich boj najlepšie, ako dokážem.

Tri témy, ktoré dnes chcem rozobrať, zodpovedajú trom AUDIO BOOKS, ktoré som dosiaľ nahral pre Audio Books, Inc. V nich som sa vám snažil poskytnúť základné informácie o pozadí. V mesačných audio listoch sa vás, naopak, snažím priebežne informovať o najnovších plánoch a vývoji v súvislosti s aktuálnymi udalosťami.

Môj prvý AUDIO BOOK vydaný v októbri 1974 varoval pred prichádzajúcou hospodárskou depresiou a vojnou. Dnešná téma č. 1 je:

FORDOVA HOSPODÁRSKA DEPRESIA, ÁZIJSKÁ VOJNA A BLÍŽIACA SA SKAZA KRAJÍN OPEC.

Môj druhý AUDIO BOOK vydaný v marci 1975 vysvetľoval „škandál so zlatom vo Fort Knox“ a jeho rozhodujúcu úlohu pri ničení nášho hospodárstva a republiky. Dnešná téma č. 2 je:

PLUTÓNIUM VO FORT KNOX A ZRADA KONGRESU VOČI NÁM.

Môj tretí AUDIO BOOK vydaný v júli 1975 vám podrobne hovorí o „NOVEJ ÚSTAVE“, ktorú už tajne napísali na premenu Ameriky na diktatúru. Dnešná téma č. 3 je:

POSLEDNÉ DNI GERALDA FORDA VO FUNKCII PREZIDENTA.

Téma 1 - Fordova hospodárska depresia, ázijská vojna a blížiaca sa skaza krajín OPEC

Minulý mesiac som v audio liste č. 5 vysvetlil, ako sa štyria bratia Rockefellerovci pripravujú obetovať New York ako jeden zo spôsobov spustenia toho, čo sa bude nazývať „Fordova hospodárska depresia“. 17. októbra 1975 sa konala generálna skúška platobnej neschopnosti New Yorku. Náhle spravodajské oznámenia predchádzajúci deň hovorili, že mesto stojí na jej pokraji. Televízne a rozhlasové správy boli dvadsaťštyri hodín plné hrozivých špekulácií o tom, čo by sa mohlo stať. Napínavá dráma sa skončila odvrátením nesplatenia záväzkov iba o niekoľko minút. Finančný pojem „default“, teda nesplatenie splatných záväzkov, sa pritom premenil na všeobecne známe a navyše desivé slovo.

Prezident Ford a jeho hovorcovia celé týždne odporovali akejkoľvek federálnej pomoci na zabránenie platobnej neschopnosti. To isté robil viceprezident Nelson Rockefeller, teda až do 11. októbra 1975, iba týždeň pred tým, ako New York takmer prestal splácať. V ten deň Rockefeller náhle začal verejnú kampaň v prospech pomoci mestu, zatiaľ čo v zákulisí Kongresu a bankových kruhov naďalej pracoval na jej zablokovaní. Tak sa začal starostlivo zorganizovaný verejný rozkol medzi Fordom a Rockefellerom. Ford má napokon zostať s celou zodpovednosťou, keď naša finančná katastrofa už veľmi čoskoro príde. O dvanásť dní neskôr, 29. októbra, sa Ford dostal ešte ďalej na konár, ktorý Rockefeller odpiľuje. Oznámil, že bude bezpodmienečne vetovať akýkoľvek zákon, ktorý mu Kongres pošle na záchranu New Yorku. Iba štyri dni potom sa Rockefeller od svojho lokaja Forda ešte viac vzdialil tým, že sa stiahol z viceprezidentskej kandidatúry na budúci rok. Mnohí ľudia v dôsledku toho padajú priamo do Nelsonovej pasce: vo svojich úvahách ho prestávajú zohľadňovať a nechávajú Forda stopercentne v centre pozornosti.

Pre okolnosti, ako sú tie, ktoré som rozoberal minulý mesiac, by účinky nesplatenia záväzkov mesta alebo štátu New York neprešli hospodárstvom iba ako malé vlny. Lepším označením by bola prílivová vlna. Aj keby federálna vláda alebo Federálny rezervný systém zasiahli finančnou náplasťou, bratia Rockefellerovci majú prostredníctvom kontroly Federálneho rezervného systému aj vlády moc tento proces zosilniť alebo zmierniť. V tejto chvíli sa však pripravujú využiť všetky prostriedky naplno. Vládni ekonomickí hovorcovia medzitým klamú, keď hovoria o zotavovaní hospodárstva. Americký dolár v zahraničí klesá a domáce hospodárstvo je zahnané do povrazov,

pripravené na knokaut úderom nesplatenia newyorských záväzkov, burzového krachu alebo podobnej rany.

Veľa pozornosti sa venuje najmä účinku, ktorý by platobná neschopnosť New Yorku mala na banky v krajine. Nuž, pomerne veľa bánk by sa dostalo do problémov, ale veľké newyorské banky vlastnené Rockefellerovcami medzi ne nepatria! Držia obrovské množstvo mestských dlhopisov, ale v správe pre iných investorov, nie vo vlastnom vlastníctve. Rockefellerovci, ako som už povedal, sa stiahli pred mesiacmi. Po krachu budú mať úplnú likviditu a budú pripravení kúpiť všetko na dohľad za cent z dolára. Samozrejme, pre zachovanie zdania by mohli prinútiť jednu vlastnú banku padnúť. Ak to však urobia, bude to z ich strany výlučne dobrovoľné.

Výstižnejšie varovanie pred dopadom nesplatenia záväzkov prišlo od Bank of America, najväčšej banky na svete, tiež ovládanej Rockefellerovcami. Odhalila, že vyše dve tretiny newyorských mestských dlhopisov držia jednotlivci, nie banky. Priamo sú teda v stávke celoživotné úspory mnohých ľudí. Ako som už vysvetlil, hospodárska pohroma, ktorá sa teraz v Spojených štátoch pripravuje, nás má zraziť do takej poddajnosti, aby sme o rok prijali diktatúru podľa novej Rockefellerovej ústavy.

Už teraz rastúci útok na program potravinových poukážok vedie k niečomu nazvanému Federal Work Job Program. Keď sa depresia prehĺbi, bude sa zdať, že ponúka jedlo a dávky ľuďom v núdzi, ale za cenu vzdania sa vašich súčasných ÚSTAVNÝCH práv v drobnom písme. Jeho skutočným účelom je nútené povolanie ľudí do otrockej práce. Spočiatku to nemusí byť zrejmé, pretože najprv nebudú existovať tábory s ostnatým drôtom. Keď však príde čas, podľa plánu ich zhromaždia a pošlú na Blízky východ pomáhať s obnovou oblasti po prichádzajúcej vojne. Už o nich nikdy nebude počuť!

Aby Američania také schémy prijali, pripravujú nedostatok potravín, pred ktorým varujem už vyše roka. Jedným z faktorov je zastavenie toku zemného plynu používaného na výrobu hnojív v Kalifornii, ktorá poskytuje až štyridsať percent niektorých potravinových dodávok spotrebúvaných v Spojených štátoch. Ďalším faktorom je pokračujúce odosielanie obilia do sovietskeho Ruska za takzvaných „predajných podmienok“: iba desať percent vopred, zvyšok garantujete VY, americký daňovník!

Oficiálne odhady sovietskej úrody obilia sa stále znižujú ako výhovorka a krytie ďalších zásielok. Americkému ministerstvu poľnohospodárstva však nikdy nepredložili dôkaz neúrody v Sovietskom zväze. A ani ho nepredložia, pretože údajné sovietske „sucho“ je vymyslené. Sovietsky zväz si namiesto toho vytvára zásoby na prichádzajúcu ázijskú vojnu!

Priatelia, pri terajšom stave môže vojna v Ázii prísť až o rok skôr, než naznačovali moje informácie iba pred niekoľkými mesiacmi. V tejto chvíli bratia Rockefellerovci a ich sovietski partneri stanovili cieľový dátum začiatku nepriateľských akcií na február 1976, už o niekoľko krátkych mesiacov. Začať sa majú na Blízkom východe. Taký posun načasovania je znepokojujúci, ale informácie, ktoré som vám dosiaľ mohol poskytovať, boli presnejšie než tie, ktoré minister zahraničných vecí Henry Kissinger niekedy predkladá pri dôverných brífingoch popredných podnikateľov. Napríklad začiatkom jesene minulého roka informoval skupinu približne stovky amerických podnikateľov pôsobiacich na Blízkom východe, že do konca jari 1975 tam bude vojna. Hovoril o vojne, ktorej začiatok je teraz stanovený na február 1976. V skutočnosti hovoril o svojich diplomatických cieľoch.

Moje vlastné informácie však ukazovali, že podmienky na blízkovýchodnú vojnu nedozrejú aspoň do konca leta 1975, a tie sa ukázali ako správne.

Vojnové prípravy sa však teraz skutočne pohybujú potichu a veľmi rýchlo. Najprv musí David Rockefeller na januárovom zasadnutí Medzinárodného menového fondu dosiahnuť medzinárodnú menovú dohodu o výmenných kurzoch, pretože plávajúca mena by sa počas vojny nedala riadiť. V diplomatickom ringu je zatiaľ kľúčovým prvkom Kissingerova Sinajská dohoda. Naša závislá tlač vo vás možno zanechala dojem, že ide o dohodu medzi Egyptom a Izraelom, pričom dvesto amerických technikov tam posielajú iba ako akési lepidlo, ktoré ju udrží pohromade. Ale, priatelia, tak to jednoducho nie je. V skutočnosti sú to dve samostatné zmluvy: jedna medzi Spojenými štátmi a Izraelom, druhá medzi Spojenými štátmi a Egyptom. Sú to dohody výkonnej moci, v podstate považované za zmluvy.

Ratifikáciou týchto takzvaných zmlúv tvoriacich Sinajskú dohodu Kongres Spojených štátov zapredal americký ľud priamo na cestu k vojne! Pripravil teraz pôdu na zapojenie Ameriky do niečoho, čo sme nemali tridsať rokov: do oficiálne vyhlásenej vojny.

Dvesto amerických poradcov či takzvaných technikov už je na Sinaji, ako prezident Ford nechtiac priznal v relácii „Meet the Press“ 9. novembra 1975. Majú dva účely. Sú predvojom tajnej americkej obmedzenej jadrovej údernej sily a zároveň sa majú stať zámernými cieľmi provokácie, ktorou sa vojna zapáli. Keďže sme teraz prostredníctvom zmluvy Sinajskej dohody oficiálne v mieri s Egyptom, pri odvetnom konaní za tento zinscenovaný útok na Američanov budeme musieť mier oficiálne porušiť, teda vyhlásiť vojnu.

Rezolúcia proti sionizmu, ktorú práve prijala Organizácia Spojených národov, je tiež súčasťou tohto plánu. Arabi jej presadením padli do strašnej pasce. Použije sa na vyvolávanie strachu, že Izrael obkľučujú a zničia, ak Amerika vojensky nezareaguje na provokatívne činy spomenuté pred chvíľou.

Boje medzi moslimami a kresťanmi v Libanone podnietila Líbya, ovládaná Rockefellerovcami, z dvoch dôvodov. Po prvé tamojšie vzrušenie odvádza pozornosť od skutočného, širšieho obrazu vojnových príprav na Blízkom východe. Ešte dôležitejšie však je, že boje v Libanone poskytli Rockefellerovcom želanú výhovorku na stiahnutie vlastných spoločností z oblasti pred prichádzajúcou vojnou. V tejto chvíli sa všetky veľké americké nadnárodné korporácie, predtým sídliace v Libanone, zbalili a odišli mimo vojnového pásma do Londýna.

Americká zahraničná politika známa ako détente so sovietskym Ruskom sa v skutočnosti upevnila do aliancie, napriek nedávnym vyjadreniam ministra Kissingera určeným pre domáce publikum. Zatiaľ čo Spojené štáty na takzvaných rokovaniach SALT vyjednávaním odovzdávajú obranné schopnosti a nič za to nedostávajú, Rusko ďalej zdvojnásobuje a opäť zdvojnásobuje vojenské budovanie so súhlasom Kissingera, prezidenta Forda a Rockefellera.

Spojené štáty sa zatiaľ menia na továreň na zásobovanie Sovietskeho zväzu. Bratia Rockefellerovci si myslia, že tak napokon budú so ZSSR ako partneri vládnuť svetu. Hrozné riziko, priatelia, ktoré podstupujú, však spočíva v tom, že po skončení ázijskej vojny Rusko bratov Rockefellerovcov podrazí a prevezme celý svet samo.

Ministra obrany Jamesa Schlesingera prepustil Nelson Rockefeller prostredníctvom svojho bábkového prezidenta Geralda Forda, pretože tejto aliancii prekážal. Schlesinger celkom správne trval na tom, že skutočné détente musí byť vyvážené silnou obranou, a odmietol sa podriadiť. Preto musel odísť. Pri odchode však povedal slová, ktoré by sa mali nezmazateľne vypáliť do mysle každého Američana. Chcem ich tu citovať:

> „O niekoľko rokov niekto položí otázku: ‚Prečo nás nevarovali?' A ja som chcel mať možnosť povedať: ‚Naozaj vás varovali.'"

Komunistickí Číňania vidia, čo sa pripravuje. Preto ministrovi zahraničných vecí Henrymu Kissingerovi počas nedávnej návštevy poskytli také chladné prijatie. Komunistickú Čínu obkľučuje Sovietsky zväz s pomocou Rockefellerovcov, ktorí manipulujú bohatstvom Spojených štátov. Indočínu odovzdali do sovietskych rúk výmenou za odovzdanie bohatých prenajatých ropných ložísk pri pobreží Severného Vietnamu Rockefellerovcom.

Prichádzajúca vojna má pohltiť Indiu, komunistickú Čínu a celú Afriku pod úplnú nadvládu Rockefellerovsko-sovietskej aliancie. Pritom má tiež zraziť Európu a Japonsko, ktoré sa snažia vykrútiť z Rockefellerových pút, ktoré ich už zvierajú.

A teraz veľká stratégia vojny, ktorú vám môžem odhaliť úplne prvýkrát. Ako vždy, odhaľujem ju v nádeji, že tým do týchto plánov hodím prekážku a spôsobím ich zlyhanie.

Ako som vysvetlil minulý rok v prvom AUDIO BOOK, Rockefellerovci využili druhú svetovú vojnu na zrazenie Británie na kolená a na významné preniknutie do západnej Európy. Od druhej svetovej vojny bola Británia vo všeobecnosti podriadená Rockefellerovcom. V poslednom čase však Európa aj Japonsko, ktoré od vojny tvorilo osobitnú doménu Johna D. III., ukazujú známky snahy oslobodiť sa. Deväťdesiatdeväť percent japonských ropných potrieb však pokrývajú arabskí členovia OPEC na Blízkom východe a odtiaľ pochádza aj šesťdesiatsedem percent ropných potrieb Európskeho hospodárskeho spoločenstva.

Okrem toho je India, jeden z hlavných cieľov dobytia v plánovanej vojne, tiež silne závislá od ropy OPEC. Afrika, ďalší cieľ, sa pri všemožnej podpore silne opiera o Európu a bude ľahkou korisťou, ak sa Európa neutralizuje. Blízkovýchodné krajiny OPEC preto držia mnohé kľúče k dosiahnutiu spoločných Rockefellerovsko-sovietskych cieľov v ázijskej vojne.

Teraz existujú plány napadnúť Američanov na Sinaji a zabiť ich vyše sto, čím sa rozhorčí Kongres a verejná mienka v Spojených štátoch. Navyše vojnové bubnovanie, ktoré sa začalo „rezolúciou proti sionizmu" v OSN, dovtedy vytvorí dojem, že Izraelu hrozí zánik. Poslušný Kongres vtedajšieho prezidenta Rockefellera tak vyhlási vojnu. Na Sinaj už tajne dodali bojové vrtuľníky Cobra. Vybavia ich taktickými jadrovými raketami vzduch-zem, ktoré sú na Sinaji tajne už dva roky pod prísnou americkou kontrolou.

Po vypuknutí nepriateľských akcií má táto obmedzená jadrová úderná sila vyradiť ropné vrty OPEC jadrovými výbuchmi. Rádioaktívnemu spadu z tohto obmedzeného jadrového útoku neunikne nijaká krajina Blízkeho východu vrátane Izraela a Libanonu. Samotné ropné vrty pre žiarenie zostanú nepoužiteľné a uzavreté približne desať rokov.

Spojené štáty, ktoré v súčasnosti získavajú približne deväťnásť percent ropy z Blízkeho východu, zažijú manipulovaný nedostatok oveľa horší než počas arabského ropného embarga pred dvoma rokmi. Pomôže to ďalej roztrhať naše domáce hospodárstvo na kusy.

Účinok na Európu a Japonsko však bude oveľa drastickejší. Jedným úderom sa srdce Európy ochromí a dostane celkom na milosť nemilosrdným bratom Rockefellerovcom. Japonsko, ktoré Sovietsky zväz v týchto dňoch hrubo odmieta a Čína si ho získava, sa úplne vrhne do náručia Číny. Čína začala rozvíjať vlastné obrovské ropné ložiská a mohla by časť poskytnúť Japonsku výmenou za alianciu proti svojmu smrteľnému nepriateľovi, Sovietskemu zväzu. Tak sa čínsko-japonská aliancia upevní. Už teraz ostré zrážky medzi Čínou a Ruskom na jednej strane, spolu s menšími potýčkami medzi Čínou a ruským klientským štátom Indiou na druhej, pripravia pôdu väčšej ázijskej vojne, ktorá má nasledovať veľmi rýchlo.

Afrika, odrezaná od väzieb na Európu, bude ako zrelá slivka pripravená na odtrhnutie Rockefellerovcami. Zahŕňa to Rodéziu aj Južnú Afriku.

Teraz prejdem k téme č. 2.

Téma 2 - Plutónium vo Fort Knox a zrada Kongresu voči nám

Francúzi majú príslovie: „Čím viac sa veci menia, tým viac zostávajú rovnaké.“ Aké pravdivé a aké tragické.

Už je to vyše roka a pol, odkedy som pri výpovedi pred Kongresom prvýkrát odhalil ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX. Už dávno som verejne ponúkol, že pôjdem do väzenia ako burič, ak svoje obvinenia nedokážem v príslušnom právnom konaní. A konal Kongres? NIE!

A teraz manipulácie so zlatom vstúpili do novej fázy. Zlato, priatelia, sa teraz vracia do Spojených štátov spolu s obrovskými množstvami nezákonných drog, výmenou za americké strelné zbrane a ďalšiu výzbroj posielanú do zahraničia na použitie vo vojnách, revolúciách a terorizme! Prichádzajúce zlato sa neobjavuje v záznamoch ministerstva financií. Namiesto toho ho CIA po krajine ukrýva pre Rockefellerovcov. Rockefellerove záujmy ho chcú mať poruke na predaj vláde na vojnové či iné účely za zvýšené ceny, ktoré čoskoro budú prevládať.

Medzitým, ako som odhalil minulý mesiac, príbeh zlata vo Fort Knox nabral smrteľný nový smer. A Kongres, tak ako predtým, proti tomu nerobí vôbec nič. Centrálny trezor depozitára vo Fort Knox obsahuje nádoby s tekutým rádioaktívnym superjedom spracovaným z plutónia-239, najsmrteľnejšej predstaviteľnej látky. Pre koróziu presakujú a rádioaktívny únik sa dostáva cez pórovité betónové steny trezora a odvlhčovací systém do krajiny, kde ho odnáša vietor, v rozpore s tým, čo vám hovoria úradníci. Prevládajúce vetry v tejto oblasti boli v posledných rokoch veľmi nezvyčajné: v podstate priamo zo západu namiesto bežnejšieho severozápadu. V dôsledku toho sa tenká neviditeľná hmla rádioaktívneho jedu z Fort Knox šíri z depozitára južne od Louisville na východ, všeobecne smerom k Lexingtonu a Západnej Virgínii a ďalej približne k Washingtonu, D.C. Únik prebieha už niekoľko rokov v množstve dostatočnom na to, aby teraz začínal ovplyvňovať zdravotné štatistiky.

Moji vlastní vyšetrovatelia mi oznámili, že mnohí lekári v oblasti východne od Fort Knox sú v poslednom čase zmätení veľkým nárastom výskytu všetkých druhov rakoviny. A 7. novembra 1975, iba pred týždňom, sama vláda zverejnila štatistiky ukazujúce to isté. Národný onkologický ústav oznámil, že úmrtnosť na rakovinu v celej krajine dosiaľ tento rok vzrástla o 5,2 percenta. Je to päťnásobok miery rastu prevládajúcej počas mnohých rokov. Otvorene priznávajú, že to nevedia vysvetliť. V tých istých oficiálnych vládnych

štatistikách je však skrytý regionálny rozpis. Východné centrálne štáty zahŕňajúce Fort Knox a oblasť na východ od neho ukazujú astronomický nárast sedemnásť až osemnásť percent!

Skôr než budem pokračovať, musím podľa môjho názoru niečo objasniť. Nesedím iba so založenými rukami a nehovorím: „Tu máme niečo senzačné, o čom sa dá rozprávať.“ Taký bezcitný postoj by bol z mojej strany nemožný. Môj milovaný otec a ďalší členovia rodiny totiž žijú v meste môjho detstva, Huntingtone v Západnej Virgínii, priamo na trase rádioaktívnej vražednej hmly z Fort Knox. Patria k miliónom ľudí, ktorí už boli vystavení prvým závanom plutóniového jedu. Bojím sa o ich životy, ak sa neurobí nič na zastavenie stále sa zrýchľujúceho úniku. Moje city k nim sa prenášajú aj na milióny ďalších mužov, žien a nevinných malých detí v rovnakej situácii, spôsobenej šialenou snahou bratov Rockefellerovcov zmocniť sa moci za každú cenu a akýmikoľvek prostriedkami.

Niektorí tiež nepochybne povedia, že vám také veci nemám hovoriť, pretože vyvolajú poplach. Ale, priatelia, toto je dôvod na poplach. Nie je to žart. Keby som vám to nepovedal, bol by som ako predstaviteľ civilnej obrany, ktorý po varovaní pred bezprostredným útokom nepriateľských bombardérov povie: „Nezapnem sirény, lebo by to mohlo ľudí vystrašiť.“ Môžete však povedať: nevarovala by nás vláda a nepodnikla potrebné opatrenia na nápravu takej situácie vo Fort Knox? Moja odpoveď je: NIE. Vláda vec blokuje. A dosiaľ na tomto príbehu o živote a smrti s jedinou výnimkou sedia aj veľké noviny, spravodajské časopisy a televízne i rozhlasové siete.

Pred dvoma dňami, 12. novembra 1975, Louisville Courier-Journal v najlepšej tradícii novinového spravodajstva zverejnil príbeh plutónia vo Fort Knox na titulnej strane. Jeho odvážne uplatnenie slobody prejavu zaručenej prvým dodatkom našej ÚSTAVY môže znemožniť dokonca aj veľkým médiám ovládaným Rockefellerovcami, aby situáciu ignorovali donekonečna. V každom prípade sa poprední podnikatelia a finančníci doma i v zahraničí dozvedajú o fiasku Fort Knox vďaka všemožným špecializovaným bulletinovým publikáciám. Zatiaľ čo veľké médiá sa vám snažia vymývať mozog skreslenými správami a odvádzať pozornosť všemožnou zábavou, tieto bulletiny hovoria, čo sa skutočne deje. Jedným z najlepších, ktorý začal svojich čitateľov informovať o zvláštnom dianí vo Fort Knox pred vyše rokom, je Myers Finance and Energy, redigovaný na adrese P.O. Box 5531, Station A, Calgary, Alberta, Canada.

Vo vydaní z 31. októbra 1975 pán Myers uzatvára príbeh o Fort Knox citáciou nasledujúceho listu môjho schopného spolupracovníka Eda Durella úradujúcemu riaditeľovi mincovne, citujem:

> „Teraz vás, prosím, žiadam, aby ste do záznamu potvrdili alebo popreli existenciu centrálneho trezora v Depozitári drahých kovov Spojených štátov vo Fort Knox v Kentucky. Mám na mysli jedinú veľkú podzemnú komoru v centrálnej polohe, obsluhovanú výťahom.“

Ako sa pán Myers pýta vo svojom bulletine, citujem:

> „Prečo úradujúci riaditeľ mincovne nedokáže jednoducho odpovedať ÁNO alebo NIE? Celý národ kladie otázku. Prečo neodpovedajú?“

Už dva mesiace dostávame od vlády iba mŕtve ticho. Každá jej doterajšia vyhýbavá odpoveď potvrdila a prehĺbila jej vinu. Vedia to, a preto všetko blokujú.

Čo teda robí Kongres? Aj on jednoducho odpisuje deväť miliónov ľudí namiesto toho, aby vyhlásil poplach a nechal napraviť smrteľnú situáciu vo Fort Knox? ÁNO.

Počúvajte. Ako som práve uviedol, vláda Spojených štátov dodnes nikdy nepriznala existenciu centrálneho trezora. O ňom sa vyše stovke návštevníkov Fort Knox vlani 23. septembra 1974 nezmienili. Priznanie jeho existencie by samo osebe dokázalo, že takzvaná „inšpekčná návšteva zlata“ kongresmanov a novinárov bola úplným podvodom, rovnako ako takzvaný „audit“, ktorý spoločne vykonali GAO a ministerstvo financií. Keďže práve v centrálnom trezore je presakujúci plutóniový jed, zúfalo chcú zabrániť tomu, aby ste vedeli, že trezor existuje.

Teraz odhalím dosiaľ dôverné rozhovory medzi kongresmanom Otisom Pikeom, predsedom vyšetrovacieho výboru Snemovne pre spravodajské služby, a mnou a mojimi spolupracovníkmi. Zverejňujem ich preto, že sám kongresman Pike túto dôvernosť porušil najhorším možným spôsobom: bez nášho súhlasu odovzdal naše informácie Churchovmu výboru v Senáte. Ako som vysvetlil minulý mesiac, senátor Church už príbeh plutóniového jedu zadržiava, zatiaľ čo sa hrá s vami aj so mnou. Teraz z akýchkoľvek dôvodov sklamal Ameriku aj kongresman Otis Pike.

V polovici septembra som s kongresmanom Pikeom viedol súkromné rozhovory o situácii vo Fort Knox. Vtedy som ešte nevedel o plutóniovom jede, ktorý tam skladujú. Vedel som však, že CIA a FBI boli zapojené do krádeže amerického zlata vo Fort Knox v prospech bratov Rockefellerovcov. Vyzeral, že sa o vec všeobecne zaujíma a má aj odvahu, vlastnosť, ktorá z dnešného Kongresu prakticky vymizla. Jeho hlavným problémom, ku ktorému sa stále vracal, však bol centrálny trezor vo Fort Knox. Vláda jeho existenciu nikdy nepriznala, a preto kongresman Pike nemohol uveriť, že naozaj existuje. Prvou požiadavkou, ktorú nám stanovil, teda bolo dokázať jeho existenciu.

26. septembra 1975 sme sa preto opäť stretli s kongresmanom Pikeom a dvoma jeho poprednými pracovníkmi v kancelárii. Tentoraz sme so sebou mali nikoho menšieho než bývalého veliaceho generála Fort Knox, generálporučíka Johna L. Ryana mladšieho, príslušníka americkej armády vo výslužbe. Generál Ryan velil Fort Knox v rokoch 1956 až 1959. Predtým tam slúžil ešte dvakrát. Prvýkrát koncom tridsiatych rokov, keď ho poverili velením vojenskému kontingentu pridelenému na pomoc s úplne prvým uložením národného zlata v depozitári. Vtedy všetko zlato uložili do centrálneho trezora, vybudovaného osobitne na tento účel. Mnohé malé skladovacie priehradky podobné väzenským celám, ktoré videli minuloroční návštevníci, existovali už vtedy. Neboli však určené na zlato, ale na iné cennosti. Generál Ryan uviedol, že počas celej jeho dlhej skúsenosti s Fort Knox bolo zlato vždy v centrálnom trezore. Povedal tiež, že nechápe, prečo by ho odtiaľ vôbec presúvali do malých celových priehradiek na vyšších podlažiach, ktoré poskytujú oveľa nižšiu bezpečnosť.

Kongresman Pike nás potom požiadal o určité ďalšie informácie vrátane konkrétnych spojení prípadu Fort Knox so spravodajskou komunitou, ktorá patrí do právomoci jeho výboru. Súhlasili sme, že ich poskytneme. Práve pri sledovaní spojenia medzi Fort Knox a spravodajským priemyslom mi moje zdroje oznámili existenciu hrozného plutóniového jedu v depozitári.

Keď sme sa však ku kongresmanovi Pikeovi vrátili pripravení poskytnúť svedkov a ďalšie dôkazy o plutóniu a iných veciach, jeho reakcia sa zmenila. Teraz zaujal klasický postoj, ktorý sa na Capitol Hill vždy používa na rozlúčku, citujem: „Sme príliš zaneprázdnení, aby

sme na tom pracovali.“ Naše dôverne poskytnuté informácie bez okolkov odložil do úradu pre nedoručené listy, Churchovho výboru. Kongresman Pike premárnil príležitosť stáť hlavou, plecami aj pásom nad všetkými ostatnými vo Washingtone jednoducho tým, že by si splnil povinnosť. Kongres teraz môže správnym smerom pohnúť iba informovaná a vyburcovaná verejnosť.

Jednou z nezodpovedaných otázok pri nahrávaní audio listu č. 5 minulý mesiac bolo, prečo vôbec tento šialený rádioaktívny plutóniový jed vyrobili. Teraz vám to môžem povedať. Začiatkom a v polovici šesťdesiatych rokov vyrobili pre spravodajské komunity CIA a FBI vyše dvesto libier tohto superjedu. Spracovali ho v štyroch závodoch: dvoch v Louisville v Kentucky, jednom v Severnej Dakote a jednom v južnej Kalifornii. Vo veľmi malých dávkach je vhodný napríklad na odstránenie nepohodlných jednotlivcov. Ale prečo toľko plutóniového jedu? Na politické vydieranie, priatelia!

V roku 1966 CIA rozdelila tento jed a poslala približne šesťdesiat libier do každej zo štyroch latinskoamerických krajín: Peru, Panamy, Bolívie a Argentíny. Tam sa vyhrážali, že ho použijú na kontamináciu vodovodných systémov navrhnutých a vybudovaných Spojenými štátmi, dokážete si to predstaviť?, pokiaľ sa neurobia určité politické a hospodárske kroky. V Argentíne to úspešne položilo základy návratu Perónovej skupiny k moci. Jed tam potom už nebol potrebný, a preto ho v roku 1968 vrátili do Spojených štátov.

Vznikol však problém: kde tento nezákonný jadrový jed skladovať? Agenti CIA na ministerstve financií vedeli, že centrálny trezor vo Fort Knox sa vyprázdňuje od zlata, a navrhli uložiť ho tam. Urobili to so všetkým okrem dvanástich gramov, menej než polovice unce, ktoré CIA odobrala z jednej nádoby na pokusy. Túto dvanásťgramovú vzorku plutóniového jedu, ktorého úplné účinky vtedy ešte celkom nepoznali, odviezli na skúšobný polygón White Sands v Novom Mexiku na vyhodnotenie.

Pri pokuse tam približne tri gramy „náhodne“ unikli do podzemného zdroja vody používaného dvanástimi rodinami v tejto riedko osídlenej oblasti. Všetci rýchlo zomreli na otravu. CIA zorganizovala dômyselné utajenie a tieto nevinné obete tajne pochovala. Možno si spomínate na zvláštne správy pred niekoľkými rokmi o náhlom zmiznutí niektorých rančerských rodín na Západe, ktoré sa nikdy nevysvetlilo. Nuž, teraz viete, čo sa stalo.

Približne v rovnakom čase bola, mimochodom, spoločnosť IT&T zapojená do takzvaného „Mole Hole Project“, projektu hlbokého vŕtania do zemskej kôry z dôvodov, ktoré verejnosti nikdy jasne nevysvetlili. Môžem odhaliť, že jeho účelom bolo dosiahnuť hypotetickú podzemnú takzvanú „svetovú rieku“ a kontaminovať ju plutóniovým jedom, aby ju nikto nemohol využívať. Po vynaložení obrovských súm peňazí daňovníkov ho opustili ako neuskutočniteľný. Šialené? ÁNO. Vymyslené? NIE.

Agent CIA poverený dopravou jedu do latinskoamerických krajín pod krytím svojej nadnárodnej spoločnosti sa volal Harold Leroy White. Keď si však úplne uvedomil podrobnosti projektu, znechutilo ho to a zlomilo mu to srdce. Rozhodol sa s príbehom ísť ku komu? Hádajte. K senátorovi Barrymu Goldwaterovi. Dohodol si stretnutie, ale cestou zomrel, zrejme preto, že jeho úmysly sa dozvedeli nesprávni ľudia.

Z mojich doterajších informácií nie je jasné, či Goldwater vedel, o čom s ním White chcel hovoriť. Zdá sa však zvláštne, že v tom všetkom stále narážame na senátora Goldwatera. Najprv tu bola rozhodujúca dvanásta kapitola nevydaného Tatomovho rukopisu o Fort

Knox, ktorú Goldwater získal od Tatomovej vdovy po jeho smrti za podozrivých okolností. Goldwater rukopis nikdy nezverejnil, hoci som ho na to vyzval v mesačnom audio liste č. 1 z júna 1975. Teraz je tu prípad Harolda Leroya Whitea. Vedel Goldwater, čo sa pripravuje, alebo nie? A teraz verejne dôrazne vystúpil proti akémukoľvek ďalšiemu vyšetrovaniu CIA a ostatných amerických spravodajských agentúr. Čo sa tu deje, senátor Goldwater?

Odkedy som prvýkrát odhalil prítomnosť a únik rádioaktívneho superjedu z plutónia-239 v centrálnom trezore Fort Knox, udivuje ma, že niektorí ľudia sa nezastavia a neuvedomia si jeho význam. Ja a moji spolupracovníci sme dúfali, že získame súdny príkaz na otvorenie trezora a dokázanie, že zlato zmizlo. Ale teraz, nech Boh chráni! Celý depozitár by sa mal okamžite opustiť a zakryť pyramídou z olova, cementu a kameňa, čímkoľvek potrebným na oddelenie jeho smrteľného obsahu od prostredia skôr, než sa jeho účinky premenia na nekontrolovateľnú katastrofu. Bola by to pyramída s jedovatým jadrom na tisíce rokov, ale zrejme je to najlepšie, čo sa teraz dá urobiť.

Téma 3 - Posledné dni Geralda Forda vo funkcii prezidenta

Ak depozitár vo Fort Knox skutočne opustia a pochovajú pod obrovskou pyramídou, ktorá ho oddelí od sveta, bol by ironickým symbolom zlyhania Rockefellerovej moci a napokon symbolom sebazničenia, ktoré na seba štyria bratia privolávajú.

Ak si počas môjho rozprávania vezmete jednodolárovú bankovku a pozriete sa na zadnú stranu, pochopíte, čo myslím touto iróniou. Naľavo uvidíte symbol pyramídy a oka, ktorý dnes znamená Rockefellerovu moc. Nevymysleli ho, ale v roku 1933 si ho privlastnili. V tom roku sa k moci dostal ich bábkový prezident Franklin D. Roosevelt a tento symbol sa na našich peniazoch objavil úplne prvýkrát. Je tam odvtedy.

Mnohí ľudia pripisujú rozličným častiam symbolu vlastenecké a náboženské významy. Pre Rockefellerovcov, ktorí ho tam umiestnili, však tento význam nemá. Rok 1776, MDCCLXXVI, vyznačený pri základni pyramídy sa nevzťahuje na založenie našej republiky, ale na „Prvý máj“ 1776, deň, ktorý dnes oslavujú komunisti a radikálni socialisti po celom svete.

Samotná pyramída symbolizuje pyramídu moci. Dole sme vy a ja, široká verejnosť. Postupne menšie vrstvy nad nami predstavujú čoraz menej ľudí s čoraz väčšou mocou. Nad pyramídou sa vznáša, zdanlivo bez spojenia s ňou, samotné centrum moci. Jeho podstatou je tajnosť, nijaké viditeľné spojenie so zvyškom pyramídy, a špehovanie, symbolizované záhadným okom s výhľadom na všetky strany. Slová „NOVUS ORDO SECLORUM“ na stuhe pod pyramídou znamenajú „Nový poriadok vekov“, alebo voľne preložené „New Deal“.

Málo pochopené symboly ako tento sú jedným zo spôsobov, ktorými si naši tajní vládcovia navzájom signalizujú postup svojho uchvacovania moci. Dnes sú všade okolo nás, dokonca na poštových známkach, a mali by ste si ich všímať. Rovnaký symbol pyramídy sa v týchto dňoch často objavuje nad plecom Waltera Cronkitea, keď v správach CBS TV rozoberá hospodárstvo. Je tiež prítomný ako trojuholník na vrchu čela a dolného čela slávnej Nelsonovej postele za 35 000 dolárov, ktorú navrhol umelec satanistických symbolov Max Ernst.

Ďalším symbolom, ktorý si treba všímať v televíznych správach Waltera Cronkitea, je Rockefellerov emblém Cesty k dvestoročnici. Ukazuje cestu smerujúcu do stredu kruhu

hviezd. Spočítajte ich. V kruhu nie je trinásť, ale desať hviezd, ktoré označujú desať „nových štátov“ majúcich podľa novej Rockefellerovej ústavy nahradiť dnešných päťdesiat.

Zmeny vo Fordovom kabinete počas víkendu okolo 2. novembra, súbežné s Rockefellerovým oznámením, že v roku 1976 nebude kandidovať s Fordom ani ako viceprezident, sú jasným signálom, že Fordove zostávajúce dni v úrade sú naozaj spočítané. Riaditeľa CIA Colbyho a ministra obrany Schlesingera prepustili na Nelsonov podnet. Tieto nepopulárne kroky však ako závažie zavesili na krk prezidentovi Fordovi tým, že ho nechali povedať: „Chcel som svojich ľudí.“

Zároveň Henryho Kissingera zdanlivo posunuli o priečku nižšie. Vždy som varoval, že Kissinger bude musieť odísť, hneď ako Nelson, jeho dlhoročný šéf, urobí krok k prevzatiu. Ich egá im totiž nedovolia skutočne spolupracovať bez hrozného trenia. Kissinger to tiež vie a ako malý Hitler čaká v zákulisí v ilúzii, že možno dokáže Nelsona vytlačiť a podľa ustanovení novej Rockefellerovej ústavy sa sám stať naším diktátorom. Už však začína zisťovať opak. S najväčšou pravdepodobnosťou ho úspešne odstránia zo scény bez ohľadu na kroky, ktoré proti Nelsonovi podnikne.

To, čo už niektoré štekajúce psy Rockefellerových médií nazývajú „masakrom v nedeľu večer“, je iba predohrou väčších zmien pred nami. Keď sa vina za prichádzajúci krach pevne prilepí na prezidenta Forda, bude pripravená pôda na jeho dobrovoľný či nedobrovoľný odchod zo scény. Nahradí ho Nelson Rockefeller, ktorý vyrazí na „bielom koni“ zachrániť národ, presne ako F. D. Roosevelt v roku 1933.

Pri súčasnom stave, a prosím, pamätajte, že keď sa na ich plány vrhne svetlo, často ich menia, je harmonogram takýto:

Okolo 20. novembra 1975 New York vstúpi do ďalšej krízy na ceste k nesplateniu záväzkov. To pravdepodobne nastane, keď Ford bude preč a bude piť čaj v Číne.

Tiež 20. novembra Ronald Reagan, dokonalý herec, Nelsonov dobrý priateľ a najdvojtvárnejší trójsky kôň Ameriky, oznámi niečo o vlastnej kandidatúre.

Okolo 20. decembra 1975 Nelson Rockefeller teraz plánuje verejne prevziať opraty prezidentského úradu od potácajúceho sa prezidenta Forda, nového Herberta Hoovera. Fordov obraz sa už v systematickej prebiehajúcej kampani trhá na kusy.

20. januára 1976 prezident Nelson Rockefeller očakáva prednesenie prvého posolstva „o stave Únie“, ktoré sa teraz tajne píše. Má ním elektrizovať Kongres a národ, keď navrhne napísanie novej ústavy pre Ameriku. Bude hovoriť o tomto okamihu ako o slávnostnej chvíli národnej skúsenosti, o čase, keď sa minulosť prispôsobuje budúcnosti a keď sa musí znova vytvoriť zákon, ktorý tvorí základ všetkých ostatných zákonov, tak ako ho naši zakladatelia vytvorili v inom čase národnej skúšky.

Pokiaľ ide o zvyšok Rockefellerovho scenára končiaceho naším prijatím novej ústavy v celoštátnom referende na zmanipulovaných hlasovacích zariadeniach, odkazujem na AUDIO BOOK č. 2 s názvom „ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX A ČO PRE VÁS ZNAMENÁ“.

Napokon okolo februára 1976 má vypuknúť vojna na Blízkom východe, po ktorej bude nasledovať väčšia ázijská vojna.

Áno, priatelia, toto sa deje.

Náš Kongres Spojených štátov zatiaľ nerobí vôbec nič okrem hrania sa s vami a so mnou. Snemovňa aj Senát sú plné členov, ktorí vôbec nepoznajú širší obraz, sú zastrašení Rockefellerovou mocou a oslabení kostlivcami vo vlastných skriniach. Medzi nimi sú Hugh Scottovia, William Proxmirovia, Henry Reussovia a Hubert Humphreyovia, na oboch stranách politického spektra a v oboch komorách Kongresu. Poskytujú aktívne vedenie, ktoré Kongres aj národ vedie po lákavej ceste do záhuby pripravenej bratmi Rockefellerovcami.

Priatelia, iba verejná mienka, masívna, mocná a sústredená verejná mienka, pohne Kongresom správnym smerom. Je preto na nás, na vás a na mne, na našich susedoch a priateľoch, aby sme zachránili našu ÚSTAVNÚ REPUBLIKU pre seba aj svoje deti. Musíme si uvedomovať pravdu, šíriť poznanie faktov ostatným a sústrediť toto vedomie do takého tlaku na Kongres, aby pochopil, že musí prestať slúžiť osobitným záujmom ovládaným bratmi Rockefellerovcami. Dúfam, že čoskoro k tomu poviem viac. Zatiaľ však použite vlastnú predstavivosť, vlastné zdroje a UROBTE, ČO MÔŽETE. Čas sa kráti!

Do budúceho mesiaca, tu je Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému z vás.

Dr. Peter David Beter - Audio list č. 07

21. decembra 1975

Slovenský preklad anglického prepisu z používateľom poskytnutej zbierky Dr-Peter-Beter-AL.pdf. Preklad: 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Ide o úplný preklad historického prepisu. Tvrdenia, hodnotenia a predpovede sú vyjadreniami pôvodného autora; preklad nepredstavuje ich nezávislé overenie. Dobové časové odkazy a číselné údaje zostávajú zachované. Pasáže o plutóniu, rádioaktivite a zdravotných následkoch reprodukujú autorove tvrdenia a nie sú súčasným zdravotným odporúčaním. Citovaný list Mary Brooksovej vrátane označenia bulletinu za švajčiarsky a odlišných zápisov mien Tatom a Tatum je ponechaný podľa originálu. AUDIO LETTER® je registrovaná ochranná známka spoločnosti Audio Books, Inc. Historické adresy nie sú aktuálnymi kontaktnými údajmi.

Úvod

Dobrý deň všetkým, tu je Dr. Beter. Dnes je 21. decembra 1975 a toto je môj mesačný AUDIO LETTER® č. 7.

Keď budem o niekoľko dní oslavovať Vianoce s rodinou, budem ďakovať Bohu za vzácny dar, ktorý nám všetkým tento rok dal: dar času. Pretože, priatelia, rok 1975, akokoľvek bol ťažký a náročný, bol rokom odkladu vďaka oneskoreniam v harmonograme štyroch bratov Rockefellerovcov. Práve teraz niektoré dôležité časti ich plánu meškajú až o rok. Medzitým sa čoraz viac Američanov prebúdza k pravde o tom, čo sa deje. Áno, dostali sme trochu viac času, než sme mohli mať, na reakciu proti hrozbe, ktorej všetci čelíme. Nesmieme však poľaviť a premárniť čas, ktorý nám zostáva. Štyria bratia Rockefellerovci horúčkovito pracujú na dohnaní strateného času.

V zahraničí sa pripravuje cesta k vojne vrátane nočnej mory, ktorej sa svet obáva tridsať rokov: JADROVEJ VOJNY. Doma sa naše hospodárske problémy zhoršujú, zatiaľ čo skorumpovaná vláda ovládaná bratmi Rockefellerovcami nám hovorí: „Prosperita je už za rohom.“

Prípravy diktátorskej novej Rockefellerovej ústavy pokračujú. Muž, ktorý sa dvadsať rokov sprisaháva, aby sa stal naším prvým diktátorom, Nelson Aldrich Rockefeller, stojí pripravený na prahu zmocniť sa prezidentského úradu. Preto je také dôležité, že čoraz viac pozorných Američanov teraz kladie jedinú otázku: „Čo môžem urobiť?“

Som presvedčený, že nás teraz konečne je dosť na úspešnú záchranu našej veľkej slobodnej republiky. Preto som práve predstavil stratégiu konania, o ktorej naozaj verím, že dokáže a aj zachráni našu krajinu. Je to stratégia, ktorú môžete ako jednotlivec začať uskutočňovať priamo tam, kde ste. Využíva právomoci, ktoré vám poskytuje najzákladnejší zákon krajiny, naša súčasná ÚSTAVA Spojených štátov. Ak si verne splníte svoj diel, môžete si byť istí, že ostatní po celej Amerike budú robiť to isté. Výsledkom, AK KAŽDÝ UROBÍME SVOJ DIEL, je akčný plán, ktorý podľa mňa nemožno zastaviť. Celý plán je predstavený v novom AUDIO BOOK nahranom 15. decembra 1975 s názvom „ČO MÔŽEME UROBIŤ NA ZÁCHRANU AMERIKY“. Je to moja odpoveď na otázku: „Čo môžem urobiť?“

Výzvou pred nami, priatelia, je znovu získať kontrolu nad vládou, ktorá patrí nám. Musíme konať rýchlo, skôr než táto kontrola, už dnes v rukách bratov Rockefellerovcov, navždy unikne z nášho dosahu.

KONTROLA: to je slovo, ktoré viac než akékoľvek iné zhŕňa činnosť štyroch bratov Rockefellerovcov. Kontrola je cieľom, ku ktorému smerujú, aj prostriedkom ďalšieho rozširovania ich dosahu: kontrola peňazí a vlády, priemyslu a veľkých odborov, prírodných aj ľudských zdrojov.

Neuveriteľné finančné bohatstvo Rockefellerovcov v skutočnosti nie je ničím iným než výsledkom tejto nenásytnej snahy o kontrolu. Neustále rastie vďaka ich kontrole nad vašimi peniazmi, zdrojmi, prácou a vládou. Veria, že na všetky tieto veci majú právo, pretože sú presvedčení, že ich Boh určil vládnuť svetu. Tak napríklad používanie CIA na vlastné súkromné účely je podľa ich predstavy o sebe ako americkej kráľovskej rodine správne a náležité. Nezáleží na tom, čo si myslíte vy alebo ja. Iba oni vedia najlepšie. Toto všetko a oveľa viac jasne ukazuje kniha, ktorú pre nich napísali ako ich Mein Kampf v roku 1930: „THE AMERICAN RICH“ od Hoffmana Nickersona.

Dnes chcem rozobrať tri témy poukazujúce na niektoré plody takejto Rockefellerovej kontroly:

1. AKO POLITICKÁ KONTROLA VYTVÁRA ZAKRÝVANIE A OCHROMENIE NAMIESTO PRAVDY A KONANIA.
2. AKO HOSPODÁRSKA KONTROLA VYTVÁRA PREHLBUJÚCU SA UMELÚ DEPRESIU A MENOVÝ CHAOS NAMIESTO SKUTOČNEJ PROSPERITY.
3. AKO NÁS ALIANCIA ROCKEFELLEROVHO KORPORÁTNEHO SOCIALIZMU A SOVIETSKEHO ŠTÁTNEHO SOCIALIZMU VEDIE DO JADROVEJ VOJNY.

Téma 1 - Politická kontrola, zakrývanie a ochromenie

Vo svojej snahe o kontrolu sa Rockefellerovci pokúšajú všetkých nás chytiť do obrovskej pasce, aby sme sa nedokázali vytrhnúť ani brániť. Vedia však, že ak budú postupovať príliš rýchlo, môžeme si všimnúť, čo chystajú, a zareagovať na vlastnú ochranu. Preto počas niekoľkých desaťročí postupovali s veľkou trpezlivosťou a odhodlaním, aby pascu zostavili, umiestnili a pripravili na sklapnutie nad nami všetkými. Ak teda chcete pochopiť, čo sa skutočne deje, mali by ste robiť to, čo oni: pozerať na dlhé časové úseky, stlačiť ich vo svojej mysli a sledovať, kam veci naozaj smerujú.

Používanou taktikou je postupnosť. Televízia, šport a ďalšie rozptýlenia zatiaľ odvádzajú pozornosť ľudí od skutočného diania. Hoci sa mnohým myšlienka novej ústavy pre Ameriku zdá absurdná, mnohé jej ustanovenia sa už zavádzajú, pripravené na ratifikáciu v celoštátnom referende v blízkej budúcnosti. Federálna vláda už považuje Spojené štáty za rozdelené na desať REGIÓNOV, predchodcov desiatich takzvaných „nových štátov“. Federálna volebná komisia spolu s ďalšími činnosťami je predchodcom volebnej vetvy vlády a tak ďalej. Sledujte preto ich cieľ, teda smer, ktorým posúvajú udalosti, aby vás neoklamali posuny v načasovaní prispôsobované rozličným záložným plánom.

Tajná nová ústava, vyvíjaná desať rokov podľa osnovy osobne určenej Nelsonom Rockefellerom, tak ako to urobil pri našom súčasnom 25. dodatku, táto tajná nová ústava skôr či neskôr príde, pokiaľ ju raz a navždy nezastavíme! Ako iba pred niekoľkými dňami dôrazne povedal bývalý senátor Sam Ervin, citujem:

> „Nepotrebujeme novú ústavu. Tá naša prekonala za uplynulých dvesto rokov mnohé búrky. Napísali ju, aby pretrvala veky.“

Ale, priatelia, ak necháme Rockefellerovu mašinériu ovládať vládu, komunikačné médiá a hospodárstvo, budeme mať diktátorskú novú ústavu!

Senátora Ervina citujú aj v ďalšej veci, ktorá je nanajvýš ironická. O Richardovi Nixonovi povedal, citujem:

> „Mal mimoriadne vyhrotenú, prehnanú predstavu o právomociach prezidentského úradu. Prezidenta si predstavoval ako akéhosi absolútneho monarchu.“

Akokoľvek tieto slová platili na Nixona, oveľa lepšie platia na človeka, ktorý Nixona vytvoril, využil a potom zničil: Nelsona Rockefellera.

Možno si sám senátor Ervin dnes uvedomuje, ako prefíkane ho využili pri štátnom prevrate Watergate, pretože minulú jar povedal, citujem:

> „Keby som vtedy vedel to, čo viem teraz, nikdy by som nehlasoval za potvrdenie Nelsona Rockefellera.“

Kedykoľvek je to možné, bratia Rockefellerovci vmanévrujú ľudí do vykonania svojich želaní bez toho, aby si to ich bábky vôbec uvedomovali, aspoň kým nie je neskoro. Rockefellerov štýl však zahŕňa aj pevnejšie cesty kontroly nad všetkými stranami, ak je to možné, v každej oblasti vrátane politiky. Tak majú napríklad svoje háky rovnako hlboko v Demokratickej aj Republikánskej strane i v okrajových politických frontoch naľavo aj napravo. Hoci sa im často hodilo udržiavať si v propagácii takzvaný liberálny obraz, nie sú skutoční liberáli, rovnako ako niektorí ich lokaji s konzervatívnou nálepkou nie sú skutoční konzervatívci. Ako sám Nelson Rockefeller povedal v Dallase 12. septembra 1975, citujem:

> „Konzervatívny a liberálny sú pre mňa zavádzajúce nálepky.“

Tieto a podobné nálepky úplne stratili akúkoľvek niekdajšiu užitočnosť vďaka kontrole bratov Rockefellerovcov. Ich jediná skutočná oddanosť patrí im samým a presahuje všetky bežné hranice politickej príslušnosti.

Dokonalý príklad kontroly všetkých strán politickej situácie máme práve pred sebou v údajnej prezidentskej kampani. Hovorím „údajnej“, pretože podľa Rockefellerovho scenára niet o výsledku nijakých pochybností. Hra sa namiesto toho hrá z iných dôvodov. V tejto chvíli sú na javisku najvýraznejší štyria hráči: Humphrey, Reagan, Ford a jeho bruchovravec Rockefeller.

Hubert Humphrey nosí veľkú nálepku „liberálny demokrat“, zatiaľ čo rovnako veľká nálepka Ronalda Reagana hovorí „konzervatívny republikán“. Nálepka prezidenta Forda je veľký otáznik.

Nelsonova nálepka, mimochodom vyrobená z čistého zlata, je dosť veľká. Hovorí: „Liberálny demokrat New Dealu premenený okamžite na konzervatívneho republikána.“

Vyzerá to ako pestré pole, však? Lenže Nelson Rockefeller drží ostatných troch v dlani a jeho vlastná nálepka je iba na ukážku.

Hubert Humphrey v súčasnosti ťaží z takzvaného „Humphreyho fenoménu“, nevyhlásenej kandidatúry, ktorú Rockefellerove hlavné médiá a ľahko manipulovateľné prieskumy robia

pôsobivou. Humphreyho dobre ukrytá vyše dvadsaťročná kontrola nad obrovskou významnou nadnárodnou ropnou spoločnosťou jeho Rockefellerovým podporovateľom v zákulisí veľmi pomohla. Čiastočne preto prípad možného daňového stíhania za mnoho miliónov dolárov zo strany daňového úradu IRS zakryli pod prezidentskou pečaťou. A agenti IRS a FBI, ktorí na prípade pracovali, už nie sú medzi nami!

Ronald Reagan je, samozrejme, uhladený herec, ktorý si takzvané konzervatívne repliky nacvičuje od roku 1950. V tom roku počas vypočúvaní Kongresu oficiálne priznal svoje predchádzajúce ultraliberálne aktivity. Tvrdil však, že už uvidel svetlo a začína odznova. Jeho činy, na rozdiel od slov, sa však nikdy skutočne nezmenili. Udržiaval mnohé aktívne väzby na organizácie ovládané Rockefellerovcami, napríklad na ich komplex skupín pôsobiacich pri riadení verejnej správy, súhrnne známy ako „1313“ v Chicagu. Reaganova administratíva v Kalifornii bola výrazne obsadená ľuďmi z Rockefellerových stajní. Jeho pôsobenie v Kalifornii sa v mnohom podobá Rockefellerovmu v New Yorku. Reagan však sústavne hovoril, akoby jeho názory a politika boli úplným opakom Rockefellerových. Jeho pôsobenie v Rockefellerovej komisii na zakrytie CIA začiatkom tohto roka preto pomohlo utíšiť obavy z utajovania u niektorých ľudí, ktorí nepoznajú jeho silné Rockefellerove väzby.

Prezident Ford je tam, kde je, pretože vtedajší prezident Nixon podrazil svojho šéfa Nelsona Rockefellera. Keď Agnewa prinútili odstúpiť, Nixon mal nominovať Rockefellera. Videl však, kam by to viedlo, a preto namiesto neho vybral Geralda Forda, ktorého politická hviezda výrazne stúpla po účasti na práci a obhajobe Warrenovej komisie. Starého dobrého „Jerryho“ kolegovia dobre poznali a mali radi. Jeho schvaľovacie vypočúvania však nečakane uviazli. Nelson Rockefeller v zákulisí zatiahol brzdy, kým Ford nesúhlasil, že po Nixonovom odchode z prezidentského úradu nominuje jeho, Rockefellera. Po dosiahnutí dohody sa Fordove vypočúvania rýchlo skončili priaznivo. Nelson okamžite odstúpil ako guvernér New Yorku, potajomky sa presťahoval do svojej rezidencie vo Washingtone, D.C., a osobne dokončil vytlačenie Nixona z Bieleho domu prostredníctvom Watergate. Bol na úspech taký hrdý, že potom napísal bankárovi, priateľovi v Mexiku, a všetko mu vyrozprával. Dokážete si to predstaviť?

Rockefellerova kontrola nám teda odopiera akúkoľvek skutočnú voľbu v celoštátnej politike. Napokon Rockefellerovci vyberajú všetkých prezidentských kandidátov, na ktorých záleží, a robia to od čias Woodrowa Wilsona. My voliči potom dostávame bezcenné privilégium vybrať si, ktorú z ich ručne vybraných bábok chceme, presne ako v sovietskom Rusku. Aj pri samotných voľbách sú karty rozdané v prospech ich preferovanej voľby. Pre istotu však ovládajú aj druhú stranu. Ak toto nie je „ZDANENIE BEZ ZASTÚPENIA“, potom neviem, čo ním je.

Aj v Kongrese väčšina politikov tak či onak skončí v Rockefellerovom vrecku. Niektorí sa k nim zámerne pridajú a stanú sa aktívnymi agentmi. Iných kompromitujú kostlivci v skriniach a sú figúrkami vo Rockefellerovej hre vydierania a podrazov tu vo Washingtone. Ďalší sa iba prispôsobujú, aby mali pokoj, a nerozhojdávajú loď. Keď sa preto vládne zneužívanie stane natoľko do očí bijúcim, že sa odhalí, stále nám nezostáva náprava, pretože Rockefellerovci takmer v každom prípade ovládajú vyšetrovania.

V čase, keď k vám hovorím, sú stávky vyššie pre únik rádioaktívneho superjedu z plutónia-239 z depozitára vo Fort Knox. Vláda nerobí vôbec nič, aby ho zastavila! Moje predchádzajúce informácie hovorili, že oblasť primárne postihnutá únikom počas posledných rokov tvorí pás cez Kentucky, môj domovský štát Západnú Virgíniu a Virgíniu

s celkovou populáciou vyše deväť miliónov ľudí. 8. novembra 1975 sa však v Bielom dome konalo tajné stretnutie o alternatívnych spôsoboch likvidácie smrteľného jedu. Diskusia zahŕňala nápady rovnako šialené ako samotný jed, napríklad vysypať či vypustiť všetkých šesťdesiat libier do podzemných tokov pod Fort Knox. Nielenže by sa odtiaľ jed mohol nekontrolovane šíriť, ale mohol by kontaminovať aj niektoré obrovské podzemné jaskyne používané na skladovanie zemného plynu. Ak by sa to stalo, zemný plyn by mohol prenášať stopy rádioaktívneho plutóniového jedu priamo do priemyselných závodov a domov tisícov ľudí v oblasti. Smrteľné plutóniové žiarenie by prechod plynovými plameňmi neovplyvnil. Potom by sa mohlo vdýchnuť alebo usadiť na potravinách.

Nedostal som ďalšie informácie o tom, aké opatrenie, ak vôbec nejaké, prijali na novembrovom stretnutí v Bielom dome. Dostal som však aktualizované informácie, že jed sa teraz šíri po celom juhovýchode Spojených štátov a začína vstupovať aj do Mexického zálivu. V stávke je teraz tridsaťšesť miliónov Američanov. A čo s tým robí vláda? Nič. Stretnutie v Bielom dome malo jediný účel: zachrániť tvár previnilcov, nie tridsaťšesť miliónov životov!

A čo Kongres? A všetky tie vyšetrovania, o ktorých stále počúvame? Zamyslite sa nad senátorom Frankom Churchom, naším najnovším prezidentským kandidátom. 20. novembra 1975 vysvetlil vydanie správy svojho výboru o plánoch atentátov na zahraničných vodcov slovami, citujem: „Ľudia mali právo vedieť, čo sa pokazilo a prečo.“ Pokiaľ však ide o bezprostredné smrteľné nebezpečenstvo pre nás všetkých spôsobené rovnakými zložkami spravodajskej komunity, senátor Church zrejme verí, že právo vedieť nemáme. Túto zásadnú informáciu totiž zakrýva už štyri mesiace, zatiaľ čo sa situácia neustále zhoršuje. Vyše dva mesiace to isté platí o jeho náprotivku v Snemovni, kongresmanovi Otisovi Pikeovi.

Čo sa zatiaľ deje vo výkonnej moci, konkrétne na ministerstve financií? Priatelia, myslím si, že nastal čas ukázať vám príklad vyhýbania, poloprávd a skresľovania, ktoré Rockefellerovi byrokrati používajú na zahladenie stôp. Nazývam to lekciou byrokratického nezrozumiteľného bľabotania, klzkého jazyka, ktorý niektorí nazývajú dvojzmyselnou rečou.

Už vyše tri mesiace všetky naše pokusy čo i len priamo komunikovať s vládou o dvojitej katastrofe vo Fort Knox narážajú iba na veľmi hlasné ticho. Po tom, čo svoju vinu opakovane prehĺbili a potvrdili rozličnými prerieknutiami, zrejme už nemajú ani odvahu, ani zdvorilosť odpovedať! Nepriamym kanálom sme však získali list pani Mary Brooksovej, riaditeľky mincovne, datovaný 21. novembra 1975. Týmto kanálom je kongresman Kenneth Robinson z Virgínie. Sám síce prípad Fort Knox nechce sledovať, ale aspoň s nami takto spolupracoval. V tomto ohľade je výnimočný. Nikto iný v celom Kongrese neurobil ani toľko.

Keď budem list čítať, pokúste sa nájsť akúkoľvek jednoznačnú odpoveď typu ÁNO alebo NIE. Nájdete iba jednu, podľa ktorej určité tvrdenie, citujem, „jednoducho nie je pravdivé“. Nejde však o naše tvrdenie, ale o starostlivo vybrané nesprávne podanie našich obvinení niekým iným. Tu je list:

„Vážený pán Robinson,

ďakujem za váš list z 10. novembra 1975 týkajúci sa tvrdení, že v takzvanom centrálnom trezore Depozitára drahých kovov Spojených štátov vo Fort Knox v Kentucky bolo skladované plutónium-239.

V depozitári neskladujeme plutónium-239 ani inú rádioaktívnu látku a nemáme dôvod domnievať sa, že ju tam skladujú iné vládne agentúry. Minulý týždeň sme povolili armáde vo Fort Knox vykonať v depozitári skúšky žiarenia. Informovali nás, že skúšky neodhalili nijaký dôkaz rádioaktívneho materiálu.

Tvrdenia týkajúce sa takzvaného centrálneho trezora prináša švajčiarsky bulletin ‚Myers Finance and Energy', ktorý v súčasnosti šíria ľudia neustále opakujúci všetky divoké obvinenia o depozitári vo Fort Knox. Bulletin rozoberá obvinenia Dr. Petra D. Betera a uvádza:"

A list cituje toto:

> „‚V rokoch 1942 až 1943 major Stanley Tatom navrhol a dohliadal na výstavbu centrálneho trezora pod hlavným trezorom. Na prístup do tohto mimoriadne bezpečného trezora sa musel inštalovať výťah, ktorý zabral priestor dvanástich bývalých trezorových priehradiek. To vysvetľuje, prečo v číslovaní priehradiek na hornom podlaží bola medzera dvanástich čísel.'"

A list pani Brooksovej pokračuje, citujem:

> „Toto tvrdenie jednoducho nie je pravdivé. Po dokončení výstavby depozitára v roku 1936 sa na trezore nevykonali nijaké významné úpravy. Výťah sa inštaloval pri výstavbe depozitára. Nemáme záznam, že by major Stanley Tatom navrhoval výstavbu centrálneho trezora alebo na ňu dohliadal. V skutočnosti nijakú časť depozitára týmto názvom neoznačujeme a nenachádzame záznam, že by sme to niekedy robili.

Kniha návštev depozitára však uvádza meno majora Daniela F. Tatuma, ktorý 29. júla 1942 navštívil povereného dôstojníka. Máme aj záznamy, podľa ktorých spoločnosť Champion Wire & Iron Works z Louisville v Kentucky postavila oceľové dvere pri vstupe do chodby vedúcej k priehradkám očíslovaným 1 až 14 v suteréne depozitára. Práca sa skončila 7. januára 1942 a dverám pridelili číslo 15. Po jej dokončení bolo v chodbe istý čas skladované zlato. Počas tohto obdobia boli dvere zamknuté a zapečatené."

Stále citujem z jej listu:

> „Aj tvrdenie o medzere dvanástich čísel v číslovaní priehradiek je nepresné. Naše záznamy ukazujú, že depozitár mal pri výstavbe dvadsaťosem priehradiek, štrnásť na dolnom a štrnásť na hornom podlaží. Priehradky na dolnom podlaží boli očíslované 1 až 14 a dvere chodby dostali pri pridaní v roku 1942 číslo 15. Priehradky na hornom podlaží boli očíslované 21 až 34. Neexistuje záznam, že by sa čísla 16 až 20 niekedy používali na trezorových priehradkách depozitára.

Ak vám v tejto veci môžem ešte pomôcť, dajte mi, prosím, vedieť.

S úctou,"

A nasleduje podpis:

> „Mary Brooksová,
> riaditeľka mincovne."

Priatelia, takéto listy sú výsledkom ich nepretržitého jedenapolročného úsilia zdokonaliť vlastný príbeh a ukázať sa v najlepšom svetle. Píšu ich veľmi starostlivo a každé slovo pozorne vyberajú. List, ktorý som vám práve čítal, v skutočnosti nenapísala iba Mary

Brooksová. Veľkú časť napísal úradník General Accounting Office s väzbami na spravodajský priemysel. Sám GAO je zapletený do zakrývania Fort Knox prostredníctvom sfalšovaného auditu zlata na jeseň 1974. Tento list je preto dôležitý a zaslúži si bližšie skúmanie.

Po prvé: prečo vláda zámerne obchádza tak ďaleko, až do Švajčiarska, aby našla cudzie nesprávne podanie úprav depozitára a mohla útočiť naň namiesto vyvrátenia našich vlastných tvrdení? Ak dokáže vyvrátiť naše skutočné obvinenia, prečo to neurobí? Pozývam vládu, aby si vypočula mesačný audio list č. 2 z júla 1975 a odpovedala naň, nie na cudzie tvrdenia z druhej ruky. Ako som vtedy jasne uviedol, centrálny trezor bol súčasťou depozitára od začiatku. Neskoršou úlohou majora Tatoma bolo vybudovať v zlatom trezore systém rýchleho vyzdvihovania, nie samotný trezor. Vysvetlil som tiež, že na každom podlaží priehradiek je medzera šiestich čísel, nie dvanástich.

Priatelia, vláda veľmi dobre pozná moje skutočné obvinenia. Prečo na ne teda neodpovedá? Čo si myslíte?

Všimnite si tiež, ako prefíkane sa snažia odbiť zmienky o majorovi Stanleym Tatomovi! Dokážeme preukázať, že tam bol a dohliadal na prácu na systéme rýchleho vyzdvihovania. Vláda zrejme vie, že to dokážeme. Preto používa nasledujúcu vetu na zavádzanie bez priameho klamstva, citujem:

> „Nemáme záznam, že by major Stanley Tatom navrhoval výstavbu centrálneho trezora alebo na ňu dohliadal.“

Samozrejme, že ho nemajú, pretože presne toto nerobil. Vybudoval systém rýchleho vyzdvihovania umožňujúci prístup do centrálneho trezora. Autori listu zahrnuli ešte jednu vec, ktorá mala všetkých zviesť zo stopy, ale v skutočnosti robí pravý opak. Podľa našich zdrojov počas prác na tomto systéme v rokoch 1942 až 1943 bolo narušenie také veľké, že zlato vybrali z centrálneho trezora a, citujem, „nahromadili v chodbách“. Teraz nám tento list hovorí o zvláštnych dverách chodby inštalovaných z neuvedených dôvodov. Znovu si vypočujte tieto úžasné slová z listu pani Brooksovej, citujem:

> „Práca sa skončila 7. januára 1942 a dverám pridelili číslo 15. Po jej dokončení bolo v chodbe istý čas skladované zlato. Počas tohto obdobia boli dvere zamknuté a zapečatené.“

Pani Brooksová nehovorí, ako dlho to trvalo, a už vôbec nie prečo! Vďaka vlastným informáciám nám to však hovoriť nemusí.

Navrhujem, aby ste si celý list pani Brooksovej prehrali znovu a sami sledovali, čo zachytíte. Napríklad počúvajte všetky tvrdenia a popretia formulované slovami, citujem: „Naše záznamy ukazujú...“ alebo „Nemáme záznam...“. Pritom pochádzajú z toho istého úradu, ktorého záznamy sú podozrivé v iných ohľadoch.

Záznamy o kvalite zlata uloženého vo Fort Knox a inde, ako som odhalil pri iných príležitostiach, si nápadne protirečili. Oficiálne záznamy mincovne vynechávajú zásielky z Fort Knox, ktoré dokážeme preukázať. Aj prípad nezvestných pokusných hliníkových centov, ktorý sa nedávno objavil, je ďalším príkladom „spoľahlivosti“ záznamov Mincovne Spojených štátov.

Všimnite si však aj to, že list venuje najmenej času najdôležitejšej veci: rádioaktívnemu plutóniovému jedu v centrálnom trezore. Uvádza, že vojenské skúšky žiarenia, citujem,

„neodhalili nijaký dôkaz rádioaktívneho materiálu“. V podobnom duchu a s podobnými byrokratickými frázami, napríklad „nemáme dôkazy“, tvrdí Kentucky Department of Human Resources, že niet dôvodu na obavy. Ale, priatelia, plutóniové žiarenie sa veľmi ťažko zisťuje, hoci je mimoriadne smrteľné, keď sa dostane do tela. Odborníci to zhŕňajú vetou:

> „Ak je plutónia dosť na zistenie, už je ho priveľa.“

Za uspokojivú preto nemožno považovať nič menšie než vážnu, komplexnú a čestnú kontrolu najlepšími odborníkmi s najlepším dostupným vybavením. Pre vyše tridsaťšesť miliónov Američanov na juhovýchode Spojených štátov sú stávky príliš vysoké, aby sa uspokojili s menej. Vláda očakáva, že ju jednoducho vezmete za slovo, nech vám povie čokoľvek. Nijaký dôkaz, nijaké kritériá, iba verte tomu, čo hovoria.

Výzva federálnej vláde

Nuž, priatelia, ja to od vás nežiadam. Teraz predložím výzvu federálnej vláde, aby moje obvinenia o plutóniovom jede unikajúcom z depozitára vo Fort Knox buď potvrdila, alebo vyvrátila, otvorene, spravodlivo a jednoznačne. Navyše jasne uvediem vlastné kritériá skúšky, ktorú by podľa mňa americký ľud mohol prijať a ktorej by mohol veriť.

Konkrétne navrhujem toto:

Po prvé: vytvorenie skutočne špičkovej komisie na preverenie úniku plutóniového jedu z depozitára vo Fort Knox. Mala by pozostávať z vedcov, uznávaných autorít plne kvalifikovaných na takú úlohu. Ak bude moja výzva prijatá, musí zahŕňať určitých jednotlivcov, ktorých mená vtedy oznámim. Vláda môže nominovať rovnaký počet vedcov. Moji nominanti však nebudú mojimi zamestnancami ani spolupracovníkmi. Ani členovia nominovaní vládou nesmú byť federálnymi zamestnancami, pokiaľ moje vlastné informácie neukážu, že im možno dôverovať. Inými slovami, komisia musí byť nezávislá a úplne nezaujatá.

Po druhé: komisia má dostať úplnú právomoc a voľnosť pri vedení vyšetrovania plutóniového jedu. Na náklady federálnej vlády jej treba poskytnúť všetku technickú pomoc, o ktorú požiada, aj najmodernejšie a najúčinnejšie prístroje. Musí to zahŕňať viackanálový analyzátor 1026 a akékoľvek ďalšie zariadenia, ktoré určí. Musí mať tiež právo väčšinovým hlasovaním pridať do vyšetrovacej komisie ďalších odborníkov, ak to uzná za potrebné. Nesmie sa do nej nijako zasahovať ani ju obmedzovať. Ak federálne alebo iné úrady zvolia obmedzenia, vyšetrovacia komisia musí mať právomoc okamžite oznámiť svoje prípadné námietky v živom celoštátnom televíznom a rozhlasovom vysielaní, aby nikto nemohol jej posolstvo zostrihať alebo preinterpretovať.

Po tretie: po skončení vyšetrovania má komisia dostať až hodinu živého celoštátneho rozhlasového a televízneho vysielania na predloženie zistení a tiež odporúčaní, ak sa moje obvinenia potvrdia. Som ochotný prijať jej záver za konečný, ak bude jednomyseľný. Federálna vláda musí súhlasiť s tým istým.

Nie je čas na strácanie. Ak súhlasíte, že môj návrh je rozumný, začnite o ňom šíriť správy a vyvíjať tlak verejnej mienky, aby sa uskutočnil. Inak mu neustále sa rozširujúca kontrola bratov Rockefellerovcov zabráni. Je to NA VÁS, pretože kedysi slobodné a veľké hlavné médiá Ameriky Rockefellerovci pohlcujú čoraz úplnejšie.

Ich najnovšou obeťou je mocné Hearstovo vydavateľské impérium, ktorého publikácie oslovujú takmer osemdesiatšesť miliónov dospelých. Toto prevzatie je konečným výsledkom tragického prípadu Patty Hearstovej spojeného s organizáciou SLA financovanou CIA. Cieľom bol prevod akcií na od dane oslobodenú nadáciu ovládanú Rockefellerovcami. Teraz sa uskutočnil.

Je smutné, že sa musíme pozerať do zahraničia, aby sme videli akékoľvek zmysluplné spravodajstvo o plutóniovej katastrofe vo Fort Knox. V londýnskych Financial Times vo štvrtok 11. decembra 1975 príbeh zverejnil C. Gordon Tether, ktorého finančný stĺpček čítajú po celom svete. V článku „NOVÝ ZVRAT SÁGY FORT KNOX“ prechádza zakrývanie škandálu so zlatom a potom čitateľov informuje o najnovších obvineniach týkajúcich sa plutónia. Článok končí slovami, ktoré sa dosiaľ nijaký americký komentátor jeho postavenia neodvážil napísať, citujem:

> „Nech by však strata tváre stála čokoľvek, nemali by americké úrady múdro urobiť všetko potrebné na preukázanie, že vo Fort Knox nejde o zakrývanie? Vo svetle toho, čo sa v Spojených štátoch dialo v posledných rokoch, dnes činy nevyhnutne hovoria hlasnejšie než slová. Odmietanie dokázať, že nemajú čo skrývať, je nevyhnutne predurčené na ďalšie podporovanie presne opačného dojmu.“

Téma 2 - Hospodárska kontrola, umelá depresia a menový chaos

11. decembra 1975 New York prestal plniť svoje splatné záväzky. V ten deň dospeli mestské krátkodobé dlhové úpisy za stovky miliónov dolárov a mesto nezaplatilo podľa sľubu. DEFAULT neznamená nič viac ani menej než nezaplatenie, a presne to sa stalo. „Ale počkajte,“ môžete povedať. „Prezident Ford oznámil, že požiada Kongres o pôžičky 2,3 miliardy dolárov pre New York, pretože mesto sa samo zachránilo. Čo sa tu deje?“

Deje sa, priatelia, iba ďalšia Rockefellerova hra s pohárikmi. New York vyhlásil takzvané trojročné moratórium na splatenie mestských úpisov za 1,6 miliardy dolárov. Ktokoľvek taký úpis vlastní, nemôže ho tri roky premeniť na hotovosť. Počas tohto obdobia dostane aj znížený úrok.

Držitelia newyorských úpisov však majú ešte inú možnosť. Do 29. decembra, o niekoľko dní, môžu, ak chcú, vymeniť úpisy za dlhopisy vydané v mene mesta spoločnosťou Municipal Assistance Corporation, známou ako MAC. Tieto dlhopisy nemožno splatiť desať alebo viac rokov, ale nesú vyšší úrok. A ešte jedna drobná neistota: MAC je takzvaná „agentúra morálneho záväzku“, myšlienka Nelsona Rockefellera a jeho vlastného právnika Johna Mitchella. Jej dlhopisy sú „dlhopismi morálneho záväzku“. Sľub splatiť ich pri splatnosti nie je krytý právnou povinnosťou mesta New York, štátu New York ani kohokoľvek iného. Človek, ktorý jednoducho chce pri splatnosti získať hotovosť za mestský úpis, má teda v každom prípade smolu. Nemôže to urobiť. New York je preto v stave nesplácania.

Nenechajte sa zaviesť tým, že hlavné médiá pod Rockefellerovou kontrolou zatiaľ slovo „default“ nepoužívajú. Ako som minulý mesiac uviedol v audio liste č. 6, generálnu skúšku newyorského nesplácania pred niekoľkými týždňami využili na pridelenie veľmi apokalyptického významu tomuto slovu. Teraz ho preto šetria na správny okamih.

Účinok nezaplatenia v New Yorku sa zatiaľ už šíri hospodárstvom. Samosprávy po celej Amerike a dokonca v zahraničí zrazu ťažko predávajú svoje dlhopisy. Keď trh s komunálnymi dlhopismi vysychá, vyschnú aj peniaze pre verejných zamestnancov,

projekty a podobne. Dominový efekt už začal, ale naše odhalenia vopred im zatiaľ sťažili jeho zvýrazňovanie. Môžete si však byť istí, že slovu „default“ nepridelili jeho dnešné desivé súvislosti tak starostlivo bez účelu. Možno ho všetci uvidíme už o niekoľko dní. Čoskoro sa očakáva súdne rozhodnutie o ústavnosti takzvaného moratória New Yorku. Ak ho vyhlásia za protiústavné, výsledkom bude finančný chaos v meste, ktorý rýchlo označia za „default“.

Existuje celá séria ďalších takýchto časovaných bômb a všetky tikajú. Keď nastane presne vhodný čas, bratia Rockefellerovci môžu spustiť tú, ktorá bude najporuke. Keď to urobia, výsledky budú rovnaké bez ohľadu na presné načasovanie. S týmito vedomosťami dúfam, že ste podnikli potrebné kroky na ochranu, aké som opísal v AUDIO BOOK č. 1 „AKO SA CHRÁNIŤ POČAS PRICHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ DEPRESIE A TRETEJ SVETOVEJ VOJNY“.

Medzitým zostáva postupnosť označením krokov bratov Rockefellerovcov. Ak napríklad sledujete burzu, nepadnite do pasce pripisovania veľkého významu každodenným pohybom nahor a nadol. Záleží na medzimesačnom trende, a ten smeruje nadol. Burzový krach sa skutočne začal v júli 1975, ako som povedal, ale zatiaľ sa Rockefellerovcom nehodí, aby to bolo všetkým zrejmé. Namiesto toho celý trh klesá v postupných, takmer nepostrehnuteľných fázach. Rúca sa spomalene ako zlý sen.

Väčšina ľudí, teda tí, ktorí sa nešpecializujú na burzu a finančné záležitosti, medzitým vo všeobecnosti sleduje sotva viac než priemyselný priemer Dow Jones. Na newyorskej burze sa obchoduje s takmer dvetisíc akciami, ale index Dow je priemerom iba tridsiatich. Vybrali ich, aby reprezentovali celý trh za predpokladu neprítomnosti manipulácie. Tento predpoklad však už nie je správny. Manipulácii cien týchto tridsiatich akcií sa venuje mimoriadna pozornosť. Skutočné správanie trhu tak môže zostať pred širokou verejnosťou úplne skryté. Kdekoľvek je zapojený človek, preteky sa dajú zmanipulovať.

Pri pohľade na menový obraz sa práve uskutočnil vývoj, ktorý som prvýkrát odhalil v apríli tohto roka. Na „Medzinárodnej konferencii o zlate a menách“ v roku 1975 tu vo Washingtone, D.C., som zverejnil dôverné informácie, že Sovietsky zväz čoskoro vydá medzinárodný zlatý rubeľ. Pred niekoľkými dňami sa to stalo. Sovietsky zväz zaviedol svoj „červonec“, desaťrubľovú zlatú mincu. Nesie rok 1975 a vyrazili iba 250 000 kusov. Z toho 50 000 už je tu v Spojených štátoch zo 125 000, ktoré sem majú byť odoslané. Podľa sovietskeho zákona z roku 1923 ide o zákonné platidlo, a preto je konvertibilné. Táto nová zlatá minca je prvým pokusom Rusov za päťdesiatdva rokov preniknúť na svetový trh so zlatými mincami a priamo konkurovať juhoafrickému krugerrandu. Červonec má približne štvrtinu veľkosti a hodnoty krugerrandu, čo znamená, že Južná Afrika bude musieť prijať konkurenčné opatrenia.

Ďalšou veľkou udalosťou, údajne menovou, je takzvaná menová konferencia na zámku Rambouillet pri Paríži koncom minulého mesiaca. Bol to summit veľkej šestky: Spojených štátov, Francúzska, Británie, západného Nemecka, Talianska a Japonska. Všimnite si však, že Kanada tam nebola, a to z veľmi dobrých dôvodov.

Najprv poviem, čo sa stalo, a potom vysvetlím, prečo sa to stalo, čo je oveľa dôležitejšie.

Minister financií Simon cestou späť zo stretnutia, ktoré sa konalo počas víkendu okolo 16. novembra 1975, povedal, že okrem iného dosiahli kompromis o výmenných kurzoch. Francúzsko chcelo pevné kurzy, zatiaľ čo Spojené štáty presadzovali pokračovanie „voľného“ plávania. Dosiahnutý kompromis je presne taký, ako som vám hovoril: stabilné,

ale pružné výmenné kurzy. Rozhodli sa ich nazvať „riadeným plávaním“. Simon tiež povedal, že dúfa, citujem: „Dohodu schvália na medzinárodnom stretnutí v januári a Kongres ochotne schváli potrebné zmeny článkov upravujúcich fungovanie Medzinárodného menového fondu.“

> „Riadené plávanie“ však z právneho hľadiska nevyžaduje zmenu článkov upravujúcich MMF, pokiaľ nemení paritnú hodnotu zlata. Pripravuje sa teda systém takzvaných „stabilných, ale pružných výmenných kurzov“ nepriamo viazaných na paritnú hodnotu zlata. V mesačnom audio liste č. 5 z októbra 1975 som odhalil plán znovu stanoviť zlato na približne 195 dolárov za uncu. Stále sa drží svojho smeru. V podstate to bude ďalšia devalvácia dolára a oficiálna cena zlata 42,22 dolára sa začiatkom budúceho roka zruší. Pamätajte, že súkromné trhy so zlatom sa nezatvoria. Po tomto kroku súkromné ceny zlata prekročia hranicu 195 dolárov. Spustí sa preskakovanie úrovní, ktoré bude cenu zdvíhať vyššie a vyššie. Proces zosilní prichádzajúca vojna a celosvetové hospodárske problémy. Davidova zlatá raketa napokon odštartuje. Päťdesiat miliónov uncí zlata, ktoré má MMF predať, sa však nikdy nedostane na súkromný trh. Pôjde namiesto toho centrálnym bankárom prostredníctvom predaja, aukcie alebo navrátenia. Päť miliónov uncí vrátených Spojeným štátom sa použije na pokus pokračovať v zakrývaní škandálu vo Fort Knox spolu so zlatom, ktoré CIA teraz pašuje do krajiny do súkromných pokladní bratov Rockefellerovcov.

Najväčšia otázka Rambouillet je: prečo Spojené štáty pristúpili na kompromis? Odpoveďou je, že systém „voľného plávania“ by bol príliš nekontrolovateľný počas nadchádzajúcej obmedzenej jadrovej vojny proti arabským krajinám OPEC, ktorej začiatok sa cieli na koniec februára 1976, iba o dva mesiace. Spojené štáty preto museli pristúpiť na kompromis, aby dokončili prípravy na vojnu.

To, čo vám hovorím, priatelia, je vojenské tajomstvo, alebo ním bolo, kým som ho minulý mesiac podrobne neodhalil v audio liste č. 6. Kódovým názvom tohto vojenského útoku je, mimochodom, „OPERÁCIA COBRA“ a prípravy rýchlo postupujú. Prvý oddiel elitných amerických námorných pešiakov už je v Nemecku, pripravený na rýchle nasadenie na Sinaji, kde vojna vypukne. Príprava zinscenovanej provokácie na zapálenie konfliktu, teda útoku na takzvaných amerických poradcov na Sinaji, neustále pokračuje. Iba dnes, 21. decembra 1975, sa vykonal najnovší krok, keď skupina podporovaná CIA podnikla provokatívny útok na ministrov ropy OPEC v ich sídle vo Viedni v Rakúsku. Má to postupne viesť k odvetným akciám proti Američanom umiestneným na Sinaji.

Téma 3 - Aliancia korporátneho a štátneho socializmu a jadrová vojna

Teraz stručne prejdem k téme č. 3. Ako som vysvetlil minulý mesiac, obmedzená jadrová vojna, ktorá sa má čoskoro začať na Blízkom východe, je iba časťou oveľa širšieho obrazu. Bratia Rockefellerovci majú plány s Indiou, zatiaľ čo Sovietsky zväz obracia oči na Čínu. O Afriku bohatú na zdroje majú záujem Rockefellerovci aj ich sovietski spojenci. Skutočným bojiskom pripravovanej vojny je teda Ázia. Po uzavretí ropných vrtov OPEC jadrovým úderom bude ruské západné krídlo, Európa, ochromené. Afriku ľahšie dorazí partizánska vojna, ktorá tam už prebieha. Japonsko hladné po rope sa vrhne do náručia komunistickej Číny, ktorá, mimochodom, práve oznámila schopnosť ropu vyvážať. Pripraví sa pôda veľkej ázijskej vojne, ďalšiemu kolu krvavej hry celosvetového monopolu. Stratégiu som podrobne uviedol v mesačnom audio liste č. 6 minulý mesiac. Teraz však chcem iba poukázať na základnú povahu toho všetkého.

Je to, priatelia, SNAHA O KONTROLU: kontrolu ľudí, zdrojov a celého sveta. Navyše je výsledkom bezbožnej aliancie štátnych socialistov v Sovietskom zväze a korporátnych socialistov v Spojených štátoch, bratov Rockefellerovcov a ich klientskych nasledovníkov.

Mnohí si Rockefellerovcov mýlia s kapitalistami, ale nimi vôbec nie sú. Davida Rockefellera napríklad citujú: „Verím v podnikateľský systém.“ Nehovorí však „slobodný“, a už vôbec nie „konkurenčné podnikanie“. Celé Rockefellerovo impérium stojí na presnom opaku: monopoloch a trustoch. Ich veľké nadnárodné korporácie sú dômyselným nástrojom na zbavenie sa oddanosti akejkoľvek krajine. Spoločne sú už mocnejšie než väčšina štátov. Rockefellerovci sú, vidíte, korporátni socialisti. Korporátny a štátny socializmus nie sú ničím iným než dvoma stranami tej istej mince. Obe vedú k tomu istému: diktatúram alebo takmer diktatúram, ktoré umožňujú veľmi malej skupine ľudí ovládať všetkých ostatných. Keď to pochopíte, aliancia Rockefellerovcov a Sovietov vás už nebude prekvapovať. Ani fakt, že ruskú revolúciu v roku 1917 financovali Rockefellerove záujmy.

Aj štátny socializmus nacistického Nemecka do toho zapadá, pretože bol iba ďalšou verziou rovnakého vzorca. Vo všetkých týchto prípadoch, aj v mnohých ďalších, ktoré dnes vidíme, korporátno-socialistické impérium bratov Rockefellerovcov výdatne získava nerastné bohatstvo, ropu a ďalšie odmeny výmenou za spoluprácu so štátnym socializmom.

Preto minister zahraničných vecí Henry Kissinger, Rockefellerov agent už vyše dvadsať rokov, obhajuje Sovietsky zväz proti obvineniam z podvádzania pri takzvanej dohode SALT o obmedzení zbraní, ale svojmu odchádzajúcemu veľvyslancovi v Kanade dovolí verejne obviniť nášho najbližšieho suseda, že „už nie je spoľahlivý a nemožno mu veriť“. Kissinger nehovorí za vás ani za mňa, ale za bratov Rockefellerovcov. Pre nich je Rusko spojenec a priateľ, zatiaľ čo naši blízki kanadskí priatelia sú „nepriateľ“, ľudia, ktorým nemožno veriť. Kanadská vláda totiž teraz vie, čo sa pripravuje, a podniká všetky potrebné kroky na prečkanie búrky. Nechce sa podieľať na prichádzajúcej vojne, menovom chaose ani na zvyšku a súkromne to Kissingerovi úplne jasne povedala. Kanada sa preto stala „nespoľahlivou“, čo znamená mimo kruhu pevnej Rockefellerovej kontroly. Bravo, Kanada! Nech ešte dlho pokračuje vo svojom nezávislom smerovaní.

Chamtivé previnenia bratov Rockefellerovcov a ich spojencov sa napokon stanú príčinou ich pádu. Už teraz Nelson Rockefeller aj Henry Kissinger sami seba odsúdili na smrť

manipuláciou s časťou zlata odobratého z Fort Knox. Bolo kontaminované rádioaktívnym superjedom z plutónia-239 a teraz sú ním kontaminované aj ich telá. Hoci oni a zvyšok Rockefellerovej organizácie môžu uspieť v zničení našej republiky, AK NEBUDEME KONAŤ, dlho si to neužijú. Aká poetická spravodlivosť! Ich dávka je ešte silnejšia než tá, ktorú dostali kongresmani a novinári pri návšteve depozitára v septembri 1974. Áno, obrovské impérium bratov Rockefellerovcov a ich spojencov sa napokon roztrhá zvnútra a možno pritom zničí svet. Ale dovtedy, AK NEBUDEME KONAŤ TERAZ, príde nevýslovné utrpenie miliónov: nás samých, našich detí a pravdepodobne aj ich detí. Môžeme vari nečinne sedieť a dovoliť to? Alebo budeme konať TERAZ, kým ešte môžeme, a vezmeme späť oprávnenú kontrolu nad vlastnými osudmi? Pre mňa môže existovať iba jedna voľba a dúfam, že aj pre VÁS.

Do budúceho mesiaca, tu je Dr. Beter. Všetkým vám želám požehnané Vianoce a zdravý, šťastný, svätý nový rok. Nech Boh žehná každému z vás.

Dr. Peter David Beter – Audio list č. 08

21. januára 1976

Slovenský preklad z anglického prepisu. Preklad vyhotovený 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Nasleduje úplný preklad historického prejavu a vloženého otvoreného listu. Tvrdenia, obvinenia a predpovede patria autorom pôvodného textu; preklad ich neoveruje ani nepotvrdzuje. Dobové časové odkazy, čísla, adresy a ceny zostávajú zachované. Pasáže o plutóniu a zdraví sú súčasťou historického textu, nie súčasným zdravotným odporúčaním. AUDIO LETTER® je označenie pôvodnej série spoločnosti Audio Books, Inc. Redakčná poznámka s údajmi z roku 1981 pochádza z predlohy.

Úvod

Ahojte všetci, tu je Dr. Beter. Dnes je 21. januára 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST č. 8.

Keď začíname oslavovať dvojsté výročie našej nezávislosti, zamyslime sa na chvíľu nad našou minulosťou. Z rozsiahlej divočiny vytvoril náš ľud národ s ohromujúcou rýchlosťou. Naši predkovia založili národ s najvyššou a najstabilnejšou formou samosprávy, akú kedy človek vymyslel. Bola jedinečná na celom svete: návod na slobodu, dostatočne jednoduchý na to, aby mu rozumel každý, a predsa skutočne geniálne dielo. Niet divu, že už od našich prvých dní ako nezávislého národa boli oči celého sveta upreté na SPOJENÉ ŠTÁTY AMERICKÉ.

To, čo sa spočiatku nazývalo naším ušľachtilým experimentom, dosiahlo veľkolepý úspech a americká zástava slobody sa stala symbolom nádeje pre utláčané národy všade na svete.

Stalo by sa niečo z toho bez jasnej vlasteneckej vízie našich otcov zakladateľov? Mohlo by sa to uskutočniť bez odvahy Georgea Washingtona, ktorý v roku 1776 viedol slávny prekvapivý útok proti omnoho silnejším britským jednotkám v Trentone? Mali by sme svoju inšpirovanú a inšpirujúcu ÚSTAVU, keby výzva Benjamina Franklina na modlitbu neprelomila patovú situáciu v otázke zastúpenia na ústavnom konvente vo Filadelfii v roku 1787? Mohli by sme vôbec mať vládu, ktorá citlivo vníma želania ľudu, keby pokoru našich prvých vodcov nahradilo arogantné chvastanie, aké predvádzajú naši dnešní skorumpovaní vládcovia? A mali by sme taký národ, akým sme, keby naši otcovia zakladatelia verili v internacionalizmus, ktorý dnes presadzujú bratia Rockefellerovci?

Čo by dnes povedali naši otcovia zakladatelia, keby videli, ako zasahujeme do záležitostí iných krajín? Čo by si pomysleli o nesmiernych obetiach, ktoré priniesli, keby videli, ako naši dnešní vládcovia na naše vlastné náklady budujú iný národ, aby sa stal naším otrokárskym pánom?

Všetkým by nám prospelo opäť sa vrátiť k vlasteneckým slovám Georgea Washingtona v jeho rozlúčkovom prejave vo funkcii prezidenta. Svojim krajanom radil rozvíjať obchodné vzťahy s cudzími národmi s čo najmenším politickým prepojením. Neodrádzal od samotných obchodných vzťahov a nenamietal ani proti dočasným spojenectvám s cudzími národmi, keď sú potrebné v núdzi. Dal nám však jasné a dôrazné varovanie, ktoré má pre nás dnes naliehavý význam. Citujem:

> „Vyhýbať sa trvalým spojenectvám s ktoroukoľvek časťou zahraničného sveta.“

Riadia sa dnes týmto pravidlom naši rockefellerovskí vládcovia a ich závislí prívrženci?

Od roku 1917 je Rockefellerovo impérium spojencom Sovietskeho zväzu, s ktorým máme byť proti svojej vôli zlúčení, pričom napokon budú za volantom Sovieti! Ako som vysvetlil minulý mesiac a často rozoberal aj pri iných príležitostiach, my, ľud, sme obeťami spojenectva medzi štátnym socializmom v Rusku a korporátnym socializmom tu u nás pod vedením bratov Rockefellerovcov. A, priatelia, nejde o neformálne usporiadanie. Prinajmenšom od začiatkov Eisenhowerovej administratívy, ktorú v skutočnosti zo zákulisia riadil Nelson Rockefeller, existuje smernica Bieleho domu, ktorú vám teraz odhalím po prvý raz. Je krátka, ale vôbec nie príjemná. Za jeden z hlavných cieľov federálnej politiky stanovuje, citujem:

> „Zmeniť život v Spojených štátoch tak, aby sa dal pohodlne zlúčiť so životom v Sovietskom zväze.“

Priatelia, prezidenta Forda alebo kohokoľvek iného v Bielom dome nielen vyzývam, ale priam provokujem, aby pod prísahou poprel existenciu tejto smernice. Neurobia to, pokiaľ sa nestali takými zúfalými, že sú ochotní riskovať akýkoľvek bluf, pretože mám prístup k listinným dôkazom o tejto záležitosti, ktoré by ich mohli okamžite usvedčiť z krivej prísahy a viesť k ústavnej obžalobe a odvolaniu z funkcie, prípadne k väzeniu.

Áno, priatelia, táto krátka smernica Bieleho domu – citujem: „Zmeniť život v Spojených štátoch tak, aby sa dal pohodlne zlúčiť so životom v Sovietskom zväze“ – je kľúčom k celej našej dnešnej domácej a zahraničnej politike. Vysvetľuje, prečo sme sa stali továrňou pre Sovietsky zväz. Vysvetľuje, prečo sa toľko nadnárodných korporácií používa na budovanie sovietskeho hospodárstva a súčasné oslabovanie nášho vlastného. Vysvetľuje, prečo sú mnohé obrovské nadácie ovládané Rockefellerovcami, oslobodené od daní a pracujúce týmto smerom, chránené pred stíhaním za svoje očividné porušovanie zakladacích listín. Vysvetľuje, prečo banky a finančné inštitúcie ovládané Rockefellerovcami tak cieľavedome financujú sovietsky kolos na účet amerických daňovníkov.

Niet sa veľmi čo čudovať, že biológ a nositeľ Nobelovej ceny George Wald v článku spred roka o nekontrolovanej moci nadnárodných korporácií povedal, citujem: „Preto sa nijaký národ nepodobá Spojeným štátom tak veľmi ako Sovietsky zväz.“

Spoluobčania, je nevyhnutné, aby sme zastavili toto strašné skĺzavanie späť do tyranie. Ak máme prežiť ako slobodný ľud aj po tomto roku dvojstého výročia, my, ľud, musíme povstať a prinútiť vládu, ktorá nám patrí, aby sa znova obrátila vpred, k stále novým a stále sviežim ideálom a zásadám, ktoré stáli pri zrode nášho veľkého národa. Som absolútne presvedčený, že to ešte môžeme urobiť, AK BUDEME CHCIEŤ.

Minulý mesiac som nahral AUDIO KNIHU č. 6 s názvom „ČO MÔŽEME UROBIŤ, ABY SME ZACHRÁNILI AMERIKU“, aby som vysvetlil stratégiu, o ktorej verím, že môže a dokáže splniť túto úlohu. A už teraz pozorní občania po celej Amerike počúvajú toto posolstvo, púšťajú sa do práce a prichádzajú s návrhmi. Ak sa do tejto úlohy zapojíte aj VY, dokážeme to. Medzitým vás chcem naďalej informovať, proti čomu stojíme, ako sa udalosti vyvíjajú a aké plány sa pripravujú v zákulisí. Preto vám dnes chcem hovoriť o troch témach, ktoré všetky odrážajú úsilie zlúčiť život v Amerike so životom v Sovietskom zväze.

Téma č. 1 – Naše obvinenia pre občiansku obžalobu v súvislosti s utajovaním dvojitého škandálu vo Fort Knox

Téma č. 2 – Pokrok a problémy Rockefellerovcov v ich úsilí stiahnuť naše hospodárstvo na sovietsku úroveň

Téma č. 3 – Takzvané „uvoľňovanie napätia“ a ignorované prorocké varovania Georgea Washingtona

Téma č. 1 – Naše obvinenia pre občiansku obžalobu v súvislosti s utajovaním dvojitého škandálu vo Fort Knox

Je nevyhnutné, aby som dnes venoval osobitnú pozornosť prvej téme, ale zvyšné dve rozoberiem čo najúplnejšie v čase, ktorý na ne zostane.

Takmer pred dvoma rokmi, v apríli 1974, som počas výpovede pred podvýborom Výboru Snemovne reprezentantov pre bankovníctvo a menu po prvý raz odhalil, že zo skladu drahých kovov vo Fort Knox bolo vykradnuté zlato. Bol som pripravený predložiť dôkazy na podporu svojich obvinení, ale neurobilo sa vôbec nič! Keď ma Kongres sklamal, obrátil som sa so svojím príbehom na verejnosť prostredníctvom prednášok, rozhlasových diskusných relácií a uverejnenia svojich obvinení v celoštátnom týždenníku. Pod tlakom verejnosti vláda reagovala spustením dôkladne zorganizovaného utajovania, oveľa rozsiahlejšieho a závažnejšieho než utajovanie škandálu Watergate, ktorý zbavil úradu nášho posledného zvoleného prezidenta.

Samotné utajovanie sa začalo 23. septembra 1974 starostlivo zinscenovanou návštevou členov Kongresu a novinárov vo Fort Knox. Následné utajovanie som podrobne opísal okrem iného v AUDIO KNIHE č. 2 „ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX A ČO PRE VÁS ZNAMENÁ“. Od júna 1975 vám tiež priebežne prinášam nové informácie prostredníctvom mesačného AUDIO LISTU. V októbri 1975 som odhalil to, čo som sa práve vtedy dozvedel a čo robí zo situácie vo Fort Knox „dvojitý“ superškandál: prítomnosť približne 60 libier rádioaktívneho kvapalného superjedu vyrobeného zo smrtiaceho plutónia-239 v centrálnom jadrovom trezore skladu drahých kovov vo Fort Knox. Nádoby s jedom, ktoré tam CIA umiestnila v roku 1968, korodujú a unikajú čoraz rýchlejšie, čím ohrozujú zdravie a dokonca životy miliónov Američanov na juhovýchode Spojených štátov.

Reakcia vlády na túto druhú, omnoho závažnejšiu polovicu škandálu vo Fort Knox bola rovnaká ako na prvú: UTAJOVANIE. V posledných mesiacoch som vysvetlil, ako sa najprv senátor Frank Church a potom kongresman Otis Pike, predsedovia spravodajských výborov Senátu a Snemovne reprezentantov, stali účastníkmi utajovania plutóniového škandálu vo Fort Knox; a ako vládni úradníci používajú byrokratické nezmysly, aby sa vyhli priamym a čestným odpovediam o tejto situácii.

Teraz sa však utajovanie škandálu vo Fort Knox ešte zhoršuje. Nedávno vstúpilo do novej fázy otvoreného klamania a zastierania dôkazov týkajúcich sa mojich obvinení. Hrajú vabank a bod, z ktorého niet návratu, prekročili už dávno. Rovnaké vládne taktiky klamania a podvádzania, ktoré sú bežnou praxou v Sovietskom zväze, do ktorého máme byť začlenení, sa teraz používajú tu v Spojených štátoch. Sú tu oveľa účinnejšie než v Rusku, pretože Američania sa na rozdiel od sovietskych občanov ešte nenaučili očakávať, že im ich vláda bude neprestajne klamať. Doteraz bolo hlavným postupom pri utajovaní

vyhýbanie sa odpovediam, ale teraz je čoraz zjavnejšia atmosféra zúfalstva na strane vinníkov. Minister financií William Simon po prvý raz urobil osudovú chybu: skutočne klamal, a navyše písomne, o zásadnej záležitosti – o existencii centrálneho jadrového trezoru skladu drahých kovov vo Fort Knox. V minulosti sme vládu vyzvali, aby jeho existenciu potvrdila alebo poprela. Identifikovali sme ho nielen názvom „centrálny jadrový trezor“, ale aj opisom, aby sme vylúčili akékoľvek nedorozumenie spôsobené terminológiou.

V liste môjmu priateľovi z 10. decembra 1975 Simon uviedol, citujem:

> „Tvrdenie, že plutónium-239 je alebo niekedy bolo uložené vo Fort Knox v centrálnom jadrovom trezore, je nepravdivé a armáda práve vykonala rozsiahle testovanie skladu drahých kovov a nezistila nijaké známky rádioaktivity. Mal by som dodať, že nič také ako centrálny jadrový trezor neexistuje.“

Všimnite si, že Simonovo popretie prítomnosti plutónia-239 v sklade je priamo spojené s popretím existencie centrálneho jadrového trezoru. Samozrejme, ak centrálny jadrový trezor neexistuje, nemôže obsahovať plutónium-239! Na druhej strane však, ak chcete veriť, že jeho popretie plutónia je pravdivé, musíte veriť aj tvrdeniu, že v sklade nijaký centrálny jadrový trezor neexistuje. Ak by klamal o jednom, klamal by aj o druhom.

S týmto na pamäti si teraz vypočujte úryvok z ďalšieho listu. Tento napísal jednému z mojich spolupracovníkov generálporučík vo výslužbe John L. Ryan mladší, bývalý veliaci generál vo Fort Knox. Generál Ryan pravdepodobne vie o sklade viac než ktokoľvek iný, kto kedy velil Fort Knox. Absolvoval tam dve služobné pôsobenia, než sa po tretí raz vrátil ako veliaci generál. A keď sa v roku 1937 zlato prvýkrát prevážalo do Fort Knox na uskladnenie, práve jemu zverili riadenie samotného fyzického presunu prichádzajúceho zlata do skladu. O spornom centrálnom jadrovom trezore hovorí, citujem:

> „Keď používam slovo ‚trezor‘, myslím tým centrálne jadro skladu, kde boli uložené zlaté tehly. Tento trezor sa nachádzal pod úrovňou terénu a vstúpiť doň bolo možné iba cez špeciálne skonštruované dvere bankového typu, ktoré sa otvárali k skrutkovému výťahu. Tieto dvere boli v prijímacej a expedičnej časti skladu. Prijímacia a expedičná miestnosť bola nad úrovňou terénu. Trezor bol pod úrovňou terénu. Okolo vlastného trezoru, čiže centrálneho jadra, viedla pod úrovňou terénu chodba. Pozdĺž tejto chodby sa nachádzalo niekoľko komôr pripomínajúcich cely. Z tejto chodby nebolo možné vstúpiť do trezoru.“

Priatelia, návštevníci v septembri 1974 videli iba chodbu s jej komorami. Generál Ryan jednoznačne potvrdzuje existenciu centrálneho jadrového trezoru, kde malo byť zlato, ak tam vôbec nejaké bolo. A ako jeho list objasňuje, návštevníci v roku 1974 nemali možnosť dozvedieť sa o ňom, keď prechádzali chodbou a pozerali sa do malých komôr, o ktorých ste počuli a čítali v správach.

Takéto nehanebné klamanie je samo osebe dosť zlé, ale narastajúce zúfalstvo bratov Rockefellerovcov a ich prisluhovačov v súvislosti s Fort Knox už prekračuje obyčajné klamanie. Keď hrozí odhalenie mimoriadne škodlivého tajomstva, bežnou praxou je odviesť od neho pozornosť a zahmliť problém zámerným odhalením niečoho iného: niečoho omnoho menej závažného a nebezpečného než skrývané tajomstvo, ale dostatočne šokujúceho na to, aby to uspokojilo hlad verejnosti po pravde.

Pri našej dnešnej úplne manipulovanej vláde je dobré riadiť sa týmto pravidlom: keď sa odhalí niečo, čo vyzerá skutočne škodlivo, spýtajte sa sami seba: „Prečo to púšťajú von? Od čoho horšieho sa snažia odviesť moju pozornosť?“ Napríklad senzačné odhalenia senátora Churcha z minulého leta o smrtiacich toxínoch z mäkkýšov a podobných látkach presvedčili mnohých, že sa dozvedeli celú škaredú pravdu o previneniach CIA. V skutočnosti však zakrýval to, čo vedel o šialenom jadrovom superjede vo Fort Knox – o niečom tisíckrát horšom než všetko, čo odhalil.

Teraz bola rovnakým spôsobom spustená kampaň na utajenie úniku superjedu z plutónia-239 z Fort Knox, a je to hrozné. Pred niekoľkými dňami, 12. januára 1976, nákladné auto prevážajúce rádioaktívny odpad „náhodou“ havarovalo vo východnom Kentucky, priamo v srdci oblasti, ktorú teraz najviac postihuje únik rádioaktívneho jedu z Fort Knox. Zo 32 sudov s odpadom na aute spadlo 14 a osem z nich sa rozbilo a ich obsah unikol. Miestne novinové články obsahovali obvyklé uistenia, že nehrozí nijaké nebezpečenstvo, že všetko bolo vyčistené a podobne, ale k úniku došlo.

Len o šesť dní neskôr, 18. januára, priniesli noviny veľké články o ďalšom údajnom probléme s únikom rádioaktívneho odpadu v Kentucky.

Nákladné auto, ktoré som práve spomenul, smerovalo na skládku jadrového odpadu v Maxey Flats v Kentucky, používanú od roku 1963. A teraz sa zrazu dozvedáme, že aj tam dochádza k úniku. Federálni vyšetrovatelia, tí úžasní strážcovia, ktorým máme dôverovať a obdivovať ich, tvrdili, že rádioaktívny odpad v oceľových, drevených a dokonca kartónových sudoch sa jednoducho hádzal do jám a zasypával zeminou. A po dvanástich rokoch práve teraz náhle zistili, že časť unikla a šíri sa pôdou, vodou a vzduchom. Štúdia Všeobecného účtovného úradu síce poskytuje štandardné uistenie, že nehrozí bezprostredné nebezpečenstvo, ale odporúča urýchlený program na nápravu situácie a vytvorenie systematických noriem bezpečného zneškodňovania rádioaktívneho odpadu.

Prečo však všetky tieto náhle obavy z úniku rádioaktívnej kontaminácie? A prečo sa pozornosť pri skutočných prípadoch úniku zhodou okolností sústreďuje na Kentucky? Veď inde v Spojených štátoch existujú oveľa závažnejšie problémy tohto druhu, napríklad v štáte New York. Tak prečo Kentucky? Z dvoch dôvodov, priatelia. Po prvé využívajú túto príležitosť na pokračovanie jadrového „podvodu“, ktorým vás roky klamú, keď vás aj pri únikoch jadrového odpadu uisťujú, že sa v skutočnosti nemusíte obávať. Ešte dôležitejšie však je, že som minulý mesiac v mesačnom AUDIO LISTE č. 7 priamo vyzval federálnu vládu, aby moje obvinenia dokázala alebo vyvrátila. A podrobne som uviedol spravodlivý, objektívny spôsob, ako to urobiť. To, čo sa teraz deje, je ich odpoveďou na moju výzvu. Šírením správ o iných druhoch únikov rádioaktívneho odpadu v širšom okolí Fort Knox, a možno aj zámerným spôsobovaním takýchto únikov – ako pri nehode nákladného auta – horúčkovito manipulujú s dôkazmi.

Program, ktorý som navrhol, teda meraniami mimo areálu zisťovať únik zo skladu drahých kovov vo Fort Knox, by podľa ich terajšieho možného argumentu už nič jednoznačne nedokázal o mojich obvineniach pre tieto ďalšie rádioaktívne úniky, ktoré boli údajne tiež zrazu objavené v tom istom regióne. Ja osobne by som rád videl celú záležitosť Fort Knox raz a navždy uzavretú a viem, že aj vy. Viem, že moje obvinenia týkajúce sa zlata a plutóniového jedu sú pravdivé. Ale čisto hypoteticky, AK by som sa mýlil, radšej by som chcel, aby mi poctivo dokázali omyl v ktoromkoľvek alebo vo všetkých bodoch a aby som sa stal terčom posmechu, než aby sa obavy amerického ľudu z tejto veci takto donekonečna naťahovali.

Nech je pravda akákoľvek, chcem, aby ste ju poznali. Rockefellerovskí prisluhovači vo vláde však až príliš dobre vedia, že pravda je presne taká, akú som vám povedal, a nechcú, aby ste ju poznali. Urobia čokoľvek a všetko, aby sa zachránili, bez ohľadu na to, koľko ďalších ľudí pritom odsúdia na záhubu. A tak, priatelia, toto je krutá skutočnosť za uhladenou maskou našej federálnej vlády ovládanej Rockefellerovcami. My, ľud, musíme vyvinúť tlak, ktorý povedie k poctivému vyšetreniu a náprave týchto vecí.

Spojené štáty sú pod palcom moderných zločincov. Ak ich nepostavíme pred spravodlivosť, privedú nás a naše deti do úplnej skazy. Kongres Spojených štátov zatiaľ nepovažoval za vhodné ani len posúdiť moje obvinenia týkajúce sa zlata, plutónia či čohokoľvek iného! Problém nie je v tom, že nemám dôkazy, ale že ich mám priveľa. To isté platí pre ministerstvo spravodlivosti, Všeobecný účtovný úrad, Biely dom a tak ďalej, a tak ďalej.

Nedávno nám však jeden kongresman, ktorý v apríli 1974 počul moju výpoveď v Kongrese o chýbajúcom zlate vo Fort Knox a ktorý v septembri 1974 navštívil Fort Knox, dal malú príležitosť – či už vedome, alebo nevedome. Jeho voliči naňho neustále naliehali, aby im dal odpovede o Fort Knox. V nedávnych odpovediach, ktoré mi boli postúpené, nás v podstate vyzval, aby sme urobili presne to, o čo sa snažíme takmer dva roky: predložili svoje obvinenia a dôkazy pred príslušným právnym fórom. Našou odpoveďou je šesťstranový „otvorený list“ môjho schopného vlasteneckého spolupracovníka, pána Edwarda Durella z Berryville vo Virgínii. List je adresovaný kongresmanovi Johnovi B. Conlanovi z Arizony. Je však otvorený, pretože na základe doterajších skúseností máme len málo dôvodov na optimizmus, že urobí niečo konštruktívne, pokiaľ ho k tomu neprinúti tlak verejnosti.

List predkladá obvinenia, ktoré sa úplne zhodujú, dokonca aj svojou právnou formou, s obvineniami v ústavnej obžalobe prezidenta Nixona zo strany Snemovne reprezentantov. Je to právny dokument a VY ste celoštátna veľká porota. Podľa našej ÚSTAVY sme napokon práve my, ľud, najvyššou ľudskou autoritou v našej krajine a JE NA VÁS rozhodnúť. Zaslúžia si naše obvinenia otvorené, úplné a poctivé vyšetrenie pred príslušným právnym fórom, alebo nie? Ak áno, JE NA VÁS podať „občiansku obžalobu“ tým, že budete od svojich zvolených zástupcov žiadať zabezpečenie právneho fóra prostredníctvom vyšetrovania Kongresu alebo formálneho konania pred veľkou porotou.

Teraz nasleduje list pána Durella kongresmanovi Conlanovi z Arizony. Od tohto miesta až po podpis pána Durella budem citovať z listu. List pána Durella je datovaný 7. januára 1976:

Otvorený list Edwarda Durella

> „Vážený pán Conlan,

Vaše listy z 5. decembra 1975 pani Mary Barrowovej a pánovi Artovi Bentleymu, obom z Lake Havasu City v Arizone, mi boli zaslané na vyjadrenie. Preto píšem priamo Vám a kópie posielam im aj ďalším zainteresovaným stranám.

Vo svojom liste pani Barrowovej okrem iného uvádzate, citujem: ‚Veľké poroty sa zostavujú na vyšetrovanie trestnej činnosti‘ a že ak, citujem: ‚Vy osobne máte dôkazy o trestných činoch spáchaných v súvislosti so zlatými zásobami nášho národa, prosím, oznámte mi to, aby som Vás mohol priamo spojiť s príslušnými predstaviteľmi ministerstva spravodlivosti Spojených štátov, do ktorých právomoci by táto vec patrila.‘

V liste pánovi Bentleymu okrem iného uvádzate, že hoci máte, citujem, ‚isté pochybnosti' o situácii so zlatom, citujem: ‚Môžem Vás uistiť, že vystavenie akémukoľvek rádioaktívnemu jedu by mi spôsobilo vážne ochorenie. Ani ja, ani nikto iný, kto navštívil Fort Knox, takýmto ochorením netrpel.'

Dovoľte nám najprv odpovedať na Váš list pánovi Bentleymu. V nukleárnej medicíne je všeobecne známe, že ak je človek vystavený žiareniu alfa častíc plutónia, smrť na rakovinu môže prísť v priebehu mesiacov alebo rokov. Všetko závisí od dávky a dĺžky vystavenia. V tejto súvislosti Vám odporúčame obrátiť sa na Dr. Johna Gofmana, bývalého emeritného profesora lekárskej fyziky na Kalifornskej univerzite v Berkeley, alebo si ho vypočuť na hodinovej magnetofónovej kazete, ktorú možno získať od AUDIO BOOKS, INC., P. O. Box 16428, Fort Worth, Texas, 76133; osobitná nahrávka č. 2 stojí 6 dolárov vrátane poštovného.

(Redakčná poznámka – adresa v roku 1981:
The Dr. Beter AUDIO LETTER
Suite 5092, 1629 K Street, N.W.
Washington, D.C. 20006.
Aktuálna cena: 7,50 dolára vrátane poštovného.)

Na tejto nahrávke Dr. Gofman hovorí okrem iného o účinkoch rádioaktívneho jedu.

Navyše v stredovýchodných štátoch došlo za prvých sedem (7) mesiacov tohto roka k viac než 18-percentnému nárastu úmrtí na rakovinu oproti minulému roku, pričom lekárske autority nepoznajú príčinu. Domnievali sa, že v posledných rokoch dosiahli taký veľký pokrok v boji proti rakovine, a preto ich taký prudký nárast v prvých siedmich mesiacoch tohto roka oproti minulému roku práve v tejto oblasti privádza do rozpakov.

Ešte jedna vec o tomto rádioaktívnom jede v sklade drahých kovov Spojených štátov vo Fort Knox, ďalej nazývanom ‚Fort Knox'. Zo zdrojov v spravodajskej oblasti vieme, že tento plutóniový jed bol súčasťou plutónia-239 ukradnutého členmi spravodajskej komunity v roku 1966 a že táto mimoriadne smrtiaca látka bola spracovaná v štyroch závodoch – dvoch v Kentucky, jednom v Severnej Dakote a jednom v Kalifornii – na rádioaktívny kvapalný jed. Dôstojník CIA Harold Leroy White ho potom pod krytím nadnárodnej cementárskej korporácie dopravil po 60 librách do Peru, Panamy, Bolívie a Argentíny. Jediným účelom bolo vyhrážať sa kontamináciou vodovodných systémov, ktoré v týchto krajinách naplánovali a vybudovali Spojené štáty, a tak vyvíjať politický a hospodársky nátlak. Šesťdesiat libier určených na použitie v Argentíne však pán White priviezol späť a uložil do centrálneho jadrového trezoru vo Fort Knox, kde sú uskladnené od konca roka 1968. Nádoby teraz korodujú a spôsobujú únik a kontamináciu celých oblastí východne a juhovýchodne od Kentucky, až po tak vzdialenú Kubu. Táto kontaminácia ohrozuje životy viac než 40 miliónov ľudí v tejto krajine. Môžeme si dovoliť považovať týchto ľudí za obetovateľných?

Federálna vláda teraz verejne priznala naše tvrdenia, že vo Fort Knox sa skladuje ópium a morfín – 150 000 libier ópia a 24 000 libier morfínu. Prečo nechce priznať existenciu plutónia?

Možno preto, že by tým vládu vystavila tisícom súdnych konaní o stovky miliónov dolárov podľa federálneho zákona o nárokoch na náhradu škody a/alebo Priceovho-Andersonovho zákona, zákona o atómovej energii z roku 1954 v znení neskorších zmien, hlavy 42, § 2011 a nasledujúcich, pre, citujem, ‚mimoriadnu jadrovú udalosť', čiže, citujem: ‚akúkoľvek

udalosť spôsobujúcu únik alebo rozptýlenie zdrojového, osobitného jadrového materiálu alebo vedľajšieho produktového materiálu z miesta jeho zamýšľaného uzavretia v množstvách mimo areálu alebo spôsobujúcu úrovne žiarenia mimo areálu, ktorá mala alebo pravdepodobne bude mať za následok značné škody osobám mimo areálu alebo na majetku mimo areálu.‘

A prečo nechce priznať stratu našich zlatých rezerv? Z rovnakých dôvodov: pre súdne konania vrátane trestných. A práve v tejto súvislosti by sme teraz radi nadviazali na Váš návrh pani Barrowovej a vymenovali obvinenia zo závažných trestných činov spáchaných v súvislosti so zmiznutím zlatých rezerv ľudu.

V mene amerického ľudu sa týmto obviňuje ministerstvo financií Spojených štátov – ďalej len ‚ministerstvo financií‘ – z toho, že v rozpore so svojou ústavnou povinnosťou chrániť zlato ľudu a v rozpore so svojou ústavnou povinnosťou dbať na riadne vykonávanie zákonov týkajúcich sa ochrany a úschovy tohto zlata tieto povinnosti nesplnilo. Medzi 1. januárom 1961 a 1. januárom 1974, ako aj pred týmto obdobím a po ňom, sa ministerstvo financií prostredníctvom svojich úradníkov a zástupcov a v súčinnosti s ďalšími osobami v amerických kruhoch finančnej moci zapojilo do konania alebo plánu zameraného na prisvojenie zlata ľudu, ktoré mu bolo zverené do úschovy, s deklarovaným cieľom neoprávneného obohatenia; a do konania alebo plánu zameraného na utajenie, zatajenie a ochranu zodpovedných osôb a na zatajenie existencie a rozsahu ďalších nezákonných tajných činností.

Prostriedky použité na uskutočnenie tohto konania alebo plánu zahŕňali jeden alebo viac z nasledujúcich postupov:

1. Ministerstvo financií neposkytlo pravdivé vyúčtovanie množstva zlata odvezeného zo skladov drahých kovov Spojených štátov v rokoch 1961 až 1968 pod zámienkou ‚dohody o londýnskom zlatom poole‘.

2. Ministerstvo financií neodhalilo skutočné ceny, ak vôbec nejaké boli prijaté, za predaj uvedeného zlata ani mená jeho konečných kupujúcich.

3. Ministerstvo financií neposkytlo pravdivé vyúčtovanie množstva zlata odvezeného zo skladov drahých kovov Spojených štátov v rokoch 1968 až 1974 pod zámienkou pôsobenia výboru ad hoc zloženého okrem iných z predsedu Rady Federálneho rezervného systému, predsedu Rady ekonomických poradcov, predsedu Rady Bieleho domu pre medzinárodnú hospodársku politiku, ministra zahraničných vecí a ministra financií.

4. Ministerstvo financií vydalo vyhlásenie datované 31. augusta 1974, ktoré údajne uvádzalo 24 miliónov uncí zlata spĺňajúceho štandard good delivery vo Fort Knox, hoci minister financií 3. decembra 1974 v skutočnosti priznal, že takýto údaj je nepravdivý alebo zavádzajúci.

5. Ministerstvo financií 9. decembra 1974 bez zákonného oprávnenia odobralo dva milióny uncí zlata z Fondu stabilizácie výmenných kurzov jednoduchým účtovným postupom. O štyri dni neskôr prostredníctvom Správy všeobecných služieb oznámilo, že 6. januára 1975 sa uskutoční aukcia dvoch miliónov uncí zlata v stave ‚ako stojí a leží‘. Navyše sa 30. júna 1975 uskutočnila holandská aukcia zvyšku uvedeného zlata za cenu, ktorú nemožno považovať za najvýhodnejšiu pre amerických daňovníkov.

6. Ministerstvo financií dalo 11. apríla 1975 vydať vyhlásenie, ktoré je nepravdivé alebo zavádzajúce, pretože údajne uvádza všetky zásielky zlata vyvezené z Fort Knox. V skutočnosti tento zoznam okrem iného vynechal zásielku zlata v štyroch (4) návesových súpravách z 20. januára 1965, ktorá obsahovala 1,762 milióna uncí v hodnote viac než šesťdesiatjeden miliónov dolárov (61 000 000 dolárov) pri cene 35 dolárov za trojskú uncu – vtedajšej oficiálnej paritnej hodnote zlata.

7. Ministerstvo financií má vo svojej bezprostrednej držbe a pod kontrolou potrebné kľúče, číselné kombinácie a údaje časového ovládania trezorov, skladov a ich mechanizmov. Má preto najvyššiu povinnosť dbať na riadne plnenie zvereného poslania. Konalo však v rozpore s týmto poslaním a spôsobom podrývajúcim zodpovednú vládu, na veľkú ujmu a zjavnú škodu ľudu Spojených štátov: v súčinnosti s ďalšími pomáhalo a napomáhalo tajnému odstraňovaniu zlata pod rúškom zákonného oprávnenia.

8. Ministerstvo financií vydávalo nepravdivé alebo zavádzajúce vyhlásenia s cieľom oklamať ľud Spojených štátov a presvedčiť ho, že sa uskutočnila dôkladná a úplná prehliadka a audit v súvislosti s tvrdeniami, že Fort Knox neobsahuje významné množstvá zlata a že zlato nie je vyúčtované. Inšpekčná návšteva Fort Knox 23. septembra 1974 ukázala jednu (1) komoru podobnú cele, č. 33, ktorá obsahovala iba tehly medenej farby. Pani Mary Brooksová, riaditeľka mincovne pri ministerstve financií, povedala, citujem: ‚Všetko je tu.‘ Jej vyhlásenie je obdobou takzvaného auditu z októbra 1974, ktorý sa týkal iba troch (3) takýchto komôr vo Fort Knox a ktorého správa mala byť predložená Kongresu 10. februára 1975 – tiež na základe presvedčenia, citujem: ‚Všetko je tu.‘

Navyše inšpekčná návšteva a audit navodzovali dojem, že zlato vo Fort Knox spĺňa štandard good delivery a že zvyšných desať (10) komôr je plných zlata tohto štandardu.

9. Ministerstvo financií zadržiava relevantné a podstatné dôkazy alebo informácie pred americkým ľudom, úplne ignoruje alebo porušuje ústavné právo ľudu vedieť, čo sa stalo s jeho zlatými rezervami, a jeho právo na slobodný prístup k informáciám. Robí tak na účely nesúvisiace s národnou bezpečnosťou, presadzovaním zákonov ani akýmikoľvek inými zákonnými funkciami ministerstva financií: centrálny jadrový trezor vo Fort Knox bol zatajený pred inšpekčnou skupinou, ktorú tvorilo viac než sto pracovníkov spravodajských médií, šesť (6) členov Snemovne reprezentantov a jeden (1) senátor Kongresu Spojených štátov.

10. Ministerstvo financií nezákonne využilo svoju právomoc, aby spôsobilo, že Všeobecný účtovný úrad nesplnil povinnosť dbať na riadne vykonávanie zákonov. Všeobecný účtovný úrad, ktorý je orgánom zákonodarnej moci, bol totiž prinútený mať vo vyúčtovacej komisii na audit údajného zlata vo Fort Knox iba dvoch (2) vlastných pracovníkov, zatiaľ čo ministerstvo financií malo v tej istej komisii trinásť (13) vlastných pracovníkov.

11. Ministerstvo financií od roku 1953 nezabezpečilo každoročnú fyzickú inventúru zlata ľudu. Tým nesplnilo povinnosť dbať na riadne vykonávanie hlavy 31 Zákonníka Spojených štátov, pretože nevykonávalo požadované každoročné fyzické inventúry.

Vo všetkom tomto a v ďalších záležitostiach konalo ministerstvo financií v rozpore so zvereným poslaním a spôsobom podrývajúcim ústavnú vládu, na veľkú ujmu práva a spravodlivosti a na zjavnú škodu ľudu Spojených štátov. Preto takéto konanie alebo plán ministerstva financií prostredníctvom jeho úradníkov, zástupcov a ďalších osôb konajúcich s ním v súčinnosti odôvodňuje predvedenie týchto osôb pred príslušné právne orgány, aby sa zodpovedali z týchto obvinení. Ďalej odôvodňuje navrátenie zlata ľudu, s výnimkou časti

kontaminovanej rádioaktívnym jedom, za ktorú má byť týmto osobám uložené zaplatiť aktuálnu trhovú cenu zlata, a ďalšie primerané opatrenia, ktoré sa za daných okolností budú považovať za spravodlivé a náležité.

Na podporu obvinení Vás upozorňujeme na ČESTNÉ VYHLÁSENIE bývalého kongresmana Franka Chelfa zo 7. apríla 1975, v ktorom pod prísahou okrem iného uvádza, citujem: ‚Vláda Spojených štátov sa z Fort Knox pohybovala potichu ako kostolná myš' a že zlato bolo, citujem, ‚neustále a tajne v pohybe'.

Fort Knox sa nachádza v kongresovom obvode bývalého kongresmana Chelfa. Ďalej pod prísahou uvádza, citujem: ‚V reakcii na moje predchádzajúce žiadosti o informácie o odvoze zlata boli úradníci ministerstva financií zdvorilí a veľmi priateľskí, ale vždy neurčití alebo vyhýbaví.' Pán Chelf už predtým predniesol tie isté obvinenia na pôde Snemovne reprezentantov, ale bez výsledku. (Pozri Congressional Record, strana 15522, 21. augusta 1963.)

Ďalej generálporučík John L. Ryan mladší, americká armáda, vo výslužbe, vo svojej výpovedi 26. septembra 1975 pred kongresmanom Otisom G. Pikom v jeho kancelárii dokázal existenciu centrálneho jadrového trezoru a dokonca ho načrtol. Vzhľadom na to neexistuje nijaký platný dôvod, aby minister financií naďalej popieral existenciu centrálneho jadrového trezoru vo Fort Knox, pokiaľ sa v ňom neskladuje niečo prísne tajné. Pripúšťame, že v šesťdesiatych rokoch mohla byť potrebná určitá miera utajenia, keď bolo všetko zlato vo Fort Knox uložené v centrálnom jadrovom trezore. Prečo však utajovanie teraz, keď hlavný kontrolór 10. februára 1975 uviedol, citujem: ‚K 30. júnu 1974 bolo približne 55 % zlata vykazovaného ministerstvom financií uložených v trinástich (13) zapečatených komorách skladu drahých kovov Spojených štátov vo Fort Knox v Kentucky'?

Ako ďalší dôkaz Vám dávame do pozornosti súvahy dvanástich bánk Federálneho rezervného systému, ktoré vedú účty zlatých certifikátov ako aktívum predstavujúce uvedené množstvo zlata. To sa zase premieta ako záväzok v súvahách ministerstva financií. Tvrdíme však, že tieto účty zlatých certifikátov vykazujú aktíva – zlato – ktoré v trezoroch ministerstva financií v skutočnosti neexistujú. Rovnaká situácia existovala v roku 1943 v prípade striebra, keď, citujem: ‚14 000 ton striebra z rezerv ministerstva financií, ktoré kryli americké papierové peniaze, bolo tajne odobratých z trezorov ministerstva financií, hoci sa naďalej verejne vykazovali v jeho súvahách.' Citované z knihy profesora Carrolla Quigleyho „Tragedy and Hope", strana 855, 1966/1974.

Mohli by sme pokračovať, ale postačí povedať, že ministerstvo financií počas nášho osemnásťmesačného vyšetrovania nepodniklo kroky na vyvrátenie vyššie uvedených základných obvinení dôkazmi. Naše hospodárstvo medzitým trpí dvojitou pohromou, infláciou a deflá ciou – vysokými cenami spolu s vysokou nezamestnanosťou – pôvodne spôsobenou tajným zbavením sa našich zlatých rezerv a súvisiacim plánom.

Pán C. Gordon Tether v článku z 11. decembra 1975 s názvom, citujem, ‚NOVÝ ZVRAT V SÁGE FORT KNOX' v londýnskych Financial Times uviedol, citujem:

‚Nech by však bola cena v podobe straty prestíže akákoľvek, nebolo by pre americké úrady rozumné urobiť všetko potrebné, aby ukázali, že vo Fort Knox nejde o utajovanie? Vo svetle toho, čo sa v Spojených štátoch odohralo za posledných niekoľko rokov, teraz skutky nevyhnutne hovoria hlasnejšie než slová; a odmietanie dokázať, že nemajú čo skrývať, musí nevyhnutne naďalej podporovať presne opačný dojem.'

Vzhľadom na všetko uvedené, boli by ste, prosím, taký láskavý a spojili podpísaného a Dr. Petra Betera, ako ste to ponúkli pani Barrowovej, citujem: ‚priamo s príslušnými predstaviteľmi ministerstva spravodlivosti Spojených štátov, do ktorých právomoci by táto vec patrila'? Som oprávnený uviesť, že Dr. Beter súhlasí s obsahom tohto listu a je úplne pripravený predložiť ďalšie dôkazy pred veľkou porotou Spojených štátov a pred ktorýmkoľvek vyšetrovacím výborom Kongresu na potvrdenie tu uvedených aj ďalších obvinení.

Ďalej navrhujem, aby ste na tento list osobne upozornili predsedu bankového výboru Snemovne reprezentantov, ktorého ste členom, aby prijal primerané opatrenia. Ak to neurobíte, dodá to vierohodnosť tvrdeniu, že ste sa aj Vy sám stal súčasťou utajovania tejto životne dôležitej záležitosti. A ak predseda uvedeného výboru neprijme takéto opatrenia, dodá to ďalšiu vierohodnosť tvrdeniu, že je sám v spolku so skrytými silami pôsobiacimi v amerických kruhoch finančnej moci.

S najväčšou úctou,
EDWARD DURELL."

Téma č. 2 – Pokrok a problémy Rockefellerovcov v ich úsilí stiahnuť naše hospodárstvo na sovietsku úroveň

V AUDIO KNIHE č. 2 „ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX A ČO PRE VÁS ZNAMENÁ" som vás upozornil, aby ste sledovali signál krachu akciového trhu, čím som myslel celkovú nezamestnanosť v rozsahu 20 až 25 %. Bratia Rockefellerovci to pôvodne naplánovali na jeseň 1975, ale ich harmonogramy čoraz viac narúšalo zamestnanie utajovaním škandálu vo Fort Knox a kroky Indiry Gándhíovej proti CIA z minulého leta. Aj tak však horúčkovito pracujú, aby znova poskladali jednotlivé časti svojho plánu.

Tu v Amerike vláda oficiálne tvrdí, že nezamestnanosť v novembri 1975 bola 8,3 %. Moje vlastné dôverné informácie priamo zo zdrojov v Úrade štatistiky práce však hovoria, že skutočný novembrový údaj presahoval 15 % – a ďalej rastie! Skutočná úroveň nezamestnanosti sa preto teraz čoraz viac približuje k úrovniam signalizujúcim krach akciového trhu, ktoré som odhalil takmer pred rokom.

Dow Jonesove indexy medzitým v poslednom čase umelo prudko rastú vo vlastnom svete snov, úplne odtrhnutom od reality. Pripravuje sa pôda pre dramatický, viditeľný pád nadol, ak bratia Rockefellerovci prestrihnú lano výťahu akciového trhu.

A mesto New York, údajne chránené pred úplným bankrotom federálnymi pôžičkami, už značne zaostáva za harmonogramom získavania financií potrebných na udržanie sa nad vodou v rámci tohto úverového programu. Zároveň sú banky v krajine opäť predmetom rozsiahlych obáv, a niet sa čo čudovať. Nedávno boli na titulné strany významných novín ovládaných Rockefellerovcami zámerne umiestnené články o údajnej nestabilite obrovskej Chase Manhattan Bank a ešte väčšej First National City Bank of New York, oboch ovládaných Rockefellerovcami. Čiastočne ide o snahu znížiť nápadnosť Rockefellerovcov slovami: „Pozrite, aj my máme problémy." Ešte dôležitejšie však je, že ide o zámernú snahu podkopať dôveru v celý náš bankový systém. Banky a ich klienti by preto mali dávať pozor na problémy. Publikáciou, ktorá výborne sleduje situáciu v bankovníctve aj mnohé ďalšie záležitosti, je Daily News Digest, Box 27496, Phoenix, Ariz. 85061.

Tohtomesačné zasadnutie Medzinárodného menového fondu na Jamajke neprinieslo komuniké ani všeobecnú dohodu a iba odrážalo pretrvávajúci zmätok.

Pod tlakom tlejúceho škandálu vo Fort Knox na jednej strane a hroziacej vojny na Blízkom východe na druhej sa hlavný cieľ bratov Rockefellerovcov teraz sústredil na jediné: zrušiť oficiálnu cenu zlata v Amerike, aby sa neexistujúca americká zásoba zlata mohla potichu vyradiť zo súvah ministerstva financií a Federálneho rezervného systému. Väčšina zlata MMF je zatiaľ mimo ich dosahu.

Téma č. 3 – Takzvané „uvoľňovanie napätia“ a ignorované prorocké varovania Georgea Washingtona

Minulé leto Indira Gándhíová tvrdo zakročila proti CIA, aby zastavila prevzatie svojej krajiny, Indie, Rockefellerovcami. Existujúce vojnové prípravy boli okamžite presmerované a odvtedy sa pripravuje nová veľká ázijská vojna. V mesačnom AUDIO LISTE č. 6 pred dvoma mesiacmi som podrobne vysvetlil základnú stratégiu tejto vojny vrátane úlohy konfliktu na Blízkom východe pri príprave cesty k ázijskej vojne. Plány rýchlo napredujú.

Pred niekoľkými dňami sa japonský premiér Miki chytil do sovietskej pasce. V reakcii na strohé a nespolupracujúce správanie Sovietov oznámil, že Japonsko podpíše zmluvu s červenou Čínou obsahujúcu klauzulu proti sovietskej hegemónii, ktorú si Čína želá. Zároveň, ako ste si možno všimli v správach, americkí podnikatelia rýchlo balia a odchádzajú z Japonska. Údajne preto, že ich japonskí zástupcovia sú už pripravení riadiť veci sami, ale v skutočnosti preto, že záujmové skupiny bratov Rockefellerovcov odchádzajú pred vojnou, rovnako ako sa to pred niekoľkými mesiacmi stalo v Libanone.

Na prípravu pôdy pre veľkú ázijskú vojnu majú najprv vypuknúť boje na Blízkom východe. Tie majú poskytnúť zámienku na obmedzený americký jadrový úder, ktorý uzavrie arabské ropné vrty OPEC. Výsledkom bude upevnenie čínsko-japonského spojenectva pre vojnu, neutralizovanie Európy a vyvolanie skutočného utrpenia na jej území, ako aj zavedenie prídelov benzínu, ktoré zasadia ťažký úder nášmu vratkému hospodárstvu tu v Spojených štátoch.

Teroristický útok na ministrov ropného priemyslu OPEC vo Viedni minulý mesiac, zorganizovaný našou vlastnou CIA, mal toto všetko uviesť do pohybu. Mali byť zabití dvaja kľúčoví ministri ropného priemyslu, čo malo viesť k stupňujúcim sa odvetným akciám a vojne, ale operácia bola zbabraná. Za zbabranie tejto operácie s najvyššou prioritou bol jej vedúci Richard Welch, šéf stanice CIA v Aténach, označený za nespoľahlivého a popravený samotnou CIA.

A teraz sa Libanon, ktorý predtým slúžil najmä na odvádzanie pozornosti, stal novým odrazovým mostíkom, cez ktorý sa má širší blízkovýchodný konflikt rozšíriť. Toto všetko, priatelia, je neoddeliteľnou súčasťou takzvaného „uvoľňovania napätia“ so sovietskym Ruskom na ceste k svetovej kolektivistickej diktatúre. Internacionalizmus bratov Rockefellerovcov, ktorý vždy vykresľujú ako cestu k mieru, je v skutočnosti receptom na vojnu, ničenie a zotročenie. Pre nich je to „pokrok“.

Prezident Ford 31. decembra 1975, v predvečer roka nášho dvojstého výročia, povedal, citujem: „Sloboda je najvzácnejším vlastníctvom našej minulosti.“ Ale, spoluobčania, je na nás, aby sme slobodu obnovili aj pre našu budúcnosť. Keby sme jednoducho dbali na múdre varovanie Georgea Washingtona, aby sme sa vyhýbali trvalým zahraničným spojenectvám, hrôzy, o ktorých som hovoril, by neexistovali. Vo svojom rozlúčkovom prejave nám zanechal aj mnohé ďalšie rovnako múdre postrehy, ktoré sa priamo vzťahujú

na dnešok. Washingtonove slová a príklad pomohli založiť najväčší národ na zemi a môžu mu pomôcť znova sa pohnúť vpred, AK IM TO DOVOLÍME. V tomto roku nášho dvojstého výročia sa plánujem často vracať k prezieravým múdrym radám, ktoré nám zanechal náš veľký prvý prezident.

Do budúceho mesiaca sa s vami lúči Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Dr. Peter David Beter – Audio list č. 09

16. februára 1976

Slovenský preklad z anglického prepisu. Preklad vyhotovený 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Nasleduje úplný preklad historického prejavu. Tvrdenia, obvinenia a predpovede patria autorovi pôvodného textu; preklad ich neoveruje ani nepotvrdzuje. Dobové časové odkazy, čísla a adresy zostávajú zachované. Pasáže o plutóniu a zdraví sú súčasťou historického textu, nie súčasným zdravotným odporúčaním; dobové právne tvrdenia nie sú súčasným právnym usmernením. AUDIO LETTER® je označenie pôvodnej série spoločnosti Audio Books, Inc. Predloha pri otvorenom liste Durella uvádza dátum „7. decembra 1976“; AL08 uvádza 7. januára 1976. Tento rozpor je v preklade výslovne označený, nie potichu opravený.

Úvod

Ahojte všetci, tu je Dr. Beter. Dnes je 16. februára 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 9.

Podľa nariadenia federálnej vlády máme dnes oslavovať narodeniny Georgea Washingtona, hoci sa, samozrejme, narodil 22. februára. Je to len drobný príklad prepracovanej psychologickej vojny, ktorú proti nám vedú štyria bratia Rockefellerovci, aby nás nenápadne odpútali od každej tradície, veľkej či malej, ktorá nás robí odolnými voči ich plánom na prevzatie moci. Ich cieľom je napokon prekrútiť oslavy dvojstého výročia nezávislosti nášho národa a využiť ich na umlčanie Zvona slobody navždy. Je na vás a na mne, priatelia, aby sme opravili prasklinu v našom Zvone slobody a aby mohol opäť zaznieť hlasno a mocne.

Naša krásna DEKLARÁCIA NEZÁVISLOSTI bola podpísaná pred dvesto rokmi, 4. júla. Odvtedy sa každý federálny fiškálny rok vždy začínal v júli ako pripomienka narodenín nášho národa – každý rok, teda až doteraz.

Minulú jeseň, 24. októbra 1975, bola podpísaná mrazivá paródia zakladajúceho dokumentu nášho národa, a to priamo vo Filadelfii, aby sa posilnil jej historický obraz. Nazýva sa „Deklarácia vzájomnej závislosti“ a náš bábkový prezident Ford jej v prejavoch minulú jar vopred robil propagáciu. Vyzýva všetkých Američanov, aby sa obrátili chrbtom k našej vzácnej nezávislosti a, citujem, „úzkym predstavám o národnej suverenite“ v prospech toho, čo výslovne nazýva „novým svetovým poriadkom“.

A, priatelia, možno vás šokuje, že keď sa náš súčasný fiškálny rok skončí 30. júna 1976, nebude po ňom, ako vždy v minulosti, nasledovať nový fiškálny rok začínajúci v júli. Namiesto toho má nastať trojmesačné prechodné obdobie bez názvu a všetky nasledujúce fiškálne roky sa majú začínať v októbri! Prečo? Na pripomienku podpisu novej rockefellerovskej Deklarácie vzájomnej závislosti minulý október. Tak sa má 4. júl, rovnako ako Washingtonove narodeniny, stať iba ďalším dátumom v kalendári, ktorý potichu upadá do zabudnutia, pozostatkom toho, čo nám naši nezvolení vládcovia označujú za zastaranú a prekonanú minulosť.

Keď sa lúčime s našou Deklaráciou nezávislosti a so všetkým, čo za posledných dvesto rokov predstavovala, mali by sme sa aspoň opýtať:

> „Čo je to, čo nás naši vládcovia tak naliehavo chcú prinútiť zahodiť? Aké veci nám pripomína, na ktoré bratia Rockefellerovci tak zúfalo chcú, aby sme zabudli?“

DEKLARÁCIA NEZÁVISLOSTI vychádza z predpokladu, že všetkých ľudí ich Stvoriteľ obdaril určitými neodňateľnými právami vrátane práva na život, slobodu a úsilie o šťastie a že ich zachovanie je celým účelom legitímnej vlády. Citujem: „Na zabezpečenie týchto práv sa medzi ľuďmi ustanovujú vlády, ktoré svoje spravodlivé právomoci odvodzujú zo súhlasu tých, ktorým vládnu.“ A je to také zásadné, že, citujem: „…keď dlhý rad zneužívaní a uzurpácií, neustále sledujúcich ten istý cieľ, odhaľuje zámer podrobiť ich absolútnemu despotizmu, je ich právom, je ich povinnosťou takú vládu zvrhnúť a ustanoviť nové záruky svojej budúcej bezpečnosti.“

Priatelia, naša skutočná dnešná vláda nie je tá, ktorú vymedzuje naša ÚSTAVA a ktorá nám patrí. Dnes nám vládnu bratia Rockefellerovci a ich impérium moderných zločincov, ktorí ťahajú za nitky a manipulujú činnosť viditeľného vládneho aparátu.

Aké teda boli niektoré prvky toho „zámeru podrobiť ich despotizmu“, ktorý viedol k Deklarácii nezávislosti? Prečo sa Rockefellerovci obávajú, aby sme si ju pripomínali? Vypočujte si niekoľko príkladov sťažností uvedených v DEKLARÁCII NEZÁVISLOSTI a zamyslite sa nad paralelami, ktoré vidíte dnes. Odpoveď vám bude zrejmá. Citujem:

> „On [kráľ] zriadil množstvo nových úradov a vyslal zástupy úradníkov, aby obťažovali náš ľud a pohlcovali jeho prostriedky.“

A čo naša bujnejúca federálna byrokracia?

Ďalší citát:

> „Spojil sa s ďalšími, aby nás podrobil právomoci cudzej našim ústavám a neuznanej našimi zákonmi; dával súhlas ich aktom predstieraného zákonodarstva.“

A čo prísne tajná smernica Bieleho domu o politike zlúčenia a sovietizácie Ameriky, ktorú som minulý mesiac po prvý raz zverejnil v mesačnom AUDIO LISTE č. 8?

A čo rastúca hora protiústavných „výkonných nariadení“ a utláčajúcich predpisov, ktoré dnes predstavujú predstierané zákonodarstvo?

Ďalšia sťažnosť, citujem:

> „…v mnohých prípadoch nás zbavoval výhod súdneho konania pred porotou.“

Naši predkovia za to bojovali a zomierali v krvavej revolúcii. A predsa je to iba jedna z mnohých záruk, ktoré sú výslovne zrušené ako právo v tajnej novej rockefellerovskej ústave, ktorú máme podľa očakávania prijať tento november!

Azda najvýrečnejší citát zo všetkých:

> „Vzdal sa tu vlády tým, že nás vyhlásil za vylúčených zo svojej ochrany a vedie proti nám vojnu.“

Priatelia, vy aj ja sme boli vyhlásení za vylúčených z ochrany našej vlastnej vlády rockefellerovskými agentmi, ktorí ju ovládajú! Ako som vám doložil v predchádzajúcich nahrávkach, všetky zákonom poskytované prostriedky nápravy takých krívd, akou je strašný dvojitý škandál vo Fort Knox a ďalšie závažné záležitosti, boli v rozpore so zákonom zablokované rockefellerovskými agentmi a ich sympatizantmi.

Napríklad celkom nedávno sme so svojimi spolupracovníkmi prijali výzvu z Kongresu, aby sme uviedli konkrétne obvinenia týkajúce sa Fort Knox, aby sa mohla zostaviť veľká

porota na ich vyšetrovanie. Túto výzvu adresoval kongresman John B. Conlan z Arizony niektorým svojim voličom, ktorí sa odvážili naliehať naňho, aby konal. Bol to prejav hrubého pokrytectva, pretože kongresman Conlan veľmi dobre vedel, že títo ľudia sami nemôžu predložiť takéto obvinenia a dôkazy. Ale v otvorenom liste kongresmanovi Conlanovi datovanom 7. decembra 1976 [takto v predlohe; v AL08 je list datovaný 7. januára 1976] môj kolega Edward Durell urobil presne to, čo sa žiadalo, ako som podrobne rozobral v AUDIO LISTE minulý mesiac. Výsledok? Rovnaké zámerné mlčanie a nečinnosť kongresmana Conlana, ktoré charakterizujú jeho postoj k Fort Knox už viac než rok.

Kto vie, čo je správne urobiť, a neurobí to, pre toho je to hriech.

Bratia Rockefellerovci proti nám naozaj vedú nevyhlásenú vojnu. Vaše prežitie môže závisieť od pochopenia tejto skutočnosti. Moje dnešné tri témy preto sú:

Téma č. 1 – Ako ste terčom tajného prevzatia Poštovej služby Spojených štátov Rockefellerovcami

Téma č. 2 – Ako nadchádzajúce vojny ovplyvnia vás a vašu rodinu

Téma č. 3 – Ako máte byť pešiakom v hre, ktorá má urobiť z Nelsona Rockefellera nášho prvého diktátora

Téma č. 1 – Ako ste terčom tajného prevzatia Poštovej služby Spojených štátov Rockefellerovcami

Pred dvoma dňami, 14. februára 1976, Ford vo volebnom prejave na Floride vyhlásil, že už má terorizmu dosť, a navrhol trest smrti za celý rad teroristických trestných činov. Ešte nedávno bol terorizmus v plnom rozsahu niečím, čo väčšina Američanov spájala iba s inými krajinami. „Tu by sa to stať nemohlo.“ Ale v poslednom čase sa to tu deje, čoraz častejšie. Najprv tu bol veľkolepý prípad SLA týkajúci sa Patty Hearstovej. Nedávno sa bombové útoky odohrali v stovkách obchodov s potravinami, bánk a ktovie kde ešte. Dňa 29. decembra 1975 bolo zabitých jedenásť ľudí a 75 zranených, keď bomba vybuchla v termináli pre cestujúcich na newyorskom letisku La Guardia. A môžete si byť istí, že toto je iba začiatok.

Šéf FBI Clarence Kelly pomohol 13. januára 1976 rozbehnúť rok nášho dvojstého výročia predpoveďou rastúceho terorizmu v Amerike a uistením všetkých, že FBI sa pripravuje na najhoršie.

To, čo vám nepovedia, je, že tento nový desivý problém je starostlivo zorganizovanou súčasťou nevyhlásenej vojny, ktorú proti vám vedú bratia Rockefellerovci. Samotný terorizmus vzplanúva zásluhou vašej priateľskej CIA, ktorá stála za udalosťami SLA a La Guardia, ako aj za mnohými ďalšími menej známymi prípadmi. Keď, samozrejme, poskytnú dosť príkladov na napodobňovanie, plne očakávajú, že sa tu či tam niekoľko labilných jednotlivcov rozhodne urobiť to isté. A práve týchto amatérov občas chytia a s veľkou pompou stíhajú. Ako obvykle, Rockefellerovci najprv na jednej strane vytvoria problém – v tomto prípade terorizmus – a potom sú na druhej strane pripravení ho za nás vyriešiť, v tomto prípade prostredníctvom celoštátneho aparátu presadzovania práva, ktorý nenápadne dostávajú pod federálnu kontrolu.

Policajné pomery

Rovnaká technika sa uplatňuje v súvisiacej oblasti „občianskych nepokojov“. V rámci takzvaného ministerstva spravodlivosti Spojených štátov pôsobí pomerne nová a málo známa agentúra nazývaná Správa pomoci pri presadzovaní práva, skrátene LEAA. Za niekoľko rokov svojej existencie sa z LEAA stal skutočne veľký podnik. Usilovne premieňa časti vašej miestnej polície po celej krajine na regionálne pobočky našej zatiaľ nepriznanej „federálnej polície“ – inými slovami, nášho GESTAPA. Samozrejme, „gestapo“ znie nepríjemne, takže nečakajte, že ho tak nazvú. Tieto „policajné tímy pre osobitné úlohy“ zatiaľ väčšina miestnych občanov v jednotlivých oblastiach dobre nepozná. V poslednom čase však niektoré z nich získali nechcenú publicitu na rôznych miestach po krajine, preto majte oči otvorené.

Jeden obľúbený typ útvaru sa často nazýva metropolitná alebo metro policajná jednotka. Takéto jednotky obyčajne vznikajú ako dohoda o spolupráci skupiny obcí. Každá obec do jednotky poskytne niekoľko svojich policajtov a jednotka dostane právomoc na území všetkých zapojených obcí.

LEAA pomáha pri ich vzniku tým, že počas prvých niekoľkých rokov platí účet, alebo jeho väčšinu, z vašich federálnych daní. Znie to pekne, však? Ale je to prvý krok k nahradeniu vašich miestnych policajtov regionálnymi, ktorí môžu mať oveľa slabšiu väzbu na vás či vaše mesto. Ešte horšie je, že LEAA zámerne využíva prirodzený sklon väčšiny miestnych policajných náčelníkov nevzdávať sa svojich najlepších mužov a namiesto toho presúvať do metro jednotiek problémových alebo menej spoľahlivých mužov.

Niet divu, že v jednej oblasti, o ktorej mi nedávno povedali, už takáto regionálna policajná jednotka získala prezývku „úderné oddiely“. Obyvatelia tej oblasti netušia, aká výstižná táto prezývka naozaj je.

Väčšina z toho priamo alebo nepriamo súvisí s tajnou domácou „OPERÁCIOU GARDEN PLOT“, na ktorú som vás upozornil pred siedmimi mesiacmi v mesačnom AUDIO LISTE č. 2. Väčšina tohto obrovského programu, ktorý už niekoľko rokov zahŕňa dokonca aj domáce vojnové hry a manévre, zostáva dobre skrytá. Jednou výnimkou, hoci jej spojenie s operáciou Garden Plot nie je všeobecne známe, je nový druh polície obyčajne označovaný ako „Special Weapon Attack Teams“, čiže SWAT. Sú to zelené barety polície a existuje dokonca populárny televízny program, ktorý ich má vykresľovať ako hrdinov namiesto hrozby, akou v skutočnosti sú. Je pravda, že sa teraz často používajú v situáciách, kde ich služby môžu byť prospešné, ale to je sotva viac než „výcvik bojovej pripravenosti“, aby sa dali použiť na vážnejšie účely, keď príde čas.

Možno však poviete: „Títo policajti sú predsa sami dobrí Američania. Určite by nedovolili, aby ich použili ako nástroje na nastolenie diktatúry!“ Samozrejme, nedovolili by to, AK by situáciu takto vnímali. Ale operácia Garden Plot sa začala takmer pred desiatimi rokmi po nepokojoch, ktoré boli zámerne vyvolané v polovici šesťdesiatych rokov. Všetka indoktrinácia poskytovaná týmto osobitným policajným jednotkám je podávaná tak, že vážne občianske nepokoje sa môžu znovu objaviť a za každú cenu ich bude potrebné potlačiť, aby sa zachránila naša krajina! To je diabolsky prefíkaná pasca, ktorú na nás chystajú bratia Rockefellerovci. Musíme zastaviť tajnú novú rockefellerovskú ústavu skôr, než bude prijatá. Inak sa americké ulice sfarbia krvou, keď sa zúfalí Američania príliš neskoro pokúsia zvrátiť takzvanú „druhú revolúciu“ bratov Rockefellerovcov.

Poštová služba Spojených štátov

Samozrejme, tam, kde žijete, možno ešte nie je regionálna policajná štruktúra. Niečo iné však určite máte bližšie: poštu. Ak existuje niečo, čoho sa Američania pravdepodobne neboja, je to pošta. Od detstva berieme bezpečnosť, spoľahlivosť a pohodlie americkej pošty ako samozrejmosť. A práve to z nej robí taký cenný nástroj bratov Rockefellerovcov teraz, keď padla do ich pazúrov.

Dňa 28. mája 1969 kongresman Morris Udall z Arizony predložil v Snemovni reprezentantov „zákon o poštovej službe z roku 1969“ v mene rockefellerovských záujmových skupín, ktoré mu dva roky pripravovali cestu. Mimochodom, nedávno Udall viedol kampaň na zničenie vašich vlastníckych práv prostredníctvom celoštátnych zákonov o „VYUŽÍVANÍ PÔDY“ a poskytol Rockefellerovcom aj ďalšie užitočné služby. Možno ste sa čudovali, ako sa starý dobrý „Mo Udall“ dokázal vynoriť odnikiaľ a získať takú priaznivú publicitu vo svojej prezidentskej kampani. Teraz to viete.

Po primeranom odklade, ktorý mal naznačiť dôkladné zváženie, bol „zákon o poštovej službe“ prijatý drvivou väčšinou v oboch komorách Kongresu a prezident Nixon ho koncom roka 1970 podpísal. Jediným ťahom pera bolo ministerstvo pôšt Spojených štátov zrušené a nahradené polosúkromnou „Poštovou službou Spojených štátov“.

Tak ako zákon o Federálnom rezervnom systéme v roku 1913 odovzdal kontrolu nad našimi peniazmi rockefellerovským záujmovým skupinám, zákon o poštovej službe im odovzdal kontrolu nad naším najzákladnejším komunikačným systémom, poštou.

Rovnako ako Federálny rezervný systém je teraz Poštová služba v súkromnom vlastníctve, a predsa si ponecháva právomoci a výsady federálnej vlády. Nielenže ju súčasní vlastníci získali bez nákladov okrem výdavkov na lobovanie a propagandu, ale ich investiční bankári už zarobili viac než 50 miliónov dolárov na sprostredkovateľských poplatkoch za umiestnenie dlhopisov Poštovej služby na súkromnom trhu.

Keď bol zákon prijatý, sprevádzal ho veľký rozruch s tvrdeniami, že nová Poštová služba bude zlepšovaním služieb držať náklady na nízkej úrovni. Poštové sadzby sa však pod Poštovou službou už takmer zdvojnásobili a práve dnes boli správy plné vyhlásení, že Poštová služba bude jednoducho musieť sadzby znova zvýšiť pre obrovský deficit – iba tento rok miliardu dolárov!

A čo sa týka služieb, skutočné plány novej korporácie Poštovej služby pri jej vzniku boli presným opakom sľubov pre verejnosť. Plány obsiahnuté v dokumentoch, ktoré sú americkému ľudu prakticky neznáme, opisujú jasne vymedzený proces postupného obmedzovania poštových služieb na minimum, nie ich zlepšovania. Tento proces sovietizácie našich poštových služieb je dokonca rozvrhnutý v obľúbenom sovietskom štýle: päťročný plán od 1. júla 1971 do 30. júna 1976.

Plán obmedzovania poštových služieb zahŕňa deväť samostatných opatrení. Stručne sú to:

1. Zrušenie šesťdňového doručovania pošty a obsluhy pri priehradkách.

2. Zlučovanie stredísk spracovania pošty.

3. Individuálne a skupinové výkonové normy.

4. Nové postupy pri kancelárskej práci doručovateľov.

5. Obmedzenie doručovania zavádzaním takých požiadaviek, ako sú spoločné schránkové bloky v areáloch obytných prívesov, a iba jeden pokus o doručenie balíkovej zásielky.

6. Obmedzovanie základných služieb, napríklad menších pôšt a počtu zberných poštových schránok, a ukončenie doručovania balíkov a doporučenej pošty do domácností.

7. Požadovanie, aby ste vy, zákazníci, vykonávali čoraz viac práce Poštovej služby, napríklad označovanie pošty kódmi a jej triedenie.

8. Zrušenie leteckej prepravy pošty prvej triedy na vzdialenosti do 750 míľ.

9. Zriaďovanie takzvaných štandardizovaných poštových zariadení.

Zatiaľ tieto opatrenia znejú dosť neškodne, však? Okrem malého nepohodlia vo vás zrejme nevzbudzujú veľké obavy. Je to preto, že boli zámerne napísané tak, aby podobné obavy a podozrenia nevzbudzovali. Samotná Poštová služba označuje každé z týchto deviatich opatrení slovom, citujem, „stratagem“. Toto slovo, priateľu, znamená vojnovú lesť na oklamanie nepriateľa. My, vy a ja, sme nepriateľom, ktorého bratia Rockefellerovci chcú oklamať týmito nevýraznými opismi veľmi dôležitých vecí.

Pozrime sa napríklad na lesť č. 2: zlučovanie stredísk spracovania pošty. Znamená to centralizáciu spracovania pošty, ktorá pomôže zvýšiť účinnosť ustanovení o „prehliadkach a zaisťovaní“, o ktorých vám o chvíľu poviem. Súvisí to aj s lesťou č. 6, v rámci ktorej už bolo zatvorených viac než tritisíc pôšt a čoskoro budú zrušené ďalšie.

Väčšina z deviatich lestí na zhoršovanie poštových služieb, ak nie všetky, znamená výrazné znižovanie počtu zamestnancov Poštovej služby. Ubúdajúci personál a predlžujúce sa rady na poštách sú dnes len predzvesťou toho, čo príde. Len minulý rok zaniklo viac než pätnásťtisíc pracovných miest v Poštovej službe a situácia sa bude zhoršovať, keď budú poštové miesta miznúť na všetky strany. Človek by čakal, že príslušní odboroví predstavitelia spustia proti takému plánu protesty, ale nie George Meany, prezident AFL-CIO, ktorý v skutočnosti pracuje pre bratov Rockefellerovcov, nie pre členov svojich odborov. Podporil túto takzvanú „poštovú reformu“ vďaka prakticky protiodborárskej zmluve, ktorá AFL-CIO poskytla výhradné právo zastupovať zamestnancov Poštovej služby bez ich súhlasu.

Samotné zhoršovanie poštových služieb, podvádzanie zamestnancov Poštovej služby a finančné vysávanie jej majetku a verejných peňazí bratmi Rockefellerovcami však ustupuje do úzadia pred oveľa nebezpečnejšími a málo známymi ustanoveniami potichu zapísanými do zákona o poštovej službe.

Napríklad: Predstavte si, že napíšete priateľovi odkaz alebo list a potom sa z nejakého dôvodu rozhodnete zaniesť mu ho osobne alebo požiadať iného priateľa, ktorý ide tým smerom, aby mu ho odovzdal. To je, priatelia, porušenie federálneho zákona – zákona o poštovej službe z roku 1969. Bratia Rockefellerovci nebudú tolerovať takúto konkurenciu svojmu poštovému monopolu. Jediný spôsob, ako môžete zákonne odniesť alebo poslať list mimo Poštovej služby, je zaobchádzať s ním, akoby ste ho posielali poštou: zalepiť ho do obálky, napísať poštovú adresu, nalepiť známky v hodnote potrebného poštovného, potom známky znehodnotiť atramentom a napísať dátum na obálku. Ak ste ochotní absolvovať všetko toto, môžete list poslať alebo odniesť iným spôsobom než cez poštu – teda pokiaľ a kým sa neuplatní odsek 1401-B zákona o poštovej službe, ktorý umožňuje pozastaviť aj túto výsadu.

Paralely medzi touto situáciou a kolkovým zákonom, ktorý pomohol vyvolať americkú revolúciu, sú zaujímavé, však? Tento faktický zákaz prenášania listov mimo pošty znie

malicherne a chamtivo, ale je to omnoho viac. Je to kľúč k celému radu kontrol v štýle gestapa – prehliadkam, zaisťovaniu a cenzúre – ktoré sa teraz môžu kedykoľvek aktivovať. Zákon už existuje. Stačí ho náhle začať vymáhať.

Podľa odseku 1403 zákona o poštovej službe môžu pracovníci Poštovej služby vykonávať prehliadky na vyhľadávanie takýchto nezákonne prepravovaných predmetov, ktoré možno poslať poštou. Môžu zastaviť vaše auto a úplne ho prehľadať, alebo ho prehľadať, ak ho nájdu niekde zaparkované. Ak máte pri sebe nejaký balík – napríklad narodeninový darček pre priateľa zabalený s ozdobnou mašľou – môžu ho otvoriť, aby zistili, či v ňom nepašujete zakázaný list. Ak sa pri takejto prehliadke nájde nezákonne prepravovaný list, môže byť zaistený. A ak bol ukrytý v balíku či zásielke, balík jednoducho prepadne. Do šiestich mesiacov po takomto zaistení môže Poštová služba proti vám podať žalobu alebo začať iné konanie. Aj v prípade rozhodnutia vo váš prospech vám nemusí vrátiť list až do uplynutia dvoch mesiacov po skončení tohto konania. Inými slovami, toto zdanlivo malicherné ustanovenie o neposielaní listov mimo pošty spolu s ďalšími ustanoveniami, ktoré naň nadväzujú, otvára dvere hromadnému zadržiavaniu a prehľadávaniu kohokoľvek, kto sa pohybuje kdekoľvek mimo vlastného pozemku. Predstavujú mimoriadne nebezpečnú pascu pripravenú na použitie, keď príde vhodná príležitosť, na obmedzovanie a kontrolu vášho pohybu a činnosti. Kedykoľvek vás môžu podozrievať z činnosti, ktorú vláda nechce, môžu vás podrobiť poštovej prehliadke na hľadanie usvedčujúcich dôkazov. Samozrejme, iba malý ďalší krok je podstrčiť takéto dôkazy počas samotnej prehliadky. „Protiústavné," poviete? Samozrejme, že je. Napokon je to produkt tých istých ľudí, ktorí vám priniesli Adolfa Hitlera a teraz sa snažia zničiť našu ÚSTAVU.

A to, čo som povedal, nie je všetko, je toho viac. Napríklad existujú ustanovenia proti takzvanému „obsahu, ktorý nemožno posielať poštou". Verejnosť sa teraz vedie k prijatiu tohto konceptu tým, že sa uplatňuje iba na pornografický materiál. Neskôr sa však jeho uplatňovanie môže rozšíriť na čokoľvek, čo sa našim vládcom nepáči, napríklad na kritiku ich politiky!

Navyše teraz možno ukladať sankcie komukoľvek, kto používa vymyslené meno alebo adresu, a Poštová služba môže pomocou pokročilých techník odtlačkov prstov vypátrať tých, ktorí manipulovali s anonymným listom. Ak prezident vyhlási „národný výnimočný stav", čo môže čoskoro urobiť pre plánovanú vojnu na Blízkom východe a čo sa trinásťkrát spomína v tajnej novej rockefellerovskej ústave, každý bude podľa už platných výkonných nariadení povinný zaregistrovať sa na svojej pošte tak, ako to dnes robia cudzinci. Potom by vás držali na veľmi krátkom vodidle.

Poštová služba dostáva aj ďalšie nebezpečné právomoci, napríklad právo vyvlastnenia, vďaka ktorému táto obrovská súkromná korporácia môže získať váš majetok, ak si to želá. Bratia Rockefellerovci tak mimo zraku verejnosti tkajú čoraz väčšiu sieť svojej Poštovej služby až do dňa, keď sa rozhodnú použiť ju na polapenie nás všetkých v rámci svojej „nevyhlásenej vojny" proti vám a mne.

Téma č. 2 – Ako nadchádzajúce vojny ovplyvnia vás a vašu rodinu

Keď sa skončila prvá svetová vojna, Versaillská zmluva uložila porazenému Nemecku zaplatiť víťazným spojencom obrovské vojnové reparácie.

Po druhej svetovej vojne bola Európa opäť prinútená platiť reparácie, ale nenájdete ich v nijakej historickej knihe. Tentoraz sa totiž reparácie neplatili nijakému národu ani skupine

národov, ale skutočným vládcom západného sveta – štyrom bratom Rockefellerovcom. A ako vždy, dialo sa to na váš účet.

Stalo sa toto. Ako som vysvetlil v AUDIO KNIHE č. 1 o „…NADCHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ KRÍZE A VOJNE…“, druhú svetovú vojnu vyvolali medzinárodné rockefellerovské záujmové skupiny a splnila svoj účel: rozbiť Britské impérium, aby sa prelomil britský bojkot Rockefellerovej spoločnosti Standard Oil v obrovských saudskoarabských ropných koncesiách. Európa však bola pri tom zničená. Po vojne sa bratia Rockefellerovci pustili do obnovy Európy a Japonska a svojich veľkých majetkových záujmov tam, ako obvykle za peniaze amerických daňovníkov. Volalo sa to okrem iného zahraničná pomoc, Marshallov plán a program Point Four. Samotní Rockefellerovci na všetkých takzvaných programoch zahraničnej pomoci bohato zarábali a dodnes zarábajú prostredníctvom svojich nadnárodných korporácií. Za tú časť týchto programov, ktorá skutočne prospela Európe a Japonsku, však zároveň naplánovali vymáhanie reparácií z Európy a Japonska do svojich vlastných pokladníc.

Pred tromi rokmi som v knihe „SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU“ ukázal, ako bratia Rockefellerovci dosiahli oddelenie amerického dolára od jeho zlatého krytia, aby sa zlato mohlo postupne vyradiť z medzinárodného menového systému a presunúť do ich súkromných vreciek.

Počas dvoch desaťročí bratia Rockefellerovci rozšírili svoje nadnárodné korporácie na mocnú hospodársku silu využívajúcu výnosy zo zahraničnej pomoci aj obrovské zisky zo saudskoarabskej ropy, ktorú viac než tridsať rokov získavali za čisté náklady iba päť (5) centov za barel!

Koncom šesťdesiatych rokov zahraničné pobočky rockefellerovských nadnárodných korporácií, vyzbrojené dvesto miliardami dolárov, začali tieto doláre vo veľkom vrhať na londýnsky trh so zlatom a tlačiť tam ceny zlata nahor. Európski centrálni bankári pri snahe udržať cenu zlata a svoje meny stabilné stratili zlato v hodnote miliárd dolárov, ale márne. Sily proti nim boli jednoducho priveľké a v marci 1968 boli prinútení vzdať sa, čo viedlo k vzniku „dvojúrovňového“ systému zlata.

V polovici roka 1971 tie isté nadnárodné korporácie spustili ďalšiu takúto ofenzívu, nazvanú „kampaň Máj“, a bombardovali tých istých európskych centrálnych bankárov vlnou za vlnou miliárd dolárov. Napokon v marci 1973 boli európske centrálne banky prinútené kúpiť ukradnuté zlaté rezervy Spojených štátov vo Švajčiarsku za 90 dolárov za uncu – dva a pol násobku vtedajšej oficiálnej ceny 35 dolárov za uncu. Rockefellerovské záujmové skupiny za svoju námahu dostali 45 miliárd dolárov. To, čo teda vyzeralo ako mierna devalvácia dolára začiatkom roka 1973, v skutočnosti odrážalo obrovskú zákulisnú reparačnú platbu, ktorú rockefellerovské záujmové skupiny vymohli od Európy za svoju úlohu pri obnove Európy a Japonska po druhej svetovej vojne – vojne, ktorú samy vyvolali.

Od tohto prvého predaja amerického zlata bratia Rockefellerovci niekoľkokrát dosiahli mimoriadne zisky na tom istom zlate manipulovaním trhu so zlatom nahor a nadol – lacným nakupovaním a drahým predávaním. Takáto medzinárodná hospodárska vojna, ako aj nevyhlásená domáca vojna vedená proti vám a mne, stojí za krádežou amerického zlata z Fort Knox a odinakiaľ. A v minulosti sa objavili aspoň náznaky tejto lúpeže vo Fort Knox. V roku 1968 napríklad istý William Ruckelshaus kandidoval do Senátu za Indianu na republikánskej kandidátke a podpichol vtedajšieho prezidenta Johnsona slovami, citujem:

„Želal by som si, aby sa každý z našich dvesto miliónov amerických občanov mohol vydať na posvätnú púť do Fort Knox, prejsť tichými chodbami a pozrieť si prázdne trezory, ktoré boli kedysi naplnené zlatom.“

Ruckelshaus je však teraz členom rockefellerovského „vnútorného kruhu“ a už od neho nič o nezrovnalostiach vo Fort Knox nepočujeme! Nepočujeme o nich ani vo veľkých spravodajských médiách. Väčšina mlčí, pretože je tým či oným spôsobom pod kontrolou. Zvyšných niekoľko, ktoré poznajú situáciu vo Fort Knox, sa zatiaľ podvolilo tlaku a úplne nesprávnemu argumentu o verejnom záujme: že ak vyjde najavo pravda o Fort Knox, mohla by zrútiť svetový menový systém. Ale, priatelia, bratia Rockefellerovci to už urobili – práve teraz je na ceste k úplnému kolapsu podľa ich zámerov.

Odhalenie škandálu vo Fort Knox by ho vytrhlo z ich kontroly, aby sa mohol obnoviť v prospech všetkých.

Správy v poslednom čase obsahovali veľké články o ďalších údajných nezrovnalostiach a korupčných praktikách v rámci ministerstva financií Spojených štátov. Napríklad komisár daňového úradu Internal Revenue Service Donald Alexander je v súčasnosti tu vo Washingtone, D. C., vyšetrovaný veľkou porotou pre obvinenia z korupcie.

Najväčším príbehom zo všetkých je však Fort Knox. A hoci uplynulo dvadsaťdva mesiacov od mojich prvých obvinení vo výpovedi pred Kongresom, stále neexistuje veľká porota ani kongresové vyšetrovanie týkajúce sa Fort Knox a samotný príbeh zostáva na čiernej listine a pod informačným embargom veľkých médií ovládaných Rockefellerovcami!

Tlak utajovania si však neúprosne vyberá svoju daň. Ako som povedal minulý mesiac, minister financií Simon sa teraz uchýlil k otvoreným lžiam a tvrdí, že centrálny jadrový trezor vo Fort Knox neexistuje, napriek našim dôkazom o opaku od bývalého veliaceho generála vo Fort Knox a ďalších zdrojov.

Simonova lož je teraz novou oficiálnou líniou ministerstva financií a jeden úradník za druhým ju opakuje doslova. A úbohá Mary Brooksová! Pani Brooksová je, samozrejme, aspoň navonok riaditeľkou mincovne Spojených štátov. V septembri 1974 zavŕšila skautský piknik pre návštevníkov vo Fort Knox tými slávnymi slovami: „Vidíte, všetko je tu.“ Neskôr však zistila, že moje obvinenia sú pravdivé a že jej šéfovia z nej urobili obetného baránka. Pred mesiacmi sa pokúsila rezignovať, ako som spomenul v jednom z mesačných AUDIO LISTOV, ale odmietli to, údajne dovtedy, kým sa všetko neutíši. Napätie sa však stáva neznesiteľným a práve sa objavili správy, že je od minulého novembra v nemocničnej starostlivosti pre nervové vyčerpanie spôsobené obavami a stresom. Oficiálne ju vraj trápi smiešny prípad niekoľkých chýbajúcich experimentálnych hliníkových centov. Ak tomu chcete veriť, nech sa páči. Úbohá Mary Brooksová je teraz vo veľmi neistej situácii. Pre sprisahancov sa stala nespoľahlivou a teraz ju majú presne tam, kde ju chcú mať – v nemocnici! Ak bude mať šťastie, možno jej dovolia rezignovať zo „zdravotných dôvodov“, alebo sa možno chystá nasledovať posledné kroky pani Louise Boyerovej, pretože vedela priveľa. Úspešná informačná blokáda masových médií o škandále so zlatom vo Fort Knox teraz zaručila, že čoskoro budete čeliť veľmi ťažkým hospodárskym časom.

Ešte horší je však škandál s plutóniovým jedom vo Fort Knox, ktorý sa utajuje ešte brutálnejšie. Už uplynuli štyri mesiace, odkedy som po prvý raz odhalil, že superjed CIA vyrobený zo smrtiaceho rádioaktívneho plutónia-239 je uložený v centrálnom jadrovom trezore skladu drahých kovov vo Fort Knox a uniká z neho. Údaje o rakovine, ktoré vláda

zverejnila krátko nato, odhalili desivý 18-percentný nárast rakoviny v smere vetra od Fort Knox. Teraz je však tlač plná vládnych snáh znevážiť vlastné čísla ako náhodnú odchýlku pre ich súvislosť so situáciou vo Fort Knox.

Pred mesiacom začali tiež robiť veľký rozruch okolo ďalších rádioaktívnych únikov údajne „náhle“ objavených v okolí Fort Knox, čím zakrývajú samotný Fort Knox ako zdroj žiarenia. Medzitým z Fort Knox presakuje neviditeľný smrtiaci atómový mor. Šialené, neľudské plány, o ktorých sa hovorilo v Bielom dome 8. novembra 1975, boli vykonané. Obsah presakujúcich nádob so superjedom CIA uložených v centrálnom jadrovom trezore bol vyliaty do podzemných tokov pod Fort Knox a teraz už možnosť zadržať jed neexistuje.

Teraz už, priatelia, nejde o to urobiť to, čo som navrhol pred štyrmi mesiacmi: opustiť sklad drahých kovov vo Fort Knox a uzavrieť ho do hrobky z kameňa a olova, aby jeho smrtiaci obsah už nemohol uniknúť. Teraz však viac než štyridsať miliónov ľudí na juhovýchode Spojených štátov žije v oblasti, ktorú by prezident Ford mal vyhlásiť za „oblasť národnej katastrofy“.

Atómový mor, ktorý sa teraz šíri po juhovýchode, má určité podobnosti s bubonickým morom či čiernou smrťou, ktorá pred stovkami rokov zdecimovala Európu. Rovnako ako zárodky bubonického moru je superjed CIA neviditeľný, bez chuti a bez zápachu. Keď bubonický mor zasiahol Európu, postupoval neúprosne a do veľkej miery nekontrolovane, pretože moderná medicína ešte neexistovala a nemohla ľudí poučiť o povahe neviditeľného nebezpečenstva. A dnes atómový mor z Fort Knox tiež postupuje neúprosne a bez varovania, pretože tentoraz je mor dielom človeka. A ľudia, ktorí ho vytvorili, odmietajú vydať potrebné varovanie, od ktorého závisí život alebo smrť.

Pri pomerne nízkych koncentráciách, ktoré sa teraz hromadia na miestach po celom juhovýchode, môže byť časový odstup medzi vystavením plutóniovému jedu a jeho smrtiacim rakovinovým účinkom značný – mesiace alebo dokonca roky, odlišné na jednotlivých miestach podľa miestnych podmienok. Ak sa teda nič neurobí, štyridsať miliónov Američanov, ktorí nevidia nič zlé, nemôžu atómový mor cítiť ani ochutnať a vláda ich nevaruje, bude do svojich tiel prijímať čoraz viac jedu – muži, ženy a deti. Kým ľudia začnú v alarmujúcich počtoch zomierať na rakovinové účinky jedu, bratia Rockefellerovci očakávajú, že už budú mať nastolenú diktatúru. Po desaťročiach práce im predsa teraz zostáva len niekoľko mesiacov. Ak v roku 1976 prijmeme ich diabolskú novú ústavu, budú mať vyhraté a nenechajú si nič postaviť do cesty, ak tomu dokážu zabrániť.

Štyridsať miliónov ľudí? Nebuďte smiešni, už spôsobili obetovanie mnohonásobne väčšieho počtu životov v dvadsiatom storočí, aby posunuli svoje úsilie o svetovládu. A z ich pohľadu je štyridsať miliónov ľudí sotva viac než jedno percento (1 %) svetovej populácie – takmer neviditeľný pokles na ich plánovacích grafoch.

Prezident Ford vie o hrozivej hrozbe smrti pre štyridsať miliónov Američanov a je z nej zdesený. Pri svojich oneskorených pokusoch vymaniť sa zo železného zovretia Nelsona Rockefellera sa však bojí, že by ohrozil vlastný život, keby zašiel priďaleko. Možno keď si uvedomí, že atómový mor je unášaný aj smerom k Washingtonu, D. C., dospeje k záveru, že nemá inú možnosť než konať.

Medzitým sú terčom pochmúrneho žartu samotní bratia Rockefellerovci a ich prisluhovači. Kontaminované zlato z Fort Knox je teraz uložené v ich úkrytoch v štáte New York a inde: v bankách, na panstvách a v určitých horských jaskyniach používaných ako sklady veľkých nadnárodných korporácií ovládaných bratmi Rockefellerovcami. Ako som

odhalil pred dvoma mesiacmi v mesačnom AUDIO LISTE č. 7, Nelson Rockefeller aj Henry Kissinger sa okrem iných nechtiac otrávili manipuláciou s časťou tohto ukradnutého zlata. Preto bol Nelson pred dvoma týždňami v novinách z Westchesteru opísaný, citujem, ako „zachrípnutý, trochu bledý a podľa ľudí, ktorí ho poznajú roky, bez niekdajšieho zápalu“. Ale uvidíme.

Musím vás upozorniť, že zhoršujúce sa zdravie týchto mužov nás pravdepodobne ani trochu nezachráni pred ich plánmi – práve naopak. Akékoľvek zúfalstvo, ktoré môže Rockefeller pociťovať, ho môže viesť k pokusu urýchliť vlastný harmonogram, najmä keď je teraz značne oneskorený.

Medzitým v zámorí bezprostredne hrozí vojna. A aj tam budete podľa súčasných rockefellerovských plánov platiť vy. Celková stratégia zostáva taká, ako som ju podrobne vysvetlil pred tromi mesiacmi v mesačnom AUDIO LISTE č. 6. Začiatok je tiež stále naplánovaný na tento alebo budúci mesiac, ale dva faktory im môžu spôsobiť ďalšie menšie oneskorenie. Jedným je zbabraný útok CIA na arabských ministrov ropného priemyslu OPEC v decembri, ktorý súvisel s krízou v Libanone. Nadnárodné korporácie z Libanonu odišli a nevrátili sa, všimnite si to, prosím. Druhým faktorom je, že keď som bol začiatkom decembra 1975 v Európe, upozornil som európske vlády a vlády OPEC na tieto vojnové plány v nádeji, že im skomplikujem uskutočnenie. Či som vôbec uspel, sa ešte ukáže. Prinajmenšom však mám informáciu, že Henry Kissinger na mňa teraz zúri.

Situácia v Angole je iba malou časťou celkových rockefellerovsko-sovietskych plánov na dobývanie Ázie a Afriky, ale rockefellerovské médiá na ňu vrhajú silné svetlo, aby odvrátili váš zrak od širšieho obrazu. Nezáleží na tom, či v Angole zvíťazí CIA alebo sily podporované Sovietmi, pretože oboje sú v rockefellerovskej sfére. Angola je predovšetkým odrazovým mostíkom k prevzatiu bohatej Južnej Afriky, ktorej zostáva asi rok v trojročnom harmonograme, podľa ktorého bratia Rockefellerovci postupujú. Medzitým sa kubánske jednotky v Angole čoskoro presunú do Mozambiku, aby vyvíjali tlak na Rodéziu. A veľmi skoro má byť Kongres prinútený k kroku rovnajúcemu sa vyhláseniu vojny. Začnú platiť najrôznejšie núdzové opatrenia vrátane zákonov proti poburovaniu, ktoré sa bratia Rockefellerovci možno pokúsia použiť na umlčanie ľudí, ako som ja. Ak sa to stane, prosím vás: Nezabudnite na moje varovania, ktoré sú pre vaše dobro. Prehrávajte si túto aj všetky ostatné moje nahrávky, ktoré máte, znovu a znovu, aby ste sa z nich naučili všetko, čo sa dá, na ochranu seba a svojej rodiny. Čím úplnejšie budete poznať a chápať pravdu, tým menej zraniteľní budete voči lžiam a propagande.

Keď bude vojna takto vyhlásená, každého, kto sa prihlásil do široko propagovaného programu potravinových poukážok, môže čakať nepríjemný šok. Tento program teraz ovláda Laurance Rockefeller a je prepojený s menej známym federálnym programom pracovných miest, ktorý má poskytnúť masy ľudí na vyslanie na Blízky východ, aby obnovovali uzavreté ropné vrty, aj kým tam ešte bude zvyšková rádioaktivita! Možno však nebudete medzi tými, ktorých takto oklamú, aby si doslova podpísali vlastný rozsudok smrti. A možno nemusíte veľa jazdiť, takže vás prídely benzínu veľmi neznepokoja. Možno dokonca patríte k tým niekoľkým, ktorí majú dostatok likvidných aktív na to, aby prečkali vážnu hospodársku krízu a vyšli z nej úspešne. A, samozrejme, pravdepodobnosť je štyri ku jednej, že nežijete v ceste atómového moru na juhovýchode Spojených štátov, tak prečo by ste sa mali obávať? Tu je dôvod: Keď budú arabské ropné vrty OPEC uzavreté jadrovými údermi, ďalším krokom bude obrovská ázijská vojna, v ktorej budú Spojené štáty prinútené slúžiť naplno ako továreň pre Sovietsky zväz.

To však, priatelia, bude len prvá fáza tretej svetovej vojny. Druhá fáza bude spočívať v tom, že samotný Sovietsky zväz zradí bratov Rockefellerovcov. Ako som varoval v AUDIO KNIHE č. 1, útok na Panamský prieplav túto vojnu spustí. A útok na aljašský ropovod, ktorý bude vtedy životne dôležitý, zanechá Spojené štáty prakticky bezmocné pri obrane proti výrazne nadradenej sovietskej vojenskej sile, ktorú na vaše náklady vybudovali samotní Rockefellerovci. Toto je konečný, katastrofický výsledok, ku ktorému vedie takzvané uvoľňovanie napätia: jadrová vojna, napokon na americkom území, a sovietska nadvláda nad našou krajinou, AK DOVOLÍME, ABY SA TO STALO. Iba ak vy a ja urobíme svoj diel – budeme šíriť informácie a prebúdzať spiaci americký ľud – možno tejto nemysliteľnej katastrofe zabrániť.

Téma č. 3 – Ako máte byť pešiakom v hre, ktorá má urobiť z Nelsona Rockefellera nášho prvého diktátora

Začiatkom minulého novembra Nelson Rockefeller verejne oznámil, že v roku 1976 odstupuje z kandidatúry na viceprezidenta. Vtedy som varoval, že jeho odstúpenie z viceprezidentskej kandidatúry je iba pascou na neopatrných. A 4. februára 1976 sám povedal prakticky to isté, čo som vám povedal minulý november. Rockefellerove slová boli, citujem:

> „Odstúpil som ako viceprezident. Moje vyhlásenie sa týka iba viceprezidentstva.“

A už o niekoľko dní, 19. februára 1976, Nelson Rockefeller plánuje vtrhnúť do arény prezidentskej kampane, v nasledujúcich týždňoch odobrať pozornosť všetkým ostatným a sústrediť ju na seba.

Od chvíle, keď sa stal viceprezidentom podľa 25. dodatku, ktorého začlenenie do Ústavy sám zariadil, boli Rockefellerove snahy nahradiť Geralda Forda v Oválnej pracovni niekoľkokrát zmarené. Najnovšie mal Ford ustúpiť včas, aby Rockefeller predniesol prejav o stave Únie ako prezident. Richard Nixon však už nejaký čas telefonuje Fordovi takmer denne so slovami: „Vydrž, Jerry,“ zatiaľ čo Rockefeller naňho stále tlačí, aby odišiel. Momentálne je otázkou, kto má na Forda horší vydieračský materiál: Nixon alebo Rockefeller. Zatiaľ si Nixon dokázal udržať prevahu v tomto preťahovaní. Nelson Rockefeller sa preto musel opäť vrátiť k plánovaniu a je odhodlaný nenechať sa znova zastaviť. Ford sa cez nevýznamný prejav o stave Únie prekoktal a pretackal, akoby ho čítal po prvý raz – čo je možné, pretože bol pripravený prakticky na poslednú chvíľu.

Medzitým bude strhujúce posolstvo o stave Únie, ktoré Rockefeller plánoval predniesť, teraz podané po častiach vo viac než desiatich prejavoch. Bude hovoriť o veciach, o ktorých nehovorí nijaký iný kandidát: o zásadných otázkach, ktoré siahajú ďaleko za obyčajné súčasné problémy. Tak ako rockefellerovská bábka menom Franklin Delano Roosevelt volala v čase národnej skúšky po „New Deale“, Nelson Rockefeller sa nás bude snažiť presvedčiť o naliehavej potrebe novej rovnováhy medzi verejným a súkromným sektorom. Rockefellerove myšlienky a návrhy budú kontroverzné. V nadchádzajúcich mesiacoch vás však budú biť a zmietať stupňujúce sa problémy, ktorých cieľom je, aby vám Rockefellerove myšlienky pripadali čoraz príťažlivejšie. A na utíšenie prípadných zvyšných obáv, že Rockefellerove návrhy sú príliš radikálne alebo nebezpečné, sa uvedie do hry stratégia jeho okamžitej premeny na konzervatívca, ktorá sa začala minulého leta.

Pred niekoľkými mesiacmi som vysvetlil úlohu, ktorú v tom má zohrať prezident AFL-CIO George Meany. Ten sa už nevie dočkať povolenia verejne podporiť Rockefellera. Práve

dnes, 16. februára, Meany oznámil, že AFL-CIO pred termínom zjazdu nepodporí žiadneho demokrata.

Pred niekoľkými dňami sa Rockefellerova stratégia okamžitej premeny na konzervatívca rozbehla naplno. Senátor Barry Goldwater, ktorý je azda najväčším rockefellerovským trójskym koňom zo všetkých, teraz podporil Rockefellera na prezidenta s tvrdením, že „zmenil“ svoje liberálne spôsoby. Od minulého mája som sa najprv súkromne a potom verejnými výzvami snažil prinútiť Goldwatera, aby zverejnil zásadné dôkazy o Fort Knox, ktoré má a ktoré získal od vdovy po mužovi, ktorý náhle zomrel za veľmi zvláštnych okolností. Ale pán Konzervatívec odmieta spolupracovať a tieto dôkazy dodnes zadržiava! Teraz máme verejný dôkaz dôvodu, ktorý som súkromne poznal už nejaký čas. Goldwaterove dôkazy by mohli usvedčovať štyroch bratov Rockefellerovcov. A Goldwater, ktorého rockefellerovské médiá, v poslednom čase čoraz štedrejšie, občas nazývajú „svedomím Senátu“, je sám základným kameňom stratégie okamžitej konzervatívnej premeny Nelsona Rockefellera, ktorá vás má oklamať. Plánom je, aby v čase, keď sa Ronald Reagan stane Rockefellerovým viceprezidentským spolukandidátom, bola Rockefellerova magická premena v očiach verejnosti dokončená.

Medzitým sa bude všetko meniť zo zlého na horšie, kríza sa bude kopiť na krízu. Na Jeffersonove narodeniny, 13. apríla 1976, má byť uvedená nová dvojdolárová bankovka, ktorá zvýrazní infláciu posielajúcu dolár do zabudnutia alebo k moratóriu. Simonove takzvané „doláre s červenou zadnou stranou“, opísané v AUDIO KNIHE č. 1, sú čoraz bližšie.

Riziko straty vášho zamestnania tiež neustále rastie. Moje najnovšie dôverné informácie priamo z Úradu štatistiky práce hovoria o nezamestnanosti 18,3 %, čo je nárast o 3 % iba za mesiac! Medzitým pokračuje zakrývaný finančný kolaps mesta a štátu New York a čoskoro opäť dramaticky vypláva na povrch. Akciový trh je vysoko, ale visí na vlásku. A dôvera v banky v krajine sa sústavne oslabuje, pretože práve dnes skrachovala ďalšia veľká banka, Hamilton National Bank z Chattanoogy v Tennessee, s aktívami pol miliardy dolárov.

S vojnou na Blízkom východe majú prísť prídely benzínu a s nimi úplne nová éra nedostatku. Vážne sucho, ktoré sa teraz rozvíja na Veľkých prériách, mi pred dvoma rokmi predpovedali odborníci na ropu. Povedali mi, že zámerne prehnané tempo domácej ťažby ropy postupne znižuje hladinu podzemnej vody v tejto časti krajiny a čoskoro vráti podmienky prachovej kotliny z tridsiatych rokov. Naše obrovské obilné prebytky z posledných rokov sú, samozrejme, teraz uskladnené v Sovietskom zväze, takže nedostatkom budete postihnutí vy a vaša rodina.

Nelson Rockefeller je odhodlaný kandidovať budúci november ako náš úradujúci prezident. Po viac než dvadsiatich rokoch sprisahania, po vynaložení 25 miliónov dolárov na potvrdenie vo funkcii a po donútení Kongresu zapečatiť poškodzujúce svedectvá na päťdesiat rokov sa nemieni dať znova zastaviť. Keď tentoraz dozreje čas, Gerald Ford odíde zo scény tak či onak.

Ak má byť naša milovaná krajina zachránená, je NA NÁS, na vás a na mne, aby sme to urobili. Jedinou zbraňou, ktorú máme, je PRAVDA, oznámená všetkým. V AUDIO KNIHE č. 6 „ČO MÔŽEME UROBIŤ, ABY SME ZACHRÁNILI AMERIKU“ som sa pokúsil presne vysvetliť, ako to môžeme dosiahnuť. Ak máte lepšie nápady, výborne, prosím, pustite sa do nich. Ale každý z nás musí urobiť, čo môže, či sa to zdá veľké, alebo malé, a musíme to

UROBIŤ TERAZ. Sme v poslednom kole veľmi, veľmi dlhého behu a cenou je naša vlastná SLOBODA. Ako olympijský bežec musíme teraz chytiť „druhý dych“ a bežať, akoby boli v stávke naše životy, pretože, drahí priatelia, sú!

Do budúceho mesiaca sa s vami lúči Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Dr. Peter David Beter – Audio list č. 10

19. marca 1976

Slovenský preklad z anglického prepisu. Preklad vyhotovený 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Nasleduje úplný preklad historického prejavu. Tvrdenia, obvinenia a predpovede patria autorovi pôvodného textu; preklad ich neoveruje ani nepotvrdzuje. Dobové časové odkazy, čísla a označenia dokumentov zostávajú zachované. Dobové právne tvrdenia nie sú súčasným právnym usmernením. AUDIO LETTER® je označenie pôvodnej série spoločnosti Audio Books, Inc. Uvádzaný počet slov v citovanej definícii rodiča sa vzťahuje na anglický originál.

Úvod

Ahojte všetci, tu je Dr. Beter. Dnes je 19. marca 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 10.

Vo svojom rozlúčkovom prejave pri odchode z funkcie prvého prezidenta nášho národa nás George Washington varoval slovami:

> „Nech nedochádza k zmene uzurpáciou, pretože hoci v jednom prípade môže byť nástrojom dobra, je obvyklou zbraňou, ktorou sa ničia slobodné vlády.“

Nepochybne by ho šokovalo zistenie, že dnes, takmer o dve storočia neskôr, sú jeho slová pravdivejšie, naliehavejšie a aktuálnejšie než všetky oceány nezmyselných slov, ktoré súčasní prezidentskí uchádzači vlievajú do uší americkej verejnosti.

> „Zmena uzurpáciou“ sa stala každodennou praxou, keď si naši neviditeľní vládcovia privlastňujú práva ľudu, aby zmenili náš spôsob života. A ak bratia Rockefellerovci uspejú so svojím zrýchľujúcim sa plánom zničiť našu republiku priamo pred našimi očami, ich nový svetový neporiadok v spojenectve so Sovietskym zväzom nás čoskoro pohltí oslepujúcou rýchlosťou.

Ale, priatelia, NESMIEME SA VZDAŤ. V rozhodujúcich dňoch, do ktorých teraz vstupujeme, budú bratia Rockefellerovci v mnohých ohľadoch zraniteľnejší než kedykoľvek predtým. Ich zložitý program dobývania totiž teraz zaostáva za harmonogramom, niektoré jeho časti až o rok, a teraz musia hrať smrtiacu hru doháňania. Sú nútení urýchľovať a stláčať načasovanie veľmi významných udalostí v najbližších mesiacoch v snahe vrátiť sa k harmonogramu. A čas je teraz veľmi pokročilý pre nich aj pre vás a mňa!

Zaostávajú, pretože v posledných dvoch rokoch opakovane zakopli. Najprv zakopli tým, že pri krádeži zlata vo Fort Knox zanechali stopu, ktorá hlboko narušila a teraz zmarila niektoré plánované záverečné fázy pokusu Davida Rockefellera ovládnuť svetový trh so zlatom. Potom z tohto aj ďalších dôvodov Nelson Rockefeller nedokázal podľa plánu uchvátiť prezidentský úrad medzi marcom a júnom 1975. A navyše zakopol ešte dvakrát, začiatkom jesene a okolo Vianoc 1975. John D. Rockefeller III. je zase nútený zatvoriť newyorskú kanceláriu, ktorá pred rokom uverejňovala obrovské inzeráty „Deklarácie dvojstého výročia“ vyzývajúce na „druhú americkú revolúciu“. Dôvodom je náš úspech pri odhaľovaní jej spojenia s tajnou novou rockefellerovskou ústavou. Práca pokračuje, ale teraz sa sústreďuje v Správe dvojstého výročia americkej revolúcie, federálnej agentúre tu vo Washingtone vedenej Johnom Warnerom. Ten je členom výboru Johna D. Rockefellera III. pre „druhú americkú revolúciu“ – názov knihy napísanej Johnom D. Rockefellerom a

vydanej začiatkom roka 1973. Brat Laurance sa venuje programu potravinových poukážok a ďalším prípravám na vojnu.

Akciový trh je síce teraz celkovo mimoriadne chorý, ale pre širokú verejnosť sa udržiava jeho zdravý vzhľad prostredníctvom priemyselného indexu Dow Jones, ktorý pozostáva takmer výlučne z rockefellerovských spoločností. Kým sa ostatné prvky ich plánu nevrátia do správnych koľají, dramatický krach Dow Jonesa zostáva odložený.

Najväčším z týchto ďalších prvkov je, samozrejme, nadchádzajúca vojna. Aj tá teraz meška viac než rok: najprv ju zdržal egyptský prezident Sadat a potom ju minulého leta úplne narušil zásah Indiry Gándhíovej proti CIA.

Okrem iného pre tieto veci stoja bratia Rockefellerovci pred zložitým žonglovaním, pri ktorom musia zosúladiť náš hospodársky kolaps tu v Amerike, celosvetový menový chaos, zahraničné intrigy, politické manévrovanie doma a rozpútanie prvej fázy tretej svetovej vojny na Blízkom východe.

Celý čas plánovali urobiť všetky tieto veci, ale nie podľa takého napätého harmonogramu, akému čelia teraz. Teraz ich takmer musia uskutočniť všetky naraz alebo aspoň vo veľmi rýchlom slede. Ak uspejú, účinok bude ničivý. Ak však teraz znova zakopnú – k čomu ich môže priviesť prebudené verejné povedomie a reakcia – budú vo vážnych problémoch. Navyše sa nemôžu vrátiť späť. Otvorili Pandorinu skrinku a vypustili sily, ktoré sa im vymykajú spod kontroly. Ak sa ich postup zdrží ešte dostatočne dlho, celý ich domček z karát sa začne rozpadať, keď ich dostihne škandál s plutóniovým jedom vo Fort Knox, rýchlo sa šíriace odhaľovanie ich diktátorskej novej ústavy a ďalšie veci.

Viac než kedykoľvek predtým je teraz jedinou vecou, ktorá ich môže a dokáže zastaviť pred dosiahnutím diktatúry, SILA PRAVDY šírenej široko-ďaleko. Preto je teraz zásadné sledovať medzinárodnú scénu aj dianie doma, pretože v rockefellerovskom pláne zotročiť nás všetkých sú tieto dve oblasti neoddeliteľne prepojené. Ak sa im to podarí, môže sa to stať v čase, keď to najmenej očakávate, preto sa nenechajte zaskočiť.

Ak sa stane to najhoršie, boli ste varovaní. A ak ste robili všetko, čo ste mohli, aby ste varovali ostatných, či sa vám to zdalo veľa, alebo len málo, budete vedieť, že ste urobili svoj diel.

Aby som poukázal na súvislosť medzi vývojom tu v Amerike a vývojom vo svete, chcem dnes rozobrať tieto tri témy:

Téma č. 1 – Svetová vláda a ničenie rodinného života

Téma č. 2 – Svetový menový chaos a nadchádzajúci krach tu v Amerike

Téma č. 3 – Tretia svetová vojna a plánované vyhlásenie národného výnimočného stavu

Téma č. 1 – Svetová vláda a ničenie rodinného života

Neinformovaným ľuďom slová „svetová vláda“ alebo „jednotný svetový poriadok“ často vyvolávajú utopický obraz mierového sveta: pokojného, slobodného, s hojným životom pre všetkých. Napokon presne taký obraz má rockefellerovská propaganda zasadiť do našich myslí.

Potom sú tu ďalší, ktorí si možno neurčito uvedomujú, že akýkoľvek dnes sa črtajúci „svetový poriadok“ či „vláda“ by mali skôr autoritársku povahu, ale osobne sa tým necítia ohrození. Ľudia v tejto skupine uvažujú tak, že keď aj tak nemajú politické ambície, stačilo by im vyhýbať sa problémom a bez protestovania robiť pridelenú prácu, a potom by to nemohlo byť až také zlé. Práve oni niekedy hovoria: „Radšej červený než mŕtvy.“ Ale tí, ktorí v sebe živia takéto utešujúce predstavy, sa mýlia, osudovo sa mýlia. Nepoznajú psychológiu ľudí, ktorí sa usilujú o svetovú vládu alebo jednotný svetový poriadok: psychológiu poháňanú túžbou po kontrole, kontrole, KONTROLE! Kontrole v najväčšom možnom meradle – nad celým svetom – a kontrole až po najmenšie meradlo: VÁŠ DOMOV!

V mesačnom AUDIO LISTE č. 8 z januára 1976 som odhalil, že prinajmenšom od roku 1954 existuje oficiálna, ale prísne tajná politika Bieleho domu, citujem:

> „…zmeniť život v Spojených štátoch tak, aby sa dal pohodlne zlúčiť so životom v Sovietskom zväze.“

Preto vidíme nekonečný prúd zdanlivých chýb, ústupkov a omylov moderného zločineckého gangu, ktorý sa vydáva za „našu vládu“. Vôbec to nie sú chyby, ale zámerné kroky v rockefellerovskom pochode k diktátorskej svetovláde so sovietskymi spojencami. A zahŕňa to aj sovietizáciu rodinného života, poslednej veľkej bašty proti úplnej nadvláde nad svetom.

Samozrejme, nie je ťažké vidieť, že americký rodinný život je pod veľkým tlakom, pretože dôkazy sú všade. Je to všeobecne známe. Rozvodovosť rastie, pôrodnosť klesá a Úrad pre sčítanie obyvateľstva tvrdí, že priemerná veľkosť rodiny je teraz na rekordne nízkej úrovni a ďalej klesá. Jednotlivci sa čoraz viac izolujú. Len málo ľudí však vie, že vidíme plody zámernej vojny proti americkej rodine, a ešte menej vie, že je to neoddeliteľná súčasť rockefellerovského úsilia o diktatúru.

Tento útok na rodinný život je dobre zorganizovaný, bohato financovaný a mnohostranný. Jeho najdôležitejšou a najdiabolskejšou časťou je však intenzívna, ale sladko podávaná kampaň, ktorá teraz prebieha s cieľom získať kontrolu nad vašimi deťmi. Cieľ: oslabiť vašu kontrolu nad deťmi a namiesto toho ich podriadiť dohľadu a kontrole komunity, teda vlády. Inými slovami, majú byť sovietizované.

Jednou stránkou tohto útoku na vaše deti je nenápadné využívanie známych, už dostupných komunikačných kanálov vo VZDELÁVANÍ. Vezmite si napríklad slávny detský program „Sesame Street“. Pozerali ste ho v poslednom čase? Sesame Street, financovaná predovšetkým nadáciami ovládanými Rockefellerovcami a federálnou vládou, nasledovala štandardný rockefellerovský filantropický vzorec, ktorý vznikol pred viac než sedemdesiatimi rokmi. Svojou počiatočnou tvorbou si v očiach verejnosti vytvorila svätožiaru, ale pod jej ochranou postupne obrátila svoje úsilie zlovestnejším smerom. Dnes sú v Sesame Street výrazne prítomné hádky, zlá nálada, zranené city a dokonca kreslené filmy s nádychom nereálnosti. A akúkoľvek stopu rozpoznateľného obrazu rodiny budete hľadať márne. Medzitým vnímavé malé publikum Sesame Street dostáva také veci, ako bol nedávny diel ukazujúci, aké jednoduché, bezbolestné a možno dokonca zábavné je použiť škrtidlo a injekčnú striekačku – a to všetko otvorenejšie, než uvidíte vo večerných programoch pre dospelých! Uštvané mladé matky, ktoré dôverujú „bezchybnej povesti Sesame Street“, často nechávajú svoje deti pozerať s minimálnym dohľadom alebo bez neho. Neuvedomujú si, že sa do myslí ich detí vpaľujú predstavy, ktoré pripravujú cestu k skorej a ľahkej drogovej závislosti. Sesame Street je produktom „Children’s Television

Workshop“, ktorej prezidentkou je Joan Ganz Cooneyová. Je členkou rockefellerovského vnútorného kruhu a pred rokom podpísala „Deklaráciu dvojstého výročia“, ktorú som spomenul skôr a ktorá spustila rockefellerovskú „druhú americkú revolúciu“ na zavedenie ich tajnej novej ústavy.

Ďalším príkladom je veľký spor o učebnice, ktorý sa dostal na titulné strany pre snahu rodičov zabrániť ich zavedeniu do verejných škôl. Ich námietky založené na ponižujúcom a nemorálnom materiáli, ktorý v knihách vidia, nedokázali tieto knihy zastaviť, hoci ich zavádzanie spomalili.

Účelom týchto kníh je využiť systém povinného vzdelávania s publikom, ktoré mu nemôže uniknúť, financovaný vašimi daňami, ale dnes do značnej miery mimo vašej kontroly, na vnucovanie všetkého, čo Rockefellerovci rozhodnú, že sa vaše deti majú naučiť. Cieľom týchto kníh je viesť vaše dieťa k spochybňovaniu vašich motívov a napádaniu vašej autority na pozadí rozpadávajúcich sa hodnôt. Zámerom je nenápadne obrať vaše dieťa o všetko, čoho sa podvedome drží ako zdroja sily a bezpečia, až sa zrazu ocitne úplne stratené, bez orientácie a osamelé, celkom závislé od vševediacej a všemocnej federálnej vlády.

Programy ako tieto, ktoré využívajú existujúce kanály na vymývanie mozgu vášmu dieťaťu, sú však iba polovicou príbehu.

Druhou polovicou je obrovská snaha vybudovať úplne nový celoštátny aparát, prostredníctvom ktorého sa má urobiť veľký skok smerom k formalizovanej a napokon úplnej kontrole nad vaším dieťaťom. Je to úsilie o to, čo sa eufemisticky nazýva „komplexnou starostlivosťou o deti“. Ide to ďaleko, veľmi ďaleko za obyčajné zriadenie niekoľkých praktických denných centier na pomoc pracujúcim matkám, ako vám možno naznačovali.

Pred Kongresom sú v súčasnosti dva v podstate totožné návrhy: senátny návrh č. 626 v Senáte a návrh č. 2966 v Snemovni reprezentantov, pričom senátna verzia sa nazýva „zákon o službách pre deti a rodiny z roku 1975“. Oživuje opatrenie, ktoré by sa bolo stalo zákonom koncom roka 1971, keby ho posledný zvolený prezident Ameriky Richard Nixon nevetoval. Urobil to s varovaním, že by postavilo obrovskú moc federálnej vlády, citujem:

> „…na stranu komunitných prístupov k výchove detí oproti prístupu sústredenému na rodinu…“

A dodal, že by to bolo, citujem:

> „…skutočne dlhým skokom do tmy pre vládu Spojených štátov a americký ľud.“

Priatelia, mal úplnú pravdu. Verím, že uznanie treba dať tomu, komu patrí, a Richard Nixon si za toto veto zaslúži iba uznanie. Skutočne poslúžilo záujmom amerického ľudu napriek jeho rockefellerovským šéfom v zákulisí.

Teraz sa rockefellerovské sily jednotného svetového poriadku opäť snažia presadiť to isté s pomocou nového názvu a malého kozmetického vylepšenia. Spojenie medzi týmto takzvaným návrhom zákona o starostlivosti o deti a kampaňou za svetovú vládu je zjavné v mnohých ohľadoch, až po zúčastnené osobnosti.

Napríklad minulý mesiac som spomenul, že Rockefellerovcami podporovaná „Deklarácia vzájomnej závislosti“ bola predstavená minulý október vo Filadelfii a vyzývala nás

všetkých, aby sme sa obrátili chrbtom k právu Ameriky pokračovať ako slobodný a nezávislý národ. V januári 1976 na to nadviazal slávnostný podpis tejto deklarácie 126 americkými senátormi a kongresmanmi, z ktorých každý tým porušil svoju prísahu zachovávať a brániť našu súčasnú Ústavu Spojených štátov! A ak preskúmate zoznam 27 predkladateľov senátneho návrhu zákona o starostlivosti o deti, zistíte, že najmenej devätnásť z nich podpísalo aj zradnú „Deklaráciu vzájomnej závislosti“. Pôsobia tu tie isté sily!

Dnes už nemáme zvoleného prezidenta, ktorý by sa postavil do cesty tým, čo chcú ovládať deti v Kongrese. Máme iba bdelých, nahnevaných občanov, ktorí zatiaľ zablokovali postup návrhu čistým zastrašením oboch komôr Kongresu. Tí, ktorí sa zameriavajú konkrétne na tento návrh, presne identifikovali jeho hlavné nebezpečenstvá.

Na začiatok, celý návrh je postavený na koncepte, citujem, „partnerstva“ medzi rodičom a vládou pri výchove a vzdelávaní dieťaťa. Partneri sú však, priatelia, spoluvlastníkmi každého podniku, na ktorý sa partnerstvo vytvára. Ak teda dovolíte federálnej vláde stať sa vaším partnerom podľa tohto návrhu, odovzdáte jej čiastočný podiel na svojom vlastnom dieťati! Dôsledky tejto predstavy partnerstva sa odrážajú naprieč celým návrhom zákona o kontrole detí a sotva ich možno prehliadnuť.

Skutočný háčik však spočíva len v štrnástich krátkych slovách ukrytých až na strane 56 senátnej verzie a na strane 64 verzie Snemovne reprezentantov. Hlava V, § 501, časť 8, poskytuje na účely návrhu túto dôležitú definíciu. Citujem:

> „Rodič znamená akúkoľvek osobu, ktorá má hlavnú každodennú zodpovednosť za akékoľvek dieťa.“

Touto jedinou kľúčovou definíciou, ktorá sa neobmedzuje na bežné používanie pojmu, autori návrhu zákona o kontrole detí otvorili dvere čoraz širšej vládnej kontrole nad vaším dieťaťom prostredníctvom nekonečného výkladu, nového výkladu, rozširovania a dopĺňania byrokratickými predpismi. Je bez hraníc. Je otvorenou pozvánkou pre federálnu vládu, aby sa manévrovaním dostala do pozície, v ktorej sa vyhlási za rodiča vášho dieťaťa a vás ponechá bez akýchkoľvek rodičovských práv či právomocí!

Keď a ak dovolíme, aby sa to stalo, RODINA, ako ju poznáme, bude zničená a rockefellerovsko-sovietske svetové impérium bude na krátku chvíľu zvrchovane vládnuť nad zlomenou a zničenou spoločnosťou, než sa rozpadne a zrúti do opakovania „temných vekov“.

Ako som povedal, tento návrh, ktorý má pripraviť cestu diktátorskej kontrole detí, je teraz dočasne zablokovaný bdelosťou občanov a protestmi. Ak si však myslíte, že tým sa vec skončila, počúvajte.

Plánovanou stratégiou tých, čo chcú ovládať deti, je podľa možnosti uspať občianskych odporcov návrhu tým, že ho prestanú výrazne presadzovať. Ich plánom je odložiť ho do skrine a v prípade potreby ho tam nechať až do úplného konca súčasného zasadania Kongresu. Potom, keď občianski protestujúci zmiznú v presvedčení, že vyhrali, návrh zákona o kontrole detí sa zrazu vytiahne zo skrine a schváli skôr, než pochopíme, čo nás zasiahlo. Ak sa to stane, bratia Rockefellerovci budú veľmi blízko konečnému úspechu pri dosahovaní cieľov stanovených pred viac než sedemdesiatimi rokmi pre rockefellerovský program prevzatia vzdelávania pod rúškom filantropie.

Keď John D. Rockefeller starší v roku 1904 založil mocnú „Radu pre všeobecné vzdelávanie“, jej účel bol jasne uvedený v úplne prvej publikácii nazvanej „Príležitostný list č. 1“. Píše sa v nej, citujem:

> „V našich snoch máme neobmedzené zdroje a ľudia sa s dokonalou poddajnosťou odovzdávajú našim formujúcim rukám. Súčasné vzdelávacie zvyklosti sa vytrácajú z našej mysle; a neobmedzovaní tradíciou presadzujeme svoju dobrú vôľu medzi vďačným a vnímavým vidieckym ľudom.“

A pointa, priatelia, o niekoľko viet neskôr znie:

> „…preto zorganizujeme naše deti do komunity a naučíme ich dokonale robiť veci, ktoré ich otcovia a matky robia nedokonale v domácnostiach, v dielni a na farme.“

Téma č. 2 – Svetový menový chaos a nadchádzajúci krach tu v Amerike

Často som poznamenal, že ak chceme nazrieť, kam smeruje hospodárstvo Spojených štátov, stačí sa pozrieť na Veľkú Britániu. Rúti sa po ceste ku katastrofe a my nie sme ďaleko za ňou.

Začiatkom tohto mesiaca britská libra prvýkrát v histórii prudko klesla pod kurzovú hranicu dvoch dolárov a zostáva nestabilná. Medzitým má na medzinárodných menových trhoch problémy aj americký dolár a tieto trhy sú zo dňa na deň nervóznejšie a nestabilnejšie.

Teraz prepuká plnohodnotná medzinárodná menová kríza presne tak, ako to bratia Rockefellerovci naplánovali, keď 16. marca 1973 prinútili Európu súhlasiť s „plávajúcim“ dolárom bez pevnej hodnoty. Jediným úderom bol zrušený brettonwoodsky systém pevných výmenných kurzov vytvorený v roku 1944 a teraz sme späť v menovej anarchii a nacionalizme tridsiatych rokov – dotlačení tam Rockefellerovcami. To otvára cestu obchodným vojnám, špekuláciám a rýchlym devalváciám. A všetky tieto nebezpečné javy sa začínajú uskutočňovať. Šokujúca dvadsaťpercentná devalvácia talianskej líry pred niekoľkými dňami je iba predzvesťou toho, čo príde, a hlavným terčom v tom všetkom zostáva náš vlastný americký dolár.

Čoskoro stupňovanie udalostí v južnej Afrike prileje ďalší benzín do ohňa svetovej menovej nestability, keď hlavná korisť, Juhoafrická únia, bude čeliť boju na život a na smrť po tom, čo Rodéziu odstránia rockefellerovsko-sovietsko-kubánski žoldnieri bojujúci v tejto oblasti. Už teraz sa však panikáriaci občania Rodézie a Južnej Afriky snažia nájsť spôsob, ako vybrať svoje finančné prostriedky a odísť, hoci o tom v podriadených rockefellerovských médiách nič nepočujete. Sú však uväznení menovými kontrolami v týchto krajinách.

Čoskoro majú byť podľa rockefellerovských plánov, ktoré som odhalil už vo februári 1974, zlaté bane Južnej Afriky zasiahnuté nepokojmi, sabotážou, občianskou vojnou a vojnovými bojmi. Keď sa dodávky zlata z tohto zdroja podstatne obmedzia, ceny zlata budú vytlačené nahor, zatiaľ čo náš „plávajúci“ dolár klesne. Bratia Rockefellerovci sú odhodlaní ovládnuť obrovské nerastné bohatstvo Južnej Afriky vrátane predovšetkým veľmi veľkých ložísk uránu a tajného procesu obohacovania uránu, ktorý Južná Afrika vyvinula a ktorý je najhospodárnejší na svete.

Prvá a druhá svetová vojna sa viedli o ropu. Tretia svetová vojna opäť zahŕňa ropu, ale tentoraz sa dôraz presúva na urán, pretože Rockefellerovci sú odhodlaní urobiť z jadrovej energie energetickú vlnu budúcnosti pod svojou monopolnou kontrolou.

Medzinárodná menová kríza bude mať následky aj doma: znovu rozhorenú infláciu, úverovú tieseň a všetky ostatné hospodárske neduhy, ktoré plodí. Manipulovaný priemyselný index Dow Jones pred niekoľkými dňami, 11. marca 1976, dosiahol tisíc bodov v čase, keď skutočná nezamestnanosť podľa mojich vlastných zdrojov na ministerstve práce teraz celonárodne dosiahla 19,1 %! Medzitým sa opäť črtá prízrak hroziacej platobnej neschopnosti: Lockheed v máji, New York v júni a ďalší.

Počúvate tiež o najrôznejších bankových problémoch zásluhou rockefellerovského propagandistického stroja, ktorý chce, aby ste o nich vedeli a aby tým pomohol podkopať vašu dôveru. Niektoré stránky súčasnej situácie v bankovníctve sú však omnoho závažnejšie než čokoľvek, čo sa dozvedáte z rockefellerovských médií. Týkajú sa skutočných chýb a ťažkostí, ktorým čelia samotní Rockefellerovci.

Nemám tu na mysli nervy drásajúce titulné články o Chase Manhattan a First National City Bank, ktoré umiestnili samotní Rockefellerovci z dôvodov vysvetlených nedávno v inom mesačnom AUDIO LISTE. Mám na mysli situáciu, ktorá nedávno vyslala Henryho Kissingera do Latinskej Ameriky.

Ak ste celkom nechápali, čo tam náš minister zahraničných vecí robil, nemusíte sa cítiť zle. Nemali ste to chápať. Kissinger tam bol vyslaný ako vymáhač pohľadávok pre Davida Rockefellera, ktorý zrazu zistil, že jeho bankové záujmy vrátane Exportno-importnej banky Spojených štátov majú v Latinskej Amerike približne 25 miliárd dolárov nesplatených úverov, ktoré sú skutočne veľmi neisté. Štyria bratia boli takí zamestnaní strkaním nosa do cudzích záležitostí, že sa nestarali o vlastný podnik. Podľa súčasného harmonogramu má na Kissingerovu cestu v máji nadviazať cesta ministra financií Williama Simona, než rezignuje a bude ďalej pracovať pre Davida Rockefellera na inom mieste, možno v Chase Manhattan Bank. Simon sa už nevie dočkať, kedy sa dostane z horúceho kresla na ministerstve financií, v ktorom sedí od decembra 1975, keď sme ho prichytili pri otvorenej lži, navyše písomnej, o existencii centrálneho jadrového trezoru skladu drahých kovov vo Fort Knox.

Rockefellerovské bankovníctvo má ďalšie problémy, pretože arabské záujmové skupiny OPEC začali z rôznych dôvodov od začiatku tohto mesiaca, marca 1976, vyberať svoje prostriedky z tejto krajiny. Môže byť vybraných približne dvadsať miliárd dolárov arabských peňazí. Pre náš nepoctivý bankový systém čiastočných rezerv, ktorý bežne pracuje v prospech Rockefellerovcov, sa však arabské výbery môžu premietnuť do poklesu celkových bankových vkladov o viac než sto miliárd dolárov. To stačí na predčasné spustenie vážnych hospodárskych následkov, skôr než budú Rockefellerovci pripravení zapojiť ich do svojho zložitého programu. Preto Rada Federálneho rezervného systému minulý týždeň prekvapila mnohých ľudí tým, že začala pumpovať prostriedky do bankového systému. A tak to pokračuje, keď štyria bratia Rockefellerovci ďalej šetria vlastné hotovostné zdroje, aby využili lacné nákupné príležitosti, zatiaľ čo kráčajú po napnutom lane k diktatúre.

A čo medzitým robí Kongres pre nás? Minulý mesiac sa objavil krátky lúč nádeje, keď kongresman Wright Patman otvoril osie hniezdo odhalením siete personálnych prepojení medzi Federálnym rezervným systémom a mocným Business Round Table, ktorá pomohla

zmariť Patmanov posledný pokus o audit Federálneho rezervného systému. Mohlo to znamenať skutočné problémy pre bratov Rockefellerovcov, pretože Business Round Table aj Federálny rezervný systém sú rýdzo rockefellerovské. Našťastie pre Rockefellerovcov však Patman práve „náhodou“ vážne ochorel skôr, než mohol vec ďalej posunúť, a začiatkom tohto mesiaca zomrel! A spolu s ním zomrela aj akákoľvek nádej, že sa táto záležitosť posunie čo len o kúsok ďalej.

Teraz nám zostávajú ľudia ako kongresman Otis Pike, ktorý urobil hroznú chybu, keď svoje údery namieril proti rockefellerovskej CIA. Keby po našich rozhovoroch s ním minulý september pokračoval v záležitosti Fort Knox, teraz by držal opraty. Ale takto CIA prisahala, že Otisa Pika politicky zničí – a môžete si byť istí, že sa o to pokúsi.

A potom je tu kongresman John Conlan, ktorý pred niekoľkými mesiacmi adresoval výzvu svojim voličom, ktorí sa odvážili naliehať naňho, aby konal vo veci Fort Knox. Povedal, že ak majú dôkazy o akomkoľvek protiprávnom konaní, spojí ich s príslušnými orgánmi na vykonanie vyšetrovania. Keď však môj kolega Ed Durell, ktorý má spolu so mnou prístup k takýmto dôkazom, prijal Conlanovu výzvu postúpenú týmito voličmi, kongresman Conlan zjavne celkom zabudol na svoj sľub pomôcť nadviazať správne kontakty na spustenie skutočného vyšetrovania.

V mesačnom AUDIO LISTE č. 8 z januára 1976 som celý prečítal otvorený list Eda Durella kongresmanovi Conlanovi zo 7. januára 1976.

Teraz nasleduje celá odpoveď kongresmana Conlana datovaná 26. februára 1976 – sedem týždňov po dátume doporučeného listu pána Eda Durella. Citujem:

Odpoveď kongresmana Johna B. Conlana

„Vážený pán Durell,

V nadväznosti na prijatie Vášho doporučeného otvoreného listu som Vás chcel informovať o svojich krokoch. Napísal som predsedovi Výboru Snemovne reprezentantov pre bankovníctvo, menu a bývanie Henrymu Reussovi, predsedovi výboru Snemovne reprezentantov pre domácu menovú politiku Wrightovi Patmanovi a predsedovi Výboru Snemovne reprezentantov pre činnosť vlády Jackovi Brooksovi. Dám Vám vedieť, keď dostanem ich odpovede.

Prikladám tiež kópiu svojho listu ministrovi Simonovi, v ktorom žiadam úplnú inventúru zlatých zásob Spojených štátov. Požiadal som ho, aby mi oznámil, aké kroky v tejto veci plánuje podniknúť.

Je poľutovaniahodné, že nie je viac kongresmanov a ľudí v administratíve a v úrade generálneho prokurátora, ktorí by sa viac zaujímali o objasnenie tejto záležitosti. Som len jeden úprimný kongresman, pán Durell, a hoci by sme si Vy aj ja radi mysleli opak, nemôžem nariadiť oficiálnemu Washingtonu, aby robil to, čo si Vy a ja želáme. Keby som mohol, Henry Kissinger a ďalší by boli vymenení už dávno.

Srdečne,
John B. Conlan
Člen Kongresu“

A tým je to, priatelia, zjavne pre Johna Conlana vybavené. Neustále vyhlasuje, že ho Fort Knox znepokojuje, a predsa tu nie je ani náznak pokusu otvoriť akékoľvek dvere k

dobrému vyšetrovaniu záležitosti: žiadne prejavy v Snemovni, žiadna tlačová konferencia, žiadne skutočné nadviazanie na list pána Durella akýmkoľvek spôsobom. Len veľmi dôverný list ministrovi financií Williamovi Simonovi, ktorý je sám účastníkom utajovania. Prečo nám John Conlan nepovie, čo mu Bill Simon povedal súkromne večer 5. januára 1975?

Conlan sa ani neobťažoval poctiť odpoveď pánovi Durellovi vlastnoručným podpisom, ako to urobil pri Simonovi. Namiesto toho použil stroj na reprodukovanie podpisu. Áno, je to ten istý kongresman John B. Conlan, o ktorom ste možno nedávno čítali, že viedol modlitebné raňajky v Bielom dome. Je to ten istý kongresman John B. Conlan, ktorého meno nájdete ako autora náboženského traktátu vyzývajúceho občanov, aby sa „zapojili“. A je to ten istý kongresman John B. Conlan, ktorý ako člen bankového výboru Snemovne prijal od bankovej loby peniaze na svoju kampaň za znovuzvolenie! Zjavne je toto Conlanova predstava o tom, čo znamená byť zástupcom. A prinajmenšom v jednom ohľade je úplne reprezentatívny. Možno nezastupuje vás ani mňa, ale presne predstavuje to, čo dnes stelesňuje Kongres Spojených štátov. Jeho správanie je dokonalým príkladom toho, prečo je naša republika dnes tak blízko zániku. Keďže je to tak, ja osobne ho teraz ponechám jeho vlastnému svedomiu.

Téma č. 3 – Tretia svetová vojna a plánované vyhlásenie národného výnimočného stavu

Nedávno sa reportér CBS spýtal Nelsona Rockefellera, či by ešte stále chcel byť prezidentom. Odsekol:

> „Čo si myslíte, že robím posledných šestnásť rokov?“

V skutočnosti sa o to usiluje ešte dlhšie, priatelia, a teraz je cena, na ktorú tak dlho upieral oči, takmer na dosah. Pre skrátený časový harmonogram, ktorý mu zostáva, však teraz vstupujeme do obdobia taktického manévrovania, ktoré bude pravdepodobne mätúce svojimi úskokmi a zmenami zdanlivého smeru.

Táto záverečná fáza sa v skutočnosti začala už odvtedy, čo som s vami hovoril minulý mesiac, a už nastal jeden veľký taktický posun. Keď som minulý mesiac nahrával mesačný AUDIO LIST č. 9, moje informácie hovorili, že plánom bolo nechať prezidenta Forda zakopnúť v primárkach a prinútiť ho odstúpiť pred náporom Ronalda Reagana. Cieľ čoskoro vytlačiť Forda sa nezmenil ani o kúsok. Taktika na jeho dosiahnutie však bola zásadne prepracovaná z dôvodov priamo súvisiacich s cestou bývalého prezidenta Nixona do Číny koncom minulého mesiaca. Inými slovami, ak chcete teraz rozumieť našej domácej politike, musíte sledovať aj medzinárodnú scénu!

Spomeniete si, že minulý november 1975 Ford navštívil Čínu. Keď tam bol, čínski vodcovia ho konfrontovali s obrovskou ázijskou vojnou, ktorá sa teraz pripravuje. Bolo mi povedané, že Ford zbledol a stratil istotu, keď sa o týchto veciach prvýkrát dozvedel od červených Číňanov. O celkovej vojnovej stratégii mu povedali to isté, čo som vám v tom istom mesiaci povedal v mesačnom AUDIO LISTE č. 6: o Blízkom východe ako úvodnom výstrele, o úlohe Helsinskej dohody z minulého leta, o stratégii obkľúčenia červenej Číny prostredníctvom rockefellerovsko-sovietskeho dobytia juhovýchodnej Ázie. Dokonca teraz, keď hovorím tieto slová, sa oprašuje a oživuje teória domina, aby vysvetlila plánované skoré zrútenie poslednej dôležitej dominovej kocky v tejto oblasti: Thajska. Približne

päťtisíc Američanov, ktorí sú tam, zahŕňa aj kontingent piatej kolóny, ktorý má pripraviť cestu odovzdaniu Thajska komunistom pod sovietskou kontrolou!

Keď sa Ford vrátil, začal čo najužšie spolupracovať s Richardom Nixonom. A teraz tím Nixon, Ford a Connally vedie mocenský boj proti Nelsonovi Rockefellerovi a jeho prisluhovačom Ronaldovi Reaganovi a Hubertovi Humphreymu. Ako som odhalil v predchádzajúcich AUDIO LISTOCH, Richard Nixon telefonuje takmer denne, aby Fordovi povedal: „Vydrž.“ A Ford zatiaľ vydržal.

Nixonova cesta do Číny minulý mesiac sa neuskutočnila na žiadosť ministerstva zahraničných vecí, ale na žiadosť samotného prezidenta Forda. Nixonova cesta do Číny bola mierovou misiou: snaží sa udržať spojenie medzi Spojenými štátmi a Čínou, aby čo najviac vyvážil pevné spojenectvo medzi bratmi Rockefellerovcami a Sovietmi. Nixon veľmi dobre vie, že Nelson Rockefeller ho stále chce dostať, ak to bude možné. Preto Nixon nechcel cestovať ničím iným než lietadlom červenej Číny, ktoré sem bolo vyslané na tento účel.

Tvárou v tvár tejto osi Nixon–Ford–Connally sa Nelson Rockefeller pred niekoľkými týždňami rozhodol pre taktiku, ktorá má jeho protivníkom uštedriť politický džudistický chvat: zraziť ich na zem využitím ich vlastnej sily a zotrvačnosti. Najprv preprogramoval svoje podriadené médiá, aby Fordovi v primárkach pomáhali namiesto toho, aby mu škodili. Tým Forda uspáva do falošnej sebadôvery z vlastnej zdanlivo rastúcej sily. Reagan má byť zatiaľ porazený, ale nie tak zle, aby neskôr vyzeral zle, keď ho Rockefeller bude pripravený vybrať za viceprezidenta. Aby Reagan dostal jasný odkaz, že nemá odstúpiť z kampane, Rockefeller mu povedal, aby zostal kandidátom proti Fordovi, citujem: „kým vydržia peniaze“. A pre istotu Rockefellerove výroky v tomto duchu zopakoval jeho prisluhovač Barry Goldwater, ktorý ironicky pred dvanástimi rokmi kandidoval na prezidenta s heslom: „Voľba, nie ozvena.“

Na ďalšie posilnenie sebadôvery osi Nixon–Ford–Connally a podľa možnosti aj na oklamanie červených Číňanov, aby si mysleli, že sa dosahuje priaznivý posun americkej politiky, sa robia aj ďalšie veci. Napríklad Ford teraz oficiálne vymazal slovo „detente“ zo svojho slovníka a z Washingtonu bolo dovolené vyslať smerom k Sovietskemu zväzu o niečo tvrdšie slová než obvykle. Napokon slová pre domáce publikum sú lacné.

Medzitým sa dokončujú prípravy na vojnu. Zároveň sa pripravuje niekoľko možností, ako Forda náhle a prekvapivo zraziť a odstrániť z úradu. Jedna možnosť by zahŕňala odhalenie rýchlo sa rozvíjajúceho finančného škandálu, ktorého možnú rýchlosť možno odhadnúť podľa zničujúcej skúsenosti viceprezidenta Spira Agnewa z roku 1973. Pripravujú sa však aj ďalšie možnosti, pretože Nelson Rockefeller v tomto neskorom štádiu nemieni nič riskovať. Keď prídu vojna, nedostatok a hospodárska katastrofa, Nelson Rockefeller plne zamýšľa zo všetkého ťažiť a hladko sa dostať k moci ako náš prezident a potom diktátor. Dychtivosť, s akou očakáva tento vývoj, ostro kontrastuje so zdesenou reakciou ďalších svetových osobností, ktoré sa nedávno dozvedeli o bezprostredne hroziacej vojne.

Napríklad začiatkom minulého decembra, keď som bol v Európe a Anglicku, som dal kópiu mesačného AUDIO LISTU č. 6 podrobne opisujúceho vojnové plány osobe, ktorá ho prehrala premiérovi Haroldovi Wilsonovi. Výsledok: 15. decembra tajne oznámil kráľovnej s trojmesačným predstihom, že zamýšľa rezignovať. A pred tromi dňami ohromil Anglicko a svet tým, že to naozaj urobil.

Je skutočne smutné, že Richard Nixon, ktorý teraz robí, čo môže, v boji za mier, bol napriek tomu Rockefellerovcami úspešne použitý na vážne poškodenie nášho národa v mnohých oblastiach počas svojho prezidentstva, rovnako ako to urobili s každým prezidentom od Woodrowa Wilsona. A je ironické, že plán Nelsona Rockefellera čoskoro vyhlásiť železnou rukou presadzovaný „národný výnimočný stav“ využije nástroj, ktorý mu zanechal práve jeho dnešný zatrpknutý nepriateľ Richard Nixon.

Mám na mysli prezidentské výkonné nariadenie č. 11490 týkajúce sa pripravenosti na mimoriadne situácie, ktoré Nixon podpísal 28. októbra 1969. Má 33 strán a uvádza rozsiahle právomoci a funkcie, ktoré má vykonávať 28 federálnych ministerstiev a agentúr v prípade vyhlásenia národného výnimočného stavu. Podľa podmienok tohto výkonného nariadenia môžu byť tieto núdzové právomoci aktivované buď Kongresom, alebo vyhlásením prezidenta.

Neopatrnému človeku sa môže zdať, že toto výkonné nariadenie by sa použilo iba počas vojny pre časté odkazy na, citujem, „mimoriadnu situáciu vrátane útoku na Spojené štáty“. Všimnite si však dobre, že „vojna“ je v skutočnosti uvedená iba ako príklad mimoriadnej situácie. Na začiatku sa uvádza, že platí, citujem:

> „V akejkoľvek situácii typu národného výnimočného stavu, ktorej by národ mohol podľa predstavy čeliť.“

Nie sú uvedené žiadne ďalšie kritériá upravujúce vyhlásenie takéhoto výnimočného stavu. Preto Nelsonovi Rockefellerovi alebo inému prezidentovi či Kongresu stačí predstaviť si situáciu ako zodpovedajúcu ich predstave „mimoriadnej situácie“ a výkonné nariadenie č. 11490 možno uplatniť! Má sa to robiť v, citujem, „národnom záujme“, ktorý však nie je nikdy definovaný. Jedna časť však objasňuje účel nariadenia výslovne týmito slovami, citujem:

> „Zabezpečenie kontinuity federálnej vlády v akejkoľvek situácii typu národného výnimočného stavu, ktorej by národ mohol čeliť.“

Stredobodom je tu „federálna vláda“ – nie národ, nie ľud, nie republika, ale federálna vláda. Inými slovami, je to navrhnuté v prospech našich vládcov, rovnako ako tajná nová rockefellerovská ústava.

Po uplatnení výkonné nariadenie č. 11490 oprávňuje federálnu vládu vykonávať protiústavné, a teda nezákonné právomoci. Pod rúškom nevinne znejúcich slov ako „mimoriadna situácia“, „riadenie“ a „prevádzka“ je federálna vláda oprávnená úplne prevziať podnikanie a priemysel alebo ich akékoľvek časti bez náhrady. Výkonné nariadenie č. 11490 tiež ustanovuje zatváranie a kontrolu hraníc, cenzúru a registráciu a neustále sledovanie všetkých občanov a ich pohybu. Dôležitú úlohu v tom zohráva polosúkromná Poštová služba Spojených štátov, ako som odhalil v AUDIO LISTE minulý mesiac. Udeľujú sa aj úplné právomoci nad dopravou a komunikáciou, spolu so všetkými formami energie až po batérie do bateriek. Zahrnuté by bolo dokonca aj vaše vreckové rádio, pretože sa udeľuje právomoc kontrolovať akékoľvek zariadenie schopné vyžarovať elektromagnetické žiarenie, čo vaše rádio a televízor v malých množstvách robia.

Pod týmto výkonným nariadením by sa aktivovala aj tajná federálna policajná štruktúra, ktorá je teraz v Spojených štátoch pripravená a na ktorú som vás upozornil minulý mesiac. Rovnako aj osobitné núdzové opatrenia na väzbu a ochranu väzňov. Sú formulované tak, že ich skutočný význam nie je vôbec zrejmý, pokiaľ si človek nevšimne

frázu, citujem, „hromadné stravovanie a ubytovanie“. To, priatelia, označuje prísne utajované KONCENTRAČNÉ TÁBORY, ktoré sú teraz v stave prevádzkovej pripravenosti v odľahlých oblastiach po celých Spojených štátoch!

Výkonné nariadenie č. 11490 dáva federálnej vláde k dispozícii dokonca najkrutejší a najmocnejší zo všetkých nástrojov masovej politickej kontroly: HLAD. Rôzne ustanovenia o vytváraní zásob vecí potrebných na prežitie, vrátane potravín a vody, sú formulované tak, že by sa mohli začať vykonávať až po „vyhlásení výnimočného stavu“, namiesto toho, aby boli pripravené vopred na zvládnutie tejto situácie. Federálna vláda by tak mohla ľubovoľne umelo vytvárať strašný nedostatok pod rúškom „vytvárania zásob“.

A ak si myslíte, že je to príliš pritiahnuté za vlasy, spomeňte si na prvé dni druhej svetovej vojny, ak ste dosť starí. Pamätáte si napríklad, že ste po vypuknutí vojny museli odovzdať všetky náhradné pneumatiky, ktoré ste mali, a potom ste mali problém získať nové? Zámienkou bolo, že gumu treba zhromažďovať a recyklovať pre vojnové úsilie. Bola to však otvorená lož. Dostal som výpovede očitých svedkov, ktorí videli tieto pneumatiky po odovzdaní nahromadené, rozrezané a spálené. A CONGRESSIONAL RECORD z roku 1942 obsahuje veľa materiálu, ktorý predložil vtedajší senátor Harry Truman a ktorý ukazuje, že existoval zámerný rozsiahlejší plán odoprieť mnohé kritické vojnové materiály americkej verejnosti aj našim ozbrojeným silám v prvých dňoch vojny. A hádajte, kto bol do toho všetkého zapletený – správne, rockefellerovské záujmové skupiny Standard Oil.

Vzhľadom na všetko toto nemožno prehliadnuť možnosť, že budúci november nebudú žiadne voľby, ak Nelson Rockefeller a jeho bratia úspešne zosúladia rôzne prvky svojho plánu dobývania, pri ktorom ide o všetko.

Výkonné nariadenie č. 11490 v rukách človeka, ktorý ukázal, že ho neobmedzujú zábrany ani svedomie, by sa mohlo v skutočnosti použiť na pozastavenie našej súčasnej ÚSTAVY SPOJENÝCH ŠTÁTOV. A budúci november možno pri urnách nedostaneme inú možnosť než hlasovať „áno“ alebo „nie“ v národnom referende o navrhovanej novej rockefellerovskej ústave. Pri hlasovaní na manipulovateľných hlasovacích strojoch pod pozorným dohľadom federálnej polície by bol výsledok – ak dovolíme, aby sa to stalo – len veľmi málo neistý. Tak ako to minulý mesiac, 15. februára 1976, urobila Kuba, aj od nás by sa mohlo očakávať schválenie novej ústavy, ktorá nahradí našu pozastavenú staršiu ústavu!

Tieto veci sa nemusia stať, priatelia. Bratov Rockefellerovcov možno prinútiť zakopnúť šírením povedomia o pravde a reakciou na ňu – na absolútnu PRAVDU. Ale ak môj hlas počúvajú nejakí „neveriaci Tomášovia“, hovorím vám teraz: Ak budete sedieť so založenými rukami a pozerať, ako sa toto všetko uskutočňuje priamo pred vašimi očami, neobzerajte sa o rok späť so slovami: „Prečo nás nikto nevaroval?“ Pretože, môj drahý priateľ, varovaný si bol.

Do budúceho mesiaca sa s vami lúči Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Dr. Peter David Beter – Audio list č. 11

24. apríla 1976

Slovenský preklad z anglického prepisu. Preklad vyhotovený 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Nasleduje úplný preklad historického prejavu. Tvrdenia, obvinenia a predpovede patria autorovi pôvodného textu; preklad ich neoveruje ani nepotvrdzuje. Dobové časové odkazy, čísla a mená zostávajú zachované podľa predlohy. Pasáže o očkovaní, plutóniu a zdravotnej starostlivosti nie sú súčasným zdravotným odporúčaním. Právne výklady nie sú súčasným právnym usmernením. Predloha označuje viceprezidenta za predsedu Senátu pro tempore; toto autorovo tvrdenie je zachované v preklade. AUDIO LETTER® je označenie pôvodnej série spoločnosti Audio Books, Inc.

Úvod

Ahojte všetci, tu je Dr. Beter. Dnes je 24. apríla 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 11.

Tento rok 1976 je, samozrejme, rokom nášho dvojstého výročia, dvestého výročia založenia našej milovanej krajiny. Mal by byť časom zamyslenia nad naším ťažko vybojovaným jedinečným dedičstvom a jeho vďačného oslavovania. Zároveň je iba vhodné, aby sme sa pozerali aj dopredu a premýšľali o svojom budúcom osude a o osude našich dôverčivých detí. Zo všetkých strán sme však my Američania bombardovaní propagandou, ktorá nás láka sústrediť sa iba na budúcnosť bez ohľadu na poučenia z minulosti. Programy a články k dvojstému výročiu, ktoré sa zaoberajú počiatkami nášho národa, väčšinou úzko sústreďujú pozornosť na samotnú revolúciu namiesto nádhernej slobodnej republiky, ktorá bola jej výsledkom. Nie je to náhoda. Má nás to postupne naladiť viac revolučne, aby sa nám takzvaná „druhá americká revolúcia“ presadzovaná Johnom D. Rockefellerom III. zdala čoraz prijateľnejšia.

Múdry prvý prezident našej republiky George Washington nám vo svojom rozlúčkovom prejave zanechal rady také prezieravé, že sú cenné dodnes. Znova a znova označoval skúsenosť za, citujem, „najistejšie meradlo“, podľa ktorého treba posudzovať existujúce aj plánované vládne opatrenia. To ostro kontrastuje s prístupom, ktorý pravidelne hlása muž, ktorý chce predsedovať koncu našej slobodnej republiky, Nelson Rockefeller. Stále hovorí, citujem: „Zabudnite na minulosť a pozerajme sa do budúcnosti.“

Do akej budúcnosti nás Nelson Rockefeller žiada pozerať, ak nemá nič spoločné s našou minulosťou? Je to budúcnosť, ktorú už v roku 1924 načrtol otec Nelsona a jeho bratov John D. Rockefeller mladší v príhovore skupine študentov. Jeho právnik, zástupca a životopisec Raymond B. Fosdick citoval Johna mladšieho, ktorý pri tejto príležitosti povedal, citujem:

> „Dnes večer stojíme na vrchole hory a svet sa rozprestiera pri našich nohách – vaša krajina, vaša krajina, moja krajina, my všetci – a tak sa môže stať, že jedného dňa, jedného dňa budú ľudia všetkých národov stáť na vrchole hory spoločne a nikto nebude hovoriť o ‚mojej krajine‘, ale budeme hovoriť o ‚našom svete‘.“

Takže, priatelia, skutočná otázka osudu Ameriky, pred ktorou teraz stojíme, je otázka, ktorú nám vnútili štyria bratia Rockefellerovci – David, Nelson, Laurance a John D. III. – sledujúci cieľ stanovený ich otcom. Je to v podstate tá istá otázka, pred ktorou stál prezident Abraham Lincoln pred o niečo viac než storočím: či budú Spojené štáty

americké zničené, alebo nie. Vtedy hrozilo zničenie rozdelením a rozdrobením a čelilo sa mu využitím federálnych právomocí na zachovanie Únie. Dnešná hrozba leží na opačnom extréme, v nadmernej centralizácii moci, a možno jej čeliť iba opätovným presadením právomocí a práv jednotlivcov a jednotlivých štátov podľa ÚSTAVY.

Na preskúmanie radikálnej zmeny smerovania amerického osudu, ktorú pripravujú a manipulujú štyria bratia Rockefellerovci a ich spojenci, chcem dnes hovoriť o troch témach:

Téma č. 1 – Ako sú jednotlivci redukovaní na obetovateľných pešiakov v rockefellerovskom programe ochrany a presadzovania vlastných záujmov

Téma č. 2 – Ako sú národy manévrované do vojny a ničenia v rámci rockefellerovskej predstavy pokroku

Téma č. 3 – Ako nás tlačia a klamú, aby sme zahodili svoje dedičstvo slobody a prijali rockefellerovskú diktatúru

Téma č. 1 – Ako sú jednotlivci redukovaní na obetovateľných pešiakov v rockefellerovskom programe ochrany a presadzovania vlastných záujmov

Jedna z najzvláštnejších a najsenzačnejších únosových udalostí v histórii sa začala 4. februára 1974, keď mladú ženu menom Patricia Hearstová uniesli z jej bytu v Berkeley v Kalifornii. Jej únoscovia sa čoskoro označili za radikálnu skupinu nazývanú Symbionézska oslobodzovacia armáda, skrátene SLA. Pre pána a pani Randolphových Hearstových sa tak začala nočná mora nesplniteľných požiadaviek, magnetofónových nahrávok, nemilosrdnej publicity, prestreliek a neustávajúceho zákulisného tlaku.

Dňa 3. apríla 1974 magnetofónová nahrávka oznámila „nový zvrat“: Patty Hearstová vstúpila do SLA pod novým menom Tania. O niekoľko dní neskôr Tania pomáhala vykradnúť banku, akoby chcela potvrdiť, čo povedala. A aby toho nebolo málo, o ďalších niekoľko dní videli Taniu strieľať dávky z automatickej pušky, aby kryla člena SLA Williama Harrisa pri odchode z obchodu, kde údajne kradol.

Čoskoro bola SLA takmer vyhladená pri veľkolepej prestrelke v Los Angeles, ale Tania sa akosi práve náhodou nachádzala inde a celé to sledovala v televízii. Tania unikla a viac než šestnásť mesiacov sa napriek údajnej celoštátnej pátracej akcii FBI ona a jej spoločníci zo SLA William a Emily Harrisovci podľa správ ďalej vyhýbali dolapeniu. Napokon však 18. septembra 1975 sa pátranie náhle skončilo rovnako prudko, ako sa začalo. Taniu a Harrisovcov našli priamo v San Franciscu, teda tam, kde sa všetko začalo, a trojicu rýchlo zatkli bez veľkého rozruchu.

V mesačnom AUDIO LISTE č. 7 som stručne spomenul, že SLA bola operáciou CIA a že jej účelom, ktorý sa podarilo splniť, bolo dosiahnuť rockefellerovské prevzatie obrovského Hearstovho impéria. Teraz však verím, že nastal čas povedať vám viac, a to z dvoch dôvodov. Po prvé sa obávam o život Tanie, napodobňovateľky Patty Hearstovej, ktorá je teraz vo väzbe. A po druhé som teraz presvedčený, že pán a pani Hearstovci, Pattyini rodičia, nevedia, že dievča zadržané minulý september je podvodníčka.

Až donedávna existovali náznaky, že to vedia, ale mlčia, aby ochránili zvyšok rodiny. Preto som sa zdržal rozoberania podrobností prípadu Patty Hearstovej okrem toho, že som vám povedal o rockefellerovskom prevzatí ich majetkových záujmov. Hearstovci majú zo všetkých ľudí dobrý dôvod obávať sa ďalších odvetných akcií zorganizovaných CIA a nikdy by som nechcel zasahovať do ich osobných rozhodnutí. Napokon som však získal dôkazy, ktoré ma bez najmenších pochybností presvedčili, že pán a pani Hearstovci stále nepoznajú pravdu. A kvôli nim aj kvôli životu toho dievčaťa, nech je ktokoľvek, teraz odhalím pravdu v prípade Patty Hearstovej. Skutočne totiž verím, že pravda, aj keď je nepríjemná, má vždy prednosť pred lžami, nech sú akokoľvek príjemné alebo pohodlné. A iba pravda môže byť základom na vykonanie spravodlivosti.

Hearstova novinová sieť si prvýkrát privolala hnev bratov Rockefellerovcov pred tromi desaťročiami, keď viedla kampaň na odhalenie veľkých zneužití vyvolaných Rockefellerovcami. Napríklad práve Hearstova sieť zverejnila tajné svedectvo pred Kongresom, ktoré ukazovalo, že americké atómové tajomstvá boli Sovietom odovzdané – nie nimi ukradnuté – ešte pred dokončením našej prvej atómovej bomby; a že Rockefellerovci boli do toho priamo zapojení. Mimochodom, pre Rockefellerovcov to bolo veľmi jednoduché. Prvá riadená jadrová reakcia na svete sa uskutočnila na ich vlastnej Chicagskej univerzite koncom roka 1942 a odtiaľ sa rozvíjal projekt Manhattan. Dokonca aj názov „Manhattan“ pre projekt atómovej bomby bol zvolený ako nenápadné uznanie skutočných šéfov jadrovej energie aj centier moci národa na Manhattane: Rockefellerovcov.

Rockefellerovské záujmové skupiny spustili divoké protiútoky na Hearstovo impérium. Finančnými aj inými prostriedkami prinútili mnohé Hearstove noviny ukončiť činnosť, rovnako ako teraz dusia denník Star tu vo Washingtone reklamným bojkotom. Bratia Rockefellerovci však nikdy nezabúdajú a ich konečným cieľom bolo napokon úplne ovládnuť tie časti Hearstovho podnikateľského komplexu, ktoré dokázali prežiť počiatočné rockefellerovské protiútoky. Patty Hearstová bola pešiakom, ktorého na to použili.

Prvé nahrávky po Pattyinom únose boli plné strachu a naliehavosti a jej rodičom sprostredkúvali drvivé požiadavky ako podmienky jej prepustenia. Pána Hearsta prinútili k neuveriteľnému vydávaniu vlastných prostriedkov v programe rozdávania pomoci, len aby požiadavky SLA ďalej rástli, až sa stali nesplniteľnými. Potom po období mlčania prišla prvá Taniina nahrávka s tvrdením, že Patty je znechutená svojimi rodičmi a pridáva sa k únoscom. Ale, priatelia, skutočná Patty Hearstová vtedy už nežila. Dňa 28. februára 1974, iba dvadsaťštyri dní po únose, Patty utopili vo vani traja muži zo SLA, ktorým podľa informácií, ktoré som dostal, kládla obrovský odpor. Potom použili kremáciu, aby vylúčili akúkoľvek možnosť objavenia a identifikácie jej tela. Mimochodom, pri tajných popravách CIA je to bežná prax a zo spoľahlivého zdroja viem, že taký bol aj osud Jimmyho Hoffu po jeho únose koncom júla 1975, o ktorom som hovoril v mesačnom AUDIO LISTE č. 3.

Zvyšok tejto frašky až do minuloročného septembrového zadržania Tanie, podvodníčky údajne považovanej za Patty Hearstovú, mal jediný účel: udržiavať nemilosrdný tlak na Hearstovcov, aby sa zlomila ich kontrola nad Hearstovými podnikmi. A hlavným bodom nátlaku v tejto kampani bola samotná Tania, používaná na presvedčenie Hearstovcov, že ich dcéra Patty stále žije.

Každí milujúci rodičia v postavení pána a pani Hearstových by sa zúfalo držali nádeje na návrat svojho dieťaťa a Hearstovci nie sú výnimkou. Kým Tania nebola zadržaná, Hearstovci nemali možnosť zistiť, že je podvodníčka. A jej údajné občasné zazretie

udržiavalo uistenie, že stále žije. Tak boli podľa najlepších rockefellerovsko-ciaovských tradícií pán a pani Hearstovci oklamaní, aby verili, že vyjednávajú o živote a návrate svojej dcéry Patty aj potom, čo už bola v skutočnosti zavraždená.

Tento podvod pokračoval takmer rok a pol, kým CIA prostredníctvom SLA napokon nedosiahla to, o čo sa Rockefellerovci usilovali celý čas: presun kontroly nad rozsiahlymi Hearstovými záujmami k bratom Rockefellerovcom. Len čo boli dohodnuté podmienky tohto presunu kontroly, súčasťou dohody bolo, že Tania, alias Patty, sa objaví. A aj sa objavila. Bola to jednoduchá záležitosť, pretože FBI už pred Pattyiným únosom vedela, že je plánovaný, a počas celého takzvaného deväťnásťmesačného pátrania poznala miesto jej pobytu aj miesto pobytu Tanie, Pattyinej napodobňovateľky.

Hearstovci sa vzdali prakticky všetkého v dohode, ktorá im mala vrátiť ich Patty. A poslednou, najkritickejšou časťou operácie SLA bolo presvedčiť ich, že dostali to, o čo vyjednávali: svoju dcéru Patty. Tania preto musela byť zadržaná a presvedčiť Hearstovcov, že je ich dcéra Patty. A techniky psychologického profilovania, ktoré boli také užitočné pri vytlačení Richarda Nixona a jeho pomocníkov z Bieleho domu cez Watergate, boli použité aj na Hearstovcov, aby sa minimalizovalo riziko, že v Tanii uvidia podvod.

Pátranie po Patty Hearstovej–Tanii sa naťahovalo deväťnásť mesiacov a počas celého tohto obdobia boli Hearstovci vystavení krutým psychologickým tlakom všetkého druhu, aby sa poškodila ich schopnosť vnímať čokoľvek z normálneho hľadiska. Po väčšinu tohto času sa Taniina fraška používala na postupné privykanie na predstavu, že ak Patty ešte niekedy uvidia, bude svojím utrpením zásadne zmenená, a teda nebude taká, ako si ju pamätali. A samotná Tania bola vyškolená a psychologicky naprogramovaná, aby počas krátkych stretnutí s Hearstovcami po údajnom zadržaní pôsobila čo najpresvedčivejšie.

Aj napriek tomu sa celý prepracovaný trik takmer rozpadol, keď pán a pani Hearstovci prvýkrát po zadržaní uvideli svoju údajnú dcéru. Bola ešte odlišnejšia, než si predstavovali, a pani Hearstová potom smutne povedala tlači, citujem: „To dievča jednoducho nie je naša Patty.“ Zjavne to myslela obrazne, ale jej slová nevedome vyjadrili doslovnú pravdu. Prirodzené hlboko zakorenené želanie veriť, že Tania je Patty, však zjavne zvíťazilo, posilnené všetkými neľudskými tlakmi, ktoré na Hearstovcov aj teraz stále ťažko doliehajú. Zatiaľ bratia Rockefellerovci svoju stávku vyhrali: oklamali Hearstovcov.

Teraz zostáva vybaviť už len jeden detail: samotné dievča, Taniu, dievča údajne považované za Patty. Už úplne splnilo svoj účel a teraz je na rade, aby bolo zradené. Jediné, čo rockefellerovsko-ciaovskí agenti nemôžu dovoliť, je prepustenie Tanie a jej dlhší kontakt s pánom a pani Hearstovými. Jedna vec je, aby Tania obalamutila Hearstovcov, že je Patty, pri krátkych stretnutiach za napätých neprirodzených podmienok v neznámom prostredí a na pozadí dvoch rokov hrôzostrašných udalostí. Úplne iná vec by však bola, keby sa Tania vrátila s Hearstovcami domov a naďalej ich presviedčala, že je ich dcérou, počas trvalého vzťahu v prostredí, ktoré by jej malo byť známe. Hearstovci by bezpochyby čoskoro zistili, že s dievčaťom, ktoré má byť Patty Hearstovou, je niečo strašne zlé. A preto, priatelia, sa obávam o život tohto dievčaťa, ktoré sa v minulosti nazývalo Tania. Nemôžu dovoliť, aby sa dostalo na slobodu. A teraz, keď je z pohľadu bratov Rockefellerovcov a CIA jeho úloha dokončená, stalo sa pre nich príťažou. Ak bude mať veľké šťastie, možno ho iba zamknú mimo dohľadu a zahodia kľúč. Obávam sa však o jeho život, pretože ak bude umlčané, podvod na Hearstovcoch bude natrvalo zapečatený a

skončí aj akákoľvek možnosť, že by samo raz vyhŕklo pravdu. Ak sa to stane, Tania pôjde cestou Leeho Harveyho Oswalda, Jacka Rubyho a mnohých ďalších pred ňou.

Prípad Patty Hearstovej je tragickým príkladom toho, ako bratia Rockefellerovci a ich pomocníci vnímajú jednotlivcov iba ako pešiakov, ktorými možno posúvať na šachovnici moci. Ale nemusíte byť Hearst, Nixon alebo Hoffa, aby ste sa stali pešiakom rockefellerovskej CIA.

V mesačnom AUDIO LISTE č. 5 z októbra 1975 som odhalil, že CIA používa elektronické techniky psychologického programovania na programovanie ľudí ako ľudských robotov, aby robili najrôznejšie veci, ktoré by normálne nerobili. CIA teraz čoraz viac potrebuje ľudí, ktorých možno takto prinútiť vykonávať pre ňu nedobrovoľné úlohy, pretože je zamestnaná bombovými útokmi, terorizmom a ďalšími projektmi na prekrútenie amerického dvojstého výročia na rockefellerovské účely. Ľudia sa však výrazne líšia svojou vnímavosťou na takéto programovanie, a preto je zoznam veľmi vnímavých jednotlivcov pre CIA mimoriadne zaujímavý. CIA preto tajne pomohla založiť sieť centier, ktoré ponúkajú pomoc s odvykaním od fajčenia, chudnutím alebo skončením s pitím takmer zo dňa na deň.

Používajú techniky psychologického podmieňovania príbuzné oveľa pokročilejším technikám CIA. Ak takéto centrum navštívite a vaša terapia odhalí veľmi vysokú mieru ovplyvniteľnosti, vaše meno sa s vedomím alebo bez vedomia konkrétneho centra dostane do osobitného súboru CIA na možné budúce použitie. Ak uvažujete o takejto terapii, mali by ste byť varovaní pred týmto skrytým rizikom. Ak ste ju už absolvovali, môžem len odporučiť náležitú opatrnosť vždy, keď potrebujete zdravotnú starostlivosť, najmä ak ide o hospitalizáciu. Ak je to možné, držte sa svojho rodinného lekára alebo ďalších ľudí, o ktorých viete, že im môžete dôverovať.

Dňa 24. marca 1976 prezident Ford oznámil ďalšiu snahu zaobchádzať s nami ako s pešiakmi a tentoraz sa má týkať každého muža, ženy a dieťaťa v Spojených štátoch. Mám, samozrejme, na mysli vykonštruovanú hrozbu prasacej chrípky a návrh zaočkovať proti nej všetkých.

Uvádzané medicínske dôvody tohto úplne bezprecedentného projektu sú také očividne slabé, že všetci od Svetovej zdravotníckej organizácie až po jednotlivých lekárov po celej krajine ostro spochybňujú navrhovaný postup. Mnohí lekári zašli až tak ďaleko, že sa otvorene pýtajú na skutočný politický dôvod, pretože medicínsky základ je taký nepresvedčivý. Medzitým veľké médiá ovládané Rockefellerovcami bubnujú na jeho podporu. Niektoré skupiny sa pýtajú, či do vakcíny nebude pridané niečo zlovestné. Hoci by sa to dalo urobiť, nie je to základný dôvod programu prasacej chrípky. Celý podvod s prasacou chrípkou je prepracovaným utajovaním, doteraz najdiabolskejším, pravdy o strašnom rádioaktívnom plutóniovom superjede CIA, ktorý teraz kontaminuje celú juhovýchodnú časť Spojených štátov a už sa začína v stopách objavovať po celej krajine. Je to jed, ktorý bol uložený v centrálnom jadrovom trezore skladu drahých kovov vo Fort Knox, ako som po prvý raz odhalil v mesačnom AUDIO LISTE č. 5 v októbri 1975.

V rámci utajovania federálna vláda situáciu tisíckrát zhoršila, keď ho v januári zámerne vyliala do podzemných tokov pod Fort Knox, ako som už oznámil. Teraz si začínajú uvedomovať desivý rozsah svojej nerozumnosti. Namiesto čestných nápravných opatrení však ich odpoveďou zostáva utajovanie.

Najprv sa kampaň prasacej chrípky začala vystrašením všetkých údajnou hrozbou. Potom sa poukázalo na to, že aj zaočkovaní ľudia majú značné riziko ochorenia pre vedľajšie účinky. A aby toho nebolo málo, predstavitelia do konca marca verejne vyjadrili pochybnosti, či bude možné vyrobiť a podať dostatok vakcíny na zaočkovanie všetkých do konca tohto roka, keď sa vláda údajne obáva epidémie prasacej chrípky.

Celé to má všetkých navyknúť na predstavu, že práve toto bude príčina, ak a keď Američania čoskoro začnú v nejakej oblasti zomierať ako muchy pre otravu šíriacim sa plutóniovým jedom CIA z Fort Knox. A pre istotu sa nedávno do tlače dostali aj absurdné príbehy v podstate tvrdiace, že plutónium je prakticky neškodné, na základe záznamov, ktoré boli nedávno „náhle“ objavené o ľuďoch, ktorým pred rokmi experimentálne vstrekli plutónium. Je to veľká hra „pozrite sa tam“ a vy, vaše deti a vaši blízki ste pešiakmi v tejto chladnokrvnej hre.

Téma č. 2 – Ako sú národy manévrované do vojny a ničenia v rámci rockefellerovskej predstavy pokroku

Po celé stáročia bola vojna vždy zlom, ktorého sa drvivá väčšina jednotlivcov obávala a chcela sa mu vyhnúť. A predsa všetci vieme, že vojny stále pokračujú. Prečo? Pretože vždy existovali aj malé skupiny mužov, ktorí sa na vojnu pozerali z úplne iného hľadiska. Pre nich je vojna iba ďalším nástrojom na vykonávanie aj rozširovanie vlastnej politickej a hospodárskej moci.

V dvadsiatom storočí sa vojny stali väčšími, častejšími a krutejšími než kedykoľvek predtým. Takmer tri generácie plamene vojny a revolúcie horeli na jednom či druhom mieste našej planéty. A teraz, po dvoch svetových vojnách, prekračujeme prah tretej!

Čo je zle? Hovorí sa, že „z malého žaluďa vyrastie mocný dub“. A pokiaľ ide o vojnu, veľmi dôležitý žaluď bol zasadený krátko pred prvou svetovou vojnou. Správcovia nadácie oslobodenej od daní, vtedy známej ako „CARNEGIEHO NADÁCIA PRE MEDZINÁRODNÝ MIER“, ktorá zahŕňala spojenectvo rockefellerovských a carnegieovských záujmov, strávili celý rok debatou o jedinej otázke: Je vojna najlepším spôsobom, ako zmeniť život národa? A neuveriteľné, priatelia, ich záver bol: Áno.

Krátko nato sa začala prvá svetová vojna. Prezident Woodrow Wilson, rockefellerovská bábka, bol nadšene podporovaný správcami Carnegieho nadácie, keď dostal Ameriku do vojny. A prinajmenšom pri jednej príležitosti mu dokonca poslali telegram naliehajúci, aby nenechal americkú účasť vo vojne skončiť príliš skoro! Nechceli skrátiť všetky tie žiaduce zmeny v Amerike, ktoré sa dali očakávať v dôsledku našej účasti vo vojne – „žiaduce“ podľa ich kritérií, samozrejme, nie vašich alebo mojich.

Keď rockefellerovské záujmové skupiny a ich spojenci vyvolali druhú svetovú vojnu, táto filozofia bola ešte zakorenenejšia a mocnejšia. Spojené štáty boli zámerne vtiahnuté do druhej svetovej vojny prostredníctvom Pearl Harboru za aktívnej pomoci prezidenta Franklina D. Roosevelta. A rovnako ako prvá svetová vojna, aj druhá bola zámerne predlžovaná viac, než bolo potrebné, aby opäť priniesla veľké zmeny v národnom živote, nielen v Spojených štátoch, ale aj v ďalších krajinách. Podrobnosti nájdete v nedávnej dvojdielnej AUDIO KNIHE č. 7 nazvanej „TRAGICKÁ PRAVDA O ÉRE FDR“, ktorú vo februári 1976 nahrali plukovník Curtis Dall a ja. FDR bol svokrom plukovníka Dalla a plukovník Dall hovorí z osobnej znalosti mnohých veľmi dôležitých vecí.

Pred tromi rokmi som v knihe „SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU“ poukázal na veľmi úzke prepojenia medzi politikou, hospodárstvom a otázkami vojny a mieru. V tejto súvislosti som sa snažil upozorniť na veľmi mocné a dôležité nové hospodárske a politické sily, ktoré sa teraz objavujú v Ázii. Knihu som zakončil týmito slovami, citujem:

> „Ak nové ázijské sily nebudú pochopené, ale stretnú sa s nevedomosťou a aroganciou, potom bude svet skutočne smerovať nie ku ‚generácii mieru‘, ktorou sa prezident Nixon tak hrdo chválil, ale k tretej svetovej vojne.“

V tom istom kontexte som poukázal na zásadný význam Panamského prieplavu. A v júni 1974 som v rozhlasovom programe v Dallase v Texase sprostredkoval spravodajské informácie, ktoré som práve dostal a ktoré potvrdzovali, že letisko Temehri v Guyanskej republike pri Venezuele je teraz obklopené atómovými raketami namierenými na Gatúnské plavebné komory Panamského prieplavu a na mestá v Spojených štátoch. Ako obvykle však federálna vláda dodnes odmieta umožniť čestné vyšetrenie tejto situácie, pri ktorej ide o život a smrť. Mimochodom, Kuba dnes používa letisko Temehri na prepravu svojich žoldnierov a zásob do južnej Afriky na ďalšie vojny. Letisko Temehri, vzdialené 25 míľ od Georgetownu v Guyane, je väčšie než naše letisko Kennedy v New Yorku!

V mesačnom AUDIO LISTE č. 6 minulý november som napokon mohol odhaliť celú veľkú stratégiu nadchádzajúcej vojny vrátane úvodných kôl na Blízkom východe a nasledujúcich fáz, ktorými sa podľa súčasného zámeru má rozrásť na plnohodnotnú svetovú vojnu. A 19. apríla 1976, iba pred piatimi dňami, vláda Spojených štátov oficiálne dala zelenú začatiu vojny na Blízkom východe. V ten deň, 19. apríla, Biely dom potichu opustil svoj predchádzajúci odpor voči akejkoľvek vonkajšej vojenskej intervencii vo vojnou zmietanom Libanone.

Všetky prvky plánu blízkovýchodnej vojny teraz rýchlo zapadajú na svoje miesta. Dňa 13. marca 1976 Saudská Arábia spečatila svoj osud, keď sa rokovania s americkými vrcholnými predstaviteľmi ropného priemyslu v Panama City na Floride skončili dohodou o kúpe zostávajúcich 40 % aktív ARAMCO Saudskou Arábiou. ARAMCO je rockefellerovské ropné zoskupenie štyroch spoločností pôsobiace v Saudskej Arábii. Minister ropného priemyslu šejk Jamání odhalil, že transakcia prevzatia sa uskutoční naraz v priebehu štyroch až šiestich týždňov. Neuvedomujú si, že keď Rockefellerovci dostanú peniaze, ropné vrty budú zničené bombardovaním pri obmedzenom americkom jadrovom údere zo Sinaja. Signál Bieleho domu z 19. apríla na rozbehnutie tejto vojny prišiel presne päť týždňov po oznámení šejka Jamáního.

Medzitým juhoafrický premiér Vorster vtiahol svoju krajinu do blízkovýchodného konfliktu tajnou návštevou Izraela pred dvoma týždňami, ktorej jediným účelom bolo získať vojenskú techniku výmenou za suroviny. Tým zároveň otvoril svoju krajinu infiltrácii zo strany klientského štátu CIA ovládanej Rockefellerovcami. Navyše rozhneval Arabov a takmer všetkých čiernych Afričanov. Južná Afrika teda skočila „z panvice do ohňa“. A Henry Kissinger bude na svojej africkej ceste rozdávať milióny amerických dolárov takzvaným oslobodzovacím frontom, ktoré sú odhodlané oslobodiť Rodéziu a Južnú Afriku pre Rockefellerovcov. Čierni vodcovia tu aj v zahraničí tak budú Rockefellerovcami využití pri pokuse pomôcť ich spojencovi, sovietskemu Rusku, vykonať za nich špinavú prácu v južnej Afrike pre tamojšie bohaté nerastné zdroje.

Vojnová situácia, ktorej čelíme, priatelia, je čoraz nebezpečnejšia a pokiaľ ide o jej prvé fázy, bezprostredná. Skôr než túto tému opustím, musím však dodať, že teraz nesmieme

dovoliť, aby sme stratili odhodlanie zastaviť tento trend ku katastrofe. Verím, že to ešte dokážeme, a MUSÍME TO UROBIŤ!

Až donedávna sa rockefellerovská propaganda snažila vytvárať falošný optimizmus o našej zahraničnej politike, vojenskom postavení a ďalších prvkoch našej národnej sily. Teraz sa však ľudia prebúdzajú. Vedia, že niečo nie je v poriadku. Preto teraz vstupujeme do novej fázy porazeneckej propagandy, ktorá má zničiť našu morálku, aby sme si jednoducho pohodlne ľahli a nechali sa dobyť.

Príkladom na domácej scéne bolo vyhlásenie senátora Franka Churcha minulého leta v tom zmysle, že Američania by nemali nijaký spôsob odporu pri prevzatí moci diktátorom, také obrovské sú špionážne schopnosti federálnej vlády. Toto údajné varovanie, pre účinok značne zveličené, prišlo od jedného z najskorších spolupáchateľov prebiehajúceho utajovania strašného plutóniového jedu CIA!

Aj ďalšie hlasy pridávajú svoju váhu porazeneckej kampani, ale v medzinárodnom meradle. Jeden hlas vystupuje nad všetky ostatné: hlas údajne vyhnaného sovietskeho autora Alexandra Solženicyna. Jeho nedávny výrok, ktorý zhŕňa prakticky všetko, čo dnes verejne hovorí, znie, citujem: „Neprekvapil by ma náhly a bezprostredný pád Západu.“ Potom pravidelne a veľmi podrobne buduje obraz sovietskej moci, údajne neprekonateľnej v propagande a rýchlo sa stávajúcej vojensky neporaziteľnou. O všetkom hovorí nesúhlasne, čím znie, akoby bol na našej strane. Obraz, ktorý však maľuje, priatelia, stále znamená porazenectvo pre nás a bezprostredné víťazstvo našich skutočných nepriateľov. Rozsieva semená beznádeje, nie nádeje, ako vás niektorí chcú presvedčiť. Takáto beznádej by mohla spôsobiť porážku Západu zvnútra, rovnako ako Francúzska v tridsiatych a začiatkom štyridsiatych rokov. Aj keď na chvíľu pripustí, že Západ by sa ešte mohol zachrániť pred úplným prevzatím – čo ešte môže, priatelia – vzápätí potláča akúkoľvek predstavu, že to skutočne očakáva. Solženicyn však veľmi mocne narába so slovami a stal sa flautistom z Hamelnu, za ktorým idú vlasteneckí, slobodu milujúci jednotlivci a organizácie.

Aký bude účinok, priatelia, ak o rok či dva, s vojnou a hospodárskym a politickým chaosom zo všetkých strán, Solženicyn dramaticky oznámi: „Západ je odsúdený na záhubu, vraciam sa domov, do domova komunizmu, vlny budúcnosti“? Nebol by to vrcholný úder, ktorý Sovieti potrebujú na zrútenie zostávajúcej vlasteneckej morálky na Západe? Rockefellerovci a ich sovietski spojenci si to zjavne myslia.

Preto ich ovládané médiá teraz poskytujú Solženicynovi obrovskú publicitu. A podľa mimoriadne spoľahlivých spravodajských informácií, ktoré som nedávno dostal, je toto skutočný účel, pre ktorý bol Solženicyn vyslaný na Západ, zatiaľ čo ostatní sovietski disidenti nemôžu nasledovať jeho cestu.

Či je do toho Solženicyn vedome zapojený, alebo je len obeťou psychologického profilovania a programovania, porazenectvo, ktoré šíri, sa môže ukázať ako jeden z našich najsmrteľnejších nepriateľov. Pamätajte, aj Lenin bol vo vyhnanstve v Zürichu a túžil po kolapse Ruska! Prečo by teda Solženicyn, ktorý má byť tiež vo vyhnanstve v Zürichu, nemohol túžiť po kolapse Západu?

Téma č. 3 – Ako nás tlačia a klamú, aby sme zahodili svoje dedičstvo slobody a prijali rockefellerovskú diktatúru

Ak máte vo vrecku jednu z nových dvojdolárových bankoviek, prosím, vyberte ju a pozrite sa na zadnú stranu, ktorá zobrazuje podpisovanie DEKLARÁCIE NEZÁVISLOSTI v roku 1776.

Sediaci pán, ktorý je siedmy, ak počítate zľava, má byť podľa pôvodného obrazu tejto scény od Johna Trumbulla Robert Morris. Morris bol vtedy bohatým finančníkom, ktorý dal všetko pre vec slobody a nezávislosti a v dôsledku toho skončil bez peňazí. Trumbull vo svojom pôvodnom obraze poctil Morrisove obete za slobodu tým, že ho výrazne zobrazil v žiarivom svetle s hrdým výrazom odhodlania na tvári. Napokon, keby nebolo Morrisa, otrhaná armáda Spojených štátov by sa možno zrútila pre nedostatok financií.

Na novej dvojdolárovej bankovke je Morrisova dôležitá úloha tiež symbolicky uznaná – ale ľuďmi, ktorí chcú zrušiť slobodu, ku ktorej vzniku jeho obete pomohli. Na bankovke je Morris zatemnený do nejasnosti, rovnako ako naši neviditeľní vládcovia chcú zakryť a vymazať našu slobodu. Ako som už spomenul, takéto podprahové propagandistické posolstvá a signály sú všade okolo nás. Napríklad poštové známky so štátnymi vlajkami hovoria „éra dvojstého výročia“, čo sú kódové slová označujúce konkrétne program takzvanej „druhej americkej revolúcie“ Johna D. Rockefellera III.

Rockefellerovská propaganda je navrhnutá tak, aby posúvala ich program k diktatúre aj priamejšími spôsobmi. Dňa 18. apríla 1976 ropná spoločnosť Atlantic Richfield Oil Co., známa ako ARCO a ovládaná Rockefellerovcami, začala po celej krajine uverejňovať celostranové inzeráty na niečo, čo nazvala „trojstým výročím“. Zobrazuje napodobeninu americkej vlajky pozostávajúcu z tristo bielych hviezd na modrom poli s číslom 2076 v počítačovom štýle na červenom poli. Pod tým vás povzbudzuje, aby ste napísali, aké zmeny chcete v Amerike vidieť, bez čo len letmého uznania, že by ste možno chceli niektoré veci ponechať tak, ako sú. Podstata celého inzerátu je obsiahnutá v slovách, citujem:

> „Približne o šesť mesiacov plánujeme zhromaždiť vaše odpovede, analyzovať ich a vydať úplnú správu o tom, čo sme zistili.“ A citujem: „Postaráme sa, aby sa dostala k ľuďom, ktorí sú v pozícii, aby ju posúdili a konali podľa nej.“

Akých ľudí myslia? Bratov Rockefellerovcov a ich pomocníkov, práve tých! Nová kampaň ARCO k trojstému výročiu nie je ničím iným než náhradou Národného výboru pre éru dvojstého výročia Johna D. Rockefellera III., ktorý bol pred časom prinútený zatvoriť po tom, čo bol jeho inzerát Deklarácie dvojstého výročia spred roka odhalený ako štart tajnej novej rockefellerovskej ústavy.

Medzitým rockefellerovský postup k zavádzaniu ich tajnej a diktátorskej „Ústavy Nových štátov amerických“ pokračuje tak rýchlo, ako dokážu. Počas prvého týždňa tohto mesiaca, apríla, sa vo Filadelfii konalo takzvané „kritické zhodnotenie“ ÚSTAVY SPOJENÝCH ŠTÁTOV s viac než stovkou účastníkov zastupujúcich univerzity, podnikanie, odbory, skupiny pre občianske práva, súdnictvo, Kongres a ďalších.

Na zozname boli významné mená z vyšetrovania WATERGATE vrátane Henryho Rutha mladšieho, ktorý v záverečných fázach pôsobil ako osobitný prokurátor pre Watergate. Viete si to predstaviť? Odbory zastupovali Victor Gotbaum z AFL-CIO a Stephen Schlossberg, hlavný právny poradca United Auto Workers. Za podnikateľskú stranu boli

prítomní predsedovia predstavenstiev troch korporácií: J. Irwin Miller z Cummings Engine Co., John DiBold zo skupiny DiBold a Fletcher L. Gramm z Coppers Company, mimoriadne otvorený zástanca myšlienok obsiahnutých v rockefellerovskej „ústave Nových štátov“.

Boli tam prezidenti Rady pre zahraničné vzťahy, Ligy voličiek a Common Cause, ako aj výkonný riaditeľ Americkej únie občianskych slobôd a spoluriaditeľ otvorene radikálnej, antikapitalistickej Ľudovej komisie dvojstého výročia Jeremy Rifkin.

Prítomní boli vrcholní zástupcovia časopisu Time, Federálneho rezervného systému a Americkej advokátskej komory. Zúčastnilo sa takmer dvanásť federálnych sudcov, jeden sudca Najvyššieho súdu vo výslužbe a samotný šéf Všeobecného účtovného úradu Elmer Staats.

Sotva sa teda možno čudovať, že profesor Marvin E. Wolfgang, prezident usporiadateľskej Americkej akadémie politických a sociálnych vied, na stretnutí dôverne vyhlásil, citujem:

> „Ani Kongres, ani Biely dom nemôžu ignorovať to, čo tu hovoríme.“

A to nie je prázdna akademická poznámka, priatelia, pretože 12. mája 1976 plánuje filadelfská Rada pre svetové záležitosti, jednotka Rady pre zahraničné vzťahy, prísť do Washingtonu a začať vážne tlačiť na Kongres v rámci prípravy formálneho prijatia diktátorskej rockefellerovskej „Ústavy Nových štátov amerických“ aj zradnej „Deklarácie vzájomnej závislosti“, prvýkrát predstavenej minulý október vo Filadelfii.

Medzitým štyria bratia Rockefellerovci ďalej pracujú na tom, aby sa dostali do pozície na úplné prevzatie velenia diktatúry, ktorú dúfajú čoskoro vytvoriť. Hlavná verejná tvár, Nelson, teraz rýchlo vystupuje do popredia s propagačnou kampaňou, o ktorej pláne som hovoril v mesačnom AUDIO LISTE č. 9 pred dvoma mesiacmi, a využíva všetko. Jednému publiku na jednej strane hovorí: „Zabudnite na minulosť a pozerajme sa do budúcnosti.“ Inému publiku sa však vyhlasuje za nehanblivého vyznávača, citujem, „staromódnych cností“. Viete si to predstaviť? Hovorí, že žiť príkladom je jeho kľúčovou náboženskou zásadou. Samozrejme však nespomína nijaký z príkladov svojho minulého pôsobenia, ktoré som vám odhalil v mesačnom AUDIO LISTE č. 1. Najnovšie sa dokonca začal ostro púšťať do starých priateľov a spojencov, aj dlhoročných blízkych rodinných priateľov, ako je Dr. Dorothy Fosdicková zo štábu senátora Henryho Jacksona, vo svojej spaľujúcej ambícii využiť pre seba takzvané „konzervatívne nálady“, ktoré sa teraz šíria Amerikou.

Nelson Rockefeller a jeho bratia stále hrajú svoju smrtiacu koncovku taktického manévrovania na zvládanie možných situácií. Snažia sa načasovať politické a hospodárske udalosti tu v Spojených štátoch tak, aby zapadli do rýchlo sa rozvíjajúcich udalostí v zámorí pri príprave vojny. Moje najnovšie informácie hovoria, že na tento účel boli teraz vypracované dve hlavné možnosti Rockefellerovho prevzatia prezidentského úradu. Ako obvykle ich odhaľujem v nádeji, že sa tým umožnia potrebné kroky na zabránenie ich uskutočneniu.

Možnosť č. 1 sa môže uplatniť, ak teraz vypustené sily smerujúce k blízkovýchodnej vojne budú postupovať veľmi rýchlo a povedú k tamojšej vojne a k „vyhláseniu výnimočného stavu“ tu ešte pred letnými straníckymi zjazdmi. V tom prípade môže byť prezident Ford tak či onak odstránený z úradu pred zjazdom. Rockefeller sa potom stane prezidentom a dokončí Fordovo funkčné obdobie do 20. januára 1977.

Ale, priatelia, možnosť č. 2 je teraz na vrchole rockefellerovského zoznamu preferencií. Teraz môžem odhaliť, že Nelson Rockefeller plánuje opäť použiť svoj neslávny 25. dodatok k Ústave, ale iným spôsobom. Už prinútil Forda súhlasiť, že bude jeho viceprezidentským kandidátom. Rockefeller teraz plánuje nomináciu Forda na prezidenta a seba na viceprezidenta bez ohľadu na výsledky primárok! Potom, po zjazde, má byť prezident Ford z jedného či druhého dôvodu neschopný vykonávať funkciu, čím sa aktivuje oddiel 4 dvadsiateho piateho dodatku k Ústave Spojených štátov.

Podľa tohto oddielu, citujem, „…väčšina hlavných predstaviteľov výkonných ministerstiev“ – ktorí sú teraz z 99 % závislými rockefellerovskými prívržencami – pošle písomné vyhlásenie predsedovi Senátu pro tempore a predsedovi Snemovne reprezentantov, že, citujem, „…prezident nie je schopný vykonávať právomoci a povinnosti svojho úradu…“. Nato viceprezident Nelson Rockefeller, ktorý je sám predsedom Senátu pro tempore, citujem, „…okamžite prevezme právomoci a povinnosti úradu ako zastupujúci prezident“.

Všimnite si to: zastupujúci prezident! Rockefeller plánuje dosiahnuť to približne 19. septembra 1976 a v tejto funkcii bude podľa ustanovení dvadsiateho dodatku pôsobiť, citujem, „…kým prezident nesplní podmienky na prevzatie funkcie…“. To však môže byť na neurčito, pretože súčasťou plánu je tiež zrušenie volieb pre veľmi nezvyčajné okolnosti a sprievodný zmätok. To všetko pripravuje cestu prijatiu ich diktátorskej „Ústavy Nových štátov amerických“ v národnom referende!

A ak si myslíte, že sa niečo také jednoducho nemôže stať, spomeňte si: FDR v roku 1933 zatvoril banky a skonfiškoval zlato ľudu – a ľudia to prijali pre nezvyčajné okolnosti.

A počas druhej svetovej vojny boli Američania japonského pôvodu pochytaní a nahnaní do koncentračných táborov. Nemysliteľný čin, a predsa bol prijatý pre nezvyčajné okolnosti.

A verili by ste ešte pred štyrmi rokmi, že viceprezident aj prezident môžu byť vyštvaní z úradu a nahradení dvoma vymenovanými ľuďmi?!

Priatelia, naši otcovia zakladatelia si uvedomovali, že môže prísť deň, keď nás vlády, federálna aj štátne, sklamú a nesplnia svoje ústavné povinnosti zastupovať ľud. Preto zahrnuli do Listiny práv ČLÁNOK X. Často sa nazýva dodatkom o právach štátov, ale mal by sa nazývať dodatkom o právach ľudu. Znie takto, citujem:

> „Právomoci, ktoré Ústava nezveruje Spojeným štátom ani nezakazuje štátom, sú vyhradené jednotlivým štátom alebo ľudu.“

Opakujem: „vyhradené ľudu“. Preto sa musíme obrátiť na seba samých a teraz to už závisí od toho: od vás, odo mňa, od všetkého ľudu Spojených štátov! Je čas, aby sme sa pevne rozhodli tak ako Abraham Lincoln:

> „…že tento národ pod Bohom zažije nové zrodenie slobody a že vláda ľudu, prostredníctvom ľudu a pre ľud nezanikne na zemi.“

Do budúceho mesiaca sa s vami lúči Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Dr. Peter David Beter - Audio list č. 12

26. mája 1976

Slovenský preklad z anglického prepisu. Preklad vyhotovený 4. októbra 2026.

Poznámka k vydaniu: Nasleduje úplný preklad historického prejavu. Tvrdenia, obvinenia a predpovede patria autorovi pôvodného textu; preklad ich neoveruje ani nepotvrdzuje. Dobové časové odkazy, čísla, mená a označenia zostávajú zachované podľa predlohy. Pasáže o plutóniu a zdraví nie sú súčasným zdravotným odporúčaním; hospodárske a právne tvrdenia nie sú súčasným finančným ani právnym usmernením. AUDIO LETTER® je označenie pôvodnej série spoločnosti Audio Books, Inc.

Úvod

Ahojte všetci, tu je Dr. Beter. Dnes je 26. mája 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 12. Toto vydanie uzatvára prvý rok série mesačných AUDIO LISTOV. A aký to bol rok!

Vo svojom rozlúčkovom prejave ako prvý prezident Spojených štátov amerických George Washington varoval:

> „V miere, v akej štruktúra vlády dáva silu verejnej mienke, je nevyhnutné, aby bola verejná mienka osvietená.“

Práve o tom je môj mesačný AUDIO LIST. Verejná mienka je vždy chybná, keď vychádza z nepravdivých a neúplných informácií. A presne tie nám každý deň pod rúškom „správ“ podávajú veľké médiá ovládané Rockefellerovcami. Každý mesiac sa vám snažím pomôcť preniknúť vyčerpávajúcou záplavou rockefellerovskej propagandy, aby ste sa mohli sústrediť na zásadnejšie záležitosti v pozadí.

Tento mesiac chcem spojiť niektoré najzákladnejšie nite, ktoré sa tiahnu všetkým, o čom som vám hovoril. Po vypočutí tohto vydania vás dôrazne vyzývam, aby ste sa vrátili a zopakovali si, čo som vám odovzdal v predchádzajúcich nahrávkach: v mesačných AUDIO LISTOCH aj v AUDIO KNIHÁCH, ktoré som nahral. Vždy pamätajte, že je fyzicky nemožné každý mesiac zopakovať všetko, aby som vám pripomenul všetko, čo sa deje. Každé vydanie je namiesto toho venované záležitostiam, o ktorých verím, že zostanú relevantné dlhý čas. Keď sa plány neskôr zásadne zmenia, snažím sa vás na tieto zmeny upozorniť. Inak môžete predpokladať, že to, čo som vám povedal v minulosti, naďalej súvisí s tým, čo sa deje dnes.

Dnes sa vám chcem pokúsiť poskytnúť pohľad do myslí štyroch bratov Rockefellerovcov a ich spojencov; inými slovami, ukázať vám, čo ich poháňa. Samozrejme, nemyslím tým voyeurské predstavenie ani strkanie nosa do ich osobného správania, hoci oni sami v poslednom čase spustili podobné prízemné predstavenia bez náležitého ohľadu na pravdu či dobrý vkus, aby očiernili okrem iných zosnulého prezidenta Kennedyho, bývalého prezidenta Nixona a bývalého viceprezidenta Agnewa. Myslím si však, že máte oprávnenú a naliehavú potrebu čo najjasnejšie pochopiť, čo sa snažia dosiahnuť, prečo to chcú dosiahnuť a ako využívajú obrovskú moc na svoje vlastné účely. Ako hovorí staré príslovie:

> „Poznaj svojho nepriateľa.“

Celý program štyroch bratov Rockefellerovcov sa dá zhrnúť ako dobývanie a zotročovanie akýmikoľvek a všetkými prostriedkami! Kdekoľvek je to možné, odpor proti ich plánom sa znižuje používaním techník, ktorým široká verejnosť nerozumie. Kontrola veľkých médií

prostredníctvom rôznych nastrčených organizácií pomáha zabezpečiť toto nepochopenie verejnosti. Všetky ich najsilnejšie techniky však majú spoločného menovateľa: NIČENIE - hospodárske ničenie, fyzické ničenie, ničenie individuálnej možnosti voľby a vždy, keď to vyhovuje ich účelom, ničenie ľudských životov po celom svete!

Moje dnešné tri témy sú:

Téma č. 1 - Zotročovanie prostredníctvom monopolu a ničenia slobodného konkurenčného podnikania

Téma č. 2 - Zotročovanie prostredníctvom inflácie a ničenia hospodárstva

Téma č. 3 - Záväzok zotročovať prostredníctvom jednotnej svetovej vlády a jadrového ničenia

Téma č. 1 - Zotročovanie prostredníctvom monopolu a ničenia slobodného konkurenčného podnikania

V mojom domovskom štáte Západná Virgínia John D. Rockefeller IV., známy aj ako Jay Rockefeller, pri svojej snahe získať úrad guvernéra láme všetky tamojšie rekordy výdavkov na kampaň. Otvorene vedie kampaň s tvrdením, že je príliš bohatý na to, aby kradol, a drvivou väčšinou vyhral demokratické primárky na guvernéra. Len na víťazstvo v primárkach minul viac než štyri milióny dolárov! Viete si to predstaviť? Nehovorím tým, že Jay by kradol. Skutočnosť, že vôbec môže viesť kampaň pod heslom „príliš bohatý na to, aby kradol“, je však názornou ukážkou toho, čo dosiahli tri generácie rockefellerovskej práce s verejnosťou, ktorej pomáhala a napomáhala stále sa rozširujúca rockefellerovská nadvláda nad veľkými médiami.

Jayov prastarý otec John D. Rockefeller starší bol na úsvite dvadsiateho storočia prvým americkým miliardárom, rozhodne ho však nevnímali ako príliš bohatého na to, aby kradol. Naopak, všeobecne ho považovali za „príliš bohatého na to, aby sa mu dalo dôverovať“, pretože zdroj jeho obrovského bohatstva spočíval v bezohľadnom uchvacovaní a ničení konkurentov. Týmito metódami bol obrovský Rockefellerov trust Standard Oil vybudovaný na monštrum, ktoré dobové politické karikatúry zobrazovali ako požierajúce všetko na dohľad. Niet divu.

Čestný Najvyšší súd Spojených štátov, ešte neobsadený korporátnymi socialistami, vo svojom rozhodnutí z roku 1911 o rozpustení spoločnosti Standard Oil rozhodol, citujem:

> „Pre bezpečnosť republiky teraz nariaďujeme, aby sa toto nebezpečné sprisahanie skončilo do 15. novembra 1911.“

Rockefellerovci, samozrejme, tento právny príkaz na rozpustenie svojho monopolu v skutočnosti nerešpektovali. Iba pre zdanie bol ich neslávny trust Standard Oil rozdelený na niekoľko údajne samostatných spoločností. V zákulisí však rockefellerovská kontrola zostala zachovaná nad všetkými prostredníctvom nastrčených osôb, bánk a nadácií oslobodených od daní, ktoré držia kontrolné podiely v týchto spoločnostiach v prospech Rockefellerovcov.

Rozhodnutie o Standard Oil z roku 1911 ilustrovalo jednu veľmi základnú skutočnosť: neuveriteľný majetok nahromadený Johnom D. Rockefellerom starším bol získaný

nespravodlivými a skorumpovanými prostriedkami. Preto mu hrozilo zničenie, keby spravodlivosť mohla postupovať svojou cestou. To predstavovalo stále prítomné nebezpečenstvo pre rockefellerovský majetok, na ktoré Rockefellerovci reagovali dvoma spôsobmi.

Na jednej strane spustili najprepracovanejší dlhodobý program práce s verejnosťou, aký svet kedy videl, aby si v očiach verejnosti vytvorili priaznivejší obraz. Ústredným bodom tejto kampane bola a stále je takzvaná „filantropia“ prostredníctvom neustále rastúceho komplexu nadácií oslobodených od daní. Verejnosti sa predstavovali ako nástroje poskytujúce „niečo za nič“, ktoré Rockefellerovci ohľaduplne vytvorili, aby im pomáhali „rozdávať“ peniaze na „verejné dobro“ bez najmenšej myšlienky na vlastný prospech.

Druhou stránkou rockefellerovského programu bolo pokračovanie skutočného rozširovania ich monopolného impéria do čoraz väčších rozmerov. Používali práve tieto nadácie na zakrytie a ukrytie svojej kontroly a na uniknutie zdaneniu; monopol v podnikaní s rovnakou motiváciou ako predtým: chamtivosťou. Čoskoro sa to rozšírilo na monopol v odborovej oblasti privádzaním čoraz väčšieho počtu najdôležitejších odborových vodcov do ich tábora - boli skrotení. A tiež na monopolnú kontrolu samotných peňazí prostredníctvom ich protiústavného súkromného systému centrálneho bankovníctva: Federálneho rezervného systému!

Aby sa ich hospodársky monopolizmus neocitol v pasci práva a spravodlivosti, rockefellerovské úsilie čoraz viac presahovalo do ovládania politiky, nášho súdnictva a vzdelávania.

Krátko po nepríjemnom rozhodnutí Najvyššieho súdu z roku 1911 sa prezidentom stal Woodrow Wilson - prvý prezident, ktorý bol úplnou rockefellerovskou bábkou! A v roku 1930 Najvyšší súd získal nového predsedu priamo z rockefellerovských stajní Standard Oil: Charlesa Evansa Hughesa. Tým sa začalo postupné obsadzovanie Najvyššieho súdu, ktoré neskôr dosiahlo škandalózne rozmery za rockefellerovského bábkového prezidenta Franklina D. Roosevelta.

Kľúčovými faktormi úspešného postupu rockefellerovského monopolizmu a z neho vyplývajúcich ničivých účinkov na americký život neboli nič iné než samotné nadácie, ktoré rockefellerovská propaganda ospevovala ako „filantropické“.

V roku 1917 senátor Chamberlain z Oregonu na pôde Kongresu varoval:

> „Carnegieovsko-rockefellerovský vplyv je zlý. Za dve generácie môžu zmeniť myslenie ľudí tak, aby sa prispôsobilo kultu Rockefellera alebo kultu Carnegieho namiesto základných zásad americkej demokracie.“

Pravdivejšie slová nikdy nezazneli. A práve keď senátor Chamberlain vyslovoval tieto poznámky, rockefellerovské termity usilovne pracovali aj na Kongrese, vyžierali skutočné zastupovanie ľudu a nezanechávali nič okrem slabej, dutej škrupiny, ktorú máme dnes!

Prostredníctvom druhej svetovej vojny Rockefellerovci získali hospodársku zbraň, ktorá im umožnila urobiť obrovský skok vpred a predbehnúť všetkých rivalov tu v Amerike aj po celom svete. Tou zbraňou bola kontrola saudskoarabskej ropy, ktorej odovzdanie Britániou Rockefellerovcom bolo cenou za vstup Ameriky do druhej svetovej vojny.

Saudské polia potom rozvinuli prácou amerických vojakov prakticky bez nákladov pre Rockefellerovcov. Tí potom tridsať rokov, až do obdobia pred dvoma rokmi, získavali ropu

iba za päť (5) centov za barel! Pomocou obrovských mimoriadnych ziskov, ktoré z toho vznikli - stoviek miliárd dolárov - dokázali štyria bratia Rockefellerovci, pôsobiaci cez rôzne nastrčené organizácie doma aj v zahraničí, skupovať priemyselnú základňu nielen Ameriky, ale aj Európy, Japonska, Latinskej Ameriky a ďalších miest. Krátko nato globálne korporácie pod rockefellerovskou kontrolou predstavovali bezprecedentnú hospodársku výzvu pre samotnú suverenitu jedného národa za druhým.

Dnes, po troch generáciách neúnavného úsilia, je rockefellerovské impérium ovládané štyrmi bratmi Rockefellerovcami - Davidom, Nelsonom, Laurancom a Johnom D. III. - na prahu úplného monopolu tu v Amerike, ak dokážu zaviesť svoju diktátorskú „ÚSTAVU NOVÝCH ŠTÁTOV AMERICKÝCH“. Možno sa však pýtate: „Čo úplný monopol v skutočnosti znamená? Ako by ma ovplyvnil?“ Pri úplnom monopole, priateľu, by ste boli obkľúčení a uzavretí zo všetkých strán. Boli by ste úplným otrokom! A v miere, v akej už existuje čiastočný monopol, ste už teraz polovičným otrokom.

Tým sa vraciam v plnom kruhu opäť do Západnej Virgínie. Tam ste ešte nedávno mohli v miestnom meradle vidieť úplný monopol v praxi. Videl som ho na vlastné oči a musím vám povedať, priatelia, nebol to pekný pohľad. Videl som to znova a znova po celom svojom domovskom štáte: baníkov pracujúcich dlhé, ťažké dni v nebezpečných baniach za nízke mzdy, ktoré im dokonca nevyplácali v peniazoch, ale v poukážkach nazývaných „scrip“. Baníci a ich rodiny bývali v domoch vlastnených uhoľnou spoločnosťou a nájom platili týmito poukážkami; v domoch, ktoré by inde často neuznali ani za vyhovujúce minimálnym normám! Pre všetky životné potreby musel baník s rodinou chodiť do podnikového obchodu, jediného miesta, kde sa dali poukážky uplatniť.

Pred rokmi som poznal vysokého predstaviteľa veľkej železnice, ktorá vlastnila uhoľné polia v Západnej Virgínii. Jedného dňa sa pokúsil upozorniť riaditeľov veľkej finančnej inštitúcie v Clevelande v Ohiu, ktorá železnicu ovládala, že ceny v podnikových obchodoch uhoľnej spoločnosti sú neľudsky vysoké a držia baníkov v neustálom dlhu voči obchodu. Povedal: „Prečo neplatiť baníkom mzdu, z ktorej sa dá žiť, a neznížiť ceny v podnikových obchodoch na spravodlivú úroveň?“ Riaditelia na to kričali: „Socializmus, komunizmus!“ A do niekoľkých mesiacov ho prinútili odísť do predčasného dôchodku. Môj priateľ zďaleka nebol komunista ani socialista. Bol jednoducho kresťanom s úprimným záujmom o pracovné a životné podmienky baníkov. Samotnú banku však na vrchole ovládali rockefellerovské záujmové skupiny, ktoré sú v spolku so Sovietskym zväzom, riadeným iba bandou komunistov. Aká irónia!

Rovnaký druh vecí nás dnes obklopuje zo všetkých strán. Bratia Rockefellerovci sa vždy postarajú, aby mali dosť hovorcov šíriacich lož, že „podporujú systém slobodného podnikania“, hoci v skutočnosti sú monopolistami skrz-naskrz. Sú korporátnymi socialistami, rovnako ako ich náprotivky v sovietskom systéme sú štátnymi socialistami.

Cieľom bratov Rockefellerovcov pre Spojené štáty je dostať celý náš národ pod ich úplný monopol, aby nás všetkých mohli vykorisťovať tak ako uhoľných baníkov. Baníci, ktorí bývali v podnikových domoch, nakupovali životné potreby za nehorázne ceny v podnikovom obchode, dostávali mzdu v poukážkach neuplatniteľných inde a nemali vzdelávacie ani iné príležitosti vymaniť sa zo začarovaného kruhu, boli hospodárskymi otrokmi!

Žili životom ťažkej a nebezpečnej práce a bojovali vopred prehratý boj s rastúcimi dlhmi voči svojim otrokárskym pánom: uhoľným spoločnostiam. Neboli iba zamestnávaní, boli

spotrebovávaní! Invalidizovali ich pracovné riziká, ako choroba čiernych pľúc a pracovné úrazy. Zanechávali po sebe chudobné vdovy a deti bez dôchodkov. Baník nevydržal navždy, ale spoločnosť si veľmi nerobila starosti, keď odpadol. Vo všeobecnosti ho bez ťažkostí nahradil dorastajúci syn jeho alebo iného baníka, chytený v tej istej hospodárskej pavučine. A ak bratia Rockefellerovci dosiahnu svoje, všetci skončíme ako ich otroci, rovnako ako vtedy tí baníci v uhoľných revíroch.

Téma č. 2 - Zotročovanie prostredníctvom inflácie a ničenia hospodárstva

My Američania sa dnes čoraz viac podobáme zotročeným uhoľným baníkom minulosti. Svoje finančné transakcie vykonávame poukážkami namiesto skutočných peňazí. Poukážky, ktoré používame a ktoré sa nazývajú „bankovky Federálneho rezervného systému“, sú denominované v dolároch, ale vaša vláda ich nevymení za zlato, striebro ani nič iné. Nie sú ani kryté zlatom, striebrom či čímkoľvek iným okrem uistenia skorumpovanej vlády, že ich máme považovať za peniaze. Ako viem z osobnej skúsenosti, dokonca aj čierni ľudia v africkom buši vedia, že ak je vláda skorumpovaná, sú skorumpované aj peniaze. Väčšina Američanov však bola vzdelávaním zbavená tohto pochopenia, a preto sa teraz učí tvrdou cestou.

Poukážky, ktorými kedysi platili baníkom v Západnej Virgínii, nevydávala vláda, ale ich súkromní zamestnávatelia, uhoľné spoločnosti. A dnes v Amerike naše poukážky nevydáva vláda, ale Federálny rezervný systém, súkromne vlastnený a ovládaný tými istými korporáciami a finančnými inštitúciami pod rockefellerovskou nadvládou, ktoré čoraz viac priamo či nepriamo kontrolujú vašu prácu a od ktorých musíte kupovať väčšinu toho, čo potrebujete. Naša dnešná menová situácia v Amerike preto čoraz viac pripomína situáciu niekdajších uhoľných revírov.

Počúvame veľa o peňažnej zásobe a „bilancii medzinárodných platieb“. Ako som však pred tromi rokmi vysvetlil v knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU, tieto veci už pod monopolnou kontrolou Rockefellerovcov v skutočnosti nemajú význam. Infláciu teraz nespôsobuje peňažná zásoba, ale spoločný vplyv veľkého biznisu, veľkých odborov a veľkej vlády v porovnaní so skutočnou produkčnou schopnosťou hospodárstva, keď sú naše zlaté rezervy ukradnuté! A „platobnú bilanciu“ urobili zastaranou rockefellerovské nadnárodné korporácie, ktoré môžu dosiahnuť akýkoľvek vzhľad čísel jednoduchým vzájomným obchodovaním sem a tam cez štátne hranice.

Ako som tiež poukázal v knihe, údajný „deficit platobnej bilancie“ sa počas celých šesťdesiatych rokov používal ako dymová clona, krytie na ospravedlnenie odčerpávania amerických zlatých rezerv zo skladu drahých kovov vo Fort Knox a z našich ďalších skladov a ich odosielania do zahraničia. Teraz, keď je to dokončené a bratia Rockefellerovci ovládli zlato nášho národa, však vláda práve oznámila, že celkové údaje platobnej bilancie považuje za zastarané a prestane ich uverejňovať.

Americký dolár bol znížený na postavenie pseudomeny, poukážok, a smeruje ku krachu. Čoraz viac sa približujeme ku dňu, keď dnešné poukážky Federálneho rezervného systému, ktoré sú z psychologických dôvodov upravené tak, aby pripomínali naše skutočné peniaze z minulosti, budú nahradené pri zlúčení možno v pomere sto ku jednej „bankovkami s červenou zadnou stranou“, teraz uloženými v horskom trezore v Culpeperi vo Virgínii a ďalších podzemných trezoroch.

Rovnako ako banícke poukážky sa doláre s červenou zadnou stranou nebudú dať vymeniť za inú menu. Budú slúžiť iba na domáce transakcie, keď budeme pracovať ako otroci pre rockefellerovský korporátny štát a míňať svoje červené poukážky v rôznych pobočkách celoštátneho rockefellerovského podnikového obchodu, ktorý zahŕňa všetko od bývania po potraviny. Bratia Rockefellerovci chcú odstrániť vašu nezávislosť a urobiť vás od nich závislými ako otrokov. Preto chcú kontrolovať samotné peniaze aj výrobné prostriedky, distribúciu a dodávky všetkého, čo sa za peniaze dá kúpiť.

Teraz môžem odhaliť, že ak máte zlato, ich súčasný plán nepočíta s jeho konfiškáciou. Je to však preto, že na rozdiel od situácie v roku 1933 má dnes zlato tak málo ľudí, že sa ním bratia Rockefellerovci nechcú zaoberať, keďže už ovládli zásobu menového zlata Spojených štátov.

My máme zostať s bezcennými papierovými peniazmi ako ovocím svojej práce, zatiaľ čo samotní bratia Rockefellerovci držia naše zlato ako ovocie svojich zločinov. Plánujú ďalší veľký skok vpred vo vlastnom bohatstve a moci tým, že celý náš národ premenia na jeden veľký tábor otrockej práce, ktorý budú môcť ľubovoľne vykorisťovať. Urobia to zničením súčasného hospodárstva, ktoré im ešte nedáva úplnú kontrolu.

Téma č. 3 - Záväzok zotročovať prostredníctvom jednotnej svetovej vlády a jadrového ničenia

V mesačnom AUDIO LISTE č. 7 z decembra 1975 som odhalil, že kanadská vláda sa rozhodla vykročiť samostatne namiesto toho, aby sa nechala viesť po ceste k rockefellerovskej nadvláde. A teraz sa Kanada snaží brániť proti politickej a hospodárskej vojne, ktorú proti nej vedú bratia Rockefellerovci. Pre niektorých to môže byť prekvapením, ale kanadská vláda sa na rozdiel od vlády Spojených štátov teraz snaží konať v najlepšom záujme svojich občanov. Preto zriedka podrobne rozoberám, čo kanadská vláda robí, lebo nechcem narušiť jej snahy zachrániť sa.

V televíznom rozhovore v Ottawe 11. mája 1976 David Rockefeller povedal kanadskému publiku, citujem: „Stojíte pred dilemou. Viac túžite byť úplne nezávislí? ALEBO chcete, aby sa vaše zdroje rozvíjali rýchlejšie s pomocou iných?“ Dodal, že Kanaďania si musia vybrať medzi väčšou hospodárskou nezávislosťou a vyššou prosperitou. Jeho výroky odrážajú silnejúci hospodársky tlak, ktorý na Kanadu vyvíjajú rockefellerovské záujmové skupiny. Napríklad teraz ustupujú od veľkých záväzkov na rozvoj kanadských ropných rezerv. To pred niekoľkými týždňami viedlo k výbušnému oznámeniu kanadskej vlády, že napriek všetkým predchádzajúcim predpokladom Kanada v nasledujúcich rokoch napokon nebude energeticky sebestačná. Medzitým kanadská vláda odpovedala tým, že aspoň zatiaľ odmietla flotilu vojenských lietadiel Orion vyrobených rockefellerovskou spoločnosťou Lockheed Aircraft Company.

Či ide o jednotlivcov, spoločnosti alebo národy, štyria bratia Rockefellerovci vždy považujú konkurentov za hrozbu, ktorú treba pohltiť alebo odstrániť. Kde existuje konkurencia a rozmanitosť, vždy je tu možnosť, nech je akokoľvek malá, že by nejako mohli stratiť svoju nadradenú pozíciu. Uvažujú, že ak by ju stratili, jedného dňa by mohli byť odhalení a postavení pred spravodlivosť. A to by mohlo znamenať stratu všetkého, pretože celý ich spôsob fungovania spočíva v korupcii, skrytej manipulácii a pohŕdaní zákonmi, ktoré ukladajú nám, sedliakom, ako nás súkromne nazývajú. Zo spojenia chamtivosti a neustále prenasledujúcej obavy o bezpečnosť tak vzniká nenásytná túžba po

moci. A pretože zlé praktiky poskytujú obrovskú svetskú moc, vedie to k vedomému prijatiu týchto praktík, ktoré sa rovná uctievaniu zla.

Začiatkom dvadsiateho storočia sa vtedajší Rockefellerovci spojili s určitými ďalšími ľuďmi, ktorí mali rovnaké záujmy v týchto veciach, a zaviazali sa vytvoriť JEDNOTNÚ SVETOVÚ VLÁDU. To dnes Nelson Rockefeller myslí, keď hovorí o „otvorenom svete“: nijaké hranice, nijaký Severný a Južný Vietnam, nijaké Východné a Západné Nemecko, nijaká Virgínia a Západná Virgínia a nijaké dane pre jeho globálne korporácie. Iba jedna ohromná svetová vláda, najdesivejšia diktatúra všetkých čias, s ním samým ako svetovým prezidentom. Na riadenie a koordináciu celého programu v rámci záväzku jednotného sveta vytvoreného pred dvoma generáciami Rockefellerovci založili mocné nadácie oslobodené od daní a pomocou práce s verejnosťou im dali svätožiaru filantropie!

Prvou fázou tohto záväzku, ako som vám oznámil minulý mesiac, bolo začať zámerne používať vojnu na zmenu národného života v smeroch, ktoré si želali.

Druhou fázou, ktorá nasledovala veľmi rýchlo, bolo vytvorenie tajného partnerstva medzi vládcami Spojených štátov a vládcami Sovietskeho zväzu, ktorého komunistický systém dostala k moci tá istá skupina ľudí. Bohatstvo a odborné znalosti západného sveta, najmä Spojených štátov amerických, mali byť odčerpávané na posilnenie ich spojenca, Sovietskeho zväzu, čo malo viesť k vynútenému kolapsu Spojených štátov!

To by znamenalo úsvit tretej fázy: jednotnej svetovej vlády v partnerstve Sovietskeho zväzu a Ameriky reorganizovanej podľa vzoru sovietskeho systému.

Aby sa tieto veci uskutočnili, boli pred viac než päťdesiatimi rokmi vypustené mocné sily - skorumpované a nepoctivé sily. Napríklad v roku 1920 rockefellerovské a carnegieovské nadácie prostredníctvom Guggenheimovej nadácie zariadili vytvorenie štipendií na začatie prepisovania americkej histórie, aby sa vyvolali pochybnosti o zásadách stanovených našimi otcami zakladateľmi. Starostlivo vybraných kandidátov posielali na určité univerzity v Anglicku na indoktrináciu. Potom ich priviedli späť, umiestnili na strategické vzdelávacie pozície na Chicagskej univerzite a rozmiestnili po ďalších významných vysokých školách. Prostredníctvom svojich vedúcich pozícií mali napokon ovplyvniť výučbu histórie Spojených štátov po celej Amerike. Cieľom tohto záväzku bolo zaviesť „kolektivizmus“ znižovaním významu jednotlivca a zvyšovaním významu elitárskej skupiny, ktorá plánovala vládnuť kolektivistickému svetu. Súčasne mala byť propaganda prostredníctvom zábavných, vzdelávacích a spravodajských médií navrhnutá tak, aby ľudia nedokázali uveriť pravde o tom, čo sa deje: všetky druhy konšpiračných teórií mali vyzerať smiešne, príliš hlúpo na to, aby ich niekto bral vážne.

Za viac než polstoročie od vytvorenia tohto záväzku jednotného sveta správcovia nadácií ovládaných Rockefellerovcami posunuli program jednotného sveta skutočne veľmi ďaleko. Sily, ktoré vypustili, sa však teraz vymykajú spod kontroly! Otvorili Pandorinu skrinku a teraz začínajú vidieť, že aj ich strhávajú tie isté sily, ktoré sami uviedli do pohybu. Čoraz viac správcov nadácií ovládaných Rockefellerovcami dnes verí, že záväzok jednotnej svetovej vlády v pôvodnej podobe sa vykoľajil. A teraz vidia o niečo ďalej na ceste prízrak strašného konca: zradu zo strany umelo posilneného Sovietskeho zväzu, keď Sovieti zoberú všetky žetóny pre seba.

Samotní bratia Rockefellerovci však rastúci strach správcov zatiaľ nezdieľajú. Lojálni vlastenecký členovia spravodajskej komunity Spojených štátov ma informujú, že škrípu zubami od frustrácie, pretože snahy Zboru náčelníkov štábov zlepšiť americkú obranu

proti veľmi skutočnej sovietskej hrozbe Nelson Rockefeller prostredníctvom Henryho Kissingera na každom kroku vetuje!

Bratia Rockefellerovci pevne veria, že vojna prichádza, a čoskoro. Ale dokonca aj teraz stále veria, že Sovieti dodržia tajnú dohodu o úplne naprogramovanej vojne, keď sa dosiahne fáza tretej svetovej vojny, čiže JADROVEJ VOJNY ČÍSLO JEDEN, ktorá počíta s jadrovými bojmi na americkej pôde! David Rockefeller a jeho bohatí dôverníci si stále myslia, že majú nad kremeľskými šéfmi prevahu prostredníctvom rôznych nástrojov. Napríklad na štvrtom poschodí centrálnej budovy veľvyslanectva Spojených štátov v Moskve CIA skladuje niekoľko nádob s rádioaktívnym superjedom z plutónia-239. CIA ich tam v roku 1971 odviezla zo skladu drahých kovov vo Fort Knox, aby sa udržiavali ako vydieračská hrozba proti akýmkoľvek sovietskym trikom. Rovnako ako nádoby, ktoré zostali v sklade drahých kovov vo Fort Knox, začali presakovať už dávno a sú zodpovedné za leukémiu, ktorou teraz trpí veľvyslanec Stophil a ďalší na veľvyslanectve. Toto je pravda za krycími príbehmi, ktoré ste nedávno videli a ktoré tvrdili, že zdravotné problémy na americkom veľvyslanectve v Moskve spôsobuje sovietske mikrovlnné žiarenie.

Ale prečo očakávať, že sa vláda bude trápiť niekoľkými obyčajnými zamestnancami nášho veľvyslanectva v Moskve? Presne rovnaký rádioaktívny superjed sa už mesiace šíri podzemnými tokmi z Fort Knox do juhovýchodných Spojených štátov! Jednou z najbezprostrednejších hrozieb superjedu CIA je podzemná koncentrácia so stredom v Chattanooge v Tennessee. Táto oblasť zvýšenej kontaminácie sa rozprestiera 23 míľ na západ, 25 míľ na juh, 42 míľ na východ a na sever smerom k zdroju, ktorým je Fort Knox v Kentucky. Zásobovanie vodou pre viac než štvrť milióna Američanov je ohrozené, a predsa federálna vláda stále odmieta povedať pravdu o tejto smrtiacej hrozbe.

David a jeho bratia stále tiež veria, že sovietska potreba obchodovať s ich globálnymi korporáciami udrží Sovietov v poslušnosti a pri dodržiavaní tajných záväzkov. Ale ako veľmi sa mýlia!

Na prípravu na vojnu David Rockefeller práve vybudoval nový opevnený rodinný úkryt na ostrove Bartlett pri ostrove Mount Desert pri pobreží Maine, kde už existujú ďalšie rockefellerovské pevnosti vybavené aj krytmi odolnými proti bombám. Zemepisná šírka ostrova Bartlett je 44 stupňov 22 minút severnej šírky, takmer presný stred prísne tajnej JADROVEJ BEZPEČNEJ ZÓNY, ktorá bola vytvorená pre Rockefellerovcov a ich bohatých dôverníkov v Amerike počas nadchádzajúcej vojny. Táto zóna je pásom naprieč približne hornou polovicou Spojených štátov a zahŕňa najjužnejšie časti Kanady. Siaha od 40 stupňov na juhu po 50 stupňov na severe a jej stred je na 45 stupňoch, takmer na presnej zemepisnej šírke rockefellerovských areálov pri pobreží Maine. Práve preto bolo v skutočnosti zvolených 45 stupňov za stred jadrovej bezpečnej zóny. Členovia rockefellerovského vnútorného kruhu, ktorí o tom všetkom „vedia“, kupujú nehnuteľnosti v Oregone, Idahu, Montane, Wyomingu a oboch Dakotách, ako si niektorí z vás žijúci v týchto štátoch možno všimli. Teraz viete prečo. Teraz tiež poznáte skutočný dôvod, prečo boli naše protiraketové zariadenia nachádzajúce sa v jadrovej bezpečnej zóne minulý rok demontované. Horná polovica Spojených štátov má byť prakticky demilitarizovanou zónou s výnimkou niektorých vojenských zariadení, ktoré existujú príliš dlho na to, aby sa dali deaktivovať bez vzbudenia podozrenia. Spojené štáty by ich však v JADROVEJ VOJNE ČÍSLO JEDEN nepoužili proti Sovietskemu zväzu.

Pozrite sa na mapu Spojených štátov, priatelia. Pozrite sa na obrovskú jadrovú katastrofu, ktorá nás čaká, ak dovolíme bratom Rockefellerovcom a ich sovietskym spojencom uskutočniť šialené plány úplného dobytia. Aljaška, ktorá leží nad jadrovou bezpečnou zónou, má podľa plánu prísť bombardovaním o svoj teraz ešte nedokončený ropovod. Havaj, pod jadrovou bezpečnou zónou, má byť zasiahnutý s cieľom vyradiť tamojšie námorné zariadenia. Ale naším skutočným Pearl Harborom má byť tentoraz Panamský prieplav, ako som odhalil pred devätnástimi mesiacmi v AUDIO KNIHE č. 1 „AKO SA CHRÁNIŤ POČAS NADCHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ KRÍZY A TRETEJ SVETOVEJ VOJNY“.

Pokiaľ ide o pevninské Spojené štáty, Kalifornia, Nevada, Utah, Colorado, Kansas, Missouri, Illinois, Indiana, Ohio, Pensylvánia, Delaware, New Jersey a všetky štáty južne od nich sú bezprostrednými kandidátmi na jadrový útok, aj keby Sovieti bratov Rockefellerovcov nezradili. Ako som po prvý raz varoval v rozhlase v júni 1974, nielen Panamský prieplav, ale aj americké mestá sú už v zameriavaní jadrových rakiet v Guyanskej republike pri Venezuele, pripravených zaútočiť z juhu, kde sme najslabší.

Američania skutočne nedokážu uveriť desivej možnosti jadrovej vojny, pretože cítia, že ani Sovietsky zväz, ani Spojené štáty by neriskovali vlastné zničenie. Sovietsky zväz však každoročne míňa viac než miliardu dolárov na rozsiahle prípravy civilnej obrany a na rozdiel od nás je pripravený prežiť JADROVÚ VOJNU ČÍSLO JEDEN. A bratia Rockefellerovci a ich dôverníci sú tiež pripravení ju prežiť vo svojich opevnených úkrytoch v jadrovej bezpečnej zóne. Pre nás ostatných, priatelia, sú však jedinými vojnovými prípravami miesta hromadných pohrebísk, ktoré sa teraz potichu bez vysvetlenia vyčleňujú, napríklad osemdesiatakrový pozemok v okrese Wood vo Wisconsine!

Priatelia, toto JE VOJNA a vy, vaši blízki a všetko, čo je vám drahé, ste terčmi. Útočia na nás bez milosti a zbrane používané proti nám sú zbraňami zla. MUSÍME SA BRÁNIŤ TERAZ, KÝM MÁME PRÍLEŽITOSŤ - nie však mocou zla, ale mocou pravdy, o ktorej stále verím, že je silnejšia než najzlovestnejšie plány, aké ľudia dokážu vymyslieť.

Tu je to, čo musíme urobiť teraz:

Po prvé: Musíme zastaviť šialené plány zničenia Ameriky v JADROVEJ VOJNE ČÍSLO JEDEN. Som presvedčený, že ak jej dovolíme vypuknúť, bude ešte horšia, než bratia Rockefellerovci naplánovali, pre istú sovietsku zradu.

Všetka pomoc a obchod so Sovietskym zväzom musia byť prerušené a Zbor náčelníkov štábov musí dostať voľnosť prijať náležité opatrenia na ochranu našej krajiny proti Sovietskemu zväzu. Niet času nazvyš.

Každý guvernér, každý senátor, každý kongresman, každý člen štátneho zákonodarného zboru a každý starosta v štátoch, ktoré zahŕňajú štyridsiatu rovnobežku alebo ležia pod ňou, ako aj na Aljaške a Havaji, má bezprostrednú povinnosť a zodpovednosť za životy občanov, ktorých zastupuje. Tou povinnosťou je žiadať, aby minister zahraničných vecí Henry Kissinger verejne odhalil tajné dohody o vojnových plánoch so Sovietskym zväzom, ktorými bola vytvorená jadrová bezpečná zóna, ktorú som opísal. Tieto dohody teraz vlastnia štyria bratia Rockefellerovci vo svojich úkrytoch na ostrove Mount Desert a susednom ostrove Bartlett pri pobreží Maine. Každý jeden z predstaviteľov, ktorých som vymenoval, musí byť upozornený na tento plán a podľa potreby prinútený verejným tlakom žiadať od Kissingera toto verejné vysvetlenie. Každý predstaviteľ, ktorý po upozornení odmietne plniť túto povinnosť týkajúcu sa života a smrti, a plniť ju dôrazne, bude vedome

ohrozovať samotný život každého muža, ženy a dieťaťa, ktorých sa prísahou zaviazal chrániť.

Po druhé: Musíme zablokovať program štyroch bratov Rockefellerovcov na odstránenie našej milovanej slobodnej ÚSTAVY a jej nahradenie ich vlastnou diktátorskou „Ústavou Nových štátov amerických“.

Tí istí predstavitelia, ktorých som práve spomenul, ale zo všetkých päťdesiatich štátov, musia byť upozornení na tento plán a verejným tlakom dotlačení ku konaniu. Nerobte si ilúzie, priatelia. Ani Kongres, ani väčšina ostatných predstaviteľov, ktorých som spomenul, sami od seba neurobia vôbec nič ani v jednej z týchto dvoch vecí. Až na zriedkavé výnimky reagujú iba na tlak a obyčajne tento tlak prichádza len od mocných osobitných záujmových skupín, čo dnes zvyčajne znamená štyroch bratov Rockefellerovcov a ich úplných prisluhovačov. Ale ak budú upozornení na tieto strašné nebezpečenstvá a udržiavaní pod neustálym neúprosným dohľadom a tlakom verejnosti, verím, že Kongres aj ostatní predstavitelia sa dajú zmobilizovať v oboch týchto konkrétnych záležitostiach - VOJNE a ÚSTAVE - aby urobili, čo treba na záchranu krajiny. Tentoraz je totiž v stávke aj ich vlastné prežitie, nielen naše!

To, čo musíte v tejto strašnej situácii urobiť, je niečo, čo väčšine z nás neprichádza ľahko. Musíte opustiť miesto na okraji a vstúpiť do boja. Musíte hovoriť nahlas o tom, čo viete, aj keď vám mnohí ešte možno neuveria. Musíte vyhľadať ďalších, ktorí po upozornení na naše spoločné nebezpečenstvo zdieľajú vaše obavy a pripoja sa k vám pri konaní podľa našej Ústavy na zabránenie katastrofe. A musíte si správne usporiadať priority.

Táto situácia nie je otázkou liberálov, konzervatívcov, čiernych, bielych, Židov alebo nežidov, demokratov či republikánov. Je to otázka prežitia, doslova života a smrti, a tiež prežitia systému, ktorý umožňuje všetkým týmto individuálnym rozdielom medzi nami naďalej spolunažívať. Musíte sa spojiť s ďalšími vo svojom okolí, aj keby to bol spočiatku iba jeden či dvaja ľudia, a zistiť, čo vaša konkrétna skupina môže urobiť na vytvorenie tlaku na konanie, ktorý som práve opísal.

Máte v okolí nezávislé noviny, ktorých redaktor vypočuje pravdu a možno na ňu nadviaže vlastným vyšetrovaním a úvodníkmi? Je jeden alebo viacerí z vás členom spolku, kde by ste mohli nastoliť tieto záležitosti a získať podporu pre konanie? Môžete si prenajať alebo požičať priestor v kostole či škole na verejné stretnutia, kde sa prostredníctvom nahrávok alebo iných prostriedkov môže informovať viac ľudí?

Zhodnoťte vlastné zdroje, nech sú akékoľvek, a využite ich. Neignorujte ani svoje finančné prostriedky, či sú veľké, alebo malé. Radšej by ste použili časť svojho pozemského majetku na zachovanie celého spôsobu života? Alebo by ste radšej sedeli so založenými rukami a nechali ho bez úžitku vyparíť v rockefellerovskej inflácii a spaľujúcej horúčave jadrovej vojny?

Pamätajte: VY máte význam.

Bratia Rockefellerovci a ich bohatí dôverníci sú mocní. Ich moc sa však vykonáva prostredníctvom ochotných myslí a rúk miliónov ďalších ľudí, ktorí väčšinou ani nevedia, že práve toto robia.

Vy a ja nestojíme proti celému národu nepriateľov, ale iba proti niekoľkým jednotlivcom, ktorí sa naučili tlačiť a manévrovať ostatných, aby plnili ich príkazy. Preto ak máte pocit,

že ste v menšine, nemajte ho. Pokiaľ ide o našich skutočných nepriateľov, tých na vrchole, máme teraz nad nimi početnú prevahu. Aký zmysel teda má dovoliť im zotročiť nás?

Priatelia, povedal som vám, na čo sa podľa mňa musíme sústrediť, a to rýchlo! V decembri 1975 som tiež nahral AUDIO KNIHU č. 6 „ČO MÔŽEME UROBIŤ, ABY SME ZACHRÁNILI AMERIKU“, aby som vám poskytol podnety na premýšľanie. A viem, že niektorí z vás postupujú podľa návrhov, ktoré som vtedy predložil. Okrem toho však verím, že musíte použiť vlastnú iniciatívu, aby ste zistili, ako veci poskladať tak, aby fungovali vaším spôsobom, v spolupráci s ostatnými vo vašom okolí.

Prvý dodatok k Ústave Spojených štátov vám zaručuje právo pokojne sa zhromažďovať, a to z určitého dôvodu. Využite ho. Zaručuje vám tiež právo žiadať vládu petíciou o nápravu krívd. Využite ho. A vždy pamätajte, že podľa deviateho a desiateho dodatku je konečná moc našej vlády vyhradená nám, ľudu Spojených štátov amerických. VYUŽITE ju, inak ju už veľmi skoro STRATÍTE!

Priatelia, vo vašom živote nastal čas, keď vaša budúcnosť závisí od ochoty postaviť sa realite a konať. Rozumiem vašej náklonnosti k veciam, na ktorých získaní a dosiahnutí ste tak dlho a tak tvrdo pracovali. A áno, robiť to, k čomu vás vyzývam, zahŕňa riziko: riziko výsmechu od niektorých, riziko straty peňazí a dokonca riziko neúspechu. Prvok rizika je však teraz obrátený oproti tomu, čo si zvyčajne myslíme. Skutočné riziko teraz spočíva v NEKONANÍ, pretože ak neurobíte, čo môžete, riskujete, že dovolíte bratom Rockefellerovcom uspieť v ich šialených plánoch, a tým stratíte všetko!

Keď budúci mesiac začnem druhý rok série mesačných AUDIO LISTOV, ak Boh dá, plánujem vám naďalej poskytovať informácie potrebné na to, aby ste urobili svoj diel pri záchrane seba, svojich blízkych a nášho NÁRODA.

Budú tí, ktorí tajnými prostriedkami vykonávali obrovskú moc v mene bratov Rockefellerovcov, aj teraz ďalej spájať svoj osud so svojimi pánmi, keď konečne vidia, kam to vedie? Alebo sa rozhodnú začať napravovať zlé sily, ktoré vypustili proti nám, ľudu, ktorý tvorí Spojené štáty americké?

Nikdy predtým v histórii našich Spojených štátov nenastal jav, že jedna rodina ovláda osud tejto krajiny. A nech sa stane čokoľvek, považujem za česť, že som sa dostal do postavenia, v ktorom sa teraz nachádzam, a môžem sa s vami spojiť v boji za opätovný postup našej veľkej krajiny vpred po ceste vytýčenej našimi otcami zakladateľmi.

Do budúceho mesiaca sa s vami lúči Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 13
26. júna 1976

ÚPLNÝ SLOVENSKÝ PREKLAD

Redakčná poznámka

Tento text je verným prekladom historickej nahrávky. Zachováva autorov hlas, dobovú terminológiu, predpovede a tvrdenia. Mnohé závažné obvinenia, konšpiračné výklady, vojenské predpovede a zovšeobecnenia o skupinách ľudí sú tvrdeniami autora a nie sú týmto prekladom prezentované ako overené fakty.

Úvod

Dobrý deň všetkým, tu je Dr. Beter. Dnes je 26. júna 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 13.

Už o niekoľko dní, 4. júla 1976, si Spojené štáty americké pripomenú svoje 200. narodeniny — naše DVOJSTÉ VÝROČIE. Je to osobitný míľnik v našich dejinách, ktorý príde iba raz a potom navždy odíde.

Mal by to byť čas vďačného zamyslenia nad našou minulosťou, radostného ocenenia našej prítomnosti a dychtivého očakávania našej budúcnosti. Také by to malo byť, no zámerne nám to kazí hŕstka veľmi mocných ľudí, ktorí chcú toto všetko vám i mne vziať. Namiesto pokojnej oslavy slobody, ktorú nám pred dvoma storočiami vybojovala americká revolúcia, sme vrhaní do takzvanej „druhej americkej revolúcie“, ktorá má túto slobodu ukončiť.

Ako vyhlásil Patrick Henry vo svojom prejave „Sloboda alebo smrť“ v marci 1775:

> „Páni hovoria: mier, mier; ale nijaký mier nie je. Vojna sa už vlastne začala! Najbližší víchor, ktorý sa priženie zo severu, prinesie našim ušiam rinčanie zbraní!…“

Vojna za zrušenie našej nezávislosti a zničenie nášho spôsobu života dnes podľa autora zúri všade okolo nás — hospodársky, politicky i vojensky. Je preto na nás, americkom ľude, aby sme opätovne potvrdili našu drahocennú DEKLARÁCIU NEZÁVISLOSTI, ktorej podpísanie oslavujeme 4. júla, a uplatnili ju proti tým, ktorí sa nás usilujú zotročiť — proti štyrom bratom Rockefellerovcom a ich klientskym nasledovníkom.

Na konci mesačného AUDIO LISTU č. 12 som minulý mesiac vyzval tých, ktorí v mene štyroch bratov Rockefellerovcov uplatňujú veľkú moc, aby vyhlásili svoju vlastnú nezávislosť a okamžite začali pracovať pre dobro namiesto zla.

Najvyššiu vrstvu obrovskej pyramídy moci pod kontrolou Rockefellerovcov tvorí podľa autora najužší kruh správcov nadácií. Moji spolupracovníci a ja vieme, kto sú. Je ich približne sto — správcovia iba tucta nadácií — a finančnú a priemyselnú základňu Ameriky ovládajú nielen prostredníctvom samotných nadácií, ale aj cez vzájomne prepojené správne rady bánk, nadnárodných korporácií, poisťovní, vzdelávacích inštitúcií a právnických firiem; všetko v prospech ich rockefellerovských šéfov, NIE vo váš prospech!

Títo správcovia z vnútorného kruhu — a oni vedia, kto sú — podľa môjho obvinenia porušili svoje fiduciárne povinnosti, pretože nadácie sú podporované verejnosťou a sú takmer úplne oslobodené od daní Spojených štátov. Obviňujem ich z podvracania škôl, cirkví, vlády a samotnej slobody, ktorú zamýšľali naši otcovia zakladatelia. Ich deň prichádza, budú odhalení a urobia dobre, ak ich nájdeme usilovne odstraňovať zlo, ktoré uviedli do pohybu; inak im čoraz informovanejšia a prebudenejšia Amerika môže — a podľa môjho presvedčenia aj bude môcť — odňať ich moc, rovnako ako ich pánom, štyrom bratom Rockefellerovcom, a zveriť ju vernejším správcom.

Minulý mesiac som vysvetlil najdôležitejší kľúč k udržaniu a rozširovaniu moci — zámerné ničenie. Dnes chcem poukázať na to, ako sa pri takomto zámernom ničení, ktorým sa moc rozširuje, vždy uplatňuje SPRISAHANIE — oni tomu hovoria záväzok.

Moje dnešné tri témy sú:

Téma č. 1 — SPRISAHANIE ZA HOSPODÁRSKE ZNIČENIE

Téma č. 2 — SPRISAHANIE ZA POLITICKÉ ZNIČENIE

Téma č. 3 — SPRISAHANIE S CIEĽOM NIČIŤ ĽUDSKÉ ŽIVOTY

Téma č. 1 — Sprisahanie za hospodárske zničenie

Predstavte si, že by vás na parkovisku prepadla dvojica násilníkov, ukradla vám úplne nové auto za 5 000 dolárov, neidentifikovateľné súčiastky predala na vrakovisku za 50 dolárov a zvyšok zhodila z útesu. Násilníci by boli o 50 dolárov bohatší za cenu toho, že vy by ste prišli o stonásobok tejto sumy, a hodnota vložená do zničeného auta by bola natrvalo a nenávratne stratená. Keby sa vám to stalo, boli by ste obeťou hospodárskeho ničenia, ktoré prospieva iba ničiteľom a škodí všetkým ostatným.

Väčšina zlodejov by, samozrejme, vedela, že vás nemá takto priamo konfrontovať zoči-voči. Namiesto toho by si spoločne vypracovali plán, ako s vaším autom zmiznúť bez toho, aby ste vedeli, kto to urobil, a zosúladili by svoje kroky tak, aby ich nechytili.

Právny termín pre takéto plánovanie nezákonného činu dvoma alebo viacerými osobami je „sprisahanie“ a v tomto prípade by išlo o sprisahanie s cieľom hospodárskeho ničenia.

Keby sa zlodejský gang trvalo živil krádežami áut, predajom ich súčiastok a zošrotovaním zvyškov, nepochybne by sa postaral o zachovanie presvedčivého obrazu legitímnych podnikateľov, aby nikto nič netušil. Keby ich nechytili, členovia gangu by mohli čoraz viac bohatnúť a pritom pôsobiť ako piliere spoločnosti. Ich zákulisná dravá činnosť by však vážne vyčerpávala hospodárstvo obce, čo by sa po istom čase mohlo ešte zhoršiť tým, že obyvatelia by si už nedokázali kúpiť poistenie proti krádeži auta. Nič netušiaci obyvatelia by sa napokon mohli obrátiť na malú skupinu občanov, ktorí sa zdajú byť najmúdrejší, pretože sa stali najbohatšími — na dobre maskovaných zlodejov — a požiadať ich o radu, ako vyriešiť prehlbujúce sa problémy obce. A ak by zlodeji vopred predvídali príležitosť ukradnúť všetko naraz, pokojne by mohli mať pripravenú novú mestskú chartu, ktorá by ich postavila na čelo všetkého.

Práve o toto podľa autora v hospodárskej oblasti v zásade ide štyrom bratom Rockefellerovcom a ich blízkym spolupracovníkom — o hospodárske ničenie vo vlastný prospech, no v obrovskom a zložitom meradle. Hospodárske stránky tohto procesu som

opísal pred troma rokmi vo svojej knihe „SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU“; namiesto novej mestskej charty však Rockefellerovci majú pripravenú svoju tajnú „ÚSTAVU NOVÝCH ŠTÁTOV AMERICKÝCH“, aby nás všetkých zotročili!

Rockefellerovské sprisahanie za hospodárske zničenie je podľa autora všade okolo nás a pokročilo už ďaleko. Zamyslite sa napríklad nad situáciou zlata. Už som uviedol a teraz opakujem, že David Rockefeller plánuje, aby zlato prekročilo cenu 2 000 dolárov za uncu, a že David so svojimi bratmi vyvoláva hospodársky chaos. No približne od prvej aukcie zlata amerického ministerstva financií 6. januára 1975 cena zlata odporuje všetkým prirodzeným trhovým vplyvom a pomaly klesá bez ohľadu na všetko ostatné, čo sa deje. Situácia začala byť taká znepokojujúca, že najmenej jeden informačný bulletin špecializovaný na túto oblasť pozastavil vydávanie a aj ďalší analytici vyjadrujú zmätok.

Otázka znie: Čo sa deje s cenami zlata? Odpoveď má dve časti — Fort Knox a Južnú Afriku. Pred rokom bolo podľa mojich vysvetlení na skorších páskach významným vplyvom umelo stláčajúcim cenu zlata zakrývanie škandálu so zlatom vo Fort Knoxe. Teraz je však hlavným faktorom ceny zlata hospodárska vojna proti Južnej Afrike.

Autor tvrdí, že bratia Rockefellerovci a ich spojenci Rothschildovci vytvorili sprisahanie, aby zradili svojich partnerov v Južnej Afrike, napríklad Guggenheimovcov a ďalších. Spoločným postupom na londýnskom trhu so zlatom má tím Rockefellerovcov a Rothschildovcov manipulovať ceny zlata smerom nadol, aby znížil príjmy Južnej Afriky z predaja zlata — príjmy potrebné na odpor proti údajne už značne pokročilému rockefellerovsko-sovietskemu ovládnutiu južnej Afriky.

Táto taktika proti Južnej Afrike a celej južnej Afrike má vedľajšie účinky aj inde, napríklad pozastavenie niektorých operácií ťažby zlata doma aj v zahraničí, pretože súčasná nízka cena zlata nepokrýva náklady na ťažbu.

Začiatkom tohto mesiaca, 2. júna 1976, uskutočnil Medzinárodný menový fond svoju prvú aukciu zlata v rámci údajnej štvorročnej série predajov. Keď MMF oznámil začiatok aukčnej série, ministerstvo financií Spojených štátov oznámilo, že počas tých štyroch rokov nebudú prebiehať konkurenčné predaje amerického zlata — podľa autora šikovný ťah, keďže Spojeným štátom vraj nezostalo na predaj žiadne zlato okrem malého zvyšku z dvoch aukcií ministerstva financií v roku 1975, pri ktorých sa malo použiť nezákonne získané zlato z Fondu na stabilizáciu výmenného kurzu. Tento nepatrný zvyšok amerického zlata mal predstavovať asi 780 000 uncí a zvláštnou zhodou okolností sa pod hlavičkou MMF vo Washingtone 2. júna predalo presne takéto množstvo. Bolo to naozaj zlato MMF? Alebo to bol v skutočnosti úplne posledný zvyšok amerického zlata, ktorého sa zbavili ďalším nezákonným manévrom?

Mnohí sa pýtali na dôvod Medzinárodnej hospodárskej konferencie, ktorá sa tento víkend na podnet Spojených štátov koná v Portoriku. Môžem vám však prezradiť, tvrdí autor, že jednou z hlavných tajných tém konferencie je otázka, či pokračovať v ďalších aukciách zlata MMF napriek tomu, že fond oznámil všeobecný časový plán budúcich aukcií. Ak by sa prísun zlata MMF zastavil a súčasné nepokoje v južnej Afrike by dokázali zatvoriť tamojšie zlaté bane, konečne by bola pripravená pôda pre prudký rast cien zlata. Potom by už išlo len o výber správnej politickej chvíle a tím Rockefellerovcov a Rothschildovcov by zložil pokrievku z tlakového hrnca zlata. Zlato by stúpalo čoraz vyššie; papierové meny ako americký dolár, britská libra a ďalšie by boli uvrhnuté do plameňov inflácie; akciový

trh by sa zrútil a všeobecné hospodárske ničenie, ktoré bratia Rockefellerovci podľa autora hľadajú vo vlastný prospech, by vstúpilo do záverečnej katastrofickej fázy.

Hospodárstvo Spojených štátov bolo podľa autora zbavené svojej bežnej odolnosti a stojí na pokraji nestability. Banky naďalej tu a tam krachujú a len pred niekoľkými dňami dostala viac než tretina sporiteľní a úverových družstiev v Mississippi zákaz výberov, aby sa zastavil rozširujúci nápor vkladateľov hraničiaci s panikou. Viac než 120 000 účtov a takmer pol miliardy dolárov v peniazoch vkladateľov je teraz zablokovaných a nedostupných. Od bankových prázdnin, ktoré v roku 1933 vyhlásil prezident Franklin D. Roosevelt, sa v celej krajine veľa zmenilo. Konkrétny spúšťač situácie v Mississippi bol miestny, no základné podmienky, ktoré jej umožnili šíriť sa, dnes existujú v celých Spojených štátoch. Podľa autora ich vytvorili chybné a zlé bankové praktiky podporované Davidom Rockefellerom, ktorý o sebe stále uvažuje ako o špiónovi OSS.

Bez milosti sú vraj podvádzaní aj ľudia odkázaní na systém sociálneho zabezpečenia. Teraz vyšlo najavo, že v súčasnosti predvídateľné záväzky sociálneho zabezpečenia prevyšujú celkový odhadovaný príjem fondu, určený na ich krytie, najmenej o štyri bilióny dolárov — čo je o polovicu viac než odhad spred jediného roka. Skutočná situácia má byť ešte horšia. Zrýchľujúca sa inflácia, ktorá sa už sama živí, buď systém zničí, alebo vytvorí neznesiteľné bremeno pre súčasných pracujúcich.

A ako som podrobne vysvetlil v mesačnom AUDIO LISTE č. 9 vo februári 1976, pokračuje aj údajné sprisahanie za zničenie našej poštovej služby so všetkými hospodárskymi a ďalšími ničivými účinkami. Nedávne skúšobné návrhy na ukončenie sobotného doručovania pošty sú iba bledým tieňom toho, čo má prísť. Dôrazne vyzývam každého, kto môže, aby si už teraz zriadil poštovú priehradku. Prichádza deň, keď to možno bude jediná poštová služba, ktorá nám pod ničivou kontrolou bratov Rockefellerovcov a ich korporátnosocialistických partnerov zostane!

Téma č. 2 — Sprisahanie za politické zničenie

Sprisahanie za politické zničenie je podľa autora všadeprítomnou súčasťou rockefellerovského programu revolučných zmien, po ktorých túžia. V tejto oblasti najväčších intríg a klamu sa môže stať čokoľvek neočakávané.

Sexuálne škandály na Capitol Hill, ktoré pred niekoľkými týždňami vypukli počnúc kongresmanom Wayneom Haysom, sú podľa autora súčasťou sprisahania za politické zničenie v Spojených štátoch. Bol to Hays, kto mal v roku 1954 v mene bratov Rockefellerovcov zastaviť vyšetrovanie nezdanených nadácií Reeceovým výborom — čestné vyšetrovanie, ktoré by, keby mohlo pokračovať, možno zabránilo národnej katastrofe, ktorá nám dnes hrozí. Ironicky to bol aj Hays, kto pred deviatimi rokmi bojoval proti vytvoreniu etického výboru Snemovne reprezentantov, ktorý ho teraz vyšetruje, hoci sám z etických dôvodov spustil pád kongresmana Adama Claytona Powella. Teraz prišiel rad na Haysa a jeho politické zničenie sa má využiť na pokrok rockefellerovského politického programu. Po vypuknutí Haysovho škandálu sa rýchlo objavili podobné obvinenia aj proti ďalším členom Kongresu a celé to začína pripomínať americkú reprízu Profumovej aféry, ktorá pred niekoľkými rokmi otriasla britským parlamentom.

Zničenie niektorých politických kariér práve v tejto chvíli má podľa autora dva ciele. Prvý sa týka prezidentskej kampane, zatiaľ čo druhý, dlhodobejší, súvisí s konečným osudom samotného Kongresu.

Prvý veľký účinok má prísť na Národnom zjazde Demokratickej strany. Sexuálne škandály sa zatiaľ zdanlivo týkajú predovšetkým demokratov a podľa autora to nie je náhoda — nie preto, že by republikáni v Kongrese boli čo i len o málo mravnejší, ale preto, že ide o politický ťah namierený proti Demokratickej strane. Vystrašení demokrati sa už ponáhľajú zavádzať takzvané reformy kongresových výsad, aby si podopreli svoj obraz.

Ďalším krokom má byť znehodnotenie Jimmyho Cartera, ktorý je v tejto chvíli vyhlasovaný za istého nominanta. To sa má stať napriek tomu, že Jimmy Carter je podľa autora bábkou Davida Rockefellera a je ňou už vyše troch rokov.

Carter bol spočiatku vybraný ako nástroj na odstránenie prezidentskej hrozby Georgea Wallacea a to sa, samozrejme, podarilo. Potom rockefellerovské veľké médiá urobili z Cartera parný valec, ktorý prevalcoval aj všetkých ostatných demokratických uchádzačov s výnimkou rockefellerovského spojenca Huberta Humphreyho, ktorý vie, o čo ide, a nezúčastnil sa na primárkach; kalifornského guvernéra Browna, ktorý má tiež Rockefellerovu podporu; a senátora Henryho Jacksona, ktorého musel sám Nelson Rockefeller vyradiť obvinením, že Jacksonov štáb ukrýva komunistických sympatizantov, napríklad Rockefellerovu dlhoročnú blízku spolupracovníčku Dr. Dorothy Fosdickovú.

Práve teraz z Cartera ešte stále vyťažujú maximum tým, že mu poskytujú obrovskú publicitu, keď prednáša zahraničnopolitické prejavy napísané profesorom Brzezinským, ktorý v mene Davida Rockefellera riadi vplyvnú Trilaterálnu komisiu. Carter sa používa najmä na to, aby do prezidentskej kampane vniesol výslovnú tému morálneho vedenia. Má sa však dostať do problémov. Veľké médiá pod kontrolou Rockefellerovcov ho vytvorili a ony ho aj zničia.

Budú napríklad hovoriť, že nemá skutočnú schopnosť prežiť kampaň; že je nikto, kto sa príliš rýchlo vynoril odnikiaľ; že mu chýba humor, berie sa priveľmi vážne, je prehnane sebaistý na spôsob Deweyho, ťažko nadväzuje osobný kontakt, nedokáže robiť kompromisy, vyvoláva všeobecné pochybnosti, nevie zvládať stresové situácie a necháva sa vystaviť útokom pre osobné názory, ktoré mu vykĺznu z úst. Sotva ide o vlastnosti vodcu. Je preto kapitánom politického Titanicu niekoľko minút predtým, než klesne ku dnu spolu so všetkými, ktorí sa držia jeho kabáta.

Podľa rockefellerovského scenára má byť do začiatku demokratického zjazdu budúci mesiac Carterova údajne neporaziteľná zostava delegátov rozkolísaná a zraniteľná a morálne vedenie má byť vďaka sexuálnym škandálom naliehavou otázkou. Pat pri prvom hlasovaní pripraví pôdu pre elektrizujúce prekvapenie, v ktorom bude mať morálne vedenie kľúčovú úlohu. Zablokovaný zjazd sa má napokon obrátiť na H. H. — nie Huberta Humphreyho, ale bývalého senátora Harolda Hughesa z Iowy.

Hughes získal pred niekoľkými rokmi veľkú publicitu v médiách kontrolovaných Rockefellerovcami, keď opustil Senát, údajne aby sa venoval náboženskej činnosti. Jeho dôveryhodnosť ako morálneho vodcu bude neprekonateľná. No pred pätnástimi mesiacmi som vo svojej druhej hovoriacej páske AUDIO BOOK „ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOXE A ČO PRE VÁS ZNAMENÁ“ odhalil tento plán, ktorý vymyslel Nelson Rockefeller, aby bol Hughes nominovaný ako čierny kôň. Na páske som ho i spôsob jeho použitia opísal, ale nemenoval som ho, dúfajúc, že sa prebudí a odmietne na pláne spolupracovať. V tejto chvíli je však podľa autora stále všetko pripravené na takúto Hughesovu nomináciu.

Hughes bol 1. decembra 1975 dokonca dosadený za predsedu „Komisie pre fungovanie Senátu“, jednoročnej operácie vytvorenej bratmi Rockefellerovcami ako nástroj pre Hughesa. Táto verejnosti takmer neznáma komisia robí Hughesa veľmi viditeľným na Capitol Hill, ale prakticky neviditeľným pre zvyšok krajiny — až kým nedostane pokyn vstúpiť do svetla reflektorov.

Pri odhaľovaní tohto plánu vám musím pripomenúť, že hoci je už dávno pripravený a v tejto chvíli je stále na správnom kurze, ešte sa môže zmeniť. Bratia Rockefellerovci, ako som vysvetľoval pred niekoľkými mesiacmi, naďalej žonglujú s množstvom faktorov vo svojom zúfalom pláne dobehnúť zameškané a vždy majú záložné plány pre nepredvídané okolnosti. Dôležité je vedieť, že ak sa Hughesov plán uskutoční a dôjde k zdanlivo ohromujúcemu prekvapeniu, nemali by ste sa nechať oklamať. Pamätajte na slová starého „politického zvieraťa“ F. D. R.:

> „V politike sa nikdy nič nedeje náhodou. Ak sa to stane, môžete sa staviť, že to tak bolo naplánované.“

Druhým, dlhodobejším cieľom kongresových sexuálnych škandálov má byť začiatok konečného pádu Kongresu ako inštitúcie, ktorý pripraví cestu Nelsonovi Rockefellerovi, aby ho ako náš prezident a diktátor zrušil podľa svojej „ÚSTAVY NOVÝCH ŠTÁTOV AMERICKÝCH“. Spád týmto smerom má čoskoro zrýchliť vďaka prekvapujúcej ozvene škandálu Watergate — procesu s lobistom Gulf Oil Claudom C. Wildom ml. pre nezákonné príspevky na kampaň.

Pred dvoma rokmi v tomto čase dospel škandál Watergate do štádia konania o ústavnej žalobe, ktoré malo politicky zničiť nášho posledného zvoleného prezidenta Richarda M. Nixona. Splnilo to účel dosadiť Nelsona Rockefellera do úradu viceprezidenta prostredníctvom jeho 25. dodatku ÚSTAVY SPOJENÝCH ŠTÁTOV. Teraz však majú byť po svedectvách, že aj oni boli vinní z nezákonného získavania peňazí, za ktoré odsúdili Nixona, zničení niektorí z tých istých zákonodarcov, ktorí sa vyhrievali na sláve Nixonovho pádu. Proces s lobistom Gulf, ktorý prepukne medzi dvoma celoštátnymi zjazdmi, má mať ničivé politické účinky na obe strany i obe komory Kongresu.

Ten istý proces má po nominácii dvojice Ford–Rockefeller na republikánskom zjazde zatiahnuť do škandálu aj prezidenta Forda. Je to jedna z pripravených možností, pomocou ktorých sa Nelson Rockefeller podľa autora plánuje približne 19. septembra 1976 stať úradujúcim prezidentom po tom, čo bude Ford podľa oddielu 4 Rockefellerovho 25. dodatku vyhlásený za „neschopného vykonávať právomoci a povinnosti prezidentského úradu“. Keď sa Rockefeller dostane do postavenia úradujúceho prezidenta, má postupovať tak rýchlo, ako okolnosti dovolia, pri demontáži toho, čo zostalo z našej slobodnej republiky. Za cenu zničenia všetkého, čo je nám ostatným na našej krajine drahé, dúfa Nelson Aldrich Rockefeller podľa autora v uskutočnenie svojho celoživotného sna: podľa tajnej novej ústavy začať deväťročné funkčné obdobie nášho diktátora-prezidenta. A, priateľ môj, zastaviť ho môžeme iba vy a ja!

Téma č. 3 — Sprisahanie s cieľom ničiť ľudské životy

Predstava, že by nejaká skupina ľudí mohla byť dosť mocná a zároveň bezohľadná na to, aby sa v záujme vlastných cieľov vedome sprisahala na ničení ľudských životov prostredníctvom vojny, sa prijíma veľmi ťažko. Pre väčšinu z nás je ľudský život posvätný a vzácny — nielen náš vlastný, ale aj životy druhých. Pre tých, ktorých pohltila nenásytná túžba po moci, je však najdôležitejšia KONTROLA — kontrola ľudí a ich životov. Ak to znamená, že niektorých ľudí treba zničiť, aby sa tí zostávajúci dali ľahšie ovládať, ľudia túžiaci po moci to považujú za prijateľnú cenu.

Napríklad komunistický režim, ktorý dnes vládne pevninskej Číne, sa dostal k moci za cenu odhadovaných 64 miliónov životov. Pred troma rokmi, keď bol podľa autora ešte nažive rockefellerovský agent Čou En-laj, však David Rockefeller povedal, citujem:

> „Nech bola cena čínskej revolúcie akákoľvek, očividne sa jej podarilo vytvoriť efektívnejšiu a oddanejšiu správu.“

A ďalej dodal, citujem:

> „Sociálny experiment v Číne pod vedením predsedu Maa patrí medzi najdôležitejšie a najúspešnejšie v dejinách ľudstva.“

Odvtedy však Čou En-laj zomrel a Čína sa podľa autora prakticky vymanila spod rockefellerovskej kontroly. Podľa rockefellerovskej definície ju to vyradilo z kategórie úspechu, a preto musí byť Čína vojnou prinútená vrátiť sa do radu.

Aj Japonsko sa údajne napína proti putám rockefellerovskej kontroly, a preto ho rockefellerovsko-sovietske spojenectvo tlačí do obežnej dráhy červenej Číny, aby mohli byť oba národy jediným úderom rozdrvené a prinútené k poslušnosti. Ako som vysvetľoval v mesačnom AUDIO LISTE č. 6 z novembra 1975, vojna, ktorá sa teraz rozvíja na Blízkom východe, má pripraviť pôdu pre omnoho väčšiu vojnu v Ázii a tá má byť predohrou k PRVEJ JADROVEJ VOJNE vedenej najmä na americkej pôde!

Na to, aby sme videli, že „kontrola“ je pre bratov Rockefellerovcov dôležitejšia než ľudský život, vraj stačí porovnať našu zahraničnú politiku voči Kanade a Sovietskemu zväzu. Kanada, náš priateľský sused, ktorý nijako neohrozuje naše životy, sa previnila túžbou byť nezávislá od rockefellerovskej kontroly — čo je v očiach bratov Rockefellerovcov neodpustiteľný hriech. Rockefellerovci preto podľa autora vyhlásili Kanade hospodársku a politickú vojnu, sprevádzanú vysvetleniami, aké začiatkom tohto mesiaca poskytol v rozhovore veľvyslanec Spojených štátov v Kanade. Povedal, citujem:

> „Kanada jednoducho nemôže jednostranne obmedziť svoje vzťahy so Spojenými štátmi a očakávať, že z našej strany nepríde reakcia.“

Kanada tak teraz rieši horúcu otázku sporu riadiacich letovej prevádzky.

Keby kanadská vláda vyšetrila skutočný dôvod, prečo quebecký premiér pán Bourassa pred približne 19 mesiacmi presadil v quebeckom zákonodarnom zbore svoj krajný zákon č. 22, ktorý z francúzštiny urobil úradný pracovný jazyk provincie Quebec, vyšetrovatelia by podľa autora mohli zistiť, že konečným cieľom tejto dvojjazyčnej otázky je obnoviť rockefellerovskú kontrolu nad všetkými kanadskými záležitosťami dosadením ich človeka Johna Turnera, bývalého kanadského ministra financií, do úradu premiéra.

Naproti tomu Sovietsky zväz dnes predstavuje vážnu hrozbu pre milióny amerických životov. Bratia Rockefellerovci si však stále myslia, že svojich sovietskych spojencov ovládajú, a preto Rusku naďalej pomáhajú finančne, technicky i vojensky. Ako jediný nedávny a mimoriadne závažný príklad toho, ako podľa autora bratia Rockefellerovci vybavujú Rusko na úlohu nášho masového kata, vás odkazujem na hlavný článok vo vydaní Daily News Digest zo 7. júna 1976, P. O. Box 27496, Phoenix, Arizona 85061. Tento článok, údajne potlačený veľkými rockefellerovskými médiami v Spojených štátoch, podrobne opisuje, ako Sovieti počas uplynulého roka dostali na podnose osem- až desaťročný technologický náskok v raketovej technike, čo má pre nás katastrofálne dôsledky.

Takýto vývoj však iba završuje proces, ktorý veľmi dlho prebiehal mimo dohľadu verejnosti. Keď som napríklad v päťdesiatych rokoch pôsobil ako súkromný advokát vo Washingtone, raz som mal prípad oceánografického fyzika, ktorého niektorí admiráli vytláčali z jeho pracovného miesta pri námorníctve na základe falošného tvrdenia, že sa v roku 1933 počas štúdia stýkal s komunistami. Skutočným dôvodom obvinení bolo, že admiráli sa ho jednoducho chceli zbaviť. Svoje rozpočtové prostriedky totiž chceli míňať na lode všetkých druhov, zatiaľ čo môj klient dôrazne presadzoval vysokú prioritu aj pre výskum získavania vodíkovej energie z morí — oblasť, v ktorej bol Sovietsky zväz o pätnásť rokov pred nami.

Vďaka právnej práci spojenej s federálnym väzenským systémom som poznal senátora Williama Langera, predsedu vplyvného senátneho justičného výboru. Povedal som mu o ťažkostiach môjho klienta, fyzika námorníctva, a on navrhol, aby som klienta poslal za ministrom zahraničných vecí Johnom Fosterom Dullesom. Povedal, že vládu v skutočnosti riadi Dulles, nie prezident Eisenhower, a ak chcem svojmu klientovi vrátiť miesto pri námorníctve, Dulles je tým pravým človekom. Povedal som: „Dobre," a senátor Langer vybavil môjmu klientovi stretnutie s Dullesom. Ani môj klient, ani ja sme neboli pripravení na to, čo nasledovalo.

John Foster Dulles bol bývalým šéfom Rockefellerovej nadácie, no ešte som nepoznal skutočný význam tejto skutočnosti ani som vtedy nevedel, že prezident Eisenhower bol podľa autorovho výkladu iba nastrčenou figúrkou — ďalším v rade rockefellerovských bábkových prezidentov.

Eisenhowerovu nomináciu v roku 1952 mal zariadiť Winthrop Aldrich, strýko Nelsona Rockefellera a jeho bratov, doslova rozdávaním košov hotovosti delegátom republikánskeho zjazdu vo svojom apartmáne v hoteli Blackstone. A už vôbec som vtedy nemal ani najmenšie tušenie, čo bratia Rockefellerovci v skutočnosti zamýšľajú.

Senátor Langer mi poradil, aby som klienta na stretnutie s Dullesom nesprevádzal. Vysvetlil mi, že Dulles bol z akéhosi dôvodu veľmi opatrný, keď mal byť pri súkromných rozhovoroch prítomný advokát s klientom. Môj klient teda odišiel za Dullesom sám. O chvíľu sa objavil v mojej kancelárii bledý ako stena a vyzeral, akoby videl ducha. Keď som sa ho spýtal, čo sa stalo, povedal, že išiel a vyrozprával svoj príbeh ministrovi zahraničných vecí Dullesovi, ktorý mu odpovedal, citujem:

> „Keď hovoria, že ste sa stýkali s komunistami, či už je to pravda, alebo nie, prečo nejdete do Ruska? Potrebujú ľudí, ako ste vy."

Môj klient sotva veril vlastným ušiam. Tu bol náš vlastný minister zahraničných vecí, médiami vyhlasovaný za neochvejného odporcu Sovietov a komunizmu, a hovoril môjmu

klientovi, aby odišiel do komunistickej krajiny a pomáhal jej. Keď sa spamätal zo šoku, vypočul si od Dullesa túto radu, citujem:

„Choďte na sovietske veľvyslanectvo na 16. ulici tu vo Washingtone a prijmú vás.“

Môj klient mu poďakoval za čas a odišiel mi to ihneď oznámiť. Aj ja som bol zhrozený tým, čo sa u Dullesa odohralo. Po ďalšej debate klient povedal, že sa o tom musí porozprávať s manželkou a potom sa ozve.

O dva dni sa rozhodol navštíviť sovietske veľvyslanectvo a, čuduj sa svete, čakali ho. Povedali mu, že v Sovietskom zväze sa oňho dobre postarajú. Dostane automobil, pekný byt a ďalšie osobitné výsady a spolu s manželkou a malými deťmi ho do Moskvy dopravia prvou triedou. Klient mi povedal, že túto ponuku si sotva môže dovoliť odmietnuť, keďže ho tu v Spojených štátoch veľká lož o stýkaní sa s komunistami počas vysokoškolských rokov odrezala od peňazí i práce. A tak dva týždne po svojom prekvapujúcom súkromnom rozhovore s ministrom zahraničných vecí Johnom Fosterom Dullesom odletel s rodinou do Sovietskeho zväzu, kde dnes robí výskum vodíkovej energie v oceánografických laboratóriách sovietskej vlády.

Niet divu, že náš súčasný minister zahraničných vecí Henry Kissinger, dnešný John Foster Dulles, v súkromí hovorí, že čas Ameriky sa skončil a budúcnosť patrí Sovietom. Podľa autora robí Kissinger, rovnako ako jeho predchodcovia a jeho páni bratia Rockefellerovci, všetko, čo je v jeho moci, aby sa táto pochmúrna predpoveď naplnila.

Príbeh neustále sa rozširujúcej spoločnej rockefellerovsko-sovietskej nadvlády nad jedným národom za druhým je podľa autora príbehom NIČENIA — ničenia hospodárstiev, politických inštitúcií, slobody a individuálnej voľby a v každom prípade aj ľudského života — všetko v tajnosti, aby ste sa o tom nedozvedeli.

Rockefellerovci a ich sovietski partneri sú podľa autora práve teraz v procese ničenia južnej Afriky, tak ako zničili iné časti Afriky, aby nad ňou a nad jej nesmiernym prírodným bohatstvom získali kontrolu. Podľa časového plánu Rockefellerovcov a CIA, ktorý som prvýkrát odhalil vo februári 1974, zostáva Juhoafrickej únii menej než rok do úplného zničenia.

Problémy Afriky sa vraj skutočne začali, keď John D. Rockefeller III. v roku 1948 ako správca Rockefellerovej nadácie podnikol dvojmesačnú cestu po kontinente — navonok zo záujmu o zdravie a blahobyt domorodcov, no v skutočnosti údajne preto, aby preskúmal obchodný a priemyselný potenciál, ako to kedysi urobil v Japonsku. Keď sa z Afriky vrátil, obrovské prírodné zdroje ho vraj nadchli natoľko, že sa v rozhovore pre New York Times sotva dokázal držať témy svojho deklarovaného záujmu — domorodcov. Do niekoľkých rokov sa v Afrike začala vlna černošských nepokojov, smrti a ničenia, ktorá sa ešte neskončila. Autor ju pripisuje spoločnému pôsobeniu nadácií kontrolovaných Rockefellerovcami, Medzinárodnej odborovej organizácie AFL-CIO, CIA a sovietskej KGB v zahraničí.

Autor tu vyslovuje dobové rasové zovšeobecnenie, že čierni Afričania ešte nie sú schopní sami viesť podnikanie, obchod a priemysel a že to sami vedia; tvrdí, že to pozná z vlastnej päťročnej skúsenosti v Afrike. Preto, hoci nové černošské vlády po prevzatí moci vždy znárodnia základné odvetvia ako gesto na zachovanie tváre, potom vraj musia okamžite udeliť manažérske zmluvy bielym korporátnym socialistom. Tí tak získavajú príjem vo forme poplatkov vyšší, než keby priamo vlastnili aktíva. Navyše podľa autora vedú

korporátnosocialistickí manažéri dvojité účtovníctvo, aby platili nízke dane a licenčné poplatky, zatiaľ čo využívajú lacnú miestnu pracovnú silu na produkciu obrovského množstva lacných surovín pre rockefellerovské nadnárodné korporácie v priemyselných krajinách.

Celý systém je podľa autora pre korporátnych socialistov nesmierne výnosný, a preto sa podnecujú ničivé revolúcie a masakry, aby vzniklo takéto usporiadanie. To je vraj skutočný cieľ rockefellerovského agenta Henryho Kissingera v dnešnej južnej Afrike: rozdáva milióny dolárov amerických daňových poplatníkov revolučným černochom a pritom na verejnosti zbožne vyjadruje spokojnosť s pokrokom smerom k „vláde väčšiny“. V podobnom duchu vraj Josif Stalin hovorieval, že všetko v Sovietskom zväze patrí ľudu, no potom dodal, citujem: „My vám to iba spravujeme.“

Správcovia Carnegieho nadácie pre medzinárodný mier mali pravdu v jednej veci, o ktorej rozhodli v rokoch 1908 a 1909: vojna úplne premieňa život národa.

Zatvorte oči a skúste si na chvíľu predstaviť krásne, tiché dediny rozložené na svahoch kopcov a hôr, vo vzduchu vôňu cédrov a na horských vrcholoch po väčšinu roka snehové čiapky. Predstavte si miernych, láskavých a šťastných pracujúcich ľudí, prosperujúcich a spokojných vo svojej pokojnej krajine — ľudí s piesňou v srdci a láskou k blížnym, ľudí, ktorí sa modlia každý podľa vlastnej viery, ľudí tolerantných, žijúcich podľa zlatého pravidla a hovoriacich: „Každému, čo jeho je.“ Predstavte si krajinu so silným bankovým, obchodným a priemyselným základom, krajinu bez záujmu o konflikty a intrigy, ktorej vojenský aparát nepredstavuje oveľa viac než domobranu.

Hovoril by som o Švajčiarsku? Nie. Opisoval by som Libanon — Švajčiarsko Blízkeho východu — Libanon, ktorý som poznal a miloval, a Libanon, ktorý bol teraz zničený v nočnej more nezmyselného teroru, skazy a chaosu. To, čo sa stalo, by podľa autora nikdy nevzniklo spontánne; tí ľudia jednoducho takí nie sú. Malý Libanon sa však už svojou existenciou ocitol vo väčšom obraze — v údajnom zámernom spustení všeobecnej vojny na Blízkom východe, ktorá má vyvrcholiť PRVOU JADROVOU VOJNOU v Spojených štátoch. Tak ako CIA podľa autora destabilizuje Jamajku a spôsobuje smrť, ničenie a výnimočný stav, utrpenie Libanonu mala zámerne vyvolať CIA ovládaná Rockefellerovcami pod vedením svojej stanice v Aténach, s použitím agentov preniknutých do Libanonu z Líbye, ktorá má byť úplne ovládaná CIA.

V násilí v Libanone už zomrel takmer jeden človek zo sto a v krajine vraj niet nikoho, koho by sa tá strašná tragédia nedotkla. No akokoľvek hrozné sú smrteľné kŕče Libanonu, bratia Rockefellerovci ich podľa autora zamýšľajú iba ako zápalku, ktorá zapáli lesný požiar PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Libanon je pre nich len vhodným prostriedkom; konečnými cieľmi sme VY a JA.

Ak sa plánované stupňovanie vojny v údajnom rockefellerovsko-sovietskom sprisahaní nezastaví, konečnou fázou má byť jadrové zničenie južnej polovice Spojených štátov v PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Ako som prvýkrát odhalil minulý mesiac v AUDIO LISTE č. 12, tajná dohoda medzi štyrmi bratmi Rockefellerovcami a ich sovietskymi spojencami mala vytvoriť supertajnú „jadrovú bezpečnú zónu“ — pás naprieč severom Spojených štátov a juhom Kanady medzi 40. a 50. rovnobežkou severnej zemepisnej šírky. Všetky štáty južne od tejto zóny, spolu s Aljaškou a Havajom, mali bratia Rockefellerovci podľa autora odsúdiť na najkrajnejšie zničenie ľudských životov — TERMOJADROVÚ VOJNU!

Pre bratov Rockefellerovcov vraj existuje niečo ako nadbytočná populácia a nadbytoční ľudia, ktorých nechcený počet sťažuje udržiavanie pevnej kontroly nad ľuďmi. Vojna, ktorú mali pre Ameriku naplánovať, by tak podľa nich nebola ničím iným než veľmi rýchlou a účinnou formou kontroly populácie, ktorú všetci štyria — John, Nelson, David a Laurance — verejne podporujú všetkými možnými spôsobmi.

Priemyselné jadro a veľká časť obilnice Ameriky sa majú zachovať v jadrovej bezpečnej zóne, pretože po vojne budú potrebné jednak na ďalšiu podporu Sovietskeho zväzu — umelého štátu, ktorý sa podľa autora nevie uživiť — a jednak ako základňa reorganizovaného priemyslu v plánovaných „NOVÝCH ŠTÁTOCH AMERICKÝCH“ pod úplným totalitným korporátnym socializmom. Tieto zdroje chcú chrániť; chcú sa zbaviť najmä nadbytočných ľudských životov, aby posilnili kontrolu nad tými, ktorí zostanú.

Podľa autorom uvádzaných spravodajských zdrojov má Sovietsky zväz pri jadrovom útoku možnosť použiť takzvané „čisté“ vodíkové hlavice. Väčšinu vodíkových bômb spúšťajú atómové bomby a práve tento atómový spúšťač je zdrojom väčšiny rádioaktívneho spadu. Sovieti však vraj s obrovskou pomocou zdokonalili technológiu, ktorá umožňuje spustiť vodíkovú hlavicu iným spôsobom. Výbuchom takej hlavice nad mestom namiesto priamo na zemi možno zničiť všetok život v zasiahnutej oblasti a pritom vytvoriť len veľmi málo rádioaktívneho spadu, ktorý by klesal nadol. Taká vojna sa teda podľa autora môže použiť na zníženie počtu obyvateľov Spojených štátov na polovicu, zatiaľ čo obrovské prírodné zdroje Ameriky zostanú do značnej miery nedotknuté a pripravené na ďalšie vykorisťovanie.

Ak sa tieto ohavné a neľudské plány uskutočnia, životy mnohých obyvateľov južnej polovice Spojených štátov majú byť obetované na oltári rockefellerovskej kontroly. Desiatky miliónov našich životov považujú za postrádateľné. Nemáme prípravy civilnej obrany, aké existujú v Sovietskom zväze. Pokiaľ však ide o životy samotných našich vládcov, je to iné. Bola vraj vybudovaná sieť 96 podzemných miest známa ako Federal Relocation Arc, ktorá má po príchode vojny ubytovať tisíce kľúčových federálnych predstaviteľov a udržať ich v bezpečí a pohodlí, nedotknutých jadrovým holokaustom všade navôkol.

A ako som odhalil minulý mesiac, štyria bratia Rockefellerovci a ich najbližší klientskí nasledovníci si mali v tichosti pripraviť vlastné úkryty v jadrovej bezpečnej zóne, aby prichádzajúcu vojnu prečkali bez ujmy. Stredom jadrovej bezpečnej zóny je 45. rovnobežka a takmer presne na tejto zemepisnej šírke majú bratia Rockefellerovci pripravené opevnené úkryty na ostrovoch Mount Desert a Bartlett pri pobreží štátu Maine.

Bratia Rockefellerovci si vraj neuvedomujú, že ich sovietski spojenci ich už určili za cieľ selektívnej zrady v prichádzajúcej PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Majú inštinkt pre sprisahania a najmä pre podrazy, ale nie sú jediní, kto túto hru dokáže hrať. Podľa spravodajských zdrojov, ktoré autor uvádza, obsahujú prípravy na ich zradu akúsi desivú poetickú spravodlivosť.

Dnes existuje veľký a rastúci čierny trh s plutóniom, ktoré je surovinou pre atómové bomby i pre neuveriteľne nebezpečnú budúcu generáciu jadrových elektrární na rysovacích doskách. Bratia Rockefellerovci, presvedčení, že plutóniové energetické hospodárstvo je vlnou budúcnosti, sú podľa autora vodcami rastúceho čierneho trhu s plutóniom, rovnako ako v ostatných častiach jadrovej oblasti. Je preto ironické, že sa teraz

sami údajne ocitli v postavení, keď môžu byť plutóniom zničení. Najmenej jedna silná atómová bomba vyrobená z plutónia mala byť nastražená pri malej zátoke Seal Harbor v štáte Maine, strategicky umiestnená tak, aby zasiahla letné sídla Nelsona aj Davida Rockefellera na opačných stranách zátoky. O podobných opatreniach pri Davidových nových opevneniach na neďalekom Bartlettovom ostrove som zatiaľ nebol informovaný, no čas to môže zmeniť, pretože Sovieti podľa autora nechcú pri zrade bratov Rockefellerovcov ponechať nič na náhodu.

Bratia si napríklad môžu myslieť, že aj tak uniknú do svojej odľahlej pevnosti na vrchole hory vo Venezuele, dostupnej iba lietadlom. Súkromné rockefellerovské lietadlá sú pre taký únik držané v nepretržitej pohotovosti. Aj tam ich však vraj čaká prekvapenie. Marxistický premiér susednej Guyany Forbes Burnham, ktorého mala pred desiatimi rokmi dostať k moci CIA Davida Rockefellera, už údajne Davida zrádza.

Väčšina zlata vyťaženého v Guyane — práve to pôvodne prilákalo Davidov záujem — sa vraj ukrýva v jaskyniach a Davidovi sa nehlási. Rockefellerovci sú tak tentoraz na prijímajúcom konci podvodu pomocou dvojitého účtovníctva. Jadrové rakety obkolesujúce obrovské letisko Temehri v Guyane teraz údajne obsahujú aj cieľ, ktorý bratia Rockefellerovci neplánovali. Nie sú namierené iba na Panamský prieplav, náš nový Pearl Harbor, ani iba na mestá v južnej polovici Spojených štátov v pripravenosti na plánovanú vojnu, ale aj na venezuelský úkryt Rockefellerovcov.

Sovieti, ktorí podľa autora ešte nikdy nesplnili nijakú dohodu, sa v správnej chvíli chcú vymaniť z rockefellerovského zovretia. Po odstránení bratov Rockefellerovcov očakávajú, že sami prevezmú úplnú kontrolu a korporátnosocialistických manažérov, ktorí teraz pracujú s Rockefellerovcami, prinútia plniť ich vlastné príkazy — tak ako po dobytí východnej Európy našli manažérov, ktorí plnili ich vôľu.

Sem, priateľ môj, podľa autora smeruje rockefellerovské sprisahanie za ničenie hospodárstiev, spoločností a ľudských životov — k zničeniu samotných bratov Rockefellerovcov a pritom aj nášho národa a nášho spôsobu života. To všetko, priateľ môj, ak budeme nečinne sedieť a dovolíme, aby sa to stalo.

Vypočujte si znova, čo som vás vyzýval urobiť na konci mesačného AUDIO LISTU č. 12 minulý mesiac. Je nevyhnutné, aby sa o katastrofe, ktorá nám teraz hrozí, dozvedelo čo najviac Američanov a podporili úsilie o jej zastavenie. Aby sa tak stalo, budú však potrebné skutky jednotlivcov, ako ste vy, konajúcich z vlastnej iniciatívy.

Našu dnešnú situáciu znovu vystihujú slová Thomasa Paina, ktorý v decembri 1776 napísal v Kríze:

> „Toto sú časy, ktoré skúšajú ľudské duše. Letný vojak a vlastenec slnečných dní sa v tejto kríze vyhnú službe vlasti; ale ten, kto pri nej stojí TERAZ, si zaslúži lásku a vďaku muža i ženy. Tyraniu, podobne ako peklo, nemožno ľahko poraziť; máme však túto útechu: čím ťažší je zápas, tým slávnejšie je víťazstvo…“

Do budúceho mesiaca, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

KONIEC AUDIO LISTU č. 13

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 14
19. júla 1976

ÚPLNÝ SLOVENSKÝ PREKLAD

Redakčná poznámka

Tento text je verným prekladom historickej nahrávky. Zachováva autorov hlas, dobovú terminológiu, predpovede a tvrdenia. Mnohé závažné obvinenia, konšpiračné výklady a vojenské predpovede sú tvrdeniami autora a nie sú týmto prekladom prezentované ako overené fakty.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 19. júla 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST č. 14.

To, čo som vám dnes nútený povedať, je nevýslovne vážne a naliehavé. Verím, že máte právo a potrebu vedieť o tom, a predsa už teraz viem, že mi s najväčšou pravdepodobnosťou neuveríte, keď vám to poviem, pretože je to niečo, čomu nikto nechce veriť. Zápasil som s tým a premýšľal, ako vám najlepšie povedať to, čo sa musíte dozvedieť, no môžem povedať iba toľko, že je to podľa môjho presvedčenia absolútne pravdivé a bez najmenšieho tieňa pochybnosti. Staviam na tom celý svoj život aj svoju povesť. Keby existovala čo len najmenšia pochybnosť o tom, čo sa chystám odhaliť, neodhalil by som to.

V tejto chvíli sa Spojené štáty americké podľa autora potácajú na okraji priepasti ničivého prekvapivého jadrového útoku, aký svet ešte nezažil. Ak sa podrobné vojnové plány, o ktorých som vám už hovoril, uskutočnia tak, ako som ich rozoberal najmä v mesačných AUDIO LISTOCH č. 6, 12 a 13, útok možno nepríde ešte rok či dokonca dlhšie. Je to však veľmi veľké „ak“, pretože schopnosť uskutočniť útok už existuje a zahŕňa aj prípravy na sovietsku zradu spojencov — štyroch bratov Rockefellerovcov, ktorí podľa autora teraz vládnu Amerike zo zákulisia.

Dnes vás chcem upozorniť na strašnú hrozbu, ktorej čelíme, prostredníctvom týchto tém:

Téma č. 1 — SOVIETSKA RAKETOVÁ KRÍZA ROKU 1976

Téma č. 2 — HITLEROV VZOR PRE OBDOBIE DVOJSTÉHO VÝROČIA AMERIKY

Téma č. 3 — PLÁNY PRE BUDÚCNOSŤ AMERIKY POD OKUPÁCIOU A DIKTATÚROU

Téma č. 1 — Sovietska raketová kríza roku 1976

Pred takmer 35 rokmi prišla DRUHÁ SVETOVÁ VOJNA do Ameriky počas ospalého nedeľného rána na Havaji. Veľká časť tichomorskej flotily amerického námorníctva pokojne kotvila a nič netušila, zatiaľ čo prezident Franklin D. Roosevelt a jeho najbližší poradcovia ďaleko vo Washingtone podľa autorovho tvrdenia úzkostlivo čakali, kým sa útok uskutoční podľa plánu. O 7.55 hod. toho pokojného nedeľného rána 7. decembra 1941 sa na oblohe nad havajským ostrovom Oahu náhle objavilo viac než 100 japonských lietadiel. Všetky pokusy varovať námorníctvo pred blížiacim sa útokom boli zmarené alebo oneskorené a uzavretá americká flotila bola v dôsledku úplného prekvapenia roztrhaná na kusy. F. D. R. a jeho najbližší poradcovia sa mali postarať, aby útok nezastihol žiadnu lietadlovú loď, pretože tie mali byť nevyhnutné pri neskoršej odvete proti Japonsku. Namiesto nich boli obetované bojové lode, torpédoborce, krížniky a životy niekoľkých tisíc amerických vojakov.

Správa o drvivej katastrofe amerického námorníctva sa čoskoro rozšírila po šokovanej a neveriacej Amerike a slová „Pearl Harbor“ sa odvtedy stali synonymom najkatastrofickejšieho druhu prekvapivého útoku. Podľa autora by mali pripomínať aj vlastizradu a intrigy. Kým sa väčšina Američanov spamätávala zo šoku a hrôzy útoku, F. D. R. a jeho rockefellerovskí šéfovia si vraj gratulovali k úspechu operácie. Spojené štáty boli zatiahnuté do vojny proti Hitlerovi, čo Rockefellerovcom umožnilo prevziať bývalé britské ropné koncesie v Saudskej Arábii, a prezident Roosevelt pritom navonok splnil predvolebné sľuby neposielať amerických chlapcov umierať do cudzej vojny. Namiesto toho mal zariadiť vstup do vojny tým, že dovolil niekoľkým tisícom amerických chlapcov zomrieť pri zmanipulovanom útoku na americké územie — v Pearl Harbore. Jeho preslávený prejav o „dni hanby“ potom cez noc uviedol národ do bojovej nálady. Prekážka amerického izolacionizmu bola odstránená a Spojené štáty boli VO VOJNE.

Dnes sme vraj opäť vydaní napospas bezprostrednému útoku typu Pearl Harbor. Tak ako predtým, okrem všeobecnej miery napätia doma a v zahraničí nedostávame nijaké varovanie. Tentoraz však má byť situácia omnoho horšia, pretože plánom už nie je, aby Amerika vojnu vyhrala, ale aby ju prehrala.

Pred dvoma mesiacmi som v mesačnom AUDIO LISTE č. 12 prvýkrát odhalil existenciu supertajnej „jadrovej bezpečnej zóny“ — pásu približne cez hornú polovicu kontinentálnych Spojených štátov medzi 40. a 50. stupňom severnej zemepisnej šírky. Podľa údajných tajných dohôd bratov Rockefellerovcov so sovietskymi spojencami má byť táto zóna ušetrená od totálnej termonukleárnej vojny, ktorá má počas PRVEJ JADROVEJ VOJNY zachvátiť južnú polovicu Spojených štátov.

Toto usporiadanie má tri ciele:

Po prvé, ako som odhalil pred dvoma mesiacmi, poskytuje zónu, v ktorej bratia Rockefellerovci a ich najbližší spolupracovníci očakávajú, že v bezpečí a pohodlí prečkajú prichádzajúcu PRVÚ JADROVÚ VOJNU.

Po druhé, veľká časť priemyselnej základne a poľnohospodárskej obilnice Ameriky zostane zachovaná na využitie po vojne.

Tretí faktor, o ktorom som predtým nehovoril, súvisí s výškovým tryskovým prúdením obopínajúcim Zem. Keby Sovieti považovali za potrebné podporiť svoje takzvané „čisté bomby“, ktoré som odhalil minulý mesiac, staršími špinavými bombami, nechceli by, aby rádioaktívny spad z Ameriky obletel Zem a dopadol na Sovietsky zväz. Viac než 95 % územia Sovietskeho zväzu leží severne od 40. rovnobežky. Dohodou s bratmi Rockefellerovcami, že okrem menšieho úderu na Aljašku zaútočia na Ameriku iba južne od tejto zemepisnej šírky, sa Sovieti údajne vyhli riziku, že veľké množstvo rádioaktívneho prachu z Ameriky obletí zemeguľu a dopadne na ich krajinu. Zároveň sa však veľmi usilujú vymaniť spod rockefellerovskej kontroly, pod ktorou tak dlho fungovali, a pripravujú zradu.

Ako som uviedol minulý mesiac v AUDIO LISTE č. 13, dohodu o bezpečnej zóne malo porušiť umiestnenie atómovej bomby v Seal Harbor v štáte Maine, ktorá mala z mapy vymazať letné sídla Nelsona a Davida Rockefellera. S ľútosťou však oznamujem, že je to len začiatok „Pearl Harboru“, ktorý nám podľa autora Sovieti pripravili. Ich zrada bratov Rockefellerovcov má byť dôkladná a úplná a má zahŕňať niekoľko ďalších porušení jadrovej bezpečnej zóny — cenu, ktorú Sovieti považujú za prijateľnú, aby sa vymanili spod Rockefellerovcov a sami dosiahli absolútnu svetovú nadvládu.

Zatiaľ čo sa Spojené štáty pri vývoji rakiet sústredili na medzikontinentálne balistické rakety dlhého doletu, Sovietsky zväz nikdy nezabudol na možnosti rakiet kratšieho doletu, ktoré sa jednoduchšie navrhujú a vyrábajú. Práve o tom bola kubánska raketová kríza v októbri 1962. Sovieti, ktorí nechceli byť odkázaní na rakety dlhého doletu, rozmiestnili na Kube rakety omnoho kratšieho doletu, schopné zasiahnuť mnohé americké mestá zo zraniteľného juhu. Keď prezident John F. Kennedy pokazil údajné rockefellerovsko-sovietske plány tým, že prinútil Nikitu Chruščova rakety odstrániť, myšlienky sa nevzdali. Namiesto toho bol podľa autora zo scény odstránený samotný J. F. K. a jeho nástupca, rockefellerovská bábka prezident Lyndon B. Johnson, odovzdal Sovietom nové miesto na rozmiestnenie rakiet stredného doletu, ktoré mali ohrozovať Spojené štáty z juhu.

Stalo sa tak odovzdaním obrovského letiska MacKenzie vybudovaného Spojenými štátmi novovzniknutej marxistickej republike Guyana. Američania odišli, letisko MacKenzie premenovali na letisko Temehri a túto novú leteckú základňu — najväčšiu v Strednej a Južnej Amerike — potom podľa autora opevnili prstencom jadrových rakiet namierených na Panamský prieplav a mestá v južnej polovici Spojených štátov. Ako uvádzam už viac než dva roky bez toho, aby vláda akokoľvek vyšetrila moje obvinenia, rakety v Guyane majú byť dnes v operačnej pohotovosti a ohrozovať Spojené štáty i Panamský prieplav.

To však nie je všetko, priatelia. Pred piatimi rokmi, v roku 1971, mala nastať ďalšia sovietska raketová kríza, tentoraz zahŕňajúca Kanadu aj Spojené štáty, a ja ju tu po prvýkrát odhaľujem. Sovietska raketová kríza roku 1971 sa údajne začala náhodným objavom potápačov pri kanadskom ostrove Vancouver. V oblasti sa potopila vancouverská rybárska loď a potápači ju poslali nájsť. Pri hľadaní narazili na niečo neuveriteľné — na

raketu ukotvenú ku dnu. Ťažké reťaze ju spájali so štyrmi betónovými blokmi, z ktorých každý mal podľa odhadu vážiť päť ton. Bloky boli ku dnu pripevnené mimoriadne ťažkými kotvami sovietskej konštrukcie.

Potápači neočakávaný nález ihneď nahlásili a Severoamerické veliteľstvo protivzdušnej obrany (NORAD) začalo konať. Kanadská loď H. C. M. S. Resogoushe spolu s dvoma mínonosnými loďami a torpédovým člnom vyrazili na miesto a oblasť okamžite uzavreli.

Zhodou okolností k náhodnému objavu došlo práve vtedy, keď sovietske námorníctvo spúšťalo vlastnú operáciu na vyzdvihnutie tej istej rakety. Sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko práve priplával do Vancouveru, navonok na utajenú konferenciu ministrov zahraničných vecí. Zvláštne bolo, že dorazil na sovietskej lodi SUROV, ťažkom krížniku triedy Kresta. Gromyko to vysvetľoval tým, že práve kontroloval sovietsku flotilu na manévroch, no podľa autora to bolo iba krytie.

Sovietska oceánografická výskumná loď, ktorá pri Sachaline robila podmorské experimenty s navádzanými raketami, mala dospieť k záveru, že šesť navádzaných rakiet, strategicky umiestnených na morskom dne okolo severoamerického kontinentu už pred rokmi, treba ihneď vyzdvihnúť a odstrániť. Mali byť nastražené na Chruščovov rozkaz po jeho porážke prezidentom Kennedym v kubánskej raketovej kríze a celé roky zostať neodhalené. Teraz ich však údajne bolo potrebné odstrániť, pretože sovietske pokusy pri Sachaline ukázali, že kovy použité v raketách sú nestabilné a v slanej vode sa začali rýchlo rozpadať. Situácia bola veľmi vážna nielen preto, že rakety už neboli spoľahlivými zbraňami, ale aj preto, že korózia hlavíc mohla viesť k úniku rádioaktívnych látok alebo za určitých podmienok dokonca k nekontrolovaným výbuchom. To mal byť skutočný dôvod Gromykovej zvláštnej návštevy Vancouveru na ťažkom krížniku SUROV v roku 1971.

Sovietske námorníctvo v skutočnosti vniklo do kanadských teritoriálnych vôd, aby vyzdvihlo nefunkčnú podmorskú raketu. Náhodný objav kanadských potápačov však Gromykovu misiu zmaril. Tri dni zostal na palube lode a potom s hrôzou sledoval, ako sovietska raketa prechádza okolo neho na člne smerom k prístavu. Gromyko okamžite zrušil svoje vystúpenie vo Vancouveri a bez odkladu odplával domov. Samotnú raketu mali osobitným lietadlom okamžite dopraviť na tajné miesto v Spojených štátoch na štúdium a analýzu.

Vancouverský objav tiež spustil intenzívne prehľadávanie celého amerického a kanadského pobrežia osobitne vybavenými povrchovými a podmorskými plavidlami. Pri pátraní mali nájsť ďalšie tri rakety: jednu pri pobreží Kalifornie a Oregonu; druhú južne od San Rosaria v Baja California; a tretiu pri pobreží štátu Maine, východne od tamojšieho skalnatého ostrova. Vedelo sa aj o ďalších dvoch podmorských raketách. Jedna sa mala nachádzať niekde na oblúku od Kuby po Pensacolu na Floride a druhá pri karibských ostrovoch, namierená na Panamský prieplav. Posledné dve americké námorníctvo nikdy nenašlo, ale vzorec činnosti sovietskeho námorníctva podľa autora naznačoval, že ich Sovieti úspešne vyzdvihli. Sovietske námorníctvo bolo pripravené vyzdvihnúť všetkých šesť rakiet, no intenzívne pátranie amerického námorníctva mu v ďalších pokusoch zabránilo.

Každú zo štyroch rakiet získaných spoločným kanadsko-americkým úsilím mali preskúmať a určiť jej ciele. Ukázalo sa vraj, že každá niesla viacero hlavíc. Raketa objavená potápačmi pri Vancouveri mala šesť cieľov: základňu kanadského kráľovského námorníctva na ostrove Vancouver, prístav Vancouver, prístav Seattle a tri závody Boeing

v mestách Seattle, Everett a Blaine. Raketa nájdená pri pobreží Oregonu a Kalifornie mala hlavice namierené na päť centier v oblasti Sanfranciského zálivu. Raketa pri San Rosariu mala zasiahnuť námornú základňu Spojených štátov v San Diegu a mesto Los Angeles. Cieľmi rakety nájdenej vo vodách pri pobreží štátu Maine boli Boston, ponorková základňa v Connecticute, Brooklyn Navy Yard a newyorský prístav. Predpokladalo sa, že raketa, ktorú Sovieti zrejme vyzdvihli v oblasti Kuba–Pensacola, mierila na strategické pobrežné ciele na juhovýchode.

Tak sa skončila sovietska raketová kríza roku 1971. V niektorých ohľadoch mala byť ešte nebezpečnejšia než kubánska raketová kríza spred deviatich rokov, pretože podmorské rakety pri našom pobreží už boli operačné, zatiaľ čo rakety na Kube zastavili tesne pred dosiahnutím operačného stavu. O sovietskej raketovej kríze roku 1971 ste však nikdy nepočuli jediné slovo. Nehodilo by sa to totiž k našej oficiálnej politike takzvaného uvoľnenia napätia so Sovietskym zväzom. Rockefellerovskí agenti vo vláde vraj o raketách vedeli všetko a po náhodnom náleze vancouverských potápačov, ktorý do prípadu zapojil NORAD a americké námorníctvo, mali chúlostivú úlohu udržať všetko pod pokrievkou.

Koniec dobrý, všetko dobré — alebo sa to aspoň tak zdá. Lenže to vraj nebol koniec sovietskej raketovej krízy. Dňa 11. februára 1971, v tom istom roku, keď sa mala kríza odohrať, podpísalo 63 štátov zmluvu zakazujúcu umiestňovanie jadrových zbraní na morskom dne za 12-míľovou pobrežnou zónou ktoréhokoľvek štátu. Spojené štáty navyše počas uplynulých dvanástich rokov položili na morské dno pozdĺž tichomorského i atlantického pobrežia sieť elektronických snímacích drôtov a káblov, takže dno vyzerá ako obrovská pavučina. Tieto detekčné siete, v Atlantiku nazývané „SOSUS“ a v Tichomorí „Caesar“, sú pripojené k počítačom a umožňujú v krátkom čase zistiť, lokalizovať a dokonca identifikovať každú americkú či cudziu ponorku, ktorá ponad ne prejde. Čo by sa teda mohlo stať?

Priatelia, Maginotova línia neochránila Francúzov pred inváziou v druhej svetovej vojne — Nemci ju jednoducho obišli. Rovnakým spôsobom mali bratia Rockefellerovci umožniť Sovietom prekonať naše podmorské detekčné siete, akoby vôbec neexistovali. Keď prezident Richard M. Nixon 22. mája 1972 pricestoval do Moskvy na letné rokovania s Kremľom, mal hovoriť o oveľa väčšom počte vecí než len o široko medializovaných rokovaniach SALT. Vtedy uzavretá kľúčová dohoda zaviedla spoločné oceánografické projekty so Sovietmi a odvtedy sovietske oceánografické plavidlá neprestajne vplávali do našich teritoriálnych vôd a zase ich opúšťali.

Približne dva roky tieto plavidlá pôsobili úplne nevinne, zatiaľ čo v skutočnosti údajne zhromažďovali údaje o najvhodnejších miestach pre novú flotilu podmorských rakiet pri našom pobreží. Keď si spoločné armádno-námorné tímy monitorujúce podmorské siete zvykli na sovietske oceánografické lode ako na bežnú, neohrozujúcu prítomnosť v našich vodách, Sovieti boli pripravení konať. Pod krytím oceánografických operácií začali opäť rozmiestňovať podmorské rakety pri našom pobreží, ako aj niekoľko strategicky umiestnených atómových bômb.

A akoby to potrebovali, využili aj medzeru v zmluve z roku 1971, ktorá na prvý pohľad takéto zbrane v našich pobrežných vodách zakazuje. Väčšinu, ak nie všetky tieto zbrane mali umiestniť vnútri nášho 12-míľového teritoriálneho pásma, zatiaľ čo zmluva ich zakazuje iba za jeho hranicou.

Je to mrazivá ozvena sľubov prezidenta Franklina D. Roosevelta pred druhou svetovou vojnou vyhnúť sa cudzej vojne, len aby potom podľa autora pomohol zinscenovať útok na naše vlastné územie. Sovieti, ktorí dostali potrebné oceánografické krytie na premiestnenie bômb a rakiet do našich pobrežných vôd, už svojich rockefellerovských spojencov zradili. Na zničenie neboli označení iba samotní bratia Rockefellerovci, čo mala signalizovať bomba v Seal Harbor v štáte Maine, ale Sovieti už najmenej na troch ďalších miestach porušili aj ich drahocennú jadrovú bezpečnú zónu rozmiestnením rakiet v rozpore s dohodou.

Sovieti, rovnako ako samotní bratia Rockefellerovci, teraz podľa autora idú vabank — všetkými spôsobmi sa pokúšajú zariadiť, aby v prichádzajúcej vojne zlomili chrbát každému mysliteľnému odvetnému odporu Spojených štátov. Stále je v ich záujme minimalizovať boj v jadrovej bezpečnej zóne, no na konkrétne ciele v tejto zóne zaútočia vždy, keď to budú považovať za nevyhnutné pre dosiahnutie úplného víťazstva a úplnej svetovej nadvlády nad Spojenými štátmi.

Teraz môžem odhaliť, tvrdí autor, že v pobrežných vodách Spojených štátov — vrátane Aljašky, Havaja a zóny Panamského prieplavu — sa nachádza najmenej desať (10) moderných rakiet krátkeho doletu s viacerými hlavicami, odpaľovaných spod vody. Navyše mali byť v prístavných oblastiach strategicky rozmiestnené najmenej štyri (4) atómové bomby. Podľa mojich najnovších spravodajských zdrojov je súčasná situácia takáto:

Najprv štyri bomby. Prvá je bomba, ktorú som mohol odhaliť minulý mesiac, umiestnená v Seal Harbor v štáte Maine, aby zničila letné sídla Davida a Nelsona Rockefellera. Druhá má byť v rieke Potomac pri námornej zbrojnej stanici Spojených štátov Indian Head v Marylande. Tretia sa má nachádzať v rieke Mississippi proti prúdu od New Orleans, v blízkosti odľahčovacieho prepadu a záplavového kanála Bonnet Carré. Štvrtá atómová bomba mala byť umiestnená v prístave Valdez na Aljaške, ktorý je južným koncovým bodom Transaljašského ropovodu. Znefunkčnením prístavu Valdez by sa, samozrejme, vyradil aj ropovod, keďže tankery majú prepravovať ropu z výstupného bodu vo Valdeze do cieľov v nižšie položených štátoch.

Z rakiet krátkeho doletu s viacerými hlavicami, ktoré opäť údajne zamorujú naše pobrežné vody, tri porušujú jadrovú bezpečnú zónu. Jedna má byť v bostonskom prístave; druhá v Long Island Sound približne v polovici cesty medzi New Yorkom a ponorkovou základňou v New Londone v Connecticute; tretia v oblasti Seattle–Vancouver, medzi Victoriou v Britskej Kolumbii na severe a oblasťou Port Angeles alebo Sequim vo Washingtone na juhu.

Mimo jadrovej bezpečnej zóny sa raketa č. 4 má nachádzať v Chesapeackom zálive východne od Washingtonu, D. C. Č. 5 má ležať tesne pri pobreží Pensacoly na Floride. Šiesta raketa mala byť umiestnená v Galvestonskom zálive v Texase. Siedma leží vraj tesne pri pobreží San Diega v Kalifornii a raketa č. 8 hlboko v zálive San Pablo pri San Franciscu. Deviata raketa sa má nachádzať v Atlantickom oceáne pri severnom vstupe do Panamského prieplavu. A napokon raketa č. 10 s tragickou iróniou číha v Tichom oceáne pri vstupe do Pearl Harboru na Havaji.

Presná poloha rakety pri Pearl Harbore má byť: zemepisná dĺžka 157 stupňov, 58 minút, 58 sekúnd; zemepisná šírka 21 stupňov, 18 minút, 28 sekúnd. Námorníctvu podľa autora stačí hľadať — a urobiť to hneď, skôr než Sovieti stihnú tajne prísť a raketu premiestniť — a nájde ju.

S úctou naliehavo žiadam — nie, požadujem — aby Zbor náčelníkov štábov okamžite vykonal všetky kroky potrebné na odstránenie smrtiacich rakiet, ktoré teraz z našich vlastných teritoriálnych vôd ohrozujú Spojené štáty a kanadský Vancouver. Veci, ktoré som práve odhalil, sú podľa môjho presvedčenia pravdivé, priatelia, a vyzývam vás, aby ste svoj hlas pridali k môjmu. Som pripravený plne spolupracovať so Zborom náčelníkov štábov v novej a väčšej sovietskej raketovej kríze, v ktorej sa podľa autora nachádzame.

Bude Zbor náčelníkov štábov konať? Ak nebude, a nebude konať čoskoro, sám poruší svoju prísahu chrániť a brániť našu ústavu, náš národ, naše životy a životy budúcich generácií.

Téma č. 2 — Hitlerov vzor pre obdobie dvojstého výročia Ameriky

Často hovorím o skrytom spojenectve medzi korporátnymi socialistami vedenými štyrmi bratmi Rockefellerovcami v Amerike a komunistickými šéfmi Sovietskeho zväzu. Je nevyhnutné tento vzťah pochopiť, hoci sa rýchlo blíži deň, keď ho Sovieti podľa autora plánujú ukončiť zradou. Dôležité je však tiež pochopiť, že Rockefellerovci sami nie sú komunisti. Komunizmus je pre nich iba veľmi vhodný a mocný nástroj, odrazový mostík k moci. Sami neveria nijakej pevnej ideológii, komunistickej ani inej. Ich jedinou skutočnou doktrínou je nadvláda a kontrola spolu so zničením všetkého a každého, koho nedokážu ovládať. V tom sa nápadne podobajú na jediného človeka — Adolfa Hitlera.

To, čo máme dnes, je zmes vznikajúceho fašizmu — kombinácie štátnej kontroly s monopolistickým kapitalizmom — a socializmu marxistického typu, všetko zabalené v americkom obale a predávané nám prostredníctvom rockefellerovskej propagandy vzťahov s verejnosťou. Naši budúci diktátori si veľmi dobre uvedomujú, že keby si obliekli vojenské uniformy, vystúpili na vysoký balkón a zúrivo rečnili o potrebe úplnej štátnej kontroly našich životov, okamžite by sme ich spoznali a ich plány by zlyhali. Namiesto toho nosia pekné obleky, používajú šikovne formulované frázy, ktoré akoby hovorili presne to, čo chceme počuť, a dbajú na to, aby sa veľa usmievali. A namiesto ovplyvňovania davov z vysokého balkóna na verejnom námestí dnes môžu obalamutiť a zavádzať celé národy z neprekonateľného vysokého balkóna televízie.

V mesačnom AUDIO LISTE č. 1 z júna 1975 som spomenul úlohu rockefellerovského impéria pri poskytovaní podpory, ktorú Adolf Hitler potreboval na získanie moci v Nemecku. Podporovali ho, sledovali a učili sa od neho. Koncom dvadsiatych rokov Rockefellerovci úspešne vytrhli britským rukám kontrolu nad nemeckým kartelom farbív a liečiv I. G. Farbenindustrie AG. To spolu s pretrvávajúcim súperením Británie a Rockefellerovcov o ropu viedlo Britov k bojkotu, ktorý bránil záujmom Standard Oil využívať obrovské saudskoarabské ropné koncesie, čo Rockefellerovci počas prvej svetovej vojny získali od Britov. Rockefellerovské riešenie: postaviť Britániu pred hrozbu dostatočne veľkú na to, aby zlomila britský bojkot saudskoarabskej ropy.

Keď sa 22-ročný Nelson Rockefeller v roku 1930 vrátil zo svadobnej cesty okolo sveta, presvedčil svojho otca Johna D. Rockefellera ml., že riešenie ich problémov spočíva v Adolfovi Hitlerovi. V roku 1930 ho veľa Nemcov nebralo vážne, no Rockefellerovci podľa autora áno. Po pozorovaní Hitlera zblízka boli presvedčení, že môže dobre poslúžiť ich cieľom. Očividne smeroval k dobývaniu a vojne; podpora potrebná na dosiahnutie moci teda mala časom vytvoriť veľmi skutočnú hrozbu pre Britániu — správny liek na ukončenie britského bojkotu saudskoarabských ropných záujmov Rockefellerovcov.

Hitler bol pre rockefellerovské ciele mimoriadne príťažlivý aj z ďalšieho dôvodu. Jeho skorší neúspech a uväznenie ho naučili dôležitú lekciu, ktorú sa Rockefellerovci naučili už o desaťročia skôr: úspešné revolúcie je najlepšie uskutočniť s plnou mocou štátnej vlády, nie proti nej. Hitler dospel k záveru, že najlepším spôsobom na dosiahnutie cieľov bude najprv získať kontrolu nad vládou prostriedkami, ktoré aspoň navonok vyzerajú zákonne, a potom uskutočniť želané revolučné zmeny. Podporou Hitlera a sledovaním podrobností jeho prevzatia moci a revolúcie tak Rockefellerovci podľa autora mohli získať cenné lekcie na neskoršie vlastné použitie. Bol to pre nich vítaný bonus, preto okamžite začala podpora Hitlera cez skryté kanály a od roku 1930 jeho hviezda rýchlo stúpala.

Zároveň sa Rockefellerovci potrebovali uistiť, že budú schopní zastaviť Hitlerov postup, keď splní svoj účel — vystraší britskú vládu natoľko, aby odovzdala kontrolu nad Saudskou Arábiou. Musela sa zachovať rovnováha síl, aby sa Hitler nevymkol spod kontroly. Z tohto i ďalších dôvodov bola údajná rockefellerovská podpora Hitlera vyvažovaná podporou muža, ktorý mal ako prezident dostať Ameriku do vojny a Hitlera zastaviť — Franklina Delana Roosevelta.

F. D. R. sa po ochromujúcom záchvate detskej obrny pred niekoľkými rokmi politicky vrátil, no približne od roku 1930 jeho politická hviezda rýchlo stúpala na celoštátnej scéne súbežne s Hitlerovým vzostupom v Nemecku. Počas celého pôsobenia na svetovej scéne sa ich kariéry podobali. Obaja sa dostali k moci začiatkom roku 1933 a obaja rýchlo navrhli rozsiahle zmeny, ktoré sa značne líšili od predvolebných sľubov. Obaja počas funkčného obdobia uplatňovali bezprecedentnú moc a obaja zomreli v apríli 1945, necelé tri týždne po sebe, keď sa vojna v Európe končila.

Dvojitú úlohu Rockefellerovcov možno podľa autora ilustrovať napríklad činmi Nelsona Rockefellera. V roku 1935 sa stal riaditeľom venezuelskej spoločnosti Creole Petroleum Company, dcérskej spoločnosti Standard Oil of New Jersey vlastnenej Rockefellerovcami. Creole mala byť hlavnou cestou, ktorou nacistická vojnová mašinéria získavala nevyhnutné palivo, bez ktorého by nemohla viesť vojnu. Sedem rokov, od roku 1937 do roku 1943, vraj Creole Petroleum prepravovala v nacistických tankeroch do Nemecka 90 % svojej venezuelskej produkcie ropy, zatiaľ čo do Spojených štátov smerovalo iba symbolických 10 %. Rockefellerovské impérium — čoraz viac ovládané Nelsonom, Davidom, Lauranceom a Johnom D. III. — tak malo ešte hlboko počas druhej svetovej vojny poskytovať Hitlerovi iba z venezuelských nálezísk viac než 65 miliónov barelov ropy ročne.

V roku 1940 Nelson odstúpil z vedenia Creole Petroleum a bábkový prezident Rockefellerovcov F. D. R. ho vymenoval za koordinátora medziamerických záležitostí. Ako koordinátor mal Nelson navonok horúčkovito bojovať proti nacistickej hrozbe na tejto pologuli — proti tej istej hrozbe, ktorú podporovala ropa dodávaná jeho spoločnosťou Creole Petroleum. Prostredníctvom Hitlera Rockefellerovci napokon priviedli Veľkú Britániu na kolená a veľa sa naučili z plánu, ktorý Hitler nasledoval a ktorý podľa autora dnes opäť nasledujú štyria bratia Rockefellerovci.

Hitler mal dve veľmi dôležité pravidlá uplatňovania moci. Prvým bolo využívať masy účinnou propagandou a viesť ich k prijatiu a vykonávaniu vecí, ktoré by za bežných okolností neprijali. Druhým bolo zabezpečiť, aby každá lož bola veľkou lžou — takou veľkou, že nikto nebude veriť, že niečo také môže byť ložou prichádzajúcou od vodcu.

Tie isté zásady dnes podľa autora aktualizovaným a veľmi uhladeným spôsobom používajú bratia Rockefellerovci a ich agenti. Hitlerov vzostup umožnila éra inflácie, nedostatku a potom hospodárskej krízy. Rovnaké podmienky sa majú zámerne vytvárať v Amerike, aby pomohli dosiahnuť rovnaký konečný výsledok — revolúciu a diktatúru.

Vo väzení začal Hitler písať „Mein Kampf“, čo znamená „Môj boj“. V knihe aj vo svojich prejavoch jasne uviedol, čo urobí, ak získa moc. V podobnom duchu si môžeme prečítať „The American Rich“, ktoré v roku 1930 vydal rockefellerovský poradca Hoffman Nickerson; „The New Federalism“ Nelsona Rockefellera; „The Emerging Constitution“, ktoré v roku 1974 vydal Rexford Tugwell a potichu v ňom odhalil diktátorskú novú ústavu napísanú podľa tajnej osnovy samotného Nelsona Rockefellera; alebo reklamy s Deklaráciou dvojstého výročia, ktoré v roku 1975 po celej krajine zverejnil Národný výbor Johna D. Rockefellera III. pre obdobie dvojstého výročia. Posledná položka sa mohla volať Manifest dvojstého výročia, pretože manifest nie je nič iné než verejné vyhlásenie zámerov, pohnútok alebo názorov. Každý však dnes vie, že Komunistický manifest spred jedného storočia nebol žart, preto sa tomuto slovu vyhli.

Majte však na pamäti, čo Hitler povedal v januári 1941, citujem:

> „Je nezmyslom, aby dnes zvyšok sveta predstieral, že som tento program odhalil až v roku 1933, 1935 alebo 1937. Namiesto počúvania hlúpych rečí by títo páni urobili múdrejšie, keby si prečítali, čo som napísal a tisíckrát prepisoval. Nijaká ľudská bytosť nevyhlásila ani nezaznamenala to, čo chcela, častejšie než ja.“

Ak štyrom bratom Rockefellerovcom dovolíme uspieť v ich diabolských plánoch, aj oni nás podľa autora budú môcť obžalovať prakticky rovnakými slovami.

Hitler veľkú časť svojich výziev smeroval k novej generácii. Mladí ľudia vyrastali v nenormálnom období bez obvyklých koreňov a hodnôt, a preto boli zraniteľnejší voči zavádzaniu a zneužívaniu. Zavedenie volebného práva od 18 rokov malo bez ohľadu na svoj skutočný účinok slúžiť na podobný účel v Amerike. Hitler presadzoval „politiku zákonnosti“ výlučne ako taktiku v kampani za prevzatie kontroly nad nemeckou vládou. Vo všetkých ohľadoch spochybňoval autoritu štátu podľa Weimarskej ústavy, no túto výzvu maskoval dobre znejúcimi slovami.

To isté sa podľa autora opäť deje dnes u nás. V prezidentskej kampani počúvame napríklad výrazy „nový svetový rámec mieru“, „reorganizácia vlády“ či „vzájomná závislosť“. Významom týchto slov však má byť svetová vláda, vzdanie sa suverenity Spojených štátov a pozastavenie alebo nahradenie ÚSTAVY SPOJENÝCH ŠTÁTOV.

> „Ale prečo,“ môžete sa spýtať, „vôbec zanechávajú takéto stopy, keď sa snažia konať nečestne? Prečo jednoducho otvorene neklamú?“ Odpoveď je, že presvedčivo klamať je ťažšie než hovoriť pravdu. Ak človek začne hovoriť skutočné lži, časom je čoraz ťažšie sledovať, čo povedal predtým, a napokon urobí chyby, ktoré možno odhaliť. Namiesto toho hovoria trochu pravdy, ale vždy tak, aby ste jej nerozumeli, ak nie ste veľmi ostražití.

Hitler si uvedomoval, že jeho „politika zákonnosti“ môže uspieť iba jediným spôsobom: získať prístup k funkcii kancelára a použiť núdzové právomoci prezidenta podľa Weimarskej ústavy. Platilo to preto, že akokoľvek sa snažil, nikdy nezískal väčšinovú podporu verejnosti pre seba ani nacistickú stranu. A dnes sa náš budúci diktátor Nelson Rockefeller, ktorému sa tiež nepodarilo získať väčšinovú celoštátnu podporu, podľa autora

pokúša dostať do postavenia, z ktorého sa zmocní kontroly pomocou núdzových prezidentských právomocí. Agent Davida Rockefellera Jimmy Carter, ktorého vzostup sa mal použiť na to, aby Fordovi ukázal rockefellerovskú moc, je medzitým pripravený pre prípad, že Nelson podľahne svojej chorobe.

V roku 1936 Hitler povedal, citujem:

> „Nestačí zvrhnúť starý štát; nový štát musí byť už predtým vybudovaný a prakticky pripravený na použitie. V roku 1933 už nešlo o zvrhnutie štátu násilným činom; nový štát bol medzitým vybudovaný a zostávalo iba zničiť posledné zvyšky starého štátu — a to trvalo len niekoľko hodín.“

Preto bratia Rockefellerovci podľa autora rýchlo pripravujú vládny aparát, ktorý má naplno začať fungovať podľa ich diktátorskej novej ústavy pre, citujem, „NOVÉ ŠTÁTY AMERICKÉ“.

Krátko predtým, ako sa Hitler v roku 1933 stal kancelárom, povedal vtedajšiemu kancelárovi Brüningovi, citujem: „Pán kancelár, ak nemecký národ raz splnomocní národnosocialistické hnutie, aby zaviedlo inú ústavu než tú, ktorú máme dnes, nebudete to môcť zastaviť.“ Dňa 12. septembra 1975 prejavil Nelson Rockefeller podľa autora presne rovnaké zmýšľanie. Na tlačovej konferencii v Dallase v Texase reagoval na kritiku, ktorú proti nemu ako nášmu vymenovanému viceprezidentovi vzniesol komentátor, slovami: „Nuž, on ju má, takže s tým nemôže nič urobiť.“ Dňa 9. augusta 1974 sa náš posledný zvolený prezident Richard Nixon stal prvým prezidentom v amerických dejinách, ktorý odstúpil, vyštvaný z úradu škandálom Watergate.

Vypočujte si teraz tieto slová prevzaté z denníka sprisahanca, citujem:

> „Zdá sa, že iba preňho prišla zima. Potajomky ho podkopávajú a už je úplne izolovaný. Úzkostlivo hľadá spolupracovníkov. Naše myši usilovne pracujú a prehrýzajú posledné opory jeho postavenia.“

Tieto slová mohli s úplnou presnosťou opisovať Watergate, ale neopisovali. Napísal ich Hitlerov šéf propagandy Paul Joseph Goebbels dvanásť dní predtým, ako bol kancelár Brüning 30. mája 1932 prinútený odstúpiť. Brüninga nahradil dočasný kancelár Franz von Papen, ktorý Hitlerovi viac vyhovoval, a 30. januára 1933 von Papena nahradil samotný Hitler, keď ho zostarnutý prezident von Hindenburg vymenoval za kancelára podľa ustanovení Weimarskej ústavy. Práve slabina tejto ústavy — skutočnosť, že kancelár bol vymenovaný, nie volený — umožnila Hitlerovi uspieť v pláne prevziať Nemecko „zákonnými“ prostriedkami napriek tomu, že nemal väčšinovú podporu verejnosti.

Táto lekcia neunikla Nelsonovi Rockefellerovi, ktorý podľa autora vložil presne rovnakú slabinu do Ústavy Spojených štátov vo svoj prospech prostredníctvom 25. dodatku. Ten navrhol Rockefellerov poskok Birch Bayh iba tri týždne po zavraždení prezidenta Johna F. Kennedyho, takmer akoby už bol pripravený a čakal.

Hitler ihneď po vymenovaní za kancelára presadil nové voľby. Jeho volebná kampaň nesľubovala vôbec nič, iba kritizovala zlyhania minulosti. Jednoducho povedal: „Dajte nám štyri roky.“ Svojich stúpencov pritom uisťoval, že to budú v skutočnosti posledné voľby na desať, možno až sto rokov.

Terorizmus a bezprávie počas kampane prudko rástli a vyvrcholili požiarom Reichstagu len niekoľko dní pred voľbami. Táto zámienka sa použila na pozastavenie individuálnych

slobôd zaručených Weimarskou ústavou, čo nacistom umožnilo konať proti politickým protivníkom podľa ľubovôle. Po voľbách a potlačení všetkej účinnej opozície Hitler presadil neslávne známy splnomocňovací zákon — základ svojej diktatúry. Kancelárovi dal na štyri roky právo prijímať zákony bez spolupráce Reichstagu. Až keď už bolo neskoro, sa ukázalo, čo Hitler myslel témou kampane „Dajte nám iba štyri roky“.

Hitlerov splnomocňovací zákon mu dal právomoc vládnuť dekrétmi, teda moc diktátora. Aby kancelár ako diktátor prijal zákon bez súhlasu Reichstagu, stačilo ho napísať a zverejniť. Presne rovnakým spôsobom môže prezident Spojených štátov prijímať zákony bez konania Kongresu — a aj to robí — vo forme „VÝKONNÝCH NARIADENÍ“. Tieto „zákony“, ktoré prezident sám podpisuje, nadobúdajú platnosť jednoduchým zverejnením vo „FEDERÁLNOM REGISTRI“.

Od marca 1933 sa technicky nachádzame v nepretržitom stave „národnej núdze“ a americkí prezidenti si pod jeho zámienkou počas uplynulých 43 rokov privlastnili mnohé vládne právomoci. Pri vstupe do každej novej významnej fázy sa však vyhlasuje nový stav národnej núdze.

V mesačnom AUDIO LISTE č. 10 som vás pred štyrmi mesiacmi upozornil, že rýchlo postupujú plány na realizáciu výkonného nariadenia č. 11490, ktoré prezident Nixon podpísal takmer pred siedmimi rokmi a ktoré podrobne stanovuje úplné prevzatie všetkých činností vládou počas „vyhláseného núdzového stavu“. A len minulý mesiac, 11. júna 1976, prezident Ford veľmi potichu podpísal nové výkonné nariadenie č. 11921, ktoré aktualizuje staršie nariadenie a s blížiacim sa vypuknutím vojny výrazne presúva dôraz na podmienky po útoku.

Nariadenie kladie veľký dôraz na postupy týkajúce sa jadrových, biologických a chemických nebezpečenstiev takého druhu, aké má do nášho prostredia priniesť plánovaná vojna. Stanovuje vytvorenie — nie zachovanie — hospodárstva pre národ. Zavádza rozsiahlu kontrolu nad mimoriadne dôležitým zdrojom, VODOU, ktorú má kontrolovať a prideľovať federálna vláda. Je to výsledok málo povšimnutej „Národnej komisie pre kvalitu vody“, ktorú Nelson Rockefeller založil v rovnakom čase ako svoju známejšiu „Komisiu pre kritické rozhodnutia“.

Priatelia, napíšte svojmu kongresmanovi a žiadajte, aby vám poslal výtlačok FEDERÁLNEHO REGISTRA z 15. júna 1976. Sami si prečítajte 44 strán podrobných ustanovení pre „národnú núdzu“, ktorá je podľa autora naplánovaná pre nás všetkých. Ak to bude možné, uvedie sa do praxe po nedostatku ropy a ďalších narušeniach vyvolaných vojnou na Blízkom východe. Hlavná podstata výkonného nariadenia č. 11921, ktoré Ford práve podpísal, sa však týka následkov jadrového útoku.

Vzorec je nezameniteľný, priatelia. Hitler po získaní moci postupne upevňoval svoje postavenie odstránením opozičných politických strán, ukončením nezávislej miestnej samosprávy a jej nahradením agentmi federálnej vlády, presadzovaním vôle tajnou políciou a špiónmi, zbavovaním sa problematických živlov prostredníctvom koncentračných táborov a využitím Nemecka ako odrazového mostíka pre vojnu a dobývanie ďalších národov.

Ak bratia Rockefellerovci uspejú vo svojich plánoch, Spojené štáty americké podľa autora čoskoro zažijú opakovanie hitlerizmu, aktualizované a urobené represívnejším a hroznejším než kedykoľvek predtým ľuďmi, ktorí Hitlera použili na vlastné ciele.

Téma č. 3 — Plány pre budúcnosť Ameriky pod okupáciou a diktatúrou

Ak sa PRVEJ JADROVEJ VOJNE dovolí uskutočniť podľa plánu na americkej pôde, možno ju prežijete. Mnohí neprežijú, no niektorí áno. Ak však prežijete, akú budúcnosť môžete očakávať vy a vaše dôverčivé deti?

Priatelia, bez ohľadu na to, či Rockefellerovcov ich sovietski spojenci zradia, sľubujú podľa autora následky PRVEJ JADROVEJ VOJNY otroctvo pre vás a všetkých vašich blízkych. Ak bratia Rockefellerovci nejako zabránia sovietskej zrade, vojna bude pokračovať podľa plánu v ich prospech. Polovicu obyvateľstva Ameriky pohltia jadrové výbuchy tisícnásobne horúcejšie než Hitlerove pece. Zostávajúci dostanú úlohu obnoviť Ameriku podľa vzoru nadiktovaného bratmi Rockefellerovcami — kedysi slobodný ľud zredukovaný na otrockú pracovnú silu, prevážanú ako dobytok do jednej oblasti na obnovu vybombardovanej priehrady, do inej na prácu v uránových baniach a ešte inde na obrábanie poľnohospodárskej pôdy obrovských agropodnikov vlastnených Rockefellerovcami a ich spolupracovníkmi.

Ak Rockefellerovcov Sovieti zradia, počet obetí počas samotnej vojny môže byť ešte vyšší, no výsledky po nej nebudú odlišné. Namiesto života pod rockefellerovskou diktatúrou budeme existovať pod sovietskou okupáciou, ktorej vlastnosti budú prakticky rovnaké. A tak, priatelia, voľba medzi bratmi Rockefellerovcami a ich sovietskymi spojencami nie je nijakou voľbou.

Ak dovolíme, aby sa tieto veci stali a aby sa uzavrel posledný článok reťazovej reakcie, ktorá sa má začať všeobecnou vojnou na Blízkom východe, život, ktorý zostane nám a našim deťom, nebude hodný žitia. Preto by som ja radšej teraz hovoril pravdu v nádeji, že sa ešte môžeme obrátiť k tretej možnosti — záchrane našej slobodnej krajiny pred vojnou a diktatúrou, kým sa to ešte dá.

Poučenie z dejín hovorí, že sa to nedá; že tak ako nespočetné národy pred nami odmietneme včas vidieť pravdu, uveriť jej a konať podľa nej, aby sme sa zachránili. Tak reagovala väčšina Nemcov na Adolfa Hitlera začiatkom tridsiatych rokov a tak sa podľa autora správa väčšina Američanov dodnes.

Pred 200 rokmi však malá skupina veľmi múdrych mužov vzdorovala pravidlám dejín a vytvorila vládu, ktorá oslobodila ľudí tak, ako to nijaká vláda neurobila za 5 000 rokov — SPOJENÉ ŠTÁTY AMERICKÉ. Vy a ja môžeme toto neoceniteľné dedičstvo vykúpiť. Aj my môžeme a musíme rovnakým spôsobom vzdorovať dejinám tým, že zachránime jedinečné dedičstvo, ktoré nám patrí.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

KONIEC AUDIO LISTU č. 14

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 15
2. augusta 1976

ÚPLNÝ SLOVENSKÝ PREKLAD

Redakčná poznámka

Tento text je verným prekladom historickej nahrávky. Zachováva autorov hlas, dobovú terminológiu, citácie, lokality a súradnice. Závažné obvinenia, konšpiračné výklady, opisy tajných zbraní a vojenské predpovede sú tvrdeniami autora a nie sú týmto prekladom prezentované ako overené fakty.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 2. augusta 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 15.

Každé vydanie mesačného AUDIO LISTU zvyčajne nahrávam približne v polovici mesiaca alebo neskôr, no tento mesiac musím vzhľadom na naliehavosť toho, čo vám musím povedať, urobiť výnimku.

Pred troma mesiacmi som v mesačnom AUDIO LISTE č. 12 odhalil údajný spoločný rockefellerovsko-sovietsky plán PRVEJ JADROVEJ VOJNY, ktorá sa mala viesť najmä na americkej pôde. Na tej páske som odhalil aj existenciu supertajnej „jadrovej bezpečnej zóny“ — pásu cez hornú polovicu kontinentálnych Spojených štátov a dolnú časť Kanady medzi 40. a 50. stupňom severnej zemepisnej šírky, v ktorom sa podľa tajných dohôd štyroch bratov Rockefellerovcov so sovietskymi spojencami nemal uskutočniť jadrový útok.

To, že štyria bratia berú dohodu veľmi vážne, má dokazovať skutočnosť, že prakticky opustili slávne rockefellerovské sídla v Pocantico Hills v štáte New York a svoje tajné dokumenty a ďalšie aktíva presunuli do iných domov na ostrovoch Mount Desert a Bartlett pri pobreží štátu Maine, priamo uprostred jadrovej bezpečnej zóny. Práve dnes Nelson Rockefeller hostil novinárov v Seal Harbor na ostrove Mount Desert. V AUDIO LISTE č. 12 som však tiež uviedol, že čoraz viac správcov hlavných nadácií kontrolovaných Rockefellerovcami, prostredníctvom ktorých Rockefellerovci podľa autora ovládajú hospodárstvo a vládu, má rastúci strach, že ich program JEDNÉHO SVETA zišiel z koľají.

Počas viac než 50 rokov sa bohatstvo a moc západného sveta, najmä Spojených štátov, podľa autora odčerpávali v nepretržitej transfúzii na umelé posilňovanie Sovietskeho zväzu. Teraz však čoraz jasnejšie vidia, že otvorili Pandorinu skrinku a ako hrozný slepý koniec ich zákulisnej kontroly nad naším národom sa približuje sovietska zrada.

Hneď nasledujúci mesiac som v AUDIO LISTE č. 13 odhalil údajnú sovietsku jadrovú zbraň vo vodách pri vstupe do Seal Harbor v štáte Maine, pripravenú na sovietsky rozkaz zničiť letné domy Davida a Nelsona Rockefellera. A len pred dvoma týždňami som v júlovom AUDIO LISTE č. 14 odhalil v amerických teritoriálnych vodách nielen tri ďalšie bomby, ale aj desať jadrových rakiet krátkeho doletu odpaľovaných spod vody, z ktorých každá mala viacero hlavíc.

Teraz sa podľa autora nachádzame v zovretí grotesknej reprízy smrteľnej sovietskej raketovej krízy roku 1971, ktorú som odhalil a opísal v AUDIO LISTE č. 14. Tak ako vtedy, naši vodcovia vám o nej nehovoria ani slovo, no tentoraz je sovietska hrozba oveľa väčšia a bezprostrednejšia než v roku 1971. Sovietsky zväz podľa autora pripravuje ničivý celosvetový prekvapivý námorný útok, ktorý ďaleko presahuje aj obrovskú hrozbu odhalenú minulý mesiac. Najmenej 25 štátov sveta teraz môže byť kedykoľvek, keď si Sovieti zvolia, prekvapivo napadnutých raketami odpaľovanými spod vody a bombami umiestnenými sovietskym námorníctvom.

Od nahrania AUDIO LISTU č. 14 uplynuli dva týždne. Vtedy som vyzval Zbor náčelníkov štábov Spojených štátov, aby primerane zakročil proti smrteľným sovietskym útočným jadrovým zbraniam v našich teritoriálnych vodách, a prisľúbil som plnú spoluprácu. Moja výzva a ponuka pomoci boli priamo odovzdané príslušným predstaviteľom. Do tejto chvíle som však nedostal ani jediné slovo oficiálnej odpovede na obvinenia, výzvu alebo ponuku pomoci.

Zbor náčelníkov štábov bol podľa autora upovedomený o konkrétnych agresívnych činoch Sovietskeho zväzu, ktoré ohrozujú mier a bezpečnosť Spojených štátov — o rozmiestnení útočných jadrových zbraní na strategických miestach v amerických teritoriálnych vodách. Pokiaľ viem, doteraz neurobil nič, aby našiel, nieto ešte zničil, ktorúkoľvek z bômb či rakiet odhalených minulý mesiac, dokonca ani raketu pri Pearl Harbore na Havaji, ktorej polohu som uviedol navigačnými súradnicami.

Kým táto nečinnosť trvá, Zbor náčelníkov štábov podľa autora nechráni lodnú dopravu ani životne dôležité námorné komunikačné trasy, neudržiava všeobecnú námornú prevahu v našich vodách a nechráni kľúčové námorné základne a majetok. Hrubo a nepretržite tak porušuje hlavu 10 Zákonníka Spojených štátov a smernicu ministerstva obrany č. 5100.1, ktorá stanovuje funkcie a zodpovednosti ozbrojených síl. Čo to znamená? Sú náčelníci štábov natoľko uväznení a izolovaní rockefellerovským agentom Henrym Kissingerom, že už nemôžu plniť svoju povinnosť?

Priatelia, akú nádej máme, keď nás naši najdôveryhodnejší a najváženejší civilní i vojenskí vodcovia sklamú pre zradu a strach? Odpoveďou je, že naša vláda nie je jediná, ktorá čelí tejto strašnej sovietskej hrozbe, a preto som informácie odovzdal aj iným vládam. Kým vláda Spojených štátov sedí ochromená strachom a údajnou rockefellerovskou zradou, iné vlády konajú. Mojím vlastným úsilím je Sovietov pripraviť o rozhodujúci prvok prekvapenia, od ktorého závisí úspech celosvetového námorného útoku.

Dnes chcem hovoriť o týchto troch témach:

Téma č. 1 — ROCKEFELLEROVSKÉ ZAPREDANIE AMERIKY SOVIETSKEMU ZVÄZU

Téma č. 2 — SOVIETSKA STRATÉGIA PREKVAPIVÉHO NÁMORNÉHO ÚTOKU V PRVEJ JADROVEJ VOJNE

Téma č. 3 — CELOSVETOVÉ ROZMIESTNENIE SOVIETSKYCH PODMORSKÝCH RAKIET A BÔMB

Téma č. 1 — Rockefellerovské zapredanie Ameriky Sovietskemu zväzu

Začiatkom jesene 1938 sa konala medzinárodná konferencia o Hitlerovej požiadavke, aby Československo odstúpilo Nemecku Sudety s početným nemeckým obyvateľstvom. Tretia ríša sa roky po zuby zbrojila v otvorenom rozpore s Versailleskou zmluvou, no západní spojenci zo strachu, že Hitlera urazia, nič neurobili. Pred Československom bolo pod zámienkou rasových väzieb, podobných tým v Sudetoch, anektované Rakúsko. Spojenci neurobili nič ani vtedy a teraz Británia a Francúzsko súhlasili aj s Hitlerovou anexiou Sudet.

Dňa 30. septembra 1938 sa osud obyvateľov československých Sudet rozhodol bez ich účasti podpísaním neslávne známej Mníchovskej dohody. Uprostred všeobecnej úľavy bol vyhlásený „mier pre našu dobu“, no o necelý rok, 1. septembra 1939, sa Hitlerovým vpádom do Poľska začala druhá svetová vojna.

Pred niečo vyše rokom, 30. júla 1975, bola podľa autora podpísaná nová mníchovská dohoda. Helsinský záverečný akt podpísalo 35 štátov a spečatil osud sovietskych satelitov vo východnej Európe ako stabilný vzťah, ktorý vysokí predstavitelia ministerstva zahraničných vecí Spojených štátov označili za „organický a trvalý“. Všeobecná chvála takzvaného „ducha Helsínk“ nás uisťovala, že uvoľnenie napätia funguje a všetko je v poriadku.

Sústavne zrýchľované sovietske zbrojenie však zdvojnásobilo tempo, údajne v jasnom rozpore so zmluvami SALT, ktoré zakazujú také významné nové zbrane, akou je obrovská sovietska medzikontinentálna raketa SS-19, práve zavádzaná do výzbroje. Vojenská prevaha, ktorú kedysi mali Spojené štáty, bola počas uplynulých desiatich rokov systematicky a zámerne oslabovaná, vždy s výhovorkou, že keby sme sa jednostranne neodzbrojovali po etapách, Rusko by to mohlo považovať za provokáciu.

Sovietske zbrojenie sa medzitým opakovane zväčšovalo až do bodu, keď štáty na celom svete prejavujú rastúce znepokojenie nad vojenskými prípravami presahujúcimi všetko, čo by sa ešte dalo chápať ako sebaobrana. Situácia je taká hrozivá, že čoraz viac štátov, ktoré predtým mlčali, aby neurazili Sovietsky zväz, dnes bije na poplach. V máji 1976, keď som nahrával AUDIO LIST č. 12 o rastúcich obavách niektorých správcov hlavných rockefellerovských nadácií zo sovietskej zrady, začali silnieť aj verejné obavy zo sovietskych vojenských úmyslov.

Dánsky minister zahraničných vecí K. B. Andersen bol napríklad 9. mája 1976 citovaný v súvislosti s cvičeniami Sovietskeho zväzu a Varšavskej zmluvy v susedstve takto:

> „Vojenská činnosť v posledných rokoch bola väčšia, než je potrebné na obranné účely. Je väčšia, než je rozumné v duchu Helsínk.“

Dánov znepokojovali najmä obojživelné vyloďovacie cvičenia na pobreží Baltu, ktoré sa približovali k Dánsku ovládajúcemu úžiny vedúce z Baltického do Severného mora.

O týždeň neskôr, 16. mája 1976, rastúce dánske obavy zopakoval západonemecký minister zahraničných vecí Hans-Dietrich Genscher, podľa ktorého sa Sovietsky zväz vyzbrojuje nad rámec obranných potrieb a vytvára nebezpečenstvo pre bezpečnosť Európy.

V rovnakom čase na opačnej strane sveta Japonci čoraz hlasnejšie vyjadrovali vážne znepokojenie nad sovietskou vojenskou eskaláciou. Od začiatku roku 1976 dramaticky vzrástla sovietska námorná a letecká činnosť v blízkosti Japonska vrátane častých vzletov stíhacích lietadiel, početných narušení japonského vzdušného priestoru sovietskymi lietadlami a ponorkových cvičení tesne pri Japonsku.

Koncom mája sa k rovnakej téme pridala Veľká Británia. Britský minister zahraničných vecí Anthony Crosland 26. mája 1976 povedal ministrom Organizácie centrálnej zmluvy, citujem:

> „Nemôžeme ignorovať dôkazy, ktoré vidíme vlastnými očami. Práve počas rokov, keď Sovietsky zväz presadzoval uvoľnenie napätia, sme boli svedkami sústavného budovania sovietskych ozbrojených síl.“

Varovania vodcov ďalších krajín neutíchli. Austrálsky premiér Malcolm Fraser oprávnene kritizoval uvoľnenie napätia ako ilúziu, ktorou Sovietsky zväz zakrýva imperialistické plány. Červená Čína, v tom čase ťažko oslabená ničivými zemetraseniami, vyjadrila obavy z nedávneho posilnenia ruských pozemných a vzdušných síl pozdĺž svojej severnej hranice. A iba pred troma dňami, na prvé výročie Helsinskej dohody, Margaret Thatcherová, líderka britskej Konzervatívnej strany, zopakovala svoje varovania zo začiatku roka pred skutočnou a rastúcou hrozbou Sovietskeho zväzu.

Tu v Spojených štátoch sú podľa autora všetky pokusy vysloviť podobné varovania potláčané, tlmené a rozptyľované. Predseda Zboru náčelníkov štábov generál George S. Brown nedávno odhalil, že hoci by americká Tichomorská flotila mala udržať otvorené námorné trasy na Havaj a do jeho okolia, citujem:

> „Pre nedostatok vojnových lodí nebude flotila schopná chrániť námorné trasy do západného Tichomoria.“

Náčelník námorných operácií admirál James L. Holloway zašiel ešte ďalej a vyhlásil, že americké vojnové lode dnes pôsobia v Japonskom mori iba preto, že ich sovietska Tichomorská flotila toleruje. Niet divu, že sa Japonci obávajú. Najpochmúrnejší odhad však možno podal bývalý admirál Elmo Zumwalt, ktorý otvorene tvrdí, že Spojené štáty dnes nemôžu vyhrať vojnu proti Sovietskemu zväzu. Mal by to vedieť: práve počas jeho pôsobenia vo funkcii náčelníka námorných operácií sa podľa autora odohrala sovietska raketová kríza roku 1971 s podmorskými raketami v amerických a kanadských vodách.

Rockefellerovský sovietsky agent Henry Kissinger zatiaľ americkej verejnosti predkladá utešujúce lži o vojenskej podradenosti Sovietskeho zväzu. Náš dočasný prezident Ford, hovoriaci slová vložené do úst Nelsonom Rockefellerom a Kissingerom ako bruchovravcom, nám vážne tvrdí, že Sovieti nijako neporušili dohody SALT a nevyužili

nijaké medzery v nich. Veľké médiá Rockefellerovcov nám podľa autora tieto lži vtĺkajú do hláv a vytvárajú falošný pocit bezpečia.

Nás, ľud Spojených štátov, rovnako ako obyvateľov ďalších štátov ohrozených sovietskym prekvapivým útokom, zapredali štyria bratia Rockefellerovci a ich agenti vo vláde i mimo nej. Naša dôvera v ľudí na najvyšších vedúcich miestach bola obrátená proti nám. Všetci sme boli zradení pre súkromný zisk hŕstky chamtivých, bezcitných mužov, no aj oni majú rovnakým spôsobom všetko stratiť — pre zradu Sovietskeho zväzu.

Téma č. 2 — Sovietska stratégia prekvapivého námorného útoku v Prvej jadrovej vojne

V ére medzikontinentálnych balistických rakiet, kozmických sond Viking pristávajúcich na Marse a bombardérov B-1 sa ľahko zabúda na nenahraditeľnú úlohu pozemných a námorných síl. Obrovské množstvá tovaru v medzinárodnom obchode sa vo väčšine prípadov neprepravujú vzduchom, ale po súši a najmä po mori. Z jednoduchých ekonomických dôvodov je more stále neprekonateľnou diaľnicou svetového obchodu, znamenajúcou pre mnohých prosperitu a pre niektorých prežitie. Kým to platí, námorníctvo bude vždy významnou súčasťou vojenskej moci štátu.

Ak na to niektorí Američania zabudli, Sovietsky zväz nie. Viac než dve desaťročia nepretržite velí sovietskemu námorníctvu jediný muž, admirál Sergej Gorškov. Sovietsky zväz potrebuje námorníctvo na obranu menej než mnohé iné krajiny, no admirál Gorškov 21 rokov neúnavne budoval ruskú flotilu na mocnú celosvetovú údernú silu — a uspel.

Zo slabej obrannej zložky v čase Stalinovej smrti v roku 1953 sa sovietske námorníctvo za prekvapivo krátky čas premenilo na modernú armádu a stále rýchlo rastie. Kým Spojené štáty zatvárali domáce lodenice a strácali základne v zahraničí, Sovietsky zväz budoval nové lodenice a rozširoval dosah otváraním ďalších základní ďaleko od vlastných brehov. Ešte pred vybudovaním novej americkej námornej základne Diego Garcia v Indickom oceáne sa Rusi usilujú získať novú základňu v južnom Tichomorí na ostrove Tonga severne od Austrálie.

Gorškov povedal, citujem:

> „Vytvorenie podmienok na získanie kontroly nad morom vždy vyžadovalo dlhé časové obdobia a uskutočnenie série opatrení ešte počas mieru.“

Zdôrazňuje aj význam sovietskej flotily pri uplatňovaní, citujem, „vplyvu na pobrežné krajiny“. Tvrdí, že jeho námorníctvo dnes dokáže bojovať kdekoľvek ako politický nástroj pri presadzovaní cieľov Kremľa, a to nielen vojnou prerušiť námorné trasy, ale aj v mieri obťažovať lodnú dopravu a zasahovať do nej. Sovietske námorníctvo dnes považuje za, citujem, „ozbrojenú silu s veľkým dosahom, ktorá by mohla rozhodujúcim spôsobom ovplyvniť priebeh ozbrojeného boja na bojiskách obrovského rozsahu“.

Inými slovami, sovietske námorníctvo je globálnou údernou silou a Gorškov nedávno flotile signalizoval, že práve námorníctvo ponesie hlavnú ťarchu každého budúceho ozbrojeného konfliktu.

Západných vojenských analytikov zmiatli nedávne náznaky, že sovietsky generálny štáb pripravuje, citujem, „nové metódy odrážania agresie a vedenia vojny“. Protitankové riadené strely, na ktoré sa sústreďujú mnohí analytici, sú však v týchto údajných nových metódach iba vedľajším predstavením. Skutočným stredobodom sovietskeho vojenského

plánovania je podľa autora námorníctvo a medzi novými metódami majú popredné miesto rakety odpaľované spod vody a bomby, ktoré sovietske námorníctvo údajne rozmiestnilo v pobrežných vodách po celom svete.

Téma č. 3 — Celosvetové rozmiestnenie sovietskych podmorských rakiet a bômb

V AUDIO LISTE č. 14, ktorý som nahral pred dvoma týždňami 19. júla 1976, som oznámil prítomnosť štyroch bômb a desiatich rakiet krátkeho doletu s viacerými jadrovými hlavicami, odpaľovaných spod vody, v teritoriálnych vodách Spojených štátov. Všetky tam mal umiestniť Sovietsky zväz. Teraz môžem potvrdiť, tvrdí autor, že všetky tieto bomby a jadrové hlavice sú termonukleárne — teda vodíkové bomby, nie menšie atómové bomby.

Zoznam pre Severnú Ameriku navyše zahŕňa ďalšie dve rakety — jednu na južnom konci Chesapeackého zálivu pri Norfolku vo Virgínii a druhú v kanadských vodách pri Vancouveri. Norfolk mala byť umiestnená iba počas posledných niekoľkých týždňov.

Lokality v Spojených štátoch a Kanade

Tu sú navigačné súradnice 16 údajných jadrových zbraní v amerických a kanadských teritoriálnych vodách. Väčšina polôh má byť presná, niektoré sa však môžu líšiť o jednu či dve míle:

1. Pri vstupe do Seal Harbor, Maine. Vodíková bomba. 44° 17′ 0″ s. š.; 68° 14′ 0″ z. d.

2. V zátoke pri Boston Bay neďaleko Quincy a Weymouthu, Massachusetts. Raketa. 42° 14′ 30″ s. š.; 70° 59′ 0″ z. d.

3. Long Island Sound pri Bridgeporte, Connecticut. Raketa. 41° 9′ 40″ s. š.; 73° 5′ 0″ z. d.

4. Chesapeacký záliv pri Deale, Maryland, východne od Washingtonu, D. C. Raketa. 38° 46′ 0″ s. š.; 76° 33′ 0″ z. d.

5. Rieka Potomac pri Indian Head, Maryland, južne od Washingtonu, D. C. Vodíková bomba. 38° 33′ 40″ s. š.; 77° 12′ 0″ z. d.

6. Južný koniec Chesapeackého zálivu pri Norfolku, Virgínia. Raketa. 36° 58′ 30″ s. š.; 76° 16′ 0″ z. d.

7. Vnútri Pensacolského zálivu, Florida. Raketa. 30° 23′ 30″ s. š.; 87° 11′ 30″ z. d.

8. V rieke Mississippi pri New Orleans. Vodíková bomba. Oprava oproti AUDIO LISTU č. 14: bomba má byť po prúde pri Port Sulphur v Louisiane, nie proti prúdu. 29° 35′ 30″ s. š.; 89° 50′ 30″ z. d.

9. Galvestonský záliv, Texas. Raketa. 29° 22′ 10″ s. š.; 94° 49′ 10″ z. d.

10. Vnútri zálivu San Diego pri Chula Vista, Kalifornia. Raketa. 32° 38′ 0″ s. š.; 117° 7′ 0″ z. d.

11. Vnútri zálivu San Pablo pri San Franciscu, Kalifornia. Raketa. 37° 59′ 0″ s. š.; 122° 23′ 0″ z. d.

12. V amerických vodách medzi severozápadom štátu Washington a ostrovom Vancouver v Britskej Kolumbii. Raketa. 48° 13′ 0″ s. š.; 123° 8′ 0″ z. d.

13. V kanadských vodách juhozápadne od Crescent Beach pri Vancouveri v Britskej Kolumbii. Raketa. 48° 58′ 9″ s. š.; odhadovaná dĺžka 122° 57′ z. d.

14. Prince William Sound na Aljaške pri vstupe do prístavu Valdez. Vodíková bomba. 60° 57′ 40″ s. š.; 146° 44′ 15″ z. d.

15. Vo vodách severne od Colónu v zóne Panamského prieplavu. Raketa. 9° 25′ 30″ s. š.; 79° 54′ 45″ z. d.

16. V pobrežných vodách tesne pred Pearl Harborom na Havaji. Raketa. 21° 18′ 30″ s. š.; 157° 58′ 58″ z. d.

Priatelia, vezmite si mapu a vyznačte na nej tieto miesta. Sami uvidíte, aký úplný prekvapivý útok sa podľa autora pripravuje proti americkému námorníctvu. Keď to vstrebete, počúvajte ďalej, pretože je toho oveľa viac.

Hlavným cieľom plánovaného sovietskeho prekvapivého útoku majú byť Spojené štáty americké. Ak padneme my, padne svet, no nie sme jediným cieľom. Americké námorné sily sú rozmiestnené po celom svete. Sovietsky zväz má navyše zámery so západnou Európou, Stredomorím, južnou Afrikou, Čínou, Japonskom, Austráliou, Indiou a Perzským zálivom — skrátka s celým svetom.

Veľké časti sveta sú už pod priamou sovietskou kontrolou a iné najmä pod priamym vplyvom rockefellerovských partnerov, ktorých pozície chcú Sovieti podľa autora prevziať zradou. Všetky oblasti, ktoré ešte treba dobyť alebo ktoré stoja v ceste drvivému sovietskemu víťazstvu, majú byť zamerané bombami a podmorskými raketami v pobrežných vodách.

Môžem teraz oznámiť, tvrdí autor, že pobrežné vody najmenej na 64 miestach sveta obsahujú sovietske útočné jadrové zbrane. Niekoľko z nich sú bomby, no veľkú väčšinu tvoria rakety s viacerými vodíkovými hlavicami odpaľované spod vody.

Sovietske námorníctvo, verné tvrdeniu admirála Gorškova, že je globálnou údernou silou, je podľa autora pripravené na najambicióznejší a najničivejší prekvapivý útok dejín — celosvetový Pearl Harbor, ktorý má jediným úderom zničiť námorníctva sveta. Ak uspeje, prerušia sa námorné trasy, ktoré sú životodarnou krvou obrany, obchodu a pre mnohé národy aj prežitia.

Bez ohľadu na odvetu medzikontinentálnymi raketami, bombardérmi a ďalšími prostriedkami je Sovietsky zväz údajne pripravený prežiť s minimálnymi stratami, možno najviac desať miliónov ľudí, ktoré je Kremeľ ochotný prijať vďaka rozsiahlym prípravám civilnej obrany. Sovieti vraj usudzujú, že aj keby sme udreli späť — čo je veľké „ak“ — napokon vyčerpáme zásobu ICBM aj zostávajúcu obranu bez nádeje na konečný úspech, pretože budeme zbavení významnej námornej sily. Či už sa po prvom útoku vzdáme, alebo najprv odpovieme silami, ktoré nám po zničení námorníctva zostanú, Kremeľ očakáva, že nevyhnutne zvíťazí a stane sa nespochybniteľným vládcom celého sveta. Práve o to má ísť v celosvetovom útoku typu Pearl Harbor a práve tomu sa snažím zabrániť tým, že Sovietov pripravím o výhodu prekvapenia.

Lokality v Európe a na Britských ostrovoch

Ďalšie zemepisné šírky a dĺžky uvádzam ako tri čísla — stupne, minúty a sekundy.

Severná Európa, Škandinávia a Britské ostrovy sú podľa autora silne zamerané podmorskými raketami a bombami. Cieľom má byť uvoľniť značnú časť sovietskej Baltskej flotily pre nasadenie inde a neutralizovať či zničiť letectvo NATO, ktoré je slabinou sovietskeho námorníctva.

Dánsko je kľúčom k sovietskemu prístupu do Baltického mora. V dánskych vodách majú byť dve rakety: severne od Kodane na 56° 10′ 37″ s. š.; 12° 25′ 56″ v. d.; a južne na 54° 55′ 30″ s. š.; 10° 27′ 51″ v. d.

Ďaleko na severe, pri severnom konci Botnického zálivu neďaleko hranice Fínska a Švédska, má byť raketa na 65° 42′ 25″ s. š.; 24° 34′ 0″ v. d.

Na baltickom pobreží Západného Nemecka južne od Dánska má byť raketa na 54° 27′ 27″ s. š.; 13° 4′ 14″ v. d. Na západonemeckom pobreží Severného mora pri Bremerhavene je údajne ďalšia na 53° 39′ 50″ s. š.; 8° 20′ 41″ v. d.

Pri holandskom pobreží mali Sovieti umiestniť vodíkovú bombu tesne pred stredom obrovskej hrádze asi 50 míľ severne od Amsterdamu, na 53° 2′ 4″ s. š.; 5° 10′ 55″ v. d. Jej výbuch by podľa autora vpustil Severné more ako prílivovú vlnu, ktorá by rozdrvila a utopila obyvateľov Amsterdamu a zaplavila vyše 1 000 štvorcových míľ holandskej nížiny získanej od mora. Holandské pobrežie má ohrozovať aj raketa v zátoke juhozápadne od Rotterdamu na 51° 36′ 7″ s. š.; 3° 55′ 43″ v. d.

Na francúzskom pobreží má byť jedna raketa juhozápadne od Brestu na 48° 10′ 23″ s. š.; 4° 50′ 12″ z. d. Druhá, južnejšie približne v polovici medzi Nantes a Bordeaux, na 46° 15′ 9″ s. š.; 1° 30′ 51″ z. d.

Ako som vysvetľoval v skorších AUDIO LISTOCH, napríklad v č. 6 z novembra 1975, rockefellerovský vojnový plán nezahŕňal nepriateľské akcie v Európe ani Veľkej Británii. Sovietsky prekvapivý útok je však podľa autora súčasťou rozsiahlej zrady rockefellerovských pánov a nikde nie je jej veľkosť šokujúcejšia než pri pohľade na hrozbu pre Britské ostrovy.

Podľa rockefellerovského scenára sa Spojené kráľovstvo nemalo zapojiť do nepriateľstva. V sovietskej zrade sú však Britské ostrovy z hľadiska geografickej koncentrácie údajných rakiet a bômb v teritoriálnych vodách najviac zameranou oblasťou na Zemi. Námorné ciele, ako aj americké a britské letecké ciele sú rozhodujúce pre sovietsky cieľ uvoľniť Severnú flotilu na dobývanie a hliadkovanie vo zvyšku sveta. Sovieti majú Anglicko vnímať ako obrovskú nepriateľskú lietadlovú loď, ktorú treba potopiť.

Pri severovýchodnom pobreží Škótska v Moray Firth severovýchodne od Inverness: raketa na 57° 36′ 0″ s. š.; 4° 2′ 49″ z. d.

Pri vstupe do Firth of Forth severovýchodne od Edinburghu: raketa na 56° 7′ 0″ s. š.; 2° 31′ 46″ z. d.

Pri úzkom vstupe do zátoky v Middlesbrough v Anglicku: atómová bomba, nie vodíková, na 54° 38′ 30″ s. š.; 1° 7′ 43″ z. d.

Pri vstupe do zálivu The Wash východne od Nottinghamu: raketa na 53° 7′ 30″ s. š.; 0° 30′ 48″ v. d.

Na severnom boku vstupu do Temže východne od Londýna: raketa na 51° 37′ 0″ s. š.; 1° 2′ 26″ v. d.

Pri západnom pobreží, asi 30 míľ severne od Liverpoolu: raketa na 53° 49′ 0″ s. š.; 3° 6′ 40″ z. d.

V Solway Firth na hranici Anglicka a Škótska: raketa na 54° 55′ 0″ s. š.; 3° 30′ 50″ z. d.

Vo Firth of Clyde juhozápadne od Glasgowa: raketa na 55° 39′ 0″ s. š.; 5° 7′ 4″ z. d.

V prielive Little Minch pri severozápadnom pobreží Škótska: raketa na 57° 21′ 0″ s. š.; 6° 52′ 37″ z. d.

Zamerané má byť aj Írsko. Pri vstupe do dublinského prístavu: vodíková bomba na 53° 20′ 0″ s. š.; 6° 5′ 0″ z. d. Pri vstupe do prístavu Cork na južnom pobreží: vodíková bomba na 51° 48′ 0″ s. š.; 8° 14′ 24″ z. d. V Blacksod Bay pri západnom pobreží: raketa na 54° 1′ 30″ s. š.; 9° 56′ 34″ z. d.

Lokality na Islande

Na úplné odstránenie odporu proti pohybu Severnej flotily má mať Island v pobrežných vodách dve rakety. Jedna pri vstupe do prístavu Reykjavík na 64° 10′ 24″ s. š.; 21° 56′ 15″ z. d. Druhá pri severozápadnej strane ostrova na 66° 9′ 2″ s. š.; 22° 58′ 18″ z. d. Tak by boli podľa autora odstránené prekážky sovietskej Severnej a Baltskej flotily.

Lokality v Stredomorí

Ďalšou oblasťou významnou pre sovietske námorníctvo je Stredozemné more. Hlavná zostávajúca americká námorná základňa je v Neapole a na severozápadnej strane Neapolského zálivu má byť raketa na 40° 47′ 4″ s. š.; 14° 6′ 0″ v. d.

Ďalšie štyri miesta rakiet mali Sovieti vytvoriť v západnej časti Stredomoria, aby úplne obkľúčili, uväznili a napokon zničili americkú Šiestu flotilu a zmenili Stredozemné more na sovietske jazero. Tesne vnútri Gibraltárskeho prielivu na severnej strane: 36° 8′ 29″ s. š.; 5° 24′ 17″ z. d. Na južnej strane: 35° 54′ 45″ s. š.; 5° 18′ 13″ z. d. Približne 140 až 150 míľ východne od Gibraltáru, na severe v Almerijskom zálive: 36° 43′ 7″ s. š.; 2° 15′ 0″ z. d. Na juhu pri výbežku pevniny pri marockej Melille: 35° 26′ 13″ s. š.; 2° 52′ 35″ z. d.

Lokality v južnej Afrike

Vo vodách okolo južnej Afriky majú byť tri rakety. Juhozápadne od Kapského Mesta v Južnej Afrike: 34° 12′ 4″ j. š.; 18° 10′ 18″ v. d. Pri pobreží Transkei približne v polovici medzi Durbanom a Port Elizabeth: 32° 2′ 32″ j. š.; 29° 8′ 7″ v. d. V zálive pri Lourenço Marques v Mozambiku, asi 300 míľ východne od Johannesburgu: 25° 54′ 56″ j. š.; 32° 57′ 11″ v. d.

Zvyšok čiernej Afriky je podľa autora už pod spoločnou rockefellerovsko-sovietskou nadvládou, ktorú Sovieti plánujú rozsiahlym podrazom proti štyrom bratom Rockefellerovcom zmeniť na čisto sovietsku nadvládu.

Lokality v Latinskej Amerike a na juhu Spojených štátov

Podobná situácia má existovať v celej Latinskej Amerike a okrem rakety pri Panamskom prieplave Sovieti údajne nič neumiestnili v latinskoamerických teritoriálnych vodách. Jediné jadrové rakety v Latinskej Amerike sú v Guyane, zamerané na Panamský prieplav, juh Spojených štátov a ďalšie miesta.

Teraz môžem odhaliť, tvrdí autor, že ich premiestnili z blízkosti letiska Temehri pri Georgetowne na miesto asi 100 míľ južne od Georgetownu, juhovýchodne od mesta Ituni, na 5° 20′ 0″ s. š.; 58° 7′ 54″ z. d. Odľahlé miesto sa má používať na oddelenie rakiet od letiska Temehri, ktoré je silne využívané na presun kubánskych vojsk do južnej Afriky a má slúžiť ako pristávacie miesto pre nové sovietske bombardéry Backfire a ďalšie lietadlá pri útoku na Spojené štáty.

Perzský záliv a ďalšie krajiny

Strategicky dôležitý je aj Perzský záliv so Saudskou Arábiou na juhozápade a Iránom na severovýchode. Na základe údajnej tajnej dohody uzavretej bratmi Rockefellerovcami v roku 1972 prostredníctvom Henryho Kissingera a vtedajšieho prezidenta Richarda Nixona bol v Iráne vybudovaný obrovský arzenál modernej výzbroje v dnešnej hodnote vyše 10 miliárd dolárov. Zahŕňa 80 úplne nových stíhačiek F-14, protilietadlové batérie Hawk s celkovo 1 800 raketami a ultramodernú flotilu vrátane šiestich (6) raketových torpédoborcov modernejších než čokoľvek, čo vlastní alebo objednalo americké námorníctvo.

Obrovské zbrojenie ďaleko predstihlo schopnosť Iránu výzbroj používať pre nedostatočný výcvik. Podľa autora Rockefellerovci tajne používajú Irán na presun zbraní do samotného Sovietskeho zväzu a do oblasti, ktorú môžu Sovieti v prichádzajúcej vojne ovládnuť. Skutočným iránskym šachom má byť americký veľvyslanec Richard Helms, bývalý šéf CIA, ktorý teraz pre Rockefellerovcov ovláda Irán.

Tak ako sme pri veľmi rýchlom odchode minulý rok zanechali Severnému Vietnamu výzbroj za 5 až 10 miliárd dolárov, to isté sa má stať v Iráne. V oboch prípadoch boli podľa autora dohody uzavreté výmenou za tajné záruky rockefellerovskej kontroly ropy a ďalších nerastných záujmov v regióne. Usporiadanie sa však teraz pri sovietskom celosvetovom prekvapivom útoku má obrátiť proti Rockefellerovcom aj proti nám.

V Perzskom zálive asi 60 míľ juhozápadne od iránskeho Búšehru má byť sovietska podmorská raketa na 28° 33′ 40″ s. š.; 48° 55′ 29″ v. d.

Ako som vysvetlil v AUDIO LISTE č. 6 z novembra 1975, spoločný vojnový plán bratov Rockefellerovcov a ich sovietskych spojencov mal začať vojnou na Blízkom východe a vyradením arabských ropných polí OPEC obmedzeným americkým jadrovým úderom. To by ochromilo Európu a následne urobilo južnú Afriku zraniteľnou voči konečnému dobytiu. Potom mala nasledovať vojna v Ázii so spoločným prevzatím Indie a Červenej Číny a prinútením Japonska znovu poslúchať Rockefellerovcov.

V odvážnej sovietskej zrade a celosvetovom útoku typu Pearl Harbor však Sovieti podľa autora plánujú zhodiť všetky tieto dominové kocky naraz do vlastného lona a rockefellerovské impérium odstrániť ako faktor. Preto majú byť v pobrežných vodách sveta rozmiestnené ďalšie podmorské rakety.

Lokality v Tichom oceáne a na Ďalekom východe

India má byť zameraná dvoma raketami. Na západnej strane severozápadne od Bombaja: 20° 52′ 56″ s. š.; 71° 48′ 39″ v. d. Na východe v zátoke južne od Kalkaty: 21° 45′ 7″ s. š.; 88° 17′ 32″ v. d.

Vo vodách východne od Singapuru: raketa na 1° 28′ 52″ s. š.; 105° 8′ 51″ v. d.

Japonsko majú ohrozovať dve rakety: v zálive na južnom konci Hokkaida na 42° 17′ 26″ s. š.; 140° 30′ 42″ v. d.; a v pobrežných vodách juhovýchodne od Hirošimy na 34° 7′ 15″ s. š.; 132° 46′ 32″ v. d.

Soul v Južnej Kórei má ohrozovať raketa vo vodách asi 25 míľ juhozápadne na 37° 21′ 47″ s. š.; 126° 30′ 47″ v. d.

Červenú Čínu majú ohrozovať tri rakety v teritoriálnych vodách: v zálive Č'-li asi 260 míľ juhovýchodne od Pekingu na 38° 31′ 34″ s. š.; 120° 45′ 43″ v. d.; asi 75 míľ južne od Šanghaja na 30° 17′ 55″ s. š.; 121° 35′ 44″ v. d.; a približne v polovici cesty medzi Kantonom a Hongkongom na 22° 42′ 2″ s. š.; 113° 39′ 56″ v. d.

Na severnom konci Tonkinského zálivu asi 50 míľ východne od Haiphongu vo Vietname: raketa na 21° 4′ 30″ s. š.; 107° 30′ 14″ v. d.

Asi 25 míľ severne od Tchaj-peja pri severnom cípe Taiwanu: raketa na 25° 24′ 11″ s. š.; 121° 30′ 41″ v. d.

Lokality na Filipínach a v Austrálii

Na dokončenie sovietskeho plánu rozdrviť jediným úderom všetky súperiace námorníctva majú byť podmorské rakety aj vo vodách Filipín a Austrálie.

Jedna filipínska raketa má byť juhozápadne od polostrova Bataan v dosahu amerických námorných základní v Subic Bay a južne od Manily, na 14° 33′ 8″ s. š.; 120° 15′ 55″ v. d. Druhá je údajne severozápadne od ostrova Panay na 11° 51′ 57″ s. š.; 122° 5′ 0″ v. d.

Okolo husto osídleného juhovýchodného kvadrantu austrálskeho pobrežia malo sovietske námorníctvo umiestniť štyri rakety. Južne od Kangaroo Island, juhozápadne od Adelaide: 36° 3′ 43″ j. š.; 137° 34′ 7″ v. d. Pri vstupe do Port Phillip Bay južne od Melbourne: 38° 19′ 3″ j. š.; 144° 44′ 44″ v. d. Pri vstupe do Port Jackson neďaleko Sydney: 33° 50′ 46″ j. š.; 151° 16′ 0″ v. d. Severovýchodne od Brisbane: 27° 22′ 14″ j. š.; 153° 12′ 24″ v. d.

Priatelia, celosvetový prekvapivý útok, ktorý malo pripraviť sovietske námorníctvo, robí podľa autora zo Sovietskeho zväzu agresívneho a totálneho nepriateľa každého iného štátu na Zemi. Číra trúfalosť plánu je jednou z jeho najväčších predností. Nikto by neočakával pokus zraziť naraz na kolená celý svet.

To je mimoriadne dôležité pri údajnej zrade bratov Rockefellerovcov. Tí mali sami odvahu tajne odniesť menové zlato Spojených štátov, pretože vedeli, že väčšina ľudí bude taký obrovský zločin považovať za neuveriteľný a nič nebude podozrievať. Sovietsky celosvetový útok je však navrhnutý tak, aby zaskočil aj ich. Rockefellerovci tak dlho vládli nad Kremľom, že si doslova nevedia predstaviť stratu moci.

Sovieti preto podľa autora veria, že nikto neuverí v možnosť útoku, kým nestlačia tlačidlo, signály sa prostredníctvom satelitov nerozletia po svete, rakety nevyrazia z pobrežných vôd a nezačne sa najväčší prekvapivý útok dejín. Potom všetci uveria, no bude neskoro. To je podstata fantastickej sovietskej stávky pripravenej na uskutočnenie vo chvíli, ktorú si zvolia.

Priatelia, to, čo som vám povedal, je podľa môjho presvedčenia pravda. Možno budete v pokušení vymyslieť tisíc argumentov, aby ste sa presvedčili, že tomu nemáte veriť. Majte však na pamäti jeden chladný, jednoduchý fakt: PRAVDA SA NEMENÍ LEN PRETO, ŽE JEJ NEVERÍME.

Večer 6. decembra 1941 americká flotila pokojne kotvila v Pearl Harbore a prebiehali vianočné večierky. Predstavte si, že by ste na jednom boli a ja by som prišiel oznámiť, že nasledujúce ráno zaútočia Japonci. Pravdepodobne by ste odpovedali: „Ale nič sme o tom nepočuli. V správach nič nie je, vláda neposlala varovanie a keby hrozilo nebezpečenstvo, flotila by určite nebola v prístave. Jednoducho tomu neverím.“

Mohol by som predložiť všetky možné dôkazy o japonskom zbrojení, málo známe informácie o úsilí Rockefellerovcami podporovaného Inštitútu tichomorských vzťahov vyvolať taký útok a podobne, no možno by ste mi stále odmietli veriť. Hovoril by som však pravdu a tá by zostala rovnaká. Nasledujúce ráno o 7.55 hod. by obloha plná japonských lietadiel, ktoré by na vás sypali smrť, potvrdila moje varovania — vtedy by však už bolo neskoro.

Nedovoľte, aby tentoraz bolo neskoro. Moje obvinenia sú podľa môjho presvedčenia pravdivé a tak či onak sa to preukáže. Môžu sa preukázať teraz, ak prinútime vojenských a civilných predstaviteľov zodpovedných za ochranu našich životov splniť povinnosť, nájsť a zneškodniť tieto rakety a bomby; ALEBO môžeme sedieť a počúvať ďalšie lži, utešujúce argumenty a rozptyľovanie, až kým nadpozemské záblesky spaľujúceho svetla vodíkových bômb hrozivo, presvedčivo a nezvratne nevryjú pravdu do našich myslí.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

KONIEC AUDIO LISTU č. 15

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 16
25. septembra 1976

ÚPLNÝ SLOVENSKÝ PREKLAD

Redakčná poznámka

Tento text je verným prekladom historickej nahrávky. Zachováva autorov hlas, dobovú terminológiu, listy, citácie, dátumy a súradnice. Závažné obvinenia, konšpiračné výklady, opisy tajných zbraní a vojenské udalosti sú tvrdeniami autora a nie sú týmto prekladom prezentované ako overené fakty.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 25. septembra 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 16.

Minulý mesiac som AUDIO LIST č. 15 nahral oveľa skôr než zvyčajne, 2. augusta, pre jeho mimoriadnu naliehavosť. Na páske som odhalil údajné lokality rakiet s viacerými hlavicami a vodíkových bômb, ktoré mal Sovietsky zväz umiestniť v pobrežných vodách 25 krajín sveta — najmä Spojených štátov, Kanady, Britských ostrovov a západnej Európy. Stáli sme vraj na prahu celosvetového prekvapivého jadrového útoku typu Pearl Harbor, no nikto vo federálnej vláde oficiálne nereagoval na moje varovania pred strašnou vojnovou hrozbou. Bolo zrejmé, že ak vládu neprinúti verejná mienka, nič neurobí včas, a preto som sa obrátil na VÁS.

Povedal som vám pravdu o našej zúfalej situácii a požiadal vás, aby ste pomohli zachrániť našu milovanú krajinu tlakom na vládu, aký dokážu vyvinúť iba prebudení a informovaní občania. Vaša ohromujúca odozva bola pre vládu Spojených štátov veľkým šokom a priamo vďaka vášmu úsiliu sa začalo konať. Rakety a bomby v amerických vodách, ktoré som odhalil v AUDIO LISTE č. 15, americké námorníctvo podľa autora odstránilo. Rovnako boli odstránené zbrane pri Britských ostrovoch a na viacerých ďalších miestach sveta. Krutou skutočnosťou však je, priatelia, že sme stále vo veľmi vážnom nebezpečenstve, pretože Sovietsky zväz sa nevzdáva. To znamená, že sa nesmieme vzdať ani vy a ja.

Sovietske námorníctvo teraz nepretržite zápasí a manévruje v snahe znovu zaujať rozhodujúce strategické postavenie na útok, pretože Sovieti podľa autora stále plánujú bezprostredný jadrový útok na našu krajinu. Ak sa mu má zabrániť, treba urobiť dve veci:

Po prvé, treba im zabrániť získať rozhodujúcu výhodu v bojovom postavení, ktorú sa usilujú dosiahnuť na mori prostredníctvom ponoriek.

Po druhé, skutočnosť, že sa Sovietsky zväz pripravuje uvrhnúť svet do termonukleárnej vojny, musí byť úplne odhalená nielen v Amerike, ale na celom svete. Ako som uviedol minulý mesiac v AUDIO LISTE č. 15, trúfalý celosvetový námorný prekvapivý útok, ktorý je údajne takmer pripravený, robí zo Sovietskeho zväzu totálneho nepriateľa každého iného štátu na Zemi. Keď sa to stane známym, vojenské postavenie Ruska bude veľmi nepríjemné.

Aby som vás oboznámil s udalosťami posledných týždňov, moje dnešné tri témy sú:

Téma č. 1 — AUGUSTOVÁ RAKETOVÁ KRÍZA ROKU 1976

Téma č. 2 — MEDZERA V SPRAVODAJSKÝCH INFORMÁCIÁCH SPOJENÝCH ŠTÁTOV A NOVÉ KOLO SOVIETSKYCH PODMORSKÝCH RAKIET

Téma č. 3 — NEVYHLÁSENÁ PONORKOVÁ VOJNA, KTORÁ PRÁVE PREBIEHA

Téma č. 1 — Augustová raketová kríza roku 1976

O sovietskych podmorských raketách obkolesujúcich našu krajinu vie čoraz viac verejných činiteľov, no zatiaľ sa k varovaniu verejnosti priblížil iba jeden.

Na republikánskom celoštátnom zjazde 19. augusta 1976 pozvali Ronalda Reagana na rečnícku tribúnu, aby po prejave prezidenta Forda prijímajúcom nomináciu povedal niekoľko slov. Po osobnom úvode a krátkom komentári k straníckemu programu, ktorý pomáhal vytvoriť, prešiel k tomu, na čo skutočne myslel. Začal, citujem:

> „Ak si môžem vziať chvíľku, nedávno som dostal jednu úlohu. Niekto ma požiadal, aby som napísal list do časovej schránky, ktorú v Los Angeles otvoria o sto rokov počas nášho tristého výročia. Zdalo sa to ako jednoduchá úloha. Navrhli mi, aby som napísal niečo o dnešných problémoch a otázkach, a pustil som sa do toho počas jazdy autom pozdĺž pobrežia, keď som na jednej strane hľadel na modrý Tichý oceán a na druhej na hory. Nemohol som si pomôcť a premýšľal som, či to tam o sto rokov bude také krásne ako v ten letný deň.“

Po niekoľkých slovách o rozličných výzvach pokračoval, citujem:

> „Žijeme vo svete, v ktorom veľmoci proti sebe namierili strašné ničivé rakety — jadrové zbrane, ktoré môžu v priebehu niekoľkých minút doraziť do krajiny protivníka a prakticky zničiť civilizovaný svet, v ktorom žijeme. A zrazu mi to došlo: tí, ktorí si tento list o sto rokov prečítajú, budú vedieť, či boli tieto rakety odpálené. Budú vedieť, či sme zvládli našu výzvu. To, či budú mať slobodu, ktorú sme doteraz poznali my, bude závisieť od toho, čo urobíme tu. Budú sa obzerať späť s vďačnosťou a hovoriť: ‚Vďaka Bohu za tých ľudí z roku 1976, ktorí zabránili strate slobody, ktorí nás aj po sto rokoch udržali slobodných a uchránili náš svet pred jadrovým zničením‘? A ak zlyháme, pravdepodobne si ten list vôbec neprečítajú, pretože hovoril o individuálnej slobode a im nebude dovolené o nej hovoriť ani čítať. Toto je naša výzva.“

Podľa autora nie je náhoda, že Reaganovi pri pohľade na vody pri kalifornskom pobreží prišli na um jadrové rakety. Od 11. augusta sme boli v telefonickom kontakte a keď vyslovil toto varovanie, vedel všetko o údajných sovietskych podmorských raketách. Väčšina poslucháčov však nepochopila, kam mieri, pretože od vlády ani veľkých médií nedostala nijakú inú stopu o sovietskej hrozbe. Osud nášho národa, a teda aj sveta, spočíval počas augusta 1976 v rukách tých, ktorí počuli moje obvinenia a konali.

Stalo sa toto: počas augusta bola vláda Spojených štátov pod rastúcim tlakom ľudí, ako ste vy, z celého sveta. Posielali kópie mojich pások, odovzdávali obvinenia a požadovali konanie. Prvý náznak účinku prišiel 14. augusta 1976, keď som sa dozvedel, že

sovietskemu programu podmorských rakiet pridelili tajný krycí názov. Odstránenie rakiet však stále nebolo schválené a bez tlaku verejnosti sa schváliť nemalo.

Prvý konkrétny krok v augustovej raketovej kríze však nevykonali Spojené štáty, ale Kanada. Kanadské námorníctvo 17. augusta 1976 našlo raketu pri Crescent Beach neďaleko Vancouveru v Britskej Kolumbii, no nedokázalo ju vyzdvihnúť. Premiér Pierre Trudeau, ktorý v tom čase nedostával od americkej vlády spoluprácu, predvolal do Ottawy sovietskeho chargé d'affaires Nikolaja Makarova a požadoval, aby raketu odstránil samotný Sovietsky zväz. A ten ju podľa autora odstránil.

Dňa 25. augusta navštívili oblasť Vancouveru tri sovietske lode — torpédoborce Sposobnyj a Gnevnyj a tanker Ilim. Na jednej z lodí pricestoval kontradmirál Vladimir Varganov, ktorý návštevu „dobrej vôle" použil ako krytie. Nasledujúce popoludnie kanadskí potápači potvrdili, že raketa zmizla.

Veľká Británia medzitým začala vážne konať, aby sa zbavila dvanástich podmorských rakiet a bômb obkolesujúcich Britské ostrovy. Premiér James Callaghan zvolal 18. augusta 1976 o 11.00 londýnskeho času mimoriadne zasadnutie kabinetu. Zúčastnili sa prvý lord admirality, prvý námorný lord a niekoľko veliteľov flotily. Cieľom bolo vypočuť si moje AUDIO LISTY č. 14 a 15, ktoré prišli do Anglicka diplomatickou poštou. Už vedeli, že moje informácie sú podľa autora presné, pretože predchádzajúci deň objavili sovietsku raketu pri Vancouveri. Kráľovské námorníctvo preto nestrácalo čas. Do 27. augusta 1976 boli odstránené všetky rakety okrem jednej a krátko nato aj posledná.

Koncom augusta začali vďaka silnejúcemu tlaku verejnosti konať aj Spojené štáty. Prezident Gerald Ford tentoraz konal samostatne, prehlasoval rockefellerovského agenta Henryho Kissingera a povolil odstránenie sovietskych bômb a rakiet okolo Spojených štátov.

Americké námorníctvo po konečnom uvoľnení rúk konalo rýchlo podľa informácií v AUDIO LISTE č. 15. Do večera 26. augusta 1976 malo odstrániť sedem sovietskych zbraní v našich vodách — šesť rakiet a jednu vodíkovú bombu — a do 31. augusta malo byť celé americké pobrežie vyčistené. Hrozba, ktorú som opísal minulý mesiac, bola podľa autora konečne odstránená pomocou informácií, ktoré som zverejnil.

Vláda všeobecne a armáda osobitne však boli stále pod silným tlakom verejnosti. V domnienke, že sovietska hrozba sa skončila, zvolili techniku, ktorá sa stala vo Washingtone bežnou: „vierohodné popieranie", osobitný druh byrokratickej dvojzmyselnej reči. Zbor náčelníkov štábov a námorníctvo práve dokončili potenciálne nepredstaviteľne nebezpečnú operáciu na odstránenie rakiet. Splnili povinnosť a najmä námorníctvo si zaslúži vďaku, že úlohu vykonalo bez zranení.

Mali by byť oslavovaní ako hrdinovia a celý národ by sa za nimi mal s oprávnenou hrdosťou postaviť. V nočnej more postupného odovzdávania sa Sovietom nazývanej „uvoľnenie napätia" to však podľa autora nefunguje. Dokonca aj vojenskí vodcovia sú tak zviazaní sieťou „jedného sveta", že svoju povinnosť voči sovietskej hrozbe môžu splniť iba tak, že zataja, že ju plnia.

Len čo bola operácia pri našom pobreží dokončená, armáda začala vydávať „vierohodné popretia" mojich obvinení. Dňa 31. augusta 1976 viceadmirál B. R. Inman, úradujúci riaditeľ Obrannej spravodajskej služby, odpovedal na otázku, ktorú virgínsky senátor Harry F. Byrd ml. poslal ministrovi obrany Donaldovi Rumsfeldovi už niekoľko týždňov

predtým. Inmanov list uvádzal argumenty, prečo by sa každá obozretná vláda vrátane ZSSR zrejme zdržala umiestňovania takých rakiet a bômb do našich vôd. Jadrom listu bola veta, citujem:

> „V súčasnosti neexistujú nijaké dôkazy naznačujúce, že Sovieti umiestnili do teritoriálnych vôd Spojených štátov podmorské jadrové zariadenia vrátane rakiet s viacerými hlavicami.“

Technicky admirál Inman podľa autora hovoril pravdu, pretože k 31. augustu 1976, keď list napísal, boli všetky údajné dôkazy — rakety a bomby — odstránené. Pri povrchnom čítaní však list vyvolával dojem, že moje obvinenia nikdy neboli pravdivé.

Podobne mi nasledujúci deň, 1. septembra 1976, napísal generál George S. Brown, predseda Zboru náčelníkov štábov. Pentagon jeho list kopíroval a rozosielal po celom svete. Teraz ho prečítam celý:

> „Vážený Dr. Beter,

bol som upozornený na vašu nedávnu nahrávku, v ktorej tvrdíte, že v pobrežných vodách Spojených štátov boli umiestnené sovietske jadrové hlavice a vodíkové bomby. Tieto tvrdenia som preskúmal a nenachádzam ani štipku pravdy v nijakom z vašich vyjadrení v tejto veci. Dovoľte mi ubezpečiť vás o schopnosti tejto krajiny odhaliť akékoľvek takéto agresívne konanie Sovietskeho zväzu alebo ktorejkoľvek inej svetovej mocnosti.

Sme pripravení vopred posúdiť a komentovať akékoľvek takéto informácie, ktoré v budúcnosti získate a ktoré sa dotýkajú životne dôležitej otázky našej národnej bezpečnosti.

S úctou,

George S. Brown
generál USAF“

Pri povrchnom čítaní Brownov list vzbudzuje dojem, že celý môj príbeh bol podvod. Skutočným kľúčom je však opäť slovo „nenachádzam“ v prítomnom čase. V poslednej vete mi generál Brown navyše signalizoval, že ak získam ďalšie informácie, dvere zostanú otvorené. A keď ku mne list dorazil, ďalšie informácie som už mal, pretože Sovietsky zväz sa podľa autora nevzdával.

Téma č. 2 — Medzera v spravodajských informáciách a nové kolo rakiet

Popoludní 7. septembra 1976 som dostal Brownov list z 1. septembra. Ironicky som sa v ten istý deň dozvedel, že sa práve začína „druhé kolo“ sovietskej podmorskej raketovej krízy. Los Angeles ohrozovali tri nové podmorské rakety a pri San Diegu sa mala opäť nachádzať ďalšia. Brownovi som preto odpovedal:

> „Vážený generál Brown,

dnes som dostal váš list z 1. septembra. Plne rozumiem stanovisku, ktoré teraz zaujímate; iné vlády ho však nezaujali. Poznajú pravdu, poznám ju ja a pozná ju aj prezident Ford. Pravdou je, že počas augusta 1976 bol čiastočne odvrátený prekvapivý sovietsky jadrový útok celosvetového rozsahu.

Nemýľte sa: obrovské budovanie sovietskych jadrových rakiet na súši i na mori na celom svete zostáva jasným a aktuálnym signálom bezprostredného prekvapivého útoku obrovských rozmerov. V roku 1962 sme mali sovietsku raketovú krízu na Kube; v roku 1971 sovietsku raketovú krízu v kanadských a amerických teritoriálnych vodách, ktorá bola zatajená pred americkým ľudom; a teraz, v roku 1976, svet opäť prežíva ďalšiu sovietsku raketovú krízu. Svet sa musí dozvedieť o odvahe prezidenta Forda ako hlavného veliteľa, ktorý minulý mesiac odstránil neuveriteľné prekážky a začal čeliť sovietskej výzve.

Vo svojom liste uvádzate, citujem: ‚Sme pripravení vopred posúdiť a komentovať akékoľvek takéto informácie, ktoré v budúcnosti získate a ktoré sa dotýkajú životne dôležitej otázky našej národnej bezpečnosti.‘

Vzhľadom na to a na naliehavosť situácie vás s úctou žiadam o súkromné stretnutie vo vašej kancelárii počas nasledujúcich desiatich (10) dní. Predložím dôkazy o platnosti všetkých svojich obvinení a za konkrétnych podmienok vás oboznámim s ďalšími strategickými miestami sovietskych jadrových rakiet v našich pobrežných vodách a inde, o ktorých možno neviete a ktoré predstavujú jasné a aktuálne nebezpečenstvo pre našu národnú bezpečnosť.

S úctou,

Peter Beter“

Krátko po doručení môjho doporučeného listu do Pentagonu zavolal námorný kapitán Sidney V. Wright ml. v mene generála Browna, aby zariadil stretnutie. Dohodli sme sa na štvrtok 16. septembra o 15.00 v Brownovej kancelárii. Ako svedok ma sprevádzal spolupracovník. Presne o 15.00 sa začalo stretnutie s generálom Brownom a kapitánom Wrightom, ktorý ho s mojím súhlasom nahrával.

Napriek verejnému postoju, ktorý doteraz musel zastávať, mi Brown povedal, že prehlasoval svoj štáb, aby sa so mnou mohol stretnúť. Hoci mnohé poznámky formuloval veľmi opatrne, rozhovor trval viac než hodinu bez prerušenia, telefonátov alebo ukončenia pre nedostatok času.

Odovzdal som mu osobitnú pásku iba pre jeho uši s údajnými polohami 48 nových rakiet ohrozujúcich Spojené štáty. Do dvoch dní ich americké námorníctvo podľa autora začalo odstraňovať. Brown sa mi zaviazal k trom veciam a ja k jednej. Na splnenie svojho záväzku som mu 17. septembra 1976 poslal doporučený list:

„Vážený generál Brown,

ďakujem vám, že ste mi včera umožnili viac než hodinu rokovať vo vašej kancelárii. Počas rozhovoru som spomenul, že sovietske jadrové zariadenie odstránené zo Seal Harbor v štáte Maine bolo prevezené k leteckej základni Otis na Cape Code v Massachusetts a v čase nášho včerajšieho stretnutia tam stále bolo. Požiadali ste ma o podrobnosti jeho polohy.

Faktom podľa mojich informácií je, že americké námorníctvo začalo zariadenie zo Seal Harbor vyzdvihovať neskoro v sobotu 28. augusta 1976 a popoludní 29. augusta bolo na pláži pripravené na prevoz. Večer ho nákladné auto odviezlo na letisko v Auguste v štáte Maine. Popoludní 30. augusta bolo letecky dopravené z Augusty na základňu Otis na Cape

Code, kde lietadlo pristálo 30. augusta 1976 o 17.13 EDT. Odtiaľ ho previezli na odľahlé miesto na západnej strane Buzzards Bay.

Vyše dvoch týždňov zostalo medzi jednou a dvoma míľami východne od mestečka Marion v Massachusetts, na malom polostrove zakončenom Butler's Point. Súradnice: 41° 42′ 0″ s. š.; 70° 43′ 30″ z. d.

Zbraň zo Seal Harbor tam zostala približne do 22.00 EDT včera, 16. septembra 1976. Menej než šesť (6) hodín po našom stretnutí však miesto opustila. Dnes sa nachádza asi 24 míľ západne od New Londonu v Connecticute, približne na 41° 19′ 0″ s. š.; 72° 31′ 0″ z. d.

Keby som o poslednom presune nevedel, výsledkom by bola ozvena vášho listu z 1. septembra 1976, v ktorom uvádzate, že ‚nenachádzate' dôkazy na podporu mojich obvinení. Váš list bol, samozrejme, napísaný 43 dní po tom, čo som obvinenia prvýkrát vyslovil, a iba niekoľko hodín po tom, čo americké námorníctvo odstránilo všetky sovietske rakety.

S úctou,

Peter Beter"

Priatelia, generál Brown podľa autora pracuje s medzerou v spravodajských informáciách, ktorú vytvoril minister zahraničných vecí Henry Kissinger. Spojenecké spravodajské zdroje mi hovoria, že sa boja niektoré informácie, ktoré dávajú mne, zdieľať s oficiálnou spravodajskou komunitou Spojených štátov, pretože Kissinger ich údajne okamžite odovzdá Sovietskemu zväzu. Veľké časti amerického spravodajského aparátu sú tak nezávislé, že sa necítia zodpovedné ani prezidentovi. Pracujú pod vedením Kissingera, ktorý vďačí za moc štyrom bratom Rockefellerovcom a zároveň má pracovať v záujme Sovietskeho zväzu.

Mnohí spravodajskí pracovníci sú, samozrejme, vlastenecký a lojálni a robia všetko pre ochranu krajiny. Vďaka nim sa Zbor náčelníkov štábov asi pred 90 dňami prvýkrát dozvedel, že Sovieti údajne umiestnili rakety a bomby v amerických vodách. Pre spravodajskú medzeru však nezískal úplné informácie. Dostal ich až po mojom verejnom odhalení minulý mesiac. Keby som ich poskytol súkromne a neurobil z veci verejnú otázku, Kissinger by podľa autora dokázal zablokovať ich odstránenie.

Znaky rastúcej spravodajskej medzery sú podľa autora všade. Pred niekoľkými rokmi sa verilo, že Spojené štáty majú veľký náskok v technológii viacnásobných raketových hlavíc, no už v roku 1971 sa v našich vodách našli sovietske rakety krátkeho doletu s viacerými jadrovými hlavicami, ako som odhalil v AUDIO LISTE č. 14.

Pred niekoľkými rokmi sa od Ruska neočakávala skutočná hrozba v námornom letectve. V júli 1976 však prvá sovietska lietadlová loď Kyjev vplávala cez Bospor do Stredozemného mora, čím podľa autora otvorene porušila Montreuxský dohovor z roku 1936. Namiesto malých zavalitých lietadiel, ktoré očakával Pentagon, nesie moderné stroje porovnateľné s americkými F-4 Phantom a navyše schopné kolmého vzletu. Sovieti budujú najmenej štyri ďalšie lode triedy Kyjev. Prvá sa teraz nachádza v Severnom mori, aby posilnila sovietske letectvo, ktoré je v tej oblasti slabinou.

Vojenskú filozofiu uvoľnenia napätia mi vysoký vojenský predstaviteľ vyjadril slovami, citujem: „Sledujeme, čo robia oni, oni sledujú, čo robíme my, a to je dobré. Zabraňuje to

chybným odhadom.“ To však znamená, že hráme nepretržitú vojnovú hru so všetkými životmi v stávke. Pre spravodajskú medzeru nemožno chybnému odhadu zabrániť; stáva sa nevyhnutným a s ním aj TERMOJADROVÁ VOJNA.

Téma č. 3 — Nevyhlásená ponorková vojna

Včera 24. septembra 1976 predniesol minister námorníctva J. William Middendorf II. veľmi dôležitú správu na mediálnom obede Americkej bezpečnostnej rady v Army-Navy Clube vo Washingtone. Hovoril o veciach, na ktoré by mal byť upozornený každý Američan, no veľké médiá to považovali za neudalosť. Baltimore Sun a Washington Star uverejnili články o úlomkoch prejavu, no minuli jeho základný význam. Washington Post, New York Times a ostatné veľké médiá nepovedali nič. Ďalší pokus varovať Američanov bol podľa autora umlčaný.

Na opačnej strane sveta však Radio Australia venovalo Middendorfovmu prejavu zaslúženú pozornosť a pochopilo podstatu. Dnes ráno o 8.00 EDT vysielalo, citujem:

> „Minister námorníctva pán William Middendorf vo Washingtone varoval, že rastúca sila sovietskeho námorníctva vytvorila pre Spojené štáty núdzovú situáciu. Povedal tiež, že dôraz Sovietskeho zväzu na civilnú obranu predstavuje ďalší hrozivý trend.

Pán Middendorf uviedol, že Sovietsky zväz má dnes 345 ponoriek, z ktorých mnohé sú na jadrový pohon a vyzbrojené raketami schopnými zasiahnuť každé mesto v Spojených štátoch. Naproti tomu Spojené štáty majú iba 169 ponoriek. Pán Middendorf povedal, že dôkazom ďalšej hrozivej zmeny pre blízku budúcnosť je vývoj 40 000-tonových sovietskych lietadlových lodí triedy Kyjev, pričom ďalšie štyri sú údajne vo výstavbe. Kým Sovietsky zväz vyrába ponorky a vojnové lode míľovými krokmi, americké námorníctvo sa za posledných šesť rokov takmer zmenšilo na polovicu, na 474 lodí.“

Volá minister námorníctva „vlk“ bez dôvodu? Tvrdím, že nie, keď vieme to, čo vieme. Podľa medzinárodného práva je zamínovanie prístavov iného štátu vojnovým aktom. Sovietsky zväz už podľa autora vnikol do našich teritoriálnych vôd nielen s mínami, ale s vodíkovými bombami a jadrovými raketami s viacerými hlavicami. My sme okolo Sovietskeho zväzu podobné zbrane neumiestnili, takže sovietske kroky sú vojnovými aktmi a čistou agresiou.

V čase, keď vyslovujem tieto slová, prebieha podľa autora vo vodách okolo našej krajiny nevyhlásená ponorková vojna medzi Sovietskym zväzom a Spojenými štátmi. Zatiaľ je v štádiu sovietskeho manévrovania na útok; Sovieti majú pri Spojených štátoch takmer polovicu ponorkovej flotily. Našou výzvou je zabrániť eskalácii do totálnej vojny, ktorú majú plánovať. Musíme pochopiť, čomu čelíme.

Ako som vysvetlil pred niekoľkými mesiacmi v AUDIO LISTE č. 13, VOJNA SA NESTANE LEN TAK. Plánujú a zámerne ju spúšťajú tí, pre ktorých je túžba po moci dôležitejšia než životy druhých. Sprisahania a zrady sú pri tom bežné. Hrozba sovietskeho jadrového útoku je podľa autora priamo spojená s trojstranným bojom o moc: na jednej strane Rockefellerovci, na druhej Sovietsky zväz a uprostred Henry Kissinger, slúžiaci obom stranám.

Štyria bratia Rockefellerovci podľa autora desaťročia zrádzali a využívali americký ľud hospodársky, politicky i vo vojnách na vlastné obohatenie a rozšírenie moci. Osobitne spolupracovali so Sovietskym zväzom. Ten ich teraz zrádza a obrovskú vojenskú moc

vybudovanú s rockefellerovskou pomocou sa snaží využiť na okamžité získanie svetovej nadvlády.

Henry Kissinger bol 20 rokov kľúčovým rockefellerovským agentom v rockefellerovsko-sovietskom spojenectve a v posledných rokoch výhradným — opakujem, výhradným — rokovateľom so Sovietmi v mnohých citlivých oblastiach za zatvorenými dverami. Kissinger však vidí nápis na stene. Vie, že Nelson Rockefeller sa pokúša odsunúť prezidenta Forda a prevziať moc. Keby sa to stalo, Rockefeller by bol na dosah diktatúry, po ktorej dlho túžil, a Kissinger by pre bratov Rockefellerovcov prežil svoju užitočnosť. Pre svoje vedomosti by sa stal nebezpečnou príťažou.

Kissinger sa podľa autora priklonil k Sovietskemu zväzu, ktorý považuje za budúceho víťaza. Nielenže vytvoril spravodajskú medzeru, ale svojím jedinečným postavením zatajoval kritické informácie dokonca aj pred štyrmi bratmi Rockefellerovcami. Vyjednal dohodu o „JADROVEJ BEZPEČNEJ ZÓNE“ v prospech Rockefellerovcov v plánovanej vojne, no zároveň sa mal s Kremľom sprisahať na sovietskej zrade, ktorá teraz prebieha.

Vojenská hrozba úzko súvisí s politickými manévrami v Spojených štátoch. Nelson Rockefeller chce aj v tejto neskorej chvíli čo najrýchlejšie odstrániť Forda v nádeji, že nebezpečnú situáciu využije vo vlastný prospech. Finančný škandál proti Fordovi, ktorý mal pripravený už mnoho mesiacov, sa začal vyšetrovaním prezidenta Úradom osobitného prokurátora pre Watergate. Sovietska hrozba je však reálna, času je málo, a preto, ako Nelson Rockefeller opakuje: „Môže sa stať čokoľvek.“

Keď sa Nelson Rockefeller zmocní prezidentskej moci, môže vyhlásiť „národnú núdzu“ pre raketovú hrozbu a aktivovať diktátorské kontroly vo výkonnom nariadení č. 11921, o ktorom som hovoril v AUDIO LISTE č. 14. Na tom nič nemení zákon, ktorý Ford podpísal 14. septembra 1976 a ktorý bol niekde nepravdivo vykresľovaný ako odstránenie núdzových právomocí prezidenta.

Sovietske vojenské sily sú medzitým podľa autora rozmiestňované do útočných pozícií. V Európe je pri hraniciach so Západným Nemeckom a Rakúskom vyše 4 000 sovietskych tankov. Námorné a obojživelné sily sú pripravené v Baltickom a Severnom mori. Najhrozivejšie je však rozmiestnenie ponoriek okolo Spojených štátov.

V posledných dňoch sa sovietske ponorky údajne hrnú na bojové stanovištia pri východnom, západnom a mexickom pobreží. K dnešnému dňu, 25. septembru 1976, má byť v postavení najmenej 142 sovietskych ponoriek, zoradených v presných rozostupoch pri východnom a západnom pobreží a sústredených najmä v Mexickom zálive. Ich počet je takmer rovnaký ako celá americká ponorková flotila, ktorá je rozptýlená po svete.

Veľkou sovietskou výhodou je schopnosť námorného velenia nepretržite komunikovať s ktoroukoľvek alebo so všetkými ponorkami. Americké námorníctvo sa takú schopnosť vyše desať rokov pokúša získať cez PROJEKT SEAFARER, ktorý bol opakovane zmarený. Sovietsky systém má byť ešte pokročilejší a umožňuje ponorkám koordinovane reagovať na zmeny plánov.

Väčšina ponoriek na bojových stanovištiach je pripravená priamo sa zapojiť do boja. Niektoré však stále rozmiestňujú rakety pri našom pobreží. Sovieti na to majú osobitný malý, veľmi obratný typ ponorky schopný pôsobiť v plytkej vode a tesných priestoroch. Rakety sú malé pre krátky dolet a satelitné navádzanie. Trup ponoriek má povrch pohlcujúci sonarové signály namiesto ich odrazu a pomalým pohybom nevytvárajú hluk

zachytiteľný pasívnym sonarom. Vďaka podrobným informáciám údajne poskytnutým Kissingerom tak Sovieti zmenili naše sonarové siete na ďalšiu Maginotovu líniu.

Od AUDIO LISTU č. 15 mali byť ďalšie rakety a bomby rozmiestnené aj inde vo svete. K 21. septembru 1976 obkolesovalo Britské ostrovy 23 nových podmorských rakiet. V ten deň som úplné informácie odovzdal britskej spravodajskej službe, aby Kráľovské námorníctvo mohlo znovu konať.

Inde sa situácia zásadne nezmenila s výnimkou Latinskej Ameriky. Minulý mesiac ju ešte podmorské rakety neohrozovali, no teraz má Mexiko šesť rakiet v pobrežných vodách; Britský Honduras, Honduras a Guatemala po jednej; pri Kostarike sú tri. Pôvodnú raketu zo severu Panamského prieplavu americké námorníctvo odstránilo, no Sovieti mali umiestniť tri nové južne od prieplavu v Panamskom zálive:

7° 52′ 20″ s. š.; 79° 35′ 22″ z. d.

18° 19′ 24″ s. š.; 78° 58′ 12″ z. d.

7° 57′ 17″ s. š.; 78° 37′ 54″ z. d.

Jedna raketa má byť pri Suriname, dve pri Ekvádore, dve pri Peru, tri pri Čile a po dve pri Argentíne a Brazílii.

Jadrové rakety v Guyane, predtým pri letisku Atkinson pri Georgetowne a potom presunuté na juh, mali byť opäť premiestnené mierne na sever a západ na 5° 29′ 33″ s. š.; 58° 55′ 53″ z. d. Severozápadne od Georgetownu má byť zásobovacia raketová základňa pre sovietske ponorky na 6° 56′ 24″ s. š.; 58° 25′ 27″ z. d.

Ponorky sa majú zásobovať jadrovými raketami aj na staniciach na Kube a v Nikaragua. Na Kube je údajný jadrový sklad pri severnom pobreží severozápadne od Camagüey na 22° 7′ 37″ s. š.; 78° 21′ 32″ z. d. Donedávna boli v betónových silách pod morom na severnom a južnom pobreží Kuby aj útočné rakety pripravené zasiahnuť juh Spojených štátov a Panamský prieplav, no tie mali byť odstránené. V Nikaragua má byť jadrový sklad na východnom pobreží na 12° 49′ 42″ s. š.; 83° 50′ 45″ z. d.

Dňa 16. septembra som generálovi Brownovi odovzdal zoznam 48 nových miest v okolí Spojených štátov, kde mali byť počas prvých dvoch septembrových týždňov umiestnené rakety a bomby. O dva dni ich námorníctvo rýchlo vyzdvihovalo a už takmer všetky odstránilo. My však vyzdvihneme jednu a Sovieti položia ďalšiu.

Od stretnutia s Brownom mali Sovieti rozmiestniť sedem ďalších rakiet. Do včerajšieho popoludnia námorníctvo našlo a odstránilo dve — severovýchodne od Vero Beach a juhovýchodne od Jacksonville na Floride.

K dnešnému dňu zostávajú štyri z ďalších piatich:

Pri Miami na Floride: 25° 19′ 0″ s. š.; 80° 12′ 50″ z. d.

Na juhozápadnom konci Pamlico Sound v Severnej Karolíne: 35° 4′ 20″ s. š.; 76° 30′ 20″ z. d.

Na severovýchodnom konci Pamlico Sound, asi 20 míľ južne od Kitty Hawk: 35° 40′ 0″ s. š.; 75° 38′ 50″ z. d.

Pri Valdeze na Aljaške: 60° 51′ 50″ s. š.; 147° 5′ 0″ z. d.

Ďalšia bola umiestnená v nedeľu večer 20. septembra 1976 pri Bloodsworth Island v Chesapeackom zálive na 38° 12′ 25″ s. š.; 76° 11′ 55″ z. d., ale teraz ju odstraňujú.

Raketa pri Bloodsworth Island je osobitný prípad. Najprv však treba spomenúť nový trik, ktorým sa Sovietsky zväz údajne snaží zmiasť námorníctvo dostatočne dlho, aby znovu rozmiestnil dosť rakiet na útok. Na niektorých vyčistených miestach umiestňuje nové rakety veľmi blízko pôvodnej polohy. Keď sa hlásenie zapíše do hlavnej mapy námorníctva, všimne sa zhoda s miestom odstránenej rakety a prirodzeným predpokladom bude, že nové hlásenie iba opakuje staré a je neaktuálne. Nová raketa by tak zostala nepovšimnutá. Sovieti ju však umiestnia dostatočne ďaleko, aby ju bez úplne nového prehľadania oblasti nebolo možné nájsť.

Približne včera napoludnie som podľa autora mohol potvrdiť dve nové rakety takto umiestnené na starých miestach: pri Gulfporte v Mississippi na 30° 17′ 20″ s. š.; 89° 18′ 25″ z. d.; a pri Mobile v Alabame na 30° 38′ 40″ s. š.; 87° 59′ 0″ z. d. Obe miesta sú takmer totožné s tými, ktoré som Brownovi uviedol 16. septembra a ktoré boli do 21. septembra vyčistené.

Malá raketonosná ponorka mala raketu pri Bloodsworth Island, približne medzi Baltimorom a Norfolkom, umiestniť v nedeľu 20. septembra o 22.30 EDT a potom zamieriť na juh k Norfolku. Nasledujúce ráno, v pondelok 21. septembra o 10.00, bola s najmenej jednou ďalšou termonukleárnou zbraňou pri ústí Chesapeackého zálivu, no zastavila sa a predstierala nečinnosť na dne. Mala ležať asi 10 míľ severovýchodne od Norfolku na 37° 6′ 20″ s. š.; 76° 7′ 10″ z. d.

Po získaní tejto informácie som okamžite zavolal do Brownovej kancelárie a odovzdal ju kapitánovi Sidneymu V. Wrightovi ml. Americké námorníctvo tak podľa autora dostalo príležitosť chytiť sovietsku raketonosnú ponorku pri čine. Kým budete počúvať túto pásku, raketa pri Bloodsworth Island bude vďaka prebiehajúcej akcii odstránená, no v čase nahrávky je ponorka stále na mieste.

Ponorka tam podľa autora zostane s nákladom hromadného ničenia, kým ju námorníctvo nevytiahne, pretože sa stala hrobkou posádky. V pohonnom zariadení sa niečo pokazilo a sovietska posádka zomrela. Ponorka stále naplnená jadrovými zbraňami sa zmenila na obrovskú mínu vo vodách pri najväčšom sústredení amerického námorníctva a zostane ňou, kým ju námorníctvo neodstráni.

Priatelia, hrozba vojny zo Sovietskeho zväzu nikdy nebola taká veľká a bezprostredná ako teraz. Stále som však pevne presvedčený, že aj dnes možno zabrániť streleckej vojne. Náš osud zostáva vo VAŠICH rukách. Viac než kedykoľvek predtým verím, že americký ľud, keď sa dozvie pravdu, dokáže úlohu splniť.

Kongresmani a senátori píšu prezidentovi Fordovi či Henrymu Kissingerovi a nedostávajú uspokojivé odpovede. VY ste však otvorili dvere komunikácii medzi generálom Georgeom S. Brownom, ktorý stojí na čele vojenského aparátu, a mnou. Z celého srdca vám ďakujem.

Teraz vás prosím, aby ste sa rovnakým spôsobom postavili za generála Browna. Je to nesmierne dôležité, pretože Brown, obmedzený spravodajskou medzerou vytvorenou Kissingerom, čelí vo federálnej vláde mnohým nepriateľským silám, ktoré podľa autora na rozdiel od neho nie sú lojálne Spojeným štátom.

Hneď po vypočutí pásky, PROSÍM, pošlite generálovi Brownovi list, telegram alebo Mailgram s vyjadrením podpory. Z hľadiska jeho kariéry si vyžadovalo veľkú odvahu, aby sa so mnou vôbec stretol, no trval na tom napriek odporu štábu. Pod Brownovým velením a so súhlasom prezidenta Forda ako hlavného veliteľa námorníctvo konalo a zatiaľ podľa autora odrazilo plánovaný prekvapivý jadrový útok sovietskeho námorníctva.

Listy a telegramy posielajte na adresu:

General George S. Brown
Chairman of the Joint Chiefs of Staff
Washington, D.C. 20301

Poďakujte mu za stretnutie so mnou, za konanie a povedzte mu, že stojíte za ním. Tak môžete posilniť jeho postavenie proti tým, ktorí by radšej videli nečinnosť alebo úplnú kapituláciu pred Sovietskym zväzom. Pamätajte: VÁŠ HLAS SA POČÍTA.

Ak nám Boh dá čas a múdrosť, verím, že vojnu, ktorá je tak blízko, možno stále odvrátiť. Nebol by som však čestný, keby som vás nevyzval prijať opatrenia na vlastnú ochranu pre prípad vojny.

Sovietsky zväz má rozsiahly program civilnej obrany, ktorý mu má umožniť prežiť jadrovú vojnu. V Spojených štátoch sa podobné prípravy neurobili okrem takzvaného Federal Relocation Arc — siete 96 prakticky voči bombám odolných podzemných miest, v ktorých môžu mnohí vládni predstavitelia, ktorí nás podľa autora zradili do vojny, všetko prečkať v bezpečí a pohodlí. My ostatní, považovaní za postrádateľných, sme ponechaní sami na seba.

Takmer pred dvoma rokmi som s výhľadom na túto situáciu nahral svoju prvú pásku pre AUDIO BOOKS, INC. s názvom „AKO SA CHRÁNIŤ POČAS PRICHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ KRÍZY A TRETEJ SVETOVEJ VOJNY“. Presný časový plán a niektoré podrobnosti sa odvtedy zmenili pre neočakávané prekážky a neúspechy štyroch bratov Rockefellerovcov vrátane sovietskej zrady, no opatrenia, ktoré som vtedy navrhoval, by som na ochranu vás a vašej rodiny odporučil aj dnes.

Dobre informovaní ľudia, ktorí z vlastných zdrojov vedia, že moje dnešné varovania sú správne, si podľa autora práve teraz pripravujú protibombové kryty pre prípad najhoršieho. Ako som však povedal na konci prvej pásky, to, čo môžeme dosiahnuť individuálne, je jedna vec, a to, čo dokážeme spoločne, je celkom iná. Práve tam spočíva moja skutočná nádej. Teraz spolupracujeme na záchrane našej milovanej krajiny.

Ak budeme pokračovať bez straty odvahy a všetci ukážeme obrovskú podporu generálovi Brownovi, mám pocit, že to dokážeme. Možno to znie príliš dobre na to, aby to bola pravda — ale tak kedysi znel aj pojem SLOBODY, z ktorého pred 200 rokmi vznikli Spojené štáty americké.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

KONIEC AUDIO LISTU č. 16

Peter David Beter – Audio list č. 17
26. októbra 1976

Redakčná poznámka
Nasledujúci text je úplným slovenským prekladom historického vystúpenia Dr. Petra Davida Betera. Jeho tvrdenia o tajných vojenských operáciách, politike, spravodajských službách, chemických či biologických zbraniach a zdravotných udalostiach predstavujú autorov dobový výklad a nie sú tu prezentované ako nezávisle overené fakty.

Úvod
Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 26. októbra 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 17.

Pred štyrmi mesiacmi som v mesačnom AUDIO LISTE č. 13 informoval o prítomnosti sovietskej jadrovej zbrane v Seal Harbor v štáte Maine, umiestnenej tak, aby mohla zničiť letné sídla Davida a Nelsona Rockefellerovcov. Vládcovia Sovietskeho zväzu sa pustili do úplnej zrady svojich dlhoročných spojencov, štyroch bratov Rockefellerovcov; a posledné štyri mesiace nás zviera „sovietska raketová kríza roku 1976“ – skutočnosť, o ktorej väčšina Američanov stále nevie. Mesiac pred začiatkom tejto krízy, v máji 1976, som odhalil rýchlo narastajúce obavy istých správcov kľúčových nadácií ovládaných Rockefellerovcami, že takáto sovietska zrada je bezprostredná.

Pred viac než polstoročím vznikol záväzok vytvoriť kolektivistickú vládu jedného sveta, ktorej mala vládnuť hŕstka bohatých a nesmierne mocných jednotlivcov. Tomuto úsiliu, ktoré sa už dávno vykryštalizovalo do rockefellerovsko-sovietskeho spojenectva, pomáhali a napomáhali správcovia skupiny nadácií ovládanej Rockefellerovcami. Otvorili však Pandorinu skrinku a vypustili sily, ktoré už nedokážu ovládať. Niektorí správcovia si to uvedomovali ešte predtým, ako sa sovietska zrada skutočne začala. Gang štyroch – štyria bratia Rockefellerovci – tomu však nedokázal uveriť, kým námorníctvo Spojených štátov nenašlo vodíkovú bombu v Seal Harbor.

Teraz už bez akýchkoľvek pochybností vedia, že proti nim – a zároveň proti nám ostatným – prebieha sovietska zrada. Bratia Rockefellerovci sa však stále nepoučili. Naďalej si myslia, že sa so sovietskymi spojencami môžu vrátiť k bežnej spolupráci na ich spoločnom programe ovládnutia sveta. Sovietsky zväz v tejto chvíli robí všetko pre to, aby tento falošný dojem podporil, ale ide výhradne o taktiku. Moje odhalenia v mesačných AUDIO LISTOCH č. 14 a 15 pripravili Sovietsky zväz o moment prekvapenia, a preto sa Rockefellerovcov pokúša znovu uspať, aby ich mohol o niečo neskôr úspešne odstrániť.

Sovieti navyše nečakali, že ich prichytia pri ukladaní podmorských rakiet určených na prekvapivý útok. Keďže ich odhalili a ich rakety boli v auguste a septembri odstránené, teraz postupujú s mimoriadnou opatrnosťou. Spojenectvo štyroch bratov Rockefellerovcov so Sovietskym zväzom teda nateraz funguje, no už je to falošné spojenectvo. Sovietski vládcovia iba vyčkávajú, sledujú situáciu a pripravujú sa na ďalšiu príležitosť odstrániť Rockefellerovcov a uchvátiť celý svet pre seba.

Medzitým na vás a na mňa opäť spoločne útočia Rockefellerovci a Sovietsky zväz. Bratia v márnej snahe zachrániť si vlastné životy zjednávajú životy miliónov z nás. Spojené štáty a Kanadu v tejto chvíli znovu obkľučujú sovietske podmorské rakety a hliadkujúce ponorky; od piatka 1. októbra 1976 sa však rakety už neodstraňujú!

Dnešné témy sú:

Téma č. 1 – ČERVENÝ PIATOK A KAMPAŇ ZA ZNIČENIE GENERÁLA GEORGEA S. BROWNA

Téma č. 2 – ZATAJOVANIE CHEMICKEJ VOJNY, KTORÁ ÚDAJNE PREBIEHA, POD ZÁMIENKOU PRASACEJ CHRÍPKY

Téma č. 3 – FANTÓMOVÉ VOĽBY ROKU 1976

Téma č. 1 – Červený piatok a kampaň za zničenie generála Georgea S. Browna
Minulý mesiac som v mesačnom AUDIO LISTE č. 16 zhrnul udalosti, ktoré sa v sovietskej podmorskej raketovej kríze odohrali od nahratia AUDIO LISTU č. 15 začiatkom augusta. Ako som uviedol, generál letectva George S. Brown, predseda Zboru náčelníkov štábov, dovtedy zohrával rozhodujúcu úlohu pri zabránení sovietskemu prekvapivému útoku na Spojené štáty, a to vďaka krokom amerických ozbrojených síl pod jeho velením. V auguste získal od prezidenta Forda ako hlavného veliteľa súhlas na vyhľadanie a odstránenie sovietskych podmorských rakiet z našich pobrežných vôd. Bol to pozoruhodný úspech, pretože Ford musel pri vydaní tohto rozkazu prehlasovať rockefellerovského agenta Henryho Kissingera!

Pomocou navigačných súradníc, ktoré som zverejnil na augustovej nahrávke, dokázalo námorníctvo Spojených štátov v druhej polovici augusta odstrániť všetky sovietske rakety z našich teritoriálnych vôd. Dňa 1. septembra 1976, keď sa hrozba považovala za skončenú, mi generál Brown napísal široko medializovaný list, ktorý navonok moje obvinenia odmietal, v skutočnosti však medzi nami otvoril cestu ku komunikácii.

Dňa 7. septembra som získal informácie o novej vlne rakiet, ktoré Sovieti ukladali. Napísal som generálovi Brownovi so žiadosťou o stretnutie a 16. septembra 1976 som sa s ním stretol v jeho kancelárii v Pentagóne na viac než hodinu. Počas stretnutia som mu odovzdal navigačné súradnice 48 nových sovietskych rakiet, ktoré z miest v našich teritoriálnych vodách ohrozovali Spojené štáty a Kanadu – a on opäť nariadil námorníctvu Spojených štátov, aby ich okamžite začalo odstraňovať. Ako som však varoval minulý mesiac, Sovietsky zväz sa nevzdáva; a generál Brown navyše čelí hroznému odporu VNÚTRI federálnej vlády! Preto som vás požiadal, aby ste vyjadrili generálovi Brownovi podporu a posilnili tak jeho pozíciu v prospech našej krajiny.

Teraz môžete začať chápať prečo. Dňa 17. októbra 1976 unikli do tlače, týždeň pred plánovaným zverejnením, vybrané úryvky z rozhovoru s generálom Brownom. Tieto výroky vytrhnuté z kontextu vyvolávali dojem, že generál Brown znevažuje niektorých našich spojencov; okamžite sa ocitol uprostred búrky polemík. Generála Browna teraz kritizujú za výroky zo šesť mesiacov starého rozhovoru, ktorý vtedy odmietli publikovať, no teraz sa zázračne vynoril! Istí jednotlivci zariadili zverejnenie príbehu práve teraz ako nepriamy spôsob útoku, ktorý zakrýva skutočnosti. Skutočným dôvodom úsilia zbaviť sa ho je jeho oddanosť obrane našej krajiny.

To, čo sa teraz deje generálovi Brownovi, je vo Washingtone bežnou praxou. Zmyslom je nájsť na niekoho čokoľvek, čo možno prostredníctvom médií vykresliť v zlom svetle, a založiť to do jeho spisu na budúce použitie. Takto je vždy naporúdzi temný mrak, ktorý sa neskôr môže použiť na vydieranie, zničenie alebo zastrašenie človeka.

V prípade generála Browna mu tento konkrétny mrak pripravil nik iný než jeho nadriadený, minister obrany Donald Rumsfeld, ktorý bol kontaktnou osobou CIA v Bielom dome a podľa autora je aj teraz operatívcom CIA.

Minulú jar nakreslil istý politický publicista a karikaturista Rumsfeldovu karikatúru a Rumsfeld mu zavolal s otázkou, či by mohol dostať originál. Publicista súhlasil a zároveň sa dohodli, že Rumsfeld presvedčí Browna, aby mu poskytol rozhovor. Rozhovor sa vtedy, pred šiestimi mesiacmi, nepoužil. Neobjavil sa ani o dva mesiace neskôr, keď Senát generála Browna intenzívne vypočúval pri rozhodovaní o jeho potvrdení na druhé dvojročné obdobie vo funkcii predsedu Zboru náčelníkov štábov. Teraz, po tom, čo vyše dvoch mesiacov pomáhal zabrániť termonukleárnej vojne tým, že si plnil povinnosť, sa však Brown ocitol v problémoch.

Bratia Rockefellerovci sa zúfalo usilujú napraviť vzťahy so Sovietskym zväzom a rozhodli sa, že súčasťou ceny za obnovenie takzvaného uvoľňovania napätia musí byť Brownov odchod. Polemika, ktorá ho teraz obklopuje, sa má stupňovať, až kým neodstúpi, nebude odvolaný alebo nestratí svoj vplyv a dôveryhodnosť. Na rozdiel od toho, ako to vyzerá, podľa autora to vôbec nesúvisí s voľbami.

V tejto situácii je dôležitejšie než kedykoľvek predtým, aby ste generálovi Brownovi prejavili podporu. Jeho nepriatelia sa ho snažia zraziť v boji, ktorý musí viesť s oboma rukami zviazanými za chrbtom. Keby verejne prezradil jediné slovo o sovietskej raketovej kríze a svojej úlohe v boji proti nej – teda o skutočných dôvodoch svojich súčasných problémov –, generála Browna by mohli okamžite odvolať, postaviť pred vojenský súd a uväzniť! Za to, že by prehovoril, by bol odmenený osobnou katastrofou; a hlavné médiá ovládané gangom štyroch bratov by potom naplno spustili kampaň na zdiskreditovanie všetkého, čo by povedal, aby mu nikto neveril. Rovnako, keby bol začiatkom roka schválený senátny návrh zákona č. 1, ktorý presadzoval minister spravodlivosti Levi, aj ja by som mohol byť uväznený za to, že vám hovorím pravdu o sovietskych raketách namierených na vás. Priatelia, tieto informácie sú označené ako „prísne tajné“ nie preto, že by vláda chcela niečo zatajiť pred Sovietmi – tí predsa vedia o svojich vlastných útočných zbraniach uložených v našich vodách všetko. Vláda chce držať v nevedomosti VÁS – na svoju ochranu, nie na vašu!

Aj keď ste už generálovi Brownovi napísali a vyjadrili mu podporu, naliehavo vás žiadam, aby ste to urobili znova listom, telegramom alebo službou Mailgram. Môj dobrý priateľ, priemyselník pán Edward Durell z Berryville vo Virgínii, nabáda svojich spolupracovníkov, aby napísali členom Kongresu a vyjadrili podporu generálovi Brownovi, pričom kópiu každého listu majú poslať na adresu:

General George S. Brown
Chairman, Joint Chiefs of Staff
Grant Avenue, Fort Myer
Arlington, Virginia 22211

Myslím si, že je to vynikajúci návrh, a naliehavo vás žiadam, aby ste urobili to isté. Možno budete chcieť napísať aj obom svojim senátorom a kópie poslať generálovi Brownovi. List jednoducho adresujte:

Congressman (alebo Senator) taký a taký
House (alebo Senate) Office Building
Washington, D.C. … PSČ je:

20515 pre House Office Building,
20510 pre Senate Office Building.

Priatelia, polemika okolo generála Browna je iba najviditeľnejšou časťou hrozného zvratu v osude našej krajiny, ku ktorému došlo tento mesiac. Zlomovým bodom bol 1. október 1976, „ČERVENÝ piatok“ pre Spojené štáty americké. V ten deň prezident Gerald Ford podľahol tlaku rockefellerovsko-sovietsko-kissingerovského tímu.

Dňa 1. októbra 1976 sa odohrali dve úzko súvisiace udalosti.

Prvou bolo zverejnenie článku vo Washington Post, a to od nikoho menšieho než Woodwarda a Bernsteina, podľa ktorého bolo vyšetrovanie prezidenta Forda osobitným prokurátorom pre aféru Watergate – citujem – „vážne“. Článok s veľkými titulkami otriasol burzou, kde sa šírili fámy, že Ford sa chystá odstúpiť. Najdôležitejšie však bolo, že samotný Ford dostal jasný signál: ak nebude hrať podľa Rockefellerovcov, čaká ho rýchle politické zničenie. Nelson Rockefeller pôvodne zariadil vyšetrovanie Forda súvisiace s Watergate ako prostriedok na jeho vytlačenie z úradu a na dosadenie seba samého do pozície „úradujúceho prezidenta“ podľa 25. dodatku Ústavy. V dôsledku sovietskej raketovej krízy však tento scenár zavrhli a vyšetrovanie prokurátora pre Watergate namiesto toho použili na vyvíjanie tlaku na iný účel.

Tento iný účel súvisel s druhou významnou udalosťou Červeného piatka 1. októbra – návštevou sovietskeho ministra zahraničných vecí Andreja Gromyka v Bielom dome! Podľa správ prijali Gromyka v Bielom dome najchladnejšie od chvíle, keď sa Ford stal prezidentom – a niet sa čo čudovať. Keď Gromyko neskôr novinárom povedal, že s Fordom – citujem – „hovorili o najzásadnejších otázkach“, myslel to smrteľne vážne. Nemal na mysli rokovania SALT ani Blízky východ, ale hrozbu vojny medzi Sovietskym zväzom a Spojenými štátmi.

Keď som minulý mesiac, 25. septembra, nahrával mesačný AUDIO LIST č. 16, námorníctvo už odstránilo prakticky všetky rakety z druhej sovietskej vlny podmorských rakiet, ktorých polohy som generálovi Brownovi oznámil na našom stretnutí 16. septembra. Sovieti však už začínali ukladať tretiu vlnu týchto rakiet pomocou miniponoriek na kladenie rakiet, ktoré som opísal minulý mesiac a ktoré sú špeciálne skonštruované tak, aby unikli našim pobrežným sonarovým obranným systémom.

K 25. septembru odpočívala jedna z týchto sovietskych miniponoriek na dne Chesapeake Bay pri Norfolku vo Virgínii. Nehoda zabila posádku, a tak tam miniponorka ležala ako obrovská jadrová mína v amerických vodách a čakala, kým ju námorníctvo vytiahne. Vyše 142 sovietskych ponoriek bolo medzitým rozmiestnených v útočných pozíciách pozdĺž východného, západného a pobrežia Mexického zálivu Spojených štátov. Počas posledných septembrových dní pribúdali náznaky, že sovietska raketová kríza môže skutočne prepuknúť na verejnosť, aby ju všetci videli – presne tak, ako sa podľa autora musí stať, ak sa majú zastaviť sovietske plány na celosvetový jadrový útok.

Napríklad v prejave, ktorý som spomenul minulý mesiac a ktorý 24. septembra predniesol minister námorníctva William Middendorf, sa slovo „núdzová situácia“ použilo trikrát na opis našej vtedajšej námornej situácie. Prejav sa skončil slovami, citujem:

> „Dnes nám záleží na budúcnosti. Zlovestné slová admirála Gorškova a chladná oceľ jeho lodí nám hovoria, že už teraz sme v núdzovej situácii. Treba niečo urobiť. Hrozba

je skutočná a voľba je na nás. Musíme prijať správne rozhodnutia teraz, kým nám zostáva týchto niekoľko vzácnych chvíľ slobody, alebo byť pripravení znášať následky.“

Dňa 27. septembra 1976 potom norfolkské noviny Virginia Ledger-Star uverejnili článok reportérov Garlanda Bradshawa a Jacka Kestnera, ktorí 23. septembra odleteli do Washingtonu, aby so mnou urobili rozhovor o mojich tvrdeniach týkajúcich sa sovietskych podmorských rakiet. Článok urobil presne to, čo má čestná žurnalistika robiť. Čitateľom Ledger-Star oznámil, že obviňujem Sovietsky zväz z ukladania útočných jadrových zbraní v našich teritoriálnych vodách, a urobil to spravodlivo a objektívne. Autori sa nepokúšali presvedčiť čitateľov, aby mojim tvrdeniam verili alebo neverili, ale zahrnuli dostupné podkladové informácie oboch strán z vlastných zdrojov. Dôležité bolo, že Ledger-Star o mojich tvrdeniach informoval korektne publikum, ktoré možno v týchto veciach považovať za odborné, keďže oblasť Norfolku je najväčším sústredením námorných síl v Spojených štátoch.

Áno, veci začínali vychádzať na povrch – potom však prišiel Červený piatok 1. októbra. Prezident Ford a poradca Bieleho domu William Hyland sa stretli s Gromykom, Henrym Kissingerom a Kissingerovým poradcom na ministerstve zahraničných vecí Helmutom Sonnenfeldtom. Gromyko požadoval, aby Sovietsky zväz smel nepozorovane preniknúť do Chesapeake Bay a vytiahnuť svoju nefunkčnú miniponorku na kladenie rakiet pri Norfolku. Na oplátku podľa autora sľúbil, že sa sovietske ponorky rozmiestnené na bojových stanovištiach pozdĺž nášho pobrežia rozptýlia. Kissinger a Sonnenfeldt radili Fordovi, aby Gromykovu ponuku prijal ako rozumný a zdravý kompromis. Ford ako vždy čelil štandardnej Kissingerovej možnosti: „Chcete mier alebo vojnu?“ Navyše vedel, že politická časovaná bomba súvisiaca s Watergate je pripravená vybuchnúť, ak bude odporovať, a tak sa podvolil a súhlasil. Vydieranie a hrozby priniesli Sovietskemu zväzu víťazstvo!

V ten istý deň Henry Kissinger využil svoju výhodu a presvedčil Forda, aby vydal tajný prezidentský rozkaz ozbrojeným silám, podľa ktorého mali od toho dňa pri každej otázke kategoricky popierať všetky moje tvrdenia. Inými slovami, podľa autora dostali prezidentský rozkaz klamať, aby pred verejnosťou utajili pravdu o sovietskych raketách. Toto informačné embargo na príbeh o sovietskych raketách nemá zabrániť konfrontácii so Sovietmi, pretože tá už nastala; a nemá ani získať čas, kým sa dostaneme do lepšej vojenskej pozície. Od Červeného piatka 1. októbra zostáva tretia vlna sovietskych rakiet, ktoré boli nanovo uložené okolo našej krajiny, stále na mieste! Priatelia, embargo slúži iba na to, aby držalo VÁS v nevedomosti.

Táto situácia u nás vynikne ešte výraznejšie v porovnaní so správaním niektorých našich spojencov, ktorí už boli upozornení na sovietske plány. Ironicky, 1. október 1976 – deň, keď prezident Ford ustúpil Sovietskemu zväzu – bol zároveň dňom, keď írske námorníctvo úspešne ukončilo námornú konfrontáciu so Sovietmi na otvorenom mori. Obrovský sovietsky „rybársky trawler“ bol deň predtým pristihnutý pri nezákonnej činnosti vnútri írskeho 12-míľového pásma pri Cork Harbor a írske plavidlo na ochranu rybolovu L. E. Grenay ho začalo prenasledovať s cieľom zatknúť posádku. Trawler unikol do medzinárodných vôd, ale írske plavidlo pokračovalo v prenasledovaní, zastavilo ho varovnými výstrelmi ponad provu a vyslalo na palubu zásahovú skupinu. Sovietsky kapitán vôbec nespolupracoval, Íri však poslali posily a napokon mali na sovietskej lodi viac než 50 mužov. Sovietsky trawler vplával do Cork Harbor zadržaný, s írskou

zásahovou skupinou stále na palube a v sprievode dvoch írskych námorných plavidiel. Noviny Cork Examiner v piatok 1. októbra 1976 správne uviedli, citujem:

> „Konfrontáciu považovali za najväčšiu a potenciálne najnebezpečnejšiu, akej námorná služba vo svojej histórii ochrany rybolovu čelila.“

Íri boli pripravení použiť akúkoľvek silu potrebnú na zadržanie sovietskej lode, ktorá prenikla do ich vôd. A prečo? Pretože samotný Cork Harbor bol jedným z miest, odkiaľ Kráľovské námorníctvo v auguste odstránilo sovietsku podmorskú jadrovú zbraň na základe informácií z môjho mesačného AUDIO LISTU č. 15. Íri teraz jednoducho vedia, že žiadnej sovietskej lodi prenikajúcej do ich vôd nemožno dôverovať.

Tu v Spojených štátoch však sovietskemu námorníctvu dovolili v pondelok v noci 4. októbra preniknúť do našich vôd podľa DOHODY Z ČERVENÉHO PIATKA, ktorú Ford a Gromyko uzavreli v Bielom dome. Približne o 22.00 miestneho času Sovieti pod rúškom tmy vytiahli nefunkčnú miniponorku z dna Chesapeake Bay pri Norfolku. Miniponorka na kladenie rakiet tú noc opustila oblasť Norfolku v sovietskych rukách – a spolu s ňou možno odišla naša jediná príležitosť spoznať podrobnosti jej technológie a systému na prekonávanie sonaru, aby sme sa proti nim mohli začať brániť. Zároveň sme podľa autora stratili jedinečnú príležitosť zmobilizovať celý svet, aby sa s nami postavil spoločnému nepriateľovi, Sovietskemu zväzu: stačilo oznámiť zajatie miniponorky, ukázať ju v televízii a odhaliť, čo Sovieti pomocou týchto plavidiel robili.

Keby dnes našu krajinu riadili civilisti s bezúhonnosťou, cťou a odvahou, ktorí by sa usilovali slúžiť ľudu Spojených štátov amerických namiesto snahy zlúčiť naše životy so životom v Sovietskom zväze, niečo také sa mohlo uskutočniť. Po tom, ako som v pondelok 20. septembra prvýkrát upovedomil Pentagón o prítomnosti miniponorky pri Norfolku, sa dalo konať rýchlo. Ale NIE, takto to dnes nefunguje. Všetky príležitosti, aby Spojené štáty konali rozumne pre dobro svojho ľudu, musia byť potlačené, sabotované a zahodené. Iba tak nás možno zraziť na takú nízku životnú úroveň, aby sa napokon dal dosiahnuť cieľ smernice Bieleho domu o zlúčení. Táto smernica, ktorá podľa autora existuje celé desaťročia, má viesť k takej zmene našich životov, aby sa dali pohodlne zlúčiť so životom v Sovietskom zväze.

Do nasledujúceho dňa sa sovietske ponorky na bojových stanovištiach pozdĺž nášho pobrežia podľa dohody rozptýlili; o niekoľko ďalších dní sa však vrátili – a sú tam aj teraz. V tejto chvíli nie sú rozmiestnené v presných zostavách ako pred mesiacom, ktoré naznačovali pripravenosť na okamžitý útok, ale v medzinárodných vodách tesne pri našom pobreží sa nachádzajú vo veľkom počte. K 11. októbru 1976 bolo vo vodách pri Kanade a Spojených štátoch vrátane Havaja na stanovištiach 164 sovietskych ponoriek a odvtedy sa podľa autora situácia výrazne nezmenila.

Od Červeného piatka 1. októbra som stratil kontakt s generálom Brownom a od toho dňa nebola z kanadských ani amerických vôd odstránená žiadna sovietska podmorská raketa. V tejto chvíli je podľa mojich informácií v amerických teritoriálnych vodách uložených 50 sovietskych jadrových rakiet a bômb plus tri (3) rakety v Panamskom zálive, ktorých súradnice som oznámil minulý mesiac. Okrem toho je teraz v kanadských vodách uložených sedem (7) rakiet, ktorých súradnice som už odovzdal kanadskej spravodajskej službe.

Priatelia, námorníctvo Spojených štátov sa nepokúsi odstrániť jadrové rakety z našich vôd, pokiaľ ho k tomu neprinúti nová vlna verejného povedomia a požiadaviek na konanie.

Manželka Nelsona Rockefellera totiž pricestovala do Moskvy a 12. októbra odovzdala Kremľu osobný list od Nelsona Rockefellera. V tomto osobne doručenom liste sa podľa autora Nelson Rockefeller v mene „Gangu štyroch“ zaviazal Kremľu k nasledujúcemu, citujem:

> „Nebude dochádzať k ďalšiemu obťažovaniu vašich ponoriek a vaše podmorské rakety a bomby sa už nebudú vyzdvihovať. Úverové obmedzenia bankových kruhov budú zrušené. Nebudete musieť predávať zlato. Za dodané výrobky vám pošleme zlato. Americké know-how, obilie a potraviny sa budú poskytovať aj naďalej. Musíte obnoviť dohodu o ‚JADROVEJ BEZPEČNEJ ZÓNE‘.“

Súradnice všetkých sovietskych zbraní, ktoré sa teraz nachádzajú v amerických teritoriálnych vodách, boli odovzdané viacerým spoľahlivým mužom v spravodajskej komunite Spojených štátov – s výnimkou najnovšej rakety, ktorá bola podľa autora pred tromi dňami uložená v Delaware Bay na súradniciach:

39° 39′ 35″ severnej šírky, 75° 32′ 20″ západnej dĺžky.

Ak teda bude armáda znovu slobodná vykonávať svoju prácu, bude môcť konať.

Prinajmenšom Veľká Británia, ktorá mala k 11. októbru 1976 vo svojich vodách 29 nových sovietskych jadrových zbraní, podľa autora opäť koná, aby sa ich zbavila. Do 22. októbra, teda pred štyrmi dňami, Kráľovské námorníctvo odstránilo všetky okrem desiatich a stále usilovne pokračuje. Pokiaľ ide o Latinskú Ameriku, všetky rakety, ktoré som odhalil minulý mesiac, sú stále na mieste s dvoma výnimkami – Britský Honduras a Guatemala boli zacielené po jednej rakete, tie však už boli odstránené.

Naše ovládané hlavné médiá nám nehovoria vôbec nič o sovietskej raketovej hrozbe, ktorá nás má uvrhnúť do termonukleárnej vojny. Namiesto toho odvádzajú našu pozornosť k prípadu námorného stíhacieho lietadla F-14, ktoré pred šiestimi týždňami, 14. septembra 1976, spadlo z paluby lietadlovej lode do Severného mora. F-14 sa venuje veľká pozornosť a kŕmia nás najrôznejšími klamstvami, že sovietsky MiG-25 Foxbat, s ktorým prebehnutý pilot odletel do Japonska, je beznádejne horší než F-14. Sovietske námorníctvo sa však lietadlo ani nepokúsilo vytiahnuť. O F-14 už vie všetko a nerobí si z neho starosti.

Pokiaľ ide o raketu Phoenix, ktorá sa pri náraze F-14 do vody oddelila, Sovieti podľa autora tiež vedia, kde sa nachádza, ale ešte ju nevyzdvihli. Raketa Phoenix leží na podmorskej plošine ďaleko na juho-juhovýchod od miesta, kde našli F-14. Jej súradnice sú:

61° 26′ 6″ severnej šírky, 1° 23′ 16″ západnej dĺžky.

A tak, priatelia, veľká vojnová hra pokračuje. Naše ozbrojené sily sa smú zúčastňovať na výcvikových cvičeniach NATO a iných cvičeniach, no rockefellerovskí najatí posluhovači im zakazujú urobiť čokoľvek proti skutočnej hrozbe života a smrti, ktorá teraz číha priamo v našich teritoriálnych vodách. Robia z nás bezbranné terče útoku; a podľa autora nás sovietske námorníctvo už napadlo, pretože 3. októbra, dva dni po Červenom piatku, sovietske ponorky pozdĺž východného, západného pobrežia a pobrežia Mexického zálivu vykonali pokus s rádioaktívnou chemickou vojnou, pričom pokusnými králikmi sme boli my všetci.

Téma č. 2 – Zatajovanie chemickej vojny, ktorá údajne prebieha, pod zámienkou prasacej chrípky
Dňa 5. októbra 1976, práve keď sa rozbiehal takzvaný očkovací program proti „PRASACEJ

CHRÍPKE“, nám správy náhle oznámili, že zažívame rádioaktívny spad z údajného čínskeho atmosférického jadrového výbuchu z 26. septembra. Je zvláštne, že prvé správy o tom prichádzali z východného pobrežia, najmä z Pennsylvánie, New Jersey, Delaware a Connecticutu; čoskoro sa však spomínali aj niektoré oblasti severozápadného pobrežia Tichého oceánu. Tvrdili nám, že sa v mlieku na rôznych miestach objavuje rádioaktívny jód-131; zároveň nás však, ako vždy pri výskyte akéhokoľvek radiačného nebezpečenstva, ubezpečovali, že v skutočnosti nič nehrozí.

V nasledujúcich dňoch sme naďalej počúvali o údajnom čínskom rádioaktívnom spade, no ešte znepokojujúcejšie sa pravdepodobne zdali iné udalosti. Starší ľudia napríklad krátko po očkovaní proti prasacej chrípke začali zomierať na srdcové príhody, čo spočiatku vyvolalo rozsiahly poplach. Vláda nás však rýchlo ubezpečila, že na ich smrti vlastne vôbec nezáleží, pretože by vraj aj tak zomreli; a očkovací program proti prasacej chrípke sa znovu naplno rozbehol.

Potom prišli zvláštne ohniská neznámej „záhadnej choroby“ v závodoch na výrobu elektroniky v západnej Pennsylvánii, Ohiu a Oregone. Zamestnanci, prevažne ženy, trpeli bolesťami hlavy, nevoľnosťou, bolesťami žalúdka, ťažkosťami s dýchaním, v niektorých prípadoch pocitom opitosti, ba dokonca mdlobami. Tentoraz nemohla byť vinníkom vakcína proti prasacej chrípke, pretože postihnutí ju nedostali. Niektorí sa obávali, že udrela samotná prasacia chrípka. Iní si so zachvením spomenuli na rovnako záhadnú „legionársku chorobu“, ktorá dva mesiace predtým vo Filadelfii postihla takmer 200 ľudí a zabila ich viac než dve desiatky.

Priatelia, podľa môjho tvrdenia za týmto vývojom ani za ďalšími podobnými udalosťami, ktoré môžete očakávať, nie je žiadna záhada. Všetky prípady, ktoré som spomenul, boli podľa autora zámerne spôsobené ľuďmi, ale ich pôvodcovia vám o nich nehovoria ani nezanechávajú stopy, ktoré by sa našli pri bežnom lekárskom vyšetrovaní. Tvrdím, že v Spojených štátoch na nás teraz útočia v rámci experimentálneho testovania chemických bojových látok, aby ich neskôr mohli s presnosťou a ničivým účinkom použiť proti nám v rozsiahlej vojne – teda ak to dovolíme.

Všetky veľké krajiny sveta už roky nepretržite pretekajú s časom v objavovaní čoraz sofistikovanejších bakteriologických a chemických zbraní, pričom niektoré z nich predstavujú zbrane súdneho dňa schopné zničiť všetok život na tejto planéte. O použití takých zbraní by uvažovali iba šialenci; ale aj vojny pre vlastné chamtivé ciele zámerne vyvolávajú iba šialenci – a vojna je práve teraz veľmi blízko.

Pred niekoľkými rokmi bol v zariadení v Colorade zdokonalený nervový plyn sarín. Malé množstvo uniklo a zabilo dvoch pastierov a ich 7 000 oviec. V reakcii na verejné pobúrenie bolo vydané vyhlásenie, že služba chemického boja sarín zničila a už takýto výskum nevykonáva – podľa autora to však bola lož. Experimentovanie so všetkými druhmi podobných jedov pokračuje dodnes, a to horúčkovitým tempom.

V tejto chvíli možno ako operačné zbrane údajne použiť mnohé desivé smrteľné choroby proti celým populáciám. Patria medzi ne mor, pravé kiahne, meningitída, dyzentéria, gangréna, žltá zimnica, tetanus, botulizmus, týfus, hepatitída, Bangova choroba a Q-horúčka. Tridsať gramov pôvodcu Q-horúčky má údajne stačiť na infikovanie viac než 150 miliónov ľudí a považuje sa za mimoriadne praktický, pretože jednotlivcov, ktorí majú taký útok prežiť, možno najprv imunizovať! Takáto selektívna imunizácia by sa dala ľahko

vykonať napríklad pod zámienkou masového očkovacieho programu, akým je program proti prasacej chrípke.

Q-horúčka je však podľa autora mierna v porovnaní s jadrovým plynom nazývaným AP-7, ktorý majú v Uruguaji a Argentíne vyrábať americké a európske dcérske spoločnosti konglomerátov ovládaných Rockefellerovcami. Dve náprstkové dávky pri správnom rozptýlení údajne môžu zabiť 180 miliónov ľudí a jedna libra všetok život na povrchu Zeme. Kým tieto desivé zbrane nebudú na Zemi vypustené, zostávajú v stave, v ktorom ich možno zničiť a neutralizovať; a je nevyhnutné, aby boli zničené, nie iba presúvané z jednej agentúry do druhej, ako to podľa autora minulý rok umožnil senátor Frank Church vo svojej škrupinovej hre s toxínom z mäkkýšov. Výskumníci zbraní sa však zaujímajú aj o iné druhy chemických a biologických zbraní, ktoré možno použiť selektívnejšie alebo na vyvolanie menej závažných účinkov než jedy, ktoré som práve opísal.

Sovietska KGB, ktorá podľa autora pracuje ruka v ruke s CIA ovládanou Rockefellerovcami, má teraz prístup k celým rodinám takýchto chemických zbraní, pri ktorých možno presne upravovať dávku a zloženie tak, aby u obetí vyvolali rozličné účinky. Boli a sú údajne určené ako súčasť programu na odstránenie účinného odporu amerického ľudu proti plánovanej rockefellerovskej diktatúre v Amerike a proti našej premene na najcennejší zo všetkých otrockých národov pre Sovietsky zväz.

Skôr než sa však tieto nové zbrane budú dať použiť s istotou, musia sa odskúšať – a podľa autora sa testujú práve teraz. Ako krytie periodických prípadov zvláštnych ochorení, ktoré sa budú počas testovania objavovať tu a tam po Spojených štátoch, bola vytvorená vykonštruovaná hrozba prasacej chrípky.

Dňa 24. marca 1976 prezident Ford oznámil návrh bezprecedentného celoštátneho očkovacieho programu, ktorý mal údajne odvrátiť zvláštny vírus prasacej chrípky. Do dnešného dňa nebol podľa Betera od Fordovho oznámenia nikde v Spojených štátoch potvrdený ani jediný prípad prasacej chrípky.

Minulý február som v mesačnom AUDIO LISTE č. 9 odhalil, že vláda spanikárila po mojom zverejnení tvrdenia, že depozitár zlata vo Fort Knox obsahuje presakujúce kanistre so smrteľným plutóniovým superjedom, a v januári 1976 časť jedu vypustila do podzemných tokov pod Fort Knox. Keď bola neskôr oznámená šaráda s prasacou chrípkou, mohol som vám povedať o vládnom pláne použiť ju ako krytie skutočnej príčiny, ak a keď sa jed z Fort Knox začne objavovať na rôznych miestach juhovýchodu Spojených štátov a spôsobovať choroby a smrť. Až v júli 1976 som však dostal informácie o zvyšku príbehu prasacej chrípky; v tom čase musela dostať prednosť oveľa bezprostrednejšia hrozba sovietskej raketovej krízy zahŕňajúcej sovietsku zradu štyroch bratov Rockefellerovcov.

Dôvodom, prečo vláda v januári 1976 podľa autora dospela k záveru, že jej prejde vypustenie plutóniového jedu z Fort Knox do podzemných tokov, ktoré ho určite odnesú inam, bolo, že kampaň s prasacou chrípkou už bola naplánovaná na iný účel. Mala slúžiť ako krytie a vysvetlenie účinkov, ktoré sa mali objaviť po plánovanom začatí pokusov s chemickou vojnou v našej krajine v júli 1976. Keď som teda odhalil prítomnosť presakujúceho plutóniového superjedu v centrálnej jadrovej komore depozitára zlata vo Fort Knox, údajne dospeli k záveru, že časť jednoducho vypustia pod zem a tiež to zakryjú podvodom s prasacou chrípkou.

Koncom júla 1976 sa podľa autora začal spoločný program experimentov KGB a CIA s chemickými bojovými látkami vo Filadelfii na zjazde Americkej légie. Na jednom mieste sa

zhromaždila vhodná testovacia skupina a bola zneužitá. Žiadali sa údaje najmä o účinkoch jednej formulácie novej skupiny jedov na starších mužov a zjazd Americkej légie bol zvolený ako dokonalý cieľ. Na selektívne nasýtenie ovzdušia, ktoré legionári dýchali, sa podľa autora použili aerosólové nádoby s otráveným osviežovačom vzduchu. Špeciálne nádoby potom z hotela odniesli a z mesta ich letecky vyviezli z malého letiska na severozápadnej strane Filadelfie. Dvoma aktívnymi zložkami jedu, ktorý údajne vyvolal legionársku chorobu, mali byť plutónium a zirkónium.

Ďalší experiment sa mal odohrať koncom augusta 1976, približne mesiac po legionárskej epizóde, a mal úplne iný účel; preto sa použilo iné zloženie jedu. Plutónium bolo podľa autora opäť jednou zo zložiek, tak ako v celej línii chemických bojových látok, ktoré sa vtedy údajne testovali; tentoraz však bola zmes navrhnutá na veľmi rýchly účinok a obete mali dostať masívnu dávku. Jedného dňa koncom augusta boli podľa autora sabotované dve transportné lietadlá letectva C-141 Starlifter, ktoré sa na leteckej základni McGuire v New Jersey pripravovali na lety ponad Atlantik. Do ich kokpitov mali byť ukryté kanistre s jedovatým plynom nastavené tak, aby sa plyn počas letu nepozorovane uvoľnil. Obe lietadlá odleteli z McGuire približne v rovnakom čase a v priebehu niekoľkých hodín havarovali pri približovaní sa k dvom rôznym cieľom v Grónsku a Anglicku. Hneď na druhý deň, keď trosky lietadiel sotva vychladli, hovorca Pentagónu povedal, citujem:

„Nezdá sa, že by sabotáž bola faktorom. Ani sa o nej neuvažuje ako o faktore.“

Predstavitelia tiež uviedli, že medzi haváriami neexistuje zjavná súvislosť. Zjavne sa nemáme domnievať, že odlet z tej istej leteckej základne prakticky v rovnakom čase a následné takmer súčasné havárie bez varovania naznačujú niečo iné než náhodu. Bezpochyby je tiež náhoda, že letecká základňa McGuire, odkiaľ tieto dva zvláštne smrteľné lety odštartovali, sa nachádza priamo vedľa Fort Dix, kde vznikol celý krycí poplach s prasacou chrípkou!

Úspešná experimentálna sabotáž dvoch C-141 poskytla podľa autora Sovietom cenné údaje, pretože im dala mieru prevádzkovej spoľahlivosti zmesi použitej na tento účel. Keď teda budú pripravení viesť vojnu, majú mať odskúšanú a overenú ďalšiu zbraň – umiestnenie kanistrov s jedovatým plynom do kokpitov početných spojeneckých lietadiel, aby rozvrátili našu vzdušnú silu práve v okamihu, keď ju budeme najviac potrebovať.

Nasledovala záhadná choroba v závodoch na výrobu elektroniky. Tentoraz sa žiadali ďalšie údaje o ženách, najmä preto, že legionárska choroba veľa žien nezabila. Ideálnym cieľom mali byť montážne závody s vysokým podielom zamestnankýň. Aby sa predišlo príliš silnému pobúreniu verejnosti, použili sa podľa autora subletálne dávky; hlavnou účinnou zložkou však opäť malo byť plutónium a objavili sa mnohé klasické príznaky choroby z ožiarenia.

Napokon sa začiatkom októbra, teda v tomto mesiaci, podľa autora uskutočnil prvý experiment chemickej vojny proti celému obyvateľstvu Spojených štátov. Dňa 3. októbra, keď bola obrovská flotila sovietskych ponoriek, o ktorej som vám hovoril minulý mesiac, stále rozmiestnená v presných rozostupoch veľmi blízko nášho pobrežia, mali ponorky uvoľniť do ovzdušia pozdĺž atlantického, tichomorského pobrežia a pobrežia Mexického zálivu veľmi jemne rozptýlené plutónium. Na rozdiel od bežného rádioaktívneho spadu po jadrových zbraniach boli neviditeľné oblaky plutónia zo sovietskych ponoriek údajne uvoľnené v pomerne nízkej nadmorskej výške. Predpokladalo sa, že oblaky rozptýlené týmto spôsobom budú od všetkých pobreží prenikať do vnútrozemia a napokon sa usadia

najmä nad Severnou Amerikou, pričom iba veľmi malá časť vystúpi dostatočne vysoko na to, aby ju prúdenie odnieslo okolo zemegule do Sovietskeho zväzu. Priatelia, podľa autora sa však tentoraz prerátali a celoštátny experiment s plutóniovým oblakom sa obrátil proti nim.

Malo sa stať toto: spočiatku plutóniový oblak postupoval podľa plánu. Neviditeľné oblaky prenikali do vnútrozemia z východného pobrežia a pobrežia Mexického zálivu, zatiaľ čo zo západného pobrežia sa vďaka prevládajúcim západným vetrom pohybovali do vnútrozemia oveľa rýchlejšie. Do 5. októbra mal rozširujúci sa oblak preniknúť približne sto míľ do vnútrozemia z východného pobrežia a pobrežia Mexického zálivu a od severozápadného pobrežia Tichého oceánu až ku Skalnatým vrchom. Práve v ten deň sa náhle objavil krycí príbeh o čínskom jadrovom spade a označoval oblasti pozdĺž východného pobrežia a severozápadu pri Tichom oceáne za dovtedy najviac zasiahnuté. Ak by teda sovietsky plutóniový oblak vyvolal nečakane silné účinky, za vinníka už bola označená Červená Čína. Počas nasledujúcich dvoch dní sa mali plutóniové oblaky nad stredozápadom Spojených štátov postupne spojiť a napokon vytvoriť súvislú prikrývku nad prakticky celou pevninou. Oblak sa zároveň šíril od pobreží nielen dovnútra, ale aj smerom von; do 8. októbra mali byť zasiahnuté aj veľké oblasti Kanady a Mexika. Prevládajúce vetry zároveň tlačili rozširujúci sa oblak na východ nad Atlantik; a vtedy sa udalosti podľa autora začali odchyľovať od sovietskych výpočtov.

V posledných dňoch sa poloha výškového tryskového prúdenia mimoriadne nezvyčajne posunula oveľa južnejšie, než je normálne. Tryskové prúdenie výrazne ovplyvňuje počasie; a v prípade údajného sovietskeho experimentálneho plutóniového oblaku spôsobilo dosť na to, aby oblak zo sovietskych ponoriek odvial zo Spojených štátov skôr, než sa očakávalo, a aby sa usadil po celom Sovietskom zväze – rozhodne nie podľa plánu. V tejto chvíli sa už údajne z veľkej časti rozptýlil a nepredstavuje ďalšiu hrozbu. Hlavným zostávajúcim problémom je podľa autora to, že takmer každý v Spojených štátoch a tiež veľká časť obyvateľov Mexika, Kanady, Britských ostrovov a Európy boli vystavení určitému množstvu plutónia, hoci tentoraz, našťastie, na pomerne nízkej experimentálnej úrovni.

Najlepším ochranným opatrením proti rádioaktivite je, samozrejme, vyhnúť sa jej; a presne to podľa autora urobil Nelson Rockefeller, ktorý bol vopred upozornený na plutóniový oblak zo sovietskych ponoriek. Keď plutónium prenikalo od nášho pobrežia do vnútrozemia, Nelson a Happy Rockefellerovci sa náhodou nachádzali inde – v Londýne. Nelson chce napokon zostať čo najzdravší, aby si mohol vychutnať plánované povýšenie do funkcie, po ktorej túži celé desaťročia – prezidenta Spojených štátov a sveta.

Téma č. 3 – Fantómové voľby roku 1976

Nelson Rockefeller stále opakuje: „Som pokojný. Nemám nijaké obavy," a vďaka štedrému mediálnemu priestoru, ktorý teraz dostáva, pôsobí takmer ako zasnená nostalgická postava miznúca z verejnej scény priamo pred našimi očami. Zároveň ho vykresľujú ako osviežujúci bod záujmu na pozadí prezidentskej kampane, ktorá znechutila milióny voličov. Celoštátna tlač však neinformuje o intenzívnej kampani, ktorú podľa autora Nelson Rockefeller práve vedie po celej krajine, aby si získal priazeň členov Kongresu. V skutočnosti má byť Nelson Rockefeller pri svojom deviatom a poslednom scenári, ako sa stať prezidentom. Ak nenastane nepredvídaný vývoj, spolieha sa na svoj posledný záložný plán, ktorý z neho má urobiť najvyššieho predstaviteľa Spojených štátov. Všetky predchádzajúce scenáre mu jeden po druhom prekazili a toto je jeho posledný pokus. Keď

však hovorí „som pokojný“, myslí to vážne, pretože tentoraz je presvedčený, že to má „vo vrecku“.

Hlavné médiá ovládané Rockefellerovcami podľa autora od začiatku premenili prezidentské voľby roku 1976 na mediálnu udalosť a zároveň zbavili amerických voličov skutočného hlasu. Teraz vykresľujú Cartera aj Forda tak, aby boli pre veľké množstvo voličov neatraktívni, a snažia sa zabezpečiť nízku účasť aj veľmi tesný výsledok. Rockefellerovci majú navyše v súboji kandidáta, ktorý má odčerpať mladých voličov – Eugena McCarthyho. Robí sa všetko pre to, aby bol výsledok volieb 2. novembra veľmi tesný a aby nikto nezískal jasný mandát. Plánom je vyvolať pochybnosti o výsledku, prípadne dokonca požiadavky na prepočítanie hlasov. Táto situácia sa má použiť na sústredenie pozornosti verejnosti na zbor voliteľov.

Ako viete, v deň volieb nehlasujete priamo za prezidentského kandidáta, ale za jeho voliteľa. Americký ľud však podľa autora nevie, že rockefellerovskí agenti už oslovili niektorých kľúčových voliteľov. Volitelia budú hlasovať 13. decembra 1976. Výsledky sa potom odošlú na uschovanie predsedovi Senátu, ktorým je zhodou okolností Nelson Rockefeller, a zostanú v jeho držbe viac než tri týždne, až do 6. januára 1977. V ten deň Rockefeller vo svojej úradnej funkcii otvorí obálky s hlasmi voliteľov a hlasy sa spočítajú. Ak všetko pôjde podľa jeho plánu, oznámi, že žiadny kandidát nezískal potrebných 270 hlasov voliteľov, a preto nebol nikto zvolený. Podľa Ústavy bude potom Kongres povinný vybrať prezidenta a viceprezidenta spomedzi vedúcich kandidátov vo voľbách. Keďže však situácia nebude normálna, Kongres možno v krátkom priestore dvoch týždňov nedokáže zvoliť ani prezidenta, ani viceprezidenta, takže od poludnia 20. januára 1977 Spojené štáty americké nebudú mať ani prezidenta, ani viceprezidenta.

Priatelia, tento plán je podľa autora skutočným dôvodom, prečo sa tento rok nekonajú obvyklé rozsiahle prípravy inauguračných priestorov. Namiesto toho nám hovoria, že sa použijú skladacie stoličky – skladacie stoličky pre „skladajúce sa“ voľby.

Nelson Rockefeller minul vyše 25 miliónov dolárov, aby ho pred takmer dvoma rokmi potvrdili za viceprezidenta, takže v Kongrese mu ešte zostáva určitá zásoba priazne. Okrem toho sa po celej krajine potichu uchádza o priazeň členov Kongresu, pretože sa podľa autora plánuje stať pravdepodobnou voľbou Kongresu na funkciu úradujúceho prezidenta s časovo neobmedzeným mandátom bez konkrétnej konečnej lehoty. Malo by to byť podľa oddielu 3 20. dodatku Ústavy Spojených štátov. Keď sa Nelson Rockefeller do tejto pozície dostane, začne podľa autora čo najrýchlejšie upevňovať svoju moc. Jeho cieľom má byť vyhlásenie „národného núdzového stavu“ s použitím výkonného nariadenia č. 11921, ktoré prezident Ford veľmi potichu podpísal 11. júna 1976.

Ako som vysvetlil v predchádzajúcich nahrávkach, ak sa toto výkonné nariadenie použije, naše ústavné slobody budú pozastavené a Nelson Rockefeller môže byť na ceste k trvalej diktatúre. Ak však ktorýkoľvek kandidát v deň volieb zvíťazí drvivou väčšinou, Rockefellerov plán sa stane neuskutočniteľným.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Peter David Beter – Audio list č. 18
20. novembra 1976

Redakčná poznámka
Nasledujúci text je úplným slovenským prekladom historického vystúpenia Dr. Petra Davida Betera. Jeho tvrdenia o tajných vojenských operáciách, jadrových zbraniach, spravodajských službách, politike a zdravotných či radiačných udalostiach predstavujú autorov dobový výklad a nie sú tu prezentované ako nezávisle overené fakty.

Úvod
Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 20. novembra 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 18.

Keď k vám dnes hovorím, čoraz viac sa približujeme k tomu, že nás pohltí zlo, ktoré pred dvoma generáciami vypustila úzko prepojená sieť správcov nadácií. Pod falošným plášťom filantropie, údajne pre dobro iných, v skutočnosti spustili dlhodobé programy navrhnuté tak, aby všetko uchvátili pre seba.

Tvrdili, že v mene slobody zlepšujú vzdelávanie, no v skutočnosti začali vzdelanie nahrádzať indoktrináciou v prospech kolektivizmu. A hoci sa vykresľovali ako bojovníci za mier, viedli svet do jednej vojny za druhou na ceste k svojej verzii „mieru“ – teda k všemocnej SVETOVEJ VLÁDE, ktorú by sami ovládali.

Zaslepení nenásytnou túžbou po moci nevideli, že otvárajú Pandorinu skrinku a uvádzajú do pohybu sily, ktoré sa napokon ukážu ako neovládateľné. Až nedávno, keď sa rýchlo približuje katastrofa, sa túto skutočnosť začali uvedomovať aj dnešní nástupcovia pôvodných správcov – príliš neskoro na to, aby znovu získali kontrolu. Úplnú katastrofu teraz môže odvrátiť iba pravda rozšírená široko-ďaleko.

Pred dvoma rokmi sa Spojené štáty americké prepadli za okraj ničivého hospodárskeho kolapsu v dôsledku úmyselných opatrení na vytvorenie „stagflácie“, ako som opísal vo svojej knihe z roku 1973 THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR (Sprisahanie proti doláru). Proces sa však počas pádu zastavil, pretože iné časti hlavného plánu na ovládnutie sveta zaostávali za harmonogramom.

Ako som podrobne vysvetlil v predchádzajúcich nahrávkach, faktory ako stále utajované škandály so zlatom a plutóniom vo Fort Knox, zvraty na Blízkom východe, zmarenie plánov CIA Indirou Gándhíovou v Indii a ďalšie udalosti spôsobovali našim neviditeľným vládcom vyše 18 mesiacov obrovské ťažkosti. Čas sa však kráti a pre tých, ktorí nás chcú zotročiť, je to otázka všetkého alebo ničoho. Spojené štáty boli teda napokon vytrhnuté zo svojej dočasnej hospodárskej opory a my pomaly, ale bezmocne padáme ako človek v nočnej more k obávanej hospodárskej depresii hlboko pod nami.

Z politického hľadiska pokračuje fantómový volebný plán, ktorý som odhalil minulý mesiac a pomocou ktorého sa Nelson Rockefeller stále plánuje stať najvyšším predstaviteľom Ameriky, zatiaľ presne podľa plánu. Dňa 2. novembra 1976 malo hlasovacie zariadenia 68 percent volebných okrskov v celej krajine, a keď sa po celej krajine zasekávali, neboli k dispozícii papierové hlasovacie lístky! V niektorých oblastiach sa stratili tisíce hlasov, zákonnosť tisícov ďalších je spochybnená a na niektorých miestach prebieha prepočítavanie. Čistým výsledkom bolo presne podľa plánu mimoriadne tesné ľudové

hlasovanie a žiadne drvivé víťazstvo. Prezident Gerald Ford si myslel, že má voľby „vo vrecku“, pretože mu Nelson Rockefeller sľúbil, že získa štát New York. Bolestivý výraz na Fordovej tvári, keď jeho manželka 3. novembra predniesla vyhlásenie o uznaní porážky, však nebol ničím v porovnaní so šokom, ktorý čaká Jimmyho Cartera, ak uspeje plán, ktorý teraz prebieha. Kým sa pripravuje scéna na hospodárske a politické otrasy v Amerike, čoraz viac sa približujeme k vojne a k „vyhláseniu národného núdzového stavu“, ktoré by mohlo znamenať koniec našich slobôd; a nebezpečná spravodajská medzera vytvorená Henrym Kissingerom pretrváva.

Keď som minulý mesiac, 26. októbra, nahrával mesačný AUDIO LIST č. 17, spomenul som, že Sovietsky zväz už vedel, kde sa v Severnom mori nachádza naša stratená raketa Phoenix, ale ešte ju nevyzdvihol. Práve som sa dozvedel jej polohu a zverejnil som ju v tej nahrávke. Nasledujúci deň, 27. októbra, hneď po vydaní nahrávky, som túto informáciu odovzdal aj vojenskému spravodajstvu. V ten istý deň hovorcovia námorníctva povedali tlači, že Phoenix stále nenašli; pomocou informácií, ktoré som im poskytol, však námorníctvo raketu Phoenix 31. októbra našlo a vyzdvihlo. Vláda Spojených štátov chce, aby ste verili, že jej náhle nájdenie po mojom odhalení polohy je iba náhoda, hoci predtým námorníctvo šesť týždňov neúspešne pátralo!

Existujú aj takí, ktorí chcú, aby ste verili, že generál George S. Brown, najvyšší vojenský predstaviteľ Spojených štátov, sa so mnou 16. septembra 1976 vo svojej kancelárii v Pentagóne stretol na viac než hodinu iba z nečinnej zvedavosti. A obzvlášť veľa ľudí chce, aby ste verili, že Sovietsky zväz nemá dôvod robiť to, z čoho som ho obvinil – ukladať pod vodou odpaľované jadrové rakety do našich vlastných teritoriálnych vôd. Priatelia, nič však podľa autora nemôže byť ďalej od pravdy. To, čo Sovietsky zväz urobil a robí, je úplne logické a očakávateľné, ak sa na to pozrieme z jeho pohľadu. Ako nedávno povedala pani Margaret Thatcherová, líderka Konzervatívnej strany v Anglicku, citujem:

> „Nebezpečenstvo spočíva v našom západnom sklone predpokladať, že iní ľudia uplatnia naše vlastné normy a hodnoty. Pri posudzovaní medzinárodných záležitostí nie je dôležité pozerať sa na iné národy, akoby sme stáli v ich topánkach my, ale akoby vo svojich topánkach stáli oni.“

Ak sa pri chápaní sveta spoliehate, ako väčšina Američanov, na ovládané hlavné médiá, nikdy sa nenaučíte takto uvažovať a nemôžete dúfať, že pochopíte skutočné otázky, ktoré rozhodujú o vojenskom prežití. Takéto pochopenie je však nevyhnutné, ak máme zistiť, ako napraviť našu nebezpečnú situáciu.

Jednou organizáciou, ktorá podľa môjho názoru výborne objasňuje otázky obrany a národnej bezpečnosti, je American Security Council v Bostone vo Virgínii. Jej PSČ je 22713. Radu odporúčam ako vynikajúci zdroj informácií pre každého znepokojeného Američana.

Aby sme lepšie pochopili hrozbu, ktorej teraz čelíme, a spôsob, akým sme sa do tejto situácie dostali, budem dnes hovoriť o týchto troch témach:

Téma č. 1 – NARASTAJÚCA DISKUSIA O SOVIETSKEJ VOJENSKEJ MOCI

Téma č. 2 – PREČO SOVIETSKY ZVÄZ CHCE JADROVÚ VOJNU

Téma č. 3 – AKO VLÁDNE A TLAČOVÉ UTAJOVANIE NIČIA NAŠE ŠANCE NA MIER

Téma č. 1 – Narastajúca diskusia o sovietskej vojenskej moci

Minister zahraničných vecí Henry Kissinger takmer desať rokov opakovane vyhlasoval, citujem:

> „Uvoľnenie napätia alebo jadrový holokaust; tretia cesta neexistuje.“

V tomto duchu sa verejná diskusia o americko-sovietskych vzťahoch celé roky sústreďovala na údajné šťastné plody uvoľnenia napätia – rastúce oteplenie medzi Východom a Západom a podobne. V poslednom čase však nastala zlovestná zmena. Prezident Ford vyradil slovo „détente“ zo svojho aktívneho slovníka a európski i americkí lídri čoraz viac vyjadrujú obavy z biedneho stavu síl NATO.

Práve minulý týždeň vstúpili na verejnú scénu dve takzvané prestížne skupiny a rozprúdili spor o rastúcu sovietsku vojenskú moc. Najprv 11. novembra prišiel „Committee for the Present Danger“, ktorý naliehal na predpokladaného zvoleného prezidenta Cartera, aby vojenské výdavky zvýšil namiesto ich zníženia, ktoré sľuboval počas volebnej kampane. O tri dni neskôr navrhla študijná skupina financovaná Rockefellerovou nadáciou presný opak – aby sme spolu so Sovietskym zväzom uskutočnili spoločné vojenské redukcie, možno začínajúc vybranými jednostrannými škrtmi z našej strany. A varovania pokračujú!

Len pred tromi dňami zástupca Boeing Aerospace Company vypovedal pred Kongresom, že v prípade jadrovej vojny by vďaka rozsiahlym opatreniam civilnej obrany prežilo 98 % sovietskeho obyvateľstva. Spojené štáty, samozrejme, naopak nemajú žiadny program civilnej obrany hodný tohto mena. Détente očividne rýchlo mizne z oficiálnej scény. Podľa Kissingerovho vzorca to znamená, že prichádza jadrový holokaust. Odkiaľ však tento vzorec získal?

Slovo „détente“ je iba iným pomenovaním toho, čo sa začiatkom 60. rokov nazývalo „mierové spolužitie“, a Kissingerov vzorec sa prvýkrát objavil v októbri 1959 v podobe, citujem:

> „Mierové spolužitie alebo jadrový holokaust – tretia cesta neexistuje.“

Rečníkom však vtedy nebol Henry Kissinger, ale Nikita Chruščov.

Myšlienka mierového spolužitia, ktorá sa neskôr zmenila na takzvané détente, sa začala pred 20 rokmi, keď Chruščov oznámil významnú novú líniu sovietskej politiky – že vojna so Západom predsa len nie je nevyhnutná, v rozpore s Leninovým učením. Jadrový vek namiesto toho vraj urobil mierové spolužitie nevyhnutným. Väčšine ľudí na Západe to znelo ako „ži a nechaj žiť“, no pre Sovietsky zväz to znamenalo iba vyhnutie sa vojne, ktorá by ho mohla zničiť. Naďalej bolo prijateľné odlamovať kúsky slobodného sveta intrigami, podvratnou činnosťou a takzvanými „vojnami národného oslobodenia“, aké sa odohrali vo Vietname, Angole a inde. Sovietsky zväz sa päť rokov, od roku 1956 do roku

1961, sústreďoval na presadzovanie myšlienky mierového spolužitia, pričom mu schopne pomáhali jeho spojenci tu v Spojených štátoch.

V roku 1961 sa potom začala významná nová etapa, keď sa prezidentom Spojených štátov stal John F. Kennedy. Štátni socialisti, ktorí riadia Sovietsky zväz, boli celé desaťročia spojencami a príjemcami podpory korporátnych socialistov, ktorých kontrola nad Spojenými štátmi sa stávala čoraz úplnejšou. Konečne nastal čas spustiť ich dobre zosúladený spoločný program: úplnú diktátorskú kontrolu korporátnych socialistov nad Spojenými štátmi, postupné sovietske dobytie rozsiahlych oblastí sveta s pomocou korporátnych socialistov a napokon spoločnú nadvládu rockefellerovsko-sovietskeho spojenectva nad celým svetom.

Základom programu bolo podkopať a oslabiť silu a odhodlanie Spojených štátov, kým Sovietskemu zväzu sa umožní napredovať k bezprecedentnej svetovej moci. Komunizmus mal vyzerať ako vlna budúcnosti, zatiaľ čo americká morálka a viera v náš slobodný vládny systém sa mali postupne rozkladať. Spojené štáty sa napokon podľa plánu mali ocitnúť v čoraz väčšom obkľúčení a zraniteľnosti a stále viac krajín sa malo stať sovietskymi satelitmi za skrytej pomoci amerických korporátnych socialistov, ktorí by sa podelili o korisť. Hospodárska katastrofa, vojenská zraniteľnosť a zrútenie našej sebadôvery mali otvoriť dvere diktatúre v Amerike.

Jediný najkritickejší krok tohto dlhodobého plánu sa začal uskutočňovať v roku 1961 – postupné zastavenie kľúčových programov výskumu a vývoja budúcich vojenských technológií.

Ak výskum v určitom okamihu objaví zásadne nový koncept, obyčajne trvá 5 až 15 rokov, kým sa premení na novú operačnú technológiu. Medzitým musia prebehnúť programy vývoja, experimentovania, hodnotenia a sériovej výroby. Rovnako, ak sa výskum a vývoj zastavia, o 5 až 15 rokov nebudete mať k dispozícii novú technológiu, ktorá by inak vznikla.

Prvé zdôvodnenia zmenšujúceho sa programu výskumu a vývoja sa opierali o nové nádeje na odzbrojenie súvisiace s novým sovietskym postojom v prospech mierového spolužitia. Neskôr, keď konflikt vo Vietname prerástol do veľkej vojny, bolo jednoduchšie vynechať dôležité položky výskumu a vývoja z už aj tak nafúknutého obranného rozpočtu.

Ďalšou kľúčovou súčasťou celkového plánu malo byť použitie kubánskych vojakov ako zástupných síl v sovietskych takzvaných „vojnách národného oslobodenia“ v Latinskej Amerike a inde. Invázia v Zátoke svíň v roku 1961, iba niekoľko mesiacov po Kennedyho nástupe do úradu, mohla rockefellerovsko-sovietskym plánom na zvrhnutie mnohých vlád spôsobiť vážny neúspech, a preto Kennedyho poradcovia podľa autora starostlivo odviedli od toho, aby invázia uspela.

Sovietsky zväz medzitým vytvoril dlhodobé plány, ako využiť americkú nevýhodu vo vojenskej technológii, ktorá mala byť cielene vytvorená v polovici 70. rokov. Kým náš výskum a vývoj začal upadať, ich program zrýchľoval. Keďže Sovietsky zväz presne vedel, čo môže očakávať, mohol svoj vojenský vývoj zacieliť na dosiahnutie dominantného postavenia o 15 rokov neskôr – a tento čas teraz nastal.

V roku 1962 však hazard Nikitu Chruščova takmer rozbil celý plán. Viac než rok významný americký senátor Kenneth Keating varoval, že Sovietsky zväz umiestňuje na Kube útočné jadrové rakety; vláda však jeho tvrdenia popierala rovnako presvedčivo, ako

sa teraz popierajú moje tvrdenia o sovietskych podmorských raketách. Prezident Kennedy sa napokon rozhodol osobne vec preskúmať, namiesto toho, aby slepo prijal ubezpečenia poradcov, že na tom nič nie je. Zistil, že tvrdenia sú pravdivé, a vypukla kubánska raketová kríza.

Kubánska raketová kríza viedla k odstráneniu Kennedyho aj Chruščova zo scény. Ako som odhalil v mesačnom AUDIO LISTE č. 3 z augusta 1975, prezident Kennedy bol podľa autora zavraždený, pretože bol pre rockefellerovsko-sovietske spojenectvo čoraz nebezpečnejší. Do úradu nastúpil bez skutočného pochopenia reality medzinárodnej politiky, no učil sa – a rýchlo. Bolo zjavne iba otázkou času, kedy zvráti zastavenie našich kľúčových programov výskumu a vývoja. Už začal podnikať kroky na ukončenie našej účasti vo Vietname. Odstránenie Chruščova trvalo dlhšie, pretože jeho nepriatelia v Kremli museli jeho moc opatrne oslabovať; napokon ho však zosadili za ohrozenie dlhodobého plánu dobývania nebezpečným hazardom, ktorý zlyhal.

Začiatkom 60. rokov bol v Moskve založený „Inštitút Spojených štátov amerických“, ktorý sa pripravoval na rastúce príležitosti Sovietskeho zväzu profitovať na úkor Ameriky. Tento inštitút, ktorého účelom bolo skúmať zraniteľnosti Spojených štátov, bol podľa autora založený s finančnou pomocou Rockefellerovej nadácie.

Len čo Oválnu pracovňu obsadil Lyndon Johnson, veľký plán pokračoval bez ďalších ťažkostí! Minister obrany Robert McNamara zohral mimoriadne dôležitú úlohu vo viacerých smeroch. Počas jeho pôsobenia v rokoch 1961 až 1968 mohol výskum a vývoj uskutočnený pred zastavením programov ešte prinášať ovocie. McNamara však podľa autora plnil príkazy tých, ktorí ho do funkcie dosadili, a dokázal dosiahnuť zrušenie dôležitých programov vyspelých zbraní, vyradenie mnohých obranných zariadení, fyzickú likvidáciu obrovského množstva obranného materiálu a nákladné sústredenie úsilia na neúspešné programy, ako bola viacúčelová stíhačka letectva a námorníctva F-111. Presadzoval aj pôsobivo znejúcu teóriu vedenia vojny nazvanú „odmeraná odpoveď“, ktorá zaručovala prerastanie Vietnamu do veľkej vojny tým, že bránila jednoznačným rozhodujúcim víťazstvám v bitkách. Za takúto „cennú“ službu bol McNamara odmenený funkciou prezidenta Svetovej banky. Viete si to predstaviť?

S inauguráciou prezidenta Richarda M. Nixona 20. januára 1969 naplno rozkvitla Kissingerova éra zahraničnej politiky. Kissinger bol vďaka svojmu spojeniu s Nelsonom Rockefellerom, ktoré sa začalo v roku 1955, vplyvným hlasom vo vláde už od začiatku 60. rokov. Teraz sa stal jedným z najdôležitejších rockefellerovsko-sovietskych agentov vo vláde Spojených štátov! Podľa osnov dlhodobého plánu sa preslávil ako architekt takzvaného détente a takmer doslovne opakoval Chruščovov starý vzorec – „mierové spolužitie alebo jadrový holokaust“.

V roku 1972 vstúpilo détente do novej fázy. Prezident Nixon v máji toho roka v Moskve podpísal dohodu SALT I. Sovietsky zväz zároveň spustil rozsiahly program civilnej obrany, ktorý až v poslednom čase začal priťahovať pozornosť. Sovieti videli, že sa rýchlo blíži dlho očakávaná príležitosť predbehnúť Spojené štáty. V tom istom roku 1972 sa takzvané détente rozšírilo aj na Červenú Čínu. Kissinger zohral ústrednú úlohu aj v tomto vývoji; namiesto podpory skutočného mieru však podľa autora premárnil jedinečnú príležitosť na slobodu pre štvrtinu svetového obyvateľstva – a možno aj na mier pre celý svet.

To, čo vám teraz poviem, je prísne tajné a odhaľujem to po prvý raz.

Pred niekoľkými rokmi istý medzinárodný podnikateľ, ktorého nazvem „Smith“, práve predával veľkú európsku banku, keď ho oslovil Číňan s obchodným návrhom zahŕňajúcim čínskeho generála vo výslužbe, ktorého nazvem „Lee“. Lee v skorších revolučných časoch veľmi dobre poznal Čankajška aj Mao Ce-tunga a stále mal blízko k šiestim regionálnym vojenským veliteľom v Červenej Číne, ktorí boli podľa autora vo všetkých smeroch skutočne protisovietski. Po nepokojoch v Červenej Číne v roku 1957 a neskôr boli títo velitelia úplne rozčarovaní a znechutení Maovým programom používania mladých výtržníkov na terorizovanie a vraždenie každého podozrivého z odporu proti jeho diktátorským a represívnym programom. Maov eufemizmus „kultúrna revolúcia“ pre tieto bezohľadné metódy ohýbania ľudu podľa svojej vôle na nich nezapôsobil. Spojili sa s Leem a zisťovali, či by mohli získať americkú podporu, keby sa rozhodli Maa zvrhnúť a založiť republiku s obvyklou parlamentnou formou vlády. Ľudia uprednostňujúci istotu socializmu by smeli žiť v komúnach, vláda by však pre krajinu ako celok podporovala systém slobodného trhu.

Generál Lee prostredníctvom ministerstva zahraničných vecí Spojených štátov zariadil vyslanie poslov cez bambusovú oponu, aby vykonali potrebné prípravy. Niekto na ministerstve však informáciu prezradil predstaviteľom Červenej Číny a všetkých poslov rýchlo zadržali a usmrtili. Generál Lee napriek tomu pokračoval. Požiadal pána Smitha, či by mohol zabezpečiť vysielacie zariadenie, ktoré by celej Červenej Číne oznámilo, čo sa deje, prečo armáda považuje za nevyhnutné zvrhnúť Maa a aká forma vlády vznikne. Smith súhlasil, že sa spojí s niektorými najvyššími predstaviteľmi americkej vlády blízkymi prezidentovi. Lee však zdôraznil, že musí obísť Henryho Kissingera a dostať sa iba k Nixonovi, pretože nedôveroval Kissingerovi ani nikomu inému na ministerstve zahraničných vecí. Kontakty sa uskutočnili, no člen inej agentúry sa nešťastnou náhodou dopočul o pláne a informoval prezidenta Nixona v Kissingerovej prítomnosti. Takmer okamžite sa zariadila tajná Kissingerova návšteva Číny a stretnutie s Maom.

Na tomto stretnutí Kissinger podľa autora informoval Maa, že ho zvrhne vojenský prevrat, ak jeho režim nezačne spolupracovať s tými, ktorí majú v Spojených štátoch skutočnú moc. Na zatraktívnenie dohody pre Maa sa uzavreli tajné dohody o budúcom smerovaní amerických vzťahov s Čínskou republikou na Taiwane. Výsledkom stretnutia bola pingpongová diplomacia, Nixonova vrcholná návšteva Pekingu vo februári 1972 a takzvané détente medzi Červenou Čínou a Spojenými štátmi. Maova tvrdá diktatúra nad Červenou Čínou sa na oplátku znovu zabezpečila. Červená Čína tak mala zostať kontrolovateľnou hrozbou pre Sovietsky zväz. Keď bola akákoľvek skutočná hrozba zo smeru Červenej Číny odstránená, rockefellerovsko-sovietsky plán pokračoval.

Helsinská dohoda dala minulý rok Sovietskemu zväzu v podstate to, čo chcel 20 rokov – potvrdenie jeho výbojov vo východnej Európe. Tým, že sme uväzneným krajinám za železnou oponou naznačili, že ich považujeme za súčasť sovietskej sféry, znižujeme ich sklon povstať v prípade vojny. Západné krídlo Sovietskeho zväzu sa tak stalo oveľa bezpečnejším.

V uplynulých rokoch krajiny čoraz rýchlejšie padali do sovietskej sféry, pričom sa o nadvládu nad nimi potajomky delili ich spojenci – korporátni socialisti v Amerike. Úpadok vojenskej moci Spojených štátov a rýchlo rastúca hrozba zo Sovietskeho zväzu sa zároveň stali príliš zjavnými na ďalšie utajovanie. Aj táto etapa bola podľa autora predvídaná a naplánovaná.

Všetky hospodárske, politické a vojenské faktory majú viesť k „vyhláseniu národného núdzového stavu“ v Amerike, k diktatúre a vojne!

Ukázalo sa však, že v balíčku rozdanom Rockefellerovým impériom pri jeho skrytej spolupráci so Sovietskym zväzom je strašný žolík. Nadchádzajúca vojna – PRVÁ JADROVÁ VOJNA vedená najmä na americkej pôde – mala byť úhľadne obmedzená a kontrolovaná pomocou „jadrovej bezpečnej zóny“ vyhradenej pre sovietskych spojencov v Amerike, ako som odhalil v mesačnom AUDIO LISTE č. 12 minulý máj. Sovietsky zväz však celé mesiace manévruje, aby v tejto kritickej fáze rastúcej zraniteľnosti Ameriky uskutočnil zradu. Chce si všetko uchvátiť pre seba.

Téma č. 2 – Prečo Sovietsky zväz chce jadrovú vojnu
Americká strategická obrana sa mnoho rokov opiera o koncepciu nazvanú „vzájomne zaručené zničenie“ – Mutual Assured Destruction alebo MAD. Myšlienkou je, že ak Sovietsky zväz alebo Spojené štáty zaútočia jadrovými zbraňami na druhú stranu, obeť útoku bude schopná útočníka na oplátku zničiť. Terčmi tejto koncepcie navyše nie sú vojenské ciele, napríklad nepriateľské raketové zariadenia, ale mestá. Útok medzikontinentálnymi balistickými raketami by za týchto podmienok mal iba jediný základný účel – zabiť desiatky miliónov nevinných civilistov. To je takzvaná „rovnováha strachu“, o ktorej často počúvame.

Hitler počas druhej svetovej vojny použil proti civilnému obyvateľstvu Anglicka lietajúce bomby V-1 a rakety V-2 presne týmto spôsobom namiesto útokov na vojenské ciele, pretože dúfal, že Anglicko terorom prinúti ku kapitulácii. Ako všetci vieme, nefungovalo to. Briti sa naučili ukrývať v protileteckých krytoch a znášať civilné obete a škody, pričom zároveň zdvojnásobili úsilie vo vojenských zariadeniach, aby Hitlerovi zasadili významnejšie údery.

Stratégia vzájomného teroru MAD nie je ničím iným než verziou techniky z jadrového veku, ktorá sa už pred vyše 30 rokmi ukázala ako zbytočná. Nespočetnekrát sme počuli, citujem: „To posledné, čo by Sovietsky zväz kedy chcel, je jadrová výmena so Spojenými štátmi.“ Ak tomuto upokojujúcemu výroku veríte, vedie vás k prijatiu nerozumnej obrannej doktríny MAD. Výrok je však podľa autora nesprávny. Chruščovovo oznámenie z roku 1956, že totálna vojna so Západom predsa len nie je nevyhnutná, pôsobilo ako odmietnutie základnej leninskej zásady, no nebolo ním. Bol to iba začiatok premysleného 20-ročného manévru, ktorý nás mal prinútiť poľaviť v ostražitosti, aby bol Sovietsky zväz pripravený zvíťaziť, keď napokon príde nevyhnutný úplný konflikt.

História sa opakuje. Koncom 30. rokov mnohí ľudia chybne verili, že Hitler v skutočnosti nechce vojnu, ale je ochotný ju riskovať, aby získal ústupky. Ústupky teda robili s predstavou, že tak vojne zabránia. Až príliš neskoro pochopili, že Hitler bol odhodlaný dosiahnuť vojnu tak či onak.

Sovietsky zväz bol v minulosti mimoriadne opatrný, keď sa pohyboval na hranici možnej jadrovej vojny, ale iba dovtedy, kým bol vojensky znevýhodnený. Sovieti sa teraz po prvý raz dostávajú do úplne novej situácie, v ktorej ich vojenská moc nemá konkurenciu. Pri rýchlom kolapse slobodných vlád po celom svete sa celkový „pomer síl“, ako ho nazývajú, posúva v prospech Sovietskeho zväzu. Sovietsky zväz je teraz vojenskou mocnosťou č. 1 a Spojené štáty č. 2 – takáto situácia nikdy predtým neexistovala.

Nastal čas, aby Sovieti využili svoju výhodu v snahe ovládnuť svet. Trvalá hrozba Červenej Číny sa často s nádejou spomína ako významný faktor, ktorý má tlmiť sovietske úvahy o

veľkej vojne proti nám; aj to je však podľa autora omyl. Sovietsky strach z Červenej Číny ich namiesto brzdenia ženie vpred. Červená Čína sa teraz opiera o Spojené štáty; keby však Sovieti vyradili Spojené štáty mohutným úderom skôr, než by Čína dokázala situáciu využiť, Čína by zostala izolovaná. Nemala by inú možnosť než urovnať vzťahy so Sovietskym zväzom a spolupracovať prinajmenšom v praktických otázkach. Po porážke Spojených štátov a opätovnom spojení dvoch komunistických superveľmocí by už osud zvyšku sveta nebol otázny. Ako som teda uviedol v mesačnom AUDIO LISTE č. 15: ak padneme my, padne svet; a to je základ sovietskej stratégie.

Sovietsky zväz teda podľa autora chce jadrovú vojnu so Spojenými štátmi, pokiaľ je pripravený prežiť ju so stratami obmedzenými na prijateľnú úroveň a pokiaľ možno Spojené štáty v tomto procese zničiť ako vojenského súpera. Sovietski vládcovia dôrazne nepovažujú jadrovú vojnu iba za neželaný dôsledok konfrontácie, hoci my máme sklon takto o nej uvažovať. Pre nich je vojna vrátane jadrovej vojny nástrojom dobývania, ktorý treba použiť vždy, keď je to výhodné.

Ľudia sa pýtali: Prečo by Sovietsky zväz ukladal podmorské rakety do našich vôd, keď už má medzikontinentálne rakety, raketonosné ponorky a podobne? Aj niektorí predstavitelia, ktorí o sovietskych raketách vedia, kladú túto otázku v rôznych podobách ako dymovú clonu na vyvolanie pochybností. Keď však pochopíte základný sovietsky pohľad, ktorý som opísal, dôvody ukladania podmorských rakiet sa chápu oveľa ľahšie.

Podmorské rakety predovšetkým predstavujú schopnosť prvého úderu Sovietskeho zväzu – sú sústredené na vojenské ciele. Konkrétne majú jediným náhlym prekvapivým úderom bez varovania zničiť naše námorné základne, hlavné prístavy a značnú časť námornej flotily. Tento druh prvého úderu sa výrazne líši od bežne diskutovaných, bol by však mimoriadne účinný. Predstavte si rozhodnutie, ktorému by americký prezident čelil bezprostredne po náhlom sovietskom útoku podmorskými raketami, po ktorom by nasledovalo ultimátum na kapituláciu! Americké námorné sily na moriach po celom svete by síce zostali nezasiahnuté a naše raketonosné ponorky by mohli Sovietskemu zväzu uštedriť nepríjemný úder. K dispozícii na odpálenie by možno zostali aj naše medzikontinentálne rakety. Čo by však nasledovalo?

Škody, ktoré by sme Sovietskemu zväzu dokázali spôsobiť, by najprv obmedzili obrovské prípravy civilnej obrany, ktoré tam prebiehajú päť a viac rokov. Ak by sa prezident rozhodol pre protiútok, mohlo by zahynúť niekoľko miliónov sovietskych občanov a zničená by bola malá časť vojenských a priemyselných zariadení, ktoré sa nenachádzajú pod zemou. Prevažná väčšina sovietskeho obyvateľstva aj veľká časť vojensko-priemyselného komplexu by však náš protiútok prežili. Potom by boli opäť na rade oni.

Cena za neuposlúchnutie sovietskeho ultimáta by bola strašná. Na Spojené štáty by dopadla salva medzikontinentálnych rakiet – možno nie celá sovietska sila, ale aj tak niekoľko stoviek –, ktorá by zasiahla vojenské ciele i veľké mestá. Vďaka výstižne pomenovanej stratégii MAD, ktorú sme nasledovali, nemáme civilnú obranu a masaker by presahoval predstavivosť, najmä preto, že sovietske jadrové hlavice sú podľa autora mnohonásobne silnejšie než naše.

Naše námorné sily by rýchlo ničili sovietske protilodné strely; nemožnosť vrátiť sa do prístavov po palivo a ďalšie zbrane by spôsobila, že námorníctvo ako bojová sila postupne ochabne. Bolo by iba otázkou času, kedy by boli úplne zničené naše životne dôležité

námorné obchodné trasy. Proces by možno istý čas pokračoval, no výsledok by nebol pochybný. Po počiatočnom rozhodujúcom údere podmorskými raketami proti nášmu námorníctvu by nás Sovietsky zväz dokázal prečkať aj prekonať palebnou silou.

Tajomstvom úspechu sovietskeho plánu má byť použitie zbraňového systému, ktorý umožní úplne prekvapivý prvý úder proti nášmu námorníctvu s mimoriadne spoľahlivými výsledkami. Najväčšie možné prekvapenie by nastalo, keby námorníctvo až do okamihu odpálenia vôbec nevedelo, že rakety ležia pri našom pobreží. Práve tento moment prekvapenia mali minulé leto odstrániť moje mesačné AUDIO LISTY č. 14 a 15.

Ďalším prvkom prekvapenia je čas varovania pri skutočnom odpálení rakety. Pri medzikontinentálnych raketách môže satelitné sledovanie poskytnúť približne 20-minútové varovanie – dosť času na odpálenie vlastných rakiet v odvete, ak sa prijme také rozhodnutie. Balistické rakety odpaľované z ponoriek môžu skrátiť varovanie na niekoľko minút. Pri podmorských raketách krátkeho doletu však prakticky žiadne varovanie neexistuje, pretože musia prekonať iba malú vzdialenosť a let trvá krátko. Kým ich zachytíme a uvedieme obranu do pohotovosti, už budú vybuchovať nad cieľmi.

Existuje už iba jeden druh varovania, pravdepodobne najdôležitejší – včasné upozornenie na blížiaci sa útok prostredníctvom spravodajských kanálov a správneho čítania politického napätia. Obranné plánovanie NATO napríklad doteraz predpokladalo, že akémukoľvek sovietskemu útoku na západnú Európu bude predchádzať aspoň trojtýždňové varovanie. Aj pred útokom na Pearl Harbor pred 35 rokmi prišlo niekoľko upozornení, počnúc približne týždeň vopred; podľa autora ich však na vysokých miestach americkej vlády úmyselne zablokovali, pretože istí jednotlivci chceli zabezpečiť, aby k útoku skutočne došlo. Teraz sa šanca získať včasné varovanie pred blížiacim sa útokom znovu znižuje vďaka spravodajskej medzere vytvorenej ministrom zahraničných vecí Henrym Kissingerom!

Keď sa Sovietsky zväz rozhodne, že nastal čas zaútočiť, nemieni svoj zámer vopred signalizovať. Podmorské rakety číhajúce pozdĺž nášho pobrežia sú preň v tomto smere neoceniteľné. Jeho medzikontinentálne rakety majú príliš dlhý čas varovania a nedostatočnú presnosť a spoľahlivosť na to, aby ich sovietski vládcovia s plnou istotou použili pri celosvetovom námornom útoku typu Pearl Harbor, aký som opísal v mesačnom AUDIO LISTE č. 15. Keby na tento účel použili raketonosné ponorky a priblížili sa na krátku vzdialenosť, aby skrátili čas letu rakiet, riskovali by upozornenie nášho námorníctva nezvyčajným rozmiestnením svojich ponoriek.

Celosvetový prekvapivý útok, o akom Sovieti údajne uvažujú, navyše závisí od súčasného úderu na všetkých miestach. To sa raketami vypustenými z mnohých ponoriek po celom svete nedosahuje ľahko; podmorské rakety sú však na prekvapivý útok ako stvorené. Neviditeľne číhajú celé dni, týždne alebo mesiace, kým ich netreba. Keď nastane čas na ich odpálenie, prípravy možno vykonať bez jediného vonkajšieho náznaku hlboko vo veliteľskom stanovišti v Sovietskom zväze. Na samotné spustenie útoku stačí z veliteľstva vyslať signál do celého sveta, zatiaľ čo pozorovateľné vojenské i ostatné činnosti Sovietskeho zväzu pokračujú normálnym spôsobom a nijako nenaznačujú blížiaci sa útok!

Keď poznáme sovietsky plán prekvapivého útoku, otázka už neznie: Prečo by ukladali tieto podmorské rakety? Otázka znie: Prečo by to neurobili?

Sovietsky zväz je podľa autora pripravený viesť vojnu s niekoľkonásobne väčšou jadrovou palebnou silou než máme my. Zároveň je pripravený prežiť takúto vojnu ako

životaschopná spoločnosť so stratami obyvateľstva možno najviac 2 %. To predstavuje približne päť miliónov životov a pre vás aj pre mňa je skutočne veľmi ťažké predstaviť si úmyselné prijatie takých strát na politický účel. Pamätajte však, že sovietski vládcovia uvažujú svojím spôsobom, nie naším; a keby utrpeli takéto straty, naše vlastné by mohli predstavovať 50 až 100 miliónov!

Ak sú schopní na začiatku zneškodniť námorníctvo Spojených štátov plánovaným prekvapivým útokom, Sovieti podľa autora veria, že v jadrovej vojne majú podľa vlastných meradiel málo čo stratiť a všetko získať. Preto má Sovietsky zväz teraz chcieť jadrovú vojnu.

Téma č. 3 – Ako vládne a tlačové utajovanie ničia naše šance na mier
Od začiatku júla 1976 narúša krátkovlnnú rádiovú komunikáciu po celom svete signál, ktorý jeden rádioamatér opisuje, citujem, ako „obrovský, mimoriadne silný signál znejúci ako kotúčová píla“. Zasiahnutí nie sú iba rádioamatéri; námorné, letecké a telekomunikačné kanály sa v niektorých prípadoch stali prakticky nepoužiteľnými. Ide o drsný zvuk pulzujúci desaťkrát za sekundu, ktorý pochádza zo sovietskych vysielačov.

Monitorovacie oddelenie Federálnej komunikačnej komisie dostalo záplavu sťažností a poslalo do Moskvy štyri sťažnosti bez akejkoľvek odpovede. Podľa Roberta Kutza, vedúceho oddelenia medzinárodných operácií FCC, je toto sovietske mlčanie veľmi nezvyčajné, citujem: „Zvyčajne veľmi dobre spolupracovali, pokiaľ na tejto situácii nie je niečo mimoriadne jedinečné.“

Priatelia, podľa autora na týchto sovietskych rádiových signáloch skutočne niečo jedinečné je. Majú to byť prenosy medzi Moskvou a sovietskymi ponorkami po celom svete pomocou pokročilého komunikačného systému, ktorý som spomenul v nedávnom mesačnom AUDIO LISTE. Nie je náhoda, že sa prvýkrát objavili začiatkom júla 1976. V tom mesiaci som po prvý raz odhalil existenciu podmorských rakiet uložených Sovietmi v amerických a kanadských teritoriálnych vodách. Nie je náhoda ani to, že podobné prenosy prvýkrát zachytili v roku 1962 počas kubánskej raketovej krízy.

Vláda tvrdí, že netuší, na čo tieto signály slúžia, ale podľa autora to vie. Signály sa majú používať na tesnú koordináciu sovietskych námorných aktivít, najmä pohybu ponoriek, pri prípravách na vojnu. Jedna lož však vedie k druhej; rovnako ako vám nehovoria o sovietskych podmorských raketách ohrozujúcich váš život a slobodu, nehovoria vám ani skutočný význam sovietskych signálov „kotúčovej píly“.

Tieto silné signály vysiela najmenej 13 vysielačov, ktoré sa prevažne nachádzajú na sovietskom alebo Sovietmi okupovanom území. Vysielače pracujú v Archangeľsku, Leningrade, Moskve, Kyjeve, Odese, Gdansku, pri Bosporskom prielive, v Rostove, Minsku, Varšave, Prahe, vo východnom Berlíne a – zo všetkých miest – na jazere Loch Ness v Škótsku. Vysielač na Loch Ness sa podľa autora nachádza na palube malej ponorky, ktorá prenikla na severovýchodný koniec jazera kanálom spájajúcim Loch Ness so zálivom Moray Firth. Ak tam predtým príšera nebola, teraz tam určite je – vďaka Sovietskemu zväzu.

Sovietske prenosy používajú techniku známu ako „impulzná modulácia“. Každý z desiatich impulzov za sekundu znie uchu iba ako nezmyselné škrípanie, v skutočnosti však podľa autora každý obsahuje prekrývajúci sa kódovaný signál. Možných kódov je nekonečne veľa a na vytvorenie zakódovaných impulzov pri vysielaní aj na ich dekódovanie pri príjme je

potrebný počítač. Pokiaľ teda spravodajská služba nezíska podrobnosti o presnom kóde, je prakticky nemožné zachytiť a pochopiť sovietske správy ponorkám.

Pred vami sa však skrývajú ešte očividnejšie veci než záhadné sovietske signály. Viete napríklad o spoločných sovietskych a kubánskych námorných a leteckých manévroch, ktoré sa od 15. do 23. septembra 1976 konali v Karibiku a Mexickom zálive? Tieto vojnové hry využívali nielen novú sovietsku ponorkovú základňu v prístave Cienfuegos neďaleko americkej námornej stanice v zálive Guantánamo, ale aj Marianao a Havanu priamo oproti Floride! Cvičenia predstavovali jasnú hrozbu pre Panamský prieplav, Portoriko a našu základňu v zálive Guantánamo; navyše zasahovali celé pobrežie Mexického zálivu až po Galveston v Texase. Naše takzvané ministerstvo obrany však o tom nepovedalo jediné slovo a naša spiaca tlač, nasledujúca neexistujúci príklad ovládaných hlavných médií, o tom takisto mlčala.

Od „Červeného piatka“ 1. októbra 1976 boli naši vojaci od generála Georgea S. Browna nadol umlčaní a dostali rozkaz kategoricky popierať tvrdenia o sovietskych raketách v našich vodách, ak ich niekto prinúti vyjadriť sa. Vo Washingtone, D.C., a v ďalších citlivých oblastiach medzitým prebiehajú prísne tajné cvičenia civilnej obrany iba pre najvyšších vládnych predstaviteľov, kým zvyšok obyvateľstva zostáva v nevedomosti – nielen bez ochrany, ale dokonca bez akéhokoľvek oficiálneho varovania, že vojna môže byť bezprostredná!

Posledná kvapka však prišla práve v uplynulých dňoch, priatelia. Minulý mesiac som informoval, že bezprostredne po kapitulácii prezidenta Forda pred sovietskymi požiadavkami sprostredkovanými Andrejom Gromykom počas „Červeného piatka“ vykonali sovietske ponorky pri našom východnom a západnom pobreží experiment chemickej vojny. Podľa autora uvoľnili do atmosféry oblaky rádioaktívneho plutónia, ktoré mali preniknúť do vnútrozemia a kontaminovať Spojené štáty, zatiaľ čo vláda spolupracovala tvrdením, že nás zasiahol rádioaktívny spad z čínskej jadrovej skúšky spred desiatich dní. Ako som uviedol minulý mesiac, vážnym následkom experimentálneho uvoľnenia plutónia sme sa údajne vyhli vďaka počasiu, ktoré sa nesprávalo podľa sovietskych predpovedí. Teraz sa však chystajú urobiť to znova!

V stredu 17. novembra bola oznámená veľká čínska atmosférická skúška vodíkovej bomby a okamžite nás zaplavili oznámenia, že rádioaktívny oblak dorazí na západné pobrežie iba o tri krátke dni – dnes, 20. novembra 1976. Minule tvrdili, že čínskemu oblaku trvalo prekonanie rovnakej vzdialenosti desať dní, ale podľa autora preto, že sovietske ponorky vtedy ešte neboli pripravené použiť čínsky výbuch ako krytie chemického útoku proti nám. Tentoraz sa vraj nevedia dočkať.

K poludniu včera, 19. novembra, bolo podľa autora v pravidelných rozostupoch pozdĺž západného pobrežia, približne do 35 míľ od brehu, rozmiestnených 18 sovietskych ponoriek. Nemajú byť nosičmi rakiet, ale plavidlami špeciálne vybavenými na dnešné vstrekovanie plutónia do ovzdušia. Agentúra na ochranu životného prostredia (EPA) nám hovorí, aby sme sa nebáli údajného čínskeho jadrového oblaku prechádzajúceho ponad krajinu, no podľa autora úplne spolupracuje so Sovietskym zväzom a poskytuje úplne falošné krytie sovietskeho rádioaktívneho plutóniového útoku na našu krajinu! Rádioaktivita vytvorená samotnou čínskou skúškou v skutočnosti vraj ešte neprekročila hranice Červenej Číny.

Médiá nám pripomínajú, aká hrozná môže byť prasacia chrípka, a hovoria nám aj o neuspokojivo nízkom počte oprávnených Američanov, ktorí prijímajú bezplatné vládne očkovanie. Tvrdia, že ak prasacia chrípka vypukne, môže sa šíriť ako požiar. Určité osoby vo vláde Spojených štátov pritom podľa autora spolupracujú so Sovietskym zväzom na útoku rádioaktívnym plutóniom, ktorého účinky sa pri dosiahnutí zamýšľaných dávok môžu zameniť za ťažkú „chrípku“.

Priatelia, takzvané záhadné signály zo Sovietskeho zväzu sa 2. novembra dočasne zastavili, no 10. novembra sa znovu spustili, pretože sa obnovili sovietske vojnové prípravy. Od chvíle, keď som s vami hovoril naposledy, bolo podľa autora v našich vodách uložených 36 nových rakiet navyše k tým, ktoré som spomenul minulý mesiac.

Ich polohy som nikomu neposkytol a zatiaľ to ani nemienim urobiť. Poviem vám prečo. Na jednej strane sú vo vnútri prázdnej škrupiny vlády, ktorá zostala vo Washingtone, frakcie aktívne spolupracujúce so Sovietskym zväzom. Niektorí ich členovia sú priamo sovietskymi agentmi; iní patria ku korporátno-socialistickej sieti, ktorá so Sovietmi spolupracuje na vzájomný prospech a na úkor nás ostatných. Niektorí z tejto druhej skupiny stále neveria, že už celé mesiace prebieha sovietska zrada v podobe podmorských rakiet v našich vodách. Na druhej strane je mnoho ľudí, ktorí sa poctivo snažia sovietskej podmorskej raketovej hrozbe čeliť v rámci obmedzení, ktoré im boli uložené.

Pred 1. októbrom sa rakety odstraňovali tak, ako ich Sovietsky zväz ukladal, na základe informácií, ktoré som poskytoval generálovi Georgeovi S. Brownovi a vojenskému spravodajstvu. V tejto úlohe som pôsobil ako informačný kanál obchádzajúci spravodajskú medzeru vytvorenú Henrym Kissingerom.

Kam to však všetko vedie? Čo sa stane, ak zradcovia medzi nami budú naďalej zakrývať pravdu o sovietskych podmorských raketách a ak vlastenci v našej vláde nenájdu odvahu povedať pravdu bez ohľadu na následky? Ak bude táto situácia pokračovať, priatelia, dôjde podľa autora k TERMONUKLEÁRNEJ VOJNE a DIKTATÚRE tu v Amerike!

Ani keby námorníctvo Spojených štátov naďalej odstraňovalo sovietske rakety hneď po ich uložení – čo má od 1. októbra zakázané –, katastrofe by to nezabránilo. Sovietsky zväz dokáže ukladať rakety omnoho rýchlejšie, než ich my dokážeme odstraňovať. Informácie, ktoré som poskytoval, sa teda teraz v skutočnosti používajú iba na jediný účel – umožniť našim vodcom sledovať pravdepodobnosť útoku a minimalizovať ju dovtedy, kým nebudú pripravení utiecť a ukryť sa v 96 podzemných mestách „Federálneho relokačného oblúka“, kde prečkajú vojnu. Potom môže vojna prísť, spáliť krajinu a pohltiť náš ľud.

Prísne tajné informácie, ktoré mi moje zdroje poskytli často s nasadením vlastných životov, nie sú určené na súkromné použitie chladnokrvných zradcov a bezchrbticových vodcov americkej vlády. Ich cieľom je odhaliť pravdu ako jedinú vec, ktorá môže zabrániť vojne.

Ak vojna príde, väčšinu Američanov ničivo prekvapí. Zvrátené správanie našich verejných predstaviteľov, ktorí zneužívajú moje informácie, hrozí odsúdením miliónov z nás na jadrový holokaust. Preto je iba správne, aby zároveň odsúdili aj samých seba. Bez polôh rakiet, ktoré teraz zadržiavam, aj ich zastihne bleskový sovietsky prekvapivý útok, ktorý hrozí pohltiť nás ostatných. Milióny našich životov pre nich zjavne neznamenajú nič v porovnaní so službou Sovietskemu zväzu, ich zamestnaniami a dôchodkami. Teraz sú však spolu s nami v stávke aj ich životy. Nové informácie, od ktorých teraz závisia nielen naše,

ale aj ich životy, odovzdám iba vtedy, ak bude odhalená pravda o sovietskych podmorských raketách.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Peter David Beter – Audio list č. 19
18. decembra 1976

Redakčná poznámka
Nasledujúci text je úplným slovenským prekladom historického vystúpenia Dr. Petra Davida Betera. Jeho tvrdenia o tajných vojenských operáciách, jadrových a chemických zbraniach, politike, nadáciách či spravodajských službách predstavujú autorov dobový výklad a nie sú tu prezentované ako nezávisle overené fakty.

Úvod
Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 18. decembra 1976 a toto je môj mesačný AUDIO LIST® č. 19.

Keď sa náš dvojstý jubilejný rok 1976 chýli ku koncu, Spojené štáty americké sú vo vážnom nebezpečenstve. Naše hospodárstvo pustošia dve pohromy – vysoká inflácia a vysoká nezamestnanosť –, stav, ktorý som pred niekoľkými rokmi nazval STAGFLÁCIA. Naša republika čelí útoku v rámci veľmi pokročilého plánu dostať krajinu pod diktatúru. Samotné naše životy ohrozuje vyhladenie pri prekvapivom jadrovom útoku, ktorý by bol začiatkom PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Všetky tieto hrozné veci úmyselne spustila hŕstka bezohľadných a mocných mužov doma i v zahraničí, odhodlaných ovládnuť svet.

> „Ako je to však možné?“ pýtate sa. „Ako môže tak málo ľudí ovládať osudy nás všetkých ostatných?“

Je ľahké predstaviť si, ako ďaleko by sa naši tajní vládcovia a ich stúpenci dostali, keby sa pokúsili holými rukami a hrubou silou ovládnuť čo len jedno mesto, nieto celú Ameriku. Veľmi rýchlo by ich zastavili, pretože každý chápe takýto druh hrozby a nás je omnoho viac než ich. Tí, ktorí nás chcú zotročiť, to však vedia až príliš dobre. Chápu, že nesmú podniknúť čelný útok, ktorému by ľudia všeobecne rozumeli. Namiesto toho zdokonalili umenie zapriahnuť naše vlastné sily tak, aby sme sa postupne, krok za krokom, sami zotročovali pod ich kontrolou.

Hegelovský princíp tézy, antitézy a syntézy sa podľa autora používa na postupné zlúčenie nášho života so životom v Sovietskom zväze na každej úrovni! Priemerný pracujúci muž ani žena v Amerike by vedome nikdy nedovolili, aby sa to stalo, a predsa sa to deje – postupne, rok za rokom.

1. Prvým krokom, nazvaným téza, je vytvoriť a medializovať problém vo vzdelávaní, hospodárstve alebo v inej oblasti nášho každodenného života. Inými slovami: tam, kde je mier, vytvoriť nezhodu a problémy.

2. Druhým krokom, antitézou, je vytvoriť odpor proti problému.

3. Posledným krokom, syntézou, je ponúknuť takzvané riešenie problému.

Tento diabolský nepriamy postup psychologicky pripravuje ľudí, aby prijali veci, proti ktorým by sa inak dôrazne postavili. Keď sa s touto myšlienkou rozhliadnete, uvidíte, že táto technika sa okolo vás používa tisícorakými spôsobmi. Skutočný kľúč k úspechu alebo neúspechu tejto metódy manipulácie verejnosti však spočíva v niečom, čo Abraham Lincoln povedal pred vyše sto rokmi, citujem:

„S verejnou mienkou nič nezlyhá; bez nej nič nemôže uspieť.“

Pokiaľ nám, ľudu, jednoducho hovoria pravdu, verejná mienka odráža pravdu. Za takých podmienok sa môžu nájsť skutočné riešenia skutočných problémov na prospech všetkých. Keď nám však pravdu nehovoria, verejná mienka odráža iba to, čomu veríme, a možno nás zmanipulovať, aby sme podporovali najrôznejšie veci, ktoré nie sú v našom najlepšom záujme.

V Spojených štátoch sa na vytvorenie umelého a falošného obrazu sveta i našej vlastnej krajiny používala jemná dlhodobá propagandistická technika nazývaná jednoducho DEZINFORMÁCIA. V zahraničnej politike, národnej bezpečnosti, politike a hospodárstve bola pravda potlačená a nahradená zložitou stavbou lží, skreslení a poloprávd. Tento falošný obraz začali ľudia prijímať ako pravdu, takže samotná pravda sa stala neuveriteľnou. Nemyslím si, že by niekto pri zdravom rozume dokázal urobiť to, čo bolo urobené nám. Naše vzdelávanie, naša ÚSTAVA, náš systém slobodného podnikania – všetko možné bolo prekrútené, aby naši tajní vládcovia získavali čoraz väčšiu moc.

Teraz PRICHÁDZA VOJNA. Vojny tohto storočia sa viedli ďaleko od našich brehov, tentoraz však prichádza sem – do našej krajiny, našich domovov, k nášmu ľudu! Nebude to konvenčná vojna, ale PRVÁ JADROVÁ VOJNA. Ako všetky moderné vojny sa začne prekvapivým útokom. Vďaka mlčaniu vlády Spojených štátov a ovládaných hlavných médií zastihne väčšinu Američanov úplne nepripravených; budú veriť lži nazývanej détente až dovtedy, kým po celej krajine nevybuchnú termonukleárne ohnivé gule.

Aby som ukázal, ako veľmi sa pravda líši od toho, čomu nás naši tajní vládcovia vedú veriť, budem dnes hovoriť o troch témach:

Téma č. 1 – PREČO SPOJENÉ ŠTÁTY NEVYPUSTILI DRUŽICU ZEME AKO PRVÉ

Téma č. 2 – PREČO VÄČŠINA AMERIČANOV NEDOKÁŽE UVERIŤ, ŽE JADROVÁ VOJNA JE BEZPROSTREDNÁ

Téma č. 3 – AKO HLAVNÉ NADÁCIE OSLOBODENÉ OD DANÍ PRIPRAVILI CESTU SOVIETSKEMU JADROVÉMU ÚTOKU

Téma č. 1 – Prečo Spojené štáty nevypustili družicu Zeme ako prvé
Večer 4. októbra 1957 Američanov šokovalo oznámenie, že Sovietsky zväz sa stal prvým štátom v dejinách, ktorý umiestnil umelú družicu na obežnú dráhu. Sputnik I s hmotnosťou 184 libier obiehal Zem každú hodinu a pol a vysielal pípanie, ktoré sa cez noc preslávilo. Svet bol nadšený a svetová tlač zahrnula Sovietsky zväz chválou. Z tohto úspechu vyvodzovala, že sovietsky socialistický systém je vo vedeckom a technickom pokroku lepší než náš. Bol to historický prvenstvo, ktoré už nikdy nemožno zvrátiť – Sovietsky zväz porazil Spojené štáty vo vesmíre.

O necelý mesiac neskôr vypustili Sputnik II. Vážil vyše pol tony a niesol prvého živého pasažiera vo vesmíre – psa. Pes do týždňa uhynul, napriek tomu to bol ďalší ohromujúci úspech.

Chudobná stará Amerika sa medzitým trápila so snahou dostať pomocou námornej rakety Vanguard na obežnú dráhu drobnú 16-librovú družicu. Pokúsili sa o dva štarty, oba však zlyhali. V jednom prípade raketa vystúpila iba niekoľko stôp nad rampu, potom klesla späť

a pri výbuchu sa zmenila na obrovskú ohnivú guľu. Večerné televízne správy získali pôsobivé zábery. Až 31. januára 1958, takmer štyri mesiace po Sputniku I, vypustila Amerika z Cape Canaveral na Floride svoju prvú kozmickú družicu. Nazývala sa Explorer I a nevypustilo ju námorníctvo, ale armáda. Konečne sme boli vo vesmíre, ale až po dôkladnom ponížení pred celým svetom.

Po šoku zo Sputnika sa kozmické lety a rakety náhle stali módnou témou. Vtedajší senátor Lyndon B. Johnson zariadil vytvorenie nového „Výboru pre letectvo a vesmír“ a stal sa jeho predsedom. Odvtedy sa snažil byť v súvislosti s vesmírnymi záležitosťami čo najviditeľnejší a dnes nesie stredisko pilotovaných kozmických letov v Houstone jeho meno. Vtedy som si sotva vedel predstaviť niečo pokryteckejšie. Hoci som bol právnik, niekoľko rokov som bol členom vtedajšej American Rocket Society a živo som si pamätal Johnsonov postoj k vesmíru zo začiatku 50. rokov. Štyri či päť rokov pred Sputnikom som bol členom skupiny vedenej Dr. Wernherom von Braunom, ktorá oslovila Johnsona s nádejou na podporu kozmického programu. Nikdy nezabudnem na jeho reakciu. Nepovedal iba „nie“, ale celej myšlienke sa vysmial ako smiešnej a bezcennej!

O niekoľko rokov neskôr boli Spojené štáty pripravené o možnosť byť prvé vo vesmíre, ale nie Lyndonom Johnsonom. To, čo vám poviem, už dnes neovplyvní našu národnú bezpečnosť, poskytuje však typický príklad toho, čo sa v Amerike dialo mnoho rokov. A keď Wernher von Braun leží na smrteľnej posteli v nemocnici pri Washingtone, D.C., verím, že nastal čas povedať pravdu o tom, prečo sme nevypustili družicu ako prví.

Koncom roku 1955 alebo začiatkom roku 1956 začal Zbor náčelníkov štábov prvé plánovanie amerického kozmického programu. Cieľom bolo, aby Spojené štáty uskutočnili prvý úspešný kozmický let na svete na začiatku Medzinárodného geofyzikálneho roka, ktorý sa mal začať 1. júla 1957. Po sporoch o to, ktorá zložka ozbrojených síl má projekt zastrešiť, dospeli k záveru, že najlepšie schopnosti má armáda. Zbor náčelníkov štábov aj vtedajší minister obrany Charles Wilson to odsúhlasili a schválili.

Armádny Redstone Arsenal v Huntsville v Alabame mal šťastie, že využíval služby popredného svetového raketového odborníka Dr. Wernhera von Brauna. Von Braun bol už od útleho veku fascinovaný myšlienkou kozmického letu a celý život pracoval s raketami. Počas druhej svetovej vojny ho Hitler prinútil slúžiť a nemecký raketový program bol na konci vojny ďaleko pred ostatnými krajinami. Mnohých von Braunových podriadených z nemeckej raketovej základne po vojne zajal Sovietsky zväz a prinútil ich vyvíjať a riadiť sovietsky raketový a kozmický program. Samotný von Braun sa však už dávno pred skončením bojov rozhodol vzdať Spojeným štátom a podarilo sa mu to. Naša vláda ho potom presvedčila, aby vstúpil do vládneho výskumu, kde dostane peniaze a zdroje na seriózny rozvoj raketovej techniky.

Keď sa v polovici 50. rokov zvažoval projekt družice Zeme, projektoví dôstojníci spoločného štábu vypočuli predstaviteľov Redstone Arsenal aj samotného von Brauna, aby zistili ich možnosti. Von Braun uviedol, že jeho skupina dokáže skonštruovať kozmické vozidlo a pripraviť ho na obežnú dráhu za niekoľko mesiacov. Spoločný štáb presadzoval jeho projekt. Po schválení Zborom náčelníkov štábov a ministrom obrany sa dostal k prezidentovi Eisenhowerovi na konečné schválenie a pridelenie prostriedkov ministerstva obrany – tam sa však zastavil! Očakávaný prezidentský súhlas sa zvláštne dlho odkladal. Napokon prišiel spoločnému štábu prezidentov pokyn: neuveriteľne mali ignorovať schopnosti armády a vesmírny projekt prideliť námorníctvu. Rozhodnutie bolo takmer nepochopiteľné. Námorníctvo nemalo ani len plán takéhoto kozmického nosiča a začínalo

takmer od nuly. Rozhodnutie však platilo, a tak sa niekoľko veľkých leteckých spoločností a námorných vedcov spojilo v programe „PROJECT VANGUARD“.

Priamym dôsledkom bolo, že Sovietsky zväz dostal Sputnik na obežnú dráhu, kým sa Spojené štáty stále neúspešne trápili s Vanguardom. Projektoví dôstojníci spoločného štábu nechápali politické rozhodnutie dovoliť Sovietskemu zväzu poraziť nás v podujatí, v ktorom sme ho dokázali výrazne predstihnúť. Zdalo sa, že zapadá do vzorca zadržiavania amerických schopností a poskytovania výhody Sovietom. Eisenhowerov poradca neskôr dôverne vysvetlil, čo sa stalo.

Vybraná skupina vedcov a finančných lídrov sa včas dozvedela o amerických plánoch na družicu. Skupina vedená mužom, ktorý neskôr dostal od Sovietskeho zväzu Leninovu cenu mieru, navštívila prezidenta a naliehala, aby podporil čisto americký kozmický projekt, na ktorom budú pracovať iba rodení Američania. Za žiadnu cenu nechceli, aby bývalý Nemec ako Wernher von Braun vyvolal vo svete a u budúcich historikov dojem, že práve Nemci sú vo vesmírnej vede nadradení. Táto skupina, ktorá podľa autora v skutočnosti konala v mene Rockefellerovcov a ich sovietskych spojencov, významne prispela k tomu, že Amerika v prvých rokoch kozmického veku zostala v úzadí, hoci bola plne schopná dominovať.

Po dvoch sovietskych Sputnikoch a dvoch ponižujúcich neúspechoch námorného Vanguardu sa Eisenhower napokon rozčúlil a nariadil ministerstvu obrany zapojiť von Brauna. Iba šesť týždňov po získaní povolenia vypustil jeho armádny tím Explorer I. Urobil presne to, čo pred dvoma rokmi sľúbil – a na prvý pokus. Osobitné miesto v dejinách, ktoré si tak bohato zaslúžil, mu však bolo navždy odopreté, rovnako ako jeho novej vlasti, Spojeným štátom americkým. Protinemecký argument použitý na prezidenta Eisenhowera bol, samozrejme, úplným podvodom.

Keď Sputnik I odštartoval iba dvanásť rokov po druhej svetovej vojne, sovietsky raketový program bol od práce zajatých nemeckých vedcov závislý ešte viac než americký. Odklad armádneho satelitného programu pod vedením Wernhera von Brauna teda dosiahol iba jedno: obrovské propagandistické víťazstvo Sovietskeho zväzu a úder americkej prestíži a sebadôvere, ktorý pretrvával roky. Je trpkou skutočnosťou, že uznanie dostávajú sabotéri a zradcovia medzi nami, nie naši skutoční hrdinovia a muži oddaní americkým zásadám.

Pod nadšeným vedením Wernhera von Brauna dokázali Spojené štáty dobehnúť náskok a vyhrať preteky na Mesiac. Svetová tlač ho však čoskoro odsunie do poznámok pod čiarou moderných dejín. Tak ako generál Douglas MacArthur, aj Wernher von Braun „jednoducho vybledne“.

Téma č. 2 – Prečo väčšina Američanov nedokáže uveriť, že jadrová vojna je bezprostredná
Keď prezident Ford pred niečo vyše rokom, v novembri 1975, odvolal ministra obrany Jamesa Schlesingera, ten povedal, citujem:

> „O niekoľko rokov niekto povie: ‚Prečo nás nevarovali?‘ A ja som chcel byť schopný povedať: ‚V skutočnosti ste boli varovaní.‘“

Keď však väčšine Američanov pripomeniete toto Schlesingerovo rozlúčkové vyhlásenie, bývajú prekvapení. Akoby jeho slová zmizli vo vzduchu bez trvalého dojmu. Je to dokonalý príklad toho, ako ovládané hlavné médiá udržiavali americkú verejnosť v pohodlnom spánku a v nevedomosti o neustále rastúcej hrozbe vojny.

Po celom svete znejú poplachy blížiacej sa jadrovej katastrofy čoraz hlasnejšie; kým sa však dostanú k vám, sú stlmené, udusené a umlčané. Ak sa informuje o izolovaných faktoch amerického alebo sovietskeho vojenského vývoja, deje sa to tak, aby na väčšinu ľudí nezanechali trvalý dojem. Môžete napríklad počuť správu o spore okolo nového bombardéra B-1, ktorý vyvíja americké letectvo. Bez súvislostí sa možno pýtate, prečo sa o tom toľko kričí a prečo sa v raketovom veku vôbec uvažuje o novom bombardéri. Alebo započujete krátku správu, že letectvo chce kúpiť stíhačky F-15 na posilnenie našej protivzdušnej obrany.

Možno by to dávalo väčší zmysel, keby ste vedeli, že sovietsky bombardér Backfire začali operačne nasadzovať už pred viac než tromi rokmi! Backfire je nadzvukový diaľkový bombardér schopný dopraviť jadrové zbrane na ciele v Spojených štátoch – a to je, priatelia, presne jeho účel, nie takzvané okrajové misie, ktoré niektorí spomínajú. Potom by vám možno pripadalo zvláštne, že v roku 1974, po začatí nasadzovania Backfire, Spojené štáty prakticky rozobrali svoj systém protivzdušnej obrany. Práve keď sa rozvíjala obnovená sovietska bombardovacia hrozba, naša sieť stíhačov bola zredukovaná iba na šesť aktívnych perutí letectva a ďalších šesť v Leteckej národnej garde! Rozsiahla sieť protilietadlových rakiet Nike Hercules pod velením armády bola úplne odstavená. Teraz, keď hrozí vypuknutie vojny, ministerstvo obrany svoj postoj k protivzdušnej obrane obracia bez toho, aby vám povedalo prečo.

Narastajúci spor o relatívnu vojenskú silu Sovietskeho zväzu a Spojených štátov mnohých prekvapil. Už takmer pred tri a pol rokom zaznelo varovanie, že sovietske námorníctvo je silnejšie než americké. Presne to v júli 1973 uviedla popredná svetová námorná autorita Jane’s Fighting Ships. Ak o tom hlavné médiá vôbec informovali, zanechalo to nejaký dojem? Alebo si vezmime balistické rakety dlhého doletu. Pred viac než štyrmi rokmi, 27. novembra 1972, Sovietsky zväz úspešne odskúšal balistickú raketu odpaľovanú z ponorky s dosahom 4 500 míľ! Najpokročilejšie americké rakety odpaľované z ponoriek majú pre porovnanie dosah menej než 3 000 míľ. Navyše sa vyvíjala úplne nová séria sovietskych rakiet.

Začiatkom tohto mesiaca začal Sovietsky zväz 20-dňové skúšobné obdobie novej balistickej rakety SSNX-18 odpaľovanej z ponorky. Rakety vypúšťa do kruhovej oblasti s polomerom 100 míľ v severnom Pacifiku juhovýchodne od Aleutských ostrovov. SSNX-18 už má schopnosť niesť viacnásobné hlavice a tieto plnohodnotné operačné skúšky prebiehajú v celom dolete rakety, ktorý je teraz viac než 5 000 míľ! Mimoriadna pozornosť sa pri overovacích letoch venuje výkonu hlavíc. Ak všetko pôjde podľa plánu, SSNX-18 sa do roka dostane do plnej výroby a operačnej služby. Sovietsky zväz tak získa rozhodujúci náskok pred Spojenými štátmi v balistických raketách odpaľovaných z ponoriek. Čo ste sa však o tejto rakete dozvedeli zo sieťových správ alebo iných hlavných médií? Prakticky nič.

Najmučivejšia logika, akú som zatiaľ videl, sa objavila 6. decembra 1976 v New York Times. Úvodník s názvom „MOSCOW’S SUBMARINE MIRV“ sa začína neuveriteľnými slovami, citujem:

> „Prvý úspešný sovietsky test balistickej rakety odpaľovanej z ponorky a vyzbrojenej viacerými jadrovými hlavicami MIRV je paradoxne dobrou správou pre Spojené štáty a svet.“

Úvodník potom v podstate tvrdí, že odstránenie poslednej zostávajúcej raketovej výhody Spojených štátov otvorí Sovietskemu zväzu cestu k ústupkom v rokovaniach SALT, ktoré by mohli zabrániť obom stranám získať schopnosť prvého úderu.

Takéto uvažovanie z Alice v krajine zázrakov možno stále uspáva milióny Američanov, no dnes by sa nepáčilo väčšine ministrov obrany NATO. Mnohí predstavitelia NATO sú po prvý raz všeobecne znepokojení nepretržitým a neúprosným rastom sovietskej moci v Európe, kde sú sústredené najlepšie sovietske jednotky.

Vezmime si Dánsko, ktoré leží pri kanáloch spájajúcich Baltské a Severné more. Sovietska aktivita v Balte je v poslednom čase čoraz zlovestnejšia. Začiatkom septembra sa pri juhovýchodnom pobreží Dánska náhle objavil sovietsky námorný zväz, potom odišiel a znovu sa objavil. Prakticky na dánskom prahu sa teraz konajú všetky možné sovietske námorné manévre, tak blízko, že by sa mohli náhle zmeniť na útok takmer bez varovania. Dánsky minister zahraničných vecí K. B. Andersen nedávno povedal:

> „Som ohromený tým, čo sa deje. Je to úplne v rozpore s očakávaniami, ktoré vytvorila Helsinská dohoda.“

Naša platená tlač vás napriek tomu presviedča, že nová sovietska raketa SSNX-18, o ktorej som hovoril, je nedôležitá alebo dokonca dobrou správou, pretože Sovietsky zväz o nej možno uzavrie dohody.

Na stretnutí ministrov obrany NATO v Bruseli začiatkom tohto mesiaca britský admirál Sir Peter Hill-Norton varoval, že trend vojenskej rovnováhy medzi Východom a Západom sa naďalej posúva v prospech sovietskeho bloku. Vyhlásil, že NATO potrebuje viac peňazí a lepšie plánovanie, ak chce držať krok s tým, čo nazval „neúprosným odhodlaním“ krajín Varšavskej zmluvy dosiahnuť vojenskú prevahu. Varoval, že NATO sa už nemôže donekonečna spoliehať na nadradenosť západnej technológie, pretože masívne sovietske výdavky na výskum a vývoj priniesli obrovské zlepšenie sovietskych zbraní.

Ako povedal holandský minister obrany Vredeling 8. decembra, deň po prejave Sira Petra, citujem:

> „Situácia v celosvetovej rovnováhe síl je vážnejšia, než si mnohí ľudia myslia.“

Existuje mnoho ďalších príkladov skutočného znepokojenia nad zraniteľnosťou západnej Európy voči ničivému prekvapivému útoku.

Čo povedal ministrom NATO minister obrany Donald Rumsfeld, ktorý podľa autora bol a je operatívcom CIA? Krátko prikývol všeobecným obavám zo sovietskeho posilňovania, no správy zdôrazňovali najmä nasledujúce slová, citujem:

> „Myslím si, že aliancia je zdravá. Budúci mesiac odchádzam z funkcie ministra obrany s veľkým optimizmom, pokiaľ ide o Atlantickú alianciu – že prežila približne 26 rokov; že podľa môjho názoru v súčasnosti funguje pomerne hladko; úprimne ma upokojuje skutočnosť, že Atlantická aliancia existuje, drží stráž a vykonáva svoju prácu.“

A tak, priatelia, môžeme všetci znovu zaspať, pohodlne upokojení.

Téma č. 3 – Ako hlavné nadácie oslobodené od daní pripravili cestu sovietskemu jadrovému útoku
O týždeň budú Vianoce 1976. V ten deň bude väčšina Američanov oslavovať narodenie nášho Pána Ježiša Krista vzájomným obdarúvaním. Radosť z dávania chápe vo väčšej či

menšej miere takmer každý. Keď sa na Vianoce otvárajú darčeky, rodičov malých detí zvyčajne najviac teší sledovať deti pri rozbaľovaní, nie otvárať vlastné dary.

Ľudia sa podobne cítia dobre, keď venujú časť svojho majetku na pomoc iným alebo na podporu ušľachtilej veci. To je základ toho, čo poznáme ako dobročinnosť. Žiaľ, vždy je medzi nami veľmi malý počet ľudí, ktorých nemotivuje duch delenia sa, ale bezuzdná chamtivosť. Jedinú radosť im prináša hromadenie čoraz väčšieho bohatstva do vlastných pokladníc a rozširovanie moci ovládať aj majetok iných. Napokon dosiahnu toľko bohatstva a moci, že im už nestačí iba ďalej ich zväčšovať. Ľuďom, ktorí ich získali chamtivosťou, zostáva už iba používať ich na zahrávanie sa so životmi a osudmi ľudí. Stručne povedané, pokúšajú sa hrať na „Boha“.

Možno sa pýtate: Prečo by Sovietsky zväz chcel vojnu? Chceli by superbohatí Američania vytvoriť diktatúru, ktorú budú sami ovládať? Rovnako sa môžete pýtať: Prečo chce horolezec vystúpiť na najvyššiu horu? Bežná odpoveď znie: Pretože tam je – rovnako ako tam sú Spojené štáty, najbohatšia krajina sveta. Aká korisť!

Začiatkom tohto storočia spustila malá skupina nesmierne mocných ľudí systematický dlhodobý program. Jeho cieľom bolo získavať čoraz väčšiu kontrolu nad americkou spoločnosťou. Napokon mal viesť k zlúčeniu Ameriky do vlády jedného sveta, ktorú by ovládali oni a ich dedičia.

Dosiahnuť sa to malo rozobratím základnej štruktúry americkej spoločnosti a jej prestavbou podľa obrazu tých, ktorí sa rozhodli hrať na „Boha“. Na uskutočnenie programu vznikli mocné nadácie oslobodené od daní a dostali svätožiaru filantropie. Verejnosti ich vysvetľovali ako osobitný spôsob, ktorý bohatí vymysleli na obdarovanie širokej verejnosti. Každá nadácia tak získala obraz inštitucionálneho Santa Clausa.

Američanov viedli k tomu, aby sa nepýtali, čo nadácie robia, ale s dôverou prijímali ich činnosť v presvedčení, že našu spoločnosť deň čo deň zasypávajú nádhernými darmi. Tento obraz väčšina Američanov stále prijíma ako pravdu. Veria mu rovnako pevne, ako milióny malých detí veria v Santa Clausa. Surová pravda o tejto sieti nadácií preto môže znieť neuveriteľne – rovnako ako malému dieťaťu znie neuveriteľné, keď mu povedia, že Santa Claus neexistuje.

Už celé mesiace hovorím o úlohe týchto nadácií pri podkopávaní americkej spoločnosti a pri našom uvrhnutí do krajného nebezpečenstva. Teraz som dostal povolenie odhaliť jeden zo svojich hlavných zdrojov informácií o nadáciách a zopakovať vám jeho vlastné slová. Je to môj priateľ pán Norman Dodd. Pán Dodd bol v rokoch 1953 a 1954 riaditeľom výskumu osobitného výboru Snemovne reprezentantov Spojených štátov na vyšetrovanie nadácií oslobodených od daní. Predsedom tohto veľmi dôležitého výboru bol zosnulý kongresman Carroll Reece z Tennessee.

Pán Dodd nedávno predniesol vo Washingtone, D.C., vzácny prejav a dovolil mi ho pre vás zopakovať. Teraz ho budem citovať.

––––––––––––––––––––

> „Toto nebude prejav. Bude to podelenie sa o myšlienky zrodené zo skúseností a rád by som začal tým, že vám vysvetlím svoju kvalifikáciu.

Som výsledkom zvláštneho druhu vzdelávania a školskej prípravy. Vzdelanie, ktoré ma formovalo, zdôrazňovalo dôležitosť otázky ‚PREČO?‘ a potom sa nám snažilo vštepiť

dôležitosť tejto otázky spolu s našou individuálnou zodpovednosťou nájsť odpovede. Toto vzdelanie som bral vážne a podľa toho som aj žil.

V tejto školskej príprave sa kládol veľký dôraz na dejiny našej krajiny ako ilustráciu toho, čo som práve spomenul. V dôsledku toho som sa zúčastnil na niečom podobnom objavu a bol som toho svedkom: počas 200 rokov našich dejín sa stalo samozrejmými omnoho viac právd než tie, ktoré motivovali našich otcov zakladateľov. Jedna z týchto právd silno súvisí so skúsenosťami, ktoré vám porozprávam.

Ak by sa táto pravda mala vyjadriť slovami, znela by približne takto. Zopakujem ju pomaly, pretože je veľmi významná a zaslúži si veľa premýšľania:

Stav príslušníkov ktoréhokoľvek národa v ľubovoľnom čase odráža spôsob, akým iní ľudia než tí, ktorí sa podieľali na vytvorení bohatstva, toto bohatstvo používajú.

To ma privádza k dvom skúsenostiam, ktoré vám opíšem.

Prvou bola moja odpoveď na pozvanie prezidenta FORDOVEJ NADÁCIE do jeho kancelárie v New Yorku. Volal sa Rowan Gaither. Po príchode ma privítal týmito slovami:

‚Pán Dodd, pozvali sme vás, pretože sme si mysleli, že by ste nám možno mimo záznamu boli ochotný povedať, prečo sa Kongres zaujíma o činnosť nadácií, ako je tá naša.‘

Skôr než som si stihol premyslieť najlepšiu odpoveď, dobrovoľne dodal:

‚Pán Dodd, pracujeme tu podľa smerníc, ktoré vychádzajú z Bieleho domu. Chceli by ste vedieť, čo je ich podstatou?‘

Odpovedal som: ‚Áno, pán Gaither, veľmi rád by som to vedel.‘ Nato povedal:

‚Podstatou smerníc, podľa ktorých pracujeme, je používať našu moc udeľovať granty tak, aby sme zmenili život v Spojených štátoch natoľko, že ho bude možné pohodlne zlúčiť so Sovietskym zväzom.‘

Netreba hovoriť, že som takmer spadol zo stoličky. Keď som sa spamätal natoľko, aby som odpovedal, povedal som:

‚Pán Gaither, zo zákona máte právo použiť moc udeľovať granty na tento účel, ale nemyslím si, že máte právo zatajiť túto informáciu pred americkým ľudom, ktorému vďačíte za oslobodenie od daní. Prečo teda americkému ľudu nepoviete to, čo ste práve povedali mne?‘

Odpovedal:

‚Pán Dodd, na niečo také by sme ani nepomysleli.‘

Bola to veľmi poučná skúsenosť. Bola neuveriteľná, no napriek tomu je to pravda.

Ďalšia skúsenosť zahŕňala prijatie pozvania od CARNEGIEHO NADÁCIE PRE MEDZINÁRODNÝ MIER. Pozvanie prišlo ako odpoveď na list, v ktorom som položil niekoľko relevantných otázok. Slovom ‚relevantných‘ myslím, že súviseli so snahou Kongresu zistiť, či sa nadácie zapájajú do toho, čo Kongres označil za ‚neamerickú činnosť‘ bez definovania pojmu ‚neamerická‘. Prišiel som do kancelárie Dr. Josepha Johnsona, vtedajšieho prezidenta nadácie a nástupcu Algera Hissa. Prítomní boli dvaja viceprezidenti, pomerne noví muži, a právny poradca – partner právnickej firmy Sullivan and Cromwell. Po zdvorilostiach začal Dr. Johnson rozhovor takto:

‚Pán Dodd, dostali sme váš list. Na otázky môžeme odpovedať, ale bude to znamenať veľa práce. Dôvodom je, že ratifikáciou zmluvy Organizácie Spojených národov Senátom sa naša úloha skončila. Všetky záznamy sme teda zbalili a poslali do skladu a prijali sme politiku vybudovať oproti Organizácii Spojených národov budovu, ktorá bude slúžiť mnohým organizáciám, ktoré budú odteraz povinné sledovať činnosť OSN. Preto máme tento protinávrh:

Ak môžete uvoľniť jedného člena svojho personálu a poslať ho na dva týždne do New Yorku, poskytneme mu miestnosť v našej knižnici a sprístupníme zápisnice tejto spoločnosti od jej založenia.‘

Moja prvá reakcia bola, že sa zbláznil. Tušil som, čo by zápisnice mohli obsahovať; bol tu však právny poradca, viceprezidenti zjavne nenamietali a všetci boli pomerne mladí, takže som usúdil, že zápisnice sami nikdy nečítali. Pozvanie som prijal a poslal do New Yorku člena svojho personálu. Na diktafónových pásoch mi priniesol nasledujúce:

Vraciame sa približne do roku 1908, keď si správcovia položili otázku:

(1) Pozná ľudstvo účinnejší spôsob než vojnu, ak chce zmeniť život celého národa?

Takmer rok o nej akademicky a vedecky diskutovali a dospeli k záveru, že ak je cieľom zmena života celého národa, VOJNA je najúčinnejším prostriedkom, aký ľudstvo pozná.

Potom položili otázku č. 2:

(2) Ako zapojiť Spojené štáty do vojny?

Bolo to v roku 1909. Pochybujem, že vtedy bolo niečo vzdialenejšie mysliam obyvateľov tejto krajiny než možnosť účasti vo vojne. Na Balkáne sa občas objavovali nepokoje, no hádam veľa ľudí v krajine ani nevedelo, kde Balkán leží. Odpovedali si takto:

‚Musíme ovládnuť diplomatický aparát Spojených štátov.‘

To vyvolalo otázku č. 3:

(3) Ako získame kontrolu nad diplomatickým aparátom Spojených štátov?

A odpoveď znela:

‚Musíme ovládnuť ministerstvo zahraničných vecí.‘

To zapadalo do predchádzajúcich zistení, ktoré sme odhalili – totiž že ruka Carnegieho nadácie pre medzinárodný mier vo vnútri ministerstva zahraničných vecí bola skutočnosťou.

Napokon sme vstúpili do vojny. Títo správcovia mali tú drzosť, že si gratulovali k múdrosti a správnosti svojho pôvodného rozhodnutia, pretože účinok našej účasti v prvej svetovej vojne už ukazoval schopnosť zmeniť život národa. Dokonca sformulovali a odoslali telegram prezidentovi Wilsonovi, v ktorom naňho tlačili, aby zabezpečil, že vojna sa neskončí príliš rýchlo!

Vojna sa napokon skončila. Správcovia sa potom venovali problému, ako zabrániť – ich slovami – návratu života v Spojených štátoch do stavu pred rokom 1914. Dospeli k záveru:

Aby sme tento cieľ dosiahli, musíme ovládnuť vzdelávanie v Spojených štátoch.

Uvedomili si, že ide o obrovskú úlohu, a preto vyhľadali a získali pomoc ROCKEFELLEROVEJ NADÁCIE. Úlohu rozdelili: Rockefellerovej nadácii dali zodpovednosť za zmenu vzdelávania o domácich témach a sami si ponechali zmenu vzdelávania o medzinárodných vzťahoch. Spoločne rozhodli, že kľúčom je zmena vyučovania amerických dejín. Oslovili troch vtedajších popredných historikov s návrhom, aby zmenili spôsob, akým dovtedy predmet prezentovali. Všetci traja ich kategoricky odmietli.

Rozhodli sa teda vybudovať vlastnú skupinu historikov. Oslovili GUGGENHEIMOVU NADÁCIU, ktorá sa špecializuje na udeľovanie štipendií, s návrhom: Keď objavíme sľubného mladého človeka študujúceho s cieľom stať sa učiteľom dejepisu, vezmeme ho do Londýna pokračovať v štúdiu. Do Londýna teda vzali 20 ľudí a poučili ich, čo sa od nich očakáva. Títo dvadsiati sa vrátili a napokon sa stali najaktívnejším vplyvom v American Historical Society.

To sa zhoduje s nástupom jednej knihy za druhou, ktoré – možno si spomínate – očierňovali zakladateľov tejto krajiny, spochybňovali myšlienky, ktoré viedli k jej založeniu, a odsúvali ich do ríše mýtov!

Koncom 20. rokov nadácia napokon poskytla American Historical Society 400 000 dolárov výhradne na vypracovanie správy o tom, čo budúcnosť tejto krajiny sľubuje a aká by mala byť. Správa vyšla v siedmich zväzkoch. Siedmy, samozrejme, zhrnul obsah ostatných šiestich a skončil slovami:

‚Budúcnosť patrí kolektivizmu spravovanému s charakteristickým americkým humanizmom a efektívnosťou.‘

Toto bol v podstate celý príbeh zapísaný na papieri. Pán Reece, predseda vyšetrovania – posledného vyšetrovania nadácií –, dúfal, že ho bude môcť odhaliť. Nepodarilo sa mu to pre nezáujem právneho poradcu výboru a násilné aktivity jedného člena. Môžem spomenúť, že tým členom, ktorého činnosť zatarasila cestu, nebol nik iný než Wayne Hays. Jeho kariéra sa už skončila, hoci vtedy sa práve začínala.“

––––––––––––––––––

Pán Dodd ukončil vystúpenie ďalšími poznámkami, ktoré si chcem odložiť na inú diskusiu, pretože presahujú samotnú tému nadácií. Možno si však budete chcieť znovu prehrať to, čo som práve z jeho prejavu predniesol, a pozorne si všimnúť, ako veľmi sa pravda líši od vonkajšieho zdania. A pamätajte: pravda má veľa nepriateľov!

Tak sa stalo, že 20. storočie bolo bezprecedentnou érou čoraz ničivejších vojen, násilia a teroru v celosvetovom meradle. Neúprosným sledovaním cieľa zlúčiť Spojené štáty do VLÁDY JEDNÉHO SVETA priviedli správcovia kľúčovej skupiny veľkých nadácií podľa autora svet na prah PRVEJ JADROVEJ VOJNY, ktorá sa má viesť najmä na americkej pôde.

Ako som po prvý raz odhalil v mesačnom AUDIO LISTE č. 12 z mája 1976, niektorí dnešní správcovia týchto nadácií sa začali prebúdzať k hrozbe sovietskej zrady vo veľkom pláne ovládnutia sveta. Minulé leto sa táto zrada podľa autora začala ukladaním jadrových rakiet krátkeho doletu odpaľovaných spod vody v teritoriálnych vodách Spojených štátov a mnohých ďalších krajín. Celosvetové hospodárske a politické impérium, ktorému dnes predsedajú štyria bratia Rockefellerovci, je však také obrovské, že zahŕňa mnoho jednotlivcov, ktorí stále neveria, že k nejakej sovietskej zrade dôjde, nieto že už prebieha.

CHEMICKÁ VOJNA ÚDAJNE UŽ PREBIEHA

Minulý mesiac som napríklad informoval, že pozdĺž západného pobrežia bolo rozmiestnených 18 sovietskych ponoriek, ktoré sa 20. novembra 1976 pripravovali vstrekovať plutóniové častice do ovzdušia. Naša EPA – Agentúra na ochranu životného prostredia – pritom podľa autora spolupracovala tvrdením, že v ten deň začne ponad západné pobrežie prechádzať rádioaktívny oblak z čínskej atómovej skúšky, hoci oblak z Číny ešte neopustil čínske hranice. Zaujímavou náhodou pricestoval šéf EPA Russell Trane 19. novembra, deň pred plánovaným uvoľnením plutónia, na údajne bezpečné miesto – do Moskvy. S primeranou iróniou tam prišiel ako vedúci americkej delegácie v „Sovietsko-americkej komisii pre spoluprácu pri ochrane životného prostredia“. Viete si to predstaviť?

Ponorky podľa autora uvoľnili plutónium podľa plánu 20. novembra. Rovnako ako pri prvom takomto prípade začiatkom októbra však nezvyčajné počasie zabránilo vážnej kontaminácii Spojených štátov. Plutóniový oblak sa presunul ponad severnú časť krajiny a pri zemi mal malý účinok. Priatelia, Sovieti sa však nikdy nevzdávajú.

Pred piatimi dňami, 13. decembra, som sa dozvedel, že sovietske ponorky sa na tento účel po tretí raz zoradili pozdĺž severozápadného pobrežia Spojených štátov. Tentoraz má ísť o 21 ponoriek naložených plutóniovým jedom určeným na vstreknutie do atmosféry. Podľa mojich najnovších spravodajských zdrojov je 16 z nich rozmiestnených pozdĺž pobrežia od Seattlu v štáte Washington po Eugene v Oregone a ďalších päť (5) medzi Eugene a Eurekou v Kalifornii. Všetky sa majú nachádzať do 20 míľ od pobrežia.

Spojenie medzi touto údajnou rádioaktívnou chemickou vojnou a podvodom s prasacou chrípkou páchaným vládou Spojených štátov som podrobne vysvetlil, najmä v mesačnom AUDIO LISTE č. 17. Je preto významné, že takzvaný očkovací program proti prasacej chrípke bol pred dvoma dňami s veľkou publicitou zastavený pre úmrtia a ochrnutia mnohých zaočkovaných. Pozornosť národa sa tak znovu sústreďuje na údajnú strašnú hrozbu prasacej chrípky práve v čase, keď sú sovietske ponorky opäť pripravené vstrekovať do atmosféry jed schopný vyvolať ťažké príznaky podobné chrípke. Možno budú tak ako predošlé dva razy čakať na ďalšie vládne oznámenie vhodné ako krycí príbeh, napríklad na čínsku jadrovú skúšku, a až potom uvoľnia plutónium do ovzdušia. Získali však skúsenosti a je možné, že ho uvoľnia kedykoľvek.

Prípravy na vojnu medzitým pokračujú. Kým rastúca sovietska hrozba pre Európu napína nervy ministrov obrany NATO, najbezprostrednejšia hrozba pre Európu sa opäť objavuje na Blízkom východe. V mesačnom AUDIO LISTE č. 6 pred vyše rokom som odhalil celkový plán, ktorý vtedy existoval na začatie vojny na Blízkom východe. Žiadam vás, aby ste si AUDIO LIST č. 6 znovu vypočuli. Na zapálenie dlho plánovanej vojny je opäť takmer všetko pripravené. Rockefellerovské ropné záujmy už z arabského regiónu dostali väčšinu peňazí. Vlastnícke práva ku všetkým ropným poliam boli teraz predané samotným Arabom.

Vojna na Blízkom východe by zároveň zanechala Spojené štáty ešte bezbrannejšie než dnes, ak sa dovolí uskutočniť sovietsky prekvapivý útok na našu krajinu.

POKRAČUJÚCA HROZBA SOVIETSKYCH PODMORSKÝCH RAKIET ULOŽENÝCH VNÚTRI A V BLÍZKOSTI HRANÍC SPOJENÝCH ŠTÁTOV

Minulý mesiac som podrobne vysvetlil, prečo sú podmorské rakety, ktoré Sovietsky zväz údajne ukladá pozdĺž nášho pobrežia, také rozhodujúce v jeho pláne poraziť Spojené štáty v PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Vysvetlil som však aj to, že námorníctvo Spojených štátov ich už neodstraňuje.

Od nahrania minulej nahrávky bolo podľa autora v našich teritoriálnych vodách uložených ďalších 57 jadrových rakiet. Spolu s 36 raketami, ktoré som spomenul minulý mesiac, to predstavuje 93 sovietskych rakiet vo vodách Spojených štátov vrátane Aljašky a Havaja. Navyše štyri (4) rakety stále ohrozujú Panamský prieplav a päť (5) ďalších Kanadu.

Minulý mesiac som vyhlásil, že polohy rakiet už nebudem zverejňovať, kým sa neprijmú zodpovedné opatrenia na informovanie verejnosti o smrteľnej hrozbe. Naši tajní vládcovia používali moje informácie od 1. októbra iba vo vlastný prospech – a na to nie sú určené.

Mienim naďalej mlčať, kým sa nebude konať v prospech všetkých. Tentoraz však urobím jednu výnimku – týka sa Havaja. Druhá svetová vojna sa začala ničivým prekvapivým útokom na Pearl Harbor a teraz podľa autora najmenej deväť (9) sovietskych podmorských rakiet hrozí, že Pearl Harbor a ostrov Oahu postihne rovnaký osud po druhý raz.

Teraz uvediem iba súradnice týchto deviatich rakiet v nádeji, že tentoraz sa bude konať na ochranu Tichomorskej flotily Spojených štátov pred útokom, ktorý môže prísť kedykoľvek. Súradnice sú:

Raketa č. 1:
21 stupňov 13 minút 47 sekúnd severnej šírky
157 stupňov 46 minút 28 sekúnd západnej dĺžky

Raketa č. 2:
21° 18′ 37″ severnej šírky, 157° 57′ 21″ západnej dĺžky

Raketa č. 3:
21° 17′ 31″ severnej šírky, 158° 4′ 17″ západnej dĺžky

Raketa č. 4:
21° 21′ 19″ severnej šírky, 158° 9′ 7″ západnej dĺžky

Raketa č. 5:
21° 36′ 12″ severnej šírky, 158° 12′ 48″ západnej dĺžky

Raketa č. 6:
21° 36′ 33″ severnej šírky, 158° 11′ 6″ západnej dĺžky

Raketa č. 7:
21° 26′ 54″ severnej šírky, 157° 47′ 17″ západnej dĺžky

Raketa č. 8:
21° 19′ 27″ severnej šírky, 157° 38′ 36″ západnej dĺžky

Raketa č. 9:
Približne 25 míľ východne od Oahu a 8 míľ severne od Molokai na súradniciach
21° 21′ 13″ severnej šírky, 157° 15′ 26″ západnej dĺžky.

Priatelia, naďalej dúfam, že vojne možno zabrániť. Ak chcete zistiť, čo môžete urobiť v prípade, že vojna príde, odporúčam prečítať si číslo 135 bulletinu McKeever's Multinational Investment and Survival Letter, 1012 Russell St., Baltimore, MD 21230. Modlím sa však, aby ste také informácie nikdy nepotrebovali.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LETTER č. 20
24. januára 1977

Poznámka k vydaniu: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu. Politické, spravodajské, vojenské a vedecké tvrdenia sú tvrdeniami autora a nie sú tu prezentované ako overené fakty.

Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 24. januára 1977 a toto je môj mesačný AUDIO LETTER® č. 20.

Len pred štyrmi dňami, 20. januára 1977, bol náš národ svedkom vrcholného úspechu rockefellerovskej propagandy pre verejnosť — takzvanej ľudovej inaugurácie Jimmyho Cartera. Emocionálnymi výzvami k americkému snu sú milióny Američanov vábené, aby nechali svoje nádeje vzlietnuť iba na základe slepej dôvery. Najzdrvujúcejšie sklamania však vždy nasledujú po najžiarivejších nádejach; a falošné nádeje, ktoré Jimmy Carter vyvoláva, sa až príliš skoro zrútia.

Napriek tomu existuje niečo, za čo možno byť vďačný a čo si zaslúži chvíľu zamyslenia. Nelsonovi Rockefellerovi bol stále odopretý cieľ, o ktorý sa tak dlho usiloval — zmocniť sa prezidentského úradu a ustanoviť sa za prvého otvorene viditeľného amerického diktátora. Nikdy predtým nebolo na skutočné plány a činy Nelsona Rockefellera a jeho bratov vrhnuté také jasné svetlo; teraz však, po vytvorení celkovo deviatich scenárov a záložných plánov, ako sa zadnými dverami svojho 25. dodatku dostať do Oválnej pracovne, vyčerpal všetky a nateraz neuspel.

Medzi hlavné činitele, ktoré narušili a oddialili plány štyroch bratov Rockefellerovcov na úplnú kontrolu, patrili: dvojitý škandál so zlatom a plutóniom vo Fort Knoxe, ktorý sa stále utajuje, zásah Indiry Gándhíovej proti CIA v lete 1975 a, samozrejme, sovietska zrada, ktorá sa začala minulého leta rozmiestňovaním podvodných jadrových rakiet pri našom pobreží. Podľa mojich vlastných spravodajských zdrojov zohralo odhalenie pravdy dôležitú úlohu pri tom, že Nelson Rockefeller sa doteraz nestal prezidentom. V posledných týždňoch otriasla sovietska zrada podporou vedenia štyroch bratov Rockefellerovcov medzi ich korporátno-socialistickými spojencami. Nelson napokon pod tlakom brata Davida opustil svoj deviaty scenár prevzatia moci, ktorý zahŕňal plán so Zborom voliteľov. David Rockefeller, najmocnejší zo štyroch bratov, tak teraz zohráva úlohu, ktorú kedysi vždy plnil ich nebohý strýko Winthrop Aldrich — dohliada, aby sa Nelson nikdy nestal prezidentom.

Čo Nelson Rockefeller od tejto chvíle urobí, sa ešte len ukáže. Isté je iba jedno: podobne ako Sovieti sa nikdy nevzdáva; a nevzdal sa ani svojho sna stať sa prezidentom a diktátorom Spojených štátov — a napokon celého sveta.

Nateraz je však prezidentom v zastúpení jeho brat David, ktorý ovláda Jimmyho Cartera. Pri prechode od Fordovej ku Carterovej administratíve nesledujeme nič iné než striedanie smien v jedinej skutočnej politickej strane, ktorá riadi Ameriku — Rockefellerovej strane. Sovietsky zväz desaťročie za desaťročím riadi menej než jedno percento (1 %) ľudí patriacich k vládnucej komunistickej strane; a Spojené štáty americké dnes desaťročie za desaťročím riadi menej než 1 % ľudí patriacich k vládnucej Rockefellerovej strane — či sa už nazývajú republikánmi, demokratmi, liberálmi alebo konzervatívcami.

Jimmy Carter, ktorý viedol kampaň ako človek zvonka Washingtonu, vďačí za svoje zdanlivo nečakané zvolenie tomu, že si ho David Rockefeller už pred rokmi vybral ako ideálnu bábku pre svoje zámery. Carter bol pozvaný do Davidovej TRILATERÁLNEJ KOMISIE a následne nasiakol trilateralistickým myslením — inými slovami, Rockefellerovou líniou. S takou mocnou podporou Carter netuší, v akom nebezpečnom postavení sa dnes nachádza. Už sa pripravuje „Carterov Watergate“, ktorý ho má zraziť; a najhoršie zo všetkého je, že nad každým jeho krokom visí hrozba vojny.

Carter vo svojom inauguračnom prejave prejavil posadnutosť vojnou; a posledných niekoľko týždňov je americká verejnosť zavalená varovaniami pred sovietskou vojenskou hrozbou vrátane vyhlásení, že Sovieti sa teraz pripravujú na vojnu. Je to úplný obrat oproti faktickému zákazu protisovietskych správ, ktorý až donedávna platil v kontrolovaných hlavných médiách. Zámienkou pre všetky tieto nové varovania je nová štúdia spravodajských informácií, začatá minulého leta hneď po zistení, že Sovietsky zväz rozmiestňuje v našich vodách útočné rakety. Hrozba vojny, priatelia, je veľmi reálna; zámer kontrolovaných hlavných médií, ktoré vám teraz tieto varovania sprostredkúvajú, je však iná vec. Psychologicky nás pripravujú, aby sme vo vhodnej chvíli prijali „vyhlásenie výnimočného stavu“ a podriadili sa diktátorským opatreniam, ktoré zavedie.

Úsilie zlúčiť Spojené štáty so Sovietskym zväzom do všemocnej svetovej vlády nás už stálo dve svetové vojny, ako aj Kóreu a Vietnam. Teraz sme opäť v predvojnovom stave, na pokraji PRVEJ JADROVEJ VOJNY; a z dôvodov, ktoré teraz môžem odhaliť, štyria bratia Rockefellerovci stále veria, že sa im podarí prichádzajúcu jadrovú vojnu využiť na vlastné ciele.

Moje dnešné tri osobitné témy sú:

Téma č. 1 — ROZLÚČKOVÁ KRITIKA HENRYHO FORDA NA ADRESU NAJVÄČŠEJ NADÁCIE NA SVETE

Téma č. 2 — SÚČASNÉ PREDVOJNOVÉ NEPRIATEĽSTVÁ, KTORÉ VEDÚ K PRVEJ JADROVEJ VOJNE

Téma č. 3 — VEĽKÉ TAJNÉ PRETEKY V SUPERZBRANIACH

Téma č. 1 — Pred rokom som v mesačnom AUDIO LETTER č. 8 po prvý raz verejne odhalil supertajné nariadenie Bieleho domu o zlúčení. Podľa tohto nariadenia sa má náš život v Amerike zmeniť tak, aby sme sa mohli pohodlne zlúčiť so Sovietskym zväzom. Od minulej jari vás upozorňujem aj na málo známu, no ústrednú úlohu, ktorú veľké nadácie oslobodené od daní zohrávajú už dve generácie a dlhšie pri tlačení nášho národa tým istým smerom.

Minulý mesiac som mohol odhaliť jeden zo svojich zdrojov informácií o nadáciách — svojho priateľa pána Normana Dodda — a zopakovať vám jeho vlastné slová o tajnej úlohe, ktorú zohrávali pri postupnom ničení Ameriky vytvorenej našimi otcami zakladateľmi. Príbeh pána Dodda je neuveriteľný, ale vychádza aj z dôkladného, starostlivo zdokumentovaného výskumu, ktorý viedol v spolupráci s Kongresom Spojených štátov. Ako jeden z popredných amerických odborníkov na nadácie je Norman Dodd človekom, ktorého slová majú veľkú váhu. Od minulého apríla som však opäť dostával informácie, že medzi dnešnými správcami týchto nadácií je skupina, ktorá sa čoraz viac obáva smeru, ktorým nás vedú. Už predtým, než sa vlani v lete prejavila kríza so sovietskymi

podvodnými raketami, ich obavy zo sovietskej zrady rýchlo rástli. A teraz sa dokonca Henry Ford II. nespokojne vzdal funkcie správcu najväčšej nadácie na svete — Fordovej nadácie — a v kritickom liste upozornil, že by bolo múdre zvážiť zmenu smerovania.

Vo svojom rezignačnom liste z 11. januára 1977 okrem iného povedal, citujem:

> „Nadácia existuje a prosperuje z plodov nášho hospodárskeho systému. To všetko umožňujú dividendy konkurenčného podnikania. Významná časť hojnosti vytvorenej podnikaním v Spojených štátoch umožňuje nadácii a podobným inštitúciám vykonávať ich prácu. Nadácia je v skutočnosti výtvorom kapitalizmu — výrok, ktorý by podľa mňa šokoval mnohých profesionálnych pracovníkov v oblasti filantropie. V čomkoľvek, čo nadácia robí, je ťažké rozpoznať uznanie tejto skutočnosti. Ešte ťažšie je nájsť jej pochopenie v mnohých inštitúciách, najmä univerzitách, ktoré sú príjemcami grantových programov nadácie.“

Krátko nato pokračuje, citujem:

> „Správcom a zamestnancom iba naznačujem, že systém, ktorý existenciu nadácie umožňuje, pravdepodobne stojí za zachovanie. Možno nastal čas, aby správcovia a zamestnanci preskúmali otázku našich záväzkov voči hospodárskemu systému a zvážili, ako by nadácia ako jeden z najvýznamnejších potomkov tohto systému mohla čo najmúdrejšie konať, aby posilnila a zlepšila svojho pôvodcu.“

Ak neviete o koordinovanom smerovaní ku kolektivizmu, ktoré veľké nadácie presadzujú celé desaťročia, tieto slová Henryho Forda II. vás možno prekvapia. Ešte viac vás však môžu prekvapiť reakcie veľkých nadácií na jeho kritiku. Takmer bez výnimky boli ich najtrpkejšie reakcie zamerané na Fordovu obhajobu slobodného konkurenčného podnikania.

Vezmime si napríklad Carnegieho nadáciu pre medzinárodný mier. Minulý mesiac ste v AUDIO LETTER č. 19 počuli o mrazivej úlohe, ktorú Carnegieho nadácia od roku 1909 zohrávala pri premieňaní amerického národného života prostredníctvom vojen a prekrúcania nášho vzdelávania. Keď vysokého predstaviteľa Carnegieho nadácie požiadali o komentár k rezignačnému listu Henryho Forda, pohŕdavo reagoval slovami: „Na to bola Fordova nadácia založená — aby podporovala slobodné podnikanie?“ Zmienka o slobodnom podnikaní — nevyhnutnom základe samotnej slobody — ho veľmi rozrušila.

Henry Ford II. nie je sám. Tí správcovia nadácií, ktorí trvajú na pokračovaní samovražedného smerovania ku kolektivizmu v rámci dlhodobého záväzku k jednej svetovej vláde, sa snažia potlačiť vo svojich radoch každý nesúhlas. Henry Ford II. však odvážne ukázal cestu a môžeme dúfať, že ho budú nasledovať ďalší.

Téma č. 2 — Vo všetkých veľkých vojnách tohto storočia, do ktorých boli zapojené Spojené štáty, bola nevyhlásená vojna opakujúcim sa vzorcom. V prípade Kórey a Vietnamu boli dokonca celé vojny nevyhlásené. V prípade prvej a druhej svetovej vojny predchádzali formálnemu vypuknutiu vojny nevyhlásené bojové akcie a provokácie a vyznačovali obdobie, ktoré sa odvtedy v každom prípade nazýva „predvojnové“.

V tomto zmysle teraz tu v Amerike žijeme v predvojnových dňoch, ktoré vedú k PRVEJ JADROVEJ VOJNE! Počas týchto dní pred PRVOU JADROVOU VOJNOU však nevyhlásené nepriateľské akcie dosiahli úroveň, ktorá nemá v minulosti obdobu.

Najprv zvážte opakované útoky plutóniovými oblakmi, ktoré podľa autora v posledných mesiacoch podnikali proti Spojeným štátom sovietske ponorky. Ako som uviedol v predchádzajúcich mesačných AUDIO LETTERS, prvý takýto útok uskutočnili začiatkom októbra 1976 sovietske ponorky rozmiestnené pri atlantickom, tichomorskom a mexickozálivovom pobreží Spojených štátov. Na základe výsledkov tohto prvého celoplošného experimentu na našej krajine sovietski odborníci na chemickú vojnu dospeli k záveru, že ďalšie útoky plutóniovými oblakmi možno najúčinnejšie viesť zo stanovíšť pri severozápadnom pobreží.

Koncom novembra 1976 sa uskutočnil druhý experimentálny útok, ktorý to mal overiť. Hoci zo sovietskeho hľadiska nebol úplne úspešný, poskytol im všetky ďalšie údaje, ktoré potrebovali.

Oba tieto údajné sovietske experimentálne útoky sprevádzali vhodné krycie oznámenia americkej Agentúry na ochranu životného prostredia (EPA), že nad nami budú prechádzať rádioaktívne oblaky z čínskych jadrových výbuchov. Keby sa stalo niečo nečakane vážne, vysvetlenie tak bolo pohotovo pripravené — nič také sa však nestalo.

A 13. decembra 1976, ako som informoval minulý mesiac, zaujalo pri severozápadnom pobreží Spojených štátov stanovištia 21 sovietskych ponoriek naložených plutóniovým jedom, ktorý mali vypustiť do našej atmosféry. Tentoraz, priatelia, už podľa autora nešlo o experiment. Isté osoby vo vláde Spojených štátov vedeli, že tam sú, aj prečo tam sú, ale neurobili vôbec nič, aby ich misiu narušili.

Do 31. decembra 1976 vyprázdnilo 13 z 21 ponoriek svoj náklad do našej atmosféry a zamierilo na otvorené more; svoj útok načasovali tak, aby čo najlepšie využili prudké zimné búrky nad Spojenými štátmi. Ďalších osem ponoriek zostalo, aby počas niekoľkých dní pravidelným dopĺňaním posilňovalo hlavný plutóniový oblak. Napokon 3. januára 1977 aj týchto osem sovietskych ponoriek odišlo na otvorené more po vyprázdnení svojich nákladov do našej atmosféry.

Podľa mojich vlastných spravodajských zdrojov bol tento tretí a najnovší sovietsky útok plutóniovým oblakom veľmi účinný. Sovietom sa podarilo rozptýliť plutóniový jed po veľmi širokom území kontinentálnych Spojených štátov. To spolu s rekordným chladom, ktorý v poslednom čase pokrýva väčšinu Spojených štátov, môže v blízkej budúcnosti viesť k prepuknutiu ochorení podobných chrípke, na ktoré nás vláda pripravuje už takmer rok.

Nevyhlásená vojna zo strany Sovietskeho zväzu podľa autora pokračuje aj prostredníctvom pod vodou odpaľovaných rakiet krátkeho doletu, ktoré Sovieti umiestnili do našich vôd pripravené na prekvapivý útok. Minulý mesiac som odhalil, že v amerických vodách sa nachádza 93 takýchto rakiet, a uviedol som navigačné súradnice deviatich z nich, ktoré obklopovali ostrov Oahu, kde leží Pearl Harbor.

Teraz môžem oznámiť, že americké námorníctvo odstránilo všetkých deväť rakiet a operáciu ukončilo 31. decembra 1976. Štyri sovietske ponorky však sledovali celú operáciu námorníctva a k 17. januáru, teda len pred týždňom, už boli na mieste dve nové sovietske rakety, ktoré znova ohrozovali Pearl Harbor. Navyše od nahrania mesačného AUDIO LETTER č. 19 minulý mesiac rozmiestnili ďalšie štyri sovietske rakety — dve v aljašských vodách a ďalšie dve pri západnom pobreží. Celkový počet sa tak podľa autora opäť zvýšil na 90.

Moje odhalenia z minulého mesiaca ukázali istým osobám, že neblufujem a že Spojené štáty sú skutočne terčom mohutnej novej vlny sovietskych podvodných jadrových rakiet. Z dôvodov, ktoré som uviedol pred dvoma mesiacmi v mesačnom AUDIO LETTER č. 18 za november 1976, však nemám v úmysle odhaliť ostatné polohy rakiet len preto, aby sa premrhali v prebiehajúcej smrteľnej hre mačky s myšou. Moje vlastné spravodajské zdroje mi namiesto toho dali celkom jasne najavo, že jedinú nádej zastaviť prichádzajúcu vojnu predstavuje verejné odhalenie pravdy o celej tejto smrteľnej záležitosti. Preto som už prostredníctvom viacerých nepriamych kanálov mimo Rockefellerovej sféry kontroly začal podnikať kroky s cieľom dosiahnuť toto verejné odhalenie.

Ak naozaj vypukne vojna, priatelia, Ameriku čaká široká škála nepríjemných vojenských prekvapení. V určitých oblastiach sa sovietsky prístup k vojenskej technike výrazne líši od nášho — napríklad v protiponorkovom boji.

Jednou oblasťou, v ktorej sú údajne doslova desaťročia pred Spojenými štátmi, sú účinky mikrovĺn na ľudí. Sovietsky zväz podľa autora od začiatku decembra uskutočňuje rozsiahly experimentálny skúšobný program nového satelitného systému, ktorý pomocou mikrovĺn priamo ovplyvňuje ľudské správanie. Pokusnými obeťami sú posádky vybraných tankerov a nákladných lodí v amerických vodách a ich blízkosti.

Sovietski výskumníci už dávno zistili, že dlhodobé vystavenie mikrovlnám, dokonca aj pri intenzite považovanej v Spojených štátoch za „bezpečnú“, môže u ľudí vyvolať dlhý zoznam účinkov. Tie siahajú od závratov a podráždenosti cez emocionálnu nestabilitu a zmeny vzorcov mozgových vĺn až po ďalšie následky. Na základe týchto zistení sovietski vedci údajne vyvinuli techniky mikrovlnného bombardovania, ktorých základným účinkom je výrazne znížiť schopnosť človeka správne posudzovať situáciu a plne chápať fakty, ktoré má k dispozícii. Inými slovami, človek vystavený takémuto bombardovaniu je veľmi náchylný robiť chyby — vážne chyby.

Dňa 15. decembra 1976 narazil libérijský tanker Argo Merchant na nantucketské plytčiny pri Cape Code a následný únik 7,5 milióna galónov ropy bol dovtedy najhorším v amerických dejinách. Na udalosti bolo veľa zvláštneho — napríklad to, že nantucketské plytčiny sú veľmi známym navigačným nebezpečenstvom a Argo Merchant sa nachádzal mnoho míľ mimo kurzu. Neskoršie vypočúvania odhalili, že navigačné zariadenia lode neboli v riadnom stave, nevysvetlili však čudné správanie samotnej posádky.

Po Argo Merchant nasledovala séria incidentov tankerov v amerických vodách a ich blízkosti; takmer v každom prípade boli chyby úsudku hlavnou príčinou alebo jedným z prispievajúcich činiteľov.

Pre pobrežnú stráž to bol zlý mesiac; najhoršie však dopadol osud 38 členov nacionalistickej čínskej posádky tankera Grand Zenith, ktorý sa stratil na mori pri pobreží Nového Anglicka s viac než ôsmimi miliónmi galónov ťažkého vykurovacieho oleja na palube. Dňa 30. decembra 1976 ohlásil Zenith svoju polohu približne 60 míľ južne od Yarmouthu v Novom Škótsku. Už sa nikdy neozval. Keď loď o niekoľko dní nedorazila do cieľa, pobrežná stráž začala pátranie. Zistilo sa však, že posledná hlásená poloha lode Zenith ležala tak ďaleko na sever od plánovaného kurzu, že sa nezdala byť logická. Pátranie preto presunuli do zdanlivo pravdepodobnejšej oblasti ďaleko na juh od tejto polohy.

Príbeh Grand Zenith je tragický, priatelia. Mohol však byť menej tragický, keby pobrežná stráž brala posledné hlásenie polohy kapitánom lode vážnejšie a založila pátranie na tejto

polohe. Dňa 7. januára 1977 som totiž dostal spravodajskú informáciu, že potopený Grand Zenith sa nachádza približne na 43 stupňoch 5 minútach severnej šírky a 67 stupňoch 52 minútach západnej dĺžky. Moje informácie navyše uvádzali, že v tom čase sa v bezprostrednej blízkosti miesta potopenia stále nachádzali preživší.

Bolo naliehavé upozorniť na to bezodkladne pobrežnú stráž. Pátranie už zúžili na nesprávnu oblasť — viac než 200 míľ juhovýchodne od správnej polohy — na základe nálezu dvoch záchranných viest s menom Grand Zenith. Okamžite som kontaktoval spoločnosť J. F. Moran Company v Providence na Rhode Islande, zástupcu lode v Novom Anglicku, a odovzdal jej informácie. Posunula ich pobrežnej stráži — tam sa však všetko zastavilo!

Celé dni som sa priamo aj nepriamo pokúšal niekoho presvedčiť, aby danú polohu preveril. Dňa 10. januára som priamo kontaktoval pobrežnú stráž, aby som zistil, čo sa urobilo. Oznámili mi, že sa vôbec nepokúsili moje hlásenie preveriť a ani sa o to nepokúsia!! Namiesto toho deň za dňom celý týždeň beznádejne prehľadávali tú istú neplodnú oblasť 300 míľ východne od Cape Codu, kde nemali nijakú nádej preživších nájsť. Medzitým sa mi nepodarilo presvedčiť pobrežnú stráž ani len na jediný prelet nad skutočným miestom potopenia, aby moje hlásenie preverila.

Keď pobrežná stráž odmietla vyšetrovať, tú istú informáciu dostalo aj námorníctvo; aj ono ju odmietlo preveriť. Keby námorníctvo alebo pobrežná stráž overili informácie, ktoré som im o Grand Zenith poskytol, podľa autora by zistili, že sú pravdivé, a širokej verejnosti by to ukázalo mimoriadnu presnosť mojich spravodajských zdrojov v takýchto záležitostiach.

Moje spravodajské zdroje dúfali, že práve takto dopadne moje odovzdanie život zachraňujúcich informácií o Grand Zenith. Priatelia, PRAVDA má však veľa nepriateľov.

Téma č. 3 — Mikrovlnné zbrane údajne narúšajúce mozog, ktoré teraz vstupujú do operačnej výzbroje Sovietskeho zväzu, sú iba jedným príkladom celej novej generácie superzbraní vyvíjaných v tajných pretekoch v zbrojení. Účastníkmi týchto pretekov nie sú nikto iný než korporátno-socialistický Rockefellerov kartel na jednej strane a štátni socialisti Sovietskeho zväzu na druhej. Hoci sú teda spojencami v úsilí ovládnuť zvyšok sveta, naďalej medzi nimi panuje súperivé napätie. Každý by chcel dosiahnuť jasnú prevahu nad druhým a každý sa snaží zabrániť tomu druhému, aby ju dosiahol. Uprostred toho všetkého sú ako pešiak i odmena uväznené Spojené štáty americké so svojimi ľuďmi, zdrojmi a priemyselným i vojenským aparátom. Neustále počúvame o vojenskom vzťahu medzi Sovietskym zväzom a Spojenými štátmi, ale skutočný boj v zbrojení prebieha medzi Sovietskym zväzom a Rockefellerovou ríšou — a je dobre utajený.

Zbrane pod bežnou oficiálnou kontrolou ministerstva obrany sa v tejto krajine vždy porovnávajú so zbraňami, ktoré majú podobné oficiálne uznané postavenie v Sovietskom zväze. Vojenskí plánovači preto uvažujú o sovietskych bombardéroch Backfire oproti americkému bombardéru B-1, o sovietskych raketách a raketonosných ponorkách oproti ich americkým náprotivkom a o novinkách, ako sú strely s plochou dráhou letu, ktoré mimochodom vôbec nie sú zásadne novou koncepciou. To všetko sú skutočné a dôležité činitele vojenskej rovnice. Existuje však ďalšia vrstva výzbroje, o ktorej ste nikdy nepočuli, no je rozhodujúca pre skutočnú rovnováhu síl medzi Rockefellerovou a Sovietskou ríšou. Je to oblasť tajných pretekov vo vysoko pokročilých superzbraniach. Túto sféru nijako neovplyvňujú dohody SALT ani iné zmluvy a prebieha v nej nepretržitý boj o čistú, ničím neobmedzenú moc!

Napríklad sa práve začínajú objavovať nesmelé verejné správy o možnosti použiť lasery na oslepenie vojenských satelitov a o tom, že azda jedného dňa v ďalekej budúcnosti by sa mohli vyvinúť dokonca na lúče smrti zo science fiction. Pokiaľ ide o operačné zbrane v supertajnej kategórii, dobrými príkladmi sú podľa autora sovietske podvodné jadrové rakety, ktorými sú teraz zamorené naše vody, a miniponorky pohlcujúce sonarové vlny, ktoré ich rozmiestňujú.

Jednou z vecí, ktoré mi boli donedávna záhadou, bola neuveriteľná „dohoda z Červeného piatku“ z 1. októbra 1976, na základe ktorej sa bratia Rockefellerovci prostredníctvom prezidenta Forda zaviazali, že nebudú obťažovať sovietske ponorky rozmiestňujúce rakety v našich vodách. Ešte záhadnejšia bola doterajšia neprítomnosť sovietskeho ultimáta alebo prekvapivého útoku vzhľadom na rozsiahle zameranie nášho pobrežia týmito raketami. Teraz vám však môžem dať odpovede.

Keď som vlani v auguste v mesačnom AUDIO LETTER č. 15 prvý raz odhalil polohy sovietskych podvodných rakiet po celom svete, urobil som tak s vedomím, že bezprostredne hrozí plánovaný celosvetový sovietsky prekvapivý útok a že zabrániť mu môže iba verejné odhalenie. Teraz už plnšie chápem, prečo bol prvok prekvapenia pre zradu, do ktorej sa Sovietsky zväz pustil, taký rozhodujúci. Sovieti sa údajne pokúšali pripraviť a spustiť útok skôr, než sa podarí aktivovať desivý zbraňový systém pod priamou Rockefellerovou kontrolou; odkedy sa však toto prekvapenie zmarilo, musia vyčkávať a hľadať ďalšiu príležitosť zastihnúť Rockefellerovu ríšu v zraniteľnej chvíli.

Medzitým sa udržiava pat medzi sovietskymi podvodnými raketami a Rockefellerovým systémom superzbraní, o ktorom vám teraz poviem. Rockefellerova propaganda sa zároveň používa na rýchle zmytie predstavy o uvoľňovaní napätia medzi Východom a Západom záplavou varovaní pred sovietskou hrozbou a možnou vojnou. Zmyslom toho všetkého je, ako som už varoval, dospieť k „vyhláseniu výnimočného stavu“. Napokon má podľa tohto tvrdenia prísť PRVÁ JADROVÁ VOJNA. Účelom Rockefellerových superzbraní nie je vojne zabrániť. Sú iba kyjakom nad hlavou Sovietov, ktorý má zabezpečiť, že vojna prebehne podľa plánu. Patrí sem aj sovietske dodržanie „jadrovej bezpečnej zóny“, zriadenej tajnou dohodou na ochranu bratov Rockefellerovcov a ich blízkych.

Na existenciu Rockefellerovho systému superzbraní ma prvý raz upozornila reakcia na moju tlačovú správu, ktorú som koncom októbra v súvislosti s vydaním mesačného AUDIO LETTER č. 17 rozoslal takmer 11 000 novinám v Spojených štátoch. Správa upozorňovala na kľúčovú úlohu generála Georgea S. Browna, predsedu Zboru náčelníkov štábov, pri zabránení prekvapivému útoku sovietskymi podvodnými raketami.

Dňa 17. novembra 1976 prijal jeden z mojich spolupracovníkov telefonát od pána Tonyho Hodgesa, významného ochrancu životného prostredia žijúceho v Honolulu. Pán Hodges dostal kópiu tlačovej správy a zavolal, aby sa o nej dozvedel viac. Mal dobrý dôvod zaujímať sa, pretože takmer o rok skôr, bez vedomia mojich spolupracovníkov či mňa, doručil 47-stranový varovný dokument veľvyslancom viac než 50 krajín, ktoré podpísali Zmluvu o kontrole zbraní na morskom dne z roku 1971. V tomto dokumente upozornil čitateľa na, citujem:

> „Pravdepodobné porušovanie Zmluvy o kontrole zbraní na morskom dne z roku 1971 zo strany USA a ZSSR.“

Starostlivo objasnil, že materiál v dokumente nedokazuje jeho podozrenie, že Spojené štáty alebo Sovietsky zväz rozmiestnili podmorské zbrane zakázané zmluvou. Napriek

tomu dosť podrobne vysvetlil, prečo by také zbrane — napríklad rakety a podmorské silá — boli vojensky žiaduce, a predložil aj vyjadrenia viacerých mimoriadne kvalifikovaných odborníkov z tejto technologickej oblasti, ktorí tvrdili, že takéto podmorské raketové systémy sú uskutočniteľné.

Jedným z týchto odborníkov je Dr. John P. Craven, v súčasnosti (január 1977) dekan námorných programov Havajskej univerzity a koordinátor námorných záležitostí štátu Havaj. Predtým bol hlavným vedeckým pracovníkom projektov amerického námorníctva, ktoré zahŕňali vývoj amerického systému balistických rakiet odpaľovaných z ponoriek aj hlbokomorských plavidiel. Je tiež právnikom špecializujúcim sa na námorné právo a podľa posledných správ zostával vysokopostaveným poradcom ministerstva obrany.

Pán Hodges vo svojom varovnom dokumente podrobnejšie uvádza pôsobivé poverenia Dr. Cravena a predkladá aj rozsiahle poznámky z rozhovoru, ktorý s ním v novembri 1975 viedol o podmorských raketách. Celý Cravenov rozhovor, ako ho zachytáva Hodgesov dokument, prináša veľa poznatkov o tejto téme. Rakety sa v ňom opisujú ako uzavreté v ochranných kapsulách počas pobytu v úkrytoch pod morom. Dr. Craven nikde nepriznal, že vie o skutočnej existencii takého systému; podľa správy pána Hodgesa však rozhodne potvrdil uskutočniteľnosť takýchto rakiet.

Na ilustráciu teraz citujem zo strany 26 Hodgesovho varovného dokumentu, poznámky C-29 až C-31:

> „Craven povedal, že by dokázal vyvinúť úplný zbraňový systém, ktorý by urobil to, čo som navrhoval, najviac za štyri (4) roky; dlhšie, keby mal byť tajný.

Uvedené je nesmierne dôležité Cravenovo vyhlásenie, pretože autor sa domnieva, že Craven sa dôverne podieľal na vývoji systémov uvedených v tomto varovnom dokumente. Lehota, ktorú Craven stanovil na vývoj systému v úplnom utajení, ako sa to aj stalo, bola sedem (7) rokov. Je to významné, lebo sa predpokladá, že program umiestňovania jadrových zbraní na morské dno a pod ne sa začal v roku 1968, keď bol Craven ešte hlavným vedcom projektu strategických systémov a projektu systémov hlbokého ponoru amerického námorníctva. Silá na morskom dne a systémy vytvárajúce prílivové vlny a zemetrasenia by určite patrili do týchto dvoch oblastí jeho zodpovednosti.

Treba poznamenať, že vždy, keď sme sa v rozhovore vzdialili od otázky, či bol zbraňový systém skutočne rozmiestnený, Craven sa rýchlo nadchol pre tému ako technológ s povesťou človeka, ktorý ‚to dokáže'. Keď povedal, že by taký program — nazval ho ‚úplným zbraňovým systémom' — dokázal vyvinúť iba za štyri (4) roky, povedal to so značným nadšením.

V tomto duchu Craven vyslovil ďalšiu poznámku. Povedal, že jednotlivé raketové kapsuly netreba umiestňovať do síl na morskom dne, ale možno ich zhodiť zo zadnej časti rýchlo sa pohybujúceho torpédoborca. Uviedol, že raketa by mala istý problém poznať svoju presnú polohu, no to by sa dalo vyriešiť."

Hodgesov dokument uvádza aj posúdenie uskutočniteľnosti podvodných rakiet dvoma ďalšími odborníkmi. Robert C. Aldrich, označený za človeka, ktorý 16 rokov pracoval na amerických projektoch balistických rakiet odpaľovaných z ponoriek, je citovaný slovami:

> „Celkom uskutočniteľné, hoci spočiatku som bol skeptický."

Ďalším citovaným človekom je Costa Tpsis z Centra medzinárodných štúdií MIT, známy analytik strategických raketových systémov. Jeho posúdenie uskutočniteľnosti podmorských raketových systémov opísaných Hodgesom znie:

> „‚Absolútne možné.‘ Tpsis povedal, že takéto silá možno umiestniť na kontinentálny šelf do vody hlbokej iba 100 metrov a stále dosiahnu rovnaký ochranný účel.“

(Koniec citátu z Hodgesovho varovného dokumentu.)

Priatelia, Tony Hodges si zaslúži veľké uznanie za dôležitosť materiálu, ktorý odhalil a zhrnul, aj za spôsob, akým s ním naložil. Najprv sa neúspešne pokúsil dosiahnuť nápravné opatrenia vlády bez toho, aby musel siahnuť k zahanbujúcej publicite. Potom sa obrátil na tlač, konkrétne na jedného syndikovaného komentátora, ktorého jednoducho nazvem „pán X“. Pán X sa veľmi zaujímal o materiál z Hodgesovho dokumentu aj o plán doručiť ho 17. decembra 1975 vládam signatárov zmluvy. Podľa Hodgesa bol pripravený veľký novinový článok, ktorý mal vyjsť v deň doručenia dokumentov — 17. decembra 1975. Pán X sa však náhle rozhodol článok zastaviť, pretože ho o to požiadali riaditeľ CIA William Colby, vedúci aparátu Rady národnej bezpečnosti Brent Scowcroft a Richard Chaney z aparátu Bieleho domu! Varovný dokument bol napriek tomu doručený veľvyslancom signatárskych štátov vo Washingtone a v Organizácii Spojených národov v New Yorku. Podľa pána Hodgesa zrejme aj to dopadlo na hluché uši. Zjavne nepomohli ani pokusy upozorniť naň Kongres Spojených štátov!

Priatelia, Tony Hodges však narazil na niečo skutočne veľké. Keď ma jeho varovný dokument prvý raz upozornil, že Spojené štáty môžu byť nejakým spôsobom zapojené do podmorských rakiet alebo iných jadrových zbraní, začal som si vo vlastných spravodajských zdrojoch overovať, či je to naozaj tak. A odpoveď, priatelia, znie „áno“. Hodgesov dokument poskytuje veľa poučného podkladového materiálu k tomu, čo vám teraz poviem. Dozvedel som sa, že kým má kópie, môžete si jednu kúpiť za 10,00 dolára tak, že napíšete priamo jemu. Meno a adresa:

Pán Anthony Hodges, 3238 Paty Drive, Honolulu, Hawaii 96822
Jeho súčasné telefónne číslo je: predvoľba 808-988-2557.

To, čo vám teraz poviem, priatelia, nie je nijakým spôsobom zodpovednosťou Tonyho Hodgesa. Dozvedel som sa to za posledné dva mesiace z vlastných spravodajských zdrojov a preberám plnú zodpovednosť za zverejnenie.

Keď som vlani v auguste odhalil prítomnosť sovietskych jadrových rakiet krátkeho doletu v našich vodách, spomenul som, že Spojené štáty neumiestnili podobné rakety do vôd okolo Sovietskeho zväzu. Môžem znova potvrdiť, že je to tak. Teraz som sa však dozvedel, že na Sovietsky zväz mieria z miest hlboko v Atlantickom a Tichom oceáne úplne iné útočné jadrové rakety odpaľované spod vody.

Podľa mojich spravodajských informácií bolo rozmiestnených iba 14 týchto podmorských superrakiet — päť v Tichom oceáne a deväť v Atlantiku — ale to stačí. Každá z týchto zapuzdrených superrakiet sa viac podobá mesačnej rakete Saturn než obyčajnej medzikontinentálnej balistickej rakete. Každá nesie niekoľko desiatok nezávisle zamerateľných vodíkových hlavíc. Niekoľko hlavíc na každej rakete má mimoriadne vysokú účinnosť, zvyšok sa podobá bežným hlaviciam Minuteman alebo Polaris. Supervýkonné hlavice majú napriek opatreniam civilnej obrany, ktoré Sovieti prijali v posledných rokoch, zničiť všetky hlavné prístavy a kľúčové časti priemyselného srdca

Sovietskeho zväzu. Obrovský počet hlavíc s nižším výkonom je zameraný na pomerne mäkké ciele po celom Sovietskom zväze s jediným cieľom — zvýšiť počet sovietskych obetí čo najviac.

Celým účelom týchto údajných podmorských superrakiet je postaviť Sovietsky zväz pred hrozbu masívneho protiútoku, ktorý nemožno zneškodniť sovietskym prvým úderom a ktorý by Sovietsky zväz zničil ako fungujúcu spoločnosť. Podľa plánu by tieto rakety prakticky zničili Sovietsky zväz ako modernú civilizáciu a zabili by pritom viac než 100 miliónov ľudí. Ich účelom však podľa autora nie je chrániť vás a mňa ani zabrániť vojne! Cez nimi ovládanú CIA sú pod priamou kontrolou bratov Rockefellerovcov — nie v bežnom reťazci velenia ministerstva obrany — a majú slúžiť ako desivý kyjak nad hlavami sovietskych vládcov, aby PRVÁ JADROVÁ VOJNA prebehla podľa plánu.

Celosvetový útok typu Pearl Harbor, ktorý bezprostredne hrozil vlani v auguste, keď som verejne odhalil globálne polohy sovietskych podvodných rakiet, bol odvážnym sovietskym hazardom. Jeho cieľom bolo odstrániť štyroch bratov Rockefellerovcov a zároveň zabrániť odpáleniu podmorských rakiet CIA tým, že by sa protiútoky javili ako zbytočné. Kľúčom plánu však bolo utajenie a úplné prekvapenie. Moje spravodajské zdroje vlani v júli a auguste jednoznačne uvádzali, že bezprostrednej jadrovej katastrofe možno zabrániť iba verejným odhalením pravdy. Teraz vieme prečo. Vieme aj to, prečo sa štyria bratia Rockefellerovci domnievali, že si môžu dovoliť zdanlivo samovražednú politiku zavedenú na Červený piatok 1. októbra 1976: súhlasili, aby Sovietsky zväz bez obťažovania ďalej umiestňoval rakety krátkeho doletu v našich teritoriálnych vodách. Je to súčasť jadrového patu so zbraňami, o ktorých verejnosť ani nevie a pri ktorom Rockefellerovci veria, že majú navrch.

Existujú silné náznaky, že štyria bratia Rockefellerovci, presvedčení, že so svojimi podmorskými superraketami majú stále prevahu, plánujú využiť prítomnosť sovietskych rakiet v našich vodách vo svoj prospech. Na jeseň 1976 dočasne obnovili napäté spojenectvo so Sovietskym zväzom; teraz nás rýchlo pripravujú na prijatie vyhlásenia výnimočného stavu. Oznámenie vlády o prítomnosti sovietskych rakiet v našich vodách sa teraz pripravuje s predbežným vedomím Sovietskeho zväzu. Tak ako Franklin D. Roosevelt 27. mája 1941 vyhlásil „neobmedzený národný výnimočný stav“ ako súčasť príprav na vojnu, podobný scenár sa podľa autora pripravuje aj dnes, aby nás všetkých chytil do pasce!

Krutý žart sa však môže obrátiť proti samotným bratom Rockefellerovcom, ktorých môže Sovietsky zväz pochovať spolu s miliónmi z nás. So superraketami CIA hlboko v oceáne údajne niečo nie je v poriadku; jedna je už úplne vyradená a ďalších päť sa rýchlo zhoršuje a pravdepodobne nie sú použiteľné. Rockefellerovcom tak zostáva iba osem podmorských superrakiet; aj ich spoľahlivosť je už vážne spochybnená. Navyše sa opakujú sovietske obavy z korózie ich podvodných rakiet počas tajnej sovietskej raketovej krízy z roku 1971, ktorú som opísal vlani v júli v mesačnom AUDIO LETTER č. 14. Z poškodených hlavíc niekoľkých podmorských superrakiet údajne uniká plutónium do okolitej vody a nemožno vylúčiť nekontrolovaný výbuch. Keby sa to stalo, mohli by vzniknúť prílivové vlny alebo zemetrasenia, ktoré by zasiahli Havaj, Bahamy alebo ktorékoľvek miesto na východnom pobreží od Nového Škótska po Floridu.

Tak ako moje spravodajské zdroje vlani v lete zdôrazňovali, že kľúčom k odvráteniu katastrofy je verejné odhalenie pravdy, rovnaká situácia je podľa autora aj teraz. Podmorské superrakety CIA v Atlantickom a Tichom oceáne nás nemôžu ochrániť pred

vojnou a ani na to nie sú určené. Napriek tomu tam ležia ako bezprostredná priama i nepriama hrozba pre život nás všetkých. Preto odhalím polohy všetkých 14 podmorských superrakiet CIA v navigačných súradniciach. Prinajmenšom dúfam, že Rockefellerov kartel pripravím o eso v rukáve, pre ktoré je naše prežitie preň bezvýznamné; ešte viac však dúfam, že prekazím jeho pokračujúcu spoluprácu so Sovietskym zväzom na pláne obetovať milióny našich životov. Toto môže byť naša posledná príležitosť zabrániť, aby súčasné „predvojnové obdobie“ podľa plánu prerástlo do PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Rakety sa podľa autora nachádzajú v hĺbkach od niekoľkých stoviek stôp na viacerých atlantických miestach až po viac než 15 000 stôp na jednom mieste v Tichom oceáne.

Nasledujúcich päť polôh je v Tichom oceáne. Mimochodom, nachádzajú sa v blízkosti miest, ktoré mapa v Hodgesovom varovnom dokumente označuje za pravdepodobné polohy podmorských zbraní. Ako dokument vysvetľuje, pán Hodges sa domnieva, že na týchto miestach uskutočňovala záhadná loď Howarda Hughesa Glomar Explorer financovaná CIA inštalácie alebo skúšky zbraní na morskom dne.

Tichomorská raketa č. 1 — Asi 25 míľ severne od havajského ostrova Kauai na 22-37-14 severnej šírky, 159-21-55 západnej dĺžky. Únik plutónia z tejto rakety podľa autora silno kontaminuje okolitú vodu.

Tichomorská raketa č. 2 — Asi 10 míľ severne od Kauai na 22-21-59 severnej šírky, 159-36-19 západnej dĺžky. Uniká z nej materiál, ale nie tak výrazne.

Tichomorská raketa č. 3 — Asi 650 míľ severozápadne od Vianočného ostrova na 9-20-0 severnej šírky, 165-18-41 západnej dĺžky.

Tichomorská raketa č. 4 — Asi 550 míľ severozápadne od Vianočného ostrova na 8-0-0 severnej šírky, 163-34-38 západnej dĺžky. Táto raketa je úplne vyradená.

Tichomorská raketa č. 5 — Asi 420 míľ západo-severozápadne od Vianočného ostrova na 3-2-0 severnej šírky, 164-35-25 západnej dĺžky.

Teraz atlantické rakety:

Atlantická raketa č. 1 — V kanadských vodách pri ostrove Sable na 43-52-0 severnej šírky, 59-10-54 západnej dĺžky.

Atlantická raketa č. 2 — V kanadských vodách asi 140 míľ juho-juhovýchodne od Halifaxu v Novom Škótsku na 42-30-24 severnej šírky, 63-1-5 západnej dĺžky.

Atlantická raketa č. 3 — Asi 225 míľ priamo na východ od Cape Codu na 41-46-23 severnej šírky, 65-54-33 západnej dĺžky.

Atlantická raketa č. 4 — Asi 120 míľ juhovýchodne od Cape Codu na 40-20-0 severnej šírky, 68-18-32 západnej dĺžky. Uniká z nej materiál.

Atlantická raketa č. 5 — Asi 50 míľ juhozápadne od atlantickej rakety č. 4 na 40-4-0 severnej šírky, 69-17-27 západnej dĺžky.

Atlantická raketa č. 6 — Iba asi 30 míľ juhovýchodne od Cape Hatteras v Severnej Karolíne na 34-49-1 severnej šírky, 75-17-27 západnej dĺžky. Uniká z nej materiál.

Atlantická raketa č. 7 — Asi 240 míľ východo-severovýchodne od Charlestonu v Južnej Karolíne na 33-5-40 severnej šírky, 75-43-38 západnej dĺžky.

Atlantická raketa č. 8 — Asi 290 míľ východo-juhovýchodne od Jacksonville na Floride na 30-9-9 severnej šírky, 77-8-44 západnej dĺžky. Uniká z nej materiál.

A napokon:

Atlantická raketa č. 9 — V britských vodách asi 100 míľ východo-severovýchodne od Nassau na Bahamách na 25-19-21 severnej šírky, 75-54-33 západnej dĺžky.

V roku 1947 bratia Rockefellerovci zariadili vytvorenie CIA pre svoje súkromné účely a dnes je to podľa autora CIA — nie bežný vojenský reťazec velenia — ktorá v mene Rockefellerovcov ovláda podmorské superrakety v rámci svojho rastúceho zasahovania do vojenských záležitostí. To pomáha priviesť našu milovanú krajinu k utrpeniu a skaze, pokiaľ to, priatelia, MY nezastavíme!

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LETTER č. 21
27. februára 1977

Poznámka k vydaniu: Úplný slovenský preklad historického textu. Neoverené politické, vojenské, spravodajské a zdravotné tvrdenia v tomto liste sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Táto poznámka sa vzťahuje aj na citované obvinenia a autorove vysvetlenia udalostí.

Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 27. februára 1977 a toto je môj mesačný AUDIO LETTER® č. 21.

Už istý čas vás upozorňujem na nebezpečenstvá, ktorým Amerika čelí. Teraz sa čas rýchlo kráti. Keď bol Jimmy Carter 20. januára 1977 inaugurovaný za prezidenta, spustil sa záložný plán zosnovaný v roku 1963 a postupuje veľmi rýchlo. Kľúčom k tomuto konkrétnemu plánu malo byť dosadenie úplne ovládaného bábkového prezidenta do úradu v čase rýchlo rastúcich vojnových hrozieb. Podľa tohto plánu má nedostatočný výkon bábkových prezidentov tvárou v tvár týmto hrozným hrozbám umožniť prevzatie krajiny vnútornými kruhmi armády a CIA ovládanými Rockefellerovcami. Takto má vzniknúť úplná diktatúra, o ktorú sa štyria bratia Rockefellerovci usilujú.

Teraz čelíme plánovanej hrozbe PRVEJ JADROVEJ VOJNY, pričom bábkový prezident už vystúpil na scénu v osobe Jimmyho Cartera. Carter neustále chrlí Rockefellerovu líniu tak, ako sa ju naučil pri svojej účasti v ich TRILATERÁLNEJ KOMISII, no vôbec skutočne nechápe, do čoho je zapojený.

Medzitým sa na svoju určenú úlohu pripravuje aj CIA. Nelson Rockefeller usilovne obsadzuje kľúčové pozície v CIA svojimi „novými mužmi“. Aby sa uľahčilo získanie potrebnej vojenskej podpory pre prichádzajúcu diktatúru, bol na čelo CIA vybraný vojak, ktorý patrí do Rockefellerovho vnútorného kruhu: admirál Stansfield Turner. Preto predchádzajúca nominácia Teda Sorensona narazila na múr - skrížil cestu plánu, o ktorom ani nevedel.

Plán počíta s použitím predvojnových krízových opatrení, ktoré majú Američanov navyknúť na prijatie premyslenej premeny Ameriky na úplnú diktatúru. Táto predvojnová príprava prebieha práve teraz. Napokon majú byť mnohé milióny Američanov vyhladené sovietskym jadrovým útokom, ktorý sa má uskutočniť podľa pravidiel stanovených tajnými dohodami vyjednanými bývalým ministrom zahraničných vecí Henrym Kissingerom.

Ako som odhalil v mesačnom AUDIO LETTER č. 12 za máj 1976, tento spoločný rockefellerovsko-sovietsky vojnový plán zahŕňa supertajnú „JADROVÚ BEZPEČNÚ ZÓNU“ naprieč hornou časťou kontinentálnych Spojených štátov. Rockefellerovci a ich blízki plánujú prečkať vojnu na ostrovoch Mount Desert a Bartlett pri pobreží Maine, priamo v srdci jadrovej bezpečnej zóny. Táto zóna je iba jadrovou obdobou rozkazov, ktoré počas druhej svetovej vojny dostali spojenecké bombardovacie veliteľstvá, aby nepoškodzovali strategické ciele v Nemecku vlastnené Rockefellerovcami. Tieto rozkazy spôsobili, že také obrovské a dôležité zariadenia ako chemické závody I. G. Farben prežili celú druhú svetovú vojnu bez poškodenia, zatiaľ čo iné ciele a dokonca celé neďaleké mestá boli úplne zrovnané so zemou.

Minulý mesiac som v mesačnom AUDIO LETTER č. 20 mohol odhaliť kyjak, o ktorom bratia Rockefellerovci veria, že ho držia nad hlavami Sovietov, aby sovietsky jadrový útok na Ameriku prebehol podľa plánu. Takto by Sovietov využili na svoju špinavú prácu. Tento kyjak v každom prípade pozostáva z podmorskej flotily 14 superrakiet zameraných na Sovietsky zväz - päť v Tichom oceáne a deväť v Atlantiku. Tieto rakety nie sú pod kontrolou nášho ministerstva obrany a nemajú vôbec nič spoločné s obranou našej krajiny ako celku. Sú pod priamou kontrolou bratov Rockefellerovcov prostredníctvom nimi ovládanej CIA a ich jediným účelom je zabezpečiť, aby rockefellerovské vnútorné kruhy v Amerike neboli zahrnuté do skazy pripravovanej pre nás ostatných. Ak všetko pôjde podľa plánu, superrakety CIA hlboko v oceáne sa vôbec neodpália. Pokus o odpálenie by nastal iba pri sovietskej zrade a za takých okolností by slúžili len ako zbrane pomsty.

Nech sú však tieto superrakety CIA akokoľvek hrozivé, sovietskej zrade zabrániť nemôžu. V skutočnosti už jednu zradu vyvolali. Minulé leto Sovietsky zväz prekĺzol pod raketovým dáždnikom CIA a začal rozmiestňovať jadrové rakety krátkeho doletu odpaľované spod vody priamo v našich teritoriálnych vodách. Dúfal, že dosiahne také úplné prekvapenie, že podmorské superrakety CIA nebudú nikdy odpálené. Obmedzené odhalenie tejto hrozby, ktoré sa mi podarilo prostredníctvom AUDIO LETTERS č. 14 a 15 za júl a august 1976, stačilo na zmarenie sovietskeho prekvapenia, takže útok sa vtedy odvrátil. Spoločný rockefellerovsko-sovietsky vojnový plán je nateraz opäť v chode, obe strany však teraz sledujú príležitosť navzájom sa zradiť. Medzitým, ako som informoval minulý mesiac, sa prítomnosť sovietskych rakiet v našich vodách začleňuje do spoločného vojnového plánu.

Prvý raz po mnohých rokoch sa civilná obrana, ktorú vôbec nemáme, opäť stala predmetom širokého záujmu. Znova počúvame skúšobné výstrahy v rozhlase prostredníctvom núdzového vysielacieho systému, ktorý sa použije v prípade vojny. Dokonca sa naznačilo, že čoskoro môžeme zažiť neohlásené cvičné letecké poplachy. Taký postup by mohol byť obzvlášť účinný pri navykaní nás všetkých na predstavu, že vojna bezprostredne hrozí.

Len pred niekoľkými dňami, 11. februára 1977, sa prezident Carter stal prvým prezidentom, ktorý s veľkou publicitou letel v osobitnom lietadle teraz vybavenom ako lietajúce veliteľské stanovište pre jadrovú vojnu. Článok o tom v New York Daily News mal titulok, citujem: „CARTER DOSTÁVA UKÁŽKU TRETEJ SVETOVEJ VOJNY.“ Ešte pred rokom by také titulky boli nemysliteľné. Teraz sú všade okolo nás.

Keďže prebiehajúci plán vyžaduje zabezpečenie vojenskej podpory novej diktatúre, bolo nevyhnutné zneškodniť generála Georgea S. Browna, predsedu Zboru náčelníkov štábov, ako som povedal v mesačnom AUDIO LETTER č. 17. Generál Brown zohral rozhodujúcu úlohu pri zabránení prekvapivému sovietskemu jadrovému útoku na Spojené štáty v auguste a septembri 1976; to sa však už nezopakuje, priatelia. Kampaň, ktorá sa začala v októbri 1976 s cieľom zbaviť generála Browna účinnosti v jeho úsilí chrániť Ameriku, teraz uspela. Už nemôže výraznejšie ovplyvňovať udalosti. Preto keď Carter 12. januára 1977 požadoval vypracovanie štúdií smerujúcich k odstráneniu 75 % až 80 % našich medzikontinentálnych rakiet, generál Brown jednoducho súhlasil, že štúdie dá vypracovať. Viete si to predstaviť?

Priatelia, teraz, keď sme stratili generála Browna, v celej vláde Spojených štátov už nezostáva nikto, kto by nám pomohol. Samozrejme, vo vláde je stále veľa vlasteneckých jednotlivcov, no tí nie sú na mocenských pozíciách. Jedinú šancu zastaviť starostlivo naplánovanú vojnu, ktorá má milióny z nás zabiť a zvyšok zotročiť, má teraz mohutný

verejný tlak - informovaný, rozhnevaný a odhodlaný. Každý z nás musí vo zvyšnom čase pracovať na zvyšovaní verejného povedomia a tlaku. Ale predpokladajme, že neuspejeme - čo potom?! Myslím, že nastal čas postaviť sa tejto otázke priamo a úprimne.

Je celkom možné, že sme už vo svojom úsilí pomôcť zabrániť PRVEJ JADROVEJ VOJNE zlyhali. Vedieť to môže iba Boh; nesmieme sa však vzdať, lebo víťazstvo môže byť ešte naše. Faktom však je, že mnohí Američania nechcú počúvať. Nie sú pripravení a niektorí nebudú pripravení počúvať, kým ich nezasiahne katastrofa.

Ak tu PRVÁ JADROVÁ VOJNA naozaj príde, priatelia, milióny zomrú, ale niektorí aj prežijú. Voči sebe, svojej rodine a celej našej spoločnosti máte povinnosť urobiť všetko, čo môžete, aby ste patrili medzi preživších. Bezbožná diktatúra, ktorú pripravujú naši nevolení vládcovia, sa nakoniec zrúti; keď sa to stane, musia zostať ľudia, ktorí vedia, čo Amerika znamenala a čo sa pokazilo. Keďže ste ochotní počuť pravdu už teraz, pred príchodom katastrofy, VY ste tí ľudia. A ak budeme všetci nútení prejsť temným tunelom vojny a neobratnej diktatúry, pripadne vám úloha pomôcť vyviesť našich ľudí z temnoty opäť na slnečné svetlo na druhej strane.

Moje dnešné tri osobitné témy sú:

Téma č. 1 - AKO SME SKUTOČNE STRATILI NAŠU NÁRODNÚ BEZPEČNOSŤ

Téma č. 2 - PREDVOJNOVÁ AMERIKA, 1977

Téma č. 3 - KONIEC JEDNEJ ÉRY

Téma č. 1 - Viac než jednu generáciu, vlastne už od vypuknutia druhej svetovej vojny, sú Američania zaujatí myšlienkou národnej bezpečnosti. Čo však národná bezpečnosť je? Jednou jej predstavou je tá známa, ktorú deň čo deň presadzuje federálna vláda. Podľa vlády je národná bezpečnosť vec príliš zložitá na to, aby ju väčšina z nás pochopila, a musí byť vždy zahalená tajomstvom, intrigami a ďalším tajomstvom. Keď vidíme diplomatické manévre, ktoré zdanlivo pomáhajú našim nepriateľom a poškodzujú našich priateľov alebo dokonca nás, vždy nám povedia, že jednoducho nerozumieme takzvaným ohľadom na národnú bezpečnosť, ktoré sú v hre. Mapa slobodného sveta sa stále zmenšuje, naša krajina očividne slabne, a predsa nás uisťujú, že federálna byrokracia vie najlepšie a všetko za nás vybaví. Hoci vy aj ja musíme za to všetko zaplatiť, nikdy, nikdy nás nezasvätia do toho, o čo naozaj ide.

To, čo vláda dnes nazýva „národnou bezpečnosťou“, by sa lepšie dalo opísať ako bezpečnosť našich tajných vládcov. Považujú sa za stelesnenie národa, tak ako kedysi kráľovské rody. Takzvaná národná bezpečnosť pre nich teda nie je nič iné než kráľovské „X“, ktoré má zabrániť verejnosti, vám a mne, dozvedieť sa o vládnych činoch veci ohrozujúce bezpečnosť našich vládcov. Životne dôležité tajomstvá, ktoré sa bežne zrádzajú našim najsmrteľnejším nepriateľom, sa pred nami utajujú.

Vládna verzia národnej bezpečnosti znamená stále väčšie sústreďovanie všetkej moci a rozhodovania do niekoľkých rúk. Čoraz viac zahŕňa špehovanie občanov vlastného národa a teraz dokonca aj diplomatické manipulácie, ktoré nás zradne priviedli priamo na cestu k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Toto slová národná bezpečnosť skutočne znamenajú pre tých, ktorí tajne ovládajú vládu Spojených štátov - vládu, ktorá kedysi bola naša, ale už nie je. To, čo sa nazýva národnou bezpečnosťou, zjavne nie je tým, čo si väčšina z nás prirodzene

predstaví pri týchto slovách. Vládna verzia národnej bezpečnosti je teda ilúzia a podvod. Skutočná národná bezpečnosť musí byť zakorenená v ľuďoch, ktorí tvoria národ.

Keď myslíme na národnú bezpečnosť, zvyčajne myslíme na schopnosť národa ako celku chrániť sa pred poškodením inými národmi - politicky, hospodársky a v prípade potreby vojensky. Existuje však ďalšia, v skutočnosti základnejšia stránka národnej bezpečnosti, ktorú nás v Amerike za posledných približne sto rokov viedli k postupnému zanedbávaniu a napokon k jej úplnej strate. Mám na mysli vnútornú stabilitu zničenú nadmerným sústreďovaním moci.

Preč sú dni, keď Amerika pozostávala z tisícov komunít, ktoré v prípade potreby dokázali neobmedzene dlho prežívať bez zásob zo vzdialených zdrojov. A preč sú dni, keď si spotrebitelia mohli vyberať zo širokej škály výrobkov skutočných konkurentov. Namiesto toho väčšina vecí, ktoré dnes nevyhnutne potrebujeme pre život, prichádza odinakiaľ, často ani nevieme odkiaľ; zostáva len málo súťaže či skutočného výberu. Korporátni socialisti teraz môžu podľa ľubovôle uzavrieť tok nevyhnutných komodít pri niekoľkých centrálnych kohútikoch a úplne zastaviť chod Ameriky. Väčšina dnešných Američanov sa nad tým ani nezamyslí. Mladí si nedokážu predstaviť, že by to mohlo byť inak, a väčšina tých, ktorí sú dosť starí, aby si pamätali iný spôsob života, je ochotná uspokojiť sa s dnešným pohodlím a luxusom, ktoré sa stali bežnými.

Priatelia, stalo sa to, že sme sa všetci stali závislými. Celý náš dnešný spôsob života spočíva na jednej závislosti a práve ona umožnila doviesť nás na prah totalitnej svetovej vlády a jadrovej skazy. Priatelia, sme závislí - závislí od energie. Dejiny nepoznajú obdobu rozsahu utrpenia, ktoré dnes človek môže spôsobiť, pretože dejiny nepoznajú obdobu energetickej závislosti, ktorá teraz zviera Ameriku a svet.

Ľudstvo si tisíce rokov vystačilo so starými obnoviteľnými formami energie, ako sú sila zvierat, vodná a veterná energia a spaľovanie dreva. Potom prišlo uhlie a zrodila sa priemyselná revolúcia. Ale práve ropa bola vďaka veľkej pohodlnosti a vysokému energetickému výkonu predurčená urobiť z nás všetkých skutočných energetických závislákov.

Pre závislosti je typické, že vznikajú postupne, a to platí aj o našej dnešnej energetickej závislosti. Začala sa veľmi pozvoľna pred viac než sto rokmi a rástla po niekoľko generácií. V prvých rokoch po objavení ropy sme boli ešte v štádiu, keď sme ju mohli používať alebo sa bez nej zaobísť. Postupne sa však pre ňu nachádzalo viac využití a potom vznikli celé technológie závislé konkrétne od ropnej energie, napríklad automobil a lietadlo. Tieto technológie postupne nadobudli povahu nevyhnutností namiesto voliteľného luxusu a od tej chvíle sme boli skutočne závislí.

Rovnako sa naša energetická závislosť rozšírila o zemný plyn a elektrinu. Dokonca aj výroba potravín sa stávala čoraz závislejšou od nepretržitých dodávok neobnoviteľnej energie. Americký farmár, už obdarený bohatou pôdou, začal odstavovať pluh ťahaný volmi a nahrádzať ho benzínovým traktorom. Čoskoro ďalej zvýšil produktivitu ďalšími poľnohospodárskymi strojmi, všetkými poháňanými ropnou energiou. Menej farmárov mohlo uživiť nás všetkých; tí, ktorí z finančných alebo iných dôvodov nedokázali držať krok s týmito trendmi, zo scény postupne mizli.

Potom prišli vysoko výnosné hybridné plodiny, insekticídy a fungicídy odvodené z ropy na ochranu týchto chúlostivých hybridov a hnojivá vyrábané zo zemného plynu ako suroviny, aby lepšie rástli. Farmy boli väčšie, bolo ich menej a boli drahšie. Americkému

poľnohospodárstvu začali dominovať obrovské agropodniky, energeticky náročné a zamerané na vysokú produktivitu, čím malým rodinným farmám ešte sťažili konkurenciu.

Medzitým ropná energia umožnila rýchlu nákladnú dopravu na veľké vzdialenosti. Veľkoobjemoví distribútori potravín to využili tak, že obchádzajú blízkych malých dodávateľov mnohých potravín v prospech niekoľkých vzdialených obrovských centralizovaných zdrojov. To, samozrejme, spôsobilo, že mnohé miestne zdroje zásob, ktoré kedysi existovali v mnohých oblastiach, vyschli a zanikli. Napríklad každé trochu väčšie mesto malo kedysi jednu či viac miestnych mliekarní, ktoré spracúvali mlieko od kráv v okolí. Dnes však mnohé známe a spoľahlivé miestne mliekarne minulosti zanikli; a ak nájdete niekoho, kto vám povie, odkiaľ pochádza kupované mlieko, možno zistíte, že prichádza z centrálneho spracovateľského závodu v inom štáte.

Dosiahli sme bod, keď sa k nám prakticky všetky životné nevyhnutnosti vrátane potravín a vody dostávajú iba prostredníctvom neobnoviteľnej, centrálne ovládanej energie. Predajcovia energie odviedli svoju prácu dobre a vytvorili dojem, že išlo len o prirodzené trendy. Živili našu závislosť až za bod, odkiaľ niet návratu, a dávali pozor, aby nevznikli konkurenčné zdroje energie, ktoré by sa mohli vymknúť ich kontrole a zničiť ich zovretie nad nami.

Naša energetická závislosť sa teraz má použiť proti nám na ich vlastné účely. Keď nám dnes hovoria, že musíme šetriť, znamená to, že sa máme podriadiť obetiam, zatiaľ čo nás postupne drvia pod pätou umelých nedostatkov a rastúcich nákladov.

Priatelia, úloha energie v dnešnej spoločnosti preniká všetkým tak veľmi, že sa ťažko opisuje. Rockefellerovci boli prví, ktorí si uvedomili, akým mocným nástrojom môže byť pre ich ciele. John D. Rockefeller starší vybudoval obrovský monopol Standard Oil s bezohľadným odhodlaním ovládnuť trh s ropou. Éra rozbíjania trustov ho len prinútila vymyslieť lepšie spôsoby ukrytia kontroly, zatiaľ čo jeho program nepoľavoval. Čoskoro sa Rockefellerova ríša Standard Oil zapojila do medzinárodných intríg a vojen, aby porazila aj zahraničných konkurentov. Tento proces pokračuje dodnes vojnami, potýčkami, prevratmi a podobne a umožňuje Rockefellerovej ríši držať v smrteľnom zovretí väčšinu svetovej ropy. V posledných rokoch sa toto zovretie stalo takmer nepriepustným vďaka kontrole väčšiny rafinérskych kapacít slobodného sveta. Dnes sú teda štyria bratia Rockefellerovci v postavení, keď môžu uzavrieť životne dôležité dodávky energie, od ktorých závisia naše životy. Všetci sme si tak zvykli na stabilné dodávky elektriny, zemného plynu a ropných výrobkov, že vznikla ilúzia spoľahlivosti.

Alternatívne spôsoby prežitia pomocou miestnych zdrojov postupne prestali byť používané a zanikli, zatiaľ čo nás všetkých ukolísali do životne dôležitej závislosti od centralizovaných energetických zdrojov ovládaných bratmi Rockefellerovcami. A ich nezaujíma vaša ani moja bezpečnosť. Ich obzorom je svet a spôsob, ako ho ovládať - nie prosté prežitie Ameriky. Keď preto zavrú energetické kohútiky, ako to už začínajú robiť, zavrú s nimi aj našu národnú bezpečnosť. Inými slovami, NEMÁME žiadnu národnú bezpečnosť. Pokiaľ životné nevyhnutnosti zostanú pod centralizovanou kontrolou ľudí odhodlaných zavraždiť našu milovanú krajinu, nikdy znovu nebudeme mať skutočnú národnú bezpečnosť. Iba ak my, ľudia, povstaneme a vezmeme si späť vládu, ktorú nám ukradli, urobí sa všetko potrebné na obnovenie skutočnej národnej bezpečnosti našej krajiny.

Téma č. 2 - Keď som v októbri 1974 nahral kazetu AUDIO BOOK o prichádzajúcej hospodárskej kríze a vojne, vysvetlil som skutočný účel, ktorý vyvolal prvú a druhú svetovú vojnu. V oboch prípadoch bolo Nemecko len obrovským pešiakom v ešte väčšej hre medzinárodného dobývania. Ako som vtedy povedal, tajní vládcovia Ameriky prostredníctvom dvoch svetových vojen zrazili Veľkú Britániu na kolená.

Američania ako celok cítia silnú príbuznosť s Britmi, takže sa zdá neuveriteľné, že by naši tajní vládcovia vedome zničili Britániu vojnou. Vypočujte si však, čo bývalý premiér Sir Harold Wilson povedal minulý mesiac, 22. januára 1977, v televíznej diskusnej relácii. Keď ho požiadali o vysvetlenie hospodárskej krízy Británie, povedal, citujem:

> „Dve svetové vojny nám vzali všetky investície; a dohoda o pôžičke a prenájme s Američanmi nám nielen vzala všetky trhy, čo sa odôvodňovalo tým, že sme nechceli, aby lode smerovali do Latinskej Ameriky, ale museli sme im dať aj všetky naše vynálezy.“

Tri desaťročia od začiatku prvej svetovej vojny po koniec druhej sa tak využili na sústredenie väčšiny svetovej hospodárskej moci do rúk tých, ktorí Amerike tajne vládli v zákulisí - konkrétne ROCKEFELLEROVCOV.

Technológie a trhy priateľov aj nepriateľov boli ukradnuté a naliate do pokladní korporátno-socialistickej ríše ovládanej štyrmi bratmi Rockefellerovcami. Tí, ktorí toto všetko tajne spôsobili, však nikdy nezamýšľali náhly vzostup Ameriky k svetovej nadvláde ako niečo viac než dočasný jav.

Dominantný podiel svetovej hospodárskej a technologickej moci bol sústredený pod americkú kontrolu, aby sme potom slúžili ako obrovský rezervoár pre transfúzie do Sovietskeho zväzu! Bezbožná diktatúra, ktorú boľševici s pomocou Rockefellerových financií vytvorili v Rusku v roku 1917, mala byť skutočnou vlnou budúcnosti. Predstavovala vrchol monopolu - úplnú kontrolu každého aspektu ľudského života. Sovietsky systém, zamýšľaný ako vzor ÚPLNEJ SVETOVEJ NADVLÁDY, je však umelý a neprirodzený, a preto sa Sovietsky zväz musel budovať mohutnými transfúziami zvonka: peniazmi, potravinami, hospodárskym a technologickým know-how, všetkým. Teraz sú transfúzie prakticky dokončené.

Trvalo tri desaťročia vyčerpať Britániu a Európu, aby sa Amerika vybudovala ako rezervoár pre Sovietsky zväz, a ďalšie tri desaťročia vyčerpať americký rezervoár a urobiť zo Sovietskeho zväzu materiálne najmocnejší národ sveta. Spojené štáty teraz nasledujú Veľkú Britániu po ceste ku skaze z rovnakých dôvodov. Bratia Rockefellerovci a ich blízki teraz arogantne veria, že ich plán svetového dobývania už nemožno zastaviť. Sú presvedčení, že neexistuje väčšia moc než oni, a každý deň sú bezočivejší.

Jimmy Carter bol naprogramovaný, aby čo najrýchlejšie pokračoval v rozoberaní zvyškov obrany nášho národa a zároveň podporoval verejné povedomie o vojnovom napätí doma aj v zahraničí. Robí strašnú chybu, keď si myslí, že je skutočne prezidentom.

Medzitým dlhoročný Rockefellerov agent Walter Mondale stojí pripravený a čaká na chvíľu, AK a KEĎ Jimmyho Cartera odstránia zo scény. Mondale je po Nelsonovi Rockefellerovi zďaleka najmocnejším viceprezidentom v dejinách a môže okamžite prevziať opraty prezidentskej moci.

Ani Nelson Rockefeller sa nevzdal. Po nedávnej slávnosti v Bielom dome, kde dostal ocenenie, pri odchode pošepol novinárom: „Vrátim sa.“

Jimmy Carter teraz vo Washingtone funguje s vládou v minimálnom obsadení. V Carterovej administratíve sa zámerne nechávajú obrovské medzery, napríklad miesto predsedu Exportno-importnej banky Spojených štátov. Miesta v Eximbank zvyčajne patria medzi najžiadanejšie výhodné posty v celom Washingtone, a predsa zostávajú neobsadené. Prečo? Pretože, priatelia, Exportno-importná banka je mierovou inštitúciou a po príchode plánovanej vojny ju zatvoria.

Carterov kabinet je vojnovým kabinetom. Prijalo sa bezprecedentné opatrenie: jeho schvaľovacie vypočúvania v Kongrese urýchlili ešte pred Carterovým nástupom do úradu. Na dohliadanie na konečné zničenie Ameriky v PRVEJ JADROVEJ VOJNE sú pripravení muži s nespochybniteľnou kvalifikáciou na túto úlohu - napríklad minister zahraničných vecí Vance, minister obrany Brown, poradca pre národnú bezpečnosť Brzezinski a ďalší. Títo muži stáli na čele tých, ktorí presadzovali zapojenie Ameriky do katastrofy zvanej Vietnam, a pomáhali viesť vojnu tak, aby zaručili našu porážku! Teraz o Vietname hovoria iba, citujem: „Urobili sme chybu.“ A tým bola naša krajina opäť vložená do ich rúk.

Neustále počúvame o „reorganizácii vlády“, ale čo to naozaj znamená? Jednu nápovedu poskytuje zaznamenaný Brzezinského výrok, citujem:

> „Realita našej doby je taká, že moderná spoločnosť, akou sú Spojené štáty, potrebuje ústredný, koordinačný a obnovujúci orgán, ktorý nemôže pozostávať zo 600 ľudí.“

Inými slovami, Kongres Spojených štátov je v dnešnej podobe zastaraný a mal by sa nahradiť niečím iným!! Brzezinski je mimochodom blízkym susedom a spolupracovníkom Davida a Nelsona Rockefellerovcov v Seal Harbor v Maine.

A potom sú tu slová Andrewa Younga, ktorého Carter vymenoval za amerického veľvyslanca pri OSN. V tejto funkcii má Young hovoriť za každého v Spojených štátoch, a predsa povedal, citujem: „Komunizmus pre mňa nikdy nebol hrozbou.“ Hovoria také slová za vás, priatelia? Alebo za vašich susedov? Alebo za akéhokoľvek skutočného Američana? Napriek tomu tieto slová zostali bez následkov a muž, ktorý ich vyslovil, je stále veľvyslancom pri Organizácii Spojených národov.

Rýchlo smerujeme k zavedeniu tajnej novej Rockefellerovej ústavy pre Ameriku, ktorú som odhalil a opísal na kazete AUDIO BOOK vydanej v júli 1975. Teraz sa plánuje uskutočniť to ako súčasť prebiehajúceho scenára prevzatia krajiny pod hrozbou vojny. Dokonca aj Carterov nový riaditeľ CIA admirál Turner je v kontakte s Carterom už viac než päť rokov - nie v súvislosti s vojenskými záležitosťami, ale reorganizáciou vlády.

Naši nevolení vládcovia teda ďalej plánujú a intrigujú, aby na vlastné účely naplno využili hrozbu vojny a dokonca samotnú PRVÚ JADROVÚ VOJNU na zničenie nášho spôsobu života. Zorganizované predvojnové stupňovanie napätia pokračuje. V posledných týždňoch sa západná Európa náhle vykresľuje ako náš Dunkerque jadrového veku, pretože sa teraz vyjadrujú pochybnosti, či by tamojšie sily NATO dokázali odolať prekvapivému útoku síl Varšavskej zmluvy.

A tu doma sa teraz oficiálne uznáva, že Sovietsky zväz usiluje o vojenskú prevahu nad Západom. Neoficiálne niektorí hovoria, že ju už má. Horšie je, že Rockefellerovcami ovládaná CIA „náhodou“ hrubo podceňovala sovietske vojenské budovanie desaťročie či

dlhšie. Viete si to predstaviť? Zrazu nám hovoria, že Sovietsky zväz na nové zbrane a vojenské zariadenia míňal štyrikrát viac, než CIA dovtedy odhadovala. Zámerne nízke odhady, ktoré roky zabezpečovali Rockefellerovi ľudia v CIA, mali jediný cieľ: podkopať argumenty o vážnej sovietskej hrozbe, a tým zabezpečiť pokles americkej vojenskej sily.

Teraz však PRVÁ JADROVÁ VOJNA bezprostredne hrozí a odhady CIA už nemôžu nijako zmeniť našu pripravenosť. Zrazu sa teda zvýšili, aby nás demoralizovali a presvedčili, že porážka zo strany Sovietov je takmer nevyhnutná. Keď CIA zariadila čo najväčšie oslabenie našich ústavných ozbrojených síl, sama sa stala najmocnejšou vojenskou organizáciou v Spojených štátoch. Symbolizuje to skutočnosť, že na jej čele teraz bude štvorhviezdičkový admirál Turner, člen Rockefellerovho vnútorného kruhu, ktorý si ponechá vojenskú hodnosť.

CIA bola premenená na kombinovanú superarmádu a tajnú políciu ovládanú ľuďmi lojálnymi iba bratom Rockefellerovcom, a nie krajine ako celku. Je to úplným porušením pôvodného štatútu CIA a ÚSTAVY Spojených štátov.

Šestnásť rokov po založení CIA na podnet Davida Rockefellera bývalý prezident Harry S. Truman verejne vyjadril ľútosť, že ju založil. Dňa 21. decembra 1963 napísal pre Washington Post, citujem:

> „Už istý čas ma znepokojuje spôsob, akým sa CIA odklonila od svojho pôvodného zadania. Stala sa operačným a občas aj politiku tvoriacim nástrojom vlády.“

Povedal, že si pre CIA nikdy nepredstavoval, citujem, „mierové operácie plášťa a dýky“, a dodal:

> „Tento tichý spravodajský nástroj prezidenta sa natoľko vzdialil svojej zamýšľanej úlohe, že sa chápe ako symbol zlovestných a záhadných zahraničných intríg a ako téma nepriateľskej propagandy studenej vojny.“

Tieto Trumanove slová boli zverejnené len mesiac po tom, čo amerického prezidenta Johna F. Kennedyho brutálne odstránila z úradu úspešná operácia CIA, ako som odhalil v mesačnom AUDIO LETTER č. 3 za august 1975. CIA sa už vtedy vymanila z prezidentskej kontroly a o desaťročie neskôr operácia CIA s názvom „WATERGATE“ po prvý raz v amerických dejinách nahradila zvoleného prezidenta a viceprezidenta menovanými osobami!

Dnes Spojené štáty obklopuje 90 jadrových rakiet krátkeho doletu odpaľovaných spod vody, ktoré Sovietsky zväz rozmiestnil v našich teritoriálnych vodách. Naše ústavné ozbrojené sily majú od 1. októbra 1976 prezidentský rozkaz NEODSTRAŇOVAŤ ich. Teraz, keď bol generál Brown zneškodnený, sa o to vôbec nepokúšajú. Jedinou skutočnou protihrozbou týmto sovietskym podvodným raketám je flotila 14 hrozivých superrakiet mieriacich na Sovietsky zväz z miest hlboko v Atlantickom a Tichom oceáne. Ako som odhalil minulý mesiac v AUDIO LETTER č. 20, tieto podmorské superrakety nie sú pod bežnou vojenskou kontrolou, ale pod priamym Rockefellerovým velením cez nimi ovládanú CIA. Ich účelom, ako som už vysvetlil, nie je zabrániť PRVEJ JADROVEJ VOJNE ani po jej vypuknutí vykonať odvetu. Ich účelom je iba zabezpečiť, aby Sovietsky zväz dodržal spoločný rockefellerovsko-sovietsky vojnový plán, ktorý má ušetriť bratov Rockefellerovcov a ich blízkych a spáliť nás ostatných.

Ako som však odhalil minulý mesiac, supertajné rakety CIA sa začali poškodzovať a unikať z nich materiál. Jedna raketa v Tichom oceáne je úplne vyradená a z niekoľkých ďalších uniká plutónium z hlavíc do okolitých vôd, takže pravdepodobne sú aj ony nepoužiteľné.

Jednou z unikajúcich rakiet, ktoré som spomenul minulý mesiac, je atlantická raketa č. 8 v oceáne asi 290 míľ východo-juhovýchodne od Jacksonville na Floride. Dňa 7. februára 1977, iba dva týždne po nahraní mesačného AUDIO LETTER č. 20, sa pláž pri Jacksonville stala miestom záhadného javu. Bez zjavnej príčiny začali veľryby vo veľkom počte vyplávať na breh. Za krátky čas ich na brehu uviazlo viac než 120 a zomreli tam. V ten večer NBC News oznámili, že pitvy veľrýb sa nevykonávajú a že sa to prenechá Smithsonovej inštitúcii tu vo Washingtone. Na druhý deň túto správu odvolali. Medzitým však z vlastných zdrojov viem, že vysokopostavený predstaviteľ Smithsonovej inštitúcie, ktorý je tajným agentom CIA, okamžite odišiel na Floridu vyšetrovať a zabezpečiť, aby sa skutočná príčina vyplavenia veľrýb nestala verejne známou.

Jedným z vysvetlení, ktoré Smithsonova inštitúcia šírila pre zvláštne správanie veľrýb, bolo, že akési parazity, možno spôsobené znečistením, pripravili veľryby o zmysel pre hĺbku a smer. To však, samozrejme, nevysvetľuje, prečo by všetky vyšli zo svojho prirodzeného prostredia na breh namiesto bezcieľneho blúdenia po mori. Ešte menej to vysvetľuje, čo sa stalo, keď niektoré veľryby odtiahli z pláže do mora. Vo väčšine prípadov neomylne zamierili priamo k brehu a znovu uviazli. Hoci ich na pláži čakala smrť, dali jej prednosť pred prirodzeným prostredím mora.

To, čo vám nepovedali, priatelia, je, že niekoľko veľrýb pitvali a prakticky v každom prípade mali úplne prázdne žalúdky - boli choré. Skutočný problém však nebol v žalúdkoch, ale v pľúcach, ktoré boli silno kontaminované plutóniom. Niekoľko dní po začiatku vyplavovania veľrýb ma spravodajské zdroje informovali, že únik plutónia z atlantickej rakety č. 8 sa zrýchlil natoľko, že plutónium teraz kontaminuje Atlantik vo vejári dotýkajúcom sa východného pobrežia od miesta približne na polceste medzi Savannah a Brunswickom v Georgii na juh takmer po Daytona Beach na Floride. Najsilnejšie to bolo uprostred, práve tam, kde veľryby vyšli na breh pri Jacksonville.

Priatelia, nie som morský biológ a neviem presne, ako sa plutónium z vody dostalo veľrybám do pľúc. Fakty však hovoria samy za seba: nejako sa to stalo. Keď tam bolo, vyvolalo infekciu podobnú plesni, ktorá narúšala dýchanie. Veľryby, ktoré sú cicavcami ako vy a ja, sa napokon v zúfalstve začali vrhať na pláž a lapať po vzduchu.

Veľryby už zozbierali a pochovali na skládke Gerwin Road v Jacksonville na Floride. Väčšina na ne zabudla ako na včerajšiu správu. Nemali by sme však ignorovať poučenie z vyplavených veľrýb, pretože aj naša pitná voda v Spojených štátoch teraz obsahuje plutónium. Sovietske vypúšťanie plutónia do našej atmosféry, ktoré sa začalo v októbri 1976, pokračovalo a teraz sa dokonca zrýchľuje. Spad tohto materiálu kontaminoval našu pitnú vodu po celej krajine. Je neviditeľný, bez chuti, ale je tam.

Ako som informoval minulý mesiac, v celej Amerike sa dal očakávať dramatický nárast ochorení podobných chrípke v dôsledku sovietskeho plutóniového útoku č. 3 z konca decembra a začiatku januára. Teraz sa to deje. Ohniská, citujem, „chrípky a ochorení podobných chrípke“ tento mesiac hlásili aspoň v 23 štátoch. Možno aj vy ste v poslednom čase prekonali niečo podobné chrípke, čo sa však nejako líšilo od chrípky v minulosti, alebo ste si len všimli, že niečo „koluje“. Dokonca aj toto nahrávanie sa o týždeň

oneskorilo pre ochorenia podobné chrípke, ktoré veľmi ťažko zasiahli mňa aj niektorých mojich spolupracovníkov.

Prial by som si povedať vám, že obdobie ochorení podobných chrípke sa už končí, ale žiaľ, pravda je opačná. Štvrtý sovietsky plutóniový útok sa začal tento mesiac 3. februára a zapojilo sa doň 25 sovietskych ponoriek. Tentoraz boli rozmiestnené pozdĺž celého západného pobrežia od Seattlu po San Diego a plutónium vypúšťali do atmosféry približne dva týždne. A pred tromi dňami, 24. februára, sa začal piaty sovietsky plutóniový útok na Spojené štáty. Tentoraz ide o 30 ponoriek, opäť rozmiestnených od Seattlu po San Diego. Navyše teraz môžem potvrdiť, že sovietske plutóniové útoky majú aj aspekt úpravy počasia.

Za posledný približne rok americká Agentúra na ochranu životného prostredia, EPA, vydávala takzvané varovania, že fluórované uhľovodíkové hnacie plyny zo sprejov v domácnostiach poškodzujú ozónovú vrstvu vysoko v atmosfére. Varovali nás, že to môže mať veľmi nebezpečné účinky na životné prostredie, a preto sa teraz rozvíja odklon od aerosólových sprejov. Tento argument môže mať isté opodstatnenie, no EPA ako zvyčajne využíva iba menšie nebezpečenstvo na zakrytie oveľa reálnejšej, bezprostrednej a veľkej hrozby.

Prostriedkom, ktorým sovietske ponorky rozptyľujú plutónium do atmosféry, nie je nič iné než fluórovaný uhľovodíkový hnací plyn vypúšťaný prudko nahor do vzduchu. Každá ponorka pri každom útoku vypustí obrovské množstvo tohto plynu spôsobom, ktorý poškodzuje ozónovú vrstvu oveľa účinnejšie než milióny obyčajných domácich sprejov pri bežnom používaní. Moje spravodajské zdroje sa domnievajú, že takéto vypúšťanie plynov do atmosféry prebiehalo už istý čas pred začiatkom plutóniových útokov minulý október. Zaviesť do týchto útokov plutónium v októbri bolo teda ľahké.

Už istý čas však CIA aj sovietska KGB vykonávajú aj inými prostriedkami činnosti zamerané na úpravu počasia pre vojnové použitie. Vzhľadom na tieto skutočnosti si myslím, že by som vás mal upozorniť na jednu vec, ktorú teraz musím označiť za domnienku. Ako viete, mojou zásadou zvyčajne je hovoriť vám iba veci, ktoré som dokázal potvrdiť ako zistený fakt. Tentoraz však považujem výnimku za oprávnenú. Načasovanie, závažnosť a priebeh obrovskej zimnej búrky, ktorá zasiahla severné a východné časti Spojených štátov, mohli predstavovať rozsiahly predvojnový experiment s úpravou počasia ako nácvik podobných opatrení v PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Keby vojna vypukla, kým tieto poveternostné podmienky pretrvávali, veľké časti severu Spojených štátov v „jadrovej bezpečnej zóne“ by počasie znehybnilo, a preto mohli byť ušetrené útoku - zdanlivo z prirodzených dôvodov.

Je možné, že ovládanie počasia je kľúčom k záhade „jadrovej bezpečnej zóny“ a umožňuje jej uniknúť útoku, zatiaľ čo južné dve tretiny Spojených štátov spolu s Aljaškou a Havajom podstúpia jadrovú skazu. Ak je to tak, budúce búrkové podmienky, ktoré znehybnia časť Spojených štátov nad 40. rovnobežkou, by mohli signalizovať bezprostredne hroziaci sovietsky jadrový útok. Opäť zdôrazňujem, že zatiaľ ide o moju domnienku. Nedokázal som ju potvrdiť, ale týmto smerom ukazuje toľko faktov, že vás podľa mňa treba na túto možnosť upozorniť. Bratia Rockefellerovci v každom prípade robia všetko, čo môžu, aby PRVÚ JADROVÚ VOJNU urýchlili, takže sa môže stať čokoľvek. Ponáhľajú sa, lebo chcú mať istotu, že vojna nastane, kým bude dosť ich superrakiet CIA stále funkčných na účinné vydieranie Sovietov. Oficiálne priznaná americká flotila medzikontinentálnych rakiet je však iná vec.

Nikdy som neodhalil, čo sa dialo, keď som 16. septembra 1976 navštívil generála Georgea S. Browna, predsedu Zboru náčelníkov štábov, v jeho kanceláriách v Pentagóne. Myslím však, že by som teraz mal spomenúť jedinú vec, ktorá nadobudla naliehavý nový význam.

Jednou z vecí, o ktorých som s generálom Brownom hovoril, bola hrozná spravodajská medzera vytvorená vtedajším ministrom zahraničných vecí Henrym Kissingerom. Pre túto zámernú medzeru boli generálovi Brownovi a Zboru náčelníkov štábov odopreté rozhodujúce informácie potrebné na ochranu krajiny. V tejto súvislosti generál Brown nevedel o supertajnej „jadrovej bezpečnej zóne“, ktorú Kissinger vyjednal na súkromný prospech bratov Rockefellerovcov a ich blízkych. V skutočnosti sa mu to zdalo neuveriteľné, pretože poukázal na prítomnosť viacerých hlavných cieľov - konkrétne zariadení medzikontinentálnych balistických rakiet vnútri tejto zóny. Jimmy Carter však teraz presadzuje zrušenie práve týchto raketových základní. To je význam Carterovho neuveriteľného rozkazu generálovi Brownovi na stretnutí v Blair House 12. januára 1977. Takto plánujú Rockefellerovci urobiť „jadrovú bezpečnú zónu“ neprístupnou pre útok počas PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Téma č. 3 - Nech nám budúcnosť prinesie čokoľvek, priatelia, jedno je isté. Sme svedkami konca jednej éry. Politicky, hospodársky, spoločensky aj duchovne vstupujeme do obdobia búrlivých zmien, no otázka zostáva: zmena akým smerom?

Bude to koniec éry ničivej Rockefellerovej kontroly nad našimi životmi? Alebo budeme len sedieť so založenými rukami, zúfalo lomcovať rukami a necháme ich uspieť v plánoch uhasiť éru ľudskej slobody? Môžeme sa tešiť na novú éru obnovenej úcty k prírode, ako ju Boh vo svojej múdrosti stvoril? Alebo sa svojou nečinnosťou odsúdime na samovražednú éru stále rastúceho ničenia nášho krásneho sveta pod chamtivým vykorisťovaním Rockefellerovho kartelu a jeho sovietskych spojencov? Privedie nás boj, ktorý nám vnucujú, konečne k novému úsvitu dňa jednotlivca? Alebo sa bez boja podriadime dokonalej rovnosti otrokov v rockefellerovsko-sovietskej svetovej ríši?

Priatelia, zaznieť na poplach a včas vyvinúť tlak, aby sme našu krajinu odvrátili od úplnej katastrofy, si vyžiada organizovanú, oddanú a nezištnú činnosť. Hodina je však už taká pokročilá; odkiaľ môžeme dúfať, že táto činnosť príde? Ak sú dejiny vodidlom, priatelia, zostáva už len jediná inštitúcia.

Už pri predchádzajúcich príležitostiach som poukázal na to, že dnešné dianie v Amerike je desivým opakovaním udalostí v Nemecku pred druhou svetovou vojnou - s jedným rozdielom. Tí, ktorí priviedli Hitlera k moci ako pešiaka, sa sami dostávajú k moci tu v Amerike.

S týmto na pamäti vám teraz prečítam veľmi vzácny list. Z dôvodov, ktoré sa ukážu, bude v čase, keď budete počúvať túto nahrávku, už opäť bezpečne uložený pod zámkom. List, ktorý napísal významný cirkevný predstaviteľ, je datovaný 16. októbra 1945 a adresovaný Dr. Albertovi Einsteinovi. Teraz budem čítať priamo z listu:

„Môj drahý Dr. Einstein:

Videl som správu, podľa ktorej ste povedali, citujem: ‚Ako milovník slobody som po príchode revolúcie v Nemecku očakával, že ju budú brániť univerzity, lebo som vedel, že sa vždy hrdili oddanosťou pravde. Ale NIE, univerzity okamžite umlčali. Potom som sa obrátil na veľkých redaktorov novín, ktorých plamenné úvodníky kedysi hlásali lásku k slobode; ale aj ich, podobne ako univerzity, umlčali za niekoľko krátkych týždňov. Iba

cirkev stála priamo v ceste Hitlerovej kampani na potláčanie pravdy. Predtým som sa o cirkev nikdy osobitne nezaujímal, teraz však k nej cítim veľkú náklonnosť a obdiv, pretože iba cirkev mala odvahu a vytrvalosť zastávať intelektuálnu pravdu a morálnu slobodu. Som preto nútený priznať, že to, čím som kedysi pohŕdal, teraz bezvýhradne chválim.‘“

List ďalej pokračuje:

> „Boli by ste taký láskavý a oznámili mi, či to vystihuje vaše pocity aj teraz, keď sa nepriateľské akcie skončili? Bol by som veľmi vďačný, keby som vedel, ako to teraz vnímate.

S veľkým obdivom a všetkými dobrými želaniami zostávam
Váš oddaný,“

Nasleduje podpis pisateľa. Pod ním je dodatok, citujem:

> „P. S. - Podľa správy ste toto vyhlásenie vyslovili ešte pred vstupom Spojených štátov do vojny. Napadlo mi, že vo svetle neskoršieho vývoja ste možno mali dôvod svoj názor zmeniť. Prirodzene dúfam, že nie.“

Pisateľ dostal list späť s nasledujúcou rukou napísanou odpoveďou pozdĺž pravého okraja, citujem:

> „Reprodukcia môjho ústne vysloveného vyhlásenia je v podstate správna a v tomto bode som svoj názor nezmenil.“

Nasleduje podpis:

> „A. Einstein.“

Priatelia, cirkvi v nacistickom Nemecku rozpoznali nápor zla a postavili sa proti nemu. Dnes Amerika čelí tomu istému zlu, znásobenému tisíckrát. Ale kde? Ach, kde sú dnes cirkvi?

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LETTER č. 22
27. marca 1977

Poznámka k vydaniu: Úplný slovenský preklad historického textu. Neoverené politické, vojenské, spravodajské a zdravotné tvrdenia sú tvrdeniami autora a nie sú tu prezentované ako overené fakty. Poznámka sa vzťahuje na celý list vrátane citovaných obvinení, počtov zbraní a autorových vysvetlení udalostí.

Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 27. marca 1977 a toto je môj mesačný AUDIO LETTER® č. 22.

V živote je málo istých vecí, na jedno sa však môžeme spoľahnúť: veci sa stále menia. Dnes kvet kvitne v celej svojej nádhere; zajtra zvädne a bude zabudnutý, zostane po ňom iba krásna spomienka. Dnes si dieťa pri hre odrie koleno a celý svet sa točí okolo matkinej nežnej starostlivosti. Zajtra bude koleno zahojené a zostane iba poučenie o opatrnosti a úteche. Dnes vy a ja na chvíľu prechádzame týmto svetom; zajtra nás už nebude vidieť a zostane iba dedičstvo našich rozhodnutí pre dobro alebo zlo.

Minulý mesiac som vás v AUDIO LETTER č. 21 upozornil na možnosť, že sme už možno zlyhali v úsilí zabrániť PRVEJ JADROVEJ VOJNE, ktorá sa každým dňom približuje. Moja otázka neznie „Možno vojnu zastaviť?“, ale „Bude zastavená?“ Na celom svete niet ničoho, čo by ma potešilo viac, než keby som vám mohol povedať: „Dobrá správa. Zabránili sme vojne. Vyhrali sme.“ Keď som 25. septembra 1976 nahrával mesačný AUDIO LETTER č. 16, zdalo sa, že vám čoskoro budem môcť takúto dobrú správu priniesť. Verejná reakcia na moje AUDIO LETTERS č. 14 a 15 za júl a august 1976 zmarila pokus Sovietov zradiť Rockefellerovcov prostredníctvom podvodných rakiet pozdĺž nášho pobrežia a viedla k priamemu stretnutiu medzi generálom Georgeom S. Brownom, predsedom Zboru náčelníkov štábov, a mnou. Potom však prišli hrozné zvraty pre Ameriku, ktoré som nasledujúci mesiac odhalil v AUDIO LETTER č. 17. Priveľa tých, ktorí v auguste 1976 tlačili na vládu, aby konala, nepokračovalo v podpore generála Browna pri jeho úsilí ďalej chrániť našu milovanú krajinu. Výsledkom je, že sme teraz generála Browna stratili ako účinnú silu dobra.

Zastaviť PRVÚ JADROVÚ VOJNU je teraz ešte ťažšie. Stále sa to dá, ale UROBÍME TO? Mojou hlbokou nádejou stále je, že odpoveď znie ÁNO, inak by som tieto slová nehovoril. Robím všetko, čo môžem, aby som vám priniesol pravdu. Pokiaľ budem mať prístup k životne dôležitým informáciám týkajúcim sa vášho života a blaha, budem cítiť hlbokú zodpovednosť oznámiť vám ich. Potom však bude vašou zodpovednosťou vybrať si, čo s nimi urobíte.

Navrhol som veľa vecí, ktorými by ste mohli pomôcť zachrániť našu krajinu. V decembri 1975 som dokonca nahral celú kazetu venovanú iba tomu, s názvom „ČO MÔŽEME UROBIŤ NA ZÁCHRANU AMERIKY“. Môžem však iba dúfať, že vám otvorím myseľ pre to, čo môžete urobiť ako jednotlivci. V tomto veľkom národe približne 215 000 000 jednotlivcov je každý človek iný. Nijakí dvaja z nás nemajú rovnaké schopnosti, rovnaké príležitosti ani rovnaké možnosti konania. Ja, jediný človek, ani s pomocou spolupracovníkov a informačných zdrojov, nemôžem poskytnúť jednoduchý, jednoznačný návod, čo robiť. Som však presvedčený, že po celej Amerike sú rozptýlené všetky

vedomosti, všetka schopnosť organizovať sa a všetky zdroje potrebné na záchranu našej milovanej krajiny, AK TO LEN UROBÍME.

Moje dnešné tri témy sú:

Téma č. 1 - AKO OKOLNOSTI DOKAZUJÚ ROCKEFELLEROVSKO-SOVIETSKE PLÁNY NA ZNIČENIE AMERIKY

Téma č. 2 - ÚSILIE PREZIDENTA CARTERA URÝCHLIŤ PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma č. 3 - AKO SA VYUŽÍVA CIRKEV

Téma č. 1 - Už viac než štyri roky sa všetkými dostupnými prostriedkami pokúšam upozorniť americký ľud na postup veľmi pokročilých plánov zničiť našu milovanú krajinu v podobe, v akej ju poznáme. Pred vlastnými očami vidíme posledné štádiá plánu vytvoriť celosvetovú diktatúru, pričom my sme chytení do pasce ako obete. Tento záväzok k JEDNEJ SVETOVEJ VLÁDE pod kontrolou mimoriadne bohatej elity bol uvedený do pohybu v prvých rokoch 20. storočia. Na koordinovanie a riadenie programu sa použila malá skupina mocných nadácií oslobodených od daní. Program dobývania sa už dávno stal takým obrovským, mocným a zložitým, že priemerný občan nemal nádej pochopiť, čo sa naozaj deje. A plány JEDNÉHO SVETA boli a sú také zlé, že bežný človek bez ohromujúcich dôkazov jednoducho nedokáže uveriť, že sú skutočné.

Ako sa však také veci dokazujú? Takýto dlhodobý záväzok je sofistikovanou formou sprisahania; ako teda sprisahania odhaľovať a dokazovať? V právnických kruhoch, najmä na ministerstve spravodlivosti Spojených štátov, sú dobre známe slová osobitného vojenského prokurátora Johna A. Binghama počas procesu so sprisahancami zapojenými do atentátu na Abrahama Lincolna. Proces sa konal vo Washingtone, D. C., v roku 1865. Vypočujte si Binghamove slová, citujem:

> „Sprisahanie sa málokedy, ak vôbec, dokazuje priamou výpoveďou. Keď sa skupina jednotlivcov chystá spáchať závažný zločin, nekonajú otvorene, ale skryto a tajne. Vytvorený zámer poznajú iba tí, ktorí doň vstúpia. Pokiaľ jeden zo sprisahancov nezradí svojich druhov a nepodá proti nim svedectvo, ich vinu možno dokázať iba nepriamymi dôkazmi. Niektorí autori píšuci o dôkazoch hovoria, že okolnosti sú silnejšie než priamy dôkaz. Svedok, ktorý pod prísahou niečo jednoznačne tvrdí, sa podľa nich môže mýliť vo faktoch alebo krivo prisahať, ale okolnosti nemôžu klamať.“

Binghamove slová vás môžu prekvapiť, ak nie ste právnik. Na rozdiel od dojmu, ktorý ste možno získali z vymyslených detektívnych príbehov, nepriame dôkazy môžu byť naozaj veľmi silné a rozhodli výsledok obrovského počtu súdnych prípadov.

Práve usvedčujúca sila okolností navyše robí každé sprisahanie najzraniteľnejším voči jednej veci - odhaleniu. Ak sa plány aj najmocnejších sprisahancov zverejnia a zaznamenajú skôr, než sa uskutočnia, často ich treba opustiť. Aj keby totiž sprisahanci dokázali vykonať plány bez pristihnutia pri čine, okolnosti vyplývajúce z ich zločinného konania nemožno skryť a predbežné odhalenie plánu potom ukáže prstom viny priamo na nich.

Tento princíp uplatňujem zakaždým, keď verejne odhalím čokoľvek o plánoch alebo činoch tých, ktorí sa sprisahali zničiť Ameriku. Ako sa vždy snažím objasniť, mojím účelom pri

odhaľovaní zločinných plánov je zabrániť ich uskutočneniu. V tomto mám spoločný cieľ so svojimi spolupracovníkmi a mnohými zdrojmi poskytujúcimi životne dôležité dôverné informácie. Najlepšie úspechy spravodajského zhromažďovania, podobne ako diplomacie, často spočívajú v tom, čo sa nestalo - v ticho odvrátenej kríze. Naše úsilie bolo doteraz v tomto smere čiastočne úspešné.

Záväzok k svetovej nadvláde vytvorený pred viac než dvoma generáciami však prerástol do neuveriteľného monštra s nespočetnými chápadlami a obrovskou zotrvačnosťou. Štyria bratia Rockefellerovci a ich spolusprisahanci preto zistili, že nedokážu úplne zahladiť stopy, hoci svoje podrobné plány mnohokrát upravili. Krátky prehľad okolností vyvíjajúcich sa okolo nás za posledné roky je teda veľmi, veľmi výrečný.

Po prvé: zvážte doteraz neúspešný pokus Nelsona Rockefellera stať sa naším nevoleným prezidentom a diktátorom prostredníctvom jeho 25. dodatku k Ústave Spojených štátov. Dňa 11. októbra 1974 som nahral svoju prvú hovorenú kazetu AUDIO BOOK s názvom „AKO SA CHRÁNIŤ POČAS PRICHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ KRÍZY A TRETEJ SVETOVEJ VOJNY“. Vtedy zostávali Rockefellerovi ešte dva mesiace do potvrdenia za viceprezidenta; odhalil som však, že ak bude potvrdený, zamýšľa sa do júna 1975 stať prezidentom. V júni 1975 počas cesty do Európy začal prezident Ford náhle vážne padať - raz zo schodíkov lietadla - a blízke osoby hovorili, že vyzerá bledo a neisto. Verejnosti rýchlo predložili príbehy o starom futbalovom poranení kolena, hoci Fordov lekár jednoznačne vyhlásil, že pády s jeho kolenami nesúviseli.

Nasledujúci mesiac som v AUDIO LETTER č. 2 odovzdal informácie, ktoré som dostal, že Fordove ťažkosti vyvolal silný vírus neznámeho pôvodu, ktorý sa podarilo zastaviť.

Ďalší mesiac som na prednáškach aj na osobitnej kazete AUDIO BOOK č. 1 odhalil, že približne v septembri by sme mali vedieť, či sa Nelsona Rockefellera podarí zastaviť pri jeho úsilí zmocniť sa prezidentského úradu. Dňa 5. septembra 1975 sa Lynette Fromme údajne pokúsila Forda zabiť; ako som však v tom mesiaci varoval v AUDIO LETTER č. 4, bola to iba generálna skúška, ktorá mala Forda vystrašiť a donútiť rezignovať. Ford odmietol rezignovať a 22. septembra 1975 prišiel skutočný pokus o atentát. Počas návštevy San Francisca sa Ford stal terčom Sary Jane Moore a naozaj iba z Božej milosti unikol zraneniu. Plánovalo sa, že po vyjdení z hotela St. Francis prejde cez ulicu a bude si podávať ruky s ľuďmi v dave. Sara Jane Moore tam čakala presne na mieste, kde mal Ford vstúpiť do davu, ozbrojená pištoľou, ktorú si deň predtým kúpila v sprievode agenta ministerstva financií, a s mysľou naprogramovanou na atentát elektronickými technikami! V poslednej chvíli sa však plán rozpadol. Agent tajnej služby povedal prezidentovi, aby cez ulicu neprechádzal, a ten zamieril rovno k limuzíne. Sara Jane Moore zdvihla zbraň, aby naňho vystrelila cez ulicu, ale výstrel odklonil iný prizerajúci sa - vietnamský veterán na invalidnom vozíku.

Ako sa ukázalo, toto bol skutočný bod obratu v nádejach Nelsona Rockefellera nastúpiť po Jerrym Fordovi za prezidenta. Vyčerpal sériu ďalších záložných plánov, ktoré mi zdroje umožnili vopred odhaliť v mesačných AUDIO LETTERS, a nateraz zlyhal. Nedávno však pri odchode zo slávnosti udeľovania ocenení v Bielom dome pošepol novinárom: „Vrátim sa.“

A potom je tu Fort Knox. Prvú kazetu AUDIO BOOK som nahral v októbri 1974, menej než tri týždne po takzvanej návšteve na kontrolu zlata vo Fort Knoxe, ktorú absolvovalo šesť kongresmanov, jeden senátor a asi sto novinárov. Bol to dokonalý príklad prípadu, v

ktorom by samotné skutočné okolnosti - neprítomnosť obrovskej zásoby zlata vykazovanej v účtovníctve ministerstva financií a Federálneho rezervného systému - stačili dokázať existenciu obrovského finančného sprisahania. Ministerstvo financií preto veľmi dbalo na to, aby sa tieto okolnosti nezistili. Namiesto objektívnej, poctivej prehliadky depozitára zlatých prútov vo Fort Knoxe nezávislými odborníkmi ponúklo verejnú reklamno-propagačnú prehliadku s ľuďmi, ktorí nemohli vedieť, čo majú hľadať. Kým verejnosti hlasno sľubovali nezávislý audit Všeobecného účtovného úradu Kongresu, skutočný takzvaný audítorský výbor tvorili takmer výlučne pracovníci ministerstva financií. Drobnučká audítorská správa vydaná napokon s niekoľkomesačným oneskorením nepredložila žiadne skutkové zistenia a uzavrela iba, citujem: „Veríme“, že zlato tam je!

Moji spolupracovníci a ja sme v súvislosti so ŠKANDÁLOM SO ZLATOM VO FORT KNOXE zhromaždili hory dôkazov. Tento dvojitý škandál zahŕňa nielen krádež amerických menových zásob zlata, ale aj skladovanie presakujúcich nádob so superjedom CIA spracovaným z rádioaktívneho plutónia 239. Z času na čas som časti týchto dôkazov zverejnil, napríklad v mesačnom AUDIO LETTER č. 2 za júl 1975. Na tejto kazete som odhalil miestoprísažné vyhlásenie bývalého kongresmana Franka Chelfa o neustálom odvoze zlata z Fort Knoxu v polovici šesťdesiatych rokov a o neuspokojivých odpovediach, ktoré na otázky o dianí dostal od ministerstva financií a Bieleho domu. Odhalil som aj to, že oficiálny zoznam zásielok zlata z Fort Knoxu vynecháva veľké zásielky. Jeden príklad, ku ktorému sme mali fotografie, sa odohral 20. januára 1965; po takom konkrétnom spochybnení mincovňa priznala, že zásielka sa uskutočnila.

Najdôležitejšou vecou o Fort Knoxe odhalenou v AUDIO LETTER č. 2 však bol tajný „centrálny jadrový trezor“ - obrovský ústredný trezor na skladovanie zlata, ktorého existenciu návštevníkom v septembri 1974 neoznámili a neskôr ju písomne poprel vtedajší minister financií William Simon. Je to ďalšia zaujímavá okolnosť, pretože tento trezor nám aj kongresmanovi Otisovi Pikovi opísal a potvrdil bývalý veliteľ Fort Knoxu generál John L. Ryan mladší. Simonova lož aj potvrdenie generála Ryana sú citované v mesačnom AUDIO LETTER č. 8 z januára 1976. Centrálny jadrový trezor je kľúčom k celému škandálu Fort Knox.

Spoločný rockefellerovsko-sovietsky program na dobytie sveta je taký všeobsiahly, že sme v mesačných AUDIO LETTERS diskutovali aj o mnohých ďalších jeho aspektoch. Najnaliehavejšou otázkou zo všetkých je však teraz rýchle približovanie PRVEJ JADROVEJ VOJNY na americkej pôde. Už na svojej úplne prvej kazete z októbra 1974 som vysvetlil základné ciele, pre ktoré bratia Rockefellerovci zradne vedú Ameriku do jadrovej vojny. Odhalil som aj cieľový harmonogram jej začiatku: od polovice roku 1977 do polovice roku 1978. Dnes sa niektoré podrobnosti vojnového plánu zmenili a hospodárske i politické scenáre, ktoré vtedy Rockefellerovci plánovali, sa síce stále uskutočňujú, ale meškajú. Zo všetkých Rockefellerových plánov je však plán jadrovej vojny proti Amerike najrozhodujúcejší a harmonogram vojny zostáva zatiaľ prakticky nezmenený. Z dôvodov, ktoré vysvetlím v téme č. 2, bratia Rockefellerovci napínajú všetky zdroje, aby zabránili posunu jej termínu.

V júli 1975 Indira Gándhiová zaviedla v Indii tvrdé opatrenia spôsobom, ktorý ohromil svet. Najtrpkejšie ju odsúdila práve vláda Spojených štátov!! Nasledujúci mesiac som vám v AUDIO LETTER č. 3 povedal, čo sa v Indii naozaj stalo. Napriek všetkému zdaniu sa Indira Gándhiová pokúšala zachrániť slobodu Indie, nie ju zničiť. Rozbila projekt CIA, ktorý už päť rokov smeroval k prevzatiu Indie. Na tej istej kazete som ďalej odhalil, že

spoločné Rockefellerove vojnové plány sa kvôli Indii upravujú. Plán jadrovej vojny na americkej pôde sa odložil, kým sa India nebude môcť ovládnuť vojnou v Ázii. Podľa upraveného vojnového plánu bol cieľový termín útoku na Indiu marec 1977, tento mesiac.

Povedal som vám aj, citujem:

> „Nové plány vo svojej súčasnej podobe nezahŕňajú bojové akcie na americkej pôde. Majte však na pamäti, že ďalšie zmeny môžu a pravdepodobne aj nastanú. Najmä ak by bola Indira Gándhíová v blízkej budúcnosti zvrhnutá, mohlo by to umožniť CIA obnoviť pôvodné plány prevzatia moci, a tým obnoviť pôvodný plán vojny proti Spojeným štátom.“

Keď som tieto veci odhalil pred 19 mesiacmi, pravdepodobne sa vám zdali vzdialené a nepravdepodobné. Keď však uvoľnila núdzové opatrenia a usporiadala voľby 21. marca, pred šiestimi dňami, prehrala - tragicky nielen pre Indiu, ale aj pre Ameriku. Veci opäť nie sú také, ako sa zdajú. CIA uspela pri zvrhnutí Indiry Gándhíovej rozvrátením slobodných volieb, ktoré chcela pre svoj ľud, a urobila to práve tento mesiac, v marci 1977. Bol to pôvodný cieľový termín vojny proti Indii v plánoch, ktoré som odhalil pred 19 mesiacmi.

Keď je India vybavená a nateraz neutralizovaná, PRVÁ JADROVÁ VOJNA na americkej pôde už kvôli nej nečelí odkladu. V mesačnom AUDIO LETTER č. 6 za november 1975 som odhalil veľkú stratégiu obrovskej ázijskej vojny, ktorá mala predchádzať jadrovej vojne proti Amerike. Bojové akcie sa mali začať na Blízkom východe závažnou provokáciou pripravenou na ospravedlnenie obmedzeného jadrového úderu zo Sinajskej púšte na ropné vrty arabských krajín OPEC. Toto prerušenie dodávok ropy by ochromilo srdce Európy a Afriky, vyradilo Japonsko a prezidentskými výkonnými nariadeniami vnútilo Američanom diktátorské opatrenia, napríklad prídel benzínu a ďalšie obmedzenia. Všetkých by to ešte úplnejšie priviedlo pod nadvládu rockefellerovsko-sovietskeho spojenectva.

Teraz sa však India stala ľahkou korisťou pre úplné prevzatie, a preto jej priorita klesla. Vojna na Blízkom východe bola viackrát odložená. Najrozhodujúcejšie zlyhanie nastalo koncom decembra 1975, keď vo Viedni teroristi platení CIA uniesli ministrov ropy OPEC. Viacerí mali byť zabití, aby vzplanuli vášne a vypukla vojna, ale úlohu pokazili a všetci unikli živí. To spôsobilo obrovský sklz plánov vojny a dobývania. Za pokazenie tejto úlohy najvyššej priority CIA sama popravila šéfa svojej stanice v Aténach Richarda Welcha, ako som odhalil v mesačnom AUDIO LETTER č. 8 za január 1976.

Na tej istej kazete som verejne odhalil supertajné nariadenie Bieleho domu o zlúčení. Vyžaduje zmeniť život v Spojených štátoch tak, aby sa dal pohodlne zlúčiť so životom v Sovietskom zväze, a existuje už od Stalinových čias! Taký spôsob života je Amerike úplne cudzí. Dnes však pod bábkovou administratívou Jimmyho Cartera federálnu vládu otvorene riadia cudzí ľudia s cudzími filozofiami. Náš život sa zlučuje so sovietskym. Chamtivosť a túžba po moci, ktoré motivujú sovietskych vládcov aj skutočných dnešných vládcov Ameriky, však nepoznajú hranice. Už v novembri 1975 som v AUDIO LETTER č. 6 začal varovať pred hrozbou sovietskej zrady Rockefellerovcov a ich korporátno-socialistických blízkych tu v Amerike. Na jar 1976 som informoval, že niektorí správcovia veľkých nadácií ovládaných Rockefellerovcami sa čoraz viac obávajú prípravy takej zrady. Nie však samotní bratia Rockefellerovci a ich najbližší spolupracovníci, pretože viac veria Sovietskemu zväzu než Amerike.

Minulé leto sa, samozrejme, sovietska zrada skutočne začala. Najprv, ako som informoval v mesačnom AUDIO LETTER č. 13 za jún 1976, som dostal spravodajskú informáciu, že v Seal Harbor v Maine bola medzi letnými domami Davida a Nelsona Rockefellerovcov umiestnená jadrová zbraň. Čoskoro nato ma upozornili, že Sovietsky zväz rozmiestňuje v našich teritoriálnych vodách jadrové rakety krátkeho doletu, pripravené na diaľkové odpálenie z podmorských miest. Hrozil nám bezprostredný prekvapivý sovietsky jadrový útok nielen tu, ale po celom svete, ktorý by zničil všetok účinný námorný odpor proti Sovietskemu zväzu a zaručil jeho víťazstvo. Pre spravodajskú medzeru vytvorenú ministrom zahraničných vecí Henrym Kissingerom informácie o raketách, ktoré prichádzali ku mne, neprichádzali k Zboru náčelníkov štábov. Spravodajské zdroje ma informovali, že jedinou možnosťou vyvolať kroky na záchranu situácie je urobiť z toho verejnú otázku. Urobil som to prostredníctvom AUDIO LETTERS č. 14 a 15 minulé leto a fungovalo to, ako som vám opísal v AUDIO LETTER č. 16 za september 1976.

Štyria bratia Rockefellerovci však už dávno prekročili bod, odkiaľ niet návratu. Napriek udalostiam minulého leta pokračujú so Sovietskym zväzom v spoločnom programe dobývania a snažia sa presvedčiť sami seba, že ich dlhoročné spojenectvo je opäť v poriadku. Zároveň sa však pokúšajú urýchliť PRVÚ JADROVÚ VOJNU, pretože čas je teraz v sovietsko-rockefellerovskom súperení na strane Sovietov.

Priatelia, teraz nás obklopujú okolnosti dokazujúce existenciu veľkého sprisahania, ktoré nás má pripraviť o slobodu a dokonca o samotné životy. Každý z nás musí otvoriť oči a uvidieť tieto okolnosti také, aké naozaj sú, skôr než bude neskoro.

Téma č. 2 - Minulý mesiac som v AUDIO LETTER č. 21 vysvetlil, čo slová „NÁRODNÁ BEZPEČNOSŤ“ skutočne znamenajú pre tých, ktorí dnes ovládajú americkú vládu. Pre nich sa národná bezpečnosť začína aj končí ochranou a napredovaním samotných nevolených vládcov, nie vás a mňa. Nikde sa to nedokazuje výraznejšie než vo vojne. Dane nás zaťažujú až na hranicu únosnosti, aby sme podporovali takzvanú národnú bezpečnosť. Kedy však v tomto storočí to všetko zabránilo vojne? A napriek všetkému vychvaľovanému spravodajstvu a systémom včasného varovania, kedy sme vy a ja mali prospech z toho, že nás vláda vopred upozornila na bezprostredne hroziaci konflikt?

Nielen nepriamymi, ale aj dokumentárnymi dôkazmi bolo nepochybne dokázané, že naši vládcovia vopred vedeli o každom jednom veľkom konflikte 20. storočia, do ktorého bola zapojená Amerika. Túto predbežnú vedomosť však nám, národu ako celku, nikdy neoznámili, až na jednu výnimku. V roku 1962 prezident John F. Kennedy Ameriku informoval o varovaniach, ktoré získal pred bezprostrednou kubánskou raketovou hrozbou. Pre nás všetkých to bol desivý zážitok, ale výsledkom bolo znemožnenie úspešného sovietskeho prekvapivého útoku. Sotva o rok neskôr Jack Kennedy zomrel rukou CIA za to, že v záujme skutočnej národnej bezpečnosti - našej bezpečnosti - zmaril tento rockefellerovsko-sovietsky hazard. Pri dvoch svetových vojnách, Kórei a Vietname však sústavne platil iný vzorec.

V roku 1916 Woodrow Wilson, prvý americký prezident úplne podriadený Rockefellerovej ríši ako bábka, tesne dosiahol znovuzvolenie s mierovým heslom „Udržal nás mimo vojny“. Medzitým Ameriku rýchlo manévroval do vojny. Päť mesiacov po jeho znovuzvolení, 6. apríla 1917, Amerika vyhlásila vojnu Nemecku a americkí pešiaci čoskoro odišli bojovať „vojnu, ktorá ukončí všetky vojny“. Tisíce tam zomierali v zákopoch, zatiaľ čo správcovia „Carnegieho nadácie pre medzinárodný mier“ povzbudzovali Wilsona predĺžiť vojnu pre žiaduce zmeny, ktoré prinášala do amerického života!

V roku 1940, keď Európu opäť spaľovala vojna, prezident Franklin D. Roosevelt podobne ako pred ním Wilson apeloval na mierové cítenie, aby bol znovuzvolený. Priatelia, ešte teraz mi v ušiach znejú tie volebné slová F. D. R., citujem:

> „A keď sa prihováram vám, matkám a otcom, dávam vám ešte jedno uistenie. Už som to povedal, ale poviem to znovu a znovu a znovu: ‚Vaši chlapci nebudú poslaní do nijakých zahraničných vojen.‘“

Aj keď takto získal bezprecedentné tretie funkčné obdobie, F. D. R. rýchlo posúval Spojené štáty k vojne. Dňa 27. mája 1941, iba šesť mesiacov po znovuzvolení a šesť mesiacov pred Pearl Harborom, vyhlásil „NEOBMEDZENÝ NÁRODNÝ VÝNIMOČNÝ STAV“ na prípravu vojny! V nasledujúcich mesiacoch sa urobilo všetko možné, aby bol vyprovokovaný japonský útok na Pearl Harbor. Keď sa vedelo, že bezprostredne hrozí, väčšina americkej tichomorskej flotily bola vhodne uzavretá v Pearl Harbore ako lákavý cieľ. Iba naše lietadlové lode držali ďaleko od nebezpečenstva, pretože mali byť nevyhnutné pre odvetu proti Japonsku.

Istí predstavitelia americkej vlády vedeli dlho vopred, že sa blíži vojna s Japonskom. Dôkazy o tom možno dnes nájsť na mnohých, niekedy celkom nečakaných miestach. Jedným príkladom je autobiografia biskupa Edwarda Randolpha Wellesa II., ktorú vydalo Learning, Inc., Manset, Maine 04656. Kniha „ŠŤASTNÝ UČENÍK“ sa v zásade vôbec netýka politiky či hospodárstva, ale kariéry a života episkopálneho duchovného. Na jeseň 1941 však biskup Welles pôsobil ako rektor Christ Church v Alexandrii vo Virgínii, kostola Georgea Washingtona. Na strane 62 sa číta, citujem:

> „Ďalším z mojich priateľov bol Norman H. Davis, predseda Amerického Červeného kríža, ktorého zvolili do našej farskej rady. Bol veľmi blízky prezidentovi Franklinovi D. Rooseveltovi a často sa s ním stretával. Dňa 6. novembra 1941 som s pánom Davisom obedoval vo Washingtone a dozvedel som sa o prichádzajúcej vojne s Japonskom, ktorá sa mala začať do piatich týždňov. Bol som otrasený a požiadal som pána Davisa, aby prezidenta vyzval ustanoviť národný deň modlitieb. Odovzdal som mu list, ktorý som o tom napísal prezidentovi Rooseveltovi. Pán Davis môj list prezidentovi odovzdal a ten ustanovil nasledujúci Nový rok za ‚národný deň modlitieb‘.

Odhalenia pri obede ma natoľko zasiahli, že ešte v ten deň som zboru rozoslal rozmnožené poštové lístky s textom:

‚Rektor prednesie na bohoslužbe v nedeľu 9. novembra o 11.00 kázeň, ktorú považuje za dostatočne dôležitú, aby vás na ňu osobitne upozornil. Kázeň zhodnotí zúfalú situáciu, ktorej Amerika čelí v tento Deň prímeria, a navrhne základné kresťanské postoje a kroky.‘

V nedeľu som počas tej kázne povedal:

‚Málokto si uvedomuje, aká veľká je možnosť, že do tridsiatich dní budeme skutočne vo vojne s Japonskom.‘

Zbor bol hlboko šokovaný. Na mnohé žiadosti sa moja brožúra kázní znovu vytlačila s pridaním tejto kázne. Dvadsaťosem dní po nej, 7. decembra, Japonci zaútočili na Pearl Harbor a vojna sa začala.“

(Koniec citátu z autobiografie biskupa Wellesa.)

Biskup Welles, samozrejme, nemohol vedieť, že Rooseveltova predbežná vedomosť o blížiacom sa japonskom útoku vyplývala zo sprisahania na jeho vyvolanie. Vedel však, že ľudí treba varovať, a práve to urobil. Federálna vláda mohla pred blížiacim sa útokom varovať celú Ameriku, ale potom by k útoku nikdy nedošlo. A F. D. R., plniaci príkazy Rockefellerovcov a ich spojencov, chcel, aby útok nastal a Amerika vstúpila do vojny!

Na dvojzväzkovej hovorenej kazete AUDIO BOOK, ktorú som pred rokom nahral s plukovníkom Curtisom B. Dallom, rozpráva podrobný príbeh Pearl Harboru plukovník Dall. A plukovník Dall, ktorý bol Rooseveltovým zaťom a blízkym priateľom, vie, o čom hovorí.

Potom prišla Kórea. Dňa 21. júna 1950 námestník ministra zahraničných vecí Dean Rusk vypovedal pred Kongresom, že nič nenaznačuje blížiaci sa severokórejský útok na Južnú Kóreu. O niekoľko dní neskôr John Foster Dulles odišiel do Soulu v Južnej Kórei, aby uistil, že zo severu nehrozí invázia. Potom rýchlo odišiel, pretože severokórejská invázia sa už začínala!

Pre nás, americký ľud, ďalšie nepríjemné prekvapenie. Aj Vietnam nasledoval starý vzorec. Poslednou vecou, ktorú Američania chceli, bola ďalšia krvavá vojna. Počas volebnej kampane v roku 1964 Lyndon Johnson porazil nastrčeného Barryho Goldwatera hraním na mierovú tému. Goldwater bol vykreslený ako nebezpečný človek, ktorý Ameriku zatiahne do veľkej vojny; Johnson ako „veľký tvorca kompromisov“, ktorý nás od takého nebezpečenstva uchráni. Johnson však už získal rezolúciu o Tonkinskom zálive ako nástroj, ktorý potreboval. Do troch mesiacov po drvivom volebnom víťazstve začal Vietnam premieňať na ďalšiu veľkú katastrofálnu vojnu. Do júna 1965 sa začalo nasadzovanie amerických bojových jednotiek do vietnamskej nočnej mory na rozkaz ďalšieho prezidenta, ktorý Amerike sľuboval mier a prosperitu.

Dnes sa to všetko deje znova. Jimmy Carter, bábkový prezident pracujúci pre Davida Rockefellera, vzbudzuje v mnohých Američanoch nádej, že tentoraz to bude iné. Tentoraz máme prezidenta, ktorý nosí svetre a džínsy, a teda musí byť človekom z ľudu. Musí byť odhodlaný dosiahnuť mier, keď tak agresívne usiluje o odzbrojenie; a všetkým nám sľúbil, že nikdy nebude klamať. Napriek tomu za iba dva mesiace dokázal odcudziť si a rozhnevať vlády po celom svete. Pod rúškom ľudovosti systematicky uráža návštevníkov z radov veľvyslancov nedôstojnými prijatiami a odmietaním účasti na obedoch, ktoré veľvyslanci usporadúvajú. Káže svetu o „ľudských právach“, ale okrem iného vôbec nič nerobí proti porušovaniu nášho vlastného ľudského práva dýchať čistý vzduch bez kontaminácie sovietskymi plutóniovými útokmi.

Vo vzťahu k Sovietskemu zväzu, s ktorým vraj chce rokovať o znížení výzbroje na zabránenie vojne, porušuje dohodu o nezasahovaní do vzájomných vnútorných záležitostí podpísanú prezidentom Nixonom v roku 1972. Tvrdí, že chce mier; okolnosti, ktoré však veľmi rýchlo vytvára, sú presne tie, ktoré môžu viesť k vojne.

Skutočnosť je, priatelia, taká, že Jimmy Carter nás rýchlo unáša k PRVEJ JADROVEJ VOJNE, a podľa jeho rockefellerovských šéfov čím skôr, tým lepšie. Vie sám, kam Ameriku vedie poslúchaním rozkazov? Majte na pamäti, že sa nápadne pokúša napodobňovať F. D. R. v každom ohľade, až po začatie kampane minulé leto tam, kde ju F. D. R. začal v roku 1932 - vo Warm Springs v Georgii - a obnovenie prezidentských rozhovorov pri krbe. Vypočujte si Carterove vlastné slová z nedávneho takého rozhovoru, citujem:

„Pamätám si iné ťažké obdobie dejín nášho národa, keď sme cítili iného ducha. Počas druhej svetovej vojny sme čelili strašnej kríze, ale výzva bojovať proti fašizmu nás spojila. Verím, že sme pripravení na toho istého ducha znova.“

Bratia Rockefellerovci veľmi chcú, aby PRVÁ JADROVÁ VOJNA začala čo najskôr, z viacerých dôvodov. Vojenská rovnováha sa stále rýchlejšie posúva v prospech Sovietskeho zväzu a v neprospech Rockefellerovcov, dokonca aj v oblasti tajných superzbraní. Podľa všetkých informácií, ktoré som získal, sú podmorské superrakety CIA v Atlantiku a Tichom oceáne, ktoré som odhalil pred dvoma mesiacmi v AUDIO LETTER č. 20, zatiaľ stále najhrozivejšími jadrovými raketami sveta. Ako som však vtedy odhalil, tieto rakety CIA určené na ochranu Rockefellerovcov, nie vás a mňa, sa vo viacerých prípadoch stali nefunkčnými. Nedá sa predpovedať, ako dlho vydržia zostávajúce, kým aj ony zlyhajú a začne z nich unikať materiál.

Existuje však ďalšia, ešte základnejšia obava, na ktorú musia Rockefellerovci myslieť. Spojené štáty zatiaľ nemajú vôbec žiadne protiraketové zbrane a Sovietsky zväz má iba systém Galosh ABM, ktorého účinnosť proti medzikontinentálnym balistickým raketám je otázna. Táto situácia sa však čoskoro môže drasticky zmeniť. Generálmajor George Keegan mladší, ktorý 1. januára 1977 odišiel do dôchodku z funkcie šéfa spravodajstva letectva, opakovane ako prvý odhalil významný nový vývoj ovplyvňujúci vojenskú rovnováhu. Nedávno povedal, citujem: „Globálny konflikt je v štádiu zrodu.“ A má pravdu, priatelia. Navyše varuje, že Sovietsky zväz už skúša zbraň typu lúča smrti nazvanú „časticový lúč“. Keď bude táto zbraň vo veľmi blízkej budúcnosti operačne nasadená, mohla by ničiť prichádzajúce rakety a urobiť Sovietsky zväz nezraniteľným voči každému medzikontinentálnemu raketovému útoku vrátane útoku Rockefellerovými podmorskými superraketami CIA.

Medzitým Sovietsky zväz práve teraz pokračuje v neúprosnom programe rozmiestňovania podvodných rakiet pozdĺž pobrežia Spojených štátov a ďalších krajín sveta. Napriek „dohode z Červeného piatku“ z 1. októbra 1976, ktorú som odhalil v mesačnom AUDIO LETTER č. 17, pri ich rozmiestňovaní nerešpektuje „jadrovú bezpečnú zónu“. Rockefellerovci veria, že hrozba ich podmorských rakiet CIA zabráni skutočnému odpáleniu sovietskych rakiet vnútri zóny počas PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Z ich strany je to však číry hazard, pretože hrozba existuje.

V druhej polovici tohto mesiaca som dostával od vlastných spravodajských zdrojov správy o súčasnom stave celosvetového sovietskeho programu rozmiestňovania podvodných jadrových rakiet krátkeho doletu. Keď som vlani v auguste nahrával mesačný AUDIO LETTER č. 15, uviedol som súradnice 64 rakiet a bômb po svete vrátane 16 v amerických a kanadských vodách. To stačilo dať Sovietskemu zväzu schopnosť prekvapivého knokautujúceho úderu proti všetkej svetovej námornej sile stojacej proti nemu. Vďaka šialenej politike Rockefellerovcov z Červeného piatku sa však situácia mohla ešte zhoršiť. Teraz viacnásobné zameranie cieľov zabezpečuje veľmi vysokú pravdepodobnosť úspechu takého sovietskeho útoku. Okrem námorných a iných vojenských cieľov pri mori sovietske podvodné rakety teraz mieria aj na rastúci počet nevojenských strategických cieľov.

Podľa môjho najnovšieho súčtu Sovietsky zväz doteraz rozmiestnil v pobrežných vodách sveta celkovo 372 jadrových zbraní, prevažne rakiet, ale aj niekoľko bômb. Takmer polovica z nich, 158, je v amerických vodách. Zahŕňa to 130 pri 48 pevninských štátoch, ďalších deväť pri Aljaške, 15 v havajských vodách a po jednej pri ostrove Midway, Guame, Vianočnom ostrove a severnom prístupe k Panamskému prieplavu. Sovietsky zväz sa

pripravuje aj na ďalšie plutóniové oblakové útoky proti Amerike. Dňa 1. marca Amerika rozšírila svoje územné hranice na 200 míľ a sovietske ponorky sa presunuli za túto novú hranicu. Teraz sa však pozdĺž nášho západného pobrežia vo vzdialenosti tri až päť míľ od brehu rozmiestňujú dialkovo ovládané nádoby. Zatiaľ ich bolo umiestnených 16 a ďalšie sú na ceste.

Pri Britských ostrovoch je 29 rakiet a v kanadských vodách 11. Európu a Stredomorie teraz obklopuje 46 sovietskych podvodných rakiet. Desať z nich je v Stredozemnom mori. Pozdĺž atlantického a severomorského pobrežia mieri jedna na Španielsko, tri na Francúzsko, päť na Holandsko a šesť na Západné Nemecko. Tri sovietske rakety sú v dánskych vodách, sedem pri Nórsku, šesť pri Švédsku a päť pri Fínsku. Island navyše obklopuje sedem sovietskych podvodných rakiet. Sú pripravené zdecimovať tamojšie letecké základne NATO a umožniť novej námornej verzii sovietskeho nadzvukového dialkového bombardéra Backfire prerušiť všetky naše životne dôležité námorné trasy cez severný Atlantik.

Zvyšok celosvetového rozmiestnenia je nasledujúci. Najprv Tichý a Indický oceán: Austrália sedem, Nový Zéland šesť, Nová Guinea štyri, Filipíny šesť, Indonézia šesť, Malajský polostrov dve, Thajsko jedna, Barma jedna, India jedna, Taiwan tri, červená Čína sedem, hranica medzi červenou Čínou a Vietnamom jedna, silno zamerané Japonsko 19, Južná Kórea osem.

Okolo juhozápadnej Ázie, Afriky a Blízkeho východu: iránske pobrežie Kaspického mora tri, pobrežie Iránu a Saudskej Arábie v Perzskom zálive päť, Ománsky záliv jedna s cieľom v Iráne, saudské pobrežie Červeného mora dve, turecké pobrežie Čierneho mora jedna, južná Afrika osem.

A pozdĺž pobrežia Latinskej Ameriky: Mexiko 11, Guatemala jedna, Britský Honduras jedna, Honduras jedna, Nikaragua jedna, hoci Sovietsky zväz samotnú Nikaraguu využíva na isté námorné účely, Kostarika tri, Venezuela štyri vrátane jednej v rieke Orinoko, Čile päť, Argentína jedna. Britská dŕžava West Falkland pri južnej Argentíne je tiež terčom jednej sovietskej rakety, rovnako ako ostrov Bermudy.

Vláda ktorejkoľvek menovanej krajiny odo mňa môže na oficiálnu žiadosť získať navigačné súradnice ohrozujúcich sovietskych podvodných rakiet. Zatiaľ o tieto najnovšie súradnice požiadala iba jediná vláda, britská, a s radosťou som jej ich poskytol. Veľká Británia v tichosti napĺňa svoje majestátne meno, pretože jediná spomedzi všetkých národov sveta sa s pochmúrnym odhodlaním bráni sovietskej námornej hrozbe. Nemyslím si, že by bolo v najlepšom záujme Britov prezradiť vám všetky opatrenia, okrem skutočnosti, že sovietske rakety sa z britských vôd odstraňujú. Poviem vám však, že Briti zatiaľ dokazujú jeden veľmi dôležitý fakt: ak je vôľa, sovietsku vojnovú hrozbu možno odvrátiť. Napriek modernej výzbroji Sovieti nie sú nadľudia, okrem porovnania so zradnými bezchrbtovými medúzami, ktoré dnes ovládajú americkú vládu. Treba rozpoznať okolnosti také, aké sú, a potom pozbierať ducha a odhodlanie urobiť, čo sa urobiť musí. Presne to Briti práve teraz robia, priatelia.

Téma č. 3 - Pred niekoľkými dňami noviny citovali reverenda Billyho Grahama, že sa mu páčia, citujem, „symbolické gestá voči americkému ľudu“ zo strany prezidenta Cartera. Osobitne ho potešilo, že Carter plánuje nielen chodiť do nedeľnej školy, ale dokonca tam vyučovať. O podstate novej administratívy však Dr. Graham povedal, že na hodnotenie je ešte príliš skoro.

Milióny Američanov vkladajú dôveru v Jimmyho Cartera, nevyskúšaného nováčika národnej politiky, najmä pre jeho obraz učiteľa nedeľnej školy. V dnešnom uponáhľanom svete pôsobí jeho veľmi viditeľná zbožnosť takmer ako niečo z minulosti. Pred sto rokmi by o ňom mohli byť napísané nasledujúce slová, citujem:

> „Začal pravidelne navštevovať baptistický kostol na Erie Street a Jimmy sa energicky venoval svojej práci. Verejne bol pokrstený na jeseň 1854. Krátko nato ho ustanovili za zapisovateľa cirkevného zboru, čo bola nezvyčajná zodpovednosť pre obyčajného mladíka a svedčilo to o dojme zrelosti a zodpovednosti, ktorý na ostatných robil. O niekoľko rokov už vyučoval jednu z najväčších tried nedeľnej školy. Ako bystrý absolvent strednej školy, verný návštevník a veľmi rozvážny a zodpovedný mladý muž Jimmy čoskoro získal významnú úlohu vo všetkých cirkevných aktivitách. Vrhol sa do nich s typickou cieľavedomosťou. Ako sme povedali, cirkev poskytovala tomuto neemocionálnemu mladíkovi priestor na sebarealizáciu; jeho matke, bratom a sestrám však ponúkala aj najlepšiu časť spoločenského života, ktorý mali.“

Priatelia, tieto slová som si nevymyslel, aby sedeli na Jimmyho Cartera. Iba som v úryvkoch z životopisu Johna D. Rockefellera staršieho od Allana Nevinsa nahradil meno „John“ menom „Jimmy“. Pozoruhodné na Johnovi D. Rockefellerovi bolo, že jeho horlivé cirkevné aktivity sa počas celej kariéry nikdy nepremietli do spravodlivého, poctivého či etického podnikania! Podobne dnes Jimmy Carter, či si to uvedomuje alebo nie, káže dobro, ale koná zlo. Ako ďaleko by sa niektorí minulí či dnešní diktátori mohli dostať, keby odstránili odpor cirkvi tým, že by sami chodili do kostola? Možno Jimmyho Cartera zavádzajú a nekoná zlo vedome. Tak či onak však pre nás ostatných nie je ospravedlnením slepo ho nasledovať ako ovce na porážku. Ak to urobíme, dejiny jasne ukazujú, čo sa stane.

Pre organizovanú cirkev v Rusku nastal koniec sveta po boľševickej revolúcii v roku 1917. Za niekoľko krátkych rokov zomrelo rukou sovietskej vlády viac než 20 000 000 Rusov. Hoci zápasiace podzemie veriacich pretrvalo dodnes, cirkev ako organizácia schopná priamo ovplyvňovať udalosti už neexistuje. Nebude existovať, pokiaľ komunizmus zostane oficiálnym náboženstvom Sovietskeho zväzu.

To isté sa stalo v pevninskej Číne, keď moc prevzal Mao Ce-tung. Podiel obyvateľstva patriaceho k cirkvi bol v Číne oveľa menší než v Rusku, ale jej osud bol rovnaký: koniec sveta, s výnimkou bojujúceho zvyšku veriacich zatlačených do podzemia. Po zabití viac než 60 000 000 vlastných ľudí sa Maovi podarilo premeniť komunistickú Čínu azda na najprísnejšie regimentovanú spoločnosť na zemi. David Rockefeller, ktorý z Jimmyho Cartera urobil prezidenta a teraz rozhoduje, tento stav dôrazne schvaľoval. Napríklad pred niekoľkými rokmi povedal, citujem:

> „Spoločenský experiment v Číne pod vedením predsedu Maa je jedným z najdôležitejších a najúspešnejších v ľudských dejinách.“

Teraz sme, priatelia, ak to dovolíme, na rade my - Amerika a celý západný svet. Zložitý plán, ktorý som odhalil v mesačnom AUDIO LETTER č. 6 za november 1975, sa upravuje a aktualizuje pre dnešné okolnosti. Niektoré moje zdroje mi nedávno vyjadrili veľké znepokojenie, že sa pripravuje provokácia na vyvolanie vojny na Blízkom východe, aká sa nepodobá ničomu, čo sme kedy videli. Opakujem, Rockefellerovci čoraz zúfalejšie chcú spustiť PRVÚ JADROVÚ VOJNU skôr, než stratia zvyšnú kontrolu nad udalosťami. Na dosiahnutie tohto cieľa sa vážne zvažujú plány, ktoré by pri uskutočnení mohli okamžite

uvrhnúť všetky tri hlavné náboženstvá západného sveta do nepokojov pri rozpútaní blízkovýchodného konfliktu. Dúfam, že varovaním o existencii týchto plánov ich robím pre sprisahancov príliš nebezpečnými na uskutočnenie. Ak ich však vykonajú, dúfam, že to teraz budete vedieť okamžite rozpoznať. Nesmieme sa dať oklamať, strhnúť panikou ani neutralizovať, priatelia. Máme dôležitú prácu.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LETTER č. 23
24. apríla 1977

Poznámka k vydaniu: Úplný slovenský preklad historického textu. Politické, vojenské, spravodajské a zdravotné obvinenia a neoverené vysvetlenia udalostí sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Táto poznámka sa vzťahuje na celý list vrátane zoznamov údajných zbraní.

Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 24. apríla 1977 a toto je môj mesačný Audioletter č. 23.

Pred dvoma mesiacmi som v Audioletter č. 21 za február 1977 vysvetlil, ako sa Amerika počas dvoch a viacerých generácií premenila na celonárodného energetického závisláka a ako majú štyria bratia Rockefellerovci túto závislosť použiť proti nám vypnutím našej národnej bezpečnosti. Len pred štyrmi dňami, 20. apríla 1977, sa tento proces naozaj rozbehol prostredníctvom revolučného energetického programu Davida Rockefellera, ktorý svetu oznámil jeho zamestnanec Jimmy Carter. Náhodnému pozorovateľovi sa to musí zdať neuveriteľné: nová administratíva pod novým prezidentom bez predchádzajúcich skúseností vo Washingtone za iba tri krátke mesiace urobila to, čo sa nijakej predchádzajúcej administratíve nepodarilo - vypracovala komplexný, podrobný energetický program pre najzložitejšiu ekonomiku na zemi. Pán Carter nám navyše hovorí, že musíme robiť, čo nám povie, aby sme sa vyhli „národnej katastrofe“, a že musíme konať teraz. Prečo ten zhon? Prečo tá náhla naliehavosť? A prečo osobitne nazýva svoj energetický program „morálnym ekvivalentom vojny“? Odpoveď je v tom, pred čím som vás varoval na konci mesačného Audioletter č. 22 minulý mesiac.

CIA usilovne pripravuje svoj údajný vrcholný úspech: zinscenovanie strašného teroristického činu, ktorý má rozpútať vojnu na celom Blízkom východe. Má spustiť upravenú, aktualizovanú verziu podrobného vojnového plánu, ktorý som odhalil v mesačnom Audioletter č. 6 za november 1975. Tento plán zahŕňa obmedzený jadrový úder zo Sinaja na uzavretie ropných vrtov arabských krajín OPEC okrem Líbye, ktorú ovláda CIA. Okamžite to povedie k veľmi prísnemu prídelovému hospodáreniu s energiou v Spojených štátoch a federálna vláda konečne bude môcť vydať tie vzácne benzínové prídelové kupóny, ktoré čakajú na použitie už viac než tri roky. Carterov energetický plán so svojou vojnovou atmosférou je teda v skutočnosti prvým krokom postupného prechodu Spojených štátov na vojnový režim. Má rovnaký účel ako vyhlásenie výnimočného stavu prezidentom Franklinom D. Rooseveltom v máji 1941, šesť mesiacov pred Pearl Harborom, aby začal pripravovať Ameriku na vojnu, ktorú pomáhal vyvolať. Druhý významný krok nášho postupného prechodu na vojnový režim má nastať pri vojnovom prerušení dodávok blízkovýchodnej ropy. Poskytne to dokonalú zámienku na skutočné vyhlásenie národného výnimočného stavu. To zas aktivuje všetky diktátorské prezidentské právomoci uvedené vo výkonnom nariadení 11921, ktoré prezident Ford veľmi potichu podpísal v júni 1976 a ktoré som opísal v Audioletter č. 14 za júl 1976.

Audioletter č. 14 je, samozrejme, aj vydaním, v ktorom som prvý raz odhalil prítomnosť sovietskych podvodných rakiet a bômb v našich teritoriálnych vodách. Pripravovaný hrozný blízkovýchodný incident, o ktorom vrúcne dúfam a modlím sa, že ho predbežné odhalenie nejako odvráti, má vyvolať obmedzenú jadrovú vojnu na Blízkom východe. Tá

má spustiť reťaz udalostí vrcholiacu PRVOU JADROVOU VOJNOU medzi Sovietskym zväzom a Spojenými štátmi americkými. Pôvodne malo ísť o starostlivo naprogramovanú vojnu na vzájomný prospech Rockefellerovho kartelu a jeho sovietskych spojencov, pričom Rockefellerovci a ich blízki mali bezpečne prečkať vojnu v jadrovej bezpečnej zóne naprieč severom Spojených štátov. Odkedy však Sovietsky zväz začal v lete 1976 Rockefellerovcov zrádzať, vojnové plány sa horúčkovito upravujú. Ani šialené Rockefellerove ústupky Sovietom obsiahnuté v dohode z Červeného piatku 1. októbra 1976, ktorú som v tom mesiaci odhalil v Audioletter č. 17, nedokázali úplne obnoviť rockefellerovsko-sovietske spojenectvo. Teraz sa teda môže stať čokoľvek. Bratia Rockefellerovci, ktorí sa tak dlho svojou nesmiernou mocou pokúšali hrať na Boha, teraz zisťujú, že aj oni sú omylní ľudia, hoci to stále odmietajú vedome priznať. Priatelia, moc Rockefellerovej ríše dnes ničí samu seba; tak ako Samson strhol chrám okolo seba, Rockefellerovci hrozia strhnúť modernú civilizáciu na vlastné hlavy, keď sa ich moc vymyká kontrole a rúti do pekla jadrovej vojny.

Začiatkom tohto mesiaca, 7. apríla 1977, izraelský premiér Rabin rezignoval. Tlač jeho rezignáciu zveličila, akoby išlo o ďalší Watergate, ale v skutočnosti šlo len o technickú záležitosť skromného bankového účtu, ktorý Rabin v rozpore s vládnymi predpismi mal tu vo Washingtone, D. C. Zo dňa na deň bol mimo úradu a jeho verejná kariéra bola označovaná za zničenú. Skutočným dôvodom jeho bleskového odchodu z izraelskej politiky však podľa autora bolo, že sa dozvedel o sprisahaní CIA na rozpútanie vojny na Blízkom východe a nechcel sa na ňom podieľať. Je to takmer opakovanie náhlej nevysvetlenej rezignácie Sira Harolda Wilsona z funkcie britského premiéra 16. marca 1976, pred niečo viac než rokom. Ako som vtedy vysvetlil v mesačnom Audioletter č. 10, Wilson rezignoval, pretože sa dozvedel o pripravovanom vojnovom pláne a nechcel s ním mať nič spoločné. Prípravy na vojnu teda pokračujú a naši vládcovia to vedia. Čo však americká verejnosť ako celok? Koľkí vedia, v akom sme nebezpečenstve? A najmä koľkí tomu veria natoľko, aby niečo urobili? Priatelia, väčšina Američanov si dnes vzala dovolenku od reality, ale v nie príliš vzdialenej budúcnosti sa realite bude musieť postaviť.

Moje dnešné tri osobitné témy sú:

Téma č. 1 - PREDVOJNOVÁ SABOTÁŽ AMERIKY

Téma č. 2 - PRICHÁDZAJÚCA NÁMORNÁ BITKA O SPOJENÉ ŠTÁTY A SVET

Téma č. 3 - NEVYROZPRÁVANÁ OSOBNÁ OBEŤ GENERÁLA GEORGEA S. BROWNA

Téma č. 1 - Na začiatku 20. storočia už Rockefellerov monopol Standard Oil ovládal Spojené štáty, ale v zahraničí čelil dvom mocným ropným konkurentom. Jedným bolo Britské impérium, o ktorého zničení dvoma svetovými vojnami som hovoril na viacerých predchádzajúcich kazetách. Druhý zahraničný konkurent bol v rope ešte väčší než Britské impérium a bol napadnutý a zničený ako prvý. Tým konkurentom bolo cárske Rusko. Po boľševickej revolúcii v roku 1917 boli vlastníci a podnikatelia všetkého druhu vo veľkom počte zbavení majetku a likvidovaní. Súčasťou toho bolo zámerné úplné zničenie ropných polí, rafinérií, tankerov a všetkého súvisiaceho s ropou. Malá skupina revolucionárov pod Leninom a Trockým, vyslaná do Ruska s pomocou Rockefellerových financií, odviedla svoju prácu dobre. Za niekoľko rokov nový komunistický režim Sovietskeho zväzu privítal záujmy Rockefellerovcov a Standard Oil s otvorenou náručou, aby znovu rozvíjali obrovské ruské ropné zásoby. Od toho dňa až dodnes sa prakticky všetka ropa odchádzajúca zo Sovietskeho zväzu prepravuje tankermi Rockefellerovej ríše Standard Oil pod rôznymi menami, prostredníkmi a štátnymi vlajkami. Pre dôkladné a veľmi nezvyčajné odhalenie ropnej konkurencie, ktorú Rockefellerovcom predstavovalo cárske Rusko, vrelo odporúčam novú knihu Roberta V. Tolfa „RUSKÍ ROCKEFELLEROVCI - SÁGA RODINY NOBELOVCOV A RUSKÉHO ROPNÉHO PRIEMYSLU“, vydanú v Hoover Institution Press, Stanford University, Stanford, California 94305. Cena vrátane poštovného je 15,95 dolára.

Celé desaťročia po boľševickej revolúcii boli sovietski vládcovia úplne závislí od nepretržitých transfúzií peňazí, technického know-how, potravín a zbraní zo Západu. Kremeľ vládol obrovskému národu železnou päsťou a Rockefellerovci sa na tejto vláde podieľali. Sovietsky zväz sa preto javil ako dokonalý prostriedok na podrobenie celého sveta mimoriadne bohatým Rockefellerovcom a ich blízkym. Stačilo, aspoň si to mysleli, postupne budovať sovietsky systém a zároveň nechať vykrvácať ťažšie ovládateľné Spojené štáty a západný svet. Takú situáciu štyria bratia Rockefellerovci dávno zdedili - doslova v nej vyrástli a sotva si vedeli predstaviť, že by to mohlo byť inak. Teraz je to však inak. Sovietsky zväz už dokáže prežiť bez pokračujúcej vonkajšej pomoci, zrádza Rockefellerovcov a trpieť za to budeme my, ľudia. Teraz Rockefellerovci aj Sovieti manévrujú, hrajú zložitú hru a po celý čas sa snažia vyjsť z budúceho konfliktu ako najvyššia moc. Rovnako ako sa však plánovalo pred rozpadom spojenectva, hlavným a najdôležitejším bojiskom majú byť Spojené štáty americké. Sovietsky zväz usilovne oslabuje Ameriku doma aj v zahraničí, aby sme mohli byť porazení v PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Rockefellerovci sa pokúšajú náš národ premeniť na úplnú diktatúru pod svojou nadvládou. Obe strany sa snažia oslabenie americkej slobody využiť na vlastný osobitný prospech.

Ústredným bodom Rockefellerovho programu úplného prevzatia Ameriky je teraz takzvaný CARTEROV ENERGETICKÝ PROGRAM. CIA nedávno n-á-h-l-e zvýšila odhady sovietskych výdavkov na novú vojenskú techniku a zariadenia na štvornásobok predchádzajúceho čísla, aby nás vydesila. Podobne poskytla Carterovi materiál pre jeho

energetický mlyn, ktorý nás má zomlieť do podriadenosti: vydala správu, podľa ktorej sú svetové ropné zásoby oveľa nižšie, než sa dovtedy myslelo. Obe správy CIA sú nezmysly, vydané čisto na propagandistické účely. CIA pod admirálom Turnerom, Rockefellerovým človekom, teda pokračuje v prípravách obmedzeného jadrového úderu zo Sinaja na začatie vojny. Americké stíhacie bombardéry F-15 sú už na Sinaji k dispozícii a ľahko by zasiahli všetkých päť či viac arabských cieľových oblastí. Osobitné jadrové zbrane nízkej účinnosti na túto úlohu už sú na mieste, uložené pod zemou v takzvanej americkej monitorovacej stanici na Sinaji. Samotné bomby sú atómové, nie vodíkové, veľmi čisté, s hlavnými tlakovo-výbuchovými účinkami obmedzenými na polomer iba 300 až 400 yardov - presne vhodné na takzvaný chirurgický útok, ktorý má zničiť ropné vrty v cieľových oblastiach.

Pokiaľ ide o Ameriku, hoci aljašská ropa má toto leto začať tiecť ropovodom, do nižšie položených Spojených štátov sa nedostane. Je to ropa s vysokým obsahom síry, ktorú rafinérie na západnom pobreží nedokážu spracovať, hoci mali desať rokov na prípravu. Rockefellerov plán namiesto toho je dopraviť ju do Japonska, samozrejme s pekným ziskom, a rozdiel vyrovnať ďalším dovozom - hádajte čoho - arabskej ropy. Keď sa arabská ropa odstaví, budú sa pokúšať časť inak nepoužiteľnej aljašskej ropy dopravovať na pobrežie Mexického zálivu malými, neefektívnymi tankermi cez Panamský prieplav, na ktorý mieria podvodné rakety aj rakety v Guyane. Prudký pokles dodávok ropy ešte zhorší zníženie zásob potravín, ktoré už spôsobuje sucho tu v Amerike. K suchu prispievajú mnohé činitele vrátane sovietskych zásahov do počasia, ktoré som už spomínal, ale aj činnosti pod Rockefellerovou kontrolou. Napríklad v Audioletter č. 9 za február 1976 som uviedol, že Rockefellerove ropné spoločnosti roky vedome znižujú hladinu podzemnej vody v mnohých oblastiach Stredozápadu a Veľkých prérií nadmerným čerpaním z ropných vrtov. Teraz práve v mnohých z týchto oblastí nízka hladina podzemnej vody prehlbuje krízu zo sucha.

Rockefellerovci pritom nikdy nestrácajú zo zreteľa svoje ciele, nech sú akokoľvek nútení meniť taktiku. Ich cieľom pre Ameriku je DIKTATÚRA podľa vzoru vysvetleného v tajnej novej ústave, ktorú som odhalil na hovorenej kazete Audio Book č. 4 vydanej v júli 1975. Pod zámienkou „reorganizácie vlády“ sa ustanovenia tejto diktátorskej novej ústavy postupne po častiach vnucujú Spojeným štátom, zatiaľ čo našu skutočnú ústavu čoraz viac „vykladajú“ tak, až prestáva existovať.

Zo všetkých vecí rozhodujúcich, či národ v kríze prežije alebo podľahne, je však stále najdôležitejší ľudský duch. Silný duch a hlboké odhodlanie môžu prekonať zdanlivo neprekonateľné prekážky a urobiť národ nepokoriteľným. Slabý duch bez presvedčenia a hodnôt však necháva ľudí bezbranných - bezbranných bez ohľadu na množstvo panciera či zbrane, ktorými disponujú. Preto bol ľudský duch najtrvalejším terčom Rockefellerovej skupiny „Jedného sveta“ aj sovietskych vládcov.

Minulý mesiac som v Audioletter č. 22 poukázal na jeden z extrémov cirkevnej filozofie, ktorý Rockefellerovci a ich spolupracovníci presadzujú po generácie všade, kde môžu. Ide o odtrhnutie morálnych a duchovných poučení náboženstva od každodenných rozhodnutí a činov, akoby medzi nimi nebol žiadny vzťah okrem prázdnych slov. Z akýchkoľvek dôvodov tento extrém dnes zosobňuje Jimmy Carter. Opačný extrém je rovnako smrteľný, ak nie viac. Je ním zriedenie duchovného učenia, pre ktoré cirkvi pôvodne existovali, a jeho nahradenie kázaním o hospodárskych, politických a spoločenských otázkach. Je to hra s ohňom; presne to však Národná rada cirkví a jej sesterská Svetová rada cirkví robia

celé desaťročia. Pred 28. novembrom 1950 sa Národná rada nazývala Federálna rada cirkví. Roky ju na celoštátnej úrovni ovládali Rockefellerovci a ich agent John Foster Dulles a dostávala viaceré granty Rockefellerovej nadácie. Federálna rada sa však natoľko stotožnila s politickým aktivizmom na podporu socialistických vecí, že vyvolávala rastúcu nedôveru. Názov sa preto zmenil na Národnú radu cirkví a jej poškvrnená svätožiara sa vyleštila verejnými uisteniami, že ide o novú organizáciu venujúcu sa skutočnému poslaniu cirkvi. V cirkvách zastrešených Národnou radou bolo veľa vplyvných laikov, ktorí chceli pomôcť zabezpečiť, aby sa údajne nová organizácia naozaj venovala náležitým cirkevným otázkam. Vznikol preto Národný laický výbor pod predsedníctvom zosnulého J. Howarda Pugha, skutočne veľkého Američana, ktorý bol riaditeľom a prezidentom Sun Oil Co., keď ešte bola slobodná od chamtivých pazúrov Rockefellerovcov. Národný laický výbor existoval od 28. marca 1951 do 30. júna 1955.

Celý príbeh Národného laického výboru Národnej rady cirkví rozpráva „Záverečná správa predsedu“ J. Howarda Pugha. Žiaľ, táto dôležitá správa je už dlho potláčaná a pochovaná. Mám jednu z veľmi mála kópií, o ktorých sa ešte vie, že existujú. Prečítam preto niekoľko krátkych pasáží z predsedovho vysvetľujúceho listu, ktorý tvorí predslov celej správy. Citáty nasledujú v pôvodnom poradí; hoci plne nevystihujú jeho celý vysvetľujúci list, tým menej celú 316-stranovú správu, verím, že ich nájdete výrečné:

> „Pri zlyhaní tohto veľmi dôležitého úsilia vytvoriť trvalé partnerstvo medzi duchovenstvom a laikmi cítim skutočnú zodpovednosť poskytnúť úplný a vecný opis krokov, ktoré viedli k rozhodnutiu rady ukončiť účasť laikov.“
>
> „My laici sme boli nielen v hlbokej menšine, ale často aj na opačnom póle než duchovní, ktorí nás na zasadnutiach vždy prehlasovali pomerom desať ku jednej.“
>
> „Členovia Laického výboru boli často nepochopení v naliehavosti svojho úsilia držať cirkvi mimo politiky a v trvaní na sľúbenej evanjelizácii. Naším predpokladom bolo, že namiesto obracania sa na vládu by mala cirkev venovať energiu rozvíjaniu kresťanských vlastností - pravdy, poctivosti, spravodlivého zaobchádzania, štedrosti, spravodlivosti a dobročinnosti - v srdciach a mysliach ľudí. Pokúšali sme sa zdôrazniť, že Kristus kládol dôraz nie na rozšírený štát, ale na dôstojnosť a zodpovednosť jednotlivca.“
>
> „Laickému výboru sa zdalo, že ich filozofia smeruje k stále sa rozširujúcej vláde.“
>
> „Až na malé výnimky členovia Laického výboru súhlasili slúžiť iba preto, že boli uistení, že nová Národná rada sa vyhne politickým zapojeniam a sporom starej Federálnej rady cirkví, ktorú nahradila.“
>
> „Väčšina členov Laického výboru napokon pochopila, že medzi myslením laikov a duchovných a vedúcich predstaviteľov denominačných orgánov tvoriacich Národnú radu existuje široká priepasť.“
>
> „Tak 30. júna 1955 Laický výbor prestal existovať ako výbor Generálnej rady.“
>
> „Členovia Laického výboru verili a vyhlásili, že politické dobrodružstvá Národnej rady v oblastiach hospodárskych a politických sporov vážne prekážajú kresťanskému vedeniu v naliehavých oblastiach evanjelizácie, spoločenstva a vzdelávania, namiesto toho, aby mu pomáhali.“

„Zo záznamov sa zdá, že Národná rada nedokázala nájsť priestor pre odpor voči filozofiám a praktikám preneseným zo starej Federálnej rady. Bez trpezlivosti vyriešiť základný problém sa ho pokúsila pochovať.“

Tak sa, priatelia, pred viac než dvadsiatimi rokmi skončilo posledné veľké úsilie odkloniť Rockefellerovcami ovládanú Národnú radu cirkví od politických programov k duchovným otázkam. Po viac než štyroch rokoch frustrujúceho úsilia bol Národný laický výbor rozpustený. Znamenalo to koniec akéhokoľvek vplyvu bežného cirkevného obyvateľstva Ameriky na politiku Národnej rady cirkví. Rada pokračovala svojou cestou, hlásala verejnosti, že zastupuje 34 000 000 protestantov, a túto mocenskú základňu využívala na podkopávanie našej slobodnej republiky. Veľa urobila na otupenie a oslabenie ducha miliónov Američanov a zmiernenie nášho odporu voči komunizmu. Dúfajme a modlime sa, že v týchto nebezpečných dňoch konečne uzrie svetlo a začne amerického ducha budovať namiesto ničenia.

Téma č. 2 - V mesačnom Audioletter č. 15 za august 1976 som vysvetlil, že rozmiestňovanie jadrových rakiet krátkeho doletu odpaľovaných spod vody v našich teritoriálnych vodách je súčasťou sovietskej námornej stratégie na dobytie Spojených štátov a sveta. Platí to naďalej. Admirál Gorškov, ktorý velí sovietskemu námorníctvu viac než dvadsať rokov, z neho vybudoval bojovú silu radikálne odlišnú od akejkoľvek flotily, akú svet kedy videl. Keď sa približujeme k samému prahu vojny, nie je náhoda, že člen Rockefellerovho vnútorného kruhu na čele CIA je tiež admirál - štvorhviezdičkový admirál Stansfield Turner. CIA sa stala najmocnejšou vojenskou organizáciou Spojených štátov a PRVÁ JADROVÁ VOJNA sa bude točiť okolo námornej stratégie. Dôležitosť sovietskeho námorníctva aj jeho veľkú odlišnosť od amerického ilustruje jediný fakt: keď koncom roku 1974 vstúpil do operačnej služby v Sovietskom zväze nadzvukový diaľkový bombardér Backfire, vstúpil súčasne do námorníctva aj letectva. Je to ako dať náš nový nadzvukový bombardér B-1 námorníctvu, aby na ňom lietalo; alebo keďže B-1 proti sovietskemu Backfire ešte stále nemáme, nechať námorníctvo lietať na B-52. Naše námorníctvo, samozrejme, strategické bombardéry nepoužíva. Americké námorníctvo, podobne ako britské a väčšina veľkých námorníctiev v dejinách, má za jednu z hlavných úloh ochranu obchodných námorných ciest, čo je v zásade obranný boj. Od druhej svetovej vojny získalo aj útočné úlohy, ktorých význam postupne rastie, vrátane schopnosti útočiť z mora balistickými raketami odpaľovanými z ponoriek. Tradičnú obrannú úlohu ochrany námorných ciest však nikdy nesmie zanedbať. Admirál Gorškov sa naopak mohol sústrediť na budovanie námorníctva takmer úplne útočnej povahy. Sovietske rybárske trawlery, niektoré skutočné, sa potulujú po svete, ale prežitie Sovietskeho zväzu od mora nezávisí ani zďaleka tak ako prežitie Spojených štátov. Sovietske námorníctvo je preto určené predovšetkým na útočné operácie. Zahŕňa to nielen prerušenie nepriateľských námorných ciest a napádanie flotíl na mori, ale aj bezprecedentný dôraz na prenášanie námornej moci na pevninu. To znamená nielen výsadky a taktické bombardovanie, ale aj strategický útok - úlohu, ktorú zvyčajne spájame iba so sovietskym letectvom, jeho medzikontinentálnymi raketami a bombardérmi.

Nové sovietske námorníctvo admirála Gorškova sa od nášho líši aj inak. Okrem raketových ponoriek sa americká flotila organizuje okolo lietadlovej lode, zatiaľ čo sovietska okolo ponorky. Americké operačné zväzy zahŕňajú rôzne lode určené na koordináciu s potrebami a schopnosťami lietadlovej lode. Podobne sovietske hladinové lode všetkého druhu majú rôznymi spôsobmi podporovať obrovskú ponorkovú silu. Platí to aj pre nové sovietske lietadlové lode, ktoré sa teraz začínajú objavovať, pretože sovietske

námorné letectvo je silno orientované na protiponorkový boj, hoci má aj ďalšie schopnosti. Relatívne námorné schopnosti Sovietskeho zväzu a Spojených štátov sa pri rozhovoroch o obmedzení strategických zbraní SALT nikdy neposudzovali, okrem balistických rakiet odpaľovaných z mora. Pritom práve prichádzajúca námorná konfrontácia by mohla sama rozhodnúť výsledok PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Často sa napríklad zabúda, že NATO je predovšetkým námorným spojenectvom. V kontrolovaných hlavných amerických médiách počúvame o NATO, akoby jedinými problémami boli problémy pozemnej armády, napríklad hrdzavé tanky a nedostatok náhradných dielov. Keď správy spomenú hlavného spojeneckého veliteľa v Európe, ktorým je teraz generál Alexander Haig, často ho nazývajú šéfom NATO či podobne. V skutočnosti je však iba jedným z troch rovnocenných veliteľov NATO. Ďalší dvaja sú námorní velitelia: hlavný veliteľ oblasti Lamanšského prielivu a hlavný spojenecký veliteľ Atlantiku so sídlom v Norfolku vo Virgínii. Samotný život NATO závisí od jeho námornej sily vrátane udržania otvorených životne dôležitých severoatlantických trás. Sovietske námorné bombardéry Backfire s protilodnými strelami vzduch-hladina teraz hrozia v čase vojny tieto trasy prerušiť. A Stredozemné more, kedysi ovládané americkou flotilou, je dnes silno zaplnené aj sovietskou. Kým sovietske námorníctvo v poslednom desaťročí prudko vyrástlo na dnešnú impozantnú ozbrojenú silu, americké sa nechalo zmenšiť na polovicu pôvodnej veľkosti a stále viac lodí starne a zastaráva. Keď sa čoskoro vojnovými udalosťami preruší dodávka arabskej ropy, Európa sa bude musieť oprieť o skromné rezervy, ktoré sa vyčerpajú za 60 až 90 dní. Sovietske prerušenie námorných trás NATO by potom mohlo spôsobiť, že celá Európa spadne Sovietom do rúk ako zrelá slivka. Platí to najmä vzhľadom na sovietske podvodné rakety krátkeho doletu v európskych teritoriálnych vodách, o ktorých som hovoril minulý mesiac v Audioletter č. 22. Zatiaľ iba Veľká Británia javí známky schopnosti takému vývoju odolať. Ako som spomenul minulý mesiac, britská vláda si odo mňa vyžiadala najnovšie súradnice rakiet a ja som ich poskytol. Z 29 sovietskych rakiet, ktoré vtedy boli okolo Britských ostrovov, Kráľovské námorníctvo do 18. apríla, pred šiestimi dňami, odstránilo všetky okrem jednej. Informovali ma však o troch nových raketách a odovzdal som to Britom na zakročenie. Británia môže navyše profitovať zo svojich nových severomorských ropných polí, ktoré by bez sabotáže či podobných udalostí mali v blízkej budúcnosti zabezpečiť nezávislosť od zahraničných producentov ropy.

Od nášho posledného rozhovoru sa konalo aj v ďalšej oblasti. Na základe mnou odovzdaných informácií bolo z ôsmich rakiet pri južnej Afrike sedem vyzdvihnutých. Podľa poslednej správy však raketa pri Mozambiku mieriaca na Rodéziu zostávala na mieste. Také odstránenia sú lepšie než žiadne konanie, stále však nejde o viac než dočasné zadržiavanie hrozby. Ak sa má zabrániť vojne, treba celú smrteľnú hru mačky s myšou zastaviť odhalením celému svetu, čo sovietske námorníctvo robí. Koncom minulého septembra, ako som odhalil v mesačnom Audioletter č. 16, mali Spojené štáty zlatú príležitosť urobiť to, kým sovietska podvodná raketová hrozba predstavovala iba malý zlomok dnešnej. Vtedy sovietska miniponorka na kladenie rakiet, vybavená konštrukciou na prekonávanie sonaru, vplávala do Chesapeake Bay a uviazla tam pre poruchu, ktorá napokon zabila posádku. Bola to dokonalá príležitosť ponorku vyzdvihnúť, cez satelit ju ukázať v televízii celému svetu a oznámiť Sovietskemu zväzu, že jeho hra sa skončila. Namiesto toho však, ako som nasledujúci mesiac odhalil v Audioletter č. 17, dohoda z Červeného piatku 1. októbra 1976 obnovila napäté spojenectvo Rockefellerovcov so Sovietmi a sovietskemu námorníctvu dovolili pod rúškom tmy vstúpiť do Chesapeake Bay a miniponorku odviezť. Podobná príležitosť je však opäť tu - nie v amerických, ale v nórskych vodách. V marci 1977 sovietska ponorka vplávala do fjordu Folda na severnom

pobreží Nórska. Nóri ju odhalili, uzavreli východ a čakali, kým sa vynorí. Dňa 4. apríla 1977 sa príbeh objavil v európskej tlači, hoci poloha nebola uvedená. Pokiaľ však viem, nikde v Spojených štátoch sa o tom nezmienili. Dôrazne navrhujem nórskej vláde, aby pred umožnením úniku ponorky vykonala pátranie na navigačných súradniciach 64° 35′ 23″ severnej šírky, 10° 23′ 14″ východnej dĺžky. Miesto leží neďaleko uviaznutej ponorky a je polohou jednej zo siedmich sovietskych podvodných rakiet nedávno umiestnených v nórskych vodách. Ak nórska vláda požiada, prirodzene jej náležitými kanálmi poskytnem aj ostatné polohy.

V Spojených štátoch sa naďalej vôbec neusilujú vyčistiť naše vody od sovietskych jadrových zbraní ohrozujúcich krajinu. Podľa poslednej správy spred niekoľkých dní nebola odstránená ani jedna zo 158 sovietskych rakiet a vodíkových bômb ukrytých v našich teritoriálnych vodách a americká vláda ma nijako neoslovila so žiadosťou o ich polohy. Medzitým plutóniové oblakové útoky na Spojené štáty pokračujú novými nádobami rozmiestňovanými blízko západného pobrežia, ktoré som spomínal minulý mesiac. Zo 16 nádob umiestnených v čase nahrávania Audioletter č. 22 minulý mesiac bolo do 15. apríla vypustených 11, ale dovtedy pribudlo 17 nových. Podľa poslednej správy sa nádoby rozmiestňujú pozdĺž celého západného pobrežia od San Diega po Seattle. Rozmiestniť ich je veľmi ľahké a jednoduché: napríklad ich zhadzujú lietadlá letiace pod naším radarom, ako sovietske bombardéry Bear, o ktorých nás pred pár dňami informovali správy. Kladú ich aj sovietske trawlery, pretože môžu vstupovať do našej novej 200-míľovej rybolovnej zóny na lov určitých rýb. Skutočnosť, že sa to deje, dokázal zadržaný sovietsky trawler Taras Ševčenko, ktorý prevážal plutóniové nádoby v priestore pri korme.

Manévrovanie v prípravách na PRVÚ JADROVÚ VOJNU teda pokračuje so silným námorným dôrazom. Na jednej úrovni sa zdá, že Rockefellerovi agenti v Amerike naďalej spolupracujú so Sovietmi na spoločnom pláne dobývania. Na skutočnej úrovni však Sovieti aj Rockefellerovci hľadajú rozhodujúci knokautujúci úder. Čas je na strane Sovietskeho zväzu, preto sa Sovieti snažia vojnu mierne oddialiť, zatiaľ čo Rockefellerovci ju chcú urýchliť. Aby nás na ňu navykla, Carterova administratíva napína svaly a ukazuje, aká je voči Sovietom silná. V krátkom slede dôrazne presadzovala ľudské práva, dala Sovietom ultimátum pri rozhovoroch SALT, zabavila sovietske rybárske trawlery a odohnala sovietske diaľkové turbovrtuľové bombardéry Bear od juhovýchodného pobrežia našej krajiny. Čo bude nasledovať? Fotografia sovietskej ponorky v našich vodách? Rockefellerova pozícia sa za posledných niekoľko mesiacov ešte zhoršila ďalším poškodením ich podmorských superrakiet CIA v Atlantiku a Tichom oceáne. Z flotily 14 rakiet, ktorú som opísal v Audioletter č. 20 z januára 1977, už zo všetkých piatich v Tichom oceáne uniká materiál a nie sú použiteľné. Z deviatich atlantických zlyhali štyri - rakety č. 4, 6, 7 a 8. Z pôvodných 14 rakiet CIA tak zostáva iba päť pre Rockefellerove hrozby sovietskym partnerom. Medzitým Sovieti používajú svoje rakety krátkeho doletu v našich vodách Atlantiku, Tichého oceánu a Mexického zálivu na ďalšie oslabovanie nášho národného postavenia.

To však nie je všetko, priatelia. Po prvý raz boli sovietske rakety rozmiestnené aj vo Veľkých jazerách. Odtiaľ ohrozujú Chicago, Racine, Milwaukee, Cleveland, Bay City, Erie, Buffalo, Rochester a ďalšie mestá nášho priemyselného srdca. V súčasnosti je vo Veľkých jazerách presne 50 takýchto rakiet. Sú to však rakety krátkeho doletu s jedinou hlavicou, ešte menšie než viac-hlavicové rakety pozdĺž východného, západného a mexickozálivového pobrežia. Akoby to nestačilo, práve ma upozornili, že sovietski agenti sa rozchádzajú po

Amerike a kladú malé vodíkové bomby do vybraných vnútrozemských jazier. Hlavnými cieľmi sú veľké priehrady, ale aj niektoré ďalšie ciele. Keďže federálna vláda odmieta zakročiť, je nevyhnutné, aby teraz na ochranu občanov konali vlády jednotlivých štátov, najmä na Západe. Bezpečnostné hliadky pri veľkých priehradách a jazerách treba okamžite posilniť a uviesť do plnej pohotovosti. Treba aj pátrať po už umiestnených bombách, aby sa mohli odstrániť. Sovietske podvodné jadrové zariadenia už boli umiestnené na 21 miestach v Spojených štátoch a ďalšie pribúdajú. Devätnásť (19) cieľov sú priehrady, ďalšie dva mestá. KALIFORNIA má štyri: priehradu Oroville severne od Sacramenta, Castaic severne od Los Angeles, Shasta v severnej Kalifornii a priehradu nádrže Otay pri San Diegu. ARIZONA má tiež štyri bomby: priehrady Glen Canyon, Coolidge, Theodore Roosevelt a Lake Pleasant pri Phoenixe. NOVÉ MEXIKO má tri: Navajo, Blue Mesa a Alfa Butte. MONTANA má tri: Fort Peck, Yellow Tail a Hungry Horse. SEVERNÁ DAKOTA, JUŽNÁ DAKOTA, NEBRASKA, NEVADA a ŠTÁT WASHINGTON majú zatiaľ po jednej bombe ohrozujúcej priehrady patriace medzi najväčšie na svete: v uvedenom poradí Garrison, Oahe, Fort Randall, Hoover a Grand Coulee. IDAHO má dve bomby, obe ohrozujúce mestá: jedna je na severnom konci jazera Cour d'Alene a ohrozuje rovnomenné mesto; druhá je na severnom konci jazera Pend Oreille pri meste Sandpoint. Priatelia, nebolo by to možné bez zničenia FBI, ktoré sa začalo vraždou J. Edgara Hoovera. Boh pomáhaj nám všetkým.

Téma č. 3 - Pri takej vážnej vojenskej situácii by človek prirodzene očakával, že niekto vystúpi a zakročí proti sovietskym podvodným raketám. Napríklad generál George S. Brown, predseda Zboru náčelníkov štábov, zabezpečil odstránenie mnohých oceánskych a zálivových rakiet v auguste a septembri 1976. Ale kde je teraz?!! Priatelia, toto sa generálovi Brownovi stalo. Nech sa taktika manipulovania verejnosti akokoľvek mení, niektoré veci sa nikdy nemenia. Pred niekoľkými mesiacmi som v súvislosti s hanebnou epizódou Sputniku 1 spomenul, že dnes pochvaly a ocenenia získavajú ničitelia a zradcovia medzi nami, zatiaľ čo skutočných hrdinov, ktorí sa odvážia zdvihnúť hlavu, zrážajú, potláčajú a zabúdajú. Dnes o tom neexistuje pochmúrnejšie svedectvo než súčasné postavenie generála Georgea S. Browna.

Ako predseda Zboru náčelníkov štábov je generál Brown najvyšším vojenským dôstojníkom Spojených štátov, a teda v istých ohľadoch celého slobodného sveta. Ako som podrobne odhalil v mesačnom Audioletter č. 16 za september 1976, práve on viac než ktokoľvek iný v americkej vláde zabránil prekvapivému sovietskemu jadrovému útoku na Ameriku v auguste a septembri 1976. Za mimoriadne nepriaznivých podmienok získal súhlas na odstránenie sovietskych podvodných rakiet a vodíkových bômb umiestnených v našich teritoriálnych vodách a potom to nariadil americkému námorníctvu, ktoré úlohu rýchlo vykonalo. Dňa 16. septembra 1976 som sa s generálom Brownom viac než hodinu stretol v jeho kancelárii v Pentagóne, aby sme prediskutovali pokračujúcu krízu a aby som mu odovzdal nové informácie, ktoré sa k nemu cez bežné kanály nedostávali. Stretnutím so mnou prijímal strašné osobné riziko a vedel to. Aby sa mohol so mnou stretnúť, rozhodol proti názoru celého svojho štábu. Samotné stretnutie sa uskutočnilo úplne bez akéhokoľvek vyrušenia. Nebolo ani časovo ukončené; jednoducho pokračovalo bez tlaku, kým sme nevybavili aktuálne záležitosti. Potom som odišiel so spolupracovníkom, ktorý ma sprevádzal ako svedok. Od Pentagónu sme v ten deň odchádzali za prudkej búrky; odvážny vlastenec, ktorého kanceláriu sme práve opustili, však čelil oveľa horšej osobnej búrke pre svoje úsilie v prospech národa. Varoval som pred tým poslucháčov minulý

september v mesačnom Audioletter č. 16 a požiadal všetkých, aby jeho postavenie posilnili vyjadrením podpory.

Generál Brown jediný z najvyšších kruhov vlády Spojených štátov stál pri nás a zachránil pritom milióny životov. Teraz sa spoliehal, že pri ňom budeme stáť my v jeho pokračujúcom úsilí plniť ústavné povinnosti do posledného písmena. Niektorí z nás to urobili, priatelia, ale priveľa nie. V auguste a začiatkom septembra 1976 bol Zbor náčelníkov štábov zaplavený požiadavkami na zákrok proti sovietskym podvodným raketám. Keď sa však zakročilo, neprišla taká mohutná vlna vďaky za rozhodujúce Brownovo vedenie ani podpory pokračujúcich pozitívnych krokov potrebných na záchranu krajiny. Priveľa z nás zabúda, že nestačí iba sťažovať sa na zlé; musíme aj aktívne podporovať správne, inak zvädne a zomrie. Po rozhodujúcich krokoch pod Brownovým vedením koncom minulého leta sa priveľa z nás jednoducho uvoľnilo a znovu zaspalo, nechajúc generála, aby sa bránil sám.

Teraz vám musím povedať, čo sa mu v dôsledku toho stalo. Už mnoho mesiacov som odrezaný od priameho kontaktu s generálom Brownom. V posledných mesiacoch sa pri verejných vystúpeniach javí ako úplne iný človek než kedysi. Namiesto jeho povestnej otvorenosti zostáva len rezignácia a prijímanie diktátu civilných nadriadených. Zmena je taká dramatická, že ju komentovali aj syndikovaní komentátori, ktorí jej nerozumejú. Čo sa generálovi Brownovi stalo, vie len veľmi málo ľudí. Ja som to dokázal potvrdiť iba v posledných dňoch. Generál George S. Brown, najvyšší vojenský dôstojník krajiny, je teraz prakticky v domácom väzení. Ide o rovnaký druh obmedzenia, akému bol napríklad podrobený armádny poručík William Calley počas vojenského procesu za masaker v My Lai vo Vietname. V Brownovom prípade sú však dva rozdiely. Po prvé, žiadny vojenský súd sa nekonal. Namiesto toho žije pod hrozbou procesu, pre ktorý už boli zhromaždené prekrútené dôkazy a krivo vypovedajúci svedkovia. Po druhé, izolácia v Pentagóne a obmedzenie na rezidenciu vo Fort Myer nie sú absolútne. Striedajú ich veľmi starostlivo kontrolované vystúpenia na oficiálnych podujatiach, pretože neprítomnosť by rýchlo vyvolala podozrenie, že niečo je veľmi zle. Ak by sa teraz generál Brown znovu pokúsil vybočiť a vzdorovať ľuďom vo vysokých funkciách tým, že v rámci ústavnej povinnosti nariadi odstránenie rakiet, visiaca hrozba vojenského súdu by naňho okamžite dopadla. Pomocou premyslene upravených a sfalšovaných dôkazov, ktoré som spomínal, by ho za vykonanie povinnosti neprávom priviedli k istému odsúdeniu za vlastizradu. Nedávno už zverejnili údajné Brownove výroky, aby vyzeral nebezpečne. Vojenský súd so sfalšovanými dôkazmi by ho osobne zničil. Zároveň by zabránil jeho úsiliu priniesť Amerike prospech, napríklad obnoviť odstraňovanie sovietskych jadrových rakiet z našich vôd. Také rozkazy by zrušili a proces by zničením jeho dôveryhodnosti zmaril každý pokus varovať Ameriku.

Už v októbri 1976, iba mesiac po našom stretnutí, generál Brown dostal mocnú ukážku schopnosti nepriateľov verejne ho ukrižovať. Ako som v tom mesiaci rozoberal v Audioletter č. 17, vytiahli šesťmesačný rozhovor s Brownom a použili ho na intenzívne verejné zahanbenie a kritiku. Niekoľko údajných výrokov z rozhovoru zverejnili a kontrolované hlavné médiá ich zveličili natoľko, že bol nútený ospravedlniť sa v celoštátnej televízii. Viete si to predstaviť? To všetko pre niekoľko pomerne bezvýznamných komentárov, ktoré, ak ich vôbec vyslovil, pred šiestimi mesiacmi nepritiahli žiadnu pozornosť. Epizóda mala jediný účel: dokázať Brownovi, že pri vznesení sfalšovaného obvinenia z vlastizrady by nemal žiadnu šancu brániť sa ani poslúžiť Amerike. Jedinou možnosťou by teraz bolo, aby sám verejne požadoval vojenský súd. Ani to by však neuspelo bez predchádzajúcej mohutnej verejnej podpory, ktorá mu bola dosiaľ

odopretá na večnú hanbu celého národa. Ak Brownovi vznikne akákoľvek fyzická ujma, zodpovednosť bude priamo na pleciach Davida, Nelsona, Laurancea a Johna D. Rockefellera III. Medzitým je tajným zajatcom, ktorý iba prítomnosťou na scéne udržiava milióny Američanov v presvedčení, že všetko je v poriadku. Keď sa vyžaduje verejné či oficiálne vystúpenie alebo vyhlásenie, zorganizuje sa a uskutoční pod pozorným dohľadom silného sprievodu, hoci to nie je vždy zjavné. Inak otvorenosť, dostupnosť a srdečnosť, ktoré Browna vždy odlišovali medzi novinármi, teraz zmizli. Je prakticky väzňom v Pentagóne, takmer bez možnosti komunikácie okrem starostlivo kontrolovaných vyjadrení a vystúpení, ktoré som spomínal. Hneď po vydaní tohto Audioletter môžete očakávať udalosti, ktoré sa môžu zdať vyvrátením mojich slov: napríklad Brown sa môže na chvíľu viac objavovať na verejnosti. Je dokonca predstaviteľné, hoci veľmi nepravdepodobné, že ho nechajú verejne poprieť nové obmedzenia v posledných mesiacoch v dôsledku povedzme nepriaznivej publicity spred pár mesiacov. Ak sa to stane, majte na pamäti, že generál Brown je teraz vojnový zajatec uväznený nepriateľmi medzi nami. Už sme videli veľa príkladov toho, čo sú americkí vojnoví zajatci nútení hovoriť na propagandistické účely.

Áno, priatelia, generál Brown sa postavil za nás všetkých, len aby ho priveľa z nás sklamalo tým, že sme nevytrvali vo vďake a ohromujúcej podpore. Existuje však jeden spôsob, ako ešte zabrániť tomu, aby jeho veľká osobná obeť za nás bola márna: každý jeden z nás ako jednotlivec musí práve teraz začať robiť všetko, čo môže, na záchranu našej milovanej krajiny. Priatelia, od reality niet dovolenky. Je na vás urobiť, čo môžete - nikto iný tu nie je. Aj keď nemôžete urobiť viac než napísať jeden či dva listy, urobte to. Nikdy neviete, ako ďaleko sa vašich niekoľko slov rozšíri. Môžu prechádzať od človeka k človeku a napokon sa dostať k niekomu, koho ani nepoznáte, s oveľa väčšími zdrojmi než máte vy, kto môže zohrať životne dôležitú úlohu pri záchrane národa. Ak však nesplníte svoju úlohu, možno nikdy nebude počuť a konať. Ak môžete ponúknuť iba päť chlebov a dve ryby, ponúknite ich; výsledky vás možno ohromia.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LETTER č. 24
28. mája 1977

Poznámka k vydaniu: Úplný slovenský preklad historického textu. Neoverené politické, vojenské, spravodajské a vedecké tvrdenia, obvinenia a predpovede sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Poznámka sa vzťahuje na celý list vrátane citácií a zoznamov údajných zbraní.

Ahojte, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 28. mája 1977 a toto je môj mesačný Audioletter č. 24. Toto vydanie uzatvára druhý rok Audioletteru. Tretí rok sa však dokončí iba vtedy, ak budeme požehnaní skutočným zázrakom, pretože v čase, keď k vám dnes hovorím, sa už spustila tragédia presahujúca ľudské chápanie. Od minulého júla a augusta 1976, keď Sovietsky zväz začal rozmiestňovať podvodné bomby a rakety v našich vlastných teritoriálnych vodách, nebola situácia taká vážna a naliehavá ako teraz. Preto dnes vynechám ďalší úvod, aby som rozobral tieto tri témy:

Téma č. 1 - OPÄT O PÁDE BABYLONU

Téma č. 2 - OSUDOVÝ NÁPIS NA STENE PRE AMERIKU

Téma č. 3 - VODA, KONEČNÁ ZBRAŇ

Téma č. 1 - Dnes žijeme vo svete, ktorý je každý deň zložitejší a mätúcejší, no napriek tomu my Američania radi chválime sami seba za veľké ľudské divy našej doby. Keď nás znepokojujú zjavné nebezpečenstvá pre ďalšiu existenciu národa, vždy nám pripomenú, že my, veľké Spojené štáty, sme od založenia republiky už prežili celé dve storočia. Sotva prejde deň bez uistenia našich vládcov, zvolených i ostatných, že sme najmocnejší národ na zemi. Deň čo deň nám hovoria, že naša technológia je taká úžasná, že nás nijaký iný národ, najmä chudobný a zaostalý Sovietsky zväz, nemôže v ničom dôležitom prekonať. Inými slovami, sme technologicky nedobytní. A aby sme sa predčasne neznepokojovali vplyvom nedávnych radikálnych zmien počasia, niektoré správy nám nedávno predložili neuveriteľné lži, že máme v skladoch dvojročný prebytok obilia. V tom všetkom sa dnešné Spojené štáty správajú ako nespočetné civilizácie pred nami - tesne pred zánikom. V niektorých ohľadoch sa najviac podobáme starovekému Babylonu pred jeho náhlym pádom. Počiatky Spojených štátov na rozdiel od Babylonu mali silný morálny a duchovný obsah. Systém vlády stanovený v Ústave Spojených štátov, ktorý oslobodil ľudí spôsobom bez obdobného príkladu v dejinách, vytvorili muži rozumejúci miestu človeka v Božom stvorení. Toto dedičstvo dodnes žije v srdciach mnohých Američanov, no rýchlo ho dusí otroctvo pod vládcami vnucujúcimi našej milovanej krajine vzor starovekého Babylonu. Babylonský vzor je úplne zlý a tí, ktorí sa rozhodnú skloniť pred takou satanskou vládou, sa tým stávajú jej súčasťou. Počiatky starovekého Babylonu sa strácajú v hmlách času, možno pred 5 000 rokmi; vrchol však dosiahol okolo roku 600 pred Kristom, keď bol nesporne najmocnejšou ríšou, akú svet dovtedy poznal. Mesto Babylon bolo Rímom svojej doby, najdôležitejším obchodným centrom, najmocnejšou vojenskou silou, najväčším kultúrnym vplyvom a dokonca turistickým centrom pre pozoruhodné visuté záhrady a ďalšie ľudské divy. Obrovské mesto obklopovali hradby také vysoké a hrubé, že boli nedobytné pre vtedajšiu vojenskú techniku. Vnútri boli dvojročné zásoby potravín, takže obliehanie nebolo lákavé. Ani voda nechýbala, pretože mestom pretekal mohutný Eufrat. Áno, Babylon bol mocný, bohatý a materiálne taký bezpečný, že prípadných protivníkov sotva brali vážne. Ani keď bolo jasné, že stále mocnejšia spoločná ríša Médov a Peržanov má na Babylon zálusk, nevznikla skutočná obava. Pri všetkej ochrane pred inváziou a bezkonkurenčnom blahobyte bol postoj Babylončanov jednoduchý: „Tu sa to nemôže stať.“ Keď teda médsko-perzská armáda Kýra a Dária obľahla Babylon, jedinou odpoveďou jeho vládcu bolo hýrenie, hodovanie, opilstvo a vysmievanie sa každej skutočnej moci väčšej než on. Vtedy, ako sa nám hovorí, hostinu prerušilo zjavenie ruky vo vzduchu, ktorá na stenu napísala, že vláda Babylonu sa skončila, jeho vládca bol odvážený na váhach a nájdený nedostatočným a kráľovstvo bude rozdelené a odovzdané Médom a Peržanom. Nápis na stene hovoril, že sa stane nemožné: nedobytný Babylon padne. Ako je to možné? Nikto v Babylone nemal skúsenosť s inváziou a nedokázal si ju predstaviť. Za niekoľko krátkych hodín, ešte pred koncom opitej hostiny, sa však nemožné stalo. Najprv začala prudko klesať hladina mohutného Eufratu pretekajúceho stredom mesta. Zmenil sa na potôčik a čoskoro prestal tiecť úplne. Peržan Kýros mimo dohľadu Babylonu odklonil Eufrat z bežného koryta. Veľké nedobytné hradby tak zostali s obrovskými otvormi - vyschnutým riečnym korytom - a médsko-perzská armáda nimi vpochodovala a dobyla Babylon bez odporu. Dnes Spojené štáty oblieha Sovietsky zväz so spoluprácou zradcov

zvnútra. Ohrozuje nás spoločná rockefellerovsko-sovietska ríša, tak ako Babylon obliehala spoločná médsko-perzská. A dnes ako vtedy nám hovoria, že sa niet čoho obávať: „Tu sa to jednoducho nemôže stať.“ Priatelia, tak ako v starovekom Babylone, aj pre Ameriku je už nápis na stene. Amerika, ktorú dnes poznáme, je zvrátením pôvodného vzoru našej milovanej krajiny a blíži sa ku koncu. Rovnako ako v Babylone je VODA našou Achillovou pätou a prostriedkom, ktorým nás majú prinútiť vzdať sa bez boja.

Téma č. 2 - Nedávno veľvyslanec Carterovej administratívy pri OSN Andy Young pozoruhodne vyhlásil: „Komunizmus pre mňa nikdy nebol hrozbou.“ Má aj zvyk chváliť Kubu za takzvaný „stabilizujúci vplyv“ kubánskych jednotiek v Afrike a opakovane prejavuje veľmi priateľský postoj k svetovému komunizmu. Mnohí Američania sa pýtajú, prečo mu Jimmy Carter dovolí ďalej takto hovoriť bez obmedzenia. Carter teraz odpovedal v dôležitom zahraničnopolitickom prejave na Univerzite Notre Dame 22. mája 1977. Tento prejav je rovnako významný ako slávny prejav Sira Winstona Churchilla o železnej opone pred generáciou vo Fultone v Missouri. Pomocníci Bieleho domu uviedli, že Carterov prejav mal konkrétne „poslať isté odkazy zahraničným vládam“ - a poslal. Zahraničná tlač je plná titulkov o veľkom obrate americkej zahraničnej politiky. Doma však mnohí Američania nepochopili, čo sa stalo. Základná téma prejavu je rozvinutou ozvenou Youngovho výroku: „Už sa nebojíme komunizmu.“ Je to preto, že komunizmus vädne a umiera? Stačí sa pozrieť na mapu, ako rýchlo požiera svet. Jimmy Carter nám aj svetu hovorí: „Dokážeme vychádzať s komunizmom.“ Na dôkaz sa zatvára jedna z najdôležitejších a najúčinnejších amerických spravodajských operácií sledujúcich pohyby sovietskej flotily a ďalšie záležitosti. Táto jednotka, známa ako Task Force 157 a riadená americkým námorníctvom, má rozpočet výrazne pod jednou desatinou jedného percenta rozpočtu CIA. Napriek tomu ju rušia, údajne z rozpočtových dôvodov. Medzitým sú znamenia prichádzajúcej vojny všade okolo nás. Nebezpečenstvá sú také veľké, že rastúci počet vojakov verejne hovorí, aby Ameriku varoval pred katastrofou. Keďže podliehajú vojenskému právu a civilným nadriadeným, ktorí nechcú, aby hovorili, nie je také vystúpenie maličkosťou. Zvážte preto výrok generálmajora Johna K. Singlauba z rozhovoru 19. mája 1977. Singlaub, tretí najvyšší americký armádny generál v Kórei, povedal: „Ak stiahneme pozemné sily podľa navrhovaného harmonogramu, povedie to k vojne.“ Prečo vystúpil? Odpovedal: „Po amerických neúspechoch v Kórei a Vietname sa pýtali: ‚Vyjadrili sa informovaní vojaci dostatočne hlasno a jasne, aby im rozhodujúci činitelia rozumeli?‘ Chceme sa uistiť.“ Vyjadroval iba zhodný názor prakticky každého znalého vojaka na kórejskú situáciu. Ten istý článok Washington Post napríklad citoval ďalšieho dôstojníka veliteľstva v Kórei o Carterovom pláne: „Nepoznám nikoho, koho by to neohromilo. Stiahnutie nemá vojenskú ani strategickú logiku.“ Plán odchodu z Južnej Kórey je teda čisto politický, v súlade s novou politikou, ktorá sa už nebojí komunizmu. Singlaubove slová mali taký účinok preto, že varovania niesli jeho meno. Slová anonymného dôstojníka, ktoré som práve citoval, sú rovnako prekvapivé, ale ľudia si ich raz prečítajú, zamračia sa a zabudnú. O Singlaubových varovaniach vie každý, pretože úmyselne či nie umožnil uviesť svoje meno ako zdroj. Za odvahu varovať nás ho Jimmy Carter okamžite zbavil kórejského velenia. Situácia v Kórei ukazuje smer udalostí, ale iné udalosti majú nastať dlho pred odchodom našich jednotiek. Skutočná hrozba už nie je v Kórei či Európe, ale priamo na našom vlastnom dvore.

Ďalší vojak aktívne varujúci Ameriku je generálmajor George Keegan, ktorý začiatkom roka odišiel do dôchodku ako šéf spravodajstva letectva. Je jedným z najlepších spravodajských analytikov Západu a jeho príbeh by mal neustále tvoriť hlavné titulky po

celom národe. Hovorí v rozhlasových a televíznych diskusiách, prednáša a poskytuje rozhovory - používa každý dostupný kanál na prebudenie Ameriky, kým nebude neskoro. Jeden z jeho najúplnejších a najdôležitejších prejavov zaznel 11. marca 1977 na tlačovej konferencii Americkej bezpečnostnej rady vo Washingtone, D. C. Každému Američanovi odporúčam získať kópiu tohto prejavu, aby sa dozvedel viac. O informácie napíšte na American Security Council, Boston, Virginia 22713. Prejav vyšiel ako Washington Report Americkej bezpečnostnej rady z apríla 1977.

Syndikovaní komentátori nám často hovoria, že CIA je našou prvou obrannou líniou. Generál Keegan však povedal: „Konečnou funkciou spravodajstva národa je poskytovať starostlivo posúdené úsudky a predpovede o hrozbe. Keď sa obzriem na skúsenosti s najvyšším odhadovým orgánom tohto národa, mám dojem, že som účinkoval v románe Charlesa Dickensa. Pocit predstierania a nereálnosti treba zažiť, aby sa mu dalo veriť.“ Ďalej hovorí: „Spravodajskí odhadcovia silno ovládaní CIA a ministerstvom zahraničných vecí sa mýlili v sovietskych zámeroch pri presadzovaní uvoľnenia napätia. Ich odhady rizík a výhod takzvanej výmeny technológií so Sovietskym zväzom pre Spojené štáty a slobodný svet boli šokujúco nedostatočné.“ Dodáva: „Ak v tejto krajine existoval Watergate - a existoval, no bol ignorovaný - bol ním monumentálne nekompetentný proces úsudkov tejto vlády o povahe, charaktere a raste sovietskej hrozby rok za rokom.“ Keegan jasne ukazuje, že nedostatky odhadov nespočívajú v neschopnosti zhromažďovať alebo technicky analyzovať informácie. Problém je v tom, čo sa s informáciami robí. Proces odhadovania na najvyšších úrovniach dnešnej Ameriky nie je objektívny; manipuluje sa podľa politických cieľov. Citujem Keegana: „Proces amerických spravodajských odhadov nemožno pochopiť bez uvedomenia, že národné spravodajské odhady musia plniť tri funkcie. Po prvé, musia podporovať prezidentove rozhodnutia pre historický záznam aj pre vyhnutie sa impeachmentu. Po druhé, musia doložiť alebo pomáhať ospravedlniť rozhodnutia Úradu pre riadenie a rozpočet Bieleho domu. Napokon, nech slúžia akémukoľvek ďalšiemu účelu, musia racionalizovať zahraničnobezpečnostné iniciatívy ministra zahraničných vecí.“ Pokračuje: „Uvedomujem si, že ide o mimoriadne závažné obvinenia, ale dnes vám predkladám, že fungovanie americkej spravodajskej komunity nemožno pochopiť bez ochoty otvoriť myseľ vplyvu týchto troch činiteľov.“ Situáciu živo ilustruje spor o sovietsky bombardér Backfire. Ako vám hovorím už mnoho mesiacov, nadzvukový Backfire je medzikontinentálny strategický bombardér schopný zasiahnuť Spojené štáty jadrovými zbraňami. Keegan hovorí: „Ústrednou otázkou po celý čas bolo, či bombardér predstavuje hrozbu pre Spojené štáty. Sovieti tvrdili, že nie, a CIA a ministerstvo zahraničných vecí pomerne dôsledne prijímali sovietsky pohľad.“ Keegan získal analýzy schopností Backfire od „najkompetentnejších analytikov slobodného sveta“. Dostupné informácie poskytol trom americkým leteckým spoločnostiam so skúsenosťami v strategických bombardéroch a navyše britskému Kráľovskému letectvu a Kráľovskému leteckému výskumnému ústavu. Výsledok: „Každá z týchto organizácií nezávisle súhlasila, že Backfire má medzikontinentálnu schopnosť. Moje slovo však nestačilo, ani slovo amerických a britských konštruktérov a výrobcov ťažkých bombardérov. CIA a ministerstvo sa rozhodli veriť Sovietom.“ Keegan to nemôže vyjadriť takto, priatelia, ale jeho opis ukazuje to, čo vám mesiace hovorím: Rockefellerov kartel viac verí Sovietskemu zväzu než našim Spojeným štátom. Napokon váha analýz čoraz jasnejšie ukazovala, že Backfire je naozaj medzikontinentálny. „CIA a ministerstvo však teraz usúdili, že Sovietsky zväz nemá v úmysle používať Backfire ako medzikontinentálny bombardér,“ hoci druhý model dostal ešte väčší dolet. Dejiny sporu sú až sem veľmi hanebné a Američania ich vo všeobecnosti stále nepoznajú. Vypočujte si však poslednú kapitolu

Keeganovými slovami: „Zdanlivo neodradená najrozsiahlejšou analýzou zahraničného bombardéra, aká sa kedy v Spojených štátoch uskutočnila, CIA v poslednom supertajnom nekoordinovanom úsilí počas 18 mesiacov podnikla analýzu určenú dokázať, že Backfire nemôže dosiahnuť Spojené štáty. V tomto úsilí poskytovali drobné útržky kontrolovaných informácií spoločnosti McDonnell-Douglas Aircraft, konštruktérovi a výrobcovi stíhačiek. Predstavuje to jeden z najrafinovanejších výmyslov, aké som pozoroval. Podozrievam, že bol určený na záchranu dohody SALT. Keď CIA všetkých prekvapila novou analýzou, boli potrebné mesiace namáhavej rozsiahlej analýzy na dokázanie, že čísla boli zmanipulované. Konštrukcii Backfire priradili umelo vysoké preťaženie G, nadmerný odpor motorov a ďalšie činitele určené na zníženie doletu.“ Takto sa, priatelia, naša takzvaná prvá obranná línia CIA stará o národnú bezpečnosť za viac než dvadsať miliárd dolárov ročne.

Inde v prejave Keegan vysvetľuje aj nebezpečný spôsob postupného nadmerného centralizovania, oddeľovania do uzavretých oblastí a preberania vojenského spravodajstva civilistami, „ktorí málo rozumejú hrôzam vojny - a ešte menej vojenskej doktríne, stratégii a zbraniam“. Výsledkom týchto trendov je práve spravodajská medzera, ktorú som preberal s generálom Georgeom S. Brownom, predsedom Zboru náčelníkov štábov, pri našom stretnutí minulý september 1976. Keegan sa roky márne snažil dosiahnuť sériu spätných auditov záznamov predpovedí a odhadov americkej spravodajskej komunity. Audit by vykonali kvalifikovaní, ale nezainteresovaní externí odborníci bez väzieb na komunitu, aby boli nestranní. Opäť citujem: „Také audity by dôsledne zaznamenali, kde sme sa mýlili, kde sme mali pravdu, kde sme podcenili alebo prehnali. Každý taký návrh sa však stretol s pohŕdaním a s najhlasnejším slovným a emocionálnym odporom.“ Rovnako mohol žiadať poctivý audit Fort Knoxu.

Keeganov prejav obsahuje oveľa viac, než tu stihneme rozobrať, a všetko je dôležité. Odhaľuje mnoho vecí o vojenských schopnostiach Sovietskeho zväzu a Spojených štátov, ktoré cez bežné správy nebudete počuť. Všetky sa však zbiehajú do dvoch hlavných záverov podložených množstvom faktov. Jeden znie, že sovietske vojenské schopnosti výrazne presahujú to, čomu nás vedú veriť, množstvom aj kvalitou. Druhý, že Sovietsky zväz je pevne presvedčený, že národ môže bojovať jadrovú vojnu a potom pokračovať ako fungujúca spoločnosť. Na základe tohto záveru zo sovietskej štúdie po druhej svetovej vojne sa už viac než dvadsať rokov vojensky pripravuje jadrovú vojnu viesť a vyhrať. Americký prístup je naopak iba takú vojnu odstrašiť, hoci Keegan hovorí: „Neviem o jedinom definitívnom americkom úsilí presne a veľmi podrobne zistiť, čo by bolo na odstrašenie potrebné.“

Keegan vysvetľuje ďalší veľmi dôležitý princíp súvisiaci s oficiálnymi úsudkami o strategickej rovnováhe a verejnými vyhláseniami Pentagónu: nepísané pravidlo používania takzvaného „dohodnutého národného spravodajského hodnotenia“. Hovorí: „Dohodnuté národné spravodajské hodnotenie vzniká vo výbore, obsahuje málo sporného okrem poznámky pod čiarou či nesúhlasného stanoviska a zriedka zmysluplne odkazuje na dynamiku strategickej súťaže v nových zbraniach, silách a schopnostiach, ktoré Sovietsky zväz vyvíja.“ Preto nech ide o hrozivý časticový lúč, pred ktorým varuje Keegan, alebo podvodné rakety, pred ktorými ja varujem už takmer rok, dnešné popierania Pentagónu nemožno bez spochybnenia prijať za bernú mincu. Kto ich prijíma, hrá priamo do rúk najsmrteľnejších nepriateľov národa.

Medzitým prípravy na začiatok PRVEJ JADROVEJ VOJNY naberajú silu. Pred dvoma mesiacmi Nelson Rockefeller navštívil Izrael, aby pomohol urýchliť prípravy blízkovýchodnej vojny. Do polovice apríla izraelské jednotky začali na Sinaji rozsiahle manévre s ostrou muníciou, povolali záložníkov a čoskoro sa začali aj egyptské manévre na západnom Sinaji. Tieto manévre, hlavná správa v Európe a Británii, sa v Spojených štátoch nespomínali okrem pádu obrovského vrtuľníka na Sinaji, pri ktorom zahynulo 56 izraelských vojakov. Pred niekoľkými dňami sa potom v nedávnych izraelských voľbách dostali k moci extrémisti. Blízky východ je teraz sudom pušného prachu a Carterova administratíva sa rýchlo odpútava od Izraela a dištancuje sa od neho. Keď teda nastane jadrový úder zo Sinaja na arabské vrty, svet ani väčšina Američanov ho nerozpoznajú taký, aký naozaj je. Možno mal Keegan pravdu aj v ďalšom výroku: „V Amerike sme dosiahli bod, keď sme podľa mňa kultúrne takmer neschopní prijať varovanie.“ Ak je to tak, priatelia, práve my, Spojené štáty americké, budeme ako Babylon odvážení na váhach a nájdení nedostatočnými.

Téma č. 3 - Keď pred takmer rokom jedného dňa vyšlo slnko nad juhovýchodným Idahom, vyzeralo to ako začiatok ďalšieho krásneho neskorojarného dňa. Bola sobota a dvaja rybári sa tešili na oddych v tieni novej priehrady Teton. Priehrada vysoká viac než 300 stôp bola s výnimkou drobných dokončovacích prác hotová od jesene a počas zimy sa postupne napĺňala. Pre topenie horského snehu bola teraz takmer plná. Nižšie po prúde desaťtisíce ľudí vykonávali bežné činnosti. Niektorí robili víkendové práce doma, iní pracovali v podnikoch či na farmách. Pre stavebnú skupinu, ktorá prišla na Teton ráno 5. júna 1976, to však bol iný príbeh. Asi o 7.30 zistili výrazný priesak nie cez priehradu, ale cez časť hory na jednej strane, kde bola ukotvená. Okamžite to ohlásili príslušným orgánom, ktoré nariadili ihneď začať znižovať hladinu za priehradou. Náhly priesak bol záhadou, pretože kontrola okolo deviatej predchádzajúceho večera nezistila nič zlé. Na riešenie záhady však nebol čas: čoskoro vznikol druhý priesak, opäť zdanlivo cez kotviaci svah, nie samotnú priehradu. Situácia sa začala znepokojivo rýchlo zhoršovať. Čoskoro si voda prerazila cestu aj cez zemnú priehradu a vytekal rastúci prúd. Dva buldozéry sa ponáhľali na miesto zastaviť tok navŕšením zeminy, ale priesak rástol tak rýchlo, že stroje sa stratili a ich obsluha len v poslednej chvíli vyskočila a unikla do bezpečia. Ako splnená nočná mora sa priehrada Teton rozpadla, zrútila a vypustila tony vody do údolia. Deň sa náhle skončil tragédiou pre dvoch rybárov aj ďalších ľudí, ktorí zahynuli. Dva dni sa povodňové vody šírili a napokon pokryli 300 štvorcových míľ vrátane viacerých miest a 50 000 akrov poľnohospodárskej pôdy. Jedným z hlavných cieľov priehrady Teton, ako mnohých iných, bola ochrana pred povodňami. Teraz umelá povodeň z jej zrútenia okrem strát životov spôsobila škody odhadované na 350 až 500 miliónov dolárov. Prasknutie Teton poskytlo Amerike v malom rozsahu ukážku toho, čo Sovietsky zväz plánuje pre celú krajinu.

Minulý mesiac som v Audioletter č. 23 informoval o konkrétnych spravodajských údajoch, že v 21 veľkých jazerách a priehradách desiatich západných štátov sú sovietske vodíkové bomby. Bola to však iba začiatok, priatelia. Od nahrania č. 23 som pod lavínou priebežných správ o sovietskom rozmiestňovaní jadrových zbraní vo vnútrozemských jazerách a nádržiach. Teraz môžem odhaliť, že program sa začal relatívne pomaly a opatrne už pred 18 mesiacmi. Napríklad pri priehrade The Dalles na Columbii východne od Portlandu v Oregone bola sovietska jadrová nálož uložená pred viac než rokom a stále tam je. Katastrofa Teton vyzerala ako obrovská nehoda, ale všetkých upozornila, že priehrady sa za istých podmienok môžu zrútiť s ničivými následkami. Medzitým sa hranica

Idaha s Kanadou stala dôležitým vstupom sovietskych agentov privážajúcich jadrové bomby. V pondelok 16. mája som dostal upozornenie, že agenti práve prepravujú jadrové zbrane nákladnými autami cez viaceré priechody kanadskej hranice do severných Spojených štátov. Najviac sa to sústreďovalo pri idahských vstupoch Porthill a Eastport. Nasledujúce dni som často komunikoval so spravodajskými kontaktmi v Kanade, ktoré podnikali veľmi konkrétne kroky nájsť a zastaviť týchto votrelcov. Tu v Spojených štátoch sa však naša pozornosť obracia k hranici s Mexikom umelo vytvoreným rozptýlením nelegálnymi prisťahovalcami. Zároveň podstupujeme rozsiahlu sovietsku inváziu cez kanadskú hranicu a Spojené štáty proti nej nerobia nič. Do konca prvého dňa, 16. mája, sa vedelo najmenej o 16 sovietskych vozidlách s jadrovými zbraňami, ktoré prešli z Kanady do Idaha a Montany. Ďalších sedem bolo na kanadskej ceste 3 z Vancouveru v Britskej Kolumbii smerom na Porthill a Eastport. Pôvodné miesto vo vancouverskej oblasti už bolo zúžené na čln v Horseshoe Bay. Kanaďania situáciu na svojej strane riešili zastavovaním a kontrolou kamiónov v príslušnej oblasti a do rána 18. mája všetkých sedem vozidiel riadených sovietskymi agentmi zastavili a zhromaždili tesne pred hranicou. Potom však čakali na ďalšie pokyny z Ottawy a zatiaľ neviem o nasledujúcich krokoch. Jedinou verejnou zmienkou bola krátka správa vo vancouverských novinách 19. mája, že na ceste 3 zastavujú a prehľadávajú kamióny, bez uvedenia dôvodu. Moji kanadskí priatelia, teraz to viete! V Spojených štátoch však bol príbeh iný a smutný.

Federálna vláda nerobí vôbec nič a dokazuje pokračujúce tajné spolčenie Rockefellerovej a sovietskej ríše. Na úrovni štátov by človek dúfal v trochu lepšiu šancu na zásah, ale zatiaľ nie. Občania, ktorí sa pokúšali upozorniť guvernérov a ďalších vysokých štátnych činiteľov na moje varovania, dostávali v zásade dve reakcie. Jedna: „To patrí federálnej vláde, postúpime to jej“ - a tam to, samozrejme, končí. Druhá: „Prirodzene, aj keby sme pri priehrade našli bombu, nezverejnili by sme to; nechceme predsa rozrušiť ľudí.“ Je to však ako strážca pri nálete, ktorý odmietne zapnúť sirénu, lebo by mohol ľudí vystrašiť. Na miestnej úrovni by človek ešte dúfal v konanie, ale nie. V období okolo 16. mája som všetkými spôsobmi skúšal prinútiť miestnu a štátnu políciu severného Idaha jednoducho preveriť veľmi konkrétne správy, márne. Vedelo sa o viacerých sovietskych kamiónoch smerujúcich na juh severným Idahom k Sandpointu a poznal som približné polohy, kde ich malo byť možné zastaviť na ceste. Keď som správy priamo aj cez odvážneho miestneho občana odovzdal štátnej a miestnej polícii, nedalo sa ju presvedčiť konať. Jeden seržant mi povedal: „Pýtame sa, prečo do toho nevstúpila federálna vláda.“ Pretože nekonala ani po upozornení, predpokladali, že na tom nič nebude, a tak to ani nepreveria. Toto je, priatelia, časť nápisu na stene pre Ameriku.

Takmer všetkých Američanov oklamali, aby prijali predstavu, že sa ráta či dokáže niečo urobiť iba federálna vláda, hoci je to úplne cudzie pôvodnej republike. Stačí jej nekonať alebo mlčať o veci, napríklad sovietskych raketách v našich vodách, a ľudia pohodlne usúdia, že nijaké rakety nie sú. Ako hovorí Keegan, stávame sa neschopnými prijať varovanie; ak sa nepreberieme, strašne utrpíme. Že sa niečo pripravuje v oblasti vodných zásob, sme mali spoznať pred štyrmi rokmi, keď Nelson Rockefeller založil „Národnú komisiu pre kvalitu vody“ súčasne so známejšou „Komisiou pre rozhodujúce voľby Američanov“. Tak ako druhá komisia bola vo všetkom okrem názvu začlenená do federálnej vlády, stalo sa to aj s vodnou komisiou. Aj keby bolo jasné, že voda sa stane politickým nástrojom, pochybujem, že si niekto v najhoršej nočnej more predstavil skutočný plán. Federálne a štátne rady pre kvalitu vody za posledné roky vybudovali úplný aktuálny obraz vodných zdrojov a potrieb národa - a všetky údaje odovzdali

Sovietskemu zväzu! Sovieti tak presne vedia, kde a ako udrieť cez našu Achillovu pätu vody, rovnako ako Médi a Peržania vypočítali útok na Babylon cez jeho vodný zdroj.

V spojenectve oboch ríš chcú Rockefellerovci stále vládnuť americkému kontinentu úplnou diktatúrou a Sovieti chcú z Ameriky úplný satelit, národ otrokov. Rockefellerovci si však dávno uvedomili, že krajinu nemožno dostať pod požadovanú úplnú kontrolu bez drvivých katastrof, ktoré nás do tej formy vtlačia. Sovieti zase chápu, že na získanie žiadaného úžitku nestačí len dobyť nás vojnou. Musí potom zostať jadro prebehlíckych manažérov, kolaborantov, ktorí Ameriku budú pre nich riadiť. Rockefellerovci čoskoro očakávajú žiadané „vyhlásenie národného výnimočného stavu“ v reakcii na udalosti, ktoré Sovieti môžu spustiť. Veria, že vyhlásenie ich diktatúru takmer dokončí. Sovietsky zväz má teraz najmenej 158 podvodných rakiet v našich pobrežných teritoriálnych vodách. Veľké jazerá navyše teraz ježia menšími sovietskymi podvodnými raketami s jedinou hlavicou, podľa posledných informácií celkovo 53. Šokuje, že Sovieti mohli preniknúť do Veľkých jazier a umiestniť tam rakety. Ešte šokujúcejšie je, že ich agenti sa bez prekážok rozchádzajú po Spojených štátoch a rozsievajú jadrovú katastrofu. Väčšina ľudí si ťažko predstavuje, ako je to možné, ale z vlastných zdrojov viem, že sa im pomáha zvnútra. Jeden z kľúčových krokov Carterovej administratívy nedávno verejne potvrdil bývalý kongresman John Rarick z Louisiany. Vydáva veľmi poučný mesačník „Máte právo vedieť“; napísať môžete na Drawer E, Saint Francisville, Louisiana 70775. Citujem vydanie z marca 1977: „Sovieti nezákonne prepravujú americký náklad vo vnútropobrežnej doprave proti ustanoveniam Jonesovho zákona. Ruské lode vidno na rieke nakladať z člnov aj vykladať na dva člny, akoby tvorili integrálnu súčasť americkej námornej služby. Člny naložené Sovietmi sledovali proti prúdu cez vnútrozemské vodné cesty a malé kanály, až ich náklad dosiahol aj chicagský trh.“ Rarick ďalej uvádza, že Sovieti to môžu robiť, pretože minister financií Blumenthal udelil sovietskym plavidlám výnimku z Jonesovho zákona. Taká štedrá pomoc zvnútra úplne otvorila Spojené štáty útočným sovietskym činom. Rozmiestňovanie jadrových zariadení v riekach, jazerách a nádržiach preto rastie obrovským tempom. Najprv pribudli bomby v niektorých veľkých priehradných jazerách menovaných minulý mesiac. Napríklad Hooverova priehrada mala pri nahrávaní č. 23 jednu bombu, teraz má tri: jednu pri každom konci priehrady a tretiu vyššie proti prúdu. Ďalším príkladom je nádrž Oroville v Kalifornii, minulý mesiac jedna bomba, teraz štyri. Vážnejší než toto viacnásobné zaistenie zničenia niekoľkých priehrad je však obrovský počet cieľov po celej Amerike, kde už sú a pribúdajú sovietske bomby. Cieľom sú všetky významnejšie mestské vodné nádrže. Mnohé už bomby obsahujú, ďalšie ich majú dostať od kamiónov so sovietskymi agentmi rozchádzajúcich sa po Amerike. Cieľom sú aj všetky druhy protipovodňových, zavlažovacích a hydroelektrických priehrad a veľké rieky na strategických miestach.

Na ukázanie rozsahu sovietskeho plánu uvediem súčasný stav jediného významného cieľa - Texasu. Podľa posledných správ tam už bolo uložených viac než sto bômb. Zatiaľ mám čiastočný zoznam 33 dotknutých jazier: Toledo Bend Reservoir, Sam Rayburn Reservoir, Steinhillyers Reservoir, Lake Vernon, dve jazerá severovýchodne od Houstonu zásobujúce mesto, Conroe Lake, Somerville Reservoir, Lake Waco, Lake Whitney, Malakoff Lake, Frankston Lake, Lake Livingston, Millwood Reservoir, Lake Texarkana, Lake O' the Pines, Cedar Lake, Lake Tawakoni, štyri vodné nádrže pre Dallas a Fort Worth, Lake Texoma, Arbuckle Reservoir, Lake Bridgeport, Hubbard Creek Reservoir, Lake Kemp, Lake Arrowhead, O'Folla Reservoir, San Angelo Reservoir, Twin Buttes Reservoir, Lake Thomas a White River Reservoir.

Vie sa už aj o viacerých riekach po krajine: Mississippi, Missouri, Illinois, Ohio, Columbia, Potomac a Susquehanna. Len v Mississippi je už 31 bômb pri priehradách, plavebných komorách a ďalších strategických bodoch. Najsevernejšia leží asi päť míľ po prúde od Little Falls v Minnesote. Odtiaľ boli uložené až po New Orleans v Louisiane, kde sú v rieke dve. Ďalšie dve sú pri New Orleans na východnom konci jazera Pontchartrain.

Priatelia, Sovietsky zväz sa snaží dostať do postavenia, v ktorom Ameriku náhle a rozhodujúco pripraví o vodné zdroje. Kým nás rozptyľujú spory o nosičoch zbraní, bombardéroch a raketách, Sovieti usilujú o spoľahlivosť zbraní už priamo pri cieľoch. Keď príde vojna, plánujú len stlačiť tlačidlo, odpáliť jadrové zbrane po celej Amerike, zničiť krajinu povodňami a nákazami, ktoré prinášajú, a pritom mať všetky rakety a bombardéry stále v zálohe. Pred vojnou však rockefellerovsko-sovietske spojenectvo plánuje položiť základy vyhlásenia národného výnimočného stavu.

Jednou dostupnou možnosťou zostáva blízkovýchodná vojna prerušujúca arabské dodávky ropy OPEC. Teraz je však na mieste hrozná nová schopnosť ako alternatíva vytvorenia národnej núdze a existujú zlovestné náznaky jej veľmi skorého použitia. Hlboko vo vodách okolo Filipín je teraz sedem sovietskych bômb štiepenie-fúzia-štiepenie. Taká bomba je v zásade vodíkovou bombou s obalom uránu 238. Pri odpálení jadrová reakcia premieňa veľa obalu na plutónium 239, ktoré tiež vybuchne. Sovietsky zväz je jediným národom, ktorý takú bombu odpálil, pred šestnástimi rokmi 30. októbra 1961. Vytvoril tým stále platný škaredý rekord najväčšej jadrovej zbrane odpálenej v atmosfére. Účinnosť bola niečo nad 50 megaton, teda 50 miliónov ton TNT, 2 500-krát viac než atómová bomba na Hirošimu. Teoreticky účinnosť nemá hranicu, ale šestnásť rokov sa na Západe považovala za nepoužiteľnú pre také obrovské množstvo spadu, že by ohrozila používajúcu krajinu. Sovieti však našli spôsob použitia: hlboko pod oceánom na geofyzikálnu vojnu, kde sú rádioaktívne produkty pomerne uzavreté a vytvárajú málo spadu. Filipíny ležia ako klenák v dlhom oblúku podmorských priekop a zlomov tvoriacich najzemetrasnejšie oblasti zeme. Pás geologickej nestability sa začína severne od Nového Zélandu, vedie severozápadne k Filipínam, potom severovýchodne okolo Japonska ku Kamčatke, na východ pozdĺž Aleút na Aljašku a na juh pozdĺž západného pobrežia Spojených štátov, Mexika, Strednej Ameriky až po Čile. Tento dlhý nepravidelný pás okolo Tichého oceánu sa často nazýva „Ohnivý kruh“. Sedem sovietskych bômb vo filipínskych vodách má vyvolať veľké zemetrasenia, ktoré sa pre osobitné zbiehanie zlomov a priekop majú reťazovou reakciou šíriť okolo celého tichomorského okraja a zničiť pritom Washington, Oregon a Kaliforniu. Bomby sú v takzvanom gigatonovom rozsahu, každá sa rovná miliarde ton TNT, 50 000-krát viac než hirošimská bomba, a teda dosť na vyvolanie mohutných zemetrasení. Sovieti veria, že takú vojnu môžu bezpečne použiť bez ohľadu na zmluvy, pretože väčšina Sovietskeho zväzu nemá históriu zemetrasení. Teraz odhalím navigačné súradnice sovietskych gigatonových bômb pri Filipínach:

Č. 1: 17-23-23 severnej šírky, 117-7-23 východnej dĺžky.

Č. 2: 14-48-48 severnej šírky, 119-2-18 východnej dĺžky.

Č. 3: 14-0-40 severnej šírky, 118-23-53 východnej dĺžky.

Č. 4: 13-0-0 severnej šírky, 117-42-8 východnej dĺžky.

Č. 5: 12-0-54 severnej šírky, 126-4-55 východnej dĺžky.

Č. 6: 13-50-36 severnej šírky, 125-21-45 východnej dĺžky.

Č. 7: 19-48-3 severnej šírky, 123-51-57 východnej dĺžky.

Aby sa však zaistilo zničenie nášho západného pobrežia účinkami zdanlivo prírodnej katastrofy na Filipínach, Sovietsky zväz pri západnom pobreží umiestnil sériu siedmich bežných, ale veľkých vodíkových bômb. Možno ich odpáliť v spojení s filipínskymi v správnom okamihu na vytvorenie prílivových vĺn, ktoré sa privalia z Tichého oceánu s ničivým účinkom na pobrežie:

Č. 1 západne od Seattlu: 48-0-0 severnej šírky, 127-50-0 západnej dĺžky.

Č. 2 západne od Eugene v Oregone: 43-29-18 severnej šírky, 127-55-5 západnej dĺžky.

Č. 3 západne od San Francisca: 37-8-45 severnej šírky, 125-42-30 západnej dĺžky.

Č. 4 západne od Monterey: 36-31-0 severnej šírky, 125-26-30 západnej dĺžky.

Č. 5 tiež západne od Monterey: 36-26-30 severnej šírky, 124-56-0 západnej dĺžky.

Č. 6 západne od Los Angeles: 33-25-15 severnej šírky, 122-23-50 západnej dĺžky.

Č. 7 juhozápadne od San Diega: 31-45-35 severnej šírky, 120-36-0 západnej dĺžky.

V Audioletter č. 20 za január 1977 som sa odvolal na varovný dokument pána Tonyho Hodgesa z Havaja vydaný v decembri 1975. Hodges v ňom predložil dôkazy uskutočniteľnosti podvodných rakiet. Varoval aj pred bombami na morskom dne alebo pod ním určenými vyvolávať zemetrasenia a prílivové vlny. Žiaľ, ukazuje sa, že všetky jeho varovania boli platné.

Plány diktatúry a vojny sa teraz urýchľujú. Svet ohromí to, čo bude vyzerať ako obrovská prírodná katastrofa na Filipínach, šíriaca sa po Ohnivom kruhu a decimujúca naše západné pobrežie. Keď to nastane, Jimmy Carter dostane zámienku, ktorú preňho chce David Rockefeller, na vyhlásenie národného výnimočného stavu a faktické pozastavenie Ústavy Spojených štátov. Aktivujú sa diktátorské núdzové právomoci prezidenta vo výkonných nariadeniach 11490 a 11921 a celá byrokracia diktatúry sa spustí za podmienok určených udusiť každý nesúhlas. Zložité predpisy pre úplnú vládnu kontrolu všetkých vodných zdrojov v nariadení 11921 sa aktivujú za podmienok umožňujúcich predať ich ľuďom ako nevyhnutné pre náš najlepší záujem. Čoskoro potom, keď bude Rockefellerova diktatúra ustanovená, má prísť samotná PRVÁ JADROVÁ VOJNA. Sovietsky zväz má jediným úderom zničiť priehrady a nádrže po celej Amerike. Kolaboranti z Trilaterálnej komisie, ktorí teraz ovládajú federálnu vládu, použijú kontrolu zvyšných chabých zásob vody na úplnú nadvládu nad nami. Najsmutnejšie je, že ľudia uveria až po tom, čo sa to stane. Úplné odhalenie dáva šancu katastrofe západného pobrežia zabrániť; bez odhalenia niet žiadnej šance.

Priatelia, iba z milosti a moci nášho Pána Ježiša Krista som dostal informácie, ktoré som v poslednom čase odhalil. Je mojou slávnostnou povinnosťou odovzdať ich vám; nie sú určené iba mne. Rovnako nie sú určené iba vám, musí ich poznať každý. Týmto sa teda, priatelia, završujú dva roky mojich mesačných Audioletters. Chcem vám poďakovať za všetky povzbudivé slová, podporu a najmä modlitby. Opäť ďakujem a nech Boh žehná každému jednému z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 25
26. augusta 1977

Poznámka k prekladu: Nasleduje úplný preklad historického textu. Obvinenia, spravodajské informácie, predpovede a výklady udalostí v ňom predstavujú tvrdenia autora; ich uvedenie neznamená, že sú overenými faktmi. Dobové výzvy a kontaktné údaje sú zachované ako súčasť originálu.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 26. augusta 1977 a toto je môj AUDIO LIST® č. 25.

Od nahratia AUDIO LISTU č. 24 z 28. mája 1977 uplynuli takmer tri mesiace; a ako som vás vtedy varoval, plány na diktatúru a vojnu sa teraz urýchľujú. Vtedy, približne pred tromi mesiacmi, sa sovietsky program rozmiestňovania jadrových zbraní vo vnútrozemských jazerách a riekach Spojených štátov zmenil na rozsiahly tichý útok proti našej krajine. Sovietski agenti v dodávkach, obytných vozidlách a nákladných autách sa bez prekážok rozchádzali po celej našej krajine a premieňali náš pokojný vidiek na netušené bojisko posiate jadrovými mínami, ktoré dokážu zničiť naše vodné zdroje; a na žiadnej úrovni vlády - miestnej, štátnej ani federálnej - sa nerobilo nič, čo by to zastavilo. Miestne a štátne orgány, upozornené na sovietske aktivity v oblastiach svojej právomoci, to s absolútnou nedôverou odbíjali. V podstate hovorili: „Upokojte sa. Len dôverujte federálnej vláde, že sa o všetko postará.“

Týmto postojom sa ospravedlňovali a stále ospravedlňujú, keď sa vyhýbajú svojej povinnosti potvrdenej prísahou: aspoň dôkladne preskúmať niektoré veľmi konkrétne stopy, ktoré dostali. Pokiaľ však ide o federálnu vládu, kroky, akým bolo udelenie výnimky z Jonesovho zákona ministrom financií Blumenthalom, aby sovietske plavidlá mohli premávať po našich vnútrozemských vodných cestách, hovoria samy za seba. A rovnako ako pri škandále so zlatom vo Fort Knox pred tromi rokmi, ani teraz sa nikto vôbec nesnaží vyvrátiť moje obvinenia o sovietskej jadrovej sabotáži Ameriky - iba ich zdiskreditovať.

Myslím si, že vzhľadom na túto paralelu stojí súčasný stav škandálu so zlatom za komentár. Po troch rokoch neúnavného úsilia môjho priateľa Edwarda Durella škandál so zlatom vo Fort Knox opäť vykazuje známky, že sa dostane na verejnosť, napriek všetkým klamstvám a trikom, na ktoré sa zmôže federálna vláda ovládaná Rockefellerovcami. Medzinárodná finančná komunita má dnes väčšie obavy než kedykoľvek predtým z rozsiahlych dôkazov o podvode okolo údajnej americkej zásoby menového zlata, pretože samotná váha dôkazov už znemožňuje, aby ich ignoroval ktokoľvek okrem veľkých médií ovládaných Rockefellerovcami. Carterovu administratívu to znepokojilo natoľko, že 28. júla 1977, len minulý mesiac, minister financií Blumenthal pristúpil ku krajnému kroku: sám navštívil sklad zlatých prútov vo Fort Knox. Viete si to predstaviť? Dal sa časopisu TIME odfotografovať, ako sedí na tej istej kope znovu predvádzaných bezcenných zlatých prútov, ktoré sa vo Fort Knox ukazovali v oddelení č. 33 v septembri 1974. Potom odišiel do Louisville predniesť prejav, ktorý mal pripravený ešte pred odchodom z Washingtonu,

a hovoril, ako naňho zapôsobila úžasná zásoba zlata, ktorú práve skontroloval vo Fort Knox.

Bývalý minister financií William Simon mal dosť rozumu, aby tam osobne nešiel, dokonca ani na vrchole verejného sporu o Fort Knox pred tromi rokmi. Namiesto toho poslal úbohú pani Mary Brooksovú, nič netušiacu riaditeľku úradu mincovne, aby svetu povedala: „Všetko je tu.“ Teraz sú však v mene „utajovania“ potrebné krajné opatrenia, pretože zatiaľ čo verejnosť spí, mocná finančná komunita javí známky, že sa prebudí s revom. Ak by ste chceli veľmi úderný, úplne zdokumentovaný prehľad hory dôkazov, ktorá dnes ministerstvu financií robí také starosti, pošlite obálku obchodného formátu so svojou adresou a americkými poštovými známkami prvej triedy pre zásielku s hmotnosťou dve (2) unce (24 centov v čase tejto nahrávky) na adresu:

Mr. Edward Durell, P.O. Box 586,
Berryville, Virginia, ZIP 22611.

Iba čas ukáže, či sa škandál so zlatom vo Fort Knox napokon pravdivo odhalí širokej americkej verejnosti; ale aj keby sa to stalo dnes, už teraz je to oneskorené o vyše tri roky. Kongres Spojených štátov sa rozhodol ignorovať moje obvinenia a dôkazy, keď som o tom vypovedal v apríli 1974; a priatelia, nemáme tri roky na čakanie, kým vyjde pravda o sovietskom jadrovom zamínovaní Spojených štátov. Žijeme na požičaný čas!

Preto som po nahratí AUDIO LISTU č. 24 pred tromi mesiacmi vydávanie AUDIO LISTU prerušil, aby som sústredil všetko svoje úsilie na kampaň, ktorá by jednoznačne a pred očami všetkých dokázala prítomnosť sovietskych jadrových zbraní v našej krajine. Vedel som, že šanca je malá, pretože žiadna z občianskych skupín, s ktorými som bol v kontakte, nemala prístup k nijakému sofistikovanému vybaveniu, veľa peňazí na jeho kúpu ani veľa voľného času. Veril som však, že pokus stále stojí za to, pretože ako som varoval v AUDIO LISTE č. 24, iba úplné odhalenie sovietskej hrozby pre náš národ má nejakú šancu odvrátiť PRVÚ JADROVÚ VOJNU. Preto vám, priatelia, musím s bolesťou povedať, že moje úsilie a úsilie tých, s ktorými som pracoval po celých Spojených štátoch, zatiaľ nedosiahlo hlavný cieľ: fyzicky vyzdvihnúť sovietsku jadrovú bombu z jazera alebo rieky a bezpečne ju verejne vystaviť. Dosiahli sme čiastočný úspech pri širšom šírení poplachu, ale úplné odhalenie, ktoré je také životne dôležité pre naše prežitie ako národa, sa stále nepodarilo.

Od nahratia AUDIO LISTU č. 24 v máji som odpovedal na žiadosti znepokojených občanov z celej Ameriky, ktorí sa pýtali na polohy sovietskych jadrových zbraní vo svojom okolí. V mnohých prípadoch sa ľudia po získaní týchto informácií snažili prinútiť miestne alebo štátne orgány, aby ich preverili, zvyčajne bez čo len symbolického úspechu, hoci v dvoch či troch prípadoch sa zdá, že na miestnej úrovni existuje skutočný záujem. Iní sa obrátili na miestne noviny, tie sa však vo všeobecnosti ani neunúvali kontaktovať ma a dozvedieť sa o príbehu viac. Napokon sa občianske skupiny vo viacerých štátoch roztrúsene pokúšali vyslať potápačov s dýchacími prístrojmi, aby prehľadali dno nádrží a skutočne našli bombu. Títo občania, ktorí sa z vlastného rozhodnutia obliekli do potápačskej výstroje a venovali svoj čas aj peniaze aspoň pokusu, si zaslúžia vďaku nás všetkých. Neviem o jedinom prípade, v ktorom by pri týchto súkromných pátraniach mali k dispozícii viac než ručnú podvodnú lampu alebo v ojedinelých prípadoch bežný podvodný detektor kovov; niektorí potápači nemali ani to. A predsa sa pokúsili urobiť to, čo federálna vláda, ktorá ročne míňa vyše 80 miliárd dolárov na takzvanú obranu, odmieta urobiť.

V jednom potvrdenom prípade sa našli a vyzdvihli dve bomby - nie z nádrže či rieky, ale zo zátoky so slanou vodou v rekreačnej oblasti na východnom pobreží. Tieto dve bomby však zainteresovaní ľudia z vlastných dôvodov nezverejnili, ale odovzdali federálnej vláde. Okrem toho nemôžem potvrdiť, že by sa doteraz našli alebo vyzdvihli nejaké ďalšie bomby.

Pred dvomi mesiacmi sa v Texase naskytla príležitosť, ktorá sa môže ukázať ako naša jediná najlepšia šanca pristihnúť sovietskych agentov pri čine. Istý človek išiel po polnoci po vidieckej ceste a všimol si staršiu zelenobielu dodávku s floridskými evidenčnými značkami, odstavenú na noc pri ceste. Vyzerala ako dodávka hippies, a predsa bola zaparkovaná s presnosťou podľa predpisov, vrátane predpísaných výrazne viditeľných výstražných značiek rozložených pozdĺž okraja cesty. Niečo na nej jednoducho nesedelo; môj priateľ sa riadil tušením, našiel telefónny automat a zavolal, aby sa spýtal, či na tej ceste v tom čase náhodou nie sú naplánované sovietske dodávky. Jeden z mojich spravodajských kontaktov rýchlo preveril dostupné informácie a oznámil, že na tej ceste majú na noc parkovať dve sovietske nákladné vozidlá - jedno presne na mieste, kde môj priateľ videl zelenobielu dodávku. Navyše boli stále na ceste k svojim cieľom a stále viezli jadrové zbrane.

Môj priateľ sa potom nasledujúce štyri hodiny márne snažil dosiahnuť nejaký rozhodný zásah týkajúci sa dodávky. Zavolal priateľovi, ktorý poznal moje varovania pred bombami, vytiahol ho o 1.30 ráno z postele a spolu sa márne snažili presvedčiť príslušné orgány presadzovania práva v tej oblasti, aby s nimi išli dodávku preskúmať. Napokon sa k nej okolo 3.30 ráno vrátili autom, zastavili za ňou, osvetlili ju svojimi svetlami a urobili dve fotografie - jednu zblízka, s floridskou evidenčnou značkou. Na druhý deň zašli na miestne policajné veliteľstvo, poskytli floridské evidenčné číslo a požiadali o identifikačné údaje dodávky. Polícia sa diaľnopisom obrátila na Floridu a štát Florida odpovedal, že uvedené evidenčné číslo neexistuje a dodávku nemožno identifikovať.

A tak to pokračovalo, priatelia. Tých, ktorí sú pripravení a ochotní konať v prospech našej milovanej krajiny, obmedzujú skromné prostriedky; a tí, ktorí majú potrebné prostriedky aj právomoc rozhodne zasiahnuť, to odmietajú z nekonečného množstva dôvodov. Mnohí jednoducho neveria, iní sa nedokážu odhodlať obetovať časť svojho majetku, času a úsilia, ale donekonečna hľadajú niekoho iného, kto to urobí. A takmer každý, kto má právomoc konať, či už veľkú alebo malú, nie je touto právomocou posilnený, ale uväznený; bojí sa riskovať nesprávne rozhodnutie, ktoré by mohlo poškodiť jeho kariéru. Medzitým čas plynul a na nikoho nečakal a Sovietsky zväz už dokončil projekt rozmiestňovania jadrových mín vo vnútrozemských jazerách a riekach Spojených štátov. Navyše, keďže mu stále nikto nijako nebráni, teraz umiestňuje ďalšie bomby aj pri iných druhoch cieľov, ktoré budú mať nižšiu prioritu než naše vodné zdroje.

Moja základná úloha - vopred vás varovať pred plánmi našich skrytých vládcov na budúce udalosti - sa skončila AUDIO LISTOM č. 24 pred tromi mesiacmi. Teraz sa, žiaľ, pre AUDIO LIST začína nová fáza, pretože čoraz častejšie bude mojou povinnosťou zaznamenávať postupné napĺňanie týchto strašných plánov počas ich uskutočňovania. Znovu a znovu ich náš milosrdný Boh odďaľoval, maril a privádzal navnivoč; chcel, aby sme použili rozum, videli pravdu okolo seba takú, aká je, a obrátili sa k Nemu. Ale priatelia, viete rovnako dobre ako ja, že Amerika to ako národ neurobila. Teraz teda budeme z vlastného rozhodnutia trpieť a utrpenie sa bude stupňovať, až kým ako ľud neotvoríme oči - ak ich vôbec otvoríme. Uvedomujem si, priatelia, že sú to tvrdé slová.

Mnohí ich vypočujú a rovno odmietnu, ale toto viem: samotné udalosti človeku celkom jednoznačne ukážu jeho miesto.

Moje tri osobitné témy na dnes sú:
1. PANAMSKÝ PRIEPLAV AKO PASCA VEDÚCA K VOJNE
2. DRUHÁ BITKA O BRITÁNIU
3. UMELÉ ZEMETRASENIA PRIPRAVUJÚCE PÔDU PRE PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma č. 1 - PANAMSKÝ PRIEPLAV AKO PASCA VEDÚCA K VOJNE

Pred štyri a pol rokmi, začiatkom roka 1973, som napísal knihu „SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU“. Ukončil som ju týmito varovnými slovami o Panamskom prieplave:

> „Prítomnosť Spojených štátov v oblasti Pásma Panamského prieplavu je geostrategickou nevyhnutnosťou na zabezpečenie lodnej dopravy cez prieplav. Stane sa geostrategickou nevyhnutnosťou aj pre novú ázijskú aristokraciu, tak ako sa Európa stala nevyhnutnosťou pre nový imperializmus.

Ak nové ázijské sily nepochopíme, ale budeme k nim pristupovať s nevedomosťou a aroganciou, svet bude skutočne smerovať nie ku ‚generácii mieru‘, ktorou sa prezident Nixon tak hrdo chválil, ale k tretej svetovej vojne.“

(Koniec citátu z mojej knihy.)

Do júna 1974 som dostal pevné dôkazy, že Guyanská republika, sused Venezuely, sa stala novou Kubou, s jadrovými raketami stredného doletu namierenými na Panamský prieplav aj na ciele na úplnom juhu Spojených štátov. Vtedy som to oznamoval v rozhlasových diskusných reláciách po celých Spojených štátoch spolu s ďalšími spravodajskými informáciami, podľa ktorých sa Panamský prieplav mal využiť na rozpútanie jadrovej vojny proti Amerike o tri až štyri roky neskôr - teda od polovice roka 1977 do polovice roka 1978. V októbri 1974 som nahral svoju prvú hovorenú pásku s názvom „AKO SA CHRÁNIŤ POČAS PRICHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ KRÍZY A TRETEJ SVETOVEJ VOJNY“. Na tejto páske, nahratej pred takmer tromi rokmi, som zopakoval varovania pred plánmi mocných mužov zámerne zatiahnuť Ameriku do jadrovej vojny a pred plánmi použiť Panamský prieplav ako pomocný spúšťač tejto vojny.

Pred tromi a štyrmi rokmi zostávali moje varovania pred budúcou jadrovou vojnou bez odozvy. Veď takzvané „uvoľňovanie napätia“ so Sovietskym zväzom bolo v plnom rozkvete; a okrem toho, neboli azda Spojené štáty najmocnejším národom na zemi? Pokiaľ ide o Panamský prieplav, väčšina Američanov vtedy naň ani nemyslela, nieto aby sa preň rozčuľovala. Teraz je však o tri roky neskôr. V krátkom čase jedného roka bolo to, čo sa nazývalo uvoľňovaním napätia, roztrhané a hodené do koša.

CIA zverejnila desivé nové odhady fantastických vojenských výdavkov Sovietskeho zväzu, hoci ich desať rokov zľahčovala. Známi Rockefellerovi spolupracovníci založili skupinu s názvom „Výbor pre súčasné nebezpečenstvo“, aby propagovala informácie o sovietskom úsilí získať vojenskú prevahu; a Panamský prieplav sa stal otázkou, ktorá je zo dňa na deň horúcejšia.

Takzvaný „prekvapivý útok“ na Pearl Harbor pred takmer 36 rokmi odzbrojil všetku politickú opozíciu proti vstupu Ameriky do vojny v Európe. Jediným úderom vyvolal vlnu emócií v prospech vojny. Rovnakým spôsobom dnes skutoční vládcovia Ameriky pripravujú americký ľud na ďalšiu takúto vlnu emócií - tentoraz pre Panamský prieplav.

Sprisahanci v skutočnosti nechcú nijaké nové zmluvy s Panamou, napriek slovnej podpore od svojich nájomných posluhovačov, akými sú Carter a Kissinger. Ich skutočný cieľ je presne opačný. Chcú, aby ľudia ako senátori Strom Thurmond a Jesse Helms, nehovoriac o Ronaldovi Reaganovi, proti dvojici nových zmlúv bojovali a porazili ich; tým by Panama dostala zámienku obrátiť sa na Moskvu o pomoc. Preto konzervatívni vodcovia a organizácie zrazu dostávajú v otázke Panamského prieplavu toľko publicity, koľko len dokážu zvládnuť - vďaka nikomu inému než veľkým médiám ovládaným Rockefellerovcami.

Keďže neúspech oboch nových zmlúv o Panamskom prieplave sa pripíše konzervatívcom, pripíšu sa im aj následné udalosti v bezmyšlienkovitom pochode k jadrovej vojne. Samozvaní konzervatívni vodcovia v Kongrese tak padajú do nebezpečnej pasce a berú so sebou milióny dobrých a vlasteneckých ľudí. Pri takých veciach, ako je škandál so zlatom vo Fort Knox, sa pozerajú inam; a namiesto vyšetrovania sovietskej jadrovej sabotáže našej krajiny utekajú opačným smerom. Citová príťažlivosť a veľká publicita otázky Panamského prieplavu však urobili z tejto návnady niečo príliš lákavé, aby odolali, a oni ju zhltli aj s háčikom, vlascom a olovkom. Či sa prieplav použije ako konečný spúšťač samotnej PRVEJ JADROVEJ VOJNY, alebo zohrá iba podpornú úlohu pri jej privodení, si sprisahanci ešte stále môžu vybrať; ale v oboch prípadoch konzervatívci prehrajú. Ani to však neznamená, že v tejto otázke vyhrá Jimmy Carter.

Štyri dni po Carterovom uvedení do prezidentského úradu, pred siedmimi mesiacmi, som vás v AUDIO LISTE č. 20 upozornil, že sa už pripravuje Carterova aféra Watergate; a teraz, priatelia, sa už začala. Za tri mesiace od nahratia AUDIO LISTU č. 24 sa spor o osobné financie Berta Lancea, Carterovho riaditeľa rozpočtu a bývalého bankára, stal každodennou správou na titulných stranách. Pre blízkosť väzieb medzi Carterom a Lanceom už začal trpieť Carterov obraz na verejnosti, ale toto je len začiatok. Jeho obhajoba pochybných Lanceových praktík nielen poškvrňuje jeho obraz morálneho vodcu; vo veľkých médiách sa objavuje aj čoraz viac otázok o Carterovom úsudku. A keď sa vodcovmu úsudku prestane dôverovať, je s ním koniec.

Zmätok v NATO o tom, čo možno očakávať od Carterovej administratívy, vyvoláva nervozitu; nedávno prerástol do ostrých nemeckých protestov, keď vyšlo najavo tajné núdzové plánovanie Bieleho domu. Plán predpokladá, že v prípade sovietskej invázie sa prenechá tretina Západného Nemecka. Viete si to predstaviť? V tejto chvíli bráni úplnému rozkolu medzi Spojenými štátmi a európskymi členmi NATO len jediný významný faktor. Je ním nádej, že Carter pristúpi k výrobe neutrónovej bomby, taktickej zbrane. Bez nej budú sily NATO, čoraz viac prekonávané počtom i palebnou silou, čeliť pri akomkoľvek útoku Varšavskej zmluvy beznádejnému pomeru síl. Americká neutrónová bomba má však jednu slabinu, ktorá môže zabrániť tomu, aby NATO vôbec pomohla: do operačného použitia by sa nedostala najmenej ešte rok a pol, až v roku 1979. Sovietsky zväz medzitým už má operačné neutrónové bomby.

Neutrónová bomba je osobitná verzia vodíkovej bomby, navrhnutá tak, aby spŕška smrtiaceho neutrónového žiarenia pokryla oveľa väčšiu oblasť než samotná tlaková vlna výbuchu. V terminológii jadrových zbraní je to „čistá bomba“, pretože v porovnaní s bežnými jadrovými zbraňami vytvára veľmi málo rádioaktívneho spadu alebo zvyškovej rádioaktivity. Ak napríklad vybuchne nad mestom, môže zničiť všetok život na veľkom území a pritom výbuchom relatívne málo poškodiť budovy a stavby v oblasti.

Pred štrnástimi mesiacmi som v AUDIO LISTE č. 13 odhalil, že Sovietsky zväz už má takéto takzvané čisté vodíkové bomby; a pred tromi mesiacmi, keď som nahrával AUDIO

LIST č. 24, som informoval, že kanadské orgány 18. mája zastavili sedem (7) nákladných áut s jadrovými zbraňami, riadených sovietskymi agentmi, tesne pred ich pokusom prekročiť hranicu z Kanady do severného Idaha. V deň nahrávky som ešte nemal ďalšie správy o prijatých opatreniach, ale teraz vám môžem povedať viac.

Sedem nákladných áut riadilo spolu 14 kanadských a amerických komunistov, po dvoch v každom aute. Zadržala ich osobitná spoločná jednotka Kráľovskej kanadskej jazdnej polície a armádnej bezpečnosti; po potvrdení povahy nákladu ich zatkli. Všetkých obvinili zo skutkov vlastizrady a najskôr ich uväznili vo Wainwrighte v Alberte, odvtedy ich však premiestnili na jedno alebo viac bližšie neurčených miest.

Každé nákladné auto viezlo dve debny dlhé štrnásť stôp, so štvorcovým prierezom tri krát tri stopy. Každá debna obsahovala malú raketu s jednou bojovou hlavicou a kanadská rozviedka zistila, že všetky autá smerovali k Hornému jazeru. Všetkých 14 rakiet bolo rovnakého typu ako 53 rakiet predtým umiestnených vo Veľkých jazerách; všetky hlavice boli neutrónové bomby. Sovietsky zväz teda môže stále splniť všetky úvahy, ktoré ho pôvodne viedli k súhlasu s prísne tajnou „jadrovou bezpečnou zónou“ cez hornú časť Spojených štátov, ktorú som odhalil v AUDIO LISTE č. 12 z mája 1976.

Keďže neutrónové bomby zabíjajú ľudí, ale zachovávajú väčšinu nehnuteľností, veľké priemyselné a poľnohospodárske jadro Ameriky bude aj po PRVEJ JADROVEJ VOJNE využiteľné v sovietsky prospech; a výbuchy čistých neutrónových bômb nad našimi severnými mestami nevytvoria významný rádioaktívny spad, ktorý by sa šíril okolo zemegule a dopadal na Rusko.

Po zneškodnení 14 rakiet s neutrónovými bombami ich rozdelili: niekoľko poslali do Veľkej Británie, niekoľko do Spojených štátov a niekoľko zostalo v Kanade. Do dvoch týždňov sa neutrónové bomby zrazu stali veľkou správou v Spojených štátoch a v centre pozornosti bol Jimmy Carter ako muž, ktorý má rozhodnúť, či sa také niečo bude vyrábať. Začiatkom júla správy uvádzali, že Spojené štáty už neutrónovú bombu otestovali na podzemnom skúšobnom polygóne v Nevade. Nespomenuli však, že išlo o skúšku sovietskej hlavice podobnej tým, ktoré sa dnes skrývajú vo Veľkých jazerách - nie o americké zariadenie! Kanadskí predstavitelia sú v tejto chvíli úplne zmätení správaním vlády Spojených štátov, ktorá všetky tieto veci zatajuje. Kanaďania však dodržiavajú povinnosti zo zmlúv o vzájomnej obrane a príbeh jednostranne nezverejňujú, pretože niektorí kľúčoví predstavitelia zrejme stále neveria, že vrcholní americkí predstavitelia nás všetkých úmyselne zrádzajú a vedú do jadrovej katastrofy. A teraz, priatelia, sa začalo aj jadrové zamínovanie strategických miest v Kanade, počnúc okolím Montrealu - zatiaľ čo pokračujúce utajovanie umožňuje Sovietskemu zväzu budovať vojnovú pascu všade okolo nás!

Téma č. 2 - DRUHÁ BITKA O BRITÁNIU

30. septembra 1938 bola uzavretá slávna Mníchovská dohoda, ktorú vtedajší britský premiér Neville Chamberlain oslavoval ako záruku „mieru pre našu dobu“. Briti a Francúzi celé roky sledovali, ako sa Hitlerovo Nemecko vyzbrojuje po zuby, a ich jedinou odpoveďou bola politika ústupkov. Preto v Mníchove rokovali z pozície slabosti. A aby Hitlera ešte viac uspokojili, súhlasili s rozdelením krajiny, ktorá ani nebola účastníkom rokovaní - Československa. Ako však všetci vieme, Mníchovská dohoda „mier pre našu dobu“ nepriniesla. Necelé dva roky po Mníchove, 10. júla 1940, sa nebo nad Britániou náhle zaplnilo Hitlerovými bombardérmi a začala sa bitka o Britániu.

Blesková vojna, ktorá ochromila a rozdrvila iné obete, mala teraz rozbiť aj Britániu - aspoň sa to tak zdalo. Počas leta a jesene 1940 svet očakával spustenie invázie do Británie cez Lamanšský prieliv, ale invázia nikdy neprišla. Svet s rastúcim úžasom sledoval, ako Spitfiry Kráľovského letectva maria jeden útok Göringovej vzdušnej armády za druhým. Briti sa totiž napriek verejným vyhláseniam o „mieri pre našu dobu“ dobre poučili z Mníchova a počas krátkeho oddychu, ktorý nasledoval, britská vláda tajne spustila urýchlený program prípravy na zápas o prežitie, ktorý sa črtal pred nimi.

My v Amerike, ktorí sme ešte nezažili hrôzy vojny na vlastnej pôde, sme si propagandou a najrozličnejším rozptyľovaním nechali uspať pud sebazáchovy - nie však Veľká Británia. Pred niekoľkými mesiacmi som odhalil, že zo všetkých krajín slobodného sveta iba Veľká Británia vyvíja sústavné a odhodlané úsilie podľa svojich najlepších možností odvrátiť vojenský útok Sovietskeho zväzu. A priatelia, stále je to pravda, pretože Briti nezabúdajú na poučenia z minulosti. 18. júna 1940 Sir Winston Churchill v Dolnej snemovni vyhlásil, že Briti sú odhodlaní bojovať a nevzdať sa bez ohľadu na pomer síl; a ten istý duch sa dnes v Británii potichu znovu prebúdza. Vo vnútri britskej vlády prebieha zápas medzi tými, ktorí zastávajú tento názor, a ďalšími, z ktorých niektorí sú veľmi mocní Rockefellerovi agenti, snažiaci sa prinútiť Britániu, aby si ľahla a zomrela. Zatiaľ je však v britskej vláde stále dosť vlastencov, aby získali prevahu.

Keď som pred rokom, v auguste 1976, nahrával AUDIO LIST č. 15, zverejnil som navigačné súradnice 64 čerstvo umiestnených sovietskych jadrových rakiet odpaľovaných spod vody v teritoriálnych vodách krajín po celom svete. Vtedy boli sovietske rakety rozmiestnené okolo Britských ostrovov hustejšie než kdekoľvek inde na zemi, pretože Sovietsky zväz vníma Anglicko ako obrovskú lietadlovú loď, ktorú treba potopiť, aby sovietske námorníctvo mohlo pri vypuknutí vojny bez prekážok vyraziť do Atlantiku. Význam tohto cieľa pre Sovietsky zväz sa ukázal nasledujúci mesiac, koncom septembra 1976. Ako som informoval v AUDIO LISTE č. 16 za ten mesiac, Sovietsky zväz koncom septembra uskutočnil rozsiahle, mimoriadne rýchle rozmiestnenie ponoriek do útočných pozícií pozdĺž nášho východného a západného pobrežia aj pobrežia Mexického zálivu; zapojilo sa najmenej 142 ponoriek. Stalo sa to len niekoľko dní po tom, ako som v Pentagóne viac než hodinu rokoval s generálom Georgeom S. Brownom, predsedom Zboru náčelníkov štábov, o rastúcej kríze sovietskych podvodných rakiet. Cieľom rozsiahleho rozmiestnenia sovietskej námornej sily pri našich brehoch bola mocenská hra, ktorá mala zabrániť tomu, aby americké námorníctvo dostalo povolenie zajať sovietsku miniponorku kladúcu rakety, vtedy uväznenú v zálive Chesapeake. A ako som informoval nasledujúci mesiac v AUDIO LISTE č. 17, zabralo to.

Už samotná predstava, že Sovietsky zväz dokáže tak rýchlo, masovo a koordinovane nasadiť svoju obrovskú ponorkovú flotilu, sa mnohým zdá neuveriteľná; preto mnohí ignorovali, čo som o tomto incidente odhalil minulý september. Len pred štyrmi týždňami, 29. júla 1977, však spravodajské zdroje NATO v Bruseli odhalili nedávne námorné cvičenie Sovietskeho zväzu, ktoré znovu ukázalo tú istú schopnosť zaplniť oceány ohromným počtom ponoriek. Podľa správy britskej tlačovej agentúry Reuters, citujem:

> „Osemdesiatdeväť sovietskych ponoriek nedávno zaplavilo Atlantický oceán v masovej demonštrácii námornej sily, ktorá priviedla prieskumné sily NATO na hranicu ich možností, odhalili včera spravodajské zdroje NATO. Medzi Severnou Amerikou a Európou bolo nasadených viac sovietskych ponoriek než kedykoľvek predtým, uviedol jeden vysoký spravodajský dôstojník.“

A priatelia, toto vyhlásenie je pravdivé, pretože 142 ponoriek, ktoré minulý september ohrozovali Spojené štáty, nebolo všetkých v Atlantiku - mnohé boli v Mexickom zálive a Tichom oceáne. Znovu citujem správu Reuters:

> „Americké a britské ponorky, ktoré zvyčajne sledujú sovietske ponorky, nedokázali nápor zvládnuť a NATO muselo pri sledovaní mnohých plavidiel siahnuť po iných, menej účinných prostriedkoch.“

Ďalší citát:

> „Ponorky sprevádzala veľká sila hladinových vojnových lodí vrátane lietadlovej lode Kyjev, ktorá nesie prúdové stíhačky s kolmým vzletom a pristátím. Vojenské lietadlá dlhého doletu vrátane niektorých zo 400 nadzvukových bombardérov Backfire, ktoré dnes Rusi prevádzkujú, lietali nad manévrujúcou flotilou zo svojich základní v oblasti Murmanska, uviedli zdroje.“

Ďalší citát:

> „NATO považuje vyplávanie sovietskej ponorkovej flotily na more za jeden z najdôležitejších varovných príznakov, že sa má začať konflikt.“

Preto, priatelia, bolo rozmiestnenie toľkých sovietskych ponoriek do útočných pozícií okolo Spojených štátov minulý september také zlovestné.

Všimnite si, kto bol zodpovedný za informovanie verejnosti o tomto poslednom obrovskom sovietskom námornom cvičení. Nikto z vlády Spojených štátov, ale predstavitelia NATO v Európe. Odcitujem ešte jeden riadok zo správy Reuters, ktorý New York Times vynechal:

> „Ministerstvo obrany Spojených štátov správu nekomentovalo.“

Skutoční vládcovia Ameriky nechcú, aby sme vedeli čo len o sovietskych cvičeniach takých obrovských, ako bolo to v apríli 1977, nieto o skutočných konfrontáciách, ako bola tá, o ktorej som vám hovoril minulý september. Veľká Británia si všetky tieto veci veľmi dobre uvedomuje. Vie o rastúcich nevýhodách, ktoré sužujú európsku časť aliancie NATO, a zisťuje, že na pomoc Spojených štátov sa v čase krízy už nemožno spoliehať. Je odhodlaná nenechať sa Sovietskym zväzom potopiť.

Briti sa najskôr začali novým, objektívnym pohľadom pozerať na chladné a tvrdé fakty svojej situácie. Pred mesiacom, 26. júla 1977, parlamentný výbor pre obranu zverejnil správu, ktorá jasne opísala viacero dôležitých opatrení vyžadujúcich revíziu a zlepšenie v britskej obrannej pripravenosti. Správa sa začína odmietnutím utešujúcej, ale nerealistickej predstavy, že zvýšené napätie vždy vopred upozorní na sovietsky útok. Namiesto toho sa vyrovnávajú s potrebou pripraviť sa na pravdepodobnejší prípad prekvapivého útoku. Parlamentný výbor tiež varoval pred hrozbou sovietskeho kladenia mín v Lamanšskom prielive a severnom Atlantiku.

Briti medzitým, už celý rok poháňaní krízou sovietskych podvodných rakiet, vyvinuli nové sonarové zariadenie na vyhľadávanie mín, ktoré umožňuje odhaľovať podvodné rakety a míny. Kráľovské námorníctvo už niekoľko mesiacov používa toto prísne tajné nové zariadenie vyrobené anglickou spoločnosťou Plessey, aby udržiavalo britské vody bez sovietskych rakiet a bômb a nemuselo sa už spoliehať na spravodajské tipy, ktoré som im predtým odovzdával. Teraz by som to nespomínal, keby nedávno nedošlo k incidentu, ktorý už toto životne dôležité nové zariadenie prezradil sovietskym agentom.

Západonemecké námorníctvo, ktoré dychtivo chcelo rovnaké zariadenie začať používať na odstraňovanie sovietskych rakiet z vlastných pobrežných vôd, malo nedávno dostať zásielku prísne utajovaného vybavenia od spoločnosti Plessey. Sovietsky agent v Británii však dosiahol pozoruhodný špionážny úspech: zariadil, aby toto vybavenie nesprávne smerovalo na východonemeckú loď. Kým životne dôležité zariadenie napokon dorazilo, oneskorené a poškodené, sovietski technickí odborníci ho dôkladne preskúmali a odfotografovali. Sovietsky zväz tak teraz možno dokáže nájsť spôsob, ako prekonať aj tento sofistikovaný nový britský sonar, podobne ako už dokáže prekonať americkú sonarovú obranu morského dna a umiestňovať rakety do našich vôd.

Napriek tomuto neúspechu Briti potichu, ale rýchlo pracujú na príprave samostatného postupu, ak to bude pri vypuknutí vojny potrebné, hoci si uvedomujú, že za takých podmienok by nedokázali vydržať donekonečna. Na rozdiel od Spojených štátov Británia posilňuje sledovanie špiónov, obranné zariadenia sa spevňujú a maskujú a RAF sa presúva do podzemia, ako to už urobil Sovietsky zväz.

Britská vláda dnes v súkromí vie, že Veľkú Britániu už zločinná vláda Spojených štátov opustila; a koncom minulého mesiaca, 27. júla 1977, Briti opustili potácajúci sa americký dolár. Viac než jednu generáciu boli libra šterlingov a dolár neoficiálne prepojené, ale už nie sú. Bank of England oznámila, že už nebude povinná podporovať dolár pri medzinárodnom pohybe menových kurzov; odvtedy britské rezervy zlata a mien podstatne vzrástli, čím posilnili libru, zatiaľ čo americký dolár na medzinárodných menových trhoch klesá. Možno britská „loď štátu“ napokon nedokáže zostať nad vodou počas búrky totálnej jadrovej vojny, zatiaľ však Briti stále radšej podstupujú toto riziko, než by potopili vlastnú loď - ako to dnes robí vláda Spojených štátov pod Rockefellerovou kontrolou!

Téma č. 3 - UMELÉ ZEMETRASENIA PRIPRAVUJÚCE PÔDU PRE PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Priatelia, sovietski agenti už bez incidentov dokončili jadrové zamínovanie amerických vnútrozemských jazier a riek vďaka tomu, že ich Rockefellerovi agenti vo federálnej vláde chránili pred vyrušovaním. Sovietski agenti pri tomto projekte doteraz využili najmenej tri rôzne modely malých vodíkových bômb.

Jedným je konštrukcia, ktorá sa používa po väčšinu posledného desaťročia: bomby sa umiestňujú počas výstavby určitých veľkých priehrad a vodných projektov.

Druhý typ, oválneho tvaru, s priemerom 17 palcov a dĺžkou 34 palcov, sa v posledných mesiacoch vo veľkom rozsahu rozmiestňoval po celých Spojených štátoch. Váži niekoľko stoviek libier, a preto je manipulácia problémom; vždy sa teda dôsledne dbá na to, aby sa umiestňoval v čase, keď je okolie opustené. Zvyčajne, ale nie vždy, sa to robí v noci. Tieto bomby sú pýchou a radosťou sovietskeho šéfa Brežneva, pretože obsahujú technológiu, ktorá pred mnohými rokmi vznikla v jeho vlastných raketových programoch. V oblastiach s mäkkým dnom pokrytým bahnom sa tieto bomby dokážu zavŕtať do bahna. Pri ideálnych skúšobných podmienkach v Sovietskom zväze sa zistilo, že dokážu preniknúť až do hĺbky 80 stôp; a v Amerike je niekoľko miest, predovšetkým na dolnom toku Mississippi, kde sa podobné hĺbky možno skutočne dosiahli aj pri operačnom použití.

Najlepšia je zo sovietskeho pohľadu ich spoľahlivosť. Tento systém, ktorým si bomba prakticky preráža cestu do bahna silným prúdom pary s teplotou vyše tisíc stupňov Fahrenheita, nepoužíva nijaké pohyblivé súčiastky. Prúd sa spustí pred zhodením bomby

do vody a potom pracuje až do vyčerpania paliva. Samotným palivom je podľa mojich vlastných spravodajských zdrojov najstaršie, najspoľahlivejšie a najlacnejšie zo všetkých raketových palív: vysoko koncentrovaný peroxid vodíka, ktorý nezanecháva nijaké zvyšky zistiteľné dodatočne.

Tretím typom, ktorý sa teraz používa, je malá univerzálna vodíková bomba, ktorej hlavnou vlastnosťou je kompaktnosť. Niekoľko sa ich umiestnilo do vody, väčšinou sa však používajú v najnovšej fáze sovietskeho programu jadrového zamínovania. Najprv zamínovali Washington, D.C. Zamínované sú už všetky mosty vedúce do Washingtonu aj dôležité budovy po celom meste. Patrí medzi ne Kapitol, administratívne budovy Senátu a Snemovne reprezentantov, budova výkonnej kancelárie, budova ministerstva financií, sedem bômb vo Fort Myer vo Virgínii, Pentagón a dokonca samotný Biely dom, plus mnoho ďalších miest - celkovo 57 v hlavnom meste krajiny! Navyše boli bomby umiestnené už najmenej v 33 z 50 hlavných miest jednotlivých štátov. Kongres, prezident a štátne vlády doteraz odmietali konať na ochranu ľudí, ale teraz sa cieľmi stávajú aj oni sami; a symboly našej národnej hrdosti a dedičstva vo Washingtone majú zmiznúť bez stopy!

Čas nám neumožňuje uviesť úplný zoznam ani len jadrových zariadení v rieke Mississippi, ktorá dnes obsahuje 158 bômb. Podľa mojej poslednej správy zo 7. júla 1977 má už každá plavebná komora na Mississippi, okrem č. 2 pri Hastings v Minnesote, v sebe alebo vo svojom okolí sovietsku vodíkovú bombu. K tomu bola k uvedenému dátumu takmer pri každom moste cez Mississippi po celej jej dĺžke umiestnená bomba na jednom alebo druhom konci; a predpokladalo sa, že dnes už nebudú žiadne výnimky.

Sovietsky zväz teda plánuje získať schopnosť rozdeliť krajinu na východnú a západnú polovicu pre všetku dopravu okrem leteckej, ktorá bude vo vojnových podmienkach úplne ovládaná federálnou vládou podľa ustanovení výkonných nariadení 11490 a 11921. Mississippi sa navyše má zničiť ako splavná vodná cesta spájajúca sever a juh pozdĺž údolia Mississippi. A hlavná stratégia použitá na Mississippi sa použila aj na ďalšie veľké americké vodné cesty, napríklad na vodnú cestu Illinois a rieku Ohio! Teraz už zostáva len vyvolať vyhlásenie „NÁRODNÉHO NÚDZOVÉHO STAVU“ - a potom PRVÚ JADROVÚ VOJNU!

Keď som pred tromi mesiacmi, v máji 1977, nahrával AUDIO LIST č. 24, varoval som, citujem: „Hrozná nová schopnosť je teraz pripravená ako alternatívny prostriedok na vytvorenie nášho ‚národného núdzového stavu‘; a priatelia, existujú zlovestné náznaky, že sa táto schopnosť veľmi skoro použije.“ Potom som uviedol polohy siedmich (7) bômb typu štiepenie - fúzia - štiepenie, strategicky umiestnených okolo podmorských priekop východne a západne od Filipín, kde môžu vyvolať mohutné zemetrasenia a prílivové vlny. Týchto sedem gigatonových bômb je najmocnejšími zbraňami, aké človek kedy vytvoril; a katastrofa, ktorá tam prepukne, sa má postupne šíriť okolo „Ohnivého kruhu“, aby vytvorila umelú katastrofu na západnom pobreží so stredom v Kalifornii, ktorá poslúži na odôvodnenie vyhlásenia národného núdzového stavu.

Za tri mesiace od chvíle, keď som k vám naposledy hovoril, Sovietsky zväz rozmiestnil aj desať (10) ďalších superbômb na podporu tohto diabolského útoku proti samotnej zemskej kôre. Sú menej silné než sedem bômb súdneho dňa umiestnených okolo Filipín, no napriek tomu sú mimoriadne silné. Týchto desať nových bômb je známych ako „kobaltové bomby“; nazývajú sa tak preto, že ich obklopuje kobaltový plášť.

Keď sa kobaltová bomba pred mnohými rokmi prvýkrát navrhla, všeobecne vzbudzovala strach a odsúdenie, pretože hoci je menej silná než gigatonové bomby na Filipínach, pri výbuchu vo vzduchu by bola z hľadiska rádioaktívneho spadu ešte špinavšia. Pri rovnakej hmotnosti rádioaktívny kobalt-60 vytvorený výbuchom vyžaruje 25-krát viac smrtiaceho gama žiarenia než rádium. Rozpadá sa relatívne rýchlo, s polčasom rozpadu len o niečo dlhším než päť rokov; ak by však vybuchla vo vzduchu, niektorí vedci sa domnievajú, že spad by mohol zničiť všetok ľudský život skôr, než by žiarenie pokleslo na neškodnú úroveň. Sovietsky zväz však podobne ako pri gigatonovej bombe s uránovým plášťom našiel spôsob, ako kobaltovú bombu použiť hlboko pod oceánom na geofyzikálnu vojnu. A keďže vyriešil nebezpečné problémy výroby a manipulácie s takými zbraňami, má teraz k dispozícii superbombu so strednou výbušnou silou, ktorá je oveľa lacnejšia než bomby vyrábané z uránu.

Z desiatich doteraz rozmiestnených sovietskych kobaltových bômb sa deväť nachádza pozdĺž hraníc pomaly sa posúvajúcich dosiek zemskej kôry pokrývajúcich povrch Zeme; desiata je namierená na prvoradý americký námorný cieľ - Pearl Harbor. Ich účelom je vytvoriť vzorec rastúcej aktivity zemetrasení a prílivových vĺn ako prípravu na veľkú katastrofu, ktorá čaká Filipíny.

Desať sovietskych kobaltových bômb bolo umiestnených na týchto miestach:

Č. 1: 11 stupňov, 8 minút, 28 sekúnd južnej šírky; 118-32-23 východnej dĺžky. Je to približne 900 míľ juhovýchodne od Džakarty v Indonézii, pri východnom konci Jávskej priekopy, južne od ostrovov Sumba a Sumbawa.

Č. 2: 11-0-0 južnej šírky, 115-8-34 východnej dĺžky. Je to približne 370 míľ západne od polohy č. 1, hlboko v Jávskej priekope, južne od ostrovov Bali a Sumbawa v Indonézii.

Č. 3: 3-13-33 južnej šírky, 149-0-0 východnej dĺžky. Je to v oblasti Bismarckovho súostrovia severovýchodne od Novej Guiney.

Č. 4: 10-57-9 južnej šírky, 159-30-30 východnej dĺžky. Je to v mieste súbehu priekop juhozápadne od Guadalcanalu, 1 500 míľ severovýchodne od Austrálie.

Č. 5: 15-52-23 južnej šírky, 172-34-50 západnej dĺžky. Je to na severnom konci Tonganskej priekopy, o niečo viac než 100 míľ juhozápadne od Pago Pago na Samoe.

Č. 6: 12-22-51 severnej šírky, 145-40-0 východnej dĺžky. Je to v Mariánskej priekope, približne 75 míľ juhovýchodne od Guamu.

Č. 7: 37-35-10 severnej šírky, 144-5-20 východnej dĺžky v Japonskej priekope, približne 350 míľ severovýchodne od Tokia.

Č. 8: 23-25-46 severnej šírky, 108-23-14 západnej dĺžky. Je to v hlbokej centrálnej časti Kalifornského zálivu medzi južným cípom polostrova Baja California a mexickou pevninou. Leží pozdĺž tej istej zlomovej línie zemskej kôry, ktorá je pri svojom prechode Kaliforniou známa ako zlom San Andreas.

Č. 9: 20-0-0 severnej šírky, 73-52-16 západnej dĺžky. Je to v krátkej, ale hlbokej priekope pri východnom konci Kuby, približne 80 míľ priamo na východ od americkej námornej základne v zálive Guantánamo na Kube. A napokon:

Č. 10: 20-54-28 severnej šírky, 158-48-17 západnej dĺžky. Je to približne 70 míľ západojuhozápadne od Pearl Harboru na Havaji, veliteľstva americkej Tichomorskej flotily.

Sovietsky plán spočíva v umelom vytvorení zdanlivo prirodzeného, ale znepokojujúceho vzorca čoraz rozšírenejších zemetrasení, predovšetkým okolo okraja Tichého oceánu. Hlavnými hviezdami tejto predbežnej šou majú byť kobaltové bomby v oceánoch, ale má sa spustiť aj niekoľko umelých zemetrasení na súši. Jedno alebo viac týchto predbežných zemetrasení na súši môže zahŕňať zrútenie priehrady v Spojených štátoch, čím sa prileje olej do ohňa publicity o údajne nebezpečných federálnych priehradách. Napokon má toto stupňovanie vyvrcholiť údajnou prírodnou katastrofou na Filipínach, v skutočnosti spôsobenou odpálením siedmich sovietskych gigatonových bômb v správnom poradí.

Ak všetko pôjde podľa plánu, bezprecedentné zemetrasenia a desivé prílivové vlny spôsobia na Filipínach smrť a skazu v rozsahu, ktorý v moderných dejinách nemá obdobu. A nie ako náhodný vedľajší dôsledok budú zničené aj naše hlavné námorné zariadenia a obrovská letecká základňa Clark na Filipínach. Keď sa všetko skončí, preč budú aj naše námorné a iné vojenské zariadenia na Havaji, naša námorná základňa Guantánamo a dôležité námorné zariadenia na americkom západnom pobreží a v Japonsku. Amerika utrpí ohromujúci vojenský úder, ale jediné vyhlásenie vlády Spojených štátov nebude vyhlásením vojny a odvety, iba vyhlásením „národného núdzového stavu“ - čím sa fakticky pozastavia zostávajúce zdrapy Ústavy Spojených štátov! Všetko to znie príliš strašne, aby to bola pravda, priatelia, ale v skutočnosti sa to už začalo!

Keď som pred tromi mesiacmi nahrával AUDIO LIST č. 24, neprebiehala nijaká nezvyčajná zemetrasná aktivita. Na základe spravodajských informácií, ktoré boli sprístupnené iba mne, som však varoval, že sa to čoskoro zmení. A len pred týždňom, 19. augusta 1977, náhle prepuklo podmorské zemetrasenie tesne južne od indonézskych ostrovov Sumba a Sumbawa. Správy o škodách a obetiach stále prichádzajú aj dnes, o týždeň neskôr. Niektoré seizmické merania však toto zemetrasenie hodnotili ako azda najsilnejšie, aké bolo kedy zaznamenané, s hodnotou 8,9 na Richterovej stupnici. Od juhu prišla prílivová vlna vysoká 100 stôp a zmietla všetkých a všetko, čo jej stálo v ceste. Toto zemetrasenie, priatelia, spôsobilo odpálenie sovietskej kobaltovej bomby č. 1 zo zoznamu, ktorý som vám práve uviedol.

A priatelia, Sovietsky zväz teraz nestráca čas. Len dnes ráno, tesne pred začatím nahrávania tejto pásky, bola odpálená sovietska kobaltová bomba č. 2. Podľa prvých správ bol výsledkom tentoraz menej veľkolepý otras, so stredom južne od Sumbawy a Bali, ale s hodnotou iba 6,3 na Richterovej stupnici.

Priatelia, za uplynulých štyri a pol roka som sa všetkými spôsobmi, ktoré poznám, snažil varovať Ameriku včas, aby sa týmto a ďalším človekom spôsobeným katastrofám dalo zabrániť. Som však iba posol, ktorý vám odovzdáva životne dôležité informácie, za ktoré si sám nemôže pripisovať zásluhy. Čo sa stane odteraz, závisí od vás, od vášho suseda, od celej našej krajiny. Kým a pokiaľ môj hlas neumlčia federálne núdzové predpisy, vojna alebo iné faktory mimo mojej kontroly, sľubujem vám, že urobím všetko vo svojich silách, aby som vás úplne informoval o tom, čo sa deje a kam to vedie. Zatiaľ vás môžem len naliehavo vyzývať, aby ste sa naďalej zverovali do Božích rúk.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter.

Ďakujem vám a nech Boh ochraňuje každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 26
30. septembra 1977

Poznámka k prekladu: Nasleduje úplný preklad historického textu. Obvinenia, spravodajské informácie, predpovede a výklady udalostí sú tvrdeniami autora; ich uvedenie neznamená, že ide o overené fakty. Zachovaný je aj autorov náboženský a dobový politický jazyk.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. septembra 1977 a toto je môj mesačný Audio list č. 26. Minulý mesiac som po trojmesačnom mlčaní opäť začal nahrávať Audio list a povedal som vám, že teraz vstupujeme do novej fázy - totiž do uskutočňovania plánov hospodárskeho kolapsu, diktatúry a vojny, pred ktorými som sa vás snažil varovať. Dúfal som a modlil som sa, aby táto fáza nikdy nenastala; aby ľudia počúvali, pochopili pravdu a splnili svoju povinnosť v našom zastupiteľskom systéme vlády, aby zastavili náš sklz do katastrofy. Ale priatelia, nemalo sa tak stať.

Mnohé milióny Američanov dnes poznajú mnohé z varovaní, ktoré som vám odovzdal zo svojich vlastných spravodajských zdrojov, a predsa sú až na hŕstku slepí voči skutočnému nebezpečenstvu. Ich postojom je len čakať a uvidieť; neuvedomujú si, že keď všetky tieto veci uvidia, bude už príliš neskoro niečo urobiť. Aj celý Kongres Spojených štátov dobre pozná všetky moje obvinenia, no ako zvyčajne len presúva zodpovednosť. Svojim znepokojeným voličom hovorí, aby sa nebáli, že podľa Carterovej administratívy na tom nič nie je - a tá by, samozrejme, neklamala! Medzitým jedinou skutočnou odpoveďou vlády na moje obvinenia je snaha umlčať Audio list. V stávke je prežitie nielen Audio listu, ale aj Spojených štátov.

V týchto dňoch dostávam veľa listov od poslucháčov, ktorých znepokojuje ostrá kritika namierená proti mne rôznymi organizáciami a komentátormi. Moji odporcovia sa vždy vyhlasujú za spoľahlivých, čestných a za zdroj, ktorému možno dôverovať. Potom začnú skresľovať to, čo hovoria svojim čitateľom, zosmiešňovať moje varovania a nabádať čitateľov, aby ma ignorovali.

Jedným z obľúbených trikov tejto kampane proti mne je odvolávať sa na starú osvedčenú vec: na slávny list, ktorý mi napísal generál George S. Brown, predseda Zboru náčelníkov štábov, s dátumom 1. septembra 1976. Generál Brown v ňom v prítomnom čase uviedol, že nedokáže nájsť nijaký dôkaz o sovietskych podvodných raketách pri našich brehoch, ktorých polohy som uviedol v Audio listoch č. 14 a 15. A toto vyhlásenie bolo technicky správne, priatelia, pretože americké námorníctvo práve deň predtým dokončilo odstraňovanie všetkých sovietskych rakiet z našich pobrežných vôd. List potom otvoril dvere k priamemu kontaktu medzi generálom Brownom a mnou.

Výsledkom bolo, že 16. septembra 1976, o niečo vyše dva týždne po liste z 1. septembra, som sa s generálom Brownom stretol v jeho kancelárii v Pentagóne na viac než hodinu, bez vyrušovania a bez časového obmedzenia. Účelom stretnutia bolo výslovne umožniť mi osobne odovzdať generálovi Brownovi 48 nových polôh sovietskych rakiet v našich vodách, aby mohol nariadiť ich odstránenie. Generál Brown mi teda napísal 1. septembra 1976 a v jeho kancelárii sme sa stretli o vyše dva týždne neskôr, 16. septembra 1976. Tí,

ktorí chcú svojich čitateľov zavádzať a zradiť, sa však zvyčajne odvolávajú len na list. Moje stretnutie s generálom Brownom sa väčšinou nespomína, hoci je verejne zaznamenaným faktom, že sme sa stretli. Tí, ktorí stretnutie uznávajú, zanedbávajú zmienku o tom, kedy sa konalo, a tým nechávajú čitateľovi falošný dojem, že list z 1. septembra celú vec uzavrel. Je to len jeden príklad techník používaných na oklamanie a zmätenie nepozorných. Spomínam ho len preto, aby som vás upozornil: neprehltnite jednoducho to, čo vám hovoria, ale dôkladne to preskúmajte.

Priatelia, všetky tieto nepravdy ma nemôžu a ani nebudú odvádzať od skutočného boja. Jednoducho povedané, niektorí by skôr dôverovali Sovietskemu zväzu než tomu, čo vám hovorím. Teraz nás môže zachrániť už len zázrak, priatelia, a my si ako národ taký zázrak nezaslúžime. Pred takmer rokom a pol som v Audio liste č. 11 z apríla 1976 odhalil rastúce obavy členov správnych rád veľkých nadácií ovládaných Rockefellerovcami, že program svetovej nadvlády sa vykoľajil - a priatelia, nemohli mať väčšiu pravdu.

Tento mesiac, september 1977, bol svedkom začiatku konca Rockefellerovcov - a tiež Ameriky, ako ju poznáme. V noci žatevného splnu, 27. septembra 1977, sa najrozhodujúcejšia bitka dvadsiateho storočia skončila ohromujúcim zvratom. Táto bitka, o ktorej vie len hŕstka ľudí na svete, bola vyvrcholením veľkých tajných pretekov v superzbraniach, ktoré som vám odhalil v Audio liste č. 20 z januára 1977. A priatelia, Sovietsky zväz vyhral! Teraz sa mobilizuje na vojnu, konečne presvedčený, že Rockefellerov kartel mu už nedokáže stáť v ceste pri dobývaní celého sveta. Štyria Rockefellerovi bratia, ktorí nasmerovali svet na jeho súčasný katastrofálny kurz, už nemôžu nič urobiť s tým, čo sa má stať.

Moje tri dnešné témy sú:
1. VOJNA VO VESMÍRE - BITKA ŽATEVNÉHO SPLNU, 27. septembra 1977
2. POSLEDNÉ DNI ROCKEFELLEROVHO IMPÉRIA
3. AMERICKÝ SEN, IN MEMORIAM

Téma č. 1 - VOJNA VO VESMÍRE: BITKA ŽATEVNÉHO SPLNU, 27. septembra 1977

Pred dvadsiatimi rokmi, 4. októbra 1957, sa vypustením Sputniku 1 Sovietskym zväzom začal vesmírny vek. Sotva o tri a pol roka neskôr, 25. mája 1961, prezident John F. Kennedy vzrušujúco oznámil, že Spojené štáty spúšťajú program, ktorý má do konca desaťročia dopraviť človeka na Mesiac a bezpečne ho vrátiť na Zem. Mnohí Američania sotva verili vlastným ušiam. Šok zo Sputniku ešte nevyprchal a sovietsky vesmírny program bol ďaleko pred naším. A niekoľko rokov po Kennedyho oznámení vyzerala predstava, že Rusov na Mesiac predbehneme, čoraz smiešnejšie. Američania od frustrácie škrípali zubami, keď sledovali, ako Sovietsky zväz hromadí jeden vesmírny rekord za druhým: prvý muž vo vesmíre, prvá žena vo vesmíre, prvý výstup do otvoreného vesmíru, rekordy v čase na obežnej dráhe a tak ďalej.

Kennedyho oznámenie z roku 1961 však signalizovalo omnoho viac než iba preteky s Rusmi: bol to urýchlený program, desaťkrát väčší než projekt Manhattan na vývoj atómovej bomby počas druhej svetovej vojny, a postupne začal prinášať výsledky. Jednočlenné vesmírne lety projektu Mercury vystriedali dvojčlenné misie projektu Gemini a potom sa napokon rozbehol projekt Apollo s trojčlennými posádkami. Konečne stanovovali vesmírne rekordy Američania, zatiaľ čo Rusi zdanlivo začali strácať odvahu.

Zamestnávali sa orbitálnymi misiami, ale bolo čoraz zjavnejšie, že človeka na Mesiac predsa len tak skoro nedopravia.

20. júla 1969 sa nemožný sen stal skutočnosťou. Po ôsmich rokoch a 24 000 000 000 dolároch pristávací modul Apolla 11 dokonale pristál na Mesiaci v Mori pokoja. Neil Armstrong, keď zanechal prvú ľudskú stopu na Mesiaci, vyslovil slávne slová: „Je to malý krok pre človeka, ale obrovský skok pre ľudstvo.“ Sovietsky zväz trucoval, že prehral, červená Čína označila celú vec za podvod, ale zvyšok sveta jasal. Bol to veľký okamih byť Američanom. Tri roky Amerika a svet sledovali, ako sa výkony tímov Apollo na Mesiaci rozširujú ohromujúcim tempom; potom však program Apollo čudne skrátili - aby sa ušetrili peniaze, ako nám povedali.

Po šiestich úspešných pristátiach na Mesiaci boli posledné tri, potenciálne najproduktívnejšie a najúchvatnejšie zo všetkých, bez okolkov odrezané - údajne na úsporu asi jedného percenta sumy, ktorú pôvodne stálo dosiahnutie Mesiaca. Veď každý vedel, že sme na Mesiac leteli iba pre povznášajúce dobrodružstvo a aby sme pozbierali niekoľko mesačných kameňov, s ktorými by sa vedci mohli hrať. Keď sme to teda urobili, povedali nám, že bude lepšie posledných pár vesmírnych dolárov ušetriť a vložiť ich do sociálnych dávok alebo do nábojov pre Vietnam. A tak 19. decembra 1972 posádka Apolla 17 vzlietla z Mora jasu a Amerika sa rozlúčila s Mesiacom. To nám povedali, priatelia, ale to sa nestalo!

V Audio liste č. 19 z decembra 1976 som vám povedal, prečo Amerika nebola prvou krajinou, ktorá vyslala družicu na obežnú dráhu; a teraz môžem odhaliť pokračovanie - skutočný účel a výsledok pretekov na Mesiac. Americký vesmírny program sa vždy vykresľoval ako čisto mierové vedecké dobrodružstvo bez skrytých motívov. Ale priatelia, Rockefellerovci nikdy neminú 24 000 000 000 dolárov, aj keď sú to naše vlastné peniaze, na nič, čo im nesľubuje veľmi štedrú odmenu. A odmeny v prípade vesmírneho programu siahajú ďaleko za veľké zisky ich leteckých a kozmických spoločností. Je - alebo až do doby pred tromi dňami bol - samotným základným kameňom ich tajnej vojenskej mašinérie na dobytie sveta. Americké preteky o dopravenie človeka na Mesiac mali od začiatku vojenský cieľ.

Podnet na tieto preteky spočíval v zdanlivo nesúvisiacom vývoji: v laseri, vynájdenom v roku 1960. Laser bol predvídateľným pokračovaním skoršieho amerického vynálezu nazývaného maser, vynájdeného v roku 1953. V čase, keď sa laser objavil, ho teda už očakávali a jeho vojenské využitie sa intenzívne skúmalo. Prvým náznakom budúcich vecí bol návrh laserových vedcov z roku 1961, toho istého roku, keď prezident Kennedy spustil urýchlený program na dopravenie človeka na Mesiac. Vedci navrhli, že lasery vytvárajúce úzke intenzívne lúče svetla možno využiť na medziplanetárnu komunikáciu vysielaním kódovaných signálov tam a späť. Nespomenuli však, že ničivé, účinné a mimoriadne výkonné lasery možno vysielať na obrovské vzdialenosti vesmírom aj na vesmírne vedenie vojny.

A čo je horšie, teoretické štúdie už odhalili, že je možná ešte desivejšia zbraň s energetickým lúčom. Touto pokročilou zbraňou na obzore bol hrozivý časticový lúč, na ktorý verejnosť prvýkrát upozornil začiatkom tohto roka generál George Keegan, čerstvo penzionovaný šéf spravodajskej služby amerického letectva. Pri zbrani s časticovým lúčom sa obrovské množstvá atómov roztrhajú a vystreľujú z hlavne na cieľ ako súvislý sústredený lúč, ktorý sa pohybuje takmer rýchlosťou svetla. Proces vyžaduje fantastické

množstvo energie a účinok na akýkoľvek cieľ je tiež fantastický. Samotné atómy tvoriace cieľ lúč roztrhá na kusy a cieľ vybuchne.

Keď sa lasery a časticové lúče črtali ako potenciálne nové vojenské zbrane, Mesiac sa zrazu stal lákavým vojenským cieľom. Je vzdialený štvrť milióna míľ od Zeme a kozmickej lodi trvá niekoľko dní prekonať túto vzdialenosť; rádiovým signálom alebo svetlu však tá istá cesta trvá len približne jeden a pol sekundy. Mesačná základňa vybavená vysokovýkonnými lasermi alebo zbraňami s časticovým lúčom by preto mohla zasiahnuť akékoľvek viditeľné miesto na Zemi do dvoch sekúnd od stlačenia spúšte. A počas akéhokoľvek obdobia o niečo dlhšieho než 24 hodín možno z Mesiaca vidieť všetky alebo väčšinu obývaných oblastí Zeme. Jedinými výnimkami sú arktické a antarktické oblasti počas časti každého mesiaca. A keďže časticový lúč prerazí priamo cez oblaky alebo búrky a zasiahne cieľ, mesačná základňa by bola zbraňou do každého počasia.

Napokon by táto mesačná základňa po uvedení do prevádzky bola prakticky odolná proti útoku akejkoľvek menej sofistikovanej zbrane. Napríklad raketa vypustená zo Zeme na Mesiac s jadrovou hlavicou na zničenie základne by bola zbytočná. Dávno pred dosiahnutím Mesiaca by ju mohol zničiť zásah časticového lúča. Keď sa Rockefellerovci dozvedeli o veľkom potenciáli Mesiaca na vojenské účely, rozhodli sa spustiť urýchlený program, ktorý ho mal na tento účel obsadiť.

Sovietsky vesmírny program dostal náskok pred americkým prostredníctvom potupy Sputniku 1 a pod neúprosným vedením inžiniera menom Leonid Brežnev sa sovietsky náskok vo vesmíre každý deň zväčšoval. Ruský prístup k využívaniu vesmíru na vojenské účely bol však silno zameraný na použitie na obežnej dráhe Zeme. Najprv mali prísť kozmické stanice; potom sa niekedy v budúcnosti mohli spustiť mesačné misie. Napriek všetkej propagande, ktorú sme vtedy počúvali, pilotovaná misia na Mesiac nebola v roku 1961 hlavnou sovietskou prioritou. Šok zo Sputniku však ešte nevyprchal a sovietsky vesmírny program bol v roku 1961 nepopierateľne pred naším. Rockefellerovcom preto nebolo veľmi ťažké prostredníctvom veľkých médií, ktoré ovládali, presvedčiť Ameriku, že Rusko je na ceste na Mesiac a predbehne nás, ak niečo neurobíme.

Keď už vybudovali tieto obavy verejnosti, Rockefellerova mašinéria pre styk s verejnosťou nám poskytla aj riešenie našich starostí. Vesmírne pohraničie nám predala ako stelesnenie odvážneho ducha takzvanej „Novej hranice“ prezidenta Johna F. Kennedyho. Spiaci a potláčaný americký duch slobodného dobrodružstva sa prebudil a nasmeroval do nadšenej, bezvýhradnej podpory vesmírneho programu, hoci nám nikdy neposkytli viac než najhmlistejšie zdôvodnenia. Tak sa pred očami celej verejnosti rozbehol vojenský projekt, oproti ktorému bol projekt Manhattan trpaslíkom; využíval najlepších odborníkov a zariadenia, aké sa dali kúpiť za peniaze. Utajený zostal iba účel mesačného projektu a tajomstvo sa zabezpečilo tým, že sa celý vesmírny program kúpal v žiare nepretržitej publicity. Bol to prefíkaný plán a fungoval.

V čase misie Apollo 17 v decembri 1972 sa vesmírny program stal pre mnohých Američanov rutinou a začali sa obzerať po iných cirkusoch na pobavenie. Dostali ich dosť, najmä klíčiaci škandál Watergate. Vesmírne lety sa teraz mohli bezpečne odstrániť z verejného dohľadu a pokračovať tajne, s oveľa menším rizikom upútania pozornosti než pred desaťročím. Rockefellerovci medzitým prostredníctvom svojej ovládanej CIA horúčkovito a v úplnom utajení pracovali na lúčových zbraniach na miestach mimo Spojených štátov - napríklad v experimentálnom laserovom zariadení podporovanom CIA v Španielsku. V roku 1972 boli tieto pokusy ešte stále ďaleko od vhodnej zbrane na

rozmiestnenie na Mesiaci. Zlovestný vývoj v Sovietskom zväze však viedol k rozhodnutiu predčasne ukončiť program Apollo, aby sa mohla urýchliť výstavba tajnej mesačnej základne.

Od roku 1967 Sovietsky zväz spustil vlastný rozsiahly program na vývoj zbrane s časticovým lúčom. Práve na to sa Rusi koncom šesťdesiatych rokov začali sústreďovať namiesto okamžitého letu na Mesiac. Potom v roku 1971 posilnili sovietsky program civilnej obrany a 4. októbra 1972 povýšili civilnú obranu na postavenie rovnocenné ozbrojeným silám. Necelé tri mesiace nato, v decembri, sa Apollo 17 stalo posledným americkým letom na Mesiac, ktorý verejne priznali. Povýšenie sovietskej civilnej obrany 4. októbra 1972 odštartovalo päťročný plán s vysokou prioritou, ktorý sa končí o štyri dni - deň po vypršaní dohody SALT I.

Podľa tohto plánu sa veľká časť Sovietskeho zväzu doslova presunula pod zem, vrátane podzemných síl naplnených americkým obilím a tisícov podzemných krytov schopných odolať blízkym zásahom medzikontinentálnych balistických rakiet. Strategické veliteľské centrá a komunikačné siete sú teraz v Sovietskom zväze pod zemou. Nerobilo sa to len preto, aby sa dal prežiť akýkoľvek raketový útok, ale aj na zabezpečenie určitej ochrany proti možnému útoku časticovým lúčom z Mesiaca.

Začiatkom roka 1973, krátko po údajnom skončení amerického mesačného programu, sme začali počúvať o mieste zvanom Diego Garcia v Indickom oceáne. Vraj sme tam iba stavali komunikačné zariadenie, no napriek tomu sa prijal drastický krok: všetkých približne 20 000 domorodých obyvateľov tohto malého ostrova presídlili inam. Nedávno sme počuli o Diego Garcia ako o mieste novej americkej námornej základne; ale priatelia, stále vám nepovedali celý príbeh. Diego Garcia je nový kozmický prístav, z ktorého sa počas výstavby mesačnej základne vypúšťali tajné misie na Mesiac.

Na rozdiel od Mysu Canaveral, kde sa štarty rakiet Saturn nedajú skryť, je Diego Garcia vzdialený a izolovaný a už tam nie sú ani domorodci, ktorí by sledovali, čo sa deje. Navyše je to prakticky dokonalý prístav na lety k Mesiacu: leží takmer na zemskom rovníku a kozmické plavidlo vypustené odtiaľ na východ na obežnú dráhu prelietava ponad takmer neprerušenú vodnú plochu na viac než polovici obvodu Zeme. Jediným spôsobom sledovania počiatočnej fázy letu kozmickej lode vypustenej z Diego Garcia je preto sledovanie z lodí. Ak vám nebolo jasné, prečo Jimmy Carter tak veľa hovorí o demilitarizácii Indického oceánu - čo znamená „Rusko, drž sa vonku“ - teraz už viete.

Na existenciu tajnej základne na Mesiaci ma prvýkrát upozornili minulý november 1976. Bola však jedným z najlepšie strážených Rockefellerových tajomstiev a až pred niekoľkými týždňami sa mi podarilo potvrdiť jej existenciu a dozvedieť sa celý príbeh. Odvtedy sa udalosti pohybujú bleskovou rýchlosťou. Po celý tento rok prebiehali neviditeľné, ale smrteľné preteky o to, kto bude mať operačný časticový lúč ako prvý: Rockefellerovci na svojej tajnej mesačnej základni alebo Sovietsky zväz na obežnej dráhe Zeme. Koncom jari vypustili pilotovanú kozmickú loď Saľut, ktorá uskutočnila predbežné skúšky techník lúčových zbraní a používala lasery na simuláciu časticového lúča.

Potom 17. júla 1977 vypustili veľkú sovietsku družicu nazvanú Kozmos 929. Pozorovateľov družíc zmiatlo jej zvláštne správanie rádiových signálov. Väčšina dospela k záveru, že je bez posádky, pretože nezachytili hovorenú komunikáciu; ale ona posádku má! Je to dvojitá družica pozostávajúca z veliteľského modulu a oddeleného modulu zbrane s časticovým lúčom. Všetka komunikácia medzi posádkou Kozmosu 929 a sovietskou sledovacou sieťou

prebieha pomocou modulovaných laserových lúčov, ktoré nemôže vôbec zachytiť nikto, kto sa nenachádza priamo v dráhe lúča.

Časticový lúč je hrozivá zbraň a pred prvou skúškou prebehli takmer dva mesiace dôkladnej prípravy a kontroly všetkých systémov. Americkí astronauti na Mesiaci medzitým pracovali šialeným tempom, aby uviedli svoje zariadenie s časticovým lúčom do operačného stavu. Začiatkom septembra, tohto mesiaca, sa na Mesiaci montovala prvá jednotka časticového lúča. O niekoľko dní neskôr posádka Kozmosu 929 otestovala svoju jednotku výstrelom do otvoreného vesmíru, aby overila správne fungovanie. Fungovala!

Ďalším krokom bola skúška lúča proti cieľu. Vybrali americkú špionážnu družicu počas jej preletu nad petrozavodským observatóriom, ktoré leží východne od južného Fínska. Kozmos 929 bol takmer 1 000 míľ južnejšie pri Čiernom mori, miestny čas bol približne 4.00 ráno v utorok 20. septembra 1977 a Mesiac sa nachádzal na druhej strane Zeme. Posádka mesačnej základne preto nemohla skúšku pozorovať. Kozmos 929 s pomocou počítačov zamieril a vystrelil. Americká družica vybuchla do nesmiernej svetelnej ohnivej gule, ktorú sovietska tlačová agentúra TASS opísala ako obrovskú hviezdu, ktorá sa rozžiarila na tmavej oblohe a vysielala na Zem lúče svetelných impulzov. Trvalo niekoľko minút, kým počas pohybu na východ zoslabla na červenú žiaru a zhasla; pozorovali ju až vo fínskych Helsinkách, vyše 300 míľ na západ. Správy v našej krajine to toho dňa odbili ako zvláštne UFO pripomínajúce medúzu.

O štyri dni neskôr, 24. septembra, sovietske námorníctvo bez vysvetlenia vypovedalo z Barentsovho mora okrem iných všetky britské a francúzske rybárske trawlery. Zároveň povolali domov sovietske trawlery z vôd Európskeho spoločenstva. Do 26. septembra bol americký personál tajnej Rockefellerovej mesačnej základne, ukrytej v kráteri Kopernik, takmer pripravený. Ich časticový lúč bol takmer prevádzkyschopný - ale bolo už neskoro. Neskôr toho dňa začal Sovietsky zväz bombardovať mesačnú základňu neutrónovým časticovým lúčom. Počas noci a celého 27. septembra ju nemilosrdne bombardovali neutrónovým žiarením, aké vytvára neutrónová bomba. A v ten večer, keď Američania hľadeli na pokojný spln nad hlavou známy ako žatevný spln, posledných niekoľko Američanov na Mesiaci umieralo na neutrónové žiarenie. Amerika prehrala bitku žatevného splnu.

Priatelia, v roku 1945 sa Amerika stala prvou krajinou na Zemi, ktorá mala desivú novú superzbraň, atómovú bombu; teraz však preteky o novú superzbraň vyhral Sovietsky zväz. Časticový lúč môže byť dnes rovnako rozhodujúci, ako bola atómová bomba v roku 1945. Rockefellerovci odzbrojili Ameriku a stavili všetko na mesačnú základňu v domnení, že preteky vyhrajú. Urobili však strašný chybný výpočet - a teraz budeme všetci trpieť následkami.

Téma č. 2 - POSLEDNÉ DNI ROCKEFELLEROVHO IMPÉRIA

Rockefellerovsko-sovietske spojenectvo, ktoré sa práve rozpadlo, bolo nevyhnutné pre Rockefellerov plán ovládnuť svet. Tento majstrovský ťah umožnil Rockefellerovcom po zničení Britského impéria vytvoriť aktívnu hrozbu, ktorá mala zabrániť opätovnému vzostupu Británie a Európy ako mocných a nezávislých súperov. Konečnou fázou mala byť Prvá jadrová vojna, predovšetkým na americkej pôde. Mala zabiť desiatky miliónov Američanov, ale mala to byť naprogramovaná obmedzená jadrová vojna s výsledkom rozhodnutým vopred. Po nej mali byť Rockefellerovci dosadení ako absolútni diktátori Ameriky. Európa a Británia sa mali začleniť do sovietskej sféry kontroly, vyčerpané nedostatkom energie a ďalších vecí, ale samotnou vojnou prakticky nezasiahnuté. Taká bola dohoda Rockefellerových bratov s ich partnermi v Kremli; verní svojej tradícii však Rockefellerovci mali v rukáve podraz ako vyvrcholenie Prvej jadrovej vojny.

V rámci prípravy na vojnu plánovali zbaviť Ameriku väčšiny vojenskej sily a súčasne vybudovať desivú vojenskú mašinériu v Sovietskom zväze. Keď by naprogramovaná vojna prišla, bola by taká ničivá a situácia Ameriky taká beznádejná, že by nás všetkých zachvátilo zúfalstvo. Potom by však v našej najtemnejšej hodine, keď by polovica amerického obyvateľstva bola preč, prišla na záchranu tajná mesačná základňa, ježiaca sa zbraňami s časticovým lúčom. Najviac za niekoľko dní sa mali zničiť sovietske vojenské sily po celom svete a v Sovietskom zväze mali zahynúť obrovské počty Rusov. Sovietsky zväz sa o tomto poslednom dejstve nemal dozvedieť - mal byť prekvapený a úplne zničený. A ani po udalosti sa svetu nemalo povedať o mesačnej základni. Namiesto toho by Rockefellerovci vystúpili ako jediná organizovaná moc na Zemi a všetko by pripísali „Božiemu zásahu“. Touto ľsťou očakávali, že oklamú svet, alebo väčšinu z nás, aby sme prijali ich vládu ako ustanovenú Bohom. Tak sa mali stať konečnými dedičmi dávno uvedeného tajného záväzku vytvoriť jednu svetovú vládu.

V roku 1924 John D. Rockefeller ml., otec štyroch Rockefellerových bratov, hovoril o svojom sne o dni, keď „nikto nebude hovoriť o mojej krajine, ale budeme hovoriť o našom svete“. A 31. januára 1945 pred Protestantskou radou mesta New York predniesol prejav s názvom „Kresťanská cirkev - čo ju čaká v budúcnosti?“ V tomto prejave rozvíjal jednu zo svojich obľúbených tém: potrebu, ako ju videl on, nahradiť kresťanskú cirkev, ako ju poznáme, niečím vhodnejším ako priamym výsledkom práve tých konfliktov, ktoré Rockefellerovo impérium samo tajne splodilo. Chválil sebaobetovanie a vernosť miliónov, ktorých životy sa ničili a vyhasínali, a všetko vykresľoval ako nádhernú križiacku výpravu. S rastúcim nadšením povedal: „Aká príležitosť, aká výsada, aká povinnosť.“

Nočná mora svetovej vojny bola teda iba nevyhnutnou predohrou budúceho postavenia, ktoré si predstavoval pre kresťanskú cirkev: „Bola by to cirkev živého Boha.“ Bola by zbavená všetkých „ustanovení, rituálu, vyznania, všetkého nepodstatného“. Keď sa z toho odstráni maskovanie, John D. Rockefeller ml. oživoval starobylú predstavu božského kráľa: vládcu, ktorého treba uctievať a ktorý nemôže urobiť nič zlé.

Rockefellerovci však až donedávna nevedeli, že Sovietsky zväz pred rokmi odhalil ich konečný plán zničiť ho podrazom pomocou mesačnej základne. Preto Sovietsky zväz pred desiatimi rokmi spustil urýchlený program na vývoj vlastného časticového lúča a pred piatimi rokmi také rozsiahle úsilie v civilnej obrane. Preto sa v lete 1976, pred vyše rokom, pokúsil prekvapiť Rockefellerovcov vlastným podrazom, počnúc krízou podvodných jadrových rakiet.

Pred rokom boli preteky v zbraniach s časticovým lúčom veľmi tesné, ale zdalo sa, že Rockefellerova mesačná základňa vyhrá. Ako dočasný vydieračský systém Rockefellerovci zariadili, aby sa do oceánov pomocou lode Glomar Explorer a ďalších prostriedkov umiestnili superrakety CIA, ako som prvýkrát odhalil v Audio liste č. 20 z januára 1977. Dnes sú však operačné už len dve z týchto superrakiet CIA - atlantické rakety č. 1 a 2. Všetky ostatné zničila postupná korózia a prenikanie vody. Rockefellerovci očakávali, že dovtedy už budú mať tajnú mesačnú základňu v prevádzke, takže vydieračské rakety CIA sa stanú zastaranými. Kremeľ sa obával, že uspejú a mesačná základňa odsúdi Sovietsky zväz na istú katastrofu. Rozhodli sa preto udrieť ako prví prekvapivým útokom.

Výsledkom bola sovietska kríza podvodných rakiet v roku 1976, opísaná v Audio listoch č. 14 až 16 - od júla do septembra 1976. Ako som opísal v Audio liste č. 16, sovietska miniponorka kladúca rakety uviazla koncom septembra 1976 v zálive Chesapeake. Bola to naša dokonalá príležitosť spustiť poplach a zverejnením zastaviť celý sovietsky program prípravy prekvapivého útoku. Ako som však podrobne uviedol v Audio liste č. 17 z októbra 1976, túto príležitosť zahodili prezident Gerald Ford a minister zahraničných vecí Henry Kissinger dohodou Červeného piatku, uzavretou v Bielom dome s Andrejom Gromykom zajtra pred rokom. Vtedy sa taká úbohá kapitulácia zdala rovnako nepochopiteľná ako vlastizradná. Neskôr som sa dozvedel o superraketách CIA, ktoré Rockefellerovci stále držali ako kyjak nad hlavou Kremľa, a začalo to dávať väčší zmysel. Ale až teraz, vo svetle mesačnej základne a Rockefellerovho plánu konečného podrazu, dáva zmysel všetko.

Rockefellerovi bratia si mysleli, že si môžu zabezpečiť prežitie vojny, a očakávali, že mesačná základňa bude pripravená zničiť Sovietsky zväz podľa ich vôle. Za týchto podmienok platilo: čím hroznejšia bude vojna až do okamihu ich predstieraného Božieho zásahu, tým lepšie - z ich pohľadu. Ich cieľom bola úplná kontrola vrátane duchovného oklamania miliónov. Sovieti sa medzitým pripravovali na prístup súdneho dňa: chceli byť schopní všetkými svojimi podvodnými jadrovými zbraňami hroziť takou totálnou celosvetovou skazou, aby sa Rockefellerovci báli použitím mesačnej základne rozpútať úplnú vojnu.

Pred tromi dňami, v noci žatevného splnu, 27. septembra 1977, sa však všetko rozpadlo: Amerika prehrala bitku žatevného splnu. V ten istý deň, v utorok 27. septembra 1977, sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko v prejave v Organizácii Spojených národov predložil Spojeným štátom ultimátum. O niekoľko dní skôr sovietske námorníctvo vypovedalo všetky britské a francúzske rybárske trawlery z Barentsovho mora. Kým Gromyko hovoril, Barentsovo more sa zapĺňalo desiatkami sovietskych ponoriek, sústreďujúcich sa na rozmiestnenie v severnom Atlantiku. Súčasne sa obrovská sovietska Tichomorská ponorková flotila sústreďovala v Ochotskom mori pri juhozápadnom cípe polostrova Kamčatka na rozmiestnenie v severnom Pacifiku. Navyše sa na štyroch sovietskych kozmodrómoch pripravovalo na vypustenie ďalších šesť družíc s časticovým lúčom: po jednej na Bajkonure a Ťuratame a po dve v Kapustinom Jare a Plesecku. Dve družice s časticovým lúčom, Kozmos 929 a jedna ďalšia, už vtedy boli na obežnej dráhe.

V OSN Gromyko odsúdil skutočnosť, že vzťahy medzi Spojenými štátmi a Sovietskym zväzom vstúpili do obdobia „stagnácie, ak nie priamo úpadku“. Potom žiadal, aby sa nová dohoda obmedzujúca jadrové zbrane uzavrela „bez akéhokoľvek odkladu“. Väčšina ľudí to nerozpoznala ako zastreté ultimátum, ale Rockefellerovci áno. Gromyko dodal, že Sovietsky zväz je teraz pripravený na istý čas zastaviť podzemné jadrové skúšky, aj keby

ich iní nezastavili. Dôvodom tohto vyhlásenia, ktoré všetkých prekvapilo, je, že časticový lúč teraz nahradil všetky jadrové zbrane ako prvá línia sovietskej výzbroje.

V ten večer na Gromykovu požiadavku narýchlo zorganizovali nezvyčajné nočné stretnutie s Jimmym Carterom v Bielom dome. Rockefellerove veľké médiá sa mimoriadne snažili vykresliť toto nečakané stretnutie ako dobrú vec, napriek Gromykovým veľmi tvrdým slovám v OSN. S dychtivými uisteniami hovorili, že sa zrejme dosiahol prelom k novej dohode SALT. Ale priatelia, to vôbec nebolo Gromykovo posolstvo. Keď ho zredukujeme na podstatu, toto povedal Carterovi a Vanceovi v noci žatevného splnu, 27. septembra 1977:

My, Sovietsky zväz, sme dnes zničili americkú mesačnú základňu, ktorú vaši podporovatelia plánovali v prichádzajúcej vojne použiť proti nám. Teraz sme to my, kto velí; a teraz vám vyhovieme vojnou, na ktorej vyvolaní ste tak tvrdo pracovali. Vojna sa bude viesť podľa našich podmienok, nie podľa vašich; na verejnosti však nesmiete o ničom z toho naznačiť ani slovo. Ak to urobíte, mám pokyn informovať vás, že vy aj vaši podporovatelia stratíte svoje postavenie v Amerike aj svoje životy.

Nasledujúci deň sa sústredené sovietske ponorkové flotily začali presúvať z Barentsovho a Ochotského mora, smerujúc k východnému a západnému pobrežiu Spojených štátov. Aj ďalšie sovietske ponorky dostali rozkaz sústrediť sa pri našej krajine zo svojich pozícií po celom svete. Včera mal Jimmy Carter tlačovú konferenciu, na ktorej sa zo všetkých síl snažil poslúchnuť Gromykove pokyny. S očami opuchnutými od sedatív a nedostatku spánku hovoril o všetkom možnom. Žiarivé správy CBS a ďalších spred niekoľkých dní o údajnom prelome v rokovaniach SALT však odhalil takými, aké boli, slovami: „Bezprostredná dohoda nie je na obzore.“ A v úvodných poznámkach zasadených do kontextu energetických záležitostí vyhŕkol: „Dôvodom, prečo musíme konať, nie je to, že práve teraz máme krízy alebo núdzové stavy, ale to, že bezprostredne hrozia.“ A dnes po urýchlenom stretnutí s ministrom zahraničných vecí Vanceom v New Yorku Gromyko odletel do Moskvy.

Náš vesmírny program medzitým náhle postihli ťažkosti. Včera už druhýkrát za dva týždne, po mnohých rokoch bezchybných štartov, americká raketa pri štarte náhle vybuchla. Táto, Atlas Centaur, zhodou okolností niesla dôležitú komunikačnú družicu, ktorá mala byť umiestnená nad Indickým oceánom.

Sovietsky zväz medzitým vypustil Saľut 6 a existujú náznaky, že sa teraz konečne rozhodne letieť na Mesiac. Veď už tam nie je nikto, kto by ho zastavil. A je možné, že veľmi skoro bude na Mesiaci znova základňa zbraní s časticovým lúčom ohrozujúca Zem - tentoraz pod sovietskou kontrolou. A práve dnes sa v houstonskom kozmickom stredisku NASA zastavili činnosti súvisiace s americkou mesačnou základňou.

Sovietsky zväz medzitým umiestnil v moriach po celom svete spolu najmenej 60 kobaltových bômb, ktoré majú svojím kumulatívnym účinkom vytvárať zemetrasenia. Niekoľko už odpálili: tri pri Indonézii, štyri v Aleutskej priekope, tri v strednom Pacifiku západne od Kalifornie a jednu v Stredozemnom mori v istej vzdialenosti od Kréty. Ďalšie sú stále rozmiestnené pozdĺž Aleút, vo východo-západných zlomových pásmach Tichého a Atlantického oceánu, v Indickom oceáne vrátane niekoľkých západne od Austrálie, okolo Bismarckovho súostrovia severovýchodne od Austrálie, pri Paname, v Stredozemnom a Karibskom mori a v Kalifornskom zálive.

V pondelok vyprší dohoda SALT I; nasledujúci deň, 4. októbra, je dvadsiate výročie Sputniku 1 a zároveň znamená dokončenie päťročného plánu civilnej obrany v Sovietskom zväze. Do 7. októbra, ak nie skôr, budú Spojené štáty pozdĺž východného a západného pobrežia aj pobrežia Mexického zálivu obkľúčené takmer celou sovietskou ponorkovou flotilou. Keď vyslovujem tieto slová, na svoje miesta v Mexickom zálive už dorazilo 29 sovietskych ponoriek. Tak ako atlantické a tichomorské flotily, ktoré sa zbiehajú k Amerike v kliešťovom pohybe, sú vyzbrojené raketami s neutrónovými hlavicami. V každej z dvoch sovietskych flotíl smerujúcich sem z Ruska je výrazne viac než 100 ponoriek. Je to zďaleka najmasovejšie a najrýchlejšie rozmiestnenie sovietskej ponorkovej flotily v dejinách. A ako som spomenul minulý mesiac, NATO považuje vyplávanie sovietskej flotily na more za jeden zo svojich najdôležitejších signálov, že sa má začať konflikt. Preto, priatelia, by som si nesplnil povinnosť, keby som vás nevaroval, že národný núdzový stav a možno aj samotná vojna môžu byť prakticky tu.

Téma č. 3 - AMERICKÝ SEN, IN MEMORIAM

Pred sto osemdesiatimi jedným rokmi, v tomto mesiaci, 17. septembra 1796, George Washington predniesol rozlúčkový prejav ako prvý prezident Spojených štátov amerických. Washington skutočne miloval mladý národ, ktorý priviedol k slobode, a veril, že sa v neveľmi vzdialenej budúcnosti staneme veľkým národom. Jeho snom bolo, aby sme ako tento veľký národ dali ľudstvu veľkodušný a dosiaľ príliš nový príklad ľudu, ktorý sa vždy riadi vznešenou spravodlivosťou a dobroprajnosťou. Washington nám zanechal rôzne varovania pred pascami, ktorým sa treba vyhnúť, napríklad pred prerastenými vojenskými ustanovizňami a zapletením do zahraničných záležitostí. Išiel však ďalej a nabádal nás k pozitívnemu vzorcu správania, ktorý by bol na svete jedinečný.

O zahraničných veciach povedal: „Voči všetkým národom zachovávajte dobrú vieru a spravodlivosť, so všetkými pestujte mier a súlad.“ O verejnej dôvere vo vládnych predstaviteľov povedal: „Zásadu, že čestnosť je vždy najlepšou politikou, považujem za rovnako platnú vo verejných ako v súkromných záležitostiach.“ A ako základ svojich ostatných presvedčení Washington pevne vyhlásil: „Zo všetkých dispozícií a návykov vedúcich k politickému blahobytu sú náboženstvo a morálka nevyhnutnými oporami.“

Washingtonove ideály, ktorými sa mala Amerika riadiť, boli revolučným odklonom od Machiavelliho pravidiel moci, sformulovaných o dve storočia skôr. Podľa Machiavelliho musí byť prvým pravidlom každého vládcu, ktorý si chce moc udržať a zväčšiť, ignorovanie všetkých morálnych zákonov. Falošné sľuby, neustále zavádzanie a klamstvá, zrada spojencov, ktorí už splnili svoj účel, a pravidelné zámerné vojny sú podľa Machiavelliho kľúčmi k úspechu. Po jedno storočie v Amerike vo všeobecnosti prevládali Washingtonove slová nad Machiavelliho a náš národ rástol a prosperoval ako žiadny pred ním. Hlavnou výnimkou bola občianska vojna, vyvolaná sčasti zahraničnými intrigami v našich záležitostiach. Veľké európske mocnosti, predovšetkým Británia a Francúzsko, sa pripravovali zasiahnuť v hodine našich sporov a náš národ úplne zničiť.

V tejto temnej hodine sa prezident Abraham Lincoln obrátil na vtedy najväčší kresťanský národ na Zemi - Rusko. Cár Alexander II. veľmi obdivoval Spojené štáty a sníval o postupnej premene ruskej vlády na niečo podobné. Keď dostal zapečatenú správu od Lincolna, povedal americkému vyslancovi: „Skôr než otvoríme túto listinu alebo spoznáme jej obsah, vyhovujeme akejkoľvek žiadosti, ktorú môže obsahovať. V deň uvedenia vášho prezidenta do úradu sme my, Alexander II. Ruský, podpísali protokol, ktorý oslobodil 23

000 000 nevoľníkov. Abraham Lincoln, prezident Spojených štátov, oslobodil 4 000 000 otrokov; preto Rusko vyhovie čomukoľvek, o čo ho požiada, lebo Alexander II. nebude činiteľom zotročenia nijakého človeka.“

Na jeseň 1863, v kritickej fáze vojny, ruské námorníctvo náhle zaplavilo prístavy New Yorku a San Francisca a zakotvilo v nich. Bol to dramatický a mocný signál všetkým ostatným mocnostiam na Zemi, aby sa do občianskej vojny nemiešali - a ani sa nemiešali. Výsledkom bolo, že napriek našim strašným ranám, ktoré sme si spôsobili sami, Spojené štáty prežili ako slobodný a nezávislý národ. Od toho času sa Rusko stalo cieľom úplného zničenia pre tajné medzinárodné mocnosti, ktorým bol zmarený zámer dostať Spojené štáty pod svoju kontrolu. Rozhodli sa, že kresťanské Rusko musí zomrieť a ovládnuť ho má nový bezbožný systém vlády nazývaný komunizmus, ustanovený samotnými medzinárodnými finančníkmi.

Medzitým sa podporovali finanční spojenci aj vo vnútri Spojených štátov, aby sa krajina dobyla zvnútra. Tak sa po občianskej vojne začali rozvíjať málo známe väzby medzi americkými Rockefellerovcami, Morganovcami a Carnegieovcami a Rothschildovcami a ďalšími sprostredkovateľmi moci v Európe a vo svete. Krátko pred španielsko-americkou vojnou prebehla v americkej zahraničnej politike tichá revolúcia, vďaka týmto tajným medzinárodným spojeniam. Washingtonov sen pre Ameriku sa vymenil za nočnú moru machiavellistickej politiky. Čoskoro vypukla španielsko-americká vojna, vyvolaná úmyselným obetovaním amerických životov pri výbuchu bojovej lode Maine. Skutočnosť, že Španielsko sa naozaj snažilo vojne vyhnúť, na tom nič nezmenila. Za výkrikov „Pamätajte na Maine“ Amerika odišla do vojny.

Keď sa dym rozplynul, napokon vyšlo najavo, že vojna bola zbytočná, ale americký ľud sa nadúval hrdosťou, že sa zrazu stal svetovou mocnosťou. Bývalé španielske državy Kuba, Portoriko, Guam a Filipíny sa teraz nachádzali v amerických rukách. Väčšina Američanov bola s novou prestížou Ameriky príliš spokojná, aby sa trápila nemorálnosťou toho, čo sme urobili. A tým začal americký ľud pred osemdesiatimi rokmi predávať svoju dušu.

V roku 1904 prišlo ďalšie znepokojivé predznamenanie budúcnosti. V rámci tajných dohôd, ktoré mali zabrániť Japoncom narušiť nové americké državy v Tichom oceáne, sme nečinne sledovali, ako Rusko - krajina, ktorá štyri desaťročia predtým zachránila Spojené štáty pred zánikom - utrpelo útok podobný Pearl Harboru. Na ruskú flotilu pokojne kotviacu v Port Arthure bez varovania zaútočili elitné japonské vojnové lode a roztrhali ju na kusy s ťažkými stratami. Reakciou väčšiny Američanov však nebola hrôza, ale vzrušenie z tohto veľkého výkonu. O tridsaťsedem rokov neskôr všetci Američania odsúdili veľmi podobný útok na Pearl Harbor ako deň hanby - ale v roku 1904 sa to dialo niekomu inému, takže to bolo v poriadku.

Krok za krokom sa americký ľud osemdesiat rokov postupne zaslepoval voči pravde tým, že si ju nevážil a nehľadal ju. A tak nás znovu a znovu viedli na jatky bez toho, aby sme sa zo skúseností poučili. V roku 1898 to bolo „Pamätajte na Maine“; v roku 1917 „Pamätajte na Lusitaniu a Sussex“; v roku 1941 „Pamätajte na Pearl Harbor“; a teraz, v roku 1977, nás pripravujú na výkrik „Pamätajte na Panamský prieplav“ - lenže tentoraz to bude iné.

V roku 1917 a potom sme sa našim bratom v Rusku odplatili tým, že sme nečinne sedeli, kým kresťanský národ umieral. Počas našej občianskej vojny Rusko zachránilo Spojené štáty pred zničením tým, že zakázalo zásah zvonku; ale pri boľševickej revolúcii v roku 1917 to bol zásah zvonku zo strany amerických finančníkov, ktorý spečatil osud Ruska. A

my sme ako ľud nečinne sedeli a súhlasili, keď vláda Spojených štátov začala podopierať satanskú novú vládu, ktorá spôsobila smrť vyše 20 000 000 kresťanov. Počas šesťdesiatich rokov sa nám priamo pred očami vybudovalo Frankensteinovo monštrum - Sovietsky zväz - a my sme ako ľud neurobili vôbec nič, aby sme ho zastavili. Teraz sa sovietsky Frankenstein obracia proti nám a my ako ľud nemáme výhovorku pre čokoľvek, čo sa môže stať.

Tí, ktorí odmietli použiť svoj čas a prostriedky na spoločné dobro nášho národa, nemusia očakávať, že teraz použijú peniaze na útek do nejakého bezpečného útočiska. Nijaké nie je! Dokonca aj Švajčiarsko, ktoré má mimo Sovietskeho zväzu najlepšie zariadenia civilnej obrany na Zemi, už bolo sabotované sovietskymi jadrovými mínami v jazerách Geneva, Zurich, Zug, Lucerne, Wallenstadt, Zarndek, Bretz, Thun, Neuchatel, Locarno a Lugano. Priatelia, v tejto hodine skúšky bude pre niektorých záchrana, ale bude individuálna. Tí, ktorí milujú pravdu a nášho Pána Ježiša Krista a ktorí sa snažili, nebudú opustení. Tým, ktorí prežijú, však môžem iba zopakovať, čo som pred dva a pol rokom povedal na záver svojej pásky o škandále so zlatom vo Fort Knox: iba tí z nás, ktorí sa snažili zo všetkých síl, budú mať pokoj v srdci a odpovede pre naše zotročené deti.

Do budúceho mesiaca, ak to bude Božia vôľa, tu bol Dr. Beter.

Ďakujem vám a nech Boh ochraňuje každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 27
29. októbra 1977

Poznámka k prekladu: Nasleduje úplný preklad historického textu. Obvinenia, spravodajské informácie, medicínske tvrdenia, predpovede a výklady udalostí sú tvrdeniami autora; ich uvedenie neznamená, že ide o overené fakty. Historické medicínske pasáže nemožno považovať za zdravotné odporúčania.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 29. októbra 1977 a toto je môj Audio list č. 27. Včera pred pätnástimi rokmi, 28. októbra 1962, si Amerika vydýchla, keď sa kubánska raketová kríza skončila kapituláciou Sovietskeho zväzu. V to nedeľné ráno Rádio Moskva oznámilo, že všetky práce na útočných raketových základniach na Kube sa zastavujú a že základne budú pod dohľadom Organizácie Spojených národov demontované. Tak sa skončilo šesť dní, počas ktorých svet pre nebezpečný sovietsky hazard viditeľne balansoval na pokraji jadrovej vojny.

Verejná kríza sa začala televíznym prejavom prezidenta Johna F. Kennedyho v pondelok večer 22. októbra 1962. Desiatky miliónov Američanov sa zhromaždili pred televízormi, pretože správy celý deň oznamovali, že sa chystá niečo veľké. Keď nám prezident Kennedy povedal, že sovietske útočné jadrové rakety na Kube sú takmer pripravené na použitie, niektorých Američanov to prekvapilo a iných nie. Tí, ktorých to neprekvapilo, počuli varovania zosnulého senátora Kennetha Keatinga z New Yorku. Vyše roka varoval pred kubánskymi raketami v prejavoch po celej krajine.

Mnohých ďalších Američanov však správa o raketách z úst prezidenta Kennedyho v ten večer šokovala. Niektorí nikdy nepočuli skoršie varovania senátora Keatinga, pretože veľké médiá príbeh zablokovali. Iní ich počuli, ale uverili popretiam vlády. Všetkých, vrátane Kremľa, však ohromila reakcia prezidenta Kennedyho na kubánsku raketovú hrozbu. Vyhol sa slovu „blokáda“, ktoré v medzinárodnom práve označuje vojnový čin, a oznámil takzvanú karanténu útočných zásielok smerujúcich na Kubu. Presadzovať ju malo vtedajšie najmocnejšie námorníctvo na Zemi, námorníctvo Spojených štátov. Prezident navyše žiadal demontovanie raketových základní a stiahnutie sovietskych síl, inak hrozil ráznejším americkým zásahom.

Potom zazneli mrazivé slová: „Každá raketa vypustená z Kuby proti ktorémukoľvek národu sa bude považovať za útok Sovietskeho zväzu na Spojené štáty, ktorý si vyžiada úplnú odvetu.“ Jack Kennedy odmietol predstierať, že vinníkom je Kuba, a postavil sa Sovietskemu zväzu priamo, prostredníctvom jedinej veci, ktorá si vynucuje sovietsky rešpekt: vojenskej sily.

Veľký historik Carroll Quigley, ktorý zomrel začiatkom tohto roka, veľmi presne zhrnul okolnosti kubánskej krízy vo svojom monumentálnom diele „TRAGÉDIA A NÁDEJ“, vydanom spoločnosťou MacMillan v roku 1966:

> „Dominujúcou skutočnosťou celej situácie bola zdrvujúca povaha americkej moci a fakt, že o nej vedeli Biely dom aj Kremeľ, ale svet ju zväčša nepoznal a určite sa nezverejňovala. Okolo hraníc Sovietskeho zväzu bolo 144 rakiet Polaris, 103 Atlas,

159 rakiet Thor, Jupiter a Titan a 1 600 bombardérov dlhého doletu, z ktorých mnohé nepretržite lietali s jadrovými bombami. Keď prezidentov prejav odštartoval verejnú krízu, bolo zmobilizovaných alebo uvedených do pohotovosti päť divízií strategickej zálohy americkej armády s približne 100 000 mužmi, ďalej 100 000 príslušníkov letectva a rovnaký počet príslušníkov námorníctva a námornej pechoty. Prvá obrnená divízia bola letecky premiestnená z Texasu na východné pobrežie; na blokádnej hliadke bolo 90 vojnových plavidiel vrátane ôsmich lietadlových lodí. Na Floride zostavili veliteľstvo pre inváziu na Kubu a z Guantánama evakuovali 2 700 príbuzných vojenského personálu. Pod takým tlakom Chruščov v piatok 26. októbra povolil - takmer by sa dalo povedať, že spanikáril."

O dva dni neskôr Rádio Moskva oznámilo prijatie Kennedyho požiadaviek. Mnohí kritici upozorňovali, že po samotnej kríze Amerika zdanlivo ponechala zbytočné medzery umožňujúce Sovietom podvádzať pri sťahovaní z Kuby. Bez ohľadu na to však jadrovej vojne počas samotnej kubánskej krízy zabránila drvivá moc Ameriky.

Dva roky pred kubánskou krízou generál Nathan Twining pri odchode z funkcie predsedu Zboru náčelníkov štábov varoval Ameriku: „Sily, ktoré nedokážu zvíťaziť, nedokážu odstrašiť." Týchto niekoľko slov zdravého rozumu zhŕňalo poučenie z niekoľkých tisícročí vojenských dejín; a v októbri 1962 kubánska raketová kríza dokázala, že v jadrovom veku platia rovnako ako kedykoľvek predtým. Človek by si myslel, že taký tesný dotyk s jadrovou katastrofou natrvalo upozorní americký ľud na realitu prežitia, ale nestalo sa tak.

Americkej verejnosti nevysvetlili, že rozhodujúcim faktorom, ktorý zabránil vojne, bola štvornásobná vojenská prevaha Ameriky nad Ruskom v roku 1962. Naša predchádzajúca vojenská prevaha sa dostala do pozornosti verejnosti až neskôr, v spojení s výrazmi ako „nadmerné zničenie", „odmeraná reakcia" a „vzájomne zaručené zničenie"; a vtedy bolo cieľom zmenšiť ju až na nulu.

Ak sa však americký ľud z Kuby nepoučil, Kremeľ áno. Najlepšie si lekciu osvojil Leonid Brežnev, Chruščovov šéf raketového programu. Chruščovov neúspech v kubánskej raketovej záležitosti bol začiatkom jeho konca v Kremli. Iróniou je, že keď Chruščova v roku 1964 zosadili, jeho miesto nezaujal nikto iný než Brežnev, ktorý bol skutočným strojcom kubánskeho raketového plánu. Brežnev bol odhodlaný, že Sovietsky zväz už nikdy neutrpí takú porážku.

Podobnosť dneška s kubánskou raketovou krízou je nápadná. Tak ako vtedy sme opäť cieľom jadrových rakiet krátkeho doletu, ibaže tentoraz sa skrývajú v našich vlastných teritoriálnych vodách a sú pripravené na podvodný štart na satelitný povel. Tak ako vtedy trvá sovietska raketová kríza už vyše roka a americký ľud nepozná fakty pre informačnú blokádu veľkých médií a vládne popieranie. Tak ako vtedy je dominantnou skutočnosťou jednostranná vojenská výhoda jednej strany; tentoraz nás však neohrozujú iba rakety, ale aj podvodné jadrové míny, ktoré sovietski agenti rozmiestnili po celej našej krajine.

Verejnosť opäť spoločne klamú federálna vláda a ovládané veľké médiá - nielen mlčaním a popieraním, ale propagandou, ktorá pomáha zakrývať nepriateľské operácie už namierené proti nám. A čo je najhoršie, jednostranná vojenská nerovnováha dnes nezvýhodňuje Ameriku, ale Sovietsky zväz.

Počas uplynulého mesiaca sa medzinárodnou scénou začali šíriť nezvyčajne rýchle, mätúce a dramatické zmeny. Na Blízkom východe sa tri roky sovietskeho zatmenia náhle skončili spoločným sovietsko-americkým vyhlásením a pritom sa prejavila radikálna

zmena americkej politiky voči Izraelu. Červená Čína po desaťročí ostrého zápasu so Sovietskym zväzom začala začiatkom tohto mesiaca náhle podnikať konkrétne kroky k zmiereniu s Ruskom. Indický premiér Desai, ktorý kedysi odsudzoval komunizmus, začiatkom mesiaca odcestoval do Moskvy a teraz tvrdí, že priateľstvo Indie so Sovietskym zväzom je „stmelené“. Správy a komentáre nás zrazu ubezpečujú, že medzi Sovietskym zväzom a Spojenými štátmi nastáva odmäk, a odzbrojenie sa zo všetkých strán náhle stalo prevládajúcou témou svetových záležitostí.

Tento a mnohý ďalší vývoj nastal po katastrofálnej americkej porážke od Sovietskeho zväzu minulý mesiac, 27. septembra 1977, v stále utajovanej bitke žatevného splnu. Bola to prvá plnohodnotná vesmírna bitka v dejinách; a ako som vám podrobne povedal minulý mesiac v Audio liste č. 26, Sovietsky zväz z nej vyšiel ako jediný vlastník rozhodujúcej novej zbrane s časticovým lúčom. Práve tento sovietsky vojenský prielom je základom toho, čo dnes vyzerá ako lavína diplomatických prielomov zahŕňajúcich Sovietsky zväz po celom svete.

V tejto chvíli, priatelia, je chladná a tvrdá pravda podľa autora takáto: Sovietsky zväz by dnes mohol napadnúť Spojené štáty a zvíťaziť. Americká odveta by však Rusku za také sovietske dobytie stále mohla spôsobiť značné utrpenie; oni nás však radšej zničia bez vlastného utrpenia a udalosti sa teraz pohybujú týmto smerom.

Moje tri dnešné témy sú:
1. SOVIETSKY ČASTICOVÝ LÚČ A ZABIJACKÉ DRUŽICE
2. ŠÍRIACI SA ATÓMOVÝ MOR NAZÝVANÝ LEGIONÁRSKA CHOROBA
3. PREBIEHAJÚCE VYNÚTENÉ ODZBROJOVANIE AMERIKY

Téma č. 1 - SOVIETSKY ČASTICOVÝ LÚČ A ZABIJACKÉ DRUŽICE

Minulý mesiac som v Audio liste č. 26, nahranom 30. septembra 1977, odhalil, že Sovietsky zväz sa stal prvou krajinou na Zemi, ktorá má novú superzbraň - časticový lúč - teraz rozmiestnenú na obežnej dráhe Zeme. Prvá zabijacká družica s časticovým lúčom bola vypustená pred tromi mesiacmi, 17. júla 1977, a je známa ako Kozmos 929.

Ako som vám povedal minulý mesiac, prvá operačná skúška proti cieľu sa uskutočnila nad Sovietskym zväzom v skorých ranných hodinách 20. septembra 1977. Americká špionážna družica bola rozmetaná do obrovskej ohnivej gule viditeľnej zo vzdialenosti stoviek míľ. Presne o dva týždne, 4. októbra 1977, usporiadal minister obrany Harold Brown tlačovú konferenciu, na ktorej všetkých šokoval neočakávanými slovami: „Faktom je, že Sovieti nielen vyvíjajú protidružicovú schopnosť, ale ju majú aj operačne nasadenú.“

Dodal: „Znepokojuje ma to, pretože sa vo veľkej miere spoliehame na naše vesmírne systémy pri podpore svojich vojenských schopností, ktoré podľa mňa prispievajú k odstrašovaniu a zabraňovaniu vojne.“ Po prejave Dr. Browna ďalší predstavitelia ministerstva obrany označili naše nízko letiace špionážne družice za zraniteľné voči sovietskym zabijackým družiciam, známym aj ako interceptory Kozmos. Dr. Brown ani ostatní hovorcovia však nechceli verejne vysvetliť americkému ľudu, ako nové interceptory Kozmos fungujú. Veď Rusi to vedia! Reportérom teda v článkoch nezostalo nič iné než spomínať desaťročnú sovietsku koncepciu výbušného interceptora, ktorý by sa priblížil k cieľu a vybuchol. To, že ide o zbrane s časticovým lúčom, sa nespomenulo.

V januári tohto roka varoval Kongres odchádzajúci riaditeľ výskumu Pentagónu Dr. Malcolm Currie. Povedal, že dovoliť Sovietom získať nad nami prevahu v protidružicových

zbraniach by bolo katastrofálne. A niet sa čo čudovať. Družice dnes zohrávajú ústrednú úlohu vo vojenskej komunikácii, zbere spravodajských informácií a včasnom varovaní pred možným útokom. Možno nimi odhaliť nezvyčajné presuny vojsk alebo iné prípravy na útok a iba družice by zaznamenali dokonca aj odpálenie medzikontinentálnych balistických rakiet. Bez špionážnych družíc by sme boli slepí voči prekvapivému útoku strategickými raketami. Dohoda SALT II, ktorú sa Jimmy Carter teraz tak horúčkovito snaží presadiť, však neobsahuje nijaké ustanovenie proti protidružicovým zbraniam.

Ako som oznámil v Audio liste č. 26 koncom minulého mesiaca, štyri dni pred ohromujúcim Brownovým vyhlásením o operačných sovietskych zabijackých družiciach boli na obežnej dráhe dva interceptory triedy Kozmos 929. Teraz ich je osem! Sovietsky zväz teraz jeden po druhom ničí americké strategické satelity, pričom zakaždým vzniká obrovská ohnivá guľa podobná tej, ktorú som vám opísal minulý mesiac.

13. októbra, začiatkom tohto mesiaca, CBS Radio News informovalo, že niekoľko ľudí vyjadrilo obavy po pozorovaní viacerých ohnivých gúľ nad Ruskom. Pýtali sa, čo by to mohlo byť, a domnievali sa, že možno ide o UFO z vesmíru. Ruský vedec, s ktorým o tom robili rozhovor, však povedal, že ohnivé gule nie sú dôvodom na obavy a že ide iba o javy Kozmos. Samozrejme, žartovne hovoril pravdu, pretože podľa autora tieto nedávne pozoruhodné ohnivé javy spôsobujú interceptory Kozmos s časticovým lúčom.

Najväčšou zo všetkých doterajších ohnivých gúľ však bola tá, ktorá vybuchla nad Spojenými štátmi večer 18. októbra, len pred jedenástimi dňami. Stovky svedkov hlásili obrovskú ohnivú guľu od McDonaldovho observatória na úplnom juhozápade Texasu až po miesta vzdialené niekoľko stoviek míľ v Arkansase a Missouri, ako aj v susedných štátoch Oklahoma a Louisiana. Bola taká jasná, že ľudia vzdialení od seba stovky míľ si mysleli, že dopadla blízko nich; a taká veľká, že astronómovia tvrdili, že mala dosiahnuť zem. Podľa radarových a vojenských pozorovateľov však vybuchla vo vzduchu jasným zábleskom. V tejto chvíli sa nevie, či niektoré časti prežili a dopadli na zem.

Tak sa podľa autora 85-tonová americká vesmírna stanica SKYLAB, vypustená pred štyrmi rokmi, veľkolepo skončila zásahom sovietskeho interceptora Kozmos. Sovietsky zväz chcel zabezpečiť, aby Amerika nemohla Skylab nijako uviesť do služby a začať ním zvracať rýchlo rastúcu sovietsku nadvládu vo vesmíre. A pre prípad, že by niektoré kusy veľkej vesmírnej stanice dopadli na zem bez zhorenia a mohli spôsobiť škody či zranenia, Skylab zničili nad Spojenými štátmi namiesto nad Sovietskym zväzom.

O deväť dní neskôr vláda prostredníctvom večerných správ CBS z 27. októbra 1977 zverejnila prepracovanú kryciu verziu príbehu o Skylabe. Počas premietania oficiálneho filmu NASA o Skylabe na obežnej dráhe nám povedali, že z nejakého zvláštneho dôvodu sa jeho obežná dráha rozpadá skôr, než sa očakávalo, a že by mohol predčasne spadnúť. Priatelia, ak teraz niekto nájde jeho kúsky ležať na zemi, základy budúceho verejného vysvetlenia už boli položené.

Sovietske používanie novej zbrane s časticovým lúčom na zostreľovanie našich strategických družíc je dosť zlé, ale je to iba začiatok. Ako som podrobne vysvetlil minulý mesiac, tajná americká mesačná základňa v kráteri Kopernik bola 27. septembra 1977 vyradená. Bombardoval ju sovietsky neutrónový časticový lúč, ktorý zabil všetkých našich astronautov. Samotná základňa Kopernik bola vybavená zbraňami s časticovým lúčom, ale Sovietsky zväz ju porazil tesne pred dosiahnutím operačného stavu. Amerika tak prehrala

bitku žatevného splnu; a hoci táto vesmírna bitka zostáva tajná, jej dôsledky sa objavujú všade okolo nás.

V témach č. 2 a 3 sa vás pokúsim oboznámiť s vojenskými a diplomatickými udalosťami, ktoré nastali v dôsledku našej prehry v bitke žatevného splnu. Teraz vám však poviem o najnovšom vývoji v samotnom vesmíre. 29. septembra 1977, len dva dni po bitke žatevného splnu a Gromykovom ultimáte Jimmymu Carterovi, Sovietsky zväz vypustil vesmírnu stanicu Saľut 6. V ten istý deň sa raketa Atlas Centaur stala druhou americkou raketou za dva týždne, ktorá vybuchla počas štartu.

Umiestnenie Saľutu 6 na obežnú dráhu podľa autora signalizovalo začiatok prvej sovietskej pilotovanej misie na Mesiac; a nasledujúci deň, keď práve svital sovietsky mesačný vek, slnko zapadlo nad americkým mesačným vekom. Vesmírne stredisko NASA v Houstone vyslalo na Mesiac diaľkové príkazy na vypnutie všetkých automatických zariadení, ktoré tam ešte pracovali. Ako zvyčajne nám tiché a zväčša nepovšimnuté správy povedali, že sa to robí v záujme úspory peňazí.

9. októbra vypustili Sojuz 25 s dvojčlennou posádkou, aby sa stretol so Saľutom 6. Tak ako posádka Apolla 11 niesla americkú vlajku, ktorú mala vztýčiť na Mesiaci, posádka Sojuzu 25 si vzala výtlačok novoprijatej sovietskej ústavy. Keď veliteľ misie Kovaľonok nastupoval do kozmickej lode, televíznym divákom neposlal obvyklé priateľské zamávanie, ale pozdrav zdvihnutou zovretou päsťou. Sojuz 25 potom odštartoval z tej istej rampy kozmodrómu Bajkonur, z ktorej pred dvadsiatimi rokmi vypustili Sputnik 1.

O necelé dva dni Rádio Moskva prerušilo 24-hodinové mlčanie o misii, pre ktoré sa mnohí pozorovatelia pýtali, či kozmonauti neutrpeli nehodu. Oznámilo, že sú v dobrom stave a ich kabína Sojuz 25 bezpečne pristála. Misia bola údajne prerušená, pretože Sojuz 25 nedokázal úspešne zakotviť pri Saľute 6. Podľa autora sa však Sojuz 25 so Saľutom 6 úspešne stretol. Účelom nebolo zakotviť a zostať na obežnej dráhe, ale spojiť sa s mesačným pohonným a prístrojovým modulom - a to Sojuz 25 urobil. Keď Rádio Moskva prerušilo mlčanie krycím príbehom o prerušenej misii, Sojuz 25 už bol na ceste k Mesiacu.

16. októbra, po dosiahnutí obežnej dráhy Mesiaca, posádka Sojuzu 25 oddelila rádiový retranslačný modul a nechala ho na mesačnej orbite, zatiaľ čo zostúpila na povrch. Tak ako sa dvaja Američania Armstrong a Aldrin stali prvými ľuďmi, ktorí vstúpili na privrátenú stranu Mesiaca, dvaja Rusi Kovaľonok a Rjumin sa podľa autora stali prvými, ktorí pristáli na odvrátenej strane v kráteri Jules Verne. Sovietsky zväz sa teraz usiluje urobiť to isté, o čo sa pokúsila ovládaná vláda Spojených štátov: vybudovať na Mesiaci základňu zbraní s časticovým lúčom, z ktorej by ohrozoval Zem.

Operácia prebiehajúca v kráteri Jules Verne je iba dočasným krokom. Odvrátená strana Mesiaca sa používa výlučne ako bezpečné útočisko, kde možno podľa ich nádeje vykonať všetky predbežné prípravy bez možnosti amerického pozorovania alebo odvety. Plánom je zhromaždiť na bezpečnom mieste odvrátenej strany všetko potrebné pre počiatočné zariadenie s časticovým lúčom vrátane vybavenia, posádok kozmonautov a zariadení na podporu života. Potom sa pomocou rakiet všetko naraz a rýchlo prepraví na zamýšľané miesto na privrátenej strane. Ak všetko pôjde podľa plánu, sovietska základňa s časticovým lúčom bude môcť veľmi rýchlo začať pracovať po rýchlom presune na privrátenú stranu.

Sovietsky zväz tak očakáva, že základňu uvedie do prevádzky a bude sa môcť brániť skôr, než ju zasiahne akýkoľvek mysliteľný preventívny úder. Nechce utrpieť rovnaký osud, aký podľa autora pred mesiacom spôsobil tajnej americkej mesačnej základni.

Keď bude sovietska mesačná základňa operačná a chránená zbraňou s nabitým časticovým lúčom, bude z vojenského hľadiska relatívne bezpečná. Platí to najmä preto, že na obežnej dráhe Zeme je už malá flotila interceptorov Kozmos vyzbrojených časticovými lúčmi. Keď teda bude sovietska mesačná základňa na privrátenej strane Mesiaca v prevádzke, Sovietsky zväz sa ju možno rozhodne oznámiť svetu, samozrejme bez vysvetlenia jej skutočného účelu. Ak áno, bude to prekvapujúca ozvena prvých dní sovietskeho vesmírneho programu, keď sa veľkolepé úspechy vo vesmíre oznamovali až po úspešnom začatí, nikdy vopred.

Podľa mojich najnovších spravodajských informácií o sovietskej mesačnej misii projekt postupuje veľmi rýchlo. Pred dvomi dňami, 27. októbra, sa k posádke Sojuzu 25 v kráteri Jules Verne už pripojili ďalší kozmonauti a dorazili aj súčasti zbrane s časticovým lúčom. Pri tomto tempe by sa vesmírna preprava posádky a vybavenia na privrátenú stranu Mesiaca mohla uskutočniť veľmi skoro; a ak áno, načasovanie by bolo ideálne na účely sovietskej propagandy. Dvadsiate výročie Sputniku 1, ktoré pripadlo na 4. októbra, si pripomenuli vypustením Sojuzu 25 z tej istej rampy, z ktorej odštartoval Sputnik 1. Pred nami je ešte 7. november, 60. výročie boľševickej revolúcie. Ako lepšie presvedčiť svet o životaschopnosti sovietskeho systému než tým, že kozmonaut vysielajúci z Mesiaca pochváli v celosvetovej televízii úplne novú sovietsku ústavu?!

Téma č. 2 - ŠÍRIACI SA ATÓMOVÝ MOR NAZÝVANÝ LEGIONÁRSKA CHOROBA

Keď som minulý mesiac, 30. septembra, nahrával Audio list č. 26, upozornil som vás, že veľké množstvo sovietskych ponoriek je na ceste obkľúčiť Spojené štáty. Určite prebiehala vojenská konfrontácia a varoval som, že nemožno ignorovať možnosť samotnej vojny. Iba predchádzajúci víkend Sovietsky zväz náhle vyhnal všetky západné rybárske trawlery z Barentsovho mora, kde leží veľká námorná základňa Murmansk. V utorok 27. septembra tajná vesmírna bitka žatevného splnu ukončila existenciu americkej mesačnej základne v kráteri Kopernik; a v ten deň sa Barentsovo aj Ochotské more pri polostrove Kamčatka hemžili sovietskymi ponorkami.

Počas tohto vojenského vývoja v zákulisí predniesol sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko v OSN veľmi tvrdý prejav, ktorý obsahoval zastreté ultimátum Spojeným štátom. V ten večer sa na Gromykovu požiadavku v Bielom dome uskutočnilo náhle a neočakávané stretnutie Gromyka, Jimmyho Cartera a ministra zahraničných vecí Cyrusa Vancea.

Minulý mesiac som vám povedal, čo Gromyko veľmi priamo povedal Carterovi; a hneď na druhý deň dve obrovské sovietske ponorkové flotily opustili zhromaždiská a vyrazili k Spojeným štátom. Keďže NATO považuje vyslanie sovietskej ponorkovej sily na more za významný varovný signál blížiaceho sa konfliktu, situácia bola potenciálne veľmi vážna. Na základe informácií zo svojich spravodajských zdrojov som vás teda varoval, že do 7. októbra, ak nie skôr, sovietska ponorková flotila obkľúči Spojené štáty pri východnom a západnom pobreží aj v Mexickom zálive.

5. októbra, začiatkom tohto mesiaca, viceadmirál William Reed, veliteľ hladinových síl našej Atlantickej flotily, na sympóziu námornej moci juhovýchodu v Atlante v štáte Georgia odhalil, že sovietske ponorky spolu s mnohými hladinovými loďami sa vo veľkom počte nachádzajú pri našom atlantickom pobreží a pobreží Mexického zálivu. Povedal, že sú dosť blízko na zničenie amerických miest v jadrovej vojne. Dodal, že v každej dlhej vojne so Sovietskym zväzom by bola Amerika vo vážnej nevýhode pre veľkosť a účinnosť sovietskeho námorníctva.

Nasledujúci deň, 6. októbra, podľa miestnej rozhlasovej stanice hovorca námorníctva v San Diegu povedal, že veľké množstvo sovietskych ponoriek bolo spozorované aj v Tichom oceáne a smerovalo k nám. Ráno 7. októbra 1977 moje vlastné správy naznačovali, že tichomorská armáda bola v najbližšom bode približne 700 míľ západne od San Francisca a rozprestierala sa na ploche oceánu dlhej 1 000 míľ zo severu na juh a hlbokej 200 míľ. Atlantická armáda sa v najbližšom bode nachádzala asi 1 600 míľ od New Yorku a rozprestierala sa na podobnej ploche oceánu. Tichomorská armáda vtedy spomaľovala, aby sa atlantická priblížila na podobnú vzdialenosť. Flotila 29 ponoriek v Mexickom zálive, ktoré už boli na miestach pri nahrávaní Audio listu č. 26, medzitým jednoducho zostávala a čakala.

Do večera 9. októbra bola tichomorská armáda rozmiestnená v bojovej zostave pozdĺž celého západného pobrežia vo vzdialenosti 400 míľ. Atlantická armáda bola v najbližšom bode len o niečo vyše 500 míľ od New Yorku, ale ešte sa musela rozvinúť rovnobežne s líniou východného pobrežia. Počas toho začala flotila západne od našich brehov podľa autora vstrekovať do vzduchu rádiochemický jed pomocou výkonných dávkovačov fluórovaných uhľovodíkov.

Táto technika rádiologickej vojny je presne tá, ktorú som pred rokom opísal v Audio liste č. 17 v súvislosti s vtedajšou konfrontáciou so sovietskymi ponorkami. Tentoraz však zloženie zahŕňa rádioaktívne plutónium aj zirkónium. Ako som uviedol v Audio liste č. 17, táto kombinácia podľa autora spôsobuje takzvanú legionársku chorobu; o chvíľu o tom poviem viac.

V skorých hodinách toho dňa, 9. októbra, britský minister zahraničných vecí David Owen neočakávane opustil Londýn a narýchlo odcestoval na dva dni do Moskvy. Oficiálne mal rokovať o Rodézii a obchodných otázkach, podľa autora však v skutočnosti odchádzal do Moskvy kapitulovať. Napriek všetkému, o čo sa Veľká Británia snažila, aby sa postavila Kremľu, prielom Sovietskeho zväzu v časticových lúčoch a americká prehra v tomto rozhodujúcom súperení urobili situáciu neudržateľnou.

Nasledujúci večer odvolali viceprezidenta Mondalea z osláv Kolumbovho dňa v San Franciscu späť do Washingtonu; kríza sa prehlbovala. Na poludnie 12. októbra vrcholila hrozba sovietskej ponorkovej flotily. Na západe sa flotila priblížila na 250 míľ od pobrežia; na východe sa Sovieti dostali na menej než 150 míľ od New Yorku. Pozdĺž atlantického a tichomorského pobrežia aj pobrežia Mexického zálivu sovietske ponorky prakticky zastali v pozícii umožňujúcej kedykoľvek zaútočiť.

Západná flotila ďalej vstrekovala do vzduchu rádiochemické jedy, istý čas vrátane stroncia 90. V ten deň prišli nové správy o ohnivých guliach nad Ruskom a zároveň oznámili, že Leonid Brežnev čoskoro navštívi Britániu vďaka pokroku dosiahnutému počas Owenovej víkendovej návštevy. Minister obrany Harold Brown, ktorý bol v Európe na rozhovoroch so spojencami NATO, teraz podľa predchádzajúceho oznámenia smeroval do Juhoslávie.

Podľa mojich vlastných informácií vysoký predstaviteľ vlády Spojených štátov 14. októbra sprostredkovanými kanálmi oznámil americkú kapituláciu Sovietskemu zväzu. Identitu tohto predstaviteľa sa mi nepodarilo potvrdiť, ale Brownova prítomnosť v Juhoslávii v ten deň nemusí byť náhodná.

Sovietska vojnová hrozba v každom prípade dobre splnila zamýšľané ciele. Dostala Spojené štáty do postavenia, v ktorom by každý pokus odvety proti Sovietom za zničenie našej mesačnej základne bol samovražedný. Predovšetkým zabezpečila, že Amerika sa nepokúsi zasahovať do sovietskej mesačnej misie, ktorá sa uskutočnila počas tohto obdobia. V tomto ohľade sa kubánska raketová kríza zopakovala s obrátenými úlohami Ameriky a Ruska.

Kremeľ si dobre uvedomuje, že situácia, ktorej teraz čelia skutoční vládcovia Ameriky, je pre nich úplne nová a v skutočnosti nevedia, čo robiť. Prvýkrát už nemajú v rukáve neviditeľné eso, ktorým by Rusko prinútili poslúchať. Demonštrácia sovietskej vojenskej moci a pripravenosti ju použiť však prinútila ovládanú Carterovu administratívu ustúpiť, tak ako pred pätnástimi rokmi pod rovnakým tlakom ustúpil Chruščov.

Rusi sú dobre známi svojou schopnosťou vyhrávať šachové partie a nedali sa oklamať. Výsledkom bolo, že Amerika 14. októbra 1977 kapitulovala pred Sovietskym zväzom za podmienok, ktoré odhalím v téme č. 3. Sovietske prijatie kapitulácie sa prejavilo 15. októbra, keď sa väčšina sovietskych ponorkových flotíl odvrátila od amerických brehov a začala smerovať domov. Do 16. októbra už všetky ponorky pri pobreží Mexického zálivu okrem dvoch smerovali späť do kubánskych vôd; do 18. októbra sa sústredili pozdĺž severného pobrežia východne od Camagüey. Východná a západná armáda už boli ďaleko na mori s výnimkou piatich ponoriek z každej, ktoré zostali pri našich brehoch.

17. októbra, keď už sovietske námorníctvo nebolo v hrozivej pozícii, NATO začalo vlastné dvojtýždňové námorné cvičenie v Atlantiku. Dvanásť sovietskych ponoriek, ktoré zostali pri našich brehoch, však podľa autora bez prekážok ďalej vypúšťalo plutóniovo-zirkóniové jedy do atmosféry, aby vyvolávalo legionársku chorobu.

Legionárska choroba je podľa autorovho tvrdenia rovnako ako takzvaná prasacia chrípka umelou chorobou spôsobovanou rádiologickou vojnou. Moje dôverné spravodajské zdroje mi umožnili už v apríli 1976, v Audio liste č. 11, hneď po oznámení programu prezidentom Geraldom Fordom, varovať, že vládny program proti prasacej chrípke je podvod určený na zakrytie účinkov rádiologickej vojny v Amerike. V Audio liste č. 17 pred rokom v tomto mesiaci som mohol povedať celý príbeh o údajnom podvode s prasacou chrípkou, legionárskej chorobe a ďalších zvláštnych ochoreniach, ktoré sa vtedy objavovali.

V tomto čase minulého roka Sovietsky zväz podľa autora začal program experimentálnych útokov plutóniovými mrakmi proti americkému obyvateľstvu. Používal zloženie, ktoré malo vyvolať ochorenie podobné prasacej chrípke, ale projekt nikdy nebol taký účinný, ako sa požadovalo. Nedávno začal experimentovať so zmesou plutónia a zirkónia, ktorá údajne spôsobuje takzvanú legionársku chorobu. Prvýkrát ju mali vyskúšať na zjazde Americkej légie v júli 1976, kde ochorelo 180 ľudí a 28 zomrelo. Nedávne mrakové útoky sovietskych ponoriek podľa autora ukázali, že ide o účinnejší jed než predchádzajúci, keďže legionárska choroba sa čoraz častejšie objavuje po celej krajine.

Ako som vysvetlil v Audio liste č. 17, legionárska choroba je podľa autorovho tvrdenia v zásade formou choroby z ožiarenia, ktorú Sovietsky zväz zámerne vyvoláva tajnou rádiologickou vojnou. Nedávno oznámili, že s legionárskou chorobou súvisí zvláštna

baktéria zápalu pľúc, podľa autora je to však iba komplikácia. Základnou príčinou, ktorá oslabuje telo a umožňuje túto bakteriálnu komplikáciu, má byť sovietsky rádiochemický jed vo vzduchu.

Nie každý, kto je vystavený jedu v nízkych koncentráciách údajne prítomných v našom vzduchu, ochorie. Najlepšiu šancu vyhnúť sa jeho účinkom majú tí, ktorí sú v dobrom základnom zdravotnom stave, majú dostatok odpočinku a správnu výživu. Práve oni majú podľa textu aj najväčšiu pravdepodobnosť prežiť, ak legionársku chorobu dostanú. Úmrtnosť je približne 15 percent, rovnako ako pri prvom veľkom prepuknutí vo Filadelfii. Antibiotiká môžu ovplyvniť bakteriálnu komplikáciu, ale nijako neovplyvňujú údajnú základnú rádiologickú príčinu.

Centrum pre kontrolu chorôb v Atlante doteraz tvrdí, že legionársku chorobu hlásilo 22 štátov a District of Columbia. Niektorí hovorcovia ju teraz nazývajú „atypický zápal pľúc“, ale nech ju nazvete akokoľvek, šíri sa. Mnohí lekári ju stále nepoznajú, preto uvádzam zoznam príznakov sprevádzajúcich legionársku chorobu: zvyčajne sa začína celkovou nevoľnosťou a bolesťami hlavy; do jedného dňa nasleduje rýchlo stúpajúca horúčka, ktorá môže dosiahnuť 102 až 105 stupňov Fahrenheita, spolu so zimnicou. Bežný je dráždivý kašeľ, bolesť žalúdka, nevoľnosť a hnačka, niekedy vrátane krvácania.

Hoci je ochorenie také závažné, nie je nákazlivé, teda neprenáša sa z človeka na človeka. Podľa autorovej interpretácie ho všetci dostávajú z rovnakého zdroja, zo vzduchu, ktorý dýchame. Nie každý má všetky príznaky a rôznych ľudí zrejme postihuje trochu odlišne. U malých detí sa podľa mojich informácií môže prejaviť ako mimoriadne závažná forma laryngitídy pre silný účinok údajného plutóniovo-zirkóniového jedu na dýchacie cesty v hrdle. To by podľa autora mohlo byť príčinou nezvyčajne závažných prepuknutí laryngitídy, ktoré sa vyskytujú v niektorých severných štátoch a ktoré štátni zdravotnícki predstavitelia nevedia vysvetliť.

Priatelia, my v Spojených štátoch spolu s ľuďmi v niektorých častiach Kanady a Mexika sme podľa autora obeťami šíriaceho sa atómového moru. Má ho vytvárať nevyhlásená rádiologická vojna Sovietskeho zväzu, ktorej cieľom je demoralizovať nás a oslabiť našu vôľu odporovať konečnému prevzatiu moci. Vďaka kapitulácii Carterovej administratívy pred Kremľom v tomto mesiaci nebude podľa neho skladať zbrane Sovietsky zväz, ale MY SAMI!

Téma č. 3 - PREBIEHAJÚCE VYNÚTENÉ ODZBROJOVANIE AMERIKY

Na tlačovej konferencii 29. septembra 1977 prezident Carter povedal reportérom, že neexistuje vyhliadka na bezprostrednú dohodu o druhej zmluve o obmedzení strategických zbraní, SALT II. O dva dni skôr sovietsky minister zahraničných vecí Gromyko veľmi tvrdými slovami odsúdil žalostný stav sovietsko-amerických vzťahov a požadoval uzavretie novej dohody SALT „bez akéhokoľvek odkladu“. Na narýchlo zvolanom večernom stretnutí Gromyko jasne ukázal, že Kremeľ po vyradení tajnej americkej mesačnej základne toho dňa začne používať bič. Carterova reakcia však bola skôr šokom než okamžitou úplnou kapituláciou, a tak sa sovietske ponorky v priebehu niekoľkých hodín po Gromykovom odchode z Bieleho domu začali presúvať k Amerike.

Kapitulácia Spojených štátov 14. októbra zahŕňala prijatie sovietskych požiadaviek na novú dohodu SALT II, ktorá podľa autora účinne odzbrojí Ameriku, zatiaľ čo sovietska

výzbroj sa bude môcť naďalej rozširovať a vyvíjať. Jediným ústupkom, ktorý Brežnev poskytol Carterovi, bolo mierne predĺženie času, aby Carterova administratíva mohla pripraviť cestu na americké prijatie zmluvy, ktorá nás vojensky zbaví sily.

Rozsah radikálneho posunu v odzbrojovaní v prospech Sovietskeho zväzu sa odhalil 19. októbra v OSN. Vo výbore mimo svetiel reflektorov, ale pred očami kľúčových členov svetového diplomatického spoločenstva, predniesli významné vyhlásenia Spojené štáty aj Sovietsky zväz. Americké vyhlásenie vyjadrilo našu ochotu spolupracovať a uviedlo, že dohoda o celom rade otázok môže byť hneď za rohom. Sovietske vyhlásenie hovorilo o ukončení pretekov v zbrojení a tvrdilo, že Rusko je pripravené pristúpiť k „drastickým odzbrojovacím opatreniam“. Americký delegát, pán Fisher, rozvinul skutočnosť, že teraz cíti nový elán a naliehavosť, a zdôraznil, že svet zažíva zásadný posun v myslení o odzbrojení.

Priatelia, celosvetové zásadné posuny v myslení o čomkoľvek nenastávajú bez príčiny. Tou príčinou je podľa autora koniec americkej mesačnej základne a výlučné vlastníctvo novej superzbrane s časticovým lúčom Sovietskym zväzom. Nasledujúci deň začali unikať podrobnosti o podobe navrhovanej dohody SALT II, ktorá bude naďalej predmetom intenzívneho spravodajstva a diskusií.

SALT II obsahuje obrovské ústupky Spojených štátov bez jediného významného ústupku Sovietskeho zväzu, dokonca aj pri povrchnom pohľade. Jimmy Carter napríklad na veľkú radosť Kremľa zrušil bombardér B-1 s pochabým tvrdením, že ho nahradí strela s plochou dráhou letu. Tá je, priatelia, zraniteľnejšia voči sovietskej protivzdušnej obrane, než by bol B-1. SALT II však vyradí z hry aj strelu s plochou dráhou letu tým, že obmedzí jej dosah natoľko, že naše staré, pomalé B-52 sa pri útoku budú musieť priblížiť k Rusku tak blízko, že ich rozsiahly sovietsky systém protivzdušnej obrany bude môcť zostreliť.

Spojené štáty sa navyše zaviažu neposkytovať strely s plochou dráhou letu ani technológiu na ich výrobu našim spojencom v NATO, pre ktorých by mohli byť veľmi cenné. Amerika za to dostane sovietsky sľub týkajúci sa ich nadzvukového bombardéra Backfire, približného náprotivku nášho bombardéra B-1. Podľa spravodajských informácií NATO Sovietsky zväz už prevádzkuje vyše 400 bombardérov Backfire. Inými slovami, už má väčšiu silu úplne nových nadzvukových strategických bombardérov Backfire než naša sila dvadsaťročných, podzvukových a opotrebovaných B-52. Navyše najnovšia verzia má ešte väčší dolet než náš B-52 a sovietske závody každý mesiac vyrábajú ďalšie stroje Backfire.

Carterova administratíva sa však uspokojila so sovietskym sľubom, že nezačnú bombardéry Backfire vyrábať rýchlejšie než doteraz. Kremeľ navyše jednoducho dal svoje slovo, že napriek ich strategickým schopnostiam ich nerozmiestni strategickým spôsobom. My sa za to zaväzujeme vôbec ich nepočítať ako strategické bombardéry, čím ich vyjmeme z obmedzení výzbroje stanovených v SALT II; a súhlasíme, že im budeme dôverovať bez akejkoľvek požiadavky na overovanie. Viete si to predstaviť?

Nech sú tieto veci akokoľvek vážne, zatieni ich závažnosť toho, čo návrhy SALT II úplne vynechávajú. Nehovoria ani slovo o zbraniach rádiologickej vojny, ktoré sa podľa autora práve používajú proti Spojeným štátom. Nehovoria vôbec nič o protidružicových zbraniach, napriek ich katastrofálnym dôsledkom a napriek tomu, že aj ministerstvo obrany priznáva ich operačné zaradenie do sovietskeho arzenálu. SALT II by nijako neobmedzila používanie mikrovlnných zbraní proti ľuďom, ktoré Sovietsky zväz podľa môjho tvrdenia takisto používa, ako som odhalil v Audio liste č. 20 z januára 1977. Lúčové

zbrane, najmä časticový lúč, ktorý teraz podľa autora vlastní výlučne Rusko, sa úplne ignorujú.

Naše strategické raketové sily sa tak napríklad rýchlo neutralizujú, zatiaľ čo sovietske zostávajú zachované. Naše družice včasného varovania, od ktorých závisí upozornenie na sovietsky útok, ničia družice-interceptory Kozmos. A keby sme vypustili svoje rakety, vhodne rozmiestnené sovietske časticové lúče by mohli zničiť bojové hlavice počas letu. Približná rovnosť v raketách, ktorú je dnes Sovietsky zväz zjavne pripravený zapísať do dohody SALT II, preto nič neznamená. V skutočnosti sa podľa autora práve začína úplné odzbrojenie Ameriky.

Tí, ktorí využívajú svoj vplyv, aby Amerika prijala dohodu SALT II, tvrdia, že poskytnutím takých strašných ústupkov Sovietskemu zväzu odstránime akúkoľvek sovietsku motiváciu ísť do vojny. Ale priatelia, je to intelektuálny spôsob, ako povedať „radšej červený než mŕtvy“. Ak sa však prijme nereálny svet „Alice v krajine zázrakov“ zabudovaný do SALT II, budeme ako národ podľa autora červení aj mŕtvi.

Trvalo dvesto rokov, kým sa zničila štruktúra slobody a prosperity vytvorená našimi zakladateľmi. Viac než raz už tí, ktorí nás chceli zničiť, Spojené štáty takmer odpísali, len aby potom videli, ako Amerika znovu povstala, odrazila sa odo dna a pokračovala. Kremeľ nemá v úmysle riskovať, že nás napokon ušetrí vojny. Má v úmysle raz a navždy zničiť americký systém; naše predchádzajúce odzbrojenie má len uľahčiť zničenie našej krajiny bez utrpenia na jeho strane. Keď bolo zničené staroveké Kartágo, Rimania zaorali do pôdy soľ, aby Kartágo už nikdy nepovstalo. Sovietsky zväz teraz podľa autora používa zmluvy SALT, aby zabezpečil, že porazená Amerika už nikdy nepovstane.

Priatelia, toto je dedičstvo, ktoré Amerika získava vďaka úplne katastrofálnym politikám, ktoré jej štyria Rockefellerovi bratia celé desaťročia vnucovali. Občas ma obviňovali, že proti nim vediem osobnú vendetu, a niekedy aj proti celej rodine, ktorú som nikdy neobvinil z účasti na tom, čo robia štyria bratia. Nie je to však osobné; nezverejňujem to, čo viem o ich súkromnom živote. Som však presvedčený, že ich politika ovplyvňujúca milióny iných životov by mala byť verejná.

David, Nelson, Laurance a John D. Rockefeller III. mi nikdy osobne nič neurobili, ich politika však priviedla krajinu, ktorú milujem, Spojené štáty americké, na pokraj úplnej skazy. Keď viem to, čo viem, mám iba dve možnosti: hovoriť alebo mlčať; a ja mlčať nemôžem. Aby ste pochopili, prečo to hovorím, museli by ste prejsť tým, čím som prešiel ja. Museli by ste trpieť, v noci sa prehadzovať a pýtať sa sami seba: „Čo sa stalo s touto veľkou krajinou?“ Vždy som dúfal, že štyria Rockefellerovi bratia uvidia svetlo a úprimne sa odvrátia od politiky, ktorá ničí Ameriku. Ako raz ich starému otcovi Johnovi D. Rockefellerovi st. povedal významný náboženský vodca: „Veľké bohatstvo je zverenou hodnotou a malo by sa používať pre verejné dobro.“

V tejto chvíli sa nerobí nič z toho, čo by mohlo Ameriku zachrániť. Možno je už neskoro zachrániť Ameriku, ako ju poznáme, ale nikdy nie je neskoro robiť to, čo je správne, a úspech alebo neúspech nášho úsilia ponechať v rukách nášho Pána.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná a ochraňuje každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 28
21. novembra 1977

Poznámka k prekladu: Toto je úplný preklad historického textu. Obvinenia, spravodajské informácie, predpovede a výklady udalostí predstavujú autorove tvrdenia, nie overené historické fakty. Zachovaný je autorov dobový hlas aj citácie.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 21. novembra 1977 a toto je môj Audio list č. 28.

V závere Audio listu č. 22 z marca 1977 som vás varoval: „Prepracovaný vojnový plán, ktorý som odhalil v mesačnom Audio liste č. 6 z novembra 1975, sa reviduje a aktualizuje na použitie za súčasných okolností. Niektoré moje zdroje mi nedávno vyjadrili veľké obavy, že sa teraz pripravuje provokácia vedúca k vojne na Blízkom východe, ktorá sa nebude podobať ničomu, čo sme doteraz videli.“ A potom som dodal: „Na dosiahnutie tohto cieľa sa vážne zvažujú plány, ktoré by v prípade uskutočnenia mohli počas rozpútania blízkovýchodného konfliktu okamžite uvrhnúť všetky tri hlavné náboženstvá západného sveta do zmätku. Dúfam, že upozornením na ich existenciu ich robím pre sprisahancov príliš nebezpečnými na uskutočnenie; ale ak sa uskutočnia, dúfam, že ich teraz dokážete okamžite rozpoznať, keď sa to stane.“ (Koniec citátu z Audio listu č. 22.)

Keď dnes, o osem mesiacov neskôr, vyslovujem tieto slová, oči sveta sa náhle sústreďujú na Blízky východ ako nikdy predtým. Patová situácia mierových rokovaní sa počas jediného týždňa veľkolepo rozbila a priamo pred našimi očami sa odohráva niečo neslýchané. Po 29 rokoch nepriateľstva a vojen dnes egyptský prezident Anvar Sadat opustil Jeruzalem, kde osobne hovoril o mieri s izraelskými vodcami a vystúpil pred izraelským parlamentom. Sadatova neočakávaná misia do Izraela odsunula všetky ostatné diplomatické snahy o mier v regióne. Už teraz je však Sadat v arabskom svete takmer úplne izolovaný; podporujú ho iba Tunisko a Maroko.

To všetko je, priatelia, iba začiatok. Plán uvrhnúť Blízky východ do vojny ako prvý krok k Prvej jadrovej vojne sa teraz dal do pohybu; Sadatova cesta má byť iba významným krokom k naplneniu tohto plánu.

Od katastrofálnej americkej porážky v stále tajnej bitke žatevného splnu, prvej vesmírnej bitke v dejinách z 27. septembra 1977, uplynuli takmer dva mesiace. Odvtedy sa naši vládcovia prvýkrát v živote snažia zvládnuť situáciu, v ktorej už nemajú skrytý bič na prinútenie Sovietskeho zväzu k spolupráci. Nerobia však jedinú vec, ktorá by mala aspoň nejakú šancu zabrániť jadrovej vojne: úplne a oficiálne pred celým svetom odhaliť súčasnú sovietsku vojnovú hrozbu týkajúcu sa nielen Spojených štátov, ale aj mnohých ďalších krajín.

Namiesto toho sa vracajú k manévrovaniu, klamaniu a podrazom. Teraz, keď stratili kontrolu nad Sovietskym zväzom, Rockefellerovi bratia zisťujú, že ich prežitie je predsa len späté s prežitím nášho národa. Namiesto oboznámenia nás s tým, čomu čelíme, sa ich

ovládaná CIA a ďalší agenti snažia nejako vymanévrovať z pasce ruského medveďa; získavajú čas a nás stále udržiavajú v nevedomosti.

Moje tri dnešné témy sú:
1. DOM ROZDELENÝ PROTI SEBE PRE SALT
2. VÝMENA SOVIETSKYCH A AMERICKÝCH HROZIEB
3. SADATOVA CESTA DO IZRAELA A PRVÁ JADROVÁ VOJNA

Téma č. 1 - DOM ROZDELENÝ PROTI SEBE PRE SALT

V roku 1961 ovládaná vláda Spojených štátov súbežne spustila dva veľké programy. Jedným bol americký urýchlený program letu na Mesiac, oznámený prezidentom Kennedym v máji toho roka; druhým program postupného odzbrojovania Ameriky, signalizovaný vytvorením „Agentúry pre kontrolu zbrojenia a odzbrojenie“ v septembri toho istého roku 1961. Mesačný projekt ani odzbrojovací program neboli tým, čím sa zdali navonok. Hoci vyzerali nesúvisiace, boli v skutočnosti dvoma ramenami jedinej vojenskej stratégie na nastolenie diktatúry nad Spojenými štátmi a napokon nad svetom. Práve táto diabolská stratégia sa napokon vykoľajila a zanechala nielen Spojené štáty, ale aj našich skrytých vládcov v zúfalej situácii.

Stratégia zavádzaná od roku 1961 bola veľmi zložitá, jej základná myšlienka je však rovnako jednoduchá ako ohromujúca. Naši vládcovia v podstate presúvali všetky najdôležitejšie nové vojenské vývojové projekty do utajenia a postupne nás zbavovali existujúcich, známejších vojenských schopností. Naše ústavné ozbrojené zložky, teda tie, ktoré majú zo zákona slúžiť vám a mne, sa pritom postupne znižovali v postavení, oslabovali a demoralizovali. V zákulisí však bez právnych či morálnych obmedzení vznikali čoraz pokročilejšie zbrane výlučne v prospech tajných vládcov, bez náznaku ich existencie pre verejnosť či Kongres. Ako som prvýkrát odhalil pred desiatimi mesiacmi v Audio liste č. 20, ovládaná CIA sa tak tajne stala najmocnejšou vojenskou agentúrou Spojených štátov v úplnom rozpore so svojím štatútom a Ústavou Spojených štátov.

Ústredným bodom tohto šestnásťročného programu vývoja úplne tajných zbraní bol náš mesačný program. V Audio liste č. 26 pred dvomi mesiacmi som vám povedal celý príbeh mesačného projektu, ktorý mal od začiatku vojenský účel a skončil sa katastrofou len pred dvomi mesiacmi, 27. septembra 1977. Tento program mal však aj mnohé ďalšie stránky. Americká verejnosť si napríklad v posledných rokoch zvykla na verejne priznané zbrojné programy stojace obrovské sumy, ktoré sa zdajú celkom neúmerné hodnote zbraní. Tieto prekročenia nákladov, priatelia, nevznikajú iba zlým riadením a plytvaním; sú aj spôsobom financovania tajných projektov tým, že sa ich náklady pochovajú v nafúknutých rozpočtoch verejne známych programov.

Pokiaľ ide o zbrane, o ktorých sa dnes verejne dozvedáme, takmer to vyzerá, akoby sa inovácie a pokrok v roku 1961 náhle zastavili, okrem drobných zlepšení tu a tam. Keď napríklad počujeme o jadrových ponorkách s balistickými raketami, koľkí sa zamyslia, ako dávno sa objavili? Prvá atómová ponorka USS NAUTILUS bola spustená na vodu pred takmer štvrťstoročím, v roku 1954, a predstavovala veľkolepý pokrok oproti plavidlám druhej svetovej vojny poháňaným dieselom a batériami. Len o päť rokov neskôr, dnes už takmer pred dvadsiatimi rokmi, prišiel ďalší veľkolepý pokrok: ponorka s balistickými raketami, počnúc GEORGE WASHINGTON v roku 1959.

Približne v tom istom čase verejnosť dostala náznak budúcnosti vo filmoch, kde periskop výskumnej ponorky bez námahy predbiehal rýchlo plávajúce hliadkové plavidlo pobrežnej stráže. Od roku 1961 sa však začalo vyhýbať verejnej pozornosti na možnosti veľkých budúcich pokrokov. Podobne šestnásť rokov od roku 1945 do roku 1961 prinieslo veľkolepý sústavný pokrok vojenských lietadiel. V roku 1945 mali naše prvolíniové stíhačky a bombardéry vrtule, prúdové lietadlá boli zväčša experimentálne a väčšina ľudí považovala neprekonateľnú zvukovú bariéru za samozrejmosť. Len o desať rokov neskôr však vzduchu vládli prúdové bombardéry a stíhačky a nadzvukový let bol skutočnosťou.

V roku 1956 sa objavil F-104 s maximálnou rýchlosťou dva a pol násobku rýchlosti zvuku, približne rovnakou ako dnešné najnovšie americké stíhačky. Počúvame všetko o úžasnej strele s plochou dráhou letu, ale nemáme si pamätať iný druh takejto strely spred desaťročia, zrušený vtedajším ministrom obrany Robertom McNamarom. Volala sa PLUTO, mala mať jadrový pohon, niekoľkokrát obletieť Zem a zasiahnuť nepriateľa z ľubovoľného smeru v mimoriadne malej výške a nadzvukovou rýchlosťou. A zatiaľ čo sa uspokojujeme s unavujúcimi sa dvadsaťročnými pomalými B-52, nemáme si pamätať, že začiatkom šesťdesiatych rokov už B-70 lietal trojnásobnou rýchlosťou zvuku.

Väčšina Američanov už na tieto rýchle dávnejšie pokroky takmer zabudla. Mnohé ďaleko presahujú technológie, ktorých používanie sa dnes verejne priznáva, a poskytujú matný náznak tajného vývoja zbraní, ktorý skutočne prebehol bez nášho súhlasu a nie pre naše dobro. Iba najveľkolepejší a najväčší program, mesačný program, zverejnili, pretože inak to nešlo. Ako som vysvetlil v Audio liste č. 26, tajomstvo sa udržalo tým, že nám neprezradili jeho účel, zatiaľ čo samotný program zahrnuli obrovskou publicitou.

Pôvodne mali byť Spojené štáty zdecimované v Prvej jadrovej vojne ako súčasť širšieho sprisahania na ovládnutie sveta. Tajná americká mesačná základňa v kráteri Kopernik je však teraz vyradená; Rusi sú na Mesiaci a horúčkovito pracujú. Sovietsky zväz je jediným vlastníkom desivej novej zbrane s časticovým lúčom, ktorou zostreľuje naše špionážne družice; a všetky tajné podmorské superrakety CIA umiestnené loďou Glomar Explorer a inými prostriedkami, okrem dvoch, začali prepúšťať vodu a stali sa nepoužiteľnými. Prvýkrát je Sovietsky zväz vojensky za volantom a tajní vládcovia Ameriky sa nezhodujú, čo robiť.

Minulý mesiac som odhalil udalosti vedúce ku kapitulácii Carterovej administratívy pred Sovietskym zväzom 14. októbra 1977 pod smrteľnou hrozbou sovietskych ponoriek proti našej krajine. Podmienky kapitulácie vyžadujú, aby sme rýchlo prijali dohodu SALT II, ktorá začne konečné a úplné odzbrojenie Ameriky. Po našom odzbrojení však vodcovia Kremľa aj tak zamýšľajú napokon zasiahnuť Spojené štáty ničivým vojenským úderom. Čím úplnejšie nás vopred odzbroja, tým menšie utrpenie bude musieť Rusko zniesť ako cenu za navždy zničenú Ameriku.

Na pochopenie sovietskeho uvažovania treba najprv porozumieť jednej kľúčovej, málo známej skutočnosti: Kremľu dnes už nevládnu boľševickí komunisti, ktorých revolúcia z novembra 1917 sa tento mesiac oslavovala. Dnešný sovietsky vnútorný kruh tvoria komunisti veľmi odlišného druhu od Lenina a jeho boľševikov. Tí boli ateistickými komunistami, kým dnešnú vládnucu skupinu by lepšie vystihoval názov samozvaní duchovní komunisti. Boľševici čerpali z medzinárodnej podpory a ovládali ich medzinárodné záujmy; dnešní vládcovia Kremľa sú však silne nacionalistickí. Sú odhodlaní, aby svetu vládlo sovietske Rusko, nie iba medzinárodný komunizmus preň samotný.

Keď Alexander Solženicyn odchádzal zo Sovietskeho zväzu do exilu, najskôr musel podpísať dokument vyjadrujúci, že stále verí v komunizmus, teda duchovný komunizmus, v ktorom by komunistická vláda podliehala cirkvi. Keď list poslal Kremľu, prijali ho a dovolili mu odísť. Solženicyn dnes presadzuje reformu sovietsko-marxistickej vlády, tá však nemá rozbiť súčasnú sovietsku mocenskú štruktúru. Pri predpovedaní blízkeho pádu Západu Solženicyn dokonca povedal, že očakáva návrat do Ruska už o niekoľko rokov.

Prevzatie moci novou vládnucou frakciou od boľševikov sa začalo smrťou Josifa Stalina 5. marca 1953. Táto frakcia marxistov pôsobiacich v Rusku sa v roku 1917 spojila s boľševikmi, čím zaručila úspech boľševickej revolúcie. Hoci sa boľševici a samozvaní duchovní komunisti zhodovali na komunizme ako správnej forme vlády, duchovní komunisti si zachovali osobitnú identitu a pracovali na dni, keď budú môcť úplne prevziať kontrolu. Ten deň nastal Stalinovou smrťou 5. marca 1953.

Nasledujúci deň sa sovietskym premiérom stal Georgij Malenkov, švagor Nikitu Chruščova. Keď ho o dva roky neskôr, 8. februára 1955, nahradil Nikolaj Bulganin, prechod bol pokojný, bez krviprelievania. O rok neskôr Chruščov ako prvý tajomník komunistickej strany spustil slávnu kampaň destalinizácie Ruska. Sám sa podieľal na brutálnych čistkách v službách stalinistického štátu, ale keď 27. marca 1958 nahradil Bulganina ako premiér, prechod bol opäť pokojný. Bulganin odstúpil.

15. októbra 1964 Leonid Brežnev nahradil Chruščova ako prvý tajomník komunistickej strany a Alexej Kosygin sa stal premiérom. Chruščov mal veľké problémy pre neúspech počas kubánskej raketovej krízy a ďalšie výrazné zvraty jeho politiky. Ani jeho však nezlikvidovali podľa starej boľševickej tradície krvavých mocenských bojov. Jednoducho ho odsunuli a dovolili mu pokojne žiť na dôchodku, písať pamäti a poberať penziu.

Mocenské boje v Kremli za uplynulé štvrťstoročie neobsahovali krvavé vnútorné zápasy typické pre boľševikov. Dnešný nový druh v Kremli môže byť rovnako brutálny ako ktokoľvek voči nepriateľom alebo tým, ktorí povstanú proti jeho vláde, ako dokázal v Maďarsku v roku 1956 a v Československu v roku 1968. Medzi sebou však má mieru súdržného vzájomného rešpektu nepredstaviteľnú za starých boľševických čias. Spája ich náboženstvo duchovného komunizmu a nenávisť k medzinárodným silám, s ktorými boli tak dlho nútení spolupracovať.

Priatelia, medzinárodné sily dnes ovládané štyrmi Rockefellerovými bratmi poháňa najmä chamtivosť a túžba po moci, ale samozvaní duchovní komunisti ovládajúci Kremeľ hľadia na cieľ komunizovať svet ešte z ďalšej perspektívy. Usilujú sa o moc a úplnú kontrolu, no poháňa ich horlivosť zachrániť vlastné duše. Tak ako kresťanskí križiaci pred stáročiami, ktorí sa snažili evanjelizovať svet hrotom meča, dnešný Kremeľ zamýšľa vnútiť nám svoj systém s oddanosťou, vytrvalosťou a odhodlaním pravého veriaceho. Podľa nich je akékoľvek utrpenie a brutalita ospravedlniteľná, ak vedie ku konečnému cieľu svetového duchovného komunizmu pod sovietskou nadvládou.

Túto zmenu zloženia Kremľa nikdy úplne nepochopili ani nedocenili tí, ktorí v zákulisí ovládajú našu vládu. Zoči-voči jednotnému a odhodlanému postoju Kremľa reagujú nerozhodnosťou, rozdelením vlastných radov a zúfalým manévrovaním. Skutočné rozpory vo vládnucich kruhoch tejto krajiny ešte zväčšujú niektoré manévre určené na získanie času bez vzbudenia sovietskeho podozrenia.

Výsledkom je, že keď Spojené štáty čelia najhoršej hrozbe svojich dejín, doma vidíme dom rozdelený proti sebe. Niektorí hovoria, že SALT II je úžasná, iní, že nebezpečná, ďalší si

trúfajú povedať verejnosti pár slov o dohode, ktorá spečatí náš osud, a iní v úplnej nevedomosti vyhlasujú, že SALT II je dobrá a jej kritikov treba vyšetrovať. Časť sporu je skutočná, časť zmanipulovaná, ale väčšina hovorcov politickej scény bez ohľadu na názor na SALT je napojená na jedinú Rockefellerovu medzinárodnú stranu, ktorá vládne nielen Severnej Amerike, ale aj Európe a Japonsku: TRILATERÁLNU KOMISIU vedenú istým Davidom Rockefellerom.

Minulý mesiac som opísal rastúcu eufóriu z istoty dohody SALT II, ale už pri nahrávaní tej pásky sa viacstranný spor o SALT II zväčšoval. 1. novembra správy náhle oznámili zádrhy v rokovaniach. Citovali bývalého vyjednávača kontroly zbrojenia: „Verím, že sme uviazli v podradenom postavení, a neviem, ako sa z neho dostať.“ Na druhý deň, 2. novembra, Leonid Brežnev v prejave navrhol zákaz všetkých jadrových výbuchov vrátane mierových a podvodných. Zmienka o podvodných výbuchoch bola v skutočnosti zastretou hrozbou nabádajúcou Carterovu administratívu, aby „sa do toho pustila“ pri predávaní kapitulácie SALT II Kongresu a americkej verejnosti.

Minister zahraničných vecí Cyrus Vance okamžite privítal Brežnevovo vyhlásenie ako veľkú vec a dodal: „Za posledných niekoľko týždňov sa vzťahy medzi nami a Sovietskym zväzom zlepšili.“ O dva dni, 4. novembra, bol Vance na neverejnom senátnom vypočúvaní úplne nepripravený podložiť svoje odpovede o podrobnostiach SALT. Dôvodom je, že administratíva sa pripravuje obísť Kongres a uzavrieť dohodu SALT II s Moskvou VÝKONNÝM NARIADENÍM. Zmluva SALT II bude v skutočnosti obsahovať podmienky kapitulácie Spojených štátov; Kongres sa medzitým čo najviac využíva na vytváranie dymovej clony sporov ako zámienky na získanie času.

O tri dni, 7. novembra, sa začala nová kampaň ubezpečovania Kremľa, že dohoda zo 14. októbra o prijatí odzbrojenia Ameriky cez SALT II stále platí. Proti kritikom SALT spustili politické útoky za údajný únik informácií verejnosti, ktorý by mohol dohodu ohroziť. V Moskve sa medzitým oslavovalo 60. výročie boľševickej revolúcie najväčšou vojenskou prehliadkou na Červenom námestí v dejinách. Zatiaľ čo sovietsky prezident Brežnev hovoril o uvoľňovaní napätia, jeho minister obrany predniesol prejav taký bojovný, že mnohých západných pozorovateľov otriasol a zmiatol.

Na ďalšie upokojenie ruského medveďa Jimmy Carter 11. novembra povedal: „Predpovedám, že budeme mať dohodu SALT. Bude SALT II. Okamžite budeme pokračovať so SALT III.“ Papagájoval tým líniu Kremľa a opakoval sovietskeho veľvyslanca Dobrynina, ktorý v ten istý deň predpovedal dohodu SALT do konca roka. Rozdelený dom americkej vlády však ďalej nekontrolovane kľučkoval. Iba dva dni po Carterových upokojujúcich verejných slovách Kremľu predstavitelia jeho vlastnej administratívy povedali, že SALT II sa pravdepodobne stane skutočnosťou až o ďalšie tri až šesť mesiacov. V ten istý deň vodca senátnej menšiny Howard Baker povedal tlači, že SALT II „má teraz problémy“.

Sovietske podráždenie rýchlo rástlo pre politické hry so SALT II, raz áno a raz nie. Len minulý mesiac Sovietsky zväz ustúpil od jadrového úderu na Spojené štáty v reakcii na kapituláciu Carterovej administratívy 14. októbra. Rusi vedia rozpoznať zdržiavanie a tento mesiac nestrácali čas ukazovaním vlastných vojenských svalov, aby Carterovu administratívu opäť prinútili podriadiť sa.

Téma č. 2 - VÝMENA SOVIETSKYCH A AMERICKÝCH HROZIEB

V Audio liste č. 24 z mája 1977, pred šiestimi mesiacmi, som odhalil začiatok sovietskeho programu prípravy geofyzikálnej vojny pomocou obrovských jadrových bômb umiestnených na strategických podmorských miestach na vyvolanie umelých zemetrasení a prílivových vĺn. V Audio liste č. 25 z augusta som uviedol aj súradnice desiatich nových kobaltových bômb umiestnených navyše k siedmim superbombám skrývajúcim sa okolo Filipín. Odvtedy umiestnili po celom svete desiatky ďalších podmorských bômb a niekoľko odpálili.

Sila zemetrasenia vyvolaného odpálením takej bomby sa môže meniť podľa napätia, ktoré už na danom mieste existuje v zemskej kôre, a ďalších faktorov. V mnohých prípadoch však vychádza približne 6,5 na Richterovej stupnici, dosť na veľké škody, keby sa otras odohral na súši. Preto nedávno hlásili značný počet podmorských zemetrasení s magnitúdou okolo 6,5; médiá však nikdy nekomentujú zvláštnosť toho, že toľké zemetrasenia majú prakticky rovnakú silu.

Najpozoruhodnejší prípad mediálneho mlčania o podobnej sile toľkých otrasov nastal 4. septembra 1977, pred dva a pol mesiacmi. V ten deň Sovietsky zväz odpálil štyri svoje podmorské bomby v Pacifiku: jednu na severnom konci Novohebridskej priekopy severovýchodne od Austrálie a tri v Aleutskej priekope tisíce míľ severnejšie. Tri hlavné aleutské otrasy mali hodnoty 6,5, 6,6 a 6,5 na Richterovej stupnici. Novohebridský bol o niečo silnejší s hodnotou 6,8. Správy tieto fakty uviedli, ale nikto sa neodvážil ani slovom spomenúť podobnú silu všetkých veľkých otrasov.

2. novembra Leonid Brežnev v prejave spomenul nádej, že sa zastavia všetky jadrové výbuchy vrátane podvodných. Politické zdržiavacie taktiky proti SALT II sa však práve rozbiehali a o dva dni Kremeľ odpálil ďalšiu podmorskú bombu pri Aleutách, aby Carterovej administratíve pripomenul svoje možnosti. Výsledkom bolo podmorské zemetrasenie pri ostrove Adak, ako zvyčajne s hlásenou hodnotou 6,5 na Richterovej stupnici. O dva dni Kremeľ, netrpezlivý s presadzovaním návrhov SALT II na odzbrojenie Ameriky Carterovou administratívou, zvýšil stávky.

Krátko po polnoci v nedeľu 6. novembra 1977 sa Carterov domovský štát Georgia stal cieľom ďalšej ukážky toho, čo Kremeľ plánuje pre tých, ktorí mu stoja v ceste. Stlačili tlačidlo a odpálili malú jadrovú mínu umiestnenú tesne nad priehradou Toccoa Falls v severnej Georgii. Prívalové dažde v oblasti sa práve končili, ale priehrada ako zvyčajne nejavila nijaké známky problému. O rok skôr zažila taký silný dážď, že voda pretekala cez vrchol. Potok v údolí 200 stôp nižšie vtedy vystúpil z brehov, ale priehrada neutrpela škody.

Štyridsať rokov priehrada Toccoa slúžila bez incidentu a vizuálna prehliadka len tri dni predtým neodhalila nič zlé. Keď však odpálili sovietsku mínu, priehrada sa okamžite zrútila. Výbuch na okamih rozdelil vody jazera Kelly Barnes, vrhol vlnu po prúde spolu s priehradou a krátko zadržal vodu nad mínou. Potom väčšina jazera vyrazila obrovskou trhlinou, zrútila sa cez 200 stôp vysoké vodopády Toccoa a zaplavila údolie. Areál biblickej vysokej školy nižšie zasiahla dvojitá vlna: menšia prvá a po nej hlavná masa vody. Zdevastovaný bol pás dlhý tri míle a zahynulo 38 ľudí, polovica z nich deti.

Katastrofa priehrady Toccoa prišla po prehlbujúcich sa obavách z pokračujúcich sovietskych útokov časticovými lúčmi na naše špionážne družice. V priebehu niekoľkých

hodín Jimmy Carter odložil plánovanú zahraničnú cestu a povedal nám, že dôvodom je pritlačiť Kongres k prijatiu jeho takzvaného energetického zákona. Tri dni po katastrofe, 9. novembra, sa americký veľvyslanec Malcolm Toon na vlastnú žiadosť stretol s prezidentom Brežnevom v Kremli na viac než hodinu a odovzdal naliehavý Carterov list.

Podrobnosti listu nezverejnili, ale Carter vzniesol dve základné požiadavky: (1) aby Sovietsky zväz prestal ničiť americké prieskumné družice a (2) aby sa Brežnev a Carter čo najskôr stretli. Brežnev však Carterovi nedal nádej na stretnutie pred dosiahnutím dohody SALT II a stále zdôrazňoval naliehavosť dokončenia dohody diktovanej Kremľom. Inými slovami, Sovieti nemienia tolerovať Carterovo zdržiavanie. V ten istý deň, 9. novembra 1977, sa rozbehli udalosti určené na rozpútanie blízkovýchodnej vojny a po nej PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Viac poviem v téme č. 3.

12. novembra sovietsky tlak na Carterovu administratívu ešte zosilnel. V juhokórejskom Iri náhle zničil železničné nákladisko ohromný výbuch. Desiatky ľudí okamžite zahynuli, vyše tisíc bolo zranených, takmer 10 000 domov a budov sa zničilo a vyše 14 000 ľudí zrazu zostalo bez domova. Výbuch bolo počuť vyše desať míľ ďaleko. Sovietski agenti naplánovali vagón plný dynamitu v oblasti výbuchu ako krycí príbeh pre verejnosť. Juhokórejskí analytici, ktorí prišli na miesto, však hneď vedeli, že nešlo o obyčajný výbuch dynamitu.

Výbušnina na povrchu, napríklad vagón dynamitu, vytvára mimoriadne široký a plytký kráter. Pri katastrofe v Iri však vznikol nie jeden, ale dva výrazné krátery s prekrývajúcou sa oblasťou. Každý bol navyše mimoriadne hlboký vzhľadom na šírku: jeden 49 stôp a druhý 65 stôp. Hoci 30 ton dynamitu vytvára veľmi prudký výbuch, každému kráteru zodpovedá výbušná sila azda stokrát väčšia. Podľa vysokých spravodajských zdrojov je známe, že sovietski agenti zakopali v oblasti výbuchu dve (2) čisté jadrové míny. Ležali vedľa seba asi sto stôp od seba, aby maximálne poškodili sieť koľají. Každá mala silu niekoľkých kiloton, zlomok sily hirošimskej bomby, a 12. novembra 1977 ich odpálili naraz.

Bola to katastrofa pre Južnú Kóreu a ďalšie šokujúce varovanie Carterovej administratíve, že so Sovietskym zväzom sa nemožno zahrávať. Keď Brežnev hovorí o naliehavosti dokončenia SALT II, znamená to, že máme krátku zápalnú šnúru a že nebude dlho trpezlivý. Kremeľ zatláča Carterovu administratívu do kúta tak rýchlo, že začiatkom mesiaca padlo neskôr zmarené rozhodnutie využiť všetko na preventívnu vojnu proti Sovietskemu zväzu. Myšlienkou bolo nechať následky padnúť, kam padnú, kým ešte máme nejakú vojenskú silu. Pred dvomi dňami, 19. novembra, však Sovietsky zväz tento plán už potlačil a rodiaca sa vojna je opäť na ceste viesť sa, ako Gromyko povedal Carterovi 27. septembra 1977, „podľa sovietskych podmienok“.

Carterov list doručený Brežnevovi 9. novembra nedostal okamžitú odpoveď. Namiesto nej výbuch v Južnej Kórei signalizoval ešte väčšiu netrpezlivosť Kremľa, aby sa schvaľovanie SALT II pohlo z mŕtveho bodu; a tento mesiac ďalšie naše družice rozmetali sovietske interceptory Kozmos s časticovými lúčmi. Do 18. novembra, pred tromi dňami, stále neprišla priama odpoveď a v ten deň „Hlas Ameriky“ použili na vyslanie len slabo zastretej hrozby Moskve.

Každá krajina využíva národné rádio na propagandu a elektronickú diplomaciu vrátane Spojených štátov. Každá správa vysielaná Hlasom Ameriky je prísne cenzurovaná, upravovaná, analyzovaná a rozoberaná, aby každé slovo hovorilo to, čo chce vláda

Spojených štátov. S vedomím, že naše družicové varovné systémy teraz ničia sovietske zabijacké družice, pozorne počúvajte tieto slová z vysielania Hlasu Ameriky z 18. novembra 1977, citujem:

> „Biely dom varoval, že rozmiestnenie týchto takzvaných zabijackých družíc by mohlo zvýšiť pravdepodobnosť prvého úderu vo vesmíre," a „zjavne destabilizujúce nebezpečenstvo družicovej vojny spočíva v tom, že po vyradení pozorovacích družíc by krajina stratila veľkú časť varovného systému a potom by mohla zvážiť preventívnu vojnu."

V diplomatickom jazyku tieto slová predstavovali veľmi jasnú americkú hrozbu útokom na Sovietsky zväz, ak nedostaneme uspokojivú odpoveď vo veci miznúcich špionážnych družíc. Popoludní toho istého dňa, 18. novembra, sovietsky veľvyslanec Anatolij Dobrynin odovzdal Carterovi v Bielom dome Brežnevov odkaz. Jasne hovoril, že Washington dnes nie je v postavení diktovať Kremľu čokoľvek, že americké schvaľovanie SALT je čoraz „naliehavejšie" a že sovietsky prezident by ľutoval, keby bol nútený prijať opatrenia proti nedávnemu „zlepšeniu" vzťahov oboch krajín.

Plný dosah posledného Brežnevovho komentára dorazil do Bieleho domu približne spolu s odkazom. Podvodné sonarové siete NATO okolo Islandu zachytili sovietsku Atlantickú ponorkovú flotilu, ktorá podobne ako pred šiestimi týždňami masovo a veľkou rýchlosťou smerovala do Atlantiku. Zároveň bola na ceste k Spojeným štátom aj obrovská sovietska Tichomorská ponorková flotila a flotila v Mexickom zálive sa už presúvala do pozícií ohrozujúcich nás z juhu.

Kremeľ už pred vysielaním Hlasu Ameriky vedel, že Carterova reakcia na rastúci sovietsky tlak okolo SALT môže byť nejakým blufom a možno aj panikou. Preto vyslali sovietske námorníctvo, aby sa nič nevymklo z rúk; keď sa tu vládni predstavitelia dozvedeli, že sovietska flotila opäť prichádza, okamžite ochabli. Ozvena Kerenského! Teraz sa opäť sústreďujú na plnenie sovietskych pokynov a tichomorská aj atlantická flotila sa obrátili späť k prístavom. Sovietska flotila v Mexickom zálive však neodišla; zatiaľ zostáva na miestach, pripravená v okamihu zaútočiť na naše mäkké podbrušie z juhu. Takto Moskva odrádza Carterovu administratívu od ďalších blufov či unáhlených krokov, ktoré by mohli narušiť naprogramovaný americký pochod ku konečnej katastrofe.

Téma č. 3 - SADATOVA CESTA DO IZRAELA A PRVÁ JADROVÁ VOJNA

Audio list č. 22, v ktorom som varoval pred hrozným novým plánom vyprovokovať blízkovýchodnú vojnu, bol nahraný 27. marca 1977. Presne o týždeň, 3. apríla 1977, egyptský prezident Anvar Sadat prišiel do Washingtonu rokovať s prezidentom Carterom a začala sa prvá fáza blízkovýchodného sprisahania CIA. Reportéri sa Sadata v minulosti občas pýtali, či by mohli byť užitočné priame osobné rokovania Arabov a Izraelčanov. Vždy to rázne odmietal a rovnako odpovedal aj 6. apríla: po 29 rokoch nenávisti a štyroch vojnách Arabi ešte nie sú pripravení na taký radikálny krok.

Počas návštevy tu však Sadata podrobili technikám psychologického programovania, ktoré som odhalil pred vyše dvomi rokmi v Audio liste č. 5 z októbra 1975. Tieto techniky možno použiť na zmenu vzorca mozgových vĺn človeka a vloženie myšlienok a sklonov odlišných od jeho bežného uvažovania. Ako som vám vtedy povedal, svetového vodcu možno naprogramovať na zmenu politiky - a to sa stalo Sadatovi. Počas aprílovej návštevy

mu do mysle vložili jedinú myšlienku: ísť priamo do Izraela rokovať. Bola mu úplne cudzia, ale od návštevy ju neustále nosil v mysli a nedokázal sa jej zbaviť.

Kým tu Sadat 7. apríla bol, izraelský premiér Rabin odstúpil. Údajne sa zaplietol do finančného škandálu, v skutočnosti sa však dozvedel o pláne vyvolať vojnu a nechcel s ním mať nič spoločné. Rabinov odchod plán spomalil, kým sa zvolil nový premiér, Menachem Begin. Musel zostaviť vládu a presadiť sa na svetovej scéne. Teraz však už zapálili šnúru, ktorá má Blízky východ uvrhnúť do vojny.

9. novembra Sadat reagoval na podnet vložený do jeho mysle a všetkých prekvapil vyhlásením, že je ochotný ísť hľadať mier kamkoľvek, dokonca do Jeruzalema. Len o päť dní televízne rozhovory Waltera Cronkitea z CBS a ďalších so Sadatom a Beginom pripravili pôdu na Sadatovu cestu do Izraela. Rozhodnutie bolo také náhle, že vznikol ostrý kontrast medzi jeho konaním a konaním vlastného ministra zahraničných vecí Fahmího. Kým bol Sadat v televízii s Walterom Cronkiteom, Fahmí bol v Tunisku na stretnutí arabských ministrov zahraničných vecí a snažil sa zjednotiť Arabov do spoločného frontu pri mierových rokovaniach s Izraelom.

O tri dni Sadat oznámil prijatie pozvania, ktoré si od Izraela vyžiadal, a Fahmí odstúpil. Pre Sadata nebol ani najskorší možný termín dosť skoro, pretože bol pod psychologickým nutkaním cestu uskutočniť. Begin ho pozval do Izraela na 21. novembra alebo neskôr, Sadat však odpovedal, že príde 19., a tak aj urobil. Napriek najlepším úmyslom sa teraz stal nástrojom CIA na zúženie blízkovýchodných mierových rokovaní na výsledok rozhovorov Sadat - Begin.

Teraz je oveľa jednoduchšie než predtým torpédovať mier na Blízkom východe - a práve to sa plánuje. Sadatova mierová iniciatíva voči Izraelu má byť bez jeho vedomia prvým krokom k vojne. Všade okolo nás sa medzitým buduje rámec vojny na dosiahnutie cieľov opísaných pred dvomi rokmi v Audio liste č. 6. Americký tím na Sinaji, údajne umiestnený ako nárazník medzi Izrael a Egypt, stále zostáva a potichu sa rozrástol na viac než tisíc mužov vyzbrojených F-15 a jadrovými zbraňami.

Opatrnú Saudskú Arábiu vtiahli do nedávnych vyhlásení na podporu arabskej veci, ktoré poslúžia ako dostatočná zámienka zahrnúť ju do plánovaného jadrového úderu proti arabským ropným vrtom OPEC pri vypuknutí vojny. Medzitým v správach vidíme krycie príbehy o možnom izraelskom získaní veľkého množstva jadrového materiálu z Ameriky v posledných rokoch, ktoré zasievajú predstavu, že Izrael má „bombu“.

Spustenie Sadatovej cesty a mimoriadne rýchle tempo udalostí treba vnímať vo svetle rovnako náhlej návštevy iránskeho šacha vo Washingtone 14. novembra. V ten istý deň sa Sadat a Begin počas televíznych rozhovorov zaviazali k osobnému stretnutiu. Šach 16. novembra opustil Spojené štáty a v ten deň Rádio Teherán vysielalo o „úplnom americkom záväzku prísť Iránu na pomoc v prípade núdze“. Irán leží na mäkkom podbruší Sovietskeho zväzu a je posiaty pokročilými americkými zbraňami. O dva dni Hlas Ameriky odvysielal vojnovú hrozbu Moskve, ktorú som citoval.

Šachisti v Kremli však odkaz už pochopili a sovietska flotila vtedy už bola na mori. Akákoľvek aktívna hrozba Rusku z Iránu na jeho južnom krídle je tak vyvážená aktívnou hrozbou na našom vlastnom južnom krídle: ponorkami rozmiestnenými v Mexickom zálive. Zatiaľ čo zvyšky vlády Spojených štátov manévrujú, aby z prichádzajúcej vojny zachránili nejaký úžitok pre seba, Kremeľ na každý ťah odpovedá protiopatreniami na udržanie svojho dominantného vojenského postavenia. Každý deň premárnený nezverejnením

pravdy o udalostiach prospieva Sovietskemu zväzu, ktorý ďalej upevňuje novozískanú prevahu.

Keď som minulý mesiac nahrával Audio list č. 27, sovietski kozmonauti zriadili počiatočnú operačnú základňu v kráteri Jules Verne na odvrátenej strane Mesiaca. Vtedy sa očakávalo, že po predbežných prípravách čoskoro presunú vybavenie aj personál na privrátenú stranu a takmer okamžite uvedú do prevádzky zbraň s časticovým lúčom. 30. októbra, deň po nahrávke, ma informovali o počiatočnom presune na privrátenú stranu do krátera Gibbs na juhovýchodnom okraji viditeľnej strany Mesiaca.

Odvtedy sovietska činnosť na Mesiaci stále rastie. Teraz je po privrátenej strane rozmiestnených sedem (7) sovietskych zbraní s časticovým lúčom a prekvapujúco sú na odvrátenej strane tri oddelené záložné základne vrátane pôvodnej v kráteri Jules Verne. Všetky majú zatiaľ veľmi málo personálu a ani zďaleka nie sú sebestačné; aby fungovali, musia pravidelne dostávať zásoby zo Zeme. Zbrane s časticovým lúčom sú však operačné a pri obvyklom sovietskom postupe môžeme veľmi skoro očakávať skúšku mesačnej zbrane proti pozemskému cieľu. Ak sa uskutoční, pravdepodobne sa zvolia okolnosti, v ktorých možno jej účinky vysvetliť inou príčinou.

Možno v záujme utajenia zvolia na skúšku oblasť v Sovietskom zväze ďaleko od obyvateľstva. Je však možné aj to, že podobne ako prvá operačná skúška orbitálneho časticového lúča bude aj prvá skúška mesačného lúča proti cieľu, ktorý chce Sovietsky zväz zničiť.

Tu sú v každom prípade mesačné navigačné súradnice siedmich zbraní s časticovým lúčom na privrátenej strane Mesiaca:

Č. 1: Východne od Mora chladu, 55 stupňov 54 minút severnej šírky, 51 stupňov 0 minút východnej dĺžky.

Č. 2: Západne od Mora kríz, 16-33 severnej šírky, 48-51 východnej dĺžky.

Č. 3: Juhovýchodne od Mora hojnosti, 31-53 južnej šírky, 73-9 východnej dĺžky.

Č. 4: Pri južnom póle na juhozápadnej strane, 72-26 južnej šírky, 67-30 západnej dĺžky.

Č. 5: Pri kráteri Phocylides v juhozápadnom kvadrante, 50-53 južnej šírky, 57-49 západnej dĺžky.

Č. 6: Juhozápadne od Oceánu búrok, 9-26 južnej šírky, 66-52 západnej dĺžky.

Č. 7: Severovýchodne od miesta pristátia Apolla 14, pri strede privrátenej strany Mesiaca, 1-23 južnej šírky, 12-27 západnej dĺžky.

Záložné miesta na odvrátenej strane Mesiaca:

Č. 1: Kráter Jules Verne, približne 36 stupňov južnej šírky, 147 stupňov východnej dĺžky.

Č. 2: Juhovýchodne od krátera Pasture, 13-36 južnej šírky, 108-26 východnej dĺžky.

Č. 3: Juhozápadne od krátera Compton, 51-3 severnej šírky, 95-0 východnej dĺžky.

Sovietske zámery voči nám pri konečnom vypuknutí Prvej jadrovej vojny sú čoraz jasnejšie, pretože k 10. novembru 1977 mám informácie, že sovietski agenti stále pracujú po celých Spojených štátoch a zamínovávajú ďalšie ciele na neskoršie diaľkovo ovládané zničenie. Osobitne by som mal upozorniť na nádrž Kensico tesne severne od White Plains

v štáte New York. 21. septembra 1977, pred dvomi mesiacmi, mi zavolala FBI a požiadala o akékoľvek informácie o tamojšej situácii. Dostali tip, že Kensico môže byť nejako ohrozená, a chceli vedieť, čo im môžem povedať.

Povedal som im to, čo teraz hovorím vám: na návodnej strane priehrady pri východnom konci je sovietska jadrová mína. FBI som dal aj polohy ďalších sovietskych jadrových zariadení v oblasti: po jednom na južnom konci jazera Pocantico, na východnom konci nádrže Tarrytown a v rieke Hudson pri východnom konci mosta Tappan Zee. Nech mala FBI v úmysle použiť informácie akokoľvek, nič sa neurobilo; bomby tam stále sú.

Možno ich jednoducho predbehli udalosti a zviazali im ruky skôr, než mohli konať, pretože len o šesť dní neskôr, 27. septembra 1977, Amerika prehrala bitku žatevného splnu a Andrej Gromyko dal Jimmymu Carterovi ultimátum, aby Amerika začala nasledovať sovietsku líniu. Nech je však dôvod akýkoľvek, obava FBI o nádrž Kensico ma vedie k presvedčeniu, že by som na ňu mal osobitne upozorniť.

Ak sa nádrž Kensico pretrhne, prvými obeťami bude škola Holy Name ležiaca podobne ako biblická vysoká škola Toccoa v tieni priehrady. Potom by povodňové vody z Kensica pustošili White Plains a pokračovali na juh možno až do severného Bronxu v New Yorku. Skaza a straty na životoch by takmer určite zatienili čokoľvek podobné v amerických dejinách, no nikto nič nerobí. Veľká poisťovňa sa nedávno od britskej rozviedky dozvedela o situácii pri Kensicu a obrátila sa na políciu mesta New York, bez výsledku. Zjavne teda môžem iba varovať vás.

Priatelia, opakujem teraz, čo som povedal v Audio liste č. 24 z mája 1977. Zákulisné manévrovanie a triky môžu viesť iba ku katastrofe Ameriky. Iba ÚPLNÉ ODHALENIE toho, čo sa deje, má vôbec nádej obrátiť príliv proti úplnej katastrofe. Sľúbil som pokračovať v tom, čo pre tento cieľ môžem urobiť, a žiadam vás, aby ste sa ku mne v tomto veľmi dôležitom úsilí pripojili.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná a ochraňuje každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 29
22. decembra 1977

Poznámka k prekladu: Nasleduje úplný preklad historického textu. Obvinenia, spravodajské informácie, predpovede a výklady udalostí predstavujú autorove tvrdenia; ich uvedenie neznamená potvrdenie ako overených faktov. Dobové kontaktné údaje a citácie sú zachované ako súčasť originálu.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 22. decembra 1977 a toto je môj Audio list č. 29. O tri dni bude vianočná nedeľa roku 1977. V ten deň sa s rodinou pripojím k miliónom ďalších ľudí na svete pri oslave narodenia nášho Pána Ježiša Krista. Ako iní hrdí rodičia sa osobitne teším na sledovanie svojich troch malých detí pri rozbaľovaní darčekov. Vianoce sú pre ne časom čistej radosti, čo pomáha urobiť ich takými aj pre nás dospelých. Ani tieto Vianoce však nedostanú dar, ktorý by som im zo všetkého najviac želal: budúcnosť, na ktorú sa môžu tešiť. Budúcnosť slobody namiesto otroctva; hojnosti namiesto nedostatku; skutočného mieru namiesto zámernej vojny.

Keby som mal moc sám svojim deťom zabezpečiť hojnú budúcnosť slobody a mieru, urobil by som to, ale nie je to možné. Na takú budúcnosť sa nemôžu tešiť, ak sa na ňu nemôžu tešiť všetky naše deti. Priatelia, za budúcnosť, ktorú ako národ odovzdávame dôverujúcim deťom, si zaslúžime prísne pokarhanie od nášho Pána. Veľa nám bolo zverené a my sme tej dôvere nedostáli.

V Amerike sme sa vždy pozerali na tragédiu nacistického Nemecka a pýtali sa: „Ako sa mohlo niečo také stať? Nemohli Nemci vidieť, že smerujú ku katastrofe? Prečo neurobili niečo, aby ju zastavili?“ Zrejme sme sa však ako národ nepoučili vôbec nič z ich príkladu ani z ďalších historických lekcií, pretože Spojené štáty, priatelia, smerujú ku katastrofe, ktorá zatieni to, čo sa stalo Nemecku, Japonsku, Rusku či Číne. Budúce generácie sa budú pýtať práve o nás: „Ako sa mohlo niečo také stať? Nemohli Američania vidieť, že smerujú ku katastrofe? Prečo neurobili niečo, aby ju zastavili?“

Čoraz viac Američanov dnes cíti, že niečo je určite zlé. Ak nič iné, náš pud sebazáchovy v nás všetkých tlmene bije na poplach a varuje pred bezprostredným nebezpečenstvom. Väčšina Američanov však stále stojí bokom, vzdáva sa všetkých práv a neplní povinnosti podľa Ústavy Spojených štátov. Namiesto analyzovania faktov pred nami si väčšina volí falošnú múdrosť nazvanú „počkajme a uvidíme“. Namiesto námahy konfrontovať vládcov vo veciach rozhodujúcich o našom osude sa klameme predstavou, že pri ďalších voľbách splníme celú povinnosť odovzdaním hlasu. Medzitým sedíme na plote a čakáme. Tí, ktorí čakajú, aby uvideli, už nebudú čakať dlho.

Začiatkom tohto roka som v Audio liste č. 20 upozornil, že sme v období nevyhlásenej vojny, ktoré dejiny zaznamenajú ako predvojnové obdobie vedúce k plánovanej Prvej jadrovej vojne. Dnes, keď rok 1977 končí, končí aj toto predvojnové obdobie. Prvé fázy samotnej vojny majú čoskoro vypuknúť na Blízkom východe. Keď som v auguste po trojmesačnom mlčaní obnovil nahrávanie Audio listu, varoval som, že sme v novej fáze, v ktorej čoraz viac sledujeme napĺňanie ľudských plánov katastrofy vo vojne. Premrhali sme

dni milosti, ktoré nám Boh dal na zabránenie katastrofe, a tak budeme ako národ trpieť z vlastného rozhodnutia.

Moje tri dnešné témy sú:
1. CYKLÓNY, VZDUŠNÉ OTRASY A SOVIETSKE ZASTRAŠOVANIE AMERIKY
2. ROZOBERANIE ALIANCIE NATO
3. ZRADA AMERIKY VEDÚCA K NOVEJ BOĽŠEVICKEJ REVOLÚCII

Téma č. 1 - CYKLÓNY, VZDUŠNÉ OTRASY A SOVIETSKE ZASTRAŠOVANIE AMERIKY

Minulý mesiac som vám uviedol polohy sovietskych zariadení s časticovým lúčom, ktoré sú už operačné na Mesiaci, a varoval som: „...ak sa dodrží obvyklý sovietsky postup, môžeme veľmi skoro očakávať skúšku mesačnej zbrane s časticovým lúčom proti nejakému pozemskému cieľu. Ak sa to uskutoční, pravdepodobne pôjde o okolnosti, v ktorých sa účinky dajú vysvetliť inou príčinou.“ Udalosti sa teraz pohybujú veľmi rýchlo, priatelia. Keď som tieto slová nahrával 21. novembra, prvý sovietsky skúšobný výstrel na Zem už prebehol, ale spravodajská informácia o ňom ku mne ešte nedorazila.

Dokonalú príležitosť Sovietom poskytol obrovský cyklón v Bengálskom zálive blížiaci sa k juhovýchodnému pobrežiu Indie. Sovietski kozmonauti na dvoch mesačných zariadeniach pripravili zbrane a čakali, kým sa zúrivá búrka dostane do najlepšej polohy na skúšku. Nastalo to večer 19. novembra 1977, keď cyklón bičoval pobrežie indického štátu Ándhrapradéš. Kým milióny Indov zápasili so silným vetrom a prudkým dažďom, dve sovietske zbrane s časticovým lúčom vzdialené štvrť milióna míľ sa potichu obrátili ich smerom. Namierili na dve blízke miesta na mori vnútri búrky. Aby sa lúče cestou k cieľu nemohli vzájomne ovplyvniť, nevystrelili súčasne, ale rýchlo po sebe. Každý lúč takmer rýchlosťou svetla dosiahol Zem za necelé dve sekundy.

Ako som uviedol v Audio liste č. 26, nabitý časticový lúč trhá atómy všetkého, čo zasiahne, a spôsobuje výbuch. Preto je zbraňou do každého počasia: prerazí si cestu vzduchom, oblakmi, vodou, pancierom i všetkým ostatným. Keď každý lúč namierený na cyklón dosiahol cieľ, vytvoril oslnivý záblesk vo vzduchu a ohromný výbuch na vodnej hladine. Časť samotnej vody lúč priviedol k výbuchu a vznikla miestna umelá prílivová vlna.

Výsledok podľa opisov preživších obetí odvysielala BBC 13. decembra tohto mesiaca. Pracovníčka humanitárnej pomoci, ktorá sa práve vrátila z miesta, opísala úplnú devastáciu pobrežia. Všetko, aj pevne postavené domy, bolo zrovnané so zemou a straty na životoch boli ohromujúce. Zlú búrku na úplnú katastrofu premenila podľa autora jediná prílivová vlna, ktorá náhle udrela na pobrežie uprostred búrky. Citujem presné slová britskej pracovníčky, ktorými opísala svedectvá očitých svedkov: „Nastali dva obrovské oslepujúce záblesky a celá obloha sa rozžiarila, akoby horela; potom sa na nich vrhla obrovská prílivová vlna dlhá asi 30 míľ pozdĺž pobrežia a vysoká 18 stôp.“

Priatelia, prílivová vlna nie je normálnou súčasťou cyklónu: vysoká voda áno, záplavy áno a bežné veterné vlny áno, ale nie prílivové vlny. Ak však preskúmate správy zo všetkých zdrojov, nájdete sústavné hlásenia o jednej ničivej prílivovej vlne. Očití svedkovia ju opisujú ako náhly jav, ktorý zmietol všetko v ceste vrátane blízkych ľudí. Spôsobila skazu vo vnútrozemí v neslýchaných vzdialenostiach, kde sa predtým cyklónov nemuseli obávať.

New York Times z 12. decembra napríklad citoval prievozníka z dediny Penumudi: „Za celý život som sa nikdy tak nebál. Sme 20 míľ od mora, a predsa vlna prišla až sem zničiť

naše člny a živobytie.“ Pri najmenej 10 000 mŕtvych, vyše 2 500 zničených dedinách a 2 000 000 ľuďoch bez domova nečudo, že sa cyklón hodnotí ako najhorší v Indii za vyše storočie.

Zo sovietskeho pohľadu bola skúška úplne úspešná. Potvrdila schopnosť mesačných nabitých časticových lúčov zasiahnuť pozemský cieľ ničivou silou. Skúškou uprostred prudkého cyklónu sa podarilo zamaskovať človekom spôsobenú katastrofu spojením s prírodnou. Sovietsky zväz má teraz podľa autora mesačné aj orbitálne zbrane s časticovým lúčom plne operačné a odskúšané. Sotva sa však mesačná skúška skončila, začali sa skúšky ďalšej tajnej sovietskej zbrane!

Minulý mesiac som vám pripomenul bleskové tempo vývoja zbraní, ktoré bolo verejne viditeľné až do začiatku šesťdesiatych rokov; v utajení však vojenská technológia napredovala ešte rýchlejšie. Už v roku 1962 sa najvyšší vojenskí dôstojníci vážne obávali budúcej hrozby, viditeľnej už vtedy na technickom obzore. Išlo o vesmírne plošiny schopné levitovať v stálych pozíciách nad veľkými mestami alebo inými strategickými miestami. Neboli by na obežnej dráhe ako bežné družice, ale dlhodobo by sa skutočne vznášali nad jediným miestom. Orbitálne družice to nedokážu, okrem tých umiestnených nad rovníkom vo vzdialenosti asi 22 000 míľ vo vesmíre.

Spojené štáty teda už dávno mali schopnosť takéto plošiny podľa potreby postaviť a obsadiť štyridsaťčlennými posádkami, ktoré by na nich zostávali po dva mesiace. Bolo zjavné, že Sovietsky zväz raz tiež túto schopnosť vyvinie, a naši vojenskí vodcovia chceli vedieť zadržať sovietske plošiny, ktoré by raz mohli preniknúť do priestoru nad našou krajinou. Ich naliehavé žiadosti o právomoc a financie na obranu proti očakávanej hrozbe plávajúcich plošín však hrubo odmietli. Nezapadali do dvojvetvového programu svetovej vojenskej nadvlády, ktorý som vysvetlil minulý mesiac. Navonok sa Amerika mala postupne zbavovať známych zbraní; v úplnom utajení mal mesačný program dať tajným vládcom nepriznanú schopnosť zničiť Sovietsky zväz konečným podrazom.

Teraz je o pätnásť rokov neskôr a veľký plán našich tajných vládcov leží v troskách. Rozbilo ho pred necelými tromi mesiacmi nečakané ruské víťazstvo v bitke žatevného splnu 27. septembra. Muži a ženy americkej tajnej mesačnej kolónie v kráteri Kopernik ležia pochovaní tam, kde zomreli po bombardovaní sovietskym neutrónovým časticovým lúčom z obežnej dráhy Zeme; a Sovietsky zväz teraz ovláda Mesiac a z neho Zem.

Kremeľ navyše pod tlakom nebezpečenstva prehry rozhodujúcich pretekov v časticových lúčoch minul fantastické sumy na ohromujúce množstvo vojenských zbraní všetkých druhov. Kde sa dalo, prevzal a využil celé technológie vyvinuté na Západe na naše náklady. Nakupoval kľúčové vybavenie na zaplnenie vlastných technologických medzier, platil úvermi financovanými Spojenými štátmi a garantovanými americkými daňovníkmi. Uzavrel zmluvy so západnými nadnárodnými korporáciami na výstavbu celých výrobných zariadení v Rusku, tovární bez domácej obdoby. Keďže nemusel veľa vecí vyvíjať sám, mohol sa sústrediť na pokročilé projekty preskakujúce v určitých oblastiach našu technológiu. Jednou z nich je vznášajúca sa vesmírna plošina, ktorej sa niektorí naši vojenskí vodcovia obávali pred pätnástimi rokmi.

Sovietsky zväz už mnoho rokov vedie svet vo fyzike vysokých energií a v mnohých oblastiach pokročilej matematiky. To mu umožnilo vyhrať preteky v časticových lúčoch a vyvinúť vznášajúcu sa plošinu fungujúcu na pokročilejších princípoch než tie, ktoré naši vojaci pred pätnástimi rokmi predpokladali.

Sovietska koncepcia vznášajúcej sa plošiny je založená na fyzikálnom odbore, o ktorom väčšina ľudí nikdy nepočula: elektrogravitike. Sovietsky zväz dnes používa elektrogravitačné vozidlá na Mesiaci aj vo vesmíre blízko Zeme. Teoreticky raz dokážu cestovať priamo medzi Zemou a Mesiacom, dokonca na medziplanetárne vzdialenosti. Prechod zo zemského gravitačného poľa do mesačného je však okrem iného potenciálne nebezpečný, preto sa to zatiaľ nerobí. Sovietski kozmonauti preto medzi Zemou a Mesiacom používajú rakety, no na samotnom Mesiaci využívajú elektrogravitačnú levitáciu.

Doterajšie sovietske elektrogravitačné vozidlá sú ešte veľmi primitívne: pomocou vytvoreného levitačného poľa sa dokážu zdvíhať a klesať, na bočný pohyb však musia používať malé raketové motory. Primitívne či nie, Sovietsky zväz teraz tieto plošiny má a my nie. Nemáme ani prostriedky boja proti nim, pretože naši tajní páni od roku 1962 odmietajú dovoliť vývoj obrany.

Teraz môžem odhaliť, že Kremeľ začal rozmiestňovať vznášajúce sa vesmírne plošiny nad Spojenými štátmi aj inde, vyzbrojené časticovými lúčmi. V TEJTO CHVÍLI JE SEDEM (7) SOVIETSKYCH VZNÁŠAJÚCICH SA VESMÍRNYCH PLOŠÍN UŽ NA POZÍCIÁCH NAD SEVERNOU AMERIKOU A OKOLITÝMI VODAMI!

Plošina č. 1 sa vznáša 672 míľ nad miestom v Atlantiku asi 170 míľ východne od Charlestonu v Južnej Karolíne.

Č. 2 je 821 míľ nad miestom v Pacifiku 256 míľ juhozápadne od Los Angeles v Kalifornii.

Č. 3 pláva 784 míľ nad miestom asi 42 míľ západne od takzvaných Four Corners, spoločného bodu Utahu, Colorada, Arizony a Nového Mexika.

Č. 4 je 821 míľ priamo nad priesečníkom hraníc Idaha, Montany a Kanady.

Č. 5 sa vznáša 597 míľ nad miestom asi 50 míľ východoseverovýchodne od Denveru v Colorade.

Č. 6 je 560 míľ nad Illinois, nad miestom asi 80 míľ juhozápadne od Chicaga a 50 míľ východne od Peorie.

Č. 7 je v rovnakej výške 560 míľ nad miestom asi desať míľ severozápadne od Morgantownu v Západnej Virgínii, pri hranici juhozápadnej Pensylvánie.

Prvé štyri plošiny majú posádky. Ďalšie tri, vypustené neskôr, sa ešte diaľkovo kontrolujú pred obsadením posádkami dopravenými elektrogravitačným raketoplánom.

Začiatkom tohto mesiaca, 2. decembra 1977, posádka sovietskej plošiny č. 1 dostala očakávané rozkazy z Moskvy: začať skúšky rozostreného lúča. Rozostrený lúč sa počas letu vesmírom rozširuje na čoraz väčšiu plochu. Keď potom široký lúč zasiahne atmosféru, väčšina energie sa spotrebuje v samotnom vzduchu. Je to presný opak situácie z 19. novembra, keď mesačné lúče vytvorili úzke energetické stĺpy, ktoré prešli indickým cyklónom a silno zasiahli more.

Posádka nastavila rozostrenie zbrane na predpísanú hodnotu a približne o 10.00 ráno namierila na miesto v mori asi 50 míľ od pobrežia Južnej Karolíny a vystrelila. Samotný vzduch nad oceánom východne od Južnej Karolíny explodoval silou sto ton TNT. Tisíce ľudí na pobreží počuli ohromný rachot výbuchu na mori, riad hrkotal a niektoré okná praskli. V

geologickom laboratóriu Lamont-Doherty severne od New Yorku akustické monitorovacie prístroje vybehli mimo stupnice. Každý, kto to počul, sa pýtal, čo sa stalo.

Asi o 15.45 bola posádka plošiny č. 1 pripravená na druhý skúšobný výstrel. Cieľom bolo more pri pobreží New Jersey, 650 míľ severoseverovýchodne od plošiny č. 1. Zbraň znovu nastavili podľa väčšej vzdialenosti a vystrelili. Od Cape May v New Jersey po Connecticut tisíce ľudí počuli silný výbuch, ďalší riad hrkotal a ďalšie okná praskli. Akustické prístroje opäť vybehli mimo stupnice.

15. decembra plošina č. 1 začala znova strieľať. V ten deň vypálila najmenej päť výbuchov do vzduchu nad Atlantikom. 20. decembra, pred dvomi dňami, nasledovali ďalšie, ale veľké médiá začali celú vec brať ako žart. Väčšina Američanov samozrejme nebýva na východnom pobreží a výbuchy nepočula. Vypočujte si však slová manhattanskej ženy v domácnosti, ktorými mi opísala jeden z nich:

> „Bol jasný slnečný deň a staršie deti boli v škole. Bola som doma, keď sa náhle ozval ohromný, ohromný tresk. Mohlo to znieť, akoby to bolo vedľa, alebo milión míľ ďaleko; vôbec sa to nedalo určiť. Bol to nízky, hromový, hlboký, všetko obklopujúci zvuk. Znelo to ako bomba, ale myslela som si, že možno ide o zemetrasenie. Schmatla som deti, tie menšie, ktoré boli doma, a bežala k stene. Pozrela som na hodiny a bolo krátko po jednej. Čakala som, čo sa ešte stane, ale nič sa nestalo. Zapla som rádio, aby som zistila, čo sa stalo, ale v rádiu nebolo nič, nič o udalosti. Deti v škole boli všetky vystrašené. Učiteľ povedal: ‚To je Con-Edison.‘ Ale keby to bol Con-Edison, samozrejme by vybuchla celá štvrť. Znelo to, akoby niečo udrelo do spodku Zeme.“

Sovietske zastrašovanie je čoraz častejšie a krutejšie. Len včera večer okolo 19.00 zaznela pri východnom pobreží ďalšia séria takzvaných záhadných výbuchov. A práve dnes v priebehu niekoľkých hodín vybuchli dve obilné silá, jedno v Louisiane a druhé v Mississippi. Prvý výbuch nastal dnes ráno, 22. decembra, v obrovskom sile spoločnosti Continental Grain Company na západnom brehu Mississippi, niekoľko míľ proti prúdu od centra New Orleans. Očití svedkovia povedali: „Vyletelo to ako vodíková bomba.“

Zem sa niekoľko sekúnd triasla ako pri zemetrasení, obrovský hríbový oblak siahal azda míľu do výšky a úlomky stavby padali do rieky ako perie. Celé zariadenie so zásobou obilia za 100 000 000 dolárov bolo zničené; desiatky ľudí utrpeli zranenia a možno dva tucty zahynuli. Časť sila najbližšie k rieke úplne odletela.

Priatelia, keď som v auguste obnovil Audio list číslom 25, varoval som, že pozdĺž Mississippi je pod vodou zakopaných 158 sovietskych jadrových mín, teda malých vodíkových bômb. Dnešné ranné zničenie sila pri New Orleans spôsobilo podľa autora odpálenie prvej z nich, umiestnenej v rieke pri južnom konci nakladacieho móla. V okruhu niekoľkých míľ odtiaľ stále čakajú na výbuch ďalšie sovietske jadrové míny v oblasti Carrolton Bend. Ďalšia je asi míľu proti prúdu od zničeného sila pod juhovýchodným koncom mosta Huey P. Long. Po prúde sa ďalšia skrýva vo vode pod mostom Greater New Orleans. Nižšie je jedna pri vstupe do lodného prístaviska Chalmette č. 2.

Dve sú vo vnútornom prístavnom plavebnom kanáli: jedna tesne severne od plavebnej komory a ďalšia asi trištvrte míle severnejšie. Zamínovaná nie je iba rieka; napríklad v jazere Pontchartrain pri južnom konci cestného mosta Pontchartrain je jadrová mína. Od odhalenia situácie na Mississippi uplynuli štyri mesiace. Odvtedy ma nekontaktoval jediný predstaviteľ s akoukoľvek právomocou pozdĺž rieky, aby sa dozvedel viac. Nikto sa ani najmenej nepokúsil konať a teraz mnohí zahynuli a ďalší sú zranení.

Asi o dve hodiny neskôr náhle vybuchlo druhé obilné silo v Tupelo v Mississippi. Podobne ako prvé ho podľa autora zničila sovietska jadrová mína. Tupelo však neleží pri rieke a mína bola zakopaná v blízkej zemi.

Sovietski agenti po sabotovaní amerických vodných zdrojov a významných vládnych a vojenských miest stále bez prekážok križujú krajinu a ďaleko pokročili v sabotovaní skladov potravín. Veľké obilné silá na Stredozápade, Veľkých prériách a v ďalších obilnárskych oblastiach sú už zamínované ako to, ktoré dnes vybuchlo v Tupelo.

Priatelia, ako dlho budeme len čakať a pozerať sa? Koľkí zomrú, kým ostatní otvoria oči pravde takej, aká je? Bude to pokračovať až do dňa, keď sa biedni preživší Prvej jadrovej vojny budú predierať dymiacimi troskami Ameriky so 160 000 000 mŕtvymi?

Téma č. 2 - ROZOBERANIE ALIANCIE NATO

Minulý máj som v Audio liste č. 24 rozsiahlo citoval varovania generála Georgea Keegana, ktorý začiatkom tohto roka odišiel z funkcie šéfa spravodajskej služby letectva. Generál Keegan je rovnako veľký vlastenec ako spravodajský analytik a práve on prvý varoval Ameriku, že Rusko vyvíja desivú zbraň s časticovým lúčom. 14. decembra tohto mesiaca s ním urobil rozhovor Bob Snyder vo svojej rozhlasovej relácii na stanici WDCL v Clearwater na Floride. Generál názorne opísal pochmúrnu vojenskú situáciu, ktorej čelíme.

Ako poslednú otázku položil Bob Snyder generálovi: „Už ste povedali, že Rusi by možno dokázali obsadiť Európu za 36 hodín. Keby vypukla vojna medzi Spojenými štátmi a Ruskom, povedal som ‚keby', kto by vyhral?" Keegan odpovedal: „Nemám nijakú pochybnosť, že by vyhral Sovietsky zväz." Pre viac informácií o jeho komentároch vám dôrazne odporúčam napísať priamo pánovi Snyderovi. Vydáva veľmi aktuálny a informatívny bulletin a môžete mu písať na adresu:

The Bob Snyder Newsletter, Box 15,
Safety Harbor, Florida, ZIP 33572.

Pre tých, ktorí sú ochotní otvoriť oči, sa tu a tam objavuje čoraz viac útržkov pravdy ukazujúcich našu skutočnú situáciu. Zatiaľ však iba jedny veľké noviny, CHICAGO TRIBUNE, uznali za vhodné dôkladne upozorniť čitateľov na možný rozsah už prebiehajúcej tichej vojny. Keď som v júli a auguste 1976 odhalil sovietsku krízu podvodných rakiet, upozornil som na veľký dôraz Sovietskeho zväzu na námorníctvo.

V nedeľnom vydaní začiatkom tohto mesiaca CHICAGO TRIBUNE uverejnil v časti osobitných správ sériu článkov „PODVODNÁ VOJNA" (poznámka: časť 2 „Perspective/Business"). Pôvodne mali vychádzať niekoľko dní počnúc 7. decembrom, výročím Pearl Harboru. TRIBUNE však namiesto rizika tlaku na zastavenie série po začiatku odvážne uverejnil všetko naraz v nedeľu 4. decembra 1977. Dôrazne odporúčam zájsť do knižnice a prečítať si články CHICAGO TRIBUNE o podvodnej vojne celé a pozorne, priatelia.

Aby ste vedeli, čo nájdete, odcitujem pasáže z rôznych článkov, z osobitnej prílohy aj z hlavného článku na prvej strane:

> „Studená, temná vojna pod morom je nákladnou a nevyhnutnou súčasťou spojeneckého vojenského plánovania na všetkých úrovniach. Jej tlmené zvuky občas doľahli k verejnosti, ale nie často. Podmorská vojna je nastavená na tichú prevádzku."

> „Dôvodom, prečo sú programy ASW, protiponorkového boja, zahalené takým utajením, je podľa predstaviteľov to, že obrana mora sa stala najslabším článkom americkej prípravy na konvenčnú aj jadrovú vojnu.“

O dva odseky ďalej: „Vysoké stávky vyvolali aj pokračujúcu minivojnu na širom mori a pod ním, keď lode, ponorky a lietadlá Spojených štátov a spojencov šermujú so sovietskymi silami a skúšajú vzájomné systémy. Jedným dejiskom týchto zatiaľ nekrvavých stretov je severný Atlantik, kde USA umiestnili najúčinnejšie protiponorkové sily a vybavenie.“

Neskôr v tom istom článku: „Zistilo sa však, že systém ani zďaleka nie je úplne účinný. Americkí lovci často stratia sovietske ponorky po istom čase sledovania. Americké velenie preto s istotou vie, koľko sovietskych ponoriek je na mori, ale málo si je isté ich polohou.“

Priatelia, pripomeniem, že pred dva a pol rokmi, v máji 1975, šéf sovietskeho námorníctva admirál Gorškov vyhlásil, že Sovietsky zväz vyriešil problém sledovania a neutralizácie našich ponoriek. V septembri 1976 som odhalil uviaznutie sovietskej miniponorky kladúcej rakety v zálive Chesapeake pre mechanickú poruchu. Žiadal som, aby ju americké námorníctvo zajalo a incidentom odhalilo celému svetu sovietske prípravy prekvapivého jadrového útoku.

Ako som však oznámil ďalší mesiac v Audio liste č. 17, prezident Gerald Ford ustúpil sovietskym požiadavkám v dohode Červeného piatku z 1. októbra 1976. Sovietskemu námorníctvu dovolili pod rúškom noci vstúpiť do Chesapeake a vyzdvihnúť miniponorku, ktorej posádka už zomrela. Samotná predstava takého hlbokého sovietskeho prieniku do amerických teritoriálnych vôd sa niektorým poslucháčom zdala neuveriteľná. A predstava, že by sme ich nechali odísť, možno ešte nepravdepodobnejšia tým, ktorí nechápu, čo sa v zákulisí skutočne deje.

Teraz však počúvajte citácie z hlavného článku CHICAGO TRIBUNE na prvej strane od Jima Coatesa a Jacka Fullera. Nadpis znie: „Americké a sovietske ponorky sa potulujú nebezpečnými vodami.“

> „Americké špionážne ponorky prenikali do sovietskych teritoriálnych vôd posledných tridsať mesiacov napriek rozšírenému presvedčeniu vo vláde, že kontroverzné manévre sa skončili, povedali zdroje TRIBUNE.“

O dva odseky ďalej, po uvedení krycieho názvu programu „Holystone“: „Pri jednej príležitosti pred odhaleniami z roku 1975 americká špionážna ponorka podľa zistení TRIBUNE dočasne uviazla na dne rušného prístavu Vladivostok. Kritici Holystone sa snažili ukázať závažnosť prienikov úvahou, aká by bola americká reakcia na nález sovietskej ponorky uviaznutej v prístave San Diego. Hoci o vladivostockom incidente bolo dostupných málo podrobností, podľa zdrojov zrejme nastal pri plavbe na nízky výkon, aby sa plavidlo vyhlo odhaleniu, a náraze na dno prístavu.“

Ďalej: „Spravodajskí zasvätenci povedali, že Rusi o amerických misiách vedia už roky, aj keď sa uskutočňovali za prísneho utajenia. Keďže Sovieti nikdy verejne neprotestovali proti americkým podmorským výpadom, niektorí analytici naznačili, že prebieha podobné ruské sondovanie amerického námorného priestoru.“

A ešte citát: „Niekoľko bývalých vládnych predstaviteľov súhlasilo s objasnením tichých bojov pod morom. Niektorí povedali, že sú ochotní hovoriť, aby ukázali nebezpečenstvá súčasnej situácie.“

Priatelia, podmorské bomby a rakety, o ktorých hovorím už vyše roka, tieto nebezpečenstvá mnohonásobne zvyšujú. Rovnako ich blízke príbuzné, podvodné míny dnes umiestnené po celých Spojených štátoch aj v iných krajinách. Najsmrteľnejšími ich však robí absencia protiopatrení. Už sa dokázalo, že podmorské rakety a bomby i podvodné jadrové míny pri našich priehradách sa dajú nájsť a odstrániť, ak je vhodné vybavenie a vôľa ho použiť.

Minulý mesiac som varoval, že nádrže Kensico, Tarrytown a jazero Pocantico severne od New Yorku obsahujú sovietske jadrové míny, rovnako ako Hudson pri východnom konci mosta Tappan Zee. 7. decembra som dostal dôležitý telefonát od predstaviteľa okresu Westchester. Bol to len prvý telefonát, ale raz niekto bral hrozbu vážne. V priebehu dní sa potichu začalo konať na nájdenie a odstránenie bômb v troch vodných plochách. Koncom minulého týždňa som dostal správu, že všetky tri úspešne našli a odstránili.

Takzvaný federálny program kontroly priehrad medzitým náhle prešiel na vysoký výkon a vytvoril dokonalú príležitosť armádnym ženistom nájsť a odstrániť mnoho ďalších jadrových mín v krajine. Zatiaľ môžem potvrdiť len to, že z takého rýchleho konania ťažil Westchester, domov Rockefellerovcov.

Pokiaľ ide o podmorské kobaltové bomby rozmiestnené po dne oceánov, Juhoafrická únia sa stala prvou krajinou, ktorá začala konať. Koncom septembra som vláde prostredníctvom sprostredkovateľov oznámil polohy desiatich sovietskych kobaltových bômb pri juhoafrickom pobreží. Ležali pozdĺž pobrežia od miesta asi 200 míľ severozápadne od Kapského Mesta, okolo Mysu dobrej nádeje a ďalej na východ po miesto asi 160 míľ východoseverovýchodne od Durbanu. Odovzdal som aj polohy dvoch bômb vo vnútrozemí, jednej pri Johannesburgu a druhej blízko Kimberley. Juhoafrická vláda prijíma opatrenia na odstránenie a zatiaľ našla a odstránila štyri bomby od Kapského Mesta po Port Elizabeth.

To je dobrá správa, priatelia; zlá je, že nikde sa verejnosť nedozvedá, čo sa deje. Je preto iba otázkou času, kým sovietski agenti tajne nahradia bomby tajne odstránené z dvoch nádrží a jazera vo Westchesteri, tak ako sovietske námorníctvo vždy nahrádzalo podmorské rakety tam, kde ich vyzdvihli. Rovnako sa raz nahradia aj bomby tajne odstránené Južnou Afrikou.

Koniec tohto tajného súperenia ukazuje dnešná situácia Spojených štátov a teraz aj Veľkej Británie. Pred vyše rokom prinútili americké námorníctvo prestať odstraňovať každú novú vlnu sovietskych podmorských rakiet z našich teritoriálnych vôd. Teraz sa v nich nachádza vyše dvesto sovietskych jadrových rakiet krátkeho doletu vrátane vyše päťdesiatich vo Veľkých jazerách. Veľká Británia vydržala o celý rok dlhšie, ale napokon podľahla aj ona. Kráľovské námorníctvo vyše roka hľadalo a vyťahovalo sovietske podmorské rakety z vlastných vôd; žiaľ, nikdy to oficiálne nezverejnili.

Katastrofálna americká prehra vesmírnej bitky žatevného splnu koncom septembra urobila situáciu neudržateľnou a začiatkom októbra britský minister zahraničných vecí David Owen odišiel do Moskvy kapitulovať. Britské ostrovy preto teraz obklopuje najmenej šesťdesiat sovietskych podvodných rakiet: 52 pri Anglicku, Walese a Škótsku a osem pri Írsku. Tak ako v auguste 1976 je Veľká Británia znovu podmorskými raketami najhustejšie zamiereným miestom na Zemi. Británia, jediná ďalšia mocnosť pripojená k Spojeným štátom a Sovietskemu zväzu v takzvaných rokovaniach SALT, sa teraz pridáva k americkej kapitulácii cez odzbrojenie.

Veľmi oslabená aliancia NATO sa práve úplne neutralizuje a rozoberá. Rastúca sila Varšavskej zmluvy roky čoraz viac nakláňala vojenskú rovnováhu v Európe proti NATO. Proces dnešného rozdelenia a zničenia NATO však nie je hrozbou Varšavskej zmluvy. Posledný úder zasadzuje ovládaná Carterova administratíva. Poslušne plní sovietske pokyny, opúšťa NATO a Európania to vedia.

Veľmi podobný proces sa plánoval aj v Rockefellerovom veľkom pláne, ktorý som vám v minulosti podrobne opísal. Teraz, po rozpade plánov koncom septembra, však vládne Sovietsky zväz. Podobne ako džudistický hod využívajúci silu súpera na jeho porážku používa sovietska strana vlastné machinácie Rockefellerových bratov proti nim.

NATO naliehavo potrebuje pozemnú strelu s plochou dráhou letu na vyváženie číselnej prevahy Varšavskej zmluvy. Pôvodne sa mala používať ako zbraň bojiska, či už zo vzduchu, zeme alebo mora. Na to by bola veľmi užitočná. Na ospravedlnenie zrušenia bombardéra B-1, skutočného strategického systému, jej však vytvorili obraz hrozivej novej strategickej zbrane, ktorou nie je. Teraz rokovania SALT obmedzujú jej dosah tak, aby ochromili účinnosť. Spojenci NATO bezmocne sledujú, ako Carterova administratíva pri vyjednávaní zahadzuje slabnúce nádeje na prežitie.

To isté platí o neutrónovej bombe, ktorej obraz sa európskym politikom veľmi ťažko obhajuje pred verejnosťou. Vojenskí plánovači NATO ju však považujú za jediný účinný spôsob odstránenia schopnosti Varšavskej zmluvy prevalcovať ich krajiny bleskovou vojnou. Mohutné obrnené sily by neutralizovala, pretože jej žiarenie by preniklo pancierom a vyradilo alebo zabilo posádky; pri obrane pomocou neutrónových bômb by vlastné krajiny neboli spustošené. Rádio Moskva však každý deň útočí na neutrónovú bombu a Carterova administratíva teraz v rokovaniach SALT zahadzuje právo poskytnúť ju NATO.

Bezpečnosť západnej Európy je zo dňa na deň vratkejšia. Isté sily v CIA už zapálili šnúru, ktorá má uvrhnúť Blízky východ do vojny, tým, že naprogramovali egyptského prezidenta Sadata hľadať separátny mier s Izraelom. Zároveň na Západ dorazili správy o nezvyčajnej moskovskej konferencii najvyšších sovietskych vojenských vodcov v Európe, na Ďalekom východe a pri sovietskych hraniciach. Celým účelom bolo nariadiť všetkým silám neustálu pohotovosť na okamžitý vstup do vojny.

Udalosti sústavne postupujú k hroznému teroristickému činu, pred ktorým som varoval v marci a ktorý uvrhne všetky tri hlavné náboženstvá do zmätku pri rozpútaní vojny. Zvážte slová izraelského premiéra Begina z nedele 18. decembra, len pred niekoľkými dňami. V programe CBS „Face the Nation“ povedal: „Ak dosiahneme dohodu, ako dúfam, navrhol by som prezidentovi Carterovi pozvať prezidenta Sadata aj mňa do Washingtonu. Potom budeme, dovolím si povedať, kruhom priateľstva a viery: kresťanský prezident, moslimský vodca a židovský premiér, a oznámime svetu: ‚Pokoj vám.‘“

Keď príde blízkovýchodná vojna, Sovietsky zväz plánuje pozbierať všetky kúsky, ale Spojeným štátom ponechať vinu vo svetovej verejnej mienke za pomoc pri jej vyvolaní. Carterova administratíva nie je pánom vlastného domu a teraz ju vtiahli do účasti na separátnych mierových rokovaniach vedúcich k vojne. Rádio Moskva medzitým neustále odsudzuje zradu, ktorá rozdelila arabský svet ako nikdy predtým.

Blízkovýchodná vojna ochromí srdce Európy, ktorá odtiaľ získava väčšinu ropy. Bude poslednou kvapkou pre západnú Európu, ktorá Rusku padne do rúk ako zrelá slivka: buď vojenskou inváziou, alebo fínskou cestou tichého začlenenia do sovietskej sféry vplyvu. Aj

južná Afrika utrpí smrteľný úder, odrezaná od európskych dodávok a podpory a od deväťdesiatich percent ropy z Iránu. Samotný Blízky východ vďaka neprestajnému sovietskemu odsudzovaniu dnešného vývoja skĺzne pod úplnejšiu sovietsku nadvládu než kedykoľvek predtým.

Pre Spojené štáty to bude ďalší Vietnam, iba oveľa horší. NATO prestane existovať; po strate amerických životov a miliárd vojenského vybavenia budú jedinou odmenou Ameriky dôsledky odrezania blízkovýchodnej ropy. Manipulácia nedostatkov ich vykreslí oveľa horšie, než sú, a naša zločinná vláda zavedie núdzové hospodárske kontroly, aby nás drvila pod čoraz úplnejšou kontrolou.

Priatelia, situácia je vážna. Jedinou významnou zásobárňou vlastenectva a vernosti Amerike na najvyšších úrovniach vlády zostáva armáda. Pri kríze sovietskych podvodných rakiet v roku 1976 zabránil jadrovému Pearl Harboru Zbor náčelníkov štábov, nie Kongres a nie prezident. Predseda zboru generál George S. Brown konal iba v medziach zákona, ale práve on dôrazne a úspešne presvedčil prezidenta Forda prekonať Henryho Kissingera a nariadiť odstránenie sovietskych rakiet.

Kremeľ cíti vôňu víťazstva a nechce sa znovu nechať zastaviť. Preto Carterova administratíva dostala od Ruska rozkaz rozobrať Zbor náčelníkov štábov drastickými zmenami, ktoré zničia jeho účinnosť. Prípravy prebiehajú a už sa objavujú kritické články, aby verejnosť prijala zmeny bez ďalšieho zamyslenia. Ak sa má vôbec zastaviť strmý pád krajiny do katastrofy, bude to vyžadovať vynikajúcu stratégiu a odbornú koordináciu oslabených vojenských síl. Po odstránení štruktúry Zboru náčelníkov štábov zmizne aj táto šanca. Ak sa však postoj mnohých Američanov „počkajme a uvidíme“ rýchlo nezmení, so zborom je koniec.

Téma č. 3 - ZRADA AMERIKY VEDÚCA K NOVEJ BOĽŠEVICKEJ REVOLÚCII

Priatelia, nedávno som vyzval štyroch Rockefellerových bratov, aby teraz, po sovietskom zmarení ich veľkého plánu, obrátili list. Naliehal som, nech spoja osud s nami, ľudom Spojených štátov amerických, a začnú používať bohatstvo a zdroje pre dobro nás všetkých. Aj v tejto neskorej chvíli by úprimný nový začiatok mohol zabezpečiť, aby ich mená vstúpili do dejín s cťou namiesto kliatby. Teraz vám však musím povedať, priatelia, že už máme ich odpoveď.

V minulosti som hovoril o úlohe Rockefellerovho impéria pri financovaní boľševickej revolúcie, ktorá v roku 1917 ovládla Rusko, aj o Rockefellerovsko-sovietskom spojenectve, ktoré z nej vyrástlo. Od jari 1976 zaznamenávam jeho rozpad v dôsledku vzájomných podrazov. To, čo splodila skoršia generácia, sa tretej generácii vymklo z rúk. Štyria Rockefellerovi bratia sa však nepoučili a teraz pripravujú pokus o zopakovanie: novú boľševickú revolúciu priamo v Spojených štátoch amerických.

Minulý mesiac som prezradil tajomstvo pochopenia dnešného Kremľa. Neriadia ho ateistickí komunisti známi ako boľševici, ale samozvaní duchovní komunisti. Na rozdiel od medzinárodne orientovaných starých boľševikov spolupracujúcich s Rockefellerovým impériom sú duchovní komunisti silní nacionalisti, ktorí chcú vládu sovietskeho Ruska nad svetom.

Ako sa rozpadá Rockefellerovsko-sovietske spojenectvo, rozpadá sa aj vnútorné spojenectvo starých boľševikov a duchovných komunistov v Rusku. Starých boľševikov

čoraz viac vyháňajú z Ruska, zatiaľ čo ich Spojené štáty vítajú s otvorenou náručou. Kľúčové federálne regulačné agentúry riadiace americké životy a obchod sa rýchlo zapĺňajú stovkami a stovkami týchto prisťahovalcov zo Sovietskeho zväzu. Tak ako cudzinci spečatili ruský osud v roku 1917, teraz sa tu v Spojených štátoch pripravuje nová boľševická revolúcia.

Starí boľševici prúdiaci do krajiny sú úhlavnými nepriateľmi dnešného ruského režimu. Stratili niekdajšie mocenské a kontrolné postavenie. Aj Rockefellerovi bratia sú teraz nepriateľmi Kremľa, takže ich spojenectvo je prirodzené; v skutočnosti pokračuje spojenectvo, ktoré kedysi spájalo Washington a Moskvu. Rockefellerovci veria, že prílev boľševikov do našej vlády je najrýchlejším spôsobom vyčistiť ju od množstva sovietskych agentov, ktorých tam pôvodne sami umiestnili a ktorí stále prijímajú rozkazy z Moskvy.

Priatelia, toto bezbožné spojenectvo na našej pôde je však namierené nielen proti Rusku, ale aj proti vám a mne. Sloboda, ktorú milujeme, naša ústava a celý spôsob života sa majú zničiť a nahradiť boľševickým systémom úplnej kontroly nad našimi životmi.

Priatelia, sotva je to posolstvo, ktoré rád nahrávam len tri dni pred oslavou narodenia nášho Pána Ježiša Krista. On však povedal: „...poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ (Ján 8:32.) Mojím vianočným želaním pre vás a vašich blízkych je SLOBODA, teraz aj v budúcnosti. Bez pravdy sloboda nie je možná, ale keď poznáte Pravdu, je ľahké byť slobodný.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná a ochraňuje každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 30
28. januára 1978

Poznámka k prekladu: Nasleduje úplný preklad historického prejavu. Obvinenia, spravodajské informácie a tvrdenia o tajných zbraniach či udalostiach sú autorove tvrdenia, nie nezávisle overené historické fakty. Zachované sú aj pôvodné údaje a autorove interpretácie.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 28. januára 1978 a toto je môj Audio list č. 30.

Jedného večera minulú jar bol Beverly Hills Supper Club v Southgate v Kentucky plný hostí. Príjemne sa zabávali a problémy vonkajšieho sveta sa na chvíľu zdali vzdialené a zabudnuté. Ale v miestnosti mimo davu vypukol požiar. Čoskoro bolo zrejmé, že sa rozšíri do ostatných častí klubu. Niekto vyšiel na pódium, aby hostí upozornil, že majú odísť. Požiadal o pozornosť a pokojným hlasom ich varoval, že v inej časti klubu vznikol požiar. Vystríhal ich pred panikou, ale naliehal, aby všetci okamžite vstali a usporiadane odišli, kým je na to čas. Niekoľkí poslúchli, uverili mu alebo si aspoň povedali: „Radšej opatrnosť než ľútosť," vstali a odišli. Na jeho úžas však mnohí vôbec nepočúvali a väčšina tých, ktorí počúvali, sa len zasmiala a vrátila sa k zábave. Veď nevideli nijaké plamene, dokonca ani dym. Preto svoje varovania ešte vystupňoval a prosil ich, aby odišli skôr, než k nim požiar dorazí, ale márne. Niektorí, ktorí spočiatku pochybovali, teraz pochopili, že to myslí vážne, a vyšli von; mnohí ho však naďalej ignorovali. Žiadne plamene, žiaden dym — ako by teda mohlo horieť? Potom sa však náhle objavil dym a o chvíľu nato oheň! Požiar sa šíril rýchlo a vypukla panika, keď sa ľudia hrnuli k dverám. Beverly Hills Supper Club sa čoskoro zmenil na besniace peklo a straty na životoch boli otrasné. Medzitým tí niekoľkí, ktorí varovanie počuli a poslúchli, stáli vonku a s hrôzou hľadeli na strašnú nočnú moru pred sebou.

Priatelia, dnes sa cítim ako muž, ktorý sa márne pokúšal varovať návštevníkov Beverly Hills Supper Clubu. Pred piatimi rokmi, keď som napísal knihu „The Conspiracy Against the Dollar" — „Sprisahanie proti doláru" —, ešte bolo dosť času, aby prebudená americká verejnosť odvrátila katastrofu. Odvtedy som sa prostredníctvom výpovedí pred Kongresom, rozhlasových a televíznych diskusných relácií, prednášok a magnetofónových nahrávok usiloval včas prebudiť Ameriku. Niektorí počúvali a dokonca urobili všetko, čo mohli, aby pomohli; už preto má pre mňa osobne celé toto úsilie zmysel. Väčšina z nás sa však nikdy neprinúti skutočne uveriť, že našej krajine hrozí oheň jadrovej vojny, kým nás plamene nezačnú ožehovať.

Keď k vám dnes hovorím, plamene nám už olizujú nohy. Sily, ktoré naši tajní vládcovia uviedli do pohybu pred desaťročiami, sa v posledných mesiacoch náhle obrátili proti nim. Teraz sa zúfalo pokúšajú zastaviť niektoré veci, ktoré sami spustili, ale je neskoro. Kým oni celé roky hazardovali, vládcovia v Kremli hrali premyslenú šachovú partiu a teraz nám hrozí mat. Navyše v posledných týždňoch došlo vo vládnucich kruhoch Kremľa k veľmi významnému presunu moci, ktorý urýchľuje možný zánik našej kedysi veľkej krajiny.

Moje dnešné tri témy sú:
1. JEDNOSVETOVÝ PLÁN NAŠICH TAJNÝCH VLÁDCOV, KTORÝ SA VYMKOL Z RÚK;
2. AGRESÍVNA NOVÁ POLITIKA KREMĽA;
3. SOVIETSKA PRIPRAVENOSŤ POLICAJNE DOZERAŤ NA SVET.

Téma č. 1 – JEDNOSVETOVÝ PLÁN NAŠICH TAJNÝCH VLÁDCOV, KTORÝ SA VYMKOL Z RÚK

Uplynul už rok a pol, odkedy Sovietsky zväz začal rozsiahlu vojenskú zradu našich vlastných tajných vládcov. Všetko sa začalo sovietskou krízou podvodných rakiet v roku 1976, ktorú som prvý raz zverejnil v Audio liste č. 14 z júla toho roku. O dva mesiace neskôr som vám už mohol podrobne vysvetliť, ako verejné odhalenie sovietskej hrozby, hoci iba v obmedzenej miere, zohralo kľúčovú úlohu pri dočasnom zabránení prekvapivému sovietskemu jadrovému útoku. Keď však bol tento útok odvrátený, naši tajní vládcovia sa pokúsili napraviť spojenectvo s Moskvou, mylne presvedčení, že si môžu nad Rusmi zachovať prevahu, kým tí nesplnia svoj účel. Toto spojenectvo bolo súčasťou veľkého zámeru: dlhodobého záväzku vytvoriť diktátorskú jednotnú svetovú vládu, ktorý sa tajne zrodil začiatkom tohto storočia. A tak naši nevolení vládcovia ďalej udržiavali svoje krívajúce spojenectvo pri živote, až kým pred štyrmi mesiacmi neprišla katastrofa. Dňa 27. septembra 1977 Amerika prehrala stále tajnú, ale historickú vesmírnu Bitku žatevného Mesiaca. Vojenský tromf našich vládcov, tajnú americkú mesačnú základňu v kráteri Kopernik, Sovietsky zväz vyradil z činnosti pomocou orbitálnej zbrane s neutrónovým časticovým lúčom. Vojenská prevaha sa náhle a rozhodujúco presunula na sovietsku stranu. Dlhoročné plány a prípravy na spustošenie Ameriky hospodárskou depresiou, diktatúrou a vojnou sa teraz napĺňajú, ale za okolností zásadne odlišných od tých, ktoré naši vládcovia predvídali. Niektoré udalosti, ktoré sami uviedli do pohybu, sa snažia nasmerovať do nových koľají a iné úplne zastaviť; zotrvačnosť je však príliš veľká a čakali pridlho. Zaslepení vlastnou chamtivosťou a túžbou po moci sú ako vodič auta idúceho rýchlosťou 60 míľ za hodinu, ktorý zrazu desať stôp pred sebou zbadá zráz. Môže dupnúť na brzdy a trochu spomaliť alebo otočiť volantom a zmeniť smer, ale nič to nezmení: aj tak spadne zo zrázu.

Americká ekonomika sa dnes zhoršuje zo dňa na deň. Pomalý krach akciového trhu, ktorý sa začal pred tromi rokmi, sa zrýchľuje. Stagflácia sa prehlbuje: nezamestnanosť zostáva vysoká a inflácia naberá tempo. Dolár je chorý a na medzinárodných menových trhoch klesá takmer každý deň. Zlato, ktoré propaganda ministerstva financií Spojených štátov vyhlásila za prekonané na menové účely, sa medzitým kľukatou cestou posúva nahor. Sprisahanie našich vlastných vládcov proti doláru, ktoré som opísal v knihe pred piatimi rokmi, teraz prináša medzinárodný menový nepokoj, hrozbu protekcionistických opatrení a hospodárskych kontrol. Nahnevaní baníci v nezvyčajne tuhej zime predlžujú štrajk natoľko, že energetickým spoločnostiam začína dochádzať palivo. A teraz štrajkujú aj farmári, zovretí medzi vysokými cenami toho, čo kupujú, a nízkymi cenami toho, čo predávajú. Pôvodne mali tieto a ďalšie hospodárske otrasy pomôcť pripraviť pôdu na zavedenie novej korporátno-socialistickej ústavy, ktorá už bola pre Ameriku napísaná. Na takéto jemnosti však už niet času a naši vládcovia sa pripravujú využiť tieto javy na spustenie novej boľševickej revolúcie priamo tu v Spojených štátoch. Aby im s tým pomohli, do Spojených štátov už prúdilo vyše 15 000 príslušníkov starej boľševickej frakcie, ktorých teraz vyháňajú zo Sovietskeho zväzu — všetko počas iba troch mesiacov od Bitky žatevného Mesiaca. Minulý mesiac som vysvetlil, prečo sa to robí.

Dôsledky katastrofálnej americkej prehry v Bitke žatevného Mesiaca medzitým vyvolávajú prudké protichodné prúdy a zmätok, najmä v obrane a zahraničnej politike. Na jednej strane sa ovládaná Carterova administratíva snaží uspokojiť Moskvu zdanlivým plnením sovietskych rozkazov rozobrať našu obrannú štruktúru pod zástavou rokovaní o obmedzení strategického zbrojenia, SALT. Na druhej strane naši vládcovia robia všetko možné, aby zdržiavali, a zároveň sa narýchlo usilujú poskladať niečo významné, čo by čelilo drvivej sovietskej vojenskej sile. Preto nás dnes zo všetkých strán obklopujú rozpory. Zrazu sa objaví vládna štúdia so záverom, že jadrovú vojnu nemožno vyhrať. Jimmy Carter potom predstaví rozpočet, ktorý toto uvažovanie odráža veľkými škrtmi v rozhodujúcich strategických oblastiach. Zároveň sa však zvyšuje financovanie taktických zbraní, ktoré nemôžu zaútočiť na Sovietsky zväz, a celý balík sa verejnosti predáva ako rozpočet NATO. Kým Jimmy Carter zahadzuje veci, ktoré by Európania radi mali, a tým opúšťa NATO, minister zahraničných vecí Vance navštevuje Turecko a Grécko údajne preto, aby podoprel a posilnil východné krídlo NATO.

Na Blízkom východe sa naši vládcovia teraz pokúšajú zastaviť diabolský plán na rozpútanie vojny, ktorý sami uviedli do pohybu. V tejto novej situácii, keď sa spojenectvo so Sovietmi rozpadlo, by im blízkovýchodná vojna škodila namiesto toho, aby pomáhala. Ministerstvo zahraničných vecí sa teraz usiluje zastaviť sled udalostí, ktoré spustili určité kruhy v CIA a ktoré vedú k vojne. Predovšetkým chcú Sovietskemu zväzu odoprieť akúkoľvek zámienku na širší konflikt, ktorý zničí Spojené štáty. Keby Kremeľ stále riadili opatrné pravidlá Leonida Brežneva, mohli by naši vládcovia týmto úsilím získať trochu času. V posledných týždňoch však nastala dramatická a významná zmena a tá môže úbohé zákulisné manévre našich tajných vládcov poriadne skrátiť.

Téma č. 2 – AGRESÍVNA NOVÁ POLITIKA KREMĽA

Leonid Brežnev stál na čele Sovietskeho zväzu viac než trinásť rokov. Keď jeho vlastné kubánske raketové dobrodružstvo pod vedením Nikitu Chruščova v roku 1962 zlyhalo a ponížilo Rusko, prijal politiku opatrného, ale rozhodného postupného zvyšovania sovietskej moci. Ako šéf Kremľa sa tohto prístupu držal trpezlivo a húževnato. Jeho vrcholným ťahom bola takzvaná détente — lož, o ktorej sa naši vlastní vládcovia mylne domnievali, že im napokon prospeje v zápase o svetovládu v tajnom spojenectve so Sovietskym zväzom. Už v roku 1973 však musel Brežnev svoj trpezlivý prístup détente obhajovať pred silnou frakciou politbyra, ktorej čoraz viac dochádzala trpezlivosť s touto pretvárkou. Chceli raz a navždy podrobiť nenávidené Spojené štáty rýchlou a náhlou vojenskou silou. Brežnev svoj prístup úspešne obhájil: poukázal na to, že predstieraním skutočného spojenectva s americkými vládnucimi kruhmi dostáva Sovietsky zväz obrovským tempom peniaze, potraviny, technológie a územie, pričom platí iba ďalšou trpezlivosťou. Najpádnejšie bolo pripomenutie mnohých sovietskych programov, ktoré vyvíjali pokročilú vojenskú techniku, aby preskočili Spojené štáty — programov, o ktorých americké vládnuce kruhy nevedeli. V roku 1973 ešte neboli pripravené, ale čoskoro mali byť nasadené, odskúšané a vyrábané v dostatočnom počte, aby rozhodujúco zmenili rovnováhu vojenskej moci.

Brežnev presadil svoje, no v Kremli pokračoval skrytý tlak KGB a vojenského komplexu. Mimoriadne ich znervózňovala tajná americká mesačná základňa z dôvodov, ktoré som podrobne vysvetlil minulý september. Obávali sa, že Rusko nemusí poraziť Spojené štáty v rozhodujúcich pretekoch o časticové lúčové zbrane, čo by malo katastrofálne následky. Vedeli tiež, že CIA rozmiestňuje obrovské supermedzikontinentálne rakety pod morom,

aby ohrozovala Sovietsky zväz z prakticky nezraniteľných úkrytov v Atlantiku a Pacifiku. Ako som odhalil v Audio liste č. 26, vedeli, že tajný plán skutočných vládcov Ameriky napokon počíta so zradou a zničením Sovietskeho zväzu po tom, ako bude Amerika zrazená na kolená starostlivo naprogramovanou jadrovou vojnou. Vodidlom kremeľskej politiky sa napokon stala zmes názorov. Brežnevov program nazývaný détente mal pokračovať, aby z neho vyťažili maximum. Zároveň sa mali rozbehnúť prípravy na prvý úder, prekvapivý útok skôr, než by tajná americká mesačná základňa mohla dokončiť plánované časticové lúčové zariadenia. Cieľovým termínom bol jún 1976. Nemal to byť útok medzikontinentálnymi raketami, ale útok bez akéhokoľvek času na varovanie zvnútra výsostných vôd Spojených štátov; hlavnými cieľmi mali byť námorné ciele. Mal to byť úder z nečakaného smeru s nečakanou stratégiou. Celý konvenčný jadrový arzenál rakiet, lietadiel a ponoriek by potom zostal v zálohe a odrádzal od akéhokoľvek amerického pokusu o odvetu.

Sovietska kríza podvodných rakiet z roku 1976 je dnes už históriou, hoci vám o nej vláda stále nikdy nepovedala. Moje Audio listy od č. 14 zaznamenávajú podrobnosti krízy aj to, ako zverejnenie zničilo rozhodujúci prvok prekvapenia a zabránilo vtedajšiemu útoku. Podrobne som vám však opísal aj spôsob, akým vtedajší prezident Gerald Ford ustúpil a zahodil to, čo sa ukázalo ako posledná americká šanca z vojenského hľadiska. Kombinácia verejného odhalenia, čestnosti a pevnosti ešte mohla zabrániť vojne, pretože rozhodujúci posun vojenskej rovnováhy ešte nenastal. Táto šanca je teraz navždy preč. Správne a pohotové kroky ovládanej Carterovej administratívy už od jej nástupu pred rokom ešte mohli zabrániť katastrofe. Namiesto toho však administratíva závratnou rýchlosťou robila všetko nesprávne.

Naše výsostné vody vrátane Veľkých jazier sú teraz zamorené sovietskymi podvodnými raketami. Sovietske pozemné aj podvodné jadrové míny, pred ktorými som začal varovať minulý apríl, sú už rozmiestnené a pripravené zničiť priehrady, vodné nádrže, zariadenia na brehoch riek, plavebné komory, priehrady a mosty na našich vodných cestách, kľúčové vládne a vojenské objekty, obilné silá, továrne a ďalšie ciele. Zem obiehajú sovietske stíhacie satelity Cosmos s posádkami, vyzbrojené časticovými lúčmi; už preukázali schopnosť ničiť naše špionážne družice a družice včasného varovania. Mesiac teraz patrí Sovietskemu zväzu a je posiaty časticovými lúčovými zbraňami namierenými na Zem. Sovietske vznášajúce sa plošiny, teraz už všetky s posádkami a časticovou lúčovou výzbrojou, sa práve v tejto chvíli vznášajú nad Severnou Amerikou a ďalšími vybranými miestami po celom svete.

Na pozadí tohto rozhodujúceho, katastrofálneho posunu vojenskej rovnováhy v prospech Ruska došlo v posledných týždňoch k významnej zmene aj v samotnom Kremli. Viac než šesť týždňov, od 8. decembra 1977, sa Leonid Brežnev takmer neukazoval, údajne pre chorobu. Podľa tejto verzie ho oslabili komplikácie ruskej chrípky a preto sa už niekoľko týždňov nestretáva so zahraničnými ministrami na návšteve ani nevystupuje verejne. Pred pár dňami dokonca do západného Nemecka prišiel list rušiaci jeho významnú návštevu — opäť vraj preto, že potrebuje odpočinok. Priatelia, Leonid Brežnev však nemal len komplikácie „chrípky“, ale aj akútnu leukémiu a rakovinu pľúc! Na Nový rok už bol úplne neschopný činnosti. Vo všetkých praktických ohľadoch je preto vedenie Kremľa teraz v rukách jastrabov.

Spravodajské zdroje si v posledných týždňoch všimli, že Kremeľ zrazu pôsobí dobrodružnejšie, odvážnejšie a ľahostajnejšie k tomu, čo Spojené štáty alebo ktokoľvek iný

povie na jeho agresívne kroky. Napríklad práve prebieha masívny sovietsky letecký most so zbraňami do Etiópie; Rusi prelietajú vzdušným priestorom ktorejkoľvek krajiny, ktorú si vyberú, akoby vyzývali ostatných, nech ich zastavia alebo sa sťažujú. Dôvodom, priatelia, je to, že teraz vládne vojenský komplex a KGB a veľmi túžia ukázať svaly. Všetci patria do nového tajného vládnuceho kruhu, ktorý dnes ovláda Kremeľ a o ktorom som vám hovoril pred dvoma mesiacmi. Zmena taktiky je však rovnako dramatická ako kontrast medzi Brežnevovým prejavom o détente a násilnou bojovnosťou prejavu jeho ministra obrany, ktoré zazneli vedľa seba 7. novembra 1977 na Červenom námestí. Ako som vám tiež povedal minulý mesiac, sovietska zastrašovacia kampaň proti Amerike už prebieha — a stupňuje sa!

Keď som minulý mesiac nahrával Audio list č. 29, nad Spojenými štátmi už bolo sedem vznášajúcich sa plošín s časticovými lúčovými zbraňami na miestach, ktoré som uviedol. Dnes ich je nad americkým územím dvanásť (12), vrátane jednej nad Havajom a jednej nad Panamským prieplavom; ďalšia je nad Kanadou. O tom viac neskôr. Minulý mesiac som podrobne rozobral, ako plošina č. 1 nad Atlantikom východne od Charlestonu v Južnej Karolíne používala rozostrené časticové lúče na vytváranie prudkých vzdušných výbuchov či vzduchotrasení pri Charlestone a pri pobreží New Jersey. Do 12. januára tohto mesiaca sa plošina č. 1 presunula do vnútrozemia a vznášala sa nad miestom asi desať míľ západne od Raleigh v Severnej Karolíne. Odtiaľ znovu vyvolala sériu výbuchov pri Charlestone, podľa niektorých svedkov „doteraz najhorších“.

Noví dobrodruhovia v Kremli tiež začali odpaľovať čoraz viac jadrových mín rozmiestnených po celej našej krajine. Spojené štáty majú o niečo viac než 10 000 obilných síl všetkých veľkostí a druhov. Za veľké možno považovať oveľa menší počet a iba 89 z nich slúži vývozu. Sú rozhodujúcimi článkami zásobovania našej krajiny potravinami.

V deň, keď som minulý mesiac nahrával Audio list č. 29, 22. decembra, náhle vybuchli dve obilné silá: jedno pri New Orleanse, druhé v Tupelo v Mississippi. Oba výbuchy spôsobila sovietska sabotáž. Ako som v nahrávke upozornil, výbuch pri New Orleanse prišiel štyri mesiace po mojom verejnom varovaní pred sovietskymi jadrovými mínami pozdĺž Mississippi. Po ďalších výbuchoch síl sme počuli záplavu vládnych slov o nízkej vlhkosti, iskrach a výbušnosti obilného prachu. Tieto riziká sú skutočné, priatelia, ale nijaký vládny predstaviteľ sa nepokúsil vysvetliť, prečo tieto vždy prítomné riziká nikdy predtým nevyvolali takúto neprestávajúcu sériu výbuchov. Navyše si vypočujte slová vysokého predstaviteľa ministerstva poľnohospodárstva o obrovskom sile Continental Grain Company, ktoré vybuchlo pri New Orleanse: „Prevádzka v New Orleanse sa považovala za jednu z najčistejších. Ten výbuch nás veľmi prekvapil.“ A vlhkosť v New Orleanse v ten deň bola 67 %. Výbuch obilného prachu? Kto tu koho klame?

Minulý mesiac som vás varoval, že vzhľadom na rozsiahlu sovietsku sabotáž, ktorá je v našej krajine tolerovaná, je to iba začiatok. Za posledný mesiac zničila sovietska sabotáž ďalšie obilné zariadenia aj iné ciele. Napríklad:

23. decembra 1977, Tonawanda v štáte New York, pri Buffale: skorý ranný výbuch a veľkolepý požiar v závode Allied Chemical Company na rieke Niagara; jeden muž vážne zranený — SABOTÁŽ!

27. decembra 1977, Galveston v Texase: obilné silo Farmers Export Grain Company; prudký výbuch počuteľný sedemdesiat míľ ďaleko, potom požiar; osemnásť mŕtvych — SABOTÁŽ!

19. januára 1978, Liberty v Missouri: výbuch a požiar v časti na spracovanie obilia v Desert Gold Feed Company; traja mŕtvi, šesť kriticky zranených — SABOTÁŽ!

21. januára 1978, Duluth v Minnesote: Capital Grain Elevator č. 4 na nábreží pri západnom cípe Horného jazera; popoludní zničené výbuchom a požiarom — SABOTÁŽ!

23. januára 1978, pri Stevensone v štáte Washington: mohutný plynovod sa roztrhne výbuchom takým prudkým, že niektorí ľudia v okolí si myslia, že sa začala vojna; plyn unikajúci z hlavného vedenia vytvorí do nočného neba pochodeň vysokú jednu míľu a širokú niekoľko sto stôp — SABOTÁŽ!

V ten istý večer, 23. januára, Albany v Kalifornii, pri San Franciscu: závod Alcan Metal Processing prudko vybuchne, do nočného neba vystúpi obrovský hríbový oblak a mnohí svedkovia si spočiatku myslia, že vybuchla bomba; jeden muž vážne zranený — SABOTÁŽ!

25. januára 1978, pri Sioux Falls v Južnej Dakote: obilné silo zničené požiarom, bez zranení — SABOTÁŽ!

A priatelia, bolo ich ešte veľa ďalších.

Aký je účel týchto sabotážnych činov? Dám vám odpoveď odborníka: generála J. H. Rothschilda z americkej armády, vo výslužbe. Citujem z jeho známej knihy „Tomorrow's Weapons“ — „Zbrane zajtrajška“ —, ktorú vydalo McGraw-Hill v roku 1964:

> „Sabotážne operácie sa plánujú na dosiahnutie konkrétnych cieľov. Preto sa nezdá logické, že by sa počas trvajúcej studenej vojny všeobecne používali iba na obťažovanie. Skôr by slúžili na podlomenie dôvery verejnosti bezprostredne pred vypuknutím nepriateľských akcií alebo by boli inak zapojené do celkového zámeru. Dlhodobá kampaň sabotážnych činov nepravidelne rozptýlených v čase a priestore môže spôsobovať ustavičný nárast verejného strachu a úplnú stratu dôvery v autoritu.“

Priatelia, všade okolo nás teda vidíme znamenia, že stojíme na pokraji prekvapivého sovietskeho útoku.

Téma č. 3 – SOVIETSKA PRIPRAVENOSŤ POLICAJNE DOZERAŤ NA SVET

Socha slobody stojí už celé generácie v newyorskom prístave a lampou slobody pozýva do Ameriky chudobných a utláčaných z iných krajín. Nespočetné milióny ľudí prinášali obete, zápasili a riskovali smrť pre výsadu preplaviť sa popri nej k imigračnému stredisku na Ellis Islande a začať nový život ako Američania. Kedysi vstupovalo do Spojených štátov cez Ellis Island v ochrannom tieni Sochy slobody až päťtisíc prisťahovalcov za jediný deň; pre každého z nich to bol nezabudnuteľný zážitok. Dnes však Socha slobody pri Ellis Islande mlčky rozpráva iný príbeh. V septembri 1972 Ellis Island zatvoril prisťahovalcom dvere a dnes je národným pamätníkom toho, čo kedysi bývalo. Kým návštevníci vstrebávajú tiché ozveny zašlej éry, Ellis Island čaká na okamih, keď ho zdemoluje sovietska vodíková bomba, ktorá už bola umiestnená v prístavnej časti. Aj Socha slobody teraz dvíha nie lampu slobody, ale pochodeň VAROVANIA. Vnútri samotnej sochy čaká ďalšia sovietska vodíková bomba, pripravená vymazať to, čo je pre milióny najvzácnejším zo všetkých symbolov národného dedičstva: Sochu slobody. Priatelia, sovietski sabotéri rozmiestnili v metropolitnej oblasti New Yorku desiatky jadrových mín vo vode aj na súši — a pokračujú v tom, stále takmer bez prekážok.

Uplynulo deväť mesiacov, odkedy som prvý raz odhalil sovietsky program jadrovej sabotáže v Spojených štátoch, počnúc veľkými západnými priehradami a vodnými nádržami. V júni 1977 už sovietski jadroví sabotéri zaplavovali našu krajinu bez zásahu, okrem prípadov, keď ich na sever od našej hranice zadržali kanadské úrady podľa informácií, ktoré som im odovzdal. Ako viete, dočasne som prerušil nahrávanie Audio listov, aby som sa všetkými silami pokúsil rozhodujúco odhaliť, a tým zastaviť prudko rastúcu sovietsku sabotáž, kým nebude neskoro. Po trojmesačnom mlčaní som v auguste 1977 obnovil Audio list číslom 25. Povedal som vám, čo som sa snažil urobiť v spolupráci so znepokojenými občanmi po celej krajine. Hovoril som o nečinnosti úradov, neochote vyšetrovať a ďalších faktoroch, ktoré toto úsilie zmarili. Upozornil som vás aj na rozsah, ktorý sovietska sabotáž už vtedy dosiahla: napríklad 158 jadrových mín číhajúcich len v samotnej Mississippi, ako bola tá, ktorá o štyri mesiace neskôr, 22. decembra 1977, zničila silo Continental Grain Company pri New Orleanse.

Vďaka sovietskym sabotážnym prípravám teraz obilné silá a ďalšie dôležité zariadenia v Spojených štátoch vybuchujú a horia s nevídanou frekvenciou. Až natoľko, že hlavné spravodajské médiá mnohé prípady zľahčujú alebo o nich úplne mlčia, aby verejnosť ako celok nepochopila, čo sa deje, a nestratila dôveru v autoritu. Medzitým nechali sovietsku sabotážnu kampaň zájsť tak ďaleko, že jadrové míny sa už neumiestňujú výlučne pri strategických cieľoch. Mnohé teraz ukladajú aj k nestrategickým psychologickým cieľom s malým alebo nijakým priamym vojenským či hospodárskym významom. Sovietsky zväz sa tak pripravuje na prvý jadrový terorizmus na svete.

Vráťme sa k New Yorku. Podľa mojich najnovších spravodajských informácií je v jeho piatich mestských častiach a ich okolí už vyše osemdesiat sovietskych jadrových mín: dvadsaťšesť vo vode, ostatné na súši. Medzi cieľmi sú Rockefeller Center, Empire State Building, sídlo Organizácie Spojených národov, Columbia University, Fordham University, Bellevue Medical Center, vodná nádrž v Central Parku a ďalšie verejné budovy. Míny ohrozujú aj George Washington Bridge, všetky tri ramená Triborough Bridge, Queens Borough Bridge, Manhattan Bridge a Brooklyn Bridge, ako aj ďalšie mosty. Zamínované sú železničné trate a koľajiská, niekoľko staníc metra a stanica rýchlej dopravy pri Yankee Stadium. Zamínované sú tunely Holland a Brooklyn Battery; letisko La Guardia ohrozujú dve pozemné míny a tretia v neďalekom Flushing Bay. Jedna mína je pri Willets Point neďaleko vojenského areálu Fort Totten a jedna pri námornom suchom doku v Bayonne v New Jersey. Ďalšia je v Long Island Sound pri United States Merchant Marine Academy a ďalšia pri strelnici policajnej akadémie na Rodman Neck.

Sabotáž je však iba malou časťou obrovského sovietskeho úsilia pripraviť sa na vojnu proti najhrdejšiemu národu sveta. Napríklad generál Richard Ellis, veliteľ amerického Strategického leteckého velenia, v prejave začiatkom tohto mesiaca povedal:

> „Čelíme vážnym obavám z vývoja a rozmiestňovania zbraní ZSSR. Táto dynamika rastu sa počas posledného desaťročia neobmedzovala na jediný systém, jedinú úlohu ani jedinú geografickú oblasť.“

Aby ukázal, čo tým myslel, spomenul nadzvukový bombardér Backfire, sovietsku flotilu ponoriek s balistickými raketami, najväčšiu silu medzikontinentálnych rakiet na svete, obrovský sovietsky program civilnej obrany, mohutný systém protivzdušnej obrany, operačnú sovietsku schopnosť ničiť družice a obrovskú, rastúcu sovietsku armádu s novou výzbrojou, pripravenú viesť jadrovú, chemickú, biologickú alebo konvenčnú vojnu.

Generál Ellis ďalej upozornil na veľký nárast sovietskych vojenských cvičení na výcvik boja za posledný rok, citujem:

> „Táto séria je najrozsiahlejšia, aká bola kedy zaznamenaná, a podobná činnosť sa teraz stáva bežnou súčasťou skúšok sovietskych síl a velenia. Odráža rozsah a vyspelosť dynamiky sovietskeho vojenského vývoja.“

Priatelia, často počúvame upokojujúce slová o tom, aký je Sovietsky zväz zaostalý oproti Spojeným štátom. Platí to v oblasti obchodného tovaru, kam vkladáme väčšinu peňazí a vedomostí. Vojenský a vedecký rozvoj je však iný príbeh. Zabúdame, že Sovietsky zväz nás začal prekvapovať vojenskou technikou krátko po druhej svetovej vojne. V roku 1949 pripravil Amerike nepríjemné prekvapenie výbuchom atómovej bomby celé roky pred očakávaným termínom. Veľkú úlohu v tom zohrala špionáž a pomoc z vysokých miest vo vláde a priemysle, ale aj tak si to vyžadovalo naozaj značné technologické schopnosti. Potom prišla Kórea a ďalšie prekvapenie, s ktorým sa naši letci stretli vo vzduchu: stíhačka MiG-15. Pred vyše rokom som vám povedal pravdivý príbeh prekvapenia Sputniku I. Mohli sme Rusko predbehnúť, ale neurobili sme to. V roku 1961 prišlo ďalšie šokujúce prekvapenie. Na leteckej prehliadke v Moskve úplne nový nadzvukový dvojmotorový bombardér pokročilej konštrukcie ohromil návštevníkov zo Západu, keď im s rachotom preletel nad hlavami. Na Západe neexistovalo nič podobné a kým nepreletel, naše spravodajské služby o jeho existencii vôbec nevedeli. Tento bombardér je dodnes v prevádzke a NATO ho nazýva „Blinder“. A tak to pokračuje, priatelia.

Už pred dvoma desaťročiami začala sovietska veda a vojenská technika súperiť s našou a v niektorých oblastiach nás dokonca predstihla. Už pred celým desaťročím boli veľmi dobre informovaní Američania, ktorí navštívili vedecké mesto Novosibirsk, otrasení tým, čo videli: prepracované, najmodernejšie zariadenia, prosperujúce prostredie a úroveň vedeckej odbornosti, ktorá bola slovami jedného návštevníka „tak trochu desivá“. V minulosti som vám vysvetlil, ako sa to všetko stalo. Vybudovali to umelo obrovskými transfúziami technológie a hospodárskej pomoci zo Západu, najmä zo Spojených štátov. Faktom však zostáva, že to existuje a Sovietsky zväz už nie je pod kontrolou tých, ktorí túto premenu uskutočnili. Stal sa obrovským Frankensteinovým monštrom a obracia sa proti svojim bývalým pánom, našim tajným vládcom, aby ich zničil. Kremeľ už pripravuje policajný dohľad nad dobytým svetom.

Minulý mesiac som odhalil, že Sovietsky zväz začal operačne rozmiestňovať vznášajúce sa plošiny nad Spojenými štátmi a ďalšími vybranými oblasťami sveta. Tieto plošiny nie sú na obežnej dráhe; ako som vysvetlil minulý mesiac, dokážu sa vznášať v nehybnej polohe nad ľubovoľným miestom. Sú pokročilou verziou vznášajúcich sa plošín, ktoré niektorí naši najvyšší vojenskí velitelia pred viac než pätnástimi rokmi videli na technickom obzore. Rovnako ako pri Sputniku I mohli Spojené štáty vyvinúť také plošiny dávno pred Sovietskym zväzom, ale neurobili to. Teraz ich Sovieti majú a my nie! Sovietsku vznášajúcu sa plošinu s časticovými lúčovými zbraňami Kremeľ nazýva „Protivojnový stroj“. Tým odkazuje na zamýšľanú úlohu plošín: po zničení Spojených štátov jadrovou vojnou policajne dozerať na svet pod sovietskou nadvládou. Malý náznak ich schopností poskytli záhadné „vzduchotrasenia“ pozdĺž východného pobrežia Spojených štátov za posledných šesť týždňov. Ako som vám povedal minulý mesiac, spôsobili ich rozostrené časticové lúče plošiny č. 1, vystrelené na more. Keď sú tieto lúče zaostrené, dokážu zničiť aj americké medzikontinentálne rakety v silách!

Keď som minulý mesiac nahrával Audio list č. 29, nad našou krajinou bolo sedem plošín: štyri s posádkami a tri čakali na posádky, ktoré mali priletieť elektrogravitačným raketoplánom. Dnes sa počet nad súvislými štyridsiatimi ôsmimi štátmi zvýšil na desať (10). Všetky už majú posádky, rovnako ako ostatné plošiny rozmiestnené po svete. Dve plošiny, ktoré boli minulý mesiac pri pobreží južnej Kalifornie a Južnej Karolíny, sa začiatkom tohto mesiaca presunuli do vnútrozemia: jedna približne nad Hooverovu priehradu a druhá nad Severnú Karolínu, na polcestu medzi Fayetteville a Cape Fear. Trochu sa presunuli aj ostatné plošiny. Dnes večer sú všetky okrem jednej južne od 40. rovnobežky, o ktorej som v máji 1976 odhalil, že tvorí dolnú hranicu prísne tajnej Jadrovej bezpečnej zóny.

Plošina je aj nad južnou Aljaškou, ďalšia nad oceánom tesne západne od Oahu na Havaji a tretia priamo nad Panamským prieplavom. Štyri sú nad Latinskou Amerikou: po jednej nad Brazíliou, Argentínou, Čile a Bolíviou. V Európe si krajiny NATO lámu ruky nad tým, či im Carterova administratíva dovolí mať riadené strely s plochou dráhou letu a neutrónové bomby na obranu pred silami Varšavskej zmluvy. Nad hlavami sa im však teraz vznáša reťaz troch sovietskych plošín: jedna nad Francúzskom, druhá nad západným Maďarskom a tretia nad Tureckom. Na Blízkom východe sa prerušované a obnovované mierové rokovania striedajú s obviňovaním a nadávkami. Medzitým sa nad severozápadným cípom Saudskej Arábie potichu vznáša sovietska plošina schopná zasiahnuť Izrael, Jordánsko, Libanon, Egypt, Saudskú Arábiu, Irak a Sýriu.

V južnej Afrike sa krik o apartheide a vláde väčšiny odohráva pod dohľadom dvoch plošín, ktoré teraz môžu podľa ľubovôle zasahovať ciele v Rodézii a Juhoafrickej republike. Tretia je práve nad severnou hranicou Zairu a dokáže vyradiť tajné západonemecké zariadenia na vývoj časticových lúčov v zairskej provincii Shaba. Plošina sa vznáša pri Lahore v Pakistane. Ďalšia je nad západným pobrežím Indie pri Bombaji; keď bol Jimmy Carter začiatkom tohto mesiaca v Dillí vzdialenom iba osemsto míľ, zostrelila z oblohy Boeing 747 spoločnosti Air India a zabila všetkých 213 ľudí na palube. Dve plošiny sú nad červenou Čínou, jedna na východe, druhá na západe pri zbrojnom zariadení Lop Nor. Jedna je nad južným Japonskom a Japonci v poslednom čase zisťujú, že Sovieti sú pri rokovaniach neústupní. Plošina je medzi Indonéziou a Novou Guineou a tri sú nad Austráliou: jedna na severe, jedna na juhovýchode a jedna na západe. Napokon jedna je nad Severným ľadovým oceánom severozápadne od Aljašky a ďalšie dve nad samotným Ruskom na ochranné účely.

V posledných dňoch začali plošiny nad Spojenými štátmi zostupovať do veľmi malých výšok od pätnástich do šesťdesiatich míľ. Všetky ostatné po svete zostávajú v bežnej výške niekoľkých stoviek míľ, s jednou výnimkou: plošina pri Izraeli dnes večer zostúpila do výšky päťdesiatich míľ. Nikto sa nepokúsil žiadnu z týchto plošín zachytiť.

Pred týždňom Sovietsky zväz oznámil vypustenie prvej lode novej série s názvom „Progress I“. Rádio Moskva ju opísalo ako nákladnú loď nového typu, akýsi automatický vesmírny nákladiak. Lepším výrazom by však bol vesmírny autobus. Zďaleka nebola bez posádky, ako tvrdili: Progress I odštartoval s deviatimi kozmonautmi na palube a spojenie so Saljutom 6 je iba dočasné. Progress I má byť prvou časťou obrovskej novej vesmírnej stanice, ktorá sa bude stavať vo vesmíre, podobne ako stanice, ktoré pred dvadsiatimi piatimi rokmi predvídal zosnulý Dr. Wernher von Braun.

Progressu I venovalo pozornosť málo Američanov. Len pred štyrmi dňami však Američanov aj svet zaskočilo nepríjemné nové sovietske prekvapenie. Dňa 24. januára

1978 zaznelo skoro ráno vo Washingtone oznámenie, že sovietska družica poháňaná jadrovou energiou havarovala v severnej Kanade. Objavili sa obavy, že mohla rozšíriť smrteľnú rádioaktívnu kontamináciu na zem, do vzduchu alebo do oboch. Správy nás však po celý deň znovu a znovu vzrušeným tónom uisťovali, že niet dôvodu rozrušovať sa. Ešte pred vyslaním amerických a kanadských pátracích tímov za zvyškami družice šéf Rady národnej bezpečnosti Brzezinski pri rannej tlačovej porade povedal: „Toto nie je hororový scenár. Pravdepodobnosť skutočného nebezpečenstva je malá.“ Zároveň však povedal: „Pripravovali sme sa na najhoršie.“

Havarovanú sovietsku družicu známu ako Cosmos 954 rôzne správy opisovali ako navigačnú družicu, pozorovaciu družicu alebo jednoducho vojenskú družicu. Vláda napokon zverejnila oficiálnu verziu, že išlo o špionážnu družicu. Zatiaľ sa k pravde priblížila iba BBC, ktorá ju 25. januára nazvala „útočnou družicou“. Všetky správy ju opisovali ako bezpilotnú. Priatelia, ona však posádku má.

Príbeh zabijackej družice Cosmos 954 sa začal pred štyrmi mesiacmi, v septembri 1977. Vtedy som v Audio liste č. 26 odhalil, že Sovietsky zväz už má na obežnej dráhe dve operačné zabijacke družice a že už boli použité. Jednou, ako som vtedy spomenul, bol Cosmos 929 vypustený dva mesiace predtým, 17. júla 1977; druhou bol Cosmos 954, ktorý pred pár dňami havaroval v Kanade.

Pre novších poslucháčov pripomínam, že v Audio liste č. 26 som podrobne opísal nové operačné sovietske zabijacke družice. Nahrávka vznikla 30. septembra, teda pred prvým vládnym oznámením o sovietskych zabijackých družiciach 4. októbra 1977. V ten deň minister obrany Harold Brown na tlačovej konferencii ohromil novinárov úplne nečakaným oznámením: Sovietsky zväz má teraz operačnú schopnosť pomocou zabijackých družíc ničiť naše špionážne družice.

Pred vypustením Cosmosu 954 minulý september bol Cosmos 929, prvý z novej ruskej flotily stíhacích satelitov Cosmos, už na obežnej dráhe a podstupoval záverečné kontroly. Tieto satelity sú vyzbrojené lúčmi nabitých častíc a ničia cieľové družice tak, že ich menia na obrovské ohnivé gule. Od konca septembra bola istý čas po svete hlásená celá séria takých gúľ. Aj Cosmos 954 bol zabijackou družicou, podobnou Cosmosu 929 s jedným rozdielom: bol vyzbrojený neutrónovým časticovým lúčom a určený na veľmi zvláštnu úlohu. V septembri 1977 ho vypustili zo sovietskeho kozmodrómu Ťuratam. Na obežnú dráhu ho dostali v rámci urýchleného programu, aby sa stal operačným čo najskôr. Agenti KGB na Diego Garcia, vtedajšom ústredí tajne pokračujúceho amerického mesačného programu, informovali Kremeľ, že musí konať rýchlo.

Dňa 26. septembra 1977 bol zabijacky satelit Cosmos 954 pripravený. Začal strieľať neutrónovým časticovým lúčom na Mesiac a bombardovať americký personál v kráteri Kopernik smrteľným neutrónovým žiarením, rovnakým, aké vytvára neutrónová bomba. Bombardovanie pokračovalo cez noc a do nasledujúceho dňa, prerušované iba vtedy, keď Zem zablokovala výhľad Cosmosu 954 na Mesiac. Neskoro počas 27. septembra 1977 boli poslední astronauti v kráteri Kopernik mŕtvi. Spojené štáty americké v ohromujúcom zvrate prehrali najrozhodujúcejšiu bitku dvadsiateho storočia: Bitku žatevného Mesiaca. Cosmos 954 fungoval dobre a v Bitke žatevného Mesiaca splnil úlohu!

Pri každom výstrele časticovej lúčovej zbrane však vzniká reakcia narúšajúca obežnú dráhu satelitu, z ktorého sa strieľa. Sovietske stíhacie satelity Cosmos korigujú tento účinok pomocnými motormi. Tie na palube Cosmosu 954 však počas Bitky žatevného

Mesiaca nefungovali dokonale a dráha zostala nedostatočne upravená. Pri neskorších pokusoch o korekciu motory zlyhávali. Posádka Cosmosu 954 sa opakovane usilovala nájsť a odstrániť problém, ale neúspešne. Začiatkom decembra NORAD, Severoamerické velenie protivzdušnej obrany, odhalilo problémy obežnej dráhy Cosmosu 954. Rada národnej bezpečnosti spustila prísne tajný projekt, operáciu Morning Light, aby sa pripravila na pád Cosmosu 954 kdekoľvek na svete a na možnú jadrovú katastrofu, ktorá by z neho vznikla. Preto novinári tesne pred Vianocami nedostali v Pentagóne odpovede na otázky o údajnom novom sovietskom protidružicovom teste. Rada národnej bezpečnosti celý príbeh zatajila.

Ráno 24. januára Cosmos 954 znova vstúpil do atmosféry, preletel nad Queen Charlotte Island v severnej Britskej Kolumbii a pristál na ďalekom severe Kanady. Kabína posádky s energetickým agregátom bola navrhnutá tak, aby návrat prežila, zatiaľ čo ostatné časti zložitého satelitu nechali rozpadnúť sa v atmosfére. Očití svedkovia preto videli jeden hlavný objekt a za ním stopu horiacich kusov. Hlavný objekt, jasnejší a rýchlejší než ostatné, bola kabína posádky; jej tepelný štít rozžeravoval vzduch dobiela. Bezpečne pristála ďaleko na sever od Veľkého jazera otrokov na súradniciach 64° 47′ 27″ severnej šírky, 115° 7′ 30″ západnej dĺžky. Je to približne 160 míľ severoseverozápadne od Yellowknife a asi 120 míľ juhovýchodne od Port Radium, v neobývanej oblasti. Cosmos 954 stratil schopnosť obnoviť obežnú dráhu, ale posádka mala stále dosť kontroly nad návratom, aby si vybrala miesto pristátia nie veľmi odlišné od miesta v Sovietskom zväze. Na rozdiel od amerických lodí sa sovietske vesmírne lode vždy vracajú na súš, namiesto pristátia vo vode, ako to robíme my.

Posádka bola v spojení s Moskvou a čakala na záchranu. Tak ako v októbri 1976, keď v Chesapeake Bay uviazla ich miniponorka na rozmiestňovanie rakiet, Sovietskemu zväzu znovu dovolili vyzdvihnúť uviaznutý vojenský stroj bez verejného odhalenia. Vznášajúca sa plošina, ktorá bola predtým nad Ottawou v Kanade, dnes večer približne o 19.15 východného štandardného času, EST, vyzdvihla posádku a vesmírnu kabínu. Teraz sa vracia smerom k Ottawe, na svoje bojové stanovište.

Kým sa však oči sveta upierali na drámu v severnej Kanade, v Atlantiku, Pacifiku a Mexickom zálive sa odohrával zlovestný vývoj. Keď vyslovujem tieto slová, sovietske námorníctvo opäť vytvára trojramenné kliešťové zovretie kontinentálnych Spojených štátov. Atlantická flotila je práve teraz rozostavená na fronte dlhom takmer tisíc míľ od Connecticutu po južnú Floridu, približne dvesto míľ od pobrežia. Pacifická flotila je približne rovnako ďaleko od pobrežia a rozprestiera sa na deväťsto míľ od približne severného cípu Kalifornie smerom na juh. Flotila v zálive sa tiahne na 750-míľovom fronte medzi južnými cípmi Texasu a Floridy. Deje sa to v čase, keď Spojené štáty, najmä priemyselné srdce krajiny na Stredozápade, pustošia bezprecedentné búrky.

Pred jedenástimi mesiacmi som vám v Audio liste č. 21 povedal, že zvláštne, extrémne búrky, ktoré práve nastali, sa považovali za výsledok rozsiahleho sovietskeho experimentu s ovplyvňovaním počasia. Varoval som, že opakovanie takých extrémnych a nezvyčajných poveternostných vzorcov, ktoré ochromia dôležité oblasti našej krajiny, môže predchádzať prekvapivému sovietskemu útoku. A práve v tejto chvíli, dnes večer, je naša krajina v zovretí extrémnych a úplne nečakaných zimných búrok, ktoré ochromujú rozsiahle oblasti od Stredozápadu po severovýchod. Ani tak vám vláda nehodlá povedať o sovietskych ponorkových flotilách rozmiestnených okolo našej krajiny. Platí to zvlášť teraz, pretože sovietske námorníctvo je rozostavené spôsobom, ktorý našim zúfalým vládcom silno

naznačuje, že Sovieti dodržia prísne tajnú dohodu o Jadrovej bezpečnej zóne, ktorú som odhalil dávno v Audio liste č. 12. Preto keď Jimmy Carter a ďalší vysokí vládni predstavitelia práve dnes zamierili do vojenskej operačnej miestnosti Pentagónu, verejnosti predložili kryciu verziu, že si idú pozrieť „simulovanú krízovú situáciu“.

Priatelia, Rusi sú teraz pripravení. Sú pripravení jediným koordinovaným úderom zničiť americké vojenské a hospodárske zdroje. Sú pripravení prežiť americkú odvetu, ak vôbec príde. A so svojimi vznášajúcimi sa plošinami rozmiestnenými po celom svete a ôsmimi (8) časticovými lúčovými zariadeniami na Mesiaci sú pripravení začať policajne dozerať na dobytý svet.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná a chráni každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 31
27. februára 1978

Poznámka k prekladu: Toto je úplný preklad historického prejavu. Spravodajské informácie, obvinenia a tvrdenia o tajných udalostiach a zbraniach sú autorove tvrdenia, nie nezávisle overené historické fakty. Zachované sú pôvodné údaje, citácie a autorove interpretácie.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 27. februára 1978 a toto je môj Audio list č. 31.

Skôr než dnes začnem hovoriť o čomkoľvek inom, chcem sa na chvíľu poďakovať všetkým, ktorí mi píšete, posielate novinové výstrižky a osobitne pripravené magnetofónové nahrávky. Pošty mi prichádza také množstvo, že je fyzicky nemožné väčšine z vás osobne odpovedať. Chcem však, aby ste vedeli, že čítam aj to, čo možno istý čas nepotvrdím. Výstrižky, nahrávky a ďalšie osobné tipy, ktoré mi posielate, skúmam; všetko je veľmi užitočné a vážim si to. Znovu vám ďakujem.

Triedenie a analyzovanie spravodajských informácií, ktoré dnes dostávam zo zdrojov po celom svete, je pre mňa práca na plný úväzok. Americké spravodajské spoločenstvo, ktoré na analýzu pre vládu zamestnáva viac než 100 000 ľudí, stojí daňových poplatníkov miliardy dolárov ročne. Navyše je na vrchole ochromené nadmernou centralizáciou a spolitizovaným analytickým procesom, ktorý pre Ameriku vytvoril katastrofálnu spravodajskú medzeru. Preto ku mne dnes neustále prúdia spravodajské informácie z vysokých miest, zo zdrojov presvedčených, že vy a určití ďalší najvyšší predstavitelia po celom svete by ste o nich mali vedieť.

Z času na čas vás odkazujem na iné zdroje dôležitých informácií, aby ste si rozšírili rozhľad alebo získali ďalšie podrobnosti. Tieto zdroje sa mi niekedy odvďačia veľmi nelichotivými názormi na moju osobu; niektorí z vás mi o tom písali veľmi otrasení. Priatelia, prosím vás, nestrácajte odvahu pre pár škaredých slov. Pozerajte za ne, na doložené fakty. Porovnajte ich s mojimi varovaniami a potom sa rozhodnite sami. Niektorí hovoria, že by som mal o tom, čo vám rozprávam, mlčať, pretože ľudí straším. Keby som však mlčal, priatelia, bolo by to ako príslušník protileteckej ochrany, ktorý odmietne spustiť sirénu varujúcu pred približujúcimi sa bombardérmi, lebo by to ľudí vystrašilo. Iní tvrdia, že si zničím dôveryhodnosť odhaľovaním aj spoľahlivých spravodajských informácií o veciach tak vzdialených všeobecným predstavám. Ale slovami generála Georgea Keegana, nedávno penzionovaného šéfa spravodajstva letectva: „Radšej budem mať pravdu, než pôsobiť dôveryhodne.“

Pred piatimi rokmi som podrobne opísal, ako bude americký dolár zámerne zničený a povedie k menovému chaosu. Zdalo sa to neuveriteľné, alebo ako to vyjadril David Rockefeller: „Zaujímavá vedecká fantastika.“ Dnes však dolár sleduje práve ten takzvane neuveriteľný smer, pred ktorým som varoval v knihe „THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR“ - „SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU“. Všetky vtedajšie pohodlné, dôveryhodne pôsobiace menové prognózy skončili v koši. Stagflácia nám konfiškuje majetok, presne podľa plánu. Spravodajské informácie, ktoré dnes odhaľujem, sú rovnako pevné ako tie,

ktoré som zverejnil pred piatimi rokmi a ktoré sa dnes ukazujú ako pravdivé. Keďže vám však federálna vláda ani ovládané hlavné médiá, ktoré ma ignorujú, stále nehovoria pravdu, moje zverejnené informácie nechávajú mnohých krútiť hlavou - tak ako pred piatimi rokmi.

Po celé roky mnohí varovali, že jedného dňa, ak si nedáme pozor, Sovietsky zväz vojensky predbehne Spojené štáty. Ten „jeden deň“ teraz prišiel. Sovietsky zväz dosiahol dramatickú vojenskú prevahu nad Spojenými štátmi a my sme v smrteľnom nebezpečenstve! Ľudia sa teraz pýtajú: „Čo môžeme urobiť?“ Priatelia, v decembri 1975, pred vyše dvoma rokmi, som nahral celú hodinovú hovorenú nahrávku s názvom „WHAT WE CAN DO TO SAVE AMERICA“ - „ČO MÔŽEME UROBIŤ NA ZÁCHRANU AMERIKY“, aby som vás oboznámil s niektorými vecami, ktoré môže urobiť každý americký občan. V sérii Audio listov som pravidelne predkladal konkrétne návrhy krokov, ktoré môžete podľa našej ústavy podniknúť, aby sme našu nezákonnú vládu opäť dostali pod kontrolu. Teraz však viac než kedykoľvek predtým môžete najdôležitejšie pomôcť tým, že prispejete k úplnému verejnému odhaleniu faktov o našej hroznej situácii. Nečakajte to od ovládaných hlavných médií. Robia všetko, aby odhaleniu zabránili, pretože slúžia na ovládanie vášho myslenia, nie na čestné informovanie. Čas, ktorý nám zostáva na šírenie poplachu, je naozaj veľmi krátky. Z dôvodov, ktoré dnes vysvetlím, sa naši tajní vládcovia domnievajú, že môžu mať až dva či tri roky na vytvorenie účinnej odpovede na súčasnú drvivú sovietsku vojenskú silu. Ako tiež vysvetlím, mýlia sa. V každom prípade nám však zostáva veľmi málo času, kým nás všetkých začnú zväzovať a umlčiavať vojnové kontroly a obmedzenia.

Moje dnešné tri témy sú:
1. ÚSVIT SOVIETSKEJ KOZMOSTRATÉGIE A KOZMOPOLITIKY;
2. ZRÝCHĽUJÚCE SA PRÍPRAVY NA „NÁRODNÝ NÚDZOVÝ STAV“;
3. RASTÚCE STRATY V TAJNEJ VOJNE O „SALT“.

Téma č. 1 - ÚSVIT SOVIETSKEJ KOZMOSTRATÉGIE A KOZMOPOLITIKY

V knihe „SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU“ som opísal nový imperializmus medzinárodného Rockefellerovho impéria. Je to imperializmus, ktorý využíva hospodársku moc nadnárodných korporácií a bánk, menové manipulácie a politiku veľkých peňazí na ovládanie celých národov a na zbieranie ziskov z obchodu medzi Východom a Západom. Techniky ekonomickej stratégie a ekonomickej politiky premieňajú obrovskú hospodársku silu na nadvládu nad ostatnými. Sú mocné, no dnes čelia bezprecedentnej výzve. Sovietsky zväz v posledných mesiacoch náhle vtrhol na svetovú scénu s novými technikami kozmostratégie a kozmopolitiky. Na rozdiel od Rockefellerovho establishmentu sú v nich peniaze veľmi druhoradým faktorom: dôležitým nástrojom, ale ničím viac. V novo odhalenom sovietskom prístupe k svetovláde sa na Zem pozerá predovšetkým z perspektívy vesmíru - kozmu.

Nová éra sovietskej kozmostratégie a kozmopolitiky sa naplno začala pred piatimi mesiacmi, 27. septembra 1977, a naši tajní páni sa stále spamätávajú zo šoku. V ten deň, keď na obežnej dráhe boli prvé dve operačné sovietske zabijacke družice nazývané stíhacie satelity Cosmos, Amerika prehrala prvú plnohodnotnú vesmírnu bitku v dejinách. Tajná americká mesačná základňa v kráteri Kopernik mala byť najvyšším Rockefellerovým skrytým tromfom v nadchádzajúcej vojne, vyzbrojená mocnými lúčovými zbraňami

schopnými zasiahnuť Zem. V Bitke žatevného Mesiaca ju však vyradil Cosmos 954, sovietska zabijacka družica, ktorá minulý mesiac, 24. januára, havarovala v Kanade. Neutrónovým lúčom zabila celú posádku základne v kráteri Kopernik prúdom smrteľného neutrónového žiarenia.

Naši vládcovia prvý raz okúsili novú sovietsku kozmostratégiu v ten istý deň, 27. septembra 1977. Po veľmi tvrdom prejave proti Spojeným štátom v Organizácii Spojených národov si sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko vyžiadal a dostal narýchlo zorganizované nezvyčajné večerné stretnutie v Bielom dome s Jimmym Carterom a ministrom zahraničných vecí Cyrusom Vanceom. Vzrušení novinári nás uisťovali o prielome v rokovaniach SALT a vykresľovali toto náhlivé stretnutie ako dobrú vec. Ako som vám však povedal v Audio liste č. 26, jediným skutočným prielomom bol sovietsky prielom v desivej časticovej lúčovej zbrani. Gromykovým posolstvom v Bielom dome bolo ultimátum: začať proces kapitulácie odzbrojovaním Ameriky pod zámienkou SALT II. V tretej téme vás oboznámim so súčasným stavom zápasu o kapituláciu prostredníctvom SALT.

Kremeľ vo svojom úsilí dobyť svet hrá smrtiacu šachovú partiu. V každej šachovej hre sa ťahy plánujú dlho dopredu, v postupnosti a podľa starostlivej stratégie, nie izolovane. Tak to bolo aj s Bitkou žatevného Mesiaca minulý september. Časticové lúčové zbrane, ktoré sú teraz na obežnej dráhe v sovietskych stíhacích satelitoch Cosmos, sú výsledkom desaťročného urýchleného programu. Od sovietskeho poníženia počas kubánskej raketovej krízy pred pätnástimi rokmi však v Sovietskom zväze prebiehali aj ďalšie urýchlené programy. Plánom bolo v úplnej tajnosti vyvinúť škálu nových superzbraňových systémov, ktoré by spoločne preskočili schopnosti Spojených štátov. Mali byť vyvinuté, odskúšané, vyrobené v počtoch potrebných na operačné nasadenie a potom udržiavané v stálej pripravenosti na masové rozmiestnenie, keď príde čas. Ten čas prišiel pred piatimi mesiacmi.

Dňa 27. septembra 1977 Sovietsky zväz zasadil Spojeným štátom ohromujúci úder, o ktorom široká verejnosť nevie, pretože vláda vám o ňom odmieta povedať. Len o dva dni neskôr začal sovietsky pilotovaný vesmírny program po rokoch zdanlivého útlmu prinášať veľkolepé titulky. V ten deň vypustili vesmírnu stanicu Saljut 6, tú istú, ktorej posádka sa rýchlo približuje k americkému rekordu pobytu vo vesmíre, 84 dňom. Americká mesačná éra sa práve skončila, sovietska sa však mala začať.

Rusko medzitým rýchlo rozširovalo flotilu operačných zabijackých stíhacích satelitov Cosmos. K dvom, ktoré som spomenul v Audio liste č. 26, pribudlo v októbri 1977 ďalších šesť. Dnes obieha Zem vyše tridsať sovietskych stíhacích satelitov Cosmos, všetky s posádkami a časticovou lúčovou výzbrojou. Dňa 4. októbra 1977 minister obrany Harold Brown šokoval novinárov potvrdením časti toho, čo som už odhalil v Audio liste č. 26: Sovietsky zväz dosiahol operačnú schopnosť zabijackých družíc. Odmietol však vysvetliť, ako fungujú, a tým novinárov zaviedol k domnienke, že sovietske zabijacke družice sa priblížia k cieľu a potom vybuchnú. Dnes sa táto predstava široko prijíma ako fakt, hoci ním nie je.

Začiatkom tohto mesiaca, 2. februára 1978, Dr. Brown takmer povedal Kongresu pravdu. Vyhlásil, že už operačná sovietska zabijacka družica strieľajúca laserom bude do polovice osemdesiatych rokov podstatne zdokonalená. Priatelia, laser je lúčová zbraň, takže Dr. Brown teraz poprel predpoklad, že sovietske zabijacke družice sú starého výbušného typu. Aby povedal celú pravdu, mal Kongresu povedať, že používajú časticové lúče, nie

lasery. Možno by to však bolo príliš trápne. Veď to nebolo nič iné než Livermorské laboratórium Harolda Browna, ktorému sa nepodarilo vyvinúť časticovú lúčovú zbraň: ak to nedokázal Livermore, nemohli to dokázať ani Rusi.

Americká vláda teraz vykonáva všemožné krycie operácie, aby pred ľuďmi utajila, čo sa naozaj deje. Napríklad v Audio liste č. 27 som vám povedal o zničení americkej 85-tonovej vesmírnej stanice SKYLAB. Dňa 18. októbra 1977 ju sovietsky stíhací satelit Cosmos premenil na obrovskú ohnivú guľu, ktorú ľudia videli na trase od juhozápadného Texasu až po Arkansas a Missouri. O deväť dní sa začalo utajovanie vládnymi správami, že Skylab „nečakane klesá k Zemi“. Začiatkom tohto mesiaca sa krycí príbeh obnovil spôsobom, ktorý verejnosť dôkladne mätie. Teraz nám hovoria, že Skylab možno spadne príliš skoro na to, aby ho zachránil raketoplán. Môže spadnúť koncom roku 1979 alebo možno už koncom tohto roka. Niektorí hovorcovia NASA, predstierajúci, že Skylab je stále hore, hovoria, že treba zapnúť motory a nechať ho pomaly otáčať, aby zostal na obežnej dráhe dlhšie. Iní hovoria, že ho treba roztočiť, aby spadol skôr, povedzme nad Indickým oceánom. Ako som vysvetlil v Audio liste č. 26, výhodou Indického oceánu je, že v rozsiahlych oblastiach niet svedkov, ktorí by také veci pozorovali.

Kým v októbri na obežnej dráhe Zeme pribúdali sovietske stíhacie satelity Cosmos, náhlivo sa rozbehol aj sovietsky pilotovaný mesačný program. Dňa 4. októbra 1977 oslávili dvadsiate výročie Sputniku I vypustením Sojuzu 25 z rovnakej štartovacej rampy. Podľa krycej verzie sa Sojuz 25 po pár dňoch vrátil na Zem, pretože sa mu nepodarilo spojiť so stanicou Saljut 6. V skutočnosti však pokračoval a 16. októbra 1977 pristál s posádkou na Mesiaci, na odvrátenej strane v kráteri Jules Verne, z dôvodov, ktoré som vysvetlil v Audio liste č. 27. V novej sovietskej kozmostratégii bolo masové rozmiestňovanie ľudí a techniky na Mesiaci iba ekvivalentom vojenského presunu leteckým mostom vo vesmírnom veku. Ľudia, lode, časticové lúčové zbrane, všetko bolo pripravené na túto obrovskú vojenskú operáciu vo vesmíre. Vďaka sieti niekoľkých veľkých sovietskych vesmírnych prístavov, ktoré nazývajú kozmodrómy, bolo a je možné tempo štartov neslýchané v Spojených štátoch. Za posledných päť rokov Sovietsky zväz sústavne vypúšťal družice šesťapolkrát častejšie než Spojené štáty. Tento údaj vychádza iba zo štartov, ktoré Sovietsky zväz oznámil, aby ich Západ mohol sledovať. Uskutočnili sa stovky tajných štartov družíc, ktoré na Západe nikdy spoľahlivo nezistili ani nesledovali. V októbri a novembri, ako som podrobne opísal v predchádzajúcich nahrávkach, sa Mesiac rýchlo zmenil na sovietsku vojenskú základňu. Dnes je na privrátenej strane sedem (7) samostatných časticových lúčových zariadení a na odvrátenej strane záložná a zásobovacia základňa. Ako som odhalil v decembri, mesačné časticové lúčové zbrane už skúšobne strieľali na Zem.

V decembri som odhalil aj to, že pri východnom pobreží strieľali časticové lúčové zbrane v rozostrenom režime a spôsobovali záhadné vzdušné dunenia nazývané vzduchotrasenia. Tieto zbrane nesú vznášajúce sa plošiny, ktoré nie sú družicami na obežnej dráhe. Dokážu operovať od úrovne zeme až do výšok najmenej osemsto míľ. Zvyčajne zostávajú dosť vysoko na to, aby boli mimo atmosféry. Spojené štáty mohli tieto plošiny, využívajúce princíp známy ako elektrogravitácia, vyvinúť dávno, ale neurobili to. Dnes proti nim nemáme obranu. Keď hovorím plošina, myslím tým vo vojenskom zmysle nosič so zbraňami. Vojnovú loď možno považovať za delostreleckú plošinu. Podobne možno útočný vrtuľník nazvať plošinou pre zbrane, ktoré nesie. Sovietske vznášajúce sa časticové lúčové plošiny sú podľa mojich najnovších informácií v skutočnosti gule známe ako kozmosféry.

Tak ako pri ostatných stránkach náhleho, rozhodujúceho sovietskeho skoku ku kozmostrategickým zbraniam, federálna vláda sa snaží príbeh kozmosfér utajiť. Biely dom zúfalo hľadá nejaké vysvetlenie vzduchotrasení, ktoré otriasali nervami a rozbíjali okná. O niekoľko dní má Námorné výskumné laboratórium predložiť predbežnú správu vysvetľujúcu, čo vzduchotrasenia sú. Budú sa všemožne snažiť sústrediť pozornosť iba na východné pobrežie. Vzduchotrasenia však začínajú počuť aj inde, keď ďalšie kozmosféry oznamujú svoju prítomnosť. Napríklad približne na poludnie v piatok 3. februára zazneli dve pri texaskom pobreží zálivu neďaleko Port Lavaca. Dve dunenia rýchlo za sebou bolo počuť na území štyroch veľkých okresov, potom nastalo ticho. Pobrežná stráž vtedy nezaznamenala na radare žiadne lietadlo a v okolí neboli vojenské lietadlá. Boli to typické vzduchotrasenia, priatelia. Správu zadržiavali do utorka, o štyri dni neskôr, a uvoľnili ju iba v texaskom spravodajskom okruhu Associated Press. Preto sa nedostala do celoštátneho spravodajstva. Ďalšie podobné prípady po krajine boli a budú.

Keď som minulý mesiac nahrával Audio list č. 30, všetky kozmosféry nad Spojenými štátmi zostúpili do pomerne malých výšok, od pätnástich do šesťdesiatich míľ. Podľa mojej najnovšej správy z 23. februára opäť vystúpili do bežnejších výšok okolo štyristo míľ, okrem jednej nad oblasťou Detroitu. Tá mala v ten deň hlásenú výšku 140 míľ; začiatkom mesiaca bola nižšie. Vtedy sa v oblasti Detroitu objavilo množstvo pozorovaní objektu, ktorý veľmi dobre mohol byť touto kozmosférou.

Ako vysvetlím v tretej téme, zdržiavanie našich tajných vládcov, ktorí súhlasili s kapituláciou prostredníctvom SALT II, opäť vyvoláva nárast sovietskych zastrašovacích činov. Preto by som vás mal upozorniť na najnovšie polohy sovietskych kozmosfér nad Severnou Amerikou:

Kozmosféra nedávno umiestnená nad Detroitom je tá istá, ktorá bola predtým nad Karolínami a spôsobovala mnohé vzduchotrasenia pozdĺž východného pobrežia. Ďalšia je nad oblasťou západnej Pensylvánie a Západnej Virgínie. Iná, predtým pri Quincy v Illinois, je teraz nad oblasťou Minneapolis - St. Paul. Kozmosféra je približne nad Mississippi východne od Little Rock v Arkansase. Ďalšia je nad Red River medzi Oklahoma City a oblasťou Dallas - Fort Worth. Jedna sa vznáša takmer priamo nad ústredím NORAD v Colorade. Ďalšia je nad Hooverovou priehradou na hranici Nevady a Arizony a ďalšia nad priehradou Glen Canyon v severnej Arizone. Jedna je nad západnou Montanou a tie nad južnou Aljaškou a tesne západne od Havaja zostávajú na stanovištiach. Tento mesiac bola hlásená jedna nová kozmosféra, podľa poslednej správy nad vodami medzi južným cípom Floridy a Kubou.

Keď som minulý mesiac večer 28. januára nahrával Audio list č. 30, práve som dostal správu, že posádku v kabíne Cosmosu 954, zabijackej družice havarovanej v Kanade, vyzdvihla sovietska kozmosféra predtým umiestnená nad Ottawou. Teraz môžem príbeh dokončiť: tesne pred polnocou tej istej noci podľa východného času kozmosféra pristála v divočine severne od Horného jazera na súradniciach 48° 18′ severnej šírky, 85° 42′ západnej dĺžky. Tam posádku a kabínu preložili na nákladné auto vedené sovietskymi agentmi a kozmosféra odletela. Teraz je na stanovišti 212 míľ severne od Ottawy vo výške tristo míľ. Netreba hovoriť, že kanadské a americké tímy pátrajúce po kusoch Cosmosu 954 nemajú nádej nájsť nič skutočné okrem pomocných častí družice. Cosmos 954 bol jednou z dvoch sovietskych zabijackých družíc operačných v čase, keď som nahrával Audio list č. 26. Druhou, vypustenou minulý júl, bol Cosmos 929. Bol prvým operačným stíhacím satelitom Cosmos a ako som rozoberal v Audio liste č. 26, 20. septembra zničil

americkú špionážnu družicu nad Ruskom. Začiatkom tohto mesiaca, 2. februára, zapol brzdiace motory a opäť vstúpil do atmosféry nad Sovietskym zväzom, v rozpore s inými zverejnenými správami.

Vesmírne operácie na podporu sovietskej kozmostratégie pokračujú na všetkých frontoch. Progress I, vesmírny autobus s deviatimi kozmonautmi na palube, ktorý Moskva označila za robotickú zásobovaciu loď, odovzdal zásoby Saljutu 6 a potom sa odpojil. Stále je na obežnej dráhe a čaká na ďalšiu etapu projektu stavby obrovskej novej stanice vo vesmíre. Ako som povedal minulý mesiac, Progress I sa má stať jednou jej časťou. Dňa 16. februára kozmonauti na Saljute 6 dosiahli ďalšie vesmírne prvenstvo. Spustili elektrickú vysokú pec dopravenú Progressom I a mali začať získavať skúsenosti na stavbu veľkých staníc vo vesmíre.

Pred pár dňami Moskva správne oznámila, že posádka Saljutu 6 sa zo svojho výhodného vesmírneho pozorovacieho miesta usilovne venovala aj rôznym poveternostným javom a prírodným katastrofám. Niet sa čomu čudovať, pretože geofyzikálna vojna je tiež operačnou súčasťou novej sovietskej kozmostratégie.

Od Audio listu č. 24 z minulého mája varujem pred sovietskymi prípravami vyvolávať zámerné zemetrasenia a prílivové vlny ako zbrane nevyhlásenej vojny. V tom mesiaci som uviedol navigačné súradnice siedmich (7) sovietskych superbômb typu štiepenie - fúzia - štiepenie, už rozmiestnených na strategických podmorských miestach okolo Filipín. Pred rokom v tomto mesiaci som spomenul, že bolo známe uskutočnenie veľkých sovietskych experimentov s ovplyvňovaním počasia pri určitých príležitostiach. Minulý august som odhalil, že na strategické miesta v oceánoch ukladajú kobaltové bomby, aby slúžili pri stupňovaní zemetrasnej aktivity pred veľkou katastrofou, ktorá čaká Filipíny a americké západné pobrežie. Odvtedy som odhalil, že niektoré odpálili.

Len nedávno som dostal informáciu, že niektoré kobaltové bomby majú aj iné účely než zemetrasenia. Minulú jeseň objavili v severnom Pacifiku dve veľké oblasti teplej vody. Pumpujú obrovské množstvá vlhkosti do vzdušných prúdov, ktoré z Pacifiku prechádzajú cez Ameriku, a pritom vytvárajú ohromné turbulencie. Výsledkom sú snehové búrky, silné vetry a povodne, ktoré môžu v blízkej budúcnosti veľmi dobre ovplyvniť naše zásobovanie potravinami. Tieto horúce vodné oblasti vznikli zámerným rozštiepením morského dna, aby sopečné teplo unikalo do oceánu. Stred jednej takto vytvorenej oblasti je na 50° 37′ 8″ severnej šírky, 170° 32′ 51″ východnej dĺžky pri Attu v Aleutách; druhý na 25° 34′ 23″ severnej šírky, 151° 18′ 41″ západnej dĺžky medzi Havajom a Kaliforniou. Na oboch miestach Sovieti minulý rok v lete uložili a odpálili kobaltové bomby.

Minulý apríl som vás upozornil, že sa začala sovietska jadrová sabotáž Spojených štátov, spočiatku zameraná na priehrady a nádrže. Minulý máj, pred trojmesačným prerušením Audio listov v snahe naplno odhaliť a zastaviť rastúcu sovietsku sabotážnu kampaň, som vám povedal o sovietskej stratégii použiť vodu proti nám ako zbraň. Minulý mesiac neprerušované prívalové dažde ukončili vážne dvojročné sucho v Kalifornii. Teraz hrozí taký silný jarný odtok, že problémom budú namiesto sucha povodne. Vďaka sovietskemu ovplyvňovaniu amerického počasia sa naše veľké priehrady teraz napĺňajú presne tak, ako treba na maximálne ničenie, keď ich roztrhajú sovietske jadrové míny.

Téma č. 2 - ZRÝCHĽUJÚCE SA PRÍPRAVY NA „NÁRODNÝ NÚDZOVÝ STAV“

V minulosti som opakovane varoval pred zámerným, drvivým nedostatkom, ktorý pripravujú pre Ameriku spolu s kolapsom dolára a zánikom slobôd a majetku. Od Audio listu č. 10 pred takmer dvoma rokmi zverejňujem už existujúce prezidentské výkonné nariadenia, podľa ktorých možno „vyhlásenie národného núdzového stavu“ použiť na prehĺbenie nedostatku a pozastavenie našej ústavy. Ovládaná Carterova administratíva sa dnes potichu pripravuje na zamýšľané vyhlásenie národného núdzového stavu.

V zahraničí postupuje Blízky východ čoraz rýchlejšie jednosmernou chodbou vedúcou k vojne. Ako som povedal minulý november, pokus egyptského prezidenta Sadata o mierovú iniciatívu voči Izraelu bol neprirodzeným krokom, na ktorý ho bez jeho vedomia naprogramovali určité zložky CIA. Účelom, neznámym samotnému Sadatovi, bolo zmeniť situáciu na Blízkom východe tak, aby viedla k vojne, nie k mieru. Sadat je teraz zo dňa na deň viditeľne skleslejší a zúfalejší. Ovládaná Carterova administratíva zistila, že vojnovú zotrvačnosť na Blízkom východe už nemožno odkloniť. Pod stále vztýčenou zástavou „Mier, mier“ preto navrhuje obrovský nový predaj bojových lietadiel Izraelu, Egyptu a Saudskej Arábii. Skutočným cieľom toho všetkého je Saudská Arábia, ktorá urobila osudovú chybu, keď sa teraz nechala vtiahnuť do úlohy konfrontačného štátu proti Izraelu. Tieto manévre pokračujú v triku našich tajných vládcov s verejným obrazom, ktorý sa začal pred niekoľkými mesiacmi: vytvárajú dojem, že sa od Izraela viac odťahujeme. Zároveň pripravujú čoraz viac zámienok, aby Izrael vyzeral zásadne ohrozený. Tak sa vytvára krycí príbeh pre preventívny obmedzený jadrový úder na ropné vrty arabských krajín OPEC.

Vojnový plán, ktorý som odhalil v Audio liste č. 6 z novembra 1975, teraz aktualizujú a uvádzajú do pohybu. Keď príde, prerušenie dodávok blízkovýchodnej ropy poskytne našim tajným vládcom zámienku výrazne vystupňovať reguláciu a obmedzovanie našich osobných činností. Predohrou je stále prebiehajúci najdlhší americký uhoľný štrajk. Minulý piatok večer, 24. februára, Jimmy Carter oznámil, že v prejave plánovanom na 21.00 východného času odhalí drastické opatrenia na ukončenie štrajku. Namiesto toho však dve hodiny predtým oznámil dohodu uzavretú na poslednú chvíľu medzi baníckymi odbormi a uhoľnými prevádzkovateľmi ovládanými Rockefellermi. Predstavil ju národu, akoby už nezostával dôvod na obavy. Celá vec je však iba trik na mrhanie časom a na konečné poskytnutie zámienky pre skutočne tvrdý federálny zásah.

Používajú všetky možné prostriedky, aby baníci najnovšiu dohodu neratifikovali, tak ako pred niekoľkými týždňami odmietli predošlú. Na jednej strane je navrhovaná zmluva posiata nedostatkami zámerne vyvolávajúcimi nespokojnosť radových baníkov. Na druhej strane im potichu poskytujú mnohé formy podpory, aby zámerne znížili tlak na ich súhlas. Povzbudzujú ich, aby pred ostatnými predstierali, že nemajú peniaze, a tak získali nárok na potravinové poukážky, podporu v nezamestnanosti a sociálnu pomoc. Úverové družstvá navyše mnohým poskytujú prakticky bezúročné pôžičky, veritelia vyhlasujú moratórium na banícke účty a banky sa nesnažia vymáhať ich dlhy. Veľkí veritelia ovládaní našimi tajnými vládcami udávajú tempo a ostatní ich nasledujú. Ak teda všetko pôjde podľa plánu, údajná nová dohoda o uhoľnom štrajku sa v prvých marcových dňoch rozpadne. Jimmy Carter bude ako predtým zdržiavať a zdržiavať. Energetickým spoločnostiam však dochádza uhlie a zima sa ešte neskončila, takže drastické federálne opatrenia napokon zavedú. Uplatnia sa núdzové prezidentské právomoci, zdanlivo na obmedzené účely.

Zároveň sa však uvedie do pohybu byrokracia pre prichádzajúci neobmedzený národný núdzový stav.

Téma č. 3 - RASTÚCE STRATY V TAJNEJ VOJNE O „SALT“

V roku 1972 plukovník Raymond S. Sleeper z amerického letectva vo výslužbe napísal pre American Security Council článok „USSR-FIRST IN SPACE POWER“ - „ZSSR - PRVÝ V KOZMICKEJ MOCI“. Vyšiel 6. marca 1972 vo WASHINGTON REPORT č. WR-72-4 tejto rady. Plukovník Sleeper opisuje, ako ruský bombový satelit už preukázal schopnosť vyhodiť vo vesmíre do vzduchu nepriateľskú družicu. Tento koncept dnes prekonala operačná flotila časticových lúčových stíhacích satelitov Cosmos. Opisuje aj ďalšie stránky rozširujúceho sa sovietskeho náskoku vo vojenskom využití vesmíru a hovorí:

> „Už majú schopnosť vypustiť veľkú vojenskú vesmírnu silu, aby Spojené štáty prinútili silou vyhovieť konkrétnej požiadavke alebo nároku.“

Ako príklad fungovania začína slovami:

> „Pre názornosť predpokladajme, že patová situácia v rokovaniach medzi Spojenými štátmi a ZSSR o obmedzení strategických zbraní, teda SALT, pokračuje a že sa zvolá Sovietmi podporovaná Európska bezpečnostná konferencia na zníženie ‚napätia‘ na kontinente.“

Poukazuje na zraniteľnosť Európy voči silám Varšavskej zmluvy a pokračuje:

> „ZSSR vypustí niekoľko orbitálnych družíc. Svetu povie, že ide o orbitálne bombardéry. Americké systémy vesmírnej detekcie potvrdia prítomnosť družíc. Sovieti tvrdia, že družice dokážu zničiť akýkoľvek cieľ v Európe alebo Spojených štátoch, ale že ich skutočným účelom je zabezpečiť mierovú Európu.“

Keď Západ tieto družice postavia pred dilemu, plukovník Sleeper pokračuje:

> „Potom na zavŕšenie svojho triku Sovieti odpália jadrový výbuch nad východným Atlantikom päťdesiat alebo sto míľ vo vesmíre. Celá Európa by bola patrične ohromená a prijala by to, čo sa vzhľadom na túto ukážku sovietskej vojenskej moci teraz javí ako veľmi rozumné návrhy na ‚mierové spolužitie‘ národov východnej a západnej Európy. Bezmocné Spojené štáty by boli vylúčené.“

Ak chcete ďalšie podrobnosti z opisu plukovníka Sleepera, odporúčam napísať American Security Council, Boston, Virginia, PSČ 22713.

Aby sa Sleeperov scenár stal takmer dnešnou realitou, stačí pridať rozsiahlu sabotáž, nahradiť hypotetické vesmírne bombardéry stíhacími satelitmi Cosmos a kozmosférami a uvedomiť si, že dnes o týchto veciach informujú iba vládnych vodcov, nie verejnosť. Vždy, keď sa na rokovaniach SALT v Ženeve objavia nové prekážky, v Spojených štátoch pribúdajú nové výbuchy a ďalšie sovietske zastrašovacie činy. V posledných týždňoch skoršie predpovede rýchlej dohody SALT opäť nahradilo zdržiavanie našich tajných vládcov. A opäť po Spojených štátoch zdanlivo náhodne udierajú katastrofy.

Minulý mesiac som vám povedal, že Sovietsky zväz je teraz vojensky pripravený zničiť Spojené štáty jadrovou vojnou a prežiť náš protiútok, ak vôbec nastane. Informoval som vás však aj o drastickej zmene v samotnom Kremli. Keďže Leonid Brežnev je fyzicky neschopný činnosti, od začiatku decembra tam prevzali moc jastrabi a sovietska politika je preto v poslednom čase otvorene agresívnejšia. Situácia je následkom toho veľmi

nestabilná: stať sa môže čokoľvek. Ako som varoval minulý mesiac, vážne hrozí, že vojenská frakcia a tajná polícia KGB, ktorá teraz ovláda Kremeľ, urýchli vojnové plány a udrie bez varovania, čo je plne schopná urobiť. Spojené štáty sú teraz posiate sovietskymi jadrovými mínami, naše výsostné vody vrátane Veľkých jazier sú zamorené sovietskymi podvodnými jadrovými raketami. Podľa mojej najnovšej správy sú sovietske ponorkové armády, o ktorých som hovoril minulý mesiac, stále pri našom pacifickom, atlantickom a zálivovom pobreží. Napriek tejto nestabilite a extrémnemu nebezpečenstvu by som vám mal poskytnúť aj hodnotenie samotných našich tajných vládcov, aby ste pochopili ich prístup k súčasnej situácii.

Viac než dva mesiace po americkej prehre v rozhodujúcej vesmírnej Bitke žatevného Mesiaca minulý september bola ovládaná Carterova administratíva v úplnom rozvrate. V polovici októbra, keď sa americké družice po celom svete menili na ohnivé gule a sovietska flotila v kliešťovom zovretí hrozila bezprostredným útokom, Carterova administratíva odoslala do Moskvy svoju kapituláciu. Inými slovami, kapitulácia prostredníctvom jednostranne výhodnej dohody SALT II mala pokračovať. Sovietske aj americké vyhlásenia naznačovali rýchly postup SALT II a Brežnev stanovil ako termín dohody koniec decembra. V novembri však okolo SALT začali vychádzať na povrch prudké protichodné prúdy. Ako som vtedy vysvetlil, naši vládcovia získavali čas zdržiavaním a používali spory v Kongrese ako štít. Brežnev okamžite utiahol skrutky podmorským výbuchom, zničením priehrady Toccoa v Carterovom domovskom štáte Georgia, prudkým železničným výbuchom v Iri v Južnej Kórei a ďalšími opatreniami. Čoskoro sa zdalo, že kroky a vyhlásenia administratívy opäť nasledujú diktát Kremľa.

Začiatkom decembra, s blížiacim sa pôvodným Brežnevovým termínom SALT II, sovietske zastrašovanie Ameriky rýchlo rástlo. Dňa 2. decembra 1977 sa začali prvé záhadné vzduchotrasenia pozdĺž východného pobrežia zásluhou sovietskej kozmosféry č. 1 zo zoznamu siedmich, ktorý som v tom mesiaci zverejnil. V tom istom mesiaci Kaliforniu postihli bezprecedentné piesočné búrky s vetrom sto míľ za hodinu, keď sa začali prejavovať veľké sovietske opatrenia na ovplyvňovanie počasia. Len tri dni pred Vianocami začali sovietske jadrové míny ničiť obilné silá a ďalšie dôležité ciele v nepretržitej sérii, aká u nás nemala obdobu. Vtedy však už bol Leonid Brežnev veľmi chorý. Jeho stav sa rýchlo zhoršoval a teraz môžem odhaliť, že Leonid Brežnev začiatkom januára v Moskve zomrel. Pred niekoľkými týždňami začal na verejnosti vystupovať jeho ceremoniálny dvojník, aby sa svet nedozvedel o súčasných otrasoch v Kremli.

Naši nevolení vládcovia však o tom vedia a teraz využívajú všetok zostávajúci čas na zúfalý urýchlený program spojenectva s červenou Čínou a jej premeny na vierohodnú hrozbu pre Rusko. Kdekoľvek je to možné, vojenský výskum a vývoj sa tajne rozbieha v urýchlenom programe, aby včas vyprodukoval nové zbrane schopné účinne čeliť desivej sovietskej vojenskej sile.

Americký príklon k Číne sa odráža v zahraničnopolitických vyhláseniach predstaviteľov USA. Ešte 16. novembra minister obrany Harold Brown povedal Japoncom, že musia očakávať znižovanie amerických záväzkov v oblasti. Začiatkom tohto mesiaca však v zahraničnopolitickom prejave v Kalifornii odhalil, že Spojené štáty znovu kladú dôraz na záväzky v Ázii. Ponáhľa sa uistiť a posilniť Južnú Kóreu novými stíhacími lietadlami. V súkromí sa tiež prehodnocuje ohlásená politika stiahnutia amerických vojakov odtiaľ. Aj o potrebe zachovať veľké námorné a letecké zariadenia na Filipínach hovorí teraz veľmi odlišne než predtým.

Priatelia, naši tajní vládcovia a ich poradcovia si nahovárajú, že dokážu zadržať Sovietsky zväz možno dva či tri roky, kým sa vnútorná konsolidácia kremeľskej byrokracie naplno presadí. Dovtedy dúfajú, že budú mať červenú Čínu pevne v rukách, pripravenú vrhnúť do boja s Ruskom. Ako hlavný nástroj pri tom používajú obrovské finančné zovretie Japonska našimi tajnými vládcami, štyrmi bratmi Rockefellerovcami. Japonsko práve podpísalo historickú osemročnú obchodnú dohodu s Čínou v hodnote 20 000 000 000 dolárov, ktorá už roztápa diplomatické ľady medzi týmito dvoma ázijskými obrami. Rockefellerove dvere sa medzitým červenej Číne otvárajú dokorán doma aj v zahraničí a čínske obchodné delegácie sa v náhlivom ruchu pohybujú po Spojených štátoch, Európe, Ázii a Japonsku. Môže to znieť, akoby mocní Rockefellerovci znovu vytiahli králika z klobúka, ako v minulosti, a napokon sa udržali na vrchole. V skutočnosti si však, priatelia, kopú čoraz hlbší a širší hrob pre seba aj Ameriku.

Sovietsky zväz už dávno predvídal to, čo sa teraz deje, a pripravil Japonsko na dohody, ktoré vyvážia dohody s Čínou. Japonsko v pravý čas zásadne podpíše návrh zmluvy o priateľstve a spolupráci napriek požiadavkám na vrátenie štyroch japonských ostrovov, ktoré Rusko zabralo na konci druhej svetovej vojny. Rockefellerova hospodárska moc v Japonsku je obrovská, no Japonci sa chcú spod Rockefellerovho jarma dostať von. Citujem zo strany 76 svojej knihy:

> „Táto situácia by mohla pokračovať primerane dlho a vyvrcholiť tým, že Japonsko privedie Čínu a Sovietsky zväz k spoločným dohodám, ktoré otvoria obrovské hospodárske trhy od východného Nemecka až po najvzdialenejšie oblasti východnej Ázie. Tieto dohody by v skutočnosti tvorili vojenské spojenectvo troch ázijských mocností. V tomto storočí by sa tak zrodila ďalšia Os, os Moskva - Tokio - Peking: nový obrovský ázijský mocenský blok, stmelený vzťahmi Moskvy, Tokia a Pekingu, troch ázijských obrov.“ Koniec citácie z mojej knihy.

Rockefellerovci pomohli sovietskemu Rusku vyrásť na vojenskú mocnosť číslo jeden na svete, len aby stratili kontrolu nad svojím Frankensteinovým monštrom. Zdá sa však, že sa nikdy nepoučia. Teraz sa začal proces čo najrýchlejšieho budovania červenej Číny a skončí úplnou katastrofou. Sily smerujúce k spojeniu Ruska, Číny a Japonska do obrovskej novej ázijskej Osi napokon ďaleko prevážia drobné vplyvy, ktoré môžu Rockefellerovci uplatniť. Majú pravdu, keď predpokladajú, že Kremeľ čaká proces usádzania a konsolidácie. Mýlia sa však, úplne sa mýlia, keď veria, že to Kremeľ oslabí natoľko, aby nechal súčasnú drvivú sovietsku vojenskú výhodu vykĺznuť. Sovietsky zväz, čoraz viac pod vplyvom ministra obrany maršala Dmitrija Ustinova, vojenskú situáciu pozorne sleduje.

Rockefellerov sen zvrátiť sovietske pokroky vo vojenskej technike za dva či tri roky je nerealistický až arogantný. Sovieti však pre istotu už uskutočnili sabotáž kľúčových závodov a zariadení po celej krajine. Vezmite si malú vzorku v mojom domovskom meste Huntington v Západnej Virgínii. Závod International Nickel teraz obsahuje tri sovietske jadrové zbrane, závod Owens, Illinois dve a závod Houdow, kde prebieha tajná práca, dve. Popri sabotáži, priatelia, prebieha aj špionážna kampaň sovietskej KGB proti Amerike.

Dňa 9. februára tohto mesiaca vypukol v Kanade senzačný prípad sovietskej špionáže. Minulý apríl som v Audio liste č. 23 odhalil, že sovietski agenti ukladajú jadrové zbrane do priehrad a vodných nádrží v Spojených štátoch. Nasledujúci mesiac som podrobne opísal Kanadu ako nástupný priestor KGB na vstup do Spojených štátov. V Audio liste č. 24 som odhalil rozhodujúcu úlohu Kráľovskej kanadskej jazdnej polície, RCMP, známej ako Mounties, pri pokusoch zastaviť rastúcu sabotáž Spojených štátov, kým americké úrady

nerobili vôbec nič. Teraz nám verejne povedali, že Mounties boli najmenej od minulého apríla zapojení do kontrarozviednej operácie proti KGB v Kanade. Za rozbitie oslavovanej špionážnej siete KGB dostali veľa chvály namiesto zvyčajných útokov. Trinástich špiónov, diplomatických pracovníkov sovietskeho veľvyslanectva v Ottawe, vyhostili.

V posledných rokoch na Západe opakovane vybuchovali sovietske špionážne prípady: veľké prípady s vysokými vojenskými a vládnymi predstaviteľmi a prezradením obrovského množstva senzačného a citlivého materiálu. Stalo sa to v Kanade, Británii, ktorá nedávno vyhostila vyše sto sovietskych špiónov, vo Švédsku, Dánsku, západnom Nemecku a dokonca vo Švajčiarsku. Tu v Spojených štátoch, najväčšom sovietskom špionážnom cieli, však KGB zosilnela natoľko, že k podobným odhaleniam nedochádza. Nedávno sa narobil veľký rozruch okolo špionáže jediného diplomata zo superveľmoci zvanej Vietnam. Ani slovo však nezaznelo o tisícoch agentov KGB, ktorí križujú našu krajinu a ukladajú jadrové míny pre prichádzajúcu vojnu. Situácia by bola iná, keby nebol J. Edgar Hoover zavraždený. Nelson Rockefeller však vždy hovoril, že FBI je fašistická organizácia. Viete si to predstaviť?

Napriek dobrej publicite, ktorú Mounties získali v kanadskom špionážnom prípade, RCMP nie je spokojná, pretože v skutočnosti KGB tento prípad vyhrala, nie prehrala. Ottawskú špionážnu sieť zámerne predčasne odhalil sovietsky agent, ktorý poskytol príbeh kanadskému novinárovi. Správa vyšla, krytie RCMP bolo prezradené a obrovské operácie KGB v Kanade sa stali bezpečnejšími než kedykoľvek predtým. KGB totiž v Kanade, rovnako ako tu, má priateľov na veľmi vysokých miestach.

Na montrealských letiskách Mirabel a Dorval dnes často vidno veľké „aleutské“ dopravné lietadlá sovietskeho Aeroflotu spolu s kubánskymi, poľskými a československými lietadlami, hoci medzi Kanadou a východnou Európou lieta veľmi málo komerčných cestujúcich. Letiskami v Montreale navyše vo veľkých skupinách prechádzali aj maskované sovietske vojenské transportné lietadlá bez identifikačných označení, každé schopné odviezť päťdesiat plne ozbrojených vojakov so zásobami. Pod ochranou určitých veľmi vysoko postavených agentov v kanadskej vláde KGB zriadila v odľahlých oblastiach provincie Quebec najmenej dvanásť (12) partizánskych táborov. V Kanade je teraz vyše tritisíc ľudí vycvičených KGB, ktorí hovoria plynulo anglicky a sú pripravení podľa ľubovôle prenikať do Spojených štátov. Na rozdiel od kanadských a amerických občanov, ktorí ako sovietski agenti rozmiestňovali jadrové míny po celej krajine, sú to vycvičení partizáni pripravení na dôležité povstalecké operácie proti cieľom v Kanade alebo Spojených štátoch: ovplyvňovaním počasia, sabotážou, špionážou a ďalšími prostriedkami. Medzi Kremľom a Spojenými štátmi už prebieha tajná vojna o SALT II, ktorá má byť americkou kapitulačnou zmluvou.

Obeťami tejto tajnej vojny sú civilisti a ich počet rastie. Muži, ženy a deti zabití pri zrútení priehrady Toccoa Falls sú obeťami tejto tajnej vojny. Robotníci a inšpektori zabití a zranení pri výbuchoch sabotovaných obilných síl sú jej obeťami. Tí, ktorí zomreli v umelých smrtiacich búrkach, sú jej obeťami. Aj tí, ktorí boli nedávno zabití a zranení pri výbuchu propánu vo Waverly v Tennessee, sú obeťami tejto tajnej vojny.

Minule to bolo v novembri v Iri v Južnej Kórei: vagón plný dynamitu poslúžil ako dokonalé krytie odpálenia dvoch pomerne veľkých zakopaných jadrových mín. Tentoraz to priviedli bližšie k nám. Vo Waverly sa v stredu 22. februára vykoľajili dva cisternové vozne plné propánu. Bezpečne tam však ležali až do piatka, kým ich robotníci nemali začať vyprázdňovať. Potom bez varovania a bez zjavnej príčiny jedna cisterna vybuchla, ako

niektorí svedkovia povedali, „ako atómová bomba“. Do neba sa valil obrovský čierny hríbový oblak. Zostalo viac než deväť mŕtvych, desiatky zranených a zrovnané a horiace centrum mesta. Philip Hooper, viceprezident železnice L & N, povedal:

> „Bolo to nezvyčajné. Tie vykoľajené vozne tam boli dvadsaťštyri hodín a neunikali. Náš odborník pri vozni nám zavolal, že o osem minút začnú prečerpávať, a potom to vybuchlo! Nemalo to normálny priebeh výbuchu: najprv sa to roztrhlo, potom vybuchlo.“

Tak sa skončila ďalšia sabotážna operácia KGB v našej vlastnej krajine. Sabotáž spôsobila vykoľajenie aj výbuch. Medzi sabotážne ciele patria aj sklady ropných nádrží, ropovody a podobné zariadenia.

V záverečných slovách svojej knihy som pred piatimi rokmi varoval: „Ak nové ázijské sily nepochopíme, ale budeme im čeliť nevedomosťou a aroganciou, svet bude naozaj smerovať nie ku generácii mieru, ktorou sa prezident Nixon tak hrdo chválil, ale k tretej svetovej vojne.“ Naši tajní vládcovia dnes čelia novým ázijským silám nevedomosťou a aroganciou ľudí, ktorí nad sebou neuznávajú nijakú vyššiu moc. Tým privolávajú Boží hnev na seba i na nás ostatných. V tomto procese budeme potrestaní aj očistení.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná a chráni každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 32
29. marca 1978

Poznámka k prekladu: Nasleduje úplný preklad historického prejavu. Obvinenia, spravodajské informácie a tvrdenia o tajných udalostiach a zbraniach sú autorove tvrdenia, nie nezávisle overené historické fakty. Zachované sú aj pôvodné údaje, citácie a autorove interpretácie.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 29. marca 1978 a toto je môj Audio list č. 32.

Pred vyše storočím, v roku 1873, začal jeden vynálezca v New Yorku predvádzať zvláštne nové zariadenie, ktoré podľa neho prenášalo ľudský hlas drôtmi na veľké vzdialenosti. Nazval svoj vynález telefón a snažil sa získať finančnú podporu. V tlači však písali, že dobre informovaní ľudia vedia, že ľudský hlas drôtmi prenášať nemožno: drôty vraj prenášajú iba bodky a čiarky, ako v Morseovej abecede. Navyše sa tvrdilo, že aj keby to takzvaný telefón dokázal, nemal by praktickú hodnotu. A tak vynálezcu, ktorého samozvané autority odsúdili ako podvodníka, odviedli do väzenia. Vynálezcu zdiskreditovali a verejnosti na ďalšie tri roky odopreli možnosť samostatne posúdiť prednosti telefónu. Ako hovorí staré libanonské príslovie: „Omyl učenca je ako stroskotanie lode: potopí sa a stiahne so sebou aj ostatných.“ Telefón však zďaleka nebol nemožný, ako tvrdili samozvaní učenci tej doby. Bol nevyhnutný: myšlienka, ktorej čas prišiel. V roku 1876 predstavil ďalší vynálezca, Alexander Graham Bell, funkčný model telefónu. Dnes Bellovo meno pozná každý a všetci falošní proroci, ktorí hovorili „To sa nedá“, sú navždy zabudnutí.

Aj dnes mnohé samozvané autority odsudzujú ako nezmysel všetko, čomu nerozumejú. Stalo sa to pri telefóne, automobile, lietadle, cestovaní do vesmíru a tak ďalej. Dnes sa to deje pri podvodných raketách, časticových lúčových zbraniach, vznášajúcich sa sovietskych kozmosférach a ďalších otázkach života a smrti. Naši tajní vládcovia dnes zakrývajú toľko vecí toľkými spôsobmi, že je to čoraz ťažšie. Ako vždy, ich vlastné tajné politické a hospodárske plány a manévre zostávajú skryté, kým ich nie sú pripravení náhle predložiť nič netušiacej verejnosti. Lenže teraz už ich plány nefungujú tak hladko ako kedysi. Navyše vynakladajú prepracované úsilie na ukrytie katastrofálnych vojenských a vesmírnych neúspechov, ktoré Spojené štáty utrpeli v posledných mesiacoch.

Sovietske sabotážne operácie, pred ktorými varujem takmer rok, si vyberajú rastúcu daň. Vládni hovorcovia pracujú nadčas, aby výbuchy obilných síl, tovární, rafinérií, železničných cisterien a elektrární vyzerali ako nesúvisiace udalosti. Na utajovanie udalostí spojených s úplnou ruskou vojenskou nadvládou vo vesmíre zapájajú nielen vládny personál, ale aj vybraných hovorcov z Kongresu, akademických kruhov, priemyslu a vedy. Myslia si, že ak sa postavia na sovietsku, víťaznú stranu, nakoniec sa s nimi bude zaobchádzať veľmi dobre. Zradcovia sú však zradcovia a nikdy im nemožno veriť. Preto sa po dobytí krajiny vždy ako prvých zbavujú kolaborantov. Na samotných našich tajných vládcov a ich dôverníkov sa uplatní precedens, ktorý sami zaviedli pri norimberských procesoch po druhej svetovej vojne. Po prichádzajúcej jadrovej vojne budú zradcovia, ktorí zničili Ameriku zvnútra, súdení za vojnové zločiny a náležite popravení.

Moje dnešné tri osobitné témy sú:
1. KOZMOSFÉRY, KOZMOSTRATÉGIA A IGNOROVANÉ VAROVANIA GENERÁLA THOMASA POWERA;
2. SOVIETSKE PRÍPRAVY NA INVÁZIU DO SPOJENÝCH ŠTÁTOV;
3. AKO UDALOSTI SPEJÚ K JADROVÉMU HOLOKAUSTU.

Téma č. 1 - KOZMOSFÉRY, KOZMOSTRATÉGIA A IGNOROVANÉ VAROVANIA GENERÁLA THOMASA POWERA

V ospalý neskorý jarný deň v júni 1957 sa v Los Angeles zišli členovia technickej spoločnosti, aby si vypočuli informácie o úsilí amerického letectva v oblasti vesmírnej techniky. Rečníkom bol generál Thomas Power. Nasledujúci mesiac sa mal stať vrchným veliteľom Strategického leteckého velenia, SAC, ale v ten júnový deň dokončoval tri roky vo funkcii šéfa Výskumného a vývojového velenia letectva. Bol teda vtedy vedúcou americkou autoritou v celkových vojenských možnostiach vesmíru a poslucháči očakávali, že im o nich porozpráva. Jeho vlastnými slovami, zverejnenými o osem rokov neskôr, však povedal:

> „Musel som ich sklamať. Vedený oficiálnou politikou som sa starostlivo vyhýbal akejkoľvek zmienke o družiciach, vesmírnych dopravných prostriedkoch a človeku vo vesmíre. Namiesto toho som hovoril o výskume letectva vo veľkých výškach, vplyve slnečných javov na komunikáciu a súvisiacich témach.“

O necelé štyri mesiace, 4. októbra 1957, ľudstvo do vesmírneho veku vrhlo pípanie Sputniku I vypusteného Sovietskym zväzom. Vďaka hanebnej „oficiálnej politike“, ktorá umlčala generála Powera a ďalších, zastihlo Američanov úplne nepripravených. Pred pätnástimi mesiacmi, v Audio liste č. 19, som vám povedal zvyšok príbehu takzvaného prekvapenia Sputniku I: hanby, ku ktorej vôbec nemuselo dôjsť.

Pre generála Powera bol už samotný šok zo Sputniku dosť zlý. Zo skúsenosti si však vzal ešte dôležitejšie ponaučenia do budúcnosti. Vzhľadom na ďalšie vojenské a technické fakty, ktoré poznal, bol preňho Sputnik I iba znamením omnoho vážnejších budúcich udalostí. Pevne veril, že neskoršej katastrofe pre Ameriku môže zabrániť iba informovaná a prebudená verejnosť. Rozhodol sa preto svoje varovania vydať tlačou. V apríli 1959, keď Eisenhowerova éra doznievala, generál Power ako veliteľ SAC podľa predpísaného postupu predložil svoju knihu ministerstvu obrany na schválenie pred vydaním. Kniha neobsahovala žiadne vojenské tajomstvá, no minister obrany ju okamžite zakázal.

Generál Power nevedel, že tajní vládcovia Ameriky už rozhodli o úplnej revolúcii vo vojenskej stratégii, ktorá sa mala začať v roku 1961 s novou administratívou. Mala mať dve ramená, polovicu viditeľnú a polovicu neviditeľnú. Viditeľná časť mala spočívať v postupnom oslabovaní a odzbrojovaní Spojených štátov, ktoré by nám naši vládcovia vždy predávali ako iniciatívy za „mier“, ale v skutočnosti by viedli k vojne. Skrytá časť mala zahŕňať pokračujúci tajný vývoj nových superzbraní, ktorými by Sovietsky zväz v prichádzajúcej vojne úplne zničili. Ústredným prvkom tejto dvojramennej stratégie svetovlády mal byť americký mesačný program, verejnosti predávaný ako mierový podnik, ale v skutočnosti určený na vojenské účely. Práve tento dvojramenný tajný vojenský plán našich tajných vládcov sa rozpadol iba pred šiestimi mesiacmi, 27. septembra 1977. Viedol k americkej katastrofálnej prehre v tajnej vesmírnej Bitke žatevného Mesiaca, ktorá vyradila tajnú americkú základňu v kráteri Kopernik. A práve tento plán by ohrozilo vydanie Powerovej knihy v roku 1959.

V roku 1965, po odchode do výslužby, sa generálovi Powerovi napokon podarilo vydať knihu „DESIGN FOR SURVIVAL“ - „PLÁN NA PREŽITIE“ v rozsiahlo prepracovanej podobe. Vydavateľom bol Coward McCann v New Yorku, pôvodná zakázaná verzia však nikdy nevyšla. Po takmer dvadsiatich rokoch sa domnievam, že už dávno prišiel čas, aby americká verejnosť počula niektoré veci, pred ktorými sa zosnulý generál Thomas Power márne snažil varovať. Po značnom úsilí a nákladoch sa mi konečne podarilo získať kópiu jeho pôvodného zakázaného rukopisu. Keď budete počúvať túto nahrávku, bude už pod zámkom. Keď vám budem čítať jeho slová, pamätajte, prosím, že ich napísal pred dvoma desaťročiami. Iba tak pochopíte, koľko toho pred vami federálna vláda zatajuje.

Na strane 60 zakázaného rukopisu generál Power hovorí:

> „Odstrašovanie je súhrnom mnohých rôznorodých prvkov, ktoré v kombinácii presviedčajú našich nepriateľov, že ak sa rozhodnú vyvolať jadrovú vojnu, Spojené štáty prežijú a oni nie.“

Tri roky po napísaní týchto slov sa v kubánskej raketovej kríze roku 1962 ukázalo, že mal pravdu. Kniha však zostala zakázaná, takže toto ponaučenie sa Američanom nevrylo do mysle a skutočné odstrašovanie postupne nechali zaniknúť.

Na strane 67 zakázaného rukopisu hovorí o sovietskom rozhodnutí začať vojnu proti Spojeným štátom:

> „Po prvé, musí existovať dostatočná istota, že vojna pre nich povedie k rozhodujúcemu víťazstvu a z našej strany k bezpodmienečnej kapitulácii.“

O niekoľko riadkov ďalej povedal:

> „Druhou podmienkou, ktorá musí byť splnená, kým by sovietski vládcovia podnikli agresiu proti Spojeným štátom, je istota, že dokážu zabrániť odvetnému protiútoku spôsobiť im neprijateľné škody.“

Priatelia, vo svetle týchto kritérií sami posúďte význam nekontrolovane rastúcej sovietskej vojenskej prevahy nad Spojenými štátmi. Zvážte napríklad iba malú časť obrazu: neuveriteľne rozsiahly sovietsky program civilnej obrany oproti neexistujúcej civilnej obrane u nás. Záleží na tom, že podľa vládnych údajov by Sovietsky zväz pri jadrovej výmene mohol stratiť 5 000 000 ľudí, kým Spojené štáty 160 000 000? Alebo majú pravdu vládni hovorcovia, ktorí vás uisťujú, že táto nerovnováha nič neznamená?

Na strane 68 zakázaného rukopisu generál Power hovorí:

> „Ďalším problémom je reakcia ruského ľudu. Niet pochýb, že v jadrovej vojne by bez protestov prijal ťažké straty, pokiaľ by veril, že za vojnu sú zodpovedné Spojené štáty, nie Rusko.“

Kam teda, priatelia, vo svetle toho skutočne vedú nedávne takzvané tvrdé reči Jimmyho Cartera proti Sovietskemu zväzu? Vie vôbec sám, čo hovorí? Jeho slová aj slová ministra obrany Harolda Browna sa už stali základom intenzívnej propagandistickej kampane v Rusku o čoraz hrozivejšom postoji Spojených štátov. Niektorí diplomati už hovoria, že sovietsko-americké vzťahy sú najhoršie od kubánskej krízy pred vyše pätnástimi rokmi.

Na strane 141 zakázaného rukopisu generál Power hovorí, že keďže Sovietsky zväz musí zničiť našu vojenskú silu aj schopnosť ju znovu vybudovať, „cieľom sovietskeho útoku by bolo dôkladné zničenie krajiny“. Na strane 142 uvádza slová sovietskej vojenskej autority:

> „Atómové a vodíkové zbrane samy osebe, bez rozhodujúcich operácií pozemných síl s ich modernou výzbrojou, nemôžu rozhodnúť o výsledku vojny.“

Inými slovami, po úvodnom jadrovom útoku bude nasledovať invázia do Spojených štátov.

Pri opise skutočného stavu rozsiahleho sovietskeho technologického a priemyselného úsilia pred dvoma desaťročiami povedal, že už vtedy prebiehali vyrovnané preteky. Na strane 212 varoval pred:

> „nebezpečenstvom, že nás Sovieti môžu v technologických pretekoch predbehnúť, ak udržia súčasné tempo a my svoje nezrýchlime. Vyrovnávajú sa nášmu vojenskému úsiliu, hoci ich ekonomika predstavuje iba približne štyridsať percent našej. Vďaka bezohľadným metódam a nízkej životnej úrovni si môžu za rovnakú sumu kúpiť väčší pokrok vo vojenskej technike než my. Predovšetkým ho získavajú oveľa rýchlejšie než my.“

Pokračujem v tejto veľmi dôležitej citácii generála Powera:

> „Kým my musíme namáhavo napredovať krok za krokom, Sovieti využívajú svoje mimoriadne technické spravodajstvo na ťaženie z nášho úsilia. Vlastné úsilie si šetria na to, aby nás preskočili k veľkolepým úspechom. Čo my opatrne skúšame v malom, Sovieti často robia v oveľa väčšom a pôsobivejšom meradle.“

Pri pohľade do budúcnosti pred dvadsiatimi rokmi generál Power jasne videl, že vesmírna vojna spôsobí revolúciu vo vojenskej stratégii. Citujem zo strany 225 zakázaného rukopisu z roku 1959:

> „Starý vojenský rozkaz ‚Zaujmite výšiny‘ je v začínajúcom vesmírnom veku rovnako platný, ako bol kedykoľvek pre vojaka s puškou. Vo vojnách minulosti znamenali výšiny vyvýšeniny a kopce merané v desiatkach či stovkách stôp. Bojovať nadol bolo vždy ľahšie a výhodnejšie než bojovať nahor. Keď sa lietadlo stalo nástrojom vojny, výšiny znamenali tisíce a neskôr desaťtisíce stôp. Väčšia výška opäť predstavovala významnú výhodu vo vzdušnom boji. Ako pokračuje zápas o strategickú výhodu ‚výšin‘, nadmorská výška sa postupne mení na vzdialenosť od Zeme a bezhraničný vesmír láka ako konečné bojisko.“

Na tej istej strane pokračoval týmito prorockými slovami:

> „Niet pochýb, že strategické využitie vesmíru opäť spôsobí vo vojenskej doktríne revolúciu rovnako veľkú, možno ešte väčšiu, než lietadlo. Vzdialenosť na zemskom povrchu stratí aj ten malý vojenský význam, ktorý jej zostal, pretože samotná Zem sa stane iba ohniskom vesmírneho priestoru operácií. Pokračujúce skracovanie času na akciu aj reakciu v podstate prevezme úlohu nového rozmeru vojenskej stratégie.“

O dve strany ďalej všetko zhrnul vetou: „Kto bude ovládať vesmír, bude ovládať Zem.“

Týmito úplne jasnými slovami spred devätnástich rokov sa generál Power snažil americkú verejnosť oboznámiť s prichádzajúcou novou érou vojenskej stratégie založenej na vesmíre. Neuspel, pretože naši tajní vládcovia nechceli, aby ste rozumeli. Dnes je však tento nový vojenský rozmer realitou. Od Bitky žatevného Mesiaca pred šiestimi mesiacmi sa stal výlučnou doménou Sovietskeho zväzu, ktorý ho nazýva kozmostratégiou.

V zakázanom rukopise z roku 1959 a aj v prepracovanej verzii, ktorá napokon vyšla o šesť rokov, generál Power jasne varoval pred veľkou pravdepodobnosťou prekvapení v

technologických pretekoch so Sovietskym zväzom. Poukázal na to, že vojenský plánovač dlhodobého vývoja v roku 1939 nemohol predvídať prúdové bombardéry, nadzvukové stíhačky, vodíkové bomby a medzikontinentálne rakety roku 1959. Keďže tempo technologických zmien sa zrýchľuje, upozorňoval, že aj najlepšie možné prognózy z roku 1959 môžu nečakané, náhle nové vojenské pokroky urobiť zastaranými. Jeho varovania však umlčali a ignorovali, pretože sa nehodili do dvojramennej stratégie našich tajných vládcov na ovládnutie sveta, ktorú som už spomenul. Amerika preto prehrala najrozhodujúcejšiu bitku dvadsiateho storočia, Bitku žatevného Mesiaca pred šiestimi mesiacmi. Sovietska kozmostratégia teraz pripomína splnené nočné mory generála Powera.

Jednou z najprekvapivejších dnešných zbraní v kozmostrategickom arzenáli Sovietskeho zväzu je elektrogravitačná vznášajúca sa plošina, alebo ako ju nazývajú, kozmosféra. Sú vyzbrojené lúčmi nabitých častíc. Ako som prvý raz odhalil v Audio liste č. 29 minulý december, spôsobujú prudké vzduchotrasenia pozdĺž východného pobrežia aj inde, ktoré sa federálna vláda zúfalo snaží vysvetliť inak. Už v roku 1962, pred vyše pätnástimi rokmi, niektorí najvyšší americkí dôstojníci videli hrozbu vznášajúcich sa plošín na technickom obzore a chceli začať pracovať na obrane proti nim. Generál Thomas Power, vtedajší veliteľ SAC, bol jedným z nich. V lete 1962 dozrievala kubánska raketová kríza, generál však už hľadel na možnú budúcu „vesmírnu Kubu“, ktorá by bola ešte vážnejšia. Na tajnom stretnutí na leteckej základni Maxwell opísal koncept vznášajúcej sa plošiny, ktorý už bol v dosahu americkej techniky. Vyjadril frustráciu a obavy z odmietania Kennedyho administratívy začať vyvíjať akúkoľvek obranu proti možnej sovietskej verzii. Rozoberanie americkej vojenskej moci pod vedením vtedajšieho ministra obrany Roberta McNamaru už prebiehalo. V roku 1964 generál Power po siedmich rokoch na čele SAC odišiel do výslužby.

V marci 1965, pred trinástimi rokmi v tomto mesiaci, napokon vyšla prepracovaná kniha „DESIGN FOR SURVIVAL“. Na stranách 243 a 244 nájdete Powerovo varovanie ukazujúce konkrétne na vznášajúce sa sovietske kozmosféry, ktoré teraz visia nad Spojenými štátmi a ďalšími miestami sveta. Od strany 243 varuje pred naliehavou potrebou obrany proti vojenskej hrozbe z vesmíru. Hovorí:

> „Agresor by prvok prekvapenia využil naplno. Platilo by to pre načasovanie útoku aj pre použitie nejakej radikálne novej zbrane či techniky, na ktorú nie sme pripravení. Je celkom možné, že sovietskou prekvapivou zbraňou by bol útočný vesmírny systém, ale okrem tohto predpokladu môžeme iba špekulovať.“

Na strane 244 ďalej hovorí:

> „Napríklad je mysliteľné, že sa jedného rána zobudíme a zistíme, že nad každou časťou Spojených štátov sa v stacionárnych dráhach vznáša množstvo sovietskych družíc.“

O niekoľko slov ďalej zdôrazňuje:

> „Určite musíme predvídať takúto možnosť, ktorá vôbec nie je pritiahnutá za vlasy ani vzdialená v budúcnosti, a zabezpečiť, aby sme mali operačné obranné systémy alebo opatrenia, ktoré ju zvládnu.“

Tu to máte, priatelia! Bezpečnostné obmedzenia zabránili generálovi Powerovi podrobne opísať tieto vznášajúce sa zariadenia vo vydanej knihe. Použil preto slovo, ktorému

verejnosť najľahšie rozumela: družice. Ako bývalý šéf výskumu a vývoja amerického letectva však veľmi dobre vedel, že skutočná družica sa nemôže nehybne vznášať nad žiadnym miestom Spojených štátov. Skutočné družice sa tak môžu vznášať iba nad miestami na zemskom rovníku. Pred trinástimi rokmi nás chcel varovať pred elektrogravitačnými vznášajúcimi sa plošinami, dnes známymi ako kozmosféry. Jeho varovania v roku 1965 vyvolali dočasnú senzáciu, ale napokon ich ignorovali. Jedného rána v decembri 1977 sa Amerika naozaj zobudila so sovietskymi kozmosférami nad hlavou. Vzduchotrasenia začali otriasať domami a rozbíjať okná ako mierna ukážka ich schopností. Dnes je po svete rozmiestnených sedemdesiat sovietskych kozmosfér a my proti nim nemáme obranu!

Téma č. 2 - SOVIETSKE PRÍPRAVY NA INVÁZIU DO SPOJENÝCH ŠTÁTOV

Minulý mesiac som varoval pred prudko rastúcimi aktivitami sovietskej KGB v kanadskej provincii Quebec. Letiskami Mirabel a Dorval v Montreale vo veľkých počtoch prechádzali lietadlá sovietskeho bloku vrátane maskovaných sovietskych vojenských transportných lietadiel. Minulý mesiac som mohol odhaliť najmenej dvanásť partizánskych táborov v Quebecu a vyše tritisíc ľudí vycvičených KGB v Kanade. Dnes vám môžem povedať viac. To, o čom som vás informoval minulý mesiac, je časťou oveľa väčšieho obrazu: zložitej mocenskej hry zahŕňajúcej Francúzsko, Spojené štáty, Britániu a Sovietsky zväz. Podstatou však je, že Kremeľ už pripravuje inváziu do Spojených štátov, ktorá má nasledovať po úvodnom prekvapivom jadrovom útoku. Šachisti v Kremli ako vždy plánujú ťahy v postupnosti a dlho dopredu.

Dnes počúvame veľa o separatistickom hnutí v Quebecu. V zákulisí ho však v skutočnosti plánujú iba ako pilotný projekt pre celú Kanadu, ktorá má napokon ísť quebeckou cestou. Otázka jazyka, francúzštiny oproti angličtine, je iba povrchným trikom či krytím oveľa vážnejších otázok pod povrchom.

Pred rokmi Francúzsko videlo, čo Európu čaká pri nadvláde zradných amerických vládcov nad NATO. Preto vystúpilo z NATO, aby šlo vlastnou cestou, a zároveň sa potichu dohodlo so Sovietskym zväzom v určitých oblastiach. Dnes medzi Francúzskom a Sovietskym zväzom existuje vo veci Kanady výmena protislužieb. Sovietsky zväz chce používať Kanadu ako základňu vojenských operácií proti Spojeným štátom a presvedčil Francúzsko, aby mu cez Quebec otvorilo vstup. Hoci je Quebec súčasťou Kanady a teda nominálne v britskom okruhu, francúzsky vplyv je tam veľmi silný. Sovieti Francúzsku ponúkli cukor aj bič. Cukrom je vyhliadka rozšíriť francúzsky vplyv na celú Kanadu na úkor starého rivala, Veľkej Británie. Bičom nad jeho hlavou je hrozba, že ak nebude spolupracovať, stále mocnejšia Francúzska komunistická strana prevezme moc a ukončí existenciu francúzskej vlády, ako ju poznáme.

Francúzsko zatiaľ spolupracuje a preto Moskva v nedávnych francúzskych voľbách odvolala svoje psy. Preto sa francúzski komunisti správali tak zvláštne: rozbili socialisticko-komunistickú koalíciu a spôsobili prehru ľavicovej koalície, ktorá sa mnohým javila ako istý víťaz. V samotnej Kanade to všetko stmeľuje zložka na najvyšších úrovniach vlády. Aktívne pracuje na cieli francúzsky hovoriacej marxistickej „République Populaire du Canada“, Kanadskej ľudovej republiky. Táto mocná vládna frakcia nielen spolupracuje s Francúzskom pri povoľovaní sovietskeho vstupu cez Quebec, ale už pred dvoma rokmi

vyjednala tajné dohody priamo so Sovietskym zväzom. Sovietsky personál prenikajúci cez Quebec sa preto rozchádza po celej Kanade.

Zostáva ďalšia významná časť kanadskej vlády, ktorá sa na sovietsko-francúzskych intrigách nezúčastňuje. Je prokanadská, probritská a vo všeobecnosti proamerická. Práve ona je zodpovedná za kanadské úsilie zastaviť sovietske aktivity, od jadrovej sabotáže smerujúcej do Spojených štátov minulú jar a leto až po nedávny senzačný špionážny prípad. Táto lojálna časť však stráca vplyv oproti frakcii zapojenej do sovietsko-francúzskych intríg. Vo veľkej miere je to dôsledok sebazničujúceho, slabého správania Spojených štátov od leta 1976. Najmä úplná absencia úsilia brániť sa proti rastúcej jadrovej sabotáži od minulej jari posilnila všetkých, ktorí hovoria, že Spojené štáty sú „odpísané“ a nezaslúžia si ďalšiu pomoc. Sovietsky zväz sa preto už pripravuje na inváziu do Spojených štátov. Spoločná operácia KGB a sovietskej armády teraz prebieha v Kanade aj Mexiku, hoci moje správy z Mexika sú zatiaľ útržkovitejšie.

V lete 1976 začal Sovietsky zväz rozmiestňovať podvodné rakety v našich vlastných výsostných vodách v príprave na prekvapivý jadrový útok. Stratégiou bolo udrieť zvnútra našej obrany z malej vzdialenosti, ktorá by nám neposkytla čas na varovanie. Teraz sa na podobnú stratégiu dáva sovietska armáda, pripravujúca útok, keď príde chvíľa. Dnes je najlepšie vybavenou a najlepšie vycvičenou armádou sveta, schopnou deň čo deň viesť jadrovú, konvenčnú alebo chemickú vojnu. Počúvame o hrozbe, ktorú západnej Európe predstavuje spolu s ostatnými silami Varšavskej zmluvy. Priatelia, sovietsku armádu však západná Európa nezaujíma, pretože Moskva sa už stala faktickým hlavným mestom Európy. NATO je v troskách a Európania majú dosť vojen, generáciu za generáciou. Predovšetkým nevidia nádej zo strany Spojených štátov. Príliš často sme zradili, opustili a zapredali iných spojencov; ovládaná Carterova administratíva potvrdzuje, že aj Európa je postrádateľná.

Hlavným cieľom sovietskej armády sú teraz namiesto Európy Spojené štáty. Kým naše vojenské sily rozmiestňujeme na údajných frontových pozíciách po svete, sovietska armáda si táborí na našom prahu, v Kanade a Mexiku. Sovietske vojenské družstvá sa rozchádzajú po celej Kanade na vopred pridelené vyčkávacie stanovištia, väčšinou oddelené najmenej piatimi míľami. Podľa mojej najnovšej správy z 27. marca, pred dvoma dňami, začali dosahovať stanovištia v každej kanadskej provincii okrem Yukonu. Keď budete počúvať túto správu, budú už aj tam.

Najväčšie koncentrácie sovietskych družstiev sú v južnej Kanade pri americkej hranici, najmä v Quebecu, Britskej Kolumbii, Novom Brunšviku a Alberte. Inde sa riedko rozptyľujú po celej Kanade.

Momentálnou úlohou sovietskych vojakov je jednoducho dosiahnuť rozptýlené vyčkávacie stanovištia, prevažne v členitých či odľahlých oblastiach, usadiť sa nenápadne a čakať. Majú sa sami udržiavať a čakať akokoľvek dlho bude treba: týždne, mesiace či dlhšie, kým nedostanú rozkaz začať prípravu ofenzívy. Až potom tieto široko rozptýlené jednotky vyzdvihnú svoje ukryté zásoby zbraní vrátane taktických neutrónových bômb a začnú sa zoskupovať do bojových útvarov. Doslova cez noc sa dovtedy neviditeľná sovietska armáda v Kanade a Mexiku objaví ako obrovská bojová sila pripravená napadnúť Spojené štáty. Rovnako ako námorníctvo s podvodnými raketami, armáda sa teraz umiestňuje dovnútra našich hlavných obranných línií. Ak všetko pôjde podľa plánu a operácii dovolia pokračovať ako ostatným sovietskym aktivitám proti Amerike, 140 000 bojaschopných amerických vojakov teraz tajne umiestnených pri kanadskej hranici bude prekvapených a

premôžených. Bitka o Severnú Ameriku, podobne ako Bitka žatevného Mesiaca pred šiestimi mesiacmi, pripadne Sovietskemu zväzu.

Téma č. 3 - AKO UDALOSTI SPEJÚ K JADROVÉMU HOLOKAUSTU

V nedávnej minulosti som poukázal na to, že dnešné vojny sa plánujú, nevznikajú náhodou. Medzi ľuďmi poverenými našou národnou bezpečnosťou je vždy vnútorný kruh, ktorý na rozkaz našich tajných vládcov vie, kedy vojna príde, pretože sám pomáha ju privolať. Aj keď nás pripravujú na ďalšie kolo zbytočného utrpenia, plytvania a krviprelievania, nás, ktorí máme byť obetovaní, vždy držia v nevedomosti o tom, čo sa naozaj deje, vždy v mene národnej bezpečnosti.

Pud našich tajných vládcov utajovať je vždy silný, dnes však ešte zúrivejší, pretože skrývajú vlastné hrozné chyby a zlyhania. Nikde to neplatí viac než vo vojenskom prostredí, ktorému teraz vládne sovietska kozmostratégia. Vezmime si Skylab, ktorý sa rýchlo stáva „škandálom Fort Knox vo vesmíre“. Podobne ako údajná obrovská americká zásoba zlata vo Fort Knox, ani 85-tonová americká vesmírna stanica Skylab už neexistuje.

Ako som minulý október uviedol v Audio liste č. 27, 18. októbra 1977 Skylab zostrelil z oblohy sovietsky stíhací satelit Cosmos, teda zabijacka družica! Vystrelil naň lúč nabitých častíc a Skylab sa premenil na obrovskú ohnivú guľu pozorovanú od juhozápadného Texasu až po miesta možno osemsto míľ vzdialené v Arkansase a Missouri. O deväť dní sa začalo utajovanie. NASA náhle vydala krycí príbeh, že Skylab z nejakého dôvodu klesá z obežnej dráhy o roky skôr, než sa čakalo. Odvtedy sa príbeh pravidelne obnovuje, zakaždým s trochu väčším pesimizmom o možnosti záchrany Skylabu.

Ako pri podvode so zlatom vo Fort Knox, veľký rozruch sa robí okolo niečoho neexistujúceho iba na oklamanie verejnosti. Vo Fort Knox v septembri 1974 ukázali delegácii návštevníkov, medzi ktorými nebol žiadny odborník na zlato, malú jedinú miestnosť podozrivo červenkastého podradného zlata. Ministerstvo financií potom vyhlásilo: „Vidíte, všetko je tu.“ Dnes správy o Skylabe sprevádzajú v televízii archívne zábery a v tlači fotografie, aby posilnili predpoklad, že je stále hore. Dokonca aj falošný takzvaný audit zlata má teraz obdobu pri utajovaní Skylabu. Spoločnosť Martin-Marietta, ovládaná našimi tajnými vládcami, dostala deväťmesačnú zmluvu na štúdium situácie Skylabu za 125 000 dolárov amerických daňových poplatníkov. Viete si to predstaviť? A čo ďalej? Vo Fort Knox ministerstvo tvrdilo, že inventarizácia zlata, ktorá by presvedčivo odpovedala na moje obvinenia z nedostatkov v zásobách, by bola príliš drahá. Pritom takú inventarizáciu pred dvadsiatimi rokmi bez problémov vykonali iba za deväť týždňov! Nebuďte preto veľmi prekvapení, ak NASA jedného dňa oznámi, samozrejme s hlbokou ľútosťou, že rozpočtové okolnosti znemožnia záchrannú misiu Skylabu.

Vážnejšie než utajovanie Skylabu je však zúfalé vládne úsilie zakrývať sovietske kozmosféry, ktoré sa teraz vznášajú nad Spojenými štátmi a ďalšími miestami sveta. Sú to práve tie zariadenia, ktorých sa generál Thomas Power obával už dávno. Nesú lúče nabitých častíc schopné napríklad zničiť naše medzikontinentálne rakety v silách. Môžu tiež zostreliť vojenské aj iné lietadlá, ako Boeing 747 spoločnosti Air India, ktorý začiatkom januára zostrelila kozmosféra pri Bombaji. Nad Spojenými štátmi ich však zatiaľ používali predovšetkým na ovplyvňovanie počasia. Preto strieľajú časticové lúče v rozostrenom režime, takže lúč sa absorbuje v atmosfére namiesto preniknutia až k cieľu na zemi. Kozmosféry tým dokážu drasticky meniť elektrické náboje v hornej atmosfére, ktoré následne silno ovplyvňujú počasie. Pred mnohými desaťročiami elektrický

čarodejník Nikola Tesla predpovedal, že zmenami týchto nábojov raz bude možné počasie ovládať. Sovietsky zväz teraz pomocou časticových lúčových zbraní dokázal, že mal pravdu, vďaka ohromnej energii uvoľňovanej časticovými lúčmi. Je to iba drobný zlomok celkovej energie napríklad veľkej zimnej búrky, ale slúži na spúšťanie a usmerňovanie takých búrok.

Vedľajším produktom streľby v tomto rozostrenom režime na riadenie počasia sú mohutné vzdušné otrasy, vzduchotrasenia. Prvý raz ich začali počuť pozdĺž východného pobrežia Spojených štátov 2. decembra 1977, keď začala strieľať sovietska kozmosféra č. 1 zo zoznamu, ktorý som vtedy zverejnil. Vznášala sa pri pobreží Južnej Karolíny. Tisíce ľudí od Južnej Karolíny po Connecticut vystrašili silné dunivé výbuchy valiace sa od oceánu. V niektorých oblastiach rozbili okná a riad. Ako som upozornil minulý mesiac, neskôr ich počuli aj mimo východného pobrežia, ale o ďalších vzduchotraseniach nedovolili uniknúť žiadne celoštátne správy.

Udalosti na Blízkom východe sa medzitým čoraz rýchlejšie rútia k vojne. Dlho plánovaný obmedzený jadrový úder zo Sinaja na ropné vrty arabských krajín OPEC, pred ktorým som prvý raz varoval v Audio listoch č. 5 a 6 na jeseň 1975, sa rýchlo približuje. Hlavným cieľom má byť Saudská Arábia. Preto Rockefellerovci pred takmer dvoma rokmi zariadili predaj ropných polí späť Saudskej Arábii a zachránili si vlastné peniaze. Saudská Arábia sa nikdy priamo nezúčastnila predošlých blízkovýchodných konfliktov, teraz však prebieha neúprosná propagandistická kampaň vykresľujúca ju ako významnú hrozbu pre Izrael. Americkí senátori začínajú opakovať tvrdenie, že práve Saudská Arábia je zdrojom podpory úhlavného izraelského nepriateľa, Organizácie pre oslobodenie Palestíny, bojového ramena Al Fatahu.

Izraelské stíhacie bombardéry medzitým vyše roka tajne nacvičujú nálety proti saudskej stíhacej základni Tabuk hlboko v severozápadnom rohu Saudskej Arábie. Tá preto čoraz naliehavejšie chce americké stíhačky F-15, prípadne francúzske Mirage F-1, aby sa vyrovnala izraelskej prítomnosti vo vzduchu. Objavila sa tak nová senátna správa, podľa ktorej, ak Saudskej Arábii F-15 predáme v rámci takzvaného balíkového obchodu Carterovej administratívy, Izrael sa môže cítiť natoľko ohrozený, že proti nej podnikne preventívny úder.

Naši vlastní tajní vládcovia zaobchádzajú v tom všetkom s Izraelom aj Saudskou Arábiou ako s postrádateľnými pešiakmi. Prerušenie blízkovýchodných dodávok ropy, vyvolávajúce národný núdzový stav a diktátorské kontroly v Spojených štátoch, zostáva súčasťou cieľa, rovnako ako v pôvodnom pláne pred dva a pol rokom. Teraz však tvárou v tvár katastrofálnemu presunu vojenskej rovnováhy v prospech Sovietskeho zväzu za posledných šesť mesiacov naši vládcovia vnímajú prichádzajúcu jadrovú skazu OPEC ako politiku spálenej zeme. Ropné bohatstvo Blízkeho východu chcú Sovietom odoprieť tým, že vrty uzavrú smrtiacou rádioaktivitou. Keď to uskutoční americký úder zo Sinaja maskovaný ako izraelský nálet, Izrael opustia a nechajú, nech si poradí sám. Bez ohľadu na zbožné želania našich tajných vládcov však tieto manévre a intrigy Kremľu neunikajú.

Na okupovanom Sinaji za americké peniaze vybudovali tri veľké základne izraelského letectva: Eytam pri Al Arish na stredomorskom pobreží, Ofira pri južnom cípe Sinaja a Etzion pätnásť míľ juhozápadne od izraelského prístavu Elath pri Akabskom zálive. Samotný Etzion stál vyše 4 000 000 000 dolárov a dokáže obsluhovať najmodernejšie lietadlá. Zdanlivo by to zabezpečilo rozhodujúcu kontrolu oblasti. Nad Sinajom sa však teraz vznáša päť sovietskych kozmosfér a nad Izraelom a okolo neho ďalších desať: jedna

nad severozápadnou Saudskou Arábiou medzi základňou Etzion na Sinaji a saudskou základňou Tabuk; štyri nad západným Jordánskom rozostavené pozdĺž východnej izraelskej hranice; jedna nad juhozápadnou Sýriou pri Galilejskom jazere; jedna nad miestom asi desať míľ od pobrežia pri základni Eytam; ďalšia asi desať míľ od pobrežia na polceste medzi Haifou a Tel Avivom; a dve nad samotným Izraelom, jedna na severe a druhá na juhu. Všetky sú vo výške iba dvanásť míľ okrem dvoch nad Stredozemným morom, ktoré sú iba sedem míľ vysoko. Navyše štyri podmorské kobaltové bomby na vyvolanie zemetrasení a prílivových vĺn uložili štyridsať až šesťdesiat míľ od pobrežia v oblúku od južného Libanonu po oblasť severne od Sinaja. Ohrozujú Haifu, Tel Aviv a celé izraelské pobrežie.

Je jasné, že Sovietsky zväz nemieni dovoliť žiadnu blízkovýchodnú vojenskú akciu, ktorá mu nebude na prospech. Kozmosféry by napríklad mohli podľa želania okamžite zastaviť akýkoľvek izraelský alebo americký úder na Saudskú Arábiu. Alebo ak taký úder pomôže kremeľskej kampani mobilizovať ruský ľud do vojny, môžu nečinne sledovať jadrový útok a potom zničiť lietadlá pri návrate na Sinaj. Stať sa môže čokoľvek.

Kremeľ medzitým obracia vo svoj prospech nevyspytateľné správanie ovládanej Carterovej administratívy aj samotného Jimmyho Cartera. Pred necelými dvoma týždňami, 17. marca 1978, Carter predniesol významný zahraničnopolitický prejav na Wake Forest University vo Winston-Saleme v Severnej Karolíne. Široko ho opisovali ako tvrdé slová, hoci hrozby spočívali v podstate iba v obmedzení hospodárskej a vedeckej spolupráce s Ruskom. Tón prejavu bol však dokonalý na vnútorné sovietske propagandistické účely. Okamžite ho využili ako palivo pre rýchlo rastúcu kremeľskú kampaň presviedčajúcu Rusov o americkej hrozbe, aby podporili jadrovú vojnu, keď príde.

Pred dvoma dňami, 27. marca 1978, Kremeľ vypustil nové ultimátum ovládanej Carterovej administratíve, aby prijala kapitulačnú zmluvu SALT II. Bolo to presne šesť mesiacov od prvého ultimáta, ktoré sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko predložil na základe americkej prehry v Bitke žatevného Mesiaca. Tentoraz ho doručili v Pravde, oficiálnom orgáne sovietskej komunistickej strany. Článok vyzýval Spojené štáty, aby sa rýchlo rozhodli, či chcú novú dohodu o obmedzení strategického zbrojenia. Americké odmietnutie by podľa ultimáta Pravdy „torpédovalo medzinárodnú bezpečnosť“.

Priatelia, niektorí hovoria, že Jimmy Carter je posledným americkým prezidentom s možnosťou rozhodnutí, ktoré zabránia strate americkej slobody. Nie je to však skutočne pravda. Carter nám rýchlo zatĺka klince do rakvy, ale bol to Gerald Ford, ktorý ako prezident zlyhal voči Amerike v najrozhodujúcejšom bode našich dejín. V Audio liste č. 17 v októbri 1976 som podrobne odhalil, ako prezident Ford ustúpil špinavým hrozbám osobného finančného škandálu a 1. októbra 1976 súhlasil so zradnou Dohodou Červeného piatku. Tým zrušil svoj súhlas udelený generálovi Georgeovi S. Brownovi, predsedovi Zboru náčelníkov štábov, odstrániť a naďalej odstraňovať sovietske podvodné rakety v našich výsostných vodách.

Sovietski vládcovia vtedy dospeli k mimoriadne dôležitému hodnoteniu Spojených štátov. Pokúsili sa ich prekvapiť zradným jadrovým útokom. Prichytili ich a prekazilo im to verejné odhalenie prostredníctvom mojich nahrávok, hoci bolo obmedzené. Napokon však za zlyhanie nezaplatili nič. Naopak, ich formálni tajní spojenci chceli obnoviť pôvodné tajné spojenectvo, akoby sa nič nestalo, dokonca v rozsahu povoľujúcom bez zásahu ďalšie rozmiestňovanie podvodných rakiet pozdĺž našich brehov! Sovietsky zväz preto usúdil, že sa môže bez všetkých zábran pripravovať na definitívne zničenie Ameriky, lebo jej

zákulisní vládcovia sú takí dekadentní a slabí, že stratili kontakt s realitou. Anglosaský Západ bol pripravený ľahnúť si a zomrieť. Aká hanba! Aká tragédia!

Priatelia, kroky ovládanej Carterovej administratívy nás vedú čoraz hlbšie do pohyblivého piesku. Samotnou vojenskou mocou už niet nádeje zachrániť Ameriku. Niet ani nádeje, že sa súčasní vodcovia, volení aj nevolení, preberú z celoživotného klamania, dvojitej hry, lží a vydierania a naozaj budú konať v najlepšom záujme Západu. JEDINOU NÁDEJOU, priatelia, je návrat amerického ľudu k nášmu Pánovi Ježišovi Kristovi, odstránenie a potrestanie tých, ktorí nás vedú na porážku, a modlitba, aby Boh vo svojom milosrdenstve odvrátil sovietske plány zničiť nás spolu s našimi zlými vládcami.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná a chráni každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER
AUDIO LIST č. 33
28. apríla 1978

Poznámka k prekladu: Nasleduje úplný preklad historického prejavu. Obvinenia, spravodajské informácie a tvrdenia o tajných udalostiach a zbraniach sú autorove tvrdenia, nie nezávisle overené historické fakty. Zachované sú pôvodné údaje, citácie a autorove interpretácie.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 28. apríla 1978 a toto je môj Audio list č. 33.

V jeden letný deň roku 1971 sedeli dvaja muži v skafandroch na nemotorne vyzerajúcom štvorkolesovom vozidle, ktoré sa pohybovalo po povrchu Mesiaca. Americkí astronauti David Scott a James Irwin, posádka mesačného pristávacieho modulu Apolla 15, sa išli zblízka pozrieť na obrovský mesačný kaňon Hadley Rille. Boli prvými ľuďmi v dejinách, ktorí sa vozili po mesačnom povrchu. Pri hrkotavej jazde prešli okolo okraja krátera, ktorý pomenovali Earthlight. Riadiace stredisko v Houstone im rádiom odpovedalo: „Arthur Clarke by bol na vás hrdý.“ Pred šestnástimi rokmi, v roku 1955, známy britský spisovateľ Arthur C. Clarke vydal prorockú knihu „Earthlight“ - „Svetlo Zeme“. Vyšla dva roky pred začiatkom vesmírneho veku so Sputnikom I a hovorila o vtedy budúcom ľudskom osídlení Mesiaca. Astronauti Apolla 15 na počesť Clarkovej vízie pomenovali kráter podľa knihy. Počas televízneho spravodajstva o amerických návštevách Mesiaca sedával pri Walterovi Cronkitovi z CBS News veľmi často práve Arthur C. Clarke. V knihe živo vykreslil veľkú vedeckú, hospodársku a strategickú hodnotu, ktorú Mesiac nadobudne. Vyvrcholením knihy, ktorú astronauti Apolla 15 tak jedinečne poctili, je „Bitka pri Pico“, hypotetická vesmírna bitka sústredená na Mesiac. Hoci podrobnosti sú dosť odlišné, Clarkova fiktívna bitka zvláštne predznamenala skutočnú vesmírnu bitku o vyše dve desaťročia neskôr, v septembri 1977. Bitku žatevného Mesiaca pred verejnosťou utajili víťaz, Sovietsky zväz, aj porazený, Spojené štáty americké. Je však kľúčom k pochopeniu čoraz bezhlavejšieho amerického ústupu na všetkých frontoch pod novou odvahou Kremľa.

Podobne ako september 1977, aj apríl 1978 bol zlomovým mesiacom zbytočného úpadku a pádu Spojených štátov a západného sveta. Teraz, tak ako minulý september, sa zásadné udalosti odohrali pod rúškom tajomstva bez oficiálneho náznaku toho, čo sa skutočne deje. Jedinými verejnými stopami závažného zákulisného vývoja sú nejasné diplomatické manévre a záhadné udalosti všetkého druhu. Minulý september to napríklad bola záhada takzvaného UFO nad Petrozavodskom v Sovietskom zväze. O sotva týždeň prišiel hlasno oslavovaný prielom v rokovaniach SALT II. Vraj vysvetľoval veľmi nezvyčajné náhle nočné stretnutie s Jimmym Carterom v Bielom dome, ktoré si vyžiadal sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko. Ako som vám vtedy povedal v Audio liste č. 26, objekt nad Petrozavodskom nebol UFO a mediálne príbehy o prielome SALT boli lži na zavádzanie verejnosti. Dnes, o sedem mesiacov neskôr, stále neexistuje dohoda SALT II.

Tento mesiac sa objavila údajná záhada kórejského dopravného lietadla, ktoré preniklo do sovietskeho vzdušného priestoru, keď bol minister zahraničných vecí Vance v Moskve rokovať o obmedzení zbrojenia. Rozhovory prebiehali na pozadí jasných sovietskych hrozieb, že toto má byť posledná americká šanca uzavrieť zmluvu SALT II. Skončili v

rovnakej slepej uličke ako predtým. Sovietske verejné vystupovanie sa však zrazu stalo stelesnením milej rozumnosti a trpezlivosti. Minister Vance medzitým odmieta verejnosti povedať čokoľvek o dianí v Moskve.

Republika Spojených štátov amerických dnes prežíva súmrak konečného úpadku pred jadrovou vojnou. Naši tajní zákulisní vládcovia sa stále snažia zachrániť, čo sa dá, zo zničeného plánu na ovládnutie sveta a pritom zo dňa na deň robia našu situáciu ešte zúfalejšou. Manipulujú hospodárstvom a politikou pre vlastné ciele. Stále veria, že ich bohatstvo zachráni pred jadrovou nočnou morou, ktorú privolávajú na nás ostatných. Získavajú čas zdržiavaním v nádeji, že výsledky urýchlených vojenských vývojových projektov prídu včas na odvrátenie drvivej sovietskej vojenskej sily.

Od Bitky žatevného Mesiaca pred siedmimi mesiacmi ideológiu rýchlo odsúvajú ako rozhodujúci faktor konania vlád. Ako sa svet približuje k vojne, na scéne svetových záležitostí čoraz viac platí, že každý národ sa stará sám o seba. Historické vzorce a zoskupenia vytláčajú ideologické argumenty a pud prežitia nahrádza zmluvy i dlhoročné priateľstvá medzi národmi. Úbohé zaobchádzanie našich tajných vládcov s americkými spojencami sa nám teraz vracia. Aj teraz, keď nás zatláčajú do kúta, naši vládcovia hádžu postupujúcemu ruskému medveďovi kusy mäsa, aby získali pár okamihov. Keď zahodia zbraň tu a spojenca tam, medveď sa na chvíľu zastaví, strávi každý zisk a potom sa tlačí bližšie. Ako nás zatláčajú do pozície pevnosti Amerika, stávame sa čoraz viac pevnosťou bez zbraní a bez vôle prežiť. Podobne ako Francúzsko pred 10. májom 1940 denne počúvame uistenia o vojenskej sile a spoľahlivosti neodskúšanej obrany. Podobne ako Francúzsko v roku 1940 nás však zvnútra rozožierajú špióni, nečinnosť a apatia.

Priatelia, niektorí hovoria, že vám nemám povedať celú pravdu o zákulisných udalostiach určujúcich váš osud, pretože vraj ľudí straším. Zvážte však slová známeho nemeckého psychiatra:

> „Strach môže pôsobiť rozvratne, viesť k panike, nehybnosti a vzdaniu sa racionality v prospech slepých emócií. Môže však byť aj konštruktívny, tvorivý pri hľadaní úniku, zbystrujúci myseľ na vyhnutie sa nebezpečenstvu alebo jeho prekonanie. Jednou z ťažkostí je, že mnohí z nás sú príliš apatickí, aby sa báli: buď dôverujú osudu, že ich vyslobodí, alebo pokrčia plecami nad tým, že čo má byť, bude.“

Keď príde jadrová vojna vrátane geofyzikálnej vojny, iba vopred varovaní budú mať nejakú šancu vyhnúť sa panike, ktorá zachváti prekvapených. Celonárodnej panike môže zabrániť iba úplné odhalenie. Americký ľud sa podriadi diktátorskej vláde, keď naša republika skolabuje v plameňoch. Iba úplné odhalenie spolu s duchovným prebudením by mohlo odvrátiť človekom pripravenú katastrofu čakajúcu nás všetkých.

Moje dnešné tri osobitné témy sú:
1. INFLÁCIA, ZLATO A BURZOVÁ PASCA NA MEDVEDE;
2. LET KOREAN AIR LINES 902 - LIETAJÚCA LUSITANIA;
3. SÚMRAK REPUBLIKY SPOJENÝCH ŠTÁTOV.

Téma č. 1 - INFLÁCIA, ZLATO A BURZOVÁ PASCA NA MEDVEDE

Akciový trh už niekoľko rokov sleduje dlhodobý klesajúci trend, krachuje v spomalenom pohybe. Len pred dvoma týždňami, 14. apríla 1978, však newyorská burza náhle vyskočila zo stagnácie, akoby na signál. Bez hodnoverného vysvetlenia objem obchodovania vyletel na astronomickú úroveň a stanovil historické rekordy, kým priemery Dow Jones ustavične prudko rástli. Vládne hospodárske štatistiky medzitým verejnosti predávali ako dôkaz oživenia ekonomiky. Dokonca aj prudko klesajúci americký dolár akoby získaval nový dych vďaka povestiam, že vláda začne dražiť zlato na jeho podporu. Každá gazdiná však vie, že inflácia neprestajne napreduje, požiera rodinný rozpočet a ešte viac sťažuje vychádzanie s peniazmi. Kým vláda monotónne opakuje infláciu niekoľkých percent ročne, nakupujúci zisťujú, že ceny prakticky všetkého dnes skáču nahor týždeň čo týždeň. Človek by si myslel, že vláda a burza žijú vo vlastnom svete snov. A priatelia, naozaj žijú.

Každý mesiac stále počúvame o americkom deficite platobnej bilancie, hoci tento ukazovateľ už zastaral. Ako som pred piatimi rokmi vysvetlil v knihe „SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU“, tradičné meranie platobnej bilancie prekonali nadnárodné korporácie, väčšinou vlastnené a ovládané našimi tajnými vládcami. Vyše dvesto najmocnejších spolu so svojimi nadnárodnými bankami tvorí hospodárske impérium Rockefellerovho kartelu. Presúvajú medzi sebou peniaze a tovar podľa ľubovôle. Keď doláre prechádzajú hranicami, spôsobujú, že národná platobná bilancia odráža to, čo si vyberú.

Napríklad zahraničné pobočky amerických nadnárodných korporácií posielajú ropu do Ameriky a dostávajú doláre, ktoré prispievajú k takzvanej zápornej platobnej bilancii Spojených štátov. Pritom všetky spoločnosti na oboch stranách transakcií fakticky ovládajú Rockefellerovci.

Najväčším jednotlivým vývozom amerických nadnárodných spoločností sú dnes pracovné miesta. Hospodárske manipulácie, ktoré pomohli upevniť Rockefellerovu kontrolu nad Spojenými štátmi, zároveň prinútili náklady u nás prudko rásť oproti iným krajinám. Nadnárodné spoločnosti preto čoraz častejšie nakupujú prácu na lacnejších zahraničných trhoch namiesto pracovných miest v Amerike. Výsledkom je ustavične rastúce jadro nezamestnaných, ktorí už nedokážu nájsť prácu. Spojené štáty sa tým stále viac menia na hospodárstvo orientované na služby, kým základné priemyselné odvetvia upadajú. Nie tak dávno označenie „Made in USA“ stálo na mnohých výrobkoch dominujúcich svetovým trhom, ale už nie. Dnes je v mnohých prípadoch americký iba názov. Výrobok je európsky, japonský, mexický alebo inak zahraničný. Proces zašiel tak ďaleko, že rýchlo mizne aj americký náskok v leteckom a kozmickom priemysle. Pri úvahách o veľkých nových generáciách dopravných lietadiel pre svetové aerolínie v poslednom čase vyhrávajú európski výrobcovia, nie americkí. Vývoz lietadiel bol donedávna dlhoročným hlavným svetlým bodom čoraz pochmúrnejšieho amerického exportu. Teraz strácame aj ten.

Keď sa dnes ako Američania obzeráme okolo seba, nevedomky vidíme dutú škrupinu toho, čo kedysi bolo. Ako dokonale natretý drevený trám zvnútra rozožratý termitmi stále vyzerá pôsobivo, ale skutočná pevnosť je preč. Veľká časť technologickej a hospodárskej moci, ktorá bývala americká, je teraz v zahraničí: v Európe, Japonsku a Sovietskom zväze. Hospodárske a technologické vysávanie Spojených štátov zosilnelo v roku 1961. Bolo súčasťou dvojramenného veľkého plánu svetovlády, ktorý vtedy uviedli do pohybu naši tajní vládcovia, štyria bratia Rockefellerovci a ich spoločníci.

Ako som podrobne vysvetlil v predošlých nahrávkach, účinky jedného ramena boli viditeľné: postupné oslabovanie Spojených štátov až k vojenskej zraniteľnosti. Malo vyvrcholiť starostlivo naprogramovanou jadrovou vojnou medzi Sovietskym zväzom a Spojenými štátmi, predovšetkým na americkej pôde. Keď by však Američanov zrazili natoľko, že by prijali úplnú diktatúru pod Rockefellerovou kontrolou, malo sa spustiť druhé rameno: zrada Sovietskeho zväzu jeho tajnými spojencami, Rockefellermi. Prísne tajnými zbraňami vyvíjanými od roku 1961 mali ako vyvrcholenie vojny Sovietsky zväz úplne zničiť. Rockefellerovci by vyšli ako nespochybniteľní páni celého sveta. Tento veľký plán sa zrútil pred siedmimi mesiacmi v katastrofálnej vesmírnej Bitke žatevného Mesiaca, jeho horké plody sú však stále s nami.

Aby mohli profitovať z jadrovej vojny na americkej pôde, Rockefellerovci vopred presunuli väčšinu majetku do oblastí, ktoré by prvá jadrová vojna nezasiahla. Zahŕňalo to nadnárodné pobočky v Európe a Latinskej Amerike i prísne ovládané Rockefellerovo korporátne impérium v Japonsku. Zahŕňalo to aj obrovské presuny amerických peňazí, technológií a vojenských tajomstiev do Sovietskeho zväzu, aby sa Rockefellerovo-sovietske spojenectvo upevnilo až do dňa zrady.

Plán zahŕňal aj tajné odvezenie obrovskej zásoby menového zlata Spojených štátov. V čarovnom roku 1961, keď sa celý plán rozbiehal, sa jeho menová časť začala Dohodou o londýnskom zlatom poole. Pod rúškom tohto oprávnenia americké zlato odtekalo nepretržite od roku 1961 do roku 1968, keď pool skončil. Po ukončení dohody 17. marca 1968 hneď nasledujúci deň prezident Lyndon Johnson podpísal verejný zákon 90-269. Jedným ťahom pera odstránil požiadavku krytia amerického dolára zlatom. Dňa 15. augusta 1971 prezident Richard Nixon zatvoril zlaté okno a výkonným nariadením vyhlásil, že Spojené štáty už nebudú zamieňať doláre za zlato ani pri medzinárodných menových transakciách. Bolo to vyhlásenie vojny doláru a odvtedy americká inflácia a klesajúca hodnota dolára idú ruka v ruke.

Podľa oficiálnych údajov ministerstva financií si Spojené štáty stále zachovávajú najväčšiu zásobu menového zlata na svete, asi 277 000 000 uncí. Pred štyrmi rokmi v tomto mesiaci, v apríli 1974, som však pred Kongresom svedčil, že tieto údaje sú sfalšované a Spojené štáty sú v skutočnosti na zlato chudobné. Na základe veľmi spoľahlivých spravodajských informácií som opísal tajné odvážanie obrovských množstiev zlata z úložiska vo Fort Knox mocným súkromným záujmovým skupinám. Bol som pripravený predložiť dôkazy a svedkov pod prísahou pred federálnou veľkou porotou alebo kongresovým vyšetrovaním s právom predvolávať. Vyšetrovanie však neprišlo. Zverejňoval som preto obvinenia všetkými dostupnými prostriedkami a ponúkol som sa ísť do väzenia ako burič, ak ich v riadnom právnom konaní nedokážem. Stále však neprišlo žiadne čestné vyšetrovanie! Ministerstvo namiesto toho pod rastúcim tlakom verejnosti usporiadalo vo Fort Knox krátku predstavenú prehliadku pre verejný obraz. Pozvaným kongresmanom a novinárom ukázali stohy podozrivo červenkastých tehál údajného zlata v jednej malej miestnosti. Nasledoval takzvaný audit zlata, ktorý po konečnom zverejnení po mesiacoch prieťahov hovoril iba: „Veríme,“ že zlato tam je.

Ministerstvo financií si už istý čas uvedomovalo, že s obnovujúcimi sa obavami o Fort Knox musí niečo urobiť. Počas roku 1977 preto získalo asi jeden a pol milióna uncí zlata z Portugalska. To spolu s ďalšími pozbieranými rezervami prevažne podradného zlata dáva dnešnú skutočnú americkú zásobu na niečo vyše tri a pol milióna uncí. Je to biedna maličkosť oproti 277 000 000 unciam na oficiálnych účtoch, ale poskytuje niečo na

opätovné psychologické predaje zlata. Začiatkom tohto mesiaca ministerstvo s veľkým rozruchom oznámilo šesť mesačných aukcií, každú po 300 000 uncií. Keby Spojené štáty naozaj mali uvádzané zásoby, pri tomto tempe by mohli mesačné aukcie robiť sedemdesiatsedem rokov. Ministerstvo ich však ponúka iba na šesť mesiacov, ako psychologický trik.

Pred niekoľkými rokmi Rockefellerovci a ich spoločníci začali v príprave na vojnu presúvať majetok do bezpečia. Teraz pomocou kontroly určitých kľúčových finančných inštitúcií doma aj v zahraničí náhle vytvorili umelý rast burzy, v niektorých kruhoch známy ako „pasca na medvede“. Myšlienkou je, aby ovládaní držitelia veľkých balíkov akcií začali medzi sebou horúčkovito obchodovať tam a späť, zvyšovať ceny a vytvárať obrovský objem obchodovania. Čoskoro to vtiahne nič netušiacich vonkajších investorov, takzvané medvede, ktorí sa chorého trhu obávali, aby investovali do zdanlivého býčieho trhu. Situácia môže istý čas pokračovať. Keď sa však dym rozplynie, veľkí ovládaní investori, ktorí umelý býčí trh vytvorili, zmenšia nafúknuté portfóliá. Zvyčajne medvedí vonkajší investori, ktorí ich akcie kúpili za nadsadené ceny, zostanú s problémom na krku. Bez dnešných umelých tlakov začne burza znovu klesať a medvede vtiahnuté do víru uviaznu. Prebiehajúca burzová pasca je dosť zlá, ale okolo našich tajných vládcov aj nás ostatných sa teraz zatvára oveľa horšia: vojnová pasca ruského medveďa.

Téma č. 2 - LET KOREAN AIR LINES 902 - LIETAJÚCA LUSITANIA

Dňa 7. mája 1915 sa osobná loď LUSITANIA blížila ku koncu plavby zo Spojených štátov do Veľkej Británie. Prebiehala Veľká vojna a už takmer tri mesiace platila nemecká ponorková blokáda Británie. Takmer dvetisíc cestujúcich však nečakalo problémy, veď Lusitania bola osobná loď. Náhle, bez varovania ju zasiahli torpéda. Útočila na ňu nemecká ponorka. Čoskoro sa potopila a zahynulo takmer tisícdvesto ľudí. Až neskôr vyšlo najavo, že v podpalubí viezla veľké množstvo dôležitého vojnového materiálu, na ktorý sa vzťahovala ohlásená nemecká blokáda. Pokúsili sa prepašovať tento náklad cez blokádu použitím takmer dvetisíc nič netušiacich cestujúcich ako ochranného štítu pred útokom. Pokus zlyhal s tragickými následkami.

Tento mesiac, 20. apríla 1978, sa odohrala moderná obdoba Lusitanie, keď Boeing 707 Korean Air Lines prenikol do sovietskeho vzdušného priestoru a napokon bol zostrelený. Rovnako ako Lusitania vykonával let 902 vojenskú misiu a životy nič netušiacich cestujúcich používal ako ochranný štít. Tentoraz však nešlo o dodávku vojnového materiálu, ale o získavanie spravodajských informácií.

Let 902 v ten deň odštartoval z Paríža o tridsaťdeväť minút neskôr pre nevysvetlené zdržanie. Potom 707 vzlietol do popoludňajšieho slnka a smeroval na severozápad nad Nórske more po arktickej trase do Anchorage na Aljaške. Pilot sa pravidelne hlásil pozemným staniciam a kým bolo lietadlo v dosahu sledovacieho radaru, držalo sa správneho kurzu. Po prelete severným Grónskom sa dostalo mimo dosahu pozemných radarov. Neskôr pilot hlásil približovanie k Ellesmerovmu ostrovu na krajnom severe Kanady. V skutočnosti však uviedol lietadlo do pomalého širokého obratu doprava o 180 stupňov a letel k neohlásenému cieľu: Sovietskemu zväzu. Posledné hlásenie polohy do severnej Kanady, podané ešte mimo radarového dosahu, malo zabrániť odhaleniu zámeru.

Kórejský 707 vletel do sovietskeho priestoru zo severu a prešiel priamo nad obrovskou ponorkovou základňou v Murmansku, ústredím sovietskej Severnej flotily. V celom Sovietskom zväze niet tajnejšieho ani citlivejšieho námorného miesta. Keď na jeho

zachytenie vzlietli dve prúdové stíhačky Suchoj 15, pokračoval na juh cez polostrov Kola, posiaty vojenskými zariadeniami a rovnako citlivý ako Murmansk. Letel po vopred naplánovanej trase bez ohľadu na stíhačky: nespomalil, nezapol pristávacie svetlá ani inak nereagoval. Jedna stíhačka letela vedľa, druhá za ním. Po prelete takmer celého polostrova sa chystal prejsť cez úzke Biele more nad prístav Archangeľsk a neďaleko za ním nad prísne tajný kozmodróm Pleseck. Vtedy Moskva prikázala stíhačkám prinútiť 707 pristáť poškodením, ale nezničiť ho. Stíhačka vedľa neho sa stiahla dozadu a nabok a druhá otvorila paľbu, pričom dbala, aby nezničila riadiace plochy ani nezapálila palivové nádrže. Streľba prerazila trup, jedného cestujúceho okamžite zabila, druhého smrteľne zranila a zranila možno ďalší tucet. Tlak v kabíne prudko klesal a 707 bol prinútený veľmi rýchlo zostúpiť. Do piatich minút klesol iba na tritisíc stôp a tam lietal ďalšiu hodinu a pol, kým napokon pristál na širokej voľnej ploche ďaleko od akéhokoľvek letiska.

Po celý let ruskou oblohou zvláštne prístroje na palube vytvárali prieskumné údaje. Spolu s rozhovorom v kabíne ich v kódovanej podobe prenášali prijímačom CIA tesne za sovietskou hranicou. Preto poradca pre národnú bezpečnosť Brzezinski dokázal tak rýchlo oznámiť, že sovietske stíhačky na kórejský 707 strieľali. Ako spravodajská misia bol let 902 úspešný. Keď však počujete, prečo bol potrebný, začnete chápať zúfalosť americkej vojenskej situácie.

Keď hovorím tieto slová, uplynulo niekoľko dní, odkedy Sovietsky zväz dovolil lietadlu Pan American odviezť posádku, cestujúcich a telá dvoch zabitých z Murmanska do Helsínk vo Fínsku. Prepustili všetkých okrem pilota a navigátora, ktorých v Rusku stále zadržiavajú na výsluch.

V hlavných médiách počúvame všelijaké príbehy presviedčajúce nás, že posádka stratila orientáciu, navigačné prístroje 707 sa nejako pokazili a zaviedli ju a americká vláda je zo všetkého veľmi zmätená. Po záchrane posádky a cestujúcich z núdzovo pristátého lietadla však sovietskym úradom rýchlo vysvitlo, že narušenie nemohlo byť náhodné. Napríklad navigačné prístroje Boeingu 707 používajú takzvanú redundantnú konštrukciu, takže ani zlyhanie veľkej časti systému nezničí presnosť navigačných údajov pre posádku. Magnetické odchýlky kompasu v Arktíde sú skutočné, ale prúdové dopravné lietadlá už roky používajú polárne trasy mnohokrát denne bez ťažkostí, pretože existujú štandardné techniky korekcie. Posádka letu 902 mala s polárnymi letmi aj týmito technikami bohaté skúsenosti. Aby však bol celý prípad náhodný, skúsený pilot, druhý pilot aj navigátor by museli prehliadnuť najznámejšiu a najnepochybnejšiu navigačnú stopu: polohu slnka. Dokonca niektorí cestujúci po utrpení povedali, že sa v duchu začali obávať, keď sa v polovici letu slnko presunulo spredu za lietadlo. Akoby to nestačilo, let 902 „náhodou“ vstúpil do sovietskeho priestoru s bodovou presnosťou nad rozhodujúcu murmanskú oblasť. Potom, napriek hrozbe stíhačky vedľa seba s červenou sovietskou hviezdou jasne viditeľnou aj mnohým cestujúcim, pokračoval hlbšie a hlbšie do veľmi citlivého ruského vojenského územia.

Nie, priatelia, na lete kórejského lietadla do zamrznutého severného Ruska nebolo nič náhodné. Tí, ktorí podozrievajú spravodajskú misiu, majú pravdu. Vyvoláva to však dve otázky vedúce k podstate: Aké informácie mohli byť také naliehavé, že pre ich získanie ohrozili životy 110 ľudí? A prečo museli siahnuť po takom hrubom spôsobe spravodajského zberu? Odpovede v hlavných médiách budete hľadať márne. Vaši takzvaní verejní služobníci vo federálnej vláde sa usilovne tvária, že nič nevedia, takže vám to

nepovedia. Ak si však jednoducho pripomeniete vývoj, o ktorom vám rozprávam sedem mesiacov, ľahko pochopíte, čo sa stalo.

Udalosti vedúce ku kórejskému incidentu sa začali presne o sedem mesiacov skôr, 20. septembra 1977. Asi o štvrtej ráno miestneho času nová operačná sovietska zabijacka družica zničila americkú špionážnu družicu nad severoruským Petrozavodskom. Bola to Cosmos 929, prvá z flotily pilotovaných stíhacích satelitov Cosmos ničiacich ciele lúčmi nabitých častíc. Americká špionážna družica vybuchla vo vesmíre do obrovskej ohnivej gule. Úkaz bol taký veľkolepý, že ho videli až v Helsinkách a tunajšie správy ho opisovali ako UFO podobné medúze. V Audio liste č. 26 minulý september som toto prvé zničenie podrobnejšie opísal. Dňa 4. októbra 1977, pár dní po odhalení operačných sovietskych zabijackých družíc v Audio liste č. 26, minister obrany Harold Brown na tlačovej konferencii v Pentagóne všetkých ohromil potvrdením tejto novej sovietskej schopnosti. Odmietol však povedať, ako fungujú. Mnohí novinári preto nesprávne špekulujú o starej výbušnej bezpilotnej konštrukcii.

V októbri, ako som uviedol v Audio liste č. 27, Sovietsky zväz vypustil ďalších šesť stíhacích satelitov Cosmos. Po svete začali ničiť americké špionážne družice a správy v októbri 1977 zaplavovali zvláštne ohnivé gule na oblohe. Prakticky celá sovietska ponorková flotila sa medzitým rozmiestnila do útočných polôh okolo Spojených štátov, aby odradila od odvety za zničenie družíc. Začiatkom novembra bola situácia špionážnych družíc kritická a sovietsky vojenský tlak na ovládanú Carterovu administratívu rýchlo rástol. Dňa 18. novembra 1977 použili Hlas Ameriky na vojnovú hrozbu Rusku kvôli tejto kríze, ktorej časť som citoval v Audio liste č. 28. Carterova administratíva vážne zvažovala preventívny americký útok na Sovietsky zväz. Drvivá sila sovietskeho námorníctva však opäť túto myšlienku okamžite zastavila.

Dňa 24. januára 1978 Cosmos 954, záhadná sovietska jadrová družica, núdzovo pristála v Kanade. Ako som vtedy vysvetlil v Audio liste č. 30, bola to práve zabijacka družica použitá o štyri mesiace skôr v Bitke žatevného Mesiaca. Len málo ľudí však venovalo pozornosť návratu Cosmosu 929, prvej operačnej sovietskej zabijackej družice, na Zem 2. februára 1978, o týždeň neskôr. Ako som uviedol v Audio liste č. 31, dovtedy už na obežnej dráhe hliadkovalo vyše tridsať sovietskych stíhacích satelitov Cosmos s časticovou lúčovou výzbrojou.

Minulý mesiac, ako som upozornil v Audio liste č. 32, Kremeľ zopakoval Spojeným štátom kapitulačné ultimátum SALT II. Bolo to 27. marca, presne šesť mesiacov po prehre v Bitke žatevného Mesiaca a prvom Gromykovom ultimáte v Bielom dome. Oficiálna Pravda ho podala diplomatickým jazykom a nervózna Carterova administratíva sa znovu ocitla na pokraji paniky. O dva dni oznámili, že sa Vance stretne s Gromykom kvôli SALT II, možno v Ženeve. Napokon však musel Vance s pokorou vykonať púť k samotnému zdroju, do Moskvy. V čase prvého oznámenia plánovaného stretnutia už Leonid Brežnev č. 2 cestoval na sovietsky Ďaleký východ s ministrom obrany maršalom Dmitrijom Ustinovom. Brežnev č. 2 je ceremoniálny dvojník, ktorý na verejnosti zastupuje skutočného Brežneva od niekoľkých týždňov po jeho smrti v Moskve 7. januára 1978.

Najsilnejším mužom Kremľa je teraz Ustinov. Je novým Chruščovom: ostatným dovolí ukazovať obraz moci, kým si v zákulisí upevňuje vlastné vedenie. Priatelia, verejnosť sotva kedy podozrieva použitie dvojníkov v politike a diplomacii. Veď sme práve tí, ktorých tým majú oklamať. Na diplomatickej úrovni to však vôbec nie je nezvyčajné a keď dvojníka odhalia, diplomatickou tradíciou je nijako ho nekomentovať. Vyzeralo by to ako

zasahovanie do vnútorných záležitostí inej krajiny, čo Sovietsky zväz netoleruje. Hoci teda Cyrus Vance a ďalší vedia, že Brežnev č. 2 je dvojník, jednoducho sa pridávajú k pretvárke. Viete si to predstaviť?

Počas cesty Brežneva č. 2 a Ustinova na Ďaleký východ navštívili sporné pohraničné oblasti medzi Sovietskym zväzom a Čínou. Burcujúce prejavy sovietskym vojakom od nich získavali hlasné sľuby chrániť vlasť, ale Čína bola len čiastočným terčom. Dňa 7. apríla Brežnev č. 2 na krížniku v prístave Vladivostok hovoril nie o Číne, ale o Spojených štátoch. Obvinil Carterovu administratívu z kolísania a nedôslednosti v SALT II a zdôraznil, že zdržiavaním sú Spojené štáty na pokraji úplnej straty šance na dohodu. Keď to americkí spravodajskí analytici počuli, zachveli sa. SALT II má tajne byť kapitulačnou zmluvou prostredníctvom jednostranného odzbrojenia. Jedinou alternatívou ku kapitulácii pod ultimátom je samotná vojna a slová Brežneva č. 2 nevybrali ľahkovážne. Po vladivostockom prejave sa na chvíľu obrátil k Ustinovovi po schvaľujúce prikývnutie a dostal ho. Bolo čoraz jasnejšie, že Vanceova cesta do Moskvy získava význam buď-alebo. Buď nájde spôsob ďalej zdržiavať bez vyvolania prílišného sovietskeho hnevu, alebo musí podpísať. Tí, ktorí ovládajú americkú vládu, chcú podľa možnosti odklad, pretože obnovili operáciu Desk Top.

V januári 1977 som odhalil, že CIA rozmiestnila flotilu podmorských superrakiet na dne Atlantiku a Pacifiku, ale začali presakovať a jedna za druhou zlyhávať. V jednom prípade po mojom odhalení unikajúce látky otrávili veľryby v oceáne východne od Floridy. Vo veľkých počtoch sa začali vyplavovať pri Jacksonville a zomierať. Dnes už pôvodná flotila podmorských rakiet CIA vôbec nefunguje. Operáciu Desk Top, ktorá ich pôvodne rozmiestnila, však obnovili a ukladajú novú flotilu. Robí sa to pod krytím ropných vrtov pri východnom pobreží. Mnohé súčasné vrtné operácie sú skutočné, ale v Desk Top používajú Exxon, najstaršiu a najpevnejšie ovládanú Rockefellerovu korporáciu. V auguste 1976 počas tajnej sovietskej krízy podvodných rakiet Exxon rozvíril ropný priemysel ponukami fantastických súm za kontrolu veľkých častí teraz skúmaného atlantického ropného poľa. Teraz v operácii používa vrtnú loď Glomar Pacific. Je sesterskou loďou slávneho Glomar Exploreru, takzvanej záhadnej lode Howarda Hughesa, použitej v pôvodnej operácii Desk Top.

Americkou stratégiou je teda ďalej kupovať čas v nádeji, že novú flotilu podmorských rakiet CIA a ďalšie improvizované kroky dokončia včas proti drvivej ruskej vojenskej sile. Spomienka na nočné mory minulej jesene po Bitke žatevného Mesiaca však dávala nedávnym sovietskym slovám význam, že ďalšie Vanceovo zdržiavanie v Moskve môže byť poslednou kvapkou. Usúdili, že na správny postup musí počas rokovaní dostávať aktuálne spravodajské informácie o stupni sovietskej vojenskej pohotovosti. Keby sovietske sily boli pripravené spustiť útok, nemal by inú možnosť než zásadne súhlasiť s tajnými kapitulačnými ustanoveniami SALT II. Pri nižšej pohotovosti mal ďalej zdržiavať s iba toľkými ústupkami, aby nevznikla úplná slepá ulička.

Pred rokom by poskytnutie tejto rozhodujúcej informácie „Áno“ alebo „Nie“ nebolo problémom, pretože Spojené štáty ešte mali sieť špionážnych družíc. Dnes ju nemáme. Teraz môžem odhaliť, že orbitálna flotila sovietskych stíhacích satelitov Cosmos dokončila odstránenie amerických špionážnych družíc schopných pozorovať Sovietsky zväz. Neodvetili sme, pretože sa neodvažujeme. Už nedokážeme zistiť sovietske medzikontinentálne rakety v okamihu štartu, takže akýkoľvek raketový útok poskytne iba oveľa kratšie varovanie siete radarov včasnej výstrahy. Nedokážeme ani nepretržite

sledovať presuny vojsk a ďalšie vojenské aktivity po celom Sovietskom zväze. Bolo teda jasné, že na informácie potrebné Vanceovi treba osobitný prieskumný let. Pokročilá sovietska protivzdušná obrana však teraz zostrelí akékoľvek západné prieskumné lietadlo vrátane RS-71, letiaceho dvadsať míľ vysoko trojnásobkom rýchlosti zvuku. Jedinou šancou bolo lietadlo, na ktoré by Rusi možno nestrieľali: osobné lietadlo. Na zníženie podozrenia nemohlo byť americké.

Ako som uviedol pred dvoma mesiacmi, katastrofálne dôsledky Bitky žatevného Mesiaca vyvolali veľké prehodnotenie Carterovho ohláseného plánu stiahnuť vojakov z Južnej Kórey. Niekto navrhol ponúknuť už plánované spomalenie Južnej Kórei výmenou za juhokórejský spravodajský let do sovietskeho územia. Plán prijali a osud letu 902 bol spečatený. Dňa 20. apríla 1978 bol Vance v Moskve na prvom dni rozhovorov s Gromykom. Zdanlivo náhodou v ten istý deň let 902 zablúdil do sovietskeho priestoru a lietal nad obrovskou koncentráciou ruských vojenských objektov. Kým 707 napokon pristál, americkí spravodajskí predstavitelia už mali odpoveď: Sovietsky zväz sa nechystal na okamžitý útok. Správu rýchlo poslali Vanceovi do Moskvy a zdržiavanie pokračovalo podľa plánu. Hneď nasledujúci deň Jimmy Carter oznámil odklad plánu sťahovania vojakov z Južnej Kórey.

Kórejský incident ukazuje veľmi dôležitú, často zabúdanú skutočnosť. Nech ide o akékoľvek zbrane, stratégia je vždy prvoradá a niekedy prevráti rovnováhu napriek obrovskej presile. Zo všetkých strategických faktorov je najsilnejšie prekvapenie. Kórejský 707 prenikol do najsilnejšej protivzdušnej obrany na svete, pretože Rusov zastihol nepripravených: nečakali taký kúsok. Len si predstavte, priatelia, čo spôsobí spojenie ruskej vojenskej sily a prekvapenia v prichádzajúcej vojne!

Téma č. 3 - SÚMRAK REPUBLIKY SPOJENÝCH ŠTÁTOV

V nahrávkach sa vám, priatelia, snažím pomôcť vykladať prítomnosť vo svetle budúcnosti. Keď pochopíte, kam udalosti smerujú a prečo, dnešný búrlivý vývoj vás už nebude miasť ani prekvapovať. Nikto však nepochopí, čo prináša budúcnosť, kým sa nepoučí z minulosti. Pri pohľade na dnešnú republiku Spojených štátov sú niektoré z najživších ponaučení z minulosti v páde francúzskej Tretej republiky v roku 1940. Kolaps Francúzska pred Hitlerovým vojenským strojom bol šokujúci, ale nevyhnutný. Semená porážky už zasiali predošlé roky, keď odmietalo uznať skutočnú hrozbu a konať na svoju ochranu. Ako dnešnú Ameriku ho zvnútra rozožierali špióni. Ako dnešná Amerika sa však cítilo bezpečne za Maginotovou líniou a verejnosť ustavične uisťovali, že francúzske vojenské sily postačujú na bezpečnosť. Schopnosť brániť sa sa ukázala ako čistá fikcia. Keď prišla chvíľa pravdy, pekný obraz a sebaklam sa zrútili a s nimi Tretia republika.

Dnes sa Spojené štáty blížia k chvíli pravdy po období úpadku, sebaklamu a vytvárania obrazu, podobnom Francúzsku rokov 1933 až 1940. Alexander Werth o tomto období napísal knihu „THE TWILIGHT OF FRANCE“ - „SÚMRAK FRANCÚZSKA“, ktorú vydalo Fertig v New Yorku v roku 1966. V úvode D. W. Brogan napísal, citujem:

> „Porážka Francúzska v roku 1940 nebola prekvapivá, zabrániť jej mohol iba zázrak. Svet si však nielen zvykol očakávať od Francúzska zázraky, ale bol oslnený víťazstvom roku 1918.“

A citujem znovu:

> „Francúzska porážka nebola prekvapivá. Prekvapivé bolo nezachovanie plodov víťazstva, tých minimálnych záruk francúzskej bezpečnosti.“

Ako Francúzsko v roku 1940 sa dnešné Spojené štáty vyhrievajú v dozvukoch dávno mŕtveho víťazstva. Rovnako sme nezachovali minimálne záruky vlastnej bezpečnosti. Amerika v skutočnosti klesla ešte ďalej, pretože pod zámienkou obmedzenia zbrojenia zatvorila systémy protivzdušnej obrany, vojenské základne a námorné zariadenia a inak opustila obranu vlastnej krajiny. Historici nedokážu nájsť precedens takého samovražedného správania veľmoci. Súmrak Spojených štátov teraz zaručil, že ľudskými silami nedokážeme vojnu so Sovietskym zväzom odvrátiť ani vyhrať. Dokázal by to iba zázrak, ale ako národ si zázrak nezaslúžime. Namiesto viery v Boha, ktorá vybudovala Spojené štáty, väčšina Američanov dnes verí v samotné Spojené štáty, akoby boli božskou bytosťou, ktorá sa nikdy nemýli a nikdy nemôže prehrať.

Uprostred tohtomesačných moskovských rozhovorov Vancea a Gromyka sovietsky hovorca naposledy jasne zopakoval, že ide o poslednú americkú šancu podpísať SALT II. Napriek zdanlivo lepšiemu tónu a ochote Sovietov ďalej rokovať to bola posledná šanca kapitulovať touto cestou. Rusi vedia, že ovládaná Carterova administratíva získava čas. Vedia o operácii Desk Top a ďalších improvizovaných pokusoch nájsť významnú vojenskú hrozbu namierenú proti nim. Vedia o Rockefellerových krokoch urobiť z Číny vierohodný odstrašujúci faktor. Je to však príliš málo a príliš neskoro. Kremeľ nemieni dovoliť, aby zúfalé manévre priniesli plody. Plánuje ich skrátiť vojnou za sovietskych podmienok a v čase zvolenom Sovietskym zväzom. Od ukončenia moskovských rozhovorov 22. apríla 1978 sa zaviazal krok za krokom pripraviť si voľné pole na vojnu. Niet pevného harmonogramu, ale sú naplánované konkrétne kroky. Zámerom je dokončiť ich čo najviac pred spustením vojny, aby sa v pravý čas mohol naplno sústrediť na dobytie Ameriky. Aj tak je Sovietsky zväz pripravený na vojnu kedykoľvek.

Veľmi dôležitá je pre Kremeľ už začatá propagandistická kampaň pripravujúca Rusov na vojnu. Sovietsky zväz sa mimoriadne usiluje pôsobiť rozumne a konštruktívne najmä v kontrole zbrojenia, kým Spojené štáty vykresľuje ako nespolupracujúce a hrozivé. Ďalšou vysokou prioritou sú prípravy sovietskej invázie v Kanade a Mexiku, ktoré som opísal minulý mesiac. Po úvodnom prekvapivom jadrovom útoku chcú byť pripravení rýchlo mobilizovať vojakov, tanky, delostrelectvo a ukryté zásoby zbraní na inváziu cez severnú aj južnú hranicu. Je tu aj veľká otázka červenej Číny, o ktorú sa Sovietsky zväz a Spojené štáty začali preťahovať. Je taká dôležitá, že Brežnev č. 2 pred dvoma dňami poslal námestníka ministra zahraničných vecí do Pekingu rokovať o hraniciach. V nasledujúcich dňoch sa Čína stane čoraz väčším ohniskom pozornosti oboch strán. Spiaceho obra však mali nechať na pokoji. Tlaky a lákadlá, ktorými ju teraz zasypávajú Rockefellerove záujmy, ju totiž robia revizionistickejšou, a teda politickým myslením podobnejšou Rusku. Naši tajní páni tak nevedomky pomáhajú Rusko a Čínu zbližovať, nie vzďaľovať.

Ako sa vojna približuje, Spojené štáty budú čoraz viac sužovať sabotáž a geofyzikálna vojna: povodne, búrky a umelé zemetrasenia, najmä v Kalifornii. Najväčším prekvapením pripraveným pre Ameriku sú však kozmosféry nad našimi hlavami. Na rozdiel od Spojených štátov v posledných rokoch Sovietsky zväz nikdy nezabudol, že pri zbraňovom systéme môže byť množstvo rovnako dôležité ako kvalita. V príprave konfliktu sa začiatkom tohto mesiaca počet kozmosfér po svete a najmä nad Spojenými štátmi začal prudko množiť. Podľa mojich spravodajských informácií z 26. apríla, pred dvoma dňami, sa nad miestami po celých Spojených štátoch teraz vznáša dvestošestnásť, opakujem 216,

sovietskych kozmosfér s časticovou lúčovou výzbrojou. Len nad oblasťou Washingtonu, D. C., ich je deväť (9); po tri (3) nad New Yorkom, Roanoke vo Virgínii a Phoenixom v Arizone. Sú aj nad vojenskými zariadeniami, priehradami, hlavnými mestami štátov a ďalšími veľkými mestami. Najhustejšie sú teraz na severovýchode, ale po dvanásť (12) je nad Kaliforniou a Texasom a deväť (9) nad Kansasom. Carterova administratíva veľmi dobre vie, ako blízko sme k vojne. Preto čoraz viac počúvame o možnom národnom núdzovom stave, prídelovom systéme benzínu a podobne. Vie to aj Kongres, ale rovnako ako výkonná moc vám odmieta povedať pravdu.

Ako občania Spojených štátov sme teraz presne ako dôverujúci cestujúci letu 902: iba sa vezieme a dôverujeme pilotom vo Washingtone. Aj keď vidíme dramatické a znepokojivé znamenia, že niečo je strašne zle, ako ľud odmietame prijať zodpovednosť zanechanú zakladateľmi republiky. Namiesto uchopenia ústavných nástrojov ponechaných na zabránenie katastrofe reagujeme ako cestujúci kórejského lietadla, ktorí sa čudovali, prečo je slnko náhle za nimi namiesto pred nimi. Myslíme si, že to musí byť v poriadku, určite vedia, čo robia. Priatelia, naša republika je však v rukách mužov, ktorí nevedia, čo robia. Poznajú lži, intrigy a triky, ale nevedia nič o čestnom vedení a ani ich nezaujíma. Súmrak republiky Spojených štátov amerických sa tak prehlbuje pred našimi očami. Odvrátili sme sa od svetla slobody pochádzajúceho iba od Boha a letíme do temnoty vojny.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Peter David Beter — Audio list č. 34
26. mája 1978
Úplný slovenský preklad

Redakčná poznámka: Nasledujúci text zachováva autorov hlas a jeho historické tvrdenia. Tvrdenia o tajných vládcoch, vesmírnych bojoch, sabotážach a ovládaní počasia sú tvrdeniami Petra Davida Betera; tento preklad ich nepotvrdzuje ako overené fakty. Údaje a časové odkazy sú ponechané v dobovom kontexte originálu.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 26. mája 1978 a toto je môj Audio list č. 34.

Nastal čas, aby som sa na chvíľu zastavil a zhodnotil zúfalú situáciu, ktorej čelíme. Päť rokov som pracoval tak usilovne a svedomito, ako som vedel, a myslím si, že by som vám mal predložiť svoje úprimné zhodnotenie úspechu či neúspechu toho, o čo som sa usiloval. Nerobím si z toho kariéru. BUĎ SA PODARÍ ZASTAVIŤ PLÁNY NAŠICH TAJNÝCH VLÁDCOV NA VOJNU A KATASTROFU — ALEBO ONI ZASTAVIA NÁS!

Moje tri osobitné témy na dnes sú:
Téma č. 1 — BITKA PRI MIDWAY ZOPAKOVANÁ VO VESMÍRE;
Téma č. 2 — ZEMETRASENIA, OVLÁDANIE POČASIA A HLAD V AMERIKE;
Téma č. 3 — VEREJNÉ PRIZNANIE DOKTORA BETERA.

Téma 1 — Bitka pri Midway zopakovaná vo vesmíre

Zajtra uplynie osem mesiacov od 27. septembra 1977, keď Spojené štáty prehrali najrozhodujúcejšiu bitku 20. storočia — bitku žatevného Mesiaca. Od prvých dní druhej svetovej vojny sa nestalo nič, čo by sa jej významom čo i len vzdialene podobalo. Od ospalého nedeľného rána 7. decembra 1941 slová „Pearl Harbor“ znamenajú oveľa viac než zemepisné označenie miesta, kde sídli veliteľstvo Tichomorskej flotily námorníctva Spojených štátov. Od toho dňa sa Pearl Harbor stal synonymom prekvapivého útoku toho najničivejšieho druhu. Pre každého Američana, ktorý v ten deň počul v rádiu mrazivé, neuveriteľné spravodajské hlásenia, zostáva útok na Pearl Harbor dodnes pálčivou spomienkou. Pre nás to bol začiatok nočnej mory nazvanej druhá svetová vojna. Citový otras z útoku na Pearl Harbor pretrváva; jeho plný význam však väčšina z nás vtedy nepochopila a dnes mu rozumie ešte menej ľudí. Skutočný význam útoku na Pearl Harbor sa totiž ukázal až o šesť mesiacov neskôr v rozhodujúcej bitke pri Midway, a dovtedy sme už my Američania boli príliš zaujatí vedením vojny, než aby sme sa zastavili a všimli si širší význam jednotlivých bitiek.

V Audio liste č. 14, takmer pred dvoma rokmi, som poukázal na skutočnosť, že tesne pred útokom na Pearl Harbor prezident Franklin D. Roosevelt podnikol kroky, aby naše tri lietadlové lode, ktoré tam mali základňu, neboli prítomné, keď Japonci zaútočia. A v nahrávke Audio Book Talking Tape č. 7-B, ktorú som nahral pred vyše dvoma rokmi so svojím priateľom plukovníkom Curtisom B. Dallom, plukovník Dall rozpráva celý príbeh ZRADY amerických vodcov v súvislosti s útokom na Pearl Harbor. Nemáme čas preberať to tu všetko znova. Stačí povedať, že Pearl Harbor bol Japoncom predložený ako lákavý

cieľ útoku v rámci ľsti, ktorá mala dostať Ameriku do vojny. Na základe Trojstranného paktu medzi Japonskom, Nemeckom a Talianskom sa tak Amerika automaticky zapojila aj do európskej vojny. Výsledkom bolo, že naši tajní vládcovia vyšli z druhej svetovej vojny s kontrolou nad ropnými koncesiami v Saudskej Arábii, ktoré predtým patrili Britom.

Vráťme sa však do Tichomoria. Sled udalostí od útoku na Pearl Harbor v decembri 1941 po bitku pri Midway o šesť mesiacov neskôr mal hlboký vplyv na americkú vojenskú stratégiu na celé ďalšie desaťročia. V oblasti námornej stratégie sa v tomto období v Tichomorí, pred vyše 35 rokmi, potvrdilo dominantné postavenie lietadlovej lode. A lietadlová loď je dodnes dominantným faktorom vo väčšine amerického námorného uvažovania. Význam však siahal oveľa ďalej: týchto prvých šesť mesiacov vojny v Tichomorí sa stalo prvotným vzorom celej veľkej stratégie svetovlády, ktorá sa začala uskutočňovať o dve desaťročia neskôr, v roku 1961. Lenže tentoraz sa tajná stratégia obrátila proti svojim tvorcom. V júni 1942 bitku pri Midway, zlomový bod vojny v Tichomorí, vyhrali Spojené štáty — v septembri 1977 však bitku žatevného Mesiaca, ďalší zlomový bod, Spojené štáty prehrali.

Na začiatku druhej svetovej vojny väčšina Američanov stále pokladala bojové lode za zosobnenie námornej moci. Počuli sme o lietadlových lodiach, ponorkách a iných druhoch plavidiel, ale automaticky nám prišla na um bojová loď so svojimi ohromnými delami, schopnými ostreľovať vyloďovacie pláže či iné lode zo vzdialenosti dvadsiatich míľ. Keby sa nás niekto opýtal, väčšina Američanov by pravdepodobne odpovedala, že kľúčom k námornej sile je bojová loď — lenže my, verejnosť, sme zaostávali za dobou. V technológii námornej výzbroje prebiehala revolúcia a najvyšší stratégovia vedeli, že dni bojových lodí sú už spočítané vďaka rýchlemu nástupu účinných lietadlových lodí. V roku 1941 bol tento vývoj ešte taký nový, že aj v námorných kruhoch sa o ňom viedli vášnivé spory. Na najvyšších úrovniach strategického uvažovania mu však rozumeli v Japonsku rovnako ako v Spojených štátoch.

Keď admirál Jamamoto, veliteľ japonského námorníctva, 7. decembra 1941 podnikol prekvapivý útok na Pearl Harbor, použil námorné sily sústredené okolo šiestich lietadlových lodí. Tak ako všetci vojenskí velitelia aj Jamamoto vedel, že prekvapenie bude najmocnejšou zo všetkých zbraní, a podnikli sa všetky preventívne opatrenia, aby bolo zaručené. Dávno predtým, než by sa bojové lode alebo krížniky dostali dosť blízko na ostreľovanie Pearl Harboru, začali Jamamotove lietadlové lode vysielať do prvých lúčov úsvitu strmhlavé bombardéry, torpédové lietadlá a stíhačky. O 7.55 hod. honolulského času sa na Pearl Harbor vrhali vlny japonských lietadiel jedna za druhou. Proti prvým vlnám japonských útočníkov nevzlietla ani jediná americká stíhačka, pretože prekvapenie bolo úplné. Bojové lode, krížniky a torpédoborce boli zasiahnuté tam, kde pokojne stáli na kotve, uzavreté v prístave. Americké lietadlá, sústredené na letisku tesne vedľa seba ako preventívne opatrenie proti sabotáži, sa menili na obrovské, vysoko šľahajúce vatry, zatiaľ čo sa americkí piloti márne usilovali naštartovať a vzlietnuť. Áno, Jamamoto dosiahol pri Pearl Harbore taktické prekvapenie; v strategickom zmysle však bol prekvapený on. Tak ako na útok použil lietadlové lode, aj jeho hlavnými cieľmi v Pearl Harbore boli naše tri lietadlové lode, ktoré tam mali základňu. Pomocou sfalšovaných spravodajských hlásení Jamamota presvedčili, že tieto cenné ciele sú tam. Keď sa však japonské lietadlá v to decembrové ráno rojili nad Pearl Harborom, všetky tri lietadlové lode chýbali. Rozhodujúci úder, ktorý chcel Jamamoto zasadiť Tichomorskej flotile Spojených štátov, sa preto nepodaril. Došlo však k neuveriteľnému krviprelievaniu a hrôze — presne k tomu lieku, ktorý naši tajní vládcovia potrebovali, aby vyliečili americkú neochotu ísť do vojny.

Už o päť mesiacov neskôr sa začala prejavovať závažnosť neúspechu japonského útoku na Pearl Harbor. Veľký japonský operačný zväz sa pripravoval na inváziu na niektoré ostrovy v Šalamúnových ostrovoch, pričom ju mali kryť silné bojové lode a krížniky. Námorníctvo Spojených štátov však zasiahlo a účinne využilo lietadlové lode. Výsledná bitka v Koralovom mori zmarila japonský plán útoku tým, že premenila celé stretnutie na bitku medzi lietadlovými loďami. Japonci vôbec nedokázali využiť svoje bojové lode, krížniky a vyloďovacie plavidlá a museli sa stiahnuť.

Osud Japonska na zvyšok vojny však spečatila rozhodujúca bitka pri Midway v nasledujúcom mesiaci, v júni 1942. Admirál Jamamoto podnikol útok na ostrov Midway, dôležitý americký letecký a námorný oporný bod v južnom Tichomorí. Jamamotove sily zahŕňali nielen štyri lietadlové lode, ale aj zdanlivo drvivú silu bojových lodí spolu s krížnikmi, torpédoborcami a ponorkami. Námorníctvo Spojených štátov však opäť premenilo celú vec na bitku medzi lietadlovými loďami. Pod velením admirála Chestera Nimitza americké sily, sústredené okolo troch lietadlových lodí zámerne uchránených pred prekvapivým útokom na Pearl Harbor, zaútočili na Japoncov z nečakaného smeru. Za jediný deň, 4. júna 1942, boli potopené všetky štyri útočiace japonské lietadlové lode. Obrovská flotila japonských bojových lodí a ďalších plavidiel teraz stratila svoj letecký ochranný dáždnik a stala sa nepoužiteľnou. Nemohla sa dostať dosť blízko k Midway, aby zaútočila, a musela sa obrátiť späť. Bez svojich lietadlových lodí bola porazená bez ohľadu na všetku ostatnú zdanlivú silu.

Bitka pri Midway bola zlomovým bodom vojny v Tichomorí. Prišla len šesť mesiacov po Pearl Harbore a vojna pokračovala s veľkými stratami na životoch na oboch stranách ešte vyše troch rokov. Po bitke pri Midway sa však konečný výsledok vojny medzi Japonskom a Spojenými štátmi stal už len otázkou času, pretože strata štyroch lietadlových lodí potopených pri Midway zlomila chrbticu japonskej námornej prevahe v Tichomorí. Odvtedy americká výrobná kapacita umožňovala Spojeným štátom postupne získavať náskok a prekonávať všetky japonské možnosti. Japonsko bolo odsúdené na porážku.

Udalosti od Pearl Harboru po Midway spred viac než jednej generácie poskytli poučenie, ktoré si naši arogantní tajní vládcovia mysleli, že môžu znovu uplatniť v oveľa väčšom rozsahu. Prostredníctvom Pearl Harboru vylákali zamýšľanú obeť, Japonsko, k útoku, ktorý zjednotil americký ľud v podpore vojny. Medzitým si ponechali v zálohe rozhodujúce odvetné zbrane, ktoré mali umožniť porážku obete — konkrétne lietadlové lode. V tom čase boli lietadlové lode ako skutočná námorná sila ešte také nové, že široká verejnosť ich pravý význam nechápala. Tým, že všetko stavili na túto novú rozhodujúcu vojnovú technológiu, však dokázali zničiť Japonsko, čo bol plánovaný výsledok vojny.

O dvadsať rokov neskôr, v roku 1961, začali naši tajní vládcovia uskutočňovať zopakovanie tej istej základnej stratégie. Išlo o premyslenú dvojvetvovú stratégiu svetovlády, o ktorej som vám poskytol mnoho podrobností počnúc minulým septembrom v Audio liste č. 26 a potom aj v ďalších Audio listoch. Zamýšľanou obeťou malo byť tentoraz sovietske Rusko, jediná vojenská sila na Zemi, ktorá sa mohla rovnať sile Rockefellerovho impéria. Zámerom opäť bolo vylákať obeť, Rusko, k útoku typu Pearl Harbor za starostlivo kontrolovaných podmienok. Ako predtým, hrôza a krviprelievanie mali byť neľudské. Tentoraz by vyhasli mnohé milióny životov, pretože útok by bol jadrový. Ako predtým si však naši tajní vládcovia zamýšľali ponechať v zálohe rozhodujúci tromf v podobe novej zbrojnej technológie, ktorou by v pravý čas zničili zamýšľanú obeť. Vo vojne v Tichomorí pred vyše 35 rokmi to bola nová lietadlová loď, ktorej ochranný dáždnik rozhodoval o

použiteľnosti takmer všetkých ostatných zbraní. Dnes tú istú úlohu zohráva vesmírna výzbroj a tromfom, ktorý si naši tajní vládcovia nechávali bokom, bola tajná americká mesačná základňa v kráteri Kopernik. Kopernikova základňa, vyzbrojená lúčovými zbraňami, mala byť nezraniteľným miestom, z ktorého by bolo možné okamžite a podľa ľubovôle zapáliť ktorékoľvek obývané miesto na Zemi. Minulý september, v roku 1977, sa však celý diabolský plán obrátil proti svojim tvorcom, ako som vám v tom mesiaci podrobne povedal v Audio liste č. 26.

Najprv, 20. septembra 1977, prvá operačne nasadená ruská zabijacká družica, Kozmos 929, s posádkou a vyzbrojená lúčovými zbraňami s nabitými časticami, rozstrieľala americkú špionážnu družicu na obrovskú ohnivú guľu nad Petrozavodským observatóriom v severnom Rusku. Bolo to ako bitka v Koralovom mori v máji 1942, pretože pravidlá boja sa zrazu dramaticky menili. Lenže tentoraz sa to dialo obrátene. Tentoraz sa situácia obracala proti nám, nie našou zásluhou. A už o týždeň neskôr sa odohral ekvivalent bitky pri Midway vo vesmírnom veku — mimo dohľadu verejnosti a bez toho, aby verejnosť čokoľvek tušila. Sovietsky zväz náhle a bez vysvetlenia vykázal rybárske plavidlá Európskeho spoločenstva zo svojich severných vôd, kde má základne jeho obrovská Severná flotila. Potom, 27. septembra 1977, sa bitka žatevného Mesiaca skončila ohromujúcim zvratom: Sovietsky zväz vyradil tajnú americkú zbraňovú základňu v kráteri Kopernik. Bola to zlomová bitka, ničím menej významná než bitka pri Midway v druhej svetovej vojne.

Odvtedy, ako som vám mesiac po mesiaci zaznamenával na svojich nahrávkach, sovietske Rusko obrátilo vojenskú situáciu proti Spojeným štátom rovnako isto a rozhodujúco, ako to urobili Spojené štáty Japonsku v druhej svetovej vojne. Totálna vojna medzi Ruskom a Amerikou ešte nevypukla, ale zdá sa, že o jej konečnom výsledku už rozhodla tajná zlomová vesmírna bitka spred ôsmich mesiacov. Rovnakým spôsobom sa väčšina bojov medzi Japonskom a Spojenými štátmi v druhej svetovej vojne odohrala až po bitke pri Midway, no zlom pri Midway určil smerovanie zvyšku vojny, ktoré už Japonsko nikdy nedokázalo zvrátiť.

Téma 2 — Zemetrasenia, ovládanie počasia a hlad v Amerike

Po boľševickej revolúcii v Rusku v roku 1918 viedli centralizovaná kontrola výroby a distribúcie potravín, prídelový systém, čistky a ďalšie faktory k strašlivému ruskému hladomoru v rokoch 1919 až 1921. Krutí noví páni Ruska, boľševici, ktorí sú teraz z Ruska vyháňaní, používali hlad ako zámerný nástroj politickej kontroly. Desivé a tragické účinky hladu na ľudí opísal ako poučenie pre všetkých zosnulý P. A. Sorokin, veľký ruský sociológ, ktorý utiekol z boľševického Ruska a založil katedru sociológie na Harvardovej univerzite. Všetkým, ktorí sú dosť múdri na to, aby ich zaujímalo poučenie z ruskej skúsenosti v tejto oblasti, dôrazne odporúčam Sorokinovu knihu s názvom „HUNGER AS A FACTOR IN HUMAN AFFAIRS“ — „Hlad ako faktor v ľudských záležitostiach“. Je dostupná za 12,50 dolára vo vydavateľstve University of Florida Press, 15 Northwest Street, Gainesville, Florida, PSČ 32603.

Na svojej úplne prvej nahrávke, Audio Book č. 1, som spomenul plánovanú úlohu nedostatku a dokonca hladovania v Amerike ako faktorov nadchádzajúcej hospodárskej krízy a vojny. Odvtedy sa v časových plánoch našich tajných vládcov mnohé pokazilo, no vyhliadky na hlad v Amerike sa, ak vôbec, ešte zhoršili. V nedávnych nahrávkach som spomenul úlohu ruských kozmosfér pri úpravách počasia. Ich lúčové zbrane s nabitými

časticami pri streľbe v rozostrenom režime vytvárajú nielen vzdušné údery, aké bolo prvýkrát počuť pozdĺž nášho východného pobrežia minulý december, ale aj elektrické náboje vo vyšších vrstvách atmosféry, ktoré menia naše poveternostné pomery.

Teraz môžem po prvýkrát potvrdiť, že aj ovládanie počasia našimi vlastnými tajnými vládcami je v súvislosti so Spojenými štátmi veľmi pokročilé. Dňa 12. decembra 1977 bol do kanadských novín podstrčený článok, ktorý sa potom vo veľkom šíril po celých Spojených štátoch. Tvrdil, že Rusi zriadili elektronickú poveternostnú bariéru, aby zmenili naše počasie. Údajná ruská bariéra mala siahať od Aljašky až po Čile a pripisovala sa jej nezvyčajne tuhá zima, ktorá práve prebiehala. Tu, priatelia, máme dokonalý príklad dezinformácie: bola vytvorená na zavádzanie verejnosti a naletelo jej veľmi, veľmi veľa ľudí. Pozdĺž našich brehov existuje sieťový systém na úpravu počasia, ale nie taký, ako ho opisuje článok, a nie je ruský. Ovládajú ho naši vlastní tajní vládcovia. Tento sieťový systém pozostáva z troch (3) obrovských podmorských káblov položených pozdĺž kontinentálneho šelfu nášho východného a západného pobrežia a pobrežia Mexického zálivu. Kábel západného pobrežia vedie od mysu Cape Cook na severozápade ostrova Vancouver pozdĺž západného pobrežia, popri polostrove Baja California, až k bodu oproti mexickému Tuxpanu. Kábel východného pobrežia vedie z cípu polostrova na severovýchodnom konci zálivu Fundy v Novom Škótsku smerom na juh k bodu pri Jacksonville na Floride. Kábel v Mexickom zálive vedie od bodu severozápadne od Tampy pri Buena Vista na Floride smerom na západ k bodu 77 míľ presne východne od Corpus Christi v Texase. Každý kábel napája podzemná jadrová elektráreň. Tieto tri podzemné jadrové elektrárne sú pri Cape Cook, na opísanom polostrove v Novom Škótsku a pri Buena Vista na Floride.

Možno ste čítali články špekulujúce o tom, že na zmenu počasia by sa dali použiť veľmi silné rádiové vlny. Pobrežný sieťový systém však takto nefunguje. Namiesto toho môže každý sieťový kábel dostať kladný alebo záporný potenciál voči zemi. Jadrová elektráreň, ktorá ho napája, sa správa ako obrovská batéria s jedným pólom pripojeným ku káblu a druhým uzemneným. Tieto tri pobrežné siete spoločne vytvárajú elektrické polia, ktoré sa rozprestierajú cez kontinentálne Spojené štáty s výnimkou Aljašky a ovplyvňujú aj časti Mexika a Kanady. Elektrické náboje vo vyšších vrstvách atmosféry sa pohybujú v reakcii na tieto polia, čo vyvoláva posuny tryskového prúdenia, a tie zase menia naše počasie. Tento proces spotrebúva obrovské množstvo energie, ktorú dodávajú tri podzemné jadrové elektrárne napájajúce siete.

Počas práve uplynulej krutej zimy vytvorilo ovládanie počasia smrtonosné búrky, ktoré len sčasti súviseli so sovietskymi kozmosférami. Väčšinou ich spôsobili pobrežné siete, ktoré dnes môžem odhaliť po prvýkrát. V súčasnosti má sieť západného pobrežia záporný náboj, zatiaľ čo sieť východného pobrežia kladný. Dostal som však informáciu, že len pred šiestimi dňami, 20. mája, sa začal experiment s častými zmenami polarity siete v Mexickom zálive. Napríklad včera sa polarita zmenila zo zápornej na kladnú o 16.20 hod. a potom sa obrátila z kladnej späť na zápornú sotva o sedem hodín neskôr, o 23.30 hod. Vo svetle toho všetkého sa zamyslite nad slovami Merlina Williamsa, riaditeľa úradu federálnej vlády pre úpravy počasia, z rozhovoru uverejneného práve včera, 25. mája, v New York Times. Zdôraznil naliehavú potrebu lepšieho varovania pred búrkami a poukázal na mimoriadnu zraniteľnosť obcí na južnom pobreží Floridy. Povedal, že je pravdepodobné, že „také búrky, ktoré v minulosti zabili len niekoľko ľudí, budú zabíjať tisíce. Čas na takúto smrtonosnú búrku dozrel a obávam sa, že môže veľmi dobre prísť už toto leto alebo jeseň.“

Tieto siete, priatelia, používajú naši tajní vládcovia na manipuláciu s počasím pre svoje vlastné ciele. Minulú zimu sa obrovské búrky „čistou náhodou“ zhodovali s úsilím plynárenskej loby o dereguláciu cien zemného plynu. A teraz zvláštne poveternostné podmienky vážne oneskorili výsadbu jarných plodín v našich obilniciach a v iných oblastiach spôsobili, že úrodu odplavila voda. To, čo sa teraz deje, je vojna prostredníctvom počasia, do ktorej sú zapojené nielen zbrane Sovietskeho zväzu na úpravu počasia, ale aj zbrane našich vlastných tajných vládcov. Nastala éra poveternostnej stratégie a Amerika je jej bojiskom. Tieto tajné pobrežné siete zvyčajne vytvárajú účinky úpravy počasia na regionálnej a celoštátnej úrovni, zatiaľ čo ruské kozmosféry vytvárajú sústredenejšie, miestne účinky. Teraz však, keď je nad nami ešte viac kozmosfér než tých 216, o ktorých som vám povedal minulý mesiac, sa schyľuje k veľkému boju o ovládnutie amerického počasia. Nemôžem povedať, kto vyhrá, ale môžem s istotou povedať, že zvláštne počasie bude toto leto veľmi rozšírené a možno ešte viac budúcu zimu — a porazenými budeme vy a ja, americký ľud.

Toto narúšanie nášho zásobovania potravinami prostredníctvom úprav počasia sa už začalo, čo sa prejavuje prudko rastúcimi cenami zeleniny vo vašom miestnom supermarkete. Oveľa dramatickejšie narušenie dodávok potravín pochádzajúcich z nášho západného pobrežia však môže nastať kedykoľvek. Mám na mysli účinky katastrofy spôsobenej umelo vyvolaným zemetrasením a prívalovými vlnami, pred ktorou som prvýkrát varoval pred rokom v Audio liste č. 24. V tejto nahrávke som uviedol polohy siedmich (7) ruských superbômb typu štiepenie–fúzia–štiepenie, ktoré boli umiestnené do hlbokých podmorských priekop okolo Filipín. Ako som vtedy vysvetlil, Filipíny sú akoby klenák v dlhom oblúku geologických zlomov obopínajúcich Tichý oceán — v takzvanom Ohnivom kruhu. Veľké zemetrasenie na Filipínach by sa mohlo postupne preniesť okolo tichomorského okraja a napokon zdevastovať západné pobrežie Ameriky — a presne to sa plánuje!

Od nahratia tejto pásky som informoval aj o tom, že Sovietsky zväz umiestňuje podmorské zbrane s nižšou výbušnou silou okolo Tichého oceánu a inde. Mnohé z nich boli odpálené a za posledný rok boli silné zemetrasenia pozdĺž tichomorského okraja veľmi časté — všade okrem Filipín. Sovietsky zväz, priatelia, uvoľňuje napätia v zemskej kôre všade okrem okolia Filipín, kde sa napätie hromadí do obrovských hodnôt. Keď podľa ruských prístrojov na monitorovanie napätia v tejto oblasti dozreje čas, bomby okolo Filipín odpália. Sovietski vedci očakávajú, že tým vyvolajú zemetrasenia a prívalové vlny nevídaných rozmerov a že jedným z dôsledkov bude spustošenie amerického západného pobrežia. Ďalšie podrobnosti plánu si môžete vypočuť znovu v Audio liste č. 24.

Pred niekoľkými dňami začala na Filipínach vybuchovať sopka, čo naznačuje, že sa napätie v tejto oblasti hromadí. A v posledných dňoch Rusi v rýchlom slede vyvolali silné zemetrasenia približne s magnitúdou 6,5 podľa Richterovej stupnice pri Taiwane, Japonsku a Aleutách. Priatelia, prvá veľká katastrofa v tajnej geofyzikálnej vojne, ktorá práve prebieha, je už za rohom.

Téma 3 — Verejné priznanie doktora Betera

Priatelia, uplynulo už päť rokov od vydania mojej knihy literatúry faktu „THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR“ — „Sprisahanie proti doláru“. Kniha viedla k vystúpeniam v nespočetných diskusných reláciách po celej Amerike, potom nasledovali kazetové nahrávky a budúci mesiac uplynú tri roky od začiatku mojej mesačnej kazetovej série Audio listov. To všetko prišlo ako nečakané prerušenie mojej vlastnej profesionálnej kariéry finančného a právneho poradcu s klientmi po celom svete. Myslím si, že nastal čas bilancovať, zhodnotiť, čo sa vôbec podarilo dosiahnuť, a povedať vám, čo som sa z týchto piatich rokov úsilia naučil. Skôr než to urobím, však uvediem, že takmer päť rokov, od roku 1968 do roku 1973, som pomáhal rozvíjať súkromné medzinárodné podnikanie v africkej republike Zair a mal som tam rozpracovaných mnoho projektov. Zair bude pre mňa vždy veľmi osobitným miestom, pretože práve tam, v africkej divočine, som spoznal nášho Pána Ježiša Krista, začal som ho milovať a kráčať s ním spôsobom, ktorý neviem opísať. Treba to zažiť. A v dôsledku tejto skúsenosti — duchovnej skúsenosti, ak to tak smiem povedať — som bol nútený urobiť si prestávku.

V priebehu rokov som sa dozvedal čoraz viac o skutočných príčinách politického, hospodárskeho, spoločenského a vojenského vývoja našej doby. Moje kontakty na vysokých úrovniach podnikania a vlády zahŕňali aj mnohé styky s medzinárodným spravodajským spoločenstvom, ktoré dnes slúži veľkému medzinárodnému biznisu rovnako alebo ešte viac než vláde či vám a mne. Keď som si to všetko spojil, zistil som, že hŕstka neuveriteľne mocných mužov je odhodlaná zničiť vašu budúcnosť pre svoj súkromný zisk. Preto som napísal knihu „Sprisahanie proti doláru“. Cítil som, že máte právo to vedieť, a teraz je to už päť rokov, odkedy som naposledy videl Zair. Stále sa teším na deň, keď sa budem môcť znovu vrátiť, no dnes na Zair útočia tie isté sily, ktoré sa snažím odhaľovať a proti ktorým bojujem tu v Amerike. Zair, rovnako ako Spojené štáty a napokon celý svet, uviazol medzi dvoma stranami, zapletený do mocenského zápasu medzi rastúcim impériom sovietskeho Ruska a rozpadajúcim sa impériom Rockefellerovho kartelu.

> „Sprisahanie proti doláru“ sa stalo bestsellerom a ja som začal vystupovať v miestnych rozhlasových diskusných reláciách po celých Spojených štátoch aj v Kanade. Mnohé fakty, dátumy, mená, udalosti a plány, ktoré som v tejto knihe odhalil, boli na chodbách skutočnej moci v Amerike i v zahraničí všeobecne známe. Pre väčšinu širokej verejnosti však boli úplnou novinkou. Zdalo sa, že ľudia túžia po týchto nových poznatkoch o skutočných dôvodoch zvláštneho, kŕčovitého správania dnešného sveta. Postupne som začal získavať čoraz viac nových informačných zdrojov v podnikaní, vo vláde a v spravodajských službách doma aj v zahraničí. Mnohí mi dávali údajné tipy, ktoré som musel vyradiť, pretože krížové overovanie ukázalo, že sú nepresné alebo v niektorých prípadoch dokonca zámerne podvodné. Boli však aj mnohí ďalší, ktorých informácie sa ukázali ako spoľahlivé a ktorí ma čoraz viac využívali ako svoj výhradný kanál k vám. Znova a znova mi hovorili o konkrétnych prípadoch, ktoré som preveril a zistil, že sú pravdivé: niektoré z mojich zdrojov poskytli kľúčové informácie istým známym komentátorom a organizáciám, len aby ich títo rôznymi spôsobmi zradili. V jednom zmysle je teda pre Audio list doktora Betera veľkou cťou, výsadou a ťažkou zodpovednosťou čoraz viac slúžiť ako zdroj výhradných informácií pre vás. V širšom zmysle je to však smutná obžaloba mnohých ďalších verejných informačných kanálov, ktorým je teraz prístup k týmto kľúčovým informáciám odopretý.

Je takzvaný „všemohúci dolár“, ktorý sa rúca, naozaj tým, na čom záleží? Naozaj nikto z tých, čo tvrdia, že slúžia verejnosti, túto službu nevykoná? Skrátka, nezostala v Amerike žiadna česť? Ako o chvíľu vysvetlím, priatelia, nie sú to len rečnícke otázky — zasahujú samotné jadro nášho dnešného zúfalého stavu.

Takmer pred dvoma rokmi, v lete 1976, začalo množstvo výhradných informácií na mojich kazetách s Audio listami prudko rásť. Dôvodom bola úloha, ktorú Audio list zohral v sovietskej kríze s podvodnými raketami v roku 1976 — kríze, ktorú vláda Spojených štátov ani žiadny významný mediálny komentátor dodnes nikdy nezverejnili. Vy, ktorí dlhodobo počúvate moje Audio listy, už príbeh sovietskej krízy s podvodnými raketami poznáte až príliš dobre. Prežívali ste ju, zatiaľ čo väčšina vašich susedov pokojne spala, neuvedomujúc si alebo nedbajúc na to, že balansujeme na pokraji jadrovej vojny. Najmä pre mojich novších poslucháčov je však podľa mňa namieste krátke pripomenutie.

Táto kríza aj s jej následkami bola významným zlomovým bodom pre Audio list i pre Spojené štáty. Dňa 19. júla 1976 som nahral Audio list č. 14. Celé mesiace som svojim poslucháčom sprostredkúval rastúce obavy kľúčových členov správnych rád veľkých nadácií ovládaných Rockefellerovcami, že sa blíži podraz sovietskeho Ruska, spojenca amerických tajných vládcov, namierený proti nim. Naši tajní vládcovia vtedy tieto obavy nezdieľali. Ako som však odhalil v Audio liste č. 14, ruský podraz už prebiehal. Sovietske Rusko sa v tom čase pripravovalo na prekvapivý jadrový útok. Podobne ako prekvapivý útok na Pearl Harbor v roku 1941, aj ruský plán útoku v lete 1976 vychádzal z námornej stratégie. Cieľom pripravovaného prekvapivého útoku malo byť úplné zničenie námorníctva Spojených štátov s výnimkou plavidiel, ktoré by v čase útoku boli na mori. Kľúčovými zbraňami blížiaceho sa ruského prekvapivého útoku nemali byť medzikontinentálne balistické rakety ani bombardéry, ale rakety krátkeho doletu s viacerými jadrovými hlavicami, umiestnené na podvodných odpaľovacích stanovištiach v našich vlastných teritoriálnych vodách. Umiestňovali ich tak blízko cieľov, aby po odpálení nezostal žiadny čas na varovanie. Keby sa takýto útok uskutočnil, priatelia, o výsledku následnej vojny by nebolo pochýb, najmä vzhľadom na drvivú ruskú prevahu v civilnej obrane. Spojené štáty by napokon prehrali. Preto som v júli 1976 zverejnil informácie od svojich spravodajských zdrojov o podvodných raketách, ktoré vtedy umiestňovalo sovietske námorníctvo. Len o dva týždne neskôr, 2. augusta 1976, som nadviazal Audio listom č. 15. V tejto nahrávke som vysvetlil príslušnú námornú stratégiu a uviedol navigačné súradnice 64 sovietskych podvodných rakiet, ktoré dovtedy umiestnili po celom svete. Bolo to nevyhnutné, pretože agenti v našej vlastnej vláde blokovali tieto kľúčové informácie, aby sa nedostali k Zboru náčelníkov štábov. Jediná nádej na podniknutie krokov spočívala v tom, že sa z toho stane verejná záležitosť. V polovici augusta sa Kanada a Veľká Británia stali prvými krajinami, ktoré podnikli kroky na odstránenie rakiet vo svojom okolí. Koncom augusta 1976 už usilovne pracovalo aj námorníctvo Spojených štátov a vyťahovalo sovietske rakety z našich vlastných vôd. Generál George S. Brown, predseda Zboru náčelníkov štábov, dokázal presvedčiť vtedajšieho prezidenta Geralda Forda, aby rozhodol proti vôli Henryho Kissingera a vydal rozkaz rakety odstrániť. Operácia odstránenia sa skončila 31. augusta 1976. Hneď na druhý deň bol pod podpisom generála Browna odoslaný list mne a tisícom ľudí po celej krajine, ktorí naliehali na Pentagón, aby konal. List v prítomnom čase v podstate uvádzal, že v našich vodách nie sú žiadne ruské rakety. Mnohí z toho nesprávne usúdili, že moje obvinenia o sovietskych podvodných raketách v našich pobrežných vodách nemali žiadny základ. O týždeň neskôr som však generála Browna upozornil, že začínam dostávať súradnice druhej série rakiet,

ktoré Rusi práve začali umiestňovať. Požiadal som o osobné stretnutie s ním, aby som mu tieto súradnice odovzdal, a mojej žiadosti bezodkladne vyhoveli. Stretnutie bolo dohodnuté na 15.00 hod. 16. septembra 1976 v kancelárii generála Browna v Pentagóne. K tomuto dátumu som mu mohol odovzdať 48 nových polôh okolo Severnej Ameriky, nahratých na kazete určenej len pre jeho uši. Keď môj spolupracovník, ktorý ma na stretnutie sprevádzal, odovzdal osobitnú kazetu generálovi Brownovi, generál si ju krátko prezrel a potom si ju vložil do vnútorného vrecka saka svojej uniformy letectva. V tej chvíli ju odmietol odovzdať komukoľvek inému. O niekoľko dní som dostal správu, že námorníctvo Spojených štátov opäť usilovne vyťahuje sovietske rakety bez jediného slova verejnosti. Pentagón verejne potvrdil v novinách, ako sú Ledger-Star z Norfolku vo Virgínii z 27. septembra 1976 a Chicago Tribune zo 4. decembra 1977, že moje vyše hodinové stretnutie s generálom Brownom sa uskutočnilo presne tak, ako som vám povedal. V Audio liste č. 16 zo septembra 1976 som svojim poslucháčom poskytol mnoho ďalších podrobností o týchto napätých dňoch na pokraji jadrovej vojny. Upozornil som ich tiež, že generál Brown bude potrebovať obrovskú podporu verejnosti, aby mohol naďalej plniť svoju ústavnú povinnosť voči americkému ľudu. Ako som vtedy povedal, generál Brown čelil mocným silám vo vláde Spojených štátov, ktoré boli odhodlané zastaviť ho. A skutočne, 17. októbra 1976, presne mesiac a deň po mojom stretnutí s generálom Brownom, proti nemu spustili zúrivý útok veľkých médií.

Ako som odhalil v Audio liste č. 17, 1. októbra došlo k osudovému obratu v amerických vyhliadkach — vďaka špinavému vydieraniu, vyhrážkam a zastrašovaniu vtedajšieho prezidenta Geralda Forda. Od polovice októbra sa generál Brown ocitol osamotený. Mnohí z tých, ktorí pred dvoma mesiacmi zasypávali Pentagón požiadavkami na konanie, zrazu akosi nemali dosť času, aby nadviazali pochvalou a podporou vo chvíli, keď boli kriticky potrebné. Generál Brown vsadil všetko na americký ľud — a prehral. V Audio liste č. 23 pred vyše rokom som odhalil, koľko generál Brown stratil. Varoval som tiež pred možnosťou, že mu niekto osobne ublíži. A už celé mesiace generála Browna na verejnosti nevidíme, akoby bol zlikvidovaný v štýle ruskej KGB. Už dávno ho vo všetkých praktických ohľadoch nahradil generál David Jones, muž, ktorého podobnosť s generálom Brownom sa začína a končí pri jeho vlastnej uniforme letectva. Generál Jones má oveľa viac spoločného s Jimmym Carterom, ktorý porušil všetky tradície, aby z Jonesa urobil nového predsedu Zboru náčelníkov štábov. Jimmy Carter chcel „svojho človeka“, človeka, ktorý na všetko povie áno, a teraz ho má.

Ďalší zlomový bod pre náš národ nastal pred rokom. V tom čase sa sovietsky program jadrovej sabotáže v Spojených štátoch v rámci príprav na vojnu začal prudko rozrastať. Ako viete, na tri mesiace, od konca mája do konca augusta 1977, som pozastavil vydávanie Audio listov v nádeji, že pomôžem celoštátnemu úsiliu odhaliť a zastaviť rýchlo rastúcu sabotážnu kampaň. Keď som však v auguste obnovil Audio list číslom 25, bol som nútený povedať vám, že toto úsilie zlyhalo — predovšetkým pre nečinnosť úradov na všetkých úrovniach vrátane nedôvery a neochoty vyšetrovať. Odvtedy čoraz viac vidíme vystupujúcu špičku ľadovca bezprecedentnej hrozby, ktorej čelíme. Ruská sabotážna kampaň, ktorá sa minulú jar začala veľkými priehradami a vodnými nádržami, sa už dávno rozšírila aj na iné druhy cieľov — mosty, významné verejné budovy, obilné silá, rafinérie a už niekoľko mesiacov aj na železnice, najmä cisternové vagóny. Federálna vláda však po tom, čo dopustila, aby sa naša krajina dostala do tohto zúfalého stavu, nijako neusiluje o odstránenie samotnej sabotáže. Namiesto toho po celých Spojených štátoch teraz tajne prebiehajú intenzívne výcvikové programy pre štátnu políciu a vybrané miestne orgány

presadzovania práva, aby zvládli praktický rozpad spoločnosti, ktorý by mohla vyvolať rozsiahla sabotáž. Teraz sa to stalo súčasťou „Operácie Garden Plot“, na ktorú som prvýkrát upozornil svojich poslucháčov takmer pred tromi rokmi v Audio liste č. 2.

Okrem sabotáže sú už viditeľné aj mnohé ďalšie časti ľadovca bezprostredného nebezpečenstva. Napríklad tu boli bezprecedentné vzdušné otrasy či záhadné vzdušné údery od minulého decembra do februára pozdĺž východného pobrežia a inde. Vyvolali ich ruské kozmosféry, ako som podrobne vysvetlil v predchádzajúcich nahrávkach. Priatelia, bez ohľadu na to, o akú otázku ide — politickú, hospodársku alebo týkajúcu sa samotného nášho života a smrti — sú však reakcie amerického ľudu ako celku na informácie, ktoré som zverejnil, celkom iné, než by som očakával, keď som pred piatimi rokmi začínal. Ja ich môžem označiť len za nenormálne a samovražedné. Ústava nás ustanovila za zvrchovaných pánov Spojených štátov amerických, ale my, ľud, sme túto zvrchovanosť premárnili. Dokážeme povedať len: Čo môžeme robiť? Keď sa ocitneme pred rozsiahlymi dokladmi podvodu ministerstva financií Spojených štátov v súvislosti s našimi zásobami zlata, ako ľud nereagujeme normálne ani logicky. Namiesto toho, aby sme prinútili našich údajných verejných služobníkov dokázať, že zverený majetok spravujú poctivo — čo by bola jednoduchá vec, keby žiadny podvod neexistoval — jednoducho veríme ich sebeckým lžiam, pretože hovoria „s autoritou“. Potom si blažene kráčame ďalej a čudujeme sa, prečo sa naše hospodárstvo naďalej rozpadá. Keď vlastnými očami vidíme dôkazy, že so skutočnou bezpečnosťou našej krajiny je niečo strašne zle, nepožadujeme — a už vôbec nevynucujeme — aby s tým naši takzvaní verejní služobníci niečo urobili. Namiesto toho počúvame príjemné slová, že teroristické činy, aké sa dejú v zahraničí, nie sú tu v Spojených štátoch dôvodom na obavy. Takto upokojení si potom len škrabeme hlavu, akoby sme nemali ani potuchy o príčine, keď vidíme, ako obilné silá, železničné cisterny či iné ciele explodujú v sériách, ktoré nemajú obdobu.

Priatelia, my, ľud Spojených štátov amerických, sme zlyhali pri najúžasnejšej príležitosti, akú kedy ktorýkoľvek národ na svete dostal. A nastal čas priznať vám, že moje doterajšie úsilie zrejme zlyhalo vo svojom pôvodnom cieli. Tým cieľom bolo pomôcť americkému ľudu zachrániť našu milovanú republiku zverejnením informácií, ktoré sa dali použiť na postavenie našich tajných vládcov pred súd a na opätovné nasmerovanie našej vlády na poctivú cestu. Dúfal som, že konečnému kolapsu Spojených štátov spolu so smrťou miliónov sa dá a aj sa podarí zabrániť. Dúfal som, že sa raz celému ľudu podarí zdvihnúť oči od umelo vytvorených denných rozptýlení, pozrieť sa dopredu, uvidieť prichádzajúcu katastrofu a podniknúť kroky na jej odvrátenie. Práve v to som dúfal. Ale v terajšom stave, priatelia, sa katastrofe nedá zabrániť inak než Božím zásahom. Pre tých, čo nemajú vieru v Boha, sú to slová úplnej porážky — a úplná porážka je to, čo čaká našich tajných vládcov. Ale čo my ostatní?

Stále sa ma pýtajú: Čo môžem urobiť, aby som zachránil svoju krajinu? Tým, ktorí chcú moju odpoveď na túto otázku, musím celkom úprimne povedať: Nemôžete zachrániť nikoho ani nič, kým a pokiaľ nebude spasená vaša vlastná duša. A to sa môže stať len vtedy, ak prijmete nášho Pána Ježiša, Krista — vo svojom SRDCI, vo svojej mysli a vo svojej duši. Niet inej cesty než prostredníctvom Ježišovej moci. Až potom sa budete môcť nasmerovať správne, až potom začnete chápať, čo treba urobiť, a až potom si uvedomíte, že na prvom mieste je váš Stvoriteľ — nie krajina, nie vy sami, nie ktokoľvek iný, ale váš Stvoriteľ. Potom začnete robiť to, čo je správne, jednoducho preto, že je to správne.

V nadchádzajúcich mesiacoch, ak Boh dá, dúfam, že vás budem naďalej informovať o udalostiach a o ich význame pre vás tak, ako som to robil doteraz. Budem sa však tiež snažiť, ak Boh dá, povedať vám viac o tom, čo by sa dalo urobiť na nahradenie zlého systému, ktorý sa nám teraz rúca okolo hlavy. Republika, ktorú vytvorili naši otcovia zakladatelia, už neexistuje — zostala len rozpadajúca sa škrupina. Ak však tak ako naši otcovia zakladatelia zveríme svoju cestu do Pánových rúk, možno ešte dostaneme príležitosť väčšiu, než mali oni. Na popole republiky, ktorá stála 200 rokov, by sa ešte mohla vybudovať taká, ktorá by vydržala až do konca určeného naším Pánom. Máme totiž nielen večné zásady, ktoré viedli našich otcov zakladateľov, ale aj poučenie z toho, čo sa pokazilo v ich diele. Pred rokom som v Audio liste č. 24 použil historický príklad pádu Babylonu na znázornenie úplného a bezprostredného kolapsu Spojených štátov. Môžeme a musíme sa však modliť, aby ho namiesto toho vystriedal iný dávny historický príklad — príklad starovekého Ninive. Dozvedáme sa, že Ninive, rovnako ako Babylon, upadlo do všemožných zlých praktík a že vodcovia aj ľud celkom zabudli na Boha. Potom jedného dňa začal ulicami Ninive kráčať muž menom Jonáš, ktorý pripomínal všetko zlo, čo v meste bujnelo od najvyšších miest až po najnižšie. Varoval, že pre odvrátenie sa od Boha bude mesto čoskoro úplne zničené. Jeho slová zasiahli cieľ a ľud aj vládcovia Ninive sa odvrátili od svojich dovtedajších ciest a obrátili sa späť k Bohu. A Ninive ožilo, stalo sa opäť veľkým mestom na celé generácie.

Teraz čelíme skúške ohňom, priatelia. Ak sa ako ľud v istom okamihu prebudíme a obrátime sa späť k nášmu Pánovi, potom a len potom možno bude zvyšok nášho kedysi veľkého národa ušetrený.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehnáva a ochraňuje každého jedného z vás.

Peter David Beter — Audio list č. 35
30. júna 1978
Úplný slovenský preklad

Redakčná poznámka: Preklad zachováva autorov hlas aj dobový kontext. Tvrdenia o tajných vládcoch, vesmírnych bojoch, dvojníkoch a tajných vojenských plánoch sú tvrdeniami Petra Davida Betera; tento text ich nepotvrdzuje ako overené historické fakty.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 30. júna 1978 a toto je môj Audio list č. 35.

Otázky, ktoré rozhodnú o osude západnej civilizácie, boli začiatkom tohto mesiaca predložené svetu. Stalo sa to v dvoch prejavoch pri slávnostnom ukončení štúdia 7. a 8. júna. Jeden rečník pomenoval rozhodujúcu výzvu, ktorej Západ dnes čelí. Druhý sa zaoberal našou odpoveďou na túto výzvu.

Výzvu pre Západ predstavil 8. júna Alexander Solženicyn, ruský spisovateľ v exile, vo svojom prejave na Harvardovej univerzite v Cambridge v Massachusetts. Poukázal na úpadok odvahy, ktorý dnes charakterizuje západných vodcov, a pripomenul poslucháčom, že „od dávnych čias sa úpadok odvahy považoval za začiatok konca“. Pri úvahe o príčine nášho zhoršujúceho sa stavu povedal: „Ako Západ zostúpil zo svojho triumfálneho pochodu do dnešnej choroby? Chyba musí byť pri koreni, v samotnom základe ľudského myslenia v minulých storočiach.“ Solženicyn túto smrteľnú chybu označuje za odklon našich vládnych a spoločenských systémov od ich pôvodného duchovného základu. Napríklad o vzniku Spojených štátov povedal: „Všetky individuálne ľudské práva boli udelené preto, že človek je Božím stvorením. To znamená, že sloboda bola jednotlivcovi daná podmienečne, s predpokladom jeho neustálej náboženskej zodpovednosti. Neskôr však boli všetky takéto obmedzenia všade na Západe odhodené.“

Podľa Solženicyna sme teda postavili ČLOVEKA na miesto, ktoré má byť vyhradené jedine Bohu. Ľudské práva a slobody sa začali chápať ako absolútne hodnoty samy osebe a človek so svojimi materiálnymi potrebami sa dostal na prvé miesto pred všetko ostatné. Inými slovami, priatelia, stojíme pred voľbou MATERIALIZMUS alebo DUCHOVNOSŤ. Výzvou pre Západ je obnoviť duchovnosť v celom našom spôsobe života, inak sa blíži koniec!

Dňa 7. júna, deň pred Solženicynovým vystúpením na Harvarde, Jimmy Carter prehovoril k absolventom Námornej akadémie Spojených štátov v Annapolise v Marylande. Poslucháči v Cambridge si ešte len mali vypočuť výzvu pre Západ od slávneho ruského exulanta. Poslucháči v Annapolise však už dostali ukážku odpovede na túto výzvu od prezidenta Spojených štátov. Dnes sú Spojené štáty strážcom západnej civilizácie a Jimmy Carter ako údajný vodca západného sveta nesie osobitnú zodpovednosť hovoriť pravdu a robiť to múdro a s autoritou. Je tiež jediným súčasným západným vodcom, ktorý zámerne urobil zo svojich náboženských praktík nápadnú súčasť svojho verejného obrazu. V Carterovom prejave v Annapolise však budete márne hľadať čo i len stopu uznania duchovnej výzvy, ktorú Solženicyn tak jasne zdôraznil. V skutočnosti je to práve naopak.

Jimmy Carter chválil filozofiu Spojených štátov ako „založenú na osobnej slobode, najmocnejšej zo všetkých myšlienok“. Ústrednou témou Carterovho prejavu bolo, že Sovietsky zväz si musí vybrať „konfrontáciu alebo spoluprácu“. Tieto slová nie sú ničím iným než súčasťou propagandistickej paľby, ktorá práve prebieha s cieľom pripraviť americkú verejnosť na vojnu — vojnu, ktorú západná civilizácia pravdepodobne neprežije.

Solženicynove slová zneli pravdivo, pretože sú pravdivé. Keďže sa však odvážil hovoriť v duchovných pojmoch, veľké médiá naňho útočia zo všetkých strán. Tí, ktorí dnes napádajú Solženicyna, sú tie isté sily zla, ktoré pred štvrťstoročím napádali zosnulého veľkého britského historika Arnolda Toynbeeho. Toynbee, samozrejme, napísal monumentálne dielo s názvom „A Study of History“ — „Štúdium dejín“. Počas troch desaťročí Toynbee skúmal v ohromujúcich podrobnostiach všetkých 23 samostatných, plne rozvinutých civilizácií, o ktorých vieme, že existovali v ľudských dejinách. Porovnávacím skúmaním týchto civilizácií dospel k veľmi ďalekosiahlym a dôležitým záverom o tom, ako vznikajú, rastú a napokon sa rúcajú. Toynbeeho „Štúdium dejín“ bolo všeobecne oslavované ako ohromujúci vedecký výkon — a predsa ho verejné médiá po celom svete zúrivo napádali z jediného dôvodu: jeho kritikov privádzal do šialenstva náboženský prístup, ktorý uplatnil vo svojej práci. V dodatku k piatemu zväzku „Štúdia dejín“ Toynbee varoval pred zavrhnutím duchovného princípu. Tento jav opísal ako „najväčšie nebezpečenstvo pre duchovné zdravie a dokonca aj materiálnu existenciu západného spoločenského organizmu, nebezpečenstvo oveľa smrteľnejšie než ktorákoľvek z našich vášnivo diskutovaných a hlasno propagovaných politických a hospodárskych chorôb“.

Dnes, priatelia, sme svedkami zlomu jednej z piatich civilizácií, ktoré dnes na svete existujú — modernej západnej civilizácie. Rast a vývoj každej civilizácie je procesom výziev a odpovedí na ne. Ako Toynbee zistil, zlom nastáva vtedy, keď civilizácia nedokáže odpovedať na významnú výzvu, najmä na morálnu výzvu. Dejiny ukazujú, že neexistuje žiadny pevný zákon, ktorý by vyžadoval, aby k zlomu vôbec došlo. Len čo však nastane, civilizácia sa začína rozkladať — a odvtedy moderné dejiny nepoznajú ani jeden prípad, v ktorom by sa proces kolapsu podarilo zvrátiť.

Dejiny majú pre nás aj ďalšie naliehavé poučenie: civilizácie nikdy nezničí iba drvivý vonkajší útok. Pôdu pre kolaps vždy pripravuje vnútorný úpadok. A tak je to aj dnes.

Zatiaľ čo Jimmy Carter chrlí hrozby a propagandu podľa diktátu tých, ktorí ho ovládajú, slová Alexandra Solženicyna majú váhu skutočného významu potvrdeného celými dejinami ľudskej existencie.

Moje tri dnešné témy sú:
Téma č. 1 — ZLOM A ROZKLAD ZÁPADNEJ CIVILIZÁCIE;
Téma č. 2 — KAMIKADZE PLÁNY AMERICKÝCH TAJNÝCH VLÁDCOV;
Téma č. 3 — PLÁNY KREMĽA NA MEDZIPLANETÁRNE RUSKÉ IMPÉRIUM.

Téma 1 — Zlom a rozklad západnej civilizácie

Po porovnaní vývoja všetkých civilizácií známych človeku Toynbee dospel k záveru, že všetky prešli sériou piatich štádií. Od začiatku až do konca čelí civilizácia jednej výzve za druhou a o jej osude rozhoduje odpoveď na tieto výzvy. Podľa Toynbeeho ľudia dokonca vôbec nevytvárajú civilizácie, pokiaľ ich k tomu nenútia výzvy ohrozujúce ich blahobyt. Výzva môže vyplynúť zo života v prírodne drsnom území, kde vynaliezavosť a organizácia poskytujú jedinú cestu k pohodlnejšej existencii. Alebo môže prísť od koristníckych susedov a zo súperenia o žiadanú pôdu. Nech je však výzva akákoľvek, práve pri jej prekonávaní sa spoločnosť začína premieňať na civilizáciu. Jednotvárnosť kmeňových zvykov a činností začína ustupovať špecializovaným zručnostiam, lepšej komunikácii a organizácii — a rodí sa civilizácia. Zároveň je podľa Toynbeeho nevyhnutnou zložkou aj vznik duchovného pohľadu na život, ktorý spája ľudí spôsobmi nedosiahnuteľnými inak.

Keď sa civilizácia začne rozvíjať, prechádza do druhého štádia rastu a zdokonaľovania. Rastúce ovládanie prírodného prostredia sprevádza rozvoj vyspelejšej kultúry, keďže ľudia získavajú slobodu venovať väčšiu pozornosť umeniu a duchovnému skúmaniu. V tomto dynamickom štádiu vedie pokrok civilizácie to, čo Toynbee nazýva „tvorivou menšinou“. Ostatní členovia spoločnosti začínajú nasledovať týchto tvorivých jednotlivcov, pretože ich vedenie prináša prospech spoločnosti ako celku. Toto je vek skutočných a dynamických vodcov!

Tretie štádium, ktoré Toynbee vymedzil, sa nazýva ZLOM a je bodom obratu, ktorý predznamenáva konečnú záhubu civilizácie. Ľud, ktorý napredoval a rozvíjal sa úspešným zvládaním jednej výzvy za druhou, môže dospieť do bodu, keď už nedokáže správne odpovedať na ďalšiu veľkú výzvu. Stráca telesnú odolnosť a duchovnú pevnosť, ktoré umožňujú riskovať materiálny majetok a dokonca aj vlastný život, aby sa postavil kríze. Duchovné vyčerpanie sa mení na ochromenie účinného konania. Úsilie sa neobracia k prekonaniu skutočnej výzvy, pred ktorou ľudia stoja, ale k márnym pokusom vyhnúť sa jej. Táto rozhodujúca výzva však odmieta zmiznúť a neschopnosť náležite jej čeliť je bodom obratu, ktorý Toynbee nazýva „zlom“. Keď civilizácia dopustí, aby tento zlom nastal, začne sa rozpadávať.

Štvrté štádium, ROZKLAD, prebiehalo v niektorých civilizáciách veľmi rýchlo, v iných veľmi pomaly. V tejto fáze však niekdajšiu tvorivú menšinu nahrádza vládnuca menšina — teda skutoční vodcovia miznú zo scény a nahrádzajú ich vládcovia, ktorí sa snažia uchovať svoju moc silou a intrigami. Istý čas sa môže zdať, že sa im to darí prostredníctvom čoraz násilnejších vojen a dokonca územného rozširovania impéria. To všetko je však ako krátky, ohromujúci jas hviezdy, ktorá vybuchne ako nova tesne predtým, než vyhasne a zomrie. Vládnuca menšina totiž teraz vládne spoločnosti, ktorej tkanivo bolo nenapraviteľne roztrhané. Vnútorné rozdelenia sa množia, spoločenský neporiadok narastá, normy štýlu a správania sa miešajú a zamotávajú. Čoraz viac ľudí hľadá únik z neznesiteľnej prítomnosti; niektorí túžia po „starých dobrých časoch“, iní sa snažia preskočiť do budúcnosti a ďalší sa obracajú k náboženstvu — nie kvôli odpovediam, ale ako k prostriedku úniku.

Počas toho všetkého sa duchovný rozmer, ktorý charakterizoval skoršie dynamické obdobie civilizácie, nedokáže znovu presadiť. Na konci štvrtého štádia rozkladu civilizácia dosahuje svoje piate a posledné štádium — ZÁNIK. Celá civilizácia, kultúra, spôsob života

prestávajú existovať. Preživší z rozbitej kultúry sa postupne začleňujú do jednej alebo viacerých nových a odlišných civilizácií, ktoré vyrastajú na popole starej.

Z 23 civilizácií známych dejinám dnes zostáva päť: moderná západná, východná pravoslávna kresťanská, islamská, hinduistická a ďalekovýchodná. Prvé dve — moderná západná a východná pravoslávna kresťanská — dnes dominujú z hľadiska politickej a vojenskej moci a stoja proti sebe. Jednou je moderná západná civilizácia so Spojenými štátmi v uzle moci; druhou je východná pravoslávna kresťanská civilizácia ovládaná Ruskom.

Mnohí ľudia sa domnievajú, že z týchto dvoch civilizácií bola východná pravoslávna kresťanská civilizácia zahŕňajúca Rusko a východnú Európu bezbožným náboženstvom boľševického komunizmu do značnej miery premenená na úplne inú entitu. Čakajú nás však veľké prekvapenia. Je pravda, že nastali veľmi zásadné premeny. Ako som však prvýkrát odhalil minulý november v Audio liste č. 28, smrť Josifa Stalina v roku 1953 znamenala oveľa základnejší a dôležitejší zlom, než sa všeobecne chápe na Západe. Prvý náznak nového smerovania Kremľa poskytol v roku 1953, krátko po Stalinovej smrti, nikto iný než Arnold Toynbee. Počas série rozhlasových prednášok, neskôr vydaných pod názvom „THE WORLD AND THE WEST“ — „Svet a Západ“, Toynbee hovoril o duchovnej iniciatíve medzi Východom a Západom. Mnohých ohromil vyhlásením, že táto iniciatíva „teraz prešla, aspoň na túto chvíľu, zo západnej na ruskú stranu“.

V Audio liste č. 28 som vysvetlil, že od boľševickej revolúcie v roku 1917 až do Stalinovej smrti 5. marca 1953 vládla Rusku koalícia dvoch druhov takzvaných komunistov. Dominantnou frakciou v tomto období boli dobre známi boľševici, ktorých Rusku vnútili v roku 1917 s financovaním zvonka, pričom veľká časť peňazí pochádzala z určitých zdrojov na Wall Street. Druhou frakciou však boli samozvaní duchovní komunisti, domáca náboženská skupina v Rusku. Na rozdiel od medzinárodne orientovaných boľševikov boli a sú takzvaní duchovní komunisti silnými nacionalistami a v tajnosti nenávideli ateizmus svojich boľševických partnerov. Tridsaťšesť rokov trpezlivo pripravovali deň, keď získajú prevahu nad boľševikmi a potom ich postupne vyženú zo svojej krajiny. Tento deň prišiel so Stalinovou smrťou v roku 1953, ako som odhalil v Audio liste č. 28. Odvtedy sa už v Kremli nekonali krvavé čistky, ktoré boli za boľševikov typické. Moc duchovných komunistov v Rusku je teraz dostatočne veľká na to, aby prebiehala koordinovaná kampaň za vykorenenie všetkých boľševikov, ktorí ešte zostávajú na mocenských pozíciách, a za ich vyhnanie zo sovietskeho Ruska. Naši tajní vládcovia teraz veľké počty týchto boľševikov starej školy vítajú s otvorenou náručou v Spojených štátoch, pretože tu sa práve plánuje nová boľševická revolúcia!

V predchádzajúcich Audio listoch som poukázal na to, že Alexander Solženicyn nie je utečencom šťastným, že unikol z Ruska. Je naopak vášnivým ruským vlastencom, ktorého verejne vyslovovaným snom je vrátiť sa tam. Po zatknutí za veľkej publicity 12. februára 1974 bol vyhostený na Západ, čo Solženicyn opísal ako „duchovnú kastráciu“. Solženicyn verí, že Amerika a Západ pred 60 rokmi odbočili nesprávnym smerom, a varuje nás pred bezprostrednou katastrofou, ak nezmeníme kurz.

Pred šesťdesiatimi rokmi bolo kresťanské Rusko nakazené duchovne smrteľnou chorobou boľševizmu. Západ nielenže nečinne prizeral, ale tajní vládcovia západného sveta boli ZDROJOM boľševickej rakoviny v Rusku. Keď Rusku naložili tieto zlé sily na plecia, naši vlastní tajní vládcovia potom podporovali a udržiavali umelý sovietsky systém založený boľševikmi. Teraz však uplynulo 60 rokov. Po troch a pol desaťročiach neľudského

utrpenia pod boľševickými komunistami prišiel v roku 1953 zlom. Čoskoro sa slávna destalinizačná kampaň Nikitu Chruščova začala zatvárať pred boľševizmom v Rusku: spočiatku pomaly, ale z roka na rok rýchlejšie. Dnes, 25 rokov po svojom začiatku, program takzvaných duchovných komunistov v Kremli proti boľševikom dosahuje vrchol. Politbyro, ktoré vládne Sovietskemu zväzu, je úplne bez boľševikov. Proces vykorenenia všetkých boľševikov zo sovietskeho vládneho systému síce ešte nie je dokončený, ale už výrazne pokročil. Výsledkom je, že v Rusku a vo východnej Európe sa teraz obnovuje otvorené praktizovanie náboženstva. Kostoly a kláštory sa potichu jeden po druhom znovu otvárajú a nedávno vo východnej Európe povolili aj veľké náboženské zhromaždenia, ba dokonca náboženské vysielanie. Ľudia pod sovietskou nadvládou zatiaľ nechápu, prečo sa to deje. Všetko sa uskutočňuje veľmi opatrne, krok za krokom, pod bedlivým dohľadom vlády, aby sa nič nevymklo spod kontroly.

Tlak duchovného presvedčenia je najsilnejší zo všetkých tlakov v ľudskej prirodzenosti a nový typ ľudí v dnešnom Kremli tomu dobre rozumie. Preto je plánom postupne, ale isto uvoľňovať tieto dlho potláčané tlaky. Po dlhej nočnej more hrôz, ktoré my na Západe ešte len máme zažiť, svitá v Rusku nový deň otvoreného duchovného života. Pálčivé varovania Alexandra Solženicyna sú pravdivé, priatelia, a múdri ľudia starostlivo zvážia, čo hovorí. Solženicyna totiž Kremeľ poslal k nám s určitým cieľom. Keď ho budeme počúvať, my na Západe môžeme začať chápať duchovný rozmer, ktorý je skutočným kľúčom k dnešnému mysleniu Kremľa.

Vo svojom harvardskom prejave Solženicyn povedal: „Šesť desaťročí pre náš ľud a tri desaťročia pre ľud východnej Európy. Za ten čas sme prešli duchovným výcvikom, ktorý je ďaleko pred západnou skúsenosťou. Zložitosť a smrteľná váha života vytvorili silnejšie, hlbšie a zaujímavejšie povahy než tie, ktoré vytvára štandardizovaný západný blahobyt.“ Toynbee by povedal, že ich civilizácia čelila obrovskej výzve a odpoveďou prostredníctvom duchovnej skúsenosti ju zvládla. Ale čo Západ? Solženicyn odpovedá: „Prostredníctvom intenzívneho utrpenia naša krajina teraz dosiahla duchovný rozvoj takej intenzity, že západný systém v dnešnom stave duchovného vyčerpania nepôsobí príťažlivo.“ A niet sa čomu čudovať! Ako Toynbee zistil, duchovné vyčerpanie je znakom civilizácie prechádzajúcej zlomom. Aj na iných miestach Solženicyn opisoval západnú civilizáciu v jej dnešnom stave ako systém, ktorý už prežil svoju užitočnosť. Hovoril o varovaniach dejín pre „ohrozenú alebo hynúcu spoločnosť. Takými sú napríklad úpadok umenia alebo nedostatok veľkých štátnikov.“ A o západnej tendencii túžiť nadovšetko po nemennej, pohodlnej existencii povedal: „Tento oslabujúci sen o zachovaní existujúceho stavu je príznakom spoločnosti, ktorá dospela na koniec svojho vývoja.“

Solženicynova obžaloba Západu však ide oveľa ďalej než k našej samotnej neužitočnosti a duchovnej únave. Kreslí obraz civilizácie, ktorá sa v mnohých ohľadoch stala zlou škvrnou na tvári Zeme. Čerpá z mnohých príkladov: od situácií pred vypuknutím rabovania a nepokojov v našich veľkomestách cez rozbujnenú pornografiu a násilie v našej zábave až po zradu 30 miliónov duší na Ďalekom východe, vydaných napospas trápeniu a utrpeniu. Vo svojom harvardskom prejave Solženicyn zhrnul tento škaredý obraz takto: „Veľmi známi predstavitelia vašej spoločnosti, ako George Kennan, hovoria: ‚Na politiku nemôžeme uplatňovať morálne kritériá.‘ Tak miešame dobro a zlo, správne a nesprávne, a vytvárame priestor pre absolútny triumf absolútneho zla vo svete. Naopak, jedine morálne kritériá môžu pomôcť Západu proti dobre naplánovanej SVETOVEJ STRATÉGII komunizmu. Iné kritériá neexistujú.“

Dnešní vládcovia Kremľa až príliš dobre vedia, ako sa stalo, že boľševizmus pred 60 rokmi ovládol Rusko. Celý život venovali neúnavnej kampani nielen za budovanie vlastnej moci, ale aj za zbavenie Ruska boľševického moru. Keby boľševici dosiahli úplný úspech, všetky stopy kresťanskej viery by boli z Ruska vymazané a Sovietsky zväz by dnes bol samotným Satanovým impériom v spojenectve s našimi vlastnými tajnými vládcami. Hitlerove koncentračné tábory a pece boli len bledým tieňom toho, čo boľševici urobili kresťanskému Rusku. Rusko však napriek tomu, len s najtesnejším odstupom od záhuby, prežilo smrteľnú chorobu boľševizmu. Po prekonaní toho všetkého sa dnes v Rusku objavuje nová a vyššia úroveň duchovnej vitality. Rusi sa však zo svojho boja s boľševikmi naučili trpké poučenie. Dnešní vodcovia Kremľa by radšej zomreli, než dovolili tejto rakovinovej duchovnej chorobe naďalej prenasledovať Zem. Uvažujú tak, že pokiaľ bude boľševizmus existovať, zostane hrozba, že jedného dňa, jedného dňa môže Rusko napadnúť znova. A nabudúce by boľševici mohli uspieť, zabiť a zničiť samotnú dušu ich krajiny. Aby teda zachránil svoje vlastné duše, Kremeľ sa usiluje raz a navždy vykoreniť boľševizmus z povrchu Zeme. V Audio liste č. 29 minulý december 1977 som odhalil, že americkí tajní vládcovia teraz pripravujú novú boľševickú revolúciu priamo tu v Spojených štátoch. Na tento účel sa do Spojených štátov privádzajú obrovské počty boľševikov starej školy, ktorí boli a sú vyháňaní zo Sovietskeho zväzu. Tu dostávajú vládne pracovné miesta na všetkých úrovniach v rámci príprav na nadchádzajúcu revolúciu. Naši tajní vládcovia, ktorí patria k tej istej frakcii, ktorá pred 60 rokmi dosadila boľševikov v Rusku, si myslia, že to bude ich najlepšia príležitosť dosiahnuť úplnú kontrolu nad Amerikou v nadchádzajúcej vojne so Sovietskym zväzom. Tým však naši tajní vládcovia len znásobujú odhodlanie Sovietskeho zväzu zničiť Spojené štáty. Pre nich sme ako besný pes. Samotný pes je obeťou choroby, ktorá ho robí nebezpečným, ale jediný spôsob, ako odstrániť nebezpečenstvo, je zničiť psa. Rusko už raz pohrýzla besnota boľševizmu a takmer zomrelo. Je odhodlané nenechať sa pohrýzť znova. A tak, zatiaľ čo sa zlé sily boľševizmu zhromažďujú, tajná vojna už prebieha, ako som vám v priebehu mesiacov odhaľoval. Ako Alexander Solženicyn povedal vo svojom prejave začiatkom tohto mesiaca: „Boj o našu planétu, fyzický aj duchovný, boj kozmických rozmerov, nie je neurčitou záležitosťou budúcnosti — už sa začal. Sily zla začali svoju rozhodujúcu ofenzívu. Ich tlak môžete cítiť, a predsa sú vaše obrazovky a publikácie plné predpísaných úsmevov a zdvihnutých pohárov. Z čoho sa radujete?“ A 20. júna 1978 Rosalynn Carterová odpovedala Solženicynovi slovami: „Alexander Solženicyn hovorí, že cíti tlak zla v celej našej krajine. Nuž, ja ten tlak zla vôbec nevnímam.“

Priatelia, mnohí Američania veria, že Rusi už dostávajú všetko, čo chcú, a preto nebude vojna. Vládcov Kremľa však poháňa silné duchovné úsilie vidieť boľševizmus vymazaný zo Zeme! My v Amerike nezvládame výzvu vykoreniť boľševizmus medzi nami, a preto bude výsledkom PRVÁ JADROVÁ VOJNA na americkej pôde.

Téma 2 — Kamikadze plány amerických tajných vládcov

Minulý mesiac som v Audio liste č. 34 vysvetlil dlhodobý význam bitky žatevného Mesiaca. Bola to prvá skutočná vesmírna bitka v dejinách, tajne vedená koncom minulého septembra. Skončila sa v deň žatevného Mesiaca, 27. septembra 1977, zdrvujúcou porážkou Spojených štátov. Ako som vám povedal minulý mesiac, bitka žatevného Mesiaca bola zlomovou bitkou podobne ako bitka pri Midway medzi Japonskom a Spojenými štátmi v druhej svetovej vojne. Už niekoľko hodín po skončení vesmírnej bitky Washington prekypoval reportérmi, pretože sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko prišiel do Bieleho domu na zriedkavé neskoré nočné stretnutie s Jimmym Carterom a ministrom zahraničných vecí Cyrusom Vanceom. Toto úplne nečakané stretnutie si Gromyko vyžiadal — a jeho žiadosti okamžite vyhoveli. Práve toto stretnutie zadýchaní reportéri televíznych sietí opisovali ako výsledok „prelomu“ v rokovaniach SALT II. Keď som však len o tri dni neskôr, 30. septembra 1977, nahral Audio list č. 26, povedal som vám pravdu.

Gromyko si vyžiadal neskoré nočné stretnutie v Bielom dome, aby doručil sovietske ultimátum po prekvapivom ruskom víťazstve, ktoré práve nastalo v bitke žatevného Mesiaca. Ako som vám vtedy povedal, všetky správy o údajnom prelome v rokovaniach SALT boli úplnými a zámernými lžami vlády a ovládaných veľkých médií. Dnes, o deväť mesiacov neskôr, stále neexistuje dohoda SALT II! My, verejnosť, sme už mali zabudnúť na krycí príbeh o prelome spred deviatich mesiacov. Namiesto toho teraz počúvame o dlhých rokovaniach SALT uviaznutých na mŕtvom bode — a začiatkom tohto mesiaca o správach, že Carterova administratíva rokovania zmrazila.

Zlomová vesmírna bitka spred deviatich mesiacov bola štartovacím výstrelom pre následné ruské vojenské prekvapenia. Odhaľoval som vám ich mesiac po mesiaci a teraz bude americká vojenská situácia v akejkoľvek budúcej vojne s Ruskom neudržateľná. Zostupuje na nás človekom spôsobená katastrofa nevídaných rozmerov, od geofyzikálnej vojny po lúčové zbrane sovietskych vznášajúcich sa platforiem nazývaných kozmosféry. Ako to Alexander Solženicyn vyjadril vo svojom prejave začiatkom tohto mesiaca: „Teraz sa nad vami vznáša stonásobný Vietnam.“

Bez jasného rozpoznania našej skutočnej tiesne nie je šanca ju úspešne zvládnuť. Naši tajní vládcovia však dostali seba aj nás do dnešnej hroznej situácie prostredníctvom lží, utajovania a manipulácie a teraz pre seba nevidia východisko v tom, že by nám povedali pravdu. Veď takmer dve desaťročia utajovali konečný vojenský účel amerického mesačného programu, ako nám to teda môžu povedať teraz! Ako nám môžu povedať, že lety na Mesiac sa neskončili v roku 1972, ako sa tvrdilo? Ako nám teraz môžu povedať o tajnej americkej mesačnej základni s lúčovými zbraňami v kráteri Kopernik, ktorú vyradili minulý september? A ako nám môžu povedať o vážnej hrozbe, ktorej teraz čelíme? Ako, naozaj!

Otvorením Pandorinej skrinky naši tajní vládcovia dávno vypustili sily, ktoré sú teraz mimo ich kontroly. Namiesto toho, aby priznali svoje zlé skutky a dali tak Spojeným štátom šancu prežiť, púšťajú sa do plánu kamikadze typu „všetko alebo nič“, ako Japonsko v druhej svetovej vojne. Keď Japonsko prehralo s Amerikou zlomovú námornú bitku pri Midway, jeho vojenské postavenie začalo upadať. Od tejto bitky bola konečná porážka Japonska Spojenými štátmi už len otázkou času. V posledných mesiacoch vojny bolo Japonsko zatlačené do zúfalého kúta. Vojna si už vtedy vyberala strašnú daň, a predsa

Západ neprijímal japonské pokusy o kapituláciu. V úplnom zúfalstve sa Japonci obrátili k takmer nepredstaviteľnému plánu protiútoku, ku kamikadze. Hrôzu útoku kamikadze bolo treba zažiť, aby jej človek uveril. Aj najostrieľanejší námorníci a námorní dôstojníci ich považovali za desivé nad rámec skutočných škôd, ktoré spôsobovali, pretože každé lietadlo kamikadze pilotoval človek, ktorého túžbou bolo zomrieť v plameňoch a pritom nárazom zničiť americkú loď. Akokoľvek však nálety kamikadze otriasali nervami, boli beznádejné. Boli samovražedným posledným výdychom národa, ktorý už bol porazený.

Dnes si naši tajní vládcovia osvojujú mentalitu kamikadze. Z vojenského hľadiska už po bitke žatevného Mesiaca vidia znamenia blížiacej sa záhuby, no sieťou lží a klamstva sa sami zatlačili do kúta, z ktorého niet úniku. Vedia, že už prehrali, ale pred touto neznesiteľnou skutočnosťou zatvárajú oči. Namiesto toho naplno využívajú politickú a vojenskú mašinériu, ktorá im ešte zostala, a napriek všetkej beznádeji dúfajú, že nadchádzajúci konflikt nejako vyhrajú.

V zahraničných vzťahoch naši tajní vládcovia predvádzajú veľkolepú akrobaciu vyvolanú nedávnou zmenou smerovania. Pred štyrmi mesiacmi som v Audio liste č. 31 odhalil, že Rockefellerovci otvárajú červenej Číne dvere dokorán v zúfalom úsilí vybudovať z Číny hrozbu pre Rusko. Táto kampaň teraz vychádza na povrch. Napríklad v posledných dňoch Carterova administratíva „schválila“ plány našich spojencov v NATO predávať Číne vojensky citlivé zariadenia, ktoré Rusku odopierajú — akoby bola Čína teraz súčasťou NATO! A len pred piatimi dňami Leonid Brežnev č. 2, ceremoniálny „dvojník“ vídaný na verejnosti od smrti skutočného Brežneva minulý január, vydal varovanie pred novou čínskou politikou Carterovej administratívy. Povedal, že sa vyvíja úsilie „hrať čínskou kartou proti ZSSR. Je to krátkozraká a nebezpečná politika,“ a dodal, že to „môžeme trpko oľutovať“. Medzitým v súvislosti s takzvanou čínskou kartou naliehajú na Japonsko, aby sa rýchlo zblížilo s červenou Čínou a znovu sa vyzbrojilo. Opätovné vyzbrojenie priamo porušuje ústavu, ktorú Japonsku po druhej svetovej vojne vnútili Spojené štáty, a vyvoláva tam intenzívnu diskusiu. Zároveň nastal úplný obrat v postoji Spojených štátov k našim partnerom v NATO. Politika Spojených štátov voči Európe bola mnoho rokov navrhnutá tak, aby naplnila predpoveď Henryho Kissingera o Európe ovládanej Sovietskym zväzom, pretože naši tajní vládcovia vtedy úzko spolupracovali so sovietskymi vládcami. Od dňa veľkého podrazu minulý september, od bitky žatevného Mesiaca, však naši tajní vládcovia zrazu potrebujú Európu. Preto sa koncom minulého mesiaca konal vo Washingtone summit NATO. Naši tajní vládcovia sa snažili zo spojencov dostať záväzky, že sa zomknú proti Rusku — samozrejme pod vedením Washingtonu. A na zlepšenie vzťahov s Britániou a Francúzskom bol len pred tromi dňami oznámený politický obrat zmierňujúci obmedzenia anglo-francúzskeho nadzvukového dopravného lietadla Concorde. A práve dnes má vodca senátnej väčšiny Robert Byrd zo Západnej Virgínie odísť do Európy v naliehavom úsilí nadviazať na summit NATO. Tak ako všetko ostatné, čo naši vládcovia teraz robia, však aj pokus napraviť vzťahy s NATO prichádza „v príliš malom rozsahu a príliš neskoro“. Turecko, životne dôležité pre južné krídlo NATO, práve podpísalo s Ruskom Zmluvu o priateľstve a spolupráci. Západné Nemecko, kľúčový článok NATO, sa už s Ruskom zmieruje. Začiatkom minulého mesiaca, 6. mája, bol Leonid Brežnev č. 2 na štátnej návšteve v Západnom Nemecku. V ten deň Brežnev č. 2 a kancelár Helmut Schmidt podpísali 25-ročnú obchodnú dohodu. A TO JE LEN PREDZVESŤ TOHO, ČO PRÍDE.

Najvážnejšie zo všetkých zlyhaní našich tajných vládcov v súvislosti s NATO je však hneď vedľa nás, v Kanade. Pred tromi mesiacmi som podrobne opísal sovietsko-francúzske

intrigy, ktorými sa Kanada pripravuje ako základňa budúcej invázie ruskej armády do Spojených štátov. Začiatkom tohto mesiaca, 2. júna, Kanada vykázala zo svojich teritoriálnych vôd všetky rybárske plavidlá Spojených štátov. Bola to len ozvena ruského kroku minulý september tesne pred bitkou žatevného Mesiaca. Vtedy Sovietsky zväz náhle vykázal všetky rybárske plavidlá Európskeho spoločenstva zo svojich severných vôd. Dôvod ruského kroku minulý september bol vojenský, ako som vtedy vysvetlil v Audio liste č. 26. A dôvod dnešného kanadského kroku je tiež vojenský, pretože námorná preprava sovietskych vojakov a vybavenia na izolované vyloďovacie miesta kanadského pobrežia sa teraz zrýchľuje.

Pred vesmírnou katastrofou bitky žatevného Mesiaca minulý september bola zámerná zrada priateľov a spojencov súčasťou veľkého plánu našich tajných vládcov. Preto ich dnešné úbohé pokusy všetko napraviť nebudú úspešné. Teraz však žijú vo vlastnom vysnívanom svete a ich plány kamikadze napredujú vo vojenskej oblasti aj v zahraničných záležitostiach. Koncom minulého mesiaca napríklad minister námorníctva W. Graham Claytor spustil kampaň, ktorou chcel presvedčiť americkú verejnosť, ak už nie Rusov, že sme plne schopní odraziť obrovskú flotilu sovietskych ponoriek. O kľúčovej oblasti protiponorkového boja sa Claytor chválil: „Kvalitatívny náskok, ktorý máme pred Sovietmi v technike aj personáli, je ohromujúci.“ Zverejnili sa aj správy vykresľujúce sonarové systémy námorníctva označené v prepise ako Tolderay ako prelom, svetelné roky pred všetkým, čo by mohol mať úbohý zaostalý Sovietsky zväz. A pre istotu citovali amerických odborníkov na podmorský boj v tom zmysle, že ruské ponorky sú také hlučné, že ich možno ľahko odhaliť. Priatelia, samotný počet ponoriek, ktoré Sovieti dokážu vyslať na more, im však umožňuje zahltiť sledovacie systémy NATO. Dokázali to pri viacerých príležitostiach, ako som rozoberal minulý august v Audio liste č. 25. Okrem toho sú Rusi v skutočnosti výrazne pred Západom v odhlučňovaní ponoriek. Existujú napríklad ruské miniponorky na umiestňovanie rakiet, ktoré sa potajomky vkradli do našich vlastných teritoriálnych vôd, aby položili jadrové rakety odpaľované spod vody — a tie sú tam dodnes, čakajú na odpálenie! Tieto miniponorky sú neviditeľné pre všetky naše sonarové systémy, aktívne aj pasívne.

V Audio liste č. 16 zo septembra 1976 som opísal tieto miniponorky. Jedna z nich uviazla v Chesapeakeskom zálive pre poruchu, ktorá zabila posádku. Bola to jedinečná príležitosť zistiť, ako funguje ruský systém prekonávajúci sonar. V Audio liste č. 17 som však odhalil, ako vtedajší prezident Gerald Ford túto príležitosť zahodil. Pokiaľ ide o sovietske ponorky plnej veľkosti, mnohé staršie sú pomerne hlučné, ale tie postavené neskôr majú pripravené prekvapenie. Rusi vedia, že americká technológia zisťovania ponoriek je takmer úplne založená na akustických metódach, a preto sú mnohé novšie ruské ponorky vybavené tým, čo sa nazýva umelá akustická signatúra. Každá z týchto novších ponoriek používa najpokročilejšie konštrukčné riešenia na svete, aby minimalizovala hluk lodnej skrutky a brázdy. Pri bežnej každodennej prevádzke však používa zariadenia nazývané kavitátory, ktoré výrazne zvyšujú hluk ponorky pohybujúcej sa vo vode. Práve tieto zvuky zachytávajú naše pasívne sonarové systémy vrátane systémov Tolderay, ktoré majú byť takým rozhodujúcim prelomom. Tieto hlukové vzorce či signatúry, ako sa nazývajú, sa programujú do počítačov, ktoré sú kľúčom k našim novým sonarovým systémom. V deň vypuknutia PRVEJ JADROVEJ VOJNY však všetky ruské ponorky vybavené systémom umelej signatúry svoje kavitátory zatiahnu. Keď potom vyrazia cez oceány k Spojeným štátom, budú tak robiť takmer v úplnom tichu. Slabé zvuky, ktoré budú vydávať vo svojej vojnovej konfigurácii, budú pre našu silne počítačovo riadenú sonarovú obranu neznáme a

nerozpoznateľné. Ak majú ruskí technológovia pravdu, výsledok bude zodpovedať zlyhaniu našej sonarovej obrany práve vtedy, keď ju budeme najviac potrebovať.

Podobné postrehy možno vysloviť aj o iných oblastiach našej vojenskej situácie — napríklad o strele s plochou dráhou letu, ktorú pred niekoľkými dňami verejne predviedli vo White Sands v Novom Mexiku. Možno sa však opýtate: A čo naše tajné zbraňové programy? Pred dvoma mesiacmi som odhalil, že Operácia Desk Top bola znovu aktivovaná. Pod zámienkou prieskumných vrtov na ropu a plyn v mori pri východnom pobreží Spojených štátov prebieha úsilie umiestniť novú flotilu supermedzikontinentálnych balistických rakiet na podmorské odpaľovacie stanovištia. Exxon, ktorý túto prácu pri východnom pobreží vykonáva pre CIA, vynaložil neuveriteľné sumy, ktoré mu majú byť preplatené, aby si zabezpečil veľké časti oblasti Baltimore Canyon, kde teraz prebieha prieskum. Niektoré ďalšie spoločnosti, ktoré teraz v oblasti vŕtajú, však majú skutočný záujem o ropu — a zatiaľ sa stretli so sklamaním. Začiatkom tohto mesiaca, 2. júna, Conoco oznámilo, že jeho prvý skúšobný vrt bol neúspešný. Hovorca spoločnosti povedal: „Pociťujem hlboké sklamanie. Minuli sme štyri milióny dolárov a vŕtali sme tam 53 dní.“ Medzitým sa obnovený projekt umiestňovania rakiet zrýchľuje. Tajomná loď Howarda Hughesa, Glomar Explorer, má čoskoro vyplávať, aby začala umiestňovať superrakety CIA v Tichom oceáne. Ako som už v minulosti rozoberal, toto bolo pôvodné poslanie, pre ktoré bol Glomar Explorer navrhnutý. A teraz sa aj oficiálne vysvetlenie vrátilo k pôvodnému kryciemu príbehu: Explorer má skúšať zariadenia na podmorskú ťažbu a zbierať mangánové konkrécie z oceánskeho dna. Viete si to predstaviť?

V Audio liste č. 20 z januára 1977 som opísal schopnosti a uviedol presné polohy pôvodnej flotily podmorských superrakiet CIA. Kým ich ochranné puzdrá nezačali prepúšťať vodu a rakety sa jedna po druhej nezničili, boli zďaleka najhrozivejšími na Zemi. Ak sa teraz podarí umiestniť ďalšie, budú mať rovnaké pochybné prvenstvo. Na tom však nebude záležať. Kým rakety zostanú na svojich podmorských miestach, budú dostatočne v bezpečí — nedosiahnu na ne ani lúčové zbrane s časticami. Ak ich však niekedy odpália, budú zničené už pri výstupe z mora, pretože Kremeľ plánuje mať nad miestom každej rakety aspoň dve kozmosféry. Len čo raketa CIA prerazí morskú hladinu, ešte pomalá a ľahko zasiahnuteľná, rozstrieľajú ju lúčové zbrane s časticami. Po vynaložení obrovských prostriedkov daňovníkov a ohromného úsilia na umiestnenie nových rakiet tak naši tajní vládcovia dosiahnu iba niekoľko obrovských ohnivých gúľ na mori. Samotné Rusko neutrpí ani škrabanec. Možno sa čudovať, že Kremeľ označuje ruskú kozmosféru za protivojnový stroj?

Najsamovražednejším aspektom dnešného konania našich tajných vládcov je však aspekt politický. Keďže sa rozhodli, že nám nemôžu povedať pravdu, aby sme mohli všetci spolupracovať, usudzujú, že namiesto toho musia dosiahnuť úplnú a strnulú kontrolu nad nami všetkými. Na tento účel sa všetky ich skoršie plány na mimoriadny stav a DIKTATÚRU preorientúvajú na nový cieľ. Takzvaná druhá americká revolúcia, navrhnutá Johnom D. Rockefellerom III., vo svojej pôvodnej podobe vyšumela, ale teraz sa oživuje pod novými zástavami. Náhle, akoby všetci v Amerike v tej istej chvíli dostali tú istú myšlienku, vypuká takzvaná vzbura daňovníkov. Prvá americká revolúcia sa začala pre dane, a preto sa to skúša znova s cieľom zmanipulovať americký ľud k vlastnej záhube prostredníctvom krívd, ktoré sú samy osebe oprávnené. Už teraz sa ozýva neprestajné volanie po zmenách ústavy na obmedzenie daní. Konečným zámerom je úplné rozobratie našej ústavy, ktoré má vyústiť do novej boľševickej revolúcie. Nič by sa nedalo vymyslieť

tak, aby to istejšie spečatilo našu záhubu rukou Sovietskeho zväzu — ale práve to je plán! A vo vrcholnej chvíli krízy, keď budú všetci volať po skúsenom človeku pri kormidle, bude niekto pripravený. Už teraz sa na tú chvíľu pripravuje. Jeho meno: NELSON ALDRICH ROCKEFELLER. Opäť sa hlási tieň jeho 25. dodatku!

Keď Amerika klesá ku konečnému zničeniu, vlečie sa spolu s ňou ku koncu aj moderná západná civilizácia. Prečo sa to však deje? Odpoveď dal pred 600 rokmi veľký arabský historik Ibn Chaldún. Všetko je vysvetlené v jeho úvode k svetovým dejinám nazvanom Mukaddima, ktorý nedávno vyšiel v preklade vo vydavateľstve Princeton University Press. Arnold Toynbee povedal, že je to „nepochybne najväčšie dielo svojho druhu, aké kedy vytvorila akákoľvek myseľ v ktoromkoľvek čase či na ktoromkoľvek mieste“.

Vo svojej úplne prvej nahrávke Audio Book Talking Tape takmer pred štyrmi rokmi som zaznamenal zrod neuveriteľne mocnej rodinnej dynastie v Amerike pred storočím — dynastie Rockefellerovcov. Začiatkom 20. storočia ich moc vzrástla natoľko, že pôvodný vládny systém Spojených štátov začínala nahrádzať ich kontrola. Namiesto systému schopného neustálej obnovy a regenerácie sa naša krajina čoraz pevnejšie zapletala do osudu jedinej dynastie. Dnes je toto prepojenie úplné. Ako sa darí Rockefellerovmu kartelu, tak sa darí Amerike. Ako však Ibn Chaldún stanovil pred vyše šiestimi storočiami, prirodzená životnosť všetkých skutočných dynastií je približne 100 rokov. Je to preto, že počas troch generácií sa strácajú pôvodné vlastnosti odolnosti a skupinovej spolupatričnosti. Namiesto úsilia prichádza prepych, namiesto odvahy zbabelosť, namiesto osobnej sily klienti a nasledovníci — dynastia senilnie a rúca sa. Dnes sú štyria bratia Rockefellerovci tretej generácie na ústupe. Stále ovládajú veľké zdroje a ich klientskych nasledovníkov je nespočetne veľa, ale nepochybne strácajú kontrolu. Ich politika už zničila to, čo vytvorili naši predkovia, a zanechala osud našej krajiny zviazaný s osudom ich dynastie. Rockefellerova dynastia teraz dosahuje koniec svojho prirodzeného života a pri svojom kolapse berie so sebou dutú škrupinu toho, čo bolo kedysi známe ako Spojené štáty americké!

Téma 3 — Plány Kremľa na medziplanetárne ruské impérium

Keď civilizácia zaniká, neznamená to koniec všetkého života pre tých, ktorí ju tvorili. Znamená to koniec spôsobu života. A to, priatelia, čaká tých, ktorí prežijú nadchádzajúcu človekom spôsobenú katastrofu.

Pred šesťdesiatimi rokmi bola východná pravoslávna kresťanská civilizácia sústredená okolo Ruska vrhnutá do zúfalého boja o vlastný život. V tomto boji sa aj sama zmenila. My na Západe sa na život nepozeráme z perspektívy šesťdesiatich rokov smrteľného zápasu o duchovné prežitie, preto by nás niektoré predstavy nového typu ľudí v dnešnom Kremli nepochybne šokovali. Zostáva však veľmi, veľmi dôležitá skutočnosť: veľmi silné náboženské presvedčenie je dnes určujúcim faktorom, ktorý usmerňuje politiku sovietskeho Ruska. O ktorej západnej krajine možno povedať to isté? Boľševici starej školy, ktorí sa v roku 1917 zmocnili Ruska, boli paraziti, ničiví v každom ohľade. Naproti tomu dnešní samozvaní „duchovní komunisti“ v Kremli horlia za dosiahnutie väčších a lepších vecí na slávu Matky Rusi — a podľa svojho chápania na slávu Božiu. A keď bude ľudstvo zbavené besnoty boľševizmu, výhľady, ktoré podľa svojho presvedčenia uvidia pred sebou, berú dych.

Začiatkom tohto storočia založil ruskú disciplínu nazvanú „kozmonautika“ muž menom Ciolkovskij. V tom čase bolo cestovanie do vesmíru také vzdialené, že pôsobilo ako

fantastický sen. Ciolkovskij však svoje štúdium kozmonautiky začal výrokom: „Planéta Zem je kolískou ľudstva, ale človek nemôže navždy zostať v kolíske.“ Dnes sa americkí cestovatelia do vesmíru nazývajú „astronauti“, ruskí „kozmonauti“ a rozdiel siaha oveľa hlbšie než k názvu. Pre západnú myseľ je cestovanie do vesmíru predovšetkým podnetnou technickou výzvou a dobrodružstvom, akousi kozmickou športovou udalosťou. Rusi to však vidia veľmi odlišne. Pre nich je cestovanie do vesmíru začiatkom rozširovania človeka do jeho nového, väčšieho životného priestoru — do slnečnej sústavy a jedného dňa k hviezdam. Táto zmena pohľadu sa už odráža v sovietskej kozmostratégii a kozmopolitike, ktoré som opísal pred štyrmi mesiacmi v Audio liste č. 31.

Plánovanie Kremľa v oblasti skúmania a osídľovania vesmíru už zašlo ďaleko za bezprostredné úzko vojenské využitie, ktoré dnes vidíme. A v jednom ohľade ruské plány na prvé medziplanetárne impérium ľudstva pripomínajú staroveký Rím. V Rímskej ríši sa dobyté národy stávali občanmi Ríma, čím do istej miery získavali podiel na výsadách a výhodách, ktoré ríša ponúkala. Značná autonómia bola dovolená v miestnych zvykoch a náboženských praktikách, pokiaľ Rím neohrozovali alebo mu nespôsobovali problémy. Pod vládou dnešných ľudí v Kremli začína Sovietsky zväz robiť veľmi podobné veci. Prejavuje sa to dokonca aj v programe začínajúceho rozširovania ruského impéria do vesmíru. Pred niekoľkými týždňami bol na obežnú dráhu vyslaný Sojuz 28 s jedným ruským a jedným neruským kozmonautom, Čechom. Pred štyrmi dňami vyletel na obežnú dráhu na palube Sojuzu 30 druhý neruský kozmonaut, tentoraz Poliak. Posádka Sojuzu 30 sa spojila s vesmírnou stanicou Saľut 6 a vstúpila do nej, aby sa pripojila k posádke Sojuzu 29, ktorá tam už bola. Veliteľom Sojuzu 29 je mimochodom ruský Neil Armstrong, Vladimir Kovaľonok. Ako som odhalil minulý október v Audio liste č. 27, Kovaľonok bol veliteľom prvého sovietskeho letu s posádkou na Mesiac, ktorý 16. októbra 1977 pristál v kráteri Jules Verne na odvrátenej strane Mesiaca. Z pohľadu ruskej kozmonautiky sa človek nevyhnutne presunie zo Zeme k planétam a hviezdam a je to jeho poslaním. Preto ruský prístup k cestovaniu do vesmíru kladie veľmi veľký dôraz na filozofické a psychologické faktory popri technickom a telesnom výcviku. Kozmonautov učia chápať nové vesmírne prostredie ako prirodzené rozšírenie ľudského priestoru, ktoré však vyžaduje pokoru a opatrnosť. Súčasťou ruského dedičstva je aj dedičstvo dávnych moreplavcov Vikingov.

Dnes, keď v Rusku svitá duchovné znovuzrodenie, ruského ducha priťahujú nahor a von neobmedzené moria vesmíru. Západná civilizácia čoskoro zahynie, ale ľudský duch nie. Aby sme nezabudli: milosrdenstvo a spravodlivosť nášho Pána sú určené prinajmenšom rovnako tým, ktorí trpeli celé desaťročia, ako nám, ktorých utrpenie ešte len čaká.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehnáva každého jedného z vás.

Peter David Beter — Audio list č. 36
27. júla 1978
Úplný slovenský preklad

Redakčná poznámka: Text zachováva autorov hlas a dobový kontext vrátane jeho predpovedí a odporúčaní. Tvrdenia o tajných vládcoch, sabotážach, vesmírnych bojoch a dvojníkoch sú tvrdeniami Petra Davida Betera; preklad ich nepotvrdzuje ako overené fakty. Dobové finančné a bezpečnostné odporúčania nie sú súčasnými odporúčaniami prekladateľa.

Úvod

Toto je Audio list doktora Betera — poštová schránka 16428, Fort Worth, Texas 76133.

Dobrý deň, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 27. júla 1978 a toto je môj Audio list č. 36.

Po tri generácie bola Rockefellerova dynastia dominantným faktorom v hospodárskom, politickom a spoločenskom živote Ameriky. A po tri desaťročia boli štyria bratia Rockefellerovci tretej generácie — David, Nelson, Laurance a John D. III. — skutočnými vládcami západného sveta. Už dávno si rozdelili svet na sféry vplyvu. Koordináciou svojej činnosti a spoločným postupom však títo štyria bratia získali bezprikladný vplyv na osud celého ľudstva. Pred tromi rokmi v tomto mesiaci som však v Audio liste č. 2 odhalil, že bratia začínajú strácať svoje železné zovretie udalostí. Nelson Rockefeller napríklad plánoval nahradiť vtedajšieho prezidenta Geralda Forda v Oválnej pracovni najneskôr v júni 1975. Ford však prežil zvláštnu chorobu, pre ktorú v tom mesiaci padal dolu schodmi na nástupných rampách lietadiel — a za tri roky odvtedy už nemal žiadne ďalšie záchvaty padania. O niekoľko mesiacov neskôr, v septembri a októbri 1975, séria pokusov o atentát takmer odstránila Forda zo scény, ale aj tie sa pokazili.

Pred dvoma rokmi v tomto mesiaci som v Audio liste č. 14 odhalil, že prebieha kríza s podmorskými raketami z roku 1976. Táto kríza, ktorú vláda NIKDY nezverejnila, bola len začiatkom úplného vojenského podrazu Rockefellerovcov zo strany ich tajného spojenca, Sovietskeho zväzu. Ako som zverejnil predchádzajúcu jar v Audio liste č. 12, kľúčoví členovia správnych rád veľkých nadácií ovládaných Rockefellerovcami už dospeli k záveru, že ruský podraz je bezprostredný. Samotní bratia však s týmto záverom nesúhlasili. Vyrastali s vedomím, že Sovietsky zväz tajne financuje a ovláda ich vlastný Rockefellerov kartel. Jednoducho si nevedeli predstaviť, že by im Rusko mohlo nejako vykĺznuť z rúk. Až keď bola z vôd pri Seal Harbor v Maine vyzdvihnutá ruská vodíková bomba, všetci štyria bratia naozaj uverili, že vojenský podraz prebieha. Jej presné navigačné súradnice som uviedol v Audio liste č. 15 z augusta 1976 a koncom toho mesiaca ju odstránilo námorníctvo Spojených štátov. Táto bomba bola jednou z tém, ktoré som preberal s generálom Georgeom S. Brownom, vtedajším predsedom Zboru náčelníkov štábov, na stretnutí s ním v Pentagóne 16. septembra 1976. Keď sa bratia dozvedeli, že Rusko sa skutočne pripravuje na prekvapivý jadrový útok na Ameriku, mohli podniknúť kroky, aby vojne celkom zabránili. To by však znamenalo oboznámiť verejnosť s pravdou — a ako povedal náš Pán: „Pravda vás oslobodí.“

Bratia Rockefellerovci sa nezaujímajú o vašu ani moju slobodu, ale o stále väčšiu moc. Preto sa pokúsili obnoviť svoje spojenectvo so Sovietmi. Aby znovu zaviedli starostlivo

kontrolovaný spoločný plán jadrovej vojny na americkej pôde, urobili Rockefellerovci obrovské ústupky na uspokojenie Kremľa. Jeden z týchto ústupkov otvoril dvere sovietskym jadrovým sabotérom, aby sa rozrojili po celých Spojených štátoch a kládli veľké i malé jadrové míny pri priehradách, vodných nádržiach, verejných budovách, výrobných závodoch, obilných silách, rafinériách a mnohých ďalších cieľoch. Preto bolo o tomto čase minulý rok vydávanie môjho Audio listu dobrovoľne pozastavené. Tri mesiace, od konca mája do konca augusta 1977, som spolupracoval so znepokojenými občanmi po celej krajine v úsilí dosiahnuť rozhodujúce odhalenie a zásah úradov, ktorý by zastavil rozsiahlu jadrovú sabotáž Ameriky. Toto úsilie však zlyhalo, priatelia, ako som vám povedal minulý august, keď som obnovil Audio list číslom 25.

Počas všetkých týchto a ďalších udalostí bol pokles moci a odhodlania štyroch bratov čoraz zjavnejší. Všetky tieto neúspechy však boli zanedbateľné v porovnaní s katastrofálnou porážkou Ameriky vo vesmíre minulý september. V bitke žatevného Mesiaca bola vyradená tajná americká mesačná základňa v kráteri Kopernik. Kopernikova základňa, vyzbrojená silnými lúčovými zbraňami schopnými zasiahnuť ktorékoľvek miesto na Zemi, bola Rockefellerovým tromfom v nadchádzajúcej vojne — teraz však bola preč. Vláda túto rozhodujúcu vesmírnu bitku dodnes verejne nepriznala, ale práve ona je skutočným dôvodom mnohých zúfalých protiruských krokov, ktoré Amerika teraz podniká.

Priatelia, vrháme sa do obdobia konfrontačnej diplomacie na ceste k vojne. Veľké i malé národy sa zoraďujú a vyberajú si strany pre nadchádzajúci veľký konflikt, ako sa to dialo pred prvou a druhou svetovou vojnou. Zároveň sa krajinou preháňajú mrazivé vetry boľševickej revolúcie — v Amerike, v Británii a v častiach Európy. Na tento účel sa zrýchľuje riadený kolaps západného monopolistického kapitalizmu, vedený pádom amerického dolára s nedostatočným krytím zlatom. Rockefellerovci vrhajú Západ do najkritickejšieho obdobia celých jeho dejín. Deje sa to však vo chvíli, keď sa zrýchľuje konečný úpadok ich dynastie.

Minulý mesiac som poukázal na historickú skutočnosť, že všetky skutočné dynastie majú životnosť len približne 100 rokov. Rockefellerova dynastia už tento bod dosiahla a bratia Rockefellerovci sú už v súmraku svojej moci. Začiatkom tohto mesiaca, 10. júla 1978, nabral pád bratov Rockefellerovcov nový ohromujúci smer. John D. Rockefeller III., najstarší zo štyroch bratov, zahynul pri čelnej zrážke, keď sa viezol v aute neďaleko rodinného sídla v Pocantico Hills v štáte New York. Nehoda bola vrcholne ironická z dôvodov, ktoré vysvetlím v téme č. 1. Navyše zasadila ochromujúci úder celku tvorenému štyrmi bratmi. Tento úder ešte zvýšil tlak na Davida, Nelsona a Laurancea, aby sa poponáhľali so svojimi plánmi revolúcie a vojny.

Moje tri dnešné témy sú:
Téma č. 1 — ODKAZ ZOSNULÉHO JOHNA D. ROCKEFELLERA III.;
Téma č. 2 — NOVÁ AMERICKÁ STRATÉGIA PRVÉHO ÚDERU;
Téma č. 3 — NÁSLEDKY PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Téma 1 — Odkaz zosnulého Johna D. Rockefellera III.

Priatelia, obyčajne sa nepatrí hovoriť negatívne o tých, ktorí už odišli. Automobilová nehoda, ktorá vzala život Johnovi D. Rockefellerovi III., však nezmenila pravdivosť toho, čo som vám roky hovoril, kým ešte žil. Ani neodčinila strašné plány, ktoré pomáhal uviesť do pohybu a ktoré budú naďalej ovplyvňovať váš život a vašu budúcnosť.

John D. Rockefeller III. bol jedným z najmocnejších mužov na Zemi. Ovládané veľké médiá zakryli skutočný význam jeho života a smrti, ale verím, že máte právo ho poznať. Odborníci na vzťahy s verejnosťou mu už dávno vytvorili verejný obraz, ktorý niesol po zvyšok života — obraz láskavého, plachého filantropa. Aj po smrti sa tento obraz starostlivo udržiava prostredníctvom príbehov o jeho pohrebe v ovládaných veľkých médiách. Hovoria nám, že práve John mal najväčšie potešenie z rozdávania rodinného bohatstva a že tejto úlohe zasvätil život. Priatelia, skutočnosťou však je, že John zohrával nenahraditeľnú úlohu v rozširovaní Rockefellerovho impéria a koordinoval svoju činnosť s bratmi. Zo štyroch bratov sa práve John špecializoval na niekoľko oblastí, ktoré sú teraz pre vás kľúčové. Jednou boli nadácie ovládané Rockefellerovcami, ktorých filantropická svätožiara má len málo spoločného s ich skutočnou povahou. Ďalšou bola Ázia, najmä Japonsko. Treťou bola Afrika a štvrtým Johnovým zameraním bola jeho takzvaná „druhá americká revolúcia“, ktorá sa teraz mení na novú boľševickú revolúciu tu v Amerike.

Keď sa pred takmer ôsmimi desaťročiami začínalo 20. storočie, John D. Rockefeller starší zakladal prvú zo svojich nadácií oslobodených od daní. Nazývala sa „General Education Board“ — Rada pre všeobecné vzdelávanie. V roku 1904 rada vydala svoju prvú publikáciu nazvanú „Occasional Letter No. 1“, ktorú napísali John D. Rockefeller starší a jeho prefíkaný pomocník, reverend Frederick Taylor Gates. Tento dokument, z ktorého som citoval pred vyše dvoma rokmi v Audio liste č. 10, jasne ukázal skutočný účel rady. Nebolo ním nič menšie než úplné pretvorenie spoločnosti podľa Rockefellerových plánov. Ten istý účel odvtedy naďalej poháňa každú nadáciu v Rockefellerovej sfére, ale každá sa špecializuje na určitý aspekt tohto nadradeného cieľa. Pri zakladaní jednej nadácie za druhou John D. Rockefeller starší od samého začiatku koordinoval svoju činnosť s Andrewom Carnegiem, ktorý robil to isté. Vyhli sa tak zdvojovaniu a zväčšili rozsah spoločného úsilia. V oblasti takzvanej filantropie sa Rockefellerove a Carnegieho záujmy prepletali a postupne sa všetky dostali úplne pod Rockefellerovu strechu. Dňa 26. januára 1917 však senátor Chamberlain z Oregonu povstal v Senáte Spojených štátov a vyslovil varovanie. Povedal: „Carnegieho a Rockefellerov vplyv je zlý. Za dve generácie môžu zmeniť myslenie ľudí tak, aby sa prispôsobili Rockefellerovmu kultu alebo Carnegieho kultu namiesto základných princípov americkej demokracie.“

Dnes je to o dve generácie neskôr a v Kongrese už podobné varovania nepočujeme. Prorocké varovanie senátora Chamberlaina sa naplnilo. Rockefellerovsko-carnegieovský konglomerát nadácií už dávno vypustil zlé sily namierené proti vzdelávaniu, vláde a samotnému tkanivu spoločnosti. Takmer štyri desaťročia od roku 1931 bol zo štyroch bratov správcom týchto zlých síl práve John D. Rockefeller III. Začal členstvom v správnych radách General Education Board a Rockefellerovej nadácie a potom rozšíril svoj vplyv na celú sieť nadácií dynastie, ktorú tiež zväčšil. Zlé sily vypustené tak dávno sa však teraz vymkli spod kontroly. Koordinácia nadácií Johnom D. Rockefellerom III. v mene jeho troch bratov a jeho samého teraz viedla k podrazu a k záväzku vytvoriť JEDNU SVETOVÚ VLÁDU a k nadchádzajúcej jadrovej vojne.

Ďalšou oblasťou, ktorá sa stala hlavným záujmom Johna D. III. ešte pred nadáciami, bola Ázia. Začalo sa to v roku 1929, keď ako čerstvý absolvent vysokej školy odcestoval do japonského Kjóta pod záštitou Rockefellerovcami ovládaného „Institute of Pacific Relations“, Inštitútu tichomorských vzťahov, skrátene IPR. V tridsiatych rokoch bolo prioritou číslo jeden pre IPR vmanévrovať Japonsko do útoku na Spojené štáty za podmienok, ktoré by slúžili Rockefellerovým záujmom. John D. III. sa do tejto práce pustil s nadšením a výrazne rozšíril Rockefellerovu činnosť v Ázii aj inými cestami. Práve on

dohliadal na prípravy Rockefellerovho impéria na využitie nadchádzajúcich udalostí v Ázii. IPR zrodil neslávne známu špionážnu sieť Richarda Sorgeho so sídlom v Lee v Massachusetts. Povojnové vyšetrovania Kongresu dokázali, že práve Sorgeho sieť spôsobila útok na Pearl Harbor. Franklin Delano Roosevelt, vedený informáciami od špionážnej siete IPR, vykonal všetky potrebné prípravy, aby zabezpečil, že sa želaný útok na Pearl Harbor obráti proti Japoncom. Pred dvoma mesiacmi som v Audio liste č. 34 vysvetlil hlavnú stratégiu za tým všetkým. Väčšina širokej verejnosti netušila, že vojna s Japonskom je bezprostredná, pretože vláda nechcela, aby sme to vedeli. Azda jediné jasné verejné varovanie počuli 9. novembra 1941 veriaci kostola Christ Church v Alexandrii vo Virgínii. Jeho duchovný, biskup Wells, sa túto správu dozvedel len o tri dni skôr od Normana Davisa, vtedajšieho prezidenta Amerického Červeného kríža, ako som vám podrobne povedal v Audio liste č. 22. Davis mal veľmi blízko k FDR a povedal biskupovi Wellsovi, že vojna s Japonskom vypukne do piatich týždňov! Biskup Wells, otrasený touto správou, okamžite upozornil svojich veriacich. O štyri týždne neskôr nastal útok na Pearl Harbor.

Keď vypukla vojna, John D. Rockefeller III. sa pohotovo stal „asistentom“ toho istého Normana Davisa, ktorý biskupovi Wellsovi povedal o nadchádzajúcej vojne s Japonskom. Odtiaľ John prechádzal z jednej funkcie do druhej a pripravoval pôdu na úplné ovládnutie Japonska Rockefellerovcami po vojne. Hneď po skončení druhej svetovej vojny John D. Rockefeller III. so svojím sprievodom priletel do trosiek Japonska. Medzi ľuďmi zbedačenými následkami vojny môžu finančné zdroje Rockefellerových rozmerov kúpiť takmer čokoľvek a všetko — a presne to aj urobili. Čoskoro začal vznikať obrovský Rockefellerov kartel tisícov japonských podnikov, zaibacu. Veľká časť raného priemyselného znovuzrodenia Japonska pod Rockefellerovou kontrolou prebiehala v elektronike, pre ktorú majú Japonci obrovské nadanie. Jedným z najznámejších Rockefellerových podnikov v Japonsku v tejto oblasti je „SONY“, ktorého výrobky prenikli do každého kúta sveta. SONY, priatelia, nie je japonské meno ani slovo, ale skratka — označuje niekdajší Standard Oil of New York. Dnes sa Japonsko snaží stať svetovou mocnosťou číslo jeden v elektronike. Na pohrebe Johna D. Rockefellera III. tento mesiac prišla viac než polovica káblových správ a telegramov od spolupracovníkov v Japonsku. Johnove znalosti Ďalekého východu však siahali ďaleko za Japonsko a zahŕňali celú Áziu.

Dnes, keď sa Spojené štáty snažia hrať takzvanou „čínskou kartou“ proti Rusku, tlačia Japonsko do náručia červenej Číny, aby pomohlo tejto zúfalej stratégii. Červená Čína však v skutočnosti nemá úmysel vytvoriť skutočné spojenectvo so Spojenými štátmi proti Rusku. Namiesto toho hrá Čína „americkou kartou“, pretože vie, že Rusko je teraz najväčšou vojenskou mocnosťou na Zemi. Číňania dúfajú, že svojou terajšou stratégiou neskôr získajú čo najlepšie podmienky ako cenu obnoveného spojenectva s Ruskom. Aj Japonsko, zovreté medzi Východom a Západom, sa snaží sledovať kurz, ktorý vôbec nie je tým, čo zamýšľali bratia Rockefellerovci. Pri veľmi aktívnych rokovaniach o zmluve medzi červenou Čínou a Japonskom sa Čína snaží zahrnúť klauzulu proti regionálnej nadvláde jednej mocnosti, ktorú Kremeľ považuje za protiruskú. Moskva označila túto jedinú klauzulu za svoju jedinú námietku proti čínsko-japonskej zmluve. Japonsko sa teraz rozhodlo trvať na doplnkovej klauzule, ktorá jasne uvádza, že ustanovenie o regionálnej nadvláde nie je namierené proti žiadnej konkrétnej tretej mocnosti. Takto chce Japonsko uspokojiť Rusko aj Čínu. Takto sa Japonsko stáva osovým bodom obrovskej novej ázijskej osi, pred ktorou som prvýkrát varoval pred piatimi rokmi v knihe „The Conspiracy Against

the Dollar“ — „Sprisahanie proti doláru“. A tak odkaz Johna D. Rockefellera III. po jeho smrti na Ďalekom východe žije ďalej.

Po piatich desaťročiach deštruktívneho zasahovania do ázijských záležitostí náhle odišiel zo scény práve vtedy, keď ho bratia najviac potrebujú. V Ázii, rovnako ako inde, bratia strácajú kontrolu. A keďže John je preč, tento trend sa začne zrýchľovať. Pred tromi desaťročiami Rockefellerova dynastia ešte len začínala ťažiť z prevzatia Japonska prostredníctvom druhej svetovej vojny, ale John D. III. už hladne hľadal ďalšiu veľkú korisť na pohltenie. Našiel ju v Afrike. Začiatkom jesene 1948 podnikol John D. III. dvojmesačnú cestu do Afriky pod záštitou Rockefellerovej nadácie. Vrátil sa plný nadšenia z bezprikladných prírodných zdrojov Afriky a veľkého obchodného a priemyselného potenciálu kontinentu. V rozhovore pre NEW YORK TIMES zo 14. novembra 1948 vysvetľoval svoju cestu veľkým záujmom o zdravie a blahobyt domorodcov. Jeho skutočný záujem však bol hospodársky a taký silný, že sa počas rozhovoru takmer „úplne prezradil“. Jeho poradca pre vzťahy s verejnosťou ho musel znova a znova vracať k údajnej téme blahobytu domorodcov, aby NEW YORK TIMES mali čo citovať k tejto téme.

Ako vždy, stratégia Rockefellerovho ovládnutia Afriky mala zahŕňať nepokoje a krviprelievanie. Skutočné problémy Afriky sa začali po Johnovej ceste pred 30 rokmi. Netrvalo dlho a v prejave 18. januára 1951 verejne odhalil, čo Afriku čaká. Povedal: „Neprejde veľa rokov a v Afrike budeme svedkami rovnakého druhu otrasov, aké sa teraz objavujú v Ázii.“ A svoje slovo dodržal. Do jazyka zhrozeného sveta čoskoro vstúpili slová ako „Mau Mau“, keď sa začali množiť prípady medzirasového vraždenia a terorizmu. Európske koloniálne územia v Afrike sa začali rozpadávať a na ich mieste vznikali nové národy s nominálne černošskými vládami. V každom prípade však nové černošské vlády zistili, že musia priviesť späť bieleho človeka, aby spravoval a rozvíjal hospodárske zdroje! Rockefellerove nadnárodné korporácie sa vrhli na zavedené baníctvo a ďalšie činnosti a prevzali ich prakticky bez účinných zásahov miestnych vlád!

Až donedávna sa Rockefellerovo prenikanie do Afriky uskutočňovalo v tajnom spojenectve so Sovietskym zväzom. Od bitky žatevného Mesiaca pred desiatimi mesiacmi sa to však celé zmenilo. Podľa niekdajších spoločných Rockefellerových a sovietskych plánov nemala južná Afrika nádej na prežitie. Bratia Rockefellerovci a ich vtedajší ruskí spojenci boli odhodlaní dosiahnuť úplnú nadvládu v Afrike aj inde. Druh nadvlády, o ktorý sa dnes usiluje Kremeľ, má však celkom iný charakter. Preto ak južná Afrika vydrží nárazy, ktoré už boli uvedené do pohybu, existuje teraz nový lúč nádeje, ktorý predtým nebol. V súčasnosti je Rodézia na frontovej línii a boje teraz prebiehajú neďaleko hlavného mesta Salisbury. Zapojené sú dve partizánske sily — jedna pod Robertom Mugabem má základne prevažne v Mozambiku a podporujú ju Sovieti; druhá pod Joshuom Nkomom má základne v Zambii a podporujú ju Rockefellerovci. Tak ako sa Rockefellerovo a sovietske spojenectvo skončilo inde, je minulosťou aj v Afrike. Tento mesiac Nkomo za veľké sumy Rockefellerových peňazí prebral Mugabemu pätnásť dôstojníkov. Rovnako Nkomo práve popravil vysokopostaveného dôstojníka vo svojich radoch za proruské postoje. Mugabeho a Nkomove frakcie budú čoraz viac bojovať medzi sebou ako zástupcovia Ruska a Spojených štátov. Každá sa bude snažiť predbehnúť druhú v ovládnutí Rodézie. Odkaz Johna D. Rockefellera III. v Afrike napokon úplne zlyhá a Rusko pozbiera to, čo zostane z Rockefellerových stávok. Afrika, tak ako zvyšok sveta, bude nútená zmieriť sa s Ruskom. Nadvláda Afriky novým typom ľudí v dnešnom Kremli však sľubuje byť menej drastická a deštruktívna než to, čo by nastalo pod Rockefellerovou korporátnou socialistickou diktatúrou. Spôsob, akým John D. Rockefeller III. zomrel, bol vrcholne ironický vzhľadom

na jeho úlohu v pustošení Afriky. Hlavným Rockefellerovým agentom v dnešnej Zambii vo vojne proti južnej Afrike je americký veľvyslanec Steven Lowe. Práve jeho synovec, 16-ročný David Lowe, zahynul spolu s Johnom D. Rockefellerom III., keď sa ich autá 10. júla 1978 čelne zrazili.

Zostáva ešte jedna zásadná oblasť, v ktorej treba spomenúť odkaz Johna D. Rockefellera III. Mám na mysli jeho takzvanú druhú americkú revolúciu, ktorá sa teraz mení na boľševickú revolúciu tu v Amerike. Pred tromi rokmi v tomto mesiaci som v nahrávke Audio Book Talking Tape č. 4 odhalil tajnú novú ústavu pre Ameriku, napísanú pre bratov Rockefellerovcov. Tajná nová ústava, výsledok desiatich rokov práce, 100 účastníkov, 40 návrhov a mnohých miliónov dolárov, bola dokončená v roku 1974 Rockefellerovou nadáciou oslobodenou od daní. Tajná Rockefellerova ústava je paródiou toho, čo naši predkovia vytvorili v roku 1787. Pomocou vznešene znejúcich fráz predstavuje plán úplnej korporátnej socialistickej diktatúry. Propagandistická kampaň na prípravu prijatia tajnej novej ústavy bola zodpovednosťou Johna D. Rockefellera III. V roku 1973 vydal knihu s názvom „THE SECOND AMERICAN REVOLUTION“ — „Druhá americká revolúcia“ — a nasledovali články a rozhovory na túto tému. Potom sa 31. marca 1975 v New York Times objavil celostranový inzerát nazvaný „A BICENTENNIAL DECLARATION“ — „Vyhlásenie k dvojstému výročiu“. Inzerát podporil Johnov takzvaný „National Committee for the Bicentennial Era“, Národný výbor pre obdobie dvojstého výročia, a zaplatili ho Rockefellerove korporácie. Opakoval sa v ďalších publikáciách po celej krajine a mal byť ozvenou „Komunistického manifestu“ ako štartovací výstrel zmeny. Kampaň v pôvodnej podobe vyšumela, ale celá mašinéria revolúcie sa teraz znovu rozbieha. Tentoraz je cieľom boľševická revolúcia tu v Spojených štátoch s bratmi Rockefellerovcami za volantom. V Audio liste č. 14 pred dvoma rokmi v tomto mesiaci som spomenul veľmi dôležité poučenie, ktoré štyria bratia získali zo svojej podpory Adolfa Hitlera. Keď Hitler z pohľadu roku 1936 vysvetľoval úspech nacistickej revolúcie, povedal: „Nestačí zvrhnúť starý štát; nový štát musí byť už vopred vybudovaný a prakticky pripravený poruke.“ Preto, ako som odhalil minulý december 1977 v Audio liste č. 29, sa vládne miesta na všetkých úrovniach v Spojených štátoch rýchlo zapĺňajú boľševikmi, z ktorých mnohí boli nedávno vyhnaní zo sovietskeho Ruska. Keď sa čoskoro uskutoční revolúcia, budú pripravení prevziať moc — samozrejme pod vedením NELSONA ROCKEFELLERA.

Z hospodárskeho hľadiska sa prvé vetry revolúcie už pohybujú po krajine. Štrajky v kľúčových priemyselných odvetviach a verejných službách sa prudko množia. A ako úderný hrot boľševickej revolúcie už prebieha takzvaná „vzbura daňovníkov“. Američania zabudli, že práve výkrik „Preč s daňami! Žiadne dane!“ používali boľševici v roku 1917, aby pomohli zviesť ruský ľud. Dnes sa to robí tak šikovne, že je to vykreslené ako konzervatívna vec a Američania sú na pokraji hromadného úprku na vlastné zmasakrovanie.

Priatelia, začiatkom tohto mesiaca zahynul John D. Rockefeller III. pri čelnej zrážke na ceste. Jeho traja preživší bratia však ženú celý náš národ do smrteľnej čelnej zrážky so Sovietskym zväzom. V ostro formulovanom článku v Pravde len pred 12 dňami Rusko varovalo Západ, že sa teraz vezieme „na prílive, ktorý unáša tých, čo v ňom plávajú, k útesom konfrontácie“.

Téma 2 — Nová americká stratégia prvého úderu

Začiatkom tohto mesiaca, 12. júla, sa do správ dostalo nezvyčajné stretnutie na vysokej úrovni v Bielom dome. Jimmy Carter tam zvolal kľúčových členov Kongresu, aby diskutovali o zverejňovaní prísne tajných informácií. Z Kongresu boli prítomní poprední členovia senátnych a snemovných výborov pre spravodajské služby, ako aj vodcovia Demokratickej a Republikánskej strany. Stretnutia sa ďalej zúčastnili minister zahraničných vecí Vance, minister obrany Brown, šéf národnej bezpečnosti Brzezinski a admirál Turner, riaditeľ CIA. Po stretnutí sa senátori v rozhovoroch ako zvyčajne rozčuľovali nad škodami na „národnej bezpečnosti“ spôsobenými odhaleniami, ktoré odmietli konkretizovať. Kľúčový dôvod tohto zvláštneho stretnutia sa však odráža v nasledujúcej vete zo správy New York Times z toho dňa: „Dnešné stretnutie bolo údajne pôvodne naplánované na máj alebo začiatok júna, keď administratívu znepokojovalo zverejnenie informácií v súvislosti so zostrelením juhokórejského dopravného lietadla v Sovietskom zväze.“

Priatelia, odhalenia, ktoré vyprovokovali stretnutie v Bielom dome, boli tie v mojom Audio liste č. 33 spred troch mesiacov. V tejto nahrávke som vám povedal celý príbeh zvláštneho prípadu letu Korean Air Lines 902. Zablúdil do vojensky citlivého sovietskeho vzdušného priestoru a bol zostrelený, zatiaľ čo minister zahraničných vecí Vance bol v Moskve. V Audio liste za ten mesiac som odhalil, že epizóda s kórejským dopravným lietadlom nebola náhodná, ale bola spravodajskou misiou pre CIA. Podrobne som vám povedal, prečo bola potrebná. Povedal som vám tieto veci, priatelia, pretože máte oprávnené právo ich vedieť. Carterova administratíva sa teraz na mňa nesmierne hnevá za to, že som vám to povedal, a nič by ju nepotešilo viac než umlčanie Audio listu doktora Betera. Ak sa jej to nepodarí, vláda by rada odrezala moje zdroje — to bol základný motív stretnutia v Bielom dome 12. júla. Priatelia, moje najdôležitejšie spravodajské zdroje sú však oveľa vyššie než tie, ktoré sú dnes dostupné akémukoľvek výboru na Capitol Hille. Môžem vás uistiť, že som vám o incidente s kórejským lietadlom 707 nepovedal nič, čo by už nebolo známe za múrmi Kremľa. Ako som vám povedal v Audio liste č. 33, Spojené štáty už nemajú na obežnej dráhe žiadne špionážne družice schopné pozorovať Sovietsky zväz.

Pred rokom v tomto mesiaci, 17. júla 1977, bola vypustená prvá z novej generácie ruských zabijackých družíc nazývaných stíhacie družice Kozmos. Volala sa Kozmos 929, mala posádku a bola vyzbrojená lúčovou zbraňou s nabitými časticami — zbraňou, ktorú sa Spojené štáty pokúšali vyvinúť, ale neuspeli. Po dvoch mesiacoch starostlivých kontrol a skúšok ju 20. septembra 1977 prvýkrát použili proti americkému cieľu. Keď americká špionážna družica prelietala priamo nad Petrozavodským observatóriom v severnom Rusku, Kozmos 929 ju rozstrieľal na obrovskú ohnivú guľu vo vesmíre. Ohnivú guľu videli zo vzdialenosti vyše 300 míľ v Helsinkách vo Fínsku a v Spojených štátoch sa dostala do titulkov ako zvláštne UFO podobné medúze. Dovtedy sa ku Kozmosu 929 vo vesmíre pridal Kozmos 954, vyzbrojený neutrónovým časticovým lúčom na veľmi osobitnú úlohu. V bitke žatevného Mesiaca o týždeň neskôr posádka Kozmosu 954 bombardovala americkú mesačnú základňu v kráteri Kopernik neutrónovým žiarením, ktoré zabilo všetkých britských, kanadských a amerických astronautov a astronautky na základni. Hneď večer 27. septembra 1977 doručil sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko ultimátum Bielemu domu. Ako som v tom mesiaci odhalil v Audio liste č. 26, toto bol dôvod Gromykovho náhleho a mimoriadne nezvyčajného nočného stretnutia s Jimmym Carterom a ministrom zahraničných vecí Vanceom.

V nasledujúcom mesiaci, v októbri 1977, sa na oblohe objavila záplava ohnivých gúľ, najmä nad Ruskom. V tom mesiaci bolo na obežnú dráhu vyslaných ďalších šesť ruských stíhacích družíc Kozmos a zostreľovali americké špionážne družice. Sovietsky zväz bol medzitým v plnej vojenskej pohotovosti a Spojené štáty obkľučovala takmer celá ruská ponorková flotila v útočných pozíciách. Nie všetky americké družice zničené Ruskom v októbri 1977 boli iba špionážnymi družicami. Ako som v tom mesiaci odhalil v Audio liste č. 27, 85-tonová vesmírna stanica SKYLAB bola zostrelená 18. októbra 1977. Stalo sa to nad Spojenými štátmi a vznikla obrovská ohnivá guľa, ktorú videli v Texase, Oklahome, Louisiane, Arkansase a Missouri. O deväť dní neskôr NASA začala zakrývať pravdu o Skylabe.

Udalosti od konca septembra 1977 uvrhli ovládanú Carterovu administratívu do panického zmätku. Do 18. novembra sa situácia s ubúdajúcimi špionážnymi družicami stávala kritickou. V ten deň bol Hlas Ameriky použitý na vyslanie hrozby preventívnej vojny proti Rusku, ak ničenie našich špionážnych družíc neprestane. Ruské námorníctvo však ukončilo tento zúfalý bluf Carterovej administratívy tým, že sa opäť vo veľkom presunulo do pozícií pre jadrový útok. Tlak na ovládanú Carterovu administratívu do konca roku 1977 neustále narastal. Nečakaný odklad vykonania rozsudku však priniesla choroba Leonida Brežneva, ktorá sa skončila jeho smrťou v Moskve 7. januára 1978. O niekoľko týždňov neskôr sa objavil Leonid Brežnev č. 2, ceremoniálny dvojník, ktorého dnes vidieť na verejnosti. V zákulisí sa medzitým rýchlo vynáral nový najvyšší muž Kremľa, hoci zatiaľ bez verejného priznania tejto skutočnosti. Jeho meno: maršal Dmitrij Ustinov, sovietsky minister obrany. Keď sa naši tajní vládcovia dozvedeli o smrti skutočného Brežneva, začali dýchať o niečo ľahšie — neprávom. Očakávali veľké mocenské boje v Kremli počas dvoch až troch rokov, kým sa objaví jasný a silný Brežnevov nástupca. Počas tohto vnútorného zmätku by Rusko bolo v zlej pozícii na vedenie vojny napriek svojej drvivej vojenskej sile. Bratia Rockefellerovci medzitým verili, že prostredníctvom urýchlených zbrojných programov bude možné vytvoriť protiváhu ruskej hrozbe. Ešte pred Brežnevovou smrťou a ešte skôr než pred katastrofálnou stratou tajnej americkej mesačnej základne podnikali naši tajní vládcovia opatrenia na podporu vnútorných nepokojov v Rusku. Keď Brežnev zomrel, tieto opatrenia získali ďalší význam. Základným pravidlom, ktorým sa bratia Rockefellerovci vždy riadili, je podporovať nielen vládnucu frakciu, ale aj jej opozíciu. To platí pre ich politické intrigy všade vrátane Sovietskeho zväzu.

Po sovietskej kríze s podmorskými raketami pred dvoma rokmi bolo prvou reakciou bratov Rockefellerovcov pokúsiť sa zvrátiť ruský podraz a obnoviť niekdajšie tajné spojenectvo. Začali však tiež pripravovať vypustenie vlastnej ovládanej opozície v Rusku proti súčasnej vládnucej frakcii v Kremli. Pred rokom v tomto mesiaci David Rockefeller tajne navštívil Moskvu. Nerokoval tam iba s vodcami súčasného režimu. Dôležitejšie bolo, že kontaktoval svojich opozičných vodcov a prikázal im, aby naplno narúšali a podkopávali dnešný ruský režim. Doma v Spojených štátoch ovládané veľké médiá čoskoro začali zdôrazňovať otázku disidentov ako nikdy predtým. Keď Brežnev minulý január zomrel, bratia Rockefellerovci boli nadšení. Vyzeralo to, že ich staré Rockefellerovo šťastie opäť prevedie ťažkosťami, ako to vždy robilo v minulosti. Dlhé mocenské boje v Kremli, ktoré očakávali, mali určite poškodiť schopnosť Ruska viesť vojnu. Vnútorné rozptyľovanie Kremľa sa malo ešte zhoršiť rýchlo rastúcou disidentskou agitáciou, ktorú mala zdôrazňovať západná tlač. Celkovo vyhliadky na oddychový čas na rozmiestnenie nových zbraní vyzerali veľmi povzbudivo. Naši tajní vládcovia však svojich protivníkov v Kremli veľmi podcenili.

Bratia Rockefellerovci jednoducho nerozumejú samozvaným „duchovným komunistom“, ktorí dnes riadia Rusko a o ktorých som vám prvýkrát povedal v Audio liste č. 28. Spája ich bezprecedentná jednota cieľa a vzájomná úcta. Výsledkom bolo, že ruskí vládcovia dokázali do dvoch mesiacov po Brežnevovej smrti prejsť k fungujúcej novej štruktúre vzťahov. A tak presne šesť mesiacov po Gromykovom doručení ultimáta žatevného Mesiaca v Bielom dome nové vedenie Kremľa toto ultimátum obnovilo. Dňa 27. marca 1978 Pravda varovala, že Spojené štáty čoskoro dostanú poslednú šancu prijať dohodu SALT II, ktorá mala byť našou kapituláciou. Carterova administratíva a jej Rockefellerovi šéfovia boli ohromení. V neuveriteľne krátkom čase Rusi opäť signalizovali pripravenosť ísť do vojny — a naši vládcovia tu sedeli, už zbavení všetkých možností sledovania Ruska z obežnej dráhy zabijackými stíhacími družicami Kozmos. Keď minister zahraničných vecí Vance odcestoval do Moskvy rokovať o SALT II, výsledkom bola spravodajská misia kórejského dopravného lietadla, ktorú som vám vysvetlil v Audio liste č. 33.

Našim tajným vládcom je teraz jasné, že môžu mať na prípravu vojny oveľa menej času, než dúfali len pred niekoľkými krátkymi mesiacmi. Časový plán sovietskych krokov totiž nebude určovať vnútorný zmätok, ale ruská vojenská stratégia. Toto je skutočný odkaz slávnych súdnych procesov s disidentmi z posledných dní. Boľševických disidentov jednoducho nebudú tolerovať. V prípade disidentov ako Alexander Ginzburg má však Kremeľ iné starosti. Ginzburg je praktizujúcim členom Ruskej pravoslávnej cirkvi. Je reformátorom rovnakého typu ako Alexander Solženicyn, ktorý verejne vystúpil na Ginzburgovu obranu.

Ako som vysvetlil minulý mesiac, dnešní vládcovia Kremľa sú odhodlaní odstrániť poklop a podporiť duchovné znovuzrodenie v Rusku. Zamýšľajú to však robiť postupne a tak, aby sa proces nevymkol spod kontroly. A tak naši tajní vládcovia, bratia Rockefellerovci, zisťujú, že ich Rusi na každom kroku dostávajú do šachu. Urýchlené zbrojné projekty prebiehajú, ale niet záruky, že zostane dosť času, aby ktorýkoľvek z nich priniesol výsledky. Preto sa naši vládcovia v zúfalstve pripravujú zahrať poslednou kartou zo svojho vojenského balíčka.

Minulý september 1977 bitka žatevného Mesiaca priniesla náhly dramatický posun vojenskej rovnováhy medzi Východom a Západom v prospech Ruska. Bratom Rockefellerovcom dochádza čas a nádej na prežitie Rockefellerovho impéria neponúka nič menšie než rovnako náhly a dramatický posun opačným smerom. Teraz už niet času začínať od nuly s novými vojenskými technológiami proti Rusku. Niekoľko pokročilých zbraní, ktoré už dosiahli pripravenosť na výrobu, možno urýchlene posunúť dopredu, ale aj to prerušia sovietske sabotáže a ďalšie udalosti. Vo vojenskej rovnici však existuje jeden veľmi významný faktor, ktorý sa dá zmeniť cez noc — stratégia. Ako som poukázal v iných Audio listoch, najsilnejšou zložkou každej vojenskej stratégie je prekvapenie. Skúsenosti ukázali, že agresor útočiaci prekvapivo môže často poraziť nepriateľa s výrazne väčšou silou. Naši tajní vládcovia teraz dospeli k záveru, že proti Rusku zostáva už len tento spôsob. Spojené štáty americké sa preto vydali drastickým novým smerom, ktorý nemá obdobu v amerických dejinách. Vôbec prvýkrát je hlavnou vojenskou stratégiou našich tajných vládcov vedenie preventívnej vojny Spojených štátov proti inému národu. Carterova administratíva teraz čo najrýchlejšie vytvára podmienky na masívny prekvapivý jadrový útok na Sovietsky zväz a jeho spojencov vo Varšavskej zmluve.

Za posledné dve desaťročia takzvané „holubice“ medzi Rockefellerovými agentmi vo vláde aj mimo nej oklamali americký ľud, aby zložil zbrane. Vždy nám hovorili, že naša vojenská

sila môže Sovietov vystrašiť obavou z nášho prvého úderu. Teraz, keď noví vodcovia Kremľa zrušili Rockefellerovo a sovietske spojenectvo, však pre ich zradu náhle stojíme nahí. A teraz sa na prvý úder pripravujú Spojené štáty — nie pre svoju silu, ale pre svoju slabosť. Rozhodnutím prijať túto poslednú zúfalú stratégiu robia bratia Rockefellerovci z každého muža, ženy a dieťaťa v Spojených štátoch pilota kamikadze.

V súvislosti s novou stratégiou prvého úderu Carterova administratíva presúva do Veľkej Británie a Európy tisíce príslušníkov a vybavenie, najmä lietadlá. Dávno opustené letiská v Anglicku sa narýchlo obnovujú napriek protestom tamojších občanov. Carterova administratíva medzitým robí všetko, čo môže, aby odpútala pozornosť Rusov a zároveň zvyšovala vojnové napätie. Ak to bude možné, Rockefellerovci chcú, aby ich plánovaný jadrový útok na Rusko pôsobil pred svetom oprávnene alebo dokonca obranne. Na tento účel by ste mali byť čoskoro pripravení na veľký incident alebo sériu incidentov. Tak ako v prípade incidentu s kórejským lietadlom 707 vám, priatelia, len sprostredkúvam to, čo noví ruskí vodcovia už vedia. Preto dnes Kremeľ prejavuje taký verejný vzdor voči Západu v súdnych procesoch s disidentmi a ďalších záležitostiach. A preto sa Pravda len pred niekoľkými dňami nevyhýbala výslovnému vyhláseniu, že smerujeme k „útesom konfrontácie“.

Téma 3 — Následky prvej jadrovej vojny

Po prvej jadrovej vojne sa svet, ako ho dnes poznáme, stane minulosťou. Budúce generácie pri skúmaní storočia, ktoré predchádzalo prvej jadrovej vojne, zasiahne zbytočná tragédia toho všetkého a masová slepota, ktorá ju urobila nevyhnutnou. Budú mať ťažkosti vôbec pochopiť modernú západnú civilizáciu roku 1978, pretože táto civilizácia už bude zaniknutá — budú však čítať, skúmať a učiť sa. Budúci historici, samozrejme, jasne uvidia to, čo je dnes v roku 1978 vnímané len hmlisto. Dokážu čitateľom vysvetliť, ako v poslednom mesiaci pred prvou jadrovou vojnou Spojené štáty aj Sovietsky zväz zaujali postoj preventívnej vojny. Vysvetlia, ako sa Rusko a Amerika navzájom sledovali ako zápasníci pripravujúci sa na súboj, pričom každý hľadal slabé miesto na jeho začatie. A vyrozprávajú smutný príbeh, ako Západ spáchal samovraždu tým, že nasledoval Spojené štáty do vojny, ktorú sme nemohli vyhrať. Je celkom prirodzené, že zajtrajšie učebnice dejepisu sa budú dlho venovať úmrtiam a škodám, ktoré Sovietsky zväz utrpel v prvej jadrovej vojne. Tým významní historici nadchádzajúcej doby ukážu hrdinstvo víťaznej strany, Ruska. Veľkú pozornosť však budú musieť venovať aj obrovskej človekom spôsobenej kataklizme, ktorá pohltila Západ. V porovnaní s ňou bude ruské vojnové utrpenie len škrabancom na ruke. O zničených Spojených štátoch amerických budú historici hovoriť ticho a pochmúrne. Americký epitaf bude obsahovať slová „preventívna jadrová vojna“. Práve tejto konečnej samovražednej americkej stratégii dejiny pripíšu úplnosť zničenia Ameriky. Túto samovražednú stratégiu, priatelia, spôsobili samotné sily boľševizmu, ktorých úplné vykorenenie si zaumienili „duchovní komunisti“ dnes vládnuci Rusku. A dejiny zaznamenajú, že tento plán odstránil z konania Kremľa poslednú štipku zdržanlivosti.

Aj pre ruských historikov bude koniec Ameriky bolestivé opisovať. Rusko napokon použije všetky svoje vojenské zdroje na úplné zničenie všetkých stôp americkej vojenskej moci po celom svete. Nepôjde len o rakety a bombardéry, ale aj o tajné sovietske zbrane, o ktorých som vám hovoril za posledné dva roky. Zahŕňajú: podmorské jadrové rakety krátkeho doletu odpaľované z našich vlastných teritoriálnych vôd; rádiochemickú vojnu prostredníctvom oblakov vypúšťaných z ponoriek a nádob na mori na vyvolanie celkom

umelého ochorenia dnes známeho ako „legionárska choroba“; silné mikrovlnné družice, ktoré môžu narušiť úsudok námorného personálu, ako sa to stalo posádkam tankerov pred vyše rokom a pol; geofyzikálnu vojnu, ktorá rozbije Filipíny a ďalšie vojenské ciele a spustoší západné pobrežie Ameriky; superzbrane s lúčmi nabitých častíc, strieľajúce na pozemské ciele zo siedmich (7) ruských základní, ktoré už fungujú na privrátenej strane Mesiaca; a, priatelia, ruské kozmosféry, pred ktorými sa zosnulý generál Thomas Power dávno márne snažil varovať Ameriku, ako som odhalil v Audio liste č. 32, a ktoré sú teraz na bojových stanovištiach nad Spojenými štátmi s cieľmi na letiskách letectva, priehradách, vodných nádržiach, jazerách a ďalších strategických miestach po celom svete. A po tom všetkom príde invázia a okupácia toho, čo z Ameriky zostane, sovietskou armádou z nástupných miest, ktoré sa teraz zriaďujú v Kanade a Mexiku.

Zajtrajší historici budú pokračovať rozprávaním, ako konečná zúfalá americká stratégia preventívnej vojny viedla k vybraným jadrovým útokom a útokom časticovými lúčmi na Európu a k veľkému spustošeniu Anglicka. Priatelia, Rockefellerov prechod na „stratégiu prvého úderu“ totiž premieňa všetky naše sily v zahraničí na útočné invázne sily. Preto budú napadnuté všetky sústredenia amerických vojakov a vojenské zariadenia všade na Zemi. V Európe budú mať tieto útoky chirurgickú povahu a ušetria oblasti, ktoré nehostia americké sily. Anglicko však teraz úzko spolupracuje s bratmi Rockefellerovcami a bude zasiahnuté veľmi tvrdo.

Áno, priatelia, poslednú kapitolu dejín modernej západnej civilizácie budú musieť napísať historici inej civilizácie, ktorá Západ prežije. Tou civilizáciou je východná pravoslávna kresťanská civilizácia sústredená okolo Ruska. Keď však zajtrajší historici uzavrú knihu o Západe, ako ho poznáme, začnú písať novú, jasnejšiu kapitolu pre celé ľudstvo. Prísľubom, napriek očakávaniam väčšiny, je znovuzrodenie skutočnej ľudskej slobody v nadchádzajúcom veku. Dnešná sebecká a sebazničujúca svojvôľa bude odstránená, ale ustúpi skutočnej ľudskej slobode zakorenenej vo večných duchovných hodnotách.

Takzvaní „duchovní komunisti“, ktorí dnes vládnu Rusku, už pripravujú svoje plány pre budúcnosť po tom, čo sa po celom svete zbavia kliatby boľševizmu. Vyrvali vládu nad Ruskom ateistickým boľševickým komunistom a zrušili niekdajšie tajné spojenectvo medzi Sovietskym zväzom a Rockefellerovými vládcami Ameriky. Teraz vyrážajú vlastnou cestou a už roky potichu skúmajú všetky dôsledky takéhoto postupu. Z dlhodobého hľadiska nie sú najzákladnejšie dôsledky prerušenia ruských väzieb so Spojenými štátmi vojenské, ale hospodárske. Po väčšinu šiestich desaťročí od boľševickej revolúcie v roku 1917 závisela samotná existencia Sovietskeho zväzu od masívnych a nepretržitých transfúzií zo Západu. V predchádzajúcich Audio listoch som to všetko podrobne rozoberal. Po prerušení týchto väzieb však musí Rusko stáť na vlastných nohách. Kremeľ preto aktívne uskutočňuje hospodárske štúdie, aby zistil, aká hospodárska cesta je správna. Pristupujú k tomu objektívne, pretože vedia, že od toho závisí samotné prežitie Ruska. Jeden z najzákladnejších výsledkov týchto ruských hospodárskych štúdií spomenul minulý mesiac Alexander Solženicyn vo svojom prejave na Harvarde. Pokiaľ viem, tento bod necitoval žiadny z prehľadov veľkých médií, ale bol jedným z najdôležitejších, ktoré vyslovil. Mám na mysli ruského matematika, ktorý podľa Solženicyna pred dvoma rokmi dokázal, že socializmus v každej podobe je vo svojej podstate sebazničujúci — hospodársky aj inak. Súčasní vládcovia Kremľa tento verdikt prijali a nedávno Rádio Moskva hrdo oznámilo, že ruské poľnohospodárstvo, ktoré bolo kedysi takmer úplne kolektivizované, je teraz až z jednej tretiny súkromným podnikaním.

Sú to naozaj búrlivé časy, priatelia, a deň, keď dnešná politická scéna prestane existovať, nie je ďaleko. Ale čo dnešná hospodárska scéna? Mnohí z vás mi napísali a pýtali sa, kam sa dá odísť pred nadchádzajúcou vojnou a uchrániť si majetok. Moja odpoveď zatiaľ je, že určité časti Európy budú bezpečné, napríklad južné Francúzsko, Španielsko a malé dedinky v tamojších horských oblastiach. Ako viete, v minulosti som odporučil niekoľko finančných spravodajov písaných v Spojených štátoch. Ten, ktorý sa mi páči najviac a vychádza v zahraničí, však pochádza z malej krajiny nazývanej Andorra, v Pyrenejach medzi Španielskom a Francúzskom. Považujem tento spravodaj za finančný hlas Európy — nazýva sa IMAC COMMODITIES NEWSLETTER. Bezplatné informácie o ňom získate napísaním na adresu: Capa, Mossen Tremosa 1, Andorra, Europe.

Aby ste získali predstavu, čo „Imac Commodities Newsletter“ ponúka, citujem z vydania Professional Investor zo 7. júla 1978. Ide o publikáciu dohliadajúcu na investičné odvetvie, vydávanú v Pompano Beach na Floride, PSČ 33061: „Imac bol za posledné dva roky sústavne presnejší než väčšina amerických publikácií pri analýze a predpovedaní osudu dolára, Wall Street, amerického hospodárstva a zlata. Azda ešte zaujímavejšie sú rôzne nové politické komentáre ponúkané bezplatne vo väčšine vydaní Imacu. Nenechajte sa zmiasť slovom ‚Commodities‘ v názve spravodaja. Hoci kladie veľký dôraz na komodity, zaoberá sa oveľa širším záberom.“ Koniec citátu z Professional Investor.

Priatelia, nech si nikto nemyslí, že nadchádzajúce dni budú ľahké, pretože nás čaká skúška ohňom — hospodársky, politicky, vojensky aj duchovne. Ako dúha po búrke však jedného dňa na tvári Zeme opäť zažiaria krása a skutočná ľudská sloboda.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehnáva každého jedného z vás.

Peter David Beter — Audio list č. 37
27. augusta 1978
Úplný slovenský preklad

Redakčná poznámka: Preklad zachováva autorov hlas, citácie, predpovede a dobový kontext. Tvrdenia o tajných vládcoch, vesmírnych bojoch, utajených zbraniach a umelo vyvolaných katastrofách sú tvrdeniami Petra Davida Betera; preklad ich nepotvrdzuje ako overené fakty. Autorove dobové odporúčania sú súčasťou historického textu.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 27. augusta 1978 a toto je môj Audio list č. 37.

Keď sa teplé, lenivé dni augusta 1978 chýlia ku koncu, leto v Spojených štátoch amerických slabne. S každým ďalším dňom slnko svieti na našu krajinu menej jasne a všade okolo nás už vidíme znamenia ukazujúce na krutú a skorú zimu. Väčšina z nás sa však namiesto príprav stále len snaží vytlačiť posledný kúsok potešenia z toho mála leta, ktoré zostáva. Tieto veci sú pravdivé, priatelia, nielen v doslovnom zmysle počasia, ale aj v obraznom, historickom zmysle. My v Spojených štátoch sa zo všetkých strán hráme sami so sebou. Radšej sa klameme pohodlnými lžami, než by sme otvorili oči žiarivému svetlu pravdy. Naši tajní vládcovia nám pohotovo pomáhajú v sebaklame všetkými predstaviteľnými cestami. Napríklad zatiaľ čo americký dolár umiera na ceste k celosvetovému menovému chaosu, v Spojených štátoch vyrastajú luxusné konferencie o tejto situácii. Navštevuje ich čoraz viac ľudí, ktorí očakávajú, že sa dozvedia, čo je zle a čo robiť. Čoraz častejšie však všade vidia len tie isté opozerané tváre establishmentu a počúvajú o všetkom okrem skutočných dôvodov našich hospodárskych ťažkostí. Účastníci teda odchádzajú takí, akí prišli: bez znalosti faktov a neschopní chrániť sa. Lákadlo zvučných mien a prepychového ubytovania je však silné a mnohí z tých istých ľudí chodia z jednej konferencie na druhú, aby sa nechávali opakovane oklamať. Aj položky, ktoré dnes vypĺňajú údajné správy, sú ukážkou odpútavania pozornosti a skresľovania. Začiatkom tohto mesiaca sa napríklad obrovská publicita venovala americkým balónistom, ktorí prvýkrát úspešne preleteli Atlantik. Nad bojovými stanovišťami po celom svete sa však vznášajú nástupcovia balónov a vzducholodí vesmírneho veku — sovietske kozmosféry. O týchto zariadeniach, ktoré sú pre vás otázkou života a smrti, vládne úplné spravodajské embargo.

Včera sa na duchovnom bojisku medzi Východom a Západom odohrala významná udalosť. Dominovala správam, a predsa vám nepovedali, čo naozaj znamená. Mám na mysli bleskurýchlu voľbu nového pápeža, ktorý si hovorí Ján Pavol I. V posledných rokoch bolo do rímskokatolíckeho uctievania zavedených mnoho zmien. Kedysi sa napríklad každá omša v slobodnom svete končila modlitbou za obrátenie Ruska. Dnes, keď sa táto modlitba v Rusku napĺňa, ju však v katolíckej omši už nepočuť. V roku 1954 sa banka Chase-Manhattan stala správcom obrovských podnikateľských aktív Vatikánu prostredníctvom zvereneckých účtov oslobodených od daní. Odvtedy cirkev stráca svoju zvrchovanosť a dnes je silne spolitizovaná. Čoskoro sa milióny rímskych katolíkov budú radovať, keď uvidia, ako cirkev pod rúškom antikomunizmu prechádza k aktívnemu protiruskému postoju. Rockefellerovci však v skutočnosti chcú zapojiť 700 000 000

katolíkov do vojny proti Rusku. Ako som vysvetlil vo svojich posledných dvoch Audio listoch, samozvaní „duchovní komunisti“, ktorí dnes riadia Kremeľ, považujú ateistický komunizmus známy ako boľševizmus za svojho nepriateľa číslo jeden. A teraz samotného pápeža ovládajú boľševické vplyvy.

Najviac na krízu sústredeným človekom na svete je však dnes Jimmy Carter. Jediným náznakom v správach je jeho odstup od každodenných nekrízových situácií a nezáujem o katastrofálne prieskumy verejnej mienky. Jimmy Carter je muž netrpezlivo čakajúci na svoju hodinu — hodinu krízy. Veľa času trávi mimo Bieleho domu a pomocou liekov a ďalších opatrení ho udržiavajú v umelom, nenormálnom duševnom stave. Žiadny človek pri zdravom rozume by totiž nedokázal urobiť to, čo Jimmy Carter sľúbil svojim pánom. Keď nastane čas, vyzvú Jimmyho Cartera, aby stlačil tlačidlo a spustil jadrový „prvý úder“ proti Sovietskemu zväzu. Následky, priatelia, budú nepredstaviteľné. Vo svojej terajšej umelej eufórii sa však Jimmy Carter už takmer nevie dočkať.

Až minulý mesiac som prvýkrát zverejnil americký prechod na stratégiu prvého úderu, ale prípravy na jej uskutočnenie postupujú horúčkovitým tempom. Mnohé časti vojenskej skladačky však ešte nie sú na mieste a Sovietsky zväz sa už o pláne dozvedel vďaka vlastnej KGB. Rusi majú vlastné odpočítavanie k prvému úderu, ako som vysvetlil pred štyrmi mesiacmi v Audio liste č. 33. Medzitým rýchlo pracujú na zmarení amerického plánu.

Bez ohľadu na to, ktorej strane sa podarí udrieť prvá, americký ľud a v menšej miere celý Západ prehrajú. Úbohé televízne programy civilnej obrany, ktoré sa teraz narýchlo vyrábajú na odvysielanie tesne pred jadrovou vojnou, nám pomôžu veľmi málo, priatelia. Len ak poznáte plán, budete mať vôbec nejakú šancu včas rozpoznať, čo sa deje, a ochrániť sa. Neexistuje časový harmonogram, priatelia, ale možno sme práve zažili posledné leto v mieri pred prvou jadrovou vojnou!

Moje tri dnešné témy sú:
Téma č. 1 — BLÍZKOVÝCHODNÁ CESTA K AMERICKÉMU PRVÉMU ÚDERU;
Téma č. 2 — RUSKÁ ÁZIJSKÁ PROTISTRATÉGIA PRVÉHO ÚDERU;
Téma č. 3 — ÉRA AMERICKÉHO UTEČENCA.

Téma 1 — Blízkovýchodná cesta k americkému prvému úderu

Takmer rok sa už ovládaná Carterova administratíva nachádza v skrytom stave krízy na ceste k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Presne pred jedenástimi mesiacmi, 27. septembra 1977, Amerika prehrala tajnú bitku žatevného Mesiaca vo vesmíre. Americký tromf v nadchádzajúcej vojne — tajná základňa s lúčovými zbraňami na Mesiaci — bol zrazu preč. Ako som v tom mesiaci podrobne odhalil v Audio liste č. 26, práve sa odohrala najrozhodujúcejšia bitka 20. storočia. Naši tajní vládcovia najprv reagovali čistým strachom a takmer panikou. Spočiatku predstierali kapituláciu pred ruským ultimátom žatevného Mesiaca, ktoré žiadalo vzdanie sa prostredníctvom odzbrojenia SALT II. Keď počiatočný otras ustúpil, začali zdržovacie manévre, aby Rusov odďaľovali, kým sa pokúšali zistiť, čo robiť. Ruské námorníctvo sa medzitým v októbri 1977 vo veľkom presunulo do útočných pozícií okolo Spojených štátov.

Sovietsky zväz zároveň nestrácal čas a nadviazal na svoje vesmírne víťazstvo žatevného Mesiaca. Zabijacké stíhacie družice Kozmos s posádkou a lúčovými zbraňami s nabitými časticami začali čistiť oblohu od amerických špionážnych družíc. Po vyhnaní Ameriky z

Mesiaca Sovietsky zväz spustil aj program mesačných letov, aby Mesiac získal pre vlastné zariadenia s časticovými lúčovými zbraňami — na privrátenej strane ich je teraz sedem (7). A aby zmaril akúkoľvek šancu, že Spojené štáty vyšlú na Mesiac ďalších ľudí, bola zničená naša tajná orbitálna prestupná stanica vo vojenskom mesačnom programe. Dňa 18. októbra 1977, ako som informoval v Audio liste č. 27, bol SKYLAB nad Spojenými štátmi zostrelený zabijackou stíhacou družicou Kozmos — a s ním zahynulo päť amerických astronautov, ktorí boli v tom čase tajne na palube.

Odvtedy bolo tempo udalostí veľmi rýchle, ako som vám mesiac po mesiaci odhaľoval. Stratégia prvého úderu, ktorú teraz Spojené štáty prijali, sa však začala prvýkrát vynárať pred deviatimi mesiacmi, v novembri 1977. Nastali tri samostatné udalosti a všetky sa odohrali oslepujúcou rýchlosťou počas jediného týždňa. Prvou bola takzvaná Sadatova „mierová iniciatíva“ voči Izraelu. Začala sa 14. novembra, zo všetkého možného práve počas televíznych rozhovorov, v ktorých sa egyptský prezident Sadat a izraelský premiér Begin zaviazali k osobnému stretnutiu. Už o týždeň sa Sadat vracal domov zo svojej narýchlo uskutočnenej cesty do Jeruzalema, ktorá vyvolala eufóriu na všetkých stranách. Ako som vám však vtedy povedal, Sadatove kroky mali viesť k vojne, nie k mieru. A teraz sa Blízky východ blíži k bodu varu. Podobne ako Sadatova cesta do Izraela sa aj druhá významná udalosť začala 14. novembra. V ten deň iránsky šach prišiel na náhlu návštevu Washingtonu, ktorá sa skončila o dva dni neskôr. Verejnosti neuviedli žiadny dôvod jeho unáhlenej cesty. Ako som vám však vtedy povedal, súvisela s prekvapivými udalosťami na Blízkom východe. Bol to rušný týždeň, priatelia, pretože medzi šachovou cestou do Washingtonu a Sadatovou cestou do Izraela nastala tretia významná udalosť. Dňa 18. novembra Hlas Ameriky odvysielal hrozbu preventívnej vojny proti Rusku, z ktorej som v tom mesiaci citoval v Audio liste č. 28. Táto hrozba bola predčasná — bluf zneškodnený sovietskym námorníctvom, ktoré sa opäť vo veľkom presunulo do útočných pozícií. Bola to však ukážka toho, čo príde.

Pred štyrmi mesiacmi, v apríli 1978, minister zahraničných vecí Cyrus Vance odcestoval do Moskvy v reakcii na obnovenie ultimáta žatevného Mesiaca, ktoré pred šiestimi mesiacmi žiadalo kapituláciu cez SALT. Počas pobytu dostal kľúčové informácie prostredníctvom spravodajskej misie kórejského dopravného lietadla, ktorú som vám podrobne opísal v Audio liste č. 33. Hneď po jeho návrate do Washingtonu sa naši tajní vládcovia rozhodli uskutočniť záložné plány jadrovej stratégie prvého úderu. Odvtedy Spojené štáty a Sovietsky zväz pretekajú s časom a každý sa snaží predbehnúť druhého do pozície umožňujúcej rozhodujúci prekvapivý útok. V tejto téme načrtnem americkú stratégiu. Keď ju budete mať na pamäti, oveľa ľahšie pochopíte ruskú stratégiu, ktorú načrtnem v téme č. 2.

Strategickým cieľom novej americkej stratégie prvého úderu je zvrátiť úplnú ruskú vojenskú nadvládu vo vesmíre, ktorá sa začala pred jedenástimi mesiacmi. Dnes často počúvame o našej takzvanej „triáde“ strategických zbraní — medzikontinentálnych balistických raketách, ponorkách odpaľujúcich rakety a bombardéroch. Rusi, samozrejme, majú podobnú triádu, ktorá je v skutočnosti teraz silnejšia než naša. Sovietsky zväz však dnes navyše disponuje „vesmírnou triádou“ strategických zbraní a hlavným cieľom amerického plánu prekvapivého útoku je túto ruskú vesmírnu triádu zničiť. Jednou jej zložkou je Mesiac, posiaty ruskými časticovými lúčovými zbraňami. Počas ktoréhokoľvek 24-hodinového obdobia môžu zasiahnuť takmer ľubovoľné miesto na Zemi. Vždy, keď je Mesiac nad obzorom tam, kde sa nachádzate, hrozí vám prakticky okamžitý útok z Mesiaca. Druhou zložkou sovietskej vesmírnej triády je flotila zabijackých stíhacích družíc

Kozmos na obežnej dráhe okolo Zeme. Títo strážcovia vesmírneho veku majú posádky a lúčové zbrane s nabitými časticami, ktorými môžu úplne zničiť všetky nesovietske vojenské družice. Pred mesiacmi dokončili vyhladenie všetkých amerických družíc včasného varovania a špionážnych družíc, čím si vynútili spravodajskú misiu kórejského dopravného lietadla pred štyrmi mesiacmi. Teraz zostávajú na hliadke pripravené udusiť v zárodku každý pokus Spojených štátov obnoviť vojenský oporný bod vo vesmíre. Treťou zložkou ruskej vesmírnej triády je flotila kozmosfér — elektrogravitačných vznášajúcich sa zbraňových platforiem, ktoré Kremeľ nazýva „protivojnovým strojom“. Ako som rozoberal minulý marec v Audio liste č. 32, zosnulý veľký generál Thomas Power pred trinástimi rokmi verejne varoval pred hrozbou týchto platforiem, ale ignorovali ho. Spojené štáty mohli tieto platformy tiež vyvinúť, no neurobili to. Rusi ich teraz rozmiestnili vo veľkých počtoch nad strategickými miestami po celom svete. Vyzbrojené lúčovými zbraňami s nabitými časticami môžu rozostrenými výstrelmi do vyšších vrstiev atmosféry upravovať počasie. Pritom vytvárajú aj prudké vzdušné údery, ktoré bolo počuť minulú zimu nad Spojenými štátmi. Svoje časticové lúče však môžu tiež zaostriť a odpariť ciele na zemi, na mori alebo vo vzduchu.

Kým ruská vesmírna triáda zostáva neporušená, Západ nemá nádej na víťazstvo, ba ani na remízu vo vojne so Sovietskym zväzom. Naši tajní vládcovia sa však nedokážu vzdať sna o svetovláde. Preto namiesto krokov, ktoré by mohli vojne zabrániť, sa snažia dostať do pozície umožňujúcej rozbitie ruskej vesmírnej triády. Aj keby uspeli, zúrivý a masívny ruský protiútok je istý a naši tajní vládcovia to vedia. Veria však, že existuje šanca, že konflikt napokon vyhasne v patovej situácii, AK sa podarí neutralizovať ruskú vesmírnu triádu. Myslia si, že z dymiacich trosiek tejto patovej situácie budú môcť začať odznova v približne rovnako dobrej pozícii ako Sovietsky zväz. Cena dosiahnutia želaného patu už bola preskúmaná pomocou počítačov analytických centier. Ak americký prvý úder dopadne ako veľkolepý úspech, v Spojených štátoch, Sovietskom zväze a Veľkej Británii môže zahynúť 255 000 000 ľudí — plus niekoľko miliónov vo vybraných ďalších cieľových oblastiach. Aj v tomto najlepšom prípade však viac než polovica obetí pripadne na Spojené štáty, ktoré sú na rozdiel od Ruska v oblasti civilnej obrany nahé. Ak veci nedopadnú tak dobre, počítače hovoria, že pred dosiahnutím patu môže zomrieť až 350 000 000 ľudí. Spojené štáty nemajú účinný prostriedok na priamy útok proti sovietskej vesmírnej triáde. Existuje však slabé miesto spoločné všetkým jej trom zložkám — logistika. Kozmonauti obsluhujúci časticové lúčové základne na Mesiaci sú životne závislí od pravidelných zásobovacích misií zo Zeme. Aj stíhacie družice Kozmos na obežnej dráhe môžu zostať prevádzkyschopné len dovtedy, kým možno zo Zeme striedať a zásobovať ich posádky. A kozmosféry tiež potrebujú pravidelnú údržbu a zásobovanie, aby fungovali ďalej.

Ústredným bodom amerického prvého úderu, priatelia, má byť vyraďujúci úder na ruskú vesmírnu logistickú sieť. Plánom je rýchlym, dobre koordinovaným zásahom zničiť všetky štyri sovietske kozmodrómy a zariadenia kozmosfér v strednej Sibíri. Bezprostredne po tomto prvom údere má nasledovať rozsiahly jadrový útok americkej triády medzikontinentálnych rakiet, rakiet Poseidon a bombardérov. Kľúčovou zbraňou pri útoku na ruské vesmírne základne má byť tajná zbraň, ktorá doteraz nikdy nemala veľký význam. Pre zmenu je to zbraň, ktorú Spojené štáty vyvinuli, zatiaľ čo Rusko nie. Ide o zvláštny hybridný stroj nazývaný ponorné lietadlo, skrátene Subcraft. Subcraft je lietadlo, ktoré môže pristáť na vode, zmeniť svoju konfiguráciu, ponoriť sa a plávať pod vodou ako ponorka. Potom môže neďaleko cieľa obrátiť postup a pri útoku zo vzduchu sa akoby objaviť odnikiaľ. Vývoj Subcraftu sa v Spojených štátoch začal začiatkom šesťdesiatych

rokov. Dnes dostupné stroje sa neponárajú veľmi hlboko a nie sú veľmi rýchle ani pod vodou, ani vo vzduchu. Ich sila spočíva v schopnosti potajomky preniknúť cez nepriateľskú obranu. Pod vodou majú prekvapivo dlhú výdrž a dolet vďaka malej jadrovej pohonnej jednotke odvodenej z vesmírnej technológie. Môžu sa pohybovať plytkými pobrežnými vodami, kde je sonarové zisťovanie takmer nemožné. Ich pomerne malé rozmery a tichá prevádzka tiež znižujú pravdepodobnosť odhalenia. Vo vzduchu sa vyhýbajú radarom letom vo výške korún stromov a sú také tiché, že na ceste k cieľu priťahujú len malú alebo žiadnu pozornosť.

Kritická úloha Subcraftu v americkom pláne prvého úderu vyplýva zo zemepisu. Tieto stroje sa nezúčastňujú časti plánu namierenej proti základniam kozmosfér v strednej Sibíri, ale sú kľúčovou zložkou plánovaného útoku na štyri ruské kozmodrómy. Pre plán prvého úderu sú zásadné územia troch krajín: Nórska, Iránu a Číny. Ak má plán uspieť vo vyradení ruskej vesmírnej triády, musia sa použiť nástupné priestory vo všetkých troch. Z fjordov severného Nórska majú americké Subcrafty plávať pod vodou na východ priamo do čeľustí ruského medveďa. Musia prekĺznuť popri Murmansku, ktorý sa hemží ruskými ponorkami. Ďalej budú sledovať pobrežie polostrova Kola, oboplávajú ho a vojdú do Bieleho mora. Potom majú preniknúť juhozápadným smerom do Bieleho mora k okoliu Onegy a v noci sa vynoriť. Odtiaľ je to krátky let o niečo viac než 100 míľ k cieľu, kozmodrómu Pleseck. Ak plán vyjde, noc sa zmení na deň, keď kozmodróm pohltia jadrové ohnivé gule. Pre útoky na ostatné tri kozmodrómy má Irán poskytnúť nástupné priestory na južnom konci Kaspického mora. Dva oddiely Subcraftov majú pod vodou prejsť približne polovicu dĺžky Kaspického mora a potom letieť na východ cez náhornú plošinu Usť-Urt k Aralskému jazeru. Tam sa majú znovu ponoriť a presunúť na severovýchodnú stranu, kým príde čas útoku. Tretí oddiel z Iránu má pod vodou prejsť celú dĺžku Kaspického mora smerom na sever a čakať na okamih útoku. Počas samotného útoku sa letka Subcraftov na severnom konci Kaspického mora v noci vynorí, zamieri na severozápad a poletí približne 250 míľ na útok proti kozmodrómu Kapustin Jar východne od Stalingradu, dnes nazývaného Volgograd. Medzitým sa Subcrafty vynoria v Aralskom jazere a poletia na severovýchod. Prvá skupina zamieri k pôvodnému kozmodrómu Bajkonur vzdialenému približne 250 až 300 míľ. Krátko nato odštartuje druhá skupina proti kozmodrómu Ťura-Tam vzdialenému sotva 100 míľ. Ak všetko pôjde podľa plánu, kozmodrómy Kapustin Jar, Bajkonur a Ťura-Tam vybuchnú v nočných jadrových ohnivých guliach v tom istom čase, keď ďaleko na severe postihne rovnaký osud Pleseck. Takto majú útoky Subcraftov z Nórska a Iránu ochromiť dve z troch zložiek ruskej vesmírnej triády — Mesiac a stíhacie družice Kozmos na obežnej dráhe.

Zostávajú teda len kozmosféry. Ich základne sú v strednej Sibíri, ďaleko od akejkoľvek vodnej plochy, ktorá by bola využiteľná pre ponorné lietadlá. Prvým miestom je Semipalatinsk, kde sa uskutočňujú podzemné jadrové skúšky aj skúšky časticových lúčových zbraní. V Semipalatinsku sa kozmosféry montujú a vybavujú jadrovými pohonnými jednotkami a časticovými lúčovými zbraňami. Potom ich presúvajú 400 míľ na severovýchod do vedeckého mesta Novosibirsk, kde je operačná základňa kozmosfér.

Kľúčom k americkému plánu útoku na obe zariadenia kozmosfér je sever čínskej provincie Sin-ťiang. Odtiaľ je to do Novosibirska, hlavného cieľa, len 400 míľ a druhotný cieľ, Semipalatinsk, je vzdialený menej než 300 míľ. Rockefellerovci sa snažia pohnúť nebom i zemou, aby presvedčili Čínu otvoriť provinciu Sin-ťiang tajným americkým útočným silám. Útok zo Sin-ťiangu má byť postavený na veľmi rýchlych diaľkovo pilotovaných lietadlách nazývaných RPV, ktoré sa už roky vyvíjajú v Rusku aj v Amerike. Keďže pilot zostáva na

zemi a riadi lietadlo na diaľku, RPV je oveľa menšie než porovnateľné lietadlo s pilotom na palube. Môže tiež vykonávať také prudké úhybné manévre, že by pilota na palube rozdrvili. Naši tajní vládcovia veria, že dostatok týchto lietadiel dokáže preniknúť ruskou obranou a zaistiť zničenie sibírskych zariadení kozmosfér.

Priatelia, teraz som vám povedal o strategických cieľoch a postupoch plánovaných pre americký prvý úder proti Rusku. Musíte však poznať ešte jeden kľúč k tomuto samovražednému plánu. Mám na mysli blízkovýchodnú krízu, ktorá teraz rastie a má zapáliť zápalnú šnúru prvej jadrovej vojny.

O niekoľko dní sa má začať summit v Camp Davide medzi egyptským Sadatom a izraelským Beginom. Naši tajní vládcovia sa snažia zabezpečiť, aby z týchto stretnutí vyšiel nový Begin, ktorý nadchne verejnosť. Tvrdé postoje posledných dní sa náhle na oboch stranách akoby vyparia, na prekvapenie všetkých. Zmierovanie a vzájomné ústupky sa stanú pravidlom a v ušiach nám budú znieť radostné výkriky „Mier! Mier!“ Eufória z výsledku summitu v Camp Davide bude ozvenou veľkých nádejí z minulého novembra 1977 tesne po Sadatovej ceste do Jeruzalema. Väčšina z nás preto bude venovať málo pozornosti základu, na ktorom bude spočívať všetko ostatné. Pod všetkými úsmevmi a šťastnými slovami má byť dohoda, podľa ktorej sa na Blízky východ vyšlú americkí vojaci ako údajní garanti „mieru“. Všetko bude pôsobiť logicky a poctivo a nikto sa neodváži tento plán kritizovať.

Teraz vám však poviem, čo sa naozaj plánuje. Len ak poznáte pravdu, budete mať vôbec nejakú šancu ochrániť sa v katastrofálnych dňoch, ktoré prídu. Dohody zo summitu v Camp Davide majú vojensky pripraviť pôdu na strašný incident, ktorý vyprovokuje vojnu na Blízkom východe.

Celkový plán je aktualizáciou toho, ktorý som opísal takmer pred tromi rokmi v Audio liste č. 6 z novembra 1975. Tu je teraz úplný náčrt novej americkej stratégie preventívnej jadrovej vojny proti Rusku. Tento strašný vojnový plán, priatelia, nemá nič spoločné so zachovaním našej takzvanej „národnej bezpečnosti“ — je to posledný zúfalý Rockefellerov plán národnej samovraždy.

Najprv má summit v Camp Davide pripraviť pôdu na blízkovýchodnú vojnu, zatiaľ čo sa bude zdať, že robí opak. Potom, len čo budú osobitné americké sily pripravené na údery proti ruskej vesmírnej triáde, veľký incident cez noc otrávi atmosféru mieru na Blízkom východe. Jedna možnosť sa týka Sinaja, ale pripravujú sa aj ďalšie. Bez ohľadu na podrobnosti bude incident zinscenovaný tak, aby prst viny ukazoval na Saudskú Arábiu. Napätie bude rýchlo narastať a s ním aj americká verejná mienka proti Saudskej Arábii. Rockefellerova propagandistická mašinéria medzitým vyvolá obavy, že Sovietsky zväz sa nejako pripravuje na plný zásah na Blízkom východe. Prídu ďalšie incidenty a zrážky a bude sa zdať, že je ohrozená samotná existencia Izraela. Američanom sa zároveň pripomenie kľúčová úloha Izraela ako vojenského spojenca na Blízkom východe. Americkú verejnú mienku rozpália strach o Izrael, hnev voči Saudskej Arábii a túžba tvrdo zakročiť proti Rusku — a potom sa to stane!

Pri prvom obmedzenom jadrovom údere na svete bude Saudská Arábia jediným zásahom zrazená na kolená. Ústia vrtov jej obrovských ropných polí zmiznú v jadrových ohnivých guliach. Púštny piesok sa roztaví na rádioaktívne sklo a uzavrie ropné vrty. Podľa odhadov CIA rádioaktivita zabráni ich opätovnému otvoreniu najmenej na desať rokov. Svet bude hlboko otrasený týmto prvým použitím taktických jadrových zbraní. Rockefellerova

propagandistická mašinéria ho však vykreslí v čo najlepšom svetle a využije starostlivo vytvorený obraz Saudskej Arábie ako hrozby pre existenciu Izraela. Dokonca zaznie, že krátky rozhodujúci útok na ropné polia bol pomerne humánny, pretože ušetril saudské centrá obyvateľstva. Takto sa jadrová vojna začne v našom myslení udomácňovať a prestane byť nemysliteľná.

Prerušenie dodávok saudskoarabskej ropy vyvolá prídelový systém benzínu v Spojených štátoch a vážne narušenia v Európe a Japonsku. Jimmy Carter tak dostane zámienku vyhlásiť „NÁRODNÝ MIMORIADNY STAV“, zatiaľ čo sa Spojené štáty tajne pripravujú na vojnu. Energetická kríza Jimmyho Cartera — teda morálny ekvivalent vojny — bude manipuláciou pretvorená na skutočnosť. Irán na druhom brehu Perzského zálivu oproti Saudskej Arábii zareaguje na útok proti ropným poliam úplnou celoštátnou pohotovosťou. Šach poukáže na nedávne vážne nepokoje s protizápadným charakterom. Poukáže na zlovestné správanie Sovietskeho zväzu a vyvolá hrozbu ruského útoku na Irán podobného americko-izraelskému útoku na Saudskú Arábiu. Po vyradení Saudskej Arábie bude Irán najväčším zostávajúcim americkým zdrojom blízkovýchodnej ropy. Pri už zavedených prídeloch benzínu budú šachove varovania Američanom znieť veľmi desivo. Šach verejne pripomenie Washingtonu „úplný záväzok Spojených štátov prísť Iránu na pomoc v núdzi“, oznámený minulý 16. november 1977. Americká verejnosť bude žiadať, aby sa Spojené štáty konečne postavili Rusku, a s plnou podporou verejnosti sa do Iránu nahrnú americkí vojaci a zbrane. Od tohto bodu bude pre verejnosť takmer nemožné sledovať vypuknutie prvej jadrovej vojny prostredníctvom takzvaných „správ“. Incidenty a zrážky budú pripravovať americkú verejnosť na čoraz agresívnejšie správanie Ruska. Budeme čoraz viac počúvať o civilnej obrane, najmä o plánoch evakuovať mestá v prípade vojny. Keď však príde, všetkých, ktorí dôverovali vláde Spojených štátov a veľkým médiám, zastihne úplne nepripravených. Podľa americkej stratégie prvého úderu sa začne prekvapivými útokmi proti ruskej vesmírnej triáde. Útoky na štyri kozmodrómy a dve zariadenia kozmosfér majú byť načasované tak, aby nastali súčasne. Potom bude spustený následný totálny americký jadrový útok.

Teraz prebiehajú osobitné prípravy, aby bol tento následný útok na Rusko účinnejší a čo najviac obišiel sovietsky obranný systém. Napríklad americkú flotilu obrovských medzikontinentálnych rakiet Titan II ich výrobca Martin-Marietta upravuje na bombardovanie z čiastočnej obežnej dráhy. Túto prácu financujú viacerými tajnými cestami. Jedným príkladom je zmluva NASA za 32 000 000 dolárov na vybudovanie záchrannej rakety pre SKYLAB, ktorý, samozrejme, už neexistuje. Len pred tromi dňami čerstvo upravený Titan II pri Rocku v Kansase pritiahol pozornosť celej krajiny pre nehodu krátko po opätovnom umiestnení do sila. Pri opätovnom plnení pohonnými látkami únik vyhnal vysoko na oblohu jedovaté červenkasté výpary.

Ďalším faktorom následného amerického jadrového útoku majú byť vysokovýkonné laserové zbrane, a to dvoma spôsobmi. Prvý súvisí s našimi medzikontinentálnymi raketami. Nad všetkými americkými zariadeniami medzikontinentálnych rakiet dnes plávajú sovietske kozmosféry — sú tam, aby našu raketu zničili v okamihu odpálenia lúčovými zbraňami s nabitými časticami. Jedným z tajných amerických zbraňových programov, na ktoré som sa odvolával v posledných mesiacoch, je však laserový program. Pred istým časom laseroví vedci vyriešili zásadný technický problém vysokovýkonných laserových zbraní. Nazýva sa tepelné rozbiehanie lúča, thermoblooming, a spôsoboval, že lasery boli pri streľbe v atmosfére pomerne neúčinné. Teraz sa však pri našich hlavných základniach medzikontinentálnych rakiet rozmiestňujú vysokovýkonné lasery. Tesne pred

odpálením rakiet sa majú, ak to bude možné, použiť na zostrelenie hroziacich kozmosfér. Potom budú rakety odpálené na Rusko. Druhá úloha laserov v nadchádzajúcej vojne sa týka Mesiaca. Naši tajní vládcovia veľmi dobre vedia, že zničenie ruských kozmodrómov vyvolá zúrivý protiútok. Najmä mesačné časticové lúčové základne určite začnú pri totálnom útoku ničiť americké ciele na Zemi. Aby sa aspoň znížili škody, ktoré môže spôsobiť Mesiac, niekoľko mimoriadne výkonných laserov je teraz rozmiestnených na lodiach ovládaných CIA na mori. Ich úlohou je strieľať na sedem ruských základní na privrátenej strane Mesiaca a vyradiť alebo poškodiť čo najviac z nich. V prvých chvíľach prvej jadrovej vojny sa teda schyľuje k bitke lúčových zbraní medzi Zemou a Mesiacom. Pozemské pohyblivé lasery Spojených štátov budú stáť proti lúčovým zbraniam s nabitými časticami sovietskeho Ruska na Mesiaci. Americké lasery sa ruským časticovým lúčom nevyrovnajú, ale naši tajní vládcovia to považujú za spôsob zníženia strát. Aj keby lasery umlčali len časť mesačných základní, znížia škody, ktoré môžu spôsobiť ostatné, kým sa im míňajú zásoby.

Keď nastane americký prvý úder, plánované sú tieto veci. Pre nás, ktorí budeme sedieť doma, keď sa rozoznejú sirény leteckého poplachu, však nič z toho nebude zjavné. Budeme vedieť len to, že sa náhle deje nemysliteľné — sme pod JADROVÝM ÚTOKOM. Rusi budú zároveň prežívať to isté, ale s jedným zásadným rozdielom: dostali sieť krytov civilnej obrany odolných proti výbuchu, ktorá mnohým zachráni život. Vy a ja sme ju nedostali!

Téma 2 — Ruská ázijská protistratégia prvého úderu

Americký plán prvého úderu je posledným zúfalým pokusom našich tajných vládcov vytrhnúť z čeľustí porážky nie víťazstvo, ale iba pat. Aj tak plán zlyhá, ak čo i len jedna časť ruskej vesmírnej triády zostane neporušená. Naši tajní vládcovia pritom zatvárajú oči pred fatálnymi chybami celej stratégie. Sú také zásadné, že Kremeľ teraz plánuje dovoliť uskutočnenie prvých častí plánu. Tak totiž naši tajní vládcovia dajú Rusku dokonalú zámienku pre jeho vlastný zdrvujúci prvý úder proti Amerike.

V Audio liste č. 33 pred štyrmi mesiacmi som odhalil, že Kremeľ pripravuje všetko na vojnu. Rusi pri tom chcú pred prvou jadrovou vojnou vyriešiť niekoľko veľkých záležitostí, aby mohla byť Amerika rozbitá za minimálnu cenu pre Rusko. Politbyro zaviazalo Rusko ku konkrétnemu odpočítavaniu do vojny 22. apríla 1978, ako som odhalil v Audio liste č. 33. Hlavné ciele tohto odpočítavania sú stále také, ako som vám vtedy povedal, a pri všetkých rýchlo napredujú. Prvým je príprava ruského ľudu na vojnu — táto úloha už výrazne pokročila. Varovanie Pravdy o „útesoch konfrontácie“, ktoré som citoval minulý mesiac, je len jedným príkladom. Druhým hlavným cieľom je dokončenie príprav invázie v Kanade a Mexiku. Prvýkrát som vám ich opísal pred piatimi mesiacmi v Audio liste č. 32. Začiatkom tohto leta, v júni, sa proces v Kanade zrýchlil po tom, čo Kanada vykázala zo svojich vôd všetky americké rybárske plavidlá. V Mexiku sa ruskí vojaci a vybavenie vrátane tankov a neutrónových bômb presúvajú cez polostrov Yucatán. Tretí hlavný cieľ ruského odpočítavania do vojny súvisí s červenou Čínou. Pred vojnou s Amerikou musí Rusko tak či onak neutralizovať Čínu ako hrozbu. A teraz, keď Rockefellerovci zamýšľajú Číne prideliť úlohu v americkom pláne prvého úderu, stala sa Čína hlavnou prioritou programu Kremľa.

V súvislosti s americkým plánom prvého úderu, ktorý je v Kremli známy od začiatku júna, venuje Rusko osobitnú pozornosť aj Nórsku a Iránu. Od 29. júna sa ruské spravodajské

lode rôznych typov opakovane zastavujú v nórskych teritoriálnych vodách pri severnom Nórsku. Preskúmavajú nástupný priestor, z ktorého majú vyraziť americké Subcrafty na útok proti kozmodrómu Pleseck. V Iráne protizápadné nepokoje teraz vážne ohrozujú šachovu kontrolu nad krajinou. Ak by ho zvrhol protizápadný prevrat alebo povstanie, Irán by prestal byť prostriedkom amerického plánu prvého úderu. Dvere k útoku na tri zo štyroch ruských kozmodrómov by sa zatvorili.

Irán a Nórsko sú však v porovnaní s Čínou maličkosti. Z krátkodobého hľadiska chce Rusko chrániť svoje zariadenia kozmosfér odopretím amerického prístupu ku kľúčovej čínskej provincii Sin-ťiang. Okrem toho sa však rodí nová ÁZIJSKÁ OS, pred ktorou som varoval pred piatimi rokmi v knihe „THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR“ — „Sprisahanie proti doláru“. Začiatkom tohto mesiaca, 12. augusta 1978, Japonsko a Čína naozaj podpísali Zmluvu o priateľstve a spolupráci, ktorú som vám pripomenul minulý mesiac. Japonsku sa podarilo získať doplnkovú klauzulu, ktorú som opísal minulý mesiac. V podstate uvádza, že zmluva nie je namierená proti Rusku. Japonsko sa stáva osovým bodom novej ázijskej osi, ale pozornosť sa teraz sústreďuje na Čínu. Rusko jej teraz ponúka mrkvu aj palicu. Mrkvou je prísľub, že ak sa Čína spojí s Ruskom, bude mať podiel na plodoch jeho stále rastúcej moci. Palicou je hrozba, že ak Čína neopustí protiruskú politiku, dostane sa do veľmi, veľmi hlbokých vojenských problémov. Na zdôraznenie tohto bodu pokračuje sovietske obkľučovanie Číny sovietskymi klientskymi štátmi. Napríklad Vietnam je v poslednom čase čoraz bojovnejší voči červenej Číne a v uplynulých dňoch dokonca prebiehali pohraničné boje. Laos aj Afganistan dostávajú obrovské zásoby zbraní z Ruska. Slovné urážky medzi Moskvou a Pekingom teraz pokračujú ako zvyčajne, ale bezprecedentná cesta predsedu Chua tento mesiac z Číny do Rumunska a Juhoslávie rozpráva skutočný príbeh. Všetko sa začalo minulý máj, keď rumunský premiér Ceaușescu navštívil Čínu a dostal tam búrlivé privítanie. Ceaușescu, priatelia, je v amerických správach vykresľovaný ako akýsi nerozhodný hráč v sovietskej sfére. To však nie je správne. Je prvotriednym ruským prostredníkom pri citlivých rokovaniach s inými krajinami. Minulý máj v Pekingu Ceaușescu odovzdal predsedovi Chua ruské návrhy na zmierenie. To viedlo k následnej Chuovej ceste tento mesiac do Rumunska, Juhoslávie a Iránu. Minulý mesiac, 13. júla, vyslala Čína Kremľu jasný signál záujmu o ruské návrhy. V ten deň prerušila dlhoročné väzby s Albánskom, ktoré je silne protiruské. Sotva o mesiac neskôr, 16. augusta, Chua prišiel do Bukurešti v Rumunsku, ruskom satelite. Ceaușescu medzitým navštívil Leonida Brežneva č. 2 na Kryme, aby zistil, čo má Chuovi povedať. Počas Chuovho pobytu v Rumunsku ho na recepcii srdečne privítal ruský veľvyslanec v Rumunsku, na rozdiel od správ v Spojených štátoch. Rumunsko tiež súhlasilo, že Číne poskytne konzulát pri Čiernom mori. Odtiaľ budú Číňania môcť sledovať pohyby ruskej Čiernomorskej flotily. Má to byť gesto dobrej vôle Ruska voči Číne. Z Rumunska Chua pokračoval do Juhoslávie. Dôvod jeho návštevy odráža čoraz podobnejšie myslenie ruských a čínskych vládnucich kruhov v niektorých otázkach. Minulý mesiac som spomenul, že dnešní vládcovia Ruska prijali verdikt o nefunkčnosti socializmu a že kolektivizované poľnohospodárstvo sa už postupne ruší. Chuov podobný záujem o Juhosláviu spočíval v skúmaní systému samosprávy robotníkov v továrňach, slobodného od politickej kontroly ústredného výboru.

Priatelia, preťahovanie medzi Ruskom a Spojenými štátmi o Čínu sa stupňuje, ale s každým ďalším dňom je istejšie, že Rusko túto súťaž vyhrá. Pravde treba čeliť. Len čo sa Rusko a Čína znovu spoja, nová ázijská os vznikne takmer cez noc, pretože Japonsko, jej tretia zložka, sa už usiluje o dobré vzťahy s oboma ďalšími mocnosťami. Novú ázijskú os

spojí viac než rasové väzby a hospodársky prospech — všetci zdieľajú zjednocujúcu túžbu po pomste voči Spojeným štátom a Západu. Za svoje nevýslovné utrpenie počas posledných 80 rokov nám zamýšľajú odplatiť dvojnásobne.

Keď bude mať Čínu na svojej strane, Rusko bude pripravené uviesť do pohybu vlastný plán prvého úderu. Najprv dovolí našim tajným vládcom začať vojnovú sekvenciu, či už na Blízkom východe, alebo inde. Kremeľ tak bude môcť ruský ľud úplne zjednotiť pre vojnu. Ak budú súčasné ruské návrhy Číne úspešné, čínski vojaci sa medzitým pripoja k prevažne ázijsko-sovietskym inváznym silám v Kanade a Mexiku. Bez ázijských znalostí zosnulého brata Johna D. III. traja zostávajúci bratia Rockefellerovci príliš neskoro zistia, že stratili Čínu v prospech Ruska. Bez Číny bude zložka ruskej vesmírnej triády tvorená kozmosférami pred americkým prvým úderom v bezpečí a plán zlyhá. Napokon bude čiastočne zmarený aj útok na kozmodrómy. Naši tajní vládcovia však budú v tomto poslednom pláne kamikadze pokračovať. Ešte pred výbuchom Blízkeho východu však Kremeľ plánuje zvyšovať tlak na Ameriku geofyzikálnou vojnou vrátane manipulácie s počasím a umelých zemetrasení.

Práve teraz naše americké počasie trápia naši vlastní tajní vládcovia. Používajú pobrežné siete na ovládanie počasia, o ktorých som vám povedal pred tromi mesiacmi v Audio liste č. 34. Robia to, aby zámerne vytvorili nedostatok potravín a pomohli ovládať vás a mňa starou boľševickou zbraňou hladu. Robia to aj na zruinovanie tisícov amerických farmárov. Tak možno ich pôdu zabrať v rámci korporátnej kolektivizácie poľnohospodárstva, ktorá teraz prebieha tu v Spojených štátoch. Práve v tejto chvíli sa Rockefellerove siete na ovládanie počasia v skutočnosti používajú v pokuse vyvolať rozsiahle ničivé poveternostné pomery. Ak uspejú, zničia obrovské množstvá kukurice, sóje a určitých kŕmnych obilnín. Ruský plán úpravy počasia prostredníctvom kozmosfér na túto zimu však nebude mať hospodárske, ale vojenské ciele.

Pokiaľ ide o umelé zemetrasenia, tie sa už začali. V Audio liste č. 24 z mája 1977 som uviedol polohy siedmich (7) ruských superbômb umiestnených hlboko v oceánskych priekopách okolo Filipín. Odvtedy som zverejnil aj ruský program umiestňovania a odpaľovania silných kobaltových bômb pod morom pozdĺž tichomorského okraja. Vyvolali množstvo zemetrasení, ktoré zvýšili napätie v zemi okolo Filipín. Keď bude napätie dosť vysoké, superbomby odpália, aby zdevastovali Filipíny a otriasli celým tichomorským okrajom — Ohnivým kruhom. Toto napätie sa teraz blíži ku kritickému bodu. Pred tromi mesiacmi začala na Filipínach vybuchovať dlho mlčiaca sopka Mayon a koncom minulého mesiaca začala neďaleká sopka Bulusan veľkolepú erupciu po 56 rokoch ticha. Ako som vysvetlil v Audio liste č. 24, nadchádzajúca zemetrasná katastrofa na Filipínach má tiež zdevastovať západné pobrežie Ameriky a Rusi nič nenechávajú na náhodu. V okolí zlomu San Andreas je teraz umiestnených najmenej deväť (9) kobaltových bômb s rôznou výbušnou silou. Siahajú od severného konca Kalifornského zálivu po bod asi 40 míľ západne od Point Delgada v severnej Kalifornii. Niekoľko z nich je vo vnútrozemí — jedna v Saltonskom mori severovýchodne od San Diega, jedna v opustenej banskej šachte tri míle juhovýchodne od Palmdale a jedna vo vodnej nádrži San Luis juhovýchodne od San Jose. Veľmi silná kobaltová bomba je teraz aj v zálive San Pablo severovýchodne od San Francisca. Ak by ju odpálili v takých plytkých vodách, celú oblasť by na jednu generáciu pokrylo smrteľné žiarenie. Presne pred dvoma týždňami, 13. augusta, odpálili jednu z ďalších bômb. Bola v oceáne 7 a pol míle južne od Santa Barbary. Niektorí ľudia počuli niečo, čo opísali ako silný výbuch, krátko nato nasledovaný samotným zemetrasením. Jeden očitý svedok v horách, ktorý sa náhodou pozeral tým smerom, opísal, čo videl: „Bol

tam veľký, obrovský vodný výtrysk. Zdvihol sa a potom spadol späť. Zemetrasenie prišlo hneď potom.“ Na druhý deň Rada národnej bezpečnosti uskutočnila krízové stretnutie. Rozhodlo sa zľahčovať incident v Santa Barbare, pretože Amerika ešte nie je pripravená na vojnu.

Téma 3 — Éra amerického utečenca

Priatelia, vyše 200 rokov americké brehy sľubovali útočisko utečencom z celého sveta. Teraz však Spojené štáty odhodili svoje jedinečné dedičstvo. Americký sen sa končí nočnou morou a vôbec prvýkrát svitá éra amerického utečenca. Budeme utečencami pred hospodárskym útlakom, hladom, vojnou a boľševickou revolúciou. Po 80 rokov, počnúc obdobím španielsko-americkej vojny, Spojené štáty krok za krokom predávajú svoju dušu. Naši tajní vládcovia spôsobili zbytočné utrpenie, tragédie a smrť v rozsahu, ktorý nemá obdobu v celých ľudských dejinách. A predsa sme sa my, americký ľud, až na ojedinelé výnimky zaslepili a prijali všetko, čo sa stalo. Takto sme sa stali spolupáchateľmi satanských činov Rockefellerovho kartelu — a určite za to zaplatíme.

Dnes sa všetci čudujú, prečo dolár umiera. Americkí turisti v zahraničí zisťujú, že takzvaný všemohúci dolár sa stáva bezmocným trpaslíkom. V rozhovoroch s televíznymi reportérmi hovoria napríklad: „Deje sa v Štátoch niečo, o čom neviem?“ Pred piatimi rokmi, keď sa s tým ešte dalo niečo urobiť, vyšla moja kniha „THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR“. Podrobne hovorila, čo príde, prečo a kto je za to zodpovedný. Pred piatimi rokmi však ešte nikto netrpel, a tak sa americký ľud uvoľnil a nerobil nič. Dnes všetci vidia, že sa to deje, ale na záchranu nášho hospodárstva je už neskoro. Americkí hospodárski utečenci preto začínajú robiť jediné, čo môžu pre seba a svoje rodiny — utekajú od dolára a dokonca aj zo samotnej Ameriky. Rovnako sa teraz vo všeobecnosti ignorujú vopred zverejnené informácie o hlade spôsobenom ovládaním počasia a o nadchádzajúcej boľševickej revolúcii. Ľudia ešte netrpia, prečo by teda na také veci mysleli? Keď sa to však stane, tí, ktorí dokážu uniknúť, budú patriť k najúbohejším utečencom v dejinách. Najhoršie zo všetkého sa však blíži PRVÁ JADROVÁ VOJNA. Aj tu boli premárnené šance zabrániť katastrofe. Preto, priatelia, všetkým, ktorí budú počúvať, radím vážne sa pripraviť na odchod zo Spojených štátov, ak je to vôbec možné. A skôr než poviete „To nemôžem urobiť“, veľmi dôkladne sa zamyslite. V deň, keď sa našou krajinou preženú jadrové ohnivé gule a ázijské armády, uvedomíte si náhle, že ste mohli odísť, keby ste sa len pokúsili?

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehnáva každého jedného z vás.

Peter David Beter — Audio list č. 38
29. septembra 1978
Úplný slovenský preklad

Redakčná poznámka: Text zachováva autorov hlas a dobový kontext vrátane citácií, predpovedí a odporúčaní. Tvrdenia o tajných vládcoch, chorobách verejných činiteľov, vojenských plánoch, umelých zemetraseniach a mimozemských civilizáciách sú tvrdeniami Petra Davida Betera; preklad ich nepotvrdzuje ako overené fakty. Časové odkazy a prípadné nezrovnalosti originálu sú ponechané.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 29. septembra 1978 a toto je môj Audio list č. 38.

Dnešné správy sú plné titulkov o nečakanej smrti pápeža Jána Pavla I. minulú noc, po bleskurýchlej prekvapivej voľbe sotva pred mesiacom. Minulý mesiac som odhalil plán boľševických vplyvov vo Vatikáne vmanévrovať nového pápeža do postavenia, v ktorom by zoradil 700 000 000 katolíkov proti Rusku. Pápež Ján Pavol však už odišiel zo scény a plán, o ktorom som vám povedal minulý mesiac, sa teraz bude skúšať znova s ďalším novým pápežom.

Prekvapenia sú teraz všade okolo nás, keď sa blížime k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. V nedeľu večer pred dvanástimi dňami, 17. septembra, bolo 90 až 100 miliónov Američanov prilepených k televízorom. Práve keď programy všetkých troch televíznych sietí dosahovali vrchol, prerušilo ich ohromujúce mimoriadne spravodajstvo. Náhle sme videli usmiate, radostné tváre Jimmyho Cartera, egyptského prezidenta Sadata a izraelského premiéra Begina. Takmer dva týždne nás kŕmili nepretržitými depresívnymi a odrádzajúcimi správami zo summitu v Camp Davide. A teraz tu bol náš prezident a oznamoval vzrušujúci prelom pre „mier“. Priamo pred našimi očami hlavy štátov Egypta, Izraela a Spojených štátov podpisovali zdanlivo zázračné dohody z Camp Davidu. Bol to majstrovský propagandistický ťah našich neviditeľných vládcov v oblasti vzťahov s verejnosťou. Spravodajské médiá v celých Spojených štátoch aj vo zvyšku sveta boli prekvapené. Dokonca TIME a NEWSWEEK museli zastaviť tlač, aby zmenili titulné príbehy. O tri dni neskôr Rádio Austrália zhrnulo pocity médií po celom svete slovami: „Nikto nemohol predpovedať výsledok Camp Davidu.“ Priatelia, Audio list doktora Betera bol jediným spravodajským zdrojom na celom svete, ktorý správne predpovedal výsledok summitu v Camp Davide. Minulý mesiac, ešte pred začiatkom summitu, 5. septembra, som nahral nasledujúce slová: „Náhle sa bude zdať, že tvrdé postoje posledných dní na oboch stranách zmizli, na veľké prekvapenie všetkých. Zmierovanie a vzájomné ústupky sa stanú pravidlom a v ušiach nám budú znieť radostné výkriky ‚MIER! MIER!‘ Eufória z výsledku summitu v Camp Davide bude akoby ozvenou veľkých nádejí z minulého novembra 1977 tesne po Sadatovej ceste do Jeruzalema.“

Priatelia, takzvaný prekvapivý výsledok v Camp Davide bol naplánovaný vopred a naši neviditeľní vládcovia nezamýšľajú, aby chatrné dohody z Camp Davidu priniesli mier. Naopak, majú sa zrútiť takým spôsobom, aby zapálili vojnu, ako som vám podrobne vysvetlil minulý mesiac. Počiatočnú eufóriu z Camp Davidu už teraz nahrádza

znepokojenie zo známok, že sa to celé môže rozpadnúť. A Saudská Arábia sa dostáva do centra pozornosti ako rozhodujúci faktor — teda prekážka — navrhovaného mierového rámca pre Blízky východ. Takto sa Saudská Arábia vedie do jadrovej pasce, ktorú som opísal minulý mesiac. Všetko je súčasťou plánu našich neviditeľných vládcov na americký jadrový prvý úder proti Rusku, ktorý som minulý mesiac podrobne odhalil — a zatiaľ pokračuje presne podľa plánu.

Odhalil som tiež, že Jimmy Carter, hoci sa vydáva za muža mieru, v skutočnosti čaká na svoj vrcholný okamih — okamih krízy! Je v umelom euforickom stave udržiavanom liekmi a inými prostriedkami a skutočne sa teší na stlačenie spúšte, ktorým začne americký jadrový prvý úder proti Rusku. Priatelia, teraz však musím odhaliť desivú skutočnosť, ktorú možno nepozná ani sám Jimmy Carter. Jimmy Carter nedostane možnosť stlačiť spúšť; namiesto toho ho pripravujú, aby sa sám stal spúšťou vojny. Na summite v Camp Davide Anwar Sadat doslova prosil Cartera, aby vyvinul tlak na Begina a dosiahol ústupky, najmä vo východnom Jeruzaleme, ktoré by posilnili dohody v arabskom svete. Carter v podstate povedal: „Teraz nemôžem, ale osobne vám dávam slovo, že budem v tomto smere pôsobiť na Izraelčanov.“ Sadat, zúfalo túžiaci po dohode, prijal Carterov osobný sľub ako obrovskú stávku. Táto stávka na mier sa však tragicky obráti proti nemu, priatelia, pretože Jimmy Carter dostáva lieky aj z iných dôvodov než psychologického ovplyvňovania. Len za posledné tri týždne Jimmy Carter náhle ochorel na dve formy rakoviny v konečnom štádiu. Jednou je akútna leukémia, čiže rakovina krvi, ktorej príznakmi sú slabosť a únava. Carter tieto príznaky v poslednom čase prejavuje a pozorní pozorovatelia si ich všimli. Druhým rakovinovým ochorením, ktoré teraz sužuje Jimmyho Cartera, je nádor na ľavej strane hlavy. Očakáva sa, že časom spôsobí výrazné zneschopňujúce účinky. Ak Carterova smrteľná choroba postúpi tak rýchlo, ako sa očakáva, opraty prezidentskej moci prejdú z jeho rúk v priebehu niekoľkých mesiacov. Či už nespôsobilosťou, alebo smrťou, pád Jimmyho Cartera vytrhne oporu spod neistého Anwara Sadata. Carterov osobný sľub Sadatovi sa stane bezvýznamným a bez neho sa dohody z Camp Davidu rozpadnú. Nastane blízkovýchodné hromadenie síl k vojne, ktoré som opísal minulý mesiac.

Smrť alebo nespôsobilosť Jimmyho Cartera má tiež zohrať kľúčovú úlohu v napredovaní boľševickej revolúcie v Spojených štátoch, ktorá už potichu výrazne prebieha. Do hry vstúpi 25. dodatok Nelsona Rockefellera k Ústave Spojených štátov a viceprezident Walter Mondale sa stane zastupujúcim prezidentom, ak Carter nebude schopný vykonávať funkciu. Už počas summitu v Camp Davide sa uskutočnila skúška tejto situácie. Carter bezprecedentným krokom odovzdal opraty prezidentského úradu Mondalovi, keď odišiel do Camp Davidu. Takto bol Carter zbavený všetkých povinností a Camp David bol preňho dovolenkou. Ale aj po takomto šetrení ubúdajúcich síl vyšiel Carter z Camp Davidu unavenejší, než keď doň vstúpil.

Pád Jimmyho Cartera budú sprevádzať nepokoje doma aj v zahraničí a katastrofálne účinky na Blízkom východe. V týchto kritických dňoch budú narastať požiadavky na pevné, skúsené vedenie oboch strán. Keď Jimmy Carter buď odstúpi, alebo zomrie, Mondale nominuje nového viceprezidenta, ktorý má tejto požiadavke vyhovieť. Podľa súčasného plánu bude menovaný Rockefellerov republikán. A ak to dovolí jeho zhoršujúce sa zdravie, bude to sám Nelson Rockefeller.

Priatelia, minulý mesiac sa zdalo, že som mnohých poslucháčov šokoval výzvou, aby sa vážne pripravili na odchod zo Spojených štátov a vyhli sa nadchádzajúcej jadrovej vojne.

Mnohí moji kritici, keď ich požiadajú o komentár k mojim slovám, hovoria svojim nasledovníkom: „Zostaňte a bojujte.“ Sú to však tí istí ľudia, ktorí už roky — desať rokov, dvadsať rokov a aj dlhšie — rozvíria hladinu bez akéhokoľvek účinku. Nezabránili ani jednému americkému neúspechu. A keď hovoria „Zostaňte a bojujte“, nenamáhajú sa vysvetliť vám, ako bojovať proti neutrónovým bombám, časticovým lúčovým zbraniam či čomukoľvek inému. Viete si to predstaviť? Niektorí vám dokonca hovoria, aby ste zostali a bojovali, zatiaľ čo sami sú finančne pripravení odísť v okamihu.

Priatelia, roky som bil na poplach spolu s posolstvom, že to, čo prichádza, môžeme zastaviť, ak to len urobíme. Zverejnil som informácie, ktoré sa dali použiť na zvrátenie nášho kĺzania do katastrofy. Keď sa však nekoná, čas sa míňa a veci sa menia. Nezostávajú nemenné desaťročie za desaťročím, ako by vás niektorí moji kritici chceli presvedčiť. Nastal čas myslieť na vlastnú rodinu. Je čas pripraviť sa prežiť a bojovať inokedy.

Mnohým ľuďom, ktorí ma kontaktovali s otázkou, kam odísť, môžem povedať len to, že svoje najlepšie odporúčania som vám dal pred dvoma mesiacmi v Audio liste č. 36. A za posledné dva roky či viac som podrobne uvádzal cieľové oblasti po celom svete, na ktoré mieria ruské podmorské rakety. Opísal som ruské prípravy geofyzikálnej vojny, poskytol podrobnosti o ruských vzorcoch jadrovej sabotáže Spojených štátov, načrtol ruské prípravy invázie do Spojených štátov z Kanady a Mexika a dal vám americkú aj ruskú stratégiu prvej jadrovej vojny. Zo všetkých týchto vecí ste to vy, kto musí rozhodnúť, ako najlepšie využiť svoje prostriedky a postarať sa o seba pri príprave na jadrovú vojnu. Ide o váš život, preto je na vás, aby ste si tieto veci sami vyhodnotili. Verím, že nastal čas stručne vám načrtnúť, čo môžete po prvej jadrovej vojne očakávať podľa plánov Kremľa. Západ by teraz mohol zachrániť iba skutočný zázrak, priatelia, a my nerobíme nič, čím by sme si zázrak zaslúžili.

Moje tri dnešné témy sú:
Téma č. 1 — RUSKÁ SVÄTÁ VOJNA ZA VYHLADENIE BOĽŠEVIZMU;
Téma č. 2 — RUSKÝ PLÁN NADVLÁDY NAD ZEMOU;
Téma č. 3 — RUSKÝ PROGRAM VYSLANIA ĽUDSTVA DO VESMÍRU.

Téma 1 — Ruská svätá vojna za vyhladenie boľševizmu

Neskôr túto jeseň budú môcť televízni diváci v niekoľkých amerických mestách sledovať dokumentárny seriál „The Unknown War“ — „Neznáma vojna“. Ide o významný seriál pozostávajúci z dvadsiatich programov, ktoré ukazujú spravodajské filmové zábery z obliehania Leningradu počas druhej svetovej vojny. Pôvodne sa mal seriál „Neznáma vojna“ vysielať celoštátne cez televízne siete. Keď sa projekt pred vyše dvoma rokmi navrhol, predstavitelia sietí ho slovne povzbudzovali. Teraz sa však od seriálu odvrátili. Zatiaľ ho plánuje vysielať len deväť staníc roztrúsených po Spojených štátoch. Televízny seriál obsahuje scény nevýslovného utrpenia Rusov počas tých 900 dní v Leningrade. Väčšina divákov, prenasledovaná obrovskou tragédiou odohrávajúcou sa priamo pred ich očami, si nemôže pomôcť a cíti určitý súcit a obdiv k Rusom, ktorí to všetko vydržali. Keď sa projekt pred vyše dvoma rokmi začal, naši neviditeľní vládcovia chceli v našich očiach posilniť Sovietsky zväz, svojho tajného spojenca. Teraz sa však všetko zmenilo. Rusko ukončilo tajné Rockefellerovo a sovietske spojenectvo vojenským podrazom v rámci príprav na totálnu vojnu. Preto dnes televízne siete už nechcú programy a správy, ktoré zlepšujú obraz Ruska. Namiesto toho nám ukazujú všetko možné na vykreslenie Ruska ako nepriateľa a na to, aby sme čoraz viac mysleli v pojmoch vojny.

Priatelia, vládcovia Ruska vedú svätú vojnu. Usilujú sa zachrániť vlastné duše a dušu Ruska. Veria, že na to musia vyhladiť to, čo pokladajú za rakovinovú chorobu — boľševizmus. Je dobre známou skutočnosťou, že boľševickú revolúciu v Rusku v roku 1917 uskutočnili revolucionári s podporou a financovaním zvonka. Ako som vysvetlil v minulosti, veľká časť týchto financií pochádzala od Rockefellerových záujmov. Tak sa zrodilo tajné Rockefellerovo a sovietske spojenectvo, ktoré trvalo takmer 60 rokov. Ako som však prvýkrát spomenul minulý november 1977 v Audio liste č. 28, v revolúcii roku 1917 existovala ďalšia frakcia, ktorej úloha sa na Západe nikdy široko neuznávala. Tvorili ju samozvaní „duchovní komunisti“. Na rozdiel od boľševikov sú „duchovní komunisti“ domácou náboženskou sektou, ktorá vznikla v Rusku pred vyše dvoma storočiami. Nikdy ich nebolo veľa, ale aj v cárskom Rusku bol ich politický vplyv niekedy veľmi veľký. Sú odolní a azda najtesnejšie zomknutou náboženskou skupinou na Zemi. Trvajú na doslovnom prijímaní mnohých vecí z Biblie, ktoré sa podľa nich na Západe všeobecne zametajú pod koberec. Typ ľudí, ktorí dnes vládnu Rusku, berie svoje presvedčenie skutočne veľmi vážne — nie na ukazovanie, ale ako sprievodcu konaním a určovaním všetkých druhov politiky. To vysvetľuje mnohé zvláštne rozdiely, ktoré sa v posledných rokoch zaznamenali medzi Ruskom a Západom. Napríklad v Spojených štátoch sa homosexualita čoraz viac toleruje, podporuje a dokonca sa na ňu priaznivo pozerá aj právne, zatiaľ čo v Rusku je zločinom trestaným smrťou a tak sa aj trestá.

Ruskí „duchovní komunisti“ však veria, že pred šiestimi desaťročiami urobili jednu strašnú chybu. Tou bolo spojenectvo s boľševickými komunistami, čím zaručili úspech boľševickej revolúcie. Komunizmus „duchovných komunistov“ pôvodne vychádzal z biblických pasáží, ktoré sa v podstate týkali zdieľania a vzájomnej podpory medzi veriacimi. To sa vyvinulo do politického pohľadu, ktorý sa stal zlučiteľným s marxizmom. Napokon to začiatkom tohto storočia viedlo k spojenectvu medzi „duchovnými komunistami“ a boľševikmi. Až keď boľševická revolúcia prekročila bod, z ktorého nebolo návratu, frakcia „duchovných komunistov“ začala chápať, akú vážnu chybu urobila. Ako mladší partneri revolúcie sledovali, ako boľševici pri získavaní moci odhadzujú všetky predstierané zásady morálky a ľudskosti. Všetky vznešene znejúce sľuby rovnosti a spravodlivosti sa vyparili a nahradili ich terorizmus a satanská vláda.

Pred revolúciou kňazi upokojovali milióny ruských kresťanov znepokojených boľševickou agitáciou uisteniami o Božom zásahu na ich ochranu. Keď však revolúcia prišla, tisíce ruských pravoslávnych biskupov a kňazov pozatýkali, mučili a potom popravili. Milióny ruských kresťanov, ktorí pre upokojujúce slová svojich kňazov sedeli so založenými rukami, začali v boľševickom pekle hynúť ako muchy. Nevedeli, že boľševici pred revolúciou prenikli do Ruskej pravoslávnej cirkvi. „Duchovní komunisti“, ktorí pozorovali krviprelievanie, však pátrali a zistili, čo sa stalo. A dnes vidia, ako sa to všetko opakuje na Západe, najmä v Spojených štátoch.

Keď si „duchovní komunisti“ uvedomili svoj omyl, zhodnotili situáciu a rozhodovali sa, čo robiť. Napokon dospeli k záveru, že existuje jediná cesta, ako môžu dúfať v odčinenie svojich chýb a záchranu duší: musia neúnavne pracovať na zrušení boľševickej nadvlády v Rusku, ktorú pomohli vytvoriť. A okrem toho musia pracovať na zbavení sveta samotného boľševizmu, aby sa to, čo sa stalo Rusku, už nikdy neopakovalo. Tým sa zaviazali k svätej vojne proti boľševikom. Ich svätá vojna mala postupovať v troch (3) fázach. Fáza č. 1 mala zahŕňať pokračujúce spojenectvo s boľševikmi, ale „duchovní komunisti“ mali pri každej príležitosti zvyšovať vlastnú moc na ich úkor. Pracovným princípom tejto fázy bolo znižovanie závažnosti čistiek a represií všade, kde sa to dalo, nikdy však s rizikom ohrozenia celkového programu prevzatia moci. Fáza č. 2 sa mala začať hneď, keď „duchovní komunisti“ získajú väčšiu moc než boľševici, a mala znamenať skutočné odstránenie všetkých boľševikov z Ruska. Napokon fáza č. 3 mala zahŕňať skutočnú vojnu neboľševického Ruska proti boľševizmu po celom svete.

Fáza č. 1 svätej vojny „duchovných komunistov“ proti boľševizmu trvala 35 rokov. Zlom k fáze č. 2 prišiel 5. marca 1953 so smrťou Josifa Stalina. Odvtedy „duchovní komunisti“ získali prevahu nad svojimi boľševickými partnermi, hoci aj samotní boľševici až donedávna nevedeli, čo sa deje. Destalinizačná kampaň Nikitu Chruščova, ktorá pred vyše dvadsiatimi rokmi ohromila svet, bola prvým viditeľným znakom tohto posunu. Fáza č. 2 sa teraz blíži ku koncu. Môžem odhaliť, že v najvnútornejšom kruhu Kremľa nie je ani jeden boľševik. To isté platí pre najvyššiu vojenskú hierarchiu Ruska. Dokonca aj vojenský personál obsluhujúci všetky tri zložky ruskej vesmírnej triády — mesačnú základňu, zabijacké stíhacie družice Kozmos a vznášajúce sa kozmosféry — má tú istú vlastnosť. Všetkých vedecky preverili, aby zabezpečili ich úplnú vernosť Rusku. Boľševikov medzitým z Ruska vyháňajú v čoraz väčších počtoch a prijímajú ich najmä Spojené štáty. V polovici septembra boli v skutočnosti potichu zmenené americké imigračné zákony, aby sem mohli prichádzať rýchlejšie. Len čo sú tu, rýchlo ich umiestňujú na všetky úrovne vlády Spojených štátov, hoci nehovoria dobre po anglicky. Bezpečnostné previerky sú pre nich prakticky nulové. Takto sa pripravuje pôda pre tretiu a poslednú fázu ruskej svätej vojny proti boľševizmu. Táto posledná fáza, ktorá je bezprostredná, je totálnou vojnou Ruska proti všetkým ohniskám boľševizmu na svete.

V dejinách vždy platilo, že sväté vojny sú zo všetkých najnekompromisnejšie a najkrvavejšie. Pred mnohými storočiami moslimské džihády priniesli obetiam čiru hrôzu. Rovnako kresťanské križiacke výpravy priniesli násilie a ničenie v rozsahu, ktorý v tých časoch nemal obdobu. Ruská svätá vojna proti boľševikom sa však nepodobá na žiadnu inú svätú vojnu posledných niekoľkých tisícročí. Moslimovia sa vo svojich džihádoch snažili obrátiť neveriacich mečom. Podobne kresťania vo svojich križiackych výpravách chceli oslobodiť Svätú zem a obrátiť pohanov mečom. Ruská svätá vojna proti boľševikom je iná, veľmi iná. Po 60 rokoch najintenzívnejšej vyčerpávajúcej skúsenosti „duchovní komunisti“ dospeli k záveru, že všetkých skutočných boľševikov nemožno obrátiť na vieru v Boha.

Boľševizmus je teda vteleným zlom. Preto dospeli k záveru, že jediný spôsob, ako odstrániť boľševizmus ako silu vo svete, je odstrániť samotných boľševikov na celom svete — a práve to má ich svätá vojna vykonať.

Dnes sú centrom boľševizmu Spojené štáty americké. Vládcovia Ruska sa na ne pozerajú ako na besného psa — pes umiera na besnotu a zároveň je nebezpečný všetkým ostatným, takže jediné, čo možno urobiť, je psa zničiť. Boľševici teraz prenikli do celých Spojených štátov — na všetky úrovne vlády, do vzdelávania, zábavy, spravodajských médií a dokonca všetkých vetiev cirkvi. Rockefellerov a boľševický plán jadrového prvého úderu proti Rusku predstavuje jasnú a prítomnú jadrovú hrozbu. Kremeľ preto nestráca čas pri dokončovaní príprav na vojenské rozbitie Spojených štátov.

Jedinou nádejou, ako zabrániť ruskému spustošeniu Ameriky, priatelia, by bolo naše vlastné rýchle konanie na vykorenenie boľševikov medzi nami. Keby sme to urobili, Rusko by už nemuselo útočiť. Na Západe Rockefellerovci vypustili boľševizmus plnou silou. Rýchlo sa stáva samostatnou silou a západný boľševizmus sa už vymaňuje spod Rockefellerovej kontroly. Čoraz viac to nie sú bratia Rockefellerovci, ktorí využívajú boľševikov, ale naopak. Zostávajúci traja bratia Rockefellerovci čoskoro zmiznú zo scény. To však neodstráni rakovinu boľševizmu, ktorou nakazili Západ. V Rusku trvalo „duchovným komunistom“ 60 rokov, kým boľševikov prekonali — až teraz prebieha ich konečné vytlačenie.

Priatelia, my nemáme 60 rokov. Čas, ktorý nám zostáva, sa meria v mesiacoch, kým ruská svätá vojna proti boľševizmu vstúpi do poslednej fázy — PRVEJ JADROVEJ VOJNY so Spojenými štátmi americkými ako hlavným bojiskom!

Téma 2 — Ruský plán nadvlády nad Zemou

Pred dvoma mesiacmi, v júli 1978, manželka filipínskeho prezidenta Marcosa navštívila Moskvu. Pripojila sa tak k rýchlo rastúcemu prúdu štátnych návštevníkov z celého sveta, ktorí dnes vstupujú na prah Kremľa. Dôvod dnešnej obľúbenosti Moskvy sa odrážal v poznámkach pani Marcosovej, o ktorých informoval NEWSWEEK vo vydaní z 24. júla. Podľa pani Marcosovej jej premiér Kosygin povedal, že Rusko a jeho spojenci budú do začiatku osemdesiatych rokov ovládať otvorené moria, vesmír a väčšinu svetovej pevniny. A ako to vyjadrila pani Marcosová: „Nikto nechce zostať na prehrávajúcej strane.“ Priatelia, Kosyginove poznámky neboli len chvastaním — boli triezvym vyhlásením toho, čo Kremeľ zamýšľa a očakáva dosiahnuť.

Za posledné dva roky a viac som zverejnil dostatok informácií o ruskej vojenskej sile a výzbroji na to, aby jedna vec bola bolestivo zrejmá: keby jedinou starosťou Ruska bolo vyhrať vojnu so Spojenými štátmi a našimi spojencami, prvá jadrová vojna by vypukla už v lete 1976. Vtedy, ako som verejne odhalil v Audio listoch č. 14 až 16, sovietske námorníctvo začalo umiestňovať jadrové rakety krátkeho doletu odpaľované spod vody do našich vlastných teritoriálnych vôd. Istý čas sa pod odvážnym vedením generála Georgea S. Browna, vtedajšieho predsedu Zboru náčelníkov štábov, podnikali kroky na odvrátenie tejto ruskej schopnosti preventívneho úderu bez času na varovanie. A 16. septembra 1976 som sa s generálom Brownom stretol v jeho kancelárii v Pentagóne na vyše hodinu bez prerušenia, aby som mu odovzdal kľúčové informácie, ktoré mu normálnymi kanálmi blokovali. Potom však prišla srdcervúca DOHODA ČERVENÉHO PIATKU z 1. októbra 1976, o ktorej som v tom mesiaci informoval v Audio liste č. 17. V ten deň vtedajší prezident Gerald Ford podľahol osobnému vydieraniu a zbabelou dohodou na uspokojenie

Ruska zviazal generálovi Brownovi ruky. Sotva o dva týždne neskôr tlač na generála Browna zúrivo zaútočila a prinútili ho v celoštátnej televízii ospravedlniť sa za údajné previnenie. Rusko medzitým bez zasahovania pokračovalo v obkľučovaní Ameriky podmorskými raketami. Od červeného piatku 1976 bolo Rusko čoraz viac schopné kedykoľvek zoslať vojenskú katastrofu na Západ. Táto schopnosť bola dovŕšená pred rokom bitkou žatevného Mesiaca a jej bezprostrednými následkami. A predsa Rusko ešte nezaútočilo z dvoch (2) dôvodov. Jeden je vojenský, ale väčším dôvodom je, že Rusko hľadí za prvú jadrovú vojnu na podmienky, za ktorých bude ovládať dobytú Zem.

Ako som spomenul predtým, veľmi dôležitým dôvodom doterajšieho odkladu ruského útoku je, že ruskí vládcovia chcú vybrať chvíľu vojny podľa optimálnych podmienok. Chcú, aby porážka Západu bola čo najrozhodujúcejšia a zároveň čo najmenej nákladná pre Rusko v obetiach aj v iných ohľadoch. Pre dnešných vládcov Ruska je to oveľa dôležitejšie než akýkoľvek vopred stanovený harmonogram. Ruská vojenská prevaha nad Západom je však teraz taká jednostranná, že už nie je najkritickejším vodidlom ich uvažovania. Ako o chvíľu vysvetlím, Kremľu sa už tento mesiac podarilo tajne ochromiť jednu zložku horúčkovitého amerického plánu prvého úderu, ktorý som podrobne odhalil minulý mesiac. Kremeľ sa čoraz viac zaoberá tým, aby ruská nadvláda nad Zemou po vojne bola čo najmenej problémová. Najvnútornejší kruh Kremľa nikdy nestráca zo zreteľa svojho skutočného nepriateľa. Je ním celosvetová sieť boľševikov, ktorých hlavnou mocenskou základňou sú dnes Spojené štáty. V nadchádzajúcej vojne chce Rusko sústrediť úsilie na tohto nepriateľa a čo najviac zachovať zvyšok sveta pre povojnovú nadvládu. Preto robí všetko, čo môže, aby čo najväčšiu časť sveta neutralizovalo ešte pred samotnou vojnou. Nezúčastnené národy sú vyzývané vstúpiť do sovietskej sféry ako spojenci a priatelia, alebo aspoň zostať neutrálne. Národy priklonené k Západu si Rusko a jeho klientské štáty získavajú tvrdením, že Amerika je papierový tiger a neutralita medzi Východom a Západom by Moskve stačila. Dokonca amerických spojencov, ako je Západné Nemecko, lákajú od pevnej podpory Ameriky metódami mrkvy aj palice. Rusi dúfajú, že si tak ponechajú minimum nepriateľstva a nevraživosti, ktoré by narúšali ich nadvládu nad Zemou po prvej jadrovej vojne. A na rozdiel od svojich boľševických nepriateľov dnešní vládcovia Ruska nezamýšľajú ovládať svet pomocou jednej svetovej vlády.

Pre ruských „duchovných komunistov“ je predstava jednej svetovej vlády rovnako chorá ako samotný boľševizmus. Rusi namiesto toho zamýšľajú ovládať Zem inak. V zásadných oblastiach, napríklad pri hraniciach Sovietskeho zväzu, pôjde o rozšírenie dnešného satelitného systému. Ďalšie oblasti posúdené ako menej dôležité pre Rusko si budú môcť ísť vlastnou cestou s pomerne nezávislými vládami. Každý národ na Zemi však bude musieť uzavrieť mier s Ruskom ako vedúcou mocnosťou Zeme. Napríklad v obchode budú musieť všetci zaradiť Rusko na vrchol svojho zoznamu priorít. A proti každému pokusu niektorého národa alebo satelitnej krajiny narušiť ruskú moc bude po celom svete neustále strážiť sieť protivojnových strojov. Tieto stroje, ruské vznášajúce sa kozmosféry vyzbrojené lúčovými zbraňami s nabitými časticami, si rýchlo poradia s každým pokusom o vzburu proti ruskej prevahe. To je teda ruský plán povojnovej nadvlády nad celou Zemou. Ak Kremeľ dosiahne svoje, dlhodobý záväzok vytvoriť monolitickú, všemocnú, jedinú svetovú vládu smeruje k úplnému zničeniu, rovnako ako samotný boľševizmus.

Tiché znovuzrodenie súkromného podnikania, ktoré teraz prebieha v Rusku a vo východnej Európe, je predzvesťou vecí, ktoré prídu aj na medzinárodnej scéne. V politike, hospodárstve a dokonca náboženstve sa žiadny národ ani jednotlivec neodváži Kremeľ

úplne ignorovať. Nebude však existovať ani úplná centralizovaná kontrola, o akú sa usiluje Rockefellerov kartel a jeho boľševici.

Ruský plán svetovlády je ohromujúci, ale, samozrejme, nevedie k ničomu, ak Rusko nedokáže dosiahnuť rozhodujúce víťazstvo v prvej jadrovej vojne. Ako som odhalil minulý mesiac, naši vlastní neviditeľní vládcovia uvádzajú do pohybu samovražedný plán jadrového prvého úderu proti Rusku. Za predpokladanú cenu niekoľkých stoviek miliónov životov sa spojené Rockefellerove a boľševické sily, ktoré dnes ovládajú Ameriku, snažia dosiahnuť pat s Ruskom v prvej jadrovej vojne. Na to má americký prvý úder ochromiť ruskú vesmírnu triádu strategických zbraní — teda základňu lúčových zbraní na Mesiaci, zabijacké stíhacie družice Kozmos na obežnej dráhe a plávajúce kozmosféry.

Spojené štáty nemajú schopnosť priamo napadnúť tieto zbraňové systémy. Minulý mesiac som však podrobne opísal americkú stratégiu ich ochromenia zničením základní v Rusku. Rusko sa americký plán dozvedelo približne pred tromi mesiacmi vďaka svojej KGB a rýchlo pracuje na jeho zmarení. Začiatkom tohto mesiaca nastal zásadný vývoj, ktorý má americký plán prvého úderu ochromiť.

Z troch krajín, ktorých územie je pre americký plán zásadné — Nórska, Iránu a Číny — bola teraz jedna účinne neutralizovaná. Je to najdôležitejšia z troch. Minulý mesiac som v Audio liste č. 37 vysvetlil potrebu amerického prístupu do čínskej provincie Sin-ťiang ako súčasti plánu prvého úderu proti ruskej vesmírnej triáde. Bez tohto prístupu Spojené štáty nedokážu uskutočniť účinný útok proti ruským zariadeniam kozmosfér v Semipalatinsku a Novosibirsku. Už to samo bude stačiť na odsúdenie Spojených štátov na záhubu v nadchádzajúcej vojne. Aj preto je Čína už istý čas bodom číslo jeden predvojnového programu Kremľa.

Minulý mesiac predseda Chua z Číny navštívil Rumunsko a Juhosláviu v súvislosti s ruskými návrhmi na zmierenie s Čínou. Teraz vám musím oznámiť, že tieto stretnutia už priniesli ovocie. Keď sa Chua stretol s rumunským premiérom Ceaușescom, dostal v mene Sovietskeho zväzu určité pozitívne ponuky. Zároveň ho však informovali, že Rusko je odhodlané rýchlo postupovať v prípravách na vojnu proti Západu. Chuovi povedali, že ak má Čína obnoviť väzby s Ruskom na priaznivom základe, musí sa to urobiť rýchlo. Povedali mu tiež, že Sovietsky zväz by oveľa radšej ponúkol Číne príležitosť obnoviť dobré vzťahy bez straty tváre, než by musel v blízkej budúcnosti otázku vynucovať vojensky. Chua bol preto informovaný o niektorých dnešných ruských schopnostiach v pokročilých bojových technikách. Aby mohol situáciu pragmaticky posúdiť, povedali mu, že Sovietsky zväz mu čoskoro poskytne sériu troch (3) ukážok svojho operačného arzenálu geofyzikálnej vojny.

Prvou ukážkou malo byť podmorské zemetrasenie pri Taiwane naplánované na 2. septembra 1978. Druhá mala prísť na nasledujúci deň: zemetrasenie na pevnine v oblasti západnej Európy, ktorá všeobecne nie je známa zemetrasnou činnosťou. Chuovi povedali, že obe budú mať silu približne 6,5 podľa Richterovej stupnice. Ako som dávno odhalil, toto je menovitá sila, na ktorú je navrhnutá väčšina ruských kobaltových bômb vyvolávajúcich zemetrasenia. Tretia ukážka, finále, mala byť zemetrasením so stredom na iránskom pobreží Kaspického mora severne od Teheránu. Chuovi povedali, že iránske zemetrasenie nastane približne 14. septembra. Jeho presná sila však nebola predpovedaná; povedali len, že bude „silné“. Dôvodom malo byť, že iránske zemetrasenie vyvolajú diaľkovými prostriedkami, ktorých výsledky ešte nemožno tak dobre predvídať. Potom Chuovi

dôrazne vysvetlili, že tie isté diaľkové prostriedky použité v Iráne sa použijú aj v čínskej provincii Sin-ťiang, ak tam dovolia vstúpiť americkému personálu.

V sobotu 2. septembra sa pri Taiwane uskutočnilo podmorské zemetrasenie so silou 6,6 podľa Richterovej stupnice, presne podľa plánu. V Tchaj-peji sa kývali vysoké budovy, betónové stĺpy elektrického vedenia sa hojdali ako lodné stožiare na rozbúrenom mori, nastali krátke výpadky elektriny a doprava sa zamotala. Potom sa všetko znovu upokojilo a bolo len niekoľko menších zranení. Nasledujúce ráno južným Nemeckom otriaslo najsilnejšie zemetrasenie za 35 rokov so silou približne 6 podľa Richterovej stupnice. O jedenásť dní neskôr, 14. septembra, sa začalo veľké finále určené na dvojitý účel. Jednak malo veľkolepo zavŕšiť sériu ukážok geofyzikálnej vojny a náležite zapôsobiť na predsedu Chua. Zároveň však išlo o útok na druhú najdôležitejšiu krajinu amerického plánu prvého úderu, Irán.

Minulý mesiac som vysvetlil zamýšľanú úlohu Iránu v tajnom americkom vojnovom pláne. Iránsku severnú hranicu pozdĺž južného pobrežia Kaspického mora majú použiť americké ponorné lietadlá, čiže „Subcrafty“, na útok proti trom zo štyroch ruských kozmodrómov. Preto sa ruskí agenti snažia vyvolať v Iráne revoltu a zvrhnúť šacha. A ráno 14. septembra Rusko použilo geofyzikálnu vojnu v pokuse zničiť iránske námorné zariadenia na pobreží Kaspického mora. Keby uspelo, opravy škôd by vážne oneskorili akýkoľvek útok amerických Subcraftov.

Techniku použitú v ten deň proti Iránu ruskí odborníci na geofyzikálnu vojnu nazývajú „seizmické delo“. Seizmické delo pozostáva z dlhej série kobaltových bômb zakopaných hlboko pod zemou v rozstupoch na priamke. Bomby sa neodpaľujú naraz, ale jedna za druhou ako reťaz obrovských petárd. Pri správnej rýchlosti sa seizmický otras vytvorený prvou bombou pri prechode vlny posilní výbuchom druhej bomby a tak ďalej. Takto možno umelé zemné otrasy prinútiť šíriť sa oveľa silnejšie jedným smerom než všetkými ostatnými. Preto ich možno zamerať na vzdialený cieľ — odtiaľ názov „seizmické delo“. Seizmické delo odpálené Ruskom ráno 14. septembra bolo umiestnené ďaleko juhozápadne od jadrového skúšobného priestoru Semipalatinsk. Reťaz kobaltových bômb zakopali v približne 70 míľ dlhej línii v riedko osídlenej oblasti Kazašskej SSR Sovietskeho zväzu. Stred línie bol približne na 45 stupňoch severnej šírky a 70 stupňoch východnej dĺžky — asi 200 míľ juhozápadne od jazera Balchaš. Bola orientovaná od severovýchodu na juhozápad, takže seizmické delo mierilo na iránske pobrežie Kaspického mora severne od Teheránu. Severná a východná hranica Iránu vrátane časti pri pobreží Kaspického mora leží pozdĺž takzvaného rozhrania tektonických dosiek, čiže veľkého zlomu. Rusi očakávali, že keď otrasy z ich seizmického dela udrú do tohto obrovského zlomu zboku, uvoľnia ho v oblasti Kaspického mora a krátko nato príde veľké zemetrasenie. V tomto mali pravdu, ale ich seizmické delo minulo zamýšľaný cieľ. Stalo sa to preto, že seizmické vlny, hoci sa šíria najsilnejšie žiadaným smerom, sa slabšie šíria aj inými smermi.

O odpálení seizmického dela 14. septembra informoval švédsky seizmologický ústav v Uppsale. Odhadol hodnotu Richterovej stupnice na 6,9 a vyhlásil, že ide o najsilnejší výbuch v tejto oblasti, ktorá sa pokladala za západnú Sibír. Ako však informovalo Rádio Austrália, bol to veľmi záhadný výbuch a epicentrum sa nedalo určiť s istotou. Na ďalší deň sa začala triasť zem v severovýchodnom Iráne. Oblasť okolo Teheránu a Kaspického mora pocítila krátke otrasy, ale nebola tvrdo zasiahnutá podľa plánu. Namiesto toho asi 400 míľ juhovýchodne od Teheránu vypuklo ohromné zemetrasenie so silou 7,7 podľa Richterovej stupnice. Mesto Tabas v okamihu prestalo existovať a rozsiahlu oblasť

postihlo ťažké spustošenie. V priebehu niekoľkých dní počet mŕtvych dosiahol 26 000 a stále rástol. Do Iránu čoskoro začali prúdiť kondolencie a prvé, ktoré tam dorazili, poslal Leonid Brežnev č. 2!!

Seizmické delo minulo zamýšľaný cieľ na pobreží Kaspického mora, ale pre predsedu Chua bola ukážka viac než dostatočná. Štyri dni po iránskej zemetrasnej katastrofe sa v Pekingu začali tajné stretnutia medzi najvyššími čínskymi predstaviteľmi a vysokopostavenou ruskou delegáciou. Dňa 19. septembra Rusko a Čína dosiahli principiálnu dohodu. Hoci slovné maskovanie zakrýva skutočnosť, teraz sa vytvára tajné spojenectvo medzi Ruskom a Čínou. Výsledkom je, že z 51 kozmosfér, ktoré boli nad Čínou ešte minulý mesiac, zostáva len šesť. A žiadna z nich už nie je nad čínsko-ruským pohraničím.

Traja obri veľkej novej ÁZIJSKEJ OSI — Rusko, Čína a Japonsko — sa napriek vonkajšiemu zdaniu zbližujú každým dňom. Zatiaľ čo sa všetky oči sústreďujú na manipulované udalosti na Blízkom východe, v Ázii prebieha takmer bez povšimnutia skutočne zásadný vývoj. Rusko plne zamýšľa byť v tomto všetkom prvým medzi rovnými. Plánuje však tiež zabezpečiť, aby sa nadvláda nad Zemou vyplatila aj jeho partnerom. Rusko necíti potrebu usilovať sa o posledný kúsok absolútnej kontroly nad naším svetom, pretože hľadí von k iným svetom, ktoré chce dobyť.

Téma 3 — Ruský program vyslania ľudstva do vesmíru

Jedného dňa v roku 1962 sa vedci na prestížnej technickej univerzite na východe Spojených štátov zúčastnili seminára hosťujúceho ruského vedca. Rus rozoberal ťažký problém, ktorý vtedy veľmi zaujímal vedcov v leteckej a vesmírnej oblasti. Americkí vedci sledovali a počúvali, ako Rus predviedol majstrovský výkon pokročilej matematiky. Napokon, na prekvapenie všetkých, dospel k tomu, čo matematici nazývajú „riešením v uzavretom tvare“. Jeden americký profesor vyzeral pri odchode zo seminára, akoby ho niekto kopol do žalúdka. Študent sa ho opýtal prečo. Profesor zavrčal: „Práve odišiel môj výskumný projekt na budúci rok. Chcel som to robiť na počítači, ale tento prekliaty Rus práve napísal celé riešenie do jedného riadka.“

Ruská veda v posledných rokoch mnohokrát šokovala Západ. Jednak sú Rusi tvrdými konkurentmi v oblastiach vedy, kde sme silní aj my. Okrem toho však venujú obrovské úsilie oblastiam vedy, ktoré sa na Západe prakticky ignorujú, a zistili úžasné veci, ktoré západná veda ani nenaznačuje. Azda najpozoruhodnejšia je ruská veda vo vesmíre. Práve teraz je na čele ruského technického pokroku vesmírna výzbroj — napríklad vznášajúce sa kozmosféry a lúčová zbraň s nabitými časticami. Obe sú výhradným vlastníctvom Sovietskeho zväzu.

Keď však dnešní vládcovia Ruska hľadia za bezprostredné potreby svojej svätej vojny proti boľševizmu, priťahujú ich do vesmíru dlhodobé nevojenské motívy. Veria napríklad, že dobývanie vesmíru poskytne ľudstvu všetky výzvy, nebezpečenstvo a drámu, ktoré kedy budeme potrebovať, bez toho, aby sme sa znova uchyľovali k vojne medzi sebou. Priatelia, ruské odhodlanie vyslať ľudstvo do vesmíru však v skutočnosti vychádza ešte z jedného základnejšieho presvedčenia.

Na základe rozsiahleho vedeckého skúmania sú ruskí vládcovia bez najmenších pochybností presvedčení, že my, obyvatelia Zeme, nie sme vo vesmíre sami. Majú to, čo považujú za silné dôkazy, že naša galaxia, Mliečna cesta, hostí nie jednu, ale niekoľko

civilizácií vyspelejších než naša. Sú presvedčení, že my na planéte Zem teraz stojíme na križovatke. Buď sa ľudstvo začne presúvať nahor a von z kolísky Zeme do vesmíru, alebo sa veľmi skoro zničíme. Ak bude po ruskom, ľudstvo sa vydá do vesmíru ako najnovší člen nášho galaktického spoločenstva.

Tento pohľad ruských vládnucich kruhov sa postupne vyhranil až počas posledného približne desaťročia. Štúdie, ktoré mali viesť k tomuto záveru, však vyplynuli z ohromujúcej udalosti na Sibíri pred 70 rokmi. Dňa 30. júna 1908 preletel oblohou v tejto časti sveta obrovský objekt a rútil sa k Zemi. V husto zalesnenej odľahlej oblasti Tungusky na Sibíri zmizol v ohromnom výbuchu. Ešte niekoľko dní potom bolo až v Londýne v Anglicku vidieť zvláštne žiariace oblaky a nočný jas na oblohe. Tunguzská oblasť Sibíri je taká odľahlá a neprístupná, že ruská expedícia sa na miesto výbuchu dostala až v roku 1927. Odvtedy však Rusi, a iba Rusi, oblasť vyčerpávajúco skúmali. Použili všetky vedecké nástroje, ktoré mohli byť užitočné, pretože oblasť tunguzského výbuchu je skutočne veľmi zvláštna. A dospeli k jednoznačnému záveru, že objekt, ktorý pred siedmimi desaťročiami otriasol Sibírou, nebol meteor ani žiadny iný prírodný jav. Pred vyše desaťročím ruskí letecký a vesmírni odborníci, niektorí známi aj na Západe, dospeli k prekvapivému záveru. Ich objav vyplynul z analýzy početných výpovedí očitých svedkov a ďalších dôkazov. Tunguzský vesmírny objekt z roku 1908 spomalil a vykonal výraznú zmenu smeru. Tento posledný manéver ho odviedol nad úplne neobývanú oblasť, kde vybuchol vo výške niekoľkých míľ. Samotný výbuch sa odhaduje ako ekvivalent obrovskej 30-megatonovej vodíkovej bomby. A ešte dnes, o 70 rokov neskôr, zostáva celá oblasť mierne rádioaktívna. Pre Rusov existuje len jedno logické vysvetlenie zodpovedajúce hore faktov, ktoré o tunguzskom výbuchu zhromaždili: bola to poškodená vesmírna loď, ktorá sa neúspešne pokúsila núdzovo pristáť a pritom vybuchla vo vzduchu. Príbeh veľkého sibírskeho výbuchu je fascinujúci a dobre ho rozpráva súčasná kniha s názvom „THE FIRE CAME BY“ od Johna Baxtera a Thomasa Atkinsa, vydaná vo Warner Books v New Yorku; v roku 1976 vo vydavateľstve Doubleday & Company, Inc., Garden City, New York.

Vládcovia Ruska však majú aj ďalšie dôvody veriť, že ľudstvo nie je v kozme samo. Rusi starostlivo skúmali správy o UFO z celého sveta. Svoju pozornosť veľmi prísne obmedzili na tie, ktoré sú pevne zdokumentované a podložené dôkazmi, napríklad radarom. Vďaka tunguzským štúdiám však zároveň analyzovali údaje o UFO s otvorenou mysľou. Sú presvedčení, že nás potichu pozoruje nie jedna mimozemská civilizácia, ale niekoľko. Zatiaľ Rusi nezistili, odkiaľ títo predpokladaní galaktickí susedia prichádzajú, ale pracujú na tom. Sovietsky zväz používa výkonné rádioteleskopy aj iné techniky. Snaží sa zachytiť akékoľvek stopy možnej identity našich návštevníkov. Pokiaľ ide o obrovské vzdialenosti medzi týmito neidentifikovanými susedmi a našou vlastnou slnečnou sústavou, Rusov neznepokojujú.

Pri skúmaní vedeckých oblastí, ktorým sa Západ vyhýba, objavili to, čo považujú za stopy tajomstva medzihviezdneho cestovania. Ak sú tieto stopy správne, veria, že ľudstvo by mohlo pracovať na svojej prvej hviezdnej lodi už v priebehu jedinej generácie. Toto sú motívy, ktoré ženú Rusov do vesmíru. Najprv sa však podľa nich musíme naučiť usadiť a žiť sebestačne v podmienkach zásadne odlišných od pozemských. Ako prvý cieľ experimentálnej kolonizácie za Mesiacom si preto vybrali Venušu.

Za posledný rok Rusko aj Spojené štáty vypustili k Venuši niekoľko vesmírnych sond. Na Venuši však zatiaľ dokázalo pristáť so sondami iba Rusko. Tento výkon uskutočnilo približne pred tromi rokmi s dvoma pristávacími modulmi. Teraz môžem vôbec prvýkrát

odhaliť, čo Rusi našli na Venuši: vodík, hélium, lítium, bór, uhlík, kyslík, neón, sodík, horčík, hliník, kremík, fosfor, síru, chlór, argón, draslík, vápnik, skandium, titán, vanád, chróm, mangán, železo, kobalt, nikel, meď, zinok, gálium, germánium, arzén, selén, bróm, kryptón, rubídium, stroncium, ytrium, technécium, ruténium, ródium, paládium, striebro, telúr, jód, xenón, volfrám, platinu vo veľkých množstvách, zlato tiež vo veľkých množstvách, ortuť, polónium v neveľkých množstvách, astát, radón a urán v neveľkých množstvách. Ostatné prvky na Venuši buď neexistujú, alebo sú prítomné len v stopových množstvách. Celkovo Rusi dospeli k záveru, že trvalo udržiavať život na Venuši je technicky uskutočniteľné. Venuša sa preto má stať prvou planétou kolonizovanou človekom. Podľa ruského plánu bude Venuša prvým drobným krokom človeka k hviezdam. Samozrejme, planéta Zem, kolíska ľudstva, však zostane ďaleko do budúcnosti jediným domovom, ktorý prevažná väčšina ľudí bude poznať alebo bude chcieť poznať.

Čo sa bude diať s naším vzácnym svetom, zatiaľ čo bude pokračovať sága vesmírneho prieskumu? Priatelia, odpoveď na túto otázku neleží vo vonkajšom vesmíre, ale vo vnútornom priestore, v nás samých. Žijeme dnes vo svete, ktorý zo dňa na deň chorľavie len preto, aby uspokojil chamtivosť mocných mužov. Naše prírodné prostredie je choré, otrávené znečistením. Naša morálka a hodnoty sú choré a sily boľševizmu túto chorobu zámerne podporujú ako nástroj moci. A sme chorí aj telesne s čoraz dlhším zoznamom obávaných chorôb. Západná medicína sa stala služobnicou západného korporátneho socialistického podnikania. Čím viac sa otravujeme, tým viac nám hovoria, že musíme minúť na medicínu, aby sme sa vyliečili. Medicínsky, rovnako ako v iných oblastiach, je to však prehrávajúci boj. Čím viac míňame, tým viac zaostávame. Ruskí vládcovia sú smrteľne vážni v presvedčení, že toto všetko musí byť zastavené, a to čoskoro, inak je celé ľudstvo odsúdené na záhubu. Dnešný stav celého sveta je dedičstvom západnej civilizácie pokrivenej a ovládanej našimi neviditeľnými vládcami. My na Západe sme dokázali, že včas nezakročíme proti kĺzaniu do úplného sebazničenia a súčasného ničenia sveta. Veľmi skoro nám preto ruská svätá vojna proti boľševizmu zosype na hlavy katastrofu. Ak ruská svätá vojna uspeje, preživší po celom svete budú žiť v ére veľmi odlišnej od dnešnej. Nebude to utópia, ale bude to éra výziev, duchovného znovuzrodenia a nádeje. Nový ruský vzor súkromného podnikania sa rozšíri po celom svete vrátane individuálneho poľnohospodárstva. Samotné Rusko, pred storočím obilnica sveta, sa ňou stane znova.

Priatelia, mnohé prekvapenia čakajú Rusov rovnako ako vás a mňa. Nastal však čas čeliť faktom, keď sa snažíme plánovať budúcnosť. Amerika v televízii a vo filmoch vždy vyhráva. My však prežívame dejiny, nie fikciu. A skutočnosťou je, že svet budúcnosti bude veľmi odlišný od dnešného, pretože dejiny Spojených štátov, ako ich poznáme, sú na svojich posledných stranách.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehnáva každého jedného z vás.

Peter David Beter — Audio list č. 39
29. októbra 1978
Úplný slovenský preklad

Historická poznámka: Text zachováva autorov hlas a dobové tvrdenia vrátane jeho predpovedí. Tvrdenia o sprisahaniach, tajných zbraniach, vraždách a skrytých politických udalostiach sú autorovými neoverenými tvrdeniami; tento preklad ich nepotvrdzuje ako historické fakty.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 29. októbra 1978 a toto je môj Audio list č. 39.

Práve tento mesiac uplynulo 21 rokov odvtedy, čo pre ľudstvo nastal úsvit kozmického veku. Dňa 4. októbra 1957 milióny ľudí po celom svete s úžasom počúvali rádiové pípanie Sputniku I — prvá umelá družica na svete bola na obežnej dráhe a dostalo ju tam Rusko. V Audio liste č. 19, takmer pred dvoma rokmi, som odhalil, ako sa stalo, že Rusko predstihlo Ameriku na ceste do vesmíru. Spojené štáty mohli vypustiť družicu Zeme viac než rok pred Sputnikom I, ale naši neviditeľní vládcovia zámerne zviazali ruky našim kozmickým odborníkom pre vlastný zisk a moc. Výsledkom je, že česť urobiť prvý krok ľudstva do vesmíru bude po celý zvyšok ľudských dejín patriť Rusku. Pre človeka, ktorý miluje Ameriku tak ako ja, bolo americké zlyhanie v takej historickej chvíli vždy veľmi horkou pilulkou. A dnes je ešte zdrvujúcejšie vidieť, že po krátkom období slávy vo vesmíre Amerika opäť ustúpila Rusku — a tentoraz, ako som minulý rok odhalil v Audio liste č. 26, je to natrvalo.

Dejiny ľudstva sú však viac než len dejiny Spojených štátov alebo samotného Ruska; zo širšej historickej perspektívy sú meniace sa osudy Ameriky a Ruska vo vesmíre iba príznakmi oveľa základnejších prúdov v dejinách. Ako ukázal zosnulý veľký britský historik Arnold Toynbee, dejiny človeka sú príbehom duchovného vývoja v reakcii na jednu výzvu za druhou. Keď sa výzvy zvládnu, nastáva rast; keď sa im ľudia vyhýbajú, nastáva kríza; a keď zostávajú nezvládnuté, dochádza k rozpadu a rozkladu samotnej civilizácie.

Jedinečnou výzvou 20. storočia je výzva vesmíru. Pri spätnom pohľade na dejiny bolo nevyhnutné, aby sa hlavná súťaž o zvládnutie tejto výzvy odohrávala medzi superveľmocami 20. storočia — Spojenými štátmi a Ruskom. Dnes sa táto súťaž rozhodla v prospech Ruska a dokonca aj tento výsledok naznačovali historické stopy už pred dvoma generáciami. Kľúčom, ktorý odomkol dvere do vesmíru, bola, ako každý vie, raketa. Vynašli ju pred nespočetnými storočiami v Číne a na Západ ju uviedol Angličan menom Congreve; význam rakety pre prieskum vesmíru sa však prvýkrát rozpoznal až na úsvite 20. storočia. Dvaja muži nezávisle od seba uvažovali o raketách týmto spôsobom — jeden Rus, druhý Američan. Ako prvý prišiel Rus Konstantin Ciolkovskij (1857–1935), otec ruskej kozmonautiky. Už v roku 1903, keď bratia Wrightovci v Amerike uskutočnili prvý let svojho lietadla, začal Ciolkovskij publikovať svoje práce o kozmických raketách. Do roku 1913 už analyzoval najzákladnejšie problémy raketovej techniky a kozmických letov, no okrem toho venoval značnú pozornosť psychologickým a duchovným aspektom vyslania

človeka do vesmíru; a dodnes ruská veda o kozmonautike zdôrazňuje tieto aspekty kozmických letov oveľa viac, než je to na Západe.

Ciolkovského úvahy a výpočty o kozmických letoch postihol rovnaký osud ako mnohé iné výsledky rozvoja v Rusku po roku 1917. Boľševická revolúcia zmenila život v Rusku na existenciu poznačenú terorom, hladom a bojom o holé prežitie. Medzitým však na opačnej strane sveta, v Spojených štátoch, pracoval druhý otec modernej raketovej techniky. Volal sa Robert H. Goddard (1882–1945). V roku 1919 Goddard publikoval svoje prvé práce o raketách. Podobne ako Ciolkovskij aj Goddard nezávisle analyzoval prvé a najzákladnejšie problémy raketovej techniky. V Rusku sa medzitým začínal veľký hladomor spôsobený boľševikmi. V priebehu dvoch rokov malo viac než dvadsať miliónov Rusov, z ktorých drvivú väčšinu tvorili kresťania, zomrieť v neľútostnom terore, úmornom hlade a kanibalizme. Ruskú raketovú techniku spolu s inými formami pokroku boľševici zahodili do smetného koša. V Spojených štátoch Goddard pokračoval v práci, ktorá sa, podobne ako americký kozmický program o desaťročia neskôr, sústreďovala viac na technické detaily než na filozofiu.

Dňa 16. marca 1926 sa Goddard zapísal do dejín vypustením rakety na kvapalné palivo do výšky 200 stôp z farmy v Auburne v štáte Massachusetts. V tej chvíli, pred viac než 50 rokmi, boli Spojené štáty v postavení, v ktorom mohli všetky ostatné krajiny nechať ďaleko za sebou pri skúmaní budúcich možností kozmického prieskumu. Naši vtedajší tajní vládcovia sa však nezaujímali o nič také ľahkovážne, ako boli obrovské priestory vesmíru. Namiesto toho mali plné ruky práce s upevňovaním vlastných ziskov z prvej svetovej vojny a boľševickej revolúcie v Rusku. Goddardove semená kozmických letov preto tu v Spojených štátoch padli na kamenistú pôdu. Keď po rokoch začali prinášať ovocie, nebolo to v Amerike ani na mierové účely — bolo to v práci nemeckých vedcov v Peenemünde pri vývoji V-2, predka modernej medzikontinentálnej balistickej rakety, ICBM. V Sovietskom zväze však došlo k objavu, ktorý mal jedného dňa priviesť Rusov k celkom odlišnému pohľadu na vesmír.

V roku 1927, rok po Goddardovom historickom raketovom experimente tu v Amerike, sa ruskej vedeckej výprave podarilo dostať na miesto veľkého sibírskeho výbuchu z roku 1908. Očakávali, že nájdu obrovský meteorický kráter, namiesto toho však našli záhadnú oblasť výbuchu, ktorá už viac než 50 rokov zamestnáva ruských vedcov všetkých odborov. Ako som vám povedal minulý mesiac, tieto štúdie pred istým časom viedli k záveru, ktorý dnešní vládcovia Ruska prijímajú ako fakt. Tento záver znie, že neuveriteľný tunguský výbuch spôsobila pred 70 rokmi náhodná explózia poškodenej mimozemskej kozmickej lode. Z tohto a ďalších dôvodov sú ruskí vodcovia presvedčení, že v kozme nie sme sami. Výsledkom je, že ruský prístup k vesmíru motivujú dlhodobé faktory, ktoré ďaleko presahujú úzke hospodárske a vojenské ciele typické pre Západ. Len pred šiestimi dňami, 23. októbra, bolo v Moskve vydané oznámenie, ktorému sa v Spojených štátoch dostalo takmer nulového spravodajského pokrytia. V ten deň ruský astronóm Felix Zigel z Moskovského leteckého inštitútu zverejnil ruskú odpoveď na tunguskú záhadu. Zigel opísal obrovský sibírsky výbuch ako udalosť spôsobenú „mimozemskou sondou“ — alebo inými slovami UFO. Tým, že Kremeľ dovolil zverejniť toto vyhlásenie, potvrdil to, čo som vám povedal minulý mesiac.

Priatelia, Rusi pristupujú k prieskumu vesmíru ako k takej duchovnej výzve, akú Toynbee už dávno označil za kľúč k ľudskému pokroku. Sily boľševizmu, ktoré zastavili prvé ruské výskumy kozmických letov, medzitým zničili americký kozmický program. Zlé sily, ktoré

naši neviditeľní vládcovia uviedli do pohybu tak dávno, teraz vedú k sebazničeniu. Samotné Rusko sa medzitým zbavuje boľševizmu a v Rusku i vo východnej Európe nastáva úsvit novej éry.

Moje tri dnešné témy sú:
Téma č. 1 — RUSKÉ BEZPROSTREDNÉ PRENASLEDOVANIE BOĽŠEVICKÝCH NEPRIATEĽOV
Téma č. 2 — PANICKÉ AMERICKÉ PREZBROJOVANIE VEDÚCE K NÁRODNEJ SAMOVRAŽDE
Téma č. 3 — VEREJNÉ PRÍZNAKY PRICHÁDZAJÚCEJ VOJNY.

Téma 1 — Ruské bezprostredné prenasledovanie boľševických nepriateľov

V týchto dňoch čoraz častejšie dostávam stále tú istú otázku: „Ak Rusi idú po boľševikoch, prečo by mali zabiť toľkých z nás ostatných? Veď sme im nijako neublížili; v skutočnosti dostávajú všetko, čo chcú, tak prečo ísť do vojny?“ Priatelia, posledných niekoľko mesiacov som sa tieto veci pokúšal vysvetliť, no rozumiem aj zmätku, ktorý to u niektorých ľudí vyvoláva. Mnohí nevedeli o obrovskej medzinárodnej moci boľševikov, ktorí sa maskujú mnohými spôsobmi. Tí, ktorí o tejto satanskej moci vedia, majú opačný problém. Majú sklon myslieť si, že boľševici sú všemocní, a teda že Rusko sa nemohlo oslobodiť z ich zovretia. Jednoduchým faktom však je, priatelia, že veci sa menia. Napriek obrovskej moci boľševikov ich v Rusku zvrhli. Ako som podrobne povedal minulý mesiac, nestalo sa to náhlym prevratom zo dňa na deň. Dosiahlo sa to počas šiestich desaťročí neúnavného boja samozvaných „duchovných komunistov“, ktorí teraz riadia Kremeľ.

> „Duchovní komunisti“ sú na rozdiel od boľševikov domorodou náboženskou sektou, kresťanskou sektou, ktorá vznikla v Rusku pred viac než dvoma storočiami. Dnes opúšťajú komunizmus vo všetkom okrem názvu, no vo svojom náboženstve zostávajú azda najtvrdšou a najpevnejšie zomknutou skupinou na Zemi. Keďže sa poučili tvrdou cestou, vnímajú boľševizmus ako úplne satanský systém bez akýchkoľvek kladných stránok; po 60 rokoch boja, ktorý zatieňuje všetko, čo zažil Západ, považujú samotných boľševikov za menej než ľudí. Dnes pokladajú Spojené štáty za beznádejne nakazené chorobou boľševizmu, a preto ich zamýšľajú zničiť tak, ako by zničili besného psa.

Tento pohľad Kremľa na besného psa som už spomenul, existuje však aj iný spôsob, akým vnímajú svoju svätú vojnu proti boľševikom, a ten má korene v samotnom medzinárodnom práve. Je to doktrína bezprostredného prenasledovania. Pojem bezprostredného prenasledovania možno ilustrovať na policajnej naháňačke utečencov. Predstavte si napríklad, že policajné auto začne prenasledovať únikové vozidlo riadené zločincami, ktorí práve vykradli obchod a zavraždili majiteľa. Aj keby únikové vozidlo prešlo za hranice mesta do inej jurisdikcie, všeobecne sa akceptuje, že policajné auto pokračuje v prenasledovaní bez ohľadu na to, kam ho to zavedie. Dôvodom je, že polícia bezprostredne prenasleduje utečencov za zločin spáchaný v jej jurisdikcii. Dnes sa vládcovia Ruska považujú za políciu a boľševikov za vraždiacich zločincov, ktorí utekajú pred spravodlivosťou. Po boľševickej revolúcii v roku 1917 boľševici olúpili Rusko o jeho bohatstvo a po miliónoch vraždili jeho vlastníkov. Teraz, po šesťdesaťročnom boji, „duchovní komunisti“ obrátili situáciu proti boľševickým zločincom, ktorí v čoraz väčšom

prúde opúšťajú Rusko. Útočisko hľadajú najmä v Spojených štátoch, kde sa spájajú s boľševickými živlami, ktoré tu už sú, v novej boľševickej revolúcii.

Boľševici plánujú vrhnúť Ameriku a Západ do jadrovej vojny proti Rusku, a tak ruskí vládcovia bojujú ohňom proti ohňu. Čoskoro ich bezprostredné prenasledovanie boľševikov zošle na naše hlavy jadrovú skazu. Ruskí vládcovia poznajú argument, že my, americkí neboľševici, sme Rusku nijako neublížili, a preto by sme nemali trpieť spolu s boľševikmi; musím vám však oznámiť, priatelia, že tento argument, hoci na prvý pohľad znie rozumne, v Kremli vyvoláva iba pohŕdanie. Nijaké ublíženie? hovoria. Prečo teda, pýtajú sa, poskytujeme bez akýchkoľvek otázok útočisko záplavám boľševikov, ktorí teraz odchádzajú z Ruska? A keď už o tom hovoria, dodávajú, ako možno ľud, ktorý nepohne ani prstom na záchranu vlastnej krajiny, Ameriky, považovať za priateľa kohokoľvek iného? Nie, uzatvárajú, vy Američania odmietate rozpoznať to, čo sa odohráva priamo pred vašimi očami. Je to boľševické prevzatie moci a čoskoro si budete priať byť mŕtvi. V porovnaní s tým, hovoria, bude ruský jadrový útok na boľševikov medzi vami milosrdný.

Kremeľ pozorne sleduje novú boľševickú revolúciu, ktorá teraz prebieha v Spojených štátoch. Je sofistikovanejšia než pred 60 rokmi v Rusku, ale Rusi vedia, na čo si majú dávať pozor; postup tejto tajnej a tichej revolúcie je jedným z ukazovateľov, pomocou ktorých ruské spravodajstvo odhaduje čas zostávajúci na prípravu vojny.

Kľúčovým faktorom americkej boľševickej revolúcie je hospodársky zmätok, ktorý teraz narastá. V centre toho všetkého je kolaps amerického dolára. Pred viac než piatimi rokmi som podrobne opísal celý plán zámerne priviesť dolár ku kolapsu. To bolo témou mojej knihy z roku 1973 THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR — Sprisahanie proti doláru, ktorú vydal George Braziller, 1 Park Ave., New York, N.Y. 10016. A zlato! Keby sa dnešné ceny zlata merali nie v amerických dolároch, ale v tvrdých menách, ako je nemecká marka, skutočná hodnota zlata by sa presne odrážala; začiatkom tohto mesiaca som však bol v Európe a na vlastné oči som videl, ako ďaleko už kolaps dolára pokročil. Počas rokov som bol v Európe nespočetne veľakrát, ale tentoraz som zažil niečo nové. Mnohí obchodníci neprijímajú americké doláre, hoci kedysi ich prijímali s nadšením; a tam, kde doláre prijímajú, si za ne kúpite veľmi málo. Takzvaný všemocný dolár už nie je všemocný. A tak, priatelia, dolár stráca svoju medzinárodnú úlohu. Stáva sa posádkovým dolárom, menou, za ktorú sa tu ešte dá kúpiť zopár vecí, ale ktorá bude čoskoro mimo Spojených štátov takmer nepoužiteľná. Federálna vláda sa už pripravuje na zlúčenie dolárových jednotiek, podobné tomu, ktoré sa v nedávnej minulosti uskutočnilo vo Francúzsku. Týmto spôsobom budú všetky staré doláre prinútené vyjsť z úkrytov.

Proces nášho hospodárskeho uväzňovania rýchlo napreduje a väčšina Američanov o ňom stále blažene nič netuší. Takzvané dobrovoľné „mzdové a cenové usmernenia“, ktoré Jimmy Carter oznámil pred piatimi dňami, nahradia povinné kontroly v rámci prípravy na vojnu. Podľa informácií, ktoré mám, bude do konca tohto roka 1978 všetkým Američanom mimo korporácií prakticky znemožnené prevádzať peniaze do zahraničia. Časť sa uskutoční v mene ochrany nášho hospodárstva a zabezpečenia národnej bezpečnosti. Jedným zo skutočných cieľov je však poslúžiť boľševickej revolúcii zatvorením a zabarikádovaním väzenských brán okolo Ameriky prostredníctvom vašej peňaženky.

Ruskí vládcovia sledujú, ako boľševický plán postupuje presne podľa harmonogramu. Čoskoro sa k hospodárskym otrasom pridá politický zmätok a o niečo neskôr nastanú nedostatok, hlad, nepokoje, terorizmus; a keď sa Amerika bude prepadávať do pekla boľševizmu, v Amerike dôjde ku kanibalizmu. Už teraz naši vlastní tajní vládcovia znovu

aktivovali siete na ovládanie počasia okolo Ameriky, ktoré som prvýkrát odhalil v máji tohto roka v Audio liste č. 34. Od 24. septembra do 19. októbra boli vypnuté z dôvodov súvisiacich s jesennou rovnodennosťou; 20. októbra, len pred deviatimi dňami, ich však opäť zapli a znovu sa používajú na úpravu nášho počasia. V dôsledku toho možno odteraz počas celej zimy pravidelne očakávať zvláštne počasie. Boľševici všetkými predstaviteľnými cestami zhromažďujú svoje sily, aby zaútočili na Rusko, podkopali ho a podľa možnosti zničili. A ak si požičiam slová Alexandra Solženicyna z jeho prejavu na Harvarde v júni tohto roka: „Boj o našu planétu, fyzický aj duchovný — boj kozmických rozmerov — nie je neurčitou záležitosťou budúcnosti; už sa začal."

Pred dvoma mesiacmi som varoval pred zlovestným vývojom, ktorý sa rozbiehal v rímskokatolíckej cirkvi. Povedal som, že boľševici chcú cirkev použiť ako zbraň vo vojne proti Rusku tým, že ju pod rúškom antikomunizmu zmanévrujú do protiruského postoja. Očakávajú, že tým získajú sedemsto miliónov rímskych katolíkov, jednu šestinu ľudstva, pre svoj vlastný boj na život a na smrť s Ruskom. Keď som pred dvoma mesiacmi nahrával Audio list č. 37, Albino kardinál Luciani z Benátok sa práve stal pápežom Jánom Pavlom I. Rýchlo sa stal známym ako usmievavý pápež, no zo scény odišiel už po sotva jednom mesiaci. Ako som povedal minulý mesiac, boľševický plán sa mal skúsiť znovu s ďalším novým pápežom a práve to sa teraz deje.

Nového pápeža zvolili začiatkom tohto mesiaca, 16. októbra. Americké spravodajské médiá sa okamžite chytili jeho obrazu antikomunistu; dokonca aj meno, ktoré prijal, pápež Ján Pavol II., znamená druhý pokus v boľševickom pláne, ktorý som odhalil v auguste. Pápež Ján Pavol II. je prvým netalianskym pápežom za 455 rokov — Karol kardinál Wojtyła z Poľska. Počas druhej svetovej vojny bol Wojtyła členom poľského odboja, ktorý bojoval proti ruským a nemeckým okupačným silám. Počas 30 rokov vo funkcii cirkevného predstaviteľa spochybňoval poľské režimy ovládané Ruskom a bojoval proti nim; a práve minulý mesiac, v nedeľu 17. septembra, zohral kľúčovú úlohu pri vypálení úvodného výstrelu rímskokatolíckej cirkvi proti Rusku. V ten deň sa počas katolíckych bohoslužieb v celom Poľsku čítal pastiersky list, ktorého hlavnými iniciátormi boli kardináli Wyszyński a Wojtyła a ktorý podpísali všetci biskupi. Poľsko je najvýraznejšie rímskokatolíckou krajinou zo všetkých krajín v ruskej sfére, s viac než 14 000 kostolmi a s odhadovanými 85 až 90 % rímskych katolíkov v obyvateľstve. Navyše Poliaci prirodzene nenávidia Rusko v úlohe Veľkého brata, a preto pred mesiacom vyvolalo nemalé znepokojenie vo Varšave aj v Moskve, keď sa tento pastiersky list čítal katolíckym zhromaždeniam po celom Poľsku. List, ktorého obsah sa dostal prakticky k celému poľskému obyvateľstvu, ostro napadol vládnu cenzúru ako niečo, čo „paralyzuje kultúrny a náboženský život národa".

Priatelia, nový pápež má obraz človeka, ktorý sa postaví Rusom; spôsob, akým sa má tento obraz využiť, je však iná záležitosť a myslím si, že je nevyhnutné, aby katolíci aj nekatolíci vedeli, čo sa odohráva v zákulisí, pretože práve v tejto chvíli sa cirkev stáva nástrojom aj terčom síl boľševizmu. Ak sa to, čo robia, nezastaví, katolícka cirkev bude čoskoro zničená.

To, čo sa chystám odhaliť, priatelia, mi vôbec nerobí radosť. Sám som sa narodil ako rímsky katolík, vychovávali ma ako katolíka, dokonca som študoval za kňaza. Pre mňa osobne však stále zostávali nezodpovedané otázky. Až neskôr, v africkej buši, som skutočne našiel nášho Pána Ježiša Krista; hovorím však ako človek, ktorý vie, čo znamená byť katolíkom, a mojím cieľom je pomôcť a budovať — nie útočiť na čokoľvek dobré a správne alebo to búrať. Aj keby veci, ktoré sa chystám odhaliť, viedli ku škandálu, musím

súhlasiť so slovami múdreho kňaza, ktorý mi nedávno poradil: „Je lepšie, aby prišiel škandál, než aby sa potlačila pravda.“ Ak pravda zostane potlačená, priatelia, dni organizovanej rímskokatolíckej cirkvi sú spočítané a následky sa prejavia v celom kresťanstve.

Pred dvoma mesiacmi sa jedno z najkratších pápežských konkláve v dejinách skončilo prekvapivou voľbou. Kardinál Luciani z Benátok sa stal pápežom Jánom Pavlom I. Jeho zvolenie bez jeho vedomia zosnovala boľševická frakcia vo Vatikáne. Mysleli si, že keďže bol úplným outsiderom vatikánskej mocenskej štruktúry, bude ideálnym bábkovým pápežom, ktorého bude ľahké zavádzať a usmerňovať. Počas niekoľkých týždňov, keď sa svet ešte len zoznamoval s týmto mužom zvaným usmievavý pápež, bol v Poľsku vydaný pastiersky list Wyszyńského a Wojtyłu. Pápež Ján Pavol I. sa však pre boľševických manipulátorov ukazoval ako katastrofálna voľba. Nedarilo sa im dosiahnuť, aby pod rúškom antikomunizmu vystupoval ako tvrdý vyzývateľ Ruska. Namiesto toho sa zaoberal ľuďmi a tým, ako im môže cirkev najlepšie slúžiť, vrátane ľudí v Rusku.

Priatelia, stávky sú vysoké a času je málo a následky pre pápeža Jána Pavla I. i pre katolíkov všade na svete boli tragické. Zvolili ho do úradu, ktorý ani neočakával, ani nechcel, a jeho reakcia bola zvláštne prorocká. Ako uviedol NEWSWEEK z 9. októbra 1978, pápež Ján Pavol I. bol svojím zvolením ohromený; ostatným kardinálom povedal: „Za to, čo ste mi urobili, nech vám Boh odpustí.“ Bola to takmer ozvena slov nášho Pána Ježiša Krista spred takmer 2000 rokov. Keď visel umierajúci na kríži, povedal: „Otče, odpusť im, lebo nevedia, čo robia.“

Teraz musím odhaliť, že počas noci vo štvrtok 28. septembra 1978 pápež Ján Pavol I. opustil Vatikán živý. V tú noc nezomrel v spánku, ako uvádzali vatikánske zdroje. Žil ešte tri týždne inkognito mimo Vatikánu, kým ho napokon neznáma osoba alebo osoby nestrelili do zátylku. Dňa 4. októbra sa na pohrebe pápeža Jána Pavla I. zúčastnili desaťtisíce smútiacich a prostredníctvom televízie ho sledovali diváci v 31 krajinách. Vystavené telo nepatrilo pápežovi Jánovi Pavlovi I., ktorý bol ešte stále nažive. Ako však vie každý, kto niekedy stratil milovaného človeka, bezvládne telo nikdy nevyzerá rovnako, ako vyzeral živý človek; a tak vďaka umeniu pohrebného pracovníka nikto nespochybnil, že vystavené pozostatky sú pozostatkami pápeža Jána Pavla I. Po tom by mu neuverili, ani keby osobne vošiel niekde do kostola a oznámil: „Ja som pápež.“ Veď ľudia videli pohreb v televízii a všetko si prečítali v novinách. Pápež Ján Pavol I. bol ešte stále nažive 16. októbra, v deň zvolenia jeho nástupcu, pápeža Jána Pavla II. Keďže súčasne nemôžu byť dvaja pápeži, vyvoláva to chúlostivú otázku: Bol súčasný pápež zvolený právoplatne? V každom prípade muža, ktorý bol krátko známy ako usmievavý pápež, usmrtili večer 19. októbra 1978 — tri dni po určení jeho nástupcu. Krátko nato jeho telo spopolnili a popol odstránili.

Priatelia, zo zosnulého pápeža Jána Pavla I. už nikdy nikto nič neuvidí a neobjavil sa žiadny dôkaz, ktorý by umožnil identifikovať jeho vrahov. Napriek tomu nie všetky dôkazy o jeho tragickom osude boli zničené. Mám na mysli telo, ktoré teraz leží v sarkofágu pápeža Jána Pavla I. v Bazilike svätého Petra. Toto telo nepatrí pápežovi Jánovi Pavlovi I. Malo by sa exhumovať — nielen na pitvu, ale aj na vedecké identifikačné postupy pod nezávislým dohľadom. Ak sa to vykoná, odhalí to strašný podvod, ktorý teraz ohrozuje samotnú dušu cirkvi. Ak sa to nevykoná, boľševici už zvíťazia vo svojej snahe manipulovať každého katolíka na Zemi smerom k vojne. V takom prípade sa cirkev použije na boľševické vedenie vojny proti Rusku, ktoré sa opäť stáva kresťanským národom.

Téma 2 — Panické americké prezbrojovanie vedúce k národnej samovražde

Priatelia, počas uplynulých dva a pol roka dochádza k drastickému posunu vo vzťahu medzi Sovietskym zväzom a Spojenými štátmi. Tento posun sa slabo a starostlivo kontrolovane odráža vo verejnom zhoršovaní takzvanej détente, teda uvoľňovania napätia; v zákulisí je však skutočný posun oveľa hlbší. Z politického hľadiska Rusi jednostranne ukončili tajné spojenectvo medzi našimi vlastnými neviditeľnými vládcami a vládcami Ruska, ktoré trvalo takmer 60 rokov. Tento ohromujúci zvrat skutoční vládcovia Ameriky nepredvídali. Ako som prvýkrát spomenul v Audio liste č. 28 v novembri minulého roka 1977 a ako som podrobne rozoberal minulý mesiac, súvisí to so zásadnou zmenou mocenskej štruktúry Kremľa. A teraz, keď stojíme na prahu Prvej jadrovej vojny, naši neviditeľní vládcovia už nestoja pred starostlivo naprogramovanou vojnou, s ktorou počítali, ale pred skutočným nekontrolovaným zápasom. Prvýkrát v 20. storočí prichádza veľká vojna, ktorú naši neviditeľní vládcovia nebudú ovládať na oboch stranách.

Keď sa tieto zmeny odohrávali v politickej sfére, k neočakávaným a revolučným zmenám dochádzalo aj vo vojenskej rovnováhe. Naši neviditeľní vládcovia už takmer dve desaťročia uskutočňovali tajné vojenské projekty, o ktorých verejnosť nevedela, no vo svojej tajnej hlavnej vojenskej stratégii sa hrubo prepočítali. Táto stratégia sa zrútila v septembri minulého roka v tajnej kozmickej bitke žatevného Mesiaca, o ktorej som v ten mesiac informoval v Audio liste č. 26. A tak teraz Spojené štáty horúčkovito prezbrojujú na vojnu. Naši neviditeľní vládcovia sa snažia zahnať vlastnú rastúcu paniku, keď vidia, ako sa katastrofa čoraz viac približuje. Vojna je už tak blízko, že začínajú odhadzovať časť plášťa tajnosti, ktorý obklopuje predtým prísne tajné zbrojné programy. Keď som ich už dávno prvýkrát odhalil, vo všeobecnosti mi neverili; tajnosť však vždy vyberá daň v podobe dlhšieho času potrebného na uskutočnenie projektu a oni už nemajú času nazvyš. A tak práve tento mesiac verejnosti dovolili letmo nahliadnuť do tajnej práce v dvoch kriticky dôležitých oblastiach. Jednou sú podvodné rakety; druhou lúčové zbrane, najmä desivý lúč nabitých častíc.

V Audio liste č. 13 z júna 1976 som odhalil začiatok úplného ruského vojenského podrazu voči ich niekdajším tajným partnerom, ktorí vtedy ovládali Ameriku — štyrom Rockefellerovým bratom. Na základe veľmi spoľahlivých informácií z mojich vlastných dôverných zdrojov som oznámil, že vo vodách Seal Harbor na ostrove Mount Desert v Maine leží jadrová zbraň. Umiestnili ju tam Rusi na miesto, odkiaľ mohla odpariť letné domy Davida a Nelsona Rockefellerovcov. V čase, keď vyslovujem tieto slová, sa Nelson Rockefeller pokúša predať svoj dom v Seal Harbor, ktorý Rockefellerova rodina vlastní už dve generácie. Rovnako sa zdá, že mnohí bohatí Rockefellerovi spoločníci v oblasti stratili nadšenie pre krásu ostrova Mount Desert. Podobne ako Nelson Rockefeller sa pokúšajú predať svoje nehnuteľnosti v oblasti a dostať sa preč. Moja správa z júna 1976 o bombe v Seal Harbor však viedla k oveľa väčšiemu výsledku než k dnešným nepokojným pomerom na tamojšom realitnom trhu. Dokázala vysokým spravodajským kruhom, že Audio listu doktora Betera možno dôverovať, že hovorí pravdu; od toho okamihu som začal dostávať veľké množstvo spravodajských informácií, ktoré sa nezverujú žiadnemu inému verejnému informačnému kanálu.

Už nasledujúci mesiac, v júli 1976, som v Audio liste č. 14 odhalil, že prebieha nová raketová kríza. Bola to kríza podvodných rakiet z roku 1976 — oveľa nebezpečnejšia záležitosť než kubánska raketová kríza z roku 1962. Ruské námorníctvo umiestňovalo na

strategické miesta v našich vlastných teritoriálnych vodách jadrové rakety krátkeho doletu odpaľované spod vody. Pripravovalo sa na prekvapivý jadrový útok typu Pearl Harbor, založený na námornej stratégii. Tento zamýšľaný prvý úder mal mať úplne iný charakter než prvé údery medzikontinentálnymi balistickými raketami, o ktorých stále počúvame. Na rozdiel od útoku ICBM by ruské podvodné rakety neposkytli vôbec nijaké varovanie, pretože boli umiestnené len niekoľko míľ od cieľov a vnútri našej radarovej obrany.

Začiatkom augusta 1976 som naliehavo nahral Audio list č. 15. Ruské námorníctvo postupovalo rýchlo a nerobilo sa vôbec nič na jeho zastavenie. Existovala jediná nádej, že americkej armáde včas rozviažu ruky, aby odvrátila bezprostredne hroziacu katastrofu. Táto malá nádej spočívala v tom, že sa situácia stane verejnou otázkou a vláda Spojených štátov sa dostane pod dostatočný verejný tlak, aby podnikla náležité kroky. Preto som v Audio liste č. 15 podrobne uviedol navigačné súradnice 64 ruských rakiet odpaľovaných spod vody a vodíkových bômb. Boli umiestnené v teritoriálnych vodách nielen Spojených štátov, ale aj 24 ďalších krajín po celom svete. Veľmi skoro by Rusko bolo schopné vymazať všetku námornú moc na Zemi, ktorá by odporovala Sovietskemu zväzu. Stlačením tlačidla by sa cez družice po celom svete rozoslali odpaľovacie príkazy a o niekoľko okamihov by pobrežné cieľové oblasti po celom svete začali miznúť v jadrových ohnivých guliach. Moji poslucháči zareagovali tým, že zaplavili Pentagon nahrávkami, telegramami, listami a telefonátmi. Tento neočakávaný a ohromujúci verejný tlak dočasne splnil svoju úlohu a do konca augusta 1976 námorníctvo Spojených štátov odstránilo z našich vôd všetky rakety a bomby. Rovnako tie okolo Veľkej Británie vytiahlo Kráľovské námorníctvo.

V Audio liste č. 16 som zhrnul napäté udalosti, ktoré sa odohrávali. Patrilo medzi ne moje stretnutie v Pentagone 16. septembra 1976 s generálom Georgeom S. Brownom, vtedajším predsedom Zboru náčelníkov štábov. V tom čase už mnohí moji kritici, ktorí nemali moje informačné zdroje, zosmiešňovali moje odhalenie ruskej krízy podvodných rakiet. Niektorí sa snažili tvrdiť, že Rusi by nemali dôvod robiť niečo také, keďže už majú ICBM. Pritom prehliadali prvoradú strategickú hodnotu prekvapenia, ktoré by vytvoril nulový čas varovania pri ruských podvodných raketách. Väčšina mojich kritikov to však jednoducho odmietla s tvrdením, že niečo také nie je uskutočniteľné. Snažili sa hovoriť, že nič také ako podvodné rakety neexistuje, a preto moje tvrdenia o tajnej kríze nemôžu byť pravdivé.

Medzitým som sa však stretol s generálom Brownom, vtedajším najvyšším vojenským predstaviteľom Spojených štátov, na oveľa viac než hodinu v jeho kancelárii, pretože Rusi už vtedy ďaleko pokročili v umiestňovaní druhej série týchto takzvaných nemožných rakiet v našich vodách. Presne ako predtým sa zásadným informáciám o nich bránilo dostať ku generálovi Brownovi normálnymi kanálmi. Preto, ako som v ten mesiac vysvetlil v Audio liste č. 16, ma generál Brown pozval na poradu hneď, ako som ho upozornil na svoje nové informácie. Samozrejme, keby sa moje informácie z Audio listu č. 15 nepotvrdili ako správne, generál Brown by nemal dôvod stretnúť sa so mnou. Až do konca septembra 1976 generál Brown ďalej riadil americké aktivity na odvrátenie hrozby ruských podvodných rakiet; ako som však oznámil v Audio liste č. 17, vlastizradná Dohoda Červeného piatku, ktorú 1. októbra 1976 podpísal vtedajší prezident Gerald Ford, to všetko ukončila. Krátko nato generála Browna zrazili na kolená. Ponížili ho v celoštátnej televízii vykonštruovanou kritikou jeho správania, hoci jeho jediným skutočným zločinom bolo plnenie povinnosti. Ukázali mu, že ak by akokoľvek vystúpil na verejnosti, nemal by

šancu pomôcť sebe ani Amerike, ako som rozoberal v Audio liste č. 17 a v Audio liste č. 23 z apríla 1977. V súvislosti s tým, čo som vám vtedy povedal o neutralizácii generála Browna, zvážte slová, ktoré mu pripísal ATLANTA JOURNAL 3. augusta tohto roka 1978. Pokiaľ ide o užitočnosť odstúpenia na protest proti politickému rozhodnutiu, generál Brown bol citovaný takto: „Bol som úplne pripravený to urobiť, ale musel som sa sám seba opýtať: ‚Čo dobré by to prinieslo?' Rozhodnutie by to nezvrátilo. Nie, bolo by to ako kamienok na pláži — zajtra by si našli iného predsedu."

Po neutralizácii generála Browna sa naši neviditeľní vládcovia márne pokúšali obnoviť tajné spojenectvo, a teda aj kontrolovanú vojnu so Sovietskym zväzom. V rámci tejto šialenej snahy dovolili ruskému námorníctvu bez prekážok obnoviť umiestňovanie podvodných rakiet; ako som vám oznámil takmer pred dvoma rokmi v Audio liste č. 20, táto politika bola sčasti založená na existencii tajnej flotily amerických podmorských rakiet. Na rozdiel od malých ruských rakiet krátkeho doletu boli americké rakety obrovskými útočnými balistickými raketami. Umiestnili ich v Atlantiku a Tichom oceáne v tajnej „operácii Desk Top" pod kontrolou CIA. Na miestach, kde ležali pod morom, boli, ako som vysvetlil v Audio liste č. 20, nezraniteľné útokom. Boli to zároveň najväčšie a najsilnejšie jadrové rakety na Zemi, ktoré zatieňovali naše bežné ICBM; ich účelom bolo vydieraním zabezpečiť, aby Rusko počas Prvej jadrovej vojny postupovalo podľa scenára. Už vtedy som však odhalil aj to, že podmorské superrakety CIA jedna po druhej začínajú prepúšťať vodu a ničia sa. Nasledujúci mesiac skutočne jadrový materiál z jednej z týchto netesných rakiet pri Floride, Atlantickej rakety č. 8, otrávil veľké množstvo veľrýb v oblasti. Viac než 120 z nich za niekoľko dní vyplávalo na breh, aby uhynuli pri Jacksonville na Floride. Dodnes mnohí samozvaní okamžití odborníci medzi mojimi kritikmi stále hovoria svojim stúpencom, že takéto podmorské rakety sú nemožné; a hoci vždy žiadajú dokumentáciu, úplne ignorovali dokumentáciu, ktorú som predložil v Audio liste č. 20. Pán Tony Hodges, významný environmentalista z Honolulu, od odborníkov získal informácie o jednoznačnej uskutočniteľnosti podmorských raketových systémov. V decembri 1975 zverejnil varovný dokument o tejto situácii, z ktorého som citoval v Audio liste č. 20. Zdá sa, že odborné svedectvo nestačí na to, aby väčšinu ľudí presvedčilo o pravde. Potrebujú to vidieť v televízii alebo v novinách.

Nuž, priatelia, konečne sa to začalo diať. Pred jedenástimi dňami, 18. októbra, odvysielalo televízne spravodajstvo CBS reportáž o štúdiách podvodných raketových systémov, ktoré teraz prebiehajú v Pentagone. Nasledujúci deň Radio Australia zašlo ďalej a odhalilo: „Generáli Pentagonu ukázali prezidentovi Carterovi náčrt plánu ponoriť pri americkom pobreží obrovské plavidlá poháňané dieselovými motormi, aby vytvorili jadrový raketový systém menej zraniteľný čoraz presnejšími sovietskymi hlavicami." Priatelia, koncepcia podmorského dieselového odpaľovacieho zariadenia je však iba krycím príbehom pre skutočný zrýchlený program podmorských rakiet, ktorý teraz prebieha. Pred šiestimi mesiacmi som v Audio liste č. 33 odhalil, že „operácia Desk Top" bola znovu aktivovaná. Ako som vtedy vysvetlil, nová flotila podmorských rakiet CIA sa mala začať umiestňovať pri americkom atlantickom pobreží pod zámienkou hľadania ropy vrtnými prácami. V tom čase sa oblasť Baltimore Canyon, kde prebieha vŕtanie, propagovala ako ropné eldorádo pre Spojené štáty. Dnes, o šesť mesiacov neskôr, správy už celé mesiace hovoria o jednom suchom vrte za druhým. Keby skutočne hľadali ropu, celá záležitosť by sa už pokladala za fiasko; namiesto toho však práca pokračuje dňom i nocou, na jednom mieste za druhým. A čoskoro sa ropné spoločnosti zoradia, aby predkladali ponuky na ďalšie prenájmy v oblasti. Teraz môžem odhaliť, že v tejto chvíli je pri našom atlantickom pobreží

umiestnených sedem nových podmorských superrakiet CIA; a Rusi presne vedia, kde sa každá nachádza, pretože nad nimi teraz hliadkuje päť (5) kozmosfér vyzbrojených lúčovými zbraňami s nabitými časticami, ktoré môžu rakety zničiť hneď po ich vypustení.

Nech je súťaž v podvodných raketách akokoľvek znervózňujúca, teraz ustupuje do úzadia pred súťažou v lúčových zbraniach. Tá zahŕňa nielen vysokovýkonné lasery, ale aj ešte ničivejšie časticové lúčové zbrane. V septembri minulého roka 1977 som oznámil prvé operačné použitie časticových lúčových zbraní Ruskom vo vesmíre. Dňa 20. septembra 1977 Rusi premenili americkú špionážnu družicu na obrovskú ohnivú guľu vo vesmíre, keď prelietala nad Petrozavodským observatóriom v severnom Rusku. A sotva o týždeň neskôr, 27. septembra 1977, bola tajná americká mesačná základňa v kráteri Kopernik umlčaná ruským útokom neutrónovým lúčom z obežnej dráhy Zeme. Amerika práve prehrala bitku žatevného Mesiaca. Amerika bola okamžite nútená zastaviť svoj tajný závod v lúčových zbraniach s Ruskom, pretože naši neviditeľní vládcovia sa zrazu ocitli na samom okraji vojny — a Rusko zrazu určovalo pravidlá. Presne ako pri podvodných raketových systémoch, mnohí ľudia čoskoro zosmiešňovali predstavu funkčných ruských časticových lúčových zbraní. Niečo také, hovorili, patrí do ďalekej budúcnosti, ak to vôbec nie je nemožné. To, čo som vtedy zverejnil, však bola pravda, priatelia; a teraz, po jedinom krátkom roku, došlo k úplnej zmene verejného postoja najvyšších amerických obranných odborníkov. Dôvodom je, že v stratégii našich neviditeľných vládcov proti Rusku, v štýle kamikadze a „urob to alebo zomri“, sa teraz lúčové zbrane vyvíjajú v zrýchlenom programe; len tým, že sa to nechá kontrolovane preniknúť na verejnosť, možno maximálne využiť naše technické zdroje a ľudské sily. Väčšina širokej verejnosti pravdepodobne počula veľmi málo o náhlom novom dôraze na lúčové zbrane v Spojených štátoch, ale v technických kruhoch, kde na tom azda záleží najviac, je to teraz veľmi všeobecne známe.

Začiatkom tohto mesiaca, 2. októbra, časopis AVIATION WEEK AND SPACE TECHNOLOGY, publikácia leteckého a kozmického priemyslu, začal sériu článkov o náhlom novom americkom vrhnutí sa do lúčových zbraní. Jeden článok cituje predstaviteľa Pentagonu: „Lúčové zbrane už nepatria do kategórie ‚úžasného smrtonosného lúča Bucka Rogersa‘ a vysokí členovia [Carterovej] administratívy ich už neodmietajú s pohŕdaním, ako to kedysi robili.“ Na základe hodnotenia človeka, ktorého AVIATION WEEK označuje za vysokopostaveného predstaviteľa Spojených štátov, článok pokračuje slovami: „Všeobecný postoj sa za posledný rok zmenil zo skepticizmu voči možnosti zaviesť časticové lúčové zbrane do výzbroje na úvahy, že lúčové zbrane by mohli byť uskutočniteľné v rozumnom časovom horizonte.“ Na inom mieste článku AVIATION WEEK uvádza presvedčenie predstaviteľov amerického letectva, že kozmický protidružicový systém s neutrónovým lúčom by mohol byť operačný „do niekoľkých rokov. Bolo by to oveľa skôr, než by ste si mohli myslieť.“ Inými slovami, priatelia, keď som vám pred rokom povedal o americkej porážke v bitke žatevného Mesiaca, oficiálna línia znela, že takéto zbrane sú prakticky nemožné. Teraz však prebieha panické americké prezbrojovanie, takže nám hovoria, že tieto zbrane sú už za rohom. Napriek tomu máme zahnať myšlienku, že Rusko už tieto zbrane nasadilo; pretože keď si to uvedomíme, všetci budeme vedieť, že naši boľševickí vládcovia nás vedú k národnej samovražde. Všetky naše ICBM a bombardéry budú málo platné proti Rusku bránenému časticovými lúčovými zbraňami. Vo svojom úvodníku z 2. októbra tohto mesiaca redaktor AVIATION WEEK Robert Hotz, veľmi dobre informovaný Američan, povedal: „Lúčové zbrane ponúkajú prísľub zredukovať strategické jadrové zbrane v budúcnosti na zanedbateľný faktor. Ak sa

úspešne nasadia, môžu ukončiť dlhú vládu jadrového teroru, ktorú priniesla balistická raketa a jej termonukleárna hlavica.“

Priatelia, vláda jadrového teroru, o ktorej hovorí Hotz, sa pre Rusko už skončila. Ako som oznámil minulý rok, ruskí vládcovia to signalizovali 27. septembra 1977, práve v deň, keď sa bitka žatevného Mesiaca skončila víťazstvom Ruska. V ten deň sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko v prejave v Organizácii Spojených národov odsúdil Spojené štáty. Okrem toho teraz citujem presné slová, ktoré som povedal v Audio liste č. 26: „Gromyko dodal, že Sovietsky zväz je teraz pripravený na istý čas zastaviť podzemné jadrové skúšky, aj keby to ostatní neurobili. Dôvodom tohto vyhlásenia, ktoré všetkých prekvapilo, je, že časticový lúč teraz nahradil ostatné jadrové zbrane ako prednú líniu sovietskej výzbroje.“ A ešte jeden riadok z Hotzovho úvodníka: „Ak Sovieti dosiahnu túto schopnosť ako prví, poskytne im to obrovskú rozhodujúcu páku na presadzovanie ich politickej vôle voči zvyšku sveta.“

Priatelia, Rusi dosiahli schopnosť používať časticový lúč ako prví; a ako som vysvetlil minulý mesiac, teraz sa pripravujú pomocou neho ovládnuť zvyšok sveta. Ruskí vládcovia nemajú v úmysle dovoliť našim neviditeľným vládcom, aby sa zachránili panickým prezbrojovaním, pretože Rusko sleduje nielen politický a hospodársky postup boľševickej revolúcie tu, ale aj pozorne dohliada na americké vojnové prípravy. Samotná ruská dynamika je taká veľká, že čas je práve teraz na strane Ruska a vojenská priepasť medzi Východom a Západom sa každým dňom zväčšuje. S postupom amerického prezbrojovania však príde bod, keď sa táto priepasť prestane zväčšovať a začne sa zužovať. Od tej chvíle už čas nebude na strane Ruska, a tak Rusko nebude ďalej čakať. Keď ruská výhoda dosiahne maximum, príde vojna. Ruskí vládcovia medzitým využívajú zostávajúci čas na snahy neutralizovať pred vojnou čo najväčšiu časť sveta, ako som vysvetlil minulý mesiac.

Skutočným dôvodom ruského odhodlania viesť jadrovú vojnu proti Amerike, priatelia, je boľševická kontrola, ktorá teraz zachvacuje našu krajinu na všetkých úrovniach. Jediným spôsobom, ako zabrániť vojne, by bolo naše vlastné rýchle konanie, ktorým by sme vyhnali boľševikov a odstránili hrozbu, ktorú predstavujú pre Rusko. Prezbrojovanie nemôže zachrániť Ameriku, nemôže zabrániť vojne a nemôže nám priniesť víťazstvo vo vojne. Môže len zaručiť, že Amerika bude znášať hnev sabotáží, geofyzikálnej vojny, jadrových zbraní, časticových lúčových zbraní, invázie a okupácie. Panickým prezbrojovaním teda boľševici privádzajú Spojené štáty americké k národnej samovražde.

Téma 3 — Verejné príznaky prichádzajúcej vojny

V noci žatevného Mesiaca minulého roka sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko doručil Jimmymu Carterovi do Bieleho domu náhlu správu v neskorých nočných hodinách. Vládni hovorcovia v hlavných médiách ju vykresľovali ako prelom v rokovaniach SALT II; ako som však odhalil o tri dni neskôr, Gromykova skutočná správa bola ultimátom. Vo vesmíre sa práve odohrala bitka žatevného Mesiaca a Rusko v ohromujúcom zvrate zvíťazilo. Odvtedy sú rokovania SALT maskou, ktorá skrýva skutočnú tvár sovietsko-amerických vzťahov. Znovu a znovu nám, verejnosti, hovoria o povzbudivom pokroku v SALT. Znovu a znovu nás uisťujú, že dohoda SALT je „na 95 % hotová“. A znovu a znovu po tom nasledujú správy o nových prekážkach a eufória sa vyparí. Cyklus sa opakuje stále dookola; a dnes, 13 mesiacov po údajnom prelome v SALT, sa to deje znovu. Začiatkom tohto mesiaca panoval „oficiálny optimizmus“. Teraz panuje „opatrnosť“ a aj údajné nové prekážky sa vždy týkajú tých istých starých ošúchaných otázok — bombardéra Backfire a tak ďalej. Tento mesiac však nastala zmena!

V októbri pred rokom som oznámil, že Rusko tlačí na Spojené štáty, aby sa vzdali prostredníctvom tajných ustanovení zmluvy SALT II, ktoré majú odzbrojiť Ameriku; teraz sme však odhodlaní tajne znovu zbrojiť. Aj keby SALT II nakoniec prišla, bude iba kozmetickou záležitosťou na propagandu na oboch stranách; a tento mesiac odstúpil hlavný americký vyjednávač o zbrojení Paul C. Warnke. Jeho špecialitou v otázkach zbrojenia bolo vždy rozoberanie americkej vojenskej moci, a preto už nezapadá do zmenenej vojnovej klímy. Vojnové prípravy sa medzitým potichu zrýchľujú na všetkých frontoch. Od prvého dňa tohto mesiaca sa vo všetkých ozbrojených silách skrátila dĺžka základného výcviku; takisto sa tento mesiac začali najväčšie skúšky mobilizačnej pripravenosti od druhej svetovej vojny pre záložníkov Národnej gardy. Cvičenie má krycí názov „Nifty Nugget“ a prebieha od 10. októbra do 8. novembra. Takýmto rozložením sa maximálne využívajú pravidelné víkendové obdobia výcviku, čím sa predchádza širokej verejnej pozornosti venovanej takému veľkému cvičeniu.

Aj na medzinárodnej scéne začína byť naliehavosť zjavná. Tri krajiny, ktorých územie má rozhodujúci význam pre americký plán prvého úderu — konkrétne Nórsko, Irán a Čína — sa čoraz viac objavujú v správach. Ako som pred dvoma mesiacmi podrobne vysvetlil, americké Subcraft, teda ponoriteľné lietadlá, majú z Nórska a Iránu zaútočiť na štyri ruské kozmodrómy. Z čínskej provincie Sin-ťiang sa má zaútočiť na dve ruské zariadenia kozmosfér na Sibíri. Od konca júna však ruské spravodajské lode zastavujú v severných nórskych vodách a skúmajú nástupné oblasti pre Subcraft; v auguste sa na severnom nórskom ostrove zrútilo veľké ruské špionážne lietadlo, čo tam napätie ešte vystupňovalo. Irán zasa minulý mesiac spustošilo obrovské zemetrasenie vyvolané ruskou geofyzikálnou vojnou, ako som vysvetlil minulý mesiac. Irán teraz chce zrušiť nákup 70 stíhacích bombardérov F-14, 140 stíhačiek F-16, 31 prúdových lietadiel F-4 Phantom a 1000 rakiet vzduch–zem. Moskovský rozhlas však najviac chválil hlásené iránske rozhodnutie odstúpiť od nákupu takzvaného leteckého špionážneho systému AWACS. Ten sa mal používať pozdĺž hranice s Ruskom na sledovanie ruských vojenských aktivít. Pokiaľ ide o Čínu, na povrchu pokračuje preťahovanie medzi Východom a Západom; ako som však oznámil minulý mesiac, Rusko a Čína už dosiahli rámcovú dohodu o tajnom spojenectve. A pred šiestimi dňami, 23. októbra, nadobudla účinnosť čínsko-japonská mierová zmluva a ruská geofyzikálna vojna čoskoro prinúti Japonsko pridať sa k Rusku. Veľká Nová ázijská os — Tokio, Peking a Moskva — pred ktorou som varoval pred piatimi rokmi v knihe THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR, vzniká.

Tento mesiac boli na jeden rok znovu otvorené štyri americké špionážne základne v Turecku, zbrojné embargo proti Turecku bolo zrušené a 23. októbra bolo zrušené aj zbrojné embargo proti Pakistanu. Spojené štáty teraz zvažujú zbrojnú pomoc Somálsku a v zákulisí sa mení oficiálne americké správanie voči Rodézii a Južnej Afrike. Zdá sa, že naši neviditeľní vládcovia chcú pre prichádzajúcu vojnu všetkých spojencov, ktorých ešte dokážu zachrániť.

Priatelia, keď dnes čelíme zlým silám boľševizmu medzi nami a hrozbe vojny, mali by sme si pripomenúť tieto slová: „Nemáme žiadny duchovný jas, žiadne zanietenie, žiadny oheň proti zlu. Dnes stojíme zoči-voči vojne s ľahostajnosťou človeka, ktorý stojí bez pohybu pred povodňou len preto, že si povodeň neželal.“ Sú to slová novinára a prednášateľa Frederica Snydera, vyslovené 30. novembra 1941, len týždeň pred Pearl Harborom; a dnes, priatelia, je celá Amerika Pearl Harborom.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu je doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Peter David Beter — Audio list č. 40
30. novembra 1978
Úplný slovenský preklad

Historická poznámka: Preklad zachováva autorov hlas, dobové údaje a predpovede. Tvrdenia o sprisahaniach, tajných zbraniach a operáciách, o Jonestowne a o osude Jima Jonesa sú autorovými neoverenými tvrdeniami, nie potvrdenými historickými faktmi. Zachované sú aj autorove dobové formulácie a prípadné nepresnosti.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 30. novembra 1978 a toto je môj Audio list č. 40.

Dňa 24. novembra 1978, deň po Dni vďakyvzdania, uverejnil Washington Post tu vo Washingtone, D.C., celostranovú spomienku na zosnulého kongresmana Lea J. Ryana z Kalifornie. Kresba Ryana v odtieňoch sivej zaberala celú stranu a na tomto pozadí bol tučným písmom vytlačený krátky chválospev. Začínal sa slovami: „Na pamiatku nášho dobrého priateľa Lea J. Ryana, kongresmana z Kalifornie. Bude nám chýbať. Videl nádej, že právo zvíťazí.“ Načasovanie tejto spomienkovej strany bolo ironické. Kongresmana Ryana zabili v Guyane takmer o týždeň skôr a jeho pohreb sa konal dva dni predtým. Kongresman Ryan bol však zámerne obetovaný, aby sa spustila tajná vojenská operácia v Guyane; a ako sa ukázalo, spomienka na Ryana vo Washington Post bola vytlačená bezprostredne po úspešnom dokončení tejto vojenskej operácie. Ryan odišiel do Guyany s vedomím, že to môže byť nebezpečné, a preukázal pritom odvahu, ktorá je dnes v Kongrese Spojených štátov prakticky neznáma. Nevedel však, že ho vylákali na cestu, ktorej tragický výsledok bol naplánovaný s veľkým predstihom. Kongresman Ryan a tí, ktorí s ním zomreli na letisku Port Kaituma, boli obeťami tajnej vojny vedúcej k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. A rovnako aj stovky ďalších amerických civilistov, ktorí zahynuli pri takzvanej „hromadnej samovražde“ v Jonestowne v Guyane.

Už viac než dva roky sú Spojené štáty a Rusko zapletené do tajných nepriateľských akcií v príprave na Prvú jadrovú vojnu. Naplno sa to začalo v lete 1976, keď vypukla dodnes utajovaná kríza podvodných rakiet. Potom sa to rozšírilo na rozsiahlu jadrovú sabotáž Spojených štátov so zbraňami, ktoré sú teraz umiestnené doslova na tisícoch miest po celej krajine. Siahajú od obrovských vodíkových bômb pripravených zničiť naše najväčšie priehrady a vodné nádrže až po drobné jadrové zariadenia, ktoré Rusi nazývajú „mikronukleárne nálože“. Rusi už istý čas odpaľujú tieto mikronukleárne nálože v neustávajúcom rytme výbuchov po celej Amerike. V septembri 1977 nadobudla tajná vojna rozhodujúci nový smer. V dodnes utajovanej bitke žatevného Mesiaca vo vesmíre tajní vládcovia Ameriky stratili svoje údajné skryté eso pre prichádzajúcu vojnu. V šokujúcom zvrate Rusko vyradilo tajnú americkú mesačnú základňu lúčových zbraní v kráteri Kopernik a odvtedy získalo dominantné vojenské postavenie vo vesmíre.

V predchádzajúcich Audio listoch som svojich poslucháčov priebežne informoval o tomto vývoji a počas uplynulého roka som upozorňoval aj na drastické zmeny vo vedení Ruska aj Spojených štátov. V Rusku bola pôvodná vládnuca frakcia po roku 1917, ateistickí boľševici, zvrhnutá po postupnom šesťdesaťročnom boji. Kremeľ je teraz pod absolútnou

kontrolou tvrdej skupiny rodených Rusov, kresťanskej sekty, ktorá boľševikov považuje za stelesnené zlo. V dôsledku toho boľševikov vyháňajú z Ruska a tí sa hrnú najmä do Spojených štátov. Pripájajú sa k mnohým boľševikom, ktorí tu už majú mocné postavenie, v sofistikovanej novej boľševickej revolúcii! Pritom postupne preberajú veľkú časť moci, ktorú kedysi vykonávali ich tajní spojenci, Rockefellerovi bratia tretej generácie. Ako boľševická moc v Spojených štátoch čoraz viac rastie, satanské plody tejto moci sú čoraz viditeľnejšie.

Pred siedmimi mesiacmi, v apríli 1978, boli životy viac než stovky nič netušiacich civilistov zámerne vystavené veľkému nebezpečenstvu v záujme spravodajskej misie. Bol to prípad letu 902 spoločnosti Korean Airlines, ktorý prenikol do mimoriadne citlivého ruského vzdušného priestoru a bol zostrelený. Ako som v tom mesiaci podrobne vysvetlil v Audio liste č. 33, na epizóde s kórejským dopravným lietadlom nebolo nič náhodné a hrozba smrti všetkých nevinných cestujúcich bola jej kľúčovou zložkou. Pre ruské stíhačky by bolo oveľa jednoduchšie vyhodiť Boeing 707 zo vzduchu v ohnivej guli než ho prinútiť pristáť len s niekoľkými obeťami, ako sa to urobilo.

Dnes je boľševické zovretie Ameriky ešte silnejšie než v apríli a ľudský život každým dňom stráca cenu. Tentoraz nešlo o sto, ale o takmer tisíc civilných životov a tentoraz skutočne zahynuli, pretože nič sa neponechalo na náhodu. Hrôzostrašná tragédia v Jonestowne v Guyane je len bledým tieňom toho, čo čaká celé Spojené štáty, ak sa rakovina boľševizmu nezastaví. Tí, ktorých ovládne boľševický spôsob myslenia, sú schizofrenickí a satanskí a nedokážu rozlišovať dobro od zla. Keď sa týmto sklonom dovolí nekontrolovane pokračovať a boľševici získajú moc, následky pre celú spoločnosť sú tragické. Vražedné aj samovražedné činy sa odohrávajú v nepochopiteľnom rozsahu. Stalo sa to pred 60 rokmi v Rusku, keď sa tam boľševici dostali k moci; a teraz, keď boľševici preberajú moc, sa to začína diať aj tu v Spojených štátoch amerických.

Moje tri témy na tento mesiac sú:
Téma č. 1 — VOJENSKÝ ÚČEL TRAGÉDIE V JONESTOWNE
Téma č. 2 — BITKA V GUYANE, DEŇ VĎAKYVZDANIA 1978
Téma č. 3 — ÚVODNÉ SCÉNY PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Téma 1 — Vojenský účel tragédie v Jonestowne

Teraz sú to takmer dva týždne od masakru kongresmana Ryana a štyroch ďalších Američanov 18. novembra na letisku Port Kaituma v Guyane. Po väčšinu tohto času bolo ministerstvo zahraničných vecí pod silnou paľbou kritiky zo strany priateľov a spolupracovníkov zosnulého kongresmana, a to z dobrého dôvodu. Počas roka a dlhšie dostávalo ministerstvo zahraničných vecí množstvá listov od amerických občanov znepokojených o svojich priateľov a príbuzných v Jonestowne. Aj kongresman Ryan opakovane naliehal na vyšetrovanie, ale ministerstvo zahraničných vecí nikdy neuskutočnilo vyšetrovanie hodné toho mena. Až keď kongresman Ryan dostal o Jonestowne správu, ktorá sa rovnala zakrývaniu skutočností, urobil svoje osudné rozhodnutie ísť sa presvedčiť osobne. Kongresman Ryan bol, priatelia, obeťou zámerne nastraženej pasce z dôvodov, ktoré o chvíľu vysvetlím. Starostlivá analýza jeho psychologického profilu odhalila, že ho možno vyprovokovať k ceste do Jonestownu odopieraním konkrétnych informácií normálnymi kanálmi. Spravodajskí operatívci v ministerstve zahraničných vecí zabezpečili, aby žiadne správy o Jonestowne, ktoré Ryan dostane, neboli preňho uspokojivé. Práve teraz sa hovorcovia ministerstva zahraničných vecí pokúšajú hrať nevedomých, pokiaľ ide o ich úlohu v hrôzostrašných udalostiach posledných dní. Mávajú rukami a snažia sa tváriť hlúpo, keď vysvetľujú, prečo sa im akosi nepodarilo spozorovať nebezpečenstvá v Jonestowne; katastrofu v Jonestowne však v skutočnosti zrodila vojenská situácia v Guyane, ktorú som prvýkrát zverejnil pred viac než štyrmi rokmi. A vtedy, tak ako teraz, bola jedinou reakciou vlády snaha všetko zakryť.

Ako vedia všetci moji dlhoroční poslucháči, mám na mysli ruskú jadrovú raketovú základňu v Guyane. Od júna 1974 som odhaľoval prítomnosť guyanskej raketovej základne v rozhlasových programoch po celej Amerike; a v októbri 1974 som toto varovanie zopakoval na svojej úplne prvej hovoriacej nahrávke, Audio knihe č. 1 s názvom: „AKO SA CHRÁNIŤ POČAS PRICHÁDZAJÚCEJ HOSPODÁRSKEJ KRÍZY A TRETEJ SVETOVEJ VOJNY.“ Nasledujúce slová sú priamym citátom z tej prvej nahrávky spred viac než štyroch rokov: „Podľa mojich veľmi spoľahlivých spravodajských zdrojov v tejto veci sa Guyanská republika (vedľa Venezuely v Južnej Amerike) už zmenila na ďalšiu Kubu s atómovými raketami namierenými na Gatunské plavebné komory Panamského prieplavu a na naše mestá tu v Spojených štátoch. Samozrejme, naša vláda, ktorá tancuje tak, ako Dynastia píska, odmieta čo i len vážne vyšetriť moje obvinenia v tomto smere.“ (Koniec citátu z Audio knihy č. 1.) Odvtedy som svoje varovania pred týmito ruskými raketami v Guyane opakoval v Audio listoch, ako dobre viete; keď som však tieto obvinenia prvýkrát vyslovil v rozhlase, mnohí z vás poslali ministerstvu zahraničných vecí listy a telegramy, väčšinou prostredníctvom svojich kongresmanov a Pentagonu. Žiadali ste vedieť, či sú moje obvinenia pravdivé, a za svoju námahu ste dostali nezrozumiteľné reči a popieranie. Mnohí z vás mi tieto listy poslali s tým, že vláde neveríte. Nuž, priatelia, mali ste pravdu.

Vývoj, ktorý mal vyústiť do tragédie v Jonestowne, sa začal približne pred 13 rokmi, v roku 1965. Guyana bola novou nezávislou krajinou, niekdajšou britskou kolóniou Britská Guyana. V tom čase tajné rockefellerovsko-sovietske spojenectvo fungovalo naplno a dlhodobé spoločné plány na kontrolovanú jadrovú vojnu postupovali ďalej. Obe strany počítali s budúcim podrazom, no vtedy to bolo ešte ďaleko v budúcnosti. Ako som vysvetlil v predchádzajúcich Audio listoch, zámerné posilňovanie Ruska na úkor Ameriky bolo súčasťou ich spoločného plánu SVETOVEJ VLÁDY a dobývania. Kubánska raketová kríza z roku 1962 do programu dočasne hodila vidly, keď prezident John F. Kennedy osobne zasiahol a zastavil jadrové vyzbrojovanie Kuby; a za to sotva o rok neskôr prišiel v Dallase

o život. Jeho nástupca Lyndon Johnson si dal pozor, aby sa scenára držal dôslednejšie. Po kubánskej kríze Rusko potrebovalo na strategické účely novú predsunutú základňu v karibskej oblasti, kým sa tlak okolo Kuby neupokojí. Aby sa Rusku vyhovelo, na tento účel vybrali Guyanu; David Rockefeller zabezpečil, aby sa predsedom vlády stal marxista menom Forbes Burnham. Na oplátku sa Chase Manhattan Bank stala finančným agentom Guyany, čo Rockefellerovi poskytlo prístup ku zlatu vyťaženému v Guyane; a ako kľúčový faktor toho všetkého vtedajší prezident Lyndon Johnson v roku 1965 odovzdal Guyane niekdajšiu americkú leteckú základňu Atkinson Field. Americké právo ponechať si nad základňou kontrolu ešte niekoľko desaťročí jednoducho zahodili bez ospravedlnenia. Atkinson Field, premenované na letisko Temehri, leží južne od hlavného mesta Georgetown. Práve na toto letisko americké vrtuľníky po katastrofe v Jonestowne v tomto mesiaci prevážali telá na letecký prevoz do Ameriky. Keď Johnson odovzdal letisko Temehri marxistickej Guyane, odovzdal Rusku skutočne veľmi veľkú korisť. Letisko Temehri je najväčšie v celej Latinskej Amerike, väčšie dokonca než najväčšie letisko New Yorku, letisko Johna F. Kennedyho; a jeho poloha ho robí ideálnym na prepravu kubánskych vojsk a zásob do Afriky. Johnsonov krok v prospech Rockefellerovcov preto pripravil Spojené štáty o dôležité logistické spojenie s Afrikou a zároveň otvoril dvere kubánskym vojskám. Naše problémy s kubánskymi vojskami v Angole a inde v Afrike o roky neskôr sú sčasti jeho dôsledkom.

Ruská vojenská aktivita v Guyane sa niekoľko rokov silne sústreďovala do okolia letiska Temehri. Keď som v roku 1974 prvýkrát oznámil ruské rakety v Guyane, boli skutočne umiestnené na stanovištiach obklopujúcich letisko. Počas uplynulých dvoch rokov však rakety z týchto miest stiahli a presunuli do samostatného raketového komplexu západne od Georgetownu. V tomto novom komplexe boli rakety rozmiestnené na stanovištiach roztrúsených po oblasti s priemerom asi 30 míľ. Približne v strede sa nachádzalo veliteľské a riadiace zariadenie, ktorému velil ruský personál. Po dokončení tohto premiestnenia raketovej základne ležal stred raketového komplexu asi 70 míľ severozápadne od letiska Temehri; približne ďalších 70 míľ na severozápad sa nachádzala komúna Chrámu ľudu v Jonestowne, kibuc izraelského typu. Raketová základňa sa tak ocitla približne na polceste medzi jonestownskou komúnou a letiskom Temehri. Nebola náhoda, priatelia, že kibuc Chrámu ľudu ležal tak blízko raketovej základne. Počiatky Chrámu ľudu v päťdesiatych rokoch však nemali nič spoločné s vládnymi intrigami. Až okolo roku 1970 začali určité zložky americkej spravodajskej komunity prenikať do Chrámu ľudu a rozvracať ho. Ako som vysvetlil v minulosti, pre Rockefellerových bratov bolo vždy bežnou praxou podporovať nielen frakciu pri moci, ale aj špiónov a odporcov tejto frakcie. Takto sú vždy schopní, aspoň teoreticky, zraziť každého, kto sa pokúsi vymaniť z ich kontroly. V prípade Guyany chceli Rockefellerovci mať v Guyane takýto nástroj ako protiváhu predsedovi vlády Forbesovi Burnhamovi, ktorého dostali k moci svojimi peniazmi. Určité zložky americkej spravodajskej komunity pod všeobecnou koordináciou CIA dostali úlohu nájsť spôsoby, ako to dosiahnuť.

Pri vyhodnocovaní rôznych možností sa dospelo k záveru, že Chrám ľudu bude ideálny. Psychologický profil vodcu Jima Jonesa naznačoval, že ho možno premeniť na mocný nástroj našich neviditeľných vládcov. Na rozdiel od správ v kontrolovaných hlavných médiách sa Jim Jones narodil ako Žid a už vykazoval sklony k organizácii v štýle kibucu, ktoré sa dali usmerniť užitočným smerom. Malo sa to dosiahnuť kombináciou vedomých aj nevedomých faktorov. Na vedomej úrovni sa k nemu mali smerovať peniaze a mocná politická podpora; na nevedomej úrovni sa mala použiť technika psychologického

programovania, ktorú som opísal v niektorých svojich prvých Audio listoch. Jim Jones mal postupne stratiť kontrolu nad vlastnou osobnosťou a stať sa tým, čím ho naši neviditeľní vládcovia chceli mať. Tento proces mal nevyhnutne vytvoriť obrovské vnútorné konflikty a premeniť Jima Jonesa na trápeného a nebezpečného človeka — a práve to, priatelia, urobili.

Do roku 1973 si Jonesovi priatelia a stúpenci začali všímať zmeny v jeho správaní. Jeho premena na polovedomého agenta smrti a intríg sa naplno rozbehla. V tom istom roku sa prudko rastúce finančné prostriedky Chrámu ľudu použili na založenie poľnohospodárskeho kibucu v Jonestowne v Guyane, hoci vtedy tam odišlo len niekoľko ľudí. Guyana je prísny marxistický policajný štát a nikto by nemohol založiť nový podnik, akým bola komúna, bez súhlasu Forbesa Burnhama; agenti Davida Rockefellera však zabezpečili, aby Burnham dostal všetky potrebné uistenia, že Jonesov areál úhľadne zapadne do marxistického prostredia Guyany. Súčasne začal Forbes Burnham podvádzať Davida Rockefellera, presne ako sa obávali. Politicky spolupracoval, ale veľkú časť guyanskej produkcie zlata ukrýval v jaskyniach v horách. David Rockefeller na to prišiel o niečo neskôr, no dovtedy sa už rozvíjal oveľa väčší problém — podraz zo strany Ruska — a preto Burnhama nechali nedotknutého, aby uvoľnili cestu väčším veciam.

Keď som v lete 1974 začal varovať rozhlasových poslucháčov po celej Amerike pred raketami v Guyane, Rockefellerovi bratia boli ešte stále v spolku s Kremľom. Už sa objavovali zlovestné náznaky, že sa v Rusku deje niečo, čomu nerozumejú; jednoducho si však nedokázali predstaviť, že ich starých kremľovských spojencov, boľševikov, zvrhávajú. A tak moje verejné varovania pred raketami v Guyane popierali a zosmiešňovali vládni hovorcovia, ktorí klamali. Na koniec sedemdesiatych rokov sa plánovala starostlivo naprogramovaná jadrová vojna a oni nechceli, aby tento plán pokazilo informovanie verejnosti; o dva roky neskôr sa však krízou podvodných rakiet z roku 1976 začal úplný ruský vojenský podraz voči Amerike. Väčšina z vás vie o tej kríze, o ktorej vláda mlčala, no ktorú som podrobne opísal v Audio listoch č. 14 až 16. Naši neviditeľní vládcovia boli týmto prekvapením veľmi otrasení a spočiatku sa pokúšali obnoviť tajné spojenectvo s vládcami Kremľa. Veď raz sa im to už podarilo, keď prezident Kennedy porušil pravidlá a urobil z kubánskych rakiet verejnú otázku; medzitým však začali uvádzať do pohybu aj záložné plány na prípravu na prípadnú skutočnú vojnu.

Raketová základňa v Guyane bola jedným z hlavných cieľov tohto upraveného plánovania. Keď sa pred viac než dvoma rokmi začalo, kozmická bitka žatevného Mesiaca bola ešte rok v budúcnosti. Zdalo sa nepredstaviteľné, že by Amerika mohla stratiť svoju tajnú základňu lúčových zbraní, ktorá mala byť čoskoro operačná na Mesiaci; kým mali túto mesačnú základňu, na ktorú sa mohli spoliehať, naši neviditeľní vládcovia si mysleli, že nemôžu prehrať. Vzhľadom na podraz s podvodnými raketami však chceli Rusku vytrhnúť čo najviac vojenských zubov. Takto by bolo ich zničenie Ruska ešte úplnejšie, než pôvodne plánovali.

Plánovači operácie Guyana dostali na vyriešenie ťažký problém. Cieľom bolo vymazať ruskú raketovú základňu v Guyane a tým odstrániť hrozbu, ktorú predstavovala pre Panamský prieplav a mestá na juhu Ameriky; mala to však byť predvojnová operácia vykonaná tajne a s úplným prekvapením. Musela byť tajná, pretože ani Spojené štáty, ani Rusko si nemohli dovoliť, aby sa vedelo, že základňa vôbec existovala; a prekvapenie muselo byť úplné, pretože aj pri najkratšom varovaní sa dala základňa posilniť a brániť kubánskymi vojskami. Z týchto požiadaviek vyplynulo, že bude potrebný nájazd komand,

niečo podobné izraelskému nájazdu na letisko Entebbe v Ugande v júli 1976. Akýkoľvek iný druh útoku by vyžadoval, aby naši vodcovia urobili to, čo prezident Kennedy v roku 1962: povedali americkému ľudu, čo sa deje, a požiadali nás o podporu. A jediné, čo boli naši neviditeľní vládcovia odhodlaní za každú cenu neurobiť, bolo povedať vám a mne čokoľvek. Potom vyvstal problém — ako dostať spoločné útočiace sily do Guyany v dostatočnom počte a dostatočne rýchlo, aby úlohu splnili. Zničiť veľkú raketovú základňu, akou bola tá v Guyane, napokon nie je malá úloha a vyžaduje skúsenosti. Dospelo sa k záveru, že sa akosi bude musieť poskytnúť veľmi náhla, obrovská a naliehavá zámienka, ktorá umožní tajným spoločným vojenským silám dočasne vstúpiť do Guyany. Táto zámienka, nech už by bola akákoľvek, musela byť taká viditeľná, aby Rusku zviazala ruky, takže by Rusko nemohlo v Guyane odvetne zasiahnuť bez odhalenia toho, čo tam robilo; a musela pôsobiť nevojensky, no pritom vyžadovať vojenskú odbornosť. Navyše sa muselo nejako zabezpečiť odstránenie všetkých obetí útoku na raketovú základňu z Guyany po nájazde, inak by sa ich prítomnosť v Guyane mohla stať základom medzinárodného incidentu vykonštruovaného okolo iného príbehu, ktorý nesúvisí s tajnou raketovou základňou. Napríklad guyanská vláda, riadiaca sa ruskými pokynmi, by mohla verejne vystaviť telá príslušníkov spoločných vojenských síl zabitých pri útoku a vyhlásiť, že zahynuli pri pokuse o štátny prevrat proti Forbesovi Burnhamovi. Bola to veľmi veľká požiadavka, no jonestownský kibuc sa ukázal ako odpoveď. Stačilo zariadiť, aby mnoho stoviek amerických občanov v Guyane náhle zomrelo za podmienok zaručujúcich okamžitú obrovskú publicitu.

Samotný obrovský rozsah tragédie by vyžadoval vojenskú účasť a poloha Jonestownu bola ako na objednávku. Vrtuľníky premávajúce medzi letiskom Temehri a Jonestownom by prirodzene prelietavali ponad raketový komplex — ktorého podrobnosti boli známe napriek odbornému maskovaniu. To znamenalo, že spoločné špeciálne ozbrojené sily sa dali pomerne ľahko vysadiť pri obvode raketovej základne a neskôr vyzdvihnúť spolu s obeťami. A keď reportéri na letisku Temehri pozorovali vrtuľníky odlietajúce na severozápad a vracajúce sa z rovnakého smeru, viedlo ich to k predpokladu, že všetky lietajú do Jonestownu a späť, vzdialeného 150 míľ. Nemali ako vedieť, že mnohé lety smerovali na ruskú raketovú základňu a späť, ktorá ležala v tom istom smere, ale len v polovičnej vzdialenosti.

Keď sa rozhodlo použiť hromadné úmrtia v Jonestowne ako krytie útoku na raketovú základňu, Jonestown fungoval len ako vysunuté pracovisko Chrámu ľudu. Nebolo tam dosť ľudí na vytvorenie dostatočne veľkého incidentu, ktorý by poslúžil zamýšľanému účelu, a tak priamymi aj nepriamymi prostriedkami presvedčili Jima Jonesa, aby do guyanského kibucu odišiel osobne a vzal so sebou čo najviac svojho stáda, ktoré ho bude nasledovať. Ukázalo sa, že išlo o približne 25 až 30 %, a tým, že ho nasledovali, sa automaticky označili za skupinu najviac osobne závislú od Jonesa. Boli aj najnáchylnejší na spoločné pôsobenie vyčerpania, zastrašovania a izolácie od vonkajšej pomoci — inými slovami, boli vhodní na vymývanie mozgov. A už od čias kórejskej vojny sa s istotou vie, že techniky vymývania mozgov môžu mnohých ľudí prinútiť robiť najrôznejšie veci. Dokonca aj ostrieľaní americkí vojaci v Kórei sa stávali obeťami vymývania mozgov v prekvapivo veľkom počte, pretože nerozumeli tomu, proti čomu stoja. Obete Jonestownu však, samozrejme, boli čímkoľvek, len nie ostrieľanými vojakmi.

V auguste 1977 odišiel Jim Jones do Guyany so svojím veľkým obetným stádom. V tom istom mesiaci veľvyslanec pri Organizácii Spojených národov Andrew Young doručil správu guyanskému predsedovi vlády Forbesovi Burnhamovi. Povedal, že za určitých

podmienok Spojené štáty a Svetová banka zvýšia pomoc Guyane — teda naplnia Burnhamove vrecká — na desaťnásobok predchádzajúcej úrovne. A tak sa kľúčová katastrofa Jonestownu uviedla do pohybu jedného dňa krátko pred minuloročnou bitkou žatevného Mesiaca.

Aby sa celá tragédia spustila v žiare publicity, záujem zosnulého kongresmana Lea J. Ryana sa rozvíjal a programoval; keď sa priblížil čas jeho očakávanej cesty do Guyany, na diplomatickej a vojenskej scéne sa uviedli do pohybu ďalšie aktivity. Bolo nevyhnutné odvrátiť ruskú pozornosť od Guyany až do chvíle, keď už bude neskoro podniknúť kroky na ochranu raketovej základne. Ruským klenotom na západnej pologuli je, samozrejme, Kuba; a tak sa v posledných dňoch pred bitkou v Guyane na Deň vďakyvzdania 1978 použila vykonštruovaná kríza MiG-23 — pamätáte sa na ňu? — na odvrátenie ruskej pozornosti ku Kube. Až príliš neskoro Kremeľ zistil, že skutočným cieľom nebola Kuba, ale Guyana.

Téma 2 — Bitka v Guyane, Deň vďakyvzdania 1978

Blízki spolupracovníci zosnulého kongresmana Lea Ryana verejne oznámili, že jeho osudné rozhodnutie ísť do Guyany vyvolala správa ministerstva zahraničných vecí, ktorú považoval za neuspokojivú. Ako som už spomenul, táto Ryanova reakcia bola predpovedaná a v skutočnosti zámerne podporovaná. Keďže sa blížili voľby, kongresman Ryan sa rozhodol naplánovať cestu po voľbách, počas prestávky v zasadaniach Kongresu. Bolo to prirodzené rozhodnutie a plánovači v zákulisí ho tiež očakávali. Keď sa blížil čas jeho cesty, vypukla falošná otázka kubánskej krízy MiG-23. Carterova administratíva sa takmer pred rokom dozvedela, že Rusi pošlú na Kubu MiGy-23, a rozhodla sa, že to bude dokonalá zámienka na falošnú krízu. MiG-23, priatelia, môže niesť určité druhy jadrových zbraní, ako sa tvrdí; aj v tejto úlohe je však taktickou zbraňou najvhodnejšou na podporu pozemných alebo námorných síl. MiG-23 sám osebe neohrozuje Ameriku rovnakým spôsobom ako kubánske rakety v roku 1962; keď teda Spojené štáty začali zveličovať MiGy-23, Kremľu bolo veľmi zrejmé, že ide o zámernú snahu rozvíriť verejné napätie okolo Kuby. Otázka znela: Čo presne Spojené štáty chystajú? Bola by Carterova administratíva taká šialená, aby napadla Kubu? Niečo také znelo iracionálne, ale americkí neviditeľní vládcovia sa správajú čoraz iracionálnejšie. Sčasti je to zámerné a má to udržiavať kremľovských šachistov v nerovnováhe, no sčasti je to aj dôsledok rastúcej miery kontroly nad Amerikou zo strany tých satanských schizofrenikov, boľševikov.

Kuba je napokon pre Rusko veľmi dôležitá, pretože Rusko počíta so svetovou nadvládou po Prvej jadrovej vojne; na tento účel je Kuba jeho hlavným predmostím na západnej pologuli. Ešte naliehavejšie je, že Kuba je nepriznaným domovom ruskej Karibskej ponorkovej flotily. Táto flotila sa počas období napätia za posledné viac než dva roky opakovane presúvala do útočných pozícií v Mexickom zálive. A akoby to nestačilo, na Kube sú koncentrácie jadrových zbraní najmenej na štyroch pozemných miestach. Jedno leží pri severnom pobreží, približne 10 míľ vo vnútrozemí juhovýchodne od Cárdenasu. Toto miesto je 150 míľ priamo na juh od Cape Sable na Floride. Druhé stanovište leží asi 150 míľ východo-juhovýchodne od neho a približne 10 míľ vo vnútrozemí od severného pobrežia. O stodvadsaťpäť míľ ďalej na juhovýchod je tretia koncentrácia, 15 míľ severovýchodne od Martí, hlboko vo vnútrozemí. A štvrté jadrové stanovište je pri východnom cípe Kuby, 28 míľ severo-severozápadne od americkej námornej základne v zálive Guantánamo. Keďže toto všetko bolo v stávke, americká publicita okolo MiGov-23 vyvolala v Kremli obavy. Začiatkom novembra napätie vzrástlo, keď Spojené štáty začali

nad Kubou uskutočňovať prieskumné lety SR-71 — ozveny roku 1962. V reakcii na to sa 6. novembra mohutné zoskupenia z Atlantickej, Tichomorskej a Karibskej ponorkovej flotily ruského námorníctva začali rozmiestňovať pozdĺž amerického východného, západného a zálivového pobrežia. Nerozvinuli sa do útočných formácií, ale ich samotný počet vyslal Washingtonu jasné varovanie. Práve v tejto chvíli sú stále na stanovištiach, mnohé s neutrónovou výzbrojou. Počas týždňa bezprostredne pred tragédiami v Guyane potom pseudokríza MiG-23 vyvrcholila. Od utorka 14. novembra začal ku Kube smerovať obrovský spoločný americký a britský námorný operačný zväz. Do polovice týždňa boli kubánske obranné sily v plnej pohotovosti a vo štvrtok 16. novembra sa skupina dvanástich amerických senátorov v Moskve — údajne na rozhovory o rokovaniach SALT — stretla s ruským Kosyginom. Tam naliehali na údajnú otázku kubánskych MiGov-23 a Kosygin sa rozzúril. Zakričal: „Myslel som si, že ste tu, aby ste diskutovali o mieri!“ Podľa článku Jamesa Restona v New York Times z 26. novembra 1978 sa jeden senátor, John Glenn z Ohia, údajne pokúsil utíšiť spor o MiGy-23 a označil ho za „falošnú otázku“. Ako bývalý skúšobný pilot a prvý americký astronaut na obežnej dráhe senátor Glenn vedel, o čom hovorí, no Kosyginov hnev nad ostatnými poznámkami o MiGoch poskytol americkej spravodajskej komunite cenný dôkaz, že klamný manéver smerom ku Kube funguje. Nasledujúci deň, 17. novembra, Rusko verejne priznalo vyslanie MiGov-23 na Kubu a označilo ich za výlučne obranné zbrane. V ten istý deň úvodník vo Washington Post vystihol crescendo mediálnej pozornosti venovanej kubánskym MiGom-23. Mal názov: „Nová kubánska raketová kríza?“
Hneď nasledujúci deň, v sobotu 18. novembra, boli na letisku Port Kaituma zmasakrovaní kongresman Leo Ryan, traja novinári a žena, ktorá sa usilovala uniknúť z Jonestownu. Najmenej tucet ďalších ľudí bol zranený, no nikto sa nepokúsil zničiť lietadlo plné vydesených utečencov z Jonestownu. Namiesto toho mnohých svedkov nechali nažive a menšiemu lietadlu sa podarilo vzlietnuť hneď po masakre na letisku a oznámiť útok v hlavnom meste Georgetown. Pozornosť sveta sa okamžite sústredila na Guyanu a medzitým prebiehala hromadná vražda v Jonestowne — nesprávne nazývaná hromadnou samovraždou. V tej chvíli už zložitý klamný manéver smerom ku Kube nebol potrebný, a tak Pentagon oznámil, že prebieha bežné námorné cvičenie, ktoré sa ku Kube nepriblíži na menej než 50 míľ. Kubánske obranné sily poľavili, ale skutočná akcia sa v Guyane ešte len začínala. Metodické popravy kongresmana Ryana a troch významných novinárov zaručili, že Jonestown sa čoskoro ocitne v žiare publicity. Keď túto publicitu zabezpečil, Jim Jones nariadil hromadné popravy v jonestownskom kibuci.

Úplné podrobnosti jonestownskej katastrofy možno nikdy nebudú verejne známe. Môžem vám však povedať, že z tých, ktorí tam zomreli, si len veľmi málo vzalo život dobrovoľne a úmyselne — a práve to je samovražda. Mnohých oklamali a neuvedomovali si, že obrady smrti sú skutočné. Mnohí ďalší kládli odpor, ale boli slabí, bezmocní a stáli proti ozbrojeným popravným čatám. A tak rôznymi spôsobmi otrávili niekoľko stoviek ľudí kyanidom draselným. Bolo však aj mnoho ďalších, ktorí sa pokúsili uniknúť a vzdorovali účinnejšie. Mnohých z týchto ľudí zahnali do džungle a bez milosti zastrelili. Napokon, keď bola hromadná vražda dokončená, vykonávatelia splnili svoju poslednú úlohu — zinscenovať hroznú scénu smrti. Na dosiahnutie prekvapenia potrebného pri útoku na ruskú raketovú základňu bolo kriticky dôležité, aby prvé správy z Jonestownu opisovali scénu ako hromadnú samovraždu. Len tak sa dal jej skutočný vojenský význam skryť na dostatočne dlhý čas, aby oklamali Rusov. Preto všetky telá bez strelných poranení starostlivo usporiadali do úhľadných radov a iných skupín, ktoré na prvý pohľad naznačovali, že všetci zomreli dobrovoľne a úmyselne. Takáto scéna privítala guyanské

vojská neskoro nasledujúci deň, v nedeľu 19. novembra. Od smrti obetí kibucu uplynulo viac než 24 hodín a vykonávatelia popráv vrátane skutočného Jima Jonesa už boli dávno preč. K otázke samotného Jonesa sa vrátim neskôr.

Guyanské vojská sa obávali možných chorôb, ale telá spočítali čo najpresnejšie. Celkový počet, ktorý oznámili v nedeľu večer, bol 409. Prvotného dojmu hromadnej samovraždy sa chopili kontrolované hlavné médiá Spojených štátov. Bez čakania na vyšetrovanie médiá neustále opakovali obraz Jonestownu ako samovraždy, akoby išlo o dokázaný fakt. Po niekoľkých dňoch zopár ľudí začalo klásť otázky, ale dovtedy už prvotný obraz samovraždy splnil svoj účel — otvoril Spojeným štátom dvere do Guyany. Napríklad v utorok 21. novembra Jonesov preživší syn Steven na tlačovej konferencii v Georgetowne povedal: „V žiadnom prípade to nemohla byť hromadná samovražda.“ A v ten istý deň podľa Washington Star guyanský zdroj poukázal na vážny medicínsky rozpor v scéne smrti v jonestownskom kibuci. Povedal: „Ak zomriete na kyanid, ktorý bol zrejme tým jedom, vaše telo prechádza pri smrti kŕčmi a skrútením, ale v Jonestowne všetci vyzerali uvoľnene.“ Dôvodom tohto rozporu, priatelia, bolo, že kým prišli guyanské vojská, všetky telá už boli premiestnené, ako som uviedol. Väčšinu z nich uložili aj tvárou nadol. Bolo to preto, aby široko publikované spravodajské fotografie nepokazili želaný dojem pokoja tým, že by nám ukázali posledné výrazy agónie obetí.

Aby pokračovala táto hrôzostrašná hra na oklamanie Rusov, Spojené štáty najprv verejne vyzývali Guyanu, aby zhromaždila a pochovala stovky tiel. Ako bolo dohodnuté, Guyana v podstate odpovedala, že je to americký problém a že Amerika by mala telá odviezť späť do Spojených štátov. Na uľahčenie tejto obrovskej a ohavnej úlohy Guyana ochotne súhlasila s výnimkou z bežného guyanského zákona, ktorý vyžaduje pitvu každého tela pred jeho odvezením z krajiny. Touto dohodou Spojené štáty získali potrebný neobmedzený vojenský prístup do Guyany. Ruské spravodajstvo si začiatkom pondelka 20. novembra uvedomilo, čo sa chystá, ale už bolo príliš neskoro zastaviť to. Rusko sotva mohlo svetu oznámiť: „Máme v Guyane tajnú jadrovú raketovú základňu a Spojené štáty sa ju chystajú zničiť.“ To by zjednotilo svetovú verejnú mienku za Amerikou; a hoci sa ruské kozmosféry rýchlo zhromaždili nad Guyanou, aj ony boli v tamojších utajených bojových podmienkach nepoužiteľné. Ich lúčové zbrane s nabitými časticami by si rýchlo poradili so silami typu komand, ale pritom by zničili aj samotnú ruskú základňu. Guyanské rakety sa od minuloročnej bitky žatevného Mesiaca stali len vedľajším faktorom ruskej vojenskej moci. Pre Rusko neboli natoľko cenné, aby kvôli nim vyhlásilo otvorenú vojnu. A tak za týchto podmienok Rusko po zinscenovaní jonestownskej tragédie nebolo schopné konať.

Keď sa blížil Deň vďakyvzdania, do Guyany sa hrnuli obrovské americké dopravné lietadlá, vrtuľníky, vojaci a zdravotnícke tímy. Vo vzdialenom kúte obrovského letiska Temehri bolo zriadené veliteľské stanovište pre dve súbežné operácie v Jonestowne a na ruskej raketovej základni. Zatiaľ čo časť vojakov začala odpornú úlohu odpratávania jonestownského kibucu, ďalšie spoločné útočné sily zaujímali pozície okolo raketovej základne v príprave na prekvapivý nájazd. Medzitým deň za dňom zostával hlásený počet mŕtvych v Jonestowne nezmenený na hodnote 409. Potom priamo na Deň vďakyvzdania prebehla bitka v Guyane. Elitné vojenské sily so skúsenosťami s bojom v džungli a prekvapivými útokmi prenikli do ruského komplexu a súčasne zasiahli všetky rozptýlené stanovištia. Podobne ako pri nájazde v Entebbe ani samotná bitka netrvala dlho. Aby bola úspešná, musela sa skončiť rýchlo. Najprv premohli malé posádky na stanovištiach pri jednotlivých raketách a potom ich zabili. Samotné rakety rýchlo vyradili z činnosti. Potom vojenské sily postupovali k raketovému veliteľskému a riadiacemu stredisku, kde sa

odohrala krvavá regulárna bitka. Keď sa dym rozplynul, každý jeden človek, ktorý obsluhoval raketovú základňu, bol mŕtvy vrátane ruských veliteľov.

Po skončení bitky začali americké vrtuľníky z letiska Temehri pristávať v zničenom raketovom komplexe a odvážať ranených. Zostávajúcim útočníkom potom ostali ešte dve úlohy, kým mohli oblasť opustiť. Po prvé mali prísne rozkazy nenechať na guyanskej pôde žiadne telá príslušníkov útočných síl, a tak sa celá oblasť prehľadávala, kým sa nezistil osud každého jedného člena útočnej sily. Ich telá, podobne ako telá obetí v Jonestowne, uzavreli do vakov na telá používaných vo Vietname a zhromaždili na čistinkách, kde mohli pristávať vrtuľníky a vyzdvihnúť ich. Napokon mali spoločné sily rozkaz odstrániť jadrové hlavice z rakiet a odviezť ich späť do Georgetownu na letecký prevoz do Spojených štátov. Špeciálne vycvičení príslušníci útočnej sily začali na tejto úlohe pracovať hneď po úvodných útokoch na raketové posádky. Do skorého rána v piatok 24. novembra boli všetky hlavice odstránené. Aj tie uložili do vakov na telá, jednu do každého vaku, a pridali trochu džungľového lístia, aby vak vyzeral primerane. Samozrejme, reportérom na letisku Temehri nič z toho nebolo zjavné, pretože ich prístup k tamojšiemu americkému veliteľskému stanovišťu bol starostlivo kontrolovaný. Keď ranených príslušníkov spoločných síl po bitke v Guyane popoludní na Deň vďakyvzdania dopravili späť na letisko, držali ich mimo dohľadu reportérov. Inak, keď reportéri občas videli presúvať vaky na telá z miesta na miesto, prirodzene predpokladali, že všetky obsahujú obete z Jonestownu. Nemali ako vedieť, že niektoré obsahujú zabitých príslušníkov komand a iné ruské jadrové hlavice. Neustály náklad smrti z jonestownského kibucu poskytoval dokonalé krytie pre následky bitky v Guyane.

Niektorých reportérov zmiatol výber leteckej základne Dover v Delaware pre letecký prevoz z Guyany. Väčšina obetí Jonestownu pochádzala z Kalifornie a na leteckej základni Oakland v Kalifornii je márničné zariadenie podobné tomu v Doveri. Dover bol vybraný, priatelia, aby sa uľahčil presun ruských jadrových hlavíc do neďalekého skúšobného areálu a arzenálu Aberdeen. Uskutočnilo sa to kyvadlovými letmi z Doveru na leteckú základňu Phillips.

Pôvodne americkí predstavitelia v Guyane prijali guyanský počet 409 ako pevný údaj. To vyvolalo otázky, kam odišiel zvyšok približne tisícky obyvateľov, ktorí sa podľa správ nachádzali v Jonestowne. Napokon na Deň vďakyvzdania, keď už odpratávanie tiel naplno prebiehalo, vojenský hovorca reportérom povedal: „Naše vyhodnotenie je jednoducho také, že v Jonestowne v čase samovraždy nebolo oveľa viac ľudí.“ No práve keď hovoril, na ruskej raketovej základni zúrila bitka v Guyane. Do poludnia v piatok, deň po Dni vďakyvzdania, už na letisko Temehri dorazilo 485 vakov na telá. „Telá“ hlavíc z ruskej raketovej základne mali zvýšiť celkový počet ďaleko nad 409 tiel pôvodne spočítaných Guyančanmi v kibuci. Bola to vážna chyba, taká, aké sa stávajú v zápale boja. Bolo treba niečo urobiť, a rýchlo. Preto v ten piatok po Dni vďakyvzdania zadýchaný a nervózny hovorca Pentagonu na letisku Temehri urobil v televízii CBS ohromujúce oznámenie: „Zistilo sa, že pôvodný počet osôb nájdených mŕtvych v areáli Jonestownu bol vážne chybný. Teraz sa zdá, že celkový počet tiel nájdených na mieste môže dosahovať až 780. Našli ich jednoducho pochované pod inými telami. Väčší dospelí boli zoskupení spolu a pod ich telami sa našli telá menších dospelých a detí.“ Pod tlakom neveriacich reportérov vláda krycí príbeh neskôr prikrášlila. Washington Star citoval toho istého hovorcu, ktorý v piatok večer povedal: „Pri strede hromady tiel neďaleko zhromažďovacej haly boli na niektorých miestach v troch vrstvách. Boli vo vrstvách s prikrývkami medzi nimi.“ Tento príbeh bol taký neuveriteľný, že do dvoch dní vláda Spojených štátov odmietla vlastný

príbeh o prikrývkach ako „fámu“. Základnú predstavu tiel na iných telách však stále bolo treba zachovať, a tak sa v sobotu 25. novembra ďalší hovorca letectva pokúsil dodať tomu všetkému vierohodnosť týmito slovami: „Podľa toho, čo som pozoroval, sa ľudia pri páchaní samovraždy zoradili do pekných úhľadných malých kruhov, s deťmi pred sebou, a keď zomierali, zložili sa dovnútra kruhu.“

Zakrývanie udalostí v Guyane má celosvetový rozmer. V Guyane podpredseda vlády Reid urobil prvé verejné oznámenie guyanskému ľudu o Jonestowne v piatok popoludní 24. novembra v parlamente. Potom odmietol odpovedať na otázky a rýchlo odišiel za výkrikov poslancov „Hanba! Hanba!“ a „Zakrývanie!“ A tu v Spojených štátoch riaditeľ FBI William Webster na Deň vďakyvzdania povedal: „Katastrofická jednotka FBI jednoznačne identifikovala telo Jamesa Warrena Jonesa prostredníctvom záznamov identifikácie odtlačkov prstov.“ Priatelia, odtlačky však odobrali dvojníkovi. Samotný Jones sa práve v tej chvíli úspešne dostával z Guyany.

Všetky prípravy na Jonesov útek boli vykonané s veľkým predstihom. Námorný čln dobre zásobený potravinami a peniazmi naňho čakal pri riečnom meste Bartica, 35 míľ juhozápadne od Georgetownu. Aby sa Jones dostal z Jonestownu do Barticy, mal priepustku zaručujúcu bezpečný priechod. V skorých ranných hodinách Dňa vďakyvzdania, keď sa začínala bitka v Guyane, sa Jones vydal po prúde smerom ku Georgetownu. Krátko po poludní guyanského času jeho čln vyplával z ústia rieky Essequibo do Atlantického oceánu. Odtiaľ Jones nasledoval zložitú trasu navrhnutú tak, aby zabránila jeho sledovaniu; napriek tomu, priatelia, bol sledovaný. Z Guyany Jones smeroval priamo na východ približne 330 míľ a potom sa obrátil na juh, pričom pristál pri Ramere vo Francúzskej Guyane asi o 5.30 ráno miestneho času 27. novembra. Odtiaľ cestoval po súši do hlavného mesta Cayenne a lietadlom preletel Atlantický oceán do Freetownu v Sierra Leone v západnej Afrike. Z Freetownu smeroval na sever pozdĺž pobrežia na letisko Guinea-Bissau, kam dorazil približne o 19.00 miestneho času 28. novembra. Tam o necelé dve hodiny nastúpil do DC-3 a odletel. Jeho trasa ho viedla na východ do Tambacoundy v Senegale; odtiaľ ďalej do Mali so zastávkami v Ségou, Mopti a Gao; potom ďalej do Agadezu v Nigeri a Largeau v Čade. Odtiaľ jeho lietadlo pokračovalo do Atbary v Sudáne a napokon krátkym záverečným preletom do Port Sudanu, kam dorazil krátko po štvrtej hodine dnes ráno, 30. novembra, miestneho času. Po príchode do Port Sudanu Jones našiel čakajúce turbovrtuľové dopravné lietadlo pre vedúcich predstaviteľov, vlastnené a prevádzkované izraelským spravodajstvom. Do 20 minút lietadlo s Jonesom vzlietlo a smerovalo stredom Červeného mora k Akabskému zálivu. Dnes ráno 30. novembra o 6.30 miestneho času Jonesovo lietadlo krátko pristálo v Elate, zadných dverách Izraela; potom pokračovalo na súkromné letisko pri Jeruzaleme, kam dorazilo o 7.20 miestneho času. Odtiaľ smeroval na neďaleké miesto na spravodajské vyhodnotenie misie.

Po tom, čo sa počas uplynulých približne šiestich rokov postupne premenil na vedomého agenta spravodajskej komunity, Jones sa zúčastnil spoločnej operácie amerického a izraelského spravodajstva v Guyane. Izraelčania poskytli cennú odbornosť a dokonca kľúčových Jonesových zástupcov, ktorí ukázali, ako možno jonestownský kibuc založiť a použiť na zamýšľané účely. Stačí sa pozrieť do encyklopédie, aby bolo vidieť, že Jonestown bol v skutočnosti kibuc. Napríklad World Book Encyclopedia pod heslom „IZRAEL“ uvádza: „V kolektívnej komunite nazývanej kibuc sa roľníci delia o všetok majetok a spájajú svoju prácu. Správa dediny zabezpečuje všetky ich potreby. Dospelí jedia spoločne v jedálni, ale manželské páry a slobodné osoby majú súkromné priestory na spanie. Všetky

deti sú vychovávané spoločne v samostatnom dome. Rodičia navštevujú svoje deti hodinu alebo dve pred večerou.“

Priatelia, slovo „komunizmus“, ktoré sa tu v Amerike udomácnilo, znamená život v komúne. Neexistuje čistejšia forma komúny než izraelský kibuc. Keď komúnu riadia osoby so satanskými, schizofrenickými vlastnosťami, aké má Jim Jones, ľuďom sa vnucuje vražedné a samovražedné správanie, ako sa stalo v Jonestowne. A keď sa tento príklad rozšíri na celý národ, máme národ v zovretí boľševizmu. Práve teraz sa to deje Amerike a my sami sme vedení a nútení do národnej samovraždy proti vlastnej vôli.

Téma 3 — Úvodné scény Prvej jadrovej vojny

Mnohí dnešní Američania majú sklon myslieť si, že druhá svetová vojna sa začala 7. decembra 1941. To bol deň, keď otvorená vojna prišla do Ameriky v Pearl Harbore. Druhá svetová vojna sa však v skutočnosti začala viac než dva roky pred Pearl Harborom, 1. septembra 1939. V ten deň Hitlerove vojská vpochodovali do Poľska a rozpútali príval udalostí, ktorý strhol Nemecko a Japonsko do trosiek. Od toho dňa teda nemalo zmysel hovoriť o zabránení druhej svetovej vojne. Otázka namiesto toho znela: Ako vojnu ukončiť. Rovnako, priatelia, už nemá zmysel hovoriť o zabránení Prvej jadrovej vojne, pretože sa už začala. Začala sa tajne na Deň vďakyvzdania, 23. novembra 1978, bitkou v Guyane. A hoci americký celonárodný Pearl Harbor ešte len príde, všetky dôkazy naznačujú, že tentoraz nemáme dva roky na čakanie! Keďže táto tajná vojna pokračuje pred otvorenou, totálnou vojnou, teraz sa musíme pripraviť na ruskú odvetu proti Spojeným štátom. Zničením ich raketovej základne v Guyane Amerika a Izrael vymazali ruské zahraničné vojenské zariadenie a zabili ruský personál; a urobili to spôsobom, ktorý znemožnil akýkoľvek verejný protest Ruska. V minulosti Rusko často odvetne odpovedalo rovnakým spôsobom vždy, keď utrpelo ujmu, a pokojne to môže urobiť aj tentoraz. Ak áno, geofyzikálna vojna by mohla byť ideálnym nástrojom, ktorý zničí vojenské zariadenie zdanlivo prírodnou katastrofou.

V bitke žatevného Mesiaca pred 14 mesiacmi Amerika prehrala; a samotné pravidlá vojny sa zmenili. Rusko sa potom pokúsilo prinútiť Ameriku ku kapitulácii prostredníctvom odzbrojenia v SALT II, ale naši neviditeľní vládcovia namiesto toho vystupňovali prípravy na samovražednú jadrovú vojnu. Teraz v Guyane už úvodné scény jadrovej vojny poskytli predobraz celej vojny. Podľa meradiel tých, ktorí ju naplánovali, bola bitka v Guyane brilantným úspechom — a predsa, za akú cenu! Zámerne sa obetovalo mnohonásobne viac amerických životov, než stratil nepriateľ v samotnej bitke. Rovnako americká stratégia prvého úderu, ktorú som podrobne opísal pred tromi mesiacmi, spôsobí, že počty amerických mŕtvych budú nesmierne prevyšovať počty mŕtvych spôsobených Rusku.

Bitka v Guyane bola márnou snahou, pre Rusko len obyčajným škrabancom na ruke. Bola naplánovaná pred bitkou žatevného Mesiaca, ktorá urobila tohtomesačnú bitku v Guyane zastaranou ešte predtým, než sa odohrala. Azda najlepšie zhrnul poučenie pre nás všetkých ironický nápis, ktorý visel nad trónom Jima Jonesa v hrôzostrašnom tichu Jonestownu: „TÍ, KTORÍ SI NEPAMÄTAJÚ MINULOSŤ, SÚ ODSÚDENÍ JU OPAKOVAŤ.“

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu je doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Peter David Beter — Audio list č. 41
26. decembra 1978
Úplný slovenský preklad

Historická poznámka: Text zachováva autorov hlas, dobové vyjadrenia a predpovede. Tvrdenia o sprisahaniach, tajných zbraniach, zdravotnom stave a osude verejných osôb sú autorovými neoverenými tvrdeniami; preklad ich nepotvrdzuje ako historické fakty.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je doktor Beter vo Washingtone. Dnes je 26. decembra 1978 a toto je môj Audio list č. 41.

Včera sme s rodinou patrili k miliónom kresťanov po celom svete, ktorí oslavovali narodenie nášho Pána Ježiša Krista. A predsa sa samotné Vianoce môžu čoskoro stať v Amerike minulosťou, pretože práve keď vyslovujem tieto slová, tiché boľševické preberanie Ameriky sa prejavuje drastickými zmenami v cirkevných bohoslužbách v mnohých oblastiach. Ježiš Kristus sa všetkými možnými spôsobmi odstraňuje z našich myslí a namiesto neho sa dosadzujú myšlienky cudzie kresťanstvu. Pri tomto tempe nepotrvá dlho, kým boľševici zakážu samotné Vianoce, tak ako to urobili v Rusku pred šiestimi desaťročiami. Boľševici medzi nami medzitým využívajú vianočné obdobie na odvrátenie našej pozornosti od svojich satanských intríg, presne ako to robili v minulosti.

Uvádzajú sa do pohybu hospodárske manipulácie, ktoré majú tu v Amerike viesť k zrýchľujúcej sa STAGFLÁCII — teda k inflácii spojenej s hospodárskou depresiou. Politické manévrovanie tu aj v zahraničí pripravuje pôdu pre BOĽŠEVICKÚ DIKTATÚRU — a čoskoro aj pre PRVÚ JADROVÚ VOJNU! Vo vojenskej oblasti boľševici napredujú v horúčkovitých prípravách na vojnu s Ruskom, ktorá zabije milióny z nás. Aj boľševici sami odmietajú čeliť realite. Amerika sa pre nich rýchlo stáva poslednou pastvinou, po ktorej sa môžu potulovať, a je ich poslednou baštou. Veria, že tu musia zvíťaziť, aby sa pomstili nielen Rusku, ktoré vyháňa im podobných, ale aj Rusku, ktoré sa opäť stalo kresťanským národom.

Moje tri témy na tento mesiac sú:
Téma č. 1 — HOSPODÁRSKE ODPOČÍTAVANIE K PRVEJ JADROVEJ VOJNE;
Téma č. 2 — DUCHOVNÁ VOJNA A KOLAPS DÔVERY;
Téma č. 3 — BOĽŠEVICKÉ MANÉVROVANIE NA ZÍSKANIE ČASU NA PREZBROJENIE.

Téma 1 — Hospodárske odpočítavanie k Prvej jadrovej vojne

Pred týždňom, 19. decembra, sa nezrovnalosť v amerických zlatých rezervách v hodnote milióna dolárov dostala na titulné stránky. Newyorský skúšobný úrad Mincovne Spojených štátov, ktorá patrí pod ministerstvo financií, nedokáže vysvetliť najmenej 5200 trójskych uncí zlata a niektorí hovoria, že môže chýbať oveľa viac. Otázka znie: O koľko viac?

Priatelia, takmer pred tri a pol rokom, v júli 1975, som nahral Audio list č. 2. Vtedy som uviedol len jeden zdokumentovaný príklad toho, aké veľké tie nezrovnalosti v skutočnosti sú. Tým príkladom bola zásielka zlata z Fort Knoxu do newyorského skúšobného úradu z

20. januára 1965. Zásielka predstavovala viac než jeden a trištvrte milióna uncí zlata, a predsa nebola uvedená v oficiálnom zozname zásielok z Fort Knoxu vedenom ministerstvom financií. Môj priateľ pán Edward Durell prinútil Mincovňu Spojených štátov priznať túto zásielku tým, že ju konfrontoval s fotografickým dôkazom; napriek tomu následné zoznamy ministerstva financií túto zásielku aj ďalšie naďalej vynechávajú. Jednoduchou pravdou je, že Spojené štáty sú chudobné na zlato. Oficiálne dokumenty ministerstva financií a Federálneho rezervného systému, ktoré uvádzajú obrovskú americkú zásobu zlata, sú úplne falošné, ako som podrobne vysvetlil v minulosti. Dolár nemá nijaké krytie — a umiera!

Priatelia, 1. novembra 1978 Jimmy Carter oznámil plán administratívy údajne na podporu dolára. V rámci tohto plánu oznámili, že ministerstvo financií Spojených štátov zvýši objem mesačných aukcií zlata z údajnej americkej zásoby. Počnúc tohtomesačnou aukciou 19. decembra sa objem mesačnej aukcie zvýšil na 1,5 milióna uncí. Problém je, že ministerstvo financií túto hru na klamanie verejnosti nemôže dlho udržať. Keď sa aukcie začali v apríli tohto roka na úrovni 300 000 uncí mesačne, Spojené štáty mali k dispozícii len približne šesť (6) miliónov uncí, získaných prevažne z Medzinárodného menového fondu a Fondu stabilizácie výmenných kurzov. A ani táto malá zásoba zlata nie je celá vo forme známej ako zlato spĺňajúce štandard „good delivery“. Plánovaná januárová aukcia bude obsahovať pretavené zahraničné mince ako jednu tretinu celkového množstva určeného na predaj. Viete si to predstaviť? Musí sa však nájsť nejaká výhovorka na pozastavenie zlatých aukcií ministerstva financií skôr, než sa malá zásoba zlata vyčerpá. Rozruch okolo niekoľkých tisíc chýbajúcich uncí zlata v newyorskom skúšobnom úrade by mohol byť na tento účel ideálny, alebo sa môže stať, že ministerstvo financií vo februári podnikne kroky na zastavenie všetkých predajov zlata, pretože nezastavili pokles hodnoty dolára tu ani v zahraničí. Nech bude výhovorka akákoľvek, berte to ako varovanie!

V minulosti som podrobne vysvetlil, ako bola krádež amerického zlata previazaná s väčším plánom zámerne zničiť americký dolár. A takmer pred tromi rokmi som v Audio liste č. 9 opísal, ako sa zlaté manipulácie v marci 1973 použili na prinútenie Európy zaplatiť Rockefellerovcom, Rothschildovcom a ich vojenským partnerom reparácie za druhú svetovú vojnu vo výške 45 miliárd dolárov. Práve teraz David Rockefeller a spol. vydierajú centrálne banky západného Nemecka, Švajčiarska a Japonska, aby od nich získali druhú platbu 45 miliárd dolárov; tentoraz je to však čisté vydieranie. A hoci sa to robí pod rúškom takzvaného plánu podpory dolára Carterovej administratívy, v skutočnosti to pomáha urýchliť konečný kolaps amerického dolára.

Údajný program podpory dolára oznámený 1. novembra zahŕňa ako svoj najvýraznejší prvok záručnú dohodu v celkovej výške 30 miliárd dolárov len zo strany vlády Spojených štátov. Je to presne tá istá dohoda, akú navrhoval David Rockefeller vo svojich prejavoch. Podľa nej centrálne banky západného Nemecka, Švajčiarska a Japonska každá súhlasia s podporou dolára výmenou svojich tvrdých mien za doláre. Centrálne banky potom môžu tieto nechcené doláre použiť na nákup záväzkov ministerstva financií Spojených štátov s vysokými úrokovými sadzbami; navyše však — a to sa doteraz nezverejnilo — každá centrálna banka sama zodpovedá za ďalších 5 miliárd dolárov podpory. Celkový balík menových úverov teda predstavuje 45 miliárd dolárov. Priatelia, všetko sa vykresľuje ako schéma na podopretie dolára, ale v skutočnosti to nie je nič viac než prostriedok, ktorým sa Rockefellerove nadnárodné korporácie môžu zbaviť nechcených dolárov a namiesto nich dostať tvrdé meny. Keď sa 45 miliárd dolárov takzvanej podpory vyčerpá, čo sa stane čoskoro, dolár bude opäť ponechaný napospas — v ešte horšom stave než predtým. Tento

plán je pre Európu a Japonsko horkou pilulkou, ale sú ochotné zaplatiť cenu za to, aby David Rockefeller nerozkýval loď, keď 1. januára 1979 začne fungovať nový Európsky menový systém.

Ako som odhalil takmer pred šiestimi rokmi v knihe THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR — Sprisahanie proti doláru, existuje päť (5) nadnárodných korporácií ovládaných Rockefellerovcami, ktoré samy osebe môžu zaplaviť európsky menový systém. Sú to spoločnosti GENERAL MOTORS, FORD, IBM, UNILEVER a ROYAL DUTCH SHELL. Ich spoločné aktíva prevyšujú aktíva vlád západnej Európy.

Takto takzvaný plán podpory dolára v skutočnosti funguje: Najprv Rockefellerovcami ovládaná nadnárodná spoločnosť, napríklad IBM, predá v západnom Nemecku 10 miliónov dolárov a požaduje protihodnotu v nemeckých markách, tvrdej mene. Centrálna banka vyhovie, kúpi doláre a dá IBM marky; ani centrálna banka však doláre nechce, a tak následne kúpi záväzky ministerstva financií Spojených štátov s vysokými úrokovými sadzbami. Tým sa zvyšuje štátny dlh — a my, americkí daňoví poplatníci, platíme úroky. Rockefellerove nadnárodné spoločnosti teda získajú celý prospech, zatiaľ čo vy a ja platíme cenu!

Aby boli tieto záväzky ministerstva financií pre zahraničné centrálne banky príťažlivé, úrokové sadzby v Spojených štátoch naďalej rastú. Chorý akciový trh sa tým stáva ešte chorejším a vedie to ku kolapsu realitného trhu tým, že financovanie bývania je pre väčšinu ľudí nemožné. To zase spôsobuje útlm stavebníctva so zvyšovaním nezamestnanosti, ktoré bude mať dominový účinok v celom našom hospodárstve. Ceny teda zrýchľujú rast, zatiaľ čo podnikanie smeruje k stagnácii a depresii. Výsledok: STAGFLÁCIA, ako som varoval v knihe takmer pred šiestimi rokmi. Dlhodobý plán postupuje presne podľa harmonogramu. Trik predávaný verejnosti ako plán podpory dolára Carterovej administratívy teda nie je ničím viac než výplatou vynútenou vydieraním a je navrhnutý tak, aby pomohol privodiť veľkú hospodársku depresiu v Amerike.

Plán podpory dolára je však len polovicou plánu na vyvolanie depresie s infláciou. Ako som spomenul, silne zasahuje jedno z dvoch kritických odvetví potrebných na spustenie depresie — konkrétne STAVEBNÍCTVO. Druhým kritickým odvetvím, priatelia, sú AUTOMOBILY; aj tam prebieha zlovestný vývoj. V Audio liste č. 5 z októbra 1975 som stručne spomenul múdreho nemeckého ekonóma, ktorého poznatky zneužili na vyvolanie Veľkej hospodárskej krízy tridsiatych rokov. Študoval som u tohto muža a stali sme sa dobrými priateľmi. Bol to on, kto ma naučil pozerať za následky — na príčiny; a podrobne mi vysvetlil, ako sa manipulovalo s dvoma kritickými odvetviami, automobilmi a stavebníctvom, aby vznikla depresia. Dnes sa opäť uvádza do hry tá istá schéma, ktorá vtedy fungovala.

Minulý mesiac, 7. novembra, General Motors vyslal prvý signál blížiacich sa problémov v automobiloch. V ten deň General Motors oznámil zníženie dividendovej sadzby na akciách GM o polovicu. Bol to spôsob GM, ako povedať: Prichádzajú ťažké časy; a akciový trh sa zachvel a upadol do poklesu. Vtedy neexistoval zjavný dôvod na zníženie dividendy GM, pretože predaj automobilov bol tento rok dobrý. No, priatelia, tí, ktorí ovládajú General Motors, vedia, čo príde, pretože autá jazdia na energiu z ropy; a v rámci reťazca udalostí vedúceho k PRVEJ JADROVEJ VOJNE sa blíži manipulovaný nedostatok ropy.

Počas celého 20. storočia bola ropa dominantným faktorom v hospodárstve, politike a vojne. Ako som podrobne uviedol pri predchádzajúcich príležitostiach, obe svetové vojny

sa viedli o ropu. V prvej svetovej vojne išlo o saudskoarabskú a ruskú ropu a kresťanské Rusko takmer celé pohltili plamene boľševickej revolúcie. V druhej svetovej vojne išlo opäť o saudskoarabskú ropu a tentoraz sa zlomila chrbtica Britského impéria. Išlo aj o čínsku ropu, ktorej rozvoj sa pokúsili uskutočniť Japonci, čo napokon viedlo k atómovým ohnivým guliam nad Hirošimou a Nagasaki.

Dnes sa rýchlo blíži PRVÁ JADROVÁ VOJNA medzi Ruskom a Spojenými štátmi. Tentoraz je to v jednom ohľade iné — má to byť zápas z pomsty. Na jednej strane je kresťanská sekta, ktorá po šesťdesaťročnom boji prevzala Kremeľ; na druhej strane sú jej zvrhnutí smrteľní nepriatelia, ateistickí boľševici, ktorí rýchlo získavajú úplnú kontrolu nad Amerikou. Aj v tejto situácii však energia naďalej zohráva významnú úlohu. Pre Rusov je kontrola blízkych energetických zdrojov prvoradou úvahou ovplyvňujúcou ich diplomatickú a vojenskú stratégiu. Pre boľševikov je ropa nástrojom intríg a hospodárskeho podmaňovania aj spúšťačom vojny.

Aby sme pochopili skutočný význam zvýšenia cien ropy OPEC oznámeného 17. decembra, musíme ho vidieť v tomto svetle boľševických intríg, pretože, priatelia, to, čo sa práve odohralo, nie je tým, čím sa zdá byť. Saudská Arábia bola teraz vylákaná do pasce; má byť obetným baránkom aj obeťou hospodárskeho chaosu a vojny, ktoré naši vládcovia teraz zosielajú na nás všetkých. Obrovské ropné spoločnosti Rockefellerovho kartelu použijú zvýšenie cien ropy OPEC ako výhovorku na získanie ohromných nečakaných ziskov. Keď americké hospodárstvo zakolíše, verejná zatrpknutosť voči Saudskej Arábii sa bude rozduchávať. Zároveň sa Saudská Arábia bude obviňovať zo zničenia dohôd z Camp Davidu medzi Egyptom a Izraelom. Čoraz viac nám budú hovoriť, že Spojené štáty sa musia od Saudskej Arábie odpútať a odpojiť. Udalosti na Blízkom východe sa budú zhoršovať a Saudská Arábia sa bude vykresľovať ešte zlovestnejšie. Napokon má všetko vyvrcholiť americko-izraelským obmedzeným jadrovým úderom proti saudskoarabským ropným poliam. Je to súčasť zložitej americkej stratégie prvého jadrového úderu proti Rusku, ktorú som podrobne odhalil pred štyrmi mesiacmi. Z hospodárskych aj vojenských dôvodov teda boli naši vládcovia odhodlaní dosiahnuť podstatné zvýšenie cien ropy OPEC. Aby to uskutočnili, uplatnili na krajiny OPEC trojitý tlak.

Prvým prvkom tohto trojitého tlaku je klesajúca hodnota amerického dolára. Keď americkí vládcovia začali aktívne znehodnocovať dolár, dolár v podstate začal štrajkovať proti krajinám OPEC. Za ropu OPEC sa platilo čoraz lacnejšími dolármi, čo spôsobovalo sústavný pokles reálnych príjmov krajín OPEC. Navyše sa hodnota dolárov, ktoré krajiny OPEC už držali, vyparovala priamo pred ich očami. Napriek tomu všetkému však ceny ropy OPEC zostali posledné dva roky zmrazené a práve Saudská Arábia bránila akémukoľvek zvýšeniu cien.

Druhé rameno trojitého tlaku na OPEC ležalo v samotnom OPEC. Agitáciu za zvýšenie cien viedla Venezuela, ktorá sa dostala pod Rockefellerovu kontrolu dávno pred druhou svetovou vojnou. Agenti CIA v štruktúre OPEC zároveň zabezpečili, aby OPEC naďalej zakladal ceny ropy na dolári. Naši vládcovia chceli mať na propagandistické účely viditeľné spojenie medzi cenami ropy a hodnotou dolára. To, k čomu bude OPEC napokon prinútený, priatelia, bude v nasledujúcich šiestich mesiacoch opustiť dolár a začať určovať ceny ropy podľa koša zahraničných tvrdých mien. Zatiaľ však naši vládcovia prinútili OPEC pokračovať v oceňovaní ropy v scvrkávajúcich sa dolároch. A tak teraz prevažne arabské krajiny OPEC dostali do pasce, v ktorej vyzerajú ako príčina poklesu dolára, inflácie a prichádzajúcej depresie tu v Amerike.

Tretie a posledné rameno trojitého tlaku proti OPEC zahŕňalo samotné spustenie zvýšenia cien. Musel sa nájsť spôsob, ako na dostatočne dlhý čas podkopať saudskoarabskú páku a vplyv v OPEC, aby sa vynútilo podstatné zvýšenie cien. Dosiahlo sa to nedávnymi nepokojmi proti iránskemu šachovi, sprevádzanými drastickým obmedzením iránskej produkcie ropy.

Nedávne triky týkajúce sa Iránu boli veľmi úspešné pri oklamaní takmer každého; a predsa to, čo sa práve urobilo, je jeden z najstarších trikov vôbec. Aby som to ilustroval, vezmem vás na chvíľu späť do jari 1962. Vtedy v Grécku prebiehali obrovské nepokoje, tlač ich označovala za inšpirované komunistami a podobne aj tajné správy CIA hovorili, že prostredníctvom týchto nepokojov naplno prebieha prakticky komunistické prevzatie Grécka. Bývalý prezident Harry Truman, hoci už dlho nebol v úrade, sa stále veľmi aktívne zaujímal o politiku americkej vlády. Truman sa tiež vždy obával o Grécko pre jeho strategickú polohu na južnom krídle NATO. Prostredníctvom Marshallovho plánu a iných prostriedkov urobil všetko, čo mohol, aby Grécko zostalo silné a prozápadné. Keď prezident Truman čítal všetky príbehy a správy CIA o komunistických nepokojoch v aténskych uliciach, veľmi sa znepokojil. Truman však vždy podozrieval CIA a mal pocit, že mu podsúva polopravdy. Grécko považoval za príliš dôležité na to, aby záviselo od pravdepodobne skresleného hodnotenia CIA, a dospel k záveru, že sú potrebné úplne nezávislé spravodajské informácie o Grécku. A tak prezident Truman kontaktoval svojho blízkeho osobného priateľa Roberta Kennedyho, ktorý bol vtedy ministrom spravodlivosti. Jednou z vecí, v ktorých sa Truman a Kennedy zhodovali, bola nedôvera voči CIA. Obaja boli presvedčení, že CIA v skutočnosti slúži inému pánovi — a, samozrejme, mali pravdu. Po porade s Trumanom Robert Kennedy kontaktoval Georgea Dockinga, bývalého guvernéra Kansasu, ktorý sa stal kľúčovým členom vedenia Exportno-importnej banky Spojených štátov. Docking následne kontaktoval mňa a požiadal ma, aby som pripravil spravodajskú misiu na zistenie skutočnej situácie v Grécku. V tom čase som bol právnym poradcom Exportno-importnej banky, ale mojou skutočnou úlohou bolo veľmi často zhromažďovanie a analýza spravodajských informácií pod impozantným krytím Exportno-importnej banky. A keď už sme pri tom boli, prezident Truman chcel, aby sme gréckym vodcom doručili osobný odkaz. Plánovali postaviť Trumanovi sochu za jeho veľkú pomoc pri udržaní Grécka v západnom tábore po vojne. Myšlienku ocenil, ale pomerne šťavnatým jazykom dal jasne najavo, že nechce žiadne sochy.

Ako krytie spravodajskej misie do Grécka sme vymysleli misiu Exim Bank, teda Exportno-importnej banky, do Rakúska, Grécka, Turecka, Libanonu a Španielska. Príbeh znel, že kontrolujeme rôzne projekty, na ktorých sa podieľali úvery Exim Bank. Dňa 18. apríla 1962 cestovná skupina Exim Bank, do ktorej patrili guvernér Docking aj ja, opustila Washington. Po návšteve všetkých piatich krajín sme sa sem do Washingtonu napokon vrátili 1. mája. Oficiálna správa o ceste mala nakoniec 46 strojopisných strán. Vložená, takmer stratená medzi všetkými slovami, bola len jedna strana o Grécku. Táto jediná strana obsahovala iba jedno skutočne významné vyjadrenie a nemalo nič spoločné s nepokojmi, ktoré cestu v skutočnosti vyvolali. Znelo: „Pána Zelatasa obzvlášť znepokojoval sústavný pokles zlatých rezerv držaných Spojenými štátmi.“ Pán Zelatas bol predstaviteľom gréckej centrálnej banky a jeho skutočné slová boli oveľa dôraznejšie. Povedal mi, že ak nebude chrániť grécke zlaté rezervy, „môj ľud by ma obesil“.

Skutočnou informáciou, ktorá sa na ceste hľadala, však bola otázka gréckych nepokojov a ich pôvodu. Táto informácia bola obsiahnutá len v tajnej správe, ktorú som osobne odovzdal Robertovi Kennedymu. To, čo som v Grécku urobil, bolo v skutočnosti veľmi

jednoduché napriek zložitému krytiu, ktoré sme pre misiu museli použiť. Vyšiel som von a vmiešal sa medzi davy demonštrantov. Vystupoval som ako obchodník z Libanonu a pýtal sa, o čo pri nepokojoch ide; boli inšpirované komunistami? Odpovede boli všetky rovnaké. „Nezmysel," hovorili. „Sama vláda šíri príbeh, že sú inšpirované komunistami. Viete, takto im Amerika dá viac peňazí než Turecku." Informácie, ktoré som takto získal, sa ukázali oveľa presnejšie než tie, ktoré Trumanovi poskytla CIA. Ako všetci vieme, Grécko sa nestalo komunistickým; a dnes si len málo Američanov vôbec pamätá grécke nepokoje z roku 1962.

Rovnakým spôsobom boli zorganizované nepokoje v Iráne, aby vytvorili obraz hrozby na dosiahnutie konkrétneho cieľa. Tým cieľom bolo poskytnúť výhovorku na drastické zníženie iránskej produkcie ropy, ktoré by pomohlo spustiť zvýšenie cien ropy OPEC. Finančné prostriedky riadené CIA sa smerovali na podporu nepokojov v Iráne, ale tento fakt maskovali predchádzajúce správy CIA, ktoré nepredvídali žiadnu hrozbu pre šacha. Slávne memorandum Jimmyho Cartera z 11. novembra, ktoré kritizovalo CIA za to, že nepredvídala nepokoje v Iráne, bolo len súčasťou krycej taktiky na rozptýlenie podozrení.

V týždňoch pred ropným zasadnutím OPEC pomáhali krízovej atmosfére okolo Iránu určité americké nadnárodné korporácie. Začali evakuovať personál z Iránu a v televízii sa to veľmi výrazne zdôrazňovalo. Videli sme ľudí zaplavovať letiská v Aténach, Tel Avive, Ríme, Paríži — ako narýchlo odchádzajú z Iránu. Zároveň výroky Jimmyho Cartera prispievali k obavám, že šach je odsúdený na pád. Dňa 30. novembra povedal: „Nemáme žiadny úmysel zasahovať do vnútorných záležitostí Iránu a neschvaľujeme, aby do vnútorných záležitostí Iránu zasahoval ktorýkoľvek iný štát." A v ďalších vyjadreniach 1. decembra, 6. decembra, 7. decembra a 12. decembra Carter ďalej prispieval ku kríze v Iráne tým, že odmietal verejne podporiť šacha. Spojené štáty tak vyzerali, že ho opúšťajú, a kríza v Iráne ďalej narastala. Medzitým sa tok ropy z Iránu obmedzil na kvapkanie. Ostatní členovia OPEC sa pri snahe nahradiť výpadok dostali pod obrovský a nákladný tlak. Taká bola situácia celé týždne pred zasadnutím OPEC v Abú Zabí. Výsledkom bolo podtrhnutie pôdy pod nohami Saudskej Arábii. Dňa 17. decembra, len pred deviatimi dňami, bolo oznámené zvýšenie cien ropy OPEC o 14,5 %, ktoré sa má uskutočniť v štyroch etapách počas roku 1979. Ako bolo naplánované, všetkých taký veľký nárast šokoval, ale nasledujúci deň šejk Jamání, saudskoarabský minister ropy, v BBC World Service povedal: „Vzhľadom na situáciu v Iráne cena surovej ropy prudko vzrástla a v rámci OPEC sme nemohli proti takémuto zvýšeniu veľmi argumentovať." Zatiaľ nepokoje v Iráne poslúžili svojmu bezprostrednému účelu spustiť veľké zvýšenie cien ropy OPEC; tlak na Irán sa však, priatelia, bude udržiavať, aby OPEC zostal poslušný. Nedávne umelé nepokoje v Iráne boli predobrazom budúcich vecí. Teraz nám starostlivo predviedli, aký zraniteľný by Irán mohol byť a aké životne dôležité sú jeho dodávky ropy pre nás a svet; a keď príde vhodný čas, pripomenú nám tieto veci na účely vojnovej propagandy.

V Audio liste č. 37 pred štyrmi mesiacmi som podrobne opísal tajnú americkú stratégiu prvého úderu na rozpútanie totálnej jadrovej vojny s Ruskom. Podľa plánu sa majú dohody z Camp Davidu medzi Egyptom a Izraelom rozbiť spôsobom, ktorý povedie k jadrovému zničeniu saudskoarabských ropných polí. Kampaň „Nenávidťte Saudskú Arábiu" už naberá na sile v kontrolovaných hlavných médiách Ameriky. Pokiaľ ide o Sadata, vložil nádeje do prezidenta Cartera, ale v Audio liste č. 38 som odhalil, že Carter náhle ochorel na leukémiu a rakovinu v ľavej časti hlavy. Teraz musím odhaliť, že rakovina sa začala šíriť do ďalších častí jeho tela. Toto je pravda za nedávnymi krycími príbehmi o jeho probléme s hemoroidmi; a v sobotu 23. decembra sa Carter zo svojej vianočnej cesty do Plains v

Georgii tajne vrátil do Washingtonu. Bol tu na ožarovaní kobaltom v námornej nemocnici Bethesda. Priatelia, v Audio liste č. 38 som vysvetlil, ako má nedobrovoľný odchod Jimmyho Cartera zo scény pomôcť zapáliť vojnu na Blízkom východe. Teraz sa tieto udalosti každým dňom približujú.

Téma 2 — Duchovná vojna a kolaps dôvery

Takmer pred dvoma mesiacmi, koncom októbra, sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko absolvoval trojdňovú návštevu Francúzska. Dňa 28. októbra usporiadal tlačovú konferenciu na impozantnom novom sovietskom veľvyslanectve v Paríži. Symbolicky veľvyslanectvo stojí vedľa bývalého hlavného sídla NATO, z ktorého Francúzsko pred rokmi vystúpilo. Na tlačovej konferencii Gromyko povedal, že jeho návšteva „potvrdila privilegované vzťahy“ medzi Francúzskom a Ruskom; a dodal: „Chcem zdôrazniť slovo ‚privilegované‘.“ Priatelia, Gromyko hovoril o jedinečnom postavení dôvery, ktoré teraz existuje medzi Francúzskom a Ruskom. Všetko sa začalo dávno, keď generál Charles de Gaulle ako prezident Francúzska začal rozpoznávať varovné znamenia. Na jednej strane boli Spojené štáty vo vzťahoch s inými krajinami čoraz úskočnejšie a nedôveryhodnejšie. Na druhej strane sa de Gaulle dozvedel, že sa vo vládnucich kruhoch Ruska odohráva niečo, čo postupne robí Rusko hodným aspoň opatrnej spolupráce. De Gaulle bol odhodlaný, že Francúzsko má byť silné a nezávislé, a preto veľmi opatrne začal rozvíjať vzťahy medzi Francúzskom a Ruskom ako protiváhu mocného vplyvu Spojených štátov. Proces sa postupne rozšíril na vzájomný prospech Francúzska a Ruska. Americká politika v diplomacii aj obrane sa medzitým ďalej zhoršovala. Keď Spojené štáty uviazli v bažine Vietnamu, začalo byť zrejmé, že vojnu nevedieme ani racionálnym vojenským spôsobom. Francúzi sa zasa poučili z Indočíny pri Dien Bien Phu v roku 1954. Z tohto a ďalších dôvodov de Gaulle dospel k záveru, že Spojené štáty sa stali nespoľahlivým vojenským partnerom. Rozhodol sa, že Francúzsko musí ísť vlastnou cestou, a tak ho v šesťdesiatych rokoch vytiahol z NATO. Budova sídla NATO vo Francúzsku bola zatvorená a NATO presunulo svoje sídlo do Bruselu v Belgicku, kde zostáva dodnes. Týmto krokom de Gaulle odmietol americké vedenie v obrane Európy. Signalizoval aj skutočne nezávislý postoj v zahraničnej politike a obrane. Dvere sa otvorili intenzívnejšiemu dialógu a spolupráci s Ruskom. Odvtedy väzby medzi Francúzskom a Ruskom sústavne rastú. Medzi Francúzskom a Ruskom existuje historická náklonnosť, ktorá siaha do čias cárov, a dnes sa opäť obnovuje spoluprácou v najrôznejších oblastiach.

Takmer pred rokom som v Audio liste č. 32 odhalil francúzsko-ruské intrigy v Kanade. Pre Francúzov majú viesť k francúzskej nadvláde nad Kanadou; pre Rusko urýchľujú prípravy na inváziu do Spojených štátov. Existujú však aj iné oblasti spolupráce medzi Francúzskom a Ruskom, oveľa viditeľnejšie, no vo všeobecnosti nerozpoznané ako to, čím sú. Napríklad Francúzi výrazne prispievajú k prístrojovému vybaveniu, ktoré na Venušu nesú ruské kozmické sondy série Venera. V oblasti vojenskej technológie sa Francúzsko spolu s Ruskom podieľa na prebiehajúcich skúškach lúčov nabitých častíc vo vesmíre. A keď Francúzsko na jar tohto roka vykonalo v Tichom oceáne skúšky neutrónovej bomby, Rusko nevznieslo ani slovo protestu. Naproti tomu americká neutrónová bomba je terčom intenzívnej ruskej propagandy. Nič z toho však neznamená, že Francúzsko sa stalo tajným satelitom Ruska; práve naopak. Francúzsko naďalej uskutočňuje zahraničnú politiku zakorenenú vo vlastných záujmoch a výsledkom je, že francúzske kroky niekedy Rusko veľmi dráždia. A Rusko zase neváha vyvíjať na Francúzsko silný tlak, keď je to potrebné. Aj v oblastiach, kde medzi Francúzskom a Ruskom neexistuje zhoda, však panuje atmosféra

základného porozumenia. Situáciu zhrnul článok distribuovaný sovietskym veľvyslanectvom v Paríži pred Gromykovým príchodom koncom októbra. Mal názov: „MOSKVA–PARÍŽ, OS UVOĽŇOVANIA NAPÄTIA.“ Chválil vzťahy Francúzska a Ruska ako model mierového spolužitia štátov s odlišnými systémami a poznamenal, že ich rozdiely „budú naďalej predurčovať určitú nezhodu postojov ZSSR a Francúzska v zahraničnej politike, ale veci, ktoré ich spájajú, sú dôležitejšie“.

Priatelia, jedinečným faktorom, ktorý dnes zbližuje Francúzsko a Rusko, je DÔVERA. Všade, kde medzi nimi existujú konkrétne záväzky, panuje dôvera, že ani jedna strana druhú nepodvedie. Práve táto atmosféra dôvery chýba medzi dnešnými ruskými vládcami a vládcami Ameriky. Ako Gromyko povedal v prípitku vo Francúzsku: „Francúzsko uskutočňuje politiku uvoľňovania napätia bez kľučkovania.“ Nepriamo tým hovoril, že ostatným, najmä Amerike, nemožno dôverovať. Keď teda Gromyko označil vzťahy medzi Francúzskom a Ruskom za „privilegované“, hovoril o otázke dôvery; a prínos tejto dôvery sa sotva dá preceniť.

V Audio liste č. 36 z júla tohto roka som spomenul južné Francúzsko ako jednu z oblastí, ktoré by mali byť v PRVEJ JADROVEJ VOJNE ušetrené. Teraz môžem odhaliť, že ruská kampaň jadrovej sabotáže sa rozšírila aj do Európy. Ani zďaleka nie je taká rozsiahla ako tá, ktorá sa uskutočnila v Amerike a ktorú som prvýkrát začal zverejňovať v Audio liste č. 23 z apríla 1977; v tejto chvíli však už takmer každá krajina východnej aj západnej Európy má v kľúčových veľkých mestách rozmiestnené ruské kobaltové bomby. Rusko zamýšľa použiť tieto bomby na vydieranie. Chce prinútiť západnú Európu zostať mimo prichádzajúcej vojny a chce odvrátiť revolúcie vo východnej Európe, ktoré sa snaží vyvolať rímskokatolícka cirkev, čoraz viac ovládaná boľševikmi. Zo všetkých európskych krajín bola dosiaľ úplne ušetrená akejkoľvek ruskej sabotáže len jedna — Francúzsko. Vo všetkých ostatných krajinách je boľševický vplyv dosť veľký na to, aby im Rusko nedokázalo úplne dôverovať; pokiaľ však ide o Francúzsko, prvok dôvery je mocnejší než jadrové zbrane.

Priatelia, nedostatok dôvery je skutočným dôvodom prichádzajúcej americkej katastrofy v PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Boli časy, keď si Spojené štáty americké vážili a ctili za dodržiavanie slova voči iným krajinám, ale tie časy sú dávno preč. Ateistickí boľševici, ktorí preberajú kontrolu nad Amerikou, uprednostňujú intrigy pred cťou a klam pred pravdou. Ako sa práve dozvedeli nacionalistickí Číňania na Taiwane, roky slávnostných sľubov a záruk Spojených štátov už vôbec nič neznamenajú. Jediný spôsob, akým by sa dalo zabrániť PRVEJ JADROVEJ VOJNE, priatelia, by bolo vyhnať satanských boľševikov z mocenských pozícií tu v Amerike. Dnešné Rusko ovládajú kresťania; a keby Ameriku opäť ovládali kresťania, dôvera by sa mohla nadviazať. Kresťanská revolúcia, ktorá sa odohrávala vo vládnucich kruhoch Ruska, sa však tu v Spojených štátoch neopakuje. Namiesto toho ateistickí boľševici používajú rúško samotného kresťanstva na útok proti Rusku.

Pred štyrmi mesiacmi som v Audio liste č. 37 odhalil, že boľševické vplyvy vo Vatikáne pripravujú vrhnutie rímskokatolíckej cirkvi do boľševickej vojny proti Rusku. O dva mesiace neskôr som vysvetlil, ako sa pápež Ján Pavol I. dostal do konfliktu s týmto plánom a čo sa mu v dôsledku toho stalo. Poukázal som aj na hmatateľné dôkazy, ktoré boli k dispozícii na preukázanie mojich obvinení z klamstva a podvodu vo Vatikáne. A teraz sa aj skutočný pápež Ján Pavol II. stal obeťou, napriek tomu, ako to vyzerá.

Ako som vysvetlil v Audio liste č. 39, Karol kardinál Wojtyła z Poľska bol zvolený za pápeža, pretože boľševici chceli vo vojne proti Rusku využiť jeho antikomunistický obraz; ako pápež Ján Pavol II. však mal aj nedostatok, ktorý boľševici nemohli tolerovať. Od chvíle, keď sa stal pápežom, Wojtyła jasne dával najavo úmysel otriasť vatikánskou byrokraciou známou ako KÚRIA. Spočiatku znovu nepotvrdil vo funkciách žiadnych vrcholných predstaviteľov kúrie. Iba požiadal francúzskeho kardinála Villota, aby zostal štátnym sekretárom, „kým sa neprijmú ďalšie rozhodnutia“. Týmito krokmi a ďalšími vyjadreniami pápež Ján Pavol II. jasne naznačil, že plánuje úplne prestavať kúriu. Akákoľvek taká prestavba, priatelia, by zasadila vážny úder boľševickej moci vo Vatikáne, pretože práve prostredníctvom kúrie boľševici teraz vykonávajú svoju kontrolu nad Vatikánom; ich kľúčový agent, Giovanni kardinál Benelli, patrí medzi tých, ktorí by boli pri reorganizácii kúrie nahradení. Boľševici však vedeli, že kardinál Wojtyła sa ako pápež pokúsi kúriu zmeniť. Ako krakovský arcibiskup často hovoril v prospech takej prestavby; keď sa teda stal pápežom, už pripravovali zabezpečenie toho, aby svoje plány neuskutočnil. Keď bol kardinál Wojtyła 16. októbra 1978 vyhlásený za pápeža, boľševici chceli iba jeho antikomunistický obraz. Samotný Wojtyła bol pevný a rozhodný muž, nie typ, z ktorého býva dobrá bábka; preto sa už pred jeho zvolením pripravovala jeho nepriznaná náhrada.

Počas prvých týždňov pontifikátu Jána Pavla II. ho zamestnávali verejné vystúpenia. Dňa 27. októbra začal otriasať kúriou odvolaním skúseného kardinála Feliciho z funkcie predsedu významnej vatikánskej rady. Jeho nabitý program verejných aktivít mu však zväzoval ruky pri rýchlom uskutočňovaní sľúbených reforiem. Potom v polovici novembra pápež na istý čas prakticky zmizol z očí, ale 21. novembra Vatikán vydal oznámenie, ktoré bolo rovnako stručné ako ohromujúce. K tomuto dátumu mal pápež Ján Pavol II. bez vysvetlenia potvrdiť vo funkciách všetkých vrcholných predstaviteľov kúrie, ktorí slúžili predchádzajúcim dvom pápežom. V podstate nám povedali, že pápež Ján Pavol II. zrušil vlastné plány na reformu Vatikánu.

Priatelia, toto sa v skutočnosti stalo. Počas obdobia v polovici novembra, keď pápeža Jána Pavla II. bolo vidieť len veľmi málo, prebiehala jeho otrava. Od 18. novembra mala podobu veľmi silného jedu šíreného vzduchom na báze plutónia a zirkónia, variantu jedu, ktorý spôsobuje legionársku chorobu. Pápežov stav sa rýchlo zhoršoval a zomrel približne o 16.00 rímskeho času 20. novembra 1978. Krátko nato jeho telo tajne odstránili z Vatikánu a najprv odviezli na dočasné miesto asi 45 míľ severozápadne od Ríma. Do 20.00 rímskeho času nasledujúci večer, 21. novembra, bolo jeho telo spopolnené. Práve skôr v ten istý deň Vatikán vydal strohé oznámenie, že pápež znovu potvrdil celú kúriu. Odvtedy úlohu pápeža Jána Pavla II. hrá herec. Tento muž nie je ani Poliak, ani kresťan. Tí v Európe, ktorí majú viac príležitostí vidieť pápeža než my v Amerike, by ho mali pozorne sledovať. Všímajte si hlas, maniere, blízkosť fotografických záberov; porovnávajte fotografie mŕtveho pápeža a tohto herca aj presnú povahu jeho verejných výrokov. V týchto dňoch je „herecký pápež“ najviditeľnejším pápežom v dejinách, čo z neho urobili kontrolované hlavné médiá; a jeho vyhlásenia posúvajú rímskokatolícku cirkev čoraz bližšie k otvorenej konfrontácii s Ruskom.

Priatelia, v Audio liste č. 39 som vysvetlil, ako možno dokázať satanský podvod okolo smrti pápeža Jána Pavla I. Teraz si tento podvod vzal život ďalšieho pápeža a 700 000 000 katolíkov sa postupne povoláva do zbrane v záujme boľševickej vojny proti oživujúcemu sa kresťanstvu v Rusku!

Téma 3 — Bolševické manévrovanie na získanie času na prezbrojenie

Minulý mesiac som Audio list č. 40 venoval podrobnému vysvetleniu hrôzostrašných udalostí, ktoré sa práve odohrali v Guyanskej republike. Ako som vtedy vysvetlil, jonestownská tragédia bola hromadnou vraždou, nie hromadnou samovraždou. Bola zinscenovaná s cieľom poskytnúť prístup do Guyany na vojenskú operáciu — nájazd komand na zničenie tajnej ruskej raketovej základne. Bola to tá istá základňa, pred ktorou som začal varovať pred viac než štyrmi rokmi, v lete 1974. V zásade to bola americká operácia, no so silnou účasťou Izraelčanov pre ich neprekonateľné skúsenosti s takýmito operáciami. A keď som minulý mesiac nahrával Audio list č. 40, mohol som oznámiť, že Jim Jones v Jonestowne nezomrel, ale unikol. Telo, ktoré FBI identifikovala ako Jonesovo, patrilo jeho podobníkovi, dvojníkovi. Jim Jones prešiel zložitou únikovou trasou, ktorá sa skončila v Izraeli 30. novembra, v ten istý deň, keď som nahrával Audio list č. 40. Jim Jones bol nažive, priatelia, ale nebol v poriadku. Teraz je čas dokončiť hrôzostrašný príbeh Jima Jonesa.

Keď Jones dorazil do Izraela, trpel rakovinou — v hlave, v ľavých pľúcach, v žalúdku a v hrubom čreve. Po spravodajskom vyhodnotení misie pri Jeruzaleme začal dostávať kobaltové ožarovanie na rakovinu v hlave. Liečba sa začala 4. decembra, ale netrvala dlho. Nasledujúci deň Jonesovi povedali, že bude potrebné presunúť ho na iné miesto, kde mu môžu poskytnúť komplexnejšiu liečbu pokročilej rakoviny. Preto krátko po 17.00 izraelského času Jones nastúpil do malého lietadla s lekárom a tromi ďalšími mužmi. Lietadlo smerovalo na severozápad k Turecku a potom do vnútrozemia pozdĺž turecko-sýrskej hranice. Asi 35 míľ východne od mesta Jerablus na rieke Eufrat lietadlo krátko preletelo na sýrsku stranu hranice. V tej chvíli sa otvorili dvere lietadla a traja muži Jonesa schmatli. V jeho slabom stave a zaskočeného ho vyhodili z lietadla takmer bez odporu.

Medzitým sa doktor Lawrence Schacht presúval do Izraela, netušiac, aký osud postihol Jonesa. Na rozdiel od Jonesa bol Schacht izraelským agentom od začiatku a teraz sa vracal domov; presne ako pri Jonesovi však FBI použili na šírenie falošných správ, že Schacht zomrel v Jonestowne. Bol to Schacht, kto pripravil jedovaté kyanidové zmesi, ktoré podávali jonestownským obetiam, niektoré ústami, iné injekčne. Krycie príbehy o Schachtovi v kontrolovaných hlavných médiách Spojených štátov mu vo všeobecnosti vytvárali idealistický obraz, ale preživšia z Jonestownu, ktorá so Schachtom pracovala v jonestownskom zdravotníckom oddelení, vykresľuje celkom iný obraz. Citovali ju takto: „Bol sadista, rád videl ľudí trpieť bolesťou. Nerobil nič, aby bolesť zmiernil.“ V deň, keď Jima Jonesa vyhodili z lietadla nad Sýriou, doktor Schacht smeroval do Paramariba, hlavného mesta Surinamu. Tesne pred poludním washingtonského času 9. decembra opustil Paramaribo prúdovým lietadlom cez Atlantik a vzal si so sebou veľké množstvo zlata. Jeho trasa viedla do Conakry v Guinei, Bamaka v Mali a cez roh Egypta pri Wadi Halfa v Sudáne smerom k Červenému moru. Približne o 3.00 ráno izraelského času 11. decembra doktor Schacht dorazil do Jeruzalema. Doktor Schacht trpel rakovinou v hlave a hrdle; a podobne ako Jonesovi mu po príchode do Izraela sľúbili najlepšiu liečbu. Schacht však absolvoval len krátke vyšetrenie pri Jeruzaleme a potom mu povedali, že ho budú musieť presunúť na iné miesto na lepšiu liečbu. Dlhé spravodajské vypočúvanie Schachta nebolo potrebné, pretože Jones už povedal všetko, čo sa dalo; a tak sotva hodinu po príchode do Jeruzalema bol Schacht opäť vo vzduchu v malom lietadle so štyrmi ďalšími

mužmi. O tri a pol hodiny neskôr doktor Lawrence Schacht našiel svoj koniec tak ako Jones šesť dní predtým — pádom z oblohy na osamelé miesto pozdĺž turecko-sýrskej hranice.

Priatelia, väčšina z nás si len ťažko dokáže predstaviť takéto diabolské a chladnokrvné konanie; sadizmus a pohŕdanie ľudským životom však boli poznávacími znakmi hromadnej vraždy v Jonestowne a tí, ktorí predávajú svoju dušu a krajinu za zlato, nakoniec vždy zaplatia cenu!

Ako som spomenul minulý mesiac, operácia Guyana úspešne zničila tamojšiu ruskú raketovú základňu, no teraz to bude mať veľmi malý vplyv na ruskú schopnosť rozdrviť Ameriku v PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Dosiahla však to, že našim vládcom získala trochu času na prichádzajúcu vojnu a pomohla vyviesť Rusov z rovnováhy. Naši vládcovia sa teraz snažia získať ďalší čas a odložiť PRVÚ JADROVÚ VOJNU o niekoľko mesiacov aj nadviazaním plných diplomatických vzťahov s červenou Čínou. Vo svojich horúčkovitých pokusoch znovu vyzbrojiť Spojené štáty na vojnu sú ochotní urobiť takmer čokoľvek, čo im získa o trochu viac času. Tajne prebiehajú zrýchlené vojenské programy, ale aj zrýchlené programy potrebujú čas, kým prinesú ovocie. Vládnuce kruhy červenej Číny dobre vedia, že naši vlastní vládcovia sa bez červenej Číny ako spojenca proti Rusku nezaobídu, a tak pred tromi mesiacmi, 19. septembra, použili nátlakovú taktiku na vynútenie plného uznania zo strany Spojených štátov. V ten deň, ako som v tom mesiaci odhalil v Audio liste č. 38, bola medzi Ruskom a Čínou podpísaná tajná rámcová dohoda o tajnom spojenectve. Čínske vedenie však na rozdiel od ruského ani zďaleka nie je jednotné; a kým Huova frakcia chce stáť na strane Ruska, súperiaca frakcia vedená Teng Siao-pchingom chce na istý čas ísť s Amerikou. Čína môže Spojeným štátom diktovať obrovské ústupky — Rusku však nemôže diktovať nič. Preto sotva zaschol atrament na čínsko-ruskej dohode z 19. septembra, už sa používala na vyvolanie paniky u našich vlastných vládcov. Ako 19. september nasledoval slnko okolo sveta z Číny do Ameriky, Tengova frakcia rýchlo zaslala správu o tajnej čínsko-ruskej dohode čínskym agentom tu v Amerike. V ten istý deň, 19. septembra, boli naši vládcovia konfrontovaní s realitou tejto dohody a povedali im, že sa dá zvrátiť len vtedy, ak sa stanú dve veci. Po prvé sa Tengovej frakcii musí pomôcť prekonať frakciu vedenú predsedom Huom; potom, na upevnenie Tengovej moci a čínskej oddanosti Spojeným štátom, sa musia nadviazať plné diplomatické vzťahy medzi Amerikou a červenou Čínou podľa čínskych podmienok.

Hlavné médiá síce toto všetko nevysvetlili, ale upozornili na 19. september ako na rozhodujúci deň. Napríklad článok vo Washington Star zo 16. decembra uviedol: „Na jeseň rokovania vstúpili do novej fázy. Dňa 19. septembra čínsky konzul v Spojených štátoch navštívil Cartera v Bielom dome a rokoval s ním v Oválnej pracovni.“ Nasledujúci deň Washington Post ku koncu dlhého článku o rozhodnutí týkajúcom sa Číny uviedol: „Podľa tohto opisu bolo rozhodujúce americké rozhodnutie prijaté 19. septembra, dva dni po euforickom konci egyptsko-izraelského stretnutia na najvyššej úrovni s Carterom v Camp Davide.“ Čoskoro v Pekingu vypukla veľká bitka nástenných plagátov. Teng sa pokúšal narušiť moc predsedu Hua a podarilo sa mu to; keď slovná vojna utíchla, Washington sa horúčkovito pripravoval oznámiť plné diplomatické vzťahy s Čínou. Toto oznámenie z 15. decembra bolo tretím veľkým prekvapením, ktoré naši vládcovia pripravili Rusku za necelý rok. Prvým bola spravodajská misia kórejského dopravného lietadla do severného Ruska v apríli tohto roka; druhým bola minulomesačná bitka v Guyane, ktorá zničila tamojšiu tajnú ruskú raketovú základňu; a teraz červená Čína. Treba sa však opýtať: Kam toto všetko v skutočnosti vedie?

Dňa 15. decembra, v deň oznámenia o červenej Číne, nad červenou Čínou hliadkovalo len šesť ruských kozmosfér; o necelé dva dni neskôr tam však zaujalo svoje pozície 105 kozmosfér. Všetky kozmosféry sú okrem iného vybavené exotickým osvetľovacím zariadením na nočnú psychologickú vojnu. Číňania, ktorých bezbožný režim pripravil o všetko náboženstvo, sú hlavnými cieľmi takejto taktiky. Kto môže povedať, ako by milióny Číňanov reagovali, keby viac než 100 kozmosfér začalo strašiť na nočnej čínskej oblohe, blikať a vznášať sa v nízkych výškach? V každom prípade naši vládcovia nemôžu dúfať vo viac než v získanie času pomocou Číny. Aby to dosiahli, sú dokonca ochotní odčerpávať časť americkej výrobnej kapacity na budovanie Číny. Za čas, ktorý im to prinesie, dúfajú zlepšiť svoju pripravenosť na vojnu sústredením sa na tajné zbrane.

Prekvapenia pripravené Rusku počas uplynulého roka skutočne dokazujú, že ruské spravodajstvo, hoci je veľmi dobré, nie je dokonalé. Možno ich prekvapiť. Tento fakt neuniká ani Kremľu a pripravujú niekoľko vlastných prekvapení. Minulý mesiac som spomenul, že geofyzikálna vojna je vysoko na zozname pravdepodobných techník, ktoré Rusko použije na odvetu za Guyanu; teraz však môžem odhaliť, že ruské námorníctvo odstránilo sedem superbômb gigatonového rozsahu, ktoré boli rozmiestnené okolo Filipín v čase, keď som nahrával Audio list č. 24. Filipíny, jediný kresťanský národ v Ázii, sa teraz dohodli s Ruskom. Platí to aj napriek tomu, že Spojené štáty môžu naďalej používať tamojšiu obrovskú leteckú základňu Clark a námornú základňu Subic Bay.

S novou ruskou kozmicko-strategickou výzbrojou už tieto základne nie sú také dôležité. Namiesto toho Rusi posilňujú sieť kobaltových bômb priamo pozdĺž amerického západného pobrežia. Podľa mojej najnovšej správy z 20. decembra je teraz umiestnených 46 bômb tam, kde by mohli spustošiť južnú Kaliforniu. Pozdĺž kalifornského pobrežia je osem (8) severne od 36. rovnobežky, štyri (4) severne od 35. rovnobežky, dvanásť (12) severne od 34. rovnobežky a desať (10) severne od 33. rovnobežky. Ďalších deväť (9) je medzi 33. rovnobežkou v Kalifornii a severným koncom Kalifornského zálivu, ktorý obsahuje ďalšie tri (3) bomby severne od 31. rovnobežky. Niektoré z týchto bômb sú na mori, ostatné väčšinou pod zemou v jaskyniach a banských šachtách, kde môžu pomôcť spustiť mohutné zemetrasenie. Zostáva otázkou, ako skoro sa tieto možnosti použijú; jedna vec sa však zdá jasná: Spojené štáty už uskutočnili tri údery proti Rusku — incident s kórejským dopravným lietadlom, operáciu Guyana a teraz červenú Čínu. Akákoľvek nádej na dôveru zo strany Ruska je preč; a teraz je Rusko na rade na pálke.

Večer 17. decembra, pred niečo vyše týždňom, televízny program CBS „60 Minutes“ venoval svoju hlavnú reportáž závodu v časticových lúčových zbraniach. Program poukázal na potenciálne rozhodujúci význam časticových lúčov a na fakt, že Rusko je v tejto oblasti ďaleko vpredu. Do niekoľkých minút mi začal zvoniť telefón. Pred pätnástimi mesiacmi, keď som prvýkrát odhalil ruskú operačnú pripravenosť v časticových lúčových zbraniach, boli zosmiešňované, a tak vtedy mnohí ľudia venovali málo pozornosti tomu, čo som odhalil; teraz však volajúci hovorili: „Vidíte, čo je v televízii? Mali ste pravdu!“

Priatelia, už dávno som varoval pred falošnou múdrosťou zvanou „Počkáme a uvidíme“. Teraz tí, ktorí si zvolili túto cestu, počkali; a teraz začínajú vidieť. Ak budeme ďalej čakať, priatelia, uvidíme všetko — a všetci uveríme v deň, keď televízne programy preruší prekvapivé oznámenie, že PRVÁ JADROVÁ VOJNA PRIŠLA!

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu je doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Peter David Beter — Audio list č. 42
31. januára 1979
Úplný slovenský preklad

Historická poznámka: Text zachováva autorov hlas, dobové formulácie a predpovede. Tvrdenia o sprisahaniach, tajných zbraniach, zdravotnom stave a osude verejných osôb sú autorovými neoverenými tvrdeniami; preklad ich nepotvrdzuje ako historické fakty. Zachované sú aj prípadné nepresnosti pôvodného znenia.

Úvod

Dobrý deň, priatelia, tu je doktor Beter vo Washingtone. Dnes je 31. januára 1979 a toto je môj Audio list č. 42. Pred ôsmimi dňami Jimmy Carter predniesol Kongresu a národu to, čo bude určite jeho jediným posolstvom „o stave Únie“, a v niektorých ohľadoch jeho prejav skutočne odrážal zúfalý stav našej Únie. V chabom pokuse vyvolať ozveny Johna F. Kennedyho a F. D. Roosevelta Carter hovoril o „novom základe“ ako o téme svojej blúdiacej administratívy. Táto fráza, prevzatá zo starej boľševickej hymny „Komunistická internacionála“, je priliehavým názvom pre vládu, ktorá už ďaleko pokročila v tichej boľševickej revolúcii. V júni minulého roka povedal, že Rusko si musí vybrať medzi „konfrontáciou a spoluprácou“; odvtedy sa však vojenská situácia Ameriky sústavne zhoršuje. A vo svojom prejave „o stave Únie“ Carter povedal: „…je mýtus, že si musíme vyberať medzi konfrontáciou a kapituláciou“; a pre istotu zopakoval tú istú lož, ktorú jeho administratíva šíri už šestnásť mesiacov od bitky žatevného Mesiaca: „…takmer všetky otázky SALT II boli vyriešené.“ A keď už bol pri tom, Carter tiež povedal: „Som vďačný, že počas uplynulého roka — tak ako v roku predtým — nezomrel v boji nikde na svete žiadny Američan.“ Len pred dvoma mesiacmi však prebehla hromadná vražda v Jonestowne a bitka v Guyane na zničenie tamojšej tajnej ruskej raketovej základne a boli tam americkí vojaci, ktorí skutočne zomreli — ich rakvy sú stále v Doveri v Delaware, neprevzaté.

Keď hovoril, Carter bol silno utlmený liekmi proti bolesti a jeho rakovina sa stále zhoršovala napriek častému kobaltovému ožarovaniu na jeho takzvaný problém s hemoroidmi. Medzitým rakovina v jeho hlave, o ktorej som prvýkrát informoval pred štyrmi mesiacmi v Audio liste č. 38, nie je liečená a rýchlo rastie. Teraz zaberá oblasť asi 3 a pol krát 4 palce vnútri ľavého spánku a okolo ľavého oka. Do marca by jej účinky mali byť verejne viditeľné v jeho nezvyčajnom správaní. Čoskoro znovu vstúpi do hry 25. dodatok Ústavy Spojených štátov, keď Carter zomrie, odstúpi alebo bude odvolaný pre nespôsobilosť. Muž, ktorý však dúfal, že opäť získa prospech z vlastného 25. dodatku, Nelson Rockefeller, práve navždy odišiel zo scény.

Moje tri témy na tento mesiac sú:
Téma č. 1 — ÚPADOK DOMU ROCKEFELLEROVCOV
Téma č. 2 — BOĽŠEVICKÉ SPRISAHANIE NA PÁPEŽSKÚ REVOLÚCIU
Téma č. 3 — UFO, IFO A HLAVNÁ RUSKÁ TAJNÁ ZBRAŇ.

Téma 1 — Úpadok domu Rockefellerovcov

Keď sa v tridsiatych rokoch nad Európou a Áziou zhromažďovali vojnové mraky, štyria muži v Amerike zhromažďovali opraty celosvetovej moci. Títo muži boli dedičmi tretej generácie najmocnejšej dynastie, akú svet kedy poznal, ROCKEFELLEROVEJ DYNASTIE. Boli to štyria Rockefellerovi bratia — John D. III., Nelson, Laurance a David. Existoval aj ďalší brat Winthrop a sestra Abby; Winthrop sa však málo zaujímal o svetovú moc a intrigy, a tak ho ostatní štyria bratia už dávno odsunuli nabok. Winthrop išiel vlastnou cestou a napokon absolvoval dve funkčné obdobia ako guvernér Arkansasu, kým v roku 1973 zomrel. Ostatní štyria bratia medzitým brali samotný osud západnej civilizácie do vlastných rúk. Ako som už mnohokrát podrobne uviedol, zohrali kľúčové úlohy pri rozpútaní druhej svetovej vojny a pri jej využití na rozšírenie svojho impéria. Ich otec John D. Rockefeller mladší vo vojnových prejavoch opisoval krviprelievanie ako veľkú križiacku výpravu. Nadšenými slovami všetko vykresľoval ako niečo, čo stojí za utrpenie, smrť a tragédiu miliónov a miliónov ľudí. Rockefellerovci veria starému čínskemu príslovia, že „z kríz vznikajú príležitosti“; ako som vám však pripomenul minulý mesiac, druhá svetová vojna sa v skutočnosti viedla o ropu a ako raz povedal môj múdry starý priateľ: „Ropa je hustejšia než krv, pokiaľ je to krv toho druhého.“

Keď nároky druhej svetovej vojny pomaly utíchali, štyria bratia si obzerali vyhliadky na svetovú nadvládu, ktoré zdanlivo ležali pred nimi. Druhá svetová vojna rozbila ich najdôležitejšieho súpera v rope a svetovej moci, Britské impérium. Zároveň z nej tajné rockefellerovsko-sovietske spojenectvo vyšlo silnejšie než kedykoľvek predtým — nepostrádateľný kľúč k ich budúcim plánom; a najlepšie zo všetkého, ropná pokladnica Saudskej Arábie bola teraz pevne v Rockefellerovom zovretí. Vďaka nevídaným ziskom zo saudskoarabskej ropy mal Rockefellerov kartel čoskoro predstihnúť všetkých finančných súperov na svete. Počas troch desaťročí po druhej svetovej vojne sa celosvetová moc Rockefellerovho kartelu pod rukami štyroch bratov neprestajne rozširovala. Politicky, hospodársky aj vojensky sa zdalo, že majú Midasov dotyk. Ich plány — širokej verejnosti neznáme a netušené — zvyčajne prebiehali bez zádrheľov a presne podľa harmonogramu. Prostredníctvom zámerných vojen bez víťazstva a vykonštruovaných amerických neúspechov v zahraničných vzťahoch tajné rockefellerovsko-sovietske spojenectvo sústavne napredovalo k spoločnému ovládnutiu celého sveta. Súčasne od roku 1961 bratia uviedli do pohybu svoju machiavellistickú dvojramennú stratégiu budúceho vojnového podrazu voči sovietskym spojencom. Takto plánovali napokon získať všetko pre seba. Ich cieľom nebolo nič menšie než vládnuť celej planéte Zem prostredníctvom jedinej svetovej vlády.

S úsvitom sedemdesiatych rokov vstupovali štyria Rockefellerovi bratia do posledného desaťročia svojho plánu prevziať kontrolu nad svetom. Boli odhodlaní dosiahnuť cieľ ešte počas vlastného života. Tajné spoločné plány so sovietskymi spojencami postupovali presne podľa harmonogramu k starostlivo naprogramovanej termonukleárnej vojne koncom sedemdesiatych rokov. Vojna, PRVÁ JADROVÁ VOJNA, sa programovala tak, aby hlavným bojiskom boli Spojené štáty; preto v príprave na vojnu bratia rýchlo presúvali čo najviac skutočného amerického bohatstva vrátane nášho zlata a technologického know-how do vlastných pokladníc v zahraničí. Amerika sa menila na prázdnu škrupinu — pôsobivú na povrchu, ale zrelú na šokujúcu porážku Sovietskym zväzom. A predsa americký mesačný program v tajnom záverečnom zvrate pripravoval vojenskú pôdu pre zničenie Ruska ako vyvrcholenie prichádzajúcej vojny. Zdalo sa, že štyroch bratov nemá čo zastaviť; potom sa však počas posledných niekoľkých rokov veci začali kaziť. Začali

robiť chyby a pomaly, ale isto sa udalosti začali vymaňovať z ich niekdajšieho železného zovretia. Pred tri a pol rokom som v Audio liste č. 2 poukázal na niektoré prvé príznaky tohto oslabovania Rockefellerovej kontroly. Sotva o rok neskôr, v lete 1976, sa ich starostlivo vypracované plány začali trhať na kusy. Kremeľ zrazu jednostranne ukončoval tajné rockefellerovsko-sovietske spojenectvo trvajúce takmer 60 rokov. Prebiehala dodnes tajná kríza podvodných rakiet z roku 1976, ako som informoval v Audio listoch č. 14 až 16. Ako vedia moji dlhoroční poslucháči, táto kríza viedla k môjmu viac než hodinovému stretnutiu so zosnulým generálom Georgeom S. Brownom, vtedajším predsedom Zboru náčelníkov štábov. Stretnutie sa uskutočnilo 16. septembra 1976 v kancelárii generála Browna v Pentagone. V Audio liste č. 16 som o ňom informoval svojich poslucháčov. Vďaka odvážnemu vedeniu generála Browna boli Spojené štáty ušetrené prekvapivého jadrového útoku a teraz existovala jedinečná príležitosť úplne zastaviť americký pochod k jadrovej vojne. Štyria bratia však jednoducho nedokázali uveriť, že ich tajné spojenectvo s boľševickými spojencami v Kremli je navždy preč. Na jeseň 1976 ešte nechápali, že samotní boľševici stratili kontrolu nad Kremľom — to sa malo vyjasniť až o ďalší rok. A tak sa začali zúfalo pokúšať upokojovať Kremeľ v snahe obnoviť spojenectvo. Jednou z prvých obetí tejto šialenej snahy bol práve generál Brown. V priebehu niekoľkých týždňov po mojom stretnutí s ním ho kontrolované hlavné médiá zrazili a rýchlo upadol do zabudnutia. V Audio liste č. 23 som podrobne uviedol, koľko generál Brown obetoval za svoju vernú službu Amerike. A tým, ktorí počuli, pred čím som vtedy varoval, môžem len pripomenúť, že generál Brown aktívne nedoslúžil svoje funkčné obdobie predsedu Zboru náčelníkov štábov — ani dlho nežil.

Potom prišiel najhorší omyl štyroch Rockefellerových bratov a ich blízkych — viedol ku katastrofe vo vesmíre v septembri 1977. Ako som v tom mesiaci opísal v Audio liste č. 26, Rusom sa podarilo zničiť Rockefellerovo skryté eso pre prichádzajúcu jadrovú vojnu. V bitke žatevného Mesiaca 27. septembra 1977 bola posádka tajnej americkej základne lúčových zbraní v kráteri Kopernik usmrtená ruskou neutrónovou časticovou lúčovou zbraňou. Na Mesiac ju vystrelil z obežnej dráhy Zeme Cosmos 954, pilotovaná stíhacia a ničiteľská družica Cosmos. O štyri mesiace neskôr Cosmos 954 núdzovo pristál v severnej Kanade. Správy to opisovali ako haváriu jadrovej družice.

Bitka žatevného Mesiaca bola len začiatkom úplnej revolúcie vo vojenskej rovnováhe medzi Ruskom a Amerikou, pretože počas posledných mesiacov roku 1977 Rusko začalo rozmiestňovať všetky tri ramená svojej dodnes tajnej kozmickej triády vojenských zbraní. Prvým ramenom kozmickej triády sú pilotované stíhače Cosmos — teda ničiteľské družice. Počas šiestich mesiacov po bitke žatevného Mesiaca začali systematicky ničiť americkú flotilu špionážnych družíc nad Ruskom. To v apríli 1978 viedlo k spravodajskej misii kórejského dopravného lietadla nad severným Ruskom, ako som podrobne uviedol v Audio liste č. 33.

Bezprostredne po bitke žatevného Mesiaca ruský pilotovaný kozmický program náhle ožil. Rusi zrazu začali na obežnú dráhu vypúšťať jednu skupinu kozmonautov za druhou, stanovovať nové rekordy a uskutočňovať najrôznejšie nové výkony. Medzitým sa bez publicity uskutočnilo prvé ruské pilotované pristátie na Mesiaci. Pristátie sa uskutočnilo 16. októbra 1977 na odvrátenej strane v kráteri Jules Verne; a koncom nasledujúceho mesiaca, ako som informoval v Audio liste č. 28, už na privrátenej strane Mesiaca boli operačné ruské lúčové zbrane s nabitými časticami. Tieto ruské mesačné základne dokážu zasiahnuť akékoľvek viditeľné miesto na Zemi za menej než dve (2) sekundy a tvoria druhé rameno ruskej kozmickej triády.

Dňa 2. decembra 1977 tretie rameno ruskej kozmickej triády oznámilo svoju prítomnosť našim prekvapeným vodcom. V ten deň sa z mora pozdĺž amerického východného pobrežia začali šíriť obrovské vzduchové otrasy — hlasné výbuchy v atmosfére. V Audio liste č. 29 som opísal úžasné ruské vznášajúce sa plošiny zodpovedné za tieto výbuchy. Podobne ako ďalšie dve ramená ruskej kozmickej triády sú aj tieto vznášajúce sa plošiny — Rusmi nazývané kozmosféry — vyzbrojené lúčovými zbraňami s nabitými časticami. Všetky tieto tajné zbrane Rusko uviedlo do operačného použitia oslepujúcou rýchlosťou pred niečo vyše rokom. Zničili pôvodný Rockefellerov plán na starostlivo naprogramovanú PRVÚ JADROVÚ VOJNU, ktorá sa mala skončiť prekvapivým zničením Ruska, a drasticky zmenili vojenskú rovnováhu medzi Východom a Západom.

V dôsledku toho sa vedenie štyroch Rockefellerových bratov v ich celosvetovej mocenskej štruktúre začalo pred viac než rokom vážne spochybňovať. Urobili chyby a ich úsudok už ich najmocnejší spoločníci a spojenci neprijímali tak ľahko. Zároveň bolo treba niečo urobiť, a rýchlo, v reakcii na zmenenú situáciu. Z týchto a ďalších dôvodov sa Rockefellerova moc čoraz viac obracia k podpore sofistikovanej novej boľševickej revolúcie tu v Amerike. Začalo sa to pred viac než rokom. Vo februári 1978 som oznámil, že Rockefellerove dvere po celom svete sa čoskoro otvoria červenej Číne v boji proti Rusku. Dnes počúvame všetko o tom, ako Amerika hrá takzvanou „čínskou kartou“; ako som vám však povedal pred šiestimi mesiacmi, v skutočnosti Čína hrá americkou kartou. Čínskym cieľom je neskôr obnovené spojenectvo s Ruskom za čo najlepších podmienok.

Pred viac než rokom začali štyria Rockefellerovi bratia používať tieto a ďalšie dočasné opatrenia v snahe zachrániť dynastiu pred úplným zrútením; pokúšajú sa však plávať proti prúdu dejín. V júni minulého roka som poukázal na historický fakt, že všetky skutočné dynastie majú prirodzenú životnosť približne 100 rokov. Podľa tohto meradla je koniec Rockefellerovej dynastie nevyhnutne na dosah. Hneď nasledujúci mesiac, v júli 1978, začali v dome Rockefellerovcov zhasínať svetlá. Najstarší zo štyroch bratov, John D. III., našiel svoj osud údajne pri automobilovej nehode — a prinajmenšom bizarnej nehode — neďaleko svojho sídla v Pocantico Hills v New Yorku. V tom mesiaci som zhodnotil skutočný odkaz Johna D. Rockefellera III. Teraz, sotva o šesť mesiacov neskôr, náhle odišiel zo scény druhý najstarší zo štyroch bratov. Skutočný odkaz Nelsona Rockefellera zostáva taký, ako som ho zhodnotil pred viac než tri a pol rokom v Audio liste č. 1; no len pred piatimi dňami, večer 26. januára 1979, zomrel.

Priatelia, počas života Nelson Rockefeller túžil po publicite, no jeho smrť je zahalená nejasnosťami a nezodpovedanými otázkami. Bežne je zvykom, aby telo dôležitej verejnej osobnosti, napríklad senátora alebo viceprezidenta, bolo vystavené na verejnú rozlúčku. Túto službu ponúkli rodine Nelsona Rockefellera tu vo Washingtone predstavitelia Senátu Spojených štátov a bola odmietnutá — takže sa nekonalo verejné vystavenie tela ani žiadna formálna rozlúčka pri otvorenej rakve. Namiesto toho mu dopriali náhlu kremáciu, v prípade Rockefellerovcov nezvyčajný krok, a prísne súkromnú spomienkovú bohoslužbu. Rockefellerovi spolupracovníci pôvodne oznámili, že kremácia sa uskutoční v pondelok ráno 29. januára, predvčerom. Nasledovať mala spomienková bohoslužba o 11.00. Medzitým boli správy o okolnostiach Rockefellerovej smrti protirečivé a zvláštne a vyvolávali jednu otázku za druhou. Rockefellerovi hovorcovia v reakcii menili svoj príbeh zo dňa na deň; keď sa otázky množili, kremáciu urýchlili. Vykonali ju o deň skôr, v nedeľu ráno. Neskôr v ten deň rodinný hovorca oznámil kremáciu reportérom, ale spočiatku odmietol identifikovať použité krematórium a neposkytol nijaké vysvetlenie zhonu. Plány spomienkovej bohoslužby sa nezmenili, stále bola naplánovaná na nasledujúci deň.

Priatelia, zvláštne okolnosti smrti Nelsona Rockefellera nie sú len morbídnou hádankou — súvisia s osudom Spojených štátov a západnej civilizácie! Bol jedným z najmocnejších mužov na Zemi a z vlastnej voľby verejnou osobnosťou. Podobne ako hromadné úmrtia v Guyane pred dvoma mesiacmi, aj smrť Nelsona Rockefellera ovplyvní váš život i môj. Presne ako pri Guyane sa na zakrytie pravdy o jeho smrti používa dymová clona manévrov, meniacich sa príbehov a zmätku; ale rovnako ako pri Guyane verím, že máte právo poznať pravdu.

Spočiatku masmédiá jednohlasne opakovali, že Rockefeller zomrel na infarkt pri práci za stolom na 56. poschodí Rockefellerovho centra. Čas smrti mal byť 22.15 v piatok večer 26. januára 1979. Do nasledujúceho dňa sa však objavil protichodný príbeh. Hovorilo sa, že nezomrel v Rockefellerovom centre, ale v mestskom dome na adrese 13 West 54th Street. Podľa New York Times z nedele 28. januára: „Susedia a okoloidúci hlásili, že keď prišla sanitka, z domu 13 West 54th Street vyšla žena vo večerných šatách a sprevádzala ošetrovateľov, keď niesli pána Rockefellera do vozidla.“ Do sobotného popoludnia sa oficiálny príbeh zmenil na adresu mestského domu. Washington Post v nedeľu 28. januára uviedol: „Rockefeller skolaboval vo svojej kancelárii na prvom podlaží mestského domu na adrese 13 West 54th Street asi o 22.15 v piatok a zjavne okamžite zomrel, oznámil rodinný hovorca Hugh Morrow. Morrow pôvodne uviedol, že Rockefeller dostal infarkt vo svojej kancelárii na 56. poschodí na adrese 30 Rockefeller Plaza.“ Post potom cituje Morrowa: „V skutočnosti smrť nastala v súkromnej kancelárii pána Rockefellera. Chyba bola výlučne moja.“

Teraz však boli nové otázky. Ľudia sa pýtali: Kto bola záhadná žena vo večerných šatách? Rodinný hovorca Morrow podľa nedeľného New York Times povedal, že nevie o žiadnej žene prítomnej v čase Rockefellerovej smrti; namiesto toho uviedol, že tiesňové číslo 911 volala „neidentifikovaná susedka“. Údajne jediná žiadosť o sanitku bola uskutočnená prostredníctvom tiesňového čísla 911 a v tejto súvislosti vyvstali ešte vážnejšie otázky. Po prvé toto číslo slúži širokej verejnosti pri policajných a požiarnych núdzových situáciách; a ako Newyorčania vedia, zriedkavo ho zdvihnú okamžite — a predsa nebola žiadna správa ani len o zavolaní súkromnej sanitky. A pritom hovorca Morrow do sobotného popoludnia tvrdil, že v čase smrti boli s Rockefellerom osobný strážca a šofér.

Ešte horšia bola otázka oneskorenia pred uskutočnením telefonátu. Rockefellerovi hovorcovia stále hovorili, že Rockefeller zomrel o 22.15, aj keď už zmenili príbeh o tom, kde zomrel, ale policajné záznamy ukazovali, že telefonát na 911 sa uskutočnil až o viac než hodinu neskôr, o 23.16. Počas chýbajúcej hodiny Rockefellerovi spolupracovníci horúčkovito pracovali na opatreniach, ktoré mali zabrániť akejkoľvek pitve. Do nasledujúceho dňa, nedele 28. januára, Rockefellerov hovorca Morrow predložil tlači tretiu verziu príbehu. Podľa New York Times z nasledujúceho dňa povedal, „že smrť v skutočnosti nastala približne o 23.15 a že dvaja ľudia prítomní, keď pána Rockefellera v mestskom dome postihol záchvat, boli Andrew Hoffman, bezpečnostný pracovník, a Megan Ruth Marshacková, 31-ročná asistentka na nedávnych umeleckých projektoch pána Rockefellera. Slečna Marshacková, ktorá býva o niekoľko domov ďalej na adrese 25 W. 54th Street, zavolala políciu do jednej minúty po tom, čo pána Rockefellera postihol záchvat, povedal včera pán Morrow. V sobotu pán Morrow povedal, že nevie o prítomnosti žiadnej ženy.“ Dokonca aj vek 31 rokov, ktorý Morrow uviedol pre slečnu Marshackovú, sa neskôr ukázal nesprávny; pri tomto novom upravenom príbehu však ďalší Rockefellerov hovorca v nedeľu podľa New York Times nasledujúceho dňa povedal: „V hodine nebola žiadna nezrovnalosť, išlo jednoducho o prípad, keď ľudia pod tlakom urobili chybu.“ A tiež

podľa New York Times hovorca Morrow reportérom povedal, že slečna Marshacková prišla do mestského domu pracovať okolo 21.00 v piatok večer „oblečená v dlhých čiernych večerných šatách“.

Najdôležitejšou otázkou zo všetkých je však príčina smrti; a kým hovorca Morrow v nedeľu 28. januára predložil reportérom svoju tretiu verziu udalostí, náhlivá kremácia Nelsona Rockefellera už prebehla. Možnosť, že pitva umožní preniknúť pravde na verejnosť, bola odstránená. Aj tu vo verejných oznámeniach vládol zmätok. Napríklad New York Daily News v nedeľu 28. januára informoval, že sa od člena rodiny dozvedel, „že Rockefeller sa posledný približne týždeň sťažoval na bolesti na hrudi, ale podľa správ nikto nepovažoval bolesti za významné a venovalo sa im málo pozornosti“. Inde v záplave správ o Rockefellerovi v tých istých novinách sú však slová doktora Kennetha Rylanda, Rockefellerovho osobného lekára počas štyridsiatich rokov. Citujú ho: „Vyšetril som ho minulú stredu a bol vo výbornom stave. Bol som šokovaný, úplne šokovaný.“

Tak ako v prípade zvláštnej smrti Nelsonovho brata Johna D. III. v júli minulého roka pri údajnej automobilovej nehode, možno nikdy nespoznáme úplné podrobnosti smrti Nelsona Rockefellera. Aj teraz je mladá spolupracovníčka, ktorá bola s Johnom D. III. v čase jeho náhlej smrti, stále v izolácii. Je v nemocnici v okrese Westchester v New Yorku pod silnou strážou; a teraz sa Rockefellerovi hovorcovia snažia skryť pravdu o Nelsonovej smrti. Výsledkom je, že ich vyjadrenia uvádzané v tlačových médiách sú ukážkou zmätku.

Ale, priatelia, neexistoval žiadny zmätok v tom, čo sa malo stať neskoro v ten piatok večer 26. januára 1979. Ako sa to v spravodajských kruhoch robí vždy, psychologický profil Nelsona Rockefellera bol preštudovaný. Ukazoval, že často mával vo zvyku po piatkovej večeri s rodinou odísť do svojho súkromného päťpodlažného mestského domu na adrese 13 West 54th Street na akýkoľvek účel. Ukazoval aj to, že pri týchto príležitostiach jeho bežný veľký sprievod ozbrojených strážcov nemal službu. V ten piatok večer uskutočnil svoju obvyklú cestu do mestského domu. Tam ho zamestnalo to, kvôli čomu tam prišiel. Nastala chvíľa, keď bol úplne neostražitý, a presne v tej chvíli zaznel výstrel. Guľka prenikla do Rockefellerovej hlavy s profesionálnou presnosťou. Po streľbe sa jeho 25-ročná spolupracovníčka zjavne zrútila do stavu čiastočného šoku. Podľa poslednej správy Rockefellerovi hovorcovia hovoria, že je v izolácii a nie je k dispozícii na vyjadrenie.

Keď vyslovujem tieto slová, Rockefellerove snahy o zakrývanie pokračujú, no stále vznikajú nové otázky a do očí bijúce nezrovnalosti. Napríklad Rockefellerov hovorca Hugh Morrow takmer dva dni hovoril, že nevie o žiadnej žene prítomnej pri Rockefellerovej smrti; ale práve včera New York Times uviedol: „Associated Press včera oznámila, že o 4.00 ráno v sobotu, necelých päť hodín po smrti pána Rockefellera, jeden z jej reportérov, ktorý si spomenul, že slečna Marshacková pred prijatím pánom Rockefellerom pracovala ako rozhlasová spravodajkyňa AP vo Washingtone, jej zavolal so žiadosťou o rozhlasovú správu o jeho smrti. Odmietla urobiť rozhlasovú nahrávku, uviedla Associated Press, ale povedala reportérovi, že pán Morrow je s ňou v jej byte a možno s ním bude hovoriť neskôr.“ Keď sa ho na to Associated Press opýtala, Morrow údajne odpovedal: „Nech Megan o 4.00 ráno povedala čokoľvek, nebudem to komentovať. Prešiel som tým znovu a znovu a už ma to unavuje.“

Dvaja zostávajúci bratia, Laurance a David, veria, že si nemôžu dovoliť, aby bola pravda o Nelsonovej smrti všeobecne známa. V tomto kritickom čase by vyvolala príliš veľa otázok. Najväčšou ochranou ich moci bola vždy falošná svätožiara dobročinnosti. Tento pokojný

obraz by bol otrasený v základoch, keby sa verejnosť dozvedela, že Nelson Rockefeller bol zavraždený. A tak pre škaredé poranenie hlavy jeho telo urýchlene spopolnili a jeho smrť verejne pripísali infarktu.

Kedysi mocná štvorčlenná jednotka štyroch Rockefellerových bratov je teraz veľmi ťažko ochromená. David a Laurance zúfalo potrebujú, aby sa k ich vnútornému rodinnému kruhu pripojil niekto ako náhrada za Nelsona Rockefellera; a náhodou muž, ktorý si s najväčšou pravdepodobnosťou oblečie Nelsonov plášť moci, je už pohodlne poruke. V skutočnosti bol s Rockefellerom len niekoľko hodín pred jeho smrťou. Je to muž najviac zodpovedný za katastrofálnu americkú medzeru v spravodajských informáciách, ako som pred viac než dvoma rokmi v Pentagone rozoberal so zosnulým generálom Georgeom S. Brownom. Pred niekoľkými rokmi mi bývalý dôstojník CIA opísal tohto muža ako „malého Hitlera čakajúceho v zákulisí“; a teraz po 25 rokoch ako politický chránenec Nelsona Rockefellera má šancu stať sa členom vnútorného rodinného kruhu Rockefellerovej rodiny — a ak sa tak stane, čo je pravdepodobné, bude mužom, ktorý z vraždy Nelsona Rockefellera získal najviac. Jeho meno: HENRY KISSINGER.

Téma 2 — Boľševické sprisahanie na pápežskú revolúciu

Tu v Spojených štátoch smrť Nelsona Rockefellera odobrala časť titulkov inej významnej udalosti, ktorá sa práve končí. V piatok popoludní 26. januára, len niekoľko hodín pred Rockefellerovým zabitím, dorazil do Mexika muž, ktorý vystupuje ako pápež Ján Pavol II. Dnes, po piatich búrlivých dňoch, sa vracia do Ríma.

Pred piatimi mesiacmi som v Audio liste č. 37 prvýkrát upozornil svojich poslucháčov na drastické zmeny, ktoré sa chystali v rímskokatolíckej cirkvi. Pápež Ján Pavol I. bol zvolený práve predchádzajúci deň; ako som však vtedy vysvetlil, boľševické vplyvy vo Vatikáne pripravovali vrhnutie cirkvi do svojho boja proti Rusku, ktoré sa vymanilo z boľševickej kontroly, a pápež Ján Pavol I., čoskoro známy ako usmievavý pápež, zmizol zo scény sotva o mesiac neskôr. V Audio liste č. 39 som vysvetlil, ako sa dostal do konfliktu s boľševickým plánom a čo sa mu preto stalo. A minulý mesiac som odhalil, že aj jeho nástupca, skutočný pápež Ján Pavol II., bol odstránený. Na jeho mieste je teraz herec, muž, ktorý nie je ani Poliak, ani kresťan a plní príkazy svojich boľševických pánov. Veľmi sa podobá mužovi, ktorého nahradil, ale existujú vizuálne stopy, na ktoré si treba dávať pozor. Detailné fotografie tohto herca by sa mali starostlivo porovnať s fotografiami z októbra 1978 bezprostredne po tom, čo bol kardinál Wojtyła vyhlásený za pápeža. Ako vedia odborníci na identifikáciu, uši človeka sú vo svojej jedinečnosti takmer ako odtlačky prstov, a zistíte, že uši spolu s ďalšími podrobnými črtami teraz nie sú rovnaké ako na začiatku.

Odkedy som zverejnil tragické ničenie zvnútra, ktoré sa odohráva v katolíckej cirkvi, dostávam srdcervúce listy od katolíckych kňazov odvšadiaľ. Zverujú sa mi so svojím trápením pre boľševickú kontrolu, ktorá sa ako rakovina šíri po celej katolíckej cirkvi. Z vlastnej predchádzajúcej skúsenosti zdieľam ich hlboký smútok. Informovať o machináciách boľševizmu v cirkvi je pre mňa bolestivé; ale, priatelia, ústrednou a dominantnou otázkou, pred ktorou dnes stoja ľudia dobrej vôle, sú satanské sily besniace na planéte Zem. V tomto duchu mi niektorí katolícki kňazi odhalili strach, že zotrvanie v kňazských pozíciách by ohrozilo samotnú ich vieru.

Minulý mesiac som poukázal na to, aká dôležitá je publicita pre hereckého pápeža v protiruskom pláne boľševikov. Pri opise tohto plánu som povedal: „V týchto dňoch je herecký pápež najviditeľnejším pápežom v dejinách, čo z neho urobili kontrolované hlavné médiá“; a začiatkom tohto mesiaca, 6. januára, New York Times zopakoval práve túto

tému v článku s názvom „PÔVABNÉ SPÔSOBY JÁNA PAVLA“. Druhá veta znela: „Stal sa najviditeľnejším pápežom v moderných dejinách, každých pár dní vychádza z odľahlosti Vatikánu a očarúva davy, od školákov po starých ľudí a od mníšok po futbalistov.“ Ironicky ten istý článok neskôr dodáva: „Rôznym davom hrá so zručnosťou bývalého herca, ktorým je.“

Priatelia, herecký pápež sa používa ako krysár z rozprávky. Čisto ako taktiku spieva melódiu pokrokového konzervativizmu, ktorá je hudbou pre uši nespočetných miliónov katolíkov, no jeho dve hlavné témy, „nábožensk á sloboda“ a „ľudské práva“, sa v skutočnosti sústreďujú na človeka, nie na Boha. Touto šikovnou napodobeninou skutočného posolstva Ježiša Krista sa smrtiaca politika maskuje ako náboženstvo; a katolícky svet, očarený melódiou hereckého pápeža, sa už vedie po ceste k boľševickým bitúnkom VOJNY proti Rusku.

Pred 14 mesiacmi, v Audio liste č. 28, som prvýkrát mohol odhaliť revolučnú zmenu, ktorá sa odohrala v Kremli. Ateistickí boľševici, ktorí pred 60 rokmi takmer zničili kresťanské Rusko, boli po šesťdesaťročnom boji zvrhnutí. Na ich mieste sú samozvaní „duchovní komunisti“, stará a mimoriadne tvrdá kresťanská sekta rodených Rusov; ako som odhalil v Audio liste č. 36, títo noví vládcovia Kremľa sa v skutočnosti zbavujú komunizmu vo všetkom okrem názvu. Ich základným dnešným politickým pohľadom je namiesto toho silný ruský nacionalizmus, ako som rozoberal v Audio liste č. 28; preto by sa opisne presnejšie nazývali duchovnými nacionalistami.

Zvrhnutí ateistickí boľševici sa horúčkovito snažia opäť zraziť kresťanské Rusko skôr, než sa vyženú posledné zvyšky boľševického vplyvu. Vedia, že ak bude ruská svätá vojna na vyhubenie boľševizmu úspešná, majú málo času. Boľševici vedia, že srdce Ruska je duchovné, a tak sa snažia vytrhnúť srdce Ruska duchovným útokom. Herecký pápež už horúčkovito pracuje na zbližovaní s východnými pravoslávnymi cirkvami v nádeji, že ich po 15 storočiach odlúčenia znovu zjednotí s rímskou cirkvou; skutočným cieľom toho všetkého je ruská pravoslávna cirkev. Pred boľševickou revolúciou v roku 1917 do ruskej pravoslávnej cirkvi prenikli boľševici. Dnes sa boľševický vplyv v Rusku rýchlo odstraňuje; ak však plány boľševikov vo Vatikáne uspejú, obnoví sa ako zbraň proti Rusku. Toto všetko je viazané na tajnú americkú stratégiu prvého úderu, ktorú som podrobne odhalil v Audio liste č. 37; a práve skončená návšteva Mexika hereckým pápežom je súčasťou zložitej stratégie vrhnúť východnú Európu do krvavej revolúcie proti Rusku.

Dňa 24. januára, len niekoľko hodín pred odchodom hereckého pápeža do Santo Dominga a Mexika, mal sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko s ním dvojhodinovú audienciu. Vatikánski predstavitelia povedali, že si nepamätajú takú dlhú a intenzívnu audienciu medzi pápežom a štátnikom. O tom, čo sa rozoberalo, nebolo vydané žiadne vyhlásenie, ale môžem odhaliť, že herecký pápež predstieral starosť o katolíkov v Rusku. Gromyko však v podstate naliehal, aby pápež nerozkýval situáciu vo východnej Európe, a povedal, že kroky cirkvi kresťanstvo zničia, nie mu pomôžu. Potom herecký pápež odišiel do Latinskej Ameriky. Po celý čas cesty bol pri jeho boku Giovanni kardinál Benelli, blízky priateľ Henryho Kissingera. Ako som odhalil minulý mesiac, Benelli je kľúčovým boľševickým agentom vo Vatikáne a sprevádzal ho, aby napísal scenár, ktorého sa má herecký pápež držať.

Pápežská cesta do Mexika bola obrovským reklamným kúskom a predohrou konfrontácie s Ruskom. Intenzívne spravodajstvo okolo cesty slúžilo na vybudovanie oveľa širšieho verejného povedomia o obraze hereckého pápeža ako antikomunistu. Návšteva Mexika

bola zároveň predobrazom plánovanej pápežovej cesty do Poľska v máji tohto roka; a ako taká bola dobre vypočítaná tak, aby vládnym predstaviteľom vo Varšave a Moskve prebehol nervózny mráz po chrbte. V Mexiku, tak ako v Poľsku, vláda katolícku cirkev oficiálne neschvaľuje; mexická ústava namiesto toho z historických dôvodov ukladá prísne obmedzenia cirkevnej činnosti a moci. No v Mexiku, presne ako v Poľsku, je obyvateľstvo približne z 90 % katolícke; keď sa teda pápež rozhodol ísť do Mexika, mexická vláda prakticky nemala inú možnosť než dovoliť mu prísť. Mexické právo navyše zakazuje duchovným kázať na verejnosti alebo dokonca nosiť na verejnosti duchovný odev; tieto obmedzenia však boli pri pápežovi zjavne nevynútiteľné. Takéto obmedzenie jeho viditeľnosti by vyvolalo nepokoje a násilie a vláda to vedela.

Pre Mexiko bolo jediným praktickým riešením prižmúriť oko nad zákonom a dať pápežovi počas návštevy voľnú ruku; pre Poľsko však situácia nie je taká jednoduchá. Verejným úmyslom hereckého pápeža je navštíviť Poľsko pri 900. výročí mučeníckej smrti svätého Stanislava. Väčšine Američanov, ktorí majú málo predstáv o tom, kto svätý Stanislav bol, to pravdepodobne znie vzdialene, nepodstatne, a teda pomerne nevinne; pre Poliakov je však symbolika a emocionálne napätie s tým spojené obrovské.

Herecký pápež je dvojníkom zosnulého Karola kardinála Wojtyłu z Poľska. Predtým, než sa minulý október stal pápežom, bol Wojtyła krakovským arcibiskupom. Pred deväťsto rokmi bol aj svätý Stanislav krakovským arcibiskupom. Wojtyła bol medzi poľskými katolíkmi všeobecne známy ako muž, ktorý sa postavil vláde už v brutálnych časoch stalinizmu; a pred 900 rokmi svätý Stanislav opakovane vystupoval proti kráľovi. Dokonca kráľa exkomunikoval za krutosť voči poddaným. V máji tohto roka uplynie deväťsto rokov odvtedy, čo kráľ svätého Stanislava vyhľadal a zabil za jeho vzdor; a tento máj sa má herecký pápež objaviť v Krakove, aby vyvrcholili slávnosti v deň výročia mučeníckej smrti.

Od septembra minulého roka Vatikán uplatňuje taktiku navrhnutú na sústavné zvyšovanie napätia v Poľsku; od Prvého sviatku vianočného sa rast napätia sústreďuje na deň svätého Stanislava, pretože v odkazoch poľským kostolom tesne pred Vianocami herecký pápež vyzval, aby sa oslavy svätého Stanislava začali na Prvý sviatok vianočný a pokračovali do mája. Varšavská vláda sa snaží vymyslieť, ako udržať situáciu pod kontrolou zoči-voči horúčkovitému napätiu, ktoré zrejme bude existovať do mája; posledným kľúčom k boľševickému plánu je však úskok, ktorý netuší ani samotný herecký pápež. Ak všetko pôjde podľa plánu, dorazí do Krakova po tom, čo najprv zaplní ulice davmi, ktoré zatienia tie v Mexiku. Tam v Krakove počas pripomínania mučeníctva svätého Stanislava má byť zavraždený samotný herecký pápež! Boľševickí sprisahanci zariadia, aby to vyzeralo, že za to môže Varšavou vládnuci režim ovládaný Ruskom, a agitátori rozvášnia davy. Poskytne to klasický spúšťací incident pre vzburu a pápežská revolúcia sa začne. Vypukne v Krakove a rozšíri sa ako požiar po celom Poľsku; ak budú boľševické plány úplne úspešné, pápežská revolúcia sa prenesie do Maďarska, ktoré je zo 67 % katolícke, a do ďalších katolíckych bášt východnej Európy.

Boľševici veria, že zapálením ohňov revolúcie pred ruskými dverami dokážu ďalej udržiavať Kremeľ v nerovnováhe; a ak bude mať Rusko plné ruky práce s potláčaním pápežskej revolúcie, usudzujú, nebude schopné ísť do vojny. Podobne ako pri americkom vynútenom diplomatickom sobáši s červenou Čínou očakávajú, že prichádzajúca revolúcia im získa viac času na panické prezbrojovanie na PRVÚ JADROVÚ VOJNU. Ale, priatelia, boľševici sa mýlia, úplne sa mýlia. Ak sa im podarí uskutočniť plány na zafarbenie východnej Európy morom katolíckej krvi, Rusko to nezadrží. Namiesto toho to bude pre

Kremeľ posledná kvapka. Keď ruskí vládcovia uvidia, že sa veci vymykajú kontrole, uvedomia si, že ich výhoda voči Západu sa v tom bode, po zvážení všetkého, prestala zväčšovať. Keď uvidia, že ďalšie odkladanie už nie je na ich strane, nebudú ďalej čakať. Zostávajúce ťahy na predvojnovej šachovnici jednoducho opustia. Na rozdiel od boľševických očakávaní sa Rusi pred vojnou nepokúsia potlačiť pápežskú revolúciu. Namiesto toho rýchlo prejdú do plného vojnového režimu. Ich prvou prioritou bude ZNIČIŤ SPOJENÉ ŠTÁTY a ďalšie ohniská boľševizmu po celom svete s použitím kozmickej triády s ničivým účinkom. Až po vojne sa pokúsia pozbierať trosky vo východnej Európe.

Téma 3 — UFO, IFO a hlavná ruská tajná zbraň

V decembri pred rokom hlasné vzdušné výbuchy na mori začali otriasať domami a desiť tisíce ľudí pozdĺž amerického východného pobrežia. Vládni hovorcovia sa ich istý čas snažili jednoducho ignorovať; dunenie, dnes známe ako VZDUCHOVÉ OTRASY, však nechcelo zmiznúť. Potom sa zosmiešňovalo v kontrolovaných hlavných médiách, ale aj táto taktika sa rýchlo zmenila, pretože ho počulo príliš veľa ľudí, aby všetko prijali ako veľký žart. Napokon, keď tieto vzduchové otrasy prebiehali už niekoľko mesiacov, vláda sa pokúsila všetko vysvetliť zvalením viny na nezvyčajné poveternostné podmienky. Predviedli údajných odborníkov, aby verejnosť ohromili nezrozumiteľnými rečami o nezvyčajne chladných vrstvách vzduchu. Niektorí pri mávaní rukami o týchto zvláštnych podmienkach počasia tvrdili, že dunenie spôsobujú vojenské lietadlá, možno sto míľ na mori. Iní dokázali zachovať vážnu tvár, keď nám hovorili, že dunenie spôsobuje nadzvukové dopravné lietadlo Concorde. Jeho rázové vlny, hovorili, akosi zasahujú americké východné pobrežie viac než hodinu pred samotným lietadlom a s neuveriteľnou silou. Takéto vysvetlenia boli očividne smiešne; napriek tomu mnohí Američania, túžiaci po upokojení, prijali tieto urážky svojho rozumu ako pravdu. Väčšinu obrovského množstva vzduchových otrasov prebiehajúcich po celej krajine držali mimo tlače a ľudia sa upokojili. Dokonca aj mnohí moji poslucháči sa snažili neveriť pravde o vzduchových otrasoch, ktorú som zverejnil krátko po ich začiatku v Audio liste č. 29 z decembra 1977. Spôsobovali ich novo operačné ruské kozmosféry, ktoré vystreľovali svoje časticové lúčové zbrane v rozostrenom režime do vzduchu nad Atlantickým oceánom.

Keď som nahrával Audio list č. 29, nad Spojenými štátmi sa vznášalo sedem kozmosfér, ale v nasledujúcich mesiacoch ich počet po celom svete vzrástol na stovky. Teraz, keď sú vzduchové otrasy pod mediálnou pokrievkou, bola potichu vydaná vládou podporovaná štúdia o nich od spoločnosti Miter Corporation. Správa vydaná začiatkom minulého mesiaca uvádza 594 vzduchových otrasov medzi decembrom 1977 a nasledujúcim júnom. Do júna, samozrejme, už tie údajné „nezvyčajné chladné vrstvy vzduchu“ z minulej zimy museli byť dávno preč. Štúdia sa aj tak zo všetkých síl snaží pripísať dunenie hluku lietadiel, ale 181 vzduchových otrasov nebolo možné spojiť, ani umelo, so žiadnou prijateľnou výhovorkou, a tak správa slabo uzatvára, že musia mať nejaký prírodný pôvod — napokon, priznať skutočnú príčinu by sa nehodilo.

Kozmosféry, priatelia, sú ruskou verziou VZNÁŠAJÚCICH SA ZBRAŇOVÝCH PLOŠÍN, pred ktorými sa zosnulý generál Thomas Power márne snažil varovať pred 14 rokmi. Generál Power, bývalý šéf výskumu a vývoja letectva a potom Strategického leteckého veliteľstva, vedel, o čom hovorí. V Audio liste č. 32 v marci minulého roka som podrobne zhodnotil snahy generála Powera varovať americký ľud; ako pri mnohých ďalších, ktorí sa nás počas rokov snažili upozorniť, však boli jeho snahy potlačené a ignorované.

Ako sa počas uplynulého roka počty kozmosfér po celom svete násobili, prudko pribúdali aj pozorovania UFO. Tak ako v minulosti, aj dnes sú niektoré pozorovania UFO presne tým — neidentifikovanými lietajúcimi objektmi; dnes by však bolo v mnohých prípadoch vhodnejšie nazývať pozorované objekty IFO — teda identifikovanými lietajúcimi objektmi, pretože nejde o neznámych návštevníkov z vesmíru, ale sú identifikovateľné ako ruské kozmosféry. V niektorých prípadoch sa však odohrávajú kombinované pozorovania zahŕňajúce kozmosféry aj skutočné UFO.

V minulosti UFO vždy priťahovali lietadlá, rakety a kozmické lode, najmä ak boli nové alebo experimentálne. Kozmosféry nie sú výnimkou z tohto pravidla. Kdekoľvek sa dnes kozmosféry zhromažďujú nad vojenskými cieľmi, občas sa objavia UFO a prudko sa pohybujú medzi kozmosférami. Doteraz najznámejší prípad tohto typu sa nedávno odohral na Novom Zélande. Koncom minulého mesiaca, večer 30. decembra, austrálsky televízny spravodajský štáb získal titulky po celom svete nakrútením toho, čo nazval UFO, z lietadla nad Novým Zélandom. Film dlhý asi sedem minút kúpili BBC aj televízna sieť CBS. Dňa 2. januára CBS ukázala menej než 50 sekúnd filmu, na ktorom bol žiariaci guľovitý objekt, a väčšinu objektov, ktoré v ten večer videli kamerový štáb a ďalší pozorovatelia, opisovali ako gule svetla. Pri premietaní filmového úryvku však pustili zvukovú stopu. Austrálsky spravodajca opisoval iný objekt. Povedal, že vyzeral ako „lietajúci tanier“. Walter Cronkite nepovedal, či bola zvuková stopa nahraná súčasne s premietaným filmovým úryvkom. V každom prípade guľovitý objekt na filme bol ruskou kozmosférou, ale pokusy zdiskreditovať film sú ozvenou smiešnych vládnych príbehov o vzduchových otrasoch z minulého roka. Večer 25. januára, len pred šiestimi dňami, Walter Cronkite zo spravodajstva CBS pripomenul divákom novozélandské UFO; potom pokračoval: „Nuž, novozélandské letectvo dnes oznámilo, že zodpovedné boli zvláštne atmosférické podmienky, nie návštevníci z vesmíru. Vyšetrovatelia uviedli, že jednou jednoznačnou príčinou bola nezvyčajne jasná Venuša vychádzajúca na východnej oblohe.“

Priatelia, nedávne vlny takzvaných pozorovaní UFO nad Austráliou a Novým Zélandom v skutočnosti spôsobujú kozmosféry — a z dobrého dôvodu. V poslednom čase veľa počúvame o plánoch na americkú takzvanú mobilnú raketu MX; v skutočnosti sa však americké mobilné rakety už rozptyľujú po celom svete ako pukance. Naši boľševickí vládcovia dúfajú, že Rusko obídu aspoň samotným počtom raketových stanovíšť. Použité rakety vychádzajú z nášho štandardného Minutemanu. Ako raketa na tuhé palivo sa dobre hodí na mobilné umiestnenie — v skutočnosti to bolo už pôvodne navrhnuté v niektorých verziách Minutemanu; a teraz Nový Zéland hostí dve americké mobilné raketové základne. Jedna nie je ďaleko od Hamiltonu na Severnom ostrove, druhá je pri Alexandre na Južnom ostrove. Sú ukryté v horských oblastiach. Podobne veľmi veľký raketový komplex leží v Severnom teritóriu Austrálie — rozprestiera sa na oboch stranách rieky Robinson a zaberá oblasť 18 krát 22 míľ. V tej oblasti nie je nikto, kto by sledoval, čo sa deje, okrem aligátorov a pôvodných obyvateľov.

Rusi pomocou kozmosfér pozorne sledujú všetky americké raketové základne, nové aj staré. Ako som vysvetlil v minulosti, ich časticové lúčové zbrane môžu naše rakety zasiahnuť v okamihu štartu; naši boľševickí vládcovia však veria, že vymysleli spôsob, ako kozmosféry vyradiť práve na dostatočný čas, aby sa rakety bezpečne vypustili proti Rusku. Vedeckí spravodajskí analytici v Spojených štátoch chápu, že kozmosféry sa vznášajú tým, že plávajú v elektrostatickom poli Zeme. Predpokladajú tiež, že Rusi na zameranie časticových lúčových zbraní používajú rovnaké techniky, aké by sme použili my — teda kombináciu infračervenej detekcie a radaru. Usudzujú, že ak sa kozmosféry vychýlia zo

svojich vznášajúcich sa pozícií a ak sa ich snímacie systémy oslepia, časticové lúčové zbrane im nebudú na nič. Aj keby vystrelili, budú mieriť naslepo a minú naše rakety pri štarte. Riešenie, ktoré vymysleli, sa nazýva kobaltová ionizačná bomba. Na rozdiel od bežnej kobaltovej bomby také zariadenie nie je navrhnuté na vytvorenie obrovského výbuchu; jeho hlavným účelom je namiesto toho vytvoriť ohromné množstvá úplne ionizovaného kobaltu — teda atómy kobaltu sú zbavené všetkých elektrónov a zostávajú holé jadrá. Plánom je odpaľovať ich na rôznych miestach vo vrchných okrajoch atmosféry, čo najvyššie, ale pod výškou vznášania kozmosfér. Výsledkom bude obrovská búrka elektrónov, šíriaca sa vodorovne v magnetickom poli Zeme tak, aby prešla pod kozmosférami. Veria, že to na krátky čas naruší elektrostatické pole okolo každej kozmosféry a tiež infračervené a radarové systémy používané na sledovanie rakiet pod nimi; a kým budú kozmosféry takto krátko vyradené, naši vládcovia plánujú vypustiť naše ICBM priamo popri nich. Medzitým sa pozemné vysokovýkonné lasery použijú v snahe zostreliť kozmosféry. Ale, priatelia, naši páni sa stávajú obeťami tej istej spravodajskej medzery, ktorú sami pred rokmi vytvorili, pretože Rusi dobre chápu význam prekvapenia vrátane technologického prekvapenia. A tak kým umožnili, aby sa ich kozmická triáda pre jej rozmiestnenie stala známou v spravodajských kruhoch, stále majú v zálohe hlavnú tajnú zbraň pre samotnú vojnu. Táto zbraň je systém na ochranu Achillovej päty ich lúčových zbraní — schopnosti presne ich zamieriť. Nazýva sa „psychoenergetické určovanie vzdialenosti“, alebo PRF. PRF sa nespolieha na konvenčné žiarenia ako infračervené žiarenie alebo radar — namiesto toho vychádza z detekcie skutočného atómového podpisu cieľa a bežné rušiace techniky na PRF nemajú žiadny účinok. Preto keď americké kobaltové ionizačné bomby vybuchnú, kozmosféry budú schopné mieriť priamo cez elektrónové búrky a zasiahnuť naše rakety. A tak, priatelia, ateistickí boľševici deň za dňom vedú anglosaský Západ do kotla termonukleárnej vojny! Už v nozdrách cítime blížiacu sa záhubu, a predsa stále odmietame urobiť čokoľvek na jej zastavenie. Ak dovolíme, aby sa západná civilizácia rozplynula, odvážia sa preživší povedať: „Nech nám Boh odpustí“?

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu je doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Dr. Peter David Beter - Audio Letter č. 43 (AL43)
28. februára 1979
Úplný slovenský preklad

Poznámka k historickému textu: Nasledujúci text zachováva autorov hlas a jeho dobové tvrdenia. Obvinenia, údajné tajné udalosti a ďalšie neoverené tvrdenia sú tvrdeniami autora, nie potvrdenými historickými faktmi.

Úvod

Ahoj, priatelia moji, tu je Dr. Beter vo Washingtone. Dnes je 28. februára 1979 a toto je môj Audio Letter® č. 43.

Po celých Spojených štátoch sú milióny Američanov čoraz unavenejšie z dlhej, tuhej zimy. Na rozsiahlych územiach krajiny boli tohtoročné zimné búrky nezvyčajné a nepredvídateľné. Neobyčajne silné snehové búrky znovu a znovu ochromovali priemyselné srdce Ameriky na Stredozápade. Mohutné dažďové búrky bičovali Kaliforniu, ktorá zabezpečuje veľkú časť amerických zásob potravín. Hlavné husto osídlené pásma na severovýchode znášali jednu búrku za druhou, čo vyčerpávalo energetické zásoby i ľudskú trpezlivosť. Na juhozápade aj inde spôsobili búrky výpadky elektriny v nebývalom rozsahu a dokonca aj tu vo Washingtone, D. C., práve prišla najväčšia snehová búrka za vyše 50 rokov. Hlavné mesto krajiny na celé dni zastavili dve stopy snehu a ešte stále sa spod neho vyhrabávame. A zvláštne prejavy počasia zasiahli túto zimu aj Európu.

Pred štyrmi týždňami, 31. januára, sa pozemné sily NATO zhromaždili v Nemecku na svojich prvých zimných manévroch po šiestich rokoch. Keď sa začali, podmienky sa zdali ideálne. Zem bola zamrznutá do hĺbky piatich palcov, takže poskytovala pekný pevný podklad pre tanky NATO i ďalšie vozidlá. Na zemi bolo aj príhodné množstvo snehu, o niečo menej než jedna stopa. Stačilo to, aby vojnové hry pôsobili realisticky, no nespôsobovalo to skutočné ťažkosti. Jednotky NATO rozdelili na predstieraných útočníkov, nazvaných „Oranžové sily“, a obrancov, nazvaných „Modré sily“. Minútu po polnoci 31. januára začali Oranžové sily svoju predstieranú inváziu. Presne podľa harmonogramu, bez momentu prekvapenia, ktorý by sprevádzal skutočnú inváziu. Napriek tomu útočiace Oranžové sily čoskoro obišli krídlo Modrých obrancov a nasledujúce dva dni postupovali cez západonemeckú krajinu na juh, predstavujúc Varšavskú zmluvu. Medzitým sa takzvané Modré sily, predstavujúce obrancov NATO, pripravovali na protiútok. Ráno 2. februára, v tretí deň predstieranej vojny, boli Modré sily takmer pripravené vyraziť; potom sa však stalo niečo neočakávané. Počasie sa náhle zmenilo. Z ničoho nič sa zdvihol silný teplý vietor a čoskoro sa k nemu pridal dážď. V priebehu hodín ideálne podmienky na manévrovanie zmizli. Sneh sa roztopil, potoky sa rozvodnili a spôsobili miestne záplavy; pôda rozmrzla a celá oblasť sa zmenila na bahnisko. Tanky sa namáhali a stenali, keď sa zabárali do bahna. Medzitým sa údajná nová zázračná zbraň NATO proti nepriateľským tankom, lietadlo priamej podpory A-10, ukázala ako úplne nepoužiteľná. Hustá hmla ich držala na zemi. Záplavy si vynútili rýchlu evakuáciu poľnej nemocnice a tri dni zostávali vojaci, tanky a delostrelectvo NATO nečinne stáť v takzvanom „administratívnom prerušení“. Napokon veliteľ NATO generál Alexander Haig preletel nad miestom vo vrtuľníku a potom celú vec odvolal. A tak sa cvičenie NATO, ktoré pomenovali „CERTAIN

SENTINEL“, čiže „Istý strážca“, skončilo veľmi neisto. Medzitým, o 200 míľ ďalej v Československu, prebiehali aj manévre Varšavskej zmluvy; a keď sa počasie zmenilo, pokračovali, akoby sa nič nestalo. Takmer to vyzerá, akoby sa proti Spojeným štátom a aliancii NATO obrátilo samotné počasie. A ono sa, priateľ môj, naozaj obrátilo!

Pred vyše rokom som v Audio Letter č. 29 odhalil, že Rusko začalo operačne nasadzovať vznášajúce sa zbraňové plošiny. Tieto pozoruhodné stroje, ktoré Rusi nazývajú kozmosféry, sú vyzbrojené zbraňami s lúčom nabitých častíc. Keď som nahrával Audio Letter č. 29, nad kontinentálnymi Spojenými štátmi bolo na stanovištiach sedem kozmosfér a spôsobovali známe „vzdušné výbuchy“, dnes nazývané VZDUCHOTRASENIA. Išlo o vedľajší produkt pokusov s úpravou počasia, pri ktorých používali svoje lúčové zbrane v nezaostrenom režime. Pred štrnástimi rokmi zosnulý generál Thomas Power, bývalý veliteľ Strategického leteckého veliteľstva Spojených štátov, pred týmito vznášajúcimi sa vojenskými strojmi vopred verejne varoval. V Audio Letter č. 32 som sa vrátil k úsiliu generála Powera varovať Ameriku, kým nebude príliš neskoro, ale ignorovali ho a Rusko tieto stroje vyvinulo, zatiaľ čo Amerika nie. A dnes sú na stanovištiach nad našimi raketovými základňami, veľkými priehradami a mestami, pripravené na povel rozdrviť svoje ciele. Manipulujú aj s počasím nad Spojenými štátmi a letka kozmosfér použila počasie na to, aby premenila takzvané manévre NATO „CERTAIN SENTINEL“ na frašku. Účelom bola nekrvavá názorná lekcia pre západoeurópskych členov NATO. Kremeľ sa všetkými možnými prostriedkami snaží presvedčiť západnú Európu, aby zostala mimo blížiacej sa termonukleárnej vojny medzi Ruskom a Amerikou, zatiaľ čo väčšina Američanov stále blažene netuší, prečo je toľko tohtoročného zimného počasia také nezvyčajné. Vedia len to, že sú unavení zo zimy a tešia sa na prvé známky jari. A predsa, priatelia moji, ak bude po vôli „novým boľševikom“, ktorí dnes ovládajú americkú vládu, obdobie skutočných skúšok a útrap sa iba začína, NIE končí. Ich intrigy sa čoraz rýchlejšie blížia k vyvrcholeniu, a kým zima ustupuje, svet sa rozpaľuje nebezpečenstvom VOJNY.

Pred šiestimi mesiacmi som v Audio Letter č. 37 podrobne odhalil prísne tajné plány vládcov Ameriky na začatie jadrovej vojny s Ruskom. Prvýkrát v amerických dejinách je dnes hlavnou stratégiou Spojených štátov udrieť vo veľkej vojne ako prvé a v tom istom Audio Letter som načrtol kroky, ktoré sa plánovali ako cesta k vojne s Ruskom v plnom rozsahu. Stratégia „nových boľševikov“ spustiť americký prvý jadrový úder proti Rusku už veľmi pokročila a rýchlo napreduje. Mnohé prvky prísne tajného plánu, ktorý som odhalil vlani v auguste, sa už stali veľmi viditeľnými. Najprv summit v Camp Davide v septembri 1978 uviedol plán do pohybu. Plán, ktorý som odhalil, dodržali do posledného písmena a Carter, Begin a Sadat podpísali takzvané prekvapivé „mierové“ dohody so širokými úsmevmi v celoštátnej televízii. Rovnako sa presne podľa plánu posúval aj boľševický zámer vtiahnuť rímskokatolícku cirkev do ich vlastného boja proti Rusku. Pápež Ján Pavol I., zvolený iba deň predtým, ako som nahrával Audio Letter č. 37, rýchlo zmizol zo scény a dnes je protiruská politika Vatikánu každým dňom viditeľnejšia. V poslednom čase zásadný význam Iránu a Číny v pláne prvého úderu spôsobil, že obidve krajiny ovládli správy. Ako sa plánovalo pred šiestimi mesiacmi, Irán sa stal zdrojom obáv americkej verejnosti; a Čína, ktorej západná provincia Sin-ťiang je nevyhnutná pre americkú stratégiu prvého úderu, prinútila Spojené štáty pred vyše dvoma mesiacmi k plnému diplomatickému uznaniu. Teraz sa rýchlo posúvame k fáze „nedostatku ropy“ a „prídelov benzínu“, ako sa pred vojnou stupňuje atmosféra krízy. A presne podľa plánu politici a ovládané hlavné médiá čoraz viac vykresľujú Saudskú Arábiu ako hrozbu pre mier.

Priatelia moji, jar je vždy obdobím nepokoja a možnej vojny. Je to časť roka, v ktorej je najľahšie vyvolať násilie; a ako sa jar blíži, vlády Spojených štátov a Izraela spoločne pripravujú vyvolanie incidentu, ktorý spôsobí vypuknutie vojny na Blízkom východe. Krátko nato má nasledovať jadrové zničenie ropných polí Saudskej Arábie. Aj vo východnej Európe tento rok sprevádza príchod jari veľké nebezpečenstvo. Minulý mesiac som odhalil boľševický plán, podľa ktorého má tento máj vypuknúť v poľskom Krakove „pápežova revolúcia“. Kľúčom k plánu má byť májová návšteva Poľska „pápežom-hercom“, mužom, ktorý sa nazýva pápežom Jánom Pavlom II.; a len pred šiestimi dňami sa oznámilo, že pápež teraz plánuje byť v Poľsku od 13. do 15. mája. Z dôvodov, ktoré som odhalil minulý mesiac, priatelia moji, bude uskutočnenie „pápežovej revolúcie“ začiatkom konca Západu. To znamená, že nasledujúce približne dva mesiace môžu rozhodnúť o budúcom smerovaní ľudských dejín. Ak sa tieto dejiny napíšu podľa satanského boľševického plánu, napíšu sa našou krvou a bude to príbeh termonukleárnej katastrofy, bezprikladného ničenia, tragédie, utrpenia a múk, všetkého v rozsahu, ktorý presahuje ľudské chápanie. A predsa vám, priatelia moji, musím opäť pripomenúť niečo, na čo som poukázal na svojej úplne prvej hovorenej páske, nahratej pred vyše štyrmi rokmi v októbri 1974. Bola to Audio Book č. 1 s názvom: „AKO SA OCHRÁNIŤ PRED PRICHÁDZAJÚCOU HOSPODÁRSKOU KRÍZOU A TREŤOU SVETOVOU VOJNOU.“ Informácie, ktoré zverejňujem na základe vlastných spravodajských poznatkov, sa týkajú plánov ľudí. Tieto ľudské plány nie sú nemenné. Ľudia, ktorí ich tvoria, sa radi hrajú na Boha, ale bohmi nie sú. Ich plány sa menia, ich harmonogramy sa posúvajú, robia chyby a stáva sa aj niečo neočakávané. Počas posledných niekoľkých týždňov sa, priatelia moji, niečo neočakávané NAOZAJ stalo. Pred verejnosťou skryté prebiehajú dramatické udalosti, ktoré nevyhnutne hlboko ovplyvnia chod udalostí tu i na celom svete.

Moje tri témy na tento mesiac sú:
Téma č. 1 - ZÁHADNÉ ZMIZNUTIE DR. HENRYHO KISSINGERA
Téma č. 2 - PLIENENIE RODINNÉHO IMPÉRIA ROCKEFELLEROVCOV
Téma č. 3 - NAŠA POSLEDNÁ ŠANCA ZACHRÁNIŤ ZÁPADNÚ CIVILIZÁCIU.

Téma č. 1 - Záhadné zmiznutie Dr. Henryho Kissingera

Minulý mesiac, večer 26. januára, sa náhle skončil život Nelsona Rockefellera. O päť dní neskôr, keď som nahrával Audio Letter č. 42, som mohol oznámiť, že ho zavraždili jediným odborne vypáleným výstrelom do hlavy. Rockefellerovi pomocníci a hovorcovia sa okamžite pustili do horúčkovitého úsilia zakryť, čo sa stalo. Z dôvodov, ktoré som spomenul minulý mesiac, sa Nelsonovi žijúci bratia David a Laurance domnievali, že by bolo príliš nebezpečné, keby verejnosť vedela, že bol zavraždený. Vyvolalo by to priveľa otázok, a tak Rockefellerovi hovorcovia chrlili pre verejnosť jednu sériu lží za druhou. Medzitým telo Nelsona Rockefellera rýchlo spopolnili, aby zaistili, že množiace sa otázky verejnosti o jeho smrti nepovedú k pitve. Kým som 31. januára nahrával Audio Letter č. 42, hlavný hovorca rodiny Rockefellerovcov Hugh Morrow už predložil tri verzie okolností Rockefellerovej smrti a každá nová verzia rozvrátila to, čo už povedal. Asi o týždeň neskôr sa začala rozpadať aj tretia verzia. Správy citujúce nemenované zdroje v rodine Rockefellerovcov uvádzali, že osobou, ktorá zavolala na newyorské tiesňové číslo 911, aby privolala sanitku, nebola Megan Marshacková. Slečna Marshacková, Rockefellerova mladá pomocníčka, bola s ním v jeho mestskom dome v čase smrti; no telefonát na 911 teraz údajne uskutočnila slečna Ponchitta Pierceová. Slečna Pierceová, newyorská televízna osobnosť, bola údajne Marshackovej priateľkou a susedkou. V sobotu večer 10. februára Ponchitta Pierceová ukončila niekoľko dní otázok a dohadov zverejnením vyhlásenia prostredníctvom svojho advokáta; jej vyhlásenie však vyvolalo nové otázky, pretože zničilo všetky predchádzajúce vyhlásenia Rockefellerových hovorcov o jeho smrti.

Ponchitta Pierceová vo svojom vyhlásení povedala, že jej Megan Marshacková v ten večer 26. januára zavolala medzi 22.50 a 23.00. Tým padol oficiálny príbeh Rockefellerových hovorcov, podľa ktorého Rockefeller dostal „srdcový infarkt“ o 23.15, a znovu ožili pôvodné otázky: Prečo všetky tie prieťahy medzi Rockefellerovým údajným infarktom a privolaním pomoci? Vyhlásenie Pierceovej prehĺbilo záhadu aj inak. Povedala, že do Rockefellerovho mestského domu prišla približne o 23.15, zavolala na tiesňové číslo 911, aby požiadala o sanitku, a potom rýchlo odišla späť do svojho bytu. Prirodzená otázka znie: Prečo by niekto utekal z miesta, kde došlo k infarktu? Najmä keď na rozdiel od niektorých správ Ponchitta Pierceová poznala Nelsona Rockefellera vyše 10 rokov! Prečo nezostala pomôcť?... Ibaže by bolo zrejmé, že mu už niet pomoci.

V ten istý deň, keď Ponchitta Pierceová zverejnila svoje vyhlásenie pre tlač, New York Post citoval Stevena Rockefellera, Nelsonovho druhého najstaršieho syna, ktorý žiadal objasnenie celej situácie; a o dva dni neskôr jeho syn Steven mladší, 18-ročný vnuk Nelsona Rockefellera, údajne povedal: „Chceme len pravdu. Otázkou je jednoducho to, či by teraz mohol byť nažive. Keby bol praktickejším človekom a dôsledne dbal na ochranu osobnými strážcami, možno by sa to nestalo.“ Tieto slová Nelsonovho vnuka Stevena mladšieho sa nebezpečne približovali pravde. Minulý mesiac som vysvetlil, ako Nelsona Rockefellera zastihli v slabej chvíli, keď „poľavil v ostražitosti“ a jeho obvyklý početný tím osobných strážcov nebol v službe. O dva dni neskôr, 14. februára, jeho otec Steven úplne obrátil: pripojil sa k bratovi Rodmanovi a sestrám Ann a Mary v spoločnom vyhlásení, ktorého cieľom bolo ukončiť spor. Vyhlásenie okrem iného uvádzalo: „Keďže sme presvedčení, že sa nedalo nič urobiť na záchranu otca a že všetci ľudia, ktorí sa mu pokúsili pomôcť, konali zodpovedne, myslíme si, že by bolo nesprávne zúčastňovať sa na pokračujúcej debate o podrobnostiach. Preto nemáme v úmysle ďalej sa verejne vyjadrovať.“

Okolnosti smrti Nelsona Rockefellera však významne ovplyvňujú budúcnosť Spojených štátov, nielen budúcnosť rodiny Rockefellerovcov; otázky o týchto okolnostiach teda nezmiznú len preto, že si to niekto želá. Ako doplnenie toho, čo som zverejnil minulý mesiac, teraz môžem odhaliť dôvod dlhého oneskorenia medzi zastrelením Rockefellera a telefonátom o 23.16, ktorým privolali sanitku. Rockefeller nezomrel o 23.15 ani o 22.15, ako uvádzali najskoršie správy. Smrť v skutočnosti nastala medzi 21.30 a 22.00. Keď sa Megan Marshacková prebrala zo svojho čiastočného šoku po streľbe, uskutočnila telefonát, ktorý sa stále nezverejnil. Na základe tohto telefonátu rýchlo prišiel lekár pripravený zvládnuť situáciu. Jediná strelná rana v Rockefellerovom čele prestala krvácať za menej než hodinu. Lekár potom vyplnil otvor po guľke kalamínovým prípravkom, ktorý stvrdol. Po očistení všetkej krvi bola lekárova úloha hotová. Teraz bolo možné odviezť telo sanitkou bez toho, aby náhodní prizerajúci sa na prvý pohľad spoznali skutočnú príčinu smrti. Lekárova provizórna práca na mieste prizerajúcich sa oklamala, ale ak sa pozriete na stranu 39 časopisu LOOK z 5. marca 1979, zistíte, že nebola celkom dokonalá. Fotografia v dolnej časti strany zobrazuje telo Nelsona Rockefellera, keď ho na nosidlách vynášali z jeho mestského domu. Snímka je zrnitá a zachytáva málo podrobností; napriek tomu sa pozrite pozorne. Jeden až dva palce nad koreňom nosa a mierne smerom k ľavému obočiu uvidíte približne kruhovú tmavú oblasť. To je, priatelia moji, narýchlo zamaskovaný otvor po guľke. Kalamínový prípravok úplne nezakryl zmenu sfarbenia a nebol dokonale uhladený.

Minulý mesiac som upozornil poslucháčov, že mužom, ktorý mohol zo smrti Nelsona Rockefellera získať najviac, bol jeho 25-ročný chránenec HENRY KISSINGER; a Kissinger nestrácal čas a presadzoval svoju snahu zaujať Nelsonovo miesto vo vnútornom rodinnom kruhu Rockefellerovho impéria. Jeho kampaň už naplno prebiehala v piatok 2. februára 1979. V ten deň sa na spomienkovej bohoslužbe za Nelsona Rockefellera v newyorskom kostole Riverside zúčastnilo vyše 2 000 ľudí zo 71 krajín. Smútočné prejavy predniesli dcéra Ann Rockefellerová-Robertsová, syn Rodman C. Rockefeller, brat David Rockefeller a Henry Kissinger. Všetku pozornosť ovládaných hlavných médií dostal Kissingerov prejav, a niet sa čo čudovať. Obrovské zhromaždenie stíchlo, keď Henry Kissinger kráčal ku kazateľnici. Potom Kissinger, zdanlivo so slzami v očiach, začal hovoriť o Nelsonovi Rockefellerovi. Keď sa jeho hlas zovretý dojatím rozliehal veľkou chrámovou loďou kostola Riverside, označil Rockefellera za priateľa, inšpiráciu, učiteľa a „môjho staršieho brata“. Kissingerov smútočný prejav bol majstrovským dielom a mnohým vháňal slzy do očí. Záverečná pasáž opisovala posedenie s Nelsonom Rockefellerom „na verande s výhľadom na jeho milovanú rieku Hudson v zapadajúcom slnku“. A ako posledné slová prejavu Kissinger uviedol, že Rockefeller príležitostne hovorieval: „Nikdy nezabudni, že najhlbšou silou na svete je láska.“

Kým tieto záverečné slová doznievali v kostole, muž, ktorý zosnoval smrť Nelsona Rockefellera, sa otočil a pomaly odišiel od kazateľnice. Kissinger netušil, že práve vyslovil svoje posledné verejné slová. Nasledujúci večer, v sobotu 3. februára, bol Kissinger údajne v Seattli s deklarovaným úmyslom stretnúť sa s čínskym Teng Siao-pchingom. Washington Post v skutočnosti o dva dni neskôr uviedol, že sa Kissinger stretol s Tengom v Seattli v nedeľu ráno 4. februára; Post sa však v tomto mýlil. Približne v tom istom čase, keď mal byť Kissinger podľa Washington Post v Seattli, bol v skutočnosti na letisku Dulles pri Washingtone, D. C. Krátko po poludní, o 12.30 washingtonského času 4. februára, odletel Kissinger do Londýna Concordom spoločnosti British Airways. O necelých 11 hodín prišiel do Chaumontu v údolí Loiry vo Francúzsku, kde už bolo ráno 5. februára.

Odtiaľ preletel takmer 200 míľ na západ do francúzskeho Blois a stihol tam raňajky. Neskoro večer 5. februára boli Henry Kissinger a jeho manželka Nancy v Londýne. Približne o 23.00 londýnskeho času odleteli súkromným prúdovým lietadlom do Spojených štátov; a pri tomto lete ich nepretržite sledovali. Sieť 26 ruských kozmosfér bola vtedy na stanovištiach nad leteckými trasami medzi americkým východným pobrežím a Európou. O 19.12 východného štandardného času 5. februára sa náhle stratil všetok kontakt s lietadlom, ktoré nieslo Henryho a Nancy Kissingerovcov. Lietadlo do cieľa nedorazilo a Henryho ani Nancy Kissingerovú nikde nemožno nájsť. Kissingerovi pomocníci tvrdia, že je „na dovolenke“; medzitým sa o ňom naďalej tlačia články, ktoré udržiavajú jeho meno pred verejnosťou, ale on sám zmizol z dohľadu.

15. februára som verejne uviedol, že Kissinger je nezvestný, v talkshow Raya Briema na rozhlasovej stanici KABC v Los Angeles; a 17. februára som vystúpil v talkshow Boba Snydera na stanici WINQ v Tampe na Floride. V tomto programe som nielen oznámil, že Kissinger je nezvestný, ale povedal som aj, že je to tak od 5. februára. Uviedol som aj jeho trasu bezprostredne pred zmiznutím: z Washingtonu do Londýna, do Francúzska, znova do Londýna, a potom nezvestný.

Teraz už prebieha pokus zabrániť tomu, aby sa verejnosť dozvedela, že Kissinger je nezvestný. Jeho pomocníci šíria krycí príbeh, ktorý sa už dostal do tlače. V New York Daily News z 26. februára, teda spred dvoch dní, rubrika „Ľudia“ obsahovala správu s názvom: „K si v Európe tíši žiaľ.“ Začínala sa otázkou: „Kde sa skrýva Henry Kissinger?“ Článok uvádza, že nemenovaný washingtonský komentátor naznačil, že je nezvestný, a ďalej hovorí: „Nuž, zabudnite na to všetko. Faktom je, že Henry a jeho manželka Nancy krátko po smrti jeho blízkeho priateľa Nelsona Rockefellera odišli z mesta na dovolenku od všetečných novinárov. Henry odišiel z New Yorku 4. februára, išiel do Anglicka, potom do Francúzska, späť do Londýna a teraz je v Mexiku.“ Ako som už spomenul, Kissinger odišiel 4. februára z Washingtonu, nie z New Yorku; a jeho lietadlo po odlete z Londýna 5. februára nepristálo v Mexiku ani nikde inde. Článok v New York Daily News však hovorí, že Kissinger sa má vrátiť budúci mesiac; a pre istotu cituje Kissingerovho pomocníka: „Je živý a zdravý a môže sa objaviť kdekoľvek na svete, pretože je všade vítaný.“

Priatelia moji, môžem len povedať, že ak ešte niekedy uvidíme skutočného Henryho Kissingera, bude to zázrak; a ako právnik vám môžem povedať, že len skutočný Henry Kissinger by mohol proti mne podniknúť právne kroky za to, čo som vám povedal o jeho zločinnom konaní proti životu Nelsona Rockefellera. Henry Kissinger zmizol zo scény práve vtedy, keď stál na prahu konečného uchopenia moci, o ktorom sníval. Kissinger sa však sprisahal s ďalšími, aby dosiahli oveľa viac než iba smrť Nelsona Rockefellera; a prekvapujúce udalosti, ktoré pomohol uviesť do pohybu, pokračovali napriek jeho vlastnému záhadnému zmiznutiu.

Téma č. 2 - Plienenie rodinného impéria Rockefellerovcov

7. februára, dva dni po zmiznutí Kissingerovho lietadla nad severným Atlantikom, vyšla Megan Marshacková z úkrytu. Nakrátko ju videli v New Yorku a odfotografovali v kožuchu z medvedíka čistotného. To bolo naposledy, čo ju videli na verejnosti. V tú noc s Davidom Rockefellerom nastúpili do jedného z jeho súkromných prúdových lietadiel a odleteli do Londýna. Po prílete do Londýna ráno 8. februára miestneho času sa vydali na rôzne miesta. Ona odišla na miesto v západnej časti Londýna, kým on mal záležitosti v oblasti Seven Oaks v južnom Londýne. Nasledujúceho dňa skoro ráno dostal David Rockefeller naliehavý odkaz, aby prišiel za Megan do západnej časti Londýna. Nastali nejaké problémy. Keď tam prišiel, videl to na vlastné oči. Megan Ruth Marshacková, jediná známa svedkyňa samotnej vraždy Nelsona Rockefellera, bola mŕtva. Zomrela ako Rockefeller, jedinou guľkou do čela. Megan Marshacková bola v Anglicku oveľa menej známa, než sa stala tu v Amerike, ale psychologický profil Davida Rockefellera by ukázal, že jeho reakcia na túto novú krízu bude veľmi podobná reakcii na vraždu jeho brata. David Rockefeller by trval na dohľade nad opatreniami, ktoré mali zaistiť, aby sa verejnosť nedozvedela, že Megan Marshackovú zastrelili. A tak zostal na mieste práve dosť dlho, aby sa sám stal terčom. O niekoľko hodín už telo Megan Marshackovej smerovalo do márnice v severovýchodnom Londýne bez akejkoľvek identifikácie. Potom však zomrel rovnakým spôsobom aj David Rockefeller: jedinou guľkou do hlavy. Skoro popoludní 9. februára uložili jeho telo na palubu súkromného lietadla, ktoré ho s Megan Marshackovou priviezlo predchádzajúci deň do Londýna. Lietadlo odletelo do Spojených štátov. Rovnako ako Kissingerovo lietadlo o štyri dni skôr prechádzalo nebezpečným pásmom sledovaným ruskými kozmosférami; a Rusi zrejme nevedeli, že David Rockefeller už bol mŕtvy, keď jeho lietadlo letelo na západ cez severný Atlantik. Na mieste vzdialenom menej než 100 míľ od poslednej známej polohy Kissingerovho lietadla sa náhle stratil všetok kontakt s lietadlom, ktoré prevážalo telo Davida Rockefellera; a lietadlo nikdy nedorazilo do cieľa.

V nedeľu ráno 11. februára videli Ponchittu Pierceovú v jej televíznom programe diváci newyorského Kanála 4, WNBC; program však ako zvyčajne bežal zo záznamu. Samotnú Ponchittu Pierceovú nikde nemohli nájsť. Predchádzajúci večer zverejnila pre tlač vyhlásenie o svojom konaní v večer smrti Nelsona Rockefellera a pritom vyvolala najrozličnejšie nové otázky; a odvtedy je Ponchitta Pierceová nezvestná. Medzitým jej televízny program pokračuje každý týždeň ako zvyčajne. Údajne už nahrala programy až do určitého času v máji. Keď sa na ňu pýtajú, jej kancelária v poslednom čase hovorí, že je „na dovolenke“. To isté sa teraz hovorí v kancelárii Megan Marshackovej: „na dovolenke“.

Večer 13. februára objavili telo Hugha Morrowa, dlhoročného hovorcu rodiny Rockefellerovcov. Po smrti Nelsona Rockefellera práve Morrow dostal najväčšiu zodpovednosť za uskutočnenie zastieracej kampane. Teraz je predmetom snáh o utajenie aj samotná Morrowova smrť. Morrow zomrel 13. februára guľkou medzi oči a to je skutočný dôvod, prečo od neho v týchto dňoch nepočujeme žiadne nové vyhlásenia, ale jeho kancelária tvrdí, že je „na dovolenke“. V sobotu skoro ráno 17. februára sa skončila tretia generácia dynastie Rockefellerovcov. Laurance Rockefeller zomrel rovnakým spôsobom ako pápež Ján Pavol I. vlani v októbri: guľkou do zátylku, a nasledujúce ráno Laurancea Rockefellera aj Hugha Morrowa spopolnili.

Pri vystúpení 15. februára v rozhlasovej relácii Raya Briema v Los Angeles som spomenul všetky tieto nezvestné osoby okrem Laurancea Rockefellera, ktorý bol vtedy ešte nažive. O dva dni neskôr v relácii Boba Snydera v Tampe na Floride som vymenoval všetkých a

uviedol, ako dlho je každý z nich nezvestný. A podľa New York Post z 15. februára 1979 sa tvrdilo, že nemožno nájsť ani Rockefellerových bezpečnostných pomocníkov Andyho Hoffmana a Williama Keogha, ako aj šoféra Lonnieho Wilchera.

Priatelia moji, podľa spravodajských informácií z vysokých kruhov to, čo sa práve odohralo, nie je nič menšie než krvavý štátny prevrat týkajúci sa skutočných vládcov Ameriky; a zodpovední nie sú nikto iný než bývalí spojenci Rockefellerovcov, „noví boľševici“.

Teraz sa začína plienenie rodinného majetku Rockefellerovcov bez toho, aby štvrtá generácia Rockefellerovcov niečo tušila. Napokon, ako som vždy v minulosti objasňoval, Rockefellerovci štvrtej generácie sa na machináciách štyroch bratov nepodieľali. V dôsledku toho si neuvedomujú skutočný význam nedávnych otrasov, ktoré zlikvidovali bratov tretej generácie, a nechávajú sa oklamať k verejnému mlčaniu o týchto desivých udalostiach v mylnom presvedčení, že mlčanie je v ich vlastnom najlepšom záujme. Faktom je, že ich mlčanie nahráva tým, ktorí chcú Rockefellerovcov obrať o bohatstvo, a slúži aj záujmom tých, ktorí horúčkovito pracujú na tom, aby vrhli Spojené štáty do plameňov DIKTATÚRY a VOJNY: „nových boľševikov“.

V nedávnej minulosti urobili štyria bratia Rockefellerovci jednu poslednú veľkú chybu, ktorá ich teraz stála život. Táto chyba vznikla z paniky pred vyše rokom a pol. Pri ohromujúcom zvrate 27. septembra 1977 porazilo Rusko Spojené štáty v najrozhodujúcejšej bitke 20. storočia. Bola to stále utajovaná BITKA ŽATEVNÉHO MESIACA vo vesmíre, prvá skutočná vesmírna bitka v dejinách. Jediným úderom Rusi zmarili machiavellistickú dvojramennú stratégiu Rockefellerovcov na ovládnutie sveta a zrazu bolo Rusko tým, kto určoval pravidlá. Bratia Rockefellerovci vedeli, že majú veľmi, veľmi vážne problémy. Takmer v panike začali všetci štyria hľadať spôsob, ako Rusko odraziť, a vtedy urobili svoju poslednú osudnú chybu. Niektorí poradcovia im pripomenuli, že rockefellerovsko-sovietske spojenectvo v skutočnosti nebolo spojenectvom so samotným Ruskom, ale s BOĽŠEVIKMI v Rusku. Nový ruský režim už začal starých boľševikov odstraňovať a vyháňať z Ruska. Poradcovia tvrdili, že keďže práve oni sú skutočnými spojencami Rockefellerovcov a keďže poznajú Rusko, starých boľševikov treba privítať v Amerike a rýchlo ich umiestniť do mocenských pozícií. V panickej potrebe rýchlo niečo urobiť bratia Rockefellerovci tento spôsob uvažovania prijali. Pritom však zabúdali na skutočnú povahu svojho spojenectva s boľševikmi.

Keď som v decembri 1975, pred vyše tromi rokmi, nahrával Audio Letter č. 7, dlhoročné tajné rockefellerovsko-sovietske spojenectvo ešte fungovalo. V tom Audio Letter som vysvetlil jeho povahu: bolo to spojenectvo medzi KORPORÁTNYMI SOCIALISTAMI na jednej strane, Rockefellerovcami, a ŠTÁTNYMI SOCIALISTAMI na druhej, vládcami Sovietskeho zväzu. Ako som vysvetlil v Audio Letter č. 7, korporátny socializmus a štátny socializmus sú dve strany tej istej mince. Obidva sú systémami hromadenia veľkého bohatstva a moci v rukách iba niekoľkých ľudí, takže spojenectvo vládcov dvoch samostatných krajín s týmito dvoma systémami je prirodzené. Na čo však Rockefellerovci zabudli, a to bola ich osudná chyba, je, že korporátny a štátny socializmus nemôžu koexistovať v tej istej spoločnosti. Cieľom korporátneho socializmu sú obrovské monopoly úplne vyňaté spod vládnej regulácie; štátny socializmus sa usiluje o presný opak, teda o úplnú vládnu kontrolu a reguláciu všetkého a každého. Spojiť ich pod jednou strechou znamená zaručiť ich čelnú zrážku; a to sa, priatelia moji, práve teraz začína diať.

Práve v Audio Letter č. 29 za december 1977 som mohol prvýkrát odhaliť, že tu v Spojených štátoch sa začína nová boľševická revolúcia s pomocou bratov Rockefellerovcov! Keď som vlani v septembri nahrával Audio Letter č. 38, osud štyroch bratov Rockefellerovcov bol už zrejmý. Najstarší z bratov, John D. III., už náhle zmizol zo scény; a v Audio Letter č. 38 som poukázal na to, že: „Čoraz viac to nie sú bratia Rockefellerovci, ktorí využívajú boľševikov, ale naopak. Čoskoro zo scény zmiznú aj zvyšní traja bratia Rockefellerovci, ale to neodstráni rakovinu boľševizmu, ktorou nakazili Západ.“ (Koniec citácie z Audio Letter č. 38.)

Hlavnou postavou medzi „novými boľševikmi“ v Amerike mal byť HENRY KISSINGER. Dvadsaťpäť rokov bol chránencom Nelsona Rockefellera, ale vždy hral na obe strany! Vďaka ľahkému prístupu k plánom, personálu a zdrojom Rockefellerovho impéria bol Kissinger najdôležitejšou jednotlivou osobou vo frakcii „nových boľševikov“ v Amerike. Kissinger skutočne veril, že môže nahradiť Nelsona Rockefellera a jedného dňa sa stať PREZIDENTOM SVETA.

Priatelia moji, známa svedkyňa smrti Nelsona Rockefellera Megan Marshacková, ako aj ďalší ľudia blízki tomuto prípadu, zmizli zo scény. Celý priebeh udalostí, s výnimkou Kissingerovho zmiznutia, je typický pre boľševické čistky, ktoré vždy zahŕňajú aj opatrenia na zahladenie stôp. „Noví boľševici“ teraz ovládajú Ameriku vďaka svojej kontrole nad vládou Spojených štátov, ale stále ešte musia rozšíriť a upevniť svoju mocenskú základňu. A preto budú čo najdlhšie udržiavať fikciu, že David Rockefeller, Laurance Rockefeller a Henry a Nancy Kissingerovci sú stále nažive. Takto možno v mene týchto ľudí podniknúť kroky, ktoré by neboli možné, keby sa vedelo, že sú mŕtvi. Žijúcim členom rodiny Rockefellerovcov nahovorili, že ich vlastná bezpečnosť, dokonca aj fyzická bezpečnosť, závisí od zachovania mlčania o udalostiach posledných dní; pravdou však je, že ich mlčanie sa používa proti nim. Na rozdiel od zosnulých štyroch bratov Rockefellerovci štvrtej generácie nemajú veľký vplyv na rozsiahly rockefellerovský kartel bánk, nadnárodných korporácií, nadácií a podobne. Do značnej miery sú vydaní napospas správcom všetkého tohto majetku. Svojím mlčaním nechávajú mnohým z týchto správcov moc vyplieniť bohatstvo rozpadajúceho sa Rockefellerovho impéria. Na zachovanie moci vo vláde i mimo nej je pre boľševikov práve teraz kľúčové potlačiť akékoľvek správy o zmiznutiach, o ktorých som vám povedal. Preto sa môžu za týchto ľudí začať objavovať „dvojníci“, teda ľudia podobného vzhľadu. Čo je úžasné, najmä v Kissingerovom prípade, je, že v jeho neprítomnosti dokázali tak dlho umlčiavať otázky verejnosti. Boľševici však vedia, že „dvojníci“ oklamú len verejnosť. Napríklad dôverný priateľ Davida Rockefellera by sa pri osobnom stretnutí nenechal dlho klamať; a tak by sa „dvojníci“ použili len ako posledná možnosť.

Priatelia moji, keď sú štyria bratia Rockefellerovci preč a Henry Kissinger zmizol, objavila sa nová, narýchlo vytvorená banda štyroch, ktorá teraz ovláda vládu Spojených štátov. Títo štyria sú:

ZBIGNIEW BRZEZINSKI, poradca Jimmyho Cartera pre národnú bezpečnosť. V roku 1973 Brzezinski robil pre Davida Rockefellera prípravné práce pri organizovaní Trilaterálnej komisie. Rovnako ako zosnulý Henry Kissinger sa narodil v zahraničí.

W. MICHAEL BLUMENTHAL, minister financií, člen Trilaterálnej komisie, tiež narodený v zahraničí. Ako bývalý šéf korporácie Bendix má Blumenthal dôležité väzby na Rockefellerovu korporátnu aristokraciu. Platí to najmä v oblasti zbraní a obrany, ktorá je skutočnou témou jeho súčasnej cesty do červenej Číny.

HAROLD BROWN, minister obrany, člen Trilaterálnej komisie; a

JAMES SCHLESINGER, minister energetiky. Schlesinger nie je oficiálnym členom Trilaterálnej komisie, ale zmýšľa rovnako ako ostatní. Jeho prístupom je kontrola zhora a silná vládna regulácia všetkého. Schlesinger predtým viedol Komisiu pre atómovú energiu, CIA a ministerstvo obrany.

Jednou spoločnou niťou v minulosti všetkých týchto mužov je ich sústredenie na otázky vedenia vojny, výzbroje a medzinárodného manévrovania. Všetkými možnými spôsobmi sa snažia urýchliť boľševickú stratégiu PRVÉHO JADROVÉHO ÚDERU PROTI RUSKU. Priatelia moji, všetci sú to veľmi nebezpeční muži; nová banda štyroch však nemôže skutočne nahradiť štyroch bratov Rockefellerovcov. Prvýkrát vôbec už títo muži nemajú nikoho, kto by im dával pokyny a dláždil cestu. Snažia sa vykonať veľmi podrobné plány, ktoré sa už uviedli do pohybu, ale robia to bez tej istej mocenskej základne, ktorú mali k dispozícii štyria bratia Rockefellerovci; a preto otázka znie: DAJÚ SA ZASTAVIŤ?

Téma č. 3 - Naša posledná šanca zachrániť západnú civilizáciu

Pred vyše 100 rokmi začali Spojené štáty americké podliehať kúzlu rockefellerovskej moci. Spočiatku pomaly, potom však čoraz rýchlejšie sa John D. Rockefeller starší dostával na čelo amerických lúpežných barónov. Keď sa 19. storočie chýlilo ku koncu, Rockefellerovci vytvárali spojenectvá s ďalšími mocnými skupinami nielen tu v Amerike, ale aj v zámorí. Prostredníctvom vplyvu na amerických vodcov začali odvracať Spojené štáty od cností, ktoré vyzdvihoval George Washington, k zhubným spôsobom Machiavelliho.

Pred vyše 80 rokmi vypukla španielsko-americká vojna ako tieň toho, čo malo prísť. Vojnu vyvolali Spojené štáty, nie Španielsko, no väčšinu Američanov zlákali k podpore hanebných amerických činov. Amerika začala vymieňať národnú česť za prestíž svetovej mocnosti. Takto sa pripravovala scéna pre 20. storočie. Malo sa stať storočím ROPNEJ POLITIKY, jednej vojny za druhou, každej horšej než predchádzajúca, a neustále sa rozširujúcej moci Rockefellerovcov. V tom všetkom mali byť Spojené štáty americké iba odrazovým mostíkom v rockefellerovskom pláne napokon ovládnuť celý svet. A tak, ako bola rockefellerovská moc v Amerike čoraz úplnejšia, správanie našej krajiny sa čoraz viac vzďaľovalo našim vlastným tradíciám a hodnotám. Ako národ sme sa začali zaliečať nepriateľom a trestať priateľov. Krajina príležitostí sa postupne prekrúcala na Krajinu regulácií a pôvodná americká predstava, že všetci ľudia sú si pred zákonom rovní, sa postupne deformovala na predstavu, že všetky ľudské bytosti musia byť vo všetkých ohľadoch rovnaké. Naša hodnota ako jednotlivcov začala miznúť z našich vlastných myslí, aby nás mohli dokonalejšie sformovať do spoločnosti dokonalých otrokov.

Po celé roky boli milióny Američanov dosť vnímavé na to, aby aspoň nejasne cítili, že niečo nie je v poriadku; skutočný zdroj a dôvod všetkých týchto znepokojujúcich trendov však vždy zostával skrytý, a tak nebolo nikoho, kto by spochybnil alebo brzdil hlavný program rockefellerovského dobývania. V posledných rokoch bolo čoraz zjavnejšie aj smerovanie Ameriky k jadrovej vojne; aj tu však Američania nečinne a ochromene sedeli, kým nás Rockefellerovi plánovači ťahali čoraz bližšie k ohňu. Už celé desaťročia patrí väčšina Američanov do jednej z dvoch skupín. Oveľa väčšiu skupinu tvorila tá veľká takzvaná „mlčiaca väčšina“. O rockefellerovskej moci a intrigách mlčali, pretože o nich nevedeli. Druhú hlavnú skupinu, oveľa menšiu, tvorili tí, ktorí o rockefellerovskej moci vedeli a považovali ju za príliš veľkú, aby sa jej dalo postaviť. Po celé roky len jednotlivci

roztrúsení tu a tam poznali pravdu a zároveň sa odvážili aktívne odporovať tomu, čo sa s Amerikou dialo; a týchto zopár, priatelia moji, bolo vždy ľahké rozličnými spôsobmi izolovať a zneškodniť. Teraz sa však prvýkrát za celé storočie situácia zmenila.

Takmer zo dňa na deň sa rozbila centralizovaná kontrola nad celosvetovou mocou Rockefellerovho impéria. Štyria bratia Rockefellerovci tretej generácie už nie sú a niet nikoho, kto by ich mohol skutočne nahradiť. Nová banda štyroch, BRZEZINSKI, BROWN, BLUMENTHAL a SCHLESINGER, sa však túži ustanoviť za našich nespochybniteľných VLÁDCOV. Ak ich necháme na pokoji, zavedú Ameriku do termonukleárnej národnej samovraždy. Ich sny o nahradení štyroch bratov Rockefellerovcov sú však šialené. Čo urobia, priatelia moji, keď sa v mocenských kruhoch celého sveta dozvedia, že David Rockefeller už nie je?

Kto bude usporadúvať dôverné súkromné večere s mocnými tu i v zahraničí, prostredníctvom ktorých David Rockefeller držal všetkých na tej istej koľaji?

Kto zaujme jeho miesto a bude „zhora“ odovzdávať pokyny o veľkých zmenách politiky?

Kto bude zabezpečovať, aby TRILATERÁLNA KOMISIA, RADA PRE ZAHRANIČNÉ VZŤAHY (CFR) a RADA PRE AMERIKY spoločne a hladko fungovali tak ako pod jeho vedením?

Kto bude koordinovať kroky 200 najväčších priemyselných korporácií a bánk sveta tak ako on?

Kto bude viesť politiku Business Council alebo Business Round-Table tak ako David Rockefeller?

Kto ho nahradí pri prideľovaní úloh jeho bývalej súkromnej detektívnej agentúre, CIA?

Kto bude rozhodovať o globálnych otázkach, o ktorých rozhodoval on? A vynucovať jednotný postup pri uskutočňovaní týchto rozhodnutí: Brzezinski? Blumenthal? Brown? Schlesinger?

Je v povahe ľudí tvoriť si na veci vlastné názory, pokiaľ nie sú nútení prijímať a uskutočňovať určitú politiku. Preto si predstavte ten všeobecný zápas, ktorý sa čoskoro začne zo všetkých strán rozvíjať v zákulisí! Napríklad v priemyselných kruhoch sa začnú objavovať úprimné rozdiely v názoroch na to, ako riešiť nové situácie, keď nastanú. Bez Davida Rockefellera ako rozhodcu tieto rozdiely len tak nezmiznú. Priemyselní vodcovia sa začnú rozdeľovať na frakcie vytvorené okolo rozličných politík, ale žiadna frakcia nebude môcť vnútiť svoju vôľu všetkým ostatným tak ako David Rockefeller. A tak nevyhnutne začne znovu dvíhať svoju zbitú hlavu ten jav, ktorý John D. Rockefeller starší odsudzoval ako „hriech“. Nazýva sa KONKURENCIA. Ak sa dokážeme vyhnúť samovražednej katastrofe v PRVEJ JADROVEJ VOJNE, to isté sa začne diať aj vo všetkých ostatných oblastiach života: v bankovníctve, podnikaní, politike, dokonca aj v náboženstve. Nová sloboda nezávislého myslenia sa ešte môže znovuzrodiť, AK sa podarí zabrániť vojne medzi Ruskom a Spojenými štátmi.

Čoskoro sa tu v Spojených štátoch začne nevyhnutný vnútorný konflikt. Na jednej strane sú korporátni socialisti rockefellerovského kartelu, ktorý je teraz bez hlavy; na druhej strane sú boľševickí štátni socialisti, ktorí teraz ovládajú vládu Spojených štátov. Práve teraz je rockefellerovské impérium korporátneho socializmu stále mocnejšie než vláda Spojených štátov. Ak sa včas prebudia, mohli by zastaviť boľševický plán, ktorý je teraz

namierený PROTI NIM; a ak sa prebudia aj ľudia, nevyhnutné znovuzrodenie konkurenčného podnikania by mohlo postupne viesť k novej ére slobody a prosperity na Západe. Prelomením mlčania o nedávnych udalostiach by Rockefellerovci štvrtej generácie mohli pomôcť privodiť tento zvrat.

Ako sa bude stupňovať konflikt medzi korporátnymi socialistami a boľševikmi, Jimmy Carter zostane uprostred. Už teraz ho sužuje leukémia a rakovina v hlave, v črevách a teraz aj v pľúcach a močovom mechúre. Ak predtým nezomrie, sledujte, ako pod týmito tlakmi utečie z prezidentského úradu. Keď sa to stane, priatelia moji, budete stáť pred voľbou, ktorej sa nemôžete vyhnúť. Carterov unáhlený odchod z prezidentského úradu bude prvým verejným znamením, že sa tu v Amerike začína porážka boľševikov. V tej chvíli sa musíte rozhodnúť pre jednu z dvoch vecí: konať alebo nekonať! Ak sa rozhodnete konať, aby ste pomohli zachrániť Ameriku pred boľševickou nočnou morou, budete si voliť SLOBODU, ŽIVOT a PREŽITIE KRESŤANSTVA. Ak sa však rozhodnete ustúpiť a nerobiť nič, dáte svoj hlas za BOĽŠEVICKÚ KONTROLU nad Amerikou; a ak to urobíte, budete si voliť OTROCTVO, SMRŤ a SATANSKÉ PEKLO boľševizmu.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Dr. Peter David Beter - Audio Letter č. 44 (AL44)
29. marca 1979
Úplný slovenský preklad

Poznámka k historickému textu: Nasledujúci text zachováva autorov hlas a jeho dobové tvrdenia. Obvinenia, údajné tajné udalosti a ďalšie neoverené tvrdenia sú tvrdeniami autora, nie potvrdenými historickými faktmi.

Úvod

Ahoj, priatelia moji, tu je Dr. Beter vo Washingtone. Dnes je 29. marca 1979 a toto je môj Audio Letter č. 44. Uplynulo už 15 mesiacov, odkedy som v Audio Letter č. 29 prvýkrát odhalil, že tu v Spojených štátoch sa rozbieha nová boľševická revolúcia. Minulý mesiac som odhalil, že práve prebehol krvavý a krutý boľševický štátny prevrat, hoci mimo pozornosti verejnosti. Všetci štyria bratia Rockefellerovci tretej generácie sú teraz mŕtvi, rovnako ako ďalší ľudia, ktorí im boli blízki. Ameriku teraz vlečie k revolúcii, diktatúre a vojne narýchlo vytvorená banda štyroch: BRZEZINSKI, BLUMENTHAL, BROWN a SCHLESINGER. Práve Schlesinger na jeseň 1975 povedal: „O niekoľko rokov niekto položí otázku: ‚Prečo nás nevarovali?' a ja som chcel byť schopný povedať: ‚Veru, boli ste varovaní.'" Teraz sám Schlesinger rýchlo pracuje na tom, aby pomohol privodiť práve tie katastrofy, pred ktorými varoval. Viete si to predstaviť?

Pred siedmimi mesiacmi som v Audio Letter č. 37 podrobne opísal novú tajnú stratégiu amerického prvého jadrového úderu proti Rusku; a práve keď vyslovujem tieto slová, stále viac častí tohto plánu rýchlo zapadá na svoje miesto. Boľševici sa zároveň pokúšajú načasovať nadchádzajúce udalosti tak, aby ako svoju prvú prioritu vyvolali revolúciu v plnom rozsahu tu v Amerike; potom nás, so šokovanou Amerikou v železnom zovretí, chcú rýchlo zatiahnuť do JADROVEJ VOJNY S RUSKOM. Plán, ktorý som odhalil vlani v auguste, aby summit v Camp Davide viedol k egyptsko-izraelskej „mierovej zmluve", sa už uskutočnil. Boľševická kontrola vo Vatikáne zároveň spôsobila drastický obrat rímskokatolíckej cirkvi k silne protiruskému postoju. Boľševici pri tom vlani na jeseň zavraždili dvoch pápežov, Jána Pavla I. a skutočného Jána Pavla II., ako som podrobne uviedol v Audio Letters č. 39 a 41. Zásadný význam červenej Číny a Iránu v pláne, ktorý som odhalil vlani v auguste, takisto spôsobil, že obe krajiny za posledných šesť mesiacov prešli dramatickým vývojom.

Priatelia moji, teraz stojíme na križovatke. Pre satanských boľševikov, ktorí nikdy neustúpia od svojich samovražedných plánov, je to otázka života alebo smrti. Je to otázka života alebo smrti aj pre pozostalých po štyroch bratoch Rockefellerovcoch, pre zvyšok rodiny Rockefellerovcov, ktorí sú v smrteľnom nebezpečenstve zo strany boľševikov. A, priatelia moji, je to otázka ŽIVOTA alebo SMRTI pre nás, pre kresťanstvo na Západe a pre samotnú západnú civilizáciu! Mnohí ľudia sa dnes pýtajú: „Čo môžem urobiť?" Keď dopočúvate túto nahrávku, budete poznať môj návrh, čo môžete urobiť; a naliehavo vás vyzývam, aby ste konali rýchlo, pretože niet času nazvyš!

Moje tri témy na tento mesiac sú:
Téma č. 1 - PODVODNÉ ZNOVUOBJAVENIE DR. HENRYHO KISSINGERA

Téma č. 2 - HROZIACI KOLAPS BANKY CHASE MANHATTAN
Téma č. 3 - EGYPTSKO-IZRAELSKÁ ZMLUVA PRE JADROVÚ VOJNU.

Téma č. 1 - Podvodné znovuobjavenie Dr. Henryho Kissingera

Pred dvoma mesiacmi, večer 26. januára, sa náhle skončil život Nelsona Rockefellera. Ako som odhalil o päť dní neskôr v Audio Letter č. 42, zavraždili ho jediným výstrelom do hlavy. Minulý mesiac som oznámil, že Rockefellerova vražda bola iba začiatkom určitého sledu udalostí. Ide o model boľševickej čistky, teda o krvavý, no tajný štátny prevrat. Za iba niekoľko týždňov prešlo tajné riadenie Spojených štátov do iných rúk. Prevrat sa začal 26. januára, keď bol Nelson Rockefeller, slovami boľševikov, zlikvidovaný; a do 17. februára bol prevrat dovŕšený, pretože do toho dátumu popravili aj Davida a Laurancea Rockefellera. Čistka medzitým odstránila aj niekoľko ľudí, ktorí vedeli priveľa o vražde Nelsona Rockefellera. Patrili medzi nich Megan Marshacková, Ponchitta Pierceová a hovorca rodiny Rockefellerovcov Hugh Morrow. Jedno zmiznutie minulý mesiac však neprebehlo podľa boľševického plánu.

Ako som uviedol v Audio Letter č. 43, Dr. Henry Kissinger mal byť kľúčovou osobou novej boľševickej mocenskej skupiny. Kissinger sa s ďalšími sprisahal s cieľom zavraždiť Nelsona Rockefellera a pripravoval sa prevziať opraty Rockefellerovej moci; ale 5. februára zmizlo nad severným Atlantikom súkromné prúdové lietadlo, ktoré viezlo Henryho a Nancy Kissingerovcov s ich piatimi osobnými strážcami z Londýna do Spojených štátov. Teraz môžem odhaliť, že Kissingerovo lietadlo postihol výbuch vo vzduchu. Poškodené lietadlo sa zrútilo do mora na navigačných súradniciach 54 stupňov, 40 minút, 57 sekúnd severnej šírky a 26 stupňov, 40 minút, 0 sekúnd západnej dĺžky. Nikto z lietadla neunikol a jeho zvyšky klesli do hĺbky približne 8 000 stôp. Presný osud Kissingerovho lietadla nebol minulý mesiac okamžite známy, no čoskoro bolo zrejmé, že Kissinger definitívne zmizol. V dôsledku toho prepukol medzi boľševikmi v Amerike zmätok. Plány, ktoré Kissinger pomohol uviesť do pohybu s cieľom zbaviť sa Rockefellerovcov, pokračovali. Narýchlo vytvorená banda štyroch sa medzitým stala vedúcou silou tajnej novej boľševickej revolúcie v Amerike. Títo štyria muži majú iba malý zlomok moci, ktorú kedysi ovládali štyria bratia Rockefellerovci, ale sú to mimoriadne nebezpeční muži! Sú nimi šéf národnej bezpečnosti ZBIGNIEW BRZEZINSKI, minister financií W. MICHAEL BLUMENTHAL, minister obrany HAROLD BROWN a minister energetiky JAMES SCHLESINGER. Spoločne horúčkovito pracujú na úplnom ovládnutí amerického priemyslu, bankovníctva, poľnohospodárstva, VŠETKÉHO; a ich ďalším cieľom je JADROVÁ VOJNA s Ruskom, čin národnej samovraždy pre nás ostatných!

Boľševický štátny prevrat, teda zmena vo vládnucich kruhoch, je už dokončený. Pred nami ešte zostáva otvorená revolúcia v plnom rozsahu, ktorá má premeniť celú americkú spoločnosť na boľševické PEKLO. Pod zámienkou úmyselne vyvolanej vojnovej krízy na Blízkom východe a následného nedostatku ropy plánujú boľševici v rámci vyhláseného „národného núdzového stavu“ začať obmedzovať americké slobody. Odtiaľ sa bude boľševické zovretie okolo našich krkov neustále sťahovať a postupne nás dusiť až k úplnému podriadeniu. Keď nám z pľúc vytlačia posledný dúšok slobodného vzduchu, obklopí nás temnota BOĽŠEVICKEJ DIKTATÚRY. Vtedy si tí, ktorí sa uspokojili s postojom „počkáme a uvidíme“, príliš neskoro uvedomia, že SA TO MÔŽE STAŤ AJ TU.

V Audio Letter č. 14 som opísal niektoré cenné poučenia, ktoré si štyria bratia Rockefellerovci odniesli zo svojej tajnej podpory Adolfa Hitlera. Jedným z nich bolo, že revolúcia sa najlepšie uskutočňuje s plnou mocou vlády krajiny, nie proti nej; a boľševici v Amerike, bývalí spojenci bratov Rockefellerovcov, na toto poučenie nezabudli. Pod zámienkou krízových podmienok použijú vládnu moc na revolučné účely:

Veľké i malé podniky budú znárodnené, keď boľševici prevezmú americké výrobné prostriedky;

Banky zatvoria a miliónom ľudí odrežú prístup k ich životným úsporám;

Podnikové aj súkromné farmy, ranče, sady a vinice v celej krajine odoberú vlastníkom a kolektivizujú;

Inžinierov všetkých odborov nasadia tam, kam ich vláda umiestni, v rámci úplných príprav na vojnu, pričom predohru už vidieť na dnešnom pracovnom trhu;

Ľudí bez osobitných schopností budú hnať ako dobytok z jedného miesta na druhé na poľnohospodárske či iné práce; a

Milióny ľudí, ktorí budú z rôznych dôvodov považovaní za problémových, pošlú do koncentračných táborov, z ktorých 13 už v Amerike existuje v rozličnom stave pripravenosti.

Toto, priatelia moji, majú boľševici vrátane novej bandy štyroch v úmysle s nami veľmi skoro urobiť. Stačí, aby si udržali súčasnú moc, kým im nadchádzajúca kríza na Blízkom východe nerozviaže ruky. Dovtedy nemôžu rozpútať DIKTÁTORSKÉ NÚDZOVÉ PRÁVOMOCI, po ktorých túžia, a preto sú zraniteľní. Kým čakajú na svoju hodinu, vedia, že nesmú dovoliť americkej verejnosti uvedomiť si čokoľvek o boľševickom prevrate, ktorý sa odohral.

Minulý mesiac som odhalil spravodajské informácie, že zmiznutia Henryho a Nancy Kissingerovcov, Davida a Laurancea Rockefellerovcov a ďalších ľudí súviseli s boľševickým prevratom. Boľševici sa preto neodvážia pripustiť, aby ste vedeli, že ktokoľvek z týchto ľudí zmizol z dohľadu. Preto som minulý mesiac povedal: „Na scéne sa pre týchto ľudí môžu začať objavovať dvojníci alebo ľudia podobného vzhľadu. Najmä pri Kissingerovi je úžasné, že v jeho neprítomnosti dokázali tak dlho umlčiavať otázky verejnosti.“

Približne počas posledného mesiaca boľševici prostredníctvom hlavných médií riadili starostlivú kampaň na oklamanie americkej verejnosti a dvojníci sa podľa očakávania používajú ako jej súčasť. Do médií sa podstrkujú sfalšované správy, niekedy s vedomím vydavateľov a niekedy bez neho. Jedného dňa to môže byť iba veta či dve v spoločenskej rubrike, ktoré tvrdia, že Henry Kissinger sa objavil na spoločenskom stretnutí, bez uvedenia kde a kedy. O deň či dva môžu iné noviny vytlačiť správu, že Megan Marshacková si tu vo Washingtone hľadá novú prácu. Sprievodná fotografia je jednou z tých istých starých archívnych snímok, ktoré vídame už dva mesiace. Viackrát sa však použil „dvojník“. Potom sa objaví správa o Ponchitte Pierceovej s údajne novou fotografiou, ale nepovedia vám, že osoba na fotografii je iba „podobná“. Skutočná Ponchitta Pierceová je mŕtva, zastrelená do hlavy. A, samozrejme, raz za čas musí prísť nenápadná správa aj o Davidovi Rockefellerovi. V jeho prípade pôsobí od konca februára veľmi dobrý „dvojník“, ktorý sa príležitostne objavuje na fotografiách. Jeden príklad nastal 27. februára, keď „dvojník“ Davida Rockefellera vystúpil pred Obchodnou komorou Staten

Islandu. Nikdy tam predtým nehovoril, takže publikum netušilo, že tento muž nie je David Rockefeller. Na druhý deň New York Times priniesol krátku správu o prejave aj s malou fotografiou „dvojníka“ Davida Rockefellera pri rečníckom pulte.

Zo všetkých zmiznutí, ktoré som minulý mesiac odhalil, je však pre boľševikov zďaleka najnebezpečnejšie zmiznutie Dr. Henryho Kissingera. Kissinger bol mnoho rokov americkej verejnosti veľmi dobre známy. Kedykoľvek dôjde k významnému vývoju v medzinárodných vzťahoch, Američania očakávajú, že uvidia v televízii Kissingerove komentáre. Jeho meno pozná každá domácnosť a milióny ľudí okamžite rozpoznajú jeho osobitú tvár a hrdelný hlas. Keby žil, tieto vlastnosti by z neho urobili veľkú výhodu pre jeho boľševických druhov; teraz však tie isté vlastnosti predstavujú pre boľševikov náročný problém. Spomedzi nezvestných ľudí by si Američania ako prvú všimli práve Kissingerovu dlhšiu neprítomnosť na verejnosti; zároveň ho však možno len veľmi ťažko napodobniť tak úspešne, aby dvojník obstál v dlhých televíznych rozhovoroch so zábermi zblízka. Použitie „dvojníka“ bolo preto doteraz iba druhoradým prvkom boľševického utajovania Kissingerovho zmiznutia.

V posledných týždňoch vyslali dobre opáleného Kissingerovho „dvojníka“ do mexického Acapulca, aby dodal vierohodnosť kryciemu príbehu, že tam Kissinger dovolenkuje. Objavil sa aj inde medzi ľuďmi, ktorí Kissingera dobre nepoznajú, a dokonca k takýmto skupinám prehovoril. Práve tohto muža pred tromi dňami nakrátko ukázala televízia v súvislosti s podpisom egyptsko-izraelskej zmluvy vo Washingtone. Keď nám kamery poskytli krátky okamžitý pohľad na muža objímajúceho egyptského prezidenta Sadata, povedali nám: „To je Henry Kissinger.“ Kissingerov „dvojník“ tak dnes zohráva dôležitú úlohu. Veľkým problémom boľševikov však zostáva televízny rozhovor a doteraz nedokázali nájsť „dvojníka“, ktorý by tento problém úplne vyriešil. Preto nedávno vymysleli iný druh podvodu, ktorý využíva málo známe technické možnosti samotnej televízie. O chvíľu podrobne opíšem televízny podvod, ktorý boľševici práve spáchali. Jeho cieľom je presvedčiť vás, že Henry Kissinger sa po vyše mesiaci zmiznutia zázračne znovu objavil. Nezastavia sa pred ničím, aby ste tomu uverili, priatelia moji, pretože ak máte veriť, že Kissinger žije, musíte odmietnuť to, čo som vám minulý mesiac povedal o jeho definitívnom zmiznutí 5. februára. Potom odmietnete aj to, čo som povedal o ostatných tajných úmrtiach a zmiznutiach, a následne odmietnete veriť, že v Amerike prebehol boľševický prevrat. Stojíte teda pred jasnou voľbou, od ktorej závisí VAŠA SLOBODA a VÁŠ ŽIVOT. Jednou možnosťou je ponechať si otvorenú myseľ voči tomu, čo som vám povedal, že Kissinger je mŕtvy, a rozhodnúť sa, či vo svetle toho dáva rýchlo rastúca krízová atmosféra zmysel. Druhou možnosťou je veriť tomu, čomu boľševici chcú, aby ste verili, teda že Kissinger žije, pretože „som ho videl v televízii“. Vaše rozhodnutie, čomu v tejto situácii uveríte, je také dôležité, že to nemôžem dostatočne zdôrazniť; preto pred opisom samotného televízneho podvodu považujem za nevyhnutné uviesť určité pozadie dnešného diania.

Na „dvojníkoch“, podvodoch a trikoch tých, ktorí ovládajú masmédiá, nie je nič nové. Mnohí si myslia, že „dvojník“ je exotickou vzácnosťou, ale pre odborníkov v tejto oblasti je v skutočnosti pomerne ľahké dvojníkov nájsť. Napríklad v Hollywoode v Kalifornii existuje agentúra Celebrity Look-Alikes, Inc., ktorú vedie Ron Smith. Agentúra poskytuje na zábavné účely ľudí podobných najrôznejším verejne známym osobám. Má vyše 400 dvojníkov vrátane jedného Kissingera a nie jedného, ale dvoch Jimmyho Cartera. Jeden Carterov dvojník sa volá Ed Beheler a pochádza z texaského Waca; druhý, Walter Hannon, je z Los Angeles. Obaja sa Carterovi podobajú natoľko, že väčšina ľudí nedokáže spoznať

rozdiel. Bob Hope to nedávno ilustroval, keď napísal Edovi Behelerovi: „Milý Ed, ďakujem, že ste priniesli vzhľad Jimmyho Cartera a svoj talent do NBC pre špeciál ‚All Star Comedy Tribute to Vaudeville'. Musím povedať, že vaša prítomnosť bola trochu znepokojujúca. Po vašom vystúpení na scéne traja asistenti okamžite odišli zaplatiť nedoplatky na daniach."

> „Dvojníci" a iné podvody však nie sú vždy také zábavné. Od stredoveku sa používali ako nástroj intríg. Dejiny sú plné skutkov podvodníkov, ktorí zaujali miesto bohatých a mocných, často s pozoruhodným úspechom. Ak je to pre vás nové, vyzývam vás na vlastný knižničný výskum. Jednu z najnovších kníh o celej oblasti podvodov vydal Reader's Digest v roku 1977: The Pleasures of Deception od Normana Mossa. Štvrtá kapitola sa zaoberá témou mimoriadne relevantnou pre nás, podvodmi uskutočnenými prostredníctvom masmédií. Začína sa slovami: „Vytvorením masmédií sa otvorila úplne nová oblasť klamania. Poskytla prostriedok na oklamanie celej verejnosti v rovnakom čase a rovnakým spôsobom. Čokoľvek sprostredkované masmédiami má vierohodnosť; je to pevnejšie než fáma, úctyhodnejšie než klebeta, uveriteľnejšie než tvrdenie z počutia." O niekoľko riadkov ďalej autor poukazuje na to, že ľudia majú sklon jednoducho prehltnúť, čo čítajú, a hovoria: „Noviny hovoria to a to." Mohol dodať: „Videl som to v televízii." Psychologický kľúč vysvetľujú slová: „Táto autorita čiastočne pramení zo skutočnosti, že médiá, najmä spravodajské médiá, sa zaoberajú verejnými otázkami, ktoré sú mimo skúsenosti väčšiny ich publika." Inými slovami, ak sami nevieme viac, jednoducho veríme tomu, čo nám hovoria. Napriek tomu môžete povedať: „Veľké hlavné médiá Spojených štátov sa určite nepoužívajú na naozaj závažné skresľovanie. Tu by sa to jednoducho nemohlo stať." Nuž, priatelia moji, tu sa to začalo diať už pred vyše 80 rokmi.

Viackrát som poukázal na to, že Amerika začala predávať svoju dušu počas príprav na španielsko-americkú vojnu. Spojené štáty zatiahli Španielsko do vojny a americká verejná mienka vojnu nadšene vítala. Novinový reťazec Hearst úmyselne vybičoval americké vášne do bodu, keď výkriky „Pamätajte na Maine" priviedli Ameriku k národnému zločinu proti Španielsku. Neskôr sa hrubé skreslenia a otvorené lži Hearstových médií dostali na verejnosť; škoda však už bola spôsobená a americká verejnosť sa proti triku nerozhnevala ani netrvala na odškodnení Španielska. Namiesto toho sme boli príliš nafúknutí tým, že sme sa náhle stali svetovou veľmocou. Začali sme si zatvárať oči pred nebezpečenstvom mediálnych lží. Bolo to stále horšie a my sme boli čoraz slepejší. Hlavné médiá čoraz úplnejšie podliehali centralizovanej kontrole a stávali sa mocnejšími a bezohľadnejšími. V júni 1972 sa začal celoštátny škandál nazvaný Watergate, ktorý od začiatku do konca riadili ovládané hlavné médiá. Mediálny scenár na zničenie najprv viceprezidenta Spira Agnewa a potom prezidenta Richarda Nixona bol neuveriteľne podrobný. Od začiatku roku 1973 som napríklad v rozhlasových diskusných reláciách po celej Amerike mohol odhaliť, že tvár Spira Agnewa sa má objaviť na obálkach Time a Newsweek v týždni od 13. augusta 1973. Mal to byť signál, aby Agnewa rýchlo zničil škandál. Všetko prebehlo presne podľa plánu. Agnew sa načas objavil na obálkach Time a Newsweek a o necelé tri mesiace opustil úrad pod mrakom škandálu. V minulosti som o Watergate odhalil viac a teraz niet času všetko znovu rozoberať. Pointa je táto: ovládané hlavné médiá Spojených štátov dokázali, že sú dosť mocné na vyvolanie vojny alebo ukončenie prezidentského obdobia; a teraz ich ovládajú medzinárodní boľševici, najdiabolskejší, najprefíkanejší a najbezohľadnejší ľudia, ktorí kedy kráčali po zemi. Bez ohľadu na ďalšie podrobnosti majú ich plány vždy jeden spoločný kľúčový prvok: vzbudiť dôveru zamýšľaných obetí až do

okamihu krutého útoku. A práve o to sa, priatelia moji, teraz pokúšajú televíznym podvodom o zdanlivom Kissingerovom návrate.

Kissingerov televízny podvod sa začal začiatkom tohto mesiaca, v marci 1979. Audio Letter č. 43 som nahral 28. februára a v prvých dňoch mesiaca sa začal dostávať k predplatiteľom. V priebehu niekoľkých dní začali boľševici protiútok s cieľom zdiskreditovať moje odhalenie Kissingerovho zmiznutia. Ako úvodný krok odvysielala NBC 9. marca v relácii Today Show rozhovor s Kissingerom. Jimmy Carter bol práve uprostred cesty do Egypta a Izraela a témou rozhovoru bol Blízky východ; Kissinger sa však vôbec nezmienil o prebiehajúcej Carterovej ceste. Namiesto toho hovoril vo všeobecnostiach, ktoré boli celé mesiace zastarané. Mnohí diváci v Spojených štátoch spoznali, že NBC tento úsek rozhovoru odvysielala už predtým, a mnohé stanice dostali telefonické sťažnosti; epizóda Today Show však bola iba dočasnou náplasťou. Hlavný podvod sa odohral pred štyrmi dňami v televíznej diskusnej relácii NBC Meet the Press.

Priatelia moji, dejiny Meet the Press sú ako príbeh celej americkej siete hlavných spravodajských médií v malom. Reláciu začala koncom 40. rokov ako rozhlasovú reláciu tu vo Washingtone moja tridsaťročná priateľka Martha Roundtreeová. Ako veľmi inteligentná žena a skutočná vlastenka ju viedla tak, aby Američanov pravdivo informovala o všetkých stranách problému. Koncom 50. rokov ju však donútili reláciu predať a tá rýchlo stratila niekdajšiu oceňovanú kvalitu. Jej samej systematicky znemožňovali zavádzať nové spravodajské programy kdekoľvek vo vysielacích médiách. Rovnako ako sa to o desaťročie neskôr stalo mne, aj Martha Roundtreeová čelila diskriminácii a vylúčeniu; a rovnako ako ja dnes, už nejaký čas informuje Američanov najlepšie, ako môže, inými prostriedkami. Záujemcovia jej môžu napísať na adresu:

Leadership Foundation, Box 1720, Washington, D. C., PSČ 20013.

Jej súčasný projekt sa nazýva „Proposition One - The Great Awakening“ a ide o program obnovy morálnych a duchovných hodnôt národa. Bezplatnú brožúru môžete dostať, ak k listu priložíte ofrankovanú obchodnú obálku so svojou adresou.

Vráťme sa k Meet the Press. Kontrola nedávno prešla na samotnú NBC. Na rozdiel od jednotlivých rozhlasových a televíznych staníc siete vôbec nepodliehajú regulácii FCC. Meet the Press sa teraz pripojila k ostatným sieťovým programom ako prostriedok propagandy, ktorý sa nikomu nezodpovedá. Minulú nedeľu 25. marca NBC dodala pridruženým staniciam po celej krajine reláciu Meet the Press s Henrym Kissingerom ako hosťom; a, priatelia moji, na otázky odpovedal skutočný Henry Kissinger, ale presne rovnakým spôsobom, akým nedávno v televízii vo filme Odviate vetrom ukázali skutočného Clarka Gablea. Obaja muži vyzerali v televízii živo, ale v skutočnosti sú obaja mŕtvi. Relácia z minulej nedele však bola oveľa viac než obyčajná repríza starej pásky. Starostlivo ju upravili tak, aby sa zdalo, že Kissinger odpovedá na nové a aktuálne otázky. Keď sa dozviete, ako to urobili, pochopíte, prečo bolo v programe toľko zvláštností, a uvidíte aj to, že NBC vynaložila veľké úsilie na výrobu umelej a sfalšovanej relácie. Mala jediný cieľ: oklamať vás.

Podľa zmluvy s NBC na milión dolárov ročne Kissinger pravidelne nahrával rozhovory, ktoré mali zostať poruke na okamžité použitie, keď by sa mohli hodiť. Všetky Kissingerove odpovede, ktoré ste minulú nedeľu videli a počuli, nahrali pred vyše dvoma mesiacmi, v sobotu 20. januára 1979; toto nahrávanie však nasledujúci deň v Meet the Press neodvysielali. Hosťom bol namiesto neho Leonard Woodcock, novo určený veľvyslanec v

červenej Číne. Zábery diskutujúcich, ktoré ste videli minulú nedeľu, nahrali skoro ráno 25. marca. Každý zo štyroch členov panelu položil otázky navrhnuté tak, aby sedeli ku Kissingerovým odpovediam spred dvoch mesiacov. Navyše nakrútili niekoľko scén s dvojníkom, ktoré použili pri reklamných prestávkach a na konci. V týchto krátkych scénach boli členovia panelu vľavo na obrazovke otočení k údajnému Kissingerovi napravo; a ako ste si možno všimli, Kissingerov náhradník sedel nehybne ako zombie a nepovedal ani slovo. Napokon pomocou počítačových techník strihu videopásky spojili nové otázky, Kissingerove staré odpovede a scény pri prestávkach. Výsledkom bola Meet the Press z 25. marca 1979, televízny podvod NBC.

Podvod predchádzal iba o deň podpisu takzvanej egyptsko-izraelskej mierovej zmluvy vo Washingtone. Zmluva je konečným produktom procesu, ktorý začala Kissingerova známa kyvadlová diplomacia, takže mala byť významnou témou otázok; v skutočnosti však nepadla ani jedna otázka o zmluve. Nikto sa Kissingera neopýtal samozrejmú otázku: „Čo si myslíte o zmluve?“ Ilúziu aktuálneho programu vytvorili šikovne formulované otázky dvoch zástupcov NBC, Billa Monroea a Richarda Valerianiho. Každý z nich pri otázke na niečo iné, napríklad na večný problém Západného brehu, letmo spomenul zmluvu; počas celého programu sám Kissinger použil slovo „zmluva“ iba v dvoch krátkych vetách. Zostrihali ich na začiatok programu pre maximálny psychologický účinok, hovorili však iba to, čo Kissinger začal tvrdiť pred vyše šiestimi mesiacmi: že so zmluvou nám bude lepšie než bez nej. Dvaja zástupcovia NBC relácii dominovali a položili 12 z celkových 21 otázok. Okrem klamlivých zmienok o „zmluve“ bol celý program zvláštne zastaraný. Jedna otázka o Blízkom východe sa napríklad týkala vyhliadok po Beginovom odchode z úradu. Keď bol Begin vo Washingtone a oslavoval triumf podpisu zmluvy, taká otázka bola absurdná; pred dvoma mesiacmi, keď Kissingera nahrávali, sa však všeobecne povrávalo, že Begin môže čoskoro odstúpiť. Podobne bola pred dvoma mesiacmi aktuálna otázka o Nikaragui, ale dnes? Aj otázky o Iráne zaostávali o dva mesiace. Nezaznelo ani slovo o dnešnej takzvanej Chomejního vláde. Otázky a Kissingerove odpovede sa namiesto toho krútili okolo pádu šacha a toho, kto zaň niesol vinu. Keď Kissingera 20. januára nahrávali, tieto otázky boli nanajvýš aktuálne, pretože šach iba štyri dni predtým, 16. januára, opustil Irán. Kto však hovorí o šachovi dnes?

Najviac odhaľuje to, čo sa v podvode Meet the Press neopýtali. Kissinger zohral kľúčovú úlohu pri otvorení amerických dverí červenej Číne, no o minulotýždňovej návšteve Tenga Siao-pchinga nepadlo ani slovo. Objavila sa retrospektívna otázka o Kissingerovej dávnej úlohe vo Vietname, Kambodži a Čile; práve skončenú pohraničnú vojnu Číny s Vietnamom však ani nespomenuli. Celé týždne počúvame príbehy, že Kissinger minulý mesiac dovolenkoval v Mexiku, no nedostal žiadnu otázku, ktorá by objasnila nepriateľské prijatie Jimmyho Cartera v Mexiku. A najzvláštnejšie zo všetkého: ani slovom neuznali Kissingerov údajný „strašný žiaľ“ zo smrti Nelsona Rockefellera.

Vo vysnívanom svete podvodu to vyzeralo, akoby sa nič z toho nikdy nestalo. Je to prirodzené, pretože keď Kissingera 20. januára nahrávali, ešte sa to nestalo. Nemal ani pôsobivé opálenie, ktoré mal údajne získať v Mexiku; namiesto toho vyzeral bledý a nezvyčajne nervózny. Nervozita podľa autora pramenila z toho, že Kissinger 20. januára vedel, že jeho vlastné sprisahanecké aktivity povedú už o šesť dní k vražde Nelsona Rockefellera.

Priatelia moji, podvod Meet the Press bol zúfalým činom boľševikov. Zúfalo chcú, aby ste ho celý prehltli a povedali si: „Samozrejme, Kissinger žije. Videl som ho v televízii.“ Ak to

urobíte, budete v boľševickom pláne svojím vlastným najhorším nepriateľom. Túto frašku nedokážu udržiavať dlho, ale hrajú len o čas, a nie o veľa času! Harmonogramy sa už predtým posunuli, ale cieľovým dátumom boľševikov na začiatok obmedzovania našich slobôd je polovica mája, iba o šesť týždňov. Keď bude ich smrteľné zovretie okolo našich krkov, bude im úplne ľahostajné, či si potom uvedomíme, že nás oklamali, pretože už bude neskoro.

Téma č. 2 - Hroziaci kolaps banky Chase Manhattan

Po stovky rokov sú dvojníci, podobne vyzerajúci ľudia a podvodníci opakujúcou sa súčasťou života modernej civilizácie. Keď ide o bohatých, mocných a vládnuce triedy, schéma je vždy rovnaká. Opäť citujem z knihy, ktorú som spomenul skôr, The Pleasures of Deception: „Panovník alebo následník trónu zomrie, ale za okolností, ktoré aspoň tým, ktorí chcú pochybovať, ponechávajú možnosť pochybovať, či skutočne zomrel, a objavia sa uchádzači.“

Keď si uvedomíme obrovské impérium, ktorému predsedali zosnulí štyria bratia Rockefellerovci, lákadlo pre podvodníkov je ohromujúce a na rozpoznanie tejto skutočnosti netreba dôverné informácie. Môžete si napríklad pozrieť knihu The Rockefellers od Petra Colliera a Davida Horowitza, ktorú v roku 1976 vydalo vydavateľstvo Holt, Rinehart and Winston. Odhaľuje takú významnú úlohu rodiny v dejinách a také bohatstvo, že ktokoľvek, kto by nad tým všetkým získal kontrolu, by sa dostal do veľmi mocného postavenia. Plienitelia by získali nielen majetok a aktíva, ale aj moc spojenú s ovládaním dynastického bohatstva. Ak by hlavy dynastie zmizli zo scény bez toho, aby sa to všeobecne vedelo, otvorila by sa cesta dvojníkom a podvodníkom. Celé impérium by bolo možné prevziať bez odstránenia kohokoľvek okrem najbližších spolupracovníkov ľudí, ktorí tajne zmizli.

Minulý mesiac som odhalil, že rodinné impérium Rockefellerovcov sa dostalo presne do tejto zraniteľnej situácie. Všetci štyria bratia Rockefellerovci tretej generácie boli zabití v boľševickom prevrate v zákulisí a smrť posledných dvoch, Davida 9. februára a Laurancea 17. februára, sa utajuje. Mlčia o nej dokonca aj tí preživší členovia rodiny Rockefellerovcov, ktorí o nej vedia, vdovy a príslušníci štvrtej generácie. Ako som uviedol minulý mesiac, nesprávne ich presvedčili, že mlčanie je v ich najlepšom záujme. Plienenie rodinného majetku Rockefellerovcov preto naplno prebieha. Na jednej strane pokračuje boľševická čistka ľudí, ktorí boli štyrom bratom najbližší. Najnápadnejším nedávnym prípadom bola vražda Dr. Johna Knowlesa, prezidenta Rockefellerovej nadácie, 6. marca. Zastrelili ho do hlavy. Zároveň zohrávajú dvojníci Davida Rockefellera dôležitú úlohu pri boľševickom plienení rodinného majetku. Iróniou je, že najzraniteľnejšou časťou celého rockefellerovského finančného komplexu je jeho srdce, obrovská banka Chase Manhattan.

Zosnulý David Rockefeller sa mnoho rokov sústreďoval na manipulovanie celosvetových chápadiel rockefellerovského kartelu. Jeden deň niekde v Spojených štátoch predsedal stretnutiu, na ktorom koordinoval kroky obrovských nadnárodných korporácií; na druhý deň mohol súkromným lietadlom náhlivo vyraziť na Blízky východ, aby tam urovnal problém. Keď sa napríklad 26. januára dozvedel, že jeho brat Nelson je mŕtvy, bol v Ománe a vyvíjal tlak na Bank of Oman, aby prestala nakupovať zlato. Keby sa kvôli tejto mimoriadnej udalosti nevrátil, ďalšou zastávkou mohol byť Singapur alebo Tokio. Takto to pokračovalo bez prestania, stále na cestách. Svet bol pre Davida Rockefellera otvorenou ustricou, no perlu v jej strede, vlastnú banku Chase Manhattan, takmer ignoroval. Jeho

neustále cestovanie spôsobilo, že sa David Rockefeller v posledných rokoch stal vo vlastnej banke cudzincom; býval tam tak zriedka. Bez toho, aby si to uvedomil, tak vznikla osudná slabina v jeho správaní. Rovnako ako jeho brat Nelson aj David sa bez svojho vedomia stal predmetom psychologických profilových štúdií a jeho slabinu odhalili. Nedával pozor na vlastný obchod, teda na banku Chase Manhattan.

Ako som spomenul minulý mesiac, najbližších spolupracovníkov Davida Rockefellera by „dvojník“ pri dôvernom stretnutí dlho neklamal; títo blízki spolupracovníci sú však roztrúsení po celom svete, nenachádzajú sa v banke Chase Manhattan. Dvojníci Davida Rockefellera preto využívajú samotnú banku ako „otvor sa, sezam“ na plienenie bohatstva Rockefellerovcov. Poslúchajúc pokyny nariaďujú prevody obrovských súm z Chase Manhattan do boľševických pokladníc doma i v zahraničí. Zároveň udržiavajú obraz zosnulého Davida Rockefellera krátkymi cestami sem a tam. Pomáhajú im pritom boľševickí agenti v štruktúre rockefellerovskej siete bánk, podnikov a publikácií. Prostredníctvom dvojníkov a ďalších krokov pracujú boľševici ako roj termitov, ktorý zvnútra požiera majetok Chase Manhattan. Tento proces postihuje aj ďalšie banky doma i v zahraničí. Columbia University v New Yorku už začala predávať bankové akcie v hodnote miliónov dolárov vrátane akcií Chase Manhattan. Ako predzvesť budúcnosti práve požiadala o bankrot jedna dcérska spoločnosť Chase Manhattan. Keď sa zrúti samotná Chase Manhattan, bude to mať ohromujúce dôsledky pre bankový systém celého sveta.

Minulý mesiac som odhalil začiatok plienenia rodinného majetku Rockefellerovcov. Príslušníci štvrtej generácie vtedy netušili, čo sa deje. Teraz to už vedia, ale nevedia, čo proti tomu urobiť. Štyria bratia tretej generácie vždy pevne ovládali Rockefellerovo impérium. V dôsledku toho zostávala štvrtá generácia v nevedomosti o tom, čo bratia robia, a bez akejkoľvek kontroly nad vlastným majetkom. Myslím si však, že teraz treba členom štvrtej generácie aj vdovám tretej generácie pripomenúť jediný prípad, keď spoločne ukázali svoju silu a presadili svoju vôľu. Mám na mysli konkláve 84 členov rodiny Rockefellerovcov v júni 1974. Hlavným bodom programu bola otázka: „Čo urobíme s Dr. Beterom?“ Štyria bratia, John D. III., Nelson, Laurance a David, tvrdili, že by sa o mňa malo „postarať“ skôr, než sa stanem natoľko známym, aby som ohrozil ich plány. O dva mesiace skôr som vypovedal pred Kongresom o chýbajúcom zlate vo Fort Knox. Bratia ľahko zabránili Kongresu vyšetrovať moje obvinenia, ale ja som s príbehom začal vystupovať na verejnosti. Na konkláve nepriznali, že moje obvinenia sú pravdivé, iba že sú nebezpečné, a naliehali, aby ma akýmkoľvek spôsobom rýchlo umlčali. Štvrtá generácia však povedala „Nie“. Bratom jednoznačne oznámila, že sa na takom pláne nebude podieľať. Bratia sa preto rozhodli jednoducho ma ignorovať, vytlačiť ma z rozhlasových diskusných relácií, v ktorých som vystupoval, a nechať ma hovoriť čokoľvek, keďže mi odoprú publikum.

Priatelia moji, za posledné roky sa ma nespočetnekrát pýtali: „Prečo ste nažive?“ Moja základná odpoveď je, že dôverujem Pánovi Ježišovi Kristovi, že ma ochráni, a on tak urobil. Jedným konkrétnym príkladom tejto ochrany však bolo konanie štvrtej generácie Rockefellerovcov pred takmer piatimi rokmi. Ak ste sa niekedy pýtali, prečo som vždy tak ostro rozlišoval medzi štyrmi bratmi a zvyškom rodiny, teraz to viete. S najväčšou pravdepodobnosťou mi zachránili život. Teraz by som sa im chcel odvďačiť, ak budú počúvať. Ak sa znovu stretnú na konkláve, zistia, že existujú konkrétne kroky, ktorými môžu v prospech všetkých Američanov znovu prevziať kontrolu nad tým, čo z Rockefellerovho impéria zostalo. Ako som vysvetlil minulý mesiac, záujmy preživších

členov rodiny Rockefellerovcov sú teraz totožné so záujmami všetkých vlasteneckých Američanov; ak teda využijú túto krátku príležitosť, môžu nielen zachrániť zvyšok svojho majetku, ale predovšetkým pomôcť zachrániť Ameriku.

Preživší Rockefellerovci majú teraz zlatú príležitosť napraviť seba aj rodinné meno. Ak začnú konať, môžu sa skutočne stať dobrodincami spoločnosti, za akých sa ich predkovia iba vydávali. Musím však pridať aj posledný postreh: ak Rockefellerovci nenájdu odvahu a nebudú konať, dejiny jasne ukazujú ich osud. Keď sú hlavy dynastie zvrhnuté alebo zabité, zodpovední vždy vyhľadajú a zabijú všetkých preživších, aby dynastia už nikdy nemohla povstať. To majú boľševici pripravené pre celú rodinu Rockefellerovcov, AK TERAZ NEZAČNE KONAŤ, aby tomu zabránila!

Téma č. 3 - Egyptsko-izraelská zmluva pre jadrovú vojnu

Pred tromi dňami, 26. marca 1979, bol washingtonský vzduch plný sľubov „mieru, mieru“, ktoré vždy dláždia cestu vojne. Krátko pred poludním sa egyptský prezident Sadat a izraelský premiér Begin pripojili k Jimmymu Carterovi na trávniku Bieleho domu. Pri dramatickom obrade pod holým nebom podpísali egyptsko-izraelskú mierovú zmluvu. Sadat a Begin potom žiarivo hovorili o dosiahnutí mieru medzi Egyptom a Izraelom po 30 rokoch nepriateľstva. Dokonca aj pani Sadatová a pani Beginová dostali pri mikrofónoch vedľa seba svoj priestor. Pani Sadatová, vyjadrujúc pocity manželiek a matiek všade na svete, hovorila o požehnaní, že sa už netreba obávať ďalšej vojny, utrpenia a smrti. V prejave čistej radosti sa náhle naklonila a objala pani Beginovú. V to isté popoludnie, keď atrament na takzvanej „mierovej zmluve“ sotva zaschol, však Carterova administratíva potichu podpísala s Izraelom dve samostatné dohody. V jednej dali Spojené štáty Izraelu bezpodmienečnú záruku, že počas nasledujúcich 15 rokov dostane všetku ropu, ktorú potrebuje. Táto dohoda znamená, že nadchádzajúce zničenie ropných polí na Blízkom východe Izrael vôbec nepostihne a dohoda zostane v platnosti bez ohľadu na to, aké prísne bude prídelové hospodárstvo v Amerike. Druhá dohoda, memorandum o porozumení, zaväzuje Spojené štáty ísť do vojny proti Egyptu, ak zmluva stroskotá. Egypt o tejto druhej americko-izraelskej dohode vopred nevarovali a reagoval, akoby bol zradený, čo aj bol! Izraelský premiér Begin sa medzitým touto dohodou verejne chváli a nazýva ju „krásnym dokumentom, dobre napísaným, a to, čo obsahuje, je veľmi dôležité“.

Priatelia moji, dnes sledujeme vyvrcholenie „kyvadlovej diplomacie“ zosnulého Henryho Kissingera spred troch a štyroch rokov. V Audio Letter č. 6 za november 1975 som vysvetlil, o čom bola SINAJSKÁ DOHODA. Pozostávala z dvojice zmlúv, jednej medzi Spojenými štátmi a Izraelom a druhej medzi Spojenými štátmi a Egyptom. Jej účelom bolo položiť základy vojny na Blízkom východe, ktorá by zatiahla Spojené štáty. Ako som vtedy povedal, plán blízkovýchodnej vojny mal zahŕňať spoločný obmedzený jadrový úder Spojených štátov a Izraela proti arabským ropným vrtom krajín OPEC.

Odkedy som tento základný plán pred vyše tromi rokmi prvýkrát odhalil, udalosti ho viackrát oddialili a pozmenili, teraz však rýchlo napreduje ako súčasť boľševického plánu. Nadchádzajúcu krízu na Blízkom východe chcú použiť na zastavenie Ameriky boľševickou revolúciou pred vojnou proti Rusku; a práve teraz prúdia do Spojených štátov kádre boľševikov, takmer všetci skúsení v revolučnej taktike a stratégii. Krátko pred boľševickou revolúciou v roku 1917 poslali vládnuce kruhy Spojených štátov do Ruska vyše 1 500 týchto ľudí, aby rozdúchavali revolúciu. Teraz sa vracajú, aby urobili to isté tu v Spojených štátoch.

Počnúc zvláštnou smrťou Johna D. Rockefellera III. pred ôsmimi mesiacmi sa kontrola Ameriky začala rýchlo presúvať k týmto satanským boľševikom; a vlani v auguste 1978 som v Audio Letter č. 37 mohol odhaliť ich hlavnú stratégiu prípravy prvého jadrového úderu proti Rusku. Je to recept na smrť až 350 miliónov ľudí na celom svete, a to úplne zbytočne. Pre boľševikov však ide o všetko. Radšej nechajú zomrieť nás všetkých, než by sa vzdali vlastných snov o úplnom OVLÁDNUTÍ SVETA, a kľúčom ku katastrofickému plánu je zapálenie dlho odkladanej vojny na Blízkom východe.

Ukážku toho, čo nás čaká, sme už dostali pri tragédii v Jonestowne v Guyane. Pred štyrmi mesiacmi som celý Audio Letter č. 40 venoval vojenskej operácii, ktorá tam prebehla, a úlohe, ktorú v nej zohralo masové vraždenie. Ako som vtedy odhalil, kľúčom k úspechu operácie boli izraelské komandá. Operácia zlikvidovala tajnú ruskú raketovú základňu, pred ktorou som začal varovať pred vyše štyrmi rokmi. Spoločná americko-izraelská operácia v Guyane bola iba generálnou skúškou spoločného americko-izraelského obmedzeného jadrového úderu proti ropným poliam Saudskej Arábie. V Audio Letter č. 37 som vysvetlil, že plán sa mal začať údajne prekvapivým úspechom rokovaní v Camp Davide vlani v septembri. Cieľom mala byť neskoršia zmluva medzi Egyptom a Izraelom usporiadaná tak, aby zatiahla Spojené štáty. Táto situácia je dnes skutočnosťou a aj kampaň „Nenávidťe Saudskú Arábiu“ už značne pokročila, presne podľa plánu, ako som ju zhrnul v Audio Letter č. 41. Čoskoro významný vykonštruovaný incident na Blízkom východe potopí mierovú zmluvu. Následné jadrové zničenie ropných polí Saudskej Arábie poskytne vládcom Izraela aj Spojených štátov to, čo chcú. Izrael, zbavený obáv o vlastné dodávky ropy, bude môcť zničiť motor arabskej ekonomickej moci, príjmy z ropy; a následné prerušenie dodávok dá našim boľševickým vládcom v Amerike zámienku obmedziť slobody pod rúškom NÁRODNÉHO NÚDZOVÉHO STAVU. Potom nás chcú rýchlo podriadiť úplnej disciplíne, kým sa Amerika postupne presunie do plného vojnového režimu.

Priatelia moji, času zostáva veľmi málo, no stále máme jednu poslednú šancu, AK JU VYUŽIJEME. Dnešní vládcovia Ruska sú kresťania. Práve teraz sa „pápež-herec“, ktorý sa vydáva za mŕtveho pápeža Jána Pavla II., pripravuje vyvolať problémy v Poľsku. Naproti tomu Rusko práve pozvalo vyše 200 poľských kňazov do Ruska, aby tam začali otvárať kláštory, školy a kostoly. Pred dvoma rokmi som sa začal pýtať: „Kde sú cirkvi v tejto hodine núdze?“ Teraz naliehavo vyzývam vedúcich predstaviteľov amerických cirkví na všetkých úrovniach a zo všetkých denominácií, aby sa spojili na „Púti za mier“ do Moskvy. Pastori a ďalší cirkevní predstavitelia, ktorí chcú pre Ameriku život a slobodu namiesto smrti a skazy, to môžu urobiť pre nášho Pána Ježiša Krista. Preto vás vyzývam, aby ste zavolali na moje pracovné číslo tu vo Washingtone, D. C.: smerové číslo 202-659-3999.

Uveďte mi svoje meno, adresu, telefónne číslo a svoju cirkevnú funkciu, aby vás neskôr bolo možné kontaktovať. Priatelia moji, je na VÁS, aby ste zaistili, že kresťanskí a cirkevní predstavitelia po celej Amerike budú počuť toto posolstvo dostatočne skoro a odpovedia do 30. apríla 1979.

Keď budúci mesiac, ak Boh dá, nahrám Audio Letter č. 45, plánujem vám povedať, či americkí cirkevní predstavitelia odpovedali v dostatočnom počte, aby sa postavili tejto výzve. Ak sa tak stane a bude možné vytvoriť masívnu púť cirkevných predstaviteľov za vodcami Kremľa, možno ich presvedčia, že boľševici neprenikli do všetkých našich cirkví. A ak je to pravda, možno dokážeme odvrátiť BOĽŠEVICKÝ VOJNOVÝ PLÁN. Ak však tunajší cirkevní predstavitelia neodpovedia, ruskí vodcovia budú naďalej veriť tomu, čomu

veria dnes. Sú presvedčení, že to, čo sa pred 60 rokmi stalo ruskej pravoslávnej cirkvi, sa teraz stalo cirkvám tu v Amerike; a ak je to pravda, nech nám všetkým Boh pomáha.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

AUDIO LIST č. 45

Dr. Peter David Beter
27. apríla 1979

Poznámka pre čitateľa: Nasledujúci text je úplným prekladom historického komentára Dr. Petra Davida Betera. Jeho tvrdenia, obvinenia a interpretácie sú podané ako autorove dobové názory a nepredstavujú overené historické fakty.

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter vo Washingtone. Dnes je 27. apríla 1979 a toto je môj Audio list č. 45.

Dnes večer odvysielali v programe ABC World News Tonight poslednú časť desaťdielneho osobitného seriálu reportáží s názvom „Druhí po nikom?“ Celé dva týždne seriál večer čo večer neprestajne zdôrazňoval vojenskú slabosť Ameriky v porovnaní s Ruskom. Celostranové novinové inzeráty vyzývali divákov, aby seriál sledovali; rovnako aj rozličné novinové články. A samotný seriál mal taký silný účinok, že zanechal nezmazateľný dojem v miliónoch Američanov. Najmä deväťminútová časť zo 17. apríla, opisujúca vypuknutie jadrovej vojny medzi Ruskom a Amerikou, mnohými divákmi hlboko otriasla. Desivý obraz vykreslený v spravodajskom seriáli ABC je v rozsahu toho, čo ukázal, presný; bol by však rovnako presný aj pred tromi či štyrmi rokmi. Vtedy nám tieto veci neukázali, a preto otázka znie: PREČO TERAZ? Ako jeden z dôvodov sa uvádza, že možno práve máme podpísať s Ruskom zmluvu SALT II a mali by sme sa pozrieť, skôr než skočíme. Keby to však bol skutočný dôvod, podobný seriál mali odvysielať pred viac ako 18 mesiacmi, pretože vtedy vypršala platnosť SALT I a ovzdušie bolo plné prísľubov novej zmluvy SALT.

Priatelia, ľudia, ktorí dokumentárny seriál ABC zostavili, odviedli naozaj veľmi dobrú prácu. Dôvodom, prečo naši boľševickí vládcovia chcú, aby sa vysielal práve teraz, je však podľa autora snaha prispieť k atmosfére vojnového napätia. Chcú sa tiež postarať o to, aby SALT II — ak bude podpísaná — vyvolala búrku sporov a bola v Senáte zamietnutá. Ak sa tak stane, bude to ako zavrieť dvere mieru a oznámiť svetu, že vojna s Ruskom je nevyhnutná. Boľševici tu v Amerike podľa autora čoraz viacerými spôsobmi rozdúchavajú atmosféru narastajúcej krízy a hrozby vojny. Tlmené bubnovanie „OBNOVTE ODVODY“ sa vracia znova a znova, zakaždým o čosi hlasnejšie. Prízrak prídelového systému na benzín neprestáva strašiť v správach, zatiaľ čo sa umelá kríza na Blízkom východe vyostruje. Bývalý minister obrany Melvin Laird napríklad teraz tvrdí, že vláda by mala zaviesť prídelový systém na benzín už len preto, aby sa kríza ľuďom zdala skutočnejšia. Viete si to predstaviť?

Priatelia, uvedomujem si, že dnes, rovnako ako v minulosti, sú mnohí ľudia skeptickí voči tomu, čo odhaľujem. Veď tieto veci sú pravdepodobne v rozpore s tým, čo počuli od priateľov, rodiny, učiteľov a zo spravodajských médií. Nemajú moje spravodajské zdroje; a keby som ich odhalil, vyschli by. Som však presvedčený, že mojou povinnosťou je jednoducho odhaľovať pravdu — nie ju zakrývať len preto, že môže byť ťažké ju prijať.

Tento mesiac sa udalosti vyvíjali veľmi rýchlo a prekvapujúcimi spôsobmi. Pred štyrmi dňami som v relácii Eda Buscha na stanici WFAA v Dallase v Texase povedal, že prevzatie moci tu v Spojených štátoch sa už uskutočnilo. Ľudia, ktorých uvidíte na televíznych obrazovkách, nie sú ľuďmi, za ktorých ich pokladáte! Teraz môžem povedať viac.

Moje tri témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — DOMÁCA GUYANA NA THREE MILE ISLAND

Téma č. 2 — TAJNÁ SPRAVODAJSKÁ VOJNA „DVOJNÍKOV“

Téma č. 3 — POSLEDNÁ VÝZVA NA „PÚŤ ZA MIER“

Téma č. 1 — Keď sa pred 30 dňami, 28. marca, nad Pensylvániou rozvidnievalo, vyzeralo to ako začiatok ďalšieho celkom obyčajného dňa. Bola streda a bolo treba ísť do práce, do školy a vybaviť každodenné záležitosti. Ulice Harrisburgu, hlavného mesta štátu, ožívali, keď ľudia začínali svoje denné činnosti. Východne od mesta sa s jarným rozpukom prebúdzala úrodná poľnohospodárska krajina pensylvánskych Holanďanov. Tí sú po celé generácie známi životom blízkym Bohu a vzdialeným modernej technike; v to stredajšie ráno 28. marca 1979 však završovali prvý rok s dominantou modernej techniky takmer na prahu svojich domovov. Bola ňou JADROVÁ ELEKTRÁREŇ THREE MILE ISLAND na rieke Susquehanna juhovýchodne od Harrisburgu.

V prvých lúčoch ranného svetla charakteristické obrysy jadrovej elektrárne ničím nenaznačovali nebezpečenstvo ukryté vo vnútri. Elektráreň vyzerala ticho a pokojne — v skutočnosti tichšie než obyčajne. Dve zo štyroch obrovských chladiacich veží vysokých 37 poschodí prestali chrliť paru. Znamenalo to, že jeden z dvoch jadrových reaktorov na ostrove bol z nejakého dôvodu odstavený. Niektorých obyvateľov v blízkosti elektrárne v predsvitaní naozaj zobudil burácajúci hukot unikajúcej pary. Nikto však nevyzeral skutočne znepokojený. Niekoľko minút pred 7.00 mohol niekto v blízkosti elektrárne spozorovať prvý jasný signál, že sa deje niečo zlovestné. Začala kvíliť núdzová siréna, ktorá pracovníkom prikazovala okamžite opustiť určité kritické priestory elektrárne. Niekoľko pracovníkov sa rozbehlo k autám v snahe uniknúť. Dve autá vyrazili z areálu elektrárne cez most na slobodu — potom bránu zatvorili, aby už nikto ďalší nemohol odísť! O niekoľko minút, o 7.02, predstavitelia spoločnosti Metropolitan Edison zavolali orgánom civilnej obrany okresu Dauphin. V jadrovej elektrárni bol práve vyhlásený núdzový stav v areáli. V tom čase už bol druhý blok Three Mile Island vyše troch hodín v čoraz vážnejšej kríze a počítač určený na monitorovanie podmienok v reaktore už takmer hodinu namiesto čísel tlačil otázniky. Reaktor sa prehrieval natoľko, že počítačový systém už nedokázal merať teploty.

Všetko sa začalo krátko po 3.00, keď sa objavil problém na dôležitom vodnom čerpadle. Čerpadlo čoskoro zlyhalo a zastavilo prietok vody k parnej turbíne vyrábajúcej elektrinu. Automatické zariadenia turbínu okamžite odstavili pri udalosti známej ako „výpadok turbíny“. Prehriata para pod obrovským tlakom bola odklonená od turbíny a vypustená von, čím vznikol burácajúci hukot, ktorý zobudil okolitých obyvateľov. Súčasne ďalšie automatické zariadenia odstavovali samotný jadrový reaktor pri takzvanom „scrame“, teda rýchlom núdzovom odstavení. Za normálnych okolností sa jadrový reaktor spúšťa alebo odstavuje postupne. Teploty v celom reaktore tak môžu pozvoľna stúpať alebo klesať a predíde sa tepelnému namáhaniu, ktoré by mohlo spôsobiť škody. Zároveň možno každý krok spúšťania či odstavovania starostlivo sledovať a uistiť sa, že sa nestane nič neočakávané. V to stredajšie ráno 28. marca však na nič z toho nebol čas. Po zlyhaní čerpadla a výpadku turbíny jadrový reaktor naďalej vyrábal obrovské množstvo tepla, ktoré nemalo kam unikať. Automatický riadiaci systém preto vykonal scram reaktora. V priebehu niekoľkých sekúnd boli všetky regulačné tyče reaktora spustené do aktívnej zóny, aby štiepna reťazová reakcia zanikla. Aj so zasunutými tyčami však horúci reaktor ďalej, hoci pomalšie, vytváral teplo. Automatický riadiaci systém preto zapol tri veľké

záložné čerpadlá — dve mali zaplaviť aktívnu zónu reaktora chladiacou vodou a tretie slúžilo na súvisiaci bezpečnostný účel. Tri čerpadlá s hukotom nabehli, ale nič sa nestalo. Nemali čo čerpať, pretože ešte pred začiatkom udalosti niekto uzavrel ventily pred čerpadlami. Bolo to oveľa viac než len porušenie predpisov! Uzavretie týchto ventilov bolo podľa autora činom, ktorý sotva mohol byť odbornejšie vypočítaný na vyvolanie možnej katastrofy. Všetky tri ventily boli zatvorené, čím sa zmarila viacnásobná záloha zabudovaná do bezpečnostných systémov. Bolo to nepredstaviteľné! Elektrárni v hodnote takmer jednej miliardy dolárov hrozilo možné zničenie. Ohrozené boli nevypočítateľné tisíce životov; a ak to urobil zamestnanec, ohrozil dokonca aj vlastný život. Stručne povedané, podľa autora išlo o kamikadze čin sabotáže! Azda práve preto, že bol taký nepredstaviteľný, sa podaril.

Viacerí pracovníci uviedli, že v dňoch tesne pred 28. marcom si všimli zatvorené a označené ventily; každý, kto pracoval v ich blízkosti, veľmi dobre vedel, aké sú dôležité. Preto mali sklon predpokladať, že ich zatvorenie musí mať dobrý dôvod. Napokon, boli dokonca označené štítkami ako zatvorené. Išlo o zjavné a vážne porušenie bezpečnostných postupov, no zdalo sa nepredstaviteľné, že by mohlo byť neoprávnené a úmyselné. Ventily teda zostali zatvorené a nikto neurobil nič na nápravu. Takto bola pripravená scéna pre stredu 28. marca 1979. Keď bol reaktor núdzovo odstavený, záložné čerpadlá márne burácali a pokúšali sa čerpať vodu cez zatvorené ventily. Do reaktora neprúdila nijaká čerstvá voda, ktorá by ho chladila, tlak v reaktore stúpal a otvoril sa bezpečnostný ventil. Prehriata rádioaktívna voda začala prudko unikať z reaktora do obrovskej betónovej ochrannej kupoly a hladina vody v samotnom reaktore začala klesať. Ventil sa potom zasekol v otvorenej polohe namiesto toho, aby sa podľa plánu uzavrel. Rádioaktívna voda ďalej prúdila von z reaktora. Je zvláštne, že trvalo viac než dve hodiny, kým v riadiacej miestnosti stlačili tlačidlo, ktoré únik rádioaktívnej vody zastavilo.

Priatelia, toto všetko sa dialo, zatiaľ čo susedia Three Mile Island opäť zaspávali. Zobudil ich krátky hukot vypustenej pary pri výpadku turbíny, potom však všetko opäť stíchlo. Okolie jadrovej elektrárne znovu pôsobilo pokojne a normálne. V riadiacej miestnosti druhého bloku Three Mile Island však revali klaksóny, zvonili alarmy a blikali výstražné svetlá. Reaktor rýchlo strácal vodu a prudko sa zohrieval. Čoskoro sa automaticky zapol núdzový chladiaci systém poslednej záchrany; v priebehu niekoľkých minút však jednu z núdzových púmp z nevysvetlených dôvodov vypla neznáma osoba alebo osoby. O šesť minút neskôr urobili to isté aj s druhým núdzovým chladiacim čerpadlom — ľudský zásah opäť zmaril záložné núdzové systémy! Na podlahe obrovskej ochrannej kupoly sa čoskoro vytvorila kalužrádioaktívnej vody vytečenej z reaktora. Kalové čerpadlá ju začali odsávať do blízkej pomocnej budovy, ktorá nebola vybavená na zadržanie rádioaktívnych látok. Odtiaľ začali rádioaktívne látky čoskoro prenikať von a vietor ich unášal ďalej.

Je dosť zvláštne, že zatiaľ čo čerpadlá rozhodujúce pre bezpečnosť ktosi jedno po druhom vypínal, jediné čerpadlo, ktoré vypnúť mali — kalové čerpadlo — nechali bežať! Tým bolo zaručené, že radiácia z reaktora prenikne von a zamorí okolitú krajinu. Do 20 minút od začiatku udalosti niekto zistil, že všetok prívod vody do reaktora bol prerušený, a vykonal nápravu. Chladiaca voda sa začala hrnúť do reaktora a situácia bola istý čas pod kontrolou. Do hodiny sa však znovu stalo niečo nepredstaviteľné! Všetky štyri vodné čerpadlá boli opäť potichu vypnuté a reaktor sa začal prudko zohrievať. Monitorovací počítač čoskoro začal tlačiť otázniky, tisíce malých valcov uránového paliva v reaktore začali pod vplyvom tepla praskať vo švoch a vysoko rádioaktívny urán a štiepne produkty prebublávali z reaktora spolu s vodou, ktorá stále unikala.

O 7.02 uskutočnili prvý telefonát civilnej obrane. O 7.20 musela spoločnosť Metropolitan Edison zavolať predstaviteľom civilnej obrany znova. Úroveň radiácie v ochrannej kupole prudko stúpala a situácia na Three Mile Island bola teraz povýšená na všeobecný núdzový stav. Široká verejnosť však stále nedostala nijakú správu, že na Three Mile Island nie je niečo v poriadku. Tisíce ľudí dochádzajúcich za prácou v Harrisburgu išli autom do práce bez jedinej zmienky v autorádiu, že sa deje niečo nezvyčajné. Matky sa ponáhľali vypraviť deti načas do školy a farmári v okolitej krajine sa pustili do každodenných povinností bez toho, aby jadrovej elektrárni venovali druhú myšlienku. Medzitým už stopy rádioaktívneho uránu a štiepnych produktov z poškodeného reaktora unášal vietor a začínali zamorovať pensylvánsku krajinu na míle ďaleko.

Až o 9.06, teda viac než päť hodín po začiatku udalosti, dostala verejnosť akékoľvek oznámenie o núdzovom stave. Bola to stručná správa v spravodajskej sieti Associated Press, označená slovom „Urgent“, podľa ktorej na Three Mile Island prebieha všeobecný núdzový stav. Od tej chvíle sa z Three Mile Island stal akýsi domáci príbeh Guyany — a vo viacerých ohľadoch! Tak ako Guyana ovládol titulné stránky na týždeň i dlhšie; tak ako Guyana pôsobil nepredstaviteľne, a predsa sa odohrával priamo pred našimi očami. Rovnako ako v prípade Guyany boli správy o udalostiach na Three Mile Island poznačené zmätkom; a v Pensylvánii, tak ako v Guyane, sa obeťami stalo veľké množstvo nevinných amerických civilistov. V Guyane boli otrávení kyanidom draselným; v Pensylvánii boli podľa autora tisíce ľudí vystavené rozličným množstvám rádioaktívneho uránu a produktov jeho štiepenia, napríklad plynom xenónu a kryptónu.

Lekári v okolí Three Mile Island teraz hlásia množstvo pacientov s príznakmi, ako sú nevoľnosť, bolesti hlavy, hnačka, nervozita, nespavosť a problémy so zrakom. Mnohí lekári si to neuvedomujú, no podľa autora patria tieto prejavy medzi klasické príznaky otravy nízkymi dávkami žiarenia. Vláda podľa neho hovorí polopravdu, keď tvrdí, že zamorenie z Three Mile Island by nemalo viesť k zvýšeniu výskytu rakoviny. Dôvodom má byť, že konkrétne prvky uvoľnené pri jadrovej havárii nespôsobujú rakovinu, ale iné poruchy. Aj samotné slovo rakovina sa stalo medicínskym strašiakom, ktorý viac skrýva, než odhaľuje. „Cancer“ je latinské slovo znamenajúce „krab“. Používa sa na opis istého druhu výrastku či nádoru, ktorý rastie výbežkami do rozličných smerov, takže vzhľadom pripomína kraba. Rakovina je desivá preto, že rastie rýchlo a pritom pohlcuje zdravé tkanivo; preto sa každý rýchlo rastúci nádor označuje ako rakovina, zatiaľ čo nádory, ktoré zostávajú stabilné alebo rastú veľmi pomaly, sa obyčajne nazývajú „nezhubné“.

V dvadsiatych rokoch získal Dr. Otto Warburg Nobelovu cenu za určenie toho, čím rakovina v skutočnosti je. Dokázal, že ochorenie nazývané rakovina je stav zablokovanej bunkovej oxidácie. Dnes, o viac než 50 rokov neskôr, rok čo rok počúvame nové predstavy o tom, čím by rakovina mohla byť. Warburgove dávne presvedčivé zistenia sa medzitým ignorujú. V priebehu rokov sa premárnili miliardy dolárov a milióny životov pri snahe zistiť, ako rakovinu po jej vzniku zabiť. Skutočnosť je podľa autora taká, že rakovina je sama premenou normálneho tkaniva na akúsi živú smrť. Skutočné odstránenie rakoviny nemožno dosiahnuť činiteľmi smrti, ale iba obnovením života.

V oblasti okolo Three Mile Island však podľa autora nie je problémom rakovina. Urán a jeho deriváty vraj môžu vytvárať hubu vedúcu k hrčkám a nádorom, ktoré sa často nesprávne diagnostikujú ako rakovina. Ak sa huba dostane do krvného obehu, má spôsobovať chorobu známu ako cystická fibróza. Pri tejto chorobe celé telo slabne a postupne degeneruje. Často postihuje deti a zvyčajne sa považuje za smrteľnú. Najlepšou

ochranou proti týmto poruchám, ktoré podľa autora spôsobuje žiarenie, ako aj proti rakovine a ďalším chorobám, je zabezpečiť telesným bunkám látky potrebné na udržanie zdravia. Kľúčom majú byť štyri dôležité minerály, ktoré musia byť v tele vždy v správnej rovnováhe. Liečebnú hodnotu týchto minerálov pred sto rokmi stanovil Dr. Wilhelm Schussler z Bazileja vo Švajčiarsku a odvtedy ju vraj potvrdilo nespočetné množstvo skúseností. V poradí dôležitosti sú to: draslík, vápnik, horčík a sodík. Najlepšie je prijímať ich v čo najmenej toxickej forme. Bežná kuchynská soľ je napríklad chlorid sodný — podľa autora anorganický jed pre bunku. Pečeň a pridružené telesné orgány ho musia pred vstrebaním detoxikovať. Podobne sú toxické mnohé formy draslíka, hoci draslík je pre dobré zdravie životne dôležitý. Preto je dôležité prijímať tieto minerály v organickej forme, napríklad ako citrát, glukonát alebo z lastúr ustríc. V Spojených štátoch sú vhodné doplnky tohto druhu mimoriadne dôležité, pretože väčšina amerických potravín je výrazne ochudobnená o minerály; najviac to platí pre draslík, podľa autora najdôležitejší minerál zo všetkých.

Udalosť na Three Mile Island pokryla nízkou úrovňou radiácie stovky štvorcových míľ a možno až milión ľudí. Zázrakom však je, že nebola oveľa horšia, pretože väčšina rádioaktívnych látok uvoľnených počas udalosti zostáva uzavretá v samotnom areáli elektrárne. Obrovská betónová ochranná kupola okolo reaktora sa vo vnútri stala natoľko rádioaktívnou, že podľa autora do nej nik nemohol vstúpiť bez takmer okamžitej smrti. Samotný reaktor bol poškodený tak vážne, že dnes, 30 dní neskôr, sa jeho odstavovanie iba dostáva do záverečných fáz. Poškodenie a zamorenie druhého bloku Three Mile Island sú také rozsiahle, že existujú vážne pochybnosti, či ho vôbec bude možné vyčistiť a znovu používať. Už sa objavili návrhy, aby ho uzavreli do betónovej hrobky a opustili.

Priatelia, je to ozvena návrhu, ktorý som pred tri a pol rokom vyslovil v Audio liste č. 5 v súvislosti s americkým depozitárom drahých kovov vo Fort Knox. Depozitár bol podľa autora zamorený unikajúcim, tajne tam uloženým rádioaktívnym superjedom CIA a zamorený zostáva dodnes. Three Mile Island ukázal, že jadrové elektrárne predstavujú veľké možné riziká; preukázané riziká však spočívajú v ich zraniteľnosti voči sabotáži, ktorá môže mať strašné následky. Dostupné dôkazy podľa autora silne naznačujú, že núdzová situácia na Three Mile Island nebola nehodou — bol to zločin. Jej účinkom je urýchlenie plánu na potlačenie amerických slobôd prostredníctvom nedostatku energie, hospodárskych otrasov a vládnej kontroly.

Pred piatimi mesiacmi som v Audio liste č. 40 podrobne odhalil, ako a prečo mala americká vláda úmyselne obetovať stovky amerických civilistov v Guyane. Vtedy som varoval, že príšerná tragédia v Jonestowne v Guyane je iba bledým tieňom toho, čo čaká celé Spojené štáty, ak sa nezastaví rakovina boľševizmu. A teraz sa na Three Mile Island odohrala domáca Guyana. Došlo k úplne neprirodzenému sledu udalostí, ktorý vyvolal jadrovú krízu, aká sa podľa autora v oficiálnych štúdiách nikdy ani neanalyzovala.

Zodpovední — boľševici medzi nami — podľa autora dúfali, že na Three Mile Island dosiahnu plnohodnotnú katastrofu s masívnym únikom žiarenia. To by mnohých ľudí priamo zabilo, ďalších ochorelo a vynútilo by si hromadnú evakuáciu niekoľkých okresov v oblasti Harrisburgu. Dosiahli by tým dve veci. Po prvé, zvýšilo by to všeobecnú atmosféru krízy, núdzového stavu a potreby rozhodného federálneho zásahu. Ešte dôležitejšie však je, že všetky jadrové elektrárne by sa v očiach americkej verejnosti zmenili na predmety strachu a nenávisti. To by ospravedlnilo okamžité odstavenie všetkých 70 jadrových elektrární v Spojených štátoch. Amerika by jediným úderom stratila 13 % svojej

elektrickej energie. Čoskoro by nasledovalo faktické prideľovanie elektriny rozličnými spôsobmi ako jeden z prostriedkov sprísnenia vládnej kontroly nad americkým životom. Udalosť na Three Mile Island však okrem škôd na samotnej elektrárni nikdy celkom nedosiahla úroveň katastrofy, takže boľševický plán sa podľa autora zatiaľ uspokojí s polovičným výsledkom.

Druhý blok Three Mile Island postavila spoločnosť Babcock & Wilcox, ktorá vybudovala aj osem ďalších jadrových elektrární vrátane prvého bloku na Three Mile Island. Súčasným plánom je preto podľa autora rozličnými spôsobmi obviniť túto spoločnosť a odstaviť oných osem elektrární, ako dnes nariadila Komisia pre jadrový dozor. V postihnutých oblastiach budú mať obmedzenia dodávok elektriny rušivé účinky, ktoré boľševici podľa neho plánovali. Boľševický zámer obrať Ameriku o časť elektrickej energie odstavením jadrových elektrární je prepracovaný. V posledných mesiacoch sa spor o jadrovú energetiku vybičoval na bezprecedentnú úroveň a v polovici marca sa uskutočnili dva kroky, ktoré pripravili pôdu pre Three Mile Island. Po prvé, Komisia pre jadrový dozor náhle odstavila päť elektrární na severovýchode, údajne pre obavy zo zemetrasenia. Potom uviedli do kín film „Čínsky syndróm“ — a, priatelia, má prísť ešte viac. Medzinárodná skupina, ktorá bola kedysi mocnejšia než Rockefellerovci, sa prostredníctvom boľševického štátneho prevratu a revolúcie znovu pokúša uchopiť moc v Amerike. Výsledok búrlivých udalostí, ktoré sa teraz odohrávajú v zákulisí, však nemožno predpovedať, pretože prebieha tajná vojna, do ktorej nie je zapojená jedna, ale hneď niekoľko veľkých spravodajských služieb. Cenou je: OVLÁDNUTIE AMERIKY!!

Téma č. 2 — Dlho pred americkou revolúciou za nezávislosť sformulovali v Európe slávnu zásadu:

„DAJTE MI MOC VYDÁVAŤ PENIAZE NÁRODA A BUDE MI JEDNO, KTO PÍŠE ZÁKONY.“

Muž, od ktorého tento výrok pochádzal, ho využil na založenie rodinnej dynastie bezprecedentného bohatstva a moci. Volal sa MAYER AMSCHEL ROTHSCHILD. Moc Rothschildov rýchlo rástla v Británii aj v Európe. V čase americkej revolúcie boli podľa autora najmä finančné záležitosti Británie a Francúzska v rukách Rothschildovcov. Daňové plány, ktoré podnietili revolúciu, vraj v skutočnosti nevznikli u kráľa Juraja, ale v rothschildovskom dome. Po revolúcii boli Rothschildovi agenti pripravení pokúsiť sa vrátiť Ameriku pod jeho kontrolu. Jedným z najmocnejších bol Alexander Hamilton, no jeho manévre ukončil slávny súboj s Aaronom Burrom. Amerike sa darilo vyhýbať Rothschildovej kontrole až dovtedy, kým občianska vojna neposkytla novú príležitosť. V Audio liste č. 26 som spomenul, ako v roku 1863 prišlo Amerike na pomoc Rusko, vtedy najväčší kresťanský národ na Zemi. Británia a Francúzsko sa pripravovali rozobrať Spojené štáty, no Rusko tomu zabránilo. Z tohto a ďalších dôvodov potom Rothschildovci označili Rusko za krajinu určenú na úplné zničenie. Zároveň boli odhodlaní prevziať Ameriku a rozhodli sa to urobiť podporou mocných skupín, ktoré už v našej krajine existovali. Tak vznikla éra amerických lúpežných barónov a s ňou nová superdynastia — ROCKEFELLEROVCI. Do roku 1917 sa moc Rockefellerovcov v Amerike natoľko zväčšila, že sa stali silnými partnermi svojich niekdajších učiteľov, Rothschildovcov. Boľševická rakovina určená na zničenie Ruska bola podľa autora výtvorom Rothschildovcov, ale do Ruska ju v skutočnosti vniesli záujmy Rockefellerovcov.

S postupom 20. storočia moc starnúcej rothschildovskej dynastie napokon zatienila moc dravých Rockefellerovcov. Kým Rothschildova moc sa začala ovládaním peňazí, Rockefellerova moc mala korene v ovládaní ENERGIE; a keď po druhej svetovej vojne získali pod vplyv Saudskú Arábiu, Rockefellerovci čoskoro začali predstihovať všetky súperiace mocenské skupiny na svete vrátane Rothschildovcov. Priatelia, rothschildovské záujmy však vyčkávali. Čakali, kým Rockefellerovci začnú robiť chyby, a nie tak dávno sa to podľa autora začalo diať.

V Audio liste č. 38 a inde som opísal, ako boli ateistickí boľševici, ktorí kedysi vládli Rusku, nedávno zvrhnutí. Toto konečné zvrhnutie je podľa autora vyvrcholením šiestich desaťročí odhodlaného úsilia tvrdej, zomknutej skupiny ruských kresťanov. Keď sa pred dvoma či tromi rokmi začala záverečná fáza otvoreného prevratu, ako prví sa o nej dozvedeli Rothschildovci, nie Rockefellerovci. Rockefellerovci boli 60 rokov tajnými spojencami starých boľševikov v Rusku. Ťažko sa však mýlili v presvedčení, že ich skutočne ovládajú. Podľa autora to boli vždy Rothschildovci, kto tajne ovládal boľševikov v Rusku — a kto ich teraz ovláda tu v Spojených štátoch. V minulosti sa záujmy Rockefellerovcov a Rothschildovcov vždy zhodovali natoľko, že na tomto rozdiele veľmi nezáležalo. Po Bitke Žatevného mesiaca, ktorú som zverejnil v Audio liste č. 26, sa však všetko zmenilo.

Nedávno som vysvetlil osudovú chybu, ktorú štyria bratia Rockefellerovci urobili v panike po Bitke Žatevného mesiaca. Otvorili dvere Ameriky boľševikom starej línie, ktorých teraz vyháňajú z Ruska. Pre Rockefellerovcov to bol samovražedný čin, pretože ich vlastné korporátno-socialistické impérium nemohlo dúfať v spolužitie s týmito satanskými štátnymi socialistami — boľševikmi. Rockefellerovci však prijali odporúčania istých poradcov, aby tak urobili, a títo poradcovia boli podľa autora Rothschildovými agentmi! Počas posledných mesiacov si boľševický štátny prevrat vyžiadal životy všetkých štyroch bratov Rockefellerovcov, ako som zverejnil na svojich nahrávkach. Dnešné rothschildovské záujmy sa zúfalo usilujú znovu získať niekdajšie postavenie svetovej mocenskej skupiny číslo jeden a robia to prostredníctvom vlastných boľševických síl.

Minulý mesiac som sa pokúsil varovať zostávajúcich členov rodiny Rockefellerovcov, že sa musia spojiť a konať hneď, aby zastavili to, čo sa deje. Ak podniknú kroky, ktoré som minulý mesiac opísal, mohli by pomôcť zachrániť nielen seba, ale nás všetkých tu v Amerike. Ak však nebudú konať — a rýchlo — postihne ich historický osud všetkých zvrhnutých dynastických rodín: boľševickí nepriatelia ich všetkých vypátrajú a zabijú. S poľutovaním oznamujem, že tí Rockefellerovci, ktorí prežili, zostávajú rozdelení a zneškodnení, nesprávne presvedčení, že nemajú dosť moci konať. A teraz, priatelia, bol zabitý ďalší významný člen rodiny Rockefellerovcov — zavraždený neďaleko Paríža vo Francúzsku; už ho však nahradil dvojník.

Priatelia, ak boľševický štátny prevrat a prichádzajúca rozsiahla revolúcia uspejú, našu krajinu čaká budúcnosť plná utrpenia a zúfalstva. Kresťania budú musieť ukrývať Biblie a dúfať, že raz vo vzdialenej budúcnosti bude opäť bezpečné ich čítať. Tak to bolo, keď sa pred šiestimi desaťročiami boľševická revolúcia prehnala Ruskom. Náš Pán Ježiš Kristus je tŕňom v oku ateistických boľševikov a ich nenávisť k nemu sa prejaví nemilosrdným prenasledovaním jeho nasledovníkov. O tom niet pochýb!

Dnes niektorí hovoria: „Amerika je príliš veľká, nikto by nemohol ovládnuť celú našu krajinu.“ Priatelia, kontinentálne Spojené štáty však majú iba štyri (4) časové pásma. Pred 62 rokmi sa menšiemu počtu boľševických revolucionárov s primitívnejšími metódami, než

aké existujú dnes, podarilo ovládnuť Rusko — a Rusko sa rozprestiera takmer cez polovicu sveta a má jedenásť (11) časových pásiem! Boľševici, plniaci vôľu Rothschildovcov, pracujú rýchlo; v posledných dňoch sa však situácia výrazne skomplikovala. Zápas o ovládnutie Ameriky prerástol do tajnej spravodajskej vojny, do ktorej je zapojená nie jedna, ale hneď niekoľko veľkých svetových spravodajských služieb. Kam to všetko smeruje, teraz vôbec nie je jasné. V tejto chvíli môžem iba oznámiť fakty, ktoré tvrdím, a vyzvať vás, aby ste mali oči otvorené. Boľševici napríklad v súčasnosti plánujú približne v polovici mája rozpútať krízu na Blízkom východe. Pápežova revolúcia bola tiež naplánovaná na máj, keď som tento plán prvý raz zverejnil v Audio liste č. 42, teraz ju však odsunuli na jún. Tieto a ďalšie plány spochybnilo nedávne prepuknutie spravodajskej vojny vedenej prostredníctvom „dvojníkov“, podobných osôb a podvodníkov.

Napríklad 11. apríla tohto mesiaca viceprezident Walter Mondale údajne odišiel z Washingtonu na cestu na Island, do Škandinávie a Holandska. Muž a žena v lietadle Air Force II však podľa autora neboli Mondale a jeho manželka, ale v skutočnosti „dvojníci“. Skutočných Waltera a Joan Mondaleovcov tajne odviezli. Nasledujúci deň Jimmy, Rosalynn a Amy Carterovci — tí skutoční — opustili Biely dom na desaťdňovú veľkonočnú dovolenku v Georgii. Prvých osem dní mali stráviť v ústraní na ostrove Sapelo pri pobreží. Carter vyzeral zo dňa na deň vyčerpanejšie; podľa autora ho sužovala leukémia a viacero druhov rakoviny. Jeho viditeľné chudnutie v poslednom čase vyvolalo krycie správy o údajnom úspechu diéty. Rýchlo strácal schopnosť vôbec pracovať a správy tvrdili, že ide do Georgie hľadať samotu. Prezident aj viceprezident Spojených štátov tak boli približne jeden a pol týždňa okolo Veľkej noci mimo dohľadu verejnosti. V novinách sa objavilo niekoľko nenápadných správ o údajných Mondaleových aktivitách počas cesty. Inak bolo vo Washingtone ticho. Skutočným účelom cesty Mondaleovho boľševického „dvojníka“ bolo podľa autora pokúsiť sa získať ropu pre Izrael. Dvojník však neuspel, pretože ruský maršal Dmitrij Ustinov — muž, ktorý teraz vedie Kremeľ — krátko predtým osobne navštívil Nórsko a Nórsko sa teraz dohodlo s Ruskom.

Cez víkend po Veľkej noci sa udalosti odohrávali rýchlo a úplne mimo dohľadu verejnosti. V piatok večer 20. apríla držali skutočného Waltera Mondalea boľševickí únoscovia bez možnosti komunikácie v New Richmonde na západe Wisconsinu. Niekedy medzi 21.30 a 22.00 miestneho času mal byť viceprezident Walter Mondale popravený! Mondale patril k najbližším politickým spojencom Nelsona Rockefellera a začiatkom februára bol významným účastníkom smútočného obradu za Rockefellera v Riverside Church. Teraz mal zomrieť v piatok večer, rovnako ako Rockefeller, takmer v rovnakom miestnom čase a rovnakým spôsobom — guľkou do čela. Sotva o hodinu neskôr malo byť Mondaleovo telo vhodené do Horného jazera približne 12 míľ juhovýchodne od Taconite Harbor v Minnesote.

Air Force II už medzitým letelo západným smerom ponad Atlantik s Mondaleovým „dvojníkom“ na palube. Podľa verejných oznámení sa mal Mondale vrátiť v nedeľu, ale jeho lietadlo sa z bezpečnostných dôvodov vracalo o deň skôr — nepomohlo to však. Air Force II, obdoba prezidentského Air Force One, bol osobitne vybavený vojenský Boeing 707 známy ako VC-137C. Jeho trosky, s výnimkou ľavého krídla, podľa autora teraz ležia pod tisíckami stôp vody v severnom Atlantiku. Navigačné súradnice sú 57° 30′ 35″ severnej šírky, 26° 38′ 20″ západnej dĺžky. Je to asi 150 míľ severne od miesta, kde vo februári havarovalo Kissingerovo lietadlo. Ľavé krídlo Air Force II má ležať na dne oceánu asi 13 míľ východne od zvyšku lietadla. Posádka nedokázala rádiom oznámiť podrobnosti, no výbuch blízko trupu odtrhol počas letu prakticky celé ľavé krídlo. Krídlo odletelo ako

list, zatiaľ čo zvyšok lietadla sa v špirále rútil sedem míľ nadol do mora. Mondaleova kancelária v súčasnosti tvrdí, že sa vrátil v nedeľu 22. apríla o 13.00. Ďalší človek, ktorého však v správach uvidíte ako Mondalea, bude podľa autora jeho druhým „dvojníkom“, naverbovaným ako náhrada prvého, ktorý zahynul pri havárii Air Force II v severnom Atlantiku. Náhrada za Air Force II sa nepochybne objaví hneď, ako ju bude možné vybaviť.

V sobotu 21. apríla mal Jimmy Carter tajne odletieť z Georgie do Camp Davidu bez toho, aby vedel, že Mondale je mŕtvy. Po obede odišiel do námornej nemocnice Bethesda na kontrolu rakoviny a potom nakrátko do Bieleho domu. Skutočný Jimmy Carter sa vrátil do Plains až približne o 20.00. Tam mal byť okolo 22.30 prezident Spojených štátov Jimmy Carter strelený medzi oči, no neuveriteľne ešte prejavoval známky života. Urýchlene ho previezli z Plains na Andrewsovu leteckú základňu pri Washingtone, kam dorazil krátko po polnoci. V nedeľu 22. apríla o 2.00 už bol na operácii v námornej nemocnici Bethesda; podľa autora to však bolo beznádejné, tak ako v roku 1963, keď prezidenta Kennedyho postrelili do hlavy. Rosalynn Carterová bola v šoku a telo zosnulého prezidenta Spojených štátov údajne rýchlo odstránili. V ten večer bola skutočná Rosalynn Carterová v Bielom dome pod silnými sedatívami, no krátko po polnoci mala byť aj ona popravená strelou medzi oči.

Počas posledných dní sa Jimmy Carter č. 2 — teda Carterov „dvojník“ — opakovane objavoval na verejnosti. A aká zmena! Jimmy Carter č. 2 vyzerá a správa sa o desať rokov mladšie než skutočný Carter. Vypočujte si teraz unavený, prerušovaný hlas starého Cartera, keď pred 17 dňami, 10. apríla, čítal pripravené vyhlásenie (nasleduje zvuková ukážka):

> „Už sme začali počúvať množstvo rečí ropných spoločností o takzvanom ‚spätnom investovaní‘; tieto reči však zakrývajú skutočnosť, že tento návrh, ako bude predložený spolu s daňou z neočakávaných ziskov, už zabezpečuje zvýšenie príjmov o šesť miliárd dolárov.“

Teraz to porovnajte s prenikavejším, energickým, ráznym a sebavedomým hlasom Cartera č. 2 spred dvoch dní, 25. apríla (nasleduje zvuková ukážka):

> „Podstatné je, že ak dôjde k pokusu podvádzať pri dohode SALT vrátane obmedzení modernizácie medzikontinentálnych balistických rakiet, odhalíme ho.“

Priatelia, plochý a nemotorný spôsob reči starého Cartera je preč. Nahradil ho nový prejav, ktorý starého Cartera napodobňuje, no má lepšie frázovanie a živšiu hlasovú intonáciu. Oči, ktoré sa od bolesti a sedatív stávali sklenými, sú preč a namiesto nich vidíme prenikavé, pozorné oči. Preč je starý Carter v obkľúčení. Namiesto neho je tu muž, ktorý hovorí o útoku na krajinu účasťou v každých demokratických prezidentských primárkach v celej krajine. Dokáže však iba slabo napodobniť najslávnejšiu Carterovu predvolebnú devízu — jeho úsmev od ucha k uchu. Zmeny vzhľadu a správania sú také výrazné, že bolo potrebné niečím upriamiť pozornosť ľudí spôsobom, ktorý by ich všetky vysvetlil — inými slovami, odviesť pozornosť. Novému Jimmymu Carterovi, „dvojníkovi“, sa preto dostáva veľkej publicity pre skutočnosť, že si cestičku vo vlasoch češe naľavo; starý Carter ju, samozrejme, nosil napravo. Každý, kto sa naňho pozrie a pomyslí si: „Carter v poslednom čase vyzerá naozaj inak,“ si má zároveň pomyslieť: „Asi to robia tie vlasy.“

Priatelia, dejú sa čudné veci a mali by ste sa pripraviť na veľké prekvapenia v najbližších dňoch. Okrem tajných služieb Spojených štátov a rothschildovských záujmov tu teraz

tajne pôsobia prinajmenšom tri ďalšie frakcie. Sú to spravodajské služby Ruska, Veľkej Británie a Izraela. V uplynulých dvoch mesiacoch sa Británia tajne dohodla s Ruskom a ruské podvodné rakety okolo Británie boli odstránené. „Dvojníci“ Jimmyho a Rosalynn Carterovcov počas uplynulého týždňa trávili veľa času na ruskom veľvyslanectve vo Washingtone a Bielemu domu sa vyhýbali, ako sa len dalo.

Jedno je, priatelia, isté: nech tieto veci znamenajú čokoľvek, Rusi ich berú veľmi vážne. Od minulej nedele 22. apríla bolo nad metropolitnou oblasťou Washingtonu rozmiestnených 24 ruských kozmosfér. Deje sa niečo dôležité a nech to dopadne akokoľvek, Rusi chcú byť pripravení.

Téma č. 3 — Pred týždňom, 20. apríla, boli Leninove narodeniny. V minulosti to bol vždy deň, ktorý si od všetkých Rusov vyžadoval náležite úctivý postoj; v dnešnom Rusku sa však veci menia. Brežnev č. 2 — „dvojník“, ktorý po smrti skutočného Brežneva v januári 1978 zaujal jeho miesto — sa dnes používa na oznamovanie ruských politických postojov svetu. Tento rok bol Brežnev č. 2 nápadný svojou neprítomnosťou na oslavách Leninovho dňa. Namiesto toho išiel na hokejový zápas, ktorý mal pre Rusko len malý význam, pretože jeho mužstvo ani nebolo jedným z účastníkov. Bol to názorný spôsob, ako v podstate povedať: Lenin tu už nebýva. Ďalší členovia ruského vedenia medzitým vysielali signály o tom, na čom v dnešnom Rusku záleží. Hokejový zápas, ktorý Brežnev č. 2 navštívil, sa podľa ruského kalendára odohrával na Veľký piatok. V tom čase bola v Moskve delegácia Kongresu Spojených štátov a stretávala sa s predstaviteľmi vrátane premiéra Kosygina a ministra zahraničných vecí Gromyka. V článku Jamesa Restona v NEW YORK TIMES z 24. apríla 1979 sa spomína prekvapivé správanie ruských predstaviteľov: „Paradoxne sa počas veľkonočného víkendu dohodli s kongresmanmi, že vojdú do starého kresťanského kostola v Syzrani a budú sledovať — ak sa priamo nezúčastnia — obrad Zmŕtvychvstania.“

Veľkonočné obdobie sa v Moskve začalo už vyše týždňa predtým spôsobom, ktorý ohromil mnohých zahraničných pozorovateľov. Večer 13. a 14. apríla bola Moskovská konzervatórium, najvýznamnejšia koncertná sieň v Moskve, zaplnená do posledného miesta. Ľudia si prišli vypočuť niečo, čo v Rusku neznelo od boľševickej revolúcie v roku 1917 — prišli si vypočuť Händelovho MESIÁŠA. A v hlavnom meste krajiny, ktorú podľa autora máme na želanie našich vodcov nenávidieť, sa Moskovská konzervatórium otriasalo víťaznými slovami zboru Aleluja: „PÁN BUDE KRÁĽOM NA VEKY VEKOV.“

V rozhovore pre British Broadcasting Corporation z 3. februára povedal ruský spisovateľ v exile Alexander Solženicyn, že sa chce vrátiť do Ruska. Tvrdí, že tam teraz prebieha obroda spoločnosti — a niet sa čomu čudovať! Počas práve skončeného veľkonočného obdobia Rusi podľa autora oslavovali nielen Zmŕtvychvstanie nášho Pána Ježiša Krista, ale aj vzkriesenie samotného kresťanstva v Rusku.

Priatelia, podľa autora je skutočnosťou, že Rusku už nevládnu satanskí boľševici, ale domáci ruskí kresťania. Skutočnosťou však zároveň je, že Kremeľ dnes velí najmocnejšiemu vojenskému stroju, aký svet kedy poznal. Ruské podvodné rakety sú pripravené v našich vlastných teritoriálnych vodách a môžu byť v okamihu odpálené pri ničivom jadrovom údere. Ruské ponorky, čiastočne vyzbrojené neutrónovými zbraňami, teraz nepretržite hliadkujú pozdĺž nášho východného, západného aj pobrežia Mexického zálivu. Ruské zbrane s lúčmi nabitých častíc sú podľa autora na Mesiaci, na obežnej dráhe Zeme aj na plávajúcich elektrogravitických platformách nad našou krajinou. Naše najväčšie priehrady a mnohé ďalšie ciele mali byť sabotované vodíkovými bombami, ktoré sú už umiestnené a pripravené na odpálenie satelitným povelom.

Ak sa nezastavia kamikadze vojnové plány našich boľševických vládcov, o výsledku podľa autora niet pochýb. Celá Amerika sa zmení na pohrebnú hranicu a americký sen sa skončí nočnou morou. Keď sa na to všetko ľudia pozerajú, občas sa ma niekto spýta: „Ak sú dnešní vládcovia Ruska kresťania, prečo by nám chceli ublížiť, nieto nás zabiť?“ Priatelia, predovšetkým ich činy už dokázali, že nás vôbec netúžia zničiť. Pred viac ako rokom a pol Rusko porazilo Spojené štáty v dosiaľ tajnej vesmírnej Bitke Žatevného mesiaca. Odvtedy malo Rusko čoraz väčšiu možnosť zničiť Ameriku podľa vlastnej vôle — Rusi tak však neurobili napriek pokračujúcej zrade satanských vládcov Ameriky.

Ako som podrobne uviedol vlani v septembri v Audio liste č. 38, vládcovia Ruska plánujú vymazať BOĽŠEVIZMUS z povrchu Zeme. Teraz je však zrejmé, že ak nájdu spôsob, ako to dosiahnuť bez rozsiahlej vojny, pokúsia sa oň. Problémom je, že naši vlastní vládcovia, ktorí sú teraz boľševikmi, robia vojnu čoraz neodvratnejšou. Boľševici chcú najprv nás všetkých dostať pod vlastnú ÚPLNÚ DIKTATÚRU. Potom budú môcť pretvoriť Ameriku na omnoho výkonnejší vojnový stroj, než akým je dnes; a v podmienkach boľševickej diktatúry budeme vy aj ja bezmocní a nedokážeme tomu zabrániť. Ruským vládcom potom zostanú iba dve možnosti. Prvou bude dovoliť, aby ľudia Ruska, ktorí si v rukách boľševikov vytrpeli nepredstaviteľné veci, trpeli znova, keď sa začne americký prvý jadrový úder. Jedinou ďalšou možnosťou bude vyradiť Ameriku z činnosti. V takom prípade zahynú nevypočítateľné milióny amerických kresťanov; postoj ruských vládcov však podľa autora znie, že ak dovolíme boľševikom zájsť až tak ďaleko, budeme si za to môcť sami!

Minulý mesiac som navrhol, aby americkí kresťanskí predstavitelia vytvorili „Púť za mier“ do Moskvy. Jej účelom by bolo začať budovať mosty dôvery medzi národmi Ruska a Ameriky ako jediný skutočný základ mieru a priateľstva. Vyzval som kresťanských predstaviteľov všetkých denominácií a na všetkých úrovniach, aby do 30. apríla odpovedali vo veľkom počte. Tak by vznikla šanca dokázať ruským vládcom, že sa mýlia vo svojom presvedčení, že americké cirkvi sú infiltrované boľševizmom. Priatelia, teraz nastal čas oznámiť výsledky. V celých Spojených štátoch odpovedala iba nepatrná hŕstka nezávisle zmýšľajúcich pastorov a cirkevných predstaviteľov. Niet šance, že by taká malá skupina o čomkoľvek presvedčila Kremeľ. Som preto nútený zopakovať otázku, ktorú som položil v Audio liste č. 21: KDE, ACH, KDE SÚ DNES CIRKVI?

Stále však zostáva lúč nádeje, priatelia. Moja výzva na „Púť za mier“ z minulého mesiaca bola určená iba cirkevným predstaviteľom, ktorí zväčša neodpovedali. Spontánny príval záujmu však prišiel od ľudí milujúcich nášho Pána Ježiša Krista zo všetkých ostatných oblastí života. Týmto preto rozširujem svoj návrh PÚTE ZA MIER. Slovo kresťan pôvodne znamenalo „Kristov človek“ — teda každého, kto miloval a nasledoval Pána Ježiša Krista. Teraz vyzývam všetkých Kristových ľudí zo všetkých oblastí života:

Boli by ste ochotní pripojiť sa ku mne na „Púti za mier“ do Ruska?

Chcete, aby dnešní kresťanskí vládcovia Ruska pochopili, že v Amerike stále existuje pevné jadro slušnosti, čestnosti a pravdy??

Boli by ste ochotní venovať časť svojho času a peňazí púti do Ruska, ak by mohla zabrániť termonukleárnej vojne???

Priatelia, ak by ste sa mohli akýmkoľvek spôsobom zúčastniť na Púti za mier, spojte sa so mnou DO KONCA MÁJA 1979. Ak by ste mohli ísť osobne alebo finančne pomôcť niekomu inému, aby sa mohol zúčastniť, dajte mi vedieť. Aby sme celý postup čo najviac zjednodušili, prosím, netelefonujte, ale NAPÍŠTE mi — Dr. Peter Beter — na adresu:

1629 K Street, N.W.
Washington, D.C., PSČ 20006

Do ľavého dolného rohu obálky NAPÍŠTE slovo „Pilgrimage“.

Uveďte, prosím, svoje meno, adresu, telefónne číslo, povolanie a to, či môžete ísť osobne alebo sponzorovať niekoho iného.

Ešte sa len ukáže, či ruskí vládcovia takúto návštevu schvália, ale podľa môjho názoru to závisí predovšetkým od vás. Ak uvidia, že ľudia Ameriky skutočne chcú mier, dôveru a priateľstvo, verím, že ich odpoveď bude priaznivá. Ak však nebudú presvedčení, že to myslíme vážne, nijaká púť sa neuskutoční a následky pre Ameriku a svet budú veľmi vážne.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

AUDIO LIST č. 46

Dr. Peter David Beter
28. mája 1979

Poznámka pre čitateľa: Tento text prekladá historický komentár Dr. Petra Davida Betera. Jeho obvinenia, tvrdenia a interpretácie sú autorovými dobovými tvrdeniami, nie overenými historickými faktmi.

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter vo Washingtone. Dnes je 28. mája 1979 a toto je môj Audio list č. 46.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Takmer vo všetkých černošských krajinách Afriky zločinci a vnútorní nepriatelia štátu dlho nevydržia. Ľudia miznú uprostred noci a už ich nikdy nikto nevidí ani o nich nepočuje. Keď zmiznú, ich rodiny vedia, že odišli navždy. Vedia tiež, že je lepšie o tom nič nehovoriť. Obeť odvedú na tajné miesto, o ktorom sa v čiernej Afrike hovorí iba v bojazlivom šepote — obyčajne sa nazýva „Jama“. Obeť so zaviazanými očami vedú nočnou tmou na jej okraj. Tam ju polievajú petrolejom, kým nie je celkom premočená. Potom, zatiaľ čo márne kričí, prichádza nositeľ pochodne. O chvíľu petrolej vzbĺkne a osvetlí okolie jamy. Obeť potom sotia cez okraj, aby do jamy spadla živá, ale v plameňoch.

Takto sa podľa autora takmer v celej čiernej Afrike udržiava zákon a poriadok. Nie je to však jediné miesto, kde ľudia údajne potichu miznú. V poslednom čase prichádzajú správy o hromadnom miznutí ľudí v Argentíne. Pred niekoľkými dňami, 22. mája, BBC uviedla, že od roku 1976 zmizlo 4 000 ľudí. Niekoľko dní predtým, 16. mája, New York Times uverejnil článok s názvom „Zmiznutí v Argentíne“. Odkazoval na významný článok v Buenos Aires Herald a citoval aj súvisiaci novinový inzerát. Boli v ňom aj slová: „Najschopnejší a najuznávanejší ľudia si zvyknú mlčať.“

Väčšine Američanov sa nočné miznutia v Afrike pravdepodobne nezdajú príliš dôležité pre ich vlastný život. Upokojíme sa a povieme si: „Možno je to tak v Afrike, ale tu je to iné. Toto je Amerika.“ Argentína môže pôsobiť o čosi bližšie, pretože je modernou, vyspelou krajinou. Aj tak sa však väčšina z nás zrejme utešuje, že toto je Amerika, nie Argentína; myslíme si, že tu je to iné. Nuž, priatelia, tu je to naozaj iné. V Afrike možno miestni ľudia o miznutiach a „Jame“ hovoria iba šeptom, ale šepot sa šíri rýchlo. O „Jame“ vie každý. Aj v Argentíne ľudia aspoň vedia, že dochádza k miznutiam, pretože tlač zatiaľ môže o nich slobodne uverejňovať správy. Podľa autora sa však práve tu v Spojených štátoch teraz odohrávajú najzávažnejšie zmiznutia. Začalo sa to pred štyrmi mesiacmi vraždou Nelsona Rockefellera. Teraz miznú dôležití a slávni ľudia. Po vražde Nelsona Rockefellera nasledovali otrasy vo vládnutí Amerike, a predsa verejnosť nedostáva ani náznak toho, čo sa deje. Rockefellerova vražda v januári podľa autora signalizovala začiatok úplného boľševického štátneho prevratu v Amerike. Prebiehala tajná boľševická čistka Rockefellerovcov, krvavá, ale skrytá pred zrakom verejnosti. Minulý mesiac som však odhalil, že vypukla tajná spravodajská vojna medzi „dvojníkmi“ o ovládnutie vlády Spojených štátov. Keď som minulý mesiac nahrával Audio list č. 45, situácia bola neprehľadná a moje informácie ešte neúplné, povedal som vám však, čo som mohol — a teraz môžem povedať viac.

Vojna „dvojníkov“ sa netýka iba boľševikov, ale aj tajných služieb Ruska, Veľkej Británie a Izraela. Základné bojové línie sa však črtajú medzi Ruskom a boľševikmi. Zdá sa, že Rusi

teraz postupne získavajú prevahu vďaka použitiu ohromujúcej novej spravodajskej zbrane. V tom, čo teraz vo vojne „dvojníkov“ robia, je irónia. Vyvolávajú ducha samotného Nelsona Rockefellera — a spôsobom, ktorý by ocenil.

Moje tri témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — POMSTA NELSONA ROCKEFELLERA Z HROBU

Téma č. 2 — KYVADLOVÉ LETY KOZMOSFÉR NA ZABRÁNENIE JADROVEJ VOJNE

Téma č. 3 — NOVODOBÉ ZNOVUZRODENIE „SVÄTEJ ALIANCIE“

Téma č. 1 — V lete roku 1976 vypukla medzi Ruskom a Spojenými štátmi raketová kríza, ktorá dodnes nebola nikdy oficiálne zverejnená. Ako všetci moji dlhoroční poslucháči vedia, hovorím o kríze podvodných rakiet z roku 1976. Ruské námorníctvo umiestňovalo v teritoriálnych vodách Spojených štátov malé jadrové rakety krátkeho dosahu odpaľované spod vody. To isté robilo aj na vybraných ďalších miestach po svete. Pripravovalo sa na prekvapivý prvý jadrový úder proti Spojeným štátom založený na námornej stratégii namiesto medzikontinentálnych balistických rakiet. Týmto spôsobom dúfalo, že jediným rýchlym úderom zrazí Ameriku na kolená. Ak by sa to nepodarilo, bolo pripravené na totálnu vojnu. Bol to zúfalý hazard Kremľa, podľa autora oveľa nebezpečnejší než kubánska raketová kríza v roku 1962. Vojenskou zradou Kremeľ jednostranne ukončoval tajné spojenectvo Rockefellerovcov so Sovietmi, ktoré trvalo takmer šesť desaťročí. Jadrová vojna však vtedy nevypukla predovšetkým vďaka odvážnym činom jediného muža. Bol ním zosnulý generál George S. Brown, vtedy predseda Zboru náčelníkov štábov. Práve on presvedčil vtedajšieho prezidenta Geralda Forda, aby napriek Henrymu Kissingerovi vydal rozkaz odstrániť ruské rakety z amerických vôd.

V septembri toho roku som v Audio liste č. 16 odhalil verné a odvážne činy generála Browna, ktorými zabránil jadrovej vojne. Patrilo k nim aj moje dlhé stretnutie s ním v Pentagóne 16. septembra 1976. Za plnenie povinností sa generál Brown veľmi skoro stretol s odvetou. Začala sa v októbri 1976, krátko po našom stretnutí. Veľké médiá ho začali zhadzovať a dokonca bol nútený ospravedlniť sa v celoštátnej televízii za údajné výroky staré šesť mesiacov. Dovtedy bol generál Brown známy svojou otvorenosťou a priamočiarym správaním; potom však rýchlo upadol do zabudnutia. Svoje funkčné obdobie predsedu Zboru náčelníkov štábov nedokončil aktívnou službou a údajne zomrel na rakovinu krátko po odchode do dôchodku. V Audio listoch č. 17 a 23 som odhalil, ako osud generála Browna priamo súvisel s prudkým obratom v amerických vyhliadkach. Doteraz som však nikdy nepovedal, čo sa s ním napokon stalo. Teraz vám to konečne môžem oznámiť. K otázke generála Browna sa vrátim, keď vám poviem niektoré ďalšie veci, ktoré potrebujete vedieť najprv.

Zneškodnenie generála Browna bolo súčasťou úsilia zosnulých štyroch bratov Rockefellerovcov obnoviť svoje niekdajšie tajné spojenectvo so Sovietskym zväzom. Bratia spočiatku jednoducho nedokázali uveriť, že spojenectvo sa skončilo navždy. Až v polovici roku 1977 dostali dôkazy, ktoré ich presvedčili, že ich starí spojenci v Rusku, ateistickí boľševici, sú zvrhávaní. Dovtedy sa stále pokúšali všetko znova zlepiť.

V tejto súvislosti teraz nadobúda rozhodujúci význam málo známy zvyk zosnulého Nelsona Rockefellera. Zo štyroch bratov žil najmä Nelson vždy v strachu z atentátu. Ako nočný

motýľ priťahovaný plameňom túžil po svetle reflektorov, no zároveň sa ho bál. Najviac sa obával, že ho jedného dňa zradí niekto blízky, niekto, koho sám dosadil k moci. Ako som odhalil v Audio liste č. 43, jeho obavy boli opodstatnené. U Nelsona Rockefellera súperila s túžbou po moci iba jediná ďalšia emócia — pomsta. Nikdy nezabudol na krivdu. Pred tromi desaťročiami si napríklad mladý kalifornský kongresman Richard Nixon vyslúžil Rockefellerovu nenávisť. Nixon sa pustil do Rockefellerovho blízkeho spolupracovníka Algera Hissa a obvinil ho z vlastizradnej činnosti. Hiss napokon skončil za mrežami — nie za vlastizradu, ale za krivú prísahu v súvislosti s vlastizradou. Rockefeller zúril a prisahal, že raz Nixona „zničí“. Neskôr, keď Rockefeller vytvoril 25. dodatok Ústavy Spojených štátov, mal Nixona na pamäti. Tento dodatok bol prostriedkom, ktorým sa Rockefeller zamýšľal stať prezidentom bez zvolenia. Pripravila sa pôda pre škandál WATERGATE a Nixona vmanévrovali do Oválnej pracovne tak, aby práve jeho WATERGATE zničil. Podľa plánu Nixon potupne opustil prezidentský úrad a Hiss vyšiel z väzenia ako postava, s ktorou veľké médiá sympatizovali.

Rovnako sa Nelson Rockefeller chcel uistiť, že ak ho niekedy zavraždia, pomstí sa aj z hrobu. Po celé roky si preto zvykol viesť úplný zoznam všetkých ľudí, ktorých jeho bratia a on sám dosadili do dôležitých funkcií. Pravidelne poskytoval kópie najnovšieho zoznamu určitým zložkám ruskej spravodajskej komunity. Jeho politický závet obsahoval veľmi jednoduché pokyny: „Ak ma niekto niekedy zabije, použite zoznam; zistite, kto to urobil. Je mi jedno, či sa budete musieť zbaviť každého na zozname, jednoducho to urobte.“ Pri tom všetkom nikdy nepredpokladal jednu vec: že sa rozpadne samotné spojenectvo Rockefellerovcov so Sovietmi. Aj tak sa teraz Rockefellerove „zoznamy na likvidáciu“ uplatňujú spôsobom, aký nikdy nemohol predvídať, pretože boľševici, ktorí uskutočnili štátny prevrat proti Rockefellerovcom, sú zároveň nepriateľmi novej vládnucej frakcie v Rusku. Rusko teda teraz z vlastných dôvodov používa Nelsonov „zoznam na likvidáciu“ v prebiehajúcej tajnej spravodajskej vojne. Presne vedia, na koho sa tu v Amerike zamerať, a vedia to celé roky. Celé roky sa pripravovali na to, aby zoznam mohli použiť, ak by sa to ukázalo ako najlepší postup. Tu, priatelia, vstupuje do hry nová ruská spravodajská zbraň.

To, čo teraz odhalím, odhaľujem predovšetkým pre dejiny. Už predtým, než to vyslovím, viem, že ma niektorí poslucháči po vypočutí opustia so slovami: „To jednoducho nemôže byť pravda.“ Priatelia, viem však aj to, že bez poznania tohto tajomstva nebude možné porozumieť udalostiam najbližších dní. Nežiadam teda, aby ste tomu verili len preto, že to hovorím. Žiadam vás však — a žiadam to vo vašom vlastnom záujme —, aby ste si zachovali otvorenú myseľ. Počúvajte, čo teraz musím odhaliť, a potom sledujte samotné udalosti.

Priatelia, od druhej svetovej vojny aj pred ňou vedci na celom svete skúmajú základné tajomstvá samotného života. V tejto oblasti, rovnako ako v iných, postupoval pokrok oveľa rýchlejšie, než sa verejnosti naznačovalo. Dnes je všeobecne známe, že dedičnosť riadi čosi nazývané gény; ešte sotva pred jednou generáciou sa však táto súvislosť iba začínala tušiť. Keď ju v roku 1944 naznačil teoretický fyzik Erwin Schrödinger, bola to nová myšlienka. Okrem toho si nikto nebol príliš istý, čím gény vlastne sú, okrem toho, že ide o obrovské molekuly alebo zhluky molekúl. Niektorí ich považovali za molekulové kusy bielkovín, iní za niečo iné. Keď vyšli Schrödingerove predstavy o génoch, druhá svetová vojna ešte zúrila a základný vedecký výskum bol odsunutý nabok. Sotva o šesť rokov neskôr sa však výskumníci zameriavali na stavebný prvok života ešte základnejší než gény. Riešenie tejto prevratnej záhady sa našlo v apríli 1953 na Cambridgeskej univerzite v Anglicku. Vedci James Watson, Francis Crick a Maurice Wilkins sa neskôr podelili o

Nobelovu cenu za jej vyriešenie. Objavili molekulovú štruktúru DNA, slávnu „dvojitú špirálu“. V roku 1968 Watson vydal knihu s názvom „DVOJITÁ ŠPIRÁLA“ vo vydavateľstve Athenaeum v New Yorku. Na pochopenie nesmiernej dôležitosti objavu dvojitej špirály v roku 1953 stačí týchto niekoľko slov z obalu knihy:

> „DNA je molekula dedičnosti a poznanie jej štruktúry a spôsobu rozmnožovania umožňuje vede pochopiť, ako sa zapisujú a odovzdávajú genetické pokyny a ako sa formy života usporadúvajú z jednej generácie na druhú.“

Inými slovami, pochopiť DNA znamená začať chápať samotný život.

Od rozhodujúceho objavu dvojitej špirály DNA uplynulo už vyše štvrťstoročia a výskum molekulárnej biológie odvtedy nestojí na mieste, ale zrýchľuje. V niektorých prípadoch sa uberal smermi, ktoré sa zámerne chránia pred publicitou zo strachu z reakcie verejnosti. Nie tak dávno napríklad univerzity skúmajúce umelé mikroorganizmy zistili, že ich susedia sú veľmi nahnevaní, keď sa o tom dozvedeli. Deti zo skúmavky sú už skutočnosťou a začalo sa to nedávno v Anglicku, kde bola prvýkrát rozlúštená záhada DNA. Potom sú tu, samozrejme, klony — tvory rozmnožované umelými prostriedkami, ktoré sú presnými kópiami originálu. V laboratóriách sa úspešne vytvorili klony najrozličnejších zvierat, no nie to ľuďom prekáža. V nedávnej minulosti zazneli tvrdenia, že sú možné aj ľudské klony a že niektoré možno už existujú. Tieto posledné tvrdenia o ľudských klonoch všetci možní predstavitelia zosmiešňovali, popierali a potláčali. Dôvodom je, že predstava duplikátov ľudských bytostí zasahuje do prísne tajnej oblasti spravodajských aktivít Ruska aj Spojených štátov. Nejde o skutočné klony, ale odohráva sa niečo, čo sa klonovaniu povrchne podobá; a posledné, čo si mocní želajú, je, aby ste vy a verejnosť získali čo i len náznak toho, čo sa deje.

V Rusku aj na Západe prebieha už mnoho rokov výskum biologickej syntézy — teda umelých foriem života. Podľa informácií z vysokých spravodajských kruhov došlo pred niekoľkými rokmi v Rusku k ohromujúcemu prelomu. Rusi tento prelom označujú ako „objav z prozreteľnosti“, niečo, na čo prišli takmer náhodou. Objavili kľúč k vytváraniu takzvaných „organických robotoidov“. Organický robotoid je umelý tvor podobný robotovi. Vyzerá a správa sa presne ako ľudská bytosť, a predsa nie je človekom. Robotoid je v biologickom zmysle živý, ale je umelou formou života. Na bežné rutinné lekárske testy reaguje rovnako ako človek; je, pije, dýcha, pri porezaní krváca a možno ho zabiť. Robotoidy môžu aj myslieť, no iba v tom zmysle, v akom myslí počítač. Ako každý iný počítač musí byť mozog robotoida naprogramovaný pre každú zadanú úlohu; na rozdiel od mnohých elektronických počítačov má však jeho biologický počítačový mozog obrovskú pamäť. Robotoidy preto možno naprogramovať na komunikáciu a myslenie v takých zložitých vzorcoch, že sa správajú ľudsky.

Organické robotoidy sú pozoruhodné tvory, majú však mnohé nedostatky. Nerastú ani sa nerozmnožujú; treba ich vyrábať jednotlivo v požadovanej podobe. Majú tiež veľmi obmedzenú životnosť, počítanú na mesiace či dokonca týždne podľa spôsobu použitia. Je to preto, že ich metabolizmus, hoci pripomína ľudský, je veľmi neúčinný. Robotoid sa dá vyrobiť vo veľmi krátkom čase, v priebehu hodín. Po niekoľkých týždňoch alebo mesiacoch však náhle začne telesne a duševne degenerovať. Keď sa to stane, musí byť vyradený z používania a zlikvidovaný. Na čo najväčšie predĺženie použiteľnosti sa robotoid medzi úlohami zvyčajne ochladzuje, aby sa spomalil jeho metabolizmus. Organické robotoidy sú mimoriadne drahé tvory, ktorých výroba aj používanie spôsobujú mnoho ťažkostí. Ich

schopnosti neprevyšujú schopnosti ľudí. V skutočnosti dokážu iba napodobniť človeka; ale, priatelia, na spravodajské účely to úplne stačí!

Na výrobu organického robotoida je potrebný vzor. Požadovaným vzorom je genetický kód získaný z niekoľkých buniek ľudského tela. V tomto ohľade ruská technika znie ako klonovanie, no samotný postup so skutočným klonovaním vôbec nesúvisí. Robotoid vzniká v priebehu hodín a napodobňuje ľudského darcu v jeho súčasnom veku. Ako každá ľudsky vyrobená kópia čohokoľvek ani robotoid nikdy nie je dokonalou kópiou človeka, ktorého má simulovať. Vždy existujú malé rozdiely vo vzhľade a správaní, tie sú však málokedy dosť veľké, aby vzbudili podozrenie.

Keď pred rokmi došlo k prvému ruskému prelomu pri robotoidoch, spojenectvo Rockefellerovcov so Sovietmi ešte fungovalo. Kresťanská skupina, ktorá teraz vládne Rusku, už bola tajne mocnejšia než boľševici, no k ich konečnému zvrhnutiu ešte nedošlo. Keď nastal prelom, rýchlo zakročila, aby znížila množstvo informácií, ktoré sa o ňom mohli získať, kým boľševici ešte zastávali mocenské posty. Pokúsila sa tiež zabrániť úniku informácií spravodajskými kanálmi k CIA. Napriek tomu sa čiastočné informácie dostali k CIA aj k zosnulým štyrom bratom Rockefellerovcom. Začiatkom roku 1975 sa vedelo, že Rusi v laboratóriu úspešne vytvorili aspoň jedného organického robotoida. CIA medzitým koordinovala horúčkovité výskumné úsilie s cieľom dosiahnuť to isté. Doteraz je technológia robotoidov v Spojených štátoch ďaleko za ruskou. Americké možnosti ani zďaleka nie sú pripravené na operačné využitie, zatiaľ čo Rusi robotoidy práve teraz nasadzujú.

V Spojených štátoch však došlo prinajmenšom k jednému pokusu vytvoriť organického robotoida na verejné použitie. Hovorím o konečnom osude zosnulého generála Georgea S. Browna. V apríli 1977 som odhalil, koľko už generál Brown vtedy obetoval ako cenu za plnenie svojej povinnosti voči Amerike. Krátko nato však za svoje činy zaplatil najvyššiu cenu. Až teraz to konečne môžem slobodne odhaliť.

10. júla 1977 odviedli generála Browna do ústredia CIA vo Virgínii neďaleko Washingtonu. Tam ho vzali do jednej z mnohých tajných miestností, ktoré do budovy CIA naprojektoval Nelson Rockefeller. Bolo to laboratórium a pokúsili sa v nej vytvoriť robotoidnú náhradu generála Browna. Použité postupy boli oveľa primitívnejšie než ruský proces, pretože postup CIA vyžadoval Brownovu osobnú prítomnosť. Pokus sa skončil úplným neúspechom. Vznikla hrubá napodobenina generála Browna, no odmietala ožiť. Aj tak však generála Browna nemohli nechať žiť, pretože teraz vedel priveľa. Večer 10. júla 1977 bol teda generál George S. Brown, posledný veľký vlastenec vo vláde Spojených štátov, ZAVRAŽDENÝ.

Keďže pokus s robotoidom zlyhal, našli pre generála Browna obyčajného ľudského „dvojníka“. Práve tento muž vypovedal v úlohe generála Browna pri kongresových vypočúvaniach o zmluve o Panamskom prieplave 27. septembra 1977! Po celý čas mu po boku sedel minister obrany Harold Brown, informoval ho a našepkával mu. Dvojníka občas otázka zmiatla a pozeral sa na stôl pred sebou, kým mu minister obrany niečo nezašepkal do ucha. Potom opäť zdvihol zrak, povedal to, čo mu povedali, a tak ďalej. Keď vypočúvania o Panamskom prieplave skončili, dvojník zosnulého generála Browna sa na verejnosti objavoval čo najmenej. Čoskoro prišli správy, že dostal rakovinu. Potom náčelník štábu letectva generál David Jones začal vykonávať funkciu predsedu Zboru náčelníkov štábov už celé mesiace pred koncom Brownovho funkčného obdobia. V júni 1978 nám oznámili, že generál Brown odchádza do dôchodku, a 5. decembra 1978 nám

povedali, že zomrel na rakovinu. V tej chvíli Brownov dvojník vyzdvihol svoju odmenu a zamieril do Frankfurtu v západnom Nemecku, kde pristál 11. decembra 1978 o 3.30 miestneho času. Platí pevné pravidlo, že dvojníci dôležitých ľudí nikdy nežijú dlho. Asi o 19.30 toho večera preto Brownovho dvojníka zastrelili ranou do zátylku.

Minulý mesiac som odhalil, že v Spojených štátoch vypukla spravodajská vojna dvojníkov. Prezident Carter, viceprezident Mondale a ich manželky sa stali jej obeťami, keď sa končili ich veľkonočné pobyty mimo Washingtonu. Teraz s poľutovaním oznamujem, že Amy Carterová, Billy Carter, Lillian Carterová a Hugh Carter zomreli krátko po Jimmym a Rosalynn. Všetkých vrátane Amy nahradili dvojníci. Namiesto boľševických dvojníkov, ktorí čakali v zákulisí, však vidíme ruské organické robotoidy. Hlas Jimmyho Carterovho dvojníka, ktorý zaznel minulý mesiac v Audio liste č. 45, je hlasom robotoida. Práve tento robotoid oslňoval všetkých svojím novým energickým obrazom. Ešte pred niekoľkými mesiacmi Carter kríval pre údajne vážne hemoroidy. Teraz sa však z ničoho nič objavil Carter plný energie — chodil na túry, rybárčil a denne odbehol desať míľ. Vyzeral aj znel mladšie než predtým. Bol to prvý Carterov robotoidný dvojník, ktorého som minulý mesiac nazval Carter č. 2. V čase, keď som nahrával Audio list č. 45, sa už pohyboval aj ďalší Carterov robotoid. Tento, Jimmy Carter č. 3, sa zúčastnil na spomienkových obradoch k holokaustu v budove Kapitolu tu vo Washingtone. V porovnaní s Carterom č. 2 vyzerá číslo 3 výrazne staršie a vyčerpanejšie. Ako som už spomenul, robotoidy sú veľmi dobrými kópiami, no nie dokonalými; žiadne dva nevyzerajú úplne rovnako.

Minulý mesiac som spomenul, že dvojníci Jimmyho a Rosalynn Carterovcov trávia veľa času na ruskom veľvyslanectve vo Washingtone namiesto Bieleho domu. Teraz vám môžem povedať prečo. Robotoidy sa na veľvyslanectve programujú pre každú úlohu. Medzi úlohami tam jednoducho odpočívajú v stave spomaleného metabolizmu.

Keď sa pred štyrmi mesiacmi začal boľševický prevrat proti Rockefellerovcom, vládcovia Kremľa už vedeli, že na scénu čoskoro prídu boľševickí dvojníci. Vedeli tiež, že ak boľševici dokončia ovládnutie Spojených štátov, Rusko čoskoro utrpí. Boľševické plány jadrovej vojny proti Rusku sú plánom samovraždy Ameriky — nevzdali sa ich však. Rusi dovtedy držali svoje možnosti s robotoidmi v tajnosti a bolo skutočnou otázkou, či ich vôbec niekedy použijú. Boľševický prevrat ich však presvedčil, že nastal čas robotoidy nasadiť. Teraz používajú Nelsona Rockefellera „zoznam na likvidáciu“ a pomocou robotoidov už dramaticky zmenili priebeh svetových udalostí.

Téma č. 2 — Ešte pred dvoma mesiacmi mali boľševici tu v Amerike veľké plány na tento mesiac, máj. Plánovali, že napätie na Blízkom východe bude už teraz na hranici únosnosti a udalosti budú rýchlo smerovať k vojne. Okolo našich vlastných dodávok blízkovýchodnej ropy mala vzniknúť atmosféra krízy; pod touto zámienkou sa pripravovali začať proces obmedzovania amerických slobôd. Boľševická „účelovo zostavená banda štyroch“ — BRZEZINSKI, BLUMENTHAL, BROWN a SCHLESINGER — očakávala, že v tejto atmosfére krízy začne jej moc rýchlo rásť. Veľké ropné spoločnosti Rockefellerovho kartelu, ktorý teraz zostal bez hlavy, medzitým hrajú boľševikom priamo do karát. Zo dňa na deň si vymysleli nedostatok benzínu, ktorý neexistuje, klamú o svojich nákladoch a z čistej chamtivosti zvyšujú ceny. Vytvárajú umelú atmosféru krízy, aby pripravili pôdu pre budúce udalosti.

Až do obdobia pred niekoľkými týždňami napätie na Blízkom východe narastalo podľa plánu. Egypt nadával Saudskej Arábii a tvrdil, že zaplatila ostatným Arabom, aby ho izolovali. Izrael pokračoval v tvrdej línii voči Palestínčanom. Hovorilo sa o narastajúcej

roztržke medzi Saudskou Arábiou a Spojenými štátmi — a po celý čas sa tu v Spojených štátoch predlžovali rady na benzín. V posledných týždňoch sa však niečo stalo. Správy v Spojených štátoch boli zväčša plné malicherností, akoby svetové udalosti ustrnuli. Dôvodom je, že hoci sa udalosti odohrávali závratnou rýchlosťou, diali sa v zákulisí!

Prebiehajúca spravodajská vojna je intenzívna a situácia sa mení každý deň. Rusi pomocou svojich robotoidov vážne otriasli boľševickými stratégiami. Boľševici preto teraz nevedia, akú propagandistickú líniu majú verejnosti predkladať. Veľkým otrasom v posledných dňoch bola strata „účelovo zostavenej bandy štyroch“. Po prvé, teraz môžem oznámiť, že Brzezinski bol minulý mesiac 20. apríla s boľševickým dvojníkom zosnulého viceprezidenta Mondalea. Boli na palube Air Force II, ktoré sa zrútilo v severnom Atlantiku, ako som oznámil minulý mesiac. Potom 13. mája odstránili zvyšných troch — Blumenthala, Browna a Schlesingera. Všetkých štyroch okamžite nahradili ruskými robotoidmi, rovnako ako Carterovcov a Mondaleovcov. Odstránených a ruskými robotoidmi nahradených bolo aj viacero ďalších vysokých predstaviteľov. Minulý mesiac nahradili ministra zahraničných vecí Cyrusa Vancea. Dňa 1. mája, v deň Sviatku práce, si Americká asociácia novinových redaktorov vypočula prejavy údajne prednesené Vanceom a Brzezinským. V minulosti boli Vance a Brzezinski vždy známi tým, že sa sporili o každú otázku. Tentoraz však pri rečiach o potrebe novej americkej diplomacie pôsobili, akoby obaja mysleli jednou mysľou. Mnohých pozorovateľov to prekvapilo, no nikto netušil pravdu.

Čím viac ruských robotoidov bude v kľúčových pozíciách vlády Spojených štátov, tým viac bude prekvapení. Jednou z dôležitých verejných osobností, ktorú vám teraz odporúčam veľmi pozorne sledovať, je Walter Cronkite v televíznom vysielaní CBS Evening News. Počas tohto mája odišiel na údajnú dovolenku. Dnes, 28. mája, sa vrátil k vysielaniu. Ak jeho spravodajský program pravidelne sledujete, navrhujem, aby ste sa teraz pozerali pozorne a hľadali zmenu v spôsobe podávania správ. Bude nenápadná, ale bude tam. Ak to myslíte vážne, môžete si týždeň každý večer relácie nahrávať a nasledujúci víkend si ich prehrať za sebou. Tak stlačíte celý týždeň približne do dvoch hodín bez reklám a lepšie rozoznáte smerovanie. Inak je najdôležitejšou jednotlivou osobnosťou na sledovanie tá, ktorú označujú menom „Jimmy Carter“. Pravidelne sa objavia malé zmeny jeho vzhľadu a správania, keď sa jeden robotoid opotrebuje a nahradí ho ďalší. Počúvaním Carterovho robotoida môžete získať náznaky toho, čo Kremeľ chystá.

Invázia ruských robotoidov ďaleko presahuje obyčajné odstraňovanie nepohodlných ľudí z úradných funkcií. Robotoidy preberajú totožnosť aj právomoci tých, ktorých nahrádzajú. V dôsledku toho môžu vykonávať úradné úkony, vydávať rozkazy a podpisovať dohody. Významný príklad sa má odohrať budúci mesiac vo Viedni v Rakúsku, 15. júna. Svetu sa bude zdať, že Spojené štáty v osobe prezidenta Cartera podpisujú zmluvu SALT II s Ruskom v osobe prezidenta Brežneva. Podpisujúcimi však v skutočnosti budú robotoid podobný Carterovi a ľudský dvojník podobný Brežnevovi. Pred vyše rokom som v Audio liste č. 33 oznámil smrť skutočného Brežneva v januári 1978 a jeho nahradenie Brežnevom č. 2. Zmluva SALT II teda bude v skutočnosti znamenať, že Rusko podpisuje samo so sebou prostredníctvom nastrčených osobností!

Viac než rok a pol po Bitke Žatevného mesiaca v septembri 1977 Spojené štáty podpis SALT II oddaľovali. Teraz však nastala éra ruských robotoidov a SALT II sa má čoskoro podpísať. V posledných týždňoch ruské robotoidy vydávajúce sa za amerických predstaviteľov usilovne pôsobili nielen tu v Spojených štátoch, ale aj v zahraničí. Používali

ich na diplomatické kyvadlové rokovania na Blízkom východe. Rusi sa tam snažia udržať situáciu pod kontrolou, aby sa nemohol uskutočniť boľševický plán prvého úderu, ktorý som odhalil v Audio liste č. 37. Kyvadlové lety sa uskutočňovali pomocou malej flotily kozmosfér druhej generácie. Ide o vyspelejšiu verziu plávajúcich elektrogravitických zbraňových platforiem, ktoré sa prvýkrát operačne objavili nad Spojenými štátmi v decembri 1977. Nové kozmosféry druhej generácie sú navrhnuté osobitne ako vysokorýchlostné dopravné prostriedky. Na rozdiel od strojov prvej generácie nepoužívajú na vodorovný pohyb raketové trysky; namiesto toho na tento účel využívajú elektromagnetické polia okolo Zeme. Obyčajne vystúpia do výšky 100 míľ alebo viac, aby sa dostali nad väčšinu zemskej atmosféry, potom letia do požadovaného cieľa spravidla rýchlosťou okolo 9 000 míľ za hodinu. Je to asi polovica rýchlosti družice na obežnej dráhe, takže cestujúci sa cítia o čosi ľahší než zvyčajne, no nie v beztiaži. Keď si to situácia vyžaduje, dopravné kozmosféry však môžu letieť ešte rýchlejšie. Na cestu z Washingtonu do vzdialenej časti sveta cestujúci najprv odletí na medzinárodné letisko Bangor v Maine. Odtiaľ ho ďalšie lietadlo dopraví na pristávaciu plochu kozmosfér vo východnej strednej časti kanadskej provincie Québec. Táto plocha, prvýkrát spomenutá v Audio liste č. 31, sa nachádza pri severnom okraji jazera Manicouagan. Ak je cieľ v Rusku, či už Moskva alebo Novosibirsk, kozmosféra zvyčajne môže pristáť do niekoľkých desiatok míľ od konečného cieľa. Pri ostatných cieľoch sa však na zachovanie tajnosti využívajú odľahlé pristávacie plochy, ako je tá v Québecu.

Prvým ruským robotoidom, ktorý sa objavil na americkej scéne, bol robotoid napodobňujúci zosnulého Davida Rockefellera. Už začiatkom marca nahradil Rockefellerovho boľševického dvojníka. Tento robotoid, David Rockefeller č. 2, opustil 25. apríla ruské veľvyslanectvo vo Washingtone a zamieril do Jeruzalema. Nasledujúci deň sa stretol s vysokými izraelskými predstaviteľmi a naliehal na nich, aby ustúpili od plánu zničiť saudské ropné polia. Izraelčania boli ohromení. Plán sa pripravoval vyše štyroch rokov a bol spoločným plánom Izraela a Ameriky. Teraz im však jeden z dvojníkov Davida Rockefellera hovoril, že Rusko o pláne vie a nemieni dovoliť jeho úspech. Izraelčania sa bránili. Rockefeller č. 2 odletel z Jeruzalema do Moskvy, kde sa krátko po poludní stretol s Johnom Paisleym. Paisley je bývalý vysoký predstaviteľ CIA, ktorého telo údajne našli 1. októbra 1978 plávať v zálive Chesapeake. V rozličných správach ho opisovali ako „krtka“ v CIA — cudzieho agenta. A tým aj bol, mimoriadne dôležitým. Práve Paisley poskytol Rusku údaje o obežných dráhach amerických špionážnych družíc. S týmito údajmi ruská flotila pilotovaných zabijackých družíc, stíhače Cosmos, pred vyše rokom dokončila zničenie amerických špionážnych družíc na obežnej dráhe. Od svojho zmiznutia minulú jeseň žije Paisley neďaleko Leningradu po dovolenke v Odese pri Čiernom mori.

Rockefeller č. 2 informoval spravodajských predstaviteľov v Moskve o svojich rozhovoroch s Izraelčanmi. Paisleyho tam priviedli, pretože predpokladali, že čoskoro budú potrebovať jeho služby. Správa robotoida to potvrdila. Rozhodli, že Paisley pôjde nasledujúci deň, 27. apríla, do Jeruzalema, ale v sprievode agenta KGB, pretože Rusi mu úplne nedôverovali. Rockefellerov robotoid sa mal v ten deň tiež vrátiť do Jeruzalema a objaviť sa spolu s Paisleym. Okrem toho rozhodli, že Jimmy Carter č. 2 navštívi Jeruzalem počas rýchlej tajnej cesty dopravnou kozmosférou. Davida Rockefellera č. 2 potom vyslali do Washingtonu s pokynmi pre Jimmyho Cartera č. 2. Už večer 26. apríla bol Carter č. 2 na izraelskej spravodajskej stanici pri Jeruzaleme. Carter č. 3 v tom čase udržiaval zdanie normálneho diania tu. Rockefellera č. 2 videli vo Svetovom obchodnom centre v New Yorku, no v tú noc odletel do Moskvy a potom do Jeruzalema. Zatiaľ čo sa Jimmy Carter č.

3 objavoval na obrade pripomínajúcom holokaust vo Washingtone, Carter č. 2 bol v Moskve po predchádzajúcej návšteve Jeruzalema. Paisley a Rockefeller č. 2 boli medzitým v Jeruzaleme. Paisleyho svedectvo sa používalo na presvedčenie Izraelčanov o rozsahu narušenia vojenskej bezpečnosti Ameriky. Aj Carter č. 2 tam bol na dôkaz toho, že boľševická podpora blízkovýchodného vojnového plánu prestáva byť vo Washingtone faktorom.

Neskoro 27. apríla začal Rockefeller č. 2 narážať na otázky a problémy, na ktoré nebol naprogramovaný. Podľa trvalých pokynov pre taký prípad teda odletel do Moskvy na ďalšie programovanie. Dvadsiateho ôsmeho odišiel na ruské veľvyslanectvo vo Washingtone. V tú noc sa vrátil do Jeruzalema. Na ďalšie zapôsobenie na Izraelčanov vyslali do Jeruzalema aj robotoida Cartera č. 3 spolu s Rosalynn č. 2. Paisley zostal v Jeruzaleme celé tri dni. Tu v Spojených štátoch zatiaľ plnili úlohy Carter č. 2 a nový robotoid Rosalynn č. 3. Dňa 29. apríla Paisley odišiel do Leningradu a robotoidy odleteli do Washingtonu. Prvá robotoidná kyvadlová misia na Blízkom východe sa skončila po piatich dňoch v úplnej tajnosti.

Keď sa apríl končil a začínal máj, hlavné ťažisko aktivity ruských robotoidov bolo tu vo Washingtone. Carterov robotoid prekvapil 30. apríla všetkých netypickou reakciou na kritické výroky senátora Teda Kennedyho. Povedal: „To sú iba samé nezmysly.“ „To sa na Cartera vôbec nepodobá,“ hovorili ľudia. Nasledujúci deň prišiel rad na robotoidy Brzezinského a Vancea, aby všetkých prekvapili. V ten deň sa vzdali obvyklých pästných súbojov a namiesto toho novinovým redaktorom sladko pospevovali rovnakú pesničku. „Na týchto dvoch sa také správanie vôbec nepodobá,“ vraveli niektorí zmätení pozorovatelia. O dva dni neskôr, 3. mája, náhle oznámili rezignáciu vysokého predstaviteľa ministerstva zahraničných vecí Leslieho Gelba. Ďalšie dva dni nato, 5. mája, oznámili ďalšiu dôležitú rezignáciu, tentoraz s krátkym časom do odchodu. Iba niekoľko dní predtým, 26. apríla, minister letectva John Stetson povedal na verejnosti niekoľko dôležitých vecí. Bez prezradenia tajomstiev takmer nechal vyĺznuť pravdu o nedávnych vojenských neúspechoch Ameriky. O našej schopnosti overovať navrhovanú novú zmluvu SALT II povedal v podstate, že z toho obavy nemá. Skutočnou témou preňho bolo niečo celkom, celkom iné — možnosť tajného vývoja a náhleho nasadenia nových zbraní Ruskom. Priatelia, presne to Rusko robí už takmer tri roky — podvodné rakety, zbrane s lúčmi nabitých častíc, zabijacké družice, kozmosféry a mesačné základne; a teraz aj organické robotoidy! Všetky vyvinuli tajne a potom náhle nasadili; ani jednu z nich zmluva SALT II nerieši.

Po takýchto slovách Stetson nemohol v Pentagóne zostať dlho. Jeho rezignáciu oznámili 5. mája a nadobudla účinnosť 18. mája, pred desiatimi dňami. V niektorých ohľadoch pripomínala marcovú rezignáciu námestníka ministra obrany Stanleyho Resora. Trend presunov kľúčových pracovníkov, personálnych otrasov a rezignácií pokračuje. V priebehu niekoľkých dní preložia a nahradia niekým novým jedného z mužov, ktorý má možnosť Cartera sledovať najbližšie — prezidentovho námorného ataše, muža nosiaceho takzvanú „čiernu tašku“ pre jadrovú vojnu. Dňa 16. mája oznámili, že odchádza sedem pomocníkov šéfa národnej bezpečnosti Brzezinského — a tak to pokračuje.

Dňa 7. mája Pravda pochválila Spojené štáty, že napokon začali o SALT II uvažovať triezvo. O dva dni neskôr oznámili, že Spojené štáty dosiahli s Ruskom principiálnu dohodu o zmluve SALT II. Pri ďalšom zvláštnom zvrate, nad ktorým mnohí zdvihli obočie, však oznámenie nepredniesol „prezident Carter“, ale „ministri Brown a Vance“ — jeden

robotoid je však rovnako dobrý ako druhý. Carterove robotoidy začali za zmluvu okamžite lobovať na Kapitole, samozrejme vždy po jednom. Onedlho sa však dôraz opäť presúval na Blízky východ.

Dňa 13. mája prišiel Paisley z Ruska do Iránu. Po kontakte so spravodajskými agentmi v Teheráne a Abadáne sa ešte pred koncom dňa vrátil do Moskvy. Správy zo 16. mája tvrdili, že minister obrany Harold Brown odchádza do Bruselu získať podporu pre SALT II medzi našimi spojencami v NATO. Robotoid Harolda Browna však bol 13. a 14. mája v Moskve a pätnásteho pricestoval do Teheránu. Nasledujúci deň odletel do Jeruzalema, kde sa pridal k Paisleymu a robotoidom Jimmyho a Rosalynn Carterovcov č. 2. Tak sa začala druhá blízkovýchodná kyvadlová misia kozmosfér s robotoidmi. Po intenzívnych stretnutiach s izraelskými predstaviteľmi Paisley odletel do Leningradu. Zvyšok skupiny odišiel do Rijádu v Saudskej Arábii, kde sa k nim pridal David Rockefeller č. 2. Po uisteniach o podpore saudských predstaviteľov zamierili do Teheránu analyzovať tamojšiu situáciu. Na Blízkom východe bolo medzitým búrlivo: libanonská vláda rezignovala, prezident Sadat náhle oznámil, že Egypt je pripravený usilovať sa o priateľstvo s Ruskom, a ceny zlata začali prudko rásť vďaka veľkým nákupom z Blízkeho východu.

Nasledujúci deň, 17. mája, sa skupina počas jediného dňa vrátila do Rijádu, potom znova do Jeruzalema a následne do Káhiry. Náhle v ten deň, 17. mája, izraelský minister obrany Weizman odstúpil z komisie pre rokovania o Západnom brehu. Minister zahraničných vecí Moše Dajan urobil to isté. Obaja boli nahnevaní na Beginovu pokračujúcu tvrdú líniu odmietajúcu možnosť palestínskej štátnosti. Nasledujúci deň Begin náhle zaujal zmierlivejší postoj, ponúkol stretnutie s jordánskym kráľom Husajnom a povedal: „Uznávame arabský národ.“ Viete si to predstaviť? Dňa 18. mája sa misia skončila krátkymi cestami Harolda Browna č. 2 do Damasku a Teheránu. Zdalo sa, že nateraz zostalo veko na tlakovom hrnci. O dva dni neskôr však Irán ostro napadol Spojené štáty za senátnu rezolúciu odsudzujúcu tamojšie popravy. Spojeným štátom oznámili, aby odložili vyslanie nového veľvyslanca; a newyorského senátora Jacoba Javitsa, predkladateľa rezolúcie, označili za zločinca. Javits okamžite dostal nepretržitú, 24-hodinovú policajnú ochranu. Súčasne oznámili, že minister zahraničných vecí Vance má ihneď odísť na dvojtýždňovú zahraničnú cestu. Údajne mal ísť najprv do Londýna a na ďalšie miesta, no skutočným cieľom aktuálneho Vanceovho robotoida č. 3 bol Teherán.

Ako som vysvetlil minulé leto v Audio liste č. 37, Irán je nevyhnutným kľúčom k boľševickému plánu prvého jadrového úderu proti Rusku. Boľševici, ktorí vidia svoju unikajúcu moc, sa horúčkovito pokúšajú plán prvého úderu uskutočniť. Vanceovho robotoida vyslali do Iránu, aby získal informácie a hľadal spôsoby, ako plán prekaziť. Do Teheránu dorazil skoro ráno 22. mája, no do necelých 36 hodín ho zabili — strelou do hlavy. O necelých 36 hodín prišiel do Teheránu ďalší Vanceov robotoid, Cyrus Vance č. 4. Ten však vydržal iba niekoľko hodín, kým ho ráno 25. mája nezastrelili. Rusi sú teraz situáciou v Iráne veľmi znepokojení. Obávajú sa tiež, že tlak a ponúkané výhody uplatnené voči Izraelu a jeho susedom aj tak nemusia zabrániť zrade a vojne. Platí to napriek tomu, že Sadat aj Begin boli počas posledného mesiaca tajne odstránení a nahradení robotoidnými dvojníkmi.

Priatelia, okrem Blízkeho východu existuje pre Rusko práve teraz ešte jedno bezprostredné ohnisko problémov — Poľsko. V Audio liste č. 42 som odhalil boľševické plány na pápežovu revolúciu, ktorá má vypuknúť počas návštevy pápeža-herca v Poľsku. Pôvodne sa návšteva mala konať tento mesiac, v máji, ale odložili ju na budúci mesiac. Na

samom začiatku tohto mesiaca bol pápež-herec, boľševický dvojník zosnulého pápeža Jána Pavla II., odstránený spolu so svojím boľševickým šéfom, kardinálom Benellim. Oboch nahradili dvojníkmi z Ruska. Dôkazy však ešte jasne neukazujú, či ide o ľudských dvojníkov alebo robotoidy. Po tomto vatikánskom štátnom prevrate sú ruskí a poľskí predstavitelia presvedčení, že budú schopní zabrániť atentátu na pápeža budúci mesiac. Preto Poľsko začiatkom tohto mesiaca náhle zmenilo skoršie plány účtovať vysoké poplatky novinárom prichádzajúcim informovať o pápežovej návšteve. Je to vypočítané riziko, no Rusi sa domnievajú, že publicita okolo pápeža bude prospešná, ak sa podarí prekaziť boľševický plán atentátu.

Téma č. 3 — Po stáročia znášalo Rusko vojnu za vojnou a inváziu za inváziou. Zakaždým Rusi akosi prežili to najhoršie a akosi sa opäť vzchopili, silnejší než kedykoľvek predtým. Zakaždým však nenávisť k vojne prenikala hlbšie do ruskej duše. Pred vyše 150 rokmi ruský cár Alexander I. navrhol vytvorenie spoločenstva kresťanských národov sveta. Nemalo sa hovoriť o víťazoch ani porazených v práve skončených vojnách. Malo ísť o spojenectvo dôvery a priateľstva, v ktorom by sa všetky strany zaviazali zaobchádzať navzájom podľa kresťanských zásad. Nemalo to byť vojenské spojenectvo, ale nový druh aliancie navrhnutý na odstránenie príčin vojen v celom kresťanskom svete. Mala to byť, ako ju Alexander I. nazval, SVÄTÁ ALIANCIA. Zmluvu o jej vytvorení podpísali v Paríži 26. septembra 1815 a istý čas sa objavovali náznaky, že by skutočne mohla fungovať. Väčšina národov vojnou zničenej Európy sa túžila pripojiť k aliancii, ktorej cieľom bolo predchádzať vojne. Alexander dúfal, že Svätá aliancia zjednotí celú Európu, Britské ostrovy a Ameriku — skôr duchovne než politicky.

Presvedčenie a politika Alexandra I. vychádzali z vplyvu kresťanskej sekty v Rusku, tej istej, ktorá teraz prevzala kontrolu nad Ruskom. Pred jej nedávnym obnovením moci boli dni Alexandra I. jej obdobím najväčšieho rozkvetu. Tie dni však boli aj obdobím prudko rastúcej rothschildovskej moci v Británii a Európe. Zatiaľ čo Alexander I. chcel zjednotiť kresťanské národy, aby zabránil vojne, Rothschildovci chceli presný opak. Ich cieľom bolo rozdeliť národy proti sebe a čoraz viac bohatnúť financovaním zbrojenia a vojen. Diplomatickými manévrami a hospodárskym tlakom sa Rothschildovcom podarilo Svätú alianciu rozobrať.

Udalosti, ktoré sa dnes odohrávajú okolo nás, sa v podrobnostiach veľmi líšia od udalostí spred jeden a pol storočia, no sú z rovnakej historickej látky. Hlavní protagonisti na západnej scéne sú čoraz viac tí istí ako vtedy: na jednej strane ateistickí boľševici a ich rothschildovskí podporovatelia, ktorí dávno zničili Svätú alianciu; na druhej strane ruská kresťanská sekta, ktorá výrazne ovplyvňovala cára Alexandra I. a teraz vládne Rusku. Pre mnohých ľudí je stále ťažké zbaviť sa obrazu Ruska, ktorý platil za Stalinových čias. V Rusku, rovnako ako inde, sa veci nemenia zo dňa na deň — ale menia sa, a k lepšiemu.

Zvážte napríklad otázku dovozu Biblií do Ruska. Teraz citujem z článku s názvom „CHVÁLIME BOHA“, uverejneného minulý mesiac, v apríli 1979, v periodiku Americkej biblickej spoločnosti:

> „Cesta merala necelých 3 000 míľ, ale trvala 65 rokov. Keď sa ťažko naložené nákladné auto pomaly pohlo od nakladacej rampy tlačiarne Biblií nemeckých biblických spoločností v Stuttgarte, začala sa prvá etapa cesty. Samotná jazda trvala iba šesť dní a bola by rýchlejšia, keby cesty boli v lepšom stave. Blížili sa však Vianoce a v Moskve už dávno vládla zima. Naposledy dorazila taká veľká zásielka Biblií do Moskvy s plným súhlasom vlády pred 66 rokmi, v roku 1913. V októbri 1978 sovietska

vláda udelila dovozné povolenie Všezväzovej rade evanjelikálnych kresťanov-baptistov v Sovietskom zväze na 25 000 ruských Biblií a 5 000 konkordancií. Hneď po prijatí objednávky Spojené biblické spoločnosti v Stuttgarte zastavili všetku ostatnú výrobu, aby tlačiarenské stroje mohli venovať výlučne tlači týchto ruských Písiem. Začiatkom decembra boli hotové a nákladným autom sa vydali na cestu cez Nemeckú demokratickú republiku a Poľsko do Ruska. Biblie prešli colným konaním 22. januára 1979 a do konca mesiaca bolo viac než 60 % z nich rozdelených cirkvám. Už sú v rukách kresťanov na takých vzdialených miestach, ako sú Kyjev na Ukrajine a Novosibirsk na severnom okraji Sibíri, ako aj v Moskve a celej pobaltskej oblasti.“

Priatelia, v starých kresťanských oblastiach Ruska opäť počuť slová Ježiša Krista. Dlho nepoužívané kostoly sa obnovujú, často na vládne náklady, a znova otvárajú. Najnádejnejším znamením je, že v Rusku sa práve mladí najhorlivejšie chcú dozvedať o našom PÁNOVI JEŽIŠOVI KRISTOVI a počúvať o ňom. Ešte sa ukáže, či Rusi uspejú so svojím veľkým zámerom novodobej Svätej aliancie. Možno všetko závisí od toho, či my, kresťania sveta, naďalej dovolíme, aby nás rozdeľovali a stavali proti sebe — alebo sa napokon zjednotíme v dôvere a bratstve.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Audio list č. 47

Dr. Peter David Beter

28. júna 1979

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný preklad historického textu. Neoverené tvrdenia o sprisahaniach, robotoidoch, úmrtiach a tajných vojenských operáciách sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Preklad zachováva jeho hlas a dobové vyjadrenia.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Ahoj, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 28. júna 1979 a toto je môj Audio list č. 47.

Posledný májový piatok minulého mesiaca bol v Chicagu slnečný jarný deň. Bol to ideálny deň na lietanie a letisko O'Hare bolo rušné ako zvyčajne. V komplexe terminálov sa tisíce cestujúcich ponáhľali na svoje lety alebo z nich prichádzali. Neďaleké pristávacie a vzletové dráhy žili ruchom — lietadlá vzlietali a pristávali v nepretržitom prúde, jedno za druhým. Bol to len ďalší deň na najrušnejšom letisku sveta.

Krátko pred treťou hodinou toho piatkového popoludnia nastúpilo dvestopäťdesiatosem cestujúcich do lietadla spoločnosti American Airlines, let č. 191. Bol to veľkokapacitný prúdový DC-10 smerujúci do Los Angeles. Spolu s trinásťčlennou posádkou bolo pri zatvorení dverí na palube 271 ľudí. Potom DC-10 odtiahli od terminálu a roloval k vzletovej dráhe. Tam sa let 191 zaradil na koniec radu prúdových lietadiel čakajúcich na vzlet.

Medzitým si jeden cestujúci, ktorý v termináli čakal na iný let, krátil čas fotografovaním. Podľa správ bol muž s fotoaparátom sám pilotom. Väčšina letcov jednoducho rada pozoruje lietadlá a zrejme nebol výnimkou.

Krátko po 15.00 vydala riadiaca veža O'Hare letu 191 povolenie na vzlet. Veľký DC-10 sa presunul na začiatok vzletovej dráhy. Tri obrovské motory — jeden na chvoste a jeden pod každým krídlom — zmenili svoj zvuk z kvílenia na rev. Motory sa vo svojich závesoch napínali ako lokomotívy a veľkokapacitné lietadlo sa rozbehlo po dráhe. Asi o pol minúty neskôr, po prejdení jeden a pol míle, sa nos DC-10 zdvihol na vzlet. Až do tej chvíle bolo všetko normálne a rutinné; potom sa však bez varovania začal svetu letu 191 blížiť koniec. Motor pod ľavým krídlom sa náhle odtrhol. Trhol sa dopredu, potom nahor a ponad vrch krídla. Dopadol na vzletovú dráhu, ale náhle poškodený DC-10 pokračoval v stúpaní. Lietadlo dosiahlo výšku približne 600 stôp, no vtedy už bolo prudko naklonené doľava. Krídla boli zvislé namiesto vodorovných a DC-10 začal padať. O chvíľu neskôr lietadlo pri náraze do zeme zmizlo v obrovskej ohnivej guli.

Muž s fotoaparátom v termináli zachytil dopravné lietadlo vo vzduchu prevrátené na bok. O chvíľu neskôr fotografoval ohnivú guľu, ktorú čiastočne zakrývali letiskové budovy. Neskôr muž, ktorý urobil tieto slávne fotografie — Michael Laughlin z kanadského Ontária — opísal svoje reakcie agentúre UPI. Podľa správ povedal:

> „Keď som urobil všetky fotografie, len som tam ohromene stál a v duchu som sa pýtal: ‚Naozaj sa to stalo? Naozaj som urobil tieto fotografie? Naozaj sa to lietadlo zrútilo?' Myslel som si: ‚Musí existovať nejaké iné vysvetlenie toho bláznivého lietadla, ktoré

sa prevracia, a všetkého toho ohňa.‘ Jednoducho som tomu nemohol uveriť. Len som tam stál a triasol sa.“

Priatelia, realitu je vždy ťažké prijať, keď je nepríjemná. Naša myseľ nás klame a hovorí nám, že to jednoducho nemôže byť pravda. Tak ako muž, ktorý fotografoval padajúci DC-10, nechceme veriť vlastným očiam a ušiam. Namiesto toho, aby sme prijali pravdu takú, aká je, keď nás znepokojuje, snažíme sa popierať jej existenciu. Práve teraz sa to deje niektorým poslucháčom Audio listu doktora Betera.

Minulý mesiac som zverejnil jedno z najstarostlivejšie strážených spravodajských tajomstiev — existenciu ORGANICKÝCH ROBOTOIDOV. Ako som minulý mesiac vysvetlil, teraz predstavujú kľúčovú skutočnosť pri chápaní súčasných svetových udalostí. Bez poznania tohto veľmi dôležitého tajomstva nemáte nádej pochopiť súčasné a budúce udalosti. Napriek tomu niektorí moji poslucháči nečakajú, kým udalosti prehovoria samy za seba. Namiesto toho si roztrasene hovoria: „Musí predsa existovať nejaké iné vysvetlenie tých zvláštnych vecí v dnešných správach.“

Títo ľudia, priatelia, sa od Audio listu odvracajú. Chcú si iba nechať poštekliť uši slovami, ktoré radi počúvajú. Chcú iba počuť slová, ktoré už počuli znovu a znovu, rok čo rok: vláda, ktorá sa vymkla kontrole, dane, nečestní politici, ruská hrozba a tak ďalej. Pri týchto veciach môžu byť nespokojní, a predsa spokojní — uistení, že sa vlastne nikdy nič nemení. Ako som však povedal minulý mesiac, veľmi dobre som vedel, že sa to stane, ešte skôr, než som o „robotoidoch“ vyslovil jediné slovo. Vedel som, že niektorí, ktorí doteraz sledovali Audio list, odpadnú.

Audio list však môže slúžiť tým, ktorí sa rozhodnú počúvať, iba jediným spôsobom — pokračovať v odhaľovaní pravdy presne takej, aká je. Keby som zatajoval zásadné informácie zakaždým, keď sú desivé alebo nezvyčajné, možno by som sa vyhol strate ktoréhokoľvek poslucháča; potom by však Audio list napokon neslúžil nikomu — teda nikomu okrem nepriateľov nášho Pána Ježiša Krista.

Keď náš Pán pred 2000 rokmi chodil po zemi, povedal: „Poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ Priniesol dobrú zvesť, že tým, ktorí sú pripravení ju prijať, svitá nový deň. Začal prebúdzať svojich nasledovníkov zo spánku; a tí, ktorí mali prospech z utláčajúceho vtedajšieho poriadku, sa začali cítiť ohrození. Ježiš čoskoro objasnil, že nehovorí o politike ani o vojenskom dobývaní, ale o niečom hlbšom. Mnohí jeho nasledovníci sa sklamaní odvrátili. Vládnuce kruhy sa však cítili ešte viac ohrozené. Ich skutočná moc nad ľuďmi spočívala v ich presvedčeniach a Ježiš im pravdou otváral oči; preto ho dali ukrižovať a ľudia jasali.

Priatelia, Francúzi majú príslovie: „Čím viac sa veci menia, tým viac zostávajú rovnaké.“ Náš moderný svet sa v niektorých ohľadoch radikálne líši od stredomorského sveta spred 2000 rokov. A predsa dnes, rovnako ako vtedy, existujú ľudia, ktorí vás chcú udržiavať v nevedomosti a spánku, aby vás mohli ovládať a využívať. Audio list doktora Betera narúša tieto plány jednoducho tým, že odhaľuje pravdu zo zákulisia; a keďže vplyv Audio listu rastie čoraz rýchlejšie, práve prebieha „nenávistná kampaň“, ktorá sa ho snaží zničiť.

Práve teraz sa niektorí ľudia odvracajú; iní sa však prebúdzajú zo spánku. Tak ako Rip van Winkle začínajú otvárať oči po rokoch života v snovom svete minulosti. Začínajú klásť otázky a sami vidieť, čo sa v našom svete skutočne odohráva. Po rokoch vysedávania pri televízoroch sa čoraz viac Američanov opäť začína rozprávať medzi sebou. Ľudia sa schádzajú v skupinách, počúvajú Audio list a potom o ňom diskutujú. Znepokojení

poslucháči robia nespočetné kópie mojich Audio listov, ktoré dávajú priateľom a príbuzným. V New Yorku aj inde sa neoprávnené kópie predávajú cez nezákonný priekupnícky predaj za 10 dolárov a viac; a aj tieto doma vyrobené a priekupníkmi predávané kópie mojich Audio listov sa počúvajú v skupinách a ďalej kopírujú.

Väčšina tých, ktorí dnes majú z Audio listu úžitok, pritom neprispieva na jeho podporu. Bezplatné a priekupnícke kópie napokon nijako nepomáhajú udržiavať Audio list, ktorého tvorba je drahá a náročná. Napriek tomu má Audio list doktora Betera dosah, ktorý sa každým dňom rozširuje.

Teraz, keď všetci štyria bratia Rockefellerovci odišli zo scény, ako som odhalil v posledných mesiacoch, si Audio list začínajú všímať aj veľké médiá. Túto Veľkonočnú nedeľu ráno, 15. apríla 1979, o ňom vyšiel syndikovaný tematický článok v nedeľnom magazíne Washington Post. O mesiac neskôr, 17. mája, vyšiel článok na strane B2 denníka New York Times. A začiatkom tohto mesiaca, 11. júna, ma kontaktoval producent televízneho programu CBS „60 Minutes“ v súvislosti s „príbehom z Guyany“. Pre rastúci dosah Audio listu sa tí, ktorí majú prospech z toho, že vás udržiavajú v spánku a nevedomosti, cítia čoraz viac ohrození. Preto teraz vypukla „nenávistná kampaň“, ktorá sa snaží Audio list zničiť.

V tejto „nenávistnej kampani“ sa používajú najrozličnejšie metódy. V istých publikáciách vychádzajú články, ktoré sa v snahe poškodiť moju osobnú povesť znižujú k otvorenému ohováraniu. Šíria sa škodlivé fámy všetkého druhu. Rozpútavajú sa šepkané kampane so smiešnymi príbehmi o mojej rodine. Teraz mi hovoria, že si už dokonca berú na mušku moju malú päťročnú dcéru Petru a akosi tvrdia, že Petra má ruské meno. Petra, priatelia, je jednoducho ženská podoba gréckeho slova, ktoré znamená „skala“. Je to aj meno starobylého, krásneho a historického mesta na križovatke ciest v Jordánsku.

Všetci účastníci nenávistnej kampane mávajú vlajkou v snahe spochybniť vlastenectvo Audio listu. Ich argumenty sa však zakladajú na klamstve a podvode — nie na pravde. Kristovi nasledovníci takéto veci nerobia.

Najvýznamnejšie je načasovanie tejto nenávistnej kampane. Všetky skupiny, ktoré teraz útočia na Audio list doktora Betera, majú jednu spoločnú rozpoznávaciu črtu. V každom prípade celé roky ukazovali obviňujúcim prstom na Rothschildovcov. To mnohých ľudí, ktorí majú určité znalosti minulých dejín, priviedlo k prijatiu vedenia týchto organizácií; a predsa roky ukazovania prstom zo strany týchto skupín nemali na Rothschildovcov vôbec nijaký účinok. Skutočne zasiahnutí boli iba oklamaní — stúpenci týchto skupín a publikácií. Až donedávna boli Rothschildovci v skutočnosti zatienení Rockefellerovcami; odkedy však boľševický štátny prevrat začiatkom tohto roka tajne ukončil moc Rockefellerovcov, situácia sa zmenila.

V posledných dvoch či troch mesiacoch som upriamil pozornosť na Rothschildovcov a ich snahu znovu získať moc; a akoby na signál sa teraz Audio list doktora Betera ocitol pod útokom údajne protirothschildovských skupín. Falošná opozícia, priatelia, je trik ešte starší než Machiavelli. Prebiehajúca nenávistná kampaň spôsobí škody, ale Audio list nezastaví. Mojím zamestnávateľom je náš Pán Ježiš Kristus a séria mojich Audio listov sa neskončí, kým nenastane čas ju ukončiť. Tento mesiac začínam piaty rok svojho Audio listu.

Bol to ďalší rok prekvapení a dramatických udalostí. Budúci mesiac uplynie iba rok odvtedy, čo najstarší zo štyroch bratov Rockefellerovcov, John D. III, náhle zomrel pri

údajnej automobilovej nehode. A iba pred piatimi mesiacmi sa vraždou Nelsona Rockefellera začal úplný boľševický štátny prevrat proti Rockefellerovcom. Dnes sú samotní boľševici na ústupe vďaka ruským „organickým robotoidom“. Nasledujúce roky teda prinesú nám všetkým ešte viac prekvapení.

Moje témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Vedecké pozadie ruských robotoidov.

Téma č. 2 — Ruská stratégia rozkladania boľševickej moci.

Téma č. 3 — Meniace sa prúdy medzi vojnou a mierom.

Téma č. 1 — Na jar 1973 vydalo vydavateľstvo George Braziller v New Yorku v štáte New York moju knihu „THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR“ — „Sprisahanie proti doláru“. V knihe som podrobne odhalil, ako sa zámerne uvádzajú do pohybu sily, ktoré majú zničiť americký dolár. Uviedol som mnoho mien a vysvetlil úlohu rôznych jednotlivcov a nadnárodných korporácií. Zo všetkých jednotlivcov, ktorých som v knihe menoval, bol najdôležitejší zosnulý David Rockefeller. Ako som v knihe ukázal, bol hlavnou postavou plánu na zničenie nášho dolára a našej ekonomiky; keď ho však požiadali o verejné vyjadrenie k mojej knihe, povedal: „Zaujímavá vedecká fantastika.“ Ako však dokázali udalosti, moja kniha bola všetkým možným, len nie vedeckou fantastikou. V roku 1973 som bol osamelým hlasom, pretože som odhaľoval veci, ktoré neboli verejne známe. Kým som ich nezverejnil, vedela o nich iba hŕstka najmocnejších ľudí v Amerike a zahraničí. Preto mnohým ľuďom pripadalo ťažké uveriť tomu, čo som vtedy odhalil; dnes sa však veci, pred ktorými som varoval, už naplnili alebo sa práve odohrávajú v zákulisí.

Keď som v roku 1973 písal svoju knihu, Američania ešte nezažili embargo na zahraničnú ropu. Dolár sa stále považoval za všemocný a moje varovania, že sa čoskoro scvrkne, zneli mnohým Američanom absurdne. Kto pri zdravom rozume by však dnes hovoril o takzvanom „všemocnom dolári“? Pokiaľ ide o zlato, v roku 1973 ho Američania s výnimkou osobitných okolností nemohli ani legálne vlastniť. Veľmi málo Američanov vtedy na zlato vôbec myslelo, a preto plány na vyhnanie jeho ceny nad 200 dolárov za uncu, ktoré som v knihe odhalil, zneli mnohým smiešne; kto z nás však dnes nevie o každodenných správach o astronomických cenách zlata? V roku 1973 som hovoril o stagnácii spojenej s infláciou, o nedostatku, o finančných ťažkostiach mestských samospráv a o mnohom ďalšom. Vtedy sa mnohým čitateľom zdali tieto veci príliš vzdialené — zneli ako vedecká fantastika. Dnes sa však len poobzerajte, priatelia. Pozrite sa na rady na benzín, štrajk kamionistov, platobné neschopnosti a takmer platobné neschopnosti veľkých miest, na ceny v potravinách, ktoré sa menia takmer denne. Dnes o týchto veciach hovorí každý, sú jednoducho súčasťou života; keď som však pred šiestimi rokmi varoval, že sa stanú, vysmievali sa mi, pretože som nekráčal v rytme davu.

To isté sa teraz deje po mojich minulomesačných odhaleniach o ruských „organických robotoidoch“. Všeobecne prijímaný názor je, samozrejme, taký, že takéto veci jednoducho nemôžu existovať; alebo ak sú aspoň možné, musia patriť do ďalekej budúcnosti, nie do súčasnosti. Priatelia, všeobecne prijímaný názor sa však mýli — úplne sa mýli. Nie sú iba možné, ale skutočné a práve teraz chodia medzi nami. Tým, ktorí nepoznajú vedecký pokrok za posledných 20 až 30 rokov, znejú neuveriteľne; v malej vybranej skupine vedcov vo vláde aj mimo nej, doma aj v zahraničí, je však existencia robotoidov známa a niektorí z

tých, ktorí o nich vedia a rozumejú im, sú vernými poslucháčmi Audio listu doktora Betera. Ako som spomenul v úvodných poznámkach, tí, ktorí sa nás snažia ovládať, nás všetkých chcú udržiavať v myslení z čias konských povozov. Takto si neuvedomujeme sily, ktorým čelíme, a preto sme zraniteľnejší.

Odkedy pred štyrmi desaťročiami vypukla druhá svetová vojna, my Američania žijeme pod závojom utajovania vo vojenskej a vedeckej oblasti. Výsledkom je, že väčšina Američanov dnes v skutočnosti žije v minulosti bez toho, aby o tom vedela. Vo svojich Audio listoch sa vás však snažím priviesť k súčasnej realite. Posledné štyri roky vás oboznamujem s vývojom, ktorý v tajnosti dozrieval celé desaťročia. Dozvedieť sa o všetkých týchto veciach v takom krátkom čase je, akoby sa takmer zo dňa na deň zmenil celý svet. Preto sa nemožno veľmi čudovať, že niektorí moji poslucháči z mojich Audio listov dostávajú „šok z budúcnosti“. Mimochodom, výraz „šok z budúcnosti“ pochádza zo slávnej knihy „FUTURE SHOCK“ od Alvina Tofflera. Vydalo ju takmer pred 10 rokmi, v roku 1970, vydavateľstvo Random House. Toffler definuje šok z budúcnosti ako „zdrvujúci stres a dezorientáciu, ktoré vyvolávame u jednotlivcov tým, že ich vystavujeme priveľkému množstvu zmien v príliš krátkom čase“. Toffler v knihe upozornil na skutočnosť, že dnes prebiehajú mnohé rýchle a drastické nové zmeny bez toho, aby ľudia celkom vedeli, ako sa s nimi všetkými vyrovnať. Medzi nimi rozoberal revolučný pokrok v biológii a genetike. Citoval popredných vedcov v tejto oblasti a uvádzal príklady ohromujúcich vecí, ktoré sú už možné alebo čoskoro budú. O všetkých je fascinujúce čítať a mnohé sú aj desivé. Niekoľko bodov konkrétne smeruje priamo k organickým robotoidom, hoci to kniha nehovorí. Ako som minulý mesiac vysvetlil, organický robotoid je umelý tvor podobný robotovi. Je to akýsi biologický stroj s biologickým počítačovým mozgom. S týmto na pamäti zvážte slová Arneho Tiselia, biochemika a laureáta Nobelovej ceny. V knihe „FUTURE SHOCK“ pred takmer desaťročím citovali jeho slová: „Je celkom zrejmé, že počítače sú zatiaľ iba zlými napodobeninami našich mozgov. Keď sa dozvieme viac o tom, ako mozog funguje, bol by som prekvapený, keby sme nedokázali zostrojiť akýsi biologický počítač. Taký počítač by mohol mať elektronické súčiastky vytvorené podľa biologických súčastí skutočného mozgu a v určitej vzdialenej budúcnosti si možno predstaviť, že súčasťami stroja by mohli byť samotné biologické prvky.“

Doktor Tiselius bol týmito slovami spred 10 rokov na správnej ceste, bol však príliš konzervatívny. V tom čase už boli Rusi na prahu svojho kľúčového prelomového objavu, o ktorom som hovoril minulý mesiac. Tento prelom sa týkal biologického počítačového mozgu, ktorý je kľúčom k úspešnému robotoidu. O chvíľu vám o tom poviem viac.

Aj na iných miestach možno nájsť mnoho kúskov a útržkov informácií, ktoré smerujú priamo k robotoidom, ale v televízii ani v novinách ich často nenájdete. Namiesto toho sa tu a tam objavujú v odborných publikáciách určených konkrétnemu publiku. Príkladom je kniha „THE DYNAMICS OF CHANGE“ — „Dynamika zmeny“ — ktorú v roku 1967 vydalo vydavateľstvo Prentice-Hall v Englewood Cliffs v New Jersey. Autorské práva na knihu má spoločnosť Kaiser Aluminum & Chemical Corporation, ktorá celý materiál najprv publikovala v šiestich číslach Kaiser Aluminum News.

Revolúcia v biológii a genetike predstavuje iba veľmi malú časť obsahu knihy. Aj tak si však vypočujte niekoľko krátkych citátov. Pod nadpisom GENETICKÁ MANIPULÁCIA: „Schopnosť riadiť vznik nových bytostí môže byť jedným z najzákladnejších vývojových krokov budúcnosti. Nedávne objavy týkajúce sa nukleových kyselín, základných stavebných prvkov života, viedli k presvedčeniu, že človek raz možno bude schopný

upravovať gény tak, aby sa dosiahli požadované vlastnosti…“ Pod nadpisom PRIAME VZDELÁVANIE MOZGOVÝCH BUNIEK: „Experimenty naznačujú, že určité chemické látky v mozgu pri implantovaní do iného mozgu prenášajú vedomosti…“ Pod nadpisom SYMBIÓZA ČLOVEKA A STROJA: „…Existujú počítače, ktoré sa dokážu učiť, pamätať si, vidieť, sledovať ciele, uvažovať, chodiť, spievať čisto, rozprávať, byť podráždené, hrať hry, uchopovať, prispôsobovať sa prostrediu a dokonca navrhovať zlepšenia samých seba…“ Priatelia, nezabúdajte, že tieto veci boli publikované pre verejnosť, a to pred tuctom rokov! Ďalej pod tým istým nadpisom: „…Počítače podobné človeku môžu jedného dňa obsahovať plazmu cirkulujúcu obalom podobným vnútornostiam, čo im umožní samoliečenie.“ Napokon pod nadpisom ĽUDSKÉ ROBOTY: „…Bol zostrojený elektronický obvod, ktorý napodobňuje dva neuróny, bunky ľudského mozgu, a umožnil robotovi poradiť si s niektorými neočakávanými situáciami; neurónová štruktúra však bola rozmerná. Mozog má miliardy neurónov, čo znamená, že pred vývojom skutočne ľudských robotov bude nevyhnutná neuveriteľná miniaturizácia.“

Od napísania týchto slov sa, samozrejme, v miniaturizácii elektronických počítačov udiali neuveriteľné veci. Napríklad len pred tuctom rokov neexistovala elektronická vrecková kalkulačka. V priebehu niekoľkých rokov sa objavili na trhu, ale stáli stovky dolárov. Dnes, iba o niekoľko ďalších rokov neskôr, sú všade — maličké, lacné a schopné robiť veci, ktoré pred desaťročím dokázali iba objemné počítače. Tieto veci však iba veľmi matne naznačujú vedecké pokroky, vďaka ktorým sa organické robotoidy stali skutočnosťou.

Človekom vytvorený biologický stroj známy ako robotoid je pozoruhodný od hlavy po päty; najohromujúcejšia je však jeho schopnosť napodobňovať ľudské bytosti — nielen vzhľadom, ale aj správaním. Inými slovami, najzásadnejšou a najúžasnejšou vecou na ruskom organickom robotoide je jeho biologický počítačový mozog. Vývoj, ktorý mal viesť k ruskému prelomu vo výskume mozgu robotoidov, sa začal pred 32 rokmi, v roku 1947. V tom roku fyzik narodený v Maďarsku, doktor Dennis Gabor, prišiel na spôsob vytvárania trojrozmerných fotografií nazývaných „hologramy“. Bol to revolučný vedecký objav, ktorý mal doktorovi Gaborovi priniesť Nobelovu cenu. Tú však dostal až o 24 rokov neskôr, v roku 1971. Vtedy už boli hologramy realitou v mnohých laboratóriách po celom svete; napriek tomu väčšina verejnosti o holografii ešte nepočula. A aj dnes, viac než tri desaťročia po pôvodnom objave doktora Gabora, zostáva holografia širokej verejnosti neznáma. V roku 1947 ukázala jeho teória cestu k holografii, ale vtedy ešte nebolo možné hologramy skutočne vytvárať. Na ich vytvorenie bolo potrebné niečo nazývané „monochromatické svetlo“ — teda svetlo jedinej vlnovej dĺžky. V roku 1947 nikto nevedel, ako takéto svetlo vytvoriť, no v roku 1960 sa situácia náhle zmenila — bol to rok vynájdenia lasera. Keď sa o laseroch hovorí verejne, pozornosť sa zvyčajne sústreďuje iba na jednu z ich úžasných vlastností — schopnosť lasera vytvárať úzky, intenzívny svetelný lúč. Lúč dokáže prejsť veľké vzdialenosti bez rozširovania a rozptyľovania. Lasery okrem iného ukázali cestu k zbraniam s energetickým lúčom; a ako som dávno odhalil v Audio liste č. 26, práve to v roku 1961 tajne podnietilo americký urýchlený program letu na Mesiac. Dôvod, prečo sa laserové lúče správajú takto, však spočíva v tom, že svetlo, ktoré vytvárajú, je monochromatické, takže sú priam stvorené na vytváranie hologramov. Holografia, podobne ako lasery, viedla k úplne neočakávanému vývoju a jedným z jeho výsledkov bol pred niekoľkými rokmi ruský prelom v biologických počítačových mozgoch. Keď si vypočujete, ako fungujú, pochopíte, prečo sa robotoidy správajú tak veľmi podobne ako ľudia, ktorých nahrádzajú.

Hologram je veľmi nezvyčajný druh fotografie. Pri jeho vytváraní sa film exponuje pomocou lasera a sústavy zrkadiel a šošoviek; aby sa holografický obraz na filme neskôr zviditeľnil, musí sa znovu použiť laserové svetlo. Keď sa pozeráte na hologram, je to, akoby ste sa cez okno pozerali na skutočný predmet. Môžete sa pohybovať dopredu a dozadu, hore a dole a vidieť ho z rôznych uhlov v trojrozmerných detailoch. Naproti tomu bežná fotografia je, samozrejme, plochá a zo všetkých uhlov vyzerá rovnako. Hologramy sa líšia aj inak. Ak roztrháte obyčajnú fotografiu na niekoľko kusov, zničíte ju. Každý kus obsahuje iba nesúvislý zlomok celku, no pri holograme to tak nie je. Ak rozstriháte holografický film na niekoľko kusov, každý kus stále obsahuje takmer celý obraz. Časť detailov sa stratí, ale v zásade je tam všetko. Práve táto skutočnosť pred rokmi viedla k ruskému prelomu v biologických počítačových mozgoch ich robotoidov.

Vedci v spravodajskej komunite po celom svete, ktorí skúmajú ľudský mozog, už pomerne dlho poznajú jednu veľmi dôležitú skutočnosť. Tou je, že časť ľudského mozgu môže byť odstránená pri nehode alebo operácii a človek si napriek tomu zachová väčšinu pôvodnej pamäti; v tomto ohľade je teda pamäť v ľudskom mozgu podobná hologramu. Dnes sa vzťah medzi holografiou a ľudskou pamäťou začína chápať aj na Západe. Napríklad doktor Karl Pribram, neuropsychológ zo Stanfordovej univerzity, o ňom nedávno písal v časopise „PSYCHOLOGY TODAY“. Ako poukázal, dôsledky holografie sú obrovské pre výskum mozgu aj pre počítače; tento vzťah však najprv nerozpoznali v Amerike, ale vo výskumnom laboratóriu ruského sibírskeho vedeckého mesta Novosibirsk.

Dôvodom, prečo Rusi v mnohých nedávnych vedeckých objavoch predbehli Západ, nie je to, že by boli nadľuďmi a my duševnými trpaslíkmi; súvisí to so spôsobom, akým organizujú svoje úsilie vo vede a technike. Táto organizácia je úplne odlišná od západnej a ukazuje sa ako oveľa účinnejšia. Napríklad vo výskume je komunikácia v Rusku oveľa lepšia než na Západe. V Rusku je vyše 5000 výskumných centier a laboratórií, ktoré vykonávajú výskum a vývoj každého druhu, a všetky sú prepojené intenzívnou komunikáciou — nielen v rámci jednotlivých vedeckých odborov, ale aj medzi rôznymi odbormi. Zásadný rozdiel existuje aj v tom, o čom sa diskutuje v ruskej odbornej literatúre v porovnaní so Západom. Na Západe vedec zvyčajne publikuje odborný článok iba vtedy, keď oznamuje nejaký úspech. Ak uskutoční výskumný projekt, ktorý zlyhá, spravidla o ňom nepublikuje nič; v Rusku sa však o mnohých neúspechoch a problémoch v odbornej literatúre diskutuje veľmi otvorene. Výsledkom je, že mnohé oblasti výskumu majú v Rusku celkom iný osud než na Západe. Tu v Amerike sa náročný a drahý vedecký projekt môže veľmi priblížiť k úspechu, ale stroskotá pre chýbajúci kľúčový prvok. Keď sa to stane, publikuje sa o tom veľmi málo; v Rusku však výskumníci opisujú svoje problémy a neúspechy a medzi tisíckami ďalších vedcov v celej krajine môže mať niekto odpoveď. Ruský systém, založený na spolupráci, teda často prináša úspech; západný systém, najmä v Amerike, je však založený na žiarlivosti a často vedie k neúspechu. Stalo sa to mnohokrát, priatelia, a pred niekoľkými rokmi sa to stalo aj pri vývoji mozgu robotoidov.

Minulý mesiac som odhalil, že Rusi dokážu vyrábať organické robotoidy, ktoré sú takmer presnými kópiami skutočných ľudských bytostí. Robí sa to procesom, ktorý simuluje genetický kód osoby, ktorú treba skopírovať. Znie to trochu ako klonovanie, ale nie je to klonovanie. Klon človeka by bol sám človekom, ale organický robotoid NIE JE človek. Je to umelá forma života, v niektorých ohľadoch podobná zvieraťu, v iných počítačom riadenému stroju. Každý ruský robotoid má takzvaný „holografický mozog“. Tento mozog v zásade duplikuje celú pamäť kopírovanej osoby. Kľúčom je nová technika nazývaná „ultrazvukový mozgový hologram“. Pomocou vysokofrekvenčných, nepočuteľných

zvukových vĺn sa vytvára úplný trojrozmerný obraz mozgu človeka. Je to bezbolestný, nedeštruktívny proces; a za vhodných podmienok sa dá vykonať bez toho, aby si ho človek vôbec uvedomil.

Minulý mesiac som odhalil, že Rusi používajú Nelsonov Rockefellerov „zoznam na likvidáciu“, aby tu v Amerike odstránili boľševikov, a na tento deň sa pripravujú približne tri roky. Pri každej príležitosti tajne vytvárali mozgové hologramy ľudí zo zoznamu. Urobili to každému človeku z Rockefellerovho zoznamu, ktorý za posledné tri roky navštívil Rusko alebo východnú Európu.

Keď sa organický robotoid vyrába tak, aby napodobňoval napríklad nášho zosnulého prezidenta Jimmyho Cartera, vstupujú do hry dva hlavné faktory. Jedným je genetický kód potrebný na napodobnenie Carterovho vzhľadu, hlasu, odtlačkov prstov a tak ďalej. Druhým je holografický obraz Carterovho mozgu. Tento obraz je úplným záznamom neurónových vzorov, ktoré existovali v Carterovom mozgu v okamihu vytvorenia hologramu. Obsahuje teda všetku pamäť a všetky vedomosti, ktoré Carter v tej chvíli mal. Pri vytváraní Carterovho robotoida sa biologický počítač v jeho hlave nechá sformovať podľa holografického záznamu Carterovho mozgu. Určité časti počítača robotoida sa však nechajú od holografického záznamu odchýliť. Konečným výsledkom je biologický počítač, ktorý treba naprogramovať, no obsahuje v zásade celú Carterovu pamäť, jeho mimovoľné prejavy správania a podobne. Carterov robotoid preto bude automaticky robiť určité druhy vecí bez potreby osobitného programovania. Napríklad sa bude zdať, že spoznáva starých priateľov. Je to preto, že počítačová pamäť robotoida reprodukuje Carterovu spomienku na daného priateľa. Holografický proces ju tam vloží automaticky, bez toho, aby ruskí programátori vôbec museli vedieť, že tam je.

Organické robotoidy sú také úžasné tvory, že stále zostávajú predmetom otázok a diskusií. Platí to aj medzi ruskými vedcami, ktorí ich uskutočnili. Napríklad sa zdá, že robotoidy nemajú skutočný pud sebazáchovy. V tomto ohľade sa správajú ako stroje a jednoducho robia to, čo sa im prikáže. Naproti tomu ľudia aj zvieratá vo všeobecnosti pud sebazáchovy majú. Robotoidy možno naprogramovať na sebazáchovu, ale rovnako ochotne — ak je „ochotne“ správne slovo — vykonávajú samovražedné misie, prieskumné cesty do vesmíru bez návratu. Mám na to iba jeden príklad: ak sa vesmírna misia zdá príliš nebezpečná na to, aby sa riskoval život skúseného kozmonauta, teraz možno použiť robotoida. Robotoidná kópia kozmonauta je vďaka holografickej pamäti vycvičená už v okamihu svojho vytvorenia.

Organické robotoidy vyzerajú a správajú sa natoľko ako ľudské bytosti, že je pre nás ťažké zvyknúť si na predstavu, že nie sú ľuďmi; Rusi však pred niekoľkými mesiacmi rozhodli, že ide o príliš veľa na to, aby ich nepoužili, a tak je tichá ruská invázia robotoidov do Ameriky už v plnom prúde.

Téma č. 2 — Ruskou stratégiou pri rozkladaní boľševickej moci tu v Spojených štátoch je postupovať zhora nadol. V tomto ohľade v zásade robia to isté, čo pri zvrhnutí boľševickej moci v Rusku. V samotnom Rusku sa pri procese zvrhnutia využívali ľudskí „dvojníci“. Títo „dvojníci“ boli kresťania s mierou oddanosti, ktorá je na Západe takmer nepredstaviteľná. Podstupovali plastické operácie za cenu celoživotnej zmeny vzhľadu, celé roky podrobne študovali osoby, ktoré mali nahradiť; a keď už nahradili mocných ľudí, zabezpečili, aby mocenské pozície získali ďalší členovia ich kresťanskej sekty. Počas rokov bolo napokon odhalené nespočetné množstvo týchto kresťanských „dvojníkov“ v mocných pozíciách. Keď sa to stalo, boľševici ich odstránili v čistkách; keď však zomreli, vzali si so sebou

poznanie totožnosti ďalších kresťanov, ktorých dosadili k moci. S každým kresťanom, ktorého zabili, teda boľševici postupne spečaťovali vlastný osud. Hlavný plán prevzatia moci domácich ruských kresťanov neodhalili, kým nebolo príliš neskoro.

Dnes Rusi tieto skúsenosti opäť využívajú vo svojej robotoidnej stratégii prevzatia kontroly nad Amerikou. Boľševická moc je vždy centralizovaná, a preto Rusi začínajú hlavou boľševického hada. Odtiaľ zamýšľajú postupne postupovať k mnohým chápadlám boľševickej moci. V súčasnosti sú Biely dom a kabinet úplne pod kontrolou Ruska. Podľa mojej najnovšej spravodajskej správy je nažive už iba jeden člen Carterovho kabinetu. Všetkých ostatných vrátane „ad hoc bandy štyroch“ nahradili ruské robotoidy. Rovnako teraz majú Spojené štáty Najvyšší súd zložený z deviatich (9) ruských robotoidov a Rusko sa teraz sústreďuje na hlavných členov Senátu Spojených štátov, ktorí odporujú SALT II.

Keď bol Carterov robotoid č. 3 začiatkom tohto mesiaca vo Viedni na summite SALT II, správal sa pri Leonidovi Brežnevovi č. 2 ako šteňa; a Brežnev 2, ľudský dvojník zosnulého skutočného Brežneva, sa k údajnému Carterovi tiež správal ako k šteňaťu. Kedykoľvek sa unavil rozprávaním alebo vyhladol, Brežnev 2 jednoducho vstal a odišiel a usmievajúca sa replika zosnulého Jimmyho Cartera ho poslušne nasledovala v pätách. Napokon 18. júna Carterov robotoid po podpise SALT II ohromil svet tým, že Brežneva 2 pobozkal a objal.

Kým prebieha proces prevzatia moci, Rusi nevystavia robotoidy nebezpečenstvu, že ich boľševici zneškodnia. Preto robotoidy, ktoré už nahradili niektorých senátorov, naďalej predstierajú odpor proti SALT II. Iné správanie by predčasne upútalo pozornosť. Skutočne zúrivý odpor proti SALT II však prichádza od ľudí, ktorí nevedia, čo sa deje.

Priatelia, Rusi teraz hovoria z pozície sily. Neblafujú. Pred niekoľkými dňami, 25. júna, sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko urobil mimoriadny krok, aby túto skutočnosť demonštroval. Gromyko usporadúva tlačovú konferenciu veľmi zriedkavo a ešte zriedkavejšie hovorí po anglicky. Dvadsiateho piateho však v Moskve usporiadal dvojhodinovú tlačovú konferenciu; a aby mal istotu, že svoj postoj vyjadrí úplne jednoznačne, hovoril po anglicky. Vyhlásil, že v zmluve SALT II sa nesmú urobiť absolútne žiadne zmeny, a povedal: „Hovorím vám otvorene, že obnoviť rokovania je nemožné. Bol by to koniec rokovaní, koniec, bez ohľadu na to, aké dodatky by sa prijali.“ Potom po krátkej prestávke pevne dodal: „Fantastická situácia.“ Priatelia, ratifikácia SALT II by mohla byť rozhodujúcou skúškou, ktorá určí, či medzi Amerikou a Ruskom bude MIER alebo VOJNA.

Pred dvadsiatimi jedným mesiacmi, 27. septembra 1977, Amerika prehrala rozhodujúcu „bitku žatevného Mesiaca“ vo vesmíre proti Rusku. V ten večer, ako som v tom mesiaci oznámil v Audio liste č. 26, Gromyko doručil Bielemu domu ultimátum o SALT II. Medzitým vzrušené správy tvrdili, že v SALT II nastal prelom. Bola to lož, ako som vám vtedy povedal, a udalosti odvtedy dokázali, že to bola lož. Teraz sa ruské ultimátum o SALT II opakuje — a naposledy. Keď bude SALT II ratifikovaná, tajné ustanovenia zmluvy začnú kapituláciu Ameriky prostredníctvom jednostranného odzbrojenia. Rusi sa teraz snažia dosiahnuť túto ratifikáciu tým, že robotoidmi nahradia čo najmenší počet senátorov. Tento prístup je aktom milosrdenstva Kremľa, ktorý by teraz mohol robotizovať celý Senát, keby chcel, a to podľa vlastnej vôle. Znamená to, že zostáva malá šanca, že boľševici nejako nájdu spôsob, ako SALT II zmariť; ak to však urobia, bude to, ako povedal Gromyko, „koniec“. Bude to koniec SALT II a aj koniec akejkoľvek zostávajúcej ruskej zdržanlivosti alebo milosrdenstva voči boľševickým nepriateľom; a ak Rusi napokon dospejú k záveru, že ich plány na mier sú beznádejné, bude to naozaj koniec, pretože

potom urobia to, čím Gromyko pred 21 mesiacmi pohrozil v Bielom dome: dajú Amerike vojnu, ktorú sa naši bývalí vládcovia tak usilovne snažili vyvolať.

Priatelia, najvyššou prioritou nových kresťanských vládcov Ruska je podľa možnosti zabrániť prvej jadrovej vojne. Preto bolo začiatkom tohto roka, 1979, rozhodnuté nasadiť robotoidy. Keby to neurobili, ropné polia Saudskej Arábie by minulý mesiac zmizli v jadrových ohnivých guliach. Plán izraelského preventívneho útoku na Saudskú Arábiu, ktorý som prvýkrát zverejnil koncom roka 1975, by sa bol uskutočnil. Ako som však oznámil minulý mesiac, na zastavenie plánu sa uskutočnili dve prísne tajné kyvadlové diplomatické misie na Blízkom východe — jedna koncom apríla, druhá v polovici mája. Misie zahŕňali robotoidné náhrady najvyšších amerických predstaviteľov a Saudská Arábia je zatiaľ zachránená.

Keby sa bol izraelský útok proti Saudskej Arábii uskutočnil, poskytol by požadovanú zámienku pre umelo vyvolané rady na benzín, ktoré teraz vidíme. Celé mesiace odvádzali ropné produkty do iných krajín s pekným ziskom namiesto vytvárania normálnych zásob tu. V tejto chvíli už očakávali, že útok na Saudskú Arábiu bude hotovou vecou. Za týchto podmienok by sme my Američania jednoducho prijali nedostatok benzínu a ten by sa rýchlo zhoršoval — na ceste k vyhláseniu „národného núdzového stavu“. Do jesene tohto roka by sa uskutočnil boľševický plán amerického prvého jadrového úderu proti Rusku. Plán, ktorý som načrtol v Audio liste č. 37 minulý august, by teda teraz bol v plnom prúde; tým, že Rusi aspoň nateraz zastavili útok na Saudskú Arábiu, však doteraz zachovali mier.

Izrael je teraz frustrovaný a vybíja si to na južnom Libanone. Včera Izrael porušil svoju dohodu so Spojenými štátmi a použil F-15 na útok proti údajným palestínskym základniam tam; ruská robotoidná náhrada ministra zahraničných vecí Cyrusa Vancea však nariadila ministerstvu, aby Izraelu okamžite vydalo veľmi dôrazný písomný protest. Rusi tiež dostali veľké ropné spoločnosti teraz už bezhlavého Rockefellerovho kartelu do veľmi trápnej situácie. Bez katastrofy v Saudskej Arábii, na ktorú by mohli ukázať, nemajú nijakú výhovorku pre súčasný nedostatok benzínu. Zároveň však nemôžu okamžite zvýšiť dodávky, pretože vlastné ropné kohútiky začali priťahovať už pred mesiacmi; takže, priatelia, prekabátili sami seba. Američania sú zo dňa na deň nahnevanejší, pretože takmer každý vidí, že je to všetko veľký podvod. Zo všetkých strán začína silnieť zbor hlasov: „Znárodnite ropné spoločnosti.“

Rusi používajú robotoidy v snahe zastaviť boľševické vojnové plány a robia to aj napriek tomu, že vedia o riziku, ktoré tým sami podstupujú. Boľševici prenikli do mocenských pozícií v celej americkej spoločnosti, takže ich vykorenenie je obrovskou výzvou. Platí to najmä v armáde. Pred štvrťstoročím sa zosnulý senátor Joseph McCarthy skutočne a odvážne pokúsil túto infiltráciu zastaviť, americkým boľševikom sa však podarilo ho zraziť pomocou taktík oveľa horších než tie, z ktorých obviňovali jeho; dnes sú teda boľševici na každej úrovni a v každej zložke ozbrojených síl Spojených štátov. Pomocou robotoidov ich Rusi možno dokážu odhaliť a odstrániť za 18 mesiacov až dva roky, ale počas tohto obdobia zostane boľševizmus tu v Amerike veľmi nebezpečnou silou.

Boľševici sa môžu naďalej pokúšať nájsť spôsob, ako Rusko prekvapiť a zničiť; takže keby dnešní ruskí vládcovia zdieľali boľševickú fascináciu vojnou, neobťažovali by sa používaním robotoidov. Namiesto toho by jednoducho vyprovokovali konfrontáciu medzi Ruskom a Amerikou a potom rozpútali svoju „vesmírnu triádu“. Od konca roka 1977, ako som oznámil na svojich nahrávkach, je na privrátenej strane Mesiaca sedem (7) ruských základní so zbraňami s časticovým lúčom. Tie by mohli začať drviť americké strategické

ciele po celom svete na prach bez vytvárania rádioaktívneho spadu. Keby sa Spojené štáty pokúsili o protiútok medzikontinentálnymi balistickými raketami, zničili by ich počas štartu kozmosféry, ktoré teraz plávajú nad nami; a 37 kozmických interceptorov, ktoré sú teraz na obežnej dráhe, by naďalej bránilo Amerike získať vojenský oporný bod vo vesmíre. Tieto satelity majú posádky a sú vyzbrojené zbraňami s lúčom nabitých častíc. Pred vyše rokom dokončili ničenie amerických špionážnych satelitov, ako som oznámil v Audio liste č. 33. Taká vojna by však prinajmenšom zabila desiatky miliónov ľudí, prevažne v Spojených štátoch; a keby sa veci vymkli kontrole, plnohodnotná termonukleárna vojna by mohla zabiť stovky miliónov. Priatelia, dnešní vládcovia Ruska sú kresťania a jadrová vojna je pre nich šialenstvom, ak sa jej dá vyhnúť; preto používajú svoje robotoidy.

Začiatkom tohto mesiaca, 16. júna, Leonid Brežnev č. 2 zhrnul postoj Ruska na summite SALT II vo Viedni. Povedal: „Boh nám neodpustí, ak zlyháme.“ Mnohých ľudí tieto slová šokovali, vysvetlenie som však dávno uviedol vo svojich Audio listoch, napríklad v č. 38. Ruskí vodcovia sa snažia zachrániť vlastné duše.

Téma č. 3 — Priatelia, teraz prežívame kritické a mätúce obdobie. Väčšina našich susedov spí a neuvedomuje si, že ich osudy visia na vlásku; a pre nás, ktorí sme bdelí, je to ťažký a osamelý čas. Nemyslím si, že by to niekto dokázal vyjadriť lepšie než doktor Harry Schultz. V čísle svojho slávneho International Investment Advisory Letter z konca júna 1979 spomína, že jeho čitatelia často nedokážu pochopiť jeho investičné rady ani im uveriť, pretože vždy predbehol svoju dobu, a vyjadruje to takto: „Ak chcete osloviť každého, musíte prísť príliš neskoro, nie príliš skoro; ak chcete byť populárny, musíte predpovedať a písať o tom, čo už aj široká verejnosť vníma ako prebiehajúce.“ A aká je to pravda!

Udalosti, ktoré vidíme, budú čoraz viac odrážať postupné ruské preberanie Spojených štátov; zároveň však budú postupne doznievať veci, ktoré štyria bratia Rockefellerovci uviedli do pohybu pred svojou smrťou. Dobrým príkladom je náš súčasný manipulovaný nedostatok benzínu. Sú to veci, ktoré sa dali do pohybu dávno a majú príliš veľkú zotrvačnosť na to, aby sa zastavili zo dňa na deň. To isté platí o boľševických plánoch, ktoré v Spojených štátoch naberajú na sile už takmer dva roky.

Ako som už v minulosti vysvetlil, boľševické myslenie chápe ľudský život iba ako nástroj moci. Minulý november 1978 sa odohrala tragédia v Guyane — vojenská operácia, pri ktorej boli ako súčasť úskoku obetované stovky civilných životov. V Audio liste č. 40 som podrobne opísal, čo sa tam stalo. Potom v marci prišla boľševická sabotáž jadrovej elektrárne Three Mile Island. V Audio liste č. 45 som oznámil, čo bolo vykonané. Účelom bolo pomôcť boľševickému odstaveniu Ameriky, pričom ľudské životy slúžili ako nástroj revolúcie. A len koncom minulého mesiaca sa to stalo opäť, keď bol DC-10 spoločnosti American Airlines sabotovaný výbušninami odpálenými na diaľku. Výsledkom bolo tragické, nezmyselné, neľudské inferno letu 191 spoločnosti American Airlines v Chicagu. Chicagská havária DC-10 však bola márna, pretože Rusi pomocou robotoidov rušia rothschildovsko-boľševické plány na odstavenie Ameriky. Je to iba jeden príklad protichodných prúdov, ktoré teraz pôsobia v zákulisí.

Priatelia, Spojené štáty sa teraz premieňajú na satelitný štát Sovietskeho zväzu, takže plány, ktoré uviedli do pohybu najprv Rockefellerovci a potom boľševici, budú postupne slabnúť. Robotoidné náhrady najvyšších amerických predstaviteľov už začínajú nenápadne hlásať ruskú líniu v zásadných otázkach; a pokiaľ ide o SALT II, Carterove robotoidy sa o nenápadnosť ani nesnažia. Každých pár dní Moskva zopakuje: „Neprijmeme žiadne

dodatky,“ a zakaždým sa od Carterovho robotoida ozve ozvena: „Neprijmeme žiadne dodatky.“

Priatelia, v Audio listoch č. 44 a 45 som navrhol, aby Kristovi nasledovníci z Ameriky išli na „Púť za mier“ stretnúť sa s ruskými vodcami. Odozva amerických kresťanov na môj návrh bola obrovská. Odpovedala iba hŕstka duchovných a cirkevných predstaviteľov. Boli to predovšetkým kresťania zo všetkých ostatných oblastí života. Záujem už prejavilo dosť ľudí na naplnenie nie jedného, ale niekoľkých prúdových dopravných lietadiel Aeroflotu. Doteraz, priatelia, som od ruskej vlády nedostal žiadnu oficiálnu odpoveď na svoj návrh. Zatiaľ nás neodmietli, ale takáto púť by bola veľmi vážnou záležitosťou. Nech sa rozhodnú akokoľvek, nemôžeme sa vrátiť k obvyklému chodu vecí, pretože, priatelia, už nikdy nebude nič rovnaké!

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Audio list č. 48

Dr. Peter David Beter

30. júla 1979

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný preklad historického textu. Neoverené tvrdenia o sprisahaniach, robotoidoch, úmrtiach a tajných vojenských operáciách sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Preklad zachováva jeho hlas a dobové vyjadrenia.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Ahoj, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 30. júla 1979 a toto je môj AUDIO LIST® č. 48.

V posledných týždňoch sa my Američania potácame od jednej krízy k druhej — benzínová kríza, dolárová kríza so zlatom dosahujúcim nové rekordné úrovne, pád Nikaraguy, údajný pád SKYLABU na Zem, fámy o novom ruskom vojenskom velení na Kube, spory o zmluvu SALT II a predovšetkým Carterova kríza — s jedným šokujúcim a bezprecedentným vývojom za druhým. Medzitým v pozadí pokračuje neustále bubnovanie menších záhad, ktoré nás znepokojujú — chemické závody, rafinérie a ropné sklady okolo nás každý deň vybuchujú a horia; železničné cisternové vozne sa tu a tam stále vykoľajujú, uniká z nich obsah a vybuchujú — tieto veci sa však za posledné dva roky stali takými bežnými, že im už sotva venujeme pozornosť. Namiesto toho sa pýtame: „Prečo tých 41 vorvaňov minulý mesiac náhle uviazlo na oregonskom pobreží a uhynulo?“ Aj tamojší morskí biológovia nás nechávajú so slovami: „Možno to navždy zostane záhadou.“

To však čoskoro vyprchá z našej mysle a našu pozornosť namiesto toho odvedú žalostné televízne reprízy slávnych amerických vesmírnych čias spred desaťročia. Keď sledujeme rozmazaný obraz astronauta, ktorý opatrne vstupuje na Mesiac, na okamih je opäť 20. júl 1969; a na krátku chvíľu nás znovu vzrušia tie slávne slová Neila Armstronga: „Je to jeden malý krok pre človeka, jeden obrovský skok pre ľudstvo.“ Na okamih možno zabudneme, aké odlišné je to dnes. Naša vesmírna stanica s posádkou SKYLAB je podľa NASA teraz oficiálne mŕtva, zatiaľ čo ruskí kozmonauti vytvárajú nové rekordy na svojej vesmírnej stanici Saľut 6; a americký raketoplán sa akosi zvláštne stále nedokáže odlepiť od zeme. „Čo sa stalo s NASA?“ môžeme sa pýtať sami seba; a „Ak sme dokázali pristáť s ľuďmi na Mesiaci, prečo nevieme vyriešiť žiadne zo svojich ostatných problémov?“ Ale skôr, než stihneme premyslieť nejaké odpovede, našu pozornosť opäť odvedú inam. „Z Washingtonu prichádza ďalšia bomba,“ hovorí televízia, a my zabudneme na všetko ostatné, pohltení najnovšou mätúcou udalosťou Carterovej krízy.

Priatelia, správy o týchto udalostiach ich vždy vykresľujú tak, akoby boli oddelené a navzájom nesúvisiace. Preto sa zdajú nezmyselné; a tak robíme to, čo sa od nás zamýšľa — jednoducho bezmocne rozhodíme rukami. Čím zlejšími sa naši vodcovia stávali, tým viac sme sa rozhodovali jednoducho im dôverovať; a čím tajnostkárskejšou sa stávala naša vláda, tým viac sme sami sebe klamali, že vieme, čo sa deje. Udalosti, ktoré som pred chvíľou spomenul, však nie sú oddelené ani nesúvisiace. Všetky sú súčasťami väčšieho obrazu; ako dieliky skladačky, každý dielik dáva zmysel, keď poznáte celý obraz. Preto sa vo svojej sérii Audio listov stále sústreďujem na celkový obraz — práve to som povedal, že budem robiť, keď som v júni 1975 sériu Audio listov začal. Každý mesiac môžem vyzdvihnúť iba niekoľko konkrétnych udalostí, ktoré sú dielikmi skladačky, ale každý mesiac sa snažím rozšíriť vaše vlastné chápanie, aby ste sa naučili vidieť pravdu sami.

Pre dlhoročných pozorných poslucháčov mojich Audio listov by nedávne udalosti nemali byť skutočným prekvapením. Zvážte napríklad kolísavý pokles amerického dolára a kolísavý rast cien zlata. V poslednom čase sa mnohé osobnosti, ktoré predtým vystupovali proti zlatu, pridali k jeho nadšeným priaznivcom, akoby tam boli vždy. Napriek tomu vám nehovoria nič o tom, prečo sa tieto udalosti práve teraz odohrávajú. Priatelia, dôvody sú tie, ktoré som zverejnil pred šiestimi rokmi vo svojej knihe, pred piatimi rokmi vo svedectve pred Kongresom a potom vo svojich Audio listoch.

Tí, ktorí očakávali najväčší prospech zo smrti dolára, začali miznúť zo scény začiatkom tohto roka 1979. Začalo sa to vraždou Nelsona Rockefellera, o ktorej som informoval v Audio liste č. 42. Nasledujúci mesiac som oznámil, že aj jeho bratia David a Laurance boli zabití a nahradení „dvojníkmi“. V medzinárodných bankových kruhoch je dnes všeobecne známe, že skutočný David Rockefeller je mŕtvy. Zosnulý David Rockefeller a jeho blízki spolupracovníci však pred rokmi rozpútali mocné dlhodobé ekonomické sily. Smrť dolára bola iba jednou časťou prepracovaného plánu na diktatúru tu v Amerike, po ktorej mala nasledovať celosvetová vláda. Ďalším prvkom plánu mala byť vojna na Blízkom východe s jadrovým zničením arabských ropných vrtov OPEC. Pred vyše tri a pol rokmi som tento plán zverejnil v Audio liste č. 6 a v neskorších nahrávkach — napríklad č. 28, 37 a 41 — som poslucháčov priebežne informoval o jeho stave; v Audio liste č. 41 minulý december 1978 som upozornil na kampaň „Nenávidťte Saudskú Arábiu“, ktorá sa tu v Amerike rozbiehala. Jadrová skaza Saudskej Arábie sa plánovala na jar a americká verejnosť sa pripravovala, aby ju prijala. V Audio liste č. 37 som odhalil tajný americký plán, podľa ktorého mala katastrofa na Blízkom východe viesť k vojne s Ruskom. V marci prišla egyptsko-izraelská „mierová zmluva“, ktorá mala pripraviť pôdu pre vojnu, nie pre mier; koncom apríla 1979 však udalosti v zákulisí úplne zmenili smer vývoja. V Audio liste č. 46 pred dvoma mesiacmi som odhalil, ako Rusko zarazilo tajný plán jadrovej vojny, najmä po smrti Davida Rockefellera. Medzitým sa tu v Amerike ukázala iba špička ľadovca toho všetkého. Väčšina Američanov vedela iba to, že je nedostatok benzínu a dlhé rady; nepovedali nám, že takzvaný nedostatok bol umelý. Načasovali ho tak, aby sa zhodoval s katastrofou v Saudskej Arábii, ku ktorej pre ruský zásah nedošlo. Teraz ropné spoločnosti zahladzujú stopy, uvoľňujú viac benzínu; a väčšina Američanov stále netuší, o čo pri radoch na benzín v skutočnosti išlo.

A potom sú tu tie veľryby, ktoré minulý mesiac uviazli na pobreží Oregonu. Bola to takmer repríza uviaznutia približne 120 veľrýb na Floride pred takmer dva a pol rokmi. V Audio liste č. 20 z januára 1977 som odhalil, že v Atlantickom oceáne pri našom východnom pobreží boli umiestnené obrovské tajné americké podmorské rakety. Tieto enormné rakety začali praskať a z ich hlavíc unikalo do oceánu plutónium. Začiatkom nasledujúceho mesiaca začali veľryby uviaznuť na pobreží pri Jacksonville na Floride. Vtedajšie príbehy boli rovnaké ako tie, ktoré sme nedávno počuli v Oregone. Floridské veľryby, ako nám povedali, sa vraj nejako museli dezorientovať; ako som však odhalil v Audio liste č. 21, ich dýchanie narušila huba v pľúcach a tá bola produktom plutónia z jednej z unikajúcich rakiet, ktoré som odhalil. Tentoraz v Oregone bolo uviaznutie veľrýb opäť spôsobené hubou v pľúcach vyvolanou plutóniom; zdrojom však tentoraz nebola netesná podmorská raketa, ale iná zbraň tajnej vojny spomínaná v Audio listoch č. 20 a 21. Rusko nedávno obnovilo rádiochemickú vojnu proti Spojeným štátom. Vo vzdialenostiach pozdĺž nášho tichomorského, atlantického a zálivového pobrežia boli do mora zhodené veľké nádoby ovládané na diaľku. Tie na povel chrlia do nášho vzduchu rádiochemické bojové látky vždy, keď sú priaznivé veterné podmienky. Väčšina nádob

používala plutónium ako jednu z účinných zložiek. Tieto obnovené útoky sú zatiaľ na nízkej, nesmrtiacej úrovni; ich cieľom nie je zabíjať, ale vyvolávať ľahšie ochorenia a vysávať našu silu a národnú vôľu. Veľryby, ktoré minulý mesiac, 16. júna, uviazli na oregonskom pobreží, však mali v pľúcach vysoké koncentrácie plutónia spolu s ostatnými produktmi nádob. Zrejme sa vynorili veľmi blízko nádoby pri oregonskom pobreží. Dýchajú vzduch rovnako ako vy a ja a z takej blízkosti im nádoba dala dávku, ktorá zničila ich schopnosť dýchať; a tak, podobne ako veľryby na Floride pred dva a pol rokmi, uviazli na pobreží, aby uhynuli.

Aj inými spôsobmi sa Spojené štáty postupne stávajú neschopnými viesť vojnu proti Rusku. V druhej svetovej vojne západní spojenci bombardovaním chemických závodov a narúšaním železničnej dopravy spomalili nemeckú vojnovú mašinériu na minimum. Podobne sa dnes americké chemické, ropné a železničné ciele ničia ruskými sabotážami v opotrebovacej vojne. Noví vládcovia Ruska nič nenechávajú na náhodu, priatelia. Práve oni veľmi dobre vedia, že vždy hrozí nebezpečenstvo prekvapenia a zmarenia plánov; a tak, aj keď sa snažia zabrániť jadrovej vojne, stále sa pripravujú takú vojnu vyhrať, ak k nej dôjde. To zahŕňa aj pokračujúce prípravy na možnú inváziu do Spojených štátov z Kanady a Mexika. Prvýkrát som tieto aktivity odhalil pred šestnástimi mesiacmi v Audio liste č. 32 a práve to vysvetľuje správy spred niekoľkých dní o veľkej novej veliteľskej štruktúre ruskej armády na Kube. Kuba slúži ako nástupné centrum nepretržitého prúdu vojakov a zbraní na mexický polostrov Yucatán. Deje sa to tajne, ale s vedomím a spoluprácou mexickej vlády. Začiatkom tohto roka prezident Carter navštívil Mexiko a privítalo ho oficiálne pohŕdanie a nepriateľstvo. Teraz viete prečo. Mexiko, podobne ako kanadská provincia Quebec, sa už s Ruskom dohodlo. Ruské prípravy na prežitie a víťazstvo v totálnej vojne sú už veľmi pokročilé; napriek tomu, ako som odhalil počas posledných mesiacov, noví vládcovia Ruska používajú všetky dostupné prostriedky, aby zabránili jadrovej vojne. Nerobia nič menšie než prevzatie kontroly nad Spojenými štátmi, pričom postupujú zhora nadol.

Dnes vás chcem upozorniť na významné súčasné udalosti, ktoré dokazujú to, čo vám celý čas hovorím. Keďže Audio list stojí osamote, pri hodnotení toho, čo odhaľujem, musíte používať vlastný úsudok namiesto spoliehania sa na to, čo hovorí ktokoľvek iný. Audio list, priatelia, nie je pre mnohých, ale pre tých niekoľkých, ktorí majú uši na počúvanie.

Moje tri osobitné témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Záverečná kapitola veľkého zastierania pravdy o Skylabe.

Téma č. 2 — Tajná vojna chodiacich mŕtvych.

Téma č. 3 — Ako sa Amerika znovu naučí bázni pred Bohom.

Téma č. 1 — V jeden deň uprostred leta pred desiatimi rokmi v tomto mesiaci sedelo odhadom pol miliardy ľudí na celom svete ako prikovaných pred televízormi. Sledovali sme televízny obraz, ktorý bol rozmazaný, blikajúci a čiernobiely, a predsa bol úchvatný, pretože sme na vlastné oči sledovali, ako sa uskutočňuje nemožné. Sledovali sme dvoch amerických astronautov, Neila Armstronga a Buzza Aldrina, prvých dvoch ľudí na Mesiaci. Ten deň, 20. júl 1969, bol veľkým dňom pre každého Američana. Nemožný prísľub zavraždeného prezidenta Johna F. Kennedyho sa naplnil. Dvadsiateho piateho mája 1961 nám povedal, že Amerika dopraví človeka na Mesiac pred koncom desaťročia; takže keď Neil Armstrong vstúpil na mesačný povrch a nazval to „obrovským skokom“, mal pravdu. Za sotva osem rokov sme preskočili Rusko a boli na Mesiaci prví.

V Audio liste č. 26 som vysvetlil, prečo bolo také dôležité predbehnúť Rusko na ceste na Mesiac. Celé nám to predali ako akúsi olympiádu vesmírneho veku, pokojné športové preteky v zbieraní mesačných hornín; v skutočnosti to však bol urýchlený vojenský program, desaťkrát väčší než projekt Manhattan v druhej svetovej vojne, a jeho skutočným cieľom bolo vybudovať tajnú základňu na Mesiaci. Odtiaľ sa revolučné nové lúčové zbrane mali stať kľúčom k ovládaniu Zeme. V čase Kennedyho oznámenia v roku 1961 Spojené štáty vo vesmíre výrazne zaostávali za Ruskom, ale plánovači NASA vymysleli spôsob, ako Rusko preskočiť a dostať sa na Mesiac prví.

Rusi boli pevne rozhodnutí pre takzvaný prístup k letu na Mesiac cez obežnú dráhu Zeme. Podľa tohto prístupu by sa misie na Mesiac zostavovali a štartovali z obežnej dráhy Zeme pomocou vesmírnych staníc. Táto technika bola vždy uznávaná ako najistejšia a najbezpečnejšia cesta na Mesiac. Aj náš vlastný zosnulý veľký Wernher von Braun ju presadzoval vyše desaťročia. Technika využívajúca obežnú dráhu Zeme je ako stavba pevného základu pred stavbou zvyšku domu. Je to správny postup, ale vyžaduje čas. Plánovači NASA dostali úlohu predbehnúť Rusko na ceste na Mesiac a čoskoro dospeli k záveru, že za Ruskom zaostávame príliš na to, aby sme ho dobehli metódou využívajúcou obežnú dráhu Zeme. Existoval iba jeden spôsob, ako sme mohli Rusov predbehnúť — bol odvážny, ale aj veľmi riskantný. Bolo by to ako stavať dom takmer bez základov kvôli rýchlosti. Nazýval sa mesačná misia cez obežnú dráhu Mesiaca. Podľa tohto plánu bolo prvou prioritou rýchlo dopraviť ľudí na Mesiac a začať klásť základy mesačnej základne; potom, keď by bol Mesiac v amerických rukách, sme sa mohli vrátiť a posilniť svoj vesmírny logistický systém. Jeho kľúčovým prvkom mala byť vesmírna stanica známa ako SKYLAB. Takto vznikol projekt Apollo so svojimi predchodcami, projektmi Mercury a Gemini. NASA riskovala súčasne viacerými spôsobmi, ale risk sa vyplatil — Amerika naozaj predbehla Rusko na ceste na Mesiac.

V decembri 1972 bol mesačný program údajne predčasne ukončený Apollom 17; v Audio liste č. 26 som však vysvetlil, že lety sa v skutočnosti nezastavili, mesačný program iba stiahli z verejnej pozornosti. Misie štartujúce na Mesiac presunuli z dobre viditeľného mysu Kennedy na ostrov Diego Garcia v Indickom oceáne. Štrnásteho mája 1973, necelých päť mesiacov po mesačnej misii Apollo 17, bol vypustený SKYLAB. Odvtedy začal

tajne pokračujúci americký mesačný program využívať výhody techník obežnej dráhy Zeme. Podľa plánov mala byť americká vojenská základňa v kráteri Kopernik koncom roka 1977 vyzbrojená a prevádzkyschopná. Základňa mala byť vyzbrojená lúčovými zbraňami, ktoré dokážu zasiahnuť akékoľvek viditeľné miesto na Zemi do dvoch sekúnd. Zbrane mali napokon zahŕňať lasery aj časticové lúče.

V samotných Spojených štátoch bol výskum časticových lúčov nasmerovaný do slepých uličiek ako návnada, ale na iných miestach po svete sa vyvíjali zbrane s časticovým lúčom. Bol to prepracovaný plán — a takmer vyšiel. V noci žatevného Mesiaca, 27. septembra 1977, sa však všetko skončilo katastrofou. Sovietsky zväz už začal umiestňovať na obežnú dráhu operačné ničivé satelity nazývané kozmické interceptory. Majú posádky a sú vyzbrojené zbraňami s časticovým lúčom. Koncom septembra 1977 boli na obežnej dráhe dva a jeden bol vyzbrojený smrtiacim neutrónovým lúčom. Ten použili na bombardovanie základne Kopernik a zabili všetkých tamojších astronautov, ako som oznámil v Audio liste č. 26. Iba o dva dni neskôr ruský vesmírny program s posádkou náhle ožil. Na obežnú dráhu vypustili vesmírnu stanicu Saľut 6 a potom ju začali navštevovať posádky kozmonautov v nepretržitom prúde, ktorý pokračuje dodnes. Aj teraz sú najnovší kozmonauti Saľutu 6 na obežnej dráhe vyše 150 dní. To ďaleko prevyšuje akýkoľvek rekord, ktorý kedy dosiahli Spojené štáty.

To všetko ostro kontrastuje s osudom našej vlastnej vesmírnej stanice SKYLAB. Začiatkom tohto mesiaca, 11. júla, NASA predstierala, že SKYLAB nevyhnutne spadol z obežnej dráhy; SKYLAB však v skutočnosti náhle skončil už pred 21 mesiacmi, ako som oznámil v Audio liste č. 27. Osemnásteho októbra 1977 sa ponad juhozápadné Spojené štáty prehnala obrovská ohnivá guľa. Obloha sa rozžiarila pozdĺž dráhy dlhej takmer tisíc míľ. Videli ju tisíce ľudí v najmenej piatich (5) štátoch — Texase, Oklahome, Louisiane, Arkansase a Missouri. Medzi svedkami boli piloti, vojenskí pozorovatelia a dokonca observatórium McDonald na ďalekom juhozápade Texasu. Dostala sa do titulkov po celých Spojených štátoch. Ľudia sa pýtali: „Čo to, preboha, bolo?“ To, priatelia, bol SKYLAB. Ako som v tom mesiaci povedal, z vesmíru ho zostrelil ruský kozmický interceptor. Zničenie SKYLABU bolo súčasťou ruského programu na ukončenie tajnej americkej vojenskej kontroly vesmíru.

Neskôr v tom mesiaci sa začalo zastieranie pravdy o SKYLABE zo strany NASA. Tvrdilo sa, že SKYLAB klesá z obežnej dráhy skôr, než sa očakávalo; NASA však najprv predstierala, že SKYLAB pravdepodobne možno zachrániť raketoplánom. Nikdy neexistovala žiadna šanca, priatelia, že SKYLAB bude zachránený, pretože už neexistoval. Z času na čas príbeh zakrývajúci pravdu o SKYLABE oživili, zakaždým s väčším pesimizmom. Napokon minulý december 1978 NASA oznámila, samozrejme s hlbokou ľútosťou, že všetky plány na záchranu SKYLABU sa opúšťajú. Tie protivné slnečné škvrny ho jednoducho sťahovali nadol príliš rýchlo na to, aby ho raketoplán zastihol včas. Odvtedy pribúdali špekulácie: Kam SKYLAB spadne — do Indie? Číny? Ánd? Ruska? Do centra Chicaga? Hovorcovia NASA stále trvali na tom, že netušia. Aj pri údajnom poslednom obehu tohto mesiaca, 11. júla, NASA predstierala, že ju vývoj prekvapil. Predstierali, že sa ho snažia zhodiť do južného Atlantiku, ale preletel ďalej, ako povedali. Potom nasledovalo niekoľko minút dramatického ticha z riadenia SKYLABU v Houstone. Následne prišlo prvé oznámenie oficiálneho osudu SKYLABU — „Čírou náhodou,“ povedali, „SKYLAB zrejme spadol do Indického oceánu.“ Predstierali, že to bolo prekvapenie, ale pred 17 mesiacmi, priatelia, som vás upozornil, že NASA má na účely zastierania pravdy na mysli Indický oceán. Indický oceán neposkytuje žiadnych svedkov,

ktorí by spochybnili tvrdenie NASA o tamojšom návrate SKYLABU do atmosféry. Napriek tomu NASA napokon rozhodla, že bude oveľa bezpečnejšie poskytnúť ľuďom niečo na pozorovanie, než povedať, že jednoducho zmizol bez stopy; a skutočne, po prvom oznámení NASA o Indickom oceáne nasledovali správy o zábleskoch na oblohe nad juhozápadnou Austráliou. NASA potom ospravedlňujúco povedala, že niekoľko častí SKYLABU zrejme preletelo za oceán a vstúpilo do atmosféry nad západnou Austráliou. Zvláštne však bolo, že austrálska vláda nepovedala ani slovo.

Priatelia, táto záverečná kapitola zastierania pravdy o SKYLABE zahŕňala ďalšie vojenské tajomstvo, ktoré som zverejnil v Audio liste č. 42. V Severnom teritóriu Austrálie je veľká tajná americká raketová základňa. Základňu riadi armáda, nie NASA; SKYLAB však bol súčasťou tajného vojenského programu, a preto NASA pri zastieraní pravdy o SKYLABE dostala určitú vojenskú pomoc.

Ôsmeho júla, iba tri dni pred fiktívnym pádom SKYLABU na Zem, sa začalo celosvetové vojenské cvičenie nazývané „GLOBAL SHIELD 79“. Tu v Spojených štátoch sa mu dostalo veľmi málo publicity, a predsa to bolo najväčšie cvičenie Strategického leteckého velenia za vyše 20 rokov. NASA naplánovala fiktívny koniec SKYLABU počas tohto cvičenia. Desiateho júla vypustili z leteckej základne Vandenberg v Kalifornii dve rakety Minuteman III do Tichého oceánu; v ten istý deň však pod krytím celosvetového cvičenia vypustili aj ďalšiu raketu. Vypustili ju z raketovej základne v Austrálii v koordinácii s NASA. Raketa bola neozbrojená, a tak ruské kozmosféry nad ňou pozorovali štart bez zásahu. Vypustili ju krátko po poludní východného letného času, čo bolo uprostred noci v Austrálii. Raketa smerovala na severovýchod ponad Indonéziu a južný Tichý oceán na obežnú dráhu. Takmer o 24 hodín neskôr sa orbitálny náklad pohyboval po dráhe, ktorá ho čoskoro mala opäť priviesť nad Austráliu. Zapálila sa malá brzdiaca raketa a návrat do atmosféry nastal nad juhozápadnou Austráliou. Bol načasovaný pre maximálny účinok — noc v Austrálii a poludnie v Spojených štátoch. Orbitálny náklad, pozostávajúci zo špeciálne navrhnutých keramických úlomkov, vytvoril na nočnej oblohe pekný ohňostroj. Hneď nasledujúci deň správy v Spojených štátoch uvádzali, že Austrálčania nachádzajú kusy údajných trosiek SKYLABU porozhadzované všade navôkol; a v najznámejšom prípade údajný sedemnásťročný rozvážač pivných sudov konal ako profesionál. Cestoval prenajatým Learjetom, komerčným lietadlom a limuzínou a ponáhľal sa do San Francisca. Priniesol niekoľko nevýrazných čiernych hrúd a stihol termín na získanie ceny 10 000 dolárov za SKYLAB, ktorú ponúkal San Francisco EXAMINER. Tieto hrudy, priatelia, boli iba kusmi sopečnej horniny pozostávajúcej prevažne zo železa a uhlíka; ako sa však dalo predpokladať, NASA o niekoľko dní neskôr povedala, že pravdepodobne pochádzajú zo SKYLABU, a cenu udelili. Viete si to predstaviť?

Priatelia, NASA teraz uzavrela knihu o SKYLABE. Je to už iba včerajšia správa, niečo, na čo máme zabudnúť; keby sme však zabudli, zaslúžili by sme si čokoľvek, čo by sa nám mohlo stať, pretože zastieranie pravdy o SKYLABE bolo prepracované a jeho účelom bolo zatajiť nám pravdu. V Amerike stále existujú veľmi mocné sily, ktoré nás všetkých chcú zatiahnuť do vojny s Ruskom; posolstvom SKYLABU však je, že ak to dopustíme, spáchame samovraždu na sebe, na svojich deťoch a na Spojených štátoch amerických!

Téma č. 2 — Pred dvoma mesiacmi som odhalil, že Rusko zavádza revolučnú novú spravodajskú zbraň. Mám na mysli ich „organické robotoidy“. Sú to človekom vytvorené živé tvory podobné robotom, ktoré možno najlepšie opísať ako počítačom riadené zvieratá. Sú navrhnuté tak, aby takmer dokonale napodobňovali ľudské bytosti vzhľadom aj

správaním, a predsa nie sú ľuďmi. Robotoidy sú natoľko vzdialené vedomostiam a skúsenostiam väčšiny ľudí, že mnohí im veľmi ťažko veria; správy však teraz zapĺňa čoraz viac veľkých prekvapení — teda prekvapení, ak neviete o ruských robotoidoch. Zvážte napríklad Blízky východ a údajný nedostatok benzínu. Takmer pred štyrmi rokmi, 12. októbra 1975, som napísal článok na názorovej strane Washington Star. Mal názov: „KTO JE VINNÝ ZA INFLÁCIU? Je čas byť spravodlivý voči OPEC.“ Poznámky, ktoré som vtedy uviedol, sú pravdivé aj dnes. Neustále napríklad počúvame o rastúcej cene ropy, ale citujem: „Musíte pamätať na to, že výrobky z krajín spotrebúvajúcich ropu dodávané do krajín produkujúcich ropu stoja každý deň viac,“ a citujem: „…Rast cien ropy sa teda zdá byť obmedzený, zatiaľ čo pri výrobkoch priemyselných krajín je neobmedzený, bez stanoveného stropu. Je to spravodlivé?“ Keď som tieto slová v roku 1975 napísal, nekráčal som v rytme davu. Nasledujúce tri a pol roka nám čoraz viac hovorili, že OPEC, najmä Saudská Arábia, je naším ekonomickým nepriateľom; v posledných dvoch mesiacoch sa však zrazu všetko zmenilo. Pokrik „Nenávidťe Saudskú Arábiu“ vo veľkých médiách náhle prestal, aspoň nateraz. Namiesto toho sa objavujú príbehy o obnovenej dôvere medzi Spojenými štátmi a Saudskou Arábiou; a umelo vytvorené rady na benzín akoby zázrakom miznú, so sľubmi ďalšieho benzínu na ceste. Všetko je výsledkom ruských robotoidných kyvadlových misií na Blízkom východe, priatelia, o ktorých som informoval v Audio liste č. 46. Rusko zastavilo vojnový plán a vzalo veľkým ropným spoločnostiam zámienku pre nedostatok.

Teraz zvážte zmluvu SALT II. Existuje súvislosť, priatelia, medzi SALT II a — zo všetkých možných vecí — debaklom SKYLABU. V správach veľkých médií o tomto vzťahu nie je vôbec nič; ako však vedia moji starší poslucháči, SALT II a SKYLAB sú iba špičky toho istého ľadovca a tento ľadovec už potápa našu „loď štátu“. Predtým som zrekapituloval, ako sa skutočný príbeh osudu SKYLABU začal 27. septembra 1977. To bol deň, keď Amerika prehrala s Ruskom tajnú „vesmírnu bitku žatevného Mesiaca“. O tri týždne neskôr ruský kozmický interceptor zničil SKYLAB. Skutočný príbeh súčasnej zmluvy SALT II sa tiež začal 27. septembra 1977. V ten deň sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko predniesol prejav v Organizácii Spojených národov. V čase, keď Gromyko hovoril, už bolo jasné, že Rusko vyhráva vesmírnu bitku, a tak sa o americkom zdržiavaní SALT II vyjadroval veľmi tvrdo. Predniesol niečo, čo sa rovnalo zastretému ultimátu, a potom odišiel do Washingtonu na veľmi nezvyčajné nočné stretnutie v Bielom dome so skutočným Jimmym Carterom a ministrom zahraničných vecí Cyrusom Vanceom. Udýchaní reportéri oznámili národu, že v SALT II nastal prelom; keď som však o tri dni neskôr nahrával Audio list č. 26, odhalil som, čo sa skutočne stalo. Príbehy o prelome v SALT boli klamstvá, krycie príbehy na zmiernenie obáv verejnosti. To počuli moji poslucháči v Audio liste č. 26 a počas nasledujúceho roka a pol sa SALT II nikam neposunula; začiatkom tohto roka sa však vo vládnutí Amerike začali odohrávať drastické zmeny. Audio list sa posledných šesť mesiacov sústreďoval na tieto zmeny tak, ako prebiehali; a tie viedli okrem iného k obratu v SALT II.

Zmeny sa začali 26. januára 1979 vraždou Nelsona Rockefellera. To bol úvodný výstrel tajného boľševického štátneho prevratu proti skutočným vládcom Ameriky. Ako som vysvetlil v predchádzajúcich nahrávkach, ateistickí boľševici už Rusku nevládnu. Zvrhla ich tvrdá skupina domácich kresťanov. Dnes sa kresťanstvo v Rusku znovu rodí — ale tu, v Spojených štátoch, chcú boľševici vytvoriť novú boľševickú revolúciu. Chcú uchopiť kontrolu nad Amerikou a potom udrieť späť proti svojim zarytým nepriateľom, Kristovým nasledovníkom, ktorí teraz riadia Kremeľ. Niekoľko mesiacov boľševický prevrat

postupoval rýchlo, významní ľudia boli odstraňovaní v čistkách a nahrádzaní „dvojníkmi“, počnúc Davidom a Laurancom Rockefellerovcami a ich blízkymi spolupracovníkmi; a cez víkend po Veľkej noci 1979 si boľševická čistka vyžiadala životy prezidenta Cartera, viceprezidenta Mondalea a ich rodín. Ako som však oznámil v Audio liste č. 45, Rusi potom začali zasahovať. Vypukla tajná vojna „dvojníkov“ a koncom apríla už bol Biely dom pod kontrolou Ruska. V Audio liste č. 46 som mohol svojich poslucháčov oboznámiť s kľúčom k ruskému úspechu. Používajú „robotoidy“ na nahrádzanie a napodobňovanie mocných ľudí. Spojené štáty sa tajne stávajú ruským satelitným štátom a americký obrat v SALT II prišiel rýchlo. Deviateho mája 1979 robotoidné náhrady ministra obrany Browna a ministra zahraničných vecí Vancea vydali prvé oznámenie: dosiahla sa principiálna dohoda o SALT II a bleskovou rýchlosťou bola samotná zmluva podpísaná vo Viedni sotva o päť týždňov neskôr. Priatelia, Rusko podpísalo samo so sebou prostredníctvom Carterovho robotoida č. 3 a Brežneva č. 2, ľudského „dvojníka“ zosnulého skutočného Brežneva.

Nová zmluva SALT II najprv vyvolala na Kapitole pobúrené výkriky. Znovu a znovu sme počúvali, že má vážne problémy, ale minulý mesiac som oznámil skutočnú situáciu. Najzarytejšími odporcami SALT II v Senáte sú ľudia, ktorí tu v Amerike spolupracujú s boľševikmi. Rusko ich nahrádza robotoidmi a predchádzajúci tvrdý postoj proti SALT II pomaly mizne. Posun je zatiaľ nenápadný, ale zreteľne viditeľný. Napríklad zosnulý senátor Barry Goldwater verejne neustále prejavoval obavy o overovanie dodržiavania zmluvy, ale 23. júla robotoid Goldwater povedal, citujem: „Teraz by som sa tým príliš netrápil.“ Ešte zarytejším odporcom SALT II bol zosnulý senátor Henry Jackson. Jackson vždy zdôrazňoval ruskú hrozbu, ale 23. júla obvinil robotoidného ministra obrany Harolda Browna z jej zveličovania. Nazval to „zastrašovacími taktikami na predaj SALT II“. Ani náš odchádzajúci veľvyslanec v Sovietskom zväze Malcolm Toon už nežije. Toon bol verejne veľmi podozrievavý voči SALT II, teraz však Toonov robotoid náhle začal viesť kampaň v jej prospech — a zmenu nevysvetlí.

Robotoidy, priatelia, sú veľmi mocnou zbraňou; ako som však poukázal v Audio liste č. 46, sú aj veľmi problematické. Nežijú dlho, najmä pri neustálom vystavovaní verejnosti a strese. Musia sa tiež programovať a napriek tomu sú do istej miery nepredvídateľné. Minulý mesiac som opísal proces, ktorým holografický mozog robotoida reprodukuje pamäť duplikovanej osoby. Iné časti mozgu sú zmenené, takže výsledný robotoid je bytosťou podobnou robotovi, ktorá poslúcha pokyny. Pamäť však obsahuje mimovoľné reakcie, ktoré niekedy vyvolávajú nežiaduce správanie. Ukazuje sa, že je to vážny problém pri robotoidoch Jimmyho Cartera, pretože skutočný Carter mal psychické nestability, ktoré sa v robotoidoch čiastočne reprodukujú. Prvé známky nevyspytateľného správania Carterových robotoidov sa objavili vo verejných komentároch o senátorovi Kennedym. Skutočný Jimmy Carter mal voči Kennedymu silnú osobnú nevraživosť a Carterove robotoidy pri niekoľkých príležitostiach jednoducho vychrlili tieto reakcie vo veľmi surovej podobe. Do istej miery je takáto vec nebezpečenstvom pri všetkých robotoidoch — nemajú skutočne ľudský úsudok. Za určitých podmienok sa zdá, že ho majú, je to však výsledok naprogramovania pre tieto situácie. Problémy nestability a krátkeho života znamenajú, že robotoidy sú najvhodnejšie na dočasné účely. Na dlhodobé účely sú stále najlepší ľudskí agenti. Preto sa nečudujte, ak na vysokých pozíciách uvidíte čoraz viac nových tvárí. Niektoré nové tváre budú samy robotoidmi, ale niektoré budú ľudskými bytosťami.

Carterova kríza posledných dní ukazuje dve veci naraz: jednou je rozsah tajnej ruskej kontroly, ktorá teraz existuje vo Washingtone; druhou sú ťažkosti samotných Rusov s ich

robotoidmi. Prvého júla sa Carterov robotoid č. 4 vrátil do Washingtonu z Južnej Kórey po „ekonomickom summite“ v Tokiu. Naplánovaná Carterova dovolenka na Havaji bola zrušená a nasledujúci deň bol Carterov prejav o energetike naplánovaný na večer 5. júla. Potom Carterova robotoidná rodina zmizla do Camp Davidu. Robotoid Jimmyho Cartera č. 4 sa vyčerpával a bol zlikvidovaný. Nasledoval robotoid č. 5, ktorý už bol niekoľkokrát vyskúšaný; 4. júla, deň pred naplánovaným prejavom, sa však Carterov robotoid č. 5 zbláznil. Zlikvidovali ho, takže pripravený zostal iba robotoid č. 6. Každého nového robotoida najprv v malom rozsahu vystavia verejnosti, aby si takpovediac vyskúšal krídla — napríklad náš údajný prezident ide na ryby s niekoľkými priateľmi alebo navštívi farmársku rodinu. To sa však s robotoidom č. 6 do 4. júla ešte neurobilo, takže Rusi nemali na výber. Prejav bol bez vysvetlenia zrušený. Robotoid Jodyho Powella odmietol odpovedať na otázky reportérov. Tlač bola ohromená, Kapitol šokovaný a zdesený a Carterov vlastný personál — tí, ktorí sú ešte ľuďmi — bol zaskočený. Nasledujúci večer, 5. júla, sa konalo stretnutie „energetickej skupiny“ Bieleho domu. Potom Washington Star citoval kľúčového predstaviteľa administratívy, ktorý povedal, citujem: „Vládol neuveriteľný zmätok.“ Medzitým boli Carterovi politickí poradcovia údajne povolaní do Camp Davidu. V piatok večer 6. júla už bol Carterov robotoid č. 6 naprogramovaný a pripravený na prvé kontrolované vystavenie verejnosti. Tak sa začal takzvaný „domáci summit“ v Camp Davide. Zmätení pozorovatelia hovorili, že nedokážu pochopiť, čo tým všetkým chce Carter dosiahnuť. Ľudia pozvaní do Camp Davidu boli napokon ľuďmi, ktorých názory Carter už poznal. Takmer bez výnimky mnohí účastníci pri odchode zmätene krútili hlavami. „Carter,“ hovorili, „hovoril málo. Väčšinu času iba sedel, robil si poznámky a prikyvoval.“

Priatelia, v Camp Davide prebiehali dve veci: jednou bolo spomínané kontrolované vystavenie Carterovho robotoida č. 6 verejnosti; navyše však boli kľúčoví jednotlivci medzi návštevníkmi robotizovaní — teda prišiel skutočný človek, ale odišiel robotoid!! Jednotlivci robotizovaní v Camp Davide boli identifikovaní podľa Nelsonovho Rockefellerovho „zoznamu na likvidáciu“, ktorý som rozoberal pred dvoma mesiacmi. Iných pozvali a nechali nedotknutých ako dymovú clonu. Všetci zo zoznamu, ktorí prišli do Camp Davidu, sú teraz mŕtvi — na ich miestach sú robotoidy, ktoré pokračujú v ich úlohách ako naprogramované zombie. Samotní ľudia sú mŕtvi a robotoidy si neuvedomujú, že sú živé; a tak pokračuje „tajná vojna chodiacich mŕtvych“.

Jedenásteho júla, podľa NASA v deň SKYLABU, sa „domáci summit“ v Camp Davide náhle skončil. Carterov robotoid č. 6 sa začal správať nevyspytateľne, Wall Street bola plná fám, že Carter utrpel nervové zrútenie, na scénu priviedli robotoida č. 7 a nasledujúci deň robotoida č. 6 odstránili. Znovu sa tvrdilo, že Carter pracuje na svojom energetickom prejave. V piatok 13. júla novinári, ktorí sa stretli s robotoidom č. 7, opísali Cartera, citujem, ako „vodcu, ktorý dôkladne dostal príučku“; iní ho nazvali hlboko znepokojeným a ustarosteným mužom. Napriek tomu bol nasledujúci deň Carterov robotoid č. 7 vyslaný, aby si vyskúšal krídla. Ako mŕtvy El Cid pripútaný ku koňovi vyrazila siedma robotoidná kópia zosnulého prezidenta Cartera. Povedali nám, že prezident Spojených štátov navštívil súkromné domy pri Pittsburghu v Pensylvánii a Martinsburgu v Západnej Virgínii. Potom si ruské robotoidné velenie v Novosibirsku muselo vydýchnuť úľavou. Jeden hostiteľ povedal UPI, citujem: „Teraz z neho mám lepší pocit. Teraz sa správa viac ako prezident.“ V sobotu večer 14. júla priletel Carterov robotoid č. 7 vrtuľníkom na trávnik Bieleho domu približne o 18.30, ale Rusi nič neriskovali. Správa Associated Press z toho večera opísala ďalší nevysvetlený zvláštny zvrat, citujem: „Členom novinárskeho

zboru, ktorým sa zvyčajne povoľuje ísť na trávnik sledovať a fotografovať prílet, to v sobotu zakázali. Tlačoví predstavitelia Bieleho domu neuviedli dôvod zmeny okrem vyjadrenia, že nevidia dôvod na spravodajské pokrytie.“ Nasledujúci večer, v nedeľu 15. júla, Carterov robotoid č. 7 úspešne predniesol dlho odkladaný prejav o energetike; ako sa však ukázalo, energetika bola iba časťou jeho témy. V tomto ohľade sa rozbehol ruský program znárodnenia veľkých ropných spoločností. Práve o tom je v skutočnosti takzvaná „ENERGY SECURITY CORPORATION“ — „Korporácia pre energetickú bezpečnosť“; a na odstránenie všetkých byrokratických prekážok ruským „energetickým plánom“ tu má vzniknúť „ENERGY MOBILIZATION BOARD“ — „Rada pre energetickú mobilizáciu“.

Prejav však mal oveľa širší záber a venoval sa kríze amerického ducha. Niektorí komentátori o ňom žartovali ako o, citujem, „Carterovej nedeľnej večernej kázni“; ako však stručne poukážem v tretej téme, bolo by múdre nesmiať sa, pretože, priatelia, slová Carterovho robotoida č. 7 prišli priamo z Kremľa a Kremeľ nežartuje. Ani samotný prejav nebol bez záhady. Nasledujúci deň článok v New York Times poukázal na toto, citujem: „Ďalším mimoriadnym vývojom bolo, že Biely dom nemal text prejavu vopred, napriek prezidentovým desiatim dňom uvažovania. Bolo to prvýkrát, čo si veteráni medzi reportérmi pamätajú, že nebol vydaný pripravený text.“

Aj tak prejav na okamih vyvolal dojem, že veci sa konečne vrátili do normálu; tento dojem sa však rozbil o necelých 48 hodín neskôr. Krátko po 16.00 dňa 17. júla vydal robotoid Jodyho Powella reportérom ďalšie krátke prekvapivé oznámenie. Stalo sa niečo bezprecedentné — celý Carterov kabinet a všetci vedúci členovia personálu Bieleho domu ponúkli svoje rezignácie. Washingtonský establishment sa opäť otriasol v základoch. Ak však boli rezignácie šokom tu, v zahraničí boli úderom blesku, pretože v iných krajinách rezignácia celého kabinetu znamená iba jedno — pád vlády. Nasledujúce dni boli správy na celom svete plné znepokojených reakcií. Zo všetkých strán sme počúvali slová ako zdesenie, zmätok, neveriace prekvapenie. Senátori a ďalší opisovali Carterovo konanie ako nevyspytateľné. Jeden verejne povedal, citujem: „Obávame sa, že prechádza nejakým zrútením“; ďalší povedal, citujem: „Myslím si, že prezident je blázon.“

Čoskoro môže robotoid Jimmyho Cartera skutočne utiecť z Bieleho domu. Tým zostane rok 1980 „rokom čierneho koňa“, pretože v súčasnosti bol každý významný potenciálny prezidentský kandidát nahradený robotoidom! Pred dvoma mesiacmi, keď som prvýkrát zverejnil svoje spravodajské informácie o ruských robotoidoch, som vyslovil varovanie. Vedel som, že mnohým ľuďom budú pripadať neuveriteľné, ale zároveň som upozornil, citujem: „Udalosti v nasledujúcich dňoch nebude možné pochopiť bez poznania tohto tajomstva.“ A teraz, priatelia, sa tieto udalosti už odohrávajú.

Téma č. 3 — V Amerike bolo ešte nie tak dávno obdobie, keď mala bázeň pred Bohom zmysluplný význam. Byť bohabojným mužom alebo ženou sa považovalo za niečo dobré; takému človeku sa dalo dôverovať a spoľahnúť sa naňho. Dnes sa však v Amerike bázeň pred Bohom všeobecne považuje za zastaraný pojem. Ak vôbec myslíme na nášho Pána Ježiša Krista, tak ako na dieťa v jasliach, na liečiteľa alebo na toho, kto nasýtil päťtisíc ľudí. Zabúdame, že tiež bičmi vyhnal zmenárnikov z Božieho domu. Vo svojej mysli sme z Boha urobili prostriedok pre svoje pohodlie, dokonca sluhu. Myslíme si, že ho môžeme kedykoľvek privolať, keď potrebujeme pomoc, ale inak naňho zabúdame.

Práve tieto dnešné americké postoje vyvolávajú v novom Kremli pohŕdanie a dokonca hnev. V Audio liste č. 38 som poslucháčom povedal o zápase šiestich desaťročí, ktorý viedol k zvrhnutiu ateistických boľševikov v Rusku. Noví vládcovia Ruska sú kresťania a

znášali neuveriteľné obete. Teraz pokračujú vo svojej svätej vojne proti boľševizmu tu v Amerike pomocou robotoidov. My v Amerike sme nepohli ani prstom, aby sme zachránili dušu vlastnej krajiny pred peklom boľševizmu, a tak to teraz robia Rusi. Rusi čakali do poslednej možnej chvíle, či sa my americkí kresťania pokúsime zachrániť vlastnú krajinu, ale dnes sme rovnako slepí, ako bolo Rusko pred šiestimi desaťročiami. Tak sme sa teraz, priatelia, pripravili o šancu zachrániť Ameriku pred boľševizmom sami. Teraz to Rusi robia po svojom. Jedinou alternatívou bolo dovoliť vypuknutie jadrovej vojny. Namiesto toho, aby to dovolili, preberajú kontrolu nad Spojenými štátmi.

Minulý mesiac vo Viedni Leonid Brežnev č. 2 prekvapil svet vyhlásením, citujem: „Boh nám neodpustí, ak zlyháme.“ Tieto slová, priatelia, vyjadrujú bázeň pred Bohom; a teraz, keď Rusi začali preberať Ameriku, považujú za svoju povinnosť naučiť bázni pred Bohom aj nás.

Vo svojom prejave z 15. júla Carterov robotoid č. 7 povedal, citujem: „V národe, ktorý bol hrdý na tvrdú prácu, silné rodiny, súdržné spoločenstvá a našu vieru v Boha, majú teraz mnohí z nás sklon uctievať pôžitkárstvo a spotrebu. Ľudská identita už nie je určovaná tým, čo človek robí, ale tým, čo vlastní; zistili sme však, že vlastníctvo vecí a spotrebúvanie vecí neuspokojuje našu túžbu po zmysle. Naučili sme sa, že hromadenie hmotných statkov nedokáže zaplniť prázdnotu životov bez dôvery a cieľa.“ Tieto slová, priatelia, prišli priamo z Kremľa. Preto oficiálny denník Pravda citoval Carterov prejav bez komentára.

Ľudia, ktorí sa stávajú našimi novými vládcami, nám začínajú hovoriť, čo nás čaká. Veci, ktoré spôsobujú, že nášho Pána Ježiša Krista berieme ako samozrejmosť, sa nechajú od nás odpadnúť. Už teraz sa spod umelej americkej ekonomiky vyťahujú podpery. Čoskoro príde hospodársky kolaps, núdza, prísne usmerňovanie života; a jediná cesta nahor povedie cez tvrdú prácu, trpezlivosť a duchovnú silu. V ťažkých časoch, ktoré sú pred nami, priatelia, mnohí povedia, že Rusi nemajú právo nechať nás upadnúť do takých problémov; skutočnosťou však je, že sme sa pripravili o právo zvoliť si vlastnú budúcnosť. Keby Rusi nezasiahli, termonukleárna vojna by už bola prakticky na našom prahu, takže teraz to Rusi urobia po svojom, pretože náš spôsob viedol k úplnej katastrofe.

To, čo sa teraz začína diať, je to, o čom som svojim poslucháčom hovoril pred rokom v Audio listoch č. 35 a 36. Sme svedkami konca spôsobu života — nášho vlastného spôsobu života. V Audio liste č. 36 som povedal, citujem: „Dnešná sebecká a sebazničujúca svojvôľa bude potlačená, ale ustúpi skutočnej ľudskej slobode zakorenenej vo večných duchovných hodnotách.“ O tom 15. júla hovoril Carterov robotoid č. 7, priatelia, a práve to pre nás Kremeľ zamýšľa, keď pripravuje plány, ako nás znovu naučiť bázni pred Bohom.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Audio list č. 49

Dr. Peter David Beter

27. augusta 1979

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný preklad historického textu. Neoverené tvrdenia o sprisahaniach, robotoidoch, úmrtiach a tajných operáciách sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Preklad zachováva jeho hlas a dobové vyjadrenia vrátane jeho hodnotení politických a náboženských skupín. Aj dátumy sú ponechané podľa originálu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Ahoj, priatelia, tu je doktor Beter. Dnes je 27. augusta 1979 a toto je môj AUDIO LIST® č. 49. Keď vyslovujem tieto slová, pomalé, lenivé dni leta 1979 sa blížia ku koncu. Väčšine z nás je ľúto, že odchádzajú. Pre mnohých je leto obdobím, keď čo najviac ignorujú vonkajší svet. Je čas oddychovať, vyhrievať sa na slnku a predstierať, že dnešok plynulo prejde do zajtrajška bez zmeny či problémov. Televízne spravodajstvo v týchto neskorých augustových dňoch bolo plné príspevkov, ktoré túto náladu podporovali. Dokonca aj údajný prezident si zjavne našiel čas odložiť únavné vykonávanie svojej práce a týždeň či dlhšie nás televízne správy uisťovali, že Carterova robotoidná rodina si vychutnáva pokojnú plavbu parníkom po Mississippi. Podľa všetkého tento robotoidný prezident nemal na práci nič okrem behania po palube, podávania rúk priaznivcom a opakovania toho istého prejavu o energetike. Ak on môže brať život tak zľahka, myslíme si, prečo by sme si neoddýchli aj my? Ale priatelia, práve v tejto chvíli svet vrie ako nikdy predtým.

Ak sa ako väčšina ľudí spoliehate na televízne správy a novinové titulky, svet sa môže zdať, že jednoducho plynie ako stará rieka; ak však chcete mať aspoň predstavu o tom, čo sa dnes skutočne deje, mali by ste počúvať krátkovlnné rádio. Zvyknite si počúvať BBC World Service, Radio Moscow World Service, Radio Australia, Radio South Africa, dokonca Radio Canada hneď vedľa nás. Často obsahuje dôležité správy, ktoré cez naše domáce veľké médiá nikdy nebudete počuť. Občas by ste si mohli naladiť aj Voice of America — aj tam možno počujete veci, ktoré v našich domácich spravodajských médiách nikdy nepočujete, a bez reklám. Priatelia, mali by ste ich však počúvať s určitou zhovievavosťou, pretože všetky majú vlastné zaujatosti. Na celej tejto nahrávke nie je dosť času ani na vymenovanie všetkých dôležitých oblastí kvasu v našom svete; na chvíľu vám však len načrtnem povrch a potom sa sami spýtajte, či je uhladený obraz našej krajiny a sveta z veľkých médií skutočný alebo umelý.

Nie tak dávno naše titulky zapĺňali utečenci na lodiach z Vietnamu. Vietnam vyháňal veľké množstvo svojich obyvateľov — takmer všetci boli Číňania, nie Vietnamci. Vietnam sa stal klientským štátom Ruska a pripravuje sa na možnú totálnu vojnu s Čínou. Zo všetkých krajín práve Vietnam pozná nebezpečenstvá vnútorných rozbrojov v tomto čase, a tak všetkých, ktorí odmietajú spolupracovať so súčasným režimom, zhromažďujú a tým či oným spôsobom vyháňajú. Vietnam sa ponáhľa, pretože pozdĺž hranice s Čínou sa už znovu stupňuje napätie.

Utečenci na lodiach teraz predstavujú utečenecký problém ohromujúcich rozmerov. Státisíce ľudí sú natlačené v utečeneckých táboroch. Napriek tomu treba nedávne kroky Vietnamu zaradiť do správnej perspektívy. Počas 35 rokov nepretržitej vojny v Indočíne je hromadné vyháňanie politicky nežiaducich ľudí novým javom. V minulosti by bolo

typickejšie konanie bývalého Pol Potovho režimu v Kambodži, teraz známej ako Kampučia. Keď pred niekoľkými rokmi čínsky podporovaný Pol Potov režim prevzal kontrolu nad Kambodžou, začala sa vláda teroru. Tvrdilo sa, že vlastná vláda zavraždila viac než milión Kambodžanov. Väčšina patrila k strednej vrstve bez ohľadu na etnický pôvod. Takto Pol Potov režim zlomil chrbticu akémukoľvek možnému odporu. Keby súčasný režim vo Vietname pokračoval podľa týchto tradičných metód, neexistovali by utečenci na lodiach — namiesto nich by boli iba masové hroby po celom Vietname. Neboli by televízne zábery úbohých utečencov natlačených v člnoch a neboli by spory o vietnamské konanie; pretože nanajvýš by sme počuli zopár prechodných fám — potom by bolo opäť ticho.

Zmena správania Vietnamu, priatelia, je výsledkom ruského tlaku. Od konca vietnamskej vojny bol vo Vietname vykorenený všetok zostávajúci čínsky vplyv. Vietnam je teraz výlučne ruským klientským štátom a podobne ako samotné Rusko sa zbavuje vnútorných nepriateľov vyháňaním. Pokiaľ ide o krvavý Pol Potov režim v Kambodži, ten nedávno zvrhla vietnamská invázia.

Kvas v Indočíne je viditeľný aj inde. Spojené štáty nedávno začali urýchľovať dodávky zbraní do Thajska; vláda Spojených štátov sa však teraz dostáva pod ruskú kontrolu, takže osud Thajska je prakticky už spečatený. Čoskoro aj ono vstúpi do ruskej sféry.

Pokračujúce ruské obkľučovanie Číny postupuje ďalej. Začiatkom roka 1978, priatelia, som vás upozornil, aby ste sledovali, ako sa americké dvere začnú dokorán otvárať červenej Číne. V priebehu niekoľkých mesiacov boli správy plné komentárov, že sme sa rozhodli hrať takzvanú „čínsku kartu“. Bol to všetko panický pokus skutočných vládcov Ameriky získať čas proti Rusku. V posledných mesiacoch roka 1977 Rusko vytrhlo Spojeným štátom vojenskú kontrolu vesmíru. Tým sa úplne zmenila mocenská rovnováha medzi Východom a Západom; po smrti skutočného Leonida Brežneva 7. januára 1978 si však naši vládcovia mysleli, že majú šancu. Očakávali, že Kremeľ rozdelia vnútorné boje o určenie Brežnevovho nástupcu. Mysleli si, že Kremeľ dokážu dva až tri roky udržiavať vyvedený z rovnováhy. Tento čas by využili na urýchlené napredovanie tajných zbrojných programov. A tak sa Amerika pokúsila hrať „čínsku kartu“. Ešte pred koncom roka 1978 Carterova administratíva oznámila, že Spojené štáty nadväzujú diplomatické vzťahy s Čínou, bol to však čin čistého zúfalstva. Zosnulí štyria bratia Rockefellerovci vážne podcenili súdržnú skupinu kresťanov, ktorá teraz vládne Rusku. Od marca 1978 je najvyšším mužom v Kremli maršal Dmitrij Ustinov. Vo vhodnom čase odstúpi v prospech mladšieho muža, zatiaľ je však mocenská štruktúra Kremľa stabilná a účinná.

Súčasné udalosti v Ázii dokazujú dôležitú skutočnosť. Americký pokus hrať takzvanú „čínsku kartu“ zlyhal. Už ani nie je módne hovoriť v týchto pojmoch. Čínska invázia do Vietnamu začiatkom tohto roka 1979 ukázala Spojené štáty ako papierového tigra v Ázii. Naproti tomu postavenie Ruska tam stále rastie. Ako som dávno odhalil, Čína v skutočnosti hrala „americkú kartu“, aby si zabezpečila čo najlepšiu dohodu s Ruskom. Budúci mesiac sa v Moskve začnú formálne rozhovory medzi Čínou a Ruskom o zlepšení vzťahov medzi nimi.

Pred šiestimi rokmi som vo svojej knihe varoval pred silami vedúcimi k obrovskej novej ázijskej osi. Dnes táto os postavená na Rusku, Číne a Japonsku vzniká, ale Rusko zabezpečuje, aby nikto nepochyboval, kto bude jej vodcom. Ani v predvečer významných rozhovorov medzi Ruskom a Čínou Rusko neváha ukazovať obviňujúcim prstom na Čínu. Pozrite sa napríklad na Afganistan na južnej hranici Ruska, ktorý je teraz ruským klientským štátom. Občianska vojna tam prebieha deväť mesiacov. Začiatkom tohto

mesiaca sa priamo v hlavnom meste Kábule odohrala štvorhodinová prudká bitka. Afganské rádio obvinilo vycvičených partizánov, kontrarevolucionárov, že vstúpili do Afganistanu zo susedného Iránu a Pakistanu; Rusko obviňuje, že niektorí z týchto votrelcov boli vycvičení v Číne.

Takto, priatelia, Rusko vyvíja tlak nielen na Čínu, ale aj na Pakistan a Irán. Je to súčasť ruského sústredenia na pohraničné štáty, ktoré som vysvetlil v minulosti. Afganistan aj Irán hraničia s Ruskom a Rusko chce bezpečné hranice. Pakistan je pozemným mostom z Afganistanu k Arabskému moru. Rusko historicky chcelo pozemný koridor v tejto oblasti na prístup k Indickému oceánu. Aj inými spôsobmi dostáva Pakistan dobrý dôvod premyslieť svoj postoj k Rusku.

Vzťahy Pakistanu so Spojenými štátmi sa v poslednom čase zhoršili. Začiatkom tohto mesiaca, 11. augusta, New York Times zverejnil ohromujúce politické plánovanie v ministerstve zahraničných vecí. Pakistan je veľmi blízko vytvoreniu vlastnej atómovej bomby; Times však odhalil, že Spojené štáty zamýšľajú Pakistan tak či onak zastaviť. Jedna z konkrétne zvažovaných možností vyvolala ostrý pakistanský protest — a niet divu. Touto možnosťou sú tajné operácie. To, priatelia, je presne tá možnosť, ktorú Spojené štáty použili minulý november v Guyane. V prípade Pakistanu by tieto operácie zahŕňali sabotáž jeho atómových zariadení. Tu doma má byť, samozrejme, sabotáž nepredstaviteľná.

Po celom svete má kvas čoraz viac príchuť dramatickej zmeny. Napríklad pred necelým desaťročím Spojené štáty podporovali Pakistan vo vojne s Indiou; a India má atómovú bombu už päť rokov — teraz však Spojené štáty údajne chcú zabrániť Pakistanu, aby ju získal. Veci sa však zmenili, priatelia. Rockefellerovci boli pred desaťročím na vrchole moci. India bola určená na podrobenie v pláne, ktorý neskôr odstránil Indiru Gándhíovú z moci. Ako som však odhalil v nedávnych nahrávkach, štyria bratia Rockefellerovci už nežijú. Aj ich starí spojenci, ktorí ich zvrhli, ateistickí boľševici, boli zastavení. Teraz je to Rusko, ktoré ovláda takmer všetky najvyššie poschodia vlády Spojených štátov; a zatiaľ čo Pakistan premýšľa o zmenenej Amerike, Indira Gándhíová pripravuje návrat v Indii.

Za posledný rok zostala tá najväčšia zmena v našich každodenných správach neohlásená. Skončila sa dynastia — dynastia Rockefellerovcov. Začalo sa to pred rokom minulý mesiac najstarším zo štyroch bratov, Johnom D. III. V Audio liste č. 36 som odhalil, ako jeho smrť spôsobí rozpad Rockefellerovho úsilia v Afrike a Ázii, a dnes bezhlavý Rockefellerov kartel rýchlo stráca v južnej Afrike. Iniciatíva sa presúva späť k Británii, ktorá nadviazala osobitný tajný vzťah s Ruskom. Pokiaľ ide o Áziu, už som poukázal na zrútenie americkej stratégie takzvanej „čínskej karty“, napriek súčasnej návšteve robotoida Mondalea v Číne.

Keď sa obrátime k Perzskému zálivu, stále počúvame o amerických plánoch veľkých síl na riešenie mimoriadnych situácií. Tieto sily, známe ako „Zbor rýchlej reakcie“, by sa v čase krízy ponáhľali do zálivu chrániť našu životne dôležitú ropnú tepnu; v samotnej oblasti zálivu však tento plán vyvolal protestné výkriky. Je odnožou plánu, ktorý som zverejnil pred rokom, na prípravu amerického prvého úderu proti Rusku; aj bez poznania toho je však každému zrejmé, že tieto sily by znamenali problémy. Kuvajt už verejne oznámil, že Spojené štáty nesmú tieto sily v zálive rozmiestniť. Ak to urobíme, Kuvajt zničí vlastné ropné vrty.

V tomto čase minulého roka bol iránsky šach ešte pri moci, ale prevrat v Iráne, ktorý súvisel s tajným americkým vojnovým plánom, ukončil jeho vládu začiatkom tohto roka. Revolúcia v Iráne mala tiež zablokovať prístup British Petroleum k iránskej rope. Tým

zostal prakticky celý koláč veľkému ropnému kartelu Rockefellerovcov; Chomejního režim sa však čoraz viac ukazuje ako nepohodlná bábka veľkých ropných spoločností. Irán teraz destabilizujú vnútorné rozbroje medzi Kurdmi, Arabmi a ľavicovými Iráncami; v poslednom čase sa v Iráne konali obrovské demonštrácie v prospech Organizácie za oslobodenie Palestíny. Iránske demonštrácie boli aj proti Izraelu a Spojeným štátom, akoby boli jedným celkom. Medzitým izraelské delostrelectvo takmer denne naďalej ostreľuje južný Libanon, a predsa došlo k zjavnému posunu americkej politiky na Blízkom východe. Pred niekoľkými týždňami izraelský minister zahraničných vecí Dajan verejne povedal, že nedávno nastal posun. Prišli oficiálne popretia, ale teraz aféra Andrewa Younga vyvolala výbuch v politike Spojených štátov na Blízkom východe a tu doma bolo tlejúce napätie medzi černochmi a Židmi rozdúchané na otvorené plamene.

A tak to ide, priatelia. Kamkoľvek sa pozriete, uvidíte kvas zmeny. Jedným spôsobom je povedať si, že všetky tieto veci spolu nesúvisia, presne ako ich podávajú správy. Z tohto pohľadu nemožno svetové udalosti pochopiť, ba ani si ich zapamätať. Je to postoj, ktorý hovorí: ľudské udalosti nemajú príčinu, jednoducho sa stávajú. Priatelia, všetko, čo vidíme, však má príčinu. Slnko nevychádza každý deň náhodou — má to dôvod; a svet sa nevíri vetrami zmeny náhodou — má to dôvod. Tento mesiac, ako vždy, chcem upriamiť vašu pozornosť na dôvody súčasných udalostí. Keď ich poznáte, dokážete jednotlivým udalostiam v správach lepšie porozumieť sami. Možno ich nemôžete vždy priamo ovplyvniť, ale vždy je lepšie vedieť, než byť zaskočený; a pre tých, ktorí nevedia, bude v týchto dňoch radikálnych zmien veľa prekvapení.

Moje tri osobitné témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Ruská premena americkej politiky na Blízkom východe.

Téma č. 2 — Domáce dôsledky aféry Andrewa Younga.

Téma č. 3 — Ruská vojna na dvoch frontoch proti svetovej moci Rothschildovcov.

Téma č. 1 — Jednej letnej noci v roku 1974 som bol v štúdiu newyorskej rozhlasovej stanice. Bola to stanica WMCA a program bol slávny LONG JOHN NEBEL SHOW. Zosnulý Long John Nebel ma už dlhší čas pozýval do svojho programu ako hosťa raz mesačne približne na šesť hodín. V tú noc mi však položili otázku o Blízkom východe. V odpovedi som okrem iného povedal, že tamojšie problémy sa začali Palestínčanmi a Izraelčanmi a skončia sa Palestínčanmi a Izraelčanmi. Mnohí sionistickí poslucháči boli týmito slovami šokovaní. Pre nich Palestínčania neexistovali; a od tej noci mi už nikdy nedovolili vystúpiť na WMCA ani na žiadnej inej newyorskej rozhlasovej stanici. Vtedajší majiteľ WMCA je teraz šéfom VOICE OF AMERICA. Viete si to predstaviť?

Už je to päť rokov, čo som vyslovil tie zakázané slová o Palestínčanoch. Dnes, rovnako ako vtedy, sionisti tu aj v Izraeli nepriateľsky reagujú už na samotné slovo „Palestínčan“; a počas väčšiny týchto piatich rokov americká politika voči Palestínčanom odzrkadľovala politiku sionistov a Izraela.

Pred štyrmi rokmi, v roku 1975, zosnulý minister zahraničných vecí Henry Kissinger tajne zaručil Izraelu, že táto politika bude pokračovať. Kongres sa k tejto politike nikdy nevyjadril. Ešte 26. marca tohto roka 1979 americká politika stále vylučovala Palestínčanov. V ten deň bola vo Washingtone podpísaná takzvaná „egyptsko-izraelská

mierová zmluva“. Nijako nemenila túto politiku z roku 1975, a tak naďalej nechávala Palestínčanov za dverami.

V Audio liste č. 44 som vysvetlil, ako mala táto tajná politika veľmi rýchlo viesť na Blízkom východe k vojne, nie k mieru. To následne malo viesť k americkému prvému jadrovému úderu proti Rusku. Tajný americký plán, ktorý som zverejnil pred rokom v tomto mesiaci v Audio liste č. 37, rýchlo napredoval, ale odvtedy sa v americkej zahraničnej politike odohrávali dramatické zmeny. Zahŕňa to našu zahraničnú politiku všeobecne a politiku na Blízkom východe osobitne. Zmeny sa začali minulý apríl 1979 v zákulisí. Vtedy ešte neboli viditeľné verejnosti, ale v tom mesiaci som poslucháčom oznámil, že vo Washingtone vypukla tajná vojna „dvojníkov“. Spravodajské služby Ruska, Británie a Izraela zápasili o kontrolu nad vládou Spojených štátov. Naša vlastná CIA bola v rozklade. CIA bola vždy súkromnou detektívnou agentúrou Davida Rockefellera, ale vtedy už bol David Rockefeller mŕtvy, nahradený „dvojníkom“. Rockefellerova moc v Amerike bola rozbitá. V Audio liste č. 45 som oznámil, že Rusko získava vo vojne „dvojníkov“ prevahu. Nasledujúci mesiac som mohol odhaliť, prečo vyhrávali. Tiež som oznámil, že sa uskutočnili dve mimoriadne tajné diplomatické kyvadlové misie na Blízkom východe. Zahŕňali to, čo sa javilo ako najvyšší americkí predstavitelia, v skutočnosti však išlo o ruskú operáciu na zastavenie blízkovýchodného vojnového plánu. A to bol iba prvý krok ruského plánu na revolučnú premenu politiky Spojených štátov na Blízkom východe.

Zdá sa, že mnohí poslucháči ignorovali podrobnú správu o týchto misiách, ktorú som podal v Audio liste č. 46. Jednak vtedy vo veľkých spravodajských médiách nebol ani náznak tohto vývoja; a ak už niečo, Blízky východ sa zdal byť odsunutý do úzadia. Myslím si však, že mnohí mohli prehliadnuť význam misií aj z iného dôvodu. Audio list č. 46 bol nahrávkou, v ktorej som prvýkrát odhalil ruskú tajnú zbraň — „organické robotoidy“. Tieto umelé, živé tvory podobné robotom sú šokujúce a ohromujúce. Už ich samotná existencia je tvrdou skutočnosťou, ktorú je ťažké vstrebať; keď som teda neskôr na nahrávke opísal ich použitie pri misiách, mohlo to v porovnaní s tým znieť ako maličkosť. Priatelia, udalosti posledných dní týkajúce sa Blízkeho východu sú priamym výsledkom týchto misií! Začali radikálny posun americkej politiky na Blízkom východe, pretože túto politiku teraz určuje Kremeľ. Naliehavo vám odporúčam vrátiť sa a znovu si vypočuť to, čo ste počuli v Audio liste č. 46, najmä o blízkovýchodných kyvadlových misiách; potom by pre vás udalosti posledných dní mali byť oveľa zrozumiteľnejšie.

Osemnásteho júna 1979 sa vo Viedni v Rakúsku uskutočnil podpis SALT II. Americký obrat v prospech SALT II je ďalším aspektom ruského preberania moci tu. Rozoberal som to v nedávnych nahrávkach; v ten istý deň ako podpis SALT II sa však vo Viedni uskutočnilo aj ďalšie dôležité stretnutie. Robotoidná náhrada ministra zahraničných vecí Cyrusa Vancea sa stretla s rakúskym kancelárom Brunom Kreiským. Kreisky je Žid; podobne ako mnohí Židia však nemá sympatie k politickej sile známej ako sionizmus. V nedávnej minulosti prudko útočil na vládnuce kruhy v Izraeli. Vo verejných vyjadreniach používal na opis izraelskej vlády slová ako „paranoidná“ a „policajný štát“. Tvrdá skupina kresťanov, ktorá teraz vládne Rusku, úplne súhlasí. Podobne ako Kreisky, aj Rusi často verejne ostro napádali sionizmus. V tretej téme poviem viac o spore okolo sionizmu, pretože tento spor sa teraz dostáva do centra zápasu o budúcnosť celého ľudstva.

Na stretnutí Kreiského s Vanceovým robotoidom sa diskutovalo o diplomatickom postavení Palestínčanov. O desať dní skôr už mal americký veľvyslanec v Rakúsku Milton Wolf stretnutie s predstaviteľom OOP. Kreisky povedal, že zamýšľa pozvať vodcu OOP

Arafata na formálnu návštevu Viedne. Takto by začal takmer oficiálne uznanie OOP ako politickej sily. Ôsmeho júla Arafat prišiel do Viedne, čo vyvolalo titulky v Európe. Medzitým sa už v Rakúsku uskutočnili tri stretnutia amerického veľvyslanca Wolfa s predstaviteľom OOP. Tridsiateho prvého júla začal robotoid Jimmyho Cartera pripravovať pôdu pre aféru Andrewa Younga. V rozhovore robotoid Carter prirovnal palestínsky problém k hnutiu za občianske práva v Spojených štátoch. Izraelskí vodcovia celé dni zúrili a ich sympatizanti v tejto krajine odsudzovali Carterove poznámky. Piateho augusta sa izraelský minister zahraničných vecí Dajan verejne sťažoval, že za posledné približne dva mesiace, citujem: „Došlo k posunu v politike Spojených štátov.“ Tento posun, priatelia, sa začal tajnými robotoidnými misiami, ktoré som odhalil pred tromi mesiacmi. Trinásteho augusta osobitný vyslanec pre Blízky východ Robert Strauss, či skôr Straussov robotoid, vystúpil pred Americkou advokátskou komorou v Dallase. Povedal, že Spojené štáty sú oddané bezpečnosti Izraela, ale aj, citujem, „legitímnym právam palestínskeho ľudu“. V ten istý deň sa začala aféra Andrewa Younga. Časopis NEWSWEEK zverejnil príbeh, že Young ako veľvyslanec pri Organizácii Spojených národov sa stretol s pozorovateľom OOP pri OSN Zehdim Terzim. Nasledujúci deň izraelská vláda hlasno protestovala proti Youngovmu konaniu. O deň neskôr, 15. augusta, rezignoval.

Minulý mesiac som vás upozornil, aby ste sledovali ďalšie meniace sa tváre v mocenských pozíciách tu v Spojených štátoch. Odchod Andrewa Younga je súčasťou tejto „výmeny stráží“, je však aj oveľa viac. Jednak Youngova aféra zvýraznila skutočnosť, že americká politika na Blízkom východe sa mení, a urobila to spôsobom, ktorý vykreslil Palestínčanov v oveľa priaznivejšom svetle než v minulosti. Pre Rusko je rovnako dôležité, že Izrael bol nalákaný, aby si sám poškodil povesť. V minulosti mohol Izrael vždy tvrdiť, že OOP znemožňuje mier; teraz sa však OOP sústreďuje na diplomatickú snahu o pokojné usporiadanie s Izraelom. Izraelskou odpoveďou bola snaha tento proces sabotovať. Celosvetovou reakciou bolo začať sa pýtať, či Izrael skutočne chce mier. Napríklad 17. augusta BBC odvysielala rozhovor s Antonym McDermottom z londýnskeho Financial Times. Spýtali sa ho na názor na izraelský cieľ pri vyvolaní Youngovej rezignácie. Odpovedal sčasti takto, citujem: „Predpokladal by som, že keby OOP nejakým zázrakom vystúpila a povedala: ‚Prijímame existenciu Izraela,‘ bolo by to pre pána Begina mimoriadne nepríjemné, pretože ich neustále prirovnáva k nacistom.“ Rusko predvídalo, že sa Izrael pokúsi zastaviť posun americkej politiky. Aféra Andrewa Younga spôsobila, že Izrael si týmto úsilím uškodil sám.

Svetová mienka o Izraeli sa mení; pre Izrael však môže byť najhorší neúspech priamo tu v Spojených štátoch, pretože domáce dôsledky aféry Andrewa Younga, priatelia, vôbec nie sú tým, čo mal Izrael na mysli.

Téma č. 2 — Keď Organizácia Spojených národov v roku 1947 vyhlásila Izrael za samostatný štát, Spojené štáty boli prvou veľmocou, ktorá mu poskytla diplomatické uznanie. Odvtedy medzi vládami oboch krajín existuje osobitný vzťah. Zásadnou zložkou jeho udržiavania bola domáca podpora v Spojených štátoch. Viac než tri desaťročia bola americká verejná mienka všeobecne proizraelská, ale aféra Andrewa Younga spôsobuje, že mnohí Američania vidia Izrael v inom svetle. Jednak sa teraz kladú otázky o izraelských spravodajských aktivitách v Spojených štátoch. V minulosti to nikdy nebolo verejnou témou, mení sa to však pre spôsob, akým Youngova aféra prepukla naplno.

Šestnásteho augusta, deň po rezignácii, Young usporiadal tlačovú konferenciu v Organizácii Spojených národov. Slovami BBC z toho večera, Young vinil Izrael z udalostí,

ktoré viedli k jeho rezignácii. V ten istý deň Atlanta Constitution oznámil, že izraelskí spravodajskí agenti špehovali Youngovo stretnutie s predstaviteľom OOP Terzim. Noviny uviedli, že to Izraelu umožnilo spochybniť Youngovo pôvodné vyhlásenie, podľa ktorého bolo stretnutie neúmyselné. Izraelský veľvyslanec pri OSN Blum správu okamžite poprel; keď sa však na to spýtali Younga, povedal, že predpokladal odpočúvanie, ale bolo mu to jedno. Odvtedy sa správy o izraelskom špehovaní v Youngovej epizóde ďalej množili.

Izraelské popretia iba viedli k čoraz podrobnejším správam o špehovaní a v tomto procese sa kladú širšie otázky o izraelskom špehovaní tu v Spojených štátoch. To všetko veľmi znepokojuje izraelskú vládu, pretože, priatelia, zanechali stopy. Skutočnosťou je, že Mossad, izraelská spravodajská služba, je v Spojených štátoch veľmi aktívny; porušuje tým však tajnú dohodu, ktorá mu tieto aktivity zakazuje. Na oplátku má naša CIA zakázané tajné aktivity v Izraeli. Napodiv môžem oznámiť, že CIA dohodu dodržiavala, ale obe služby spolupracovali pri tragédii v Jonestowne v Guyane, ako som odhalil v Audio liste č. 40. Izrael sa obáva, že odhalenie aktivít Mossadu tu prerastie do veľkého verejného prípadu. Z technického hľadiska by stovky agentov Mossadu v Spojených štátoch mohli byť zhromaždené a vyhostené. Keby sa to urobilo s veľkým rozruchom, dopad na izraelský obraz tu v Amerike by mohol byť zničujúci. Aj svetová mienka by sa od Izraela odklonila, takže sionisti robia všetko, čo môžu, aby sa nekonalo vyšetrovanie. Najviac chcú, aby spor jednoducho zmizol. Zároveň sa snažia prezentovať izraelské spravodajstvo v čo najlepšom svetle. Napríklad 21. augusta vo Washington Star vyšiel článok nazvaný: „Diskrétny Mossad označovaný za najlepší na svete.“ Článok je postavený prevažne na vyjadreniach bývalých amerických spravodajských predstaviteľov, nie Izraelčanov. Vyvoláva dojem, že mocný Mossad by ľahko mohol špehovať kohokoľvek chce; máme však tiež veriť, že by jednoducho neurobili niečo také ako špehovanie stretnutia Younga s Terzim. Otázky o izraelskom špehovaní v Youngovej afére však zatiaľ odmietajú zmiznúť. Dvadsiateho tretieho augusta Washington Star priniesol správu, v ktorej citoval nemenovaný americký zdroj: „Izraelčania si Arabov okolo Organizácie Spojených národov pokryli plošticami, odpočúvaním a sledovaním. Young do toho rovno vošiel.“ Článok hovorí o Youngovej epizóde podstatne viac a potom sa rozširuje na tému izraelského špehovania tu vo všeobecnosti. Napríklad, citujem: „Podľa jedného zdroja je New York centrom izraelského špehovania v Spojených štátoch a bol ním celé roky.“ Ďalší citát: „Pri jednej príležitosti americkí predstavitelia zistili, že izraelská odpočúvacia operácia používala ako krytie miestnu synagógu.“ A posledný citát: „Navyše každý rok v New Yorku existuje množstvo prípadov, keď boli izraelskí agenti identifikovaní pri vydávaní sa za agentov FBI, dokonca so zdanlivo autentickými preukazmi.“

Podľa akéhokoľvek meradla, priatelia, takéto slová vo významných amerických novinách signalizujú zmenu oproti minulosti. Spor o spravodajské aktivity sa môže stať významným dôsledkom Youngovej aféry proti Izraelu; je tu však ďalší domáci dôsledok, ktorý je ešte dôležitejší: pretrhávanie politických a iných väzieb medzi černochmi a Židmi. Tieto napätia sú veľmi skutočné, priatelia, a narastali od polovice šesťdesiatych rokov; až teraz však prepukli otvorene, aby ich všetci videli. Katalyzátorom bola, samozrejme, Youngova aféra. Doteraz prakticky jedinými Američanmi, ktorí o tomto napätí vedeli, boli samotní černosi a Židia, ale najsilnejšie pocity v tomto rozkole majú černosi. Oni cítia, že im bolo ukrivdené, preto si myslím, že najjednoduchšie je opísať situáciu slovami samotných černochov.

Šestnásteho augusta sám Young obvinil Izrael, že urobil jeho rezignáciu nevyhnutnou. V ten istý deň bolo zverejnené, že americký veľvyslanec v Rakúsku Milton Wolf sa trikrát

stretol s predstaviteľmi OOP; Wolf, ktorý je Žid, však nedostal pokarhanie, a už vôbec nebol nútený rezignovať! Pre černochov tá správa pridala urážku k ujme. Nasledujúci deň, 17. augusta, to bolo ešte horšie. Oznámilo sa, že Spojené štáty predložili prekvapivý návrh týkajúci sa rezolúcie Bezpečnostnej rady o palestínskych právach. Spojené štáty požiadali Izrael o podporu americky predloženej rezolúcie v tomto zmysle, ale bez úspechu. Po tej správe Andy Young vyzeral iba ako obetný baránok novej americkej politiky. Černosi sa pýtali: „Prečo Andy? Prečo černoch?“ V ten istý deň sa Young vyjadril v relácii NBC „Today Show“ a jeho slová zopakovala BBC World Service. Younga sa pýtali na latentný antisemitizmus v černošskej komunite a on povedal, citujem:

> „Myslím si, že môže existovať odpor voči istému druhu arogancie, ktorý sa zdôrazňoval najmä v newyorskej tlači; bola tam akási arogancia židovskej moci, titulky hovoriace: ‚Židia žiadajú Youngovo odvolanie.‘ Myslím si, že to spôsobilo reakciu černošskej komunity, ktorá je prirodzenou reakciou, ale v žiadnom prípade to nepredstavuje antisemitizmus.“

Nasledujúci deň, 18. augusta, článok v New York Daily News ilustroval rastúcu reakciu černošskej Ameriky. Napísal ho černošský komentátor Earl Caldwell. Mal názov: „Napokon hral ich hru — a prehral.“ S odkazom na deň po Youngovej rezignácii Caldwell napísal, citujem:

> „Vo štvrtok bolo popoludnie plné následkov. Volanie po jeho rezignácii prišlo predovšetkým zo židovskej komunity. To je fakt. A teraz narastala spätná reakcia, pred ktorou Andrew Young varoval izraelského veľvyslanca. Dole na schodoch misie reverend Jesse Jackson hovoril, že Andrew Young bol obetný baránok a že to nebol Klan, ktorý inicioval Bakkeho prípad, že to nebol Klan, ktorý sa zaoberá južnou Afrikou, a že to nebol Klan, ktorý vyvinul tlak na prepustenie Andrewa Younga; boli to naši bývalí spojenci. A spätná reakcia narastala.“ (Koniec citátu z komentára Earla Caldwella.)

Rozkol medzi černochmi a Židmi sa naďalej zväčšuje, priatelia. Skupina černošských duchovných zo Southern Christian Leadership Conference sa už stretla s Palestínčanmi a oznámila podporu palestínskym právam. A počas posledných dní odvysielala American Forces Radio and TV Service sériu veľmi silných komentárov k situácii. Komentátorom bol James Rowe z Mutual Black Network. Na rozdiel od väčšiny ostatných programov v rozhlase amerických ozbrojených síl po Roweových komentároch nasleduje vyhlásenie o zodpovednosti pochádzajúce z Mutual Black Network; vysielajú sa však priamo našim vojakom tu aj v zahraničí. A, samozrejme, naše dnešné ozbrojené sily majú veľmi vysoký podiel černochov doma aj v zahraničí.

Roweove komentáre k Youngovej afére sú poučné z dvoch dôvodov. Jednak ilustrujú rastúcu spätnú reakciu mnohých černochov proti Izraelu; Rowe však tiež pripomína poslucháčom niektoré historické súvislosti, ktoré treba zohľadniť. Väčšina Američanov, černochov či iných, si tieto súvislosti nepamätá alebo na ne aspoň nemyslí. Vo svojom komentári pred štyrmi dňami, 23. augusta, Rowe začal, citujem:

> „Je čas, aby Spojené štáty prestali ustupovať Izraelčanom a začali sa vážne zaoberať rokovaním o mieri na Blízkom východe. Zakaždým, keď niečo urazí Izrael, americké židovské obyvateľstvo sa zdvihne. Očakávajú podporu černošských Američanov, napriek odmietaniu židovských skupín podporovať niektoré naše najnovšie záujmy. Židovské skupiny nás opustili, keď prišlo na opačnú diskrimináciu. Napriek tomu je

> dôležitejšie, čo je SPRÁVNE a čo NESPRÁVNE. Je nesprávne podporovať etnickú skupinu, keď sa mýli, a Izrael sa mýli v zaobchádzaní s Palestínčanmi. Nemôžeme naďalej platiť za Hitlerove chyby. Izraelu nemožno dovoliť páchať na inej skupine ľudí to, čo sa Nemci pokúsili urobiť im v druhej svetovej vojne. Ak má Izrael právo existovať, má ho aj štát Palestína. Cieľom teraz má byť: Ako to dosiahneme?“

Ďalej Rowe povedal:

> „Amerického veľvyslanca v Rakúsku nepožiadali o rezignáciu, hoci sa niekoľkokrát stretol s predstaviteľmi OOP. Prečo teda musel rezignovať Andrew Young? Prečo sa prvý černošský americký veľvyslanec musel stať obetným baránkom plánu na upokojenie Jeruzalema a židovskej lobby tu? Je to mimoriadne zložité a oveľa väčšie než obavy o ropu z regiónu.“

Nasledujúci deň, 24. augusta, James Rowe povedal o Youngovej rezignácii viac a veľmi stručne zahrnul aj dejiny. Tu je úryvok z jeho komentára, citujem:

> „Nemôžeme sa nechať zatlačiť do obrany zakaždým, keď americká židovská lobby kritizuje černochov ako antisemitov, pretože s nimi nesúhlasíme. Každého, kto nesúhlasí s tvrdým izraelským postojom, považujú v Jeruzaleme za antisemitu. Ak má byť niekto obvinený zo zodpovednosti za súčasnú krízu na Blízkom východe, má to byť Veľká Británia. A ak má byť niekto obvinený z dlhotrvajúceho konfliktu v tejto oblasti sveta, má to byť Izrael. Británia mala pod mandátom Spoločnosti národov kontrolu nad územím, ktoré tvorilo Jordánsko a Palestínu. Briti tam chceli ukončiť svoj kolonializmus a dovolili sionistom nekontrolovane sa sťahovať dnu a Palestínčanov nechali Jordáncom. Palestínčania zostali bez domova, pretože Londýn nedotiahol odporúčanie Organizácie Spojených národov vytvoriť dva samostatné štáty — jeden pre Izraelčanov a jeden pre Palestínčanov. Zdá sa, že Izrael chce Palestínčanov úplne odstrániť zo scény. Teraz prichádza karta Andrewa Younga. Ako Spojené štáty podporia ľudské práva Palestínčanov bez urazenia našich dlhoročných a neústupných priateľov v sionistickom hnutí? Spojené štáty čelia potrebe podporiť ľudské práva Palestínčanov — ale za cenu urazenia Židov. Možno bol Andy Young skúškou toho, ako veľmi by sa Izrael urazil, keby sa Amerika rozhodla vyhovieť požiadavkám Organizácie za oslobodenie Palestíny.“ (Koniec citátu z Roweovho komentára z 24. augusta.)

Priatelia, na Youngovej afére nebolo nič náhodné. Tým, ktorí nevedia o tajnom ruskom preberaní moci tu vo Washingtone, to všetko pripadá ako veľká chyba; v skutočnosti však mocný izraelský Mossad práve prekabátila ruská KGB. Rusi prostredníctvom robotoidov v Bielom dome ovládajú takmer všetky najvyššie pozície vo vláde Spojených štátov. Vyvolali stretnutie Younga s Terzim 26. júla a pritom vedeli, že ho bude sledovať izraelské spravodajstvo. Rusom sa podarilo naplánovať a usmerniť udalosti spôsobom výhodným pre Rusko.

V Audio liste č. 46 som spomenul, že izraelský premiér Begin bol nahradený robotoidom, rovnako ako egyptský Sadat. V týchto krajinách neprebieha hromadná robotizácia. Použitím svojho Beginovho robotoida mohlo Rusko zabezpečiť, aby izraelská politika urobila z Youngovho kontaktu s OOP problém. Toto konanie vyvolalo spätné reakcie proti Izraelu, ktoré som už rozoberal. Posilnilo tiež obraz Palestínčanov na medzinárodnej scéne. Youngov rozruch navyše poskytuje Spojeným štátom zámienku postupne prejsť k priaznivejšiemu zaobchádzaniu s palestínskou vecou. Priatelia, nastanú však ďalšie

zmanipulované udalosti, ktoré odvedú vašu pozornosť od aféry Andrewa Younga, všetky vytvorené priateľmi Izraela, ktorí stále zostávajú v našom ministerstve zahraničných vecí.

Ruským terčom v afére Andrewa Younga sa na prvý pohľad zdajú byť všetci Židia v Izraeli aj v Spojených štátoch, ale nie je to tak. Skutočným terčom týchto kremľovských manévrov je politická sila nazývaná SIONIZMUS. Mnohí Židia nie sú sionisti a existujú aj sionisti, ktorí nie sú Židia; sionizmus sa však vydáva za hnutie hovoriace za všetkých Židov. Z dôvodov, ktoré rozoberiem v tretej téme, Kristovi nasledovníci, ktorí dnes vládnu Rusku, zamýšľajú úplne zlomiť sionizmus ako silu vo svete. Významnou súčasťou toho má byť rozobratie sionistickej moci tu v Amerike. Na tento účel bola aféra Andrewa Younga zosnovaná tak, aby uvoľnila politické tlaky medzi Židmi a černochmi. Na povrchu sa zdá, že to znamená všetkých Židov; komentáre Jamesa Rowea, ktoré som citoval, však naznačujú, že sa zameranie už zužuje. Černošskí vodcovia sa pozorne obzerajú; a keď sa pozerajú na sionistov, robia to zamračení a s prižmúrenými očami.

Téma č. 3 — Už sú to takmer dva roky, čo som prvýkrát zverejnil zvrhnutie boľševikov v Rusku; ako vedia moji starší poslucháči, je to výsledok šiestich desaťročí zápasu súdržnej skupiny domácich ruských kresťanov. Teraz chcú zničiť boľševizmus na celom svete. Kremeľská kampaň na vyhladenie boľševizmu je oficiálne stále tajomstvom; nech je však boľševizmus akokoľvek dôležitý, vládcovia Kremľa ho považujú iba za jedno veľké chápadlo obrovského hada; a hoci svoj antiboľševizmus taja, nijako neskrývajú odpor voči tomu, čo vidia ako ďalšie chápadlo. Tým chápadlom je SIONIZMUS.

Pôvod moderného sionizmu siaha do konca 19. storočia, ale prvý významný míľnik smerom k vytvoreniu židovského štátu nastal v roku 1917. Veľká Británia hľadala všetkých priateľov, ktorých mohla nájsť vo vtedajšej „Veľkej vojne“. V tom roku boli Spojené štáty vtiahnuté do tejto vojny so zámernou pomocou prezidenta Woodrowa Wilsona. V tom istom roku však boľševická revolúcia vyradila Rusko z vojny proti Nemecku. Spojenci teda boli stále pod veľkým tlakom; a aby získali rastúcu moc sionistického hnutia na stranu Británie, bola vyhlásená slávna Balfourova deklarácia. Lord Balfour oznámil, že Británia bude priaznivo hľadieť na vytvorenie národného domova židovského ľudu v Palestíne. Väčšina Američanov bola príliš zaujatá vojnovými správami, aby dlho premýšľala o Balfourovej deklarácii v Británii; krátko po skončení vojny však bol zverejnený významný protest proti plánom sionistov. Piateho marca 1919 čitatelia New York Times na strane 7 videli dlhú PETÍCIU s titulkom: „PROTEST PREZIDENTOVI WILSONOVI PROTI SIONISTICKÉMU ŠTÁTU.“ Keby sme taký titulok videli dnes, väčšina z nás by mu pravdepodobne venovala málo pozornosti. Predpokladali by sme, že ide o dielo Arabov, a obrátili stranu; tento protest z roku 1919 však predložili a podpísali výlučne Židia. A nebola to nejaká malá odštiepená skupina nespokojencov, bola to plejáda židovských hviezd v americkej politike, vzdelávaní, práve, obchode, medicíne, žurnalistike a bankovníctve, ako aj významní rabíni; ľudia ako kongresman Julius Kahn z Kalifornie, ktorý viedol zoznam; Henry Morganthau starší, bývalý veľvyslanec v Turecku; Simon Wolf, bývalý konzul v Egypte; Max Senior, bývalý prezident National Conference of Jewish Charities; profesor Morris Jastrow z Pensylvánskej univerzity; Adolph Ochs, vydavateľ New York Times; Lessing Rosenthal, chicagský právnik; doktor Julius Rosenstein, chirurg v nemocnici Mount Zion v San Franciscu; L. H. Kampner, starosta Galvestonu v Texase; I. W. Hellman, prezident Union Trust Company v San Franciscu; a mnohí ďalší.

PETÍCIA sa začína, citujem:

> „Keďže blížiaca sa mierová konferencia nepochybne zváži budúcu formu vlády v Palestíne, my, dolupodpísaní občania Spojených štátov, sa spájame v tomto vyhlásení, ktoré predkladá naše námietky proti zriadeniu židovského štátu v Palestíne, ako ho navrhujú sionistické spoločnosti v tejto krajine a v Európe.“

Predkladatelia petície cítili, že, citujem, „vyjadrujú názor väčšiny amerických Židov“. Na podporu toho poukázali, citujem:

> „Americkí sionisti predstavujú podľa najnovších dostupných štatistík iba malú časť Židov žijúcich v tejto krajine, približne 150 000 z tri a pol milióna.“

Ako zdroj citovali vydanie „American Jewish Yearbook“ z roku 1918 vo Philadelphii.

PETÍCIA ďalej vyslovuje nielen protest, ale aj sériu varovaní. Signatári sympatizovali s myšlienkou, citujem, „útočiska v Palestíne alebo inde“. Cítili, že by to bolo dobré čisto ako útočisko pre Židov žijúcich pod útlakom; boli však ostro proti sionistickým požiadavkám na, citujem, „reorganizáciu Židov na národný celok, ktorému sa teraz alebo v budúcnosti zverí územná suverenita v Palestíne“.

Židia, ktorí pred 60 rokmi publikovali túto PETÍCIU proti sionistickému štátu, sa ukázali ako proroci. Ako väčšina prorokov, ich varovania zostali nevypočuté; viac než tri desaťročia však udalosti na Blízkom východe napĺňali ich varovania v tele, krvi a tragédii.

Môžem iba vyzdvihnúť niekoľko bodov z antisionistickej PETÍCIE, ktorá je dlhá a podrobná, ale dejiny vyžadujú, aby sme vedeli o úsilí antisionistických Židov odvrátiť tragédiu, hlbokú tragédiu. Poukázali na to, že sionisti požadovali, citujem:

> „Domov nielen pre Židov žijúcich v krajinách, kde sú utláčaní, ale pre Židov všeobecne. Žiaden Žid, nech žije kdekoľvek, sa nemôže považovať za oslobodeného od dôsledkov takéhoto udelenia.“

Z praktického hľadiska, priatelia, poukázali na to, že maličká Palestína nemôže pojať všetkých Židov, ktorí vtedy žili na svete. Už samotných 6 až 10 miliónov v Rusku a Rumunsku by spôsobilo beznádejné preľudnenie; okrem toho však namietali proti tomu, čo nazvali „politickou segregáciou“. Cítili, že je nedemokratická aj nebezpečná pre samotných Židov na celom svete. Obávali sa, citujem:

> „Všetci Židia odmietajú každé podozrenie z dvojitej lojality; podľa nás je však nevyhnutne obsiahnutá v zriadení suverénneho štátu pre Židov v Palestíne a nijakou logikou ju z neho nemožno odstrániť.“

Dodali, citujem:

> „Tí, ktorí podporujú takúto obnovu, ju spravidla presadzujú nie pre seba, ale pre iných. Tí, ktorí takto konajú a zároveň trvajú na svojej vlasteneckej oddanosti krajinám, ktorých sú občanmi, sa vo svojom hlásení k sionizmu klamú sami.“

Obávali sa, že tlak na dvojitú lojalitu bude samotných Židov vnútorne rozpolcovať, a mali obavy, že to nahrá tým, ktorí považovali Židov, citujem, za:

> „Cudzincov v každej krajine, neschopných skutočného vlastenectva a vedených iba nekalými a sebeckými motívmi.“

Citovaním sira Georgea Adama Smitha, vtedajšej autority na Palestínu, tiež predvídali budúce krviprelievanie, citujem:

> „Nie je pravda, že Palestína je národným domovom židovského ľudu a žiadneho iného ľudu. Nie je správne nazývať jej nežidovských obyvateľov Arabmi ani hovoriť, že nezanechali žiaden obraz svojho ducha a nevytvorili dejiny okrem veľkej mešity; nemôžeme ani obísť skutočnosť, že kresťanské spoločenstvá vlastnili svoju časť tejto krajiny tak dlho ako kedykoľvek Židia.“

PETÍCIA tiež hovorí, citujem:

> „Nároky na rôzne časti tohto neurčeného územia by nepochybne vyvolali trpké spory. Vystaviť Židov možnému opakovaniu takého trpkého a krvavého konfliktu, ktorý by bol nevyhnutný, by bolo zločinom.“

Napokon uzavreli slovami:

> „Neželáme si, aby bola Palestína teraz alebo kedykoľvek v budúcnosti zorganizovaná ako židovský štát.“

Priatelia, sionistom sa však podarilo zmariť tento apel významných amerických Židov. Izrael sa stal štátom v roku 1947 a predpovedané krviprelievanie sa začalo okamžite. Izraelský terorizmus Menachema Begina a ďalších spôsobil, že palestínska krv tiekla červená po uliciach. Palestínčania sa stali utečencami vo vlastnej krajine a hranice Izraela sa začali rozširovať. Čoskoro nezostalo nič z toho, čo sa nazývalo Palestína.

Blízkovýchodný vojnový plán, ktorý Rusi zastavili v máji 1979, zahŕňal sionistov v spojenectve s boľševikmi. Rusi sú odhodlaní ukončiť hrozbu jadrovej vojny; po 30 rokoch izraelských dejín dospeli k rovnakému záveru o sionizme ako o boľševizme. Sú presvedčení, že na svete nebude mier pre Žida, moslima ani kresťana, pokiaľ bude sionizmus existovať. Preto sú teraz vo vojne na dvoch frontoch, aby zničili sionizmus aj boľševizmus.

Noví vládcovia Ruska dávno zistili, že sionizmus a boľševizmus majú spoločný pôvod. Tento pôvod zahŕňal ROTHSCHILDOVCOV, ale aj iných, takže teraz sledujú stopu satanskej moci k jej pôvodu pomocou svojich tajných zbraní — robotoidov. Práve teraz útočia na chápadlá svetovej moci, ako sú SIONIZMUS a BOĽŠEVIZMUS; keď však dozreje čas, dúfajú, že udrú na samotnú hlavu svetovej satanskej moci.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Audio list č. 50

Dr. Peter David Beter

30. septembra 1979

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný preklad historického textu. Neoverené tvrdenia o sprisahaniach, robotoidoch a tajných operáciách, ako aj autorove kolektívne obvinenia etnických a náboženských skupín, nie sú overenými faktmi. Preklad ich zachováva ako autorove dobové tvrdenia, bez ich schvaľovania. Dátumy a historické údaje sú ponechané podľa originálu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Ahoj, priatelia. Tu je doktor Beter vo Washingtone. Dnes je 30. septembra 1979 a toto je môj AUDIO LIST® č. 50.

Pred štyridsiatimi rokmi v tomto mesiaci sa začala druhá svetová vojna. Prvého septembra 1939 nemecká vojnová mašinéria Adolfa Hitlera začala bleskovú vojnu proti Poľsku. Čoskoro celá Európa horela vojnou. Plamene sa čoskoro rozšírili a pohltili Spojené štáty, Japonsko a veľkú časť Ázie. Za takmer šesť rokov svojho trvania si druhá svetová vojna vyžiadala odhadom 35 miliónov životov. Približne polovica zabitých boli civilisti — muži, ženy a deti; či však nosili uniformu, alebo nie, len málokto z tých, ktorí trpeli a zomierali, skutočne vedel PREČO.

Sily vedúce k druhej svetovej vojne sa uviedli do pohybu v tajnosti a samotná vojna potom zintenzívnila utajovanie na všetkých stranách — utajovanie v diplomacii, v plánovaní vojenských ťažení, vo vývoji nových zbraní; a priatelia, práve tajná zbraň napokon ukončila vojnu v Tichomorí.

Šiesteho augusta 1945 bola vo vojne zhodená prvá atómová bomba. Zhodil ju národ, ktorý sa považoval za kresťanský — Spojené štáty americké; a mesto vybrané za prvú obeť malo jednu z najväčších kresťanských komunít v Japonsku — Hirošima. Niekto sa mohol spýtať: Prečo kresťania z Ameriky zabíjajú kresťanov z Hirošimy prvým jadrovým útokom na svete? Zo všetkých otázok, ktoré boli o Hirošime položené za posledných 34 rokov, však túto kládli najmenej, ak vôbec. Každý vie, že to bola vojna. Hirošima sa považovala za významný vojenský cieľ; a tak, kresťania či nekresťania, Hirošima bola napadnutá.

Dnes sa ma často pýtajú: „Ak sú dnešní noví vládcovia Ruska naozaj kresťania, prečo sú ochotní zabíjať ľudí? A prečo sú ochotní robiť veci, ktoré môžu spôsobiť smrť aj kresťanom?“ Dnešná odpoveď je rovnaká ako v druhej svetovej vojne — TOTO JE VOJNA. Dnes, po štyroch desaťročiach narastajúceho utajovania, je však tajná aj samotná vojna. Nielenže nepoznáme dôvody vojny, dokonca ani nevieme, že určité druhy vojny prebiehajú! Najdôležitejší vojenský a politický vývoj dnes tvorí súčasť tajnej vojny, v ktorej sú Spojené štáty teraz hlavným bojiskom. Boj prebieha medzi novými kresťanskými vládcami Ruska a ich zarytými nepriateľmi. Týmito nepriateľmi sú zvrhnutí boľševici a ich blízki príbuzní, sionisti. Dnešný Kremeľ sa predovšetkým snaží zabrániť nepriateľom rozpútať jadrovú vojnu.

Minulú jar, ako som odhalil v Audio listoch č. 45 a 46, Rusi začali preberať kontrolu nad vládou Spojených štátov. Kľúčoví predstavitelia od prezidenta Jimmyho Cartera nadol boli nahradení dvojníkmi a títo dvojníci napriek svojmu vzhľadu a správaniu nie sú ľudskými bytosťami. Sú to umelé živé bytosti podobné robotom nazývané „organické robotoidy“.

Keď som tieto veci prvýkrát odhalil, obrnil som sa. Vedel som, že mnohí poslucháči ich nedokážu vstrebať; dôvodom však bolo to, čo som vtedy uviedol: bez poznania robotoidov by sa udalosti stali nepochopiteľnými. Odvtedy robotoidy v kľúčových mocenských pozíciách spôsobujú v správach mnohé prekvapenia. Najzvláštnejšie zo všetkých spôsobili robotoidy Jimmyho Cartera. V Audio liste č. 48 pred dvoma mesiacmi som podrobne opísal veľké problémy nestability, ktoré Rusi majú s Carterovými robotoidmi. Holografické počítačové mozgy robotoidov obsahujú nestability prítomné v skutočnom Carterovom mozgu spôsobom, ktorý ich zveličuje. Preto Carterov robotoid z času na čas urobí niečo také nepredvídateľné, že je to pre Rusov nebezpečné. Príkladom bol slávny takzvaný „incident s vražedným králikom“ spred niekoľkých týždňov. Carterov robotoid úplne vážne povedal tlači, že jeho a jeho rodinu pri rybolove napadol močiarny králik. Viete si to predstaviť?

Rusi sa chcú zbaviť nervy drásajúceho problému nestabilných Carterových robotoidov. Začiatkom tohto mesiaca, 15. septembra, sa o to pokúsili. Údajného prezidenta Cartera prihlásili — zo všetkých možností — do bežeckých pretekov v pohorí Catoctin pri Camp Davide. Bola to náročná šesťmíľová trať zahŕňajúca veľa behu do kopca. Carterov robotoid č. 14 bol naprogramovaný bežať maximálnou rýchlosťou a za žiadnych okolností nepoľaviť. Ruská stratégia bola jednoduchá: bežci, ktorí sa preťažujú a pri varovných príznakoch nezastavia a neodpočinú si, si môžu vážne ublížiť. V extrémnych prípadoch môže náhle nastať prehriatie, dehydratácia a zlyhanie srdca. Robotoidy, ako som vysvetlil v predchádzajúcich nahrávkach, majú hrubú napodobeninu ľudského metabolizmu, ich srdcia sú pomerne slabé a žijú iba niekoľko týždňov či mesiacov podľa problémov so stresom. Nemajú pud sebazáchovy, takže Carterov robotoid č. 14 bol naprogramovaný bežať ako vietor. Očakávalo sa, že náhle, bez varovania, utrpí úplné zlyhanie srdca, zrúti sa a na mieste zomrie. Keby robotoid zomrel skôr, než by sa k nemu dostala pomoc, každý by to prijal ako tragickú nehodu a Rusi by sa zbavili problému nestabilných Carterových robotoidov. Deň pretekov však svitol chladnejší, než plánovači očakávali. Carterov robotoid č. 14 sa zrútil, ale nezomrel okamžite. Jeho tvár sa zmenila na smrteľne zelenošedú, stonal a hovoril nesúvisle; keď ho však muži tajnej služby zdvihli, nohy mu naďalej bežali podľa programu. Napokon prišla sanitka, ale Carterov robotoid č. 14 ju nepoužil. Namiesto toho robotoida odviezli autom do Camp Davidu a tam robotoid č. 14 konečne zomrel — príliš neskoro a mimo očí verejnosti.

Účelom pretekov bolo odstrániť problém Carterových robotoidov spôsobom, ktorý by nezanechal otázky — teda náhlou smrťou na mieste. Keby však Carterovu údajnú smrť oznámili po príchode pomoci a odvoze, vypukla by búrka otázok. Preto sa po pretekoch objavil Carterov robotoid č. 15, aby všetkých upokojil. Vôbec nevyzeral ako smrteľne vyzerajúca postava, ktorá sa len krátko predtým zrútila pri pretekoch. Vyzeral ako nový človek a v istom zmysle ním bol. Kontrast medzi umierajúcim robotoidom č. 14 a čerstvým robotoidom č. 15 môžete vidieť sami. Stačí si zaobstarať číslo časopisu Sports Illustrated z 24. septembra 1979. Na stranách 16 a 17 uvidíte fotografie robotoida č. 14 — zasiahnutého, potácajúceho sa, s otvorenými ústami. Potom sa pozrite na sviežu, usmiatu fotografiu robotoida č. 15, ktorý iba krátko nato na strane 19 odovzdáva trofeje, a spýtajte sa sami seba: Je to ten istý človek?

Priatelia, robotoidy sú jedným príkladom toho, čo potrebujete vedieť, aby ste pochopili prebiehajúcu tajnú vojnu; potrebujete však vedieť aj ďalšie veci, pretože vojna medzi Ruskom a jeho boľševickými a sionistickými nepriateľmi má mnohé stránky a je veľmi stará.

Moje tri dnešné témy sú:

Téma č. 1 — Nekontrolovaná inflácia a kolabujúca americká ekonomika.

Téma č. 2 — Kubánska kríza na zničenie SALT II.

Téma č. 3 — Tisícročná vojna medzi Ruskom a Chazarmi.

Téma č. 1 — Väčšinu Američanov dnes pravdepodobne najviac znepokojujú titulky o slabnúcej ekonomike. V porovnaní s nimi sa nám väčšina ostatných významných udalostí môže zdať vzdialená a menej dôležitá. SALT II, vojaci na Kube a spory medzi černochmi a Židmi nás môžu znepokojovať, ale väčšiny z nás sa zrejme osobne sotva dotýkajú. Ekonomika je iná vec. Všetci musíme mať jedlo na stole, oblečenie na sebe a strechu nad hlavou a zabezpečiť tieto veci je každým dňom ťažšie. Sotva prejde deň bez novej zlej správy o ekonomike. Jeden deň Federálny rezervný systém oznámi, že zvyšuje vlastné úrokové sadzby členským bankám na historicky rekordnú úroveň, ďalší deň popredné banky zvýšia úroky svojim najlepším zákazníkom na úrovne, ktoré tiež vytvárajú nové rekordy. S každým zvýšením mladé páry túžiace kúpiť si vlastný dom zisťujú, že je to čoraz nemožnejšie. Americký sen o vlastnom domove sa im mení na fantáziu. Bezmocne sledujú, ako ich najdrahšie nádeje explodujú v tornáde rastúcich spotrebiteľských cien a nekontrolovaných úrokov. Akosi však, priatelia, vychádza najavo, že iba priemerný pracujúci muž a žena sú cenami vytláčaní z možnosti požičať si potrebné peniaze.

Naproti tomu podnikateľské úvery rýchlo rastú namiesto poklesu. Mnohí podnikatelia si požičiavajú všetko, čo môžu dostať, bez ohľadu na úroky. Vkladajú doláre do závodov a vybavenia, hromadia zásoby a v niektorých prípadoch špekulujú v zahraničných menách a zlate. A tak, zatiaľ čo vy a ja sme vytláčaní, veľké podniky si požičiavajú doláre, akoby vychádzali z módy, pretože, priatelia, dolár z módy vychádza. Očakávajú, že úvery neskôr splatia dolármi, ktoré budú takmer bezcenné.

Medzitým zlé ekonomické správy pokračujú. Jeden deň nám hovoria, že nezamestnanosť rastie — nič dobré, myslíme si, najmä ak patríme medzi nezamestnaných. Podľa takmer všetkých odborníkov by to však aspoň malo začať znižovať infláciu. Celé roky nám to hovorili, ale NIE, aj inflácia sa ďalej zrýchľuje. Vieme to zakaždým, keď kupujeme potraviny.

Potom počujeme, že v Spojených štátoch klesá produktivita. Podľa vládnych údajov zverejnených minulý mesiac produktivita minulú jar prudko klesala najrýchlejším tempom za päť rokov. Znamená to, že americká ekonomika je čoraz menej efektívna a čoraz viac orientovaná na služby. Ak je to tak, pýtame sa: Ako môžeme súťažiť na svetových trhoch?

Potom niekto spomenie, že to, čo sa deje v ekonomike Spojených štátov, sa nazýva STAGFLÁCIA. Naša ekonomika stagnuje, a predsa sa inflácia rozpaľuje. Opäť si lámeme hlavu. V Amerike je to pre nás niečo nové. V minulosti sme mali recesie a mali sme infláciu, ale nie spolu! Teraz máme oboje naraz, a kam to všetko vedie? Jedna stopa je obsiahnutá v ďalších údajoch, ktoré minulý mesiac zverejnilo ministerstvo práce. Minulú jar hodinové odmeňovanie merané v dolároch rástlo, ľuďom sa mzda v dolároch zvyšovala približne o 8 % ročne; inflácia však teraz tieto zvýšenia predbieha. Preto reálne odmeňovanie z hľadiska toho, čo si za peniaze môžete kúpiť, počas jarného štvrťroka

kleslo o 5 %; naše výplaty teda môžu vyzerať čoraz väčšie, ale priemerne si za ne kúpime čoraz menej.

Klesajúca hodnota dolára v potravinách sa odráža aj na medzinárodnej menovej scéne. V zahraničí sa držitelia dolárov zbavujú tak rýchlo, ako môžu, skôr než sa scvrknú na nič. Doláre sa vymieňajú za tvrdé meny, ako je západonemecká marka. Posun je obrovský. Pred niekoľkými dňami, 20. septembra, došlo k faktickému znehodnoteniu dolára voči marke približne o 2 %. Doláre sa tiež vymieňajú za zlato tak rýchlo, že obchodovanie označili za „horúčkovité“. Preto cena zlata v amerických dolároch stúpa na neuveriteľné úrovne. Len pred dvoma dňami prvýkrát v dejinách prekonala 400 dolárov za uncu.

Priatelia, naše rastúce ekonomické ťažkosti sú ovocím zámerného plánovania veľmi mocných mužov. Veľkú časť tohto plánu som zverejnil takmer pred siedmimi rokmi v knihe THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR — Sprisahanie proti doláru, ktorú vydal George Braziller v New Yorku v štáte New York. Teraz, keď sa veci, ktoré som tam opísal, dejú, je moja kniha vypredaná. Vtedy však väčšina čitateľov jednoducho nemohla uveriť, že by sa tieto veci naozaj mohli stať; a tak, hoci som identifikoval mnohých zodpovedných, neurobilo sa vôbec nič na zastavenie plánu. O rok neskôr, na jar 1974, som vo svedectve pred Kongresom odhalil, že väčšina údajnej americkej zásoby zlata zmizla. Bola to kľúčová zložka plánu zničiť americkú ekonomiku na ceste k diktatúre. Bol som pripravený podložiť obvinenia dôkazmi a svedkami, ale Kongres neurobil nič. Preto som svoje obvinenia zverejnil. Verejný tlak napokon viedol k takzvanej inšpekčnej návšteve zlata vo Fort Knox kongresmanmi a novinármi v septembri 1974. Bol to podvod a vyvolal mnoho otázok a podozrení v zahraničnej tlači; tu doma však podvod zabral a ľudia sa vo veci Fort Knox upokojili. Neurobilo sa nič trvalé a plán amerického hospodárskeho kolapsu pokračoval.

Na jeseň 1974 som začal nahrávať hovorené nahrávky. Moja úplne prvá nahrávka, AUDIO BOOK č. 1, vznikla pred piatimi rokmi budúci mesiac. Zahŕňala informácie, ktoré poslucháči mohli použiť ako východisko vlastného osobného plánovania na prichádzajúce udalosti. Nedával som finančné rady ako také, opisoval som však druhy vecí, ktoré boli historicky užitočné za nepriaznivých ekonomických podmienok. Dnes sa mnohé z týchto podmienok rozvíjajú všade okolo nás. Začiatkom roka 1975 som nahral druhú nahrávku, AUDIO BOOK č. 2, o škandále so zlatom vo Fort Knox. Na nej som uviedol viac podrobností o tajnom zmiznutí bývalej americkej zásoby zlata. Tiež som uviedol viac podrobností o ekonomických a politických otrasoch, ktoré sa plánovali pre budúcnosť Ameriky.

V týchto nahrávkach som poskytol najlepšie informácie, ktoré som vtedy mal, ale urobil som chybu, keď som odhalil približný časový harmonogram budúcich udalostí podľa vtedajších plánov. Jasne som uviedol, že sú to čisto plány a harmonogramy ľudí. Dúfal som, že ich odhalením môžem nejakým malým spôsobom prispieť k ich oddialeniu či dokonca zastaveniu. Moje úmysly pri zverejnení tajných harmonogramov — ktoré boli plánmi, nie proroctvami — niektorí žalostne nepochopili. Niektorí ľudia ma skutočne odsudzovali preto, že tretia svetová vojna nenastala podľa harmonogramu. Viete si to predstaviť? Napriek tomu dôverné zdroje, ktoré mi poskytli informácie odhalené pred štyrmi a piatimi rokmi, vedeli, o čom hovoria.

Napríklad na tých skorých nahrávkach som odhalil plány zosnulého Davida Rockefellera a jeho blízkych spolupracovníkov, aby zlato dosiahlo 2000 dolárov za uncu. Vtedy to mnohým znelo smiešne. Aj 200 dolárov za uncu znelo ako príliš vysoká cena, ktorú by zlato mohlo dosiahnuť inak než dočasne; dnes však už vytvorilo nový rekord najmenej 400

dolárov za uncu. Staré všeobecne prijímané názory sú v odpadkovom koši. Takzvaní „zlatí nadšenci“ spred iba niekoľkých rokov sa ukázali ako príliš konzervatívni. Či zlato ešte dosiahne pôvodne plánovaných 2000 dolárov za uncu, sa ešte ukáže. Veď skutočný David Rockefeller je teraz mŕtvy už sedem mesiacov, od februára 1979. Aj tak však základné ekonomické sily, ktoré on a jeho spolupracovníci rozpútali, majú teraz obrovskú zotrvačnosť. Úplný kolaps amerického dolára a s ním aj našej ekonomiky je už iba otázkou času.

To, čo sa nám deje, má historický precedens, priatelia. Stalo sa to v Nemecku začiatkom dvadsiatych rokov. Bola to superinflácia vedúca k rozpadu ekonomiky. Semená katastrofy boli zasadené v júli 1914 pri vypuknutí prvej svetovej vojny. Nemecká vláda nechcela vyvolať odpor proti vojne zavedením vysokých daní, a preto namiesto toho pozastavila vymeniteľnosť marky za zlato. Potom si vláda začala požičiavať na financovanie vojny bez akéhokoľvek obmedzenia množstva peňazí, ktoré sa mohli tlačiť.

Podobne sa proces oddeľovania dolára od zlatého krytia začal počas druhej svetovej vojny. V roku 1945 bolo zlaté krytie znížené zo 42 % na 25 %. Potom v marci 1968 Kongres potichu odstránil posledné zostávajúce 25-percentné zlaté krytie. Znamenalo to, že tlačiarenské lisy mohli voľne bežať. Napokon 15. augusta 1971 prezident Nixon dokončil odpútanie dolára od zlata. Zabuchol medzinárodné zlaté okno s tým, že Spojené štáty už v medzinárodných transakciách nebudú doláre vymieňať za zlato. Nepovedal však, že takmer všetka údajná americká zásoba zlata už vtedy zmizla.

Odtrhnutie marky od zlata nemeckou vládou v roku 1914 spustilo hromadenie meny počas vojny. Po skončení vojny ľudia začali míňať nahromadené marky a inflácia sa rozbehla. Rovnako po Nixonovom zatvorení zlatého okna v Spojených štátoch ceny medzinárodných komodít prudko stúpli a zlato ich nasledovalo. Ako sa nemecká inflácia zrýchľovala, nemecká centrálna banka sa snažila podporovať marku na medzinárodných devízových trhoch. Zakaždým, keď marka začala klesať voči iným menám, Reichsbank nakupovala marky za svoje rezervy zahraničných mien.

Dnes je to rovnaké, priatelia. Kedykoľvek sa dolár začne prepadať, počujeme, že Federal Reserve, naša súkromne vlastnená centrálna banka, podporuje dolár. Niekedy sa používa kľúčové slovo, že Federálna rezervná banka v prospech dolára „intervenuje“. V oboch prípadoch to znamená, že Fed vyhadzuje tvrdé zahraničné meny na nákup chorých dolárov na zahraničných trhoch — inými slovami, vyhadzuje dobré peniaze za zlými. Reichsbank sa tiež snažila podporovať marku výmenou zlata za marky, nie doma, ale na medzinárodných peňažných trhoch.

Dnešnou paralelou je séria „aukcií zlata“ amerického ministerstva financií. Ministerstvo ich udržiava čo najmenšie, pretože nezostala žiadna obrovská zásoba zlata na krytie dolára. Namiesto toho neustále prebieha tajná zháňka, aby sa z rôznych zdrojov zozbieralo zlato na vydraženie. Zlato sa predáva slovami výziev GSA na predloženie ponúk „v stave, v akom je“. Neexistujú záruky a ponúkané zlato je vysoko nečisté namiesto takzvaného „zlata štandardnej dodávkovej kvality“. Aj tak kupujúci radi vymieňajú svoje scvrkávajúce sa doláre za zlaté zvyšky ministerstva financií.

Istý čas sa zdalo, že nemecká inflácia stimuluje podnikanie, bolo to však preto, že nikto nechcel držať marky strácajúce hodnotu. Peniaze sa namiesto toho míňali, vymieňali za tovary každého druhu, ktoré nestratia hodnotu; bol to však proces podkopávajúci sám seba. Čím úzkostlivejšie sa ľudia chceli zbaviť mariek, tým menej ich chceli prijímať. Preto

ceny stúpali čoraz strmšie. Pracovníkom organizovaným v odboroch sa podarilo vybojovať zvýšenia miezd, ale nie dosť rýchlo, aby držali krok. Neorganizovaní pracovníci a ľudia s pevným príjmom zostali úplne pozadu. Mzdy v markách rástli, ale reálne mzdy začali klesať. Presne to sa teraz deje tu v Spojených štátoch. Nemci, ktorí si zarábali poctivou prácou každého druhu, začali klesať v životnej úrovni. Dosiahol sa bod, keď špekulácia v zlate a komoditách bola jediným spôsobom, ako udržať krok s infláciou.

Dnes sú tu zjavné paralely. Investori v posledných rokoch čoraz viac presúvali pozornosť ku komoditným burzám, zatiaľ čo akciový trh stagnuje. A pokiaľ ide o zlato, kto o ňom dnes nevie?

Nemecká inflácia dosiahla bod, keď živila samu seba. Už nešlo o základnú ekonomiku — išlo o dôveru. Ľudia stratili všetku dôveru v marku a od tej chvíle lisy doslova nedokázali tlačiť marky dostatočne rýchlo. Do polovice roka 1923 dostávali muži mzdu aj trikrát denne. Ich manželky sa s nimi stretli a ponáhľali sa peniaze minúť skôr, než sa ďalej znehodnotia. Dosiahol sa bod, keď sa týmto spôsobom už nedalo podnikať. Muži nechceli pracovať za peniaze bezcenné skôr, než ich mohli minúť. Farmári nechceli vymieňať potraviny za papier, ktorý nič nekúpi, podniky sa začali zatvárať, vypukli potravinové nepokoje, nemecká ekonomika sa začala rozpadať vo švíkoch.

Nemecká superinflácia bola napokon zastavená rovnakým spôsobom, aký sa vždy používa pri kolapse meny. Zavedie sa nová mena namiesto starej. V Nemecku sa nazývala rentová marka a bola podložená zárukami, ktoré obnovili dôveru. Tu v Spojených štátoch už bola naša náhradná mena vytlačená na prvotnú distribúciu, keď príde čas. Za každý nový dolár vymeníme veľa starých dolárov, ale ani nový dolár nebude krytý zlatom, pretože na to nemáme takmer žiadne zlato. Namiesto toho bude posádkovým dolárom — použiteľným iba v Spojených štátoch, neprijateľným v iných krajinách.

V AUDIO BOOK č. 1 pred piatimi rokmi som vysvetlil, že tí, ktorí uvádzali tieto sily do pohybu, vyhlasovali vojnu nám, americkému ľudu. Štyria bratia Rockefellerovci dúfali, že sa stanú našimi absolútnymi diktátormi na ceste k dobytiu celého sveta. Teraz sa tu v Amerike boľševici snažia využiť ekonomické sily, ktoré pomohli Rockefellerovcom rozbehnúť. Rockefellerovci smerovali k úplnému prevzatiu moci korporátnym socializmom, zatiaľ čo boľševici chcú novú boľševickú revolúciu a brutálne prevzatie moci štátnym socializmom. Rusi medzitým používajú svoje robotoidy na kľúčových pozíciách v snahe zmariť boľševické zámery tu v Amerike. Rusi nevytvorili silu vedúce k nášmu ekonomickému kolapsu, ale ani sa ich nesnažia zastaviť. Namiesto toho sa pokúšajú usmerniť proces hospodárskeho kolapsu tak, aby sa obrátil proti boľševikom.

Pred siedmimi rokmi, pred piatimi rokmi, dokonca pred tromi rokmi sme my, americký ľud, mohli konať a zvrátiť sily vedúce ku kolapsu. Mohli sme žiadať, aby sa naše zlato vrátilo do Fort Knox, aby tí, ktorí ho vzali, boli potrestaní a aby bol dolár opäť „dobrý ako zlato“; my ako národ sme však neurobili vôbec nič! Bolo oveľa ľahšie prijať oficiálne lži než neoficiálnu pravdu. Tak sa teraz naša krajina stala ekonomickým bojiskom vojny medzi ruskými kresťanmi a ich dávnymi nepriateľmi. Ešte sa ukáže, kto tú vojnu vyhrá, ale v každom prípade milióny Američanov prehrajú a budú trpieť.

Téma č. 2 — Koncom minulého mesiaca, večer 30. augusta, sa začala ďalšia z našich nekonečných kríz. Spravodajské agentúry prinášali zlovestné slová z domu predsedu senátneho výboru pre zahraničné vzťahy Franka Churcha v Idahu. Citovali ho, že americké spravodajstvo potvrdilo prítomnosť ruských bojových jednotiek na Kube; a

odchýlením sa od svojho minulého správania všetkých prekvapil. Žiadal okamžitý odchod všetkých ruských bojových jednotiek z Kuby.

To, čo sa deje, priatelia, je ďalšia potýčka, tentoraz veľká, medzi boľševikmi a kresťanskými vládcami Ruska. Boľševici v našej vláde tu v Amerike teraz sledujú stratégiu s významnými podobnosťami so svojou stratégiou v Guyane z minulého novembra 1978. Nemám dosť času zopakovať všetky podrobnosti vtedajších udalostí. Na ich pripomenutie si možno budete chcieť znovu vypočuť Audio list č. 40; teraz vám však len pripomeniem, že minulý november boľševici využili napätie okolo Kuby ako súčasť širšej stratégie. To isté sa deje opäť, tentoraz je tu však dôležitý rozdiel. Pomocou robotoidov sa Rusom zatiaľ darí zostať o krok pred boľševikmi. Minule skutočným cieľom nebola Kuba, ale tajná ruská raketová základňa v Guyane. Tentoraz hlavným cieľom opäť nie je Kuba, ale zmluva SALT II. A predsa si, rovnako ako predtým, Rusi netrúfajú poľaviť v ostražitosti okolo Kuby ani kdekoľvek inde, pretože tunajší boľševici zaútočia všade, kde nájdu otvorenie, kdekoľvek na svete.

Minule bola umelá boľševická kríza okolo Kuby postavená na MiGoch-23. Tentoraz ide o ruské pozemné bojové jednotky. Tri tisícky ruských vojakov by dnes z Kuby nemohli napadnúť Spojené štáty o nič viac, než mohli MiGy-23 zaútočiť minulý rok. Navyše tunajší boľševici teraz používajú staré informácie o ruských jednotkách, tak ako minulý rok použili staré informácie o MiGoch-23. Údajné fotografie ruských jednotiek na Kube zo špionážnych satelitov neboli získané minulý mesiac, ako tvrdia. Bez ohľadu na to, čo robotoid Carter zajtra večer povie v televízii, fotografie sú v skutočnosti takmer dva roky staré, získané koncom roka 1977.

Pred dvoma rokmi v tomto mesiaci, 27. septembra 1977, Spojené štáty prehrali s Ruskom najrozhodujúcejšiu bitku 20. storočia. Bola to prvá vesmírna bitka v dejinách, bitka žatevného Mesiaca. Oznámil som ju v tom mesiaci v Audio liste č. 26, ale verejnosti ju nikdy oficiálne neoznámili. Po tejto bitke boli Spojené štáty a Rusko na pokraji vojny. Rusi v zákulisí tlačili na našich vládcov, aby opustili plány dobývania jadrovou vojnou. Žiadali postupnú americkú kapituláciu prostredníctvom jednostranného odzbrojovania podľa SALT II.

Medzitým novospustené ruské kozmické interceptory začali systematicky ničiť americkú vesmírnu flotilu špionážnych satelitov. Kozmické interceptory, ktoré majú posádky a sú vyzbrojené zbraňami s časticovým lúčom, vyhľadávali a ničili naše špionážne satelity jeden po druhom. Spojené štáty proti nim nemajú obranu, ale proces odstránenia všetkých našich špionážnych satelitov bol postupný a trval niekoľko mesiacov. Do apríla 1978 všetky zmizli, ako som oznámil v Audio liste č. 33. Medzitým však CIA zapla všetky naše špionážne satelity. Cieľom bolo získať čo najviac informácií z celého sveta pred ich zničením. Normálne sa zapínajú iba výberovo, aby sa predĺžila ich prevádzková životnosť; keď ich však ruské kozmické interceptory premieňali na ohnivé gule jednu po druhej, už na tom nezáležalo.

Jednou z vecí, ktoré satelity v posledných dňoch svojej existencie koncom roka 1977 zachytili, boli ruské manévre na Kube. Manévre prebiehali v sile brigády, čo bolo záhadné. Ruská armáda spravidla brigádu ako organizačnú jednotku nepoužíva. Zmysel to dostalo až neskôr, keď sa zistilo, že sovietske jednotky, prevažne z Ázie, prenikajú do Kanady a Mexika. Je to príprava na možnú inváziu do Spojených štátov cez naše severné a južné hranice, ako som dávno oznámil v Audio liste č. 32. Jednotky vstupujú do Kanady cez provinciu Quebec ako súčasť dohody, tajnej dohody medzi Ruskom a Francúzskom. Do

Mexika vstupujú cez polostrov Yucatán. Francúzsky vplyv je veľký aj v Mexiku, hoci tu v Spojených štátoch je to menej známe. Kuba je kľúčovou zastávkou jednotiek, či smerujú do Kanady, alebo Mexika.

V Audio liste č. 32 som vysvetlil, ako ruské jednotky zostávajú v Kanade a Mexiku rozptýlené, a preto neodhalené; keď a ak sa vydá rozkaz na inváziu do Spojených štátov, majú sa rýchlo sformovať do organizovaných bojových síl. Pri plánovaní tejto stratégie ruskí generáli dospeli k záveru, že optimálnou organizačnou jednotkou bude brigáda, a preto jednotky po príchode na Kubu cvičia v manévroch veľkosti brigády. Potom sa rozpustia a presunú do Quebecu a na polostrov Yucatán. Tunajší boľševici vo vláde teda obvinením, že na Kube je brigáda ruských jednotiek, hovoria taký malý zlomok pravdy, že sa rovná lži. Celú pravdu si netrúfajú povedať, pretože by to otvorilo otázky o našich neexistujúcich špionážnych satelitoch. Aj tak však boľševici počítali prefíkane. Rusi sa nemajú ako brániť vysvetlením toho, čo sa naozaj deje, pretože by tomu nikto nerozumel. Tak je to opäť boj manévrov a intríg.

Priatelia, keď bola pred tromi mesiacmi vo Viedni podpísaná zmluva SALT II, upozornil som vás, aby ste sledovali určité veci. Vtedy sa veľmi propagovalo, že SALT II má v Senáte problémy; ako som vám však vtedy povedal v Audio liste č. 47, Rusi nahrádzali kľúčových boľševických agentov v Senáte vlastnými robotoidmi. Preto som vám mohol povedať, aby ste sledovali postupné slabnutie odporu proti SALT II, a po zvyšok leta sa dialo presne to. Vyhliadky SALT II sa každým dňom zlepšovali. Napriek tomu som v Audio liste č. 47 tiež upozornil, citujem: „Zostáva malá šanca, že boľševici nejako nájdu spôsob, ako SALT II zmariť“; a tiež, citujem: „Ratifikácia SALT II by mohla byť rozhodujúcou skúškou, ktorá určí, či medzi Amerikou a Ruskom bude mier alebo vojna.“

O toto ide v súčasnom zápase okolo ruských vojakov na Kube. Začalo sa to v polovici júla. Boľševické zdroje začali floridskému senátorovi Richardovi Stoneovi dodávať starostlivo vykonštruované tipy o ruských jednotkách na Kube. Stone to potom otvoril počas vypočúvaní o SALT II v senátnom výbore pre zahraničné vzťahy. Počas výpovede ministra obrany, robotoida Harolda Browna, sa Stone nečakane spýtal na sovietsku bojovú brigádu na Kube. Robotoid Brown ešte nebol na túto otázku naprogramovaný a bol zmätený; do diskusie však vstúpil robotoidný senátor Frank Church, predseda výboru. Spoločne títo dvaja ruskí robotoidi Brown a Church problém dočasne zneškodnili. Robotoid Brown poveril robotoida Churcha vydať pre tlač upokojujúce vyhlásenie. Popieralo, že by Kuba hostila ruskú vojenskú prítomnosť inú než poradcov. Teraz však Rusi vedeli, čo boľševici použijú na svoju vykonštruovanú krízu proti SALT II. Vedeli, že nemôžu zastaviť boľševikov v jej nejakom zverejnení, a tak hrali o čas. Každý ďalší deň zmluvu SALT II o niečo viac zabezpečoval. Medzitým Rusi pomocou robotoidov na kľúčových pozíciách ostražito čakali na ďalší boľševický krok.

V polovici augusta sa ruská KGB dozvedela o úskoku, ktorý pripravovali boľševici v CIA. Robotoidná náhrada riaditeľa CIA Stansfielda Turnera sa dozvedela o zamýšľanom použití dvojročných satelitných fotografií ruských jednotiek na Kube. Rusi sa pripravili. Tiež naprogramovali robotoida Franka Churcha, aby prevzal iniciatívu vo veci Kuby hneď, keď mu povedia čokoľvek o údajných nedávnych satelitných snímkach Kuby. Tridsiateho augusta patril Churchov robotoid medzi tých, ktorých informovali o údajne nových satelitných snímkach. Podľa programu okamžite konal. Počas prestávky na Sviatok práce v Idahu zvolal robotoid Church reportérov na tlačovú konferenciu. Tam urobil oznámenie a tvrdé vyhlásenia, ktoré spustili súčasnú krízu. Zaujatím takého tvrdého postoja všetkých

prekvapil. Kolegovia senátori zdvíhali obočie v úžase a rovnako mnohí novinári; bol to však prefíkaný a nečakaný ruský krok, pretože takto Rusi boľševikom vzali loptu. Senátor Stone, ktorý celú vec začal, už nemal priestor byť väčším jastrabom než Church; a keďže Church je predsedom výboru a Stone iba členom, všetci na Stonea okamžite zabudli. Keď dozrejú podmienky, robotoid Church bude situáciu ovládať. Ako najtvrdší z tvrdých bude dôveryhodný, ak neskôr oznámi: „Som spokojný. Kubánska situácia je teraz vyriešená, takže pokračujme so SALT II.“ O tento výsledok sa Rusi usilujú. Medzitým používajú robotoidy v Senáte na oddialenie hlasovania o SALT II. Je to krok na záchranu zmluvy, ktorá by pri hlasovaní práve teraz bola porazená.

Medzitým na oboch stranách pokračujú veľmi nebezpečné a zložité manévre. Rusi stále majú ťažkosti s robotoidmi a musia ich zavádzať pomalšie, než plánovali. Zároveň sa boľševici začínajú preskupovať a získavať späť časť sily. Preto riziko jadrovej vojny opäť začína rásť. Nebezpečenstvo je stále oveľa menšie než v tomto čase minulého roka, ale rastie. V skutočnosti práve teraz tajne prebieha vojenská vojna nervov medzi Ruskom a Spojenými štátmi.

Pred tromi nocami Rada národnej bezpečnosti počas tejto vojny nervov usporadúvala jedno stretnutie za druhým. Začali sa večer 27. septembra, na druhé výročie bitky žatevného Mesiaca, a pokračovali hlboko do noci. Ruskí robotoidi v rade pracovali nadčasy, aby situáciu udržali pod kontrolou.

Medzitým, priatelia, je teraz okolo Spojených štátov približne 500 ruských ponoriek v pozíciách pre možný útok. Približne 200 je rozostavených pozdĺž východného pobrežia, 150 pri západnom pobreží a zhruba rovnaký počet pri pobreží Mexického zálivu. Rusi, samozrejme, nemusia závisieť od ponoriek, ak sa niekedy rozhodnú naozaj zaútočiť. Už tri roky sú v našich vlastných teritoriálnych vodách rozmiestnené ruské rakety krátkeho doletu odpaľované spod vody a vyše dva roky sú na cieľoch po celých Spojených štátoch umiestnené ruské vodíkové bomby. Siahajú od maličkých mikrojadrových zbraní po obrovské bomby na ničenie priehrad. Napokon majú Rusi aj vesmírnu triádu zbraní, ktorej nemáme obdobu. Jednu jej zložku tvoria kozmické interceptory, ktoré som spomenul predtým. Ďalšia je na Mesiaci, kde sú ruské zbrane s časticovým lúčom umiestnené takmer dva roky; treťou je flotila kozmosfér, ktoré plávajú vysoko nad našimi mestami a vojenskými objektmi. V súčasnosti však Rusi útočiť nechcú.

Ich skutočný cieľ je opačný — nazýva sa „odstrašenie“. Rozmiestnením ponoriek vysielajú odkaz boľševikom tu v Amerike. Ruské ponorky sú najmä rozmiestnené s osobitným dôrazom na juhovýchod Spojených štátov, čo odráža ich obavy o Kubu. Tento dôraz tvoria raketové ponorky, o ktorých je známe, že sú vyzbrojené neutrónovými hlavicami. Neutrónové zbrane, priatelia, sú najpoužiteľnejšie zo všetkých jadrových zbraní, pretože v podstate nevytvárajú spad. Ich rozmiestnením teda Rusi varujú boľševikov: Ak udriete vy, udrieme aj my.

Téma č. 3 — Za posledné približne dva roky som rozoberal zápas v Rusku medzi kresťanmi a boľševikmi od roku 1917. Súčasné udalosti nemožno pochopiť bez poznania šiestich posledných desaťročí zápasu o kontrolu Kremľa. Tento zápas je však sám súčasťou ešte väčšieho historického obrazu. To, čo dnes vidíme, priatelia, je vyvrcholenie vyše tisícročnej vojny medzi dvoma najzarytejšími nepriateľmi na Zemi. Je to vojna medzi RUSKOM a CHAZARMI.

Chazarské kráľovstvo zmizlo z mapy sveta pred mnohými storočiami. Dnes o ňom mnohí nikdy ani nepočuli, vo svojej dobe však bolo naozaj veľmi významnou mocnosťou, ktorá vládla veľkej ríši podrobených národov. Museli s ním počítať dve susedné vtedajšie superveľmoci. Na juh a západ od Chazarska bola v plnom rozkvete Byzantská ríša so svojou východnou pravoslávnou kresťanskou civilizáciou. Na juhovýchode chazarské kráľovstvo hraničilo s expandujúcou moslimskou ríšou arabských kalifov. Chazari ovplyvnili dejiny oboch týchto ríš; oveľa dôležitejšie však je, že chazarské kráľovstvo zaberalo územie, ktoré sa neskôr stalo južnou časťou Ruska medzi Čiernym a Kaspickým morom. Preto sa historické osudy Rusov a Chazarov preplietli spôsobmi, ktoré pretrvali dodnes.

Ak ste o Chazaroch nikdy nepočuli, myslím si, že by som mal spomenúť, kde sa o nich môžete dozvedieť viac. Pred tromi rokmi, v roku 1976, britský spisovateľ Arthur Koestler publikoval knihu o Chazaroch. Má názov „THE 13TH TRIBE — THE KHAZAR EMPIRE AND ITS HERITAGE“ — „Trinásty kmeň — Chazarská ríša a jej dedičstvo“. Americkým vydavateľom je Random House, New York, štát New York.

Dejiny zaznamenávajú, že Chazari vznikli zo zmesi Mongolov, Turkov a Fínov. Už v 3. storočí nášho letopočtu boli rozpoznateľní v neustálych vojnách v oblastiach Perzie a Arménska. Neskôr, v 5. storočí, Chazari patrili medzi ničivé hordy Attilu Huna. Okolo roku 550 nášho letopočtu sa kočovní Chazari začali usádzať v oblasti severného Kaukazu medzi Čiernym a Kaspickým morom. Chazarské hlavné mesto Itil bolo založené pri ústí Volgy do Kaspického mora, aby kontrolovalo riečnu dopravu. Chazari potom vyberali desaťpercentné mýto z každého nákladu, ktorý prešiel okolo Itilu po rieke. Tých, ktorí odmietli, napadli a povraždili.

Keď sa ich kráľovstvo pevne etablovalo na Kaukaze, Chazari postupne začali vytvárať ríšu podrobených národov. Čoraz viac slovanských kmeňov, ktoré boli v porovnaní s Chazarmi mierumilovné, bolo napadnutých a dobytých. Stali sa súčasťami Chazarskej ríše a museli neustále platiť tribút chazarskému kráľovstvu. Tribút od dobytých národov bol, samozrejme, vždy črtou ríš, ale nie spôsobom Chazarov. Takzvané veľké svetové ríše vždy za vyberaný tribút niečo poskytovali. Rím napríklad robil z dobytých ľudí občanov; za vyberané dane prinášal civilizáciu, poriadok a ochranu pred útokmi potenciálnych útočníkov. V Chazarskej ríši to však tak nebolo. Národy podrobené Chazarom dostávali za svoje platby iba jednu vec: vratký prísľub, že Chazari sa zdržia ďalších útokov a plienenia, pokiaľ sa tribút platí. Poddaní Chazarskej ríše teda neboli ničím viac než obeťami obrovského vydierania za ochranu. Chazarskí vládcovia preto vyvolávali všeobecnú a hlbokú nevraživosť v celej svojej ríši, ale aj strach pre nemilosrdný spôsob, akým zaobchádzali s každým, kto sa im postavil. Chazarská ríša sa tak rozširovala, až obsadila veľké oblasti dnešného Ruska a juhovýchodnej Európy. Do 8. storočia siahala na sever po Kyjev a na západ zahŕňala Maďarov, predkov moderného Maďarska.

Približne v roku 740 nášho letopočtu nastala ohromujúca udalosť. Chazari boli pod neustálym tlakom byzantských a moslimských susedov, aby prijali kresťanstvo alebo islam; chazarský vládca, nazývaný kagan, však počul o treťom náboženstve zvanom JUDAIZMUS. Zrejme z politických dôvodov nezávislosti kagan oznámil, že Chazari prijímajú judaizmus ako svoje náboženstvo. Zo dňa na deň sa úplne nová skupina ľudí, bojovní Chazari, náhle vyhlásila za Židov — Židov prijatím viery. Historici tej doby začali chazarské kráľovstvo opisovať ako „kráľovstvo Židov“. Nasledujúci chazarskí vládcovia

prijímali židovské mená a koncom 9. storočia sa chazarské kráľovstvo stalo útočiskom Židov z iných krajín.

Medzitým brutálna chazarská nadvláda nad inými národmi pokračovala nezmenená. Potom sa však na scéne objavil nový faktor. Počas 8. storočia sa valili po veľkých riekach — Dnepri, Done, Volge. Boli to príslušníci východnej vetvy Vikingov. Boli známi ako Varjagovia alebo Rusi. Podobne ako iní Vikingovia, Rusi boli odvážni dobrodruhovia a prudkí bojovníci; keď sa však zaplietli s Chazarmi, často skončili platením tribútu ako všetci ostatní.

V roku 862 ruský vodca menom Rurik založil mesto Novgorod a zrodil sa RUSKÝ NÁROD. Ruskí Vikingovia sa usadili medzi slovanskými kmeňmi pod chazarskou nadvládou a zápas medzi Vikingmi a Chazarmi zmenil charakter. Stal sa zápasom vznikajúceho ruského národa o nezávislosť od chazarského útlaku.

Vyše storočia po založení prvého ruského mesta nastala ďalšia významná udalosť. Ruský vodca, kyjevský knieža Vladimír, prijal v roku 989 kresťanský krst. Aktívne podporoval kresťanstvo v Rusku a jeho pamiatku si dnes Rusi uctievajú ako „svätého Vladimíra“; a tak sa pred tisíc rokmi začala ruská tradícia kresťanského národa.

Vladimírovo obrátenie tiež priviedlo Rusko do spojenectva s Byzanciou. Byzantskí vládcovia sa vždy báli Chazarov a Rusi stále zápasili o oslobodenie. Preto v roku 1016 spojené ruské a byzantské sily napadli chazarské kráľovstvo. Chazarská ríša bola rozbitá a samotné kráľovstvo začalo upadať. Napokon väčšina chazarských Židov migrovala do iných oblastí. Mnohí skončili vo východnej Európe, kde sa miešali a uzatvárali manželstvá s inými Židmi. Podobne ako semitskí Židia približne o 1000 rokov skôr sa chazarskí Židia rozptýlili. Chazarské kráľovstvo už neexistovalo.

Ako sa sťahovali a žili medzi židovským ľudom, chazarskí Židia odovzdávali osobitné dedičstvo z generácie na generáciu. Jedným prvkom chazarsko-židovského dedičstva je militantná forma SIONIZMU. Podľa chazarských Židov treba územie obsadené starovekým Izraelom znovu získať — nie zázrakom, ale ozbrojenou silou. To sa dnes myslí sionizmom a táto sila vytvorila národ, ktorý sa dnes nazýva Izrael. Druhou hlavnou zložkou chazarsko-židovského dedičstva je nenávisť ku kresťanstvu a k ruskému ľudu ako obhajcovi kresťanskej viery. Kresťanstvo sa vníma ako sila, ktorá spôsobila kolaps starovekého takzvaného kráľovstva Židov, chazarského kráľovstva. Keďže kedysi ovládali veľkú časť dnešného Ruska, chazarskí Židia stále chcú obnoviť túto nadvládu — a celé tisícročie sa o to neustále pokúšajú.

V roku 1917 chazarskí Židia prešli významným míľnikom k vytvoreniu vlastného štátu v Palestíne, ako som spomenul minulý mesiac. V tom istom roku tiež vytvorili boľševickú revolúciu v Rusku. Nasledoval kresťanský holokaust, aký svet nikdy nevidel. Chazarskí Židia po vyše 900 rokoch opäť ovládali Rusko a začali ničiť kresťanstvo ničením kresťanov — vyše 100 miliónov; a zároveň vyše 20 miliónov nábožensky založených Židov tiež zomrelo rukami chazarských Židov. Tomuto, priatelia, čelili ruskí kresťania vo svojom 60-ročnom zápase za zvrhnutie ateistických boľševikov; napokon však ich program zvrhnutia uspel a teraz tisícročná vojna medzi ruskými kresťanmi a chazarskými Židmi dosahuje vyvrcholenie. V hre je nielen budúcnosť Ruska a kresťanstva, ale aj židovského ľudu ako celku.

Minulý mesiac, 19. augusta 1979, zomrel v New Yorku rabín Joel Teitelbaum. Zomrel ráno a pochovali ho v to isté popoludnie. Veľmi krátke oznámenie, a predsa približne 100 000

židovských mužov prišlo včas na pohreb. Ťažko si predstaviť, koľko ďalších státisícov nemohlo na také krátke oznámenie prísť. O mesiac neskôr, 18. septembra, jeho nasledovníci zverejnili spomienkovú poctu vo forme plateného inzerátu v New York Times a zjavne hovorila za mnohých Židov. Okrem iného uvádzala, citujem: „Bol nespochybniteľným vodcom všetkých Židov všade, ktorí neboli nakazení sionizmom“; a tiež, citujem: „S odvahou, ktorá je v našej dobe príliš vzácna, nazval sionistický štát ‚dielom Satana, svätokrádežou a rúhaním‘. Prelievanie krvi v záujme sionistického štátu mu bolo odporné.“

Tieto slová, priatelia, vyslovili ortodoxní Židia smútiaci za svojím zosnulým vodcom. A noví kresťanskí vládcovia Ruska by súhlasili, pretože aj oni považujú sionistický štát Izrael za falzifikát, krutý a nebezpečný podvod pre kresťana aj Žida. Chazarský štát nazývaný pred tisíc rokmi „kráľovstvo Židov“ bol parazitom, ktorý žil z tribútu dobytých národov. Podobne dnes Izrael závisí pri prežití od nekonečného prúdu podpory zvonku. Ak zostanú bez kontroly, Rusi veria, že chazarskí Židia zničia kresťanstvo prostredníctvom sionizmu a Rusko prostredníctvom boľševizmu; preto kresťanskí vládcovia Ruska útočia proti svojim tisícročným nepriateľom, Chazarom.

My Američania, ktorí sa nazývame kresťanmi, sme sa nezaujímali dosť na to, aby sme otvorili oči a pokúsili sa zachrániť vlastnú krajinu alebo brániť svoju vieru. Teraz sa teda naša krajina stala bojiskom kresťanských Rusov a ich smrteľných nepriateľov — boľševikov a sionistov. A či sa nám to páči, alebo nie, priatelia, sme vtiahnutí do tejto totálnej vojny.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol doktor Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Audio list č. 51

Dr. Peter David Beter

27. októbra 1979

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný preklad historického textu. Neoverené tvrdenia o sprisahaniach, robotoidoch, syntetických automatoch a tajných vojenských operáciách sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Preklad zachováva jeho hlas a dobové vyjadrenia; historické údaje a dátumy sú ponechané podľa originálu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Ahoj, priatelia, tu je doktor Beter vo Washingtone. Dnes je 27. októbra 1979 a toto je môj Audio list č. 51.

Jeseň 1929 bola obdobím nepokojného očakávania. Zo všetkých strán sa vzduch víril vetrami zmeny, radikálnej zmeny. V Spojených štátoch bola éra prohibície v plnom prúde. Nespočetné tisíce nelegálnych výčapov vyrastali po celej Amerike. Milióny Američanov rozhodnutých užívať si veselé časy ich zapĺňali. Národ zachvacovala jedna tanečná mánia za druhou, a predsa to všetko bolo trochu neskutočné. Ľudia sa občas pýtali: „Kam to všetko vedie?“ Zároveň Američanov čoraz viac znepokojovala kriminalita. Prohibícia so sebou priniesla vlnu zločinu, aká v Amerike nemala obdobu. Bola to éra slávnych gangstrov — Caponeov a Dillingerov. Ľudia sa na jednej strane báli, no zároveň boli fascinovaní, a gangsterské filmy čoskoro zapĺňali kiná. Bola to tiež doba otrasov na medzinárodnej scéne. Na Ďalekom východe narastalo medzi Čínou, Ruskom a Japonskom napätie okolo Mandžuska. Čoskoro mala Čína bojovať najprv s Ruskom a potom s Japonskom; aj keď však tieto a ďalšie napätia rástli, vo vzduchu bolo odzbrojenie. Veľmoci diskutovali o obmedzení námorného zbrojenia a hovorilo sa o zvolaní veľkej konferencie o všeobecnom odzbrojení.

Takýto vývoj pripravoval pôdu pre budúcu vojnu; väčšine Američanov sa však nezdal veľmi dôležitý. Vzrušujúcejšie bolo sledovať množiace sa výkony vtedajšieho letectva. V roku 1927 Charles Lindbergh preletel Atlantik pri prvom lete bez medzipristátia z New Yorku do Paríža. Neskôr on aj ďalší letci z tejto a iných krajín prekonávali sami seba novými úspechmi. Začínala sa éra, ktorá mala vidieť lety naprieč kontinentmi, cez oceány a okolo zemegule. Bola to doba vzrušenia, tragédií aj triumfov. Letectvo zaujalo predstavivosť verejnosti, a predsa len málokto mal dosť predstavivosti predvídať, ako čoskoro revolučne zmení svet.

V tú jeseň pred 50 rokmi sa však všetky oči obracali predovšetkým na jedinú vec — newyorský akciový trh. Celé roky prudko rástol. Bol taký silný tak dlho, že sa zdal byť istotou, teraz sa však z nejakého dôvodu začínal mierne chvieť. Ceny dosiahli vrchol v septembri 1929 a potom sa začali nevyspytateľne triasť a chvieť. Niektoré akcie naďalej rástli, iné klesali; objem obchodovania sa začal zvyšovať, keď čoraz viac akcií menilo majiteľa. Medzitým trh ako celok začal klesať. Trpel zimnicou a horúčkou, trasúc sa pomaly nadol. Potom prišiel čierny štvrtok, 24. október. Akcie sa predávali v lavíne, keď sa panikáriaci obchodníci snažili predbehnúť jeden druhého pri úniku. Ruch na parkete Newyorskej burzy bol taký hlasný, že na Wall Street vonku sa zhromaždili znepokojené davy. Do poludnia začali prichádzať spravodajské bulletiny. Známi špekulanti páchali samovraždy. Medzitým prišiel návštevník z Anglicka práve včas, aby stál na galérii a

sledoval šialenstvo. Volal sa Winston Churchill. Až neskoro večer burzová páska napokon dobehla chaos. Po celej krajine investori a špekulanti čakali a sledovali. Pre mnohých čísla na páske znamenali SKAZU. Keď sa ľudia začali spamätávať zo šoku, prišli najrôznejšie oficiálne uistenia. Verejnosť uisťovali, že trh aj ekonomika sú stále zdravé a silné. Vraj došlo iba k odstráneniu slabých miest.

Jediné, čo verejnosti nikto nepovedal, bola PRAVDA. Pravdou bolo, že najhoršie ešte len príde. Prišlo o päť dní neskôr, v čierny utorok, 29. októbra 1929. Hneď po otvorení Newyorskej burzy ju zaplavili príkazy na predaj. Predalo sa vyše 16 miliónov akcií, rekord, ktorý vydržal 40 rokov. Pritom priemery Dow Jones klesli za jediný deň takmer o 12 %. Tesne pred koncom prišlo náhle zotavenie, pretože tí, ktorí tajne vyvolali krach, skupovali výhodné ponuky; deň sa však skončil ako najhorší v dejinách newyorského akciového trhu.

Ten hrozný deň, čierny utorok, nebol koncom, ale iba začiatkom katastrofy Wall Street. Trvalo takmer ďalšie tri roky, do leta 1932, kým akciový krach dobehol svoj priebeh. Keď napokon dosiahol dno, ceny akcií klesli na 17 centov z dolára a Spojené štáty boli v hlbinách veľkej hospodárskej krízy — krízy vyvezenej do zvyšku sveta.

Keď bola Amerika strhávaná do krízy, väčšina Američanov sa sústredila na ťažkú prácu obyčajného prežitia. Obavy z ázijských bitiek na druhej strane sveta zatienila starosť, ako zarobiť na bochník chleba. Spory o odzbrojenie sa strácali pre zástupy stojace v radoch na polievku a rodiaca sa nacistická moc v Nemecku vyzerala oveľa menej hrozivo než skutoční nepriatelia — hlad a nezamestnanosť. Pripravovala sa pôda pre radikálnu zmenu vlády Spojených štátov a pre vojnu a ekonomická katastrofa — krach a kríza — bola nenahraditeľnou súčasťou plánu. Pripravila nás prijať zmeny, ktoré chceli mocní, a zároveň nás zamestnávala natoľko, že sme sotva mohli zdvihnúť oči a vidieť, čo prichádza.

Tento mesiac, október 1979, je 50. výročím čierneho októbra 1929. Dnes nás uisťujú, že všetko je iné a že sa to tu jednoducho nemôže stať znovu; a predsa sa jesenný vzduch opäť víri vetrami zmeny. Na Ďalekom východe prepukajú napätia a nepriateľstvá ako pred 50 rokmi. Rusko, Čína a Japonsko spolu šermujú a zložito manévrujú na ceste k veľkej novej ÁZIJSKEJ OSI. V juhovýchodnej Ázii sa Thajsko čoraz viac zapája do novej indočínskej vojny, zdanlivo na strane Číny. Americké vojenské vybavenie a poradcovia prúdia do Thajska ako pred dvoma desaťročiami do Vietnamu. Medzitým ruský klientsky štát Vietnam tlačí na Thajsko cez Kambodžu; a v severovýchodnej Ázii sa správy z Južnej Kórey náhle dostali do titulkov. Len včera, 26. októbra, prezidenta Paka zavraždila kórejská CIA, ktorá je bábkou americkej CIA.

Pred päťdesiatimi rokmi bola Amerika fascinovaná úsvitom leteckého veku. Dnes ten istý dobrodružný duch priťahuje vesmír; na rozdiel od vtedajšej situácie je však Amerika dnes Ruskom z vesmíru vylúčená. Kým sa teda americký vesmírny program pomaly utlmoval, americkú chuť po vesmírnych výkonoch uspokojuje Hollywood namiesto NASA. Cez to všetko však v poslednom čase čoraz väčšiu pozornosť priťahuje ekonomika. Na jeseň 1929 ľudia nervózne sledovali akciový trh. Každý vedel, že špekulácia je bezuzdná. Rada Federálneho rezervného systému začala uťahovať skrutky, zvyšovať úroky a obmedzovať úvery. Nikto celkom nevedel, čo čakať.

Dnes nekrachuje iba akciový trh, ale samotný DOLÁR. Po krachu 1929 mal dolár hodnotu 200 centov. Po tomto krachu bude mať hodnotu dvoch (2) centov. V posledných mesiacoch cena zlata stúpala čoraz rýchlejšie, ako akciový trh v roku 1929 tesne pred krachom. Súkromne vlastnený Federálny rezervný systém opäť uťahuje skrutky. Opäť sa za jeden z

cieľov označuje špekulácia — tentoraz nie v akciách, ale v zlate a komoditách — a americká investičná komunita opäť začína trpieť nervozitou.

Po krachu 1929 nasledovala hospodárska kríza, odzbrojenie a vojna. Dnes DOLÁR krachuje na ceste k STAGFLÁCII — teda inflácii a hospodárskej kríze súčasne. Medzitým Kongresom prechádza otázka strategického jadrového odzbrojenia prostredníctvom SALT II; a po celý čas, priatelia, už prebieha TAJNÁ VOJNA. Doteraz bola väčšina bitiek skrytá pred verejnosťou, ale v posledných dňoch nastal nový vývoj. Preto sa tajná vojna môže čoskoro vynoriť veľmi veľkolepými spôsobmi. Keď sa to stane, väčšina ľudí stále nebude vedieť dôvody toho, čo vidí; samotné udalosti však vytvoria titulky po celom svete.

Moje tri osobitné témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Krach amerického dolára.

Téma č. 2 — Ruský program presadenia SALT II.

Téma č. 3 — Prekvapivé boľševické nasadenie syntetických automatov.

Téma č. 1 — Po celé dvadsiate roky ceny akcií v Spojených štátoch prudko rástli. Bola to éra veľkého býčieho trhu. Pre väčšinu Američanov to bolo obdobie prosperity, keď podnikanie prekvitalo spolu s akciovým trhom. Ani rok 1923 nevidel nič horšie než prestávku amerického býčieho trhu. Bol to rok, keď iná ekonomika — nemecká — úplne skolabovala, ako som opísal minulý mesiac. Nemecká ekonomika sa rozpadla v tornáde superinflácie, divokej špekulácie a kolapsu meny; a tí istí ľudia, ktorí vtedy vyvolali nemeckú krízu, dnes vyvolávajú druhú veľkú americkú hospodársku krízu.

Po roku 1923 veľký americký býčí trh opäť vyrazil nahor. Ako na každom trhu, boli občas krátke prestávky a poklesy, ale celkový trend bol stále nahor. Začalo byť zrejmé, že na zbohatnutie stačí kúpiť podiel vo veľkom býčom trhu. Čoraz viac ľudí urobilo práve to a trh napredoval čoraz silnejšie. Zároveň sa stal úrodnou pôdou pre špekulantov, ktorí zarábajú vstupovaním a vystupovaním, keď ceny kolíšu. Úverov bolo dostatok, a tak sa dali rýchlo zarobiť majetky nákupom a predajom akcií za požičané peniaze; zdalo sa, že špekulant sotva môže prehrať, pretože trh ako celok mieril stále nahor. Stal sa procesom živiacim samého seba. Čím vyššie bol trh, tým ľahšie sa získaval úver na ďalšie nákupy akcií. Veľký býčí trh poháňaný úvermi vyletoval čoraz vyššie a rýchlejšie.

Koncom dvadsiatych rokov sa akciový trh stal týčiacim sa obrom stojacim na obrovskom úverovom základe. Odobrať tento úver by znamenalo rozvrátiť trh; odobrať ho náhle by znamenalo spustiť burzový krach — a presne to, priatelia, urobil súkromne vlastnený Federálny rezervný systém.

Začiatkom roka 1928 Rada Federálneho rezervného systému začala proces sprísňovania úverov. Verejnosť ako celok si ho sotva všimla, postupne však začal spomaľovať motory podnikania. Zároveň rada občas nesmelo komentovala špekuláciu na akciovom trhu; zatiaľ však dovolila, aby nekontrolovaný trh vlastnou zotrvačnosťou ďalej rástol. Potom prišlo leto 1929. V správach sa začalo objavovať niekoľko výrečných štatistík ukazujúcich, že americká ekonomika sa obracia nadol. Väčšina ľudí tomu nevenovala pozornosť alebo nerozumela; v investičnom svete sa však začali objavovať neisté zamračené tváre. Zároveň Federal Reserve začala o špekulácii náhle hovoriť hlasnejšie. Jasne dali najavo,

že zamýšľajú zakročiť proti využívaniu úverov na tento účel; a v rámci údajného zásahu proti špekulácii náhle zvýšili diskontnú sadzbu o celý percentuálny bod.

Teraz si vypočujte dva titulky: „DISKONTNÁ SADZBA ZVÝŠENÁ O JEDEN PERCENTUÁLNY BOD“ a „AMERICKÝ MENOVÝ PLÁN OZNAČENÝ ZA REAKCIU NA ŠPEKULÁCIU.“ Tieto titulky, priatelia, mohli pochádzať z leta 1929 — ale nepochádzali. Vyšli začiatkom tohto mesiaca, 7. a 8. októbra, vo Washington Post a New York Times. Tentoraz cieľom nie je iba akciový trh ako v roku 1929, ale samotný DOLÁR, ako som podrobne uviedol pred šiestimi rokmi v knihe „THE CONSPIRACY AGAINST THE DOLLAR“ — „Sprisahanie proti doláru“. Rastúce úrokové sadzby a ďalšie dôležitejšie opatrenia sa teraz používajú na prišKrtenie úverov.

V roku 1929 Federal Reserve predstierala náhle obavy zo špekulácie na akciovom trhu, ktorú sama podporovala. Dnes predstiera útok na špekuláciu v komoditách a zlate. V roku 1929 predstierali obavy o ekonomiku a potom sa tvárili nechápavo, keď ju ničili. Dnes hovoria, že ich znepokojuje inflácia a slabnúci dolár; teraz však, rovnako ako vtedy, iba predstierajú zmätok, kým systematicky zhoršujú situáciu. Keď leto 1929 prechádzalo do jesene, akciový trh začal byť nervózny. Najhoršie bolo, že nikto si nebol celkom istý, čo čakať.

Citujem ďalšie dva titulky: „WALL STREET ČORAZ ŤAŽŠIE ČÍTA POLITIKU FEDU“ a „ŠPEKULANTI OHROZENÍ: ‚NÁKUPNÁ BUBLINA‘ MÔŽE PRASKNÚŤ.“ Znie to ako jeseň 1929, ale opäť citujem titulky z tohto mesiaca, októbra 1979. Vyšli vo Washington Star 15. októbra a vo Washington Post 11. októbra. Titulky sú, samozrejme, niekedy dramatickejšie než články, ale vypočujte si niekoľko citátov z článku Star o tohtomesačnej politike Fedu. Článok hovorí, že nová politika, citujem, „minulý týždeň uvrhla dlhopisové trhy do chaosu a ceny klesali o rekordné sumy“. Ďalší citát: „Mnohí obchodníci s dlhopismi si minulý týždeň želali, aby si boli vybrali iné povolanie, keď Wall Street zaplavovali straty. Ceny dlhopisov v utorok klesli viac než v ktorýkoľvek predchádzajúci deň a odhady celkových strát upisovateľov siahali až k 100 miliónom dolárov.“ Článok je posiaty frázami ako: „obavy, že Fed spôsobí nové úverové prišKrtenie… komunálne dlhopisy sa pridali k masakru… ceny firemných dlhopisov sa prepadli… komunálnemu trhu sa prepadlo dno“. Pokiaľ ide o článok Post o takzvanej „nákupnej bubline“ v komoditách, zvážte slová, citujem: „Ceny môžu klesnúť alebo aspoň stagnovať a špekulanti môžu zlyhať. Aj banky sú ohrozené a niektoré môžu padnúť, varuje John Heimann, kontrolór meny zodpovedný za bankovú reguláciu.“

Ako sa začiatkom jesene 1929 nervozita zhoršovala, veľký býčí trh stratil hybnosť. Napokon bol zrelý na dorazenie! Kroky Federal Reserve ho urobili zraniteľným. Teraz začali konať ďalší manipulátori, ktorí boli súčasťou plánu. V určitých dňoch náhle vrhli na trh veľké množstvá akcií. Nervózni špekulanti reagovali tiež predajom akcií, aby rýchlo unikli a obmedzili straty. Proces sa po spustení zakaždým živil sám sebou; po každom prelome cien nadol sa však trh dočasne znovu upokojil. Finanční hovorcovia zakaždým verejnosť uisťovali, že sa niet čoho báť. Každá prestávka bola iba vydýchnutím pred ďalším prepadom — nikto však ľuďom nepovedal pravdu. Namiesto toho sa vždy tvrdilo, že akcie sú výhodnou kúpou, pretože trh sa konečne stabilizoval. Potom manipulátori spustili ďalší prepad a všetko sa opakovalo.

Dnes sa zvykneme pozerať na čierny utorok, 29. október 1929, ako na začiatok veľkého burzového krachu. Je to preto, že máme výhodu spätného pohľadu. Dnes vieme, že sa ukázal ako najhorší jednotlivý obchodný deň v dejinách Newyorskej burzy — skutočnosťou

však je, že akciový trh začal svoj trojročný krach takmer o mesiac skôr. Október priniesol množstvo čoraz horších dní, ale aj dni zotavenia. Dnes každý vie, že varovné znamenia boli zrejmé, vtedy sa však iba málokto dokázal prinútiť ich vidieť. Väčšina chcela veriť, že ide iba o dočasné narušenie trhu a že čoskoro opäť zamieri nahor. Väčšina si jednoducho nedokázala predstaviť, že sleduje začiatok najväčšej americkej hospodárskej krízy; kým však väčšina bola slepá, malá menšina nebola. Niekoľko vyvolených vedelo, že sa deje niečo zásadne odlišné. Niektorí z tých, ktorí vedeli, čo čakať, boli samotní sprisahanci. Ostatní, ktorí rozpoznali, čo prichádza, boli ľudia rozumejúci fungovaniu manipulátorov. Všetci ostatní — teda všetci, ktorí predpokladali pôsobenie normálnych trhových síl — boli stratení.

V Audio liste č. 19 pred takmer tromi rokmi som odhalil veľmi dôležité informácie od svojho priateľa pána Normana Dodda. Týkali sa veľkých amerických nadácií oslobodených od daní. Pred dvadsiatimi piatimi rokmi bol riaditeľom výskumu Reeceovho kongresového výboru, ktorý nadácie vyšetroval; dodnes zostáva odborníkom na túto tému. V roku 1929 však pán Dodd pracoval ako bankár v jednej z najprestížnejších newyorských bánk. V prejave v New Yorku v roku 1956 opísal pozoruhodný vývoj, ktorého bol svedkom začiatkom októbra 1929. Povedal, citujem: „Zapôsobilo na mňa, keď pán Henry Morganthau starší, bankár na dôchodku a bývalý veľvyslanec, osobne prišiel do banky a nariadil jej predať každý cenný papier v jeho zvereneckých fondoch a výnos znovu investovať do dlhopisov vlády Spojených štátov. Bez vyzvania dodal, že si želá, aby tieto fondy zostali takto investované, kým nenariadi inak — krok, o ktorom povedal, že ho nezamýšľa urobiť najmenej 15 rokov.“

Ešte pred koncom toho istého októbra 1929 nastal burzový krach. Uviedol veľkú hospodársku krízu, ktorá trvala tucet rokov, až do vstupu Ameriky do druhej svetovej vojny. Tiež splodil „New Deal“ a veľkú vládu tu v Amerike. V tomto svetle pán Dodd hovorí: „Konanie pána Morganthaua, ktoré tak ostro kontrastovalo s konaním banky, nadobudlo veľký význam. Zdalo sa mi, že vie, čo robí, a prečo. Nevyzeral, že sa riadi tušením či radami iných. Vyvolával dojem dôvery vo vlastný úsudok. Práve tento dojem ma presvedčil, že tento úsudok má základ — že to, čo vedel on, mohli vedieť aj iní.“

Niekoľko týždňov po Morganthauovom kroku sa Wall Street začala otriasať prudkými otrasmi. Každý bol horší než predchádzajúci. V čierny štvrtok, 24. októbra, makléri, obchodníci a bankári začali vidieť, ako sa im pri nohách otvára priepasť kolapsu. Špekulanti začali brať vlastné životy. Potom prišla predajná panika v pondelok 28. októbra, po ktorej nasledoval najčernejší deň zo všetkých, čierny utorok. Akcie sa prepadli pri obchodovaní takom intenzívnom, že vytvorilo rekord, a na konci sa krátko zotavili. Titulok v New York Times znel: „OBCHODOVANIE S AKCIAMI VYTVÁRA REKORD, TRH SA PREPADÁ A POTOM ZOTAVUJE.“ Článok sa začína slovami: „Panický predaj mnohých malých investorov včera zaplavil Newyorskú burzu po dvoch dňoch prudkých poklesov cien akcií.“ A citujem: „Nákupy penzijných fondov s dostatkom hotovosti a ďalších veľkých investorov hľadajúcich výhodné ponuky v zmätku zdvihli ceny z obrovských poklesov zaznamenaných počas dňa.“ Ďalší citát: „Obchodníci označili prepad za jeden z najhorších, aké si pamätajú; ako povedal jeden obchodník: ‚Nemyslím si, že sme dosiahli dno.‘“ A citujem: „Výnimočnosť včerajška bola zrejmá od chvíle, keď makléri začali prichádzať do kancelárií. Telefóny neprestajne zvonili s investormi, ktorí chceli predávať akcie. Najvyšší vedúci niektorých menších maklérskych firiem sa museli zapojiť, aby zvládli nápor.“ Priatelia, tieto slová mohli opisovať čierny utorok 1929; v skutočnosti však pochádzajú z New York Times z 11. októbra 1979 — z tohto mesiaca.

Dnes mi neustále kladú otázky, ktoré sa redukujú na dve veci: „Čo mám urobiť?“ a „Kedy to mám urobiť?“ Priatelia, takéto rady vám však nemôžem dať. Nijakí dvaja ľudia nežijú presne rovnako a to, čo by bolo správne pre jedného, môže byť pre druhého nesprávne alebo nemožné. Namiesto toho sa snažím dostať vás do pozície, v ktorej dokážete sami pochopiť, čo sa deje, ako Henry Morganthau starší pred 50 rokmi. Potom je na vás použiť vlastný úsudok pri rozhodovaní, čo urobiť. Už šesť rokov, počnúc knihou „Sprisahanie proti doláru“, odhaľujem informácie o celkovom pláne zničiť americký dolár. Práve to leží pod všetkými ďalšími ekonomickými otrasmi, ktoré dnes v Amerike vidíme.

Keď prezident Nixon v auguste 1971 zatvoril medzinárodné zlaté okno, urobil dolár nevymeniteľným. To viedlo k zrýchleniu inflácie v celom priemyselnom svete. Rast cien medzinárodných komodít vrátane ropy viedol k rastu cien zlata. Medzitým dôvera v dolár stále klesala.

V minulosti som vysvetlil, ako by sa to všetko dalo zastaviť, AK by Spojené štáty skutočne mali zlato, ktoré vláda deklaruje; americké údaje o zlate sú však podvod. V skutočnosti sme „chudobní na zlato“; a ani Federal Deposit Insurance Corporation (FDIC), teraz súkromná korporácia, nemôže pomôcť, keď dolár skolabuje spolu s bankami. Preto, priatelia, Rada Federálneho rezervného systému a americké ministerstvo financií už roky klamú ľudí propagandou a zlatými divadlami. Ministerstvo celé mesiace zozbieravalo kúsky nekvalitného zlata na aukcie ako blaf, najmä na oklamanie verejnosti; tento mesiac však oznámilo koniec pravidelných aukcií. Namiesto nich môžu byť iba nepravidelné aukcie oznámené tesne vopred. Prvá je teraz naplánovaná na 1. novembra 1979, ale švajčiarski obchodníci so zlatom veria, že táto zmena je iba prvým krokom k úplnému ukončeniu aukcií. Ak je to tak, je to presne to, čo som poslucháčov upozornil sledovať v Audio liste č. 41.

Medzitým, priatelia, sa v menovej oblasti čoraz viac každá krajina stará sama o seba. Iba pred štyrmi dňami, 23. októbra, Británia odstránila menové obmedzenia pre svojich občanov a poskytla právo vlastniť zlato. Nasledujúci deň BBC oznámila, že ruské predaje zlata sa skončili. O deň neskôr Švajčiarsko, ktoré posledné tri roky podporovalo dolár, oznámilo návrat k svojim tradičným menovým politikám zameraným na obmedzovanie tamojšej inflácie. Spojené štáty čoraz viac strácajú kotvy, ako ekonomická búrka silnie. Ako národ sme premárnili všetky šance zabrániť hospodárskej katastrofe; takže teraz, priatelia, je to iba otázkou času.

Téma č. 2 — V tomto čase minulý mesiac bola v správach umelo vyvolaná kríza okolo ruských vojakov na Kube. Zo všetkých strán sa špekulovalo, čo Spojené štáty urobia; ako sa však ukázalo, všetko smerovalo k vyvrcholeniu, ktoré neprinieslo nič. Minulý mesiac som odhalil ruskú stratégiu na upokojenie krízy a tento plán postupoval presne podľa zámeru. Celý rozruch okolo Kuby sa začal ako tunajší boľševický trik na vyvolanie odporu proti zmluve SALT II.

Súčasný zápas o SALT II je súčasťou tajnej vojny, ktorej hlavným bojiskom sú Spojené štáty. Na jednej strane tejto tajnej vojny stoja ateistickí boľševici, bývalí vládcovia Sovietskeho zväzu. Boli zvrhnutí; a keď ich vyháňajú z Ruska, prúdia sem do Spojených štátov amerických. Na druhej strane tajnej vojny stoja tí, ktorí boľševikov v Rusku zvrhli. Sú to noví vládcovia Ruska, tvrdá skupina pôvodných ruských kresťanov, ktorí 60 rokov bojovali o ovládnutie Kremľa. Boľševická moc v Spojených štátoch už niekoľko rokov rýchlo rastie. Chcú tu uchopiť úplnú kontrolu a využiť americkú vojenskú silu na zničenie Ruska tým, že vrhnú svet do jadrovej vojny. Aby tomu Rusi zabránili, používajú tu vlastné

mocenské páky a posúvajú Ameriku k odzbrojeniu. SALT II má byť iba začiatkom, ale je aj rozhodujúcou skúškou síl medzi Rusmi a ich boľševickými nepriateľmi tu v Amerike.

Nedávny rozruch okolo ruských vojakov na Kube sa začal ako boľševický manéver; minulý mesiac som však opísal, ako stratégia robotoida senátora Churcha umožnila Rusku vziať boľševikom iniciatívu. Organický robotoid, ktorý nahradil zosnulého senátora Franka Churcha, bol naprogramovaný, aby voči Kube vystupoval ešte bojovnejšie než boľševici. Tak sa Churchov robotoid stal hlasom v Senáte, na ktorom záležalo najviac. Keď by všetci vo veci Kuby vychladli, Churchov robotoid by bol naprogramovaný, aby postupne vystupoval spokojnejšie, a pritom by opäť rozhýbal SALT II. Kľúčom ruského plánu však bolo načasovanie.

Dôležitou zložkou ruskej kampane za presadenie SALT II je ich porozumenie americkej psychológii. Často čítame alebo počúvame tvrdenia, že tí ľudia v Kremli jednoducho nechápu, ako Američania rozmýšľajú; nič však, priatelia, nemôže byť vzdialenejšie od pravdy. Moskovský „Inštitút pre USA a Kanadu“ nerobí nič iné, iba skúma naše zvyky a našu psychológiu. Robia to už 20 rokov a svoju prácu robia naozaj veľmi dobre. Pri upokojovaní kubánskej krízy odborne využili jednu z najdôležitejších skutočností americkej psychológie. Je to fakt, že americká verejnosť ako celok má krátku pamäť. Stačí trochu času a možno sa spoľahnúť, že zabudneme na čokoľvek. Ako výrazný príklad si položte otázku, kedy ste naposledy mysleli na tragédiu v Guyane z minulého novembra. Kongresman Ryan, povraždení novinári a stovky bezmocných mužov, žien a detí zavraždených v Jonestowne sú dnes rovnako mŕtvi ako vtedy; kto však dnes na to myslí? Rusko prišlo o svoju tajnú raketovú základňu v Guyane, pred ktorou som verejne varoval viac než štyri roky. Spoločný americko-izraelský nájazd komanda ju zničil a boľševikom prešlo zabitie stoviek Američanov ako propagandistický kúsok, ktorý poslúžil na získanie vojenského prístupu do Guyany. Prešlo im to, pretože my, americký ľud, sme rýchlo stratili záujem dostať odpovede na svoje otázky.

A tak pri nedávnej kubánskej nekríze Rusi presne vedeli, čo urobiť. Najskôr naprogramovali robotoida senátora Churcha, aby sa chopil iniciatívy okolo Kuby. Prinútili ho vyslovovať prísne vyhlásenia, že ruskí vojaci musia odísť, inak nebude zmluva SALT II. Potom robotizovaná Carterova administratíva celý mesiac predstierala, že celkom nevie, čo urobiť. Boľševikmi podnietená horúčka okolo Kuby postupne ochladla — niečo, čo sa mohlo tak dlho naťahovať, sotva mohlo byť skutočnou krízou, a navyše sa blížila Svetová séria v bejzbale. Celý rozruch okolo Kuby začínal postupne nudiť. Napokon sa v prvý večer tohto mesiaca, v pondelok 1. októbra, Jimmy Carter, robotoid č. 17, usmieval na Ameriku z televíznej obrazovky. Náš robotoidný prezident pochválil Rusko za nové uistenia, ktoré údajne dostal, citujem: „z najvyšších úrovní sovietskej vlády“. Takzvané uistenia sa rovnali vyhláseniu, že Rusko na Kube nič meniť nemieni. Potom robotoid Carter oznámil niekoľko ukážok sily, aby sa všetci cítili dobre. Na juhu Floridy mala vzniknúť malá nová vojenská jednotka, ktorá bude pozornejšie sledovať Karibik. Mali sme zosilniť sledovanie Kuby a niekedy čoskoro mali byť vyslaní príslušníci námornej pechoty na návštevu našej námornej základne v kubánskom zálive Guantánamo. Na Capitol Hille bola reakcia na prejav slabá — s jedinou výnimkou. Tou výnimkou bol robotoid senátora Franka Churcha. Pred prejavom Churchov robotoid zmluvu SALT II zadržiaval. Potom oznámil, že je povzbudený natoľko, aby umožnil začať prerokúvanie SALT II vo svojom Výbore pre zahraničné vzťahy; aby však zachoval zdanie, predstieral, že ešte nie je úplne spokojný.

Počas zvyšku tohto októbra SALT II naberala na sile. V polovici októbra sa začal proces nazývaný „úprava zmluvy“, teda posudzovanie dodatkov a zmien. Boľševický plán po celý čas spočíval v zabití zmluvy pridaním dodatkov neprijateľných pre Rusko; niekoľko takýchto smrtiacich dodatkov však už bolo vo výbore zamietnutých. Robotoid Church spolu s niekoľkými ďalšími robotoidmi vo Výbore pre zahraničné vzťahy vykonáva svoju úlohu. Podľa programu sa mu zatiaľ darí posúvať SALT II dopredu. Kubánska nekríza zatiaľ postupne vyšumieva.

Štyri dni po Carterovom prejave o Kube sa americké prieskumné lietadlo SR-71 údajne vybralo na vyhliadkový let nad Kubou; a 17. októbra, viac než dva týždne po prejave Carterovho robotoida, sa námorní pešiaci konečne objavili v zálive Guantánamo. Pôvodne sa mal predstieraný obojživelný útok uskutočniť za úsvitu; keďže však celá vec bola aj tak určená domácemu publiku, čas zmenili na 8.30 ráno. Vtedy už slnko pekne a jasne svietilo. Ako to predchádzajúci deň vysvetlila správa Associated Press, citujem: „Okrem poskytnutia lepšieho svetla pre televízne kamery úradníci povedali, že zmena zabráni tomu, aby sa námorní pešiaci zranili pri nastupovaní do člnov potme.“ A tak sme, priatelia, v ten večer v televíznych správach mohli sledovať, ako americkí námorní pešiaci vybehli na breh v zálive Guantánamo.

Teraz sa boľševici zúfalo pokúšajú vymyslieť nový úskok na zmarenie SALT II. A ako rozoberiem v téme č. 3, ešte sa im to môže podariť; v tejto chvíli však ruská kampaň za presadenie SALT II naberá tempo. Iba pred dvoma dňami, 25. októbra, Rusi položili na misku váh ďalšie dôležité závažie. Vodca senátnej väčšiny, robotoid senátora Roberta Byrda, oznámil, že bude hlasovať za SALT II. Samotný zosnulý senátor Byrd z môjho rodného štátu Západná Virgínia navštívil Rusko tento jún. Organický robotoid, ktorý sa vrátil namiesto neho, odvtedy pracuje na schválení SALT II.

Ruský program presadenia SALT II zahŕňa aj oveľa viac než robotoidné manévre v Kongrese. Ratifikácia SALT II sa stáva niťou, ktorá prechádza celým tkanivom americkej obrany a zahraničnej politiky. Nech zastávate akékoľvek stanovisko, v dnešných správach nájdete argumenty vytvorené tak, aby vás oslovili. Najväčšou jednotlivou obavou väčšiny Američanov v súvislosti so SALT II je, že nás vojensky oslabí; a ako som spomenul, práve to je jej účelom. Ruskí vládcovia to chcú urobiť, aby podľa možnosti zabránili jadrovej vojne; minuloročná epizóda v Guyane však presvedčivo dokázala, že väčšina Američanov uprednostňuje pohodlné klamstvá pred nepríjemnou pravdou! Čas je vzácny, pretože boľševici tu v Spojených štátoch pracujú dňom i nocou na vyvolaní vojny, JADROVEJ VOJNY. A tak namiesto snahy vysvetliť všetko verejnosti, ktorú pravda nezaujíma, nám Rusi hovoria to, čo chceme počuť. Sú presvedčení, že alternatívou by bola smrť stoviek miliónov ľudí v jadrových ohnivých guliach; a keď si treba vybrať, veria, že ľudské životy zavážia viac než slová. Ako povedal ruský Brežnev č. 2 minulý jún pri podpise SALT II vo Viedni: „Boh nám neodpustí, ak zlyháme.“ Na presadenie SALT II sa teda teraz používa každý možný argument. Hovoria nám, že SALT II zvýši našu bezpečnosť tým, že Rusku sťaží skrývanie toho, čo vojensky robí.

Na americkej strane sa zatiaľ široko propagujú najrôznejšie nové vojenské hračky. Na prvom mieste je raketa MX. Ak ju vôbec postavia, MX nebude plne operačná desať rokov; jej účinok na pocit väčšej sily u ľudí je však prítomný už teraz. Rovnako sa hovorí o obrannej protiraketovej strele ABM na ochranu zariadení MX a o manévrovateľných hlaviciach našich rakiet, ktoré majú unikať budúcim ruským protiraketám ABM.

Iným variantom však je, že sme príliš slabí, aby sme sa zaobišli bez SALT II. Táto téma je v zásade pravdivá vďaka ruskej tajnej vesmírnej triáde zbraní. Ako som už podrobne vysvetlil, ide o pilotované ničivé družice Cosmos Interceptor, pilotované základne na Mesiaci a pilotované elektrogravitačné plošiny nazývané kozmosféry, ktoré sa vznášajú vysoko nad našimi hlavami aj nad ďalšími pevninskými a morskými oblasťami Zeme. Rusko tieto superzbrane vyvinulo tajne a náhle ich rozmiestnilo v posledných mesiacoch roku 1977. Spojené štáty nemajú zodpovedajúcu vesmírnu triádu a v dôsledku toho sú vo veľkej vojenskej nevýhode. Väčšina ľudí však dnes z vedeckého hľadiska žije v dávnej minulosti; fakt, že sme príliš slabí, aby sme sa zaobišli bez SALT II, sa preto vysvetľuje zrozumiteľnejšími spôsobmi. Napríklad niekto poukáže na to, že široko propagované americké sily rýchlej reakcie ešte stále existujú iba na papieri. Nemáme dostatok kapacít leteckej či námornej prepravy, aby naozaj fungovali. Niet divu, že námorným pešiakom trvalo po prejave robotoida Cartera 16 dní dostať sa do zálivu Guantánamo.

A aby bolo ešte horšie, sám robotoid Henryho Kissingera schladzuje nadšenie pre NATO. V bruselskom prejave minulý mesiac, 1. septembra, robotoid Kissinger povedal, citujem: „Naši európski spojenci by od nás nemali stále žiadať znásobovanie strategických uistení, ktoré ani nemôžeme myslieť vážne.“ Takto aj inak Rusi otriasajú dôverou Európy v Spojené štáty; pritom vytvorili azda najmocnejší argument zo všetkých na presadenie SALT II, pretože ratifikácia SALT II sa čoraz viac považuje za skúšku amerického vodcovstva. Na jednej strane Európa nechce mať nič spoločné s ďalšími vojnami; na druhej strane zvláštne správanie tajne robotizovanej Carterovej administratívy ničí dôveru. Vodcovia NATO začínajú hovoriť: Ak Carter nedokáže dosiahnuť zmluvu SALT II, čo dobré môže urobiť? Tento krok môže byť doteraz najprefíkanejším ruským manévrom. Ak by Senát nejako nedokázal ratifikovať SALT II, mohlo by to znamenať koniec aliancie NATO. Vojna by potom možno bola nevyhnutná, ale Amerika by zostala sama. Ak bude SALT II ratifikovaná, NATO môže pokračovať; začne sa však aj požadované odzbrojovanie Ameriky.

Priatelia, v Audio liste z tohto júna 1979 som vysvetlil, že ratifikácia SALT II by pokojne mohla byť kľúčovou otázkou rozhodujúcou medzi MIEROM a VOJNOU pre Ameriku a Rusko; a začiatkom tohto mesiaca, 3. októbra, titulok vo Washington Star hlásal: „VZŤAHY SPOJENÝCH ŠTÁTOV A SOVIETOV OPÄŤ VO VYČKÁVACEJ POZÍCII.“ Samotný článok uvádzal, citujem: „Celý vzťah závisí od toho, či Senát ratifikuje zmluvu o obmedzení strategických zbraní.“ A citovaný predstaviteľ administratívy povedal: „Je to neštruktúrovaný vzťah, pretože na stole nie je nič okrem SALT.“ SALT II má pre ruských vládcov prvoradý význam. Bude iba začiatkom; bez tohto začiatku však nemôže nasledovať nič ďalšie. Členovia senátneho Výboru pre zahraničné vzťahy podporujúci SALT už hovoria o SALT III. Dňa 15. októbra robotoidná náhrada zosnulého senátora Jacoba Javitsa z New Yorku povedala, citujem: „Chceme zníženia.“

Z rovnakého dôvodu, priatelia, boľševici zúfalo chcú poraziť SALT II a zastaviť celý proces. Nechcú zníženia; chcú VOJNU. Práve noví ruskí vládcovia nikdy nezabúdajú, že prekvapenia sú možné pri každej ľudskej činnosti. Z dlhej a trpkej skúsenosti tiež vedia, že boľševici majú mimoriadny talent prichádzať s prekvapeniami. Jedno takéto prekvapenie sa práve stalo, ako rozoberiem v téme č. 3. Rusi preto všetkými možnými prostriedkami pracujú na odstránení americkej schopnosti viesť vojnu. Už majú drvivú vojenskú prevahu nad Západom; keď však ide o boľševikov, nestačí to. Kým boľševikom zostane čo i len škatuľka zápaliek, vždy je šanca, že nájdu spôsob, ako podpáliť dom.

Niekedy zabúdame, že v tejto chvíli neexistuje nijaká zmluva SALT. SALT I vypršala pred viac než dvoma rokmi, 3. októbra 1977; keď však SALT II vstúpi do platnosti, poskytne Rusku dôležitý nový nástroj. Ešte sa uvidí, ako presne Rusko SALT II použije, ale účinkom bude začiatok nasadzovania pút boľševickým vojnovým plánovačom tu v Amerike.

Téma č. 3 — Pred piatimi mesiacmi som oznámil, že Rusko začalo nasadzovať ohromujúcu novú spravodajskú zbraň. Sú to „organické robotoidy“ — umelé živé tvory podobné robotom, ktoré napodobňujú ľudské bytosti. Nasadením robotoidov Rusi dokázali úplne rozvrátiť vtedy prebiehajúce boľševické plány. Prípravy na novú boľševickú revolúciu tu v Spojených štátoch postupovali rýchlo, ale ruské robotoidy ich úplne zastavili. Ešte dôležitejšie bolo, že spoločný boľševický a sionistický plán vojny na Blízkom východe bol aspoň nateraz zmarený. To boľševikom zabránilo pokračovať so zvyškom ich plánu amerického prvého jadrového úderu proti Rusku.

Odvtedy Rusi postupujú ďalej s robotoidným ovládnutím Spojených štátov. V priebehu niekoľkých týždňov zmizla jedenapolročná patová situácia okolo SALT II a zmluva bola podpísaná vo Viedni; už mesiace sa v správach objavujú veľké prekvapenia, ktoré sú priamym výsledkom ruskej robotoidnej invázie. V Audio liste č. 46 som vás upozornil, aby ste ich sledovali, a komentoval som ich, keď nastali. V téme č. 2 som poukázal na pokračovanie stratégie robotoida senátora Churcha zameranej na odstránenie kubánskej krízy a záchranu SALT II; aj tento mesiac sa tu objavovali dôležité nové udalosti ruského robotoidného preberania moci.

Veľmi dôležitý prípad súvisí s novými americkými vzťahmi s červenou Čínou. V roku 1978 bola Carterova administratíva v panike z novo rozmiestnenej drvivej ruskej vojenskej sily vo vesmíre. Výsledkom bola takzvaná politika čínskej karty. Amerika minulý december náhle opustila Taiwan a uznala červenú Čínu; Rusi však rýchlo pracujú na rozpletení väzieb medzi Spojenými štátmi a Čínou. Rusko je odhodlané obnoviť vlastný funkčný vzťah s Čínou. Tento mesiac v Moskve pokračujú rokovania ruských a čínskych predstaviteľov s týmto cieľom. A náhle, práve tento mesiac, federálny okresný sudca rozhodol, že prezident Carter nemôže zákonne porušiť zmluvu s Taiwanom. Namiesto toho, hovorí, musí byť konzultovaný Kongres. Iba minulý jún ten istý sudca odmietol v tomto prípade rozhodnúť; odvtedy však ruské robotoidné preberanie moci zmenilo situáciu, a tak z čistého neba prišiel prekvapujúci blesk tohto rozsudku. Sotva by mohol byť lepšie vypočítaný na otrasenie čínskej dôvery v Spojené štáty a prichádza presne vo chvíli, keď vyjednávači červenej Číny hľadia ponad stôl na svojich ruských partnerov v Moskve.

Rusi sa všetkými možnými spôsobmi snažia využiť svoju robotoidnú výhodu, kým môžu, pretože celými vojenskými dejinami prechádza poučenie, ktoré dobre poznajú. Keď jedna strana konfliktu vyvinie novú zbraň, druhá strana proti nej čoskoro postaví podobnú zbraň. Nová zbraň preto môže rozhodnúť konflikt iba vtedy, ak sa použije rýchlo.

V Audio listoch č. 46 a 47 som uviedol, že robotoidná technológia v Spojených štátoch výrazne zaostáva za ruskou; teraz však boľševickí a sionistickí nepriatelia Ruska dosiahli vlastné prekvapenie. Rothschildovské záujmové skupiny, ktoré ovládajú obe hnutia, sú už mnoho rokov hlboko zapojené do biologického výskumu všetkého druhu. Nepodarilo sa im spoznať tajomstvá ruských robotoidov, ale dosiahli úspech s niečím podobným. Nazývajú sa „syntetické automaty“ alebo jednoducho „syntetici“. Rothschildov syntetik sa v určitých ohľadoch podobá ruskému robotoidovi. Každý je umelou formou života vytvorenou na napodobnenie ľudskej bytosti, ale syntetici sa od robotoidov aj významne

líšia. Predovšetkým vznikajú radikálne odlišnými technikami. Oba postupy využívajú ako východisko genetické vzorky skutočných ľudí, ale okrem toho je všetko odlišné.

Ruský proces je blízkym príbuzným techník rekombinantnej DNA využívajúcich baktérie. Podrobnosti procesu sú zahalené veľkým tajomstvom, umožňuje však veľmi rýchlo vytvárať robotoidy od základu. Rothschildov proces sa naopak nezačína od základu. Východiskom sú určité tkanivá získané z hovädzieho dobytka. Syntetik potom vzniká procesom, ktorý mení genetickú výbavu, aby napodobnil kopírovanú osobu. Je to výsledok objavu spred 20 rokov vo Francúzsku. Experiment sa týkal dvoch druhov kačíc nazývaných kaki Campbell a biele pekinské. O prelomovom experimente s kačicami z roku 1959 sa píše v knihe „Biologická časovaná bomba“ od Gordona Rettraya Taylora. V roku 1968 ju vydalo vydavateľstvo New American Library v New Yorku, štát New York. Taylor experiment opísal týmito slovami, citujem: „Z buniek kačíc kaki Campbell získali DNA a vstrekli ju bielym pekinským kačiciam, pričom si mysleli, že azda potomstvo tých druhých môže prejaviť nejakú vlastnosť odvodenú od kaki Campbell. Na ich úžas sa začali meniť samotné kačice, ktorým injekciu podali. Ich biele perie stmavlo a krky začali získavať zvláštne zakrivenie, ktoré je znakom kaki Campbell.“ Od tejto stopy spred dvoch desaťročí sa Rothschildov syntetický proces tajne rozvíjal; a teraz, priatelia, sa na scéne začínajú objavovať syntetici.

Začiatkom tohto mesiaca, 9. októbra, mal Carterov robotoid č. 18 usporiadať tlačovú konferenciu. Tri dni predtým Brežnev č. 2 predložil vo východnom Berlíne návrhy na zníženie vojenských síl v Európe. Robotoid č. 18 bol naprogramovaný, aby na návrhy reagoval kladne; náš údajný prezident však namiesto toho povedal, citujem: „Myslím si, že je to úsilie určené na odzbrojenie ochoty alebo dychtivosti našich spojencov primerane sa brániť.“ Rusi zostali ohromení. Bol to čerstvý robotoid, opakujúci sa problém nestability sa predsa nemohol prejaviť tak rýchlo! Po tlačovej konferencii ho odviedli na vyšetrenie a testovanie, ktoré prinieslo druhé prekvapenie. Vôbec to nebol robotoid č. 18, ale syntetik. Syntetika potom previezli do Novosibirska na ďalšie skúmanie. Tam vedci zaoberajúci sa robotoidmi dokázali zistiť dôležitú a nepríjemnú skutočnosť: zdrojom genetického materiálu použitého na vytvorenie syntetika bol robotoid č. 18; a zatiaľ čo ruské robotoidy sa navzájom trochu líšia, syntetik vyzeral takmer totožne ako chýbajúci robotoid č. 18. Zistili však aj dôležitý priaznivý fakt — syntetici sú duševne slabší než robotoidy. Ešte nie je jasné, ako rýchlo budú boľševici schopní nasadzovať svojich syntetikov; partizánska vojna medzi Rothschildovými syntetikmi a ruskými robotoidmi sa však už začína.

Carterov syntetik 9. októbra bol pre Rusov šokom, hoci už mesiace vedeli, že syntetici sa čoskoro objavia. Preto Rusi začínajú vo svojom boji proti boľševikom tu v Amerike opäť zdôrazňovať iné zbrane. Teraz opäť začínajú používať geofyzikálnu vojnu ako súčasť celkovej kampane na postupné zmenšovanie nebezpečenstva jadrovej vojny. Dňa 16. októbra bol čínsky predseda Hua vo Francúzsku a okrem iného sa pokúšal kúpiť stíhačky Mirage; Rusi však Francúzsku aj Číne poslali jasný odkaz, že majú na celú myšlienku zabudnúť. V ten deň odpálili ruskú zbraň geofyzikálnej vojny v podmorskej priekope v Stredozemnom mori pri francúzskom Nice. Spôsobila náhly odliv, po ktorom nasledovala prívalová vlna, ktorá zasiahla 36 míľ Francúzskej riviéry. Pre Francúzov to bola nová skúsenosť, nie však pre predsedu Huu. Rusi použili geofyzikálnu vojnu na odovzdanie odkazu jemu už pred rokom, ako som oznámil v Audio liste č. 38.

Pre nás Američanov to však teraz prichádza bližšie k domovu. V Audio liste č. 41 som oznámil uloženie 46 bômb pod zemou v Kalifornii na vyvolávanie zemetrasení. Počas

posledných mesiacov Rusi spúšťajú predbežné otrasy s postupne rastúcou silou. Dňa 6. augusta otriaslo San Franciscom najsilnejšie zemetrasenie za 68 rokov — 5,9 stupňa Richterovej stupnice — a tento mesiac, 15. októbra, bolo v južnej Kalifornii vyvolané zemetrasenie s magnitúdou 6,4. Rusi začínajú byť presvedčení, že ich robotoidy nebudú na zastavenie boľševikov stačiť. Ako som v posledných mesiacoch uvádzal, spomalili ich problémy s robotoidmi a teraz čelia ďalšiemu problému Rothschildových syntetikov. Preto, namiesto toho, aby nechali boľševikov preskupiť sa a rozpútať jadrovú vojnu, sa Rusi znova obracajú ku geofyzikálnej vojne vrátane vojny pomocou počasia. Západné pobrežie je hlavným cieľom pre veľkú koncentráciu leteckého, kozmického a vojenského pôsobenia. Kremeľ diskutuje, či predsa len neprišiel čas vypustiť veľkú človekom spôsobenú katastrofu na americké západné pobrežie.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, sa lúči Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Audio list č. 52

Dr. Peter David Beter

30. novembra 1979

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný preklad historického textu. Neoverené tvrdenia o sprisahaniach, robotoidoch, tajných zbraniach a vojenských operáciách sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Preklad zachováva jeho hlas a dobové vyjadrenia; historické údaje, výklady a dátumy sú ponechané podľa originálu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Ahoj, priatelia, tu je doktor Beter vo Washingtone. Dnes je 30. novembra 1979 a toto je môj Audio list č. 52.

Kde budete, priatelia, ak nad Spojenými štátmi americkými čoskoro začnú vybuchovať jadrové ohnivé gule? Ak príde vojna, budete patriť k väčšine Američanov, ktorých prekvapí? Alebo budete medzi tými niekoľkými, ktorí včas uniknú z cieľových oblastí?

Modlím sa, aby vojna neprišla, ale práve v tejto chvíli svet balansuje nebezpečne blízko termonukleárnej katastrofy; a ak nastane, sirény leteckého poplachu a rozhlasové výstrahy prídu príliš neskoro. Bude to ako v Hirošime krátko po svitaní 6. augusta 1945. Rádio Hirošima začalo vysielať výstrahu pred leteckým útokom, ale nikdy ju nedokončilo! Prerušil ju nadpozemský záblesk druhého úsvitu, keď nad mestom vyšlo slnko vytvorené človekom. Toto sú skutočné stávky, priatelia, v súčasnej kríze okolo amerických rukojemníkov v Iráne. Rukojemníci sú iba bezmocnými pešiakmi v smrteľnej šachovej hre v zákulisí.

Už viac než dva roky prebieha celosvetová tajná vojna. Je to tajná vojna medzi novými vládcami Ruska a zvrhnutými vládcami Ruska — boľševikmi, ktorí sú teraz tu v Amerike. Minulý mesiac som oznámil, citujem: „Tajná vojna môže čoskoro vyjsť na povrch veľmi veľkolepými spôsobmi. Keď sa to stane, väčšina ľudí ešte stále nebude poznať dôvody toho, čo vidí; samotné udalosti však budú na titulných stranách po celom svete.“ Osem dní po tom, čo som tieto slová nahral v Audio liste č. 51, sa náhle začala súčasná kríza v Iráne. Americké veľvyslanectvo v Teheráne bolo obsadené, údajne iránskymi študentmi, a bolo zajatých viac než 60 rukojemníkov. Dnes, po viac než troch týždňoch, je stále zadržiavaných približne 50 Američanov. Kríza sa prehlbuje zo dňa na deň. Na oboch stranách vládne zmätok a objavuje sa jeden rozpor za druhým. Irán, rovnako ako Spojené štáty, v kríze hovorí viacerými hlasmi, pretože Irán, rovnako ako Spojené štáty, je bojiskom tejto tajnej vojny.

Skutočný dôvod iránskej krízy je ten, pred ktorým som varoval pred 15 mesiacmi v Audio liste č. 37. Boľševici tu v Amerike vytvorili plán na uskutočnenie amerického prvého jadrového úderu proti Rusku. Plán sa od môjho prvého odhalenia v Audio liste č. 37 neustále aktualizuje a upravuje, ale základná vojenská stratégia sa vôbec nezmenila a Irán je jej nenahraditeľným kľúčom. Boľševici zamýšľajú, aby iránska kríza spôsobila prílev amerických a ďalších vojakov do Iránu. Ako zámienku nám povedia, že Amerika musí obsadiť iránske ropné polia a zariadenia, aby zabezpečila prúd iránskej ropy; skutočným účelom však bude rýchlo sa pripraviť na zákerný útok proti Rusku. Toto je skutočný význam iránskej krízy, a predsa sa kríza zatiaľ nevyvíja podľa boľševického plánu. Posledných šesť mesiacov Rusi preberajú kontrolu nad určitými kľúčovými mocenskými

pozíciami tu v Spojených štátoch. Noví ruskí vládcovia tu zatiaľ majú pomerne málo agentov v porovnaní s obrovským počtom svojich boľševických nepriateľov; Rusi však postupujú zhora nadol, aby dosiahli čo najväčší vplyv. Iránskej kríze nedokázali zabrániť, ale využívajú tu svoju novú moc na zmenu jej priebehu. Rusi zatiaľ dokázali v iránskej kríze udržiavať svojich boľševických nepriateľov tu v Amerike v nerovnováhe.

Pred dvoma mesiacmi sa pri kríze okolo ruských vojakov na Kube uspokojili s tým, že celá záležitosť jednoducho vyšumela; tentoraz sa však šachisti v Kremli usilujú o šachmat. Svoje ťahy musia počítať veľmi rýchlo, ale počítajú ich pozorne, pretože ich cieľom je rozvrátiť boľševický vojnový plán vybudovaný okolo Iránu. Práve teraz, priatelia, svet tápe ako človek so zaviazanými očami iba niekoľko palcov od nevidenej priepasti jadrovej vojny. Ak budú ruské manévre úspešné, potiahnu nás o krok k bezpečiu; ale jediný nesprávny ťah a boľševici tu v Amerike nás pretlačia cez okraj.

Moje tri osobitné témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Strategický Irán a islamská Chomejního revolúcia.

Téma č. 2 — Boľševická iránska stratégia pre termonukleárnu vojnu.

Téma č. 3 — Americkí rukojemníci a bitka o Teherán.

Téma č. 1 — Iránsku krízu spustila udalosť tu v Spojených štátoch koncom minulého mesiaca. Dňa 22. októbra zosadený iránsky šach pricestoval do New Yorku, údajne na lekárske ošetrenie. V dôsledku toho v Iráne rýchlo vzkypeli vášne a za menej než dva týždne bolo americké veľvyslanectvo v Teheráne napadnuté a obsadené. Aby ste porozumeli dnešným titulkom o Iráne, potrebujete vedieť, prečo a ako bol šach zosadený. Zaslúžite si poznať niekoľko kľúčových skutočností o Chomejního vláde, ktoré vám spravodajské médiá nehovoria. Tiež musíte poznať určité veci o samotnom náboženstve islamu, inak nedokážete vyložiť to, čo vidíte v iránskej kríze.

Iba pred dvoma krátkymi mesiacmi nás Američanov zamestnávala iná kríza. Neobávali sme sa amerických rukojemníkov v Iráne, ale správ o ruskej bojovej brigáde na Kube. A pred rokom v tomto mesiaci vznikol falošný poplach okolo ruských stíhačiek MiG-23 na Kube. Za šacha však Irán predstavoval akúsi super-Kubu proti Rusku. Irán je 15-krát väčší než Kuba, má trojnásobný počet obyvateľov a šach ho ako americká bábka menil na ozbrojený tábor. Iránska armáda sa rýchlo pretvárala na veľkú modernú bojovú silu. Najnovšie americké nadzvukové stíhačky F-14 sa vo veľkom počte dodávali do Iránu aj s vyspelou raketou Phoenix; a iránske námorníctvo neustále rástlo. Do Iránu sa dodávali vojnové lode americkej výroby s vybavením ešte dokonalejším než to, ktoré sa dodávalo námorníctvu Spojených štátov.

V priebehu rokov sme často počúvali o 60 000 až 70 000 Rusoch na Kube; ako často sme však počuli nášho robotoidného prezidenta na tlačovej konferencii povedať, ako to urobil iba pred dvoma večermi, citujem: „Myslím, že treba uviesť jednu vec: pred rokom sme mali v Iráne 70 000 Američanov, 70 000!“

Irán sa stával veľkým vojnovým strojom poháňaným iránskou ropou a pri ovládacích prvkoch sedel iránsky šach, bábka Rockefellerovho kartelu. Šachova sila však bola aj jeho slabinou. Jeho tajnú políciu SAVAK všetci Iránci nenávideli a báli sa jej. Rukami SAVAK mohlo zomrieť až 60 000 Iráncov, mnohí pri mučení; a šach sa zatiaľ na naliehanie svojich vtedajších pánov, Rockefellerovcov, snažil pretvoriť Irán podľa západného vzoru. Niektorí

Iránci tieto zmeny vítali, iní ich však iba odmietali. Pre nich západné vplyvy, najmä z Ameriky, znamenali podporu šachovej vlády teroru. To premenilo všetko západné na symbol nenávisti a strachu; a predovšetkým milióny ľudí cítili, že šach odvracia Irán od jeho dávnych koreňov islamskej spoločnosti.

Islam založil pred 1 400 rokmi prorok Mohamed. Moslimovia veria, že Boh komunikoval priamo s Mohamedom prostredníctvom anjela Gabriela a že Mohamed tie slová zapísal. Zbierka týchto zápisov je známa ako Korán. Náboženstvo založené na Koráne sa nazýva islam a jeho stúpenci moslimovia. Islam je významnou silou vo svete, najmä na Blízkom východe, v Afrike a južnej Ázii. Na svete je toľko moslimov ako rímskych katolíkov — približne 700 000 000; väčšina z nás na Západe však islamu vôbec nerozumie. Namiesto toho máme vo zvyku pozerať sa na moslimský svet západnými očami, a to nás vždy necháva zmätených. Naša neznalosť islamu je taká veľká, že ešte nedávno západní kresťania bežne nazývali moslimov mohamedánmi; a keďže my kresťania uctievame Krista, často sa predpokladá, že ľudia, ktorých nesprávne nazývame mohamedánmi, uctievajú Mohameda; nič však nemôže moslima viac uraziť. Základnou zásadou islamu je, že niet boha okrem Alaha a Mohamed je jeho prorok. Alah je moslimské pomenovanie Boha. Mohamedovu pamiatku milujú a ctia si ju, jeho samého však neuctievajú. Korán, posvätná kniha islamu, nie je knihou zákonov a Mohamed sa nepovažuje za zákonodarcu ako Mojžiš. Korán je namiesto toho výrečnou výzvou ľudstvu, najmä Arabom, aby poslúchali Boží zákon. Korán opakovane uvádza, že Boží zákon už bol zjavený židom a kresťanom. V jednej pasáži dokonca hovorí zbožnému moslimovi, že ak má pochybnosti, má sa poradiť s tými, ktorým bolo Písmo zjavené skôr. Aj tak je však veľkou chybou očakávať, že moslimovia budú myslieť v pojmoch, ktoré sú nám známe. Predovšetkým my na Západe máme sklon oddeľovať náboženstvo od ostatných oblastí života — napríklad obchodu, práva a diplomacie. Pre zbožného moslima je to nemysliteľné, pretože v islame je náboženstvo samotným životom.

V súčasnej kríze okolo Iránu zohráva úlohu niekoľko veľmi dôležitých bodov moslimského práva a diplomacie. Moslimský prístup v týchto veciach nie je rovnaký ako na Západe. V priebehu storočí bol odvodený z Koránu, z príkladov samotného Proroka a z ďalších zdrojov. Keď sa s týmito vecami oboznámite, myslím si, že iránska kríza môže začať v dôležitých ohľadoch vyzerať inak.

Teraz vám uvediem niekoľko dôležitých citátov z veľmi autoritatívnej knihy o týchto veciach. Má názov „Právo na Blízkom východe“, zväzok I, od Majida Khadduriho a Herberta J. Liebesnyho. V roku 1955 ju vydal Middle East Institute tu vo Washingtone, D. C. Po prvé, na Západe spravidla uvažujeme v pojmoch odluky cirkvi od štátu, ale, citujem:

> „Islam na rozdiel od kresťanstva spojil náboženskú aj občiansku autoritu v rukách hlavy štátu.“

Pred založením islamu bol arabský svet dejiskom neustálych bojov, medzikmeňových vojen s nájazdmi za lúpežou alebo pomstou; ale, citujem:

> „Islam zrušil všetky vojny okrem džihádu — teda svätej vojny.“

Musela to byť, citujem:

> „Vojna, ktorá by šírila vieru v Alaha a urobila jeho slovo najvyšším na celom svete.“

Nijaký iný druh vojny nebol právne dovolený. Navyše džihád, citujem:

„musel byť vedený podľa určitých konkrétnych pravidiel, aby bol spravodlivý. Porušenie týchto pravidiel zbavovalo džihád náboženského oprávnenia a prinášalo trest od Alaha alebo imáma, či už na tomto svete, alebo na onom.“

Prvé z týchto pravidiel znie, citujem:

„Džihád bol povinnosťou celej moslimskej komunity, záväznou pre moslimov ako celok, nie jednotlivo.“

Druhé pravidlo znie, citujem:

„Džihád možno považovať za doktrínu trvalej vojny.“

Ale po tretie, citujem:

„Džihád, hoci je doktrínou trvalej vojny, neznamenal nevyhnutne nepretržité boje. Cieľom džihádu nebol samotný boj, ale obrátenie neveriacich na islam. Ak sa využívali iné prostriedky než boj, napríklad propaganda či presviedčanie, povinnosť džihádu bola splnená. Podstatou doktríny bolo, že moslimovia nemohli poľaviť v úsilí obrátiť neveriacich.“

A napokon, citujem:

„Platnosť džihádu závisela od dodržiavania určitých pravidiel. Imám musel vyhlásiť džihád, vyzvať neveriacich na prijatie islamu pred začiatkom bojov a súhlasiť s rokovaním, ak oň nepriateľ požiadal pred začiatkom skutočných bojov.“

Okrem týchto všeobecných pravidiel existuje ešte jeden bod islamského práva, ktorý priamo súvisí so súčasnou iránskou krízou. Týka sa zaobchádzania s rukojemníkmi, citujem:

„Moslimovia používali systém brania ľudských rukojemníkov na zabezpečenie nedotknuteľnosti zmlúv. Ak však bola zmluva porušená, moslimovia rukojemníkov nezabíjali. Ak vojnu začali moslimovia, rukojemníkov poslali domov; ak však vojnu začala druhá strana, rukojemníci zostali zadržiavaní.“

Inými slovami, priatelia, podľa moslimského práva je najhoršie, čo sa môže rukojemníkom zákonne stať, ich zadržiavanie na neurčitý čas. Ich postavenie rukojemníkov nemôže ospravedlniť ich zabitie.

Rukojemníci v Teheráne, priatelia, sú tam v súvislosti s džihádom vedeným ajatolláhom Chomejním. Verejne vyhlásil, že Irán vstúpil do svätej vojny proti Amerike, „veľkému Satanovi“. Vyzval všetkých moslimov všade, aby sa zapojili do zápasu, a predsa ajatolláha manipulujú sily, ktorým možno nerozumie.

Keď bol šach pri moci, budoval Irán na vojnové účely, ktoré nemali s džihádom nič spoločné; a keď svoju krajinu pozápadňoval, zároveň ju terorizoval. V dôsledku toho vzniklo mnoho ohnísk nespokojnosti a odporu proti šachovi. Jedným z najsilnejších bol ajatolláh Chomejní. Ajatolláh Chomejní bol nezmieriteľným nepriateľom šacha mnoho rokov predtým, ako sme o ňom začali počúvať tu v Spojených štátoch. Mal dobrý dôvod poznať charakter šachovho režimu. Pred rokmi šachovi agenti mučili a zavraždili jedného z ajatolláhových synov a pred jednou generáciou otec súčasného šacha popravil otca ajatolláha Chomejního; preto ajatolláh neprestal s úsilím proti šachovmu režimu ani po vyhnaní do exilu. Z miest vyhnanstva sa ďalej prihováral svojim stúpencom v Iráne.

Nabádal ich, aby sa odvrátili od šacha a obrátili späť k islamu. V súlade so šiitskou moslimskou vierou vyzdvihoval mučeníctvo v službe Bohu ako niečo žiaduce. Svojim stúpencom hovoril, aby sa šachovi postavili bez strachu a prijali mučeníctvo ako odmenu, ak príde. Ajatolláh strávil vo vyhnanstve 14 dlhých rokov, väčšinu z nich bez vážneho ohrozenia šachovho režimu; a predsa sa začiatkom tohto roku 1979 triumfálne vrátil do Teheránu. Za menej než rok sa okolo neho náhle vykryštalizovala revolúcia.

Náhly vzostup ajatolláhovho politického šťastia nastal z dôvodov, ktoré nemohol ani tušiť. Všetko sa začalo pred dvoma rokmi v tomto mesiaci, v novembri 1977. V polovici mesiaca podnikol iránsky šach náhlu, veľmi naliehavú cestu sem do Washingtonu, D. C.; správy o jeho záhadnej ceste sa však prakticky stratili v titulkoch o inej nečakanej naliehavej ceste. Bol to týždeň cesty egyptského prezidenta Sadata do Jeruzalema. Obe cesty úzko súviseli, ako som odhalil v tom mesiaci v Audio liste č. 28.

O dva mesiace skôr Rusko začalo rýchlo rozmiestňovať tajný arzenál vesmírnych zbraní, svoju novú vesmírnu triádu. Ovládaná Carterova administratíva sa potácala zo šoku, ale v novembri 1977 boli náhle cesty Sadata a šacha neistými začiatkami amerického prechodu na stratégiu prvého úderu. Keď šach zistil, aký vojensky rozhodujúci sa Irán stáva, rozhodol sa žiadať od Rockefellerovho kartelu lepšiu odmenu za poskytnuté služby.

Konzorcium 14 ropných spoločností predávalo iránsku ropu na základe zmluvy a nastal čas jej obnovy. Šach povedal, že je ochotný ju obnoviť, ale iba za priaznivejších podmienok. Po vypočutí tejto aj ďalších požiadaviek začal zosnulý David Rockefeller uvažovať, že jeho šach je nahraditeľný a nová situácia by mohla ponúknuť príležitosť zbaviť sa British Petroleum ako nechceného partnera. Iránske ropné polia pôvodne kontrolovala Británia, ale v roku 1953 Rockefellerovci získali významné koncesie v Iráne ako cenu za navrátenie poddajného šacha na trón. Do roku 1977 sa podiel BP na iránskej rope znížil na 40 %, zatiaľ čo Rockefellerov kartel kontroloval 49 %; ako zvyčajne však David Rockefeller chcel celý koláč. British Petroleum bolo úhlavným rivalom, ktorého bolo treba podľa možnosti vyradiť, a tak Rockefeller zadal úlohu tomu, čo bolo vtedy ešte jeho súkromnou detektívnou agentúrou, CIA. Mali vymyslieť, ako sa zbaviť šacha spôsobom, ktorý zároveň vyradí BP; CIA však dostala aj príkaz zabezpečiť, aby každý vypracovaný plán mohol byť využitý vojensky. Plánovači CIA dospeli k záveru, že jediný spôsob odstránenia British Petroleum z Iránu je rozpustiť konzorcium ropných spoločností — inými slovami, šach má byť odstránený v prospech niekoho, kto znárodní iránsky ropný priemysel. Rockefellerovci sa desaťročia špecializovali na obnovenie vlastnej účinnej kontroly nad znárodnenými odvetviami, ako som naznačil v Audio liste č. 40 o Guyane aj v ďalších nahrávkach. Pokiaľ ide o vojenský faktor, prekvapenie sa stalo prioritou číslo jeden. Vzhľadom na novo rozmiestnenú ruskú vesmírnu triádu väčšina drahých šachových zbraní už nebola veľmi užitočná. Ešte mohli slúžiť v regionálnych konfliktoch, ale to už nikoho nezaujímalo. Nezáležalo na ničom okrem schopnosti podniknúť prekvapujúci útok na Rusko z Iránu, a ten by sa musel uskutočniť tajnými zbraňami namiesto šachových pôsobivo vyzerajúcich konvenčných zbraní. Preto sa dospelo k záveru, že neexistuje vojenský dôvod, prečo šacha nezvrhnúť; jeho zvrhnutie v skutočnosti ponúkalo možnosť väčšieho vojenského prekvapenia proti Rusku. Nový režim na to musel byť taký, ktorý nechce pokračovať v šachových vojenských programoch. To by spôsobilo dramatický úpadok Iránu ako výrazne viditeľnej vojenskej hrozby pre Rusko; zároveň však bolo nevyhnutné, aby šachov nástupca bol organizačne menej efektívny než šach. To by umožnilo pokračovanie tajných aktivít v Iráne bez vedomia nového režimu.

CIA potom hľadala kandidáta, jednotlivca alebo skupinu, ktorý by šacha nahradil. Tentoraz nehľadali bábku; myšlienkou bolo nájsť niekoho s určitými vlastnosťami, koho možno bez jeho vedomia vmanévrovať do služby zamýšľaným účelom. Hľadanie sa skončilo identifikovaním ajatolláha Chomejního. Zapadal do požadovaného profilu: bol prudko proti šachovi, jeho postavenie náboženského vodcu poskytovalo ideálnu základňu politickej moci, no jeho skupina bola organizačne slabá a chýbali jej administratívne skúsenosti. Aj ajatolláhovo očarenie mučeníctvom vyzeralo pre vojnových plánovačov ideálne, pretože vláda ajatolláha Chomejního má byť obetovaná vojenskému účelu. Je to opäť Guyana, ale vo veľkom meradle. Pred rokom v tomto mesiaci, ako som uviedol v Audio liste č. 40, mala úmyselná hromadná ľudská obeť v Jonestowne vojenský účel. Mala dosiahnuť prekvapenie a zničenie tajnej ruskej raketovej základne, pred ktorou som verejne varoval viac než štyri roky.

Tentoraz má ľudská obeť v Iráne viesť k zničeniu samotného Ruska. A tak po dvanástich rokoch v ústraní začala vec ajatolláha Chomejního náhle naberať na sile. CIA nespočetnými spôsobmi začala znásobovať Chomejního vplyv v Iráne. Kazetové nahrávky ajatolláhových ohnivých prejavov zaplavili krajinu; jeho fotografie sa začali množiť a stávali sa zjednocujúcim bodom odporu proti šachovi; tajní agenti CIA začali organizovať prochomejníovskú opozíciu proti šachovi do mocnej politickej sily. A pritom mohli mocní boľševici tu v Amerike umiestniť niektorých vlastných agentov blízko vnútorných kruhov ajatolláha Chomejního.

V auguste 1978 som upozornil poslucháčov, že nepokoje v Iráne vážne ohrozujú šachov režim. O štyri mesiace neskôr som v Audio liste č. 41 uviedol, že jeho problémy nespôsobuje nikto iný než jeho bývalí podporovatelia, Rockefellerov kartel. Začiatkom nasledujúceho mesiaca, januára 1979, sa šachov režim viditeľne rozpadal. Zástupcu generála Alexandra Haiga, veliteľa NATO, potom na rozkaz z Washingtonu poslali do Iránu. Stretol sa tam s najvyššími iránskymi vojenskými vodcami. Podľa rozkazov zástupca veliteľa NATO, generálmajor Robert E. Huyser, odhovoril iránsku armádu od uskutočnenia prevratu. Nevysloveným účelom washingtonského rozkazu poslať generála Huysera do Iránu bolo uvoľniť cestu ajatolláhovi Chomejnímu.

Pôsobil starý Hegelov princíp tézy, antitézy a syntézy: krok č. 1 — odstrániť mocného šacha; krok č. 2 — nahradiť ho dočasnou nastrčenou figúrkou, nepopulárnou Bachtiárovou vládou; a krok č. 3 — umožniť ajatolláhovi Chomejnímu zvrhnúť túto slabú figúrku. Rockefellerov kartel sa však obával, že iránska armáda nahradí krok č. 3 vlastným krokom. Armáda chcela nastoliť stabilný, umiernený, prozápadný režim. Plánovači prvého úderu v CIA chceli v Iráne čokoľvek okrem stability, preto iránskych vojenských vodcov od prevratu odhovorili. Neskôr ich Chomejního vláda súdila za vlastizradu a popravila.

Dňa 16. januára 1979 šach utiekol z Iránu. Sotva o dva týždne neskôr, 31. januára, ajatolláh triumfálne pricestoval späť do Teheránu. Nevidená, netušená podpora CIA pre islamskú Chomejního revolúciu vykonala svoju úlohu. To mal riaditeľ CIA Stansfield Turner na mysli vo vyhlásení iba o štyri dni neskôr, 4. februára. V televíznom spravodajskom programe ABC „Issues and Answers“ Turner povedal, citujem: „Naznačil by som, že ani ajatolláh Chomejní si neuvedomoval, ako dobre jeho sila napreduje.“

Aj tak však iba týždeň po ajatolláhovom návrate nastala udalosť, ktorá mohla Chomejního revolúciu ešte ukončiť. Keď 7. februára 1979 „starý muž“ s niekoľkými pomocníkmi vyšiel z dverí Chomejního ústredia, čakal tam atentátnik. Strelil starého muža do hrude vysoko výkonnou strelou potiahnutou arzénom. Všetko úsilie zachrániť ho bolo márne a v tú noc

zomrel. Britská tlačová agentúra REUTERS niekoľko hodín prinášala správy, že ajatolláh bol údajne zabitý; americké tlačové agentúry však takéto správy neprinášali, pretože Rockefellerov kartel tu vedel, že ajatolláh Chomejní nie je mŕtvy. Starý muž zastrelený v Teheráne minulý február 1979 bol „dvojník“. Bol oddaným šiitským stúpencom svojho milovaného ajatolláha Chomejního. Tak ako všetci v Chomejního vnútornom kruhu vedel, že sa budú snažiť ajatolláha zavraždiť; ako zbožný šiitský moslim však „dvojník“ vítal vyhliadku mučeníctva ako posvätnú výsadu, a tak dobrovoľne obetoval život na zabezpečenie úspechu islamskej Chomejního revolúcie. A ako všetci vieme, revolúcia uspela; krutým faktom však je, že jej tajne pomáhali satanské sily, ktoré plánujú všetko zvrátiť. Plánujú urobiť mučeníkov z celej Chomejního vlády, keď rozpútajú termonukleárnu vojnu.

Téma č. 2 — Súčasná kríza v Iráne je výsledkom plánu CIA, ktorý pred dvoma rokmi uviedol do pohybu David Rockefeller. Štyria bratia Rockefellerovci sa však nedožili uskutočnenia svojich vojnových plánov; zvyšky Rockefellerovej moci si dnes rozdeľujú dvaja nezmieriteľní nepriatelia na svetovej scéne. Sú spoločnými dedičmi situácie, ktorú v Iráne vytvorila CIA, a teraz obaja zápasia o kontrolu nad iránskou krízou.

Keď bol iránsky šach začiatkom roku 1979 zvrhávaný, Rockefellerovci boli zvrhávaní tu v Amerike. Iba 10 dní po šachovom úteku z Iránu bol Nelson Rockefeller zavraždený v New Yorku. Bol to začiatok boľševického prevratu proti Rockefellerovcom. Boľševická čistka tu v Spojených štátoch pokračovala mimo očí verejnosti.

Koncom februára 1979 sa nový Chomejního režim upevňoval v Iráne a v tom istom čase boľševici preberali kontrolu tu v Amerike. Keď tieto zmeny prebiehali, titulky sa venovali Iránu, ale nič nenaznačovalo boľševický prevrat tu v Spojených štátoch. Keď boľševici preberali opraty Rockefellerovej moci a plánovanie CIA, ponáhľali sa.

Boľševikov vyháňajú z ich bývalých mocenských pozícií v Rusku a chcú sa pomstiť. Usilovali sa do polovice mája 1979 vyvolať vojnu na Blízkom východe ako krok k prvému jadrovému úderu proti Rusku; zároveň plánovali vrhnúť svetových 700 000 000 rímskych katolíkov do svojej vojny proti Rusku. Boľševici plánovali vo východnej Európe rozpútať to, čo malo byť známe ako „pápežova revolúcia“. Podrobnosti plánu som uviedol v Audio liste č. 42. Kľúčom plánu mala byť pápežská návšteva Poľska pri 900. výročí mučeníckej smrti svätého Stanislava.

Boľševické vojnové plány istý čas postupovali rýchlo, ale okolo Veľkej noci 1979 začali Rusi zasahovať tu v Spojených štátoch. Začali nasadzovať svoje „organické robotoidy“, ako som prvýkrát odhalil v Audio liste č. 46. Ich využitím pri kyvadlových cestách po Blízkom východe, ktoré som v tom mesiaci opísal, Rusi zabránili májovej vojne na Blízkom východe. Rovnako dokázali prekaziť boľševický plán pápežovej revolúcie. Začiatkom mája začali Rusi odstraňovať boľševický vplyv vo Vatikáne, ako som uviedol v Audio liste č. 46, a pápežská návšteva Poľska bola presunutá na jún. Dovtedy emócie okolo dňa svätého Stanislava ochladli a nenastali žiadne nepokoje.

Odvtedy sú Spojené štáty bojiskom tajnej vojny medzi Rusmi a tunajšími boľševikmi. V priebehu mesiacov vás o tomto vývoji informujem. Tunajší boľševici stále hľadajú spôsob, ako vrhnúť americkú vojenskú moc na Rusko v knokautujúcom údere. Noví kresťanskí vládcovia Ruska odpovedajú kampaňou za odzbrojenie Spojených štátov, počínajúc zmluvou SALT II. V tejto chvíli obe strany — Rusi aj ich boľševickí nepriatelia — uplatňujú veľkú moc tu v Spojených štátoch. Ruská moc je tu založená na ich agentoch, ľudských aj

robotoidných, v najvyšších mocenských pozíciách; boľševici však začali prenikať do našej krajiny pred 30 rokmi. Dnes sú v každom zákutí Ameriky, najmä v armáde. Boľševická stratégia preto teraz spočíva v hľadaní spôsobov, ako obísť ruskú kontrolu na vrchole.

V Audio liste č. 46 som odhalil, ako Rusko v máji zabránilo vojne na Blízkom východe pomocou tajných kyvadlových ciest; zároveň som však odhalil, že ich cesty týkajúce sa Iránu končili úplným neúspechom. Bez vedomia ajatolláha Chomejního bol a stále je Irán plný boľševicko-sionistických agentov, ktorí dokázali Rusko až doteraz prakticky udržať mimo Iránu. Napriek tomu sa Rusku pred o niečo viac než dvoma mesiacmi podarilo vytvoriť spôsob sledovania toho, čo sa deje okolo ajatolláha. Stalo sa to pre Rusko najvyššou prioritou. Ruskí spravodajskí agenti odhalili dôkazy, že boľševici tu v Amerike znova rýchlo smerujú k vojne. Opäť pracovali na prvom jadrovom údere proti Rusku; a rovnako ako predtým mal byť Irán nejako využitý ako kľúč plánu. Rusi však presne nevedeli, ako sa má Irán využiť, až do konca septembra, pred dvoma mesiacmi. Keď ruská spravodajská služba všetko poskladala, už nebolo času nazvyš.

Spoločný boľševicko-sionistický vojnový plán predpokladal sled udalostí, ktorý sa mal začať 20. novembra; keď by sa raz začal, reťazovú reakciu smerujúcu k vojne malo byť veľmi ťažké zastaviť. Koncom septembra 1979 pozostával nový boľševický vojnový plán zo šiestich hlavných krokov:

Krok č. 1 mal byť sériou incidentov začínajúcich v Saudskej Arábii počas každoročnej púte do Mekky. Boľševickí sionisti ich pripravovali tak, aby rozpálili moslimský hnev proti Spojeným štátom a Izraelu.

Krok č. 2 malo byť obsadenie amerického veľvyslanectva v Teheráne. Boľševicko-sionistickí agenti v Iráne živili nevraživosť iránskych militantov voči veľvyslanectvu; a pod rúškom všeobecných nepokojov proti Spojeným štátom v moslimských krajinách sa malo zinscenovať obsadenie veľvyslanectva v Teheráne. Zároveň plán predpokladal, že Saudská Arábia bude pre incidenty vrčať hnevom na Izrael. To by znovu vytiahlo minuloročnú kampaň „Nenávidťe Saudskú Arábiu“ v sionistických médiách Spojených štátov. Malo to viesť ku

Kroku č. 3 — dlho plánovanému obmedzenému jadrovému úderu Izraela proti saudskoarabským ropným poliam. Bolo by to ako prilievanie benzínu do ohnivej búrky moslimských vášní. Sedemsto miliónov moslimov by sa zjednotilo v duchu džihádu, svätej vojny, a na tomto pozadí mal boľševicko-sionistický plán vykonať

Krok č. 4 — povraždenie rukojemníkov v Teheráne. V téme č. 1 som vysvetlil, že akékoľvek takéto vraždenie islamské právo zakazuje; my Američania, ktorí o islame nič nevieme, by sme však automaticky obvinili Chomejního vládu; a pri návrate amerických tiel z Iránu, ako pred rokom z Guyany, by sme volali po pomste.

V kroku č. 5 boľševici tu v Amerike plánovali náhle hromadné vyslanie amerických vojakov a techniky do Iránu bez predchádzajúceho upozornenia. Boľševici vymysleli, ako to urobiť bez schválenia zhora, kde by to ruskí agenti tu v Amerike vetovali. Keď by vysielanie vojakov prebiehalo, boľševici veria, že Rusko by ho nemohlo zastaviť bez toho, aby samo rozpútalo jadrovú vojnu; a pod rúškom nasadzovania vojakov by boľševici urýchlene pokračovali v prípravách prvého úderu.

Krok č. 6 mal byť samotný jadrový útok na Rusko. Aj ten má nastať bez súhlasu najvyšších úrovní vlády Spojených štátov.

Vojenská stratégia „plánu útoku“ je v zásade stále rovnaká ako pri nahrávaní Audio listu č. 37. Hlavný rozdiel teraz spočíva v tom, že západné čínske provincie nie sú dostupné boľševikom pri moci v Spojených štátoch, preto sú ruské zariadenia kozmosfér v strednej Sibíri cieľom amerických rakiet v severnej Austrálii, ktoré som odhalil v Audio liste č. 42. Ako som tiež vysvetlil v Audio liste č. 42, americkí vojnoví plánovači mylne veria, že sa im podarí rakety odpáliť.

Až koncom septembra dokázali Rusi poskladať spravodajské informácie a odvodiť tento celkový plán. Vtedy boli destabilizačné incidenty v Saudskej Arábii podľa boľševického vojnového harmonogramu vzdialené menej než dva mesiace a bolo jasné, že niektoré sily boľševického plánu sa už dali neodvolateľne do pohybu. Iránski militanti v Teheráne už boli podnecovaní proti americkému veľvyslanectvu a provokácie v Saudskej Arábii boli priamo viazané na moslimský kalendár.

Situácia bola ako nočná mora opakujúca umelú „krízu okolo vojakov na Kube“ spred dvoch mesiacov. Do pohybu boli uvedené sily, ktoré Rusi nemohli dúfať úplne zastaviť. Rusi videli iba jediný spôsob, ako zablokovať rýchlo postupujúci boľševický vojnový plán. Bolo to urobiť to, čo pred dvoma mesiacmi pri kubánskom rozruchu — teda predbehnúť časti boľševického plánu — a to, priatelia, teraz robia v iránskej kríze.

Ich boľševicko-sionistickí nepriatelia sa zatiaľ pokúšajú upraviť vlastné plány a predsa len rozpútať jadrovú vojnu. V tajnej vojne medzi Rusmi a boľševikmi je teraz Teherán rozhodujúcim bojiskom.

Téma č. 3 — V bitke o Teherán sa Rusi pokúšajú rozvrátiť sled udalostí naplánovaný boľševikmi. Boľševický plán spočíva v zničení saudskoarabských ropných polí, zatiaľ čo Rusko robí všetko možné, aby tomu zabránilo. Na druhej strane boľševici majú využiť iránske ropné polia ako zámienku na zaplavenie Iránu americkými a ďalšími vojakmi pri príprave prvého úderu. Aby tomu Rusko zabránilo, plánuje podľa potreby vyradiť iránske ropné polia vlastnými leteckými údermi.

Prvým krokom ruskej stratégie predbehnutia bolo priviesť zvrhnutého iránskeho šacha minulý mesiac, 22. októbra, do New Yorku. Rusi na to využili svojich robotoidných dvojníkov zosnulého Davida Rockefellera, Henryho Kissingera a ďalších, ktorých som identifikoval v iných nahrávkach. Šacha sem prilákali náznakmi, že by mohol byť po druhý raz navrátený na Páví trón; verejnosti však ako krytie spomínali iba jeho lekárske ošetrenie. Ako sa očakávalo, jeho príchod sem spôsobil predčasný výbuch vášní, ktoré boľševicko-sionistickí agenti rozdúchavali v Teheráne. Tamojších iránskych militantov priviedli k očakávaniu, že Spojené štáty a Izrael urobia niečo odporné voči islamu všeobecne a voči Iránu osobitne. V reakcii na šachov príchod sem obsadili 4. novembra americké veľvyslanectvo a zajali rukojemníkov. Bolo to viac než dva týždne pred spúšťacími incidentmi, ktoré boľševici naplánovali na 20. novembra; boľševici ich nemohli urýchliť, pretože boli priamo viazané na moslimský kalendár; okamžite však, akoby na signál, boľševicko-sionistickí agenti rozdúchali plamene nenávisti proti iránskym študentom tu v Spojených štátoch. Dňa 6. novembra, dva dni po obsadení, premiér Mehdi Bázargán odstúpil. Vyplynulo to z tajného stretnutia deň pred obsadením veľvyslanectva medzi Bázargánom a robotoidom Zbigniewa Brzezinského. Bol to ruský manéver na odstránenie jednej vrstvy zmätku v kríze. Postavil ajatolláha priamo do očí verejnosti ako jediný hlas, na ktorom v Iráne skutočne záležalo; v zákulisí však tento hlas ovplyvňujú ďalšie hlasy. Počas niekoľkých nasledujúcich dní panoval okolo Iránu úplný zmätok.

Boľševici tu v Amerike zatiaľ začali skúšať svoju schopnosť spustiť vojenské operácie bez prezidentského súhlasu. Vo štvrtok 8. novembra bol vyhlásený poplach pre Strategické letecké velenie a výsadkárov 82. výsadkovej divízie. Nasledujúci deň, 9. novembra, sa uskutočnila skúška jadrovej vojny. Na veliteľstve NORAD pri Colorado Springs v Colorade vložili do počítača falošné údaje naznačujúce raketový útok na Spojené štáty. Na účely testu falošné údaje uvádzali iba niekoľko prichádzajúcich rakiet, výsledkom však bol jadrový vojnový poplach pre každé veliteľské stredisko americkej armády. Všetky naše raketové základne prešli do predbežnej pohotovosti, aby boli pripravené odpaľovať, ak dostanú rozkaz; a pre istotu do vzduchu poplachovo vzlietlo aj niekoľko prúdových stíhačiek. Počítač NORAD sa šesť minút pripravoval na jadrovú vojnu. Počítač si myslel, že ide o skutočný útok, ale nebol informovaný prezident, minister obrany ani Zbor náčelníkov štábov — nieto ešte spustené sirény leteckého poplachu. Potom bol test ukončený. Boľševici boli spokojní; bol úplne úspešný — Rusi ho však neprehliadli!

O tri dni neskôr sa uskutočnil podobný test s vojakmi. V hodinách pred svitaním 12. novembra náhle bez predchádzajúceho upozornenia zmobilizovali určité výsadkové a ďalšie jednotky. V priebehu hodín sa zbiehali na cvičenie vo Fort Hood v Texase. Zapojených bolo približne 2 700 vojakov vybraných zo skupín, ktoré tunajší boľševici zamýšľajú vyslať do Iránu. Rovnako ako vojnový test NORAD bolo cvičenie vo Fort Hood v skutočnosti spustené bez súhlasu najvyššieho vedenia a boľševici boli opäť úplne spokojní. Navyše americkí vojaci už boli tajne nasadení do predsunutých pozícií na Blízkom východe. Napríklad na ománskom ostrove Masíra v Arabskom mori nedávno pristálo viac než 2 000 amerických vojakov.

Dňa 11. novembra, priatelia, sa začala vyostrovať slovná vojna. V ten deň ajatolláh Chomejní rozbúril Irán ohnivým prejavom. Pre uši šiitských moslimov to bol prejav oddanosti, západným ušiam sa však môže zdať ozvenou guyanských samovražedných skúšok Jima Jonesa. Ajatolláh povedal, citujem: „Sme národ s 35 miliónmi ľudí a mnohí z nich sa tešia na mučeníctvo. Budeme postupovať s tými 35 miliónmi. Keď budú všetci umučení, potom si môžu s Iránom robiť, čo chcú.“

Nasledujúci deň robotoid Jimmyho Cartera oznámil obrátené ropné embargo proti Iránu. Boľševický plán vyslať vojakov do Iránu je postavený na vytvorení verejného dojmu, že iránska ropa je pre nás nevyhnutná, čo, samozrejme, nie je. Aby bol tento boľševický trik podkopaný, bolo oznámené, že Spojené štáty odmietajú kupovať ďalšiu ropu z Iránu.

V ten istý deň, 12. novembra, ruské kozmosféry reagovali na boľševické spustenie cvičení vo Fort Hood. Ruské kozmosféry hliadkovali nad Španielskom na možných trasách amerického leteckého presunu cez Stredozemné more. V ten deň pilot prúdového dopravného lietadla Caravel v Španielsku videl zblízka štyri kozmosféry. Myslel si, že sú to UFO, a okamžite pristál na najbližšom dostupnom letisku.

O dva dni neskôr vypukla hospodárska vojna medzi Spojenými štátmi a Iránom. Irán oznámil, že sa chystá vybrať svoje vklady z amerických bánk; v priebehu niekoľkých hodín však robotoid Carter vyhlásil národný núdzový stav a aktivoval prezidentské núdzové právomoci. Na základe tejto údajnej autority zmrazil iránske aktíva tu a údajne aj v zahraničí v hodnote približne 8 miliárd dolárov alebo viac. Zmrazenie iránskych aktív povedie ku kolapsu dolára v zahraničí. To zasa povedie k inflácii a hospodárskej depresii tu v Spojených štátoch. V roku 1929 Amerika vyviezla svoju depresiu do zvyšku sveta; tentoraz sa však dovezie z rútiaceho sa dolárového trhu v zámorí.

Dňa 14. novembra Rusko tiež vyvolalo zemetrasenie v severovýchodnom Iráne s magnitúdou 6,7 Richterovej stupnice. Bol to pokus odviesť pozornosť Chomejního vlády vnútornými problémami.

Ďalší veľký vývoj zmiatol Rusov aj boľševikov. Dňa 16. novembra Chomejního vláda pohrozila, že prestane prijímať doláre za ropu. Bola to odveta za rozkaz zmrazujúci iránske peniaze tu. Médiá o Iráne niekoľko dní mlčali a ceny zlata sa nikam nehýbali. Keď Iránci nezaznamenali nijakú osobitnú reakciu na svoju hrozbu, rozhodli sa nateraz opustiť hrozbu neprijímania dolárov. Bolo to ticho pred búrkou. Iránski militanti prepustili 19. novembra troch rukojemníkov a 20. novembra ďalších 10; o ostatných však ajatolláh povedal, citujem: „Špionáž bola preukázaná dôkazmi."

Dvadsiaty november, priatelia, bol osudným dňom pôvodného boľševického plánu. Bol to začiatok roku 1400 moslimského kalendára. Bol to začiatok mesiaca Maharam, mesiaca smútku za mučeníkmi pre šiitských moslimov Iránu; a znamenal začiatok každoročnej moslimskej púte do Mekky v Saudskej Arábii. Začiatkom októbra Rusko prostredníctvom diskrétnych kanálov v Kuvajte upozornilo Saudov, aby počas tohtoročnej púte očakávali problémy. V dôsledku toho Saudi rozmiestnili 17 000 príslušníkov bezpečnostných síl v Mekke, Medine a Džidde. Rusi tiež upozornili Saudov, že incidenty, nech budú akéhokoľvek druhu, budú spojené s dôkazmi americkej a izraelskej účasti. Saudov varovali, že ide o pascu, ktorá má prilákať Saudskú Arábiu k výhražnému postoju voči Izraelu. Samotné prežitie Saudskej Arábie bude závisieť od toho, či Saudi nastavia druhé líce, nebudú brať vážne tieto chýry a usmernia správy.

Dňa 20. novembra veľké skupiny ozbrojencov vtrhli do dvoch veľkých mešít Saudskej Arábie. Jednou bola Veľká mešita v posvätnom meste Mekka. Veľká mešita, trikrát väčšia než Yankee Stadium, v sebe ukrýva Kaabu, najposvätnejšiu svätyňu islamu, svätyňu svätýň. Druhou napadnutou mešitou bola Prorokova mešita v Medine. Hneď ako sa incidenty začali, Saudská Arábia prerušila spojenie s vonkajším svetom. Elitné saudské bezpečnostné sily rýchlo potlačili incident v Medine, ale opätovné dobytie Veľkej mešity si vyžiadalo dni krvavých bojov. Aj teraz sa podľa správ niekoľko útočníkov stále drží v katakombách pod mešitou. Saudi počas celého diania boli vzorom zdržanlivosti. Bol to prvý útok na Veľkú mešitu za tisíc rokov, a predsa to Saudi všetko odbili, akoby išlo o drobný incident. Povedali, že útočníci sú, citujem: „odpadlíci pôsobiaci mimo moslimského náboženstva", ale radšej si zahryzli do pier, než aby povedali viac. Rusi sa zatiaľ postarali, aby pozornosť zostala na Iráne, nie na Saudskej Arábii.

Večer 20. novembra robotoid Carter náhle výrazne naznačil možnú vojenskú akciu proti Iránu. Zároveň lietadlová loď Kitty Hawk a sprievodné lode dostali rozkaz vplávať do Indického oceánu. Tam, za obzorom, posilnia lietadlovú loď Midway a jej sprievodné lode, ktoré tam už sú.

Ajatolláhovi Chomejnímu predložili údajné dôkazy o obsadení mešít v Saudskej Arábii a odsúdil ich ako americky a izraelsky podnietené. V niekoľkých krajinách vypukli protiamerické moslimské nepokoje. Americké veľvyslanectvo v pakistanskom Islamabade bolo vyplienené a vypálené a príslušník námornej pechoty zo stráže bol zabitý. Útoky na mešity v Saudskej Arábii rozpálili veľkú časť moslimského sveta — okrem samotnej Saudskej Arábie.

Slovná vojna medzi Iránom a Spojenými štátmi pokračuje. Dňa 22. novembra ju ajatolláh nazval konfliktom, citujem: „medzi islamom a pohanmi", inými slovami džihádom. Dňa 26.

novembra robotoid Carter vyhlásil, že Spojené štáty nebudú v Organizácii Spojených národov diskutovať o ničom okrem rukojemníkov, a ajatolláh Chomejní povedal, že 20 miliónov mladých Iráncov má vziať 20 miliónov pušiek a pripraviť sa na boj. Nasledujúci deň ajatolláh oznámil, že rukojemníci budú súdení. Povstalci na veľvyslanectve zatiaľ povedali, že veľvyslanectvo je teraz podmínované výbušninami. Biely dom oznámil stiahnutie nepodstatného personálu ministerstva zahraničných vecí z jedenástich moslimských krajín a v ten deň zemetrasenie s magnitúdou 7,3 Richterovej stupnice poskytlo Chomejního režimu nové rozptýlenie.

Bitka o Teherán medzi Rusmi a ich boľševicko-sionistickými nepriateľmi smeruje k vyvrcholeniu. Rusi sú presvedčení, že rukojemníci sú už odsúdení na smrť svojimi boľševicko-sionistickými väzniteľmi, ktorí kontrolujú situáciu na veľvyslanectve a ktorí nie sú skutočnými moslimami. Preto sú Rusi pripravení podniknúť v Iráne vojenskú akciu na zablokovanie akýchkoľvek úspešných boľševicko-sionistických vojenských akcií tam.

Scéna je teraz pripravená na vojnu vedúcu k jadrovej vojne; priatelia, mali by sme sa však na chvíľu zamyslieť nad tým, ako sa to všetko začalo. V posledných týždňoch neustále počúvame o „diplomatickej imunite“. Počúvame, že obsadenie amerického veľvyslanectva je strašný zločin; a predsa Rockefellerov kartel obsadil celú ich krajinu. Nie je to tiež zločin? V Audio liste pred niekoľkými rokmi som uviedol, že skutočným šachom Iránu je Richard Helms, vtedajší veľvyslanec v Iráne. Helms, predtým riaditeľ CIA, pôsobil v Iráne pod plášťom diplomatickej imunity. Bol spolčený so silami, ktoré držali celý Irán ako rukojemníka a mučili a zabíjali tisíce Iráncov.

Priatelia, dnes nepotrebujeme imunitu, ale zodpovednosť každého. Potrebujeme sa zbaviť intríg a manévrovania — či už zo strany boľševikov, sionistov, Rusov alebo kohokoľvek iného. Potrebujeme návrat k férovej hre a obnovu čestnosti a dôvery. Potrebujeme vymiesť pavučiny tajností a osvietiť temnotu nášho sveta reflektorom pravdy. V Iráne sme videli revolúciu — revolúciu ajatolláha Chomejního. Nevidené sily sa pokúšajú využiť revolúciu na vlastné účely, a predsa je to aj veľmi skutočná revolúcia. Je to islamská revolúcia islamského ľudu túžiaceho vrátiť sa ku svojim koreňom.

Korene Spojených štátov amerických, priatelia, sú kresťanské; tak ako Irán za šacha sme však aj my boli odvedení ďaleko od svojich koreňov a potrebujeme sa k nim vrátiť kresťanským spôsobom — cestou Svetla a Pravdy. Prostredníctvom tajností, intríg a dvojitej zrady sme sa my Američania už dávno stali rukojemníkmi vo vlastnej krajine; ako však náš Pán Ježiš Kristus povedal už dávno: „...poznáte pravdu a pravda vás vyslobodí.“ (JÁN 8:32)

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, sa lúči Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Audio list č. 53

Dr. Peter David Beter

21. januára 1980

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný preklad historického textu. Neoverené tvrdenia o sprisahaniach, robotoidoch, syntetických automatoch, tajných zbraniach a vojenských operáciách sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Preklad zachováva jeho hlas a dobové vyjadrenia; historické údaje a dátumy sú ponechané podľa originálu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Ahoj, priatelia, tu je doktor Beter vo Washingtone. Dnes je 21. januára 1980 a toto je môj AUDIO LIST® č. 53.

Uplynulo už sedem týždňov od nahrania Audio listu č. 52 v posledný deň novembra 1979. Chcem každému jednému z vás poďakovať za trpezlivosť počas tohto nevyhnutného oneskorenia.

Titulky v posledných týždňoch prinášali jeden šok za druhým. Napríklad údajný bývalý iránsky šach podnikol náhle prekvapujúce presuny — najprv do Texasu, potom do Panamy. Svetom otriasla radikálna zmena správania Ruska, počínajúc masívnym zásahom v Afganistane. A ešte prekvapujúcejšie je, že Spojené štáty odpovedajú Rusku oživením studenej vojny. Zlato zatiaľ pri panických nákupoch zdanlivo raketovo letí stále vyššie a vyššie a nad tým všetkým visí temný mrak rozširujúcej sa iránskej krízy. Medzinárodná klíma sa za niekoľko týždňov dramaticky zmenila. Modré nebo mieru a prosperity mizne. Ovzdušie sa náhle plní pachom blížiacej sa vojny a udalosti v titulkoch sú iba bledým tieňom toho, čo sa odohráva v zákulisí. Od nášho rozhovoru v Audio liste č. 52 dostávam lavínu naliehavých spravodajských hlásení. Po celom svete nastali drastické tajné udalosti, ktoré obrátili medzinárodnú scénu hore nohami. Najdôležitejšie sa odohrali priamo tu v Spojených štátoch a v Rusku. Teraz vám konečne môžem podať aktuálne informácie o tom, čo sa stalo.

Priatelia, počas uplynulých týždňov boli vyhliadky na svetový mier rozbité. Tu v Spojených štátoch rýchlo získavajú prevahu mocné sily odhodlané viesť vojnu. A v Rusku bola „mierová frakcia“ Kremľa zvrhnutá z moci. Začalo sa to ako rodinný spor medzi tajnými novými kresťanskými vládcami Ruska a pre niektorých sa to skončilo tragédiou. Výsledkom bol návrat zástancov tvrdej línie k moci v tajnej sekte, ktorá teraz vládne Rusku. Vzostup kresťanskej „mierovej frakcie“ k moci v Rusku bol zázrakom, ale zázrakom krátkeho trvania. Teraz sa skončil a svet opäť kráča po ceste k TERMONUKLEÁRNEJ VOJNE. Zástancovia tvrdej línie, ktorí teraz riadia Kremeľ, patria k rovnakej náboženskej skupine ako „mierová frakcia“. Zástancovia tvrdej línie a „mierová frakcia“ sa nezhodujú iba v jednom hlavnom bode. „Mierová frakcia“, známa ako „Biele holubice“, verí, že jadrovej vojne treba zabrániť, ak je to v ľudských silách. Zástancovia tvrdej línie naopak veria, že jadrová vojna je nevyhnutná; preto, priatelia, ich vedúcou vojenskou stratégiou nie je donekonečna zabraňovať jadrovej vojne, ale VYHRAŤ ju, keď príde.

Moje tri osobitné témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Vojnové napätie a zosnulý iránsky šach.

Téma č. 2 — Prekvapujúce prevzatie moci kremeľskými „zástancami tvrdej línie“.

Téma č. 3 — Práve prebiehajúce operácie jadrového úderu.

Téma č. 1 — Pred štyrmi večermi, vo štvrtok 17. januára, milióny Američanov sledovali televízny program ABC „20/20“. V ten večer program predstavil výrazne zostrihaný rozhovor britskej televíznej osobnosti Davida Frosta. Osoba, s ktorou sa rozprával, bola údajne bývalým iránskym šachom. Jedinec, ktorého sme videli vo Frostovom rozhovore, vyzeral, znel a správal sa veľmi podobne ako šach, ale vyzeral oveľa zdravšie než chorľavý šach v New Yorku pred dvoma mesiacmi. Bolo to tak napriek správam, že šachov stav sa zhoršuje. Takmer zakaždým, keď odpovedal na otázku, jeho tvár stratila výraz a oči stuhli do skleného pohľadu. Hovoril pomaly, prerušovane, akoby v zahmlenej pamäti tápal po odpovediach. A znova a znova to jednoducho vzdal a povedal: „Na to si nespomínam.“

Neskôr v ten istý večer ABC odvysielala svoj nočný špeciál o iránskej kríze. Program sa začal nadväzujúcou diskusiou o Frostovom rozhovore. Medzi tými, ktorých požiadali o reakciu na rozhovor, bol doktor Joseph Sisco, bývalý námestník ministra zahraničných vecí. Sisco pôsobil otrasene z toho, čo videl. Povedal, že šach, ktorého poznal, vždy dokázal diskutovať o zložitostiach geopolitiky, nielen vo vzťahu k Perzskému zálivu, ale na celom svete. Naproti tomu muž, ktorého videl vo Frostovom rozhovore, bol, citujem: „Neistý v reči; úplne iný človek než ten, ktorého som poznal.“

Priatelia, doktor Sisco nemohol mať väčšiu pravdu. Jedinec, s ktorým David Frost hovoril v Paname, vôbec nebol šachom. V skutočnosti ani nebol ľudskou bytosťou. Bol to druh živého robota známy ako „syntetický automat“ alebo kratšie „syntetik“. Prvýkrát som minulý október 1979 v Audio liste č. 51 odhalil, že na scéne sa začínajú objavovať syntetici. Bojachtiví boľševici tu v Spojených štátoch ich nasadzujú ako nástroj intríg. Sú boľševickou odpoveďou na iný typ biologického robota, ktorý Rusi začali nasadzovať skôr v roku 1979. Ruský typ je známy ako „organický robotoid“ a prvýkrát som ho zverejnil v Audio liste č. 46 minulý máj. Ruské „robotoidy“ aj boľševickí „syntetici“ sú pozoruhodné tvory. Vyrábajú sa radikálne odlišnými technológiami; jednu vec však majú spoločnú — oba sú umelé formy života, ktoré žijú a dýchajú, ale musia sa programovať ako počítače, a sú výsledkom troch desaťročí veľkolepých vedeckých objavov mimo očí verejnosti. Trochu vedeckého pozadia som uviedol v Audio listoch č. 47 a 51, ale robotoidy a syntetici zostávajú azda najtajnejšími zo všetkých spravodajských zbraní.

V predchádzajúcich nahrávkach o týchto biologických robotoch som spomenul, že ich najrozhodujúcejšou vlastnosťou je biologický počítačový mozog. V tomto ohľade sú ruské robotoidy oveľa lepšie než boľševickí syntetici. Je to vďaka ich holografickému mozgu, ktorý som podrobne opísal v Audio liste č. 47. V Audio liste č. 51 som spomenul nízku kvalitu mozgu syntetikov; a ak ste pred niekoľkými večermi sledovali údajného iránskeho šacha vo Frostovom rozhovore, videli ste dokonalý príklad na vlastné oči. Syntetici ľahko prejdú za ľudské bytosti, ale v porovnaní s ľuďmi, ktorých napodobňujú, pôsobia tupomyseľne. Keď David Frost robil rozhovor so syntetickým „dvojníkom“ bývalého šacha, nepochybne si myslel, že hovorí s pravým; skutočný šach však bol v tom čase už viac než mesiac mŕtvy. Zomrel v skorých ranných hodinách nedele 2. decembra 1979.

V Audio liste č. 52 minulý november som vysvetlil, prečo šacha pôvodne priviezli do New Yorku. Skutočne podstúpil liečbu, ale tá sa mohla uskutočniť aj inde. Kedysi mocný šach prišiel do New Yorku ako obyčajný pešiak v smrteľnej celosvetovej šachovej hre. Viac než dva roky prebieha tajná vojna medzi novými vládcami Ruska a zvrhnutými bývalými vládcami Ruska, boľševikmi. Starých boľševikov vyhnali z Ruska v desaťtisícoch a prúdili najmä sem do Spojených štátov. Zúria túžbou udrieť späť na Rusko a plánujú to urobiť pomocou americkej vojenskej sily.

Za posledné viac než dva roky tu v Spojených štátoch bez fanfár prebieha sofistikovaná nová boľševická revolúcia. V minulých Audio listoch som poslucháčov o tejto situácii informoval.

Boľševici v zúrivom odhodlaní uspieť alebo zomrieť chcú vrhnúť americkú vojenskú moc na Rusko; v Audio liste č. 37 z augusta 1978 som odhalil, ako to plánujú urobiť. Boľševický vojnový plán je založený na americkom prvom jadrovom údere proti Rusku; reťaz udalostí vedúca k prvému úderu sa mala začať krízou okolo Iránu. To som zverejnil pred takmer rokom a pol a to sa teraz deje priamo pred našimi očami. Priatelia, sme na ceste k PRVEJ JADROVEJ VOJNE!

V Audio liste č. 52 som vysvetlil účel, pre ktorý bývalého iránskeho šacha koncom októbra prilákali do New Yorku. Bol to ruský trik uskutočnený pomocou ich vlastných robotoidných náhrad určitých mocných Američanov. Zistili, že boľševici tu v Amerike uvádzajú do pohybu obávanú iránsku krízu. Už bolo príliš neskoro, aby Rusi zabránili jej vypuknutiu, preto sem namiesto toho vmanévrovali šacha v stratégii predbehnutia, aby zmenili priebeh krízy. Podrobnosti som uviedol v Audio liste č. 52, preto ich tu nebudem opakovať. Ruské manévre týkajúce sa bývalého iránskeho šacha sa rozbehli, kým kremeľská „mierová frakcia“, Biele holubice, ešte rozhodovala. Podarilo sa im urobiť bývalého šacha stredobodom iránskej krízy, proti boľševickým plánom; neskôr, keď dozrie čas, plánovali využiť kontrolu nad šachom, aby kríza vyšumela. Ako som však podrobne uviedol v Audio liste č. 52, Rusi mali plné ruky práce s rozpletaním iránskej krízy. Šachova cesta do New Yorku bola zariadená narýchlo. Keď dosiahli toto, Rusi počas novembra 1979 šacha „odložili bokom“ a sústredili sa na iné naliehavé stránky krízy. Začiatkom decembra 1979 sa ruskí agenti tu v Spojených štátoch pripravovali na nové kroky zahŕňajúce šacha. Viac než päť týždňov šach prijímal návštevy a podstupoval liečbu v newyorskej nemocnici Cornell Medical Center. Jeho apartmán na 17. poschodí bol oddelený osobitnou bariérou z nepriestrelného skla. Všetko súvisiace so šachom podliehalo intenzívnym bezpečnostným opatreniam. Bez toho, aby to sám vedel, bol kľúčom ruského plánu rozpliesť iránsku krízu bez vojny; Rusi si preto vtedy nemohli dovoliť, aby sa mu niečo stalo.

Keď som 30. novembra 1979 nahrával Audio list č. 52, pripravovali sa plány na šachov presun. Rusi začali prenikať cez boľševické zovretie Iránu a nadväzovali dialóg s Chomejního vládou. Prišiel čas odstrániť šacha z nemocnice. Predbežné prípravy v nemocnici boli nenápadné — ale nie dosť nenápadné. Odhalili ich boľševickí agenti v nemocnici a podarilo sa im spoznať podrobnosti presunu ešte pred jeho uskutočnením. Krátko po štvrtej ráno 2. decembra 1979 šach opustil nemocničnú izbu na invalidnom vozíku. Sprevádzali ho ozbrojení strážcovia vrátane agentov FBI so samopalmi. Na 17. poschodí nemocnice vstúpili do výťahu a zišli do spodného suterénu. Odtiaľ sa šach so strážcami pohyboval podzemným tunelom k ubytovni personálu Payson House na Východnej 71. ulici. Tam skupina vstúpila do parkovacej garáže. Šacha priviezli k

modrozelenej dodávke FBI. Pomohli mu z vozíka do dodávky. Hneď ako bol vnútri, dvere zavreli a dodávka sa pohla. Pripojili sa k nej tri autá FBI ako sprievod. Kolóna štyroch vozidiel opatrne smerovala k východu z garáže. Pritom jeden zo šachových strážcov v dodávke vytiahol silnú pištoľ s tlmičom. Ukázalo sa, že on aj ostatní strážcovia v šachovej dodávke sú boľševickí syntetici. Keď dodávka dorazila k východu z garáže, šachovo telo ležalo zrútené na podlahe. Tak ako jeho bývalý patrón Nelson Rockefeller zomrel jedinou guľkou do čela. Ostatní syntetici vpredu v dodávke urobili presne to, na čo boli naprogramovaní. Pokračovali v jazde, akoby sa nič nestalo. Agenti FBI v ostatných autách nezaznamenali ani náznak problému. Kolóna bez incidentu prešla zvyšok cesty na letisko La Guardia. Až keď na letisku otvorili dodávku, zistili, čo sa stalo.

Správy v ten deň aj nasledujúci deň boli plné titulkov o záhadnom šachovom presune do Texasu. V televízii nám ukazovali DC-9 letectva štartujúce v tme na La Guardii. Hovorili nám, že šach je na palube, ale nebol! Jeho telo zostalo na odľahlom mieste newyorského letiska La Guardia približne do šiestej večer, potom ho odviezli lietadlom do jedného južného štátu na likvidáciu. Keď ukazovali pristátie DC-9 na leteckej základni v Texase, opäť nám povedali, že je to šachovo lietadlo. Letecká základňa Lackland je za normálnych okolností bez obmedzení, po pristátí lietadla ju však náhle uzavreli. Panoval zmätok. Predstavitelia letectva na základni najskôr uviedli, že popoludní bude tlačová konferencia, čoskoro to však zmenili. Nielenže ju zrušili, ale všetkým novinárom prikázali okamžite odísť zo základne, inak ich násilne vyvedú. Vopred pripravené plány pre styk s verejnosťou sa jednoducho rozpadli. Namiesto toho sa na rozkaz určitých ruských agentov v Pentagóne narýchlo rozbehlo utajovanie.

V nasledujúcich dňoch bolo všetko okolo šacha záhadou. Údajne sa nachádzal v určitých nemocničných priestoroch Lacklandu; dni však plynuli a nikto ho nevidel, preto sa množili otázky. Ak by vzniklo podozrenie, že šach je už mŕtvy, boľševickí agenti držiaci amerických rukojemníkov v Teheráne ich mohli zabiť, a to mohlo veľmi rýchlo viesť k jadrovej vojne. Boľševici tu v Amerike sa zatiaľ pripravovali prevziať kontrolu nad šachovým sporom.

Boľševickí syntetici sa programujú technikou úplne odlišnou od tej, ktorú používajú Rusi pri robotoidoch. Nie je taká dobrá, ale ani nevyžaduje mozgový hologram. Boľševickí agenti v New Yorku dokázali získať potrebné genetické vzorky a v sobotu 15. decembra prišlo nové prekvapenie týkajúce sa šacha. Údajne v to ráno odišiel z Texasu na malý ostrov pri Paname. Neviditeľný šach sa potom zdanlivo opäť objavil v podobe syntetika a odvtedy boľševici využívajú jeho obraz. Ako som vám povedal, pred štyrmi večermi vo Frostovom televíznom rozhovore bolo vidieť syntetika. To, čo sa stalo zosnulému iránskemu šachovi, je iba časťou oveľa väčšieho vzorca nedávnych dní.

Boľševické nasadzovanie syntetikov sa začalo naplno pred tromi mesiacmi, ako som oznámil v Audio liste č. 51. Vedľajším dôsledkom je, že v Severnej Amerike opäť dochádza k bizarným mrzačeniam dobytka. Pred niekoľkými rokmi sa vlna týchto incidentov vyskytla na západe Spojených štátov. Vtedy prebiehali prvé rozsiahle experimenty so syntetikmi. Teraz, po prestávke, sa syntetici nasadzujú operačne a mrzačenia dobytka sa obnovili. V tejto chvíli však prebiehajú predovšetkým v Kanade, aby sa im tu v Spojených štátoch venovalo čo najmenej pozornosti. Priatelia, mrzačenia dobytka nie sú ničím iným než modernou obmenou krádeží dobytka. Proces výroby syntetikov používa určité žľazy a tkanivá dobytka ako surovinu, ako som vysvetlil v Audio liste č. 51. Na získanie týchto surovín musí byť dotknutý dobytok zničený veľmi nehospodárne; boľševickí agenti

vyrábajúci syntetikov preto nepoužívajú vlastný dobytok, ale nechávajú druhých znášať straty zo zabitých stád. Mrzačenia dobytka sa môžu zmeniť na epidémiu príliš veľkú na ignorovanie, pretože počas posledných troch mesiacov boľševické kruhy začali nasadzovať syntetikov vo veľkom počte.

Medzi Rusmi a ich starými boľševickými nepriateľmi teraz po celom svete zúri tajná vojna biologických robotov. Rusi získali náskok tým, že svoje robotoidy nasadili ako prví minulú jar; vedeli však, že ich výhoda dlho nevydrží, a snažili sa ju rýchlo využiť na zabezpečenie schválenia zmluvy SALT II. Sovietsky minister zahraničných vecí Andrej Gromyko to zhrnul 25. júna 1979. Na bezprecedentnej dvojhodinovej tlačovej konferencii v Moskve sa v jednom okamihu odmlčal a povedal jednoducho: „Fantastická situácia."

Priatelia, nebezpečenstvá, ktorým teraz čelíme, sú fantastické, ale takými boli aj letecká vojna do prvej svetovej vojny, atómová bomba do druhej svetovej vojny a let na Mesiac do projektu Apollo. Boľševikov medzi nami posadli ich plány revolúcie a vojny, vlády alebo skazy. Pomocou syntetikov rýchlo znovu získavajú moc, ktorú strácali pôsobením ruských robotoidov. Na rozdiel od Rusov majú boľševici tu v Spojených štátoch pevne zakorenenú mocenskú základňu; Rusi preto teraz prehrávajú neviditeľnú vojnu biologických robotov. Každý deň, keď ich moc narastá, tunajší boľševici zdvojnásobujú zúrivosť svojej snahy uchopiť ešte väčšiu moc.

Aby posunuli svoju tunajšiu revolúciu dopredu, boľševici postupne ochromujú Ameriku. Otrasy zmietajú naším hospodárskym systémom a americký dolár čaká na okamih kolapsu. V apríli 1974 som pri výpovedi v Kongrese varoval pred pripravovanými plánmi raketového rastu zlata. Vypovedal som, že plán predpokladá prudký rast zlata nad 2 000 dolárov za uncu, a opísal som súvislosť s tajnou krádežou amerických zásob menového zlata medzinárodnými silami. Neskôr som ponúkol predloženie dôkazov a svedkov pod prísahou, ale Kongres nemal záujem. Potom som svoje varovania zverejnil. Väčšina Američanov však klamstvá a manévre amerického ministerstva financií hltala ako med, preto sa neurobilo nič trvalé na zastavenie plánu nášho hospodárskeho zničenia. Dnes je raketový rast zlata každodennou témou titulkov. Od nahrania Audio listu č. 52 pred menej než dvoma mesiacmi sa cena zlata viac než zdvojnásobila. Aukcie zlata amerického ministerstva financií chudobného na zlato sa zastavili, ako som vás upozornil v decembri 1978 v Audio liste č. 41. Tisíce ľudí stoja v radoch, aby odovzdali zlato a striebro, pričom si myslia, že za ne dostávajú dobré doláre. Je to však preto, že dolár sa ešte stále umelo podopiera. Keď v boľševických plánoch dozrie čas, podpery sa odstránia a dolár sa zrúti. Dolár smeruje k odmietnutiu jeho záväzkov, ktoré ho urobí bezcenným; mnohí bohatí v zahraničí dnes veria, že Spojené štáty nemajú zlato, ktoré tvrdia, že majú. Tí veľmi nemnohí, ktorí poznajú plán zavrhnutia dolára, svoje zlato a striebro nepredávajú. Držia si ich a dokonca kupujú ďalšie.

Keď boľševici pokračujú v preberaní kontroly nad Spojenými štátmi, zároveň pracujú nadčasy na príprave vojny. Chcú zničiť Rusko a chcú, aby sme vy a ja vykonali ich špinavú prácu. Už vedia, že PRVÁ JADROVÁ VOJNA zabije troch zo štyroch Američanov, ale to ich neznepokojuje. Vďaka privilegovaným a mocenským pozíciám tu v Amerike veria, že prežijú, preto sa nevedia dočkať, kedy vrhnú Spojené štáty do jadrovej vojny proti Rusku.

Keď som minulý 30. november nahrával Audio list č. 52, oficiálna verzia, ktorú sme denne počúvali, bola, že našich rukojemníkov v Teheráne držia moslimskí študenti. Tie príbehy boli klamstvá a povedal som vám to. Situáciu na veľvyslanectve ovládajú boľševickí agenti. Vôbec nie sú skutočnými moslimami a sú mimo kontroly ajatolláha Chomejního. Teraz, po

viac než mesiaci, počúvate skreslenú ozvenu toho, čo som vám vtedy povedal. Už sa pripúšťa, že ajatolláh Chomejní nekontroluje tých, ktorí držia našich rukojemníkov, ale podávajú sa vám iba polopravdy určené na získanie vašej podpory pre vojnu. Pred trinástimi dňami, 8. januára 1980, syntetický „dvojník“ nášho zosnulého prezidenta Cartera povedal, citujem: „Najmocnejší jednotlivý politický subjekt v Iráne pozostáva z medzinárodných teroristov alebo únoscov, ktorí držia našich rukojemníkov“ — ich boľševické väzby sa však nespomínajú! Namiesto toho vo vás vytvárajú dojem, že sú azda nejako podnietení Rusmi. Pred dvoma mesiacmi hádzali všetkých Iráncov do jedného vreca a boľševici podnecovali Američanov k nenávisti voči nim všetkým; teraz však náhle počúvame o hrozbe pre Irán zo strany Ruska. Pripravujú nás na vojnu vyhláseniami, že možno budeme musieť Irán vojensky brániť.

Boľševická vojenská stratégia zostáva taká, ako som ju opísal pred takmer rokom a pol v Audio liste č. 37. Teraz slovo za slovom zopakujem vtedajšie varovanie:

> „Americká verejnosť bude požadovať, že nastal čas, aby sa Spojené štáty postavili Rusku; a s plnou podporou verejnosti budú americkí vojaci a zbrane prúdiť do Iránu. Od toho okamihu bude vypuknutie PRVEJ JADROVEJ VOJNY pre verejnosť takmer nemožné sledovať prostredníctvom takzvaných správ.“

Téma č. 2 — Takmer dva roky od začiatku roku 1978 riadila ruskú politiku kremeľská „mierová frakcia“, „Biele holubice“. Ich boľševickí nepriatelia tu v Spojených štátoch zatiaľ pokračovali v neúprosnom úsilí o vojnu. V dôsledku toho bola politika kremeľskej „mierovej frakcie“ teraz opustená. Túto zmenu priniesli nedávne udalosti v Spojených štátoch aj v Rusku. Priatelia, nebudete môcť pochopiť udalosti nadchádzajúcich dní, ak neporozumiete nedávnemu prevzatiu Kremľa zástancami tvrdej línie; na to si potrebujete pripomenúť pozadie udalostí, ktoré k tomu v posledných rokoch viedli.

O nových ruských vládcoch som prvýkrát začal hovoriť v Audio liste č. 28 z novembra 1977. Neskôr som o nich odhalil oveľa viac v Audio liste č. 38, osobitnom vydaní venovanom výlučne Rusku. Noví ruskí vládcovia šesť desaťročí zápasili o zvrhnutie boľševikov a počas tohto dlhého a trpkého zápasu tajní kremeľskí kresťania spoznali chorobu boľševizmu dôvernejšie než ktokoľvek iný na Zemi. Ako som tiež odhalil v Audio liste č. 38, nastúpili do toho, čo považujú za svätú vojnu na vymazanie boľševizmu z povrchu Zeme. Kým prežíva kdekoľvek na svete, sú presvedčení, že Rusko aj samotné kresťanstvo budú v smrteľnom nebezpečenstve. Aj tak však v tajnej sekte kremeľských kresťanov vždy existovali dve frakcie v otázke jadrovej vojny. Všetci súhlasia, že by bola strašná, nezhodujú sa však, či sa jej dá vyhnúť. Menšinová frakcia, Biele holubice, verí, že jadrovej vojne sa vyhnúť dá; väčšina, zástancovia tvrdej línie, verí opaku. Sú presvedčení, že bez ohľadu na počet odkladov jadrovej vojny ju ich boľševickí nepriatelia napokon vyvolajú; preto trvajú na tom, že jediným realistickým postupom je zabezpečiť, aby Rusko vojnu, keď príde, vyhralo s čo najmenšími stratami.

Tajní kremeľskí kresťania prvýkrát začali mocensky prevažovať nad boľševikmi po smrti Josifa Stalina v roku 1953. Odvtedy do začiatku roku 1978 boli pri moci zástancovia tvrdej línie a chceli urýchliť deň, keď sa Rusko oslobodí nielen od boľševikov v Rusku, ale aj od Rockefellerovho kartelu. V lete 1976 sa Rusko začalo pripravovať na obmedzený jadrový útok typu Pearl Harbor proti Spojeným štátom, Veľkej Británii a ďalším krajinám. Bola to podmorská raketová kríza roku 1976, ktorú som odhalil v Audio listoch č. 14 až 16. Bola to zúfalá situácia, ako si dlhoroční poslucháči spomenú; stratégia admirála Gorškova, šéfa ruského námorníctva, však bola stratégiou obmedzenej vojny. Ak by jeho námorná

stratégia fungovala, počiatočný útok na strategické pobrežné ciele by ďalšie vedenie vojny urobil zbytočným. Ako som načrtol v Audio liste č. 18, svetové medzikontinentálne balistické rakety a ďalšie jadrové zbrane by sa nikdy nepoužili. Obmedzené verejné odhalenie podmorskej raketovej krízy prostredníctvom mojich Audio listov však malo dôsledky v Kremli. Rusi stratili rozhodujúci moment prekvapenia, a tak Biele holubice tvrdili, že výsledkom hazardu zástancov tvrdej línie ľahko nemusela byť obmedzená, ale totálna vojna. Trvali na tom, že Rusko sa už nikdy nesmie pokúsiť úmyselne rozpútať jadrovú vojnu. Odvtedy vplyv Bielych holubíc neustále rástol, ale zástancovia tvrdej línie vedení pôvodným Leonidom Brežnevom zostali pri kormidle do konca roku 1977. Práve oni riadili bleskové rozmiestnenie tajnej novej ruskej „vesmírnej triády“ zbraní koncom roku 1977. O nasadzovaní som priebežne informoval v Audio listoch č. 26 až 29.

Všetky tri zložky vesmírnej triády sú založené na zbraniach s časticovými lúčmi. Rusko je doteraz stále jedinou krajinou, ktorá nasadila časticové lúče ako operačné zbrane. Prvou zložkou ruskej vesmírnej triády sú Cosmos Interceptory. Sú to pilotované ničivé družice vyzbrojené časticovými lúčmi. Prvýkrát som oznámil, že sú operačné, v septembri 1977. Začali ničiť americkú flotilu špionážnych družíc. Osobitne vybavený Cosmos Interceptor, Cosmos 954, vybojoval prvú skutočnú vesmírnu bitku v dejinách — bitku Žatevného Mesiaca, 27. septembra 1977. Výstrelom osobitného neutrónového časticového lúča Cosmos 954 vyradil americkú tajnú vojenskú základňu na Mesiaci.

Rusi potom rýchlo rozmiestnili vlastné vojenské základne na Mesiaci, ktoré tvoria druhú zložku vesmírnej triády. Dnes sa ruské zbrane s časticovými lúčmi nachádzajú na siedmich (7) miestach privrátenej strany Mesiaca. Môžu zasiahnuť ktorékoľvek viditeľné miesto na Zemi za menej než dve (2) sekundy po stlačení spúšte; a môžu udrieť ničivou silou, ako dokázala skúšobná streľba z 19. novembra 1977, o ktorej som informoval nasledujúci mesiac v Audio liste č. 29.

V Audio liste č. 29 som tiež oznámil začiatok nasadzovania tretej zložky ruskej vesmírnej triády. Sú to kozmosféry — elektrogravitačné zbraňové plošiny schopné vznášať sa nad ktorýmkoľvek miestom Zeme. Môžu pôsobiť vo výškach od úrovne zeme po približne 800 míľ a sú vyzbrojené lúčmi nabitých častíc. Prvých niekoľko kozmosfér nasadených nad Spojenými štátmi bolo použitých v snahe zastrašovať. Koncom decembra 1977 začali strieľať svoje lúčové zbrane do atmosféry pri východnom pobreží v rozostrenom režime. Výsledkom boli záhadné obrovské vzdušné dunenia, ktoré prichádzali z Atlantického oceánu a otriasali tisíckami domov. Vládni aj ďalší hovorcovia predkladali najrôznejšie príbehy v snahe tieto dunenia vysvetliť. Jeden z obľúbených vychádzal z nadzvukového dopravného lietadla Concorde. Akosi, hovorili nám, musia rázové vlny uháňať ďaleko pred lietadlom a spôsobovať dunenie. Viete si to predstaviť? Ako som vám vtedy povedal, také vysvetlenia boli iba smiešne krycie príbehy a klamstvá; nedávna vedecká štúdia Cornellovej univerzity vedená profesorom A. R. Georgeom presne dokázala to, čo som vám povedal pred dvoma rokmi — totiž, že mimoriadna rázová vlna uháňajúca pred Concordom nemohla vyvolať tieto dunenia otriasajúce kosťami. Pred dvoma rokmi však príbehy splnili svoj účel. Ľudia ich zhltli a upokojili sa.

S nasadením tajnej ruskej vesmírnej triády v posledných dňoch roku 1977 sa Rusi správali zo dňa na deň agresívnejšie, ale vtedajším hlavným zástancom tvrdej línie v Kremli bol Leonid Brežnev a jeho zdravie zlyhávalo. Zomrel 7. januára 1978, ako som odhalil v Audio liste č. 33. Tiež som odhalil, že novým mužom číslo jeden v Kremli bol potom maršal Dmitrij Ustinov, minister obrany. Ustinov bol vodcom Bielych holubíc, „mierovej frakcie“,

a odvtedy sa Kremeľ sústredil na predchádzanie jadrovej vojne využitím SALT II na začatie odzbrojovania boľševických nepriateľov tu v Amerike. Po nasadení robotoidov minulú jar takmer uspeli so SALT II; v posledných mesiacoch im však boľševici zasadili jednu porážku za druhou a so vstupom syntetikov do hry vypukla začiatkom minulého októbra v Kremli prudká debata medzi Bielymi holubicami a zástancami tvrdej línie. Koncom októbra 1979 potom udrela tragédia. Muži, ktorí vládli Rusku od začiatku roku 1978, náhle začali zomierať na otravu. Patrili k nim maršal Ustinov; Leonid Brežnev č. 2, ceremoniálny „dvojník“ zosnulého skutočného Brežneva; náčelník štábu Nikolaj Ogarkov a množstvo ďalších. Odvtedy ich všetkých nahradili robotoidy. Muži, ktorí zomreli, patrili k „mierovej frakcii“. Prijali fakt, že ich mandát vládnuť sa skončil. Novou vládnucou skupinou v Rusku sú dnes zástancovia tvrdej línie a ich vodcom je admirál Sergej Gorškov.

Téma č. 3 — Posledným odkazom Bielych holubíc bol plán využiť iránskeho šacha na rozpletenie iránskej krízy. Noví zástancovia tvrdej línie v tomto pláne pokračovali z úcty k padlým priateľom; keď však boľševici 2. decembra zavraždili šacha, boli pripravení veľmi rýchlo prejsť na agresívnejšiu politiku. Tempo udalostí sa odvtedy prudko zrýchľuje.

Dňa 12. decembra ministri zahraničných vecí NATO na stretnutí v Bruseli súhlasili s novým americkým plánom jadrových rakiet namierených na Rusko. Kremeľ okamžite úplne stiahol všetky ponuky rokovaní o dohodách na kontrolu zbrojenia v Európe. Rusi vyhlásili, že NATO zničilo základ rokovaní. Rusi tiež zistili, že boľševici v Spojených štátoch pripravujú obsadenie iránskych ropných polí, pričom používajú amerických rukojemníkov ako zámienku. Rusko sa pripravilo vstúpiť do Afganistanu. Dňa 27. decembra 1979 proruský prevrat v Kábule priviedol k moci nový režim Babraka Karmala a v priebehu dní do Afganistanu prúdili desaťtisíce ruských vojakov. Bol to klasický príklad šachovej hry ruských vládcov. Keď skúsený šachista urobí ťah, vždy to robí s predvídaním ďalších ťahov. Vyhodnocuje ťahy, ktoré bude jeho súper nútený vykonať v odvete, a už má naplánované, ako na ne zareaguje. Kedykoľvek môže, snaží sa vyprovokovať súperove ťahy, ktoré poslúžia jeho vlastnej výhode. Tak to bolo aj v Afganistane.

Najprv boľševici úmyselne provokovali Rusko rozsiahlymi povstaleckými operáciami v Afganistane. Podporovalo ich najmenej 18 samostatných povstaleckých základní v susednom Pakistane a zapojení boli tamojší boľševickí operatívci CIA a čínski agenti. Afganskí povstalci už ovládli dve tretiny krajiny a prebiehali aj operácie na vyvolanie moslimských nepokojov v celom regióne. Keďže Rusko má 40 miliónov vlastných moslimov, tieto kroky nevyhnutne museli vyvolať jeho reakciu. Boľševici tu v Amerike podporovali operácie, aby Rusko prilákali k správaniu, ktoré by pri Iráne vyzeralo agresívne. Ich plán, ako som odhalil v Audio liste č. 37, znie, citujem: „Incidenty a strety privyknú americkú verejnosť na čoraz agresívnejšie správanie Ruska.“ Priatelia, Rusi však vedia, že ide o boľševický vojnový plán, preto sa pozreli o krok ďalej než boľševici a nechávajú amerických boľševikov vkročiť priamo do vojenskej pasce.

V Audio liste č. 37 som vysvetlil plán amerického prvého jadrového úderu proti Rusku. Jeho základným cieľom je zničiť pozemné základne obávanej ruskej vesmírnej triády. Plán má šesť cieľov — štyri sú raketové základne nazývané kozmodrómy a ďalšie dva sú zariadenia kozmosfér v južnej časti strednej Sibíri. Plán predpokladá útok na ciele americkými tajnými zbraňami, ktoré som opísal v Audio liste č. 37. Štyri kozmodrómy majú byť napadnuté zo základní v severnom Nórsku a na iránskom pobreží Kaspického mora. Majú sa použiť hybridné stroje nazývané „ponorné lietadlá“ alebo „Subcraft“.

Pokiaľ ide o zariadenia kozmosfér v strednej Sibíri, pôvodný plán predpokladal ako základňu provinciu Sin-ťiang v západnej Číne. V Audio liste č. 52 som uviedol, že provincia Sin-ťiang nie je dostupná; začiatkom tohto mesiaca, 4. januára, však syntetický „dvojník“ ministra obrany Harolda Browna odišiel do Číny, aby sa to pokúsil zmeniť. Boľševici chcú využiť Sin-ťiang na vypúšťanie vysokorýchlostných bezpilotných lietadiel nazývaných RPV do Ruska.

Po ruskej akcii v Afganistane boľševici tu v Spojených štátoch začali rýchlo rozdúchavať vojnovú horúčku. Dňa 4. januára Carterov syntetik, ktorý bol vtedy v Bielom dome, v televízii hovoril o americkej odvete za ruský vpád do Afganistanu. Nazval ruských vládcov, citujem: „ateistickou vládou“ a vypálil sériu útokov. Použil starú boľševickú zbraň hladu a uvalil embargo na 17 miliónov ton obilia smerujúceho do Ruska. Aby univerzálne zdramatizoval krízu, pohrozil stiahnutím Spojených štátov z letných olympijských hier v Moskve; a aby ešte viac zabil nádeje na mier, pozastavil prerokúvanie SALT II.

V nasledujúcich dňoch sme čoraz viac počúvali o údajnej hrozbe pre Irán zo strany Ruska a počas posledného týždňa či približne takého času začalo posolstvo náhle prenikať k ľuďom. Kamkoľvek idem, počujem ľudí hovoriť o hrozbe vojny, a TÁ HROZBA JE SKUTOČNÁ, priatelia. Pred niekoľkými dňami sa vojenské prípravy na konflikt rozbehli naplno. Po celých Spojených štátoch povolávajú mnoho záložníkov bez jediného slova v správach.

Dňa 12. januára Kremeľ vydal v mene Leonida Brežneva vyhlásenie odsudzujúce Carterovu administratívu. Hovorilo o Spojených štátoch, že sa stali, citujem: „úplne nespoľahlivým partnerom v medzinárodných vzťahoch“. Uvádzalo, že Spojené štáty, citujem: „posielajú k brehom Iránu námornú armádu vyzbrojenú atómovými zbraňami a zahŕňajúcu značnú časť amerických lietadlových lodí“. A, citujem: „Ak by nebol Afganistan, určité kruhy v Spojených štátoch a NATO by si určite našli inú zámienku na vyhrotenie situácie vo svete.“

Keď bolo údajné Brežnevovo vyhlásenie vydané, v Arabskom mori pri Iráne boli dve americké úderné skupiny lietadlových lodí, postavené okolo Midway a Kitty Hawk. O dva dni neskôr dorazila tretia silná skupina. Zahŕňa najnovšiu a najväčšiu americkú lietadlovú loď, jadrovo poháňaný Nimitz, aj jadrovo poháňané krížniky California a Texas.

Dňa 17. januára sa ruské námorníctvo začalo rýchlo presúvať k Indickému oceánu. V to ráno bol zaznamenaný moderný krížnik triedy Kara a štyri ďalšie lode plaviace sa na juh cez Japonské more. Do nasledujúceho dňa, 18. januára, bolo na ceste vyše 180 ruských ponoriek a ďalšie stále dostávali rozkaz pripojiť sa; zároveň sa ponorky vyzbrojené neutrónovými raketami rojili do pozícií okolo Spojených štátov. Hovorca ministerstva zahraničných vecí zatiaľ pomohol rozohniť krízovú atmosféru. Povedal, citujem: „Náš záväzok voči územnej celistvosti Iránu trvá napriek jeho porušovaniu medzinárodného práva, ktoré predstavuje pokračujúce zadržiavanie našich ľudí.“ V ten istý večer, iba minulý piatok, niektoré televízne spravodajské programy pridali správy, že akýkoľvek konflikt okolo Iránu môže rýchlo viesť k jadrovej vojne. A počas týchto udalostí sa ruské kozmosféry formovali nad krízovou oblasťou. Do skorého piatkového večera bolo v pohotovosti 144 kozmosfér vznášajúcich sa nad Arabským morom a susednými pevninskými oblasťami od Saudskej Arábie po južnú Indiu. Minulú sobotu, 19. januára, sa robotoid veľvyslanca Thomasa Watsona vrátil do Moskvy po týždňoch neprítomnosti. Pri príchode na letisko povedal, citujem: „Niet pochýb, že sme vo veľmi vážnej situácii“; a keď

hovoril o nádejach na dobrú vôľu a úsilie na oboch stranách, rodili sa ozveny Pearl Harboru.

V Audio liste č. 34 som opísal, ako bolo Japonsko prilákané k útoku na Pearl Harbor. Najskôr rôzne formy bojkotu rozdúchali japonský hnev voči Spojeným štátom. Potom bola naša flotila v Pearl Harbore predložená ako lákavý cieľ. Väčšina našej tichomorskej flotily bola príhodne uzavretá v prístave a pokojne kotvila, neschopná rýchlo reagovať v núdzi, ale naše tri lietadlové lode boli odtiahnuté do bezpečia, pretože boli nevyhnutné pre plány protiútoku na Japonsko.

Dnes je o štyri desaťročia neskôr a žijeme v novej ére zbraní; samotné lietadlové lode sú preto teraz degradované na návnadu vo vojnovej pasci. Podľa môjho najnovšieho hlásenia zo včerajšieho večera všetky tri americké lietadlové lode pri Iráne kotvia. Všetky sú pri vstupe do Perzského zálivu pozdĺž ománskeho pobrežia. Midway a Kitty Hawk stoja pri opačných koncoch ostrova Masíra; a veľká trofej, Nimitz, je približne dvadsaťpäť míľ juhovýchodne od hlavného mesta Maskat.

Americké vyhlásenia boli vytvorené tak, aby živili ruské podozrenie z amerického vojenského úderu do Iránu. Má to prilákať ruské námorníctvo do regiónu, aby čelilo americkému vojenskému posilňovaniu; rozkazom, aby lietadlové lode zostali zakotvené, boľševici v americkom vojenskom establišmente dúfajú vyprovokovať Rusov k útoku, ale celé je to obrovská odpútavacia akcia. Účelom je odviesť Rusov od skutočných príprav prvého jadrového úderu proti Rusku. Sú to prípravy, pred ktorými som varoval v Audio liste č. 37. Keď americké vojenské zdroje zaznamenali masívny ruský námorný presun začínajúci 17. januára, naznačovalo to, že plán funguje. Do nasledujúceho dňa si boľševici boli istí. Ruské námorníctvo sa závratnou rýchlosťou zbiehalo k Arabskému moru.

Vtedy sa skutočná akcia rozbehla v Kaspickom mori a pri severnom Nórsku. Ponorné lietadlá Subcraft s izraelskými pilotmi boli na ceste. Prvé úseky útočných misií absolvovali pod vodou. Do neskorej sobotnej noci, pred dvoma nocami, sa počet ruských vojenských plavidiel v Arabskom mori blížil k 400. Väčšinou išlo o ponorky všetkých typov; a podľa očakávaní sa ruská flotila rozvinula do pásu od Saudskej Arábie po Indiu. Rusi uzatvárali južnú časť Arabského mora. V dôsledku toho sú americké námorné sily v oblasti vrátane troch lietadlových lodí v pasci. Sú uzavreté a beznádejne prečíslené, ale všetko bolo presne podľa očakávaní amerických boľševikov; preto neskoro v sobotu večer washingtonského času vyslali ponorným lietadlám kódovaný signál pokračovať podľa plánu. V tom čase bol severný kontingent ponorných lietadiel v Bielom mori. Južný kontingent dosiahol severný koniec Kaspického mora. Pre kontingenty už bolo nedeľné ráno, 20. januára. Ich rozkaz znel prečkať deň pod vodou, mimo dohľadu; po zotmení potom pokračovať v stálom približovaní k cieľom. Ponorné lietadlá dodržiavali prísne rádiové ticho. Boli aj dostatočne hlboko pod vodou, aby boli zo vzduchu neviditeľné okom aj radarom; zároveň sa však držali pri pobreží vo vode príliš plytkej na zachytenie ruským sonarom a ich infračervené stopy boli vďaka rozsiahlemu vývoju zanedbateľné. Skrátka, podľa štandardov západnej technológie boli nezistiteľné; v Audio liste č. 42 som však odhalil hlavnú tajnú ruskú zbraň. Nazýva sa „psychoenergetické určovanie vzdialenosti“ alebo PRF. Nepodobá sa sonaru ani podobným technikám. PRF sa naladí na skutočný atómový podpis cieľa a nepoznáme spôsob, ktorým by sa dalo rušiť.

Presunom námorníctva do Arabského mora Rusi predstierajú, že ich oklamalo boľševické odpútavanie pozornosti pomocou lietadlových lodí. Tak povzbudili boľševikov vyslať ponorné lietadlá k cieľom. Počkali, kým boli lietadlá ďaleko od základní a mimo dohľadu

boľševikov riadiacich americkú operáciu prvého úderu; celý čas ich však sledovali kozmosféry nad nimi pomocou PRF a včera ráno krátko po 1.00 východného štandardného času začali kozmosféry strieľať zo zbraní s lúčmi nabitých častíc. V Bielom mori bolo 10 ponorných lietadiel. Každé zmizlo v oslepujúcom modrobielom vodnom stĺpe pary, dymu a ohňa. Na severnom konci Kaspického mora bolo 19 ponorných lietadiel — aj tie postihol rovnaký osud.

V Audio liste č. 33 z apríla 1978 som odhalil, že Spojené štáty už nemajú špionážne družice schopné špehovať Rusko. Do toho času ich Rusko už všetky zničilo pomocou Cosmos Interceptorov; preto boľševickí vojnoví plánovači tu v Amerike nedokázali pozorovať zničenie ponorných lietadiel. Lietadlá tiež dostali pokyn dodržiavať prísne rádiové ticho, ironicky na uniknutie odhaleniu. Ich úplné ticho preto teraz nevzbudilo u boľševikov podozrenie.

V tejto chvíli je ruské námorníctvo stále rozmiestnené v Arabskom mori ako predtým. Stále predstierajú, že ich boľševický trik s lietadlovými loďami zaviedol, pretože kontingenty ponorných lietadiel boli iba polovicou plánu prvého úderu, ktorý som opísal v Audio liste č. 37. Druhá polovica má zahŕňať RPV v čínskej provincii Sin-ťiang. Keď syntetický minister obrany Harold Brown začiatkom tohto mesiaca odišiel do Číny, dosiahla sa dohoda o povolení amerických RPV v provincii Sin-ťiang. Teraz tam smerujú a majú byť pripravené na útok čo najskôr.

Boľševici tu v Amerike veria, že ich ponorné lietadlá teraz čakajú na posledných kontrolných bodoch na rozkaz zaútočiť na kozmodrómy. Zamýšľajú vydať ho hneď, ako budú RPV na mieste v provincii Sin-ťiang. Rusi však zamýšľajú plán zničiť. Pozdĺž ruskej hranice s provinciou Sin-ťiang sú teraz rozmiestnené štyri osobitné ruské oddiely komanda. Je to elitný zbor, vysoko vycvičený a vyzbrojený taktickými jadrovými zbraňami. Sú tam, aby napadli a zničili RPV po príchode skôr, než môžu byť vypustené. Ako záloha je nad nimi aj 18 kozmosfér, ale tie nepoužijú, pokiaľ to nebude absolútne nevyhnutné. Rusi si svoje najmocnejšie zbrane šetria na nadchádzajúcu veľkú vojnu, aby dosiahli maximálne prekvapenie. Teraz považujú to, čo robia, za operáciu začínajúcu vytrhávať tesáky boľševickému drakovi. Kozmosféry použili na zničenie ponorných lietadiel preto, že ich nepriatelia to nemohli pozorovať a nič sa naučiť; v provincii Sin-ťiang však budú svedkovia, aj keby verejne nič nepovedali.

Nadchádzajúca operácia proti provincii Sin-ťiang je pre Rusov nevyhnutná, preto ju vedie významný člen novej vládnucej skupiny kremeľských zástancov tvrdej línie. Je to Viktor Paputin, inžinier a bývalý druhý muž ruskej štátnej polície. Začiatkom tohto mesiaca, 3. januára, deň pred odchodom syntetika Harolda Browna do Číny, Pravda priniesla oznámenie o Paputinovi. Oznámila jeho „predčasnú smrť“, ale bol to iba krycí príbeh na vysvetlenie jeho náhlej neprítomnosti v Moskve. V skutočnosti bol na ceste k čínskej hranici, aby o krok predbehol boľševický plán prvého úderu.

Priatelia, desaťročie osemdesiatych rokov sa začína ako desaťročie smrteľného nebezpečenstva; ak však tempo udalostí bude takto pokračovať, nebezpečenstvo nepotrvá dlho v rámci desaťročia. Tak či onak sa to všetko čoskoro skončí.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, sa lúči Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Audio list č. 54

Dr. Peter David Beter

24. februára 1980

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný preklad historického textu vrátane jeho núdzového písomného dokončenia. Neoverené tvrdenia o sprisahaniach, tajných zbraniach, umelom počasí a vojenských operáciách sú tvrdeniami autora, nie overenými faktmi. Preklad zachováva jeho hlas, dobové vyjadrenia, čísla a dátumy podľa originálu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Ahoj, priatelia, tu je doktor Beter vo Washingtone. Dnes je 24. februára 1980 a toto je môj Audio list č. 54.

Jedného dňa o niekoľko rokov sa tí, ktorí prežijú PRVÚ JADROVÚ VOJNU, začnú pýtať. Budú sa pozerať na dymiace zvyšky zničeného sveta a pýtať sa: „Ako sa to mohlo stať? A prečo sa tomu nezabránilo?“

Možno ste jedným z tých nešťastných preživších. Toto posolstvo prvýkrát počuli moji poslucháči začiatkom roku 1980, ale možno nie ste poslucháčom z roku 1980. Možno ste túto nahrávku našli na povale v roku 1985 alebo v pivnici v roku 1990 a teraz si ju zo zvedavosti púšťate bez predstavy, čo vám poviem.

Priateľ môj, ak toto posolstvo počúvate jedného dňa po PRVEJ JADROVEJ VOJNE, prihováram sa osobitne vám; na rozdiel od mojich poslucháčov v roku 1980 totiž vy, ktorí počúvate v roku 1985 alebo 1990, máte výhodu spätného pohľadu, historického odstupu. Viete, že PRVÁ JADROVÁ VOJNA sa skutočne odohrala. Viete, že bola ničivejšia než všetky predchádzajúce vojny v dejinách dohromady; a viete aj niečo, čo ja, hovoriaci začiatkom roku 1980, neviem. Ak pri počúvaní tejto nahrávky patríte k preživším PRVEJ JADROVEJ VOJNY, viete, kto vojnu vyhral. Dosiahli noví ruskí vládcovia svoj cieľ úplného víťazstva? Alebo nové americké vládnuce kruhy, boľševici, dosiahli svoj cieľ jadrovej patovej situácie s 350 miliónmi mŕtvych na celom svete? Ako preživší vojny budete poznať odpoveď na túto otázku, ale stále sa budete pýtať všetky tie otázky o tom, prečo a ako sa to vôbec stalo.

Mojím zámerom v tomto posolstve je dať vám niektoré odpovede a pritom zároveň varujem tých nemnohých, ktorí sú ochotní počúvať už dnes, v roku 1980.

Uplynulo už sedem rokov od chvíle, keď som prvýkrát začal zverejňovať svoje dôverné informácie o hospodárskych, politických a vojenských plánoch. Všetko sa začalo mojou knihou literatúry faktu „Sprisahanie proti doláru“, ktorú v roku 1973 vydal George Braziller v New Yorku. V knihe som ukázal, ako mocní ľudia a organizácie plánujú úmyselne zničiť hospodárstvo Spojených štátov na ceste k vojne. Opísal som, ako bola inflácia uvedená do pohybu oddelením amerického dolára od jeho zlatého krytia, a vysvetlil som, ako to malo prospieť mocnej menšine na úkor nás všetkých ostatných. Dnes, žiaľ, musím povedať, že sa to všetko deje pred našimi očami. Pre plánovačov je to obrovská hra čísel v počítači; pre nás ostatných je to však tragický ľudský príbeh opakovaný miliónkrát. Už nikomu netreba hovoriť, že niečo nie je v poriadku — všetci to cítime vo vzduchu. Naši vodcovia nám však nehovoria pravdu, a tak ľud hynie pre nedostatok poznania.

Dnes dostávam nespočetné listy, ktoré to všetko vyjadrujú oveľa lepšie než ja. Prečítam vám časť listu, ktorý som nedávno dostal od manželky a matky z môjho rodného štátu Západná Virgínia. Možno vám bude znieť povedome. Teraz citujem:

> „Za mojich krátkych 29 rokov života sa zmeny v hospodárstve zdajú také drastické a zároveň rýchle. Môj otec, majster v miestnej rafinérii, dnes už zosnulý, zarábal 500 dolárov mesačne. Jedli sme veľmi dobre a každú jeseň a jar som dostávala nové školské oblečenie, navyše potešenie z mnohých hračiek, po ktorých deti túžia. Neboli sme bohatí, ale patrili sme k strednej triede a mali sme sa dobre.

Teraz s manželom zarábame 1 500 dolárov. Nemáme nové auto, nemáme kreditné karty ani účty na nákupy na úver. Náš jediný majetok, náš dom, sa rýchlo stáva menším, ako naše tri deti dospievajú. Žijeme od výplaty k výplate a už sme museli rodičov požiadať o pomoc pri viac než jednej kríze. Sotva dokážem veriť, že je to možné. V roku 1970 som mala prvé auto a pamätám si, že som za galón platila 27 až 29 centov. Neustále sa obávam o svojich chlapcov a o to, ako prežijú dospelé roky. Môj najstarší syn dosiahne vek na odvod za päť krátkych rokov a bojím sa o jeho život.“

Koniec citátu z listu mojej poslucháčky.

Priatelia, takéto veci sú konečným výsledkom toho, čo nám naši vlastní vládcovia tu v Amerike robia. Nič z toho nie je náhodné. Ak by to bolo náhodné, nemal by som informácie, aby som pred tým varoval už pred siedmimi rokmi, a naše súčasné problémy sú iba bledým tieňom toho, čo príde! List, ktorý som vám práve prečítal, opisuje začiatok konca istého spôsobu života, amerického spôsobu; a tento mesiac, február 1980, ho symbolizuje začiatok konca ďalšej tradície — olympijských hier.

Pred šiestimi týždňami, začiatkom januára, bábkovo ovládaná Carterova administratíva začala agitovať za bojkot letnej olympiády 1980 v Moskve. Údajne má olympijský bojkot potrestať Rusko za vstup do Afganistanu pred dvoma mesiacmi, ale v skutočnosti je iba súčasťou oveľa širšej bojkotovej kampane určenej na vyprovokovanie Ruska k vojne; a samotnému olympijskému hnutiu teraz hrozí, že sa stane prvou obeťou tejto americkej kampane. Vyhláseným cieľom protiolympijskej kampane Bieleho domu je moskovská olympiáda na budúce leto, ale vojnové manévrovanie už nahnalo sivé mraky nad zimnú olympiádu v Lake Placid v štáte New York.

Posledné dva týždne je Lake Placid dejiskom 13. zimnej olympiády a nešťastie na ňu zdanlivo vrhá tieň od začiatku. Najskôr 9. februára Spojené štáty pokazili atmosféru úvodného zasadnutia Medzinárodného olympijského výboru v Lake Placid. Výbor bol šokovaný a pobúrený prejavom, ktorý v ten večer predniesol americký minister zahraničných vecí. Jeho jedinou oficiálnou funkciou na zasadnutí bola čestná úloha vyhlásiť jeho otvorenie; neobťažoval sa však urobiť to, ani nepremárnil jediné slovo na dobré športové správanie, bratstvo či čokoľvek iné, čo mala olympiáda predstavovať. Celý prejav bol namiesto toho tirádou proti Rusku, požadujúcou odobratie letných hier Moskve.

Nasledujúci deň, 10. februára, prúdové dopravné lietadlo Aeroflotu so 122 ruskými športovcami smerujúcimi do Lake Placid pristálo na Kennedyho letisku v New Yorku — lietadlu však odmietli pozemnú obsluhu a muselo pokračovať na letisko Dulles pri Washingtone! Odtiaľ sa ruskí športovci museli autobusom vrátiť na sever do Lake Placid a po príchode ochutnali najnovšiu americkú olympijskú pohostinnosť. Rusov nahnali do ubytovania bez dostatočného kúrenia a iba s jednou toaletou na 18 izieb.

Hry v Lake Placid sa začali v tieni amerického olympijského ultimáta Rusku. Ak Rusko do 20. februára neodíde z Afganistanu, Spojené štáty odstúpia z moskovskej olympiády. Termín uplynul bez ruského odchodu z Afganistanu a olympijské hnutie zrejme smeruje k zničeniu.

Reči o vojne teraz víria všade okolo nás. Ako obrovský vír sa šíria stále širšie a nasávajú všetko naokolo. Zvrhnutí boľševici z Ruska, ktorí teraz ovládajú Ameriku, použijú čokoľvek a všetko na dosiahnutie svojich cieľov. Nezáleží im vôbec na ničom okrem vojny, revolúcie a uväznenia nás všetkých vo víriacom pekle satanskej moci. Ako vždy, kľúčom boľševických zámerov sú nevinné obete. Dnes sú nimi nespočetní olympijskí športovci, ktorých sny o sláve sa topia vo víre boľševických intríg. Zajtra chcú boľševici urobiť obeťami vás a mňa po miliónoch; a nebude to iba zhasnutie našich snov, ale aj našich životov, pretože ľudská obeť vo veľkom meradle je vždy poznávacím znakom boľševických mocenských plánov.

Začiatkom tohto mesiaca našu situáciu presne zhrnul rečník proti odvodom pred študentmi v kalifornskom Berkeley. Povedal, citujem: „Teraz všetci žijeme v Guyane.“

Boľševici tu v Amerike ochromujú našu krajinu pri príprave jadrovej vojny a boľševickej diktatúry. Hrozba odobratia pasov športovcom, ktorí chcú ísť na moskovskú olympiádu, je iba začiatkom. Väčšina Američanov stále nechápe, čo sa deje, ale pasca sa už zatvára okolo nás všetkých.

Moje tri osobitné témy tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Tajná americká porážka v januári 1980.

Téma č. 2 — Úprava počasia ako zbraň odvety.

Téma č. 3 — Zrýchľujúce sa ruské prípravy na prežitie jadrovej vojny.

Téma č. 1 — Pred štyrmi dňami, 20. februára, uplynulo americké olympijské ultimátum Rusku. V ten deň Pravda a oficiálna sovietska tlačová agentúra TASS uviedli, že člen politbyra Michail Suslov predniesol prejav v meste na Volge. Prejav bol v skutočnosti kolektívnou odpoveďou Kremľa na americké kroky. Odpoveď na vypršanie olympijského ultimáta znela, citujem: „Sovietsky ľud sa nedá zastrašiť.“ Potom bola Amerika opísaná ako krajina používajúca Afganistan ako zámienku na vydieranie a hrozby. A v odpovedi na to Suslov povedal, citujem: „Kroky americkej vlády spôsobia škodu predovšetkým samotným Spojeným štátom.“

Rusi plánujú tieto slová naplniť, priatelia. Plánujú nechať Spojené štáty vkročiť do jednej vojenskej pasce za druhou. Zakaždým chcú nechať boľševikov tu v Amerike veriť, že uskutočňujú prekvapenie, ale zakaždým zamýšľajú byť Rusi o krok vpredu. Zakaždým, keď boľševický drak ukáže tesák, chcú ho Rusi vytrhnúť; a tak, ako pred niekoľkými dňami povedal Suslov, kroky americkej vlády spôsobia škodu predovšetkým samotným Spojeným štátom.

Nová hlavná ruská stratégia už pôsobila, keď som minulý mesiac nahrával Audio list č. 53. Vtedy som odhalil, že boľševici už uviedli do pohybu plán prvého jadrového úderu proti Rusku z augusta 1978. Tajní plánovači americkej operácie plne očakávali, že operácia môže viesť k PRVEJ JADROVEJ VOJNE pred koncom januára — minulý mesiac som však oznámil, že tajná americká operácia jadrového úderu proti Rusku už má hlboké problémy.

Najskôr boli 20. januára americké ponorné lietadlá s izraelskými pilotmi v Bielom a Kaspickom mori úplne zničené. Mohol som vám to oznámiť minulý mesiac, preto to teraz celé nebudem znovu opisovať. Dôležité je pripomenúť si, že Rusi prilákali americké ponorné lietadlá Subcraft do pasce, kde ich zničili; a ich zničenie nastalo za podmienok, ktoré tunajším boľševikom zabránili okamžite sa o ňom dozvedieť. Preto ostatné časti amerického plánu jadrového úderu naďalej pokračovali.

Keď som minulý mesiac, 21. januára, nahrával Audio list, oznámil som, že americké RPV sa urýchlene presúvajú do provincie Sin-ťiang v červenej Číne. RPV je diaľkovo ovládané lietadlo; tie, ktoré minulý mesiac smerovali do Číny, boli veľmi osobitné. Boli pomerne malé a ťažko spozorovateľné, veľmi rýchle a schopné vymanévrovať sa z dosahu každej známej protilietadlovej rakety. Tak ako ponorné lietadlá boli RPV nevyhnutné pre plán útoku, ktorý som prvýkrát odhalil v auguste 1978.

Pri odhalení plánu útoku som tiež vysvetlil, ako zúfalo sa americké vládnuce kruhy snažia získať prístup do čínskej provincie Sin-ťiang. Bol to geografický kľúč plánu využitia amerických RPV na útok proti ruským zariadeniam kozmosfér na Sibíri, ale trvalo takmer rok a pol, kým Čína napokon s plánom súhlasila.

Prelom nastal počas naliehavej cesty amerického ministra obrany do Číny začiatkom minulého mesiaca. Okamžite sme v správach začali počúvať chýry o vojenskej aliancii s červenou Čínou. Súčasťou ceny dohody bolo, že Spojené štáty okamžite poskytnú červenej Číne obchodný štatút „najvyšších výhod“; preto po skončení cesty do Číny Biely dom náhle začal tlačiť na Kongres, aby konal rýchlo. Do 20. januára Čína dostala záruku schválenia; o štyri dni neskôr naša poslušne schvaľujúca Snemovňa aj Senát drvivou väčšinou schválili štatút „najvyšších výhod“ pre červenú Čínu. Boľševickí vojnoví plánovači tu v Spojených štátoch nečakali na samotné hlasovanie; ponáhľali sa.

Dňa 21. januára boli RPV na ceste do Číny, ako som uviedol minulý mesiac. Teraz môžem oznámiť, že do provincie Sin-ťiang dorazili v ten istý deň, keď som nahrával Audio list č. 53, 21. januára. Bolo ich 14 — sedem malo byť vypustených na Semipalatinsk, kde sa montujú ruské kozmosféry a zbrane s časticovými lúčmi. Ďalších sedem malo byť vypustených na Novosibirsk, kde sa nachádza operačná základňa kozmosfér; a každé RPV nieslo vodíkovú bombu s viacmegatonovou silou a kobaltovým plášťom. V jazyku jadrových bômb to boli mimoriadne špinavé bomby určené na pokrytie cieľovej oblasti smrteľným žiarením na desaťročia. Minulý mesiac som však oznámil, že štyri samostatné skupiny ruského komanda čakajú na hranici na RPV. Keď 21. januára dorazili, Rusi počkali iba tak dlho, aby sa uistili, že všetky RPV sú na mieste. Potom okolo polnoci začali postupovať dovnútra. Pre istotu nad oblasťou viselo aj 45 kozmosfér, ale neboli potrebné. Ruské komandá dosiahli úplné prekvapenie a všetko sa skončilo za niekoľko minút. Všetky RPV boli vyhodené do vzduchu a tábor obsadený.

V novembri 1978 bola zničená tajná ruská raketová základňa v Guyane, pred ktorou som verejne varoval štyri roky. Spoločné americké a izraelské komandá vzali základňu útokom a zabili každého jedného Rusa na nej, ako som uviedol v Audio liste č. 40. Minulý mesiac však Rusi vyrovnali skóre. Ruské komandá zničili tajnú americkú základňu RPV v čínskej provincii Sin-ťiang a nebol ušetrený ani jeden príslušník spoločných amerických a izraelských síl na základni.

Keď čínsky úsvit zalial tlejúce trosky americkej základne RPV, 23. január postupoval okolo zemegule. V ten večer mala byť v televízii najnovšia replika zosnulého prezidenta Jimmyho

Cartera. Mal to byť tvrdý prejav pripravujúci scénu na vypuknutie samotnej vojny v priebehu dní, ale boľševickí vojenskí plánovači tu v Amerike boli v stave rozvratu. Operácia RPV v Číne sa zmenila na katastrofu, preto bolo zrejmé, že Rusi sú teraz v pohotovosti. Rozhodlo sa pozastaviť všetky ostatné časti operácie prvého jadrového úderu na posúdenie situácie. Neexistujúcim ponorným lietadlám v Bielom a Kaspickom mori vyslali kódované signály, aby ďalej „vyčkávali“ na posledných kontrolných bodoch.

Zároveň sa začínala ďalšia operácia ponorných lietadiel v Čiernom mori. Zapojených bolo dvadsaťdeväť (29) ponorných lietadiel a všetky dostali rozkaz zastaviť na mieste a čakať na ďalšie rozkazy. Čiernomorská operácia nebola súčasťou pôvodného plánu, ktorý som odhalil pred rokom a pol, ale ruský program zbraní s časticovými lúčmi počas toho času spôsobil pridanie ďalších cieľov do boľševického plánu prvého úderu. Tri najdôležitejšie nové ciele sú v Charkove, Voroneži a Kazani, ako vysvetlím v téme č. 3. Prvé dva mali byť napadnuté z Čierneho mora; k tretiemu cieľu, Kazani, sa mali ponorné lietadlá priblížiť z Kaspického mora po obrovskej rieke Volge.

Keď čiernomorské ponorné lietadlá dostali 23. januára rozkaz zastaviť, mnohé boli ešte blízko svojich základní v severnom Turecku. Jedenásť ponorných lietadiel bolo rozostavených pozdĺž ruského krymského pobrežia, ale ostatné boli stále v tureckých vodách. To postavilo Rusov pred miernu dilemu. Ako som uviedol minulý mesiac, Rusi teraz radšej nepoužívajú svoje najdôležitejšie zbrane tam, kde ich možno pozorovať v akcii; čoskoro im však bolo jasné, že boľševici strácajú odvahu a onedlho prikážu ponorným lietadlám návrat na základne. Krátko po zotmení nad Čiernym morom 23. januára ruské najvyššie velenie vydalo rozkaz zaútočiť na ponorné lietadlá. Vtedy nad Čiernym morom viselo 92 kozmosfér. Každé ponorné lietadlo nepretržite sledovali najmenej tri kozmosféry pomocou zariadenia na psychoenergetické určovanie vzdialenosti — teda PRF. Po vydaní rozkazu na útok vybrané kozmosféry začali strieľať zo zbraní s lúčmi nabitých častíc smerom nadol do mora hlboko pod nimi. Každé ponorné lietadlo stálo nehybne kúsok pod vodou, ani zďaleka nie dosť hlboko na uniknutie zničeniu; preto každé nakrátko vybuchlo do žiarivého oblaku pary a trosiek. Potom bolo more opäť tmavé. Náhodní pozorovatelia na brehu a na lodiach nevideli nič viac než krátke intenzívne svetlo na vzdialenom obzore — iskru, ktorá zmizla rovnako rýchlo, ako sa objavila. Pre boľševických vojnových plánovačov tu v Amerike však tieto krátke iskry na obzore znamenali katastrofu. Znamenali, že všetky tie jadrovo vyzbrojené ponorné lietadlá v Čiernom mori nebudú neskôr dostupné na druhý pokus — a boľševici potom správne uhádli, že to isté platí o ponorných lietadlách v Bielom a Kaspickom mori.

Zničenie ponorných lietadiel v Čiernom mori sa odohralo krátko po 16.00 východného štandardného času 23. januára 1980. O niekoľko krátkych hodín neskôr bola v televíznom prejave o stave Únie vyhlásená takzvaná Carterova doktrína. Pre verejnosť Spojené štáty stále hovorili tvrdo a hrozili použitím vojenskej sily v Perzskom zálive; neskôr v ten istý večer, 23. januára, však mimo očí verejnosti skutočne tvrdo hovorili Rusi.

Sovietsky veľvyslanec Anatolij Dobrynin náhle prišiel na ministerstvo zahraničných vecí na nečakané neskoré nočné stretnutie. Hodinu a pol sa tam rozprával s vysoko postaveným predstaviteľom boľševikov. Dobrynin je známy žiarivým úsmevom, ktorý nosí vždy, ale hneď po začiatku stretnutia sa prestal usmievať. S ľadovou presnosťou potvrdil, že Rusko zničilo americké ponorné lietadlá a RPV. Upozornil aj na nezverejnenú katastrofu z toho istého dňa pri severnom Grécku v Egejskom mori.

Prísne utajovaná takzvaná „ropná plošina“ pracovala pod nórskou a americkou kontrolou s nemeckými a holandskými pracovníkmi; v ten deň však náhle vzplanula a zabila všetkých na palube. Dobrynin vysvetlil, že Rusko vedelo, čo plošina robí, a nesúhlasilo s tým. Pripravovala sa uložiť jadrové rakety na morské dno, namierené na srdce Ruska. Rusi počkali, kým rakety budú na plošine pripravené na uloženie — potom trojica kozmosfér nad ňou zničila plošinu, rakety aj posádku naraz.

Napokon Dobrynin pridal niečo, čo malo dôrazne ukázať beznádejnosť boľševických vojnových plánov. Odhalil, že Rusko vie o ešte jednej zložke celkového plánu prvého úderu, ktorá naďalej prebieha. Malá skupina štyroch ďalších ponorných lietadiel vyzbrojených kobaltovými bombami postupovala do Baltského mora. Bola to samovražedná sila a všetky smerovali na jediný cieľ — Moskvu. Mali sa pod vodou priblížiť k ruskému pobrežiu Baltského mora, až by dosiahli široko oddelené body pri Kaliningrade, Rige a Leningrade. Keď príde rozkaz, mali sa podľa plánu vynoriť a prejsť do letovej konfigurácie. Odtiaľ ich misia predpokladala vzlet a aktiváciu kobaltových bômb na výbuch pri náraze. Pri lete v supertichých ponorných lietadlách vo výške korún stromov sa mali dostať čo najbližšie k Moskve, kým ich zostrelia. Keď by každé samovražedné lietadlo v plameňoch havarovalo, kobaltová bomba na palube by automaticky vybuchla. Boľševickí vojnoví plánovači tu v Spojených štátoch neočakávali, že niektoré skutočne dosiahne Moskvu, ale boli presvedčení, že sa dostanú dosť blízko na splnenie úlohy.

Výbuch štyroch kobaltových bômb pri zemi by vyslal obrovský oblak smrteľného rádioaktívneho spadu unášaného na východ a tunajší boľševici si boli istí, že Moskva, nervové centrum Ruska, neprežije. Podaním obrovskej dávky rádioaktívneho jedu plánovali premeniť Moskvu na obrovský Jonestown tichej smrti. Dobrynin to všetko počas stretnutia opísal. Potom odhalil, že Rusko sleduje všetky štyri samovražedné ponorné lietadlá. Dokázal to uvedením ich polôh; potom povedal: „Mám pokyn oznámiť vám, že ste teraz vyzvaní pokúsiť sa zachrániť tieto štyri stroje pred zničením, ak to dokážete. Môžete ich skúsiť ukryť alebo chrániť akýmkoľvek spôsobom — zistíte, že to nedokážete. Presne zajtra o 13.00 východného štandardného času, o dvanásť hodín, všetky prestanú existovať.“

Nasledujúci deň, 24. januára, Rusi svoju hrozbu splnili. Jedno samovražedné ponorné lietadlo bolo pri samotnom ruskom baltskom pobreží blízko Kaliningradu; ďalšie bolo ďaleko na západe pri hranici východného Nemecka a Poľska, kde dosahuje pobrežie; tretie bolo ďaleko na severe, 30 míľ západoseverozápadne od fínskeho Pori; štvrté bolo celkom mimo Baltu, asi 70 míľ severoseverozápadne od nórskeho Bergenu — všetky štyri však súčasne zničili kozmosféry vznášajúce sa nad nimi na oblohe.

Zničenie samovražedných ponorných lietadiel s kobaltovými bombami znamenalo koniec neúspešnej operácie prvého úderu minulý mesiac. Bola to úplná porážka Spojených štátov, zatiaľ čo Rusko neutrpelo ani škrabanec na ruke; jej dôsledky sa stále šíria. Napríklad debakel v provincii Sin-ťiang bol veľkým šokom pre Čínu. Oživil argumenty v čínskych vládnucich kruhoch, že Spojené štáty sú papierovým tigrom, a čínski vojenskí velitelia zapojení do záležitosti Sin-ťiangu majú hlboké problémy. V posledných dňoch začali na Západ prichádzať správy o veľkých personálnych zmenách v čínskej armáde. Rusko plánuje zosadiť všetkých boľševických vodcov Číny.

Priatelia, iba pred niekoľkými hodinami som zatiaľ dostal potvrdené dôkazy o naliehavej novej udalosti v Iráne. Lekári teheránskej nemocnice za posledných 12 hodín oznámili, že ajatolláh Chomejní až do odvolania nebude prijímať návštevy vrátane náboženských a

politických vodcov. Lekári hovoria, že bol preťažený; skutočný dôvod však, priatelia, je, že ajatolláh Chomejní bol počas posledných 48 hodín zavraždený a nahradený dvojníkom. Bol to štvrtý pokus o jeho život a tentoraz uspel. Bol postrelený nad ľavým okom.

Téma č. 2 — Pred niekoľkými večermi, 21. februára, CBS Evening News odvysielali senzačnú správu. Tvrdila, že Izrael minulú jeseň uskutočnil prvú skúšku atómovej bomby. CBS uvádzala, že bomba bola odpálená nad južným Atlantikom 22. septembra 1979. Tiež sa uvádzalo, že blízka Južná Afrika pomohla Izraelčanom uskutočniť atómový test. Všetko to znelo ako úhľadná odpoveď na známu záhadu obrovského dvojitého záblesku v tej oblasti pred niekoľkými mesiacmi.

Záhada sa začala 25. októbra 1979. V ten deň Spojené štáty prostredníctvom ministerstva zahraničných vecí vydali vyhlásenie. Začínalo sa tým, že Spojené štáty získali, citujem: „Náznak naznačujúci možnosť, že 22. septembra nastal jadrový výbuch s nízkou silou.“ To sú veľmi neisté slová, ale zvyšok vyhlásenia bol ešte hmlistejší. Napríklad miesto predpokladaného výbuchu bolo zúžené na, citujem: „oblasť Indického oceánu a južného Atlantiku zahŕňajúcu časti antarktického kontinentu a južnú časť Afriky“. Je to oblasť niekoľkých miliónov štvorcových míľ. Navyše vláda Spojených štátov priznala, že nemá žiadne podporné dôkazy o tom, čo sa stalo, a oznámenie sa končilo pochybnými slovami: „Naďalej posudzujeme, či sa takáto udalosť odohrala.“

Mnohých ľudí neurčitosť oznámenia veľmi znepokojila. Bolo zjavné, že pri Južnej Afrike sa odohralo niečo veľkolepé, možno atómový výbuch; Spojené štáty však nevedeli s istotou, čo to bolo, kde sa to stalo ani či sa to naozaj stalo. Niektorí sa pýtali: „Ako je to možné?“

Neustále nám hovoria, že Spojené štáty môžu sledovať svet družicami včasnej výstrahy a špionážnymi družicami. Vedú nás k presvedčeniu, že nikto na nás nemôže odpáliť raketu ani z ponorky na mori bez toho, aby ho naše družice prichytili pri čine. Aby toho nebolo málo, novinári čoskoro zistili, že družica, ktorá zachytila záhadný dvojitý záblesk, nebola družicou včasnej výstrahy ani špionážnou družicou. Je to starnúci pozostatok vypustený pred desaťročím, nazývaný družica Vela. Je posledným húževnatým preživším zo série monitorovacích družíc pre zmluvu o zákaze jadrových skúšok v atmosfére a bolo sotva niečím viac než šťastím, že minulú jeseň spozorovala záhadný dvojitý záblesk. Keby sa odohral mimo dosahu Vely, Spojené štáty by ho vôbec nezaznamenali, pretože už nemajú žiadne špionážne družice ani družice včasnej výstrahy nepretržite obiehajúce Zem. Rusko ich dokončilo zostreľovať pred takmer dvoma rokmi, ako som oznámil v Audio liste č. 33 z apríla 1978.

Od amerického oznámenia o dvojitom záblesku koncom minulého októbra záhada toho, čo sa stalo, neprestáva žiť. Biely dom začiatkom minulého novembra zvolal panel vedeckých poradcov, ale nedospeli k záveru. Potom pred niekoľkými večermi prišla správa CBS opisujúca údajný izraelský test atómovej bomby v južnom Pacifiku.

Priatelia, Izrael bombu má, ale príbeh CBS o teste bol klamstvom. Hneď nasledujúci večer, 22. februára, už CBS od svojho príbehu o izraelskej atómovej bombe ustupovala. Pravdou je, že minulú jeseň bol v južnom Atlantiku obrovský dvojitý záblesk, ale okrem toho ste o jeho záhade počúvali iba klamstvá a nepresné dohady. Klamstvá sa začali vládnym oznámením z 25. októbra, ktoré uviedlo sfalšovaný dátum a čas incidentu, a odvtedy zmätok stále narastá.

Priatelia, teraz vám môžem podať svoju správu o záhade takzvaného juhoafrického dvojitého záblesku. To, čo sa tam stalo, potrebujete vedieť kvôli prežitiu. Žiarivé záblesky

zachytené družicou Vela boli výsledkom experimentálneho testu, ale netestovala sa atómová bomba. Test nevykonal Izrael ani Južná Afrika, ale Rusko, a to, čo sa Rusko z testu naučilo, bolo práve použité proti Spojeným štátom. Neuveriteľná séria búrok, ktoré nedávno spustošili južnú Kaliforniu a Arizonu, nebola prirodzená, ale vytvorená človekom!

Pôvodné oznámenie ministerstva zahraničných vecí z 25. októbra neopisovalo, čo družica Vela videla. Jednoducho hovorilo, že to vyzerá na atómový test, ale do jedného či dvoch dní prenikla informácia, že išlo o dvojicu oslepujúcich záblesk ov tesne po sebe. Prvý bol silný, ale druhý mnohonásobne silnejší. Už mesiace zúri debata, či išlo o výsledok jadrového výbuchu.

Svetlo vytvorené jadrovým výbuchom sa správa podobne ako to, čo družica zachytila minulú jeseň — najprv je jasný záblesk a o chvíľu druhý, oveľa jasnejší. Prečo teda veľká záhada? Jednoducho preto, že viditeľné svetlo nie je jediným žiarením atómového výbuchu. Jadrový výbuch vyšle záplavy smrteľných gama lúčov, röntgenových lúčov a neutrónov. Družica Vela je vybavená na zachytenie všetkých týchto vecí, ak sú prítomné — ale neboli. Bol iba obrovský dvojitý záblesk svetla — nijaké röntgenové lúče, nijaké gama lúče, nijaké neutróny; a potom sa nikde na svete nenašiel rádioaktívny spad. Akustické senzory na Zemi potvrdili, že nastal nejaký obrovský výbuch, ale otázka zostala: Aký druh výbuchu?

Priatelia, minulý mesiac som vám pripomenul obrovské vzdušné dunenia spred dvoch rokov pri americkom východnom pobreží. Mnoho týždňov dunenia desili tisíce ľudí od Južnej Karolíny po Connecticut aj inde. Verejní predstavitelia si vymýšľali najrôznejšie smiešne krycie príbehy, aby ich vysvetlili. Odvtedy vedci Cornellovej univerzity aj ďalší dokázali nezmyselnosť oficiálnych krycích príbehov o duneniach; pre našich vládcov však záleží iba na tom, že ľudia po čase na dunenia zabudli. Skutočný dôvod tých vzdušných dunení pred dvoma rokmi bol ten, ktorý som oznámil v Audio liste č. 29 z decembra 1977. Vytváralo ich niekoľko novo nasadených ruských vznášajúcich sa vesmírnych plošín. Tieto plošiny, nazývané kozmosféry, tvoria tretiu zložku tajnej ruskej vesmírnej triády a obrovské vzdušné dunenia vytvárali rozostrenou streľbou zo svojich zbraní s lúčmi nabitých častíc do atmosféry.

V neskorších Audio listoch som o kozmosférach oznámil oveľa viac vrátane ich využitia na úpravu počasia. Samotné kozmosféry však nikdy neboli pri úprave počasia také účinné, ako Rusko chcelo. Ruskí vedci usilovne pracovali na vytvorení účinnejších techník vojny počasím ako zbrane pre prípad potreby; a teraz uspeli vo vývoji novšieho a mocnejšieho systému úpravy počasia. Nový operačný ruský systém vojny počasím zahŕňa spoluprácu dvoch zložiek ich vesmírnej triády. Jednu tvoria kozmosféry; druhou je Mesiac so sieťou obrovských zbraní s časticovými lúčmi.

Keď som prvýkrát informoval o nových ruských kozmosférach v Audio liste č. 29, oznámil som aj prvú operačnú skúšku ruských mesačných základní. Zbrane s časticovými lúčmi na Mesiaci sú najmenej stokrát silnejšie než tie na vznášajúcich sa kozmosférach. Pri výstrele na Zem môžu okamžite zničiť širokú oblasť, preto si na prvú skúšobnú streľbu zvolili cieľovú oblasť, kde si podľa nich účinky nikto iný nevšimne; ich voľba sa však ukázala tragickou. V Audio liste č. 29 som opísal túto skúšobnú streľbu z Mesiaca na Zem.

(V tomto bode Dr. Beter prestal hovoriť a je počuť zvukového technika.)

* * * * * * *

Nasleduje „NÚDZOVÝ PREPIS“ (nenahraná záverečná časť Audio listu č. 54), ktorý prišiel poštou o niekoľko dní neskôr — počínajúc vysvetľujúcou poznámkou:

Poznámka: „Dňa 24. februára 1980 sa Dr. Beter pokúsil nahrať svoj Audio list č. 54. Pre mimoriadne prepracovanie sa necítil dobre, ale aj tak to skúsil. Znepokojovala ho potreba čo najrýchlejšie informovať poslucháčov o naliehavých nových informáciách týkajúcich sa prebiehajúcej úpravy počasia v Spojených štátoch aj ďalších vecí.

Dr. Beter dokončil prvú stranu, ale nahrávanie bolo zastavené počas druhej strany, keď náhle viditeľne zoslabol a prišlo mu zle. Ukázalo sa, že Dr. Beter utrpel vážny srdcový infarkt.

Aby sa zabránilo ďalšiemu oneskoreniu pre poslucháčov, Dr. Beter požiadal, aby nenahraná záverečná časť posolstva bola nateraz vydaná v tlačenej podobe. Je to pre nás nákladný a nezvyčajný postup a veríme, že pochopíte, že sme pracovali čo najrýchlejšie, aby sme vám tento prepis doručili.

Vieme, že mnohí z vás budú mať obavy o zdravotný stav Dr. Betera a budú chcieť správy o jeho zotavovaní, prosíme vás však o pomoc tým, že odoláte túžbe telefonovať. Všetkým aktívnym predplatiteľom budeme pravidelne posielať správy o stave Dr. Betera. Môžete mu napísať povzbudivé odkazy na adresu jeho kancelárie:

Dr. Peter Beter, 1629 K Street NW, Washington, D. C. 20006

Záujemcovia, ktorí nie sú predplatiteľmi, môžu dostať ktorúkoľvek správu o Dr. Beterovi po vydaní tak, že do jeho kancelárie pošlú ofrankovanú obálku so svojou adresou určenú na tento účel.

Posledných sedem rokov Dr. Beter dával svoj život za nás Američanov. Teraz Dr. Beter a jeho rodina potrebujú našu podporu. Modlime sa všetci za jeho úplné uzdravenie a schopnosť pokračovať v poslaní na prospech nás všetkých!“

* * * * * * *

(Téma č. 2 Dr. Betera teraz pokračuje — s opakovaním poslednej vety, ktorú nahral.)

V Audio liste č. 29 som opísal túto skúšobnú streľbu z Mesiaca na Zem. V Bengálskom zálive juhovýchodne od Indie bol obrovský cyklón. Bola to obrovská búrka široká mnoho stoviek míľ — dokonalé krytie skúšobnej streľby. Alebo si to aspoň Rusi mysleli. Pri výbere bodu zamierenia na Zemi však urobili malý chybný výpočet. Vedeli, že časticový lúč bude vychýlený elektromagnetickým poľom Zeme, a snažili sa to korigovať. V korekcii však bola malá chyba — v dôsledku toho časticový lúč zasiahol more príliš blízko indického pobrežia.

V Audio liste č. 29 som citoval slová očitej svedkyne, ktorá videla výsledok. Bola to britská humanitárna pracovníčka, ktorá povedala BBC: „Boli DVA obrovské OSLEPUJÚCE ZÁBLESKY a celá obloha sa rozžiarila, akoby horela. Potom sa na nich vrhla táto obrovská prívalová vlna — asi 30 míľ dlhá pozdĺž pobrežia a 18 stôp vysoká.“

Priatelia, obrovský dvojitý záblesk, o ktorom som informoval pred viac než dvoma rokmi v súvislosti s indickou cyklónovou katastrofou, mal rovnaký zdroj ako obrovský dvojitý záblesk minulú jeseň v južnom Atlantiku. Oba spôsobili ruské zbrane s časticovými lúčmi vystrelenými z Mesiaca.

Keď sa má z Mesiaca strieľať na cieľ na Zemi, dvojica lúčových zbraní vystrelí postupne — najprv jedna, potom druhá. To som vám oznámil v Audio liste č. 29 pred viac než dvoma rokmi. Prvý výstrel sa prevažne rozptýli v atmosfére. Pritom vytvorí ionizovaný stav nazývaný ohraničujúci kanál cez vzduch. O chvíľu neskôr druhý lúč vystrelí na to isté miesto a sleduje kanál až k zemskému povrchu. Cieľ na povrchu Zeme — aj keby ním bolo samotné more — prudko vybuchne. Mesačný časticový útok preto vytvára dvojitý záblesk. Prvý je trochu rozptýlený, keďže prebieha najmä vo vzduchu; druhý je však sústredenejší a intenzívnejší. Toto, priatelia, minulú jeseň v južnom Atlantiku náhodou zachytila naša unavená stará družica Vela.

Keď tunajšia vláda o tom 25. októbra 1979 vydala prvé oznámenie, klamala o dátume aj čase. Oficiálny príbeh hovorí, že dvojitý záblesk nastal o tretej ráno v skorých ranných hodinách 22. septembra 1979. V skutočnosti však nastal 22. októbra — iba tri dni pred oznámením z 25. októbra. Dvadsiaty druhý október bol ten istý deň, keď bývalý iránsky šach prišiel do New Yorku. Na jednej strane Rusi manévrovali so šachom v nádeji na zvrátenie boľševickej stratégie iránskej krízy, ako som uviedol v Audio listoch č. 52 a 53. Zároveň sa však Rusi pripravovali aj na nepriateľské akcie pre prípad zlyhania manévrov so šachom.

Pre zaujímavosť vám tiež môžem oznámiť, že dvojitý záblesk nastal približne o tretej popoludní — nie o tretej ráno, ako sa oficiálne tvrdí. Vláda Spojených štátov sfalšovala čas a dátum ako pascu pre neopatrných — a mnohí do nej padli. Rozprávka CBS z 21. februára o izraelskom teste atómovej bomby je iba jedným príkladom.

V čase prvých verejných správ o dvojitom záblesku minulý október ruský experiment v južnom Atlantiku ešte prebiehal. Začal sa 22. októbra, keď dva mesačné časticové lúče zamierili na miesto v južnom Atlantiku. Požadovaný stred cieľa mal navigačné súradnice 35 stupňov južnej šírky, 26 stupňov západnej dĺžky. Tento bod je na rovnobežke s dolným výbežkom Južnej Afriky, ale je o niečo bližšie k Južnej Amerike než k Afrike.

Dve ruské zbrane s časticovými lúčmi na Mesiaci sa zamerali a pripravili na streľbu. Zatiaľ boli okolo cieľovej oblasti rozostavené štyri kozmosféry. Boli nasadené v rohoch štvorca so stranou 800 míľ, sústredeného okolo stredu cieľa na mori. Vznášali sa vo výške 100 míľ. Očakávalo sa, že mesačné základne tentoraz dosiahnu oveľa lepšiu presnosť než pred dvoma rokmi. Pre istotu však boli kozmosféry rozmiestnené ďaleko od cieľa.

Potom dve mesačné zbrane vystrelili na Zem. Pri streľbe zo vzdialenosti štvrť milióna míľ vo vesmíre lúče minuli stred 800-míľového cieľového štvorca iba o niečo viac než desať (10) míľ. Výsledný dvojitý záblesk bol sústredený približne na 34 stupňoch 54 minútach južnej šírky a 26 stupňoch 10 minútach západnej dĺžky.

Obrovské množstvá morskej vody v cieľovej oblasti sa okamžite zmenili na prehriatu paru. Horúca vodná para a okolitý horúci vzduch začali rýchlo stúpať k stratosfére. Chladnejší vzduch sa rútil do cieľovej oblasti, aby vyplnil prázdny priestor. Dovnútra prúdiace vetry sa vplyvom rotácie Zeme začali víriť a barometrický tlak v cieľovej oblasti klesal. V priebehu minút bola atmosféra nad cieľovou oblasťou špirálovitým komínom prevaľujúceho sa a stúpajúceho vzduchu a vodnej pary. Nad južným Atlantikom sa rodila prvá úplne človekom vytvorená búrková bunka na svete.

Silné lúče vystrelené z Mesiaca začali tento proces. Potom bolo na štvorici kozmosfér udržiavať ho. Obrovské množstvá vodnej pary vyslané výbuchmi nahor začali rýchlo kondenzovať v chladnom hornom vzduchu. Normálne by to rýchlo viedlo k miestnym

dažďovým prehánkam. V dôsledku toho by väčšina vody spadla späť do mora neďaleko cieľovej oblasti. Štyri kozmosféry však boli tam, aby tomu zabránili.

Hneď po mesačných výstreloch, ktoré vytvorili obrovský dvojitý záblesk, kozmosféry začali pracovať. Každá začala strieľať silný elektrónový lúč do cieľovej oblasti v rozostrenom režime. Elektróny sa miešali do stúpajúcich prúdov vodnej pary a dávali vznikajúcim kvapôčkam vody záporný náboj. To spôsobilo vzájomné odpudzovanie drobných kvapôčok, takže nemohli skondenzovať na dážď. Vodná para tak musela zostať vo výške namiesto toho, aby spadla ako dážď späť do mora.

Kozmosféry zostali na stanovištiach ešte niekoľko dní, aby dokončili experiment. Dokázali potvrdiť, že umelé búrkové oblaky zostávajú stabilné a s vetrom sa posúvajú na východ. Sledovali aj samotnú cieľovú oblasť, aby zistili, ako rýchlo sa podmienky vrátia k normálu. Potom sa začiatkom novembra 1979 konečne rozišli. Umelú búrkovú bunku nechali postupne samovoľne rozplynúť, a preto nevzbudila pozornosť.

Začiatkom minulého mesiaca, 4. januára 1980, Spojené štáty oznámili to, čo sa rovná novej studenej vojne. Zaviedli celý rad embárg a obmedzení proti Rusku. Najdôležitejším bolo embargo na 17 miliónov metrických ton obilia objednaného Ruskom.

Embargo na obilie, priatelia, je snahou tunajších boľševikov zasiahnuť Rusov priamo do životne dôležitého miesta. Štyri dni po oznámení hovorca Bieleho domu opísal obilné embargo ako najtrestajúcejší zo všetkých krokov proti Rusku; a odvtedy tunajší boľševici po celom svete vyvíjajú nátlak na ostatné krajiny, aby robili to isté.

Začiatkom tohto mesiaca, 6. februára, Rusi zhrnuli svoj pohľad na toto všetko. V celej sovietskej tlači v ten deň boli články, že Carterova administratíva chce vyhladovať ruský ľud; keďže boľševici vždy používajú hladovanie ako nástroj moci, nešlo o prázdnu ruskú poznámku.

Hneď nasledujúci deň sa začali objavovať správy o zvláštnom vývoji počasia na juhozápade Spojených štátov. Napríklad sever Nového Mexika zažil silnú snehovú búrku spojenú s hromami a bleskami. Skutočné správy o počasí sa však začali nasledujúci týždeň, 13. februára. Južnú Kaliforniu a Arizonu začali bičovať nevídané dažďové búrky.

Prichádzali deň za dňom, jedna neuveriteľná búrka za druhou. Priehrady sa naplnili a potom začali pretekať. Hrádze sa pretrhli. Domy spláchlo do kaňonov. Rakvy odplávali z cintorínov. Zosuvy bahna zachytili niekoľko obetí a pochovali ich zaživa. Mosty odplavila voda. Celé obce boli zaplavené a odrezané. Phoenix prežil takú rozsiahlu povodeň, že ďalšia podobná by sa neočakávala 500 rokov. A v životne dôležitých poľnohospodárskych oblastiach južnej Kalifornie škody rýchlo narastali.

Dňa 19. februára, na siedmy deň dažďov, správa CBS Evening News uviedla: „Je to ako organizovaný útok — jedna búrka za druhou.“ A presne organizovaným útokom to bolo, priatelia. Okolo bodu 576 míľ západne od San Diega pracovala štvorica ruských kozmosfér. Na základe výsledkov svojho experimentu s „dvojitým zábleskom“ minulú jeseň Rusi zdokonalili techniku; zakaždým, keď mesačné základne vystrelia na Zem, sú presnejšie. Preto štvorcová zostava západne od San Diega mala stranu iba približne 100 míľ a kozmosféry boli v zníženej výške 40 míľ.

Použitím techniky otestovanej minulý október v južnom Atlantiku Rusi vytvárali búrkové bunky jednu za druhou; tentoraz ich však nenechali iba odplávať a rozplynúť sa. Namiesto

toho boli presne priťahované k oblastiam určeným na útok v južnej Kalifornii a Arizone. Potom búrky spustili ďalšie kozmosféry vznášajúce sa nad týmito oblasťami.

Osemdesiatpäť (85) míľ nad Yumou v Arizone bola dvojica kozmosfér. Takmer 100 míľ na sever sa ďalšia dvojica vznášala nad okolím Blythe v Kalifornii. Obe miesta ležia na rieke Colorado, ktorá hraničí s kľúčovou kalifornskou poľnohospodárskou oblasťou Imperial Valley. Tieto dvojice kozmosfér svojimi lúčovými zbraňami naplnili atmosféru protónmi, ktoré majú kladný náboj. To priťahovalo umelé búrkové bunky s ich záporne nabitými oblakmi. Preto búrky bičovali presne tie isté oblasti — znova a znova a znova; a práve protónové oblaky spustili skutočné búrky. Zneutralizovali elektróny v búrkových oblakoch, voda skondenzovala na dážď a výsledkom boli ničivé búrky.

Napokon po deviatich (9) dňoch a škodách presahujúcich pol miliardy dolárov Rusi búrky nateraz zastavili. Priatelia, toto je však iba ukážka toho, čo môže čakať oblasti produkujúce potraviny po celých Spojených štátoch!

Kým katastrofa počasia na západe plnila titulky, Rusi skúšali systém riadenia počasia aj menej dramatickými spôsobmi po celých Spojených štátoch. Zapojených bolo spolu päť ďalších štvorcových zostáv kozmosfér na mori a pätnásť ďalších dvojíc nad pevninou. Rusi sú odhodlaní odpovedať rovnakým spôsobom na boľševickú kampaň hladovania proti Rusku. Ak americkí boľševici zotrvajú pri potravinovom bojkote proti Rusku, o tomto čase budúci rok budú titulky hovoriť o americkom nedostatku potravín!

Zatiaľ ešte máte šancu urobiť si zásoby trvanlivých potravín — a priatelia, ja by som s tým nestrácal čas.

ZRÝCHĽUJÚCE SA RUSKÉ PRÍPRAVY NA PREŽITIE JADROVEJ VOJNY

Téma č. 3 — Uplynulo už viac než rok a pol od chvíle, keď som prvýkrát odhalil americký prechod na vojenskú stratégiu prvého úderu. Mnohých poslucháčov to pri zverejnení šokovalo. „Nikdy," hovorili. „Spojené štáty by v jadrovej vojne nikdy neudreli prvé!"

Ako rýchlo sa však časy menia. Pred niekoľkými dňami, 21. februára, hovorca ministerstva obrany Thomas Ross informoval novinárov. Povedal, že ak by Rusko postupovalo za Afganistan, mohlo by to viesť k jadrovej konfrontácii. A dodal, že v takom prípade „...Spojené štáty by mohli vystreliť prvé".

Naši boľševickí vládcovia sú odhodlaní vyvolať jadrovú vojnu proti Rusku bez ohľadu na jej samovražednosť. Na to však potrebujú podporu vás a mňa — amerického ľudu; a aby si ju udržali, tunajší boľševici pred nami skrývajú pravdu o vojenskej situácii. Budujú náš hnev proti Rusku a potom nám hovoria, aké je Rusko „zaostalé". Privykajú nás presvedčeniu, že budeme musieť s Ruskom bojovať, a podnecujú nás klamstvami, že môžeme vyhrať.

Príbehy o ruskej zaostalosti, ktoré stále počúvame, nás teraz možno upokojujú, ale nepomôžu nám, keď príde vojna. Rozdiel medzi Ruskom a Spojenými štátmi spočíva v dôraze, nie v schopnosti. My Američania žijeme v luxuse so všetkým pohodlím — žijeme však v krehkej sklenej veži. Ruský spôsob života je naopak skromný, ale žijú v mocnej pevnosti. Zem sa čoskoro zachveje pod údermi PRVEJ JADROVEJ VOJNY — a nebude to pevnosť, ale sklená veža, ktorá sa rozbije a zrúti do trosiek.

My Američania sa možno pozeráme zhora na ruskú spotrebiteľskú technológiu a cítime sebauspokojenie. V oblasti vojenskej technológie však Rusi v priebehu rokov pripravili Západu mnoho prekvapení.

Napríklad jedného dňa pred takmer 20 rokmi boli pozorovatelia NATO aj ďalší v Moskve sledovať leteckú ukážku na Deň letectva. Nad nimi s rachotom prelietavali rôzne ruské lietadlá a pozorovatelia NATO sa snažili všimnúť nové podrobnosti — dostali však viac, než očakávali. Náhle nad nimi preletelo s burácaním veľké elegantné lietadlo, na Západe celkom neznáme. Malo dozadu šípovité krídla a dva obrovské motory na chvoste. Zjavne to bol bombardér a rovnako zjavne bol nadzvukový! Ohromení pozorovatelia NATO sledovali s otvorenými ústami. Šok sa prehĺbil, keď za prvým záhadným lietadlom nasledovalo deväť ďalších úplne rovnakých. Bolo tu veľmi vyspelé vojnové lietadlo — vyrábalo sa sériovo a pre NATO bolo úplným prekvapením. Keď sa predstavitelia letectva NATO spamätali zo šoku, pridelili lietadlu kódové meno Blinder.

Ak nie ste vojenským odborníkom, pravdepodobne ste o Blinderi nikdy ani nepočuli, nieto ešte o prudkom prekvapení, ktoré pripravil Západu. Nadzvukový Blinder spred dvoch desaťročí však vyrobila ruská Tupolevova konštrukčná kancelária — a o novšom Tupolevovom nadzvukovom bombardéri ste počuli veľa. Nazýva sa Backfire.

Teraz je ruský Tupolevov letecký tím opäť zapojený do veľkého vojenského prekvapenia. V téme č. 1 som opísal neúspešný pokus minulý mesiac uskutočniť prvý jadrový úder proti Rusku. Mestá Voronež, Charkov a Kazaň boli cieľmi pre tamojšie Tupolevove závody. Sú dočasnými základňami vzdušného systému protibalistickej obrany, čiže ABM, ktorý sa práve chystá stať operačným. Systém má byť poslednou zálohou pre kozmosféry vznášajúce sa nad našou krajinou. Kozmosféry majú zničiť naše medzikontinentálne rakety v okamihu štartu; ak by však niektoré prenikli, Rusi ich plánujú zničiť pri opätovnom vstupe nad Ruskom.

Nový ruský systém ABM používa zbrane s lúčmi nabitých častíc nesené nadzvukovými dopravnými lietadlami Tu-144. Na prvý pohľad Tu-144 vyzerá podobne ako anglo-francúzsky Concorde. Tu-144 je však väčší, podstatne rýchlejší a v niektorých veľmi dôležitých ohľadoch radikálne odlišný. Okrem iného sa ruské civilné dopravné lietadlá vždy navrhujú so zabudovanou možnosťou vojenskej prestavby a Tu-144 nie je výnimkou.

V júni 1978 boli Tu-144 náhle bez vysvetlenia vyradené z prevádzky sovietskej leteckej spoločnosti Aeroflot. Západní komentátori triumfálne hlásali, že sa ukázali príliš drahé na prevádzku; v skutočnosti ich však vrátili do Tupolevových závodov na vojenskú prestavbu, aby ich vybavili lúčmi nabitých častíc. Tento proces sa teraz blíži k dokončeniu.

Koncom minulého mesiaca lietajúci systém ABM Tu-144 prekonal významnú prekážku. Bol skúšaný proti rakete s úplným úspechom. Rusi však zakódovali údaje z cieľovej rakety a znemožnili Spojeným štátom zistiť podrobnosti. Západní analytici dokázali zistiť, že s raketou sa počas letu niečo stalo, ale nič viac.

A tak, priatelia, smerujeme k „okamihu pravdy“. Rusi zrýchľujú prípravy na prežitie kamikadze vojnových plánov boľševikov, ktorí sú teraz tu v Amerike. Pre Ameriku však prebieha odpočítavanie k Dňu trestu.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, sa lúči Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Audio list č. 55

Dr. Peter David Beter

28. júna 1980

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamená potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 28. júna 1980 a toto je môj AUDIO LIST® č. 55. Ako väčšina z vás vie, dnes obnovujem AUDIO LIST po štyroch mesiacoch mlčania. Svoje pocity v tejto chvíli dokážem vyjadriť len ťažko. Vám všetkým, ktorí ste pri mne stáli, keď na tom najviac záležalo, však chcem povedať niekoľko osobných slov, pretože bez vašej vernej podpory by som sa k tomuto mikrofónu možno nikdy nevrátil.

Tesne predtým, než som 24. februára tohto roka vstúpil do nahrávacieho štúdia, som začal pociťovať miernu nevoľnosť. Spočiatku išlo len o mierne ťažkosti, ale akosi som vedel, že je to niečo vážne. Snažil som sa zo všetkých síl nahrať AUDIO LIST č. 54, kým som toho ešte bol schopný. Dostal som sa asi do dvoch tretín nahrávania, keď ma premohol rozsiahly infarkt. Nechcel som vás sklamať, ale jednoducho som nedokázal pokračovať. Cestou do nemocnice som vedel, že sa vám tak skoro znovu neprihovorím, a preto som dal pokyny, aby sa nenahraná záverečná časť AUDIO LISTU č. 54 vydala v tlačenej podobe.

Od môjho februárového infarktu vydali moji spolupracovníci tri správy o priebehu zotavovania, aby vás informovali. Nebudem to teraz všetko opakovať, ale istý čas to bolo temné a ťažké obdobie, nielen pre mňa, ale aj pre mojich spolupracovníkov a najmä pre moju manželku a tri deti.

Do nemocnice som vstupoval na pokraji smrti a naozaj som veril, že som vo svojom poslaní zlyhal. Aspoň počas prvého týždňa na jednotke intenzívnej starostlivosti som necítil nijakú vôľu žiť. V jednej chvíli mi lekári dokonca povedali, že som prekročil prah smrti, a predsa som sa akosi vrátil. Lekári sa pripravovali na najhoršie, ale začalo sa odohrávať čosi ako zázrak. Z celých Spojených štátov, potom z Kanady a napokon z celého sveta mi začali prichádzať povzbudivé správy: nespočetné krásne pohľadnice s rovnako krásnymi osobnými želaniami, telegramy o modlitbových stretnutiach organizovaných za mňa, povzbudzujúce a náboženské knihy a brožúry všetkého druhu, listy a knihy s návrhmi, ako zlepšiť moje zdravie. Prichádzali kvety, dary, náboženské relikvie, stále ďalšie a ďalšie, až sa z toho stala lavína. Celé týždne som nebol dosť zdravý ani na to, aby som si všetky tie veci prezrel, ale keď mi hovorili, čo sa deje, nemohol som uveriť vlastným ušiam.

Do nemocnice som prišiel vyčerpaný a vysilený, presvedčený, že všetka moja práca vyšla nazmar. Keď som však o niekoľko týždňov odchádzal domov, mal som obnovenú nádej a odhodlanie pokračovať. V tomto duchu sa mi napriek všetkým nepriaznivým vyhliadkam vracali sily, a tak sa vám dnes opäť prihováram. Toto ste pre mňa urobili vy, priatelia. Nikdy nezabudnem na vás všetkých, ktorí ste pri mne stáli v hodine núdze, a sľubujem vám, že vždy urobím všetko, čo je v mojich silách, aby som vás nesklamal.

Pred piatimi rokmi, v júni 1975, som začal nahrávať svoje spravodajské hlásenia AUDIO LIST. Bol to neistý začiatok, pretože som sa zotavoval z prvého infarktu. A predsa som sa o čosi viac než rok neskôr práve vďaka AUDIO LISTU ocitol v Pentagóne. Pozval ma tam dnes už zosnulý generál George S. Brown, vtedajší predseda Zboru náčelníkov štábov. Naša porada s najvyššie postaveným americkým vojenským predstaviteľom sa týkala tajnej jadrovej krízy, ktorá vtedy prebiehala.

Zo všetkých informačných médií v Spojených štátoch túto krízu zverejnil iba AUDIO LIST. V AUDIO LISTE č. 16 som poslucháčom povedal o krízovej porade s generálom Brownom. Generál Brown si plnil povinnosť a podnikal naliehavé kroky na zabránenie bezprostredne hroziacej jadrovej vojne. Americké ovládané hlavné médiá však nepovedali ani slovo! Dokonca aj po tom, čo hovorcovia Pentagónu novinovým reportérom potvrdili moje stretnutie s generálom Brownom, sa o ňom takmer neinformovalo.

Od tej chvíle sa situácia Ameriky sústavne zhoršovala. Generál Brown na čas odvrátil jadrovú katastrofu, no potom zostal opustený a sám. Už niekoľko týždňov po našej krízovej porade ho začali ničiť nepriaznivou publicitou. Vnútorní nepriatelia Ameriky ho rýchlo zneškodnili. Svoje funkčné obdobie dokončil už len formálne a zakrátko nám oznámili jeho predčasnú smrť. V AUDIO LISTOCH č. 17, 21, 23 a 46 som odhalil skutočnosti o páde generála Browna. Kým Amerika spala, náš posledný veľký vlastenec vo vláde bol postupne oslabovaný, odstránený a napokon zavraždený!

Pred štyrmi rokmi sa vyhliadka na bezprostrednú jadrovú vojnu zdala väčšine Američanov neuveriteľná. Stále ešte platilo čosi zvané „uvoľňovanie napätia“, aspoň tak nám to hovorili. Verejné poznanie však vždy zaostáva za pravdou o celé roky, a tak nás dnes vojnová horúčka obklopuje zo všetkých strán.

Tento mesiac začínam svoju sériu AUDIO LIST znovu. Opäť je to po infarkte, tak ako pred piatimi rokmi, ale tentoraz je tu rozdiel. Pred piatimi rokmi bolo veľmi málo Američanov ochotných vážne počúvať varovania pred tajnými plánmi na jadrovú vojnu. Dnes žijeme v inom svete. Všetci počúvame o falošných jadrových poplachoch, obavách z ruskej vojenskej sily a podobne. Väčšina z nás sa prebúdza príliš neskoro. Na odvrátenie mnohých veľkých katastrof sme čakali pridlho, pretože ich priebeh už bol spustený. Ak sa však čoskoro prebudí dostatok ľudí, možno ešte zostáva nádej, že naša planéta prežije. Tomuto cieľu od dnešného dňa zasväcujem svoju sériu AUDIO LIST.

Na začiatku šiesteho roka AUDIO LISTU sa budem snažiť slúžiť vám lepšie než kedykoľvek predtým. Preto teraz zavádzam prvú zmenu formátu svojich hlásení za päť rokov. Ako viete, zvyčajne prednesiem niekoľko úvodných poznámok a potom tri hlavné témy. V tom budem pokračovať, ale odteraz pridám aj krátky záverečný oddiel nazvaný ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU. Toto nové zhrnutie mi pomôže robiť niektoré veci lepšie než doteraz. Niekedy napríklad dostanem naliehavé informácie v poslednej chvíli pred nahrávaním AUDIO LISTU. Vždy, keď sa to odteraz stane, dozviete sa o nich v Zhrnutí na poslednú chvíľu. Pokúsim sa tiež zdôrazniť hlavné body z tém, o ktorých som hovoril. Týmto chcem svoj AUDIO LIST urobiť ešte aktuálnejším a užitočnejším než kedykoľvek predtým.

Priatelia, za posledné mesiace bubny blížiacej sa vojny znejú čoraz hlasnejšie a deň za dňom sa k vojnovému pochodu pridáva čoraz viac Američanov. Prvýkrát za celú generáciu sa v Amerike znovu oživuje slovo „vlastenectvo“. A po rokoch zašliapavania do prachu sa americká vlajka zrazu dvíha vysoko, aby ju všetci videli. Vojnoví krysiari používajú

symboly Ameriky, aby nás zlákali k národnej samovražde. Nesnažia sa oživiť pravé vlastenectvo založené na vernosti a láske k našej krajine. Namiesto toho nám naši takzvaní vodcovia predávajú lacnú náhradu, „vlastenectvo drsných chlapov“, založené na nenávisti.

Dnes je vlastencom každý, kto nenávidí Irán, každý, kto nenávidí Rusko, každý, kto je pripravený na vojnu. A tí, ktorí tak dlho šliapali po našej vlajke, ju dnes dvíhajú vysoko z určitého dôvodu! Vedia, že americký duch nie je mŕtvy, hoci bol tak dlho potláčaný. Vedia, že ešte aj dnes sa milióny Američanov zhromaždia okolo vlajky, a preto krysiari používajú hviezdy a pruhy ako svoju zástavu, pod ktorou nás všetkých vedú do VOJNY.

Moje tri osobitné témy na tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Verejné príznaky horúčky jadrovej vojny.

Téma č. 2 — Pribúdajúce katastrofy v rozširujúcej sa tajnej vojne.

Téma č. 3 — Boj na život a na smrť v Kremli.

Téma č. 1 — Počas uplynulých štyroch mesiacov som musel mlčať o narastajúcom nebezpečenstve jadrovej vojny, ale viditeľné príznaky blížiacej sa vojny hovorili samy za seba. Príkladom je otázka registrácie na vojenský odvod. Keď s ňou táto boľševická administratíva v marci prvýkrát prišla, desaťtisíce demonštrantov v odvodovom veku vyšli do ulíc. Boľševici, ktorí teraz ovládajú našu vládu, ju preto odložili bokom, aby vychladla. Počkali do leta, keď budú vysokoškoláci doma, rozptýlení a neschopní sa zorganizovať. Potom konali rýchlo. Tento mesiac sa z nej stal zákon, rovnako ako z ďalšieho vojnového opatrenia, záložného plánu prídelového systému na benzín. Takéto opatrenia pomáhajú po malých krokoch stupňovať vojnovú horúčku. Pre tunajších boľševikov, ktorí sú za ne zodpovední, je však ešte dôležitejšie čosi iné. Registrácia na odvod a plány prídelového systému na benzín sú určené predovšetkým na ovládanie vás a mňa.

Pre boľševikov, ktorí teraz zamorujú Ameriku, je vojna, dokonca aj jadrová vojna, len prostriedkom na dosiahnutie cieľa. Tým cieľom je ich vlastná boľševická DIKTATÚRA nad nami všetkými. Ich posadnutosť ovládaním je taká silná, že im už veľmi nezáleží na tom, či Spojené štáty vojnu vyhrajú alebo prehrajú. Veria, že v oboch prípadoch sa im do rúk akosi dostanú zvyšky Ameriky. A tak sa rútime po ceste k jadrovej samovražde.

Ďalším príznakom je séria falošných jadrových poplachov. V AUDIO LISTE č. 52 v novembri 1979 som vás upozornil na prvý z týchto falošných poplachov jadrovej vojny. Začiatkom tohto mesiaca, 3. a 6. júna, prišli ďalšie dva. Ako som vám povedal vlani v novembri, tunajší boľševici prostredníctvom týchto falošných jadrových poplachov v skutočnosti vykonávajú zámerné skúšky.

Americké strategické vojenské sily boli vybudované na odvetu za prekvapivý útok. Teraz však tí, ktorí riadia našu vojenskú stratégiu, plánujú, aby Amerika udrela ako prvá. Boľševickí agenti preto skúšajú spôsoby, ako sfalšovať všetky signály včasného varovania pred ruským jadrovým útokom. Keď svoje postupy falošného poplachu zdokonalia, budú pripravení rozpútať jadrovú vojnu v ktoromkoľvek okamihu. Oklamaním celého nášho systému včasného varovania spustia masívnu odvetu našich medzikontinentálnych balistických rakiet, raketových ponoriek a bombardérov. Posádky raketových bunkrov, ponoriek a bombardérov si splnia povinnosť v presvedčení, že Amerika bola napadnutá. V skutočnosti však úvodné výstrely totálnej vojny vypálime my sami.

Americká sieť včasného varovania zahŕňa viacero zložitých systémov. Preto bude na simulovanie totálneho útoku potrebné vložiť do počítačov niekoľko rôznych druhov sfalšovaných údajov. Každý z falošných poplachov skúšal inú časť tohto plánu. Z tohto dôvodu ešte môžu prísť ďalšie falošné poplachy. Všetky tri doterajšie falošné jadrové poplachy však mali jednu spoločnú črtu. Prvou obrannou líniou nášho systému včasného varovania má byť flotila varovných družíc nad Ruskom. Hovoria nám, že nepretržite sledujú štarty medzikontinentálnych balistických rakiet. A skutočne, všetky tri falošné jadrové poplachy sa začali nesprávnymi družicovými signálmi o ruských medzikontinentálnych raketách.

Priatelia, družicové signály sú najľahšou časťou boľševického plánu na sfalšovanie ruského jadrového útoku. Ako som odhalil pred vyše dvoma rokmi v AUDIO LISTE č. 33, Spojené štáty už nad Ruskom nemajú nijaké družice včasného varovania. Ruská flotila záchytných ničivých družíc Cosmos ich už dávno zostrelila z vesmíru. Odvtedy sú všetky údajné signály družíc včasného varovania, ktoré NORAD denne sleduje, umelé. Zmeniť tieto signály tak, aby oznamovali, že ruské rakety už letia, je však jednoduché.

Už takmer dva roky uplynuli od môjho prvého hlásenia o prechode Ameriky na jadrovú stratégiu prvého úderu. Prvé oficiálne priznanie tejto zásadnej zmeny však prišlo iba pred štyrmi mesiacmi, 21. februára. V ten deň hovorca Pentagónu Thomas Ross povedal, že Amerika by v jadrovej vojne mohla, citujem, „vystreliť prvá“. Väčšina Američanov však dodnes verí, že vojenský postoj Ameriky je obranný, a preto nedokážeme pochopiť správy o narastajúcej horúčke jadrovej vojny. Je všade okolo nás, priatelia, a predsa ju nechápeme, pretože naši vodcovia nám nehovoria pravdu.

Deň za dňom počúvame o jadrových zbraniach určených na útočné použitie. Sme však podmienení tak, aby sme v tom všetkom videli iba sebaobranu, čo nám znemožňuje vidieť skutočné dianie. Jedným z nových zbraňových systémov, o ktorých počúvame najčastejšie, je takzvaná mobilná raketa MX. Ako pri všetkom ostatnom, aj o nej nám hovoria, že je to výlučne obranná zbraň. Vraj by naše súčasné pevne umiestnené medzikontinentálne rakety mohli byť zničené prilietajúcimi ruskými raketami, a preto sa nové rakety MX musia neustále presúvať, aby sa dali ťažšie zasiahnuť. Príbehy, ktoré počúvame o programe MX, sú však zmesou poloprávd a lží.

Celý spor o MX je iba dymovou clonou na zakrytie skutočného amerického programu mobilných rakiet. Hovoria nám, že obrovský raketový systém MX nemôže byť pripravený skôr než o ďalšieho pol desaťročia. Skutočnosť je však taká, že mobilné medzikontinentálne rakety sa už tu v Spojených štátoch rozmiestňujú. Ich rozmiestňovanie sa začalo pred vyše šiestimi mesiacmi, koncom roka 1979. Skutočnou americkou mobilnou raketou nie je MX a nejde o obrannú zbraň. Je určená na jadrový prvý úder proti Rusku a nazýva sa „Minuteman TX“, putujúci Minuteman!

Takmer pred rokom a pol som v AUDIO LISTE č. 42 odhalil americké rozmiestňovanie jedného typu mobilných rakiet po celom svete. Rakety, o ktorých som vtedy hovoril, sú tajne rozmiestnené nielen v Spojených štátoch, ale aj v Austrálii, na Novom Zélande a inde. Sú však mobilné iba v obmedzenom zmysle. Možno ich rýchlo postaviť na nepripravených miestach a občas premiestniť z jedného miesta na druhé. Nová americká mobilná raketa Minuteman TX je však niečo iné. Je navrhnutá tak, aby sa neustále presúvala takmer až do okamihu štartu. Verejné príbehy o údajnom programe MX slúžia viacerým účelom. Predovšetkým nám pomáhajú navyknúť si na rastúcu vyhliadku JADROVEJ VOJNY. Ešte dôležitejšie je, že MX sa používa ako zámienka na financovanie,

ktoré v skutočnosti smeruje do tajného projektu TX! Najnovší príklad tohto finančného podvodu sa odohral len pred niekoľkými týždňami, začiatkom júna. Výbor Senátu Spojených štátov pre ozbrojené sily schválil vyše 1,5 miliardy dolárov na program MX. Okrem toho sa povolilo financovanie rozmiestnenia ďalších 100 rakiet Minuteman. Vyzerá to ako dve samostatné opatrenia, ale v skutočnosti obe súvisia s tajným projektom mobilných rakiet Minuteman TX.

Publicita okolo nášho údajného raketového programu MX má ešte jeden veľmi dôležitý účel. Má uchovať projekt putujúceho Minutemana v tajnosti aj pred väčšinou ľudí, ktorí na ňom pracujú. Každý veľký moderný zbraňový program zahŕňa mnoho tisíc ľudí a program Minuteman TX nie je výnimkou. Sú to inžinieri, technici, pracovníci výroby, manažéri, sekretárky a ďalší. Veľká väčšina týchto ľudí je však vedená k presvedčeniu, že pracujú na programe MX. Najrôznejšie projekty, ktoré sú v skutočnosti určené pre putujúci Minuteman, sa uskutočňujú pod falošným označením „MX“. V niektorých prípadoch sa ako krytie práce na putujúcom Minutemanovi používajú aj iné známe raketové programy.

Úspech tohto postupu umožňuje rozdelenie všetkej práce na programe do mnohých samostatných úloh. Jedna skupina konštruktérov môže napríklad dostať za úlohu navrhnúť mobilnú odpaľovaciu vežu. Povedia im, že návrh patrí do programu MX, ktorého operačné nasadenie je vzdialené celé roky. Zároveň však dostanú vysvetlenie, že niekoľko kusov je potrebných už teraz na vývojové účely. Navrhnú teda odpaľovacie zariadenie, postavia niekoľko kusov a po potrebných skúškach a úpravách, aby správne fungovalo, ich odovzdajú. Potom tajná pracovná skupina v rámci projektu Minuteman TX rozdelí konštrukciu odpaľovacieho zariadenia na viacero častí. Výroba jednotlivých častí sa zmluvne zadá niekoľkým rôznym výrobným podnikom. Každá jednotlivá časť je nerozpoznateľná, a tak výrobcovia netušia, že robia súčiastky tajnej zbrane. Iba nepatrná hŕstka ľudí preto úplne chápe, čo sa deje. Sú to ľudia, ktorí všetko koordinujú a spájajú do celku.

Prísne tajný program Minuteman TX sa vykonáva takmer otvorene, ale neustála publicita o údajnom MX spôsobuje, že v tom nič nedokážeme rozpoznať. A vždy, keď je to potrebné, publicita okolo krycieho projektu MX sa upraví tak, aby tajomstvo zostalo zachované. Je to mimoriadne premyslený postup. Ak ste počuli AUDIO LIST č. 26, možno vám niečo pripomenie. Postup utajovania Minutemana TX je veľmi podobný tomu, čo sa robilo v americkom lunárnom programe.

> „Projekt Apollo“ bol od začiatku do konca vojenským programom. Nikdy sme si to však neuvedomili, pretože ho zaplavila publicita, ktorá nás presvedčila o opaku. Dnešnú dômyselnú publicitu o návnadovom programe nazvanom MX riadi človek s jedinečnými predpokladmi na túto úlohu. Je to ten istý muž, ktorý organizoval veľkú publicitu zakrývajúcu skutočné tajomstvá nášho lunárneho programu. Jeho meno kedysi poznali všetci, ale bol oveľa dôležitejší, než nám kedy povedali. Často ho nazývali „hlasom astronautov“. Jeho meno: plukovník John „Shorty“ Powers. Začiatkom tohto roka, 19. januára 1980, sa objavili správy, že Powersa našli mŕtveho v jeho dome vo Phoenixe. To však, priatelia, bol iba krycí príbeh vysvetľujúci jeho náhle zmiznutie. Vybrali ho, aby koordinoval všetky krycie príbehy o MX, ktoré teraz počúvame. Powers žil sám a odísť do ústrania kvôli novej tajnej práci preňho nebolo veľkou obeťou.

Americké rozmiestňovanie mobilných rakiet Minuteman TX je tajné, a predsa prebieha priamo pred našimi očami. Ak žijete v určitých častiach krajiny, máte dobrú šancu na

vlastné oči uvidieť železničný vozeň Minuteman TX určený na kyvadlové presuny. Možno ste už nejaký videli bez toho, aby ste vedeli, čo to je. Dovoľte mi ho opísať, aby ste vedeli, čo hľadať.

Železničný vozeň TX sa trochu podobá krytému nákladnému vozňu, je však širší a omnoho vyšší než väčšina takýchto vozňov. Nemá ani rovnú strechu ako bežný krytý nákladný vozeň. Skôr vyzerá trochu ako dlhá úzka stodola na kolesách. Strecha má šikmé boky vysoké niekoľko stôp a navrchu úzky rovný pás. Tento nezvyčajný tvar poskytuje potrebný priestor pre dlhú štíhlu medzikontinentálnu balistickú raketu, ktorá vo vnútri spočíva na podperách. Konštrukcia vozňa TX ukazuje, v akom chvate sa celý program Minuteman TX vykonáva. Vo veľkej miere ju prevzali z existujúceho návrhu špeciálneho železničného vozňa používaného určitými leteckými a kozmickými spoločnosťami. Väčšina vozňov TX sa však ani nestavia úplne nanovo. Namiesto toho sa zaberajú plošinové vozne používané na prepravu nákladných návesov. V prípade potreby sa plošina dodatočne vystuží, aby uniesla hmotnosť rakety a odpaľovacieho zariadenia. Potom sa na ňu pristaví nezvyčajne vyzerajúci kryt prepravníka TX a natrie sa nevýraznou hnedou farbou. Výsledný železničný vozeň je zvláštnou kombináciou starého a nového. Horný kryt môže byť hladký, čerstvý a čistý, ale základňa, na ktorej stojí, má pravdepodobne starý náter, hrdzu a stopy rokov strávených na koľajniciach.

V určitých častiach krajiny možno vozne TX pomerne často spozorovať uprostred bežných nákladných vlakov. Prázdne vozne TX možno najprv vidieť v oblastiach, kde sa stavajú, napríklad v Chicagu a St. Louis. Rakety sa vyrábajú v štáte Washington, v Kalifornii a Colorade, takže vozne TX možno vidieť aj tam. Špeciálne mobilné odpaľovacie zariadenia sa vyrábajú v Texase pri Dallase a vozne TX možno vidieť v tomto regióne. Konečné spojenie rakiet s ich systémami riadenia odpalu prebieha pod priamym vojenským dohľadom. Robí sa to v obrovskom podzemnom komplexe v juhozápadnom rohu základne Fort Hood v Texase. Odtiaľ raketové vozne Minuteman TX smerujú na sever na operačné nasadenie.

Rozmiestňovanie sa koordinuje z leteckej základne Minot v Severnej Dakote. Putujúca raketa Minuteman TX sa rozmiestňuje pozdĺž existujúcich železničných tratí v pásme našich severných štátov. Tieto trate boli nedávno vyradené z bežnej nákladnej dopravy. Vyvolalo to protesty farmárov, ktorí zostali bez možnosti dopraviť svoje plodiny na trh. Patria medzi prvé obete tajného projektu putujúcej rakety Minuteman TX. Po úplnom rozmiestnení budú rakety v každom z najsevernejších štátov od Washingtonu po Wisconsin.

Každá teraz rozmiestnená raketa Minuteman TX sa presúva tam a späť po dlhom úseku železničnej trate. Nachádza sa vo svojom mobilnom odpaľovacom vozni, zakrytá pred počasím aj zvedavými pohľadmi. Lokomotíva ju presúva po trati podľa pokynov nazývaných „stochastické programovanie“. Tieto pokyny lokomotíve prikazujú nepredvídateľným spôsobom zrýchliť, spomaliť, zastaviť, cúvať, zastaviť a znovu ísť dopredu. Cieľom je urobiť z rakety a jej mobilného odpaľovacieho zariadenia veľmi ťažko zasiahnuteľný cieľ. Práve teraz sa nad každou raketou TX vznášajú a držia stráž ruské kozmosféry. Tieto plošiny, ktoré sa Amerika v šesťdesiatych rokoch rozhodla nevyvíjať, nesú lúčové zbrane schopné rakety zničiť. Ako som však vysvetlil v AUDIO LISTE č. 42, americkí vojenskí plánovači dúfajú, že pri začiatku vojny kozmosféry na krátky čas ochromia. Preto ich pri plánovaní jadrového prvého úderu raketami TX zanedbávajú.

Keď sa boľševici, ktorí teraz ovládajú Ameriku, rozhodnú rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU, podľa svojho súčasného plánu to urobia takto. Najprv svojimi vyskúšanými metódami zaplavia NORAD falošnými varovnými údajmi o ruskom útoku. Celé americké strategické odvetné sily zareagujú útokom na Rusko. Naše tajne rozmiestnené rakety Minuteman TX však vstúpia do vojny ešte rýchlejšie. V úvodných okamihoch vojnového poplachu NORAD sa cez systém Minuteman TX odošle osobitný rozkaz na útok. Do 30 sekúnd lokomotíva ťahajúca každý raketový vozeň zabrzdí a zastaví. Pritom výbušné skrutky odstrelia kryt odpaľovacieho vozňa a odkryjú raketu vo vnútri. Zároveň sa spustia výkonné hydraulické čerpadlá. Len čo raketový vozeň zastaví, bezpečnostné zámky uvoľnia vztyčovacie zariadenie rakety. Do 15 sekúnd čerpadlá s ohlušujúcim revom zdvihnú medzikontinentálnu balistickú raketu Minuteman TX do palebnej polohy. O okamih neskôr odpaľovací vozeň pohltia výfukové plyny raketového motora a raketa vyrazí smerom k Rusku.

Na rozdiel od Spojených štátov Rusko stále má družice včasného varovania. Americký raketový útok bude odhalený a do niekoľkých minút odštartujú ruské rakety. Úvodné fázy vojnového poplachu NORAD budú podobné falošným poplachom, ktoré sa už odohrali. Asi po 10 minútach od vyhlásenia poplachu sa však fáza falošného poplachu skončí. Vtedy naše radary na sledovanie balistických rakiet pozdĺž polárneho kruhu prvýkrát zistia blížiace sa roje ruských medzikontinentálnych rakiet. Pomocou podvodu s falošným poplachom a vyprovokovaním Ruska k raketovému útoku tunajší boľševici veria, že konečne dosiahnu svoj cieľ: TOTÁLNU TERMONUKLEÁRNU VOJNU.

Téma č. 2 — Nedávno navštívil Japonsko bývalý americký minister práce William Usery. V čoraz väčšom počte oblastí už Spojené štáty nedokážu na medzinárodných trhoch konkurovať Japonsku. Vo svojej knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU som varoval, že to príde. Usery odišiel do Japonska, aby na vlastné oči zistil, prečo sa to deje. Na šok, s ktorým sa stretol, však nebol pripravený. Navštívil najrôznejšie veľké výrobné závody a všade videl montážne linky tvorené robotmi. To, čo tu v Spojených štátoch považujeme za vedeckú fantastiku, je v modernom Japonsku každodennou skutočnosťou. Jeden zo závodov, ktoré Usery navštívil, napríklad montuje automobily Datsun. Po prehliadke ho Washington Post citoval takto: „Bolo to priam desivé. Prechádzali sme po tých uličkách na veľké vzdialenosti a nikoho sme nevideli.“

Priatelia, my v Amerike žijeme v minulosti. Naše obchody môžu byť plné pekných obalov, ale ostatné vyspelé krajiny sveta nás predbiehajú. Aj na toto sa vás už roky snažím upozorňovať vo svojich hláseniach AUDIO LIST. Teraz má byť Bielemu domu predložená osobitná správa, ktorá potvrdzuje časť toho, čo som vám povedal.

Na ilustráciu vám pripomeniem množstvo katastrofálnych zvratov v situácii Ameriky, ktoré sa v posledných rokoch odohrali tajne. Mnohé z nich som zverejnil prostredníctvom AUDIO LISTU. Boli sme porazení vo vesmíre a dostali sme sa do beznádejnej vojenskej situácie. Ako som už v minulosti jasne povedal, spôsobili nám to naši vlastní vodcovia!

Napríklad pred takmer 20 rokmi naši vodcovia ignorovali naliehavé varovania veliteľa Strategického leteckého veliteľstva. Bol ním dnes už zosnulý generál Thomas Power. Generál Power sa obával hrozby, ktorá sa črtala na technickom obzore: elektrogravitačných levitujúcich zbraňových plošín. Chcel, aby Spojené štáty tieto vznášajúce sa plošiny vyvinuli a nedali sa prekvapiť. Ako som však podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 32, naši vodcovia tomu nevenovali pozornosť. Mysleli si, že vedia viac. Mali iné plány!

Naši vodcovia však robili vážnu chybu. Bola to iba jedna z mnohých veľkých nesprávnych kalkulácií za posledných 20 rokov. Podceňovali možnosti technického prekvapenia, pretože väčšina amerických vodcov vo vláde aj mimo nej nemá vzdelanie vo vede ani v technike. Presne ako sa generál Power obával, Rusko vznášajúce sa zbraňové plošiny vyvinulo. Nazývajú sa kozmosféry a ich rozmiestňovanie nad našimi hlavami sa začalo koncom roka 1977, ako som prvýkrát oznámil v AUDIO LISTE č. 29. Istý čas dávali najavo svoju prítomnosť tým, že pozdĺž amerického východného pobrežia aj inde vytvárali obrovské vzdušné detonácie. Robili to pomocou rozostrených výbojov svojich zbraní s lúčom nabitých častíc. Ruské operačne nasadené časticové lúčové zbrane boli pre našich vládcov ďalším prekvapením, rovnako ako samotné kozmosféry.

Správa, ktorá má byť čoskoro predložená Bielemu domu, o týchto tajomstvách rozhodujúcich o živote a smrti nehovorí ani slovo. Opisuje však vedeckú zaostalosť amerických vodcov. Poukazuje na to, že vo Veľkej Británii, Francúzsku, Nemecku, Japonsku a najmä v Rusku je situácia veľmi odlišná. V týchto krajinách má vedenie, citujem, „vysokú úroveň vedeckej a technickej gramotnosti“.

Naproti tomu správa opisuje postupné rozštiepenie americkej spoločnosti na dve skupiny. Jednu tvorí menšina, ktorá má vzdelanie vo vede a technike a pracuje v týchto oblastiach. Druhá zahŕňa veľkú väčšinu z nás. O väčšine neustále sa meniacich skutočností modernej technológie zostávame nevzdelaní. Správa pripravovaná pre Biely dom je dostatočne presná v tom, čomu sa venuje. To, čo vynecháva, je však ešte dôležitejšie než to, čo hovorí, pretože rozdelenie americkej spoločnosti na dva tábory, technicky vzdelaný a nevzdelaný, nie je náhoda! Staré pravidlo „rozdeľuj a panuj“ je stále rovnako pravdivé. Na jednej strane sa so samotnou vedeckou a technickou komunitou neustále manipuluje bez toho, aby si to uvedomovala. Tajný raketový projekt Minuteman TX je typickým príkladom. Pre nás ostatných je však situácia ešte neprehľadnejšia, a preto sme vydaní napospas tým niekoľkým, ktorí môžu ťahať za všetky nitky.

Začiatkom tohto mesiaca zomrel vynikajúci odborník na ústavné právo, profesor Fred Rodell z Yaleovej univerzity. V knihe nazvanej BEDA PRÁVNIKOM napísal slová, ktoré dokonale opisujú našu dnešnú situáciu. Povedal, citujem:

> „V každom veku existuje skupina bystrých chlapcov, vyučených vo svojom odbore a žiarlivo si strážiacich svoje poznanie, ktorí miešajú technickú zdatnosť s obyčajným aj rafinovaným hokus-pokusom, aby sa stali pánmi svojich blížnych.“

V niektorých ohľadoch problémy, ktorým dnes čelíme, vôbec nie sú nové. Začiatkom tohto mesiaca to ilustrovala séria životopisných dramatizácií vo verejnoprávnej televízii Public Broadcasting Service. Zaoberala sa životom britského spisovateľa, ktorý sa stal predsedom vlády, Benjamina Disraeliho. Disraeli celý život bojoval proti tomu, čo v britskej vláde považoval za nespravodlivé. V jednom románe raz napísal, citujem: „Svet riadia celkom iné osobnosti, než si predstavujú tí, ktorí nie sú v zákulisí.“ Platilo to pred storočím a platí to dnes. V iných ohľadoch sa však dnešok od minulosti líši. Rozdiel spočíva v tom, že náš svet dnes menia neuveriteľné technológie, ktoré boli v Disraeliho dobe nepredstaviteľné. V celých dejinách vždy existovali neviditeľné potýčky, nevyhlásené bitky a neoficiálne vojny. Dnes však dosiahli úroveň, akú si v minulosti nikto nepredstavoval. Zatiaľ čo vidíme pribúdajúce verejné príznaky nadchádzajúcej vojny, tajná vojna je zo dňa na deň intenzívnejšia.

Počas štyroch mesiacov mojej neprítomnosti pri tomto mikrofóne sa odohralo priveľa takýchto udalostí na to, aby som ich podrobne rozoberal. Súvislosti všetkých týchto udalostí som vám však už poskytol v minulých AUDIO LISTOCH. Teraz sa preto pokúsim jednoducho vám pripomenúť to, čo už viete, aby ste porozumeli nedávnym titulkom. Celkový pohľad na uplynulé mesiace ukáže jednu vec až príliš jasne. Tajná vojna medzi Spojenými štátmi a Ruskom je čoraz násilnejšia. Satanskí boľševici, ktorých Rusko zvrhlo a vyhnalo, čoraz pevnejšie zvierajú našu vlastnú krajinu, zatiaľ čo tajná kresťanská sekta, ktorá prevzala Kremeľ, pokračuje v opotrebovacej vojne. Jednou rukou stále brzdí rozpútanie totálnej vojny, ale druhou postupne okliešťuje schopnosť Ameriky viesť vojnu.

V záverečnej tlačenej časti AUDIO LISTU č. 54 vo februári som varoval, že v Spojených štátoch treba očakávať zlé počasie. Opísal som, ako Rusko začalo kampaň úprav počasia na zníženie americkej úrody. Ide o priamu odvetu za Carterovo obilné embargo, ktoré Rusi považujú za politiku vyhladovania.

Začiatkom marca juhovýchod pokryla smrtiaca snehová búrka a poškodila mnohé plodiny. O mesiac neskôr zasiahli New Orleans smrtiace dažďové búrky, veľmi podobné tým, ktoré vo februári zasiahli Kaliforniu. Obilnica Veľkých planín však medzitým vysychala a vyprahnutá trpela suchom. Koncom apríla už bolo isté, že výnosy obilia na rozsiahlych územiach budú tento rok nižšie. S pokračujúcou jarou sa prudké počasie zmenilo na celonárodnú epidémiu prekonávajúcu rekordy. Každý jeden deň od 9. mája do 7. júna zasiahli niekde v Spojených štátoch tornáda alebo iné prudké a ničivé počasie. Počas posledných dvoch týždňov tohto obdobia Národná meteorologická služba zaznamenala 964 prípadov násilného počasia. Dňa 29. mája sa Spojené štáty pokúsili vypustiť novú meteorologickú družicu, ktorá mala sledovať toto divadlo. Družica nazvaná NOAA-B však nikdy nedosiahla zamýšľanú obežnú dráhu.

Začiatkom tohto mesiaca nabralo bezprecedentné americké počasie nový smer. Došlo k zvláštnemu rozdeleniu tryskového prúdenia. Chladné severné štáty ešte viac ochladli a teplé južné štáty sa varili v horúčavách. Dňa 16. júna dokonca v Michigane a Wisconsine mrzlo, kým Juh sa dusil teplom. O niekoľko dní neskôr, 20. júna, takzvaná Carterova administratíva prvýkrát naznačila, že ruská vojna počasím naozaj bolí. Prvýkrát sa objavili náznaky možného zrušenia obilného embarga voči Rusku, ale nasledujúci deň si to boľševici znovu rozmysleli. Povedali, že obilné embargo bude pokračovať. Teraz preto niet vyhliadky na zlepšenie amerického počasia. Naopak, môže sa ešte zhoršiť a nedostatok potravín, pred ktorým som varoval vo februári, sa začína vytvárať.

V AUDIO LISTOCH č. 53 a 54 som uviedol podrobnosti tajnej vojny súvisiacej s Iránom. Od konca januára sa tu v Amerike boľševici pokúšali uskutočniť prekvapivý jadrový útok proti Rusku. Postupovali podľa plánu, ktorý som prvýkrát zverejnil v AUDIO LISTE č. 37, s niekoľkými doplnkami. Ako som oznámil, Rusi svojimi kozmosférami americký útočný plán úplne zmarili. Hystéria jadrovej vojny tu v Amerike rýchlo narastala, ale po našej tajnej porážke vojnový pokrik náhle utíchol. Naša januárová porážka zostala skrytá a úplne utajená.

Tunajší boľševici sa však iba o tri mesiace neskôr, v apríli, pokúsili rozpútať jadrovú vojnu znova. Americký vojnový plán opäť úplne zlyhal, ale tentoraz to naši vládcovia nedokázali celkom skryť. Nájazd do Iránu z 25. apríla, údajne určený na záchranu našich rukojemníkov, sa zmenil na katastrofu, ktorá zaplnila titulky. Americké komandá vyslané do Iránu sa zo všetkých síl snažili plniť rozkazy a svoju povinnosť. Nevedeli však, že tí, ktorí nájazd naplánovali, vôbec nechceli, aby uspel! Mali sa dostať do Teheránu, ale až

príliš neskoro zistiť, že sú na vykonanie úlohy príliš slabou silou. Len čo by sa komandá dostali do veľkých problémov, malo to poslúžiť ako zámienka na to, aby lietadlá amerického námorníctva ostreľovali Teherán. Po rozvášnení americkej verejnosti sa mala iránska kríza vystupňovať ďalšími vojenskými krokmi. Už vyše roka však ruská spravodajská služba pozná aj tie najtajnejšie plány Washingtonu, a tak boli Rusi pripravení.

Najnovší boľševický vojnový plán rozložili dvoma spôsobmi. Po prvé, keď 25. apríla americké vrtuľníkové sily vstúpili do Iránu, nad nimi sa vznášala obrovská armáda kozmosfér. Pomocou svojich možností úprav počasia zosilnili prachové búrky v oblasti. Použili tiež mikrovlnné žiarenie narúšajúce činnosť mozgu, aby u vrtuľníkových posádok vyvolali nevoľnosť, dezorientáciu a únavu. Ruský prístroj na narušenie činnosti mozgu využíva tú istú technológiu, ktorú som prvýkrát odhalil v AUDIO LISTE č. 20. Rusi dúfali, že misia bude ako beznádejná ukončená bez obetí. Americké komandá však dosiahli svoj prvý kontrolný bod, preskupili sa a pripravili sa pokračovať. Kozmosféry preto zapli svoje vysielače narúšajúce činnosť mozgu na plný výkon. Jeden vrtuľník vzlietol, ale prudko vybočil a zarezal sa do transportného lietadla C-130 na prepravu vojakov. Ďalšie dva sa pripravili na vzlet. Kozmosféry nad nimi však vypálili zo svojich časticových lúčov výboje s nízkym výkonom, listy rotorov odleteli a vrtuľníky sa nikam nedostali. V tej chvíli bolo zrejmé, že je po všetkom. Nájazd bol prerušený a všetko úsilie sa presunulo na pokusy vysvetliť verejnosti katastrofu tak, aby sa zastrela jej podstata. Onedlho priviezli zuhoľnatené telá zabitých príslušníkov kománd domov na leteckú základňu Dover v Delaware. Bolo to už druhýkrát za necelé dva roky, čo Dover prijal telá z tajného amerického nájazdu kománd! Prvýkrát zaplatili životom za úspešnú operáciu v Guyane, ako som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 40. Tentoraz však zahynuli pri úplnej porážke.

Tunajší boľševici ešte mohli rozdmýchať vojenskú krízu okolo Iránu, ale Rusi urobili šachový ťah, aby tomu zabránili. Dňa 28. apríla človek známy verejnosti ako Cyrus Vance na protest odstúpil z funkcie ministra zahraničných vecí. Tým dali boľševikom mat, pretože z akýchkoľvek plánov na ďalšie vojenské kroky urobili verejnú otázku.

Ďalším príbehom tajnej vojny, ktorý sa dostal do titulkov, bol výbuch Mount St. Helens v štáte Washington 18. mája. Nasledovala druhá erupcia 25. mája a ďalší veľký výbuch tento mesiac, 13. júna. Zároveň prudko vzrástol počet silných zemetrasení pozdĺž západného pobrežia, najmä v Kalifornii. Prvý hrôzostrašný kataklizmus z 18. mája vládnych vedcov prekvapil. Neočakávali, že by sa čosi také prudké mohlo odohrať bez dostatočného varovania. Keď však hora vybuchla, nijaké varovné príznaky nezaznamenal ani nešťastný vládny geológ priamo na mieste. Mal iba dosť času schytiť vysielačku a zakričať: „Vancouver, Vancouver. Už je to tu.“ Potom vysielačka stíchla, keď ho zasiahla tlaková vlna. Až do hrozného prekvapenia 18. mája vládni hovorcovia význam Mount St. Helens zľahčovali. „Niet dôvodu očakávať niečo veľké,“ opakovali. Teraz však, po udalosti, menia tón. Hovoria, že nebezpečne vyzerajú aj ďalšie sopečné hory Kaskádového pohoria.

Okrem iného je jednoducho priveľa zemetrasení. Podľa niektorých správ teraz vyzerá podozrivo najmenej tucet hôr na pacifickom severozápade, najmä Mount Rainier, Mount Baker, Mount Hood a predovšetkým Mount Shasta v severnej Kalifornii. Mount Shasta vzbudzuje osobitné obavy, pretože sa týči nad významným poľnohospodárskym centrom, kalifornským Centrálnym údolím. Znepokojuje však aj z ďalších dôvodov. Priatelia, to, čo vidíme, sú počiatky geofyzikálnej katastrofy pozdĺž amerického západného pobrežia.

Pôsobia tu mocné prírodné sily, ale zámernými prostriedkami sa usmerňujú a urýchľujú. Hovorím o geofyzikálnej vojne.

Podmienky na udalosti, ktoré teraz prebiehajú, sa pripravovali už vyše troch rokov. Prvýkrát som o prítomnosti ruských jadrových mín vo veľkých západných priehradách informoval v AUDIO LISTE č. 23. Jednou z priehrad, ktoré som vtedy menoval, bola priehrada pri Mount Shasta. Nasledujúci mesiac som v AUDIO LISTE č. 24 informoval o ruských prípravách na geofyzikálnu vojnu. Zahŕňali spustenie obrovských síl pozdĺž okraja Tichého oceánu, známeho ako Ohnivý kruh. Americké západné pobrežie, strategicky významné vojensky aj poľnohospodársky, bude zdevastované.

V AUDIO LISTE č. 24 som uviedol polohy siedmich (7) podmorských vodíkových bômb na oceánskom dne západne od Washingtonu, Oregonu a Kalifornie. Teraz môžem odhaliť, že začiatkom marca boli postupne, jedna po druhej, odpálené. Tým, že sa odpaľovali jednotlivo, sa zabránilo vzniku prílivovej vlny, ktorú mohli vyvolať. Namiesto toho sa použili na spustenie prúdov sopečnej magmy smerom ku Kaskádovému pohoriu.

To, čo príroda už pomaly robila, sa začalo zrýchľovať. Do polovice mája sa Mount St. Helens približovala k bodu erupcie. Ak by však bola ponechaná sama na seba, mohla ohromný vnútorný tlak uvoľňovať pomaly, jednou miernou erupciou za druhou. Rusi preto použili kozmosféry, aby zabezpečili, že vybuchne naraz s hrôzostrašnou silou. V tú nedeľu 18. mája, krátko po 8.30 ráno, začala eskadra kozmosfér strieľať na severný vrchol hory. Svoje časticové lúče vypaľovali s krátkymi prestávkami, jeden za druhým. Výsledkom bola séria výbuchov a záblesков okolo vrcholu Mount St. Helens pripomínajúca guľometnú paľbu. Hora sa začala chvieť, otvorili sa trhliny, tlak už nebolo možné udržať a hora vybuchla. Záblesky časticových lúčov by boli pri pohľade zblízka veľkolepé, ale takmer každý, kto bol dosť blízko na to, aby ich videl, zahynul v nasledujúcom ničivom výbuchu. Rovnaká technika sa opäť použila na vyvolanie druhého výbuchu 25. mája. Táto erupcia však nebola taká prudká a niekoľko ľudí, ktorí videli záblesky, prežilo a mohlo o nich hovoriť. Dňa 26. mája UPI priniesla správu s reakciami dvoch svedkov. Jeden povedal o sopke, citujem: „Zrazu sa prudko rozhýbala. Hneď sme boli hore a záblesky nás potom prebrali úplne. Hrom, ktorý ich sprevádzal, by vám roztriasol kosti. Bolo to ako milión malých výbuchov a potom obrovský rachot.“

Priatelia, ešte sa ukáže, ako ďaleko zájde geofyzikálna vojna, ktorá teraz prebieha. Môžem vám iba pripomenúť varovanie, ktoré som vyslovil vlani v októbri 1979 v AUDIO LISTE č. 51. Moje presné slová vtedy zneli: „Kremeľ diskutuje, či predsa len nastal čas rozpútať veľkú, človekom spôsobenú katastrofu na americkom západnom pobreží.“

Téma č. 3 — Táto téma bude veľmi krátka, pretože vychádza z informácií, ktoré sú zatiaľ veľmi útržkovité. Mohla by sa však ukázať ako veľmi dôležitá, preto vás chcem upozorniť už teraz, bez ďalšieho odkladu.

Dnešný celosvetový boj prebieha medzi dvoma dávnymi a nezmieriteľnými nepriateľmi. Obe strany chcú ovládnuť Rusko, a tým určiť osud sveta. Jednou frakciou sú ateistickí boľševici, ktorí prevzali Rusko v roku 1917. Druhou je tajná pôvodná kresťanská sekta v Rusku, ktorá šesť desaťročí pracovala na zvrhnutí boľševikov. Noví vládcovia v Kremli už celé roky vyháňajú z Ruska svojich starých nepriateľov, starých boľševikov. A boľševici z Ruska prúdia prevažne sem, do Spojených štátov. Priamo pod nosom nám berú naše slobody v rafinovanej novej boľševickej revolúcii!

O tomto všetkom som už hovoril, najmä v AUDIO LISTOCH č. 28, 29 a 38. Vidíme vyvrcholenie širšej tisícročnej vojny. Je to vojna medzi Rusmi a Chazarmi, ktorú som opísal minulú jeseň v AUDIO LISTE č. 50.

Na jar 1979 som odhalil, že vo Washingtone vypukla tajná spravodajská vojna „dvojníkov“. Tunajší boľševici odstavili bývalých vládcov Ameriky, štyroch bratov Rockefellerovcov, a pripravovali sa na vojnu. Rusi odpovedali priamym zásahom do našej vlastnej vlády. Boľševici nahrádzali kľúčových amerických predstaviteľov dvojníkmi a Rusi ich nahrádzali svojimi vlastnými dvojníkmi. Vojnu dvojníkov som odhalil v AUDIO LISTE č. 45. Nasledujúci mesiac som odhalil, že Rusko v tejto vojne nasadzuje tajnú zbraň. Nešlo o ľudských dvojníkov, ale o genetické repliky ľudí, ktorých nahrádzali. Sú to biologické roboty typu známeho ako „organické robotoidy“. Vyzerajú a správajú sa ako ľudia, ale ľuďmi nie sú. Sú to pokročilé produkty genetického inžinierstva.

O necelých šesť mesiacov neskôr som v AUDIO LISTE č. 51 odhalil, že boľševici tu v Amerike podnikajú protiútok vlastným typom biologických robotov. Nazývajú sa syntetické automaty.

Keď som prvýkrát odhalil tieto informácie o človekom vytvorených genetických replikách ľudských bytostí, pripravil som sa na výsmech. Odsúdili ma v nespočetných listoch, ktoré mi tvrdili, že človek nemôže vytvoriť nové formy života. Pred rokom sa o genetickom inžinierstve v správach nehovorilo. Pred necelými dvoma týždňami však NAJVYŠŠÍ SÚD SPOJENÝCH ŠTÁTOV vydal prelomové rozhodnutie. Vyhlásil, že nové formy života vytvorené človekom možno patentovať. A priatelia, do patentového úradu sa pohrnú žiadatelia. Práve v tejto chvíli čaká na vybavenie vyše 100 patentových prihlášok na človekom vytvorené formy života! Keby dnes žil profesor Frankenstein, aj on by si mohol dať patentovať svoje monštrum.

Rusi a boľševici vedú pomocou svojich genetických replík nepretržitý boj o prevahu. Keď Biely dom obsadia boľševické syntetické automaty, americká politika odráža boľševickú líniu. Kedykoľvek sa však Rusom podarí nahradiť syntetické automaty vlastnými robotoidmi, politika Bieleho domu sa tvorí v Moskve. Výsledkom je nekonečná séria politických obratov, ktoré mätú mnohých autorov úvodníkov.

Známym príkladom bolo marcové hlasovanie Spojených štátov proti Izraelu v Organizácii Spojených národov. Dva dni sa obhajovalo a potom bolo náhle odmietnuté. Protiizraelské hlasovanie nariadili ruské robotoidy, ale o dva dni ich boľševici zlikvidovali a použili vlastné syntetické automaty, aby sa od hlasovania dištancovali.

Tento skrytý boj o prevahu už mnoho mesiacov otriasa vládou Spojených štátov. Teraz však existuje možnosť, že to isté sa čoskoro začne diať aj v ruskej vláde. Za posledné dva mesiace totiž boľševici tu v Amerike úspešne prenikli do Kremľa so syntetickými automatmi. Niekoľkých najvyšších predstaviteľov politbyra nedávno zabili a nahradili boľševickými syntetickými automatmi. Jedným z nich bol silný muž Kremľa, admirál Gorškov. Boľševici svoje syntetické automaty používajú pri novom pokuse znovu ovládnuť Rusko. Vládnuca skupina v Kremli však rozumie tomu, čomu čelí, a bráni sa. Pred niekoľkými týždňami boli boľševici na pokraji získania prevahy. Teraz však už stratili počiatočnú výhodu prekvapenia. Navyše zrejme majú ťažkosti so syntetickými automatmi, ktoré posielajú do Kremľa. Niekoľko z nich neposlúchlo svoje boľševické naprogramovanie.

Práve teraz je situácia veľmi nejasná, ale jedna vec je istá. V Kremli teraz prebieha neviditeľný boj na život a na smrť a jeho výsledok zasiahne každého človeka na Zemi!

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje Zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som sa pokúsil poskytnúť vám celkový pohľad na udalosti posledných mesiacov. Podstatné je, že bubny blížiacej sa jadrovej vojny znejú čoraz hlasnejšie. Ešte naliehavejšie je, že tajná vojna už prebieha a je čoraz násilnejšia.

Výbuch Mount St. Helens minulý mesiac bol vyvolaný geofyzikálnou vojnou. Rovnako aj prudký priebeh počasia v Spojených štátoch za posledné mesiace bol spôsobený vojnou počasím. Rusi to robia ako odvetu za obrovské obilné embargo Carterovej administratívy. Ruská vojna počasím proti Spojeným štátom má znížiť našu úrodu. Na juhozápade brutálna horúčava spaľuje plodiny a zabíja dobytok. Na severných Veľkých planinách hynie obilie v oblasti piatich štátov postihnutých veľkým suchom. Ruskými nepriateľmi tu nie sme vy a ja, ale boľševici, ktorí teraz ovládajú našu vládu. Tunajší boľševici sú aj smrteľnými nepriateľmi vás a mňa.

V roku 1917 bolo kresťanské Rusko cez temný tunel vojny stiahnuté do pekla boľševizmu. Teraz boľševikov z Ruska vyháňajú, a preto sa to všetko pokúšajú zopakovať tu v Amerike. Sú odhodlaní vrhnúť americký jadrový arzenál proti Rusku, či už vyhrajú alebo prehrajú, pretože v oboch prípadoch očakávajú, že tu pozbierajú trosky a nastolia úplnú boľševickú diktatúru.

Priatelia, toto sú naozaj nebezpečné časy, ale nesmieme stratiť odvahu. Ak vás niekedy prepadne pokušenie rezignovane rozhodiť rukami a povedať: „Nemôžem nič urobiť,“ zamyslite sa nad týmto. Všetky vojnové zbrane, všetka propaganda a všetky nástroje vládnej kontroly majú jediný účel. Tým účelom je ovládnuť vás. Ak sa vzdáte a jednoducho zavriete oči, dávate im práve to, po čom túžia najviac. Pokiaľ však držíte oči otvorené, vidíte pravdu najlepšie, ako dokážete, a pevne sa jej držíte, porážate ich. Náš Pán Ježiš Kristus to povedal už dávno: „Poznáte pravdu a pravda vás oslobodí.“

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého z vás.

Audio list č. 56

Dr. Peter David Beter

30. júla 1980

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamená potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. júla 1980 a toto je môj AUDIO LIST č. 56.

Včera sa skončilo „mimoriadne zasadnutie“ Valného zhromaždenia Organizácie Spojených národov. Ovládané hlavné médiá Spojených štátov sa k nemu správali, akoby sa nič nestalo, a mnohí Američania mu venovali len málo pozornosti. Bolo to však iba siedme mimoriadne zasadnutie v 35-ročnej histórii Organizácie Spojených národov!

Priatelia, v stávke je PRVÁ JADROVÁ VOJNA. Boľševici, ktorí teraz ovládajú vládu Spojených štátov, sú odhodlaní tak či onak vyvolať jadrovú vojnu s Ruskom. Ich najobľúbenejšia cesta k vojne však vedie cez Blízky východ. Prvé podrobnosti som uviedol pred takmer piatimi rokmi v AUDIO LISTE č. 6. Odvtedy sa plánovanie vojny cez Blízky východ neustále revidovalo a aktualizovalo. Svojich poslucháčov som o tomto vývoji priebežne informoval v neskorších AUDIO LISTOCH, najmä v číslach 22, 28, 37 a 46.

Od konca roka 1977 sa vojnový plán pre Blízky východ rozšíril tak, že jeho ústredným faktorom sa stal Irán. Hlavnou vojenskou stratégiou ovládanej vlády Spojených štátov je teraz stratégia „prvého úderu“ a Irán, priliehajúci k mäkkému podbrušiu Ruska, je lákavou základňou na útok proti Rusku. Uprednostňovaným počiatočným ohniskom blízkovýchodnej vojny by však nebol Irán, ale Izrael.

V AUDIO LISTE č. 50 som pripomenul spoločné korene sionistov, ktorí ovládajú Izrael, a boľševikov, ktorí teraz ovládajú Ameriku. Vždy úzko spolupracujú, pretože pochádzajú z rovnakého zdroja. Tým dávnym zdrojom bolo nesprávne nazvané „Kráľovstvo Židov“, Chazarské kráľovstvo, ktoré existovalo pred tisíc rokmi na území dnešného južného Ruska. Boľševici a sionisti sú vo svojich cieľoch a postupoch totožní, až na jednu vec. Sionistickým snom je napokon ovládnuť svet z Jeruzalema, zatiaľ čo boľševici chcú ovládnuť svoju niekdajšiu domovinu, Rusko, a odtiaľ vládnuť svetu. Boľševici však do veľkej miery stratili moc, ktorú získali v Rusku v roku 1917, a teraz ako svoju hlavnú mocenskú základňu využívajú Spojené štáty.

Spojené štáty ovládané boľševikmi sú prakticky jediným podporovateľom Izraela. Izrael na oplátku pre amerických vládcov vykonáva mnoho služieb, najmä vo vojenských záležitostiach a pri tajnej špionáži.

Mimoriadne zasadnutie Organizácie Spojených národov, ktoré sa práve skončilo, sa rovnalo svetovému referendu proti Izraelu. Beginova vláda v Izraeli už roky neúnavne pokračuje v programe činov určených na roznecovanie hnevu arabských susedov Izraela. Kým Izrael hlasno tvrdí, že chce iba žiť v pokoji a mieri, systematicky robí veci, ktoré môžu viesť iba k vojne. A je to vojna, ktorá môže veľmi rýchlo zachvátiť celý svet. Preto bola väčšina členov Organizácie Spojených národov dostatočne znepokojená, aby

požiadala o mimoriadne zasadnutie. Po skončení šesťdňovej diskusie sa 112 krajín spoločne postavilo proti Izraelu. Vyhlásili izraelské osady na okupovaných arabských územiach za nezákonné a požadovali, aby sa Izrael začal sťahovať pred 15. novembrom tohto roka. Ich spoločný postoj zhrnul guinejský veľvyslanec pri OSN slovami: „Proces smerovania k vojne sa musí skončiť.“ Izraelský veľvyslanec pri OSN sa snažil celú diskusiu vykresliť ako bezvýznamné gesto, hoci to bola práve Organizácia Spojených národov, ktorá pôvodne vytvorila Izrael. A hlavné médiá tu v Amerike, ovládané boľševikmi, nasledovali sionistický vzor a správali sa, akoby sa nič nestalo!

Faktom je, priatelia, že izraelské kroky rýchlo privádzajú Blízky východ na prah vojny. Vojnová horúčka rastie a odráža sa na teplomere vojny, cene zlata. Dňa 21. januára 1980 sa zlato obchodovalo za historické maximum 875 dolárov za uncu. Ako som v tom mesiaci odhalil v AUDIO LISTE č. 53, práve vtedy prebiehal pokus o tajný jadrový prvý úder proti Rusku. Zlyhal a ceny zlata na niekoľko mesiacov klesli. Teraz však nebezpečenstvo vojny znova rastie.

Tunajší boľševici sú pri svojich vojnových plánoch proti Rusku čoraz zúfalejší. Ak ako národ vôbec niekedy chceme konať, aby sme sa zachránili pred konečnou skazou, musíme začať TERAZ. V stávke je život a smrť, mier alebo vojna. Kľúč k nášmu účinnému konaniu však nie je vojenský. Spočíva v teplomere vojny, v ZLATE.

Moje tri osobitné témy na tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Ian Fleming a škandál so zlatom vo Fort Knox.

Téma č. 2 — Zužujúce sa možnosti boľševického plánu jadrovej vojny.

Téma č. 3 — Prvý krok v tom, čo môžete urobiť.

Téma č. 1 — Ešte pred niekoľkými rokmi milióny ľudí fascinovali vymyslené dobrodružstvá imaginárneho britského špióna. Volal sa James Bond a vytvoril ho dnes už zosnulý britský spisovateľ Ian Fleming. Práve Fleming sa viac než ktokoľvek iný zaslúžil o vytvorenie obrazu moderného „superšpióna“. Všetky Flemingove špionážne príbehy mali dva spoločné hlavné znaky, vďaka ktorým vynikali. Po prvé, každý príbeh sa týkal situácie, ktorá otriasala svetom, no pred verejnosťou zostávala utajená. Druhou spoločnou zložkou bola vždy oslnivá prehliadka tajných vyspelých technológií každého druhu, vecí, ktoré verejnosť nepoznala. Tieto dve jedinečné črty jeho príbehov napokon vystrelili Iana Fleminga k celosvetovej sláve. Bol nespochybniteľným lídrom vo svojom odbore. Ako sa vždy stáva, mnohí ďalší sa ho pokúšali napodobniť a koncom šesťdesiatych rokov nás špionážne príbehy obklopovali zo všetkých strán. On však zostal jedinečný. Nech sa jeho napodobňovatelia snažili akokoľvek, nikto sa jeho dielu nedokázal vyrovnať. Akoby mal tajnú výhodu, vlastnú tajnú zbraň. A priatelia, on ju mal!

Pri písaní príbehov Ian Fleming čerpal zo svojej vlastnej tajnej zbrane. Tou zbraňou boli vedomosti. Fleming bol vysokopostaveným dôstojníkom elitnej britskej spravodajskej služby nazývanej MI-5. Briti prakticky vynašli a zdokonalili modernú koncepciu spravodajstva a britská spravodajská služba sa dodnes vyrovná ktorejkoľvek na svete.

Keď Fleming opustil tajnú službu Jej Veličenstva, aby sa stal spisovateľom, jeho možnosti publikovania boli výrazne obmedzené. Bol viazaný britským zákonom o úradných tajomstvách, „Official Secrets Act“. Podľa tohto zákona by mu hrozil trest za zverejnenie

akéhokoľvek úradného tajomstva bez povolenia. Ian Fleming, bývalý britský spravodajský dôstojník, sa preto stal takzvaným tvorcom beletrizovaných príbehov. To znamená, že vychádzal z faktických vedomostí, ale preusporadúval a upravoval ich, aby vytváral prekvapujúce fiktívne príbehy. Vždy si mimoriadne dával pozor na spôsob, akým to robil. Vedel, že sa pohybuje na samom okraji zákona o úradných tajomstvách. Nemohol si dovoliť chybu, pretože by preňho znamenala väzenie a prípadnú stratu nároku na dôchodok. Preto vždy každú situáciu, každú tajnú technológiu a každú osobnosť dostatočne pozmenil, aby neodhalil skutočné tajomstvá. Bol to dlhý a dôkladný proces, ktorý ho mal chrániť a zároveň zabezpečiť, aby bol výsledný príbeh čitateľný. Preto Fleming dokončil nový román o Jamesovi Bondovi iba približne raz za rok. Keby to všetko vychádzalo z predstavivosti, ako mnohí veria, dokázal by vytvoriť novú knihu každých pár mesiacov a oveľa viac zbohatnúť. Keďže však všetky jeho príbehy mali korene v skutočnosti, v tajnej skutočnosti, neodvážil sa zrýchliť a riskovať chybu.

Pri písaní slávnej série špionážnych románov mal Ian Fleming dva ciele. Jedným bolo, samozrejme, zarábať si na veľmi pohodlný život. Okrem toho sa však prostredníctvom fikcie snažil nenápadne otvárať oči čitateľskej verejnosti. Pre zákon o úradných tajomstvách nemohol fakty, ktoré poznal, zverejniť ako fakty bez úprav. Urobil teda to, čo považoval za druhú najlepšiu možnosť: svojimi príbehmi otváral naše mysle, aby sme aspoň začali uvažovať v pojmoch, ktoré by pred nami inak zostali skryté. Fleming úprimne veril, že sa to akosi musí urobiť, pretože pri tom, čo vedel, nebol optimistom.

Už pred vyše tromi desaťročiami videl, že verejnosť začína zaostávať za tajnými novými zbraňami, novými technológiami a novými postupmi na zotročenie nás všetkých. Prebudenie verejnosti bolo jedinou nádejou, ktorú videl na zabránenie budúcej katastrofe. Začiatkom päťdesiatych rokov preto začal písať napínavú beletriu, aby naznačil tajné skutočnosti. Jeho plán znel: „Beletrizovať, aby sa otvorili oči.“ Začiatkom šesťdesiatych rokov začala táto kampaň jediného muža, Iana Fleminga, naberať silu. Jeho fiktívny hrdina James Bond získaval popularitu v čoraz širších kruhoch. A hoci sa jeho dobrodružstvá považovali za fikciu, ľudia začínali premýšľať o možnostiach, ktoré si nikdy predtým nepredstavili. Pripravovali sa filmy o Jamesovi Bondovi. Po rokoch postupného rastu mala sila Flemingovej fikcie prepuknúť do celosvetovej mánie. Nespočetné milióny ľudí mali byť povzbudené k premýšľaniu o dovtedy nemysliteľných veciach, ktoré sa odohrávajú v tajnosti. Už len tým, že ľudí povzbudzoval k samostatnému uvažovaniu o nových myšlienkach, Ian Fleming ohrozoval tajné plány veľmi mocných mužov. Takmer mu to prešlo, pretože im dlho trvalo pochopiť, čo robí. Práve keď sa však začínala mánia Jamesa Bonda, Flemingov plán bol ukončený. Budúci mesiac uplynie šestnásť rokov od 12. augusta 1964, keď Ian Fleming predčasne zomrel vo veku 56 rokov.

Tým, že nás Ian Fleming nútil premýšľať, predstavoval skutočné nebezpečenstvo pre tajné dlhodobé plány mocnej hŕstky. A aj po jeho odstránení zo scény sa jeho beletristické úsilie prebudiť nás nedalo zastaviť zo dňa na deň. Verejný záujem mal príliš veľkú zotrvačnosť, pretože uchvátil predstavivosť miliónov a miliónov ľudí. Mániu Jamesa Bonda nebolo možné zastaviť, a tak zostávala druhá možnosť: ovládnuť ju. Odborníci na propagandu a klamanie verejnosti problém preskúmali a rýchlo našli riešenie. Flemingov plán bol „Beletrizovať, aby sa otvorili oči“. Chcel, aby sme videli možnosti, ktoré pred nami inak zostávali skryté. Po jeho odstránení však nový plán znel: „Beletrizovať, aby sa zavreli oči.“ Bol to plán, ako tajomstvá zabezpečiť ešte lepšie tým, že pravda bude pre nás neuveriteľná. Táto technika oslepovania prostredníctvom fikcie je už 15 rokov významným faktorom amerického života.

Dokonalým príkladom toho všetkého bola kniha, ktorú Fleming vydal pred 21 rokmi, v roku 1959. Volala sa GOLDFINGER. Východiskom knihy boli vedomosti o určitých tajomstvách. Fleming vedel, že existuje dlhodobý plán vyvolať menový chaos v záujme súkromného zisku a moci. Vedel tiež, že ústrednou súčasťou plánu má byť tajné zmiznutie amerických zásob menového zlata vo Fort Knox. A vedel, že hlavným organizátorom tohto medzinárodného sprisahania je muž s legendárnou chamtivosťou po zlate. Jeho meno: DAVID ROCKEFELLER. Bol to plán, o ktorom verejnosť nemala ani tušenie. Stále ešte trvala Eisenhowerova éra, rozkvet takzvaného „všemocného dolára“. Dolár bol dobrý ako zlato, pretože ho kryla najväčšia zásoba menového zlata na svete. Fort Knox sa považoval za nedobytný. A v tých časoch, priatelia, sa nikto neodvážil hovoriť zle o štyroch bratoch Rockefellerovcoch.

Ian Fleming sa rozhodol napísať knihu, ktorá ľudí začne upozorňovať na to, čo sa pripravuje. Pre zákon o úradných tajomstvách nemohol povedať celý príbeh ani ho podať ako skutočnosť. Beletrizáciou však dokázal ľudí priviesť k premýšľaniu o možnostiach, ktoré by im inak nikdy nenapadli.

Napríklad v päťdesiatych rokoch sa len máloktorý Američan zaoberal čo i len možnosťou menových otrasov. Dolár bol dobrý ako zlato a tým to bolo vybavené. Načo vôbec premýšľať o zlate? Jednotliví občania ho mohli vlastniť iba v šperkoch. Nemyslelo sa azda, že všetko ostatné je zapečatené vo Fort Knox? Každý vedel, že tam nikto neprenikne, a tak sme o tom ani neuvažovali. Fleming však v GOLDFINGEROVI vniesol do našich myslí niekoľko kľúčových myšlienok. Vymyslel fiktívnu schému, aby ukázal, že Fort Knox predsa len nemusí byť nedobytný. Položil otázku: „Čo by sa stalo s dolárom a ďalšími menami, keby zlato vo Fort Knox už nebolo dostupné?“ A navrhol nemysliteľnú predstavu, že niekto dostatočne bohatý a chamtivý by mohol chcieť dostať americké zlato do rúk.

Samotný príbeh GOLDFINGERA bol, samozrejme, fikciou. Základné body, ktoré som práve spomenul, však boli skutočnosťou. GOLDFINGER vyšiel v roku 1959 a sotva o dva roky neskôr, v roku 1961, sa začalo masívne odčerpávanie amerických zásob menového zlata. Agenti Davida Rockefellera vo vláde Spojených štátov zabezpečili zdanie oprávnenosti nazvané „Dohoda o londýnskom zlatom poole“. Potom počas siedmich rokov, až do roku 1968, z Fort Knox neustále vychádzali veľké armádne nákladné vozidlá naložené zlatými prútmi. A to všetko bez jediného slova verejnosti!

Niektoré zo zásielok zlata počas týchto siedmich rokov boli zaznamenané v zozname vedenom Mincovňou Spojených štátov. Takmer bez výnimky smerovali uvedené zásielky do Newyorského puncového úradu, kde zmizli bez ďalšieho účtovného doloženia. Možno si spomínate, že Newyorský puncový úrad bol v decembri 1978 stredobodom škandálu s chýbajúcim zlatom. Vyše 5 000 uncí jednoducho zmizlo. To však, priatelia, bola len veľmi malá špička veľmi veľkého ľadovca. Spor o chýbajúce milióny v zlate v Newyorskom puncovom úrade bol preto rýchlo utíšený a zakrytý. Nemohli si dovoliť nijaké skutočné vyšetrovanie, ktoré by verejnosti mohlo odhaliť pravdu. Podľa oficiálneho zoznamu zásielok, ktorý som spomenul, smerovala v šesťdesiatych rokoch veľká časť amerického menového zlata do Newyorského puncového úradu. Tam zmizla a už ju nikdy nikto nevidel.

Priatelia, skutočná situácia však bola ešte horšia. Moje zdroje mi už dávno poskytli pevné dôkazy o mnohých veľkých zásielkach zlata z Fort Knox, ktoré v zozname vôbec neboli. Pred piatimi rokmi v tomto mesiaci som v AUDIO LISTE č. 2 odhalil konkrétny príklad. Išlo o zásielku z 20. januára 1965, keď sa vo Fort Knox naložili štyri (4) ťahače s návesmi a

potom zamierili k železničným koľajam na druhom brehu rieky v Jeffersonville v Indiane. Moje zdroje mi poskytli podrobnosti operácie vrátane fotografií. Bola to však jedna z mnohých zásielok, ktoré sa neobjavili v nijakom oficiálnom vládnom zozname.

V júni 1975 sa pánovi Edwardovi Durellovi a mojim ďalším spolupracovníkom podarilo konfrontovať predstaviteľov Mincovne Spojených štátov s týmto príkladom chýbajúcich zásielok. Výnimočne sa táto konfrontácia odohrala za okolností, keď bola mincovňa pod veľkým tlakom odpovedať. Úrad mincovne dostal celkom konkrétnu otázku, čo bolo 20. januára 1965 odvezené z Fort Knox v štyroch ťahačoch s návesmi. Písomná odpoveď z 19. júna 1975 prišla od vtedajšej riaditeľky Mincovne Spojených štátov, pani Mary Brooksovej. Potvrdila, že táto nezaznamenaná zásielka predstavovala viac než jeden a trištvrte (1 3/4) milióna uncí zlata. A priatelia, nešlo o odpadové zlato vytavené zo starých mincí, ktoré v roku 1934 skonfiškovali Američanom. Zásielka bola súčasťou skutočného amerického menového zlata, zlata spĺňajúceho štandard „good delivery“ s rýdzosťou 0,995 alebo vyššou. Po tomto písomnom priznaní obrovskej tajnej zásielky zlata z Fort Knox by človek očakával veľký rozruch. Nič také sa však nestalo!

Môj priateľ pán Durell zahrnul príslušných predstaviteľov v celej vláde týmito dôkazmi rozsiahleho podvodu vo Fort Knox. O dôkazoch informoval aj hlavné médiá a všetkých príslušných vedúcich predstaviteľov Kongresu. Z dôvodov, ktoré vysvetlím neskôr v tomto hlásení, verím, že je čas upozorniť na jedného z týchto ľudí. Je ním senátor William Proxmire z Wisconsinu, predseda bankového výboru Senátu.

Proxmire sa rád predvádza ako veľký obranca našich finančných záujmov vo Washingtone. Je známy svojou takzvanou „Cenou zlatého rúna“. Federálny rozpočet prečesáva do najmenších podrobností a vždy dokáže nájsť nejaký projekt alebo zákazku, ktorá bude, právom či neprávom, verejnosti pripadať smiešna. Potom ju vytiahne na svetlo, oznámi jej cenu a s veľkým gestom jej udelí svoju Cenu zlatého rúna. Týmito a ďalšími spôsobmi je Proxmire majstrom udržiavania obrazu ochrancu amerického hospodárstva.

Ak si však niekedy nejaká situácia zaslúžila Proxmirovu Cenu zlatého rúna, je to ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX. Drobné príklady, ktoré si Proxmire zvyčajne vyberá, oberajú americkú verejnosť možno o státisíce alebo niekoľko miliónov dolárov. Proxmirovi to robí dobrú reklamu, ale je to bezvýznamné. Naproti tomu škandál so zlatom vo Fort Knox oberá každého z nás aj o poslednú košeľu. Podkopal samotný dolár, ktorý smeruje k zničeniu. Spustil stále sa zhoršujúcu infláciu, hoci naše hospodárstvo stagnuje. Škandál so zlatom nás oberá všetkých. Čo s tým však senátor William Proxmire urobil??

Poviem vám, čo urobil a čo neurobil. Už vyše päť rokov patrí Proxmire medzi najvyšších amerických predstaviteľov, ktorých priebežne informujeme o hlavných udalostiach a dôkazoch v škandále so zlatom. Dostal dôkazy o chýbajúcej zásielke z Fort Knox, ktoré som spomenul, aj ďalšie dôkazy o závažných nezrovnalostiach. Doteraz však o nezrovnalostiach v amerických zásobách zlata zachovával mlčanie, s jedinou výnimkou. Tá nastala v decembri 1978. Prenikla správa o približne 5 000 chýbajúcich unciach zlata v Newyorskom puncovom úrade, ktoré by pri dnešných cenách mali hodnotu vyše 3 000 000 dolárov. Ako predseda bankového výboru Senátu sa Proxmire okamžite chopil príbehu. S nesúhlasným zamračením vyhlásil, že sa to bude musieť preskúmať. Keď verejnosť počula tieto slová od šampióna Ceny zlatého rúna, upokojila sa a rýchlo na vec zabudla. A takmer rovnako rýchlo sa postaral o to, aby na ňu zabudol aj senátor William Proxmire. Dodnes sa neuskutočnilo nijaké skutočné vyšetrovanie chýbajúceho zlata v Newyorskom puncovom úrade.

To, že Proxmire nevyšetril tento rozdiel v zlate za 3 000 000 dolárov, bolo dosť zlé. Je to však nič v porovnaní s jeho zdanlivým nezáujmom o vyšetrenie pravdy o škandále so zlatom vo Fort Knox. Prípad chýbajúcej zásielky z Fort Knox je názorným príkladom. Pri dnešných cenách mala samotná táto zásielka hodnotu vyše jednej miliardy dolárov (1 000 000 000), nie obyčajného milióna, ale tisícnásobku milióna! A to bol v skutočnosti iba jeden príklad. Takýchto neohlásených zásielok bolo veľa. Preto sú údaje ministerstva financií, ktoré vykazujú obrovskú zostávajúcu americkú zásobu zlata, podvodom, úplným podvodom. A preto Spojené štáty dokázali istý čas dražiť iba malé množstvo odpadového zlata a potom museli prestať. A preto americký dolár už nie je „dobrý ako zlato“. Namiesto toho rýchlo nadobúda menšiu hodnotu než papier, na ktorom je vytlačený.

Senátor William Proxmire, rovnako ako mnohí ďalší, ktorým americká verejnosť dôveruje, dostal rozsiahle dôkazy o tomto všetkom. Jeho doterajšie kroky však pomohli iba tým, ktorí si vzali naše vlastné zlato, aby nás obrali o všetko, čo vlastníme. Neskôr v tomto hlásení ešte poviem viac o senátorovi Williamovi Proxmirovi a škandále so zlatom vo Fort Knox.

Teraz však chcem dokončiť príbeh zmareného úsilia Iana Fleminga upozorniť verejnosť na takéto veci. Ako som už vysvetlil, jeho zásadou bolo „Beletrizovať, aby sa otvorili oči“. Po jeho predčasnej smrti v roku 1964 sa však jeho príbehov zmocnili a prekrútili ich, najmä vo filmoch, na opačný účel. Novým cieľom sa stalo „Beletrizovať, aby sa ZAVRELI oči“. Po vydaní už nebolo možné Flemingove knihy pozmeniť a zneškodniť. Pozornosť sa preto odklonila od kníh k filmom o Jamesovi Bondovi. Počas príprav filmov tam nasadili dezinformačných agentov, aby celý proces usmerňovali. Výsledkom bol filmový James Bond, ktorý sa od postavy vo Flemingových románoch veľmi líšil. Základné dejové línie zostali rovnaké, ale mnohými nenápadnými spôsobmi sa zásadne zmenila psychológia. Filmy si zachovali dobrodružstvo, rýchlu akciu, oslnivé tajné technológie a odvážne zápletky, ktoré Fleming presadil. Dômyselným použitím satirického humoru sa však každý film o Jamesovi Bondovi napokon vysmieval sám sebe. Tajné zbrane zveličovali alebo prekrúcali tak, aby boli zábavné, ale aj smiešne. A zapĺňaním filmov čudnými postavami a nekonečnými trikmi odvádzali divákov od varovaní ukrytých v základnej zápletke.

Príbeh GOLDFINGERA bol dokonalým príkladom. Pôvodný Flemingov román upozorňoval na niečo, o čom by väčšina čitateľov inak nikdy nepremýšľala: na možný vzťah medzi zlatom vo Fort Knox a medzinárodným menovým chaosom. Prostredníctvom fiktívnej zápletky zasial aj myšlienku, že legendárny trezor na zlaté prúty vo Fort Knox predsa len nemusí byť nezraniteľný. Tieto poučenia si však tí, ktorí videli iba film, uvedomili málokedy, ak vôbec. Typický divák namiesto toho odchádzal z kina so smiechom. Bolo zrejmé, že to, čo videl, sa mohlo stať iba vo fikcii. Od tej chvíle bol naprogramovaný reagovať nedôverou, keby niekedy počul o manipulácii so zlatom vo Fort Knox. Niečo také predsa mohlo byť iba fikciou, bolo to príliš smiešne, aby sa to naozaj stalo.

S týmto postojom som sa stretol pred vyše siedmimi rokmi, keď som začal verejne varovať pred zámernými plánmi hospodárskeho chaosu. Na škandál so zlatom vo Fort Knox ma ako prvá upozornila samotná britská spravodajská služba v Londýne, po tom, čo som v Zaire dokončil tajnú misiu pre kráľovnú Alžbetu. V knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU som načrtol celkový plán vrátane neviditeľnej úlohy amerického zlata. Mal som jednu veľkú výhodu, ktorú Ian Fleming nemal. Spojené štáty zatiaľ nemajú zákon o úradných tajomstvách ako Británia, a tak som nebol nútený beletrizovať. Namiesto toho som mohol uviesť skutočné plány a skutočné mená ľudí zodpovedných za to, čo malo prísť.

Predlohou Flemingovho GOLDFINGERA spred dvoch desaťročí nebol nikto iný než David Rockefeller. Vo svojej knihe som podrobne ukázal, ako zohrával úlohu hlavného organizátora v pláne na zničenie nášho hospodárstva. Opísal som, ako to vedie ku kolapsu dolára, prudko rastúcim cenám zlata, stagnujúcemu hospodárstvu, stupňujúcim sa finančným problémom štátnych a miestnych samospráv, nepokojom v mestách a napokon k JADROVEJ VOJNE. Keď však o mojej knihe robili rozhovor so samotným Davidom Rockefellerom, aj on sa uchýlil k technike „Beletrizovať, aby sa zavreli oči“. O knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU povedal: „Zaujímavá vedecká fantastika.“

Priatelia, pravda je však vždy zvláštnejšia než fikcia. Dnes veríme fikcii a neveríme faktom. Väčšina ľudí stále verí fikcii, že samotný David Rockefeller ešte žije. V skutočnosti však zomrel pri tajnom štátnom prevrate pred takmer rokom a pol, ako som odhalil v AUDIO LISTE č. 43. To, čo dnes vidíme, už nie je David Rockefeller, ale iba jeho obraz. Priatelia, pravda je pravdou bez ohľadu na to, čomu sa rozhodneme veriť. A to, čo dnes už zosnulý David Rockefeller pred siedmimi rokmi odbil ako „zaujímavú vedeckú fantastiku“, sa dnes napĺňa. Včera sme nechceli veriť. Dnes trpíme. Zajtra bude neskoro, ak nezačneme konať TERAZ.

Téma č. 2 — Vláda Spojených štátov pod boľševikmi už vyše dva roky vlečie Američanov po ceste k národnej samovražde v jadrovej vojne. Dnešnou rozhodujúcou vojenskou stratégiou Ameriky je plán kamikadze, ktorý som prvýkrát odhalil v AUDIO LISTE č. 35 z júna 1978. Ak by vypukla totálna vojna medzi Spojenými štátmi a Ruskom, Spojené štáty by boli v beznádejnej vojenskej nevýhode.

Rusi počas posledných mesiacov roka 1977 úplne zničili približnú vojenskú rovnováhu medzi Východom a Západom. V tých mesiacoch, ako som informoval v AUDIO LISTOCH č. 26 až 29, rozmiestnili svoju novú tajnú vesmírnu triádu strategických zbraní s ľudskou posádkou. Odvtedy majú Rusi neustále a celkom rutinne ľudí vo vesmíre.

Spojené štáty zatiaľ nemôžu robiť nič, iba sedieť a pozerať sa. Náš slávny raketoplán, ktorý má už dvojročné meškanie, stále zostáva na zemi namiesto toho, aby lietal do vesmíru. A najväčšou americkou vesmírnou senzáciou za posledné tri roky bol údajný „pád SKYLABU“, od ktorého tento mesiac uplynul rok.

Ako som však podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 48, aj táto udalosť bola podvodom. SKYLAB bol v skutočnosti zostrelený už o dvadsaťjeden mesiacov skôr, ako som oznámil v AUDIO LISTE č. 27.

Už vyše dva roky sme z vojenského hľadiska vydaní Rusku napospas. Keby bol Kremeľ skutočným zdrojom dnešnej horúčky jadrovej vojny, zo Spojených štátov by už boli dymiace trosky. Nestalo sa to však. Dôvodom je niečo, o čom vás informujem už dva a pol roka. Tí, ktorí kedysi ovládali Kremeľ, ateistickí boľševici, ho už neovládajú. Zvrhla a vyhnala ich tajná sekta pôvodných ruských kresťanov.

Vyhnaní boľševici z Ruska prúdia v húfoch prevažne sem, do Spojených štátov, aby začali nanovo. Bez toho, aby to väčšina Američanov tušila, sa preto skutočný vzťah medzi Spojenými štátmi a Ruskom obrátil naruby. Boľševici, ktorí kedysi vládli Rusku, teraz vládnu Spojeným štátom. A teraz, keď sú tu, sú rovnako krutí a bojachtiví, ako boli v Rusku.

Keby dnes Amerike vládli rozumní a čestní ľudia, ktorým záleží na blahobyte všetkých občanov, objektívne by sa pozreli na naše vzťahy s Ruskom. Na jednej strane by videli

vojenský fakt, že Rusko má teraz prostriedky na to, aby našu krajinu v priebehu niekoľkých minút dvanásťkrát zrovnalo so zemou. Na druhej strane by však rozumní ľudia vzali do úvahy aj to, že Rusko túto ohromnú schopnosť nepoužilo.

Rusi sa namiesto toho doteraz obmedzili na postupnú opotrebovaciu vojnu proti našej vlastnej schopnosti viesť vojnu. Pri pohľade na toto všetko by rozumní ľudia aspoň zvážili možnosť, že Rusko uprednostňuje mier pred vojnou.

Keby preto naši vodcovia boli rozumní a obozretní, aspoň by začali zmysluplné rozhovory s ruskými predstaviteľmi. Prinajmenšom by sa čestne pokúsili zistiť, či možno vojne s Ruskom zabrániť bez straty cti.

Priatelia, americkú politiku však teraz ovládajú boľševici a tí nie sú rozumní. Sú posadnutí satanskou túžbou po moci. Ich krédom je vládnuť alebo zničiť. Usilujú sa iba o vlastný osobný zisk bez ohľadu na cenu, ktorú zaplatia všetci ostatní. Chcú tu v Amerike začať nanovo s novou a úplnou boľševickou diktatúrou a odtiaľ sa šíriť smerom von v novom pokuse o ovládnutie sveta. Rusko, ovládané novým druhom vládcov v Kremli, im však stojí v ceste.

Boľševici, ktorí sa teraz usadili tu v Amerike, vedia, že s podradnou americkou vojenskou silou nemôžu dúfať v zničenie Ruska. Platí to najmä preto, že ruskí vládcovia na rozdiel od našich zabezpečili rozsiahle prípravy civilnej obrany na ochranu svojich ľudí. Boľševici však budú spokojní, ak Rusko dokážu aspoň natoľko ťažko zraniť, aby ho vážne vnútorne narušili. Tunajší boľševici veria, že svoj cieľ dosiahnu, ak v jadrovej vojne zabijú až 20 000 000 Rusov. Sú presvedčení, že také veľké jadrové straty postačia, aby sa Rusi mnoho rokov museli venovať svojim vnútorným problémom. Tunajší boľševici tak budú mať pomerne voľné ruky na nový začiatok s dymiacimi zvyškami Spojených štátov. Budú môcť vnútiť vlastnú boľševickú diktatúru vystrašenej menšine Američanov, ktorí prežijú prvú jadrovú vojnu.

Aby tunajší boľševici dosiahli svoj cieľ zabiť 20 000 000 Rusov, budú musieť prijať jadrovú vojnu, ktorá zabije najmenej 160 000 000 Američanov. Pre vás a mňa je taký plán šialený. Pre boľševikov je však tento pomer veľmi prijateľný, pretože v boľševických výpočtoch, priatelia, vy a ja nič neznamenáme. Sme postrádateľní. Jediné straty, na ktorých im záleží, sú ich vlastné. Boľševici veria, že ich vlastné straty v prvej jadrovej vojne budú veľmi malé, pretože si plánujú sami zvoliť okamih vojny spustením prekvapivého amerického jadrového prvého úderu proti Rusku. Keďže budú vedieť, kedy sa vojna začne, dokážu sa chrániť. Plánujú využiť svoje mocenské postavenie vo vláde a ukryť sa vo vládnych vojnových bunkroch po celých Spojených štátoch.

Keď vypukne prvá jadrová vojna, tunajší boľševici zamýšľajú byť hlavnými obyvateľmi 96 tajných podzemných miest Federálneho relokačného oblúka. Zrútia nám „chrám“ na hlavy, zatiaľ čo sami sa ukryjú do bezpečia.

Medzi novými vládcami Ruska a tunajšími boľševikmi teraz prebieha nebezpečná a ničivá hra mačky s myšou. Každá strana vie, čo zamýšľa tá druhá, a ich vzájomné stratégie sa neustále menia. Rusi vedia, že boľševici chcú pri prekvapivom útoku vrhnúť americkú jadrovú silu proti Rusku. Ako som informoval v AUDIO LISTE č. 53 v januári, v Kremli teraz držia opraty zástancovia tvrdej línie. Na rozdiel od frakcie bielych holubíc, ktorá v októbri 1979 stratila vplyv, sú zástancovia tvrdej línie presvedčení, že jadrová vojna je nevyhnutná. Preto pripravujú ruský ľud na vojnu s Amerikou. Zároveň však tajnou vojnou postupne okliešťujú a znižujú hospodársku a vojenskú silu Ameriky. Ruské sabotáže

napríklad spôsobujú čoraz väčšie škody na železničných cisternách, chemických závodoch, rafinériách a ďalších vojenských cieľoch. Položili ste si niekedy otázku, prečo sa všetky tie takzvané vykoľajenia týkajú cisterien s chemikáliami? Keby išlo iba o náhodu, často by zasahovali aj kryté nákladné vozne, vozne s uhlím, plošinové vozne, vozne na prepravu áut alebo možno chladiarenské vozne plné mlieka. Ale nie. Podľa všetkých tých údajných železničných nehôd by si človek myslel, že vlaky dnes vozia iba toxické chemikálie. A potom je tu rozširujúca sa ruská kampaň geofyzikálnej vojny. Jeden jej aspekt zahŕňa zemetrasenia a sopky ako Mount St. Helens, o ktorej som hovoril minulý mesiac.

Ďalším aspektom geofyzikálnej vojny je vojna počasím, ktorá teraz v Spojených štátoch prebieha s veľkou intenzitou. Jedným z dôvodov, prečo som sa vo februári tak usilovne snažil nahrať AUDIO LIST č. 54 skôr, než ma premohol infarkt, bolo varovanie pred vojnou počasím a prichádzajúcim nedostatkom potravín. A toto leto sa počasie v celých Spojených štátoch zbláznilo. Severné planiny zviera sucho horšie než čokoľvek od prachových búrok obdobia Dust Bowl v tridsiatych rokoch. Celonárodná vlna horúčav si vyžiadala vyše tisíc životov, zabíja dobytok, zaživa pečie kurčatá a ničí plodiny. A ďalej sa, priatelia, musíme pripraviť na hurikány, aké Amerika ešte nikdy nezažila.

Rusi pomaly, ale isto zatláčajú tunajších boľševikov do kúta. Za posledných šesť mesiacov postupne vytrhávajú tesáky boľševickému drakovi. V dôsledku toho tunajší boľševici postupne vkladajú čoraz viac svojich vajec do čoraz menšieho počtu košíkov. Pritlačení k múru sa sústreďujú na kroky mieriace na hlavu Ruska. Ich postoj je čisto útočný, dokonca za cenu zanedbávania čohokoľvek obranného. Napríklad Karibik je teraz otvorený tomu, kto sa ho zmocní. Spojené štáty mu nevenujú nijakú pozornosť. Tunajší boľševici sa namiesto toho snažia podnecovať Rusku problémy okolo jeho vlastných hraníc. Nedokážu nájsť dosť veľké lano na zviazanie ruského medveďa, a preto sa namiesto toho pokúšajú použiť milión drobných nitiek. Svojím prenikaním do samotného Kremľa pomocou genetických replík, o ktorom som informoval minulý mesiac, sa boľševici snažia Kremeľ vyviesť z rovnováhy.

Teraz môžem oznámiť, že v apríli a máji sa boľševici dostali veľmi blízko k zvrhnutiu nového vedenia v Kremli. Počas posledných niekoľkých týždňov noví ruskí vládcovia uskutočnili silný návrat, ale boj stále zúri. Boľševici v skutočnosti chcú iba chvíľu slabosti Kremľa, pretože už veľmi skoro budú mať rozmiestnený dostatočný počet putujúcich rakiet Minuteman TX na prvý úder proti Rusku, a tým na rozpútanie prvej jadrovej vojny.

Priatelia, niektorí ľudia sa ma pýtali, prečo som minulý mesiac odhalil tieto informácie o tajnej americkej mobilnej rakete Minuteman TX. Odpoveďou je, že je čas, aby sme my, americký ľud, začali viesť preventívnu vojnu. Naša vojna musí byť vojnou poznania a pravdy, vojnou na zabránenie vojne. Musíme zastaviť tajnú špirálu vojny zo strany Rusov aj tunajších boľševikov, pretože vy a ja sme tí, ktorí zostávajú uprostred.

Téma č. 3 — Pred stáročiami zakladateľ mocnej dynastie Rothschildovcov vyslovil zásadu, ktorá sa stala slávnou. Povedal: „Dajte mi moc vydávať peniaze národa a nezáleží mi na tom, kto píše zákony.“ Odvtedy je manipulácia s peniazmi a ich vzťahom k zlatým rezervám určujúcim faktorom svetového diania. Poháňa stále sa rozširujúce zápasy o svetovú moc. Preto Henry Ford starší už dávno povedal, citujem: „Vojna nebude odstránená, kým sa nepreseknú jej korene. Jedným z jej hlavných koreňov je falošný peňažný systém a jeho veľkňazi. Mladý človek, ktorý dokáže vyriešiť otázku peňazí, by pre svet urobil viac než všetci profesionálni vojaci v dejinách.“

Priatelia, pred siedmimi rokmi som v knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU odhalil základný plán na vyvolanie inflačného utrpenia, ktoré dnes všetci začíname znášať. Vedie k hospodárskej katastrofe, nezamestnanosti, diktatúre a jadrovej vojne. Všetko má však korene v ekonomike a ovládaní peňazí. A najhlbším koreňom zo všetkých je ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX. Ak vám teda naozaj záleží na vašej krajine a chcete ju pomôcť zachrániť pre seba a svoje deti, treba začať pri škandále so zlatom vo Fort Knox.

V poslednom čase som v pošte zaznamenal prudký nárast počtu ľudí, ktorí sa ma pýtajú: „Čo môžem urobiť?“ Myslím, že poznám dôvod. Pred rokmi moje varovania pred hospodárskymi ťažkosťami a jadrovou vojnou zneli príliš vzdialene na to, aby sa nimi ľudia trápili. Teraz však hospodárske problémy tlačia nás všetkých zo dňa na deň čoraz viac. A jasná obloha minulosti teraz ustupuje zhromažďujúcim sa búrkovým mračnám jadrovej vojny. Doteraz som sa spravidla zdráhal dávať konkrétne odpovede na otázku, čo môžeme urobiť. Mnoho náznakov ukazovalo, že ľudia sa pýtajú bez toho, aby naozaj chceli niečo urobiť. A jednoducho nestačí raz vstať, zakričať a znovu si sadnúť, aby sme sledovali, ako svet plynie ďalej, ani sa len stretnúť, najesť a ustúpiť.

Ak to s úmyslom niečo urobiť myslíte naozaj vážne, musíte byť ochotní vytrvať. Americkí nepriatelia, vnútorní aj vonkajší, sa totiž naučili, ako nás môžu takmer vždy poraziť. Stačí im zavrieť ústa a čakať. Jednoducho vyčkávajú, kým sa chvíľu rozčuľujeme, potom zmĺkneme a zabudneme. Následne pokračujú svojou cestou, akoby sa nikdy nič nestalo.

Jediným spôsobom, ako dosiahnuť výsledky, je držať sa ako buldog. Musíte pokračovať napriek jednému sklamaniu za druhým, až kým sa niečo nepohne. Nesmiete dovoliť, aby vás vyčerpali. Namiesto toho musíte vyčerpať vy ich. Dokonalým príkladom je úsilie môjho priateľa pána Edwarda Durella v súvislosti so škandálom so zlatom vo Fort Knox.

Pred šiestimi rokmi pán Durell začal podobne, ako by ste teraz mohli začať vy. O mojich obvineniach týkajúcich sa odčerpania amerického zlata z Fort Knox sa prvýkrát dozvedel z novín. Krytím dolára zlatom sa zaoberal už mnoho rokov, ale moje obvinenia boli preňho nové. Rozhodol sa sám zistiť, či obstoja, a začal veľmi neformálne, takmer nenútene. Spýtal sa jedného či dvoch predstaviteľov vrátane svojho kongresmana, či je na tom príbehu niečo pravdy. Práve ich odpovede ho podnietili k čoraz hlbšiemu pátraniu po pravde. Nie preto, že by tieto prvé odpovede potvrdili moje obvinenia, práve naopak. Pán Durell zistil, že o tejto veci vôbec nedokáže dostať zmysluplnú a presvedčivú odpoveď.

Väčšina dnešných Američanov by sa v tej chvíli jednoducho vzdala. Ľahké je pokrčiť plecami a povedať: „Nuž, skúsil som to. Asi mi viac nepovedia.“ Nie však pán Durell. Je to človek, ktorý vyžaduje odpovede a odmieta sa uspokojiť, kým ich nedostane. Navyše vie to, na čo príliš mnohí z nás zabudli: že podľa ústavy je naším právom aj povinnosťou žiadať nápravu krívd. Na každú neuspokojivú odpoveď preto reagoval ďalšími otázkami adresovanými ďalším ľuďom. Starostlivo si viedol záznamy o komunikácii vrátane telefonátov, listov, telegramov a osobných stretnutí. Odpovede iba nekriticky neprijímal, ale analyzoval ich. Pri každej oficiálnej odpovedi sa pýtal sám seba: „Odpovedalo to na moju otázku? Ak nie, prečo nie? Protirečili tomu, čo mi povedali v predchádzajúcej korešpondencii? Ak áno, prečo? Zhoduje sa verzia predstaviteľa A s verziou predstaviteľa B? Ak nie, ktorá je správna?“ Konfrontovaním ľudí s ich vlastnými oficiálnymi odpoveďami alebo s ich mlčaním, keď odmietli odpovedať, začal vytvárať trhliny v ich brnení. Vďaka odhodlanej vytrvalosti ich už dávno začal prichytávať pri chybách, vážnych chybách.

Vytrváva v tom už šesť rokov a vlastným úsilím si teraz pán Durell zostavil vlastný spis mimoriadne usvedčujúcich dôkazov o Fort Knox. Týmito metódami sa už dávno stal samostatnou autoritou v otázke škandálu so zlatom vo Fort Knox. Dosiahol to jednoducho tým, že sa odmietol vzdať. Kontaktoval mnohých členov Kongresu, predstaviteľov ministerstiev financií a spravodlivosti a mnoho ďalších ľudí, vrátane dvoch prezidentov, Forda a údajného Cartera. Za svoje úsilie dostal všetko od kamenného mlčania až po otvorené, dokázateľné lži. Šesť rokov pracoval dlho a tvrdo. Ak by sa teraz uskutočnilo čestné verejné vyšetrovanie záležitosti Fort Knox, jeho spisy by pokojne mohli viesť k uväzneniu niektorých najmocnejších mužov Ameriky!

Škandál Watergate bol detskou hrou v porovnaní so zakrytým škandálom so zlatom vo Fort Knox.

To ma privádza k dôvodu, prečo upriamujem vašu pozornosť na senátora Williama Proxmira, ako som to urobil v prvej téme. Je predsedom mocného bankového výboru Senátu. V tejto funkcii má prvoradú zodpovednosť a verejnú dôveru na vykonanie čestného, dôkladného a verejného vyšetrovania škandálu so zlatom vo Fort Knox. Preto vám, priatelia, dôrazne navrhujem začať dôkazmi o obrovskej chýbajúcej zásielke zlata z Fort Knox z 20. januára 1965.

Senátor Proxmire už päť rokov ignoruje dôkazy, ktoré dostal o tejto zásielke vynechanej z oficiálnych záznamov ministerstva financií. Pri dnešných cenách zlata by mala hodnotu vyše miliardy dolárov (1 000 000 000), tisíc miliónov dolárov! Ešte dôležitejšie však je, že podľa mojich dôverných informácií bola táto chýbajúca zásielka iba jednou z mnohých, ktoré odišli z Fort Knox. Bola len jednou epizódou celkového programu na ochudobnenie Ameriky o zlato. Chýbajúca zásielka zlata z 20. januára 1965 preto ukazuje priamo do jadra príčin dnešného rozkladu nášho hospodárstva. Senátor William Proxmire však dodnes nepohol ani prstom, aby začal vyšetrovanie Fort Knox. Chcem však jasne povedať, že nemám dôkazy o tom, že by sa samotný Proxmire podieľal na nezákonnom odvoze zlata z Fort Knox. Môžem však dokázať, že sústavne ignoroval veľké množstvo silných dôkazov o katastrofálnom podvode okolo Fort Knox. Meno si urobil rozdávaním Cien zlatého rúna za drobnosti. Ignoroval však škandál so zlatom, ktorý oberá celý americký ľud!

Doteraz senátor Proxmire vážne zanedbával povinnosť verejne a čestne vyšetrovať škandál so zlatom vo Fort Knox. Teraz však najviac nezáleží na Proxmirovi, ale na samotnom ŠKANDÁLE. Ak má byť Amerika zachránená, MUSÍ BYŤ ODHALENÝ. Je to také jednoduché, priatelia. Teraz vám preto dám „prvý krok“ svojej odpovede tým, ktorí sa ma pýtajú: „Čo môžem urobiť?“ Zdôrazňujem, že je to iba prvý krok. Ak sa ho rozhodnete urobiť, môže nasledovať mnoho ďalších. Musím vám však dať aj toto jasné varovanie: Ak tento prvý krok neurobíte, nič ďalšie nemôže nasledovať!! V mene slobody nás musí byť počuť. Musíme začať spoločnú kampaň za čestné verejné vyšetrovanie škandálu so zlatom vo Fort Knox. Všetci by sme mali spojiť sily a nasmerovať úsilie na senátora Williama Proxmira. Práve jeho výbor nesie hlavnú zodpovednosť za vykonanie potrebného verejného vyšetrovania.

Naším cieľom nie je útočiť na Proxmira, ale dosiahnuť vyšetrovanie Fort Knox. Na to bude Proxmire potrebovať verejnú podporu, tak ako generál Brown závisel od verejnej podpory počas krízy s podmorskými raketami pred štyrmi rokmi. Bez ohľadu na jeho doterajšiu nečinnosť preto musíme senátorovi Proxmirovi dať najavo, že pri vyšetrovaní Fort Knox bude mať našu podporu. Nechceme jeho hlavu, chceme PRAVDU o Fort Knox. „Otvorme“ Fort Knox!

Listy, službou Mailgram zasielané správy alebo telegramy môžete posielať na adresu:
Senator William Proxmire
Senate Office Bldg., Wash., D.C.

Ak chcete, aby si vašu správu prečítali a aby mala účinok, musíte urobiť tri veci:
1. Urobte ju čitateľnou. Ak máte dobrý rukopis, ručne písaný list je v poriadku. Inak je lepšie písať na stroji.
2. Buďte struční. Ak napíšete dlhý rozvláčny list, skončí iba v koši.
3. Buďte konkrétni. Povedzte senátorovi Proxmirovi jasne, vlastnými slovami, čo od neho chcete.

Keby som o tom písal senátorovi Proxmirovi ja, povedal by som niečo takéto:

> „Vážený senátor Proxmire,
> píšem Vám, aby som požiadal o Vašu naliehavú pozornosť v životne dôležitej záležitosti, ktorá patrí do Vašej pôsobnosti predsedu bankového výboru Senátu. Hovorím o obvineniach Dr. Betera týkajúcich sa rozsiahleho podvodu s americkými zásobami zlata vo Fort Knox.

Pri pohľade na naše rozpadajúce sa hospodárstvo sa prikláňam k viere v obvinenia Dr. Betera, že Amerika bola tajne ochudobnená o zlato. Naše dnešné hospodárske problémy sú presne tie, pred ktorými Dr. Beter varoval celé roky. Napriek tomu som nikdy nevidel nijaké úsilie Vášho výboru dokázať, že sa mýli.

Chcel by som veriť Vašej povesti obhajcu verejných finančných záujmov vo Washingtone. Preto dúfam, že bezodkladne začnete úplné, dôkladné verejné vyšetrovanie údajného škandálu so zlatom vo Fort Knox. Ak to urobíte, ubezpečujem Vás o svojej silnej osobnej podpore.

Ako východisko dovoľte navrhnúť dôkaz, ktorý Vám podľa Dr. Betera poskytli približne pred piatimi rokmi. Išlo o písomné priznanie vtedajšej riaditeľky Mincovne Spojených štátov, že 20. januára 1965 odišla z Fort Knox obrovská zásielka zlata, hoci nebola uvedená v oficiálnych zoznamoch ministerstva financií.

S napätím očakávam Vašu odpoveď. Ponechávam si kópiu tejto správy a plánujem ju spolu s Vašou odpoveďou ukázať každému, koho poznám.“

To, čo som práve navrhol, vám má iba pomôcť začať. Rozhodne vyjadrite vlastné myšlienky vlastným spôsobom v čo najväčšej miere. Nech však urobíte čokoľvek, nezabudnite si viesť spis svojej korešpondencie o tejto veci. Keď dostanete jeho odpoveď, nebuďte prekvapení ani skľúčení, ak sa ukáže ako útok na moju dôveryhodnosť, prázdne reči alebo dokonca mlčanie. Pamätajte iba, že riaditeľka Mincovne Spojených štátov v súvislosti s chýbajúcou zásielkou protirečila ďalším dokumentom ministerstva financií. Tento rozpor sa nikdy nevyriešil, preto sa nenechajte ľahko odbiť.

Ak od senátora Proxmira dostanete odpoveď, možno budete chcieť ukázať priateľom svoj list aj jeho odpoveď. Aby lepšie pochopili súvislosti, nechajte ich vypočuť si AUDIO LIST č. 2 z júla 1975. Táto nahrávka obsahuje mnoho informácií o Fort Knox a je dobrým východiskom. Potom možno budete chcieť pokračovať ďalšími listami, pričom si vždy ponechajte kópiu do svojho spisu. Ak sa v nasledujúcich mesiacoch dozviem, že ľudia tento prvý krok podnikajú, a je to iba prvý krok, plánujem povedať viac. Teraz je to však na vás, priatelia.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Je čas na moje Zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som sa pokúsil upozorniť vás na niekoľko vecí. Jednou je skutočnosť, že nebezpečenstvo totálnej vojny sa čoraz viac približuje k povrchu. Blízky východ sa opäť rozpaľuje ako možná zápalná šnúra na rozpútanie jadrovej vojny. Vojnové napätie podnecujú predovšetkým zámerné kroky Izraela. Situácia sa stala takou kritickou, že iba siedmykrát v dejinách sa práve konalo „mimoriadne zasadnutie“ Organizácie Spojených národov, ktoré o nej rokovalo.

Boľševikov vo vláde Spojených štátov medzitým čoraz viac zatláča do kúta tajná ruská opotrebovacia vojna. Tajné vojenské projekty tu v Amerike stále pokračujú, ale hospodárska a priemyselná základňa, ktorá to všetko podporuje, sa postupne okliešťuje.

Pred niekoľkými dňami Mount St. Helens, doteraz najvýraznejší príklad ruskej geofyzikálnej vojny, opäť vybuchla. Ako zvyčajne to prekvapilo všetky úrady. Len deň predtým začal štát Washington púšťať turistov bližšie k sopke, pretože sa zdala stabilná. Ruská vojna počasím proti Amerike, ktorú som odhalil vo februári, pokračuje a ruská geofyzikálna vojna proti Amerike sa stále rozširuje.

Len pred dvoma dňami odpálili dve ruské kobaltové bomby, ktoré boli uložené v hlbokých jaskyniach na Stredozápade. Jedna bola kúsok západne od Cincinnati v Ohiu, druhá pod severozápadným rohom obrovského vojenského areálu Fort Knox v Kentucky. Výsledkom bolo silné zemetrasenie, ktoré Geologická služba Spojených štátov označila za „mimoriadne zriedkavé“. Dosiahlo hodnotu 5,8 Richterovej stupnice a otriaslo 12 štátmi od Wisconsinu po Južnú Karolínu. Pred érou geofyzikálnej vojny mohlo byť zriedkavé, priatelia, ale teraz sa môže stať čokoľvek!

Priatelia, mnohí ľudia sa ma pýtajú: „Čo môžem urobiť?“ Dal som vám „prvý krok“ svojej odpovede, ktorý sa týka škandálu so zlatom vo Fort Knox. Je to niečo, čo môžeme urobiť, ak budeme chcieť. Naším cieľom musí byť získať späť rezervy menového zlata, ktoré nám ukradli, obnoviť silu dolára a dôveru vň a oživiť česť a dôveru v znovuzrodenú vládu Spojených štátov. Iba tak totiž môžeme dúfať v odstránenie príčin vojny, ktorá je teraz taká bezprostredná.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého z vás.

Audio list č. 57

Dr. Peter David Beter

31. augusta 1980

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamená potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 31. augusta 1980 a toto je môj AUDIO LIST® č. 57.

V jedno augustové ráno pred 35 rokmi sa svet, v ktorom žijeme, náhle navždy zmenil. Bolo 6. augusta 1945. Začalo sa to krátko po úsvite v to letné ráno na juhozápade Japonska. Japonské obranné sily zaznamenali jediný americký bombardér približujúci sa vo veľkej výške. Smeroval k Hirošime. Začali kvíliť sirény a Rádio Hirošima vyzvalo obyvateľov, aby sa ukryli. Americký bombardér B-29 monotónne letel vo výške šiestich míľ, mimo dosahu japonských stíhačiek a protilietadlovej paľby. Preletel priamo ponad mesto a zmizol z dohľadu. O niekoľko minút sa objavil znova a preletel ponad Hirošimu opačným smerom. Potom bol preč. Keď v Hirošime zaznel signál „koniec poplachu“, vyzeralo to iba ako ďalší falošný poplach podobný tým predchádzajúcim.

Mnohí ľudia v Hirošime verili, že skutočný útok na mesto nikdy nepríde. Kolovali najrôznejšie fámy, že Amerika Hirošimu z toho či onoho dôvodu ušetrí. Okrem iného tam žila veľká kresťanská komunita. Dokonca aj starosta Hirošimy bol kresťanom. Niektorí boli presvedčení, že Amerika je k Hirošime z tohto dôvodu milosrdná. Necelú hodinu po prvom signále „koniec poplachu“ v to slnečné augustové ráno však Rádio Hirošima začalo vysielať ďalšiu výstrahu pred náletom. Nad mestom prelietali ďalšie tri americké B-29, ale skôr než hlásateľ stačil dokončiť vetu, prestal existovať on aj 80 000 jeho poslucháčov! Pohltilo ich človekom vytvorené slnko uprostred mesta, ktoré sa zdvihlo do obrovského hríbovitého oblaku. Americké ministerstvo vojny ho neskôr nazvalo „kozmickou bombou“.

Mimo zóny úplného zničenia sa Hirošima okamžite premenila na nepredstaviteľnú nočnú moru. Ulice boli plné úbohých obetí, ktoré Japonci označovali za „chodiacich mŕtvych“. Boli to ľudia spálení, ožiarení a zmrzačení bez nádeje na záchranu, ktorým však trvalo hodiny, dni alebo týždne, kým zomreli. Muži, ženy aj deti sa v agónii potácali bez toho, aby chápali, čo sa im stalo. Po nadpozemskej horúčave bomby zostali mnohým namiesto očí iba jamky a namiesto mäsa obnažené kosti. Nespočetní ďalší boli otrávení žiarením z výbuchu alebo následným rádioaktívnym spádom. Do troch mesiacov zomrelo v Hirošime ďalších 50 000 ľudí.

O tri dni sa všetko zopakovalo v Nagasaki. Tak ako Hirošima, aj Nagasaki dovtedy zázračne unikalo americkým náletom. A tak ako v Hirošime, aj tam si niektorí mysleli, že ide o prejav amerického milosrdenstva, pretože Nagasaki nebolo iba kresťanským centrom, ale aj miestom, kde kresťanstvo v Japonsku zapustilo korene. Všetky ilúzie sa však 9. augusta 1945 rozplynuli v jadrovej ohnivej guli.

Dnes Ameriku prenasleduje štvrť milióna duchov Hirošimy a Nagasaki. Pred 35 rokmi sa naša krajina ako prvá v dejinách uchýlila k atómovej vojne a teraz sa rýchlo približuje rad na nás. Naši satanskí vodcovia sa nás snažia prinútiť zabudnúť na ľudské peklo Hirošimy a

Nagasaki. Namiesto toho chcú, aby pre nás bola jadrová vojna predstaviteľnejšia. Chcú nám zatvoriť oči pred jej realitou, pretože iba tak nás môžu oklamať, aby sme ju prijali.

Dedičstvo americkej vojny proti Japonsku v druhej svetovej vojne sa nám vracia aj iným spôsobom. Japonský útok na Pearl Harbor bol zámerne vyprovokovaný, aby sa Amerika dostala do vojny. Tunajší boľševici teraz robia z celej Ameriky jadrový Pearl Harbor, a to na rovnaký účel. Dnes sme všetci v prvej línii!

V AUDIO LISTE č. 55 som odhalil plán, pomocou ktorého chcú tunajší boľševici vyprovokovať ruský jadrový útok. Zahŕňa zámerný falošný poplach a použitie našich tajne rozmiestnených mobilných rakiet Minuteman TX. Ak sa im podarí plán uskutočniť, Spojené štáty, ako ich dnes poznáme, prestanú existovať. Americký Pearl Harbor zahynie v tisícke Hiroším. Satanskí boľševici, ktorí teraz ovládajú našu vládu, však našu obeť využijú vo svoj osobný prospech.

Priatelia, toto všetko nás čaká, ak my, ľud, nezačneme konať, aby sme tomu zabránili! Podľa našej ÚSTAVY je to naším právom aj povinnosťou.

Moje tri osobitné témy na tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Americké plány jadrového prvého úderu v správach.

Téma č. 2 — Hurikán Allen a rozširujúca sa ruská vojna počasím.

Téma č. 3 — „Druhý krok“ v tom, čo môžete urobiť.

Téma č. 1 — Pred 35 rokmi v tomto mesiaci vek jadrovej vojny vtrhol do dejín v Hirošime a Nagasaki. Spojené štáty ho rozpútali zámernou demonštráciou čírej masovej deštrukcie a otvoreného teroru. To, čo Amerika urobila týmto dvom japonským mestám, sa stalo základom celej americkej doktríny jadrovej stratégie. Základnou koncepciou bolo, že Amerika nikdy nevystrelí v jadrovej vojne ako prvá. Namiesto toho mala nad hlavou každého možného útočníka držať prízrak Hirošimy a Nagasaki. Americký jadrový arzenál mieril na ruské mestá. Akýkoľvek ruský útok na Spojené štáty by spôsobil, že mestá po celom Rusku rýchlo zmiznú v jadrových ohnivých guliach. Rusi by nás teda údajne nikdy nenapadli. Začiatkom tohto mesiaca, 5. augusta, však bola zverejnená zásadná zmena americkej stratégie jadrovej vojny. Spojené štáty po prvý raz oficiálne prijímajú takzvanú „jadrovú stratégiu proti vojenským silám“. Oficiálne ju zavádza dokument nazvaný „PREZIDENTSKÁ SMERNICA 59“. Podľa smernice už hlavnými americkými jadrovými cieľmi nebudú ruské mestá. Hlavnými cieľmi sa namiesto nich stanú ruské vojenské sily a politické vedenie.

Táto zmena americkej jadrovej doktríny je taká radikálna, že vyvoláva rozsiahle spory, najmä v zahraničí. Tunajší hovorcovia sa ju snažia osladiť, aby sme ju my, ľud, ľahko prehltli. Oficiálnou zámienkou novej stratégie je údajná snaha obmedziť jadrovú vojnu a odradiť od nej. Tá istá smernica však vyžaduje prípravy na vedenie dlhotrvajúcej jadrovej vojny, nie iba celé hodiny, ale celé týždne či mesiace. Čo to teda v skutočnosti znamená?

Priatelia, na pochopenie odpovede nemusíte byť vojenskými odborníkmi. Stačí použiť obyčajný zdravý rozum. Vypočujte si napríklad niekoľko slov z listu redakcii uverejneného iba pred niekoľkými dňami, 24. augusta, v New York Times. Autor v súvislosti s novým americkým plánom útoku na ruské vojenské zariadenia píše, citujem:

> „Znamená to, že zatiaľ čo oni ničia nás v mestách, naši velitelia vo svojich úkrytoch potom zničia ich vojenské zariadenia? Ak nejde o predstavenie, ktoré má odôvodniť výrobu ďalších rakiet, musí to znamenať, že Spojené štáty sa pripravujú začať jadrovú vojnu prvým úderom.“

Podpísaný: Kenneth Boss, Brooklyn.

Týchto pár slov jednoduchej logiky obsahuje viac pravdy, než kedy budete počuť v oficiálnych výhovorkách z Washingtonu. Pred vyše dvoma rokmi som v AUDIO LISTE č. 36 z júla 1978 prvýkrát odhalil tajný prechod Ameriky k stratégii prvého úderu. Vtedy mi málokto veril. Teraz sa však deň za dňom čoraz viac približujeme k samotnej jadrovej vojne a spolu s tým vychádza stratégia prvého úderu Spojených štátov na povrch.

Dňa 21. februára 1980 prišlo vyjadrenie hovorcu ministerstva obrany Thomasa Rossa. Šokoval reportérov slovami, že Amerika by v jadrovej vojne „mohla vystreliť prvá“. A teraz tu máme Prezidentskú smernicu 59! Vyhlásením amerického prechodu k stratégii útokov proti vojenským silám ďalej potvrdzuje tajný zámer uskutočniť jadrový prvý úder proti Rusku. A priatelia, je toho viac.

Zásadné zmeny amerického vojenského postoja v posledných rokoch sa časovo zhodovali so skrytou zmenou vedenia našej krajiny. Satanskí boľševici, ktorí boli zvrhnutí a vyhnaní z Ruska, sa zmocnili vlády Ameriky. Teraz nás vlečú po ceste k vojne, ktorá bude pre vás a mňa jadrovou samovraždou! Ako som však minulý mesiac vysvetlil v AUDIO LISTE č. 56, naši boľševickí vládcovia neočakávajú, že budú trpieť a umierať ako my ostatní. Namiesto toho plánujú svoj plán prvého úderu naplno využiť vo vlastný prospech. Minulý mesiac som povedal, citujem:

> „Keďže budú vedieť, kedy sa vojna začne, budú sa môcť ochrániť. Plánujú využiť svoje mocenské postavenie vo vláde a ukryť sa vo vládnych vojnových bunkroch po celých Spojených štátoch.“

Necelé dva týždne po tom, čo som tieto slová nahral v AUDIO LISTE č. 56, prenikla 11. augusta do tlače „PREZIDENTSKÁ SMERNICA 58“. New York Times nasledujúci deň napísali, citujem:

> „Prezident Carter nariadil účinnejšie postupy na ochranu civilných a vojenských predstaviteľov v prípade jadrovej vojny vrátane plánov na rýchlu evakuáciu kľúčových vládnych pracovníkov z Washingtonu na vzdušné a podzemné veliteľské stanovištia.“

Priatelia, smernica sa zaoberá udržaním toho, čo sa nazýva „kontinuita vlády“, iba ich vlády. Vy, ja a naše deti sme ponechaní sami na seba.

Minulý mesiac som vysvetlil, že tunajších boľševikov ovláda jediný všeobjímajúci cieľ: uskutočniť jadrovú ofenzívu proti Rusku, ktorá rozpúta PRVÚ JADROVÚ VOJNU. Nezáleží im na tom, ako zdrvujúco budú Spojené štáty porazené, pokiaľ Rusko zrania najmenej 20 miliónmi mŕtvych. Pri takomto postoji ich nezaujímajú otázky obrany. Rovnako venujú len veľmi malú pozornosť taktickým zbraniam, ktoré nemožno použiť na útok proti Rusku. Americké ozbrojené sily pomaly ochromuje postupujúca paralýza a našim tajným boľševickým vládcom je to úplne ľahostajné. Príklady sú všade okolo nás.

Pozrite sa napríklad na situáciu elitnej stíhacej skupiny letectva na Langleyho leteckej základni vo Virgínii. Je to Prvé taktické stíhacie krídlo s tradíciou vedúceho postavenia siahajúcou do prvej svetovej vojny. Lietajú na najmodernejšej novej americkej stíhačke

F-15 a ich heslom je „Pripravenosť je naším povolaním“. Začiatkom tohto leta, 7. júna, však Prvé taktické stíhacie krídlo neuspelo v skúške pripravenosti letectva. Zo 66 prítomných F-15 bola sotva tretina spôsobilá na nasadenie do misií. Jednoducho nie je dosť náhradných dielov ani kvalifikovaných pracovníkov údržby! A inde situácia nie je lepšia. Často napríklad počúvame o údajnom zvýšenom americkom záväzku voči NATO. Pripravenosť amerického letectva v Európe však odzrkadľuje situáciu, ktorú som práve opísal v Langley. Prostriedky na leteckú prevádzku a údržbu boli znížené, nie zvýšené. Tunajší boľševici namiesto toho odčerpávajú každý dolár a sústreďujú ho na tajné prípravy svojho plánu prvého úderu. Jednotky letectva v Európe medzitým obmedzuje nedostatok náhradných dielov, menší počet letových operácií a následný pokles zdatnosti pilotov.

V ostatných druhoch ozbrojených síl je situácia veľmi podobná. Za posledný rok či dva sa veľa hovorilo o problémoch pozemného vojska vrátane nedostatku náhradných dielov a kvalifikovanej údržby. V rovnakej situácii je však aj námorníctvo, najmä v určitých oblastiach námorného letectva. Klesajúca pripravenosť našich nestrategických síl je priamym dôsledkom posadnutosti našich boľševických vládcov prípravami na jadrovú vojnu. Ďalším znakom je nekonečná séria lokálnych požiarov okolo ruských hraníc.

V AUDIO LISTE č. 53 v januári som opísal, ako ruský zásah v Afganistane vyvolala rozsiahla činnosť CIA v tejto krajine. CIA dodnes cez Pakistan a Čínu posiela veľké množstvo pomoci povstalcom v Afganistane. V dôsledku toho trvá ruská účasť oveľa dlhšie, než bolo zamýšľané, rozptyľuje ruských vodcov a odčerpáva zdroje.

V juhovýchodnej Ázii Spojené štáty zaplavujú zbraňami Thajsko, ktoré pritvrdzuje postoj voči Vietnamu, ruskému klientskemu štátu. Červená Čína dostáva z Ameriky tajné zásielky jadrových zbraní. A práve tento mesiac otriasla západným krídlom Ruska kríza okolo veľkých štrajkov v Poľsku. Zdá sa, že poľskému režimu sa zatiaľ podarilo zneškodniť bombu možnej revolúcie, na prekvapenie odborových zväzov podporovaných CIA. Dúfali, že vyprovokujú ruský zásah a z Poľska urobia druhý Afganistan. Noví ruskí vládcovia však tunajších starých boľševikov prekabátili. Toto sú niektoré z mnohých nitiek, ktorými sa boľševici pokúšajú zviazať ruského medveďa. Chcú Kremeľ udržiavať v nerovnováhe a zaujatý inými problémami, kým sa sami pripravujú rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU.

V AUDIO LISTE č. 55 som opísal hlavný program najnovších boľševických plánov na americký jadrový prvý úder, „raketu Minuteman TX“. Minuteman TX, známy aj ako putujúci Minuteman, je skutočnou americkou mobilnou medzikontinentálnou balistickou raketou. Za dymovou clonou sporu o takzvanú mobilnú raketu MX sa už rozmiestňujú rakety Minuteman TX. Tunajší boľševici ich chcú použiť spolu s premysleným falošným jadrovým poplachom na rozpútanie PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Ponáhľajú sa. Nemôžu desať rokov čakať na výstavbu všetkých tých údajných odpaľovacích základní MX na Západe. Ako som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 55, systém Minuteman TX sa namiesto toho rýchlo skladá. Vo veľkej miere využíva najrôznejšie existujúce vybavenie a rozmiestňuje sa pozdĺž existujúcich železničných tratí v našich severných štátoch.

Sotva dva týždne po tom, čo som uviedol podrobnosti v AUDIO LISTE č. 55, ste si v správach možno všimli ďalšie náznaky. V televíznych NBC Nightly News zo 14. júla 1980 odvysielali krátku časť s vyjadreniami generála vo výslužbe Johna Singlauba. Odmietol plán rakiet MX, o ktorom stále počúvame. Namiesto neho povedal, že Spojené štáty by mohli rýchlo, do dvoch alebo troch rokov, znovu získať prevahu nad Ruskom. Namiesto MX navrhol to, čo nazval rýchlo dostupnou mobilnou medzikontinentálnou raketou, ktorá by nepotrebovala zložité základne MX na Západe. Slová generála Singlauba v ten večer by

presne zodpovedali Minutemanu TX až na jednu vec: TX nie je vzdialený dva či tri roky. Rozmiestňuje sa práve teraz!

Boľševické manévre na vrhnutie Ameriky do jadrovej vojny sú zložité a neustále sa menia. Jedna zložka však naďalej figuruje v každom pláne. Tou zložkou je Irán. Rozhodujúci význam Iránu pre americký prvý úder proti Rusku som prvýkrát zverejnil pred dvoma rokmi v tomto mesiaci, v AUDIO LISTE č. 37. Konkrétnu stratégiu útoku, ktorú som na tej nahrávke načrtol, sa už pokúsili uskutočniť v januári 1980 a skončilo sa to neúspechom. Irán však naďalej ponúka veľmi lákavé geografické výhody pre akýkoľvek útok proti Rusku. Preto bol tak či onak dosiaľ zahrnutý do každého boľševického plánu prvého úderu proti Rusku.

Tunajší boľševici veľmi dobre vedia, že z vojenského hľadiska stoja proti obrovskej presile. Rusko už takmer tri roky, od konca roka 1977, úplne ovláda vojenské využitie vesmíru. Ruský kozmostrategický dáždnik je navrhnutý tak, aby bolo ťažké jadrovú vojnu začať a aby ju nijaký nepriateľ nemohol vyhrať. Naši boľševickí vodcovia sú však odhodlaní mať svoju jadrovú vojnu tak či onak. Keďže ich plán je samovražedným plánom pre Spojené štáty ako celok, veľmi im nezáleží na tom, ako ju rozpútajú. Púšťajú sa preto do série plánov, jedného za druhým, s cieľom spustiť jadrový prvý úder proti Rusku. Zamýšľajú v tom jednoducho pokračovať, až kým niečo nezaberie. Rusi sú však rovnako odhodlaní každý vojnový plán zmariť, keď sa ho pokúsia uskutočniť, pretože týmto spôsobom postupne vytrhávajú tesáky boľševickému drakovi. Aj tak sú predstavitelia Kremľa presvedčení, že v určitom okamihu boľševici pri rozpútaní jadrovej vojny uspejú.

Naši tunajší vládcovia pri plánovaní prvého úderu fungujú približne v trojmesačnom cykle. To znamená, že približne každé tri mesiace spustia nový plán. Každý je iný než predchádzajúci, ale všetky majú rovnaký konečný cieľ: americký jadrový prvý úder nasledovaný totálnou vojnou s Ruskom.

Prvý pokus o americký prvý úder sa odohral koncom januára 1980, ako som informoval v AUDIO LISTOCH č. 53 a 54. Vychádzal z aktualizovanej verzie plánu, ktorý som zverejnil pred dvoma rokmi v AUDIO LISTE č. 37. Okrem rýchleho nárastu rečí o jadrovej vojne v správach neexistoval nijaký verejný náznak toho, čo sa pripravovalo. Rusku sa podarilo útok úplne rozbiť a pritom spôsobiť Spojeným štátom ťažké straty. Reči o jadrovej vojne tu v Spojených štátoch náhle zmizli.

Potom prišla takzvaná „záchranná misia rukojemníkov“ do Iránu koncom apríla. Rozoberal som ju v AUDIO LISTE č. 55, a preto ju tu nebudem opakovať. Bola ďalšou úplnou porážkou Spojených štátov, ktorú už tentoraz nebolo možné celkom skryť.

Tretí boľševický vojnový plán sa mal začať údajným štátnym prevratom a pokusom zavraždiť ajatolláha Chomejního koncom júla, minulý mesiac. Skutočný ajatolláh Chomejní bol už dávno predtým, vo februári 1980, zavraždený, ako som informoval v AUDIO LISTE č. 54. Pre účely boľševického vojnového plánu to však nebolo podstatné. Časť plánu počítala s intenzívnymi bojmi na veľvyslanectve Spojených štátov v Teheráne, údajne pri novom pokuse zachrániť rukojemníkov. Podľa scenára však tento pokus mal zlyhať spôsobom, ktorý by rozvášnil Američanov a pripravil pôdu pre vojenskú akciu.

V júlovom pláne ho agenti ruskej spravodajskej služby dokázali zastaviť ešte pred začiatkom. Dňa 7. júla Rusko varovalo určitých členov iránskej vlády pred plánom prevratu. O tri dni neskôr, 10. júla, iránske úrady oznámili, že zmarili veľký pokus o prevrat. Jeho dôsledky boli potom niekoľko týždňov príbehom, ktorý v Iráne stále rástol.

Napokon bolo do prípadu zapletených vyše 600 ľudí vrátane niekoľkých vysokých vojenských dôstojníkov. Zverejnili a odvysielali najrôznejšie podrobnosti o údajnom financovaní a riadení zo Spojených štátov a odhalili aj niektoré plány týkajúce sa našich rukojemníkov. Boľševickí agenti Spojených štátov na mieste chceli zabezpečiť, aby to všetko na nás tu v Spojených štátoch neurobilo nijaký dojem. Zorganizovali preto odpútavaciu akciu.

Dňa 10. júla zaznelo v Iráne prvé oznámenie o zastavenom sprisahaní s cieľom uskutočniť prevrat. Väčšina Američanov však venovala oveľa väčšiu pozornosť inému oznámeniu, ktoré prišlo iba o niekoľko hodín neskôr. Povedali nám, že jeden z rukojemníkov, Richard Queen, má byť prepustený. Tvrdili nám, že pre jeho chorobu ide o humanitárne gesto. To však nebol dôvod načasovania Queenovho prepustenia! Chorý bol už istý čas. Presné načasovanie jeho prekvapivého prepustenia bolo trikom CIA. Jeho jediným účelom bolo odpútať našu pozornosť od ďalšieho významného vývoja v Iráne.

Štvrtý boľševický vojnový plán bol naplánovaný na október 1980. Aj ten však možno zničili ešte pred začiatkom. Pred dvoma týždňami sa publicista Jack Anderson pokúsil uverejniť sériu článkov o októbrovom pláne. Biely dom zareagoval obvyklým nahnevaným popieraním a mnohé veľké noviny odmietli jeho stĺpčeky o tejto záležitosti uverejniť. Naša boľševická vláda ho v podstate cenzurovala! Priatelia, Jack Anderson však mal v tom, čo napísal, v zásade pravdu. Pripravujú sa plány americkej invázie do Iránu, ktorá sa má začať v obmedzenom rozsahu. Jedinou Andersonovou väčšou chybou je domnienka, že za plánom útoku stojí politika. Skutočná motivácia je oveľa väčšia: nie politika, ale jadrová vojna.

Naši vodcovia všetkými možnými cestami burcujú americkú podporu pre svoje vojnové prípravy. Využívajú pritom našu hrdosť a ducha „dokážeme to“ vyvolávaním falošných nádejí o našej vojenskej sile. Dokonalým príkladom je publicita, ktorá sa asi pred 10 dňami náhle začala okolo nášho takzvaného „neviditeľného lietadla“. Hovoria nám, že ide o nový typ lietadla, ktoré je pre ruské radary prakticky neviditeľné, a preto by sa mohlo nepozorovane vkradnúť do Ruska a zaútočiť na tamojšie ciele. Vládne oznámenie z 20. augusta o našom takzvanom neviditeľnom stroji vyvolalo u mnohých ľudí zmätené reakcie. Na jednej strane ich povzbudzuje, že máme takú pozoruhodnú tajnú zbraň na obranu pred Ruskom. Zároveň sa však mnohí pýtajú: Ak je taká tajná, prečo o nej vláda zrazu hovorí??

Priatelia, vláda zverejňuje informácie o neviditeľnom stroji, pretože vie, že na tom už nezáleží. Začiatkom tohto roka zistila, že proti Rusku je nepoužiteľný. Verejné vyhlásenia spomínali jeho nezvyčajný tvar so zaoblenými povrchmi, ktoré môžu pomôcť unikať radaru. Nespomenuli však, že nezvyčajný tvar má aj iný účel: umožniť stroju správne fungovať pri pohybe pod vodou namiesto vo vzduchu. Neviditeľný stroj, priatelia, je známy aj pod iným názvom. Je to „ponorné lietadlo“, nazývané aj „Subcraft“. Vláda práve oznámila, že ho posledné dva roky tajne skúšala. Ja som ho však zverejnil už pred dvoma rokmi v tomto mesiaci, v AUDIO LISTE č. 37, pretože som presvedčený, že ste mali právo vedieť. V AUDIO LISTE č. 37 som opísal, ako sa mali Subcrafty použiť pri americkom prvom údere proti Rusku, ktorý by rozpútal jadrovú vojnu. V januári 1980 som v AUDIO LISTE č. 53 opísal, čo sa stalo, keď sa tunajší vodcovia pokúsili tento plán uskutočniť. Subcraft dokáže unikať radaru, infračervenej detekcii a ďalším bežným spôsobom zisťovania. Je však ľahkým terčom pre hlavnú tajnú zbraň Ruska, ktorú som už dávno odhalil v AUDIO LISTE č. 42. Touto zbraňou je „psychoenergetické zameriavanie vzdialenosti“, PRF, ktorému sa nemožno nijakou známou technikou vyhnúť ani ho rušiť.

Vlani v januári boli eskadry amerických Subcraftov s izraelskými pilotmi, ktoré sa pokúsili zaútočiť na Rusko, sledované pomocou PRF. Ruské kozmosféry vyzbrojené lúčmi nabitých častíc sa rozmiestnili nad nimi. Keď prišiel rozkaz začať paľbu, všetky Subcrafty zmizli v oslepujúcich stĺpoch ohňa a pary. Tunajší boľševici preto dobre vedia, že sa už nemajú pokúšať použiť Subcrafty, alebo ak chcete neviditeľné stroje, proti Rusku. Sú nepoužiteľné. Zostala im preto jediná skutočná hodnota, hodnota propagandy proti vám a mne. Chcú, aby sme uverili lži, že sme vojensky silnejší než Rusko. Sú odhodlaní stiahnuť nás všetkých z útesu jadrovej samovraždy. Priatelia, všetci sme v prvej línii PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Téma č. 2 — Keď som minulý mesiac nahrával AUDIO LIST č. 56, hovoril som o rozširujúcej sa ruskej kampani vojny počasím proti Spojeným štátom. Prvýkrát som odhalil, že sa začína, vo februári 1980 v AUDIO LISTE č. 54. Ako som vtedy vysvetlil, ruská vojna počasím je odvetou za obrovské americké obilné embargo proti Rusku. Embargo a ďalšie bojkotové postupy, ktoré Spojené štáty v poslednom čase uplatňujú proti Rusku, zaviedli satanskí boľševici, ktorí teraz ovládajú americkú politiku.

Keď som vlani vo februári nahrával AUDIO LIST č. 54, uviedol som podrobnosti veľkého ruského prielomu v ovládaní počasia. Ide o techniku, pomocou ktorej možno na mori umelo vytvoriť veľké búrkové systémy, potom ich naviesť do konkrétnych cieľových oblastí a podľa ľubovôle zadržiavať dážď alebo ho uvoľňovať v prívaloch. Podrobnosti tejto novej ruskej techniky ovládania počasia som uviedol v záverečnej časti AUDIO LISTU č. 54. Bola to časť, ktorú bolo pre môj infarkt potrebné vydať ako núdzový prepis. Bol som presvedčený, že o novej hrozbe ovládania počasia musíte naliehavo vedieť. A skutočne, počas nasledujúcich šiestich mesiacov Rusko touto novou technikou drasticky zmenilo naše počasie. Podľa mojej pošty sa však zdá, že niektorí poslucháči si prepis neprečítali pozorne. Možno to bolo spôsobené ich bezprostrednými obavami o moju vtedajšiu vážnu chorobu, neviem. V každom prípade považujem za vhodné niekoľko okamihov zopakovania, pretože vojna počasím vedie k nedostatku potravín aj ďalším problémom. Nemôžete sa chrániť, ak nechápete, prečo sa americké počasie zbláznilo.

Nemôžem zopakovať všetko, čo som sa vám vo februári snažil povedať, ale pripomeniem niekoľko dôležitých bodov. Prvou skúškou novej ruskej techniky umelej búrky bola udalosť z 22. októbra 1979 nad južným Atlantikom. Začala sa obrovským dvojitým záblesk om, ktorý náhodou zaznamenala stará americká družica Vela. Keď informácie začali prenikať na verejnosť, tunajší boľševici vo vláde spustili dezinformačnú kampaň, aby všetkých zmiatli. Začali oznámením nepravdivého dátumu 22. septembra a istý čas šírili sfalšované príbehy o juhoafrickej alebo izraelskej skúške atómovej bomby. Biely dom a ďalšie osobitné študijné skupiny boli medzitým zriadené údajne preto, aby zistili, čo sa stalo. Minulý mesiac, v polovici júla, zverejnili závery skupiny Bieleho domu, Obrannej spravodajskej služby a Námorného výskumného laboratória, pričom všetky si navzájom odporujú. Niektorí tvrdia, že muselo ísť o jadrový výbuch, iní, že ním nemohol byť, a verejnosť zostáva v tme. V núdzovom prepise AUDIO LISTU č. 54 vo februári som vám však povedal, čím dvojitý záblesk v skutočnosti bol. Vytvoril ho dvojitý úder časticovým lúčom z ruských zbraní na Mesiaci. Bol to presne rovnaký jav dvojitého záblesku, o ktorom som prvýkrát informoval v AUDIO LISTE č. 29 z decembra 1977. Výsledkom bolo to, čo som oznámil vo februári. Použijem tie isté slová ako vtedy, citujem:

> „Obrovské množstvá morskej vody v cieľovej oblasti sa okamžite premenili na prehriatu paru. Horúca vodná para a okolitý horúci vzduch začali rýchlo stúpať

smerom k stratosfére. Chladnejší vzduch sa začal hnať do cieľovej oblasti, aby vyplnil vzniknuté vákuum. V dôsledku rotácie Zeme sa prúdiace vetry začali krútiť a barometrický tlak v cieľovej oblasti začal klesať. V priebehu niekoľkých minút sa atmosféra nad cieľovou oblasťou zmenila na špirálovitý komín víriaceho a stúpajúceho vzduchu a vodnej pary. Nad južným Atlantikom sa rodila prvá úplne človekom vytvorená búrková bunka na svete.“

Potom som pokračoval podrobnosťami o metódach, ktorými skupiny kozmosfér od tej chvíle ovládali búrkovú bunku. Opísal som, ako sa používajú elektrónové lúče, aby sa vodná para udržala vo vzduchu namiesto toho, aby sa zmenila na dážď.

Táto základná technika sa toto leto používala na narušanie prirodzenej tvorby oblakov v Spojených štátoch. Výsledkom bolo dlhotrvajúce sucho a smrtiaca vlna horúčav na veľkej časti našej krajiny. Teraz na nás začína dopadať tieň nedostatku potravín, pred ktorým som sa vás pred šiestimi mesiacmi snažil varovať. Americká úroda jarnej pšenice a kukurice sa výrazne znížila a utrpeli aj ďalšie plodiny. Dôsledky sa už začínajú prejavovať vo vyšších cenách vo vašom supermarkete. V niektorých oblastiach sa zo dňa na deň zhoršuje aj hrozba nedostatku vody.

Najdramatickejší doterajší ruský útok vo vojne počasím sa však začal iba niekoľko dní po tom, čo som minulý mesiac nahral AUDIO LIST č. 56. Využil práve techniky, ktoré som podrobne opísal vo februári, ibaže vo väčšom rozsahu a s vyššou intenzitou. Keď som 30. júla nahrával AUDIO LIST č. 56, hovoril som o rozširujúcej sa ruskej vojne počasím a vyslovil som toto varovanie, citujem: „Ďalej sa, priatelia, musíme pripraviť na hurikány, aké Amerika ešte nikdy nezažila.“

Keď som tieto slová vyslovoval, ruské zbrane na ovládanie počasia pracovali v Atlantickom oceáne východne od Karibiku. Využívali priaznivé podmienky a spúšťali tropickú búrku „Allen“, prvú búrku sezóny. O štyri dni neskôr, 3. augusta, sa začala objavovať v správach. Práve zosilnela na „hurikán Allen“ a rýchlo naberala silu. V tú noc sa prehnala cez Barbados s vetrom rýchlosti 125 míľ za hodinu. Potom zmenila smer práve včas, aby jadro minulo Svätú Luciu. Aj tak za sebou zanechala osem mŕtvych a pokračovala do Karibiku. Dňa 5. augusta sa hurikán Allen dostal do titulkov ako „hurikán storočia“.

Pri postupe otvorenými vodami Karibiku už prinášal vietor rýchlosti 160 míľ za hodinu a stále silnel. Nasledujúci deň ho zaradili do 5. kategórie, najvyššej možnej. Maximálna rýchlosť vetra dosahovala 170 míľ za hodinu a Portoriko vzdialené 250 míľ zasahovali nárazy s rýchlosťou až 70 míľ za hodinu. Allen bol smrtiacim hurikánom hodnoteným ako najnebezpečnejší, aký kedy zasiahol východný Karibik. Prvých niekoľko dní však bola väčšina meteorológov v Spojených štátoch presvedčená, že nášmu pobrežiu nehrozí nebezpečenstvo. Vyzeralo to, že smeruje k južnému Mexiku alebo Strednej Amerike. V skutočnosti však búrku riadili ruské kozmosféry. Mierili cez úzku medzeru medzi mexickým Yucatánskym polostrovom a západným pobrežím Kuby.

Dovtedy bola trasa hurikánu cez Karibik volená tak, aby sa čo najmenej dostával do kontaktu s pevninou, a to z dvoch dôvodov. Rusi chceli minimalizovať počet nechcených obetí a škody. Ešte viac však chceli zachovať v hurikáne maximálnu silu pre konečný cieľ, naše vlastné pobrežie Mexického zálivu! Preto hurikán Allen svojimi nečakanými odbočeniami a zmenami smeru neustále mátol meteorológov. Jediným miestom v Karibiku, kde sa odklonil k veľkej pevnine, bola oblasť juhovýchodnej Kuby. Oko hurikánu smerovalo priamo na Jamajku, ale v poslednej chvíli sa obrátilo a prešlo medzi Jamajkou a

juhozápadným Haiti. Zasiahlo našu námornú základňu v zálive Guantánamo na juhovýchode Kuby a potom sa opäť presunulo ďalej na more. Okrajom udrelo do cípu mexického Yucatánskeho polostrova, ale vyhlo sa obývaným oblastiam.

Potom vstúpilo do Mexického zálivu. „Hurikán storočia“ znovu nabral silu a zamieril k pobrežiu južného Texasu. Smrtiaca búrka, ktorá za sebou zanechala takmer 100 mŕtvych, mierila priamo na Brownsville. Rusi však nemali záujem o Brownsville a zastavili ju, keď bolo jej jadro ešte vyše 90 míľ od pobrežia. Americkí meteorológovia opäť s otvorenými ústami sledovali, ako sa ďalšia predpoveď rozpadá. Hurikán Allen ignoroval Brownsville a začal sa pohybovať na sever. Až dovtedy postupoval ruský plán útoku pomocou hurikánu Allen presne podľa plánu. Od tej chvíle sa však začal rozpadať.

Rusi dúfali, že tým istým hurikánom zasiahnu tri ciele pozdĺž pobrežia Mexického zálivu. Zamýšľanými cieľmi boli oblasť Houstonu a Galvestonu, potom New Orleans a napokon Mobile v Alabame. Malo sa to vykonať udržaním oka hurikánu nad morom. Kozmosféry mali naviesť hurikán pozdĺž pobrežia v oblasti Houstonu a potom dovnútra nad pevninu, aby spôsobil čo najväčšie škody. Následne ho mali stiahnuť späť na more, aby znovu zosilnel skôr, než by sa nad pevninou rozpadol. Po obnovení sily sa mal presunúť k New Orleans, proces zopakovať a pokračovať ďalej.

Hurikán Allen bol však zďaleka najväčším búrkovým systémom, aký sa ruskí bojovníci s počasím pokúsili ovládať. Keď pri Brownsville obrátili búrku na sever, začali sa prepočítavať. Pokúšali sa prinútiť hurikán Allen pohybovať sa proti veľmi silným prírodným silám a chceli to dosiahnuť príliš rýchlo. Kozmosféry nad Mexickým zálivom vytvorili v atmosfére protónové oblaky na troch miestach. Ležali južne od Houstonu a južne a východne od pobrežia Louisiany. Ako som opísal v AUDIO LISTE č. 54, protónové oblaky sa používajú na riadenie búrkového systému. Tentoraz však Rusi nesprávne vypočítali ich rozostupy. Búrka sa podľa plánu začala presúvať na sever k Houstonu a cestou spôsobila určité škody v Corpus Christi v Texase. Hlavný účinok protónových oblakov však nebol taký, ako sa plánovalo. Vážne narušili cirkuláciu vetrov okolo hurikánu. Celá búrka sa preto rýchlo rozpadla.

Vďaka ruskému chybnému výpočtu sa smrtiaci „hurikán storočia“ Allen skončil bez očakávaného vyvrcholenia. Priatelia, ruskí bojovníci s počasím sa však z tejto chyby poučili, tak ako sa poučili z predchádzajúcich chýb. Umelé búrky, dažďové búrky, hurikány či snehové víchrice, sú dnes mocnou zbraňou v ruskom arzenáli. Samovražedné vojnové plány našich vlastných boľševických vládcov spôsobujú, že tieto zbrane počasia sa používajú proti vám a mne.

Téma č. 3 — Minulý mesiac som vám oznámil, že čoraz viac ľudí sa ma pýta: „Čo môžem urobiť?“ Odpovedal som vám „prvým krokom“. Ako som vtedy povedal, je to iba úplne prvý krok. Ak má pre našu krajinu zostať nejaká nádej, bude musieť nasledovať mnoho ďalších. Stará múdrosť stále platí: „Cesta dlhá tisíc míľ sa začína jediným krokom.“ A priatelia, pred nami je veľmi dlhá cesta.

Minulý mesiac som povedal, že vám poviem viac o tom, čo môžeme urobiť, ale iba pod jednou podmienkou. Táto podmienka závisela od VÁS. Povedal som, že vám poviem viac vtedy, a iba vtedy, ak dostanem dôkazy, že mnohí z vás konajú. S radosťou oznamujem, že doteraz mnohí z vás na túto kampaň za záchranu našej krajiny reagujú celým srdcom. Preto vám teraz poviem, čo môžeme a čo MUSÍME UROBIŤ ďalej. Znova totiž zdôrazňujem, že nedosiahneme absolútne nič, ak nevytrváme. Musíme začať kampaň, v

ktorej sa odmietneme nechať poraziť. Musí byť zo dňa na deň a z týždňa na týždeň väčšia a silnejšia. Na počte záleží. Záleží na každom jednom z vás! Záleží na vás aj na vašich susedoch a priateľoch. V stávke nie je nič menšie než samotná SLOBODA a PREŽITIE.

Vo svedomí vám nemôžem dávať falošné nádeje o tom, čo robíme. Čakali sme už príliš dlho na to, aby existovala akákoľvek záruka úspechu. Ak však nebudeme konať, zaručíme neúspech! Keď viete, že môžete konať, nemôžete sa vyhnúť rozhodnutiu, čo s tým urobíte. Ak to iba odkladáte alebo sa neviete rozhodnúť, je to rozhodnutie nekonať. A ak sa rozhodnete nekonať, hlasujete proti Amerike.

Ak nekonáte, hlasujete za hospodársku katastrofu, za satanskú boľševickú DIKTATÚRU a za zničenie Ameriky v PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Práve tieto veci sú totiž takmer pred nami, ak si my, ĽUD, nesplníme svoju ÚSTAVNÚ POVINNOSŤ a nezastavíme ich. Ak sa však pripájate k tým, ktorí konajú, hlasujete za Ameriku. Požadovaním pravdy o zlatých rezervách nášho národa hlasujete za hospodárske prežitie, slobodu a zabránenie jadrovej vojne.

Verím, že nastal čas, aby sme všetci robili to, čo je správne, jednoducho preto, že je to správne.

Minulý mesiac som vysvetlil, že naša kampaň za ZÁCHRANU AMERIKY musí začať pri hospodárstve. Konkrétne musíme začať pravdivým vyúčtovaním toho, čo sa stalo so zásobami menového zlata našej krajiny. Najzákladnejším zo všetkých našich hospodárskych problémov je totiž kolabujúci dolár. Kolabuje preto, že napriek oficiálnym vyhláseniam ministerstva financií je naše zlato preč!! Zostalo iba niekoľko malých zvyškov veľmi nečistého zlata. Je to ako pri takzvaných „zlatých medailónoch“, ktoré vláda Spojených štátov začala predávať 15. júla. Obsah zlata v týchto medailónoch je oveľa nižší, než naznačuje reklama. A čo je ešte horšie, mnohé medailóny boli pri zlievaní pokazené. Výsledkom je, že pri okraji sa nachádza menej zlata než v strede medailónu. Aj domorodci v africkej buši vedia, že ak sú peniaze skazené, skazená je aj vláda.

Ak chceme prežiť hospodársky, politicky a vojensky, musíme z našej krajiny odstrániť korupciu. Východiskom je ZÍSKAŤ SPÄŤ NAŠE ZLATÉ REZERVY a tým sa vrátiť k poctivému doláru.

Minulý mesiac som vás v „prvom kroku“ vyzval, aby každý z vás napísal senátorovi Williamovi Proxmirovi z Wisconsinu. Navrhol som, aby ste ho vyzvali na začatie úplného verejného vyšetrovania ŠKANDÁLU SO ZLATOM VO FORT KNOX. Ako východiskový bod som uviedol obrovskú tajnú zásielku zlata, ktorá opustila Fort Knox 20. januára 1965, práve v deň inaugurácie Lyndona Johnsona za prezidenta!! Mnohí z vás mi poslali kópie listov, ktoré ste senátorovi Proxmirovi napísali po vypočutí mojej nahrávky z minulého mesiaca. Teraz preto načrtnem svoje návrhy na „druhý krok“ v tom, čo môžete urobiť.

Musíme sa naďalej sústreďovať na senátora Proxmira, ale potrebujeme robiť aj ďalšie veci. Ak ste ešte neurobili „prvý krok“, ktorý som načrtol minulý mesiac, UROBTE HO, PROSÍM, TERAZ! Pripojte sa k nám ostatným v tejto kampani. Nemôžeme stáť na mieste, priatelia. Buď pôjdeme vpred, ALEBO ustúpime a zlyháme.

> „Druhý krok“ v tom, čo môžete urobiť, možno rozdeliť na tri časti. Každá je niečím, čo je celkom vo vašich silách, a každá je dôležitá.

Po prvé, chcem vám umožniť prístup k ďalším informáciám, ktoré môžete použiť ako muníciu v tomto boji.

Po druhé, navrhujem, aby ste tieto informácie použili pri ďalšej korešpondencii so senátorom Proxmirom.

Po tretie, chcem poukázať na to, ako môžete rovnaké informácie použiť na šírenie správy medzi ďalších ľudí, ktorých poznáte.

Začnem ďalšími informáciami o našich zlatých rezervách. Ide o tlačené materiály, ktoré môžete použiť na vlastné vzdelanie aj na upozornenie priateľov. Môj priateľ pán Edward Durell vydal dve (2) brožúry, ktoré odporúčam ako východisko. Jedna má názov „52 NEZODPOVEDANÝCH OTÁZOK O ÚDAJNÝCH ZLATÝCH REZERVÁCH SPOJENÝCH ŠTÁTOV“.

Druhou je prepis prejavu pána Durella nazvaný „AKO SPOJENÉ ŠTÁTY PRIŠLI O SVOJE ZLATÉ REZERVY“.

Obe brožúry obsahujú mnoho faktov, čísel, mien a dátumov. Pán Durell súhlasil, že poskytne zásobu týchto dvoch brožúr na bezplatnú distribúciu z mojej národnej centrály tu vo Washingtone. Každý v Spojených štátoch ich môže získať tak, že do mojej kancelárie pošle veľkú obálku so svojou adresou a správnou poštovou známkou. Určite pošlite obchodnú obálku veľkosti č. 10, nie menšiu, a nalepte známky v hodnote 28 centov. Vybavenie urýchlite, ak do ľavého dolného rohu obálky napíšete slovo „PAMPHLETS“. Pošlite ju mne, Dr. Beterovi, na adresu:

Suite 5092, 1629 K St. NW, Washington, DC 20006

Moji poslucháči mimo Spojených štátov môžu dvojicu brožúr dostať zaslaním svojho mena, adresy a sumy 2,00 dolára na pokrytie leteckého poštovného a manipulácie.

Existuje aj ďalšie miesto, odkiaľ teraz môžete získať dodatočné informácie. Je ním kongresman DR. RON PAUL z Texasu. Dňa 30. júla 1980, v deň, keď som nahrával AUDIO LIST č. 56, kongresman Paul vystúpil v Kongrese. Jeho cieľom bolo predstaviť návrh zákona označený:

HR 7874, ZÁKON O MENOVEJ SLOBODE.

Návrh obsahuje osem samostatných častí, ale prvá je najdôležitejšia zo všetkých. Takto ju kongresman Paul vysvetlil pred Snemovňou reprezentantov, citujem:

> „Časť I vyžaduje, aby minister financií vykonal úplnú skúšku rýdzosti, inventúru a audit zlatých rezerv Spojených štátov. Táto dôkladná štúdia sa má dokončiť do šiestich (6) mesiacov od prijatia zákona a následne ju má overiť Hlavný účtovný úrad. Výsledky štúdie sa majú zaslať Kongresu, aby sa zástupcovia ľudu po prvý raz za takmer tridsať rokov dozvedeli skutočný stav našich zlatých rezerv. Kongres následne tieto informácie zverejní americkému ľudu.

Hoci súčasný zákon vyžaduje každoročnú inventúru našich zlatých rezerv, zákon sa nedodržiava a každý rok sa kontroluje iba malá časť rezerv. Ako vie každý podnikateľ, takto sa inventúra nevykonáva, a tento návrh zákona by tento nedostatok napravil. Takýto úplný audit, inventúra a skúška rýdzosti by raz a navždy vyriešili pretrvávajúce fámy, že z národných zásob chýba zlato a že zlato, ktoré máme, má nižšiu kvalitu.“

(Koniec citátu z vystúpenia kongresmana Paula.)

Priatelia, predstavením „Zákona o menovej slobode“ preukázal kongresman Dr. Ron Paul odvahu, ktorá je dnes v Kongrese naozaj zriedkavá. Dôrazne vám odporúčam napísať kongresmanovi Paulovi a požiadať ho o kópiu návrhu zákona HR 7874. Zároveň mu nezabudnite vyjadriť uznanie a podporu za jeho úsilie. Adresa je:

Representative Ron Paul
House Office Bldg., Washington, D.C.

Získať kópie „Zákona o menovej slobode“ a brožúr pána Durella vás bude stáť iba niekoľko minút času a pár centov na poštovnom. Za túto malú cenu získate informácie, ktoré môžete použiť ako mocnú muníciu.

Ďalšia otázka znie: „Ako ich použijete?“ Odpoveďou je, že takéto poznanie vám bude užitočné znova a znova. Zatiaľ navrhujem použiť tieto materiály dvoma spôsobmi. Jedným je pokračovanie korešpondencie so senátorom Proxmirom, druhým je šírenie správy medzi vašimi priateľmi a susedmi.

Pokiaľ ide o ďalší kontakt so senátorom Proxmirom, teraz je čas napísať mu znova bez ohľadu na to, či vám minulý mesiac odpovedal. Ak odpovedal, rozhodne mu vyjadrite uznanie a zohľadnite všetko, čo povedal. Ako som vás však minulý mesiac varoval, dávajte pozor na pokusy jednoducho vás odbiť. To je dnes vo Washingtone bežnou praxou!

Doteraz ani jeden z mnohých ľudí, ktorí mi oznámili, že Proxmirovi napísali, neuviedol, že by od neho dostal odpoveď. Ak je to aj váš prípad, dajte mu najavo, že ignorovaním vás neprinúti zmiznúť. V každom prípade navrhujem upozorniť senátora Proxmira na návrh zákona, ktorý práve v Snemovni reprezentantov predstavil kongresman Paul. Môžete sa ho opýtať, prečo o pravdu o našich zlatých rezervách musí žiadať začínajúci kongresman namiesto Proxmira, šampióna „Ceny zlatého rúna“. Vyzvite ho, aby kontaktoval svojho partnera v Snemovni reprezentantov, kongresmana Henryho Reussa, predsedu bankového výboru Snemovne reprezentantov. Proxmire aj Reuss sú z Wisconsinu, tak prečo by sa spolu nemali rozprávať?

Vyzvite senátora Proxmira, aby sa ujal vedenia spoločného vyšetrovania Kongresu. Keď mu napíšete ďalší list, naliehavo vás vyzývam, aby ste o tom všetkom začali hovoriť so svojimi priateľmi a susedmi. V správach o tom pravdepodobne nebudú počuť ani slovo. Navrhujem preto začať tým, že im ukážete „Zákon o menovej slobode“ kongresmana Paula. Upozornite ich na jeho slová, že zákon o inventarizácii našich zlatých rezerv sa takmer 30 rokov nedodržiava. Keď pochopia, že ide o vec predloženú Kongresu, pravdepodobne budú prístupnejší ďalším informáciám o našej situácii. Mnohí ľudia, samozrejme, jednoducho zavrú oči. Tým, ktorí sa zaujímajú, však ukážte, čo je v škandále so zlatom v stávke: naše HOSPODÁRSKE PREŽITIE! A ak môžete, požiadajte ich, aby aj oni napísali senátorovi Proxmirovi. Nemusia byť presvedčení, že naše zlato je preč. Dôležité je iba to, aby súhlasili, že my, ľud, máme právo vedieť, právo poznať pravdu.

Priatelia, navrhol som usmernenia pre tri veci, ktoré môžete urobiť ako súčasť „druhého kroku“ v odpovedi na otázku „ČO MÔŽETE UROBIŤ“: 1. Vyzbrojte sa ďalšími informáciami. 2. Pokračujte v komunikácii so senátorom Proxmirom. 3. Začnite šíriť správu medzi ďalších ľudí. Keď to počujete všetko naraz, môže sa to zdať veľa. Postupujte však krok za krokom vlastným tempom. Robte vždy jednu vec, ALE VYTRVAJTE! Na tom záleží.

Náš konečný cieľ je veľmi jednoduchý: Buď tam zlato JE, ALEBO tam nie je. Depozitár zlatých prútov vo Fort Knox preto bude potrebné znovu otvoriť. Musí ísť o čestnú kontrolu, nie o starostlivo naaranžované divadielko zo septembra 1974. Musí zahŕňať rozhodujúci CENTRÁLNY TREZOR V JADRE OBJEKTU, o ktorého existencii sa návštevníkom v septembri 1974 nikdy nezmienili. To predstavuje problém, priatelia, pretože tento centrálny trezor je kontaminovaný plutóniom 239, ako som odhalil v AUDIO LISTE č. 5. Napriek tomu sa to nejako musí urobiť, pretože ak sa to neurobí, budeme pokračovať po ceste k TERMONUKLEÁRNEJ VOJNE!

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje Zhrnutie na poslednú chvíľu. Stačí povedať, že sa čoraz viac približujeme k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Totálnu vojnu medzi Spojenými štátmi a Ruskom rozpútajú Spojené štáty prvým úderom. Čím bližšie sme k samotnej vojne, tým viac tieto veci prenikajú na povrch v správach! Iba tento mesiac sa to prejavilo v dvoch významných politických vyhláseniach Spojených štátov. Jedným je bezprecedentný prechod Ameriky k „jadrovej stratégii proti vojenským silám“ Ruska, teda k jadrovému postoju prvého úderu. S touto politikou ide ruka v ruke jej dvojča, ktoré požaduje lepšiu ochranu určitých vládnych predstaviteľov v prípade vojny. Naši boľševickí vládcovia sa pripravujú chrániť seba, zatiaľ čo nás obetujú na oltári satanskej moci.

Snažil som sa vás podnietiť, aby ste sami videli, kam smerujeme, aby ste sa zastavili a zamysleli nad skutočnými dôsledkami nasledovania našich vodcov do vojny. Ponúkol som vám aj niekoľko alternatív, niekoľko vecí, ktoré môžete sami urobiť v snahe zvrátiť vývoj skôr, než udrie katastrofa. Ak budeme konať, neexistuje záruka úspechu, priatelia. Ak však konať NEBUDEME, máme zaručené, že NAŠA KRAJINA ČOSKORO ZAHYNIE v PRVEJ JADROVEJ VOJNE.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého z vás.

Audio list č. 58

Dr. Peter David Beter

30. septembra 1980

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamená potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. septembra 1980 a toto je môj AUDIO LIST® č. 58.

Jeseň roku 1980 sa ukazuje ako sezóna repríz. Televízne programy, ktoré boli ošúchané už pri prvom uvedení, sa vďaka štrajku hercov v Hollywoode vysielajú znova. A najhoršími predstaveniami zo všetkých sú vystúpenia našich takzvaných prezidentských kandidátov.

Vlády prichádzajú a odchádzajú, priatelia, ale čím viac zákonov prijímajú, tým viac ide krajina dolu vodou. Milióny Američanov sú bez práce, ale inflácia neustupuje. Úrokové sadzby opäť rastú, takže sa rozlúčte s tým novým domom. Náš automobilový priemysel je na kolenách, mestá chátrajú, ozbrojené sily sa rozpadajú a uprostred toho všetkého sa náš dolár zmenšuje, až prestáva existovať. Dolár už nie je „dobrý ako zlato“, pretože naše zlato je preč. A pokiaľ zostane preč, americké hospodárstvo nezachránia ani všetky predvolebné sľuby sveta. Sily, ktoré ukradli naše zlato, rozvracajú americké hospodárstvo a teraz naše vlastné zlato používajú na privolanie vojny na naše hlavy.

Priatelia, je čas zdvihnúť oči od prázdnych predvolebných sľubov a hlasovať za Ameriku, kým nebude neskoro. Je čas, aby sme my, americký ľud, sami použili zbraň zlata. Je čas hlasovať za PRAVDU tým, že dosiahneme verejné vyšetrovanie ŠKANDÁLU SO ZLATOM VO FORT KNOX. Iba tak totiž môžeme dúfať v záchranu hospodárstva pred úplnou skazou a iba tak môžeme získať zbraň dosť silnú na zastavenie tých, ktorí nás všetkých vlečú do šialenstva PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Moje tri osobitné témy na tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Americké zlato a vojna medzi Irakom a Iránom.

Téma č. 2 — Ruský prvý úder proti rakete Titan-2.

Téma č. 3 — „Tretí krok“ v tom, čo môžete urobiť.

Téma č. 1 — Svet, v ktorom dnes žijeme, priatelia, čoraz viac pripomína horskú dráhu. Iba pred krátkym mesiacom sme počúvali o celosvetovom nadbytku ropy. Predpovede hovorili, že môže pokojne trvať rok či dva, kým sa prebytok vytratí. Také ružové prognózy však vždy akoby pripravovali pôdu pre problémy. September sa začal zle, keď dolár na svetových peňažných trhoch klesol na najnižšiu úroveň za päť rokov. Vo vzduchu viselo niečo zlovestné. Vám ani mne to nepovedali, ale medzi Iránom a Irakom sa schyľovalo k novej kríze.

Dňa 9. septembra Veľká Británia zatvorila svoje veľvyslanectvo v Teheráne s tým, že situácia začína byť príliš nebezpečná. Irak a Irán sa sporili o hranicu a spor sa vyostroval.

Irácke jednotky vtrhli do severozápadného Iránu a obsadili približne 90 štvorcových míľ iránskeho územia. Potom 17. septembra, až po tejto udalosti, Irak vypovedal hraničnú zmluvu s Iránom z roku 1975. Následne medzi krajinami vypukla letecká vojna. Dňa 22. septembra Irak a Irán bombardovali svoje letiská a hneď na druhý deň tieto dve krajiny OPEC začali ničiť svoje ropné zariadenia. Titulok Washington Post z 24. septembra 1980 hovoril za všetko: „IRÁN BOMBARDUJE BAGDAD. VYPUKLA VOJNA V PLNOM ROZSAHU.“

Súčasné boje medzi Irakom a Iránom začal Irak. Už mnoho rokov počúvame o postavení Iraku ako ruského klientského štátu a teraz, keď vojna prebieha, nám to ovládané hlavné médiá Spojených štátov stále pripomínajú. Vám a mne však neoznamujú, priatelia, reakciu Ruska na najnovšie irácke kroky. Rusi poslali Iraku veľmi ostré varovania, že nie sú spokojní, a zastavili dodávky zbraní. V podstate hovoria: „Dali sme vám zbrane na obranu proti Izraelu, nie na inváziu do Iránu.“

Približne za posledný rok a pol sa v Iraku odohrávali málo povšimnuté zmeny. Boli organizované súbežne so zmenami v susednom Iráne. Nový silný muž Iraku Saddám Husajn sa dostal k moci krvavým štátnym prevratom. Vtedy sa všetky oči upierali na Irán. Teraz sú však v Iraku tisíce príslušníkov iránskej armády z bývalého šáhovho režimu. Bojujú na strane Iraku a dúfajú, že vojenskými prostriedkami znovu získajú moc v Iráne.

V AUDIO LISTE č. 52 v novembri 1979 som opísal, ako a prečo agenti Rockefellerovho kartelu priviedli dnes už zosnulého iránskeho šáha k pádu. Islamskej revolúcii ajatolláha Chomejního tajne pomáhali ako manévru na odstránenie šáha. Ajatolláha priviedli k moci sily, ktorým nerozumel. Ako som však informoval v AUDIO LISTE č. 52, tieto sily plánujú všetko zvrátiť. Vtedy som vám povedal, citujem: „Plánujú urobiť mučeníkov z celej Chomejního vlády pri rozpútaní termonukleárnej vojny.“ Samotný skutočný ajatolláh Chomejní bol vo februári 1980 zavraždený, ako som v tom mesiaci oznámil v AUDIO LISTE č. 54. Nahradili ho však „dvojníkom“, aby zachovali obraz ajatolláha ako nepriateľa, niekoho, koho majú Američania nenávidieť.

Teraz sa prostredníctvom Iraku vyvíja tlak na Irán. Konečným cieľom je rozložiť súčasnú iránsku vládu v chaose. Cestou však môžete očakávať množstvo zvratov.

Tak ako Irán, aj Irak sa iba využíva ako súčasť väčšieho plánu. Pokojne môže ísť o zrady v rámci ďalších zrád. Stať sa môže takmer čokoľvek, ale sledujte snahy vtiahnuť Rusko do Perzského zálivu, tak ako ho vtiahli do Afganistanu.

Hlavnými silami, ktoré vyvolali irácky útok na Irán, nie sú sily samotnej vlády Spojených štátov. Situáciu v Iraku teraz ovládajú staré Rockefellerove ropné záujmy. Vedie a pevne koordinuje ich John J. McCloy so svojimi spolupracovníkmi.

Od jari 1979 informujem, že Rockefellerov kartel ako celok je teraz bez hlavy a začína sa rozpadať. O ropných spoločnostiach v karteli to však zatiaľ neplatí. Stále zamýšľajú dokončiť svoj dlhodobý plán na znovuzískanie nespochybniteľnej nadvlády nad Iránom. Na jeho uskutočnení úzko spolupracujú so svojimi súkromnými izraelskými partnermi tu aj v zahraničí. Zničenie šáhovho režimu bolo iba prvou polovicou plánu. Druhou je odstránenie prechodnej vlády, ktorá je teraz v Iráne, takzvaného Chomejního režimu. Chcú destabilizovať situáciu v Iráne a využiť následný chaos. Keď sa dym rozptýli, „veľká ropa“ plánuje znovu vlastniť celý Irán so všetkým, čo k nemu patrí. Tajná boľševická vláda tu zároveň plánuje využiť tie isté udalosti na priblíženie jadrovej vojny.

Od roku 1914 sa jedna vojna za druhou vedie o ropu. Vlády boli zničené, iné vytvorené a ďalšie podvrátené. A vždy, keď sa vedie vojna o ropu, spúšťačom je zlato. Zlato je takou dôležitou vojnovou zbraňou, že začiatkom roka 1968 Zbor náčelníkov štábov vážne znepokojilo vyčerpávanie amerických zásob zlata. Navštívili vtedajšieho prezidenta Lyndona Johnsona v Bielom dome. Pri nahnevanej konfrontácii požadovali, aby Johnson neznižoval zostávajúce zásoby zlata, pretože boli potrebné na vojnové účely.

Rockefellerove záujmy, teraz pod kontrolou Johna J. McCloya a jeho spolupracovníkov, začiatkom tohto roka zariadili vyplatenie ôsmich miliárd dolárov (8 000 000 000), teda ôsmich tisíc miliónov dolárov, v zlate irackému vodcovi Saddámovi Husajnovi. Na tento prevod zlata použili veľmi osobitný súkromný podzemný sklad v Zürichu. Toto zlato bolo priamym úplatkom. Malo presvedčiť Irak, aby napadol Irán. Osem miliárd dolárov, priatelia, je veľa peňazí. Pre Rockefellerov ropný kartel to však bola nízka cena, a to z dvoch dôvodov.

Po prvé, zlato použité na podplatenie Iraku, aby začal vojnu, bolo súčasťou zlata ukradnutého vám a mne! Väčšinu zlata odobratého z amerických zásob odviezli do Európy prúdovými lietadlami nadnárodných spoločností. Tých osem miliárd v zlate preto ropné spoločnosti nestálo nič okrem trochy leteckého paliva. Vás a mňa však stálo časť nášho menového zlata a bolo použité na začatie vojny, za ktorú zaplatíme ešte viac.

Osem miliárd dolárov v zlate bolo pre ropné spoločnosti nízkou cenou aj z ďalšieho dôvodu. Ak ich plány uspejú, Rockefellerova ropná skupina znovu získa úplnú kontrolu nad iránskou ropou a ďalšími prírodnými zdrojmi. Svojim novým iránskym lokajom nebude musieť platiť nespočetné miliardy v poplatkoch za ropu.

Ako som vysvetlil v AUDIO LISTE č. 52, prišiel čas, keď ropné spoločnosti už nedokázali ovládať svoju bývalú bábku, šáha, a tak musel odísť. Nedokázali dlho ovládať ani skutočného ajatolláha Chomejního, a tak ho zabili. Ak však ich vojna proti Iránu prostredníctvom Iraku dosiahne konečný cieľ, Rockefellerove ropné spoločnosti budú opäť tvoriť samotný iránsky štát.

Ropné záujmy pod Johnom J. McCloyom spolupracujú s neviditeľnou boľševickou vládou tu v Spojených štátoch. Zatiaľ chcú v Iráne to isté, nestabilitu a zmätok, a tak ruka v ruke vytvárajú výbuch v Perzskom zálive. Ropné spoločnosti však môžu napokon zistiť, že aj ich využila tajná boľševická vláda Spojených štátov. Ak totiž boľševici dosiahnu svoje, totálna vojna príde skôr, než ropný kartel upevní svoje zisky v Iráne.

Minulý mesiac som odhalil, že tunajší boľševici pri spúšťaní nových vojnových plánov postupujú približne v trojmesačnom cykle. Nadchádzajúci október 1980 je ďalším kritickým mesiacom tohto rozvrhu. A skutočne, presne načas, sa vojna medzi Irakom a Iránom rozhorieva. Americkú námornú flotilu v Indickom oceáne teraz posilňujú jednotky z našej Stredomorskej flotily. Spojené štáty sa zároveň snažia presvedčiť Austráliu, Francúzsko, ktoré je veľmi zdržanlivé, a Veľkú Britániu, aby sa pridali aj so svojimi námornými silami. Naša boľševická administratíva súčasne posiela do Saudskej Arábie štyri lietadlá AWACS na vzdušné riadenie boja. Na ceste sú aj nákladné lietadlá a niekoľko stoviek podporného personálu. Verejnou zámienkou je udržať kritický Hormuzský prieliv otvorený, aby ropné tankery mohli pokračovať v plavbe. Priatelia, namiesto toho to však pokojne môže viesť k prerušeniu dodávok ropy. To prinesie nielen vyššie ceny ropy, ale aj „národný núdzový stav“ tu v Spojených štátoch, keď krok za krokom prejdeme na vojnový režim.

Téma č. 2 — Presne pred tromi rokmi, 30. septembra 1977, som nahral AUDIO LIST č. 26. Na tej nahrávke som oznámil, že vo vesmíre sa práve odohrala najrozhodujúcejšia bitka 20. storočia. Bola to „BITKA ŽATEVNÉHO MESIACA“ z 27. septembra 1977. Bola prvou skutočnou vesmírnou bitkou v dejinách a pri ohromujúcom zvrate Sovietsky zväz porazil Spojené štáty. Od toho dňa Rusko začalo vytláčať Spojené štáty z vojenského využívania vesmíru. Skutočná vojenská rovnováha medzi Východom a Západom sa obrátila naruby. Odvtedy Spojené štáty na svetovej scéne konajú z pozície slabosti. Naša tajná boľševická vláda však nie je ochotná vzdať sa tajných plánov svetovej nadvlády. Zo slabosti preto Amerika prešla k stratégii jadrového prvého úderu proti Rusku. V poslednom čase sa tento dramatický posun amerického vojenského postoja začal objavovať v správach. Minulý mesiac napríklad zverejnili „prezidentské smernice“ 58 a 59. Jedna, č. 59, oficiálne zaväzuje Spojené štáty k jadrovému postoju prvého úderu, známemu ako zameriavanie našich rakiet „proti vojenským silám“. Druhá, č. 58, má urýchliť prípravy našich vodcov na ukrytie v bezpečných vojnových bunkroch tesne pred rozpútaním PRVEJ JADROVEJ VOJNY. A čo vy, ja a naše deti? Máme iba trpezlivo čakať, kým okolo nás nezačnú vyť letecké poplachové sirény.

Náš prechod k jadrovému postoju prvého úderu sa v skutočnosti začal tajne pred vyše dvoma rokmi. Prvýkrát som o zmene informoval v AUDIO LISTE č. 36 z júla 1978. Nasledujúci mesiac som v AUDIO LISTE č. 37 uviedol podrobnosti tajných plánov prvého úderu, ktoré sa vtedy pripravovali. V AUDIO LISTE č. 37 som informoval, že tajné americké plány prvého úderu vyvolávajú rovnakú odpoveď Kremľa. Rusi sa dozvedeli o plánoch našej tajnej vlády a zamýšľali obrátiť situáciu. Tým, že dovolia Spojeným štátom začať proces, chceli získať zámienku na vlastný prvý úder proti nám. Teraz však môžem oznámiť, že ruská stratégia prvého úderu sa zmenila veľmi významným spôsobom. Priatelia, už sa uskutočňuje!

Strategické plány PRVEJ JADROVEJ VOJNY sa na oboch stranách neustále menia. Zhodou okolností možno zmeny na oboch stranách za posledné dva roky ilustrovať jedinou zbraňou. Tou zbraňou je obrovská americká raketa Titan-2. Titan-2 je stará raketa. Jej rozmiestňovanie sa začalo približne pred 18 rokmi, v roku 1962. Má raketový motor na kvapalné palivo, na rozdiel od našich novších Minutemanov, ktoré používajú tuhé palivo. Je nočnou morou údržby a nemáme ich veľa, priatelia. Pôvodne bolo rozmiestnených iba 54.

Titan-2 však má jednu výhodu, ktorá sa stala veľmi dôležitou pre našu tajnú boľševickú vládu. Tou výhodou je samotná veľkosť. Jeho nosnosť, vo vojenskej terminológii hmotnosť vynášaného nákladu, mnohonásobne prevyšuje Minuteman. To dáva Titanu-2 osobitnú hodnotu pri úpravách na nové úlohy, ktoré sa pôvodne neplánovali.

Asi pred dvoma rokmi sa na raketách Titan-2 uskutočnil jeden z týchto veľkých programov úprav. Ako som informoval v AUDIO LISTE č. 37, boli upravené na bombardovanie z čiastočnej obežnej dráhy. Americké rakety zvyčajne mieria cez severný pól na Rusko. Pri Titanoch-2 to však už neplatí. Keď sa vojna začne, Titany odštartujú mnohými rôznymi smermi a nebudú sledovať bežnú balistickú dráhu štandardnej medzikontinentálnej rakety. Namiesto toho zrýchlia až na orbitálnu rýchlosť. Potom obletia zemeguľu smerom k Rusku. Priblížia sa zo všetkých smerov, nielen zo severu, a priletia dvojnásobnou rýchlosťou ostatných rakiet. Pri priblížení k cieľom hlavice pomocou spätného zážihu opustia obežnú dráhu. Odtiaľ zosypú skazu na svoje ruské ciele, aspoň podľa plánu.

Americkí vojenskí plánovači veria, že sa im podarí odpáliť aspoň niekoľko Titanov-2 napriek ruským kozmosféram hliadkujúcim nad nimi. Veria tiež, že krátky čas letu Titanov ich ochráni pred ruskými ničivými družicami s ľudskou posádkou, záchytnými družicami Cosmos.

Tajní plánovači tu napokon veria, že Rusi nebudú schopní obrany v záverečnej fáze letu. Hlavice Titanov jednoducho priletia z priveľa smerov na účinnú protiraketovú obranu. Vo februári 1980 som však oznámil, že Rusko plánuje účinnú poslednú obrannú líniu na zostrelenie všetkých prilietajúcich medzikontinentálnych rakiet. Rusi na nej začali pracovať v júni 1978, dva mesiace pred nahrávaním AUDIO LISTU č. 37. Je to „lietajúci protiraketový systém“. Tvoria ho zbrane s lúčom nabitých častíc nesené ruským nadzvukovým dopravným lietadlom TU-144. Lietadlá TU-144 v júni 1978 náhle stiahli z prevádzky bez vysvetlenia. Teraz vám môžem oznámiť, že lietajúci protiraketový systém TU-144 je v Rusku plne operačný.

Americká flotila Titanov-2 sa medzitým začína zmenšovať. Dňa 24. augusta 1978 údajná nehoda vyradila čerstvo upravený Titan-2 v Rocku v Kansase. Do titulkov sa dostal rozsiahly únik, ktorý vyslal do neba mohutný stĺp jedovatých červenohnedých výparov. Obrovská raketa bola zničená. Jedna vyradená, zostáva 53.

Teraz, priatelia, sa Titany-2 upravujú znova. Tentoraz sa úprava týka iba hlavice. Stále sú naprogramované na bombardovanie z čiastočnej obežnej dráhy, čo vyžaduje menšiu hlavicu než zvyčajne. Teraz však na Titany-2 montujú kompaktné hlavice novej generácie. Každá má ničivú silu 24 megaton, teda vyše tisícnásobnú silu atómovej bomby z Hirošimy! Najsmrteľnejšou vlastnosťou nových hlavíc Titanov-2 je však ich kobaltový plášť. Hlavica Titanu-2 je zbraňou súdneho dňa určenou na vytvorenie obrovského množstva smrteľného žiarenia na rozsiahlych územiach na celú generáciu.

Tunajší boľševici dobre poznajú rozsiahlu ruskú civilnú obranu. Vedia, že na rozdiel od Spojených štátov sa ruskí vládcovia pokúsili zabezpečiť, aby jadrový útok prežilo čo najviac Rusov. Tunajší boľševici však plánujú tieto prípravy znehodnotiť. Aj keby Rusi zostali pod zemou rok, dva alebo päť rokov, napokon budú musieť zo svojich úkrytov vyjsť. Ak tak urobia po americkom útoku kobaltovými bombami, aj tak zomrú. Rusi preto tak či onak zamýšľajú dvojnásobne zabezpečiť, aby Rusko úspešne nebombardoval ani jediný Titan-2.

Už takmer tri roky hlásim, že ruské levitujúce zbraňové plošiny, kozmosféry, môžu zničiť naše rakety v ich silách; a tento mesiac, 19. septembra, sa presne to stalo! Cieľom bol Titan-2 v sile pri Damascuse v Arkansase. Rusi vysielali odkaz našej boľševickej tajnej vláde. Teraz stupňujú svoju opotrebovaciu vojnu proti americkej schopnosti viesť vojnu. Začínajú svoju vlastnú novú verziu prvého úderu — jeden cieľ za druhým. Ruská rozviedka sa pred niekoľkými mesiacmi dozvedela o pláne vybaviť Titany-2 kobaltovými hlavicami súdneho dňa. Padlo rozhodnutie zničiť jednu z týchto upravených rakiet v jej sile pri prvej vhodnej príležitosti.

Titany sú povestné únikmi počas údržby. Rozhodlo sa, že prvý veľký únik z upraveného Titanu-2 sa použije ako zásterka ruského úderu. Vo štvrtok 18. septembra dostali Rusi príležitosť, na ktorú čakali. Okolo 18.45 sa pracovalo na upravenom Titane-2 s kobaltovou hlavicou súdneho dňa v jeho sile pri Damascuse v Arkansase. Náhle sa vraj stala nehoda, ktorá nemá obdobu za 18 rokov od zaradenia Titanov-2 do služby. Údajne spadol kľúč a

prerazil dieru v boku rakety. V každom prípade mali Rusi únik, ktorý chceli ako zásterku toho, čo sa chystali urobiť.

Viac než osem hodín príslušníci letectva sústavne, ale bez veľkej naliehavosti pracovali na odstránení úniku. Dvere sila pritom zostávali zatvorené, aby nepútali pozornosť. Hlavnou obavou vtedy nebol výbuch, ale jedovatosť výparov. Ako minister letectva Hans Mark 24. septembra vypovedal pred Kongresom, citujem: „Technickí odborníci vôbec neočakávali výbuch.“ Kým jedna skupina za druhou vstupovala do sila Titanu-2 v ochranných oblekoch a vychádzala z neho, vysoko nad nimi v stratosfére sa vznášala ruská kozmosféra. Čakali, kým väčšinu okolitých obyvateľov varujú a evakuujú. Potom o 3.01 ráno dostala posádka kozmosféry rozkaz začať paľbu. Jej zbraň s lúčom nabitých častíc bola celé hodiny zamierená a pripravená, s cieľom zafixovaným na stred obrovských dverí sila. Dvere z betónu a ocele, vážiace 740 ton, boli navrhnuté tak, aby vydržali blízky zásah 10-megatonovej vodíkovej bomby; lúču nabitých častíc sa však nemohli vyrovnať. V zlomku sekundy lúč prerazil cez dvere dieru. Keď sa dvere prehýbali a krútili, lúč vytvoril v sile obrovskú rázovú vlnu. Krehký vonkajší plášť rakety sa okamžite rozdrvil ako škrupina vajca. Nádrže paliva a okysličovadla praskli na tisícke miest a pohonné látky sa zmiešali. Pokiaľ sú palivo a okysličovadlo Titanu-2 oddelené, predstavujú veľmi malé nebezpečenstvo výbuchu; patria však k takzvaným hypergolickým pohonným látkam — teda v okamihu vzájomného kontaktu sa vznietia — a presne to sa stalo v raketovom sile. Keď sa raketa zrútila dovnútra, okamžite sa zmiešali obrovské množstvá. Výsledkom bol mohutný výbuch. Rozmetal už zničené dvere sila po krajine a mocný Titan-2 vystrelil svoju hlavicu súdneho dňa nie do Ruska, ale na arkansaskú pastvinu vzdialenú niekoľko sto stôp.

Takže, priatelia, pri raketovom sile Titanu-2 boli v skutočnosti dva výbuchy. Prvým bol výbuch časti atómov samotných dverí sila po zásahu časticovým lúčom a ten následne vyvolal druhý výbuch — výbuch samotnej rakety v sile. Niekoľko očitých svedkov opísalo tento dvojitý výbuch rôznymi spôsobmi; najjasnejšie ho však opísali dvaja zranení príslušníci letectva — seržanti Michael Hansen a Archie James. Ich vyjadrenia na tlačovej konferencii 21. septembra priniesli nasledujúci deň New York Times. Times napísali, citujem:

> „Obaja muži povedali, že pri prvom z dvoch výbuchov boli približne 100 stôp od raketového sila. Zhodli sa, že najprv nastal jeden menší výbuch, ktorý ich zrazil na zem, a potom oveľa väčší výbuch s obludnou silou.“

Po výbuchu letectvo všetkých zmiatlo svojou nervozitou okolo hlavice. Každý predsa vie, že medzikontinentálna balistická raketa nesie jadrovú hlavicu, tak prečo to nepriznať? Teraz, priatelia, už viete prečo. Zúfalo sa obávali, že niekomu „ujde jazyk“ o novej kobaltovej hlavici súdneho dňa Titanu-2, a preto vydali prísne rozkazy nehovoriť o nej vôbec nič. Pre našu flotilu rakiet Titan-2 je teraz stav: dve vyradené, zostáva 52. Rusi dúfajú, že sa im podľa možnosti podarí dosiahnuť odstavenie raketových síl Titan verejným pobúrením; ak nie, zamýšľajú inými spôsobmi zabezpečiť, aby ani jedna nikdy nebola vypustená na Rusko. Titan-2 so svojou novou 24-megatonovou kobaltovou hlavicou je zbraňou prvého úderu našej tajnej vlády.

Aj Rusi však vo svojej stratégii prvého úderu proti Spojeným štátom používajú kobaltové bomby. Ruské kobaltové bomby majú úplne inú konštrukciu — nie sú určené na použitie v atmosfére, ale pod zemou a pod vodou na vyvolávanie zemetrasení.

Pred dvoma mesiacmi, 28. júla, nastalo na Stredozápade zemetrasenie, ktoré otriaslo 12 štátmi. Geológovia v tej oblasti boli zmätení a hovorili, že to vyzerá ako nemožné zemetrasenie. V oblasti jeho epicentra neďaleko Fort Knox v Kentucky nie sú známe žiadne zlomy, ale v AUDIO LISTE č. 56 som oznámil, ako Rusko vyvolalo toto zdanlivo nemožné zemetrasenie pomocou dvoch podzemných kobaltových bômb.

Minulý mesiac táto boľševická administratíva oznámila, že vedenie Ruska je teraz cieľom č. 1 v jej postoji založenom na prvom údere, a Rusko odpovedá rovnakým spôsobom, priatelia. Skutočné ústredie americkej tajnej vlády nie je tu vo Washingtone, D. C., ale v New Yorku, a teraz prebiehajú horúčkovité prípravy na vyvolanie nemožného zemetrasenia v New Yorku ako súčasti novej ruskej kampane prvých úderov proti Spojeným štátom!

Téma č. 3 — Keď som minulý mesiac nahrával AUDIO LIST č. 57, spomenul som, že som ešte nedostal žiadne správy o odpovediach senátora Proxmirea na vaše listy; odvtedy mi však mnohí z vás dali vedieť, že vám odpovedal, a mnohí ste mi poslali kópie listov, ktoré vám zaslal.

Priatelia, v mojich dvoch predchádzajúcich nahrávkach som vás upozornil, aby ste si dávali pozor na pokusy jednoducho vás odbiť. Ak ste nikdy predtým nikomu v Kongrese nepísali, možno ste mali pocit, že ste od senátora Proxmirea dostali veľmi ústretovú odpoveď. Ak áno, navrhujem v tomto bode zastaviť nahrávku a znovu ju spustiť s listom od senátora Proxmirea v ruke. Sledujte, prosím, text slovo za slovom. Teraz vám prečítam, čo ste pravdepodobne dostali. Ak sa váš list líši od toho, čo sa chystám čítať, určite mi, prosím, pošlite kópiu.

Po prvé: dátum hore bude pravdepodobne 27. august, 4. september alebo 9. september. Možné sú aj iné dátumy, ale v tieto dni rozoslali veľké dávky.

„Vážený pán / Vážená pani (meno):

Veľmi pekne ďakujem za váš nedávny list týkajúci sa tvrdení, ktoré vzniesol Dr. Peter Beter o rozsiahlych krádežiach zlata z rezerv Ministerstva financií Spojených štátov vo Fort Knox, najmä o nezaevidovanej zásielke z roku 1965. Hoci tento drahý kov už nie je potrebný na krytie našej meny, určite chápem váš záujem o túto otázku.

Podobné obavy sa objavili v roku 1974, keď vtedajší minister financií Simon pozval všetkých členov Kongresu na osobnú prehliadku rezerv vo Fort Knox. Niekoľko členov sa vtedy na prehliadke zúčastnilo. Okrem toho na žiadosť Kongresu Všeobecný účtovný úrad a Ministerstvo financií vykonali aj audit zlatých rezerv. Všeobecný účtovný úrad je, ako možno viete, vyšetrovacím orgánom Kongresu a zúčastňuje sa na každoročných auditoch zlatých rezerv Ministerstva financií.

Pokiaľ ide o situáciu z roku 1965 týkajúcu sa chýbajúcej zásielky zlata, žiadam generálneho inšpektora Ministerstva financií o úplnú správu. Keď budem mať tieto informácie, budem môcť lepšie posúdiť, či sú opodstatnené ďalšie kroky.

Vážim si váš záujem o túto dôležitú vec.

S úctou, William Proxmire, predseda.“

Podpis, ktorý na pohľad úplne vyzerá ako osobný podpis, znie „Bill Proxmire“. Vyzerá to celkom dobre, však? Tón je priateľský, vyzerá to ako osobný list a presne tomu máte veriť;

samozrejme, ak sa váš list zhodoval s tým, ktorý som práve prečítal, teraz už viete, že osobným listom nebol. Je len jedným z mnohých rovnakých listov, ktoré počítačom riadený písací stroj chrlí ako pukance. Aj podpis, ktorý vyzerá tak skutočne, vytvára špeciálny stroj na rozmnožovanie podpisov. Ak máte suseda, ktorý tiež dostal list, položte jeden na druhý a podržte ich proti svetlu. Zistíte, že počítačom napísaný text je rovnaký; zistíte tiež, že podpisy sú na rozdiel od skutočných podpisov totožné. V oboch listoch môžu byť na mierne odlišných miestach, ale posúvaním dokážete oba podpisy presne prekryť.

Priatelia, senátori a členovia Snemovne reprezentantov dnes používajú počítačové listy z viacerých dôvodov. Samozrejme, šetrí to prácu. Ďalej to dáva voličom príjemný pocit, že dostali osobnú odpoveď, ale predovšetkým to pomáha senátorom a členom Snemovne vyhnúť sa angažovaniu v mnohých otázkach. Keď dostanete osobný list od zaneprázdneného senátora alebo člena Snemovne, možno si poviete: „Som jediný, kto o tom písal?“ Väčšina ľudí, ak si to myslí, jednoducho rezignuje; počítačový list je teda navrhnutý tak, aby vo vás vyvolal pocit osamotenia. Všimnite si, že list senátora Proxmirea, ktorý som vám práve prečítal, znie, akoby odpovedal len vám. Nespomína, že mu o tom istom písali mnohí ďalší, ale mali by ste vedieť, že v Kongrese sa každý list považuje za vyjadrenie názoru najmenej 500 ľudí.

Teraz vás vyzývam, aby ste sa bližšie pozreli na samotný obsah počítačového listu senátora Proxmirea. Je plný varovných signálov.

Prvým je v prvom odseku jeho vyhlásenie, že zlato už nie je potrebné na krytie dolára. To je varovný signál č. 1. Odporuje zdravému rozumu, histórii aj každodenným správam o cenách zlata a dolári. Senátor Proxmire opakuje starú rockefellerovskú frázu, ktorou nás pred rokmi upokojovali a klamali, kým postupne presúvali zlato z Fort Knox do vlastných vreciek.

Druhý odsek je formulovaný tak, aby vzbudzoval dojem, že všetko toto už preskúmali a zistili, že je to nepravdivé. Čítajte ho však pozorne, priatelia. Objavíte ďalšie varovné signály.

Napríklad spomína takzvanú „prehliadku“ depozitára zlatých tehál vo Fort Knox v roku 1974, lenže prehliadka nie je „inventúra“ a ani jeden z návštevníkov Fort Knox v septembri 1974 nebol odborníkom na zlato. Navyše návštevníkom o samotnom skutočnom zlatom trezore ani nepovedali, nieto ešte aby im ho ukázali! Ide o obrovský trezor s najvyšším stupňom zabezpečenia, ktorý zaberá strednú časť budovy depozitára a siaha hlboko pod zem. Návštevníkov namiesto toho pustili len do jednej malej priehradky pripomínajúcej väzenskú celu, aby si pozreli niekoľko údajne zlatých tehál s červenkastým nádychom. V AUDIO LISTE č. 2 z júla 1975 som o tom všetkom podal podrobnosti. Prehliadka Fort Knox z roku 1974, ktorú cituje senátor Proxmire, bola len nazretím cez kukátko a úplným podvodom.

Potom sa odvoláva na takzvaný „audit“ našich zlatých rezerv vykonaný Všeobecným účtovným úradom a Ministerstvom financií. Ďalší varovný signál, priatelia, pretože audit nie je fyzická inventúra ani spočítanie samotného zlata. Audit je len preskúmanie účtovných kníh; ja pritom od samého začiatku tvrdím, že tieto knihy sú podvodné, a preto bezcenné. A aby toho nebolo málo, audítorský výbor tvorilo 13 pracovníkov Ministerstva financií a iba dvaja (2) pracovníci GAO, ktorí sa pridali, aby to dobre vyzeralo. Celú túto epizódu som podrobne opísal vo svojej AUDIO KNIHE na hovorenom páse s názvom „ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX... A ČO ZNAMENÁ PRE VÁS“ z marca 1975.

Tretí odsek Proxmireovho počítačového listu je dnešnou tradíciou v Kongrese. Hovorí sa jej „prehadzovanie zodpovednosti“. Lenže on ju ani neprehadzuje na objektívnu inštitúciu! Mohol sa napríklad obrátiť na Všeobecný účtovný úrad; GAO je prinajmenšom orgánom samotného Kongresu, ako uvádza aj Proxmire. Ale NIE: písali ste Proxmireovi o tom, že Ministerstvo financií nevysvetlilo zásielku zlata, ktorá má dnes hodnotu vyše 8 miliárd dolárov. A koho žiada, aby to preskúmal? No predsa samotné Ministerstvo financií!

Jediné, čo sa v liste podobá konkrétnemu kroku, je vlastne Proxmireova žiadosť o správu generálneho inšpektora Ministerstva financií. Preto sa zdá vhodné venovať niekoľko minút jeho predchádzajúcej skúsenosti s týmto generálnym inšpektorom. Išlo o škandál, ktorý prepukol v decembri 1978 okolo chýbajúceho zlata v newyorskom skúšobnom úrade. Ako si možno spomínate, vtedajšie správy uvádzali, že nemožno doložiť približne 5 200 uncí zlata. Prípad vyšiel najavo len vďaka odhodlanému úsiliu oddanej skupiny zamestnancov newyorského skúšobného úradu. Títo zamestnanci, známi ako „oznamovatelia“, sa roky pokúšali dosiahnuť nápravu korupčných praktík tamojšieho vrcholového vedenia. Obrátili sa na rôznych úradníkov Ministerstva financií, Ministerstvo spravodlivosti, Kongres vrátane senátora Proxmirea aj na tlač. Niektorým sa za ich úsilie tvrdo pomstili prostredníctvom zamestnania, preradenia na nižšie miesta a podobne; napriek všetkým prekážkam však dokázali odhaliť otázku chýbajúceho zlata. Vtedy sa Proxmire rovnako ako teraz obrátil na samotné Ministerstvo financií so žiadosťou o správu o možnom pochybení jednej jeho prevádzky — newyorského skúšobného úradu. A 19. decembra 1978 námestník ministra financií Robert Carswell napísal senátorovi Proxmireovi, citujem:

> „Musím vás teraz informovať, že v účtovných a riadiacich postupoch newyorského skúšobného úradu sa vyskytli závažné nezrovnalosti, ktoré zrejme siahajú niekoľko rokov do minulosti.“

Carswell dodal, citujem:

> „Úplná pravda možno nikdy nebude známa pre nedostatočné záznamy vedené v priebehu rokov.“

Inými slovami, priatelia, záznamy newyorského skúšobného úradu boli nespoľahlivé, rovnako ako záznamy vo Fort Knox.

Carswell vo svojom liste Proxmireovi spomenul aj to, že prípad skúšobného úradu dostal nový generálny inšpektor Ministerstva financií. Úrad generálneho inšpektora bol nový, vytvorený len pred tromi mesiacmi; podľa Carswellovho listu Proxmireovi bolo vyšetrovanie newyorského skúšobného úradu prvým vyšetrovaním prideleným generálnemu inšpektorovi Ministerstva financií. Svoju kariéru na tomto poste teda začal prípadom chýbajúceho zlata.

Teraz ho podľa počítačového listu, ktorý vám Proxmire poslal, požiadal o preskúmanie ďalšieho prípadu chýbajúceho zlata — nezvestnej zásielky z Fort Knox z roku 1965. Generálny inšpektor Ministerstva financií prevzal skupinu agentov pridelených z Tajnej služby, ktorá je ďalšou zložkou Ministerstva financií! Potom riadil takzvané vyšetrovanie chýbajúceho zlata v newyorskom skúšobnom úrade, ktoré podľa jeho vlastných slov, citujem, „pozostávalo z rozhovorov“ a preskúmania bezpečnosti a postupov. Žiadne výpovede pod prísahou, iba rozhovory; a napodiv sa nikto nepriznal k nijakej trestnej činnosti ani krádeži. A tak 11. mája 1979 generálny inšpektor Ministerstva financií uzavrel spisy svojho „vyšetrovania“ newyorského skúšobného úradu.

V ten deň napísal memorandum námestníkovi ministra financií Carswellovi, v ktorom zhrnul výsledky tohto veľkého vyšetrovania. S jednou výnimkou — mužom, ktorého už poslali do väzenia — uviedol, citujem: „Neboli získané žiadne dôkazy, že by sa nejakí pracovníci podieľali na krádeži zlata a striebra z newyorského skúšobného úradu.“ O tej jednej výnimke sa bližšie nehovorí, ale možno vám bude pripadať poučná. Bol to zamestnanec, ktorého prichytili, ako sa pokúša vyniesť zlatú tehlu cez dvere v zrolovaných novinách. Chytili ho, priatelia, preto, že zlatá tehla vykĺzla z novín a spadla na podlahu.

Takzvanému vyšetrovaniu generálneho inšpektora Ministerstva financií sa podarilo aj rozhodnúť, že chýba menej zlata, než sa pôvodne hlásilo. V správach sme počuli o 5 200 unciach; kým však generálny inšpektor skončil, okresal toto množstvo na iba 4 100 uncí. Upravenú správu Ministerstva financií o sebe samom tiež postúpil Ministerstvu spravodlivosti na posúdenie. Nie je prekvapujúce, že Ministerstvo spravodlivosti odpísalo — opäť citujem memorandum generálneho inšpektora:

> „V súčasnej dokumentácii nie je žiadny dôkaz, že by niektorý zamestnanec newyorského skúšobného úradu osobne profitoval z praktík opísaných v správe.“

A Ministerstvo spravodlivosti údajne odmietlo trestné stíhanie pre, citujem, „neprítomnosť akéhokoľvek motívu osobného zisku súvisiaceho s postupmi vyrovnania“.

Od senátora Williama Proxmirea už potom nebolo o zvláštnom dianí v newyorskom skúšobnom úrade počuť ani slovo. Očividne bol veľmi spokojný s účelovým vyšetrovaním Ministerstva financií, ktoré skúmalo samo seba — natoľko, že teraz v prípade chýbajúcej zásielky zlata z Fort Knox z roku 1965 prehadzuje zodpovednosť na presne ten istý úrad Ministerstva financií.

Priatelia, nikdy som vám nepovedal, že to, o čo sa usilujeme, bude ľahké. Verím, že sa to dá dosiahnuť, ak vytrváme za každých okolností; teraz ste však trochu okúsili, proti čomu stojíme. V prípade chýbajúceho zlata v newyorskom skúšobnom úrade sa senátor Proxmire správal, akoby jednoducho nechcel vedieť, a preto sa spoliehal na Ministerstvo financií, ktoré sa prostredníctvom generálneho inšpektora vyšetrovalo samo. Teraz bola jeho počiatočná odpoveď v prípade chýbajúcej zásielky z Fort Knox, zachytená v jeho počítačových listoch vám, rovnaká.

Priatelia, po tom, čo som doteraz povedal, si možno myslíte, že teraz poviem: „Zabudnite na senátora Proxmirea. Musíme skúsiť niečo iné.“ To však vôbec nehovorím. Príbeh má pokračovanie a existuje záblesk nádeje, že senátora Proxmirea možno presvedčiť na zmysluplný krok; verím však, že ak máme uspieť, musíte realisticky rozumieť situácii. Preto považujem za vhodné povedať niekoľko slov o verejne známej minulosti senátora Proxmirea.

E. William Proxmire začal v politike dávno po tom, čo sa priženil do rodiny Rockefellerovcov. Ako demokrat kandidoval na guvernéra Wisconsinu v rokoch 1952, 1954 a 1956 a zakaždým prehral. Jeho veľká príležitosť však prišla v mimoriadnych senátnych voľbách 27. augusta 1957. Bol to Proxmire, priatelia, kto obsadil uvoľnené miesto zosnulého senátora Josepha McCarthyho. Proxmirea znovu zvolili v roku 1958 a odvtedy je v Senáte.

Počas celej senátnej kariéry bol Proxmire hlboko zapojený do najvplyvnejších výborov Kongresu zaoberajúcich sa bankovníctvom, menou a bývaním — inými slovami, naším hospodárstvom. Nech sa za tie roky dialo čokoľvek, Proxmire bol pri tom.

V roku 1961 vznikla takzvaná „Dohoda o londýnskom zlatom poole“. Bola to neformálna dohoda, ktorú Kongres nikdy neschválil — opakujem, KONGRES JU NIKDY NESCHVÁLIL — a podľa nej začalo naše zlato prúdiť zo Spojených štátov v krvácaní, ktoré trvalo takmer sedem rokov. Jeden odvážny člen Snemovne reprezentantov, Frank Chelf z Kentucky, opakovane hovoril na pôde Kongresu o tom, čo sa deje s naším zlatom. V AUDIO LISTE č. 2 z júla 1975 som vám prečítal jeho čestné vyhlásenie pod prísahou o tajných zásielkach zlata z Fort Knox počas tých rokov. Varovné slová Franka Chelfa však v celom Kongrese úplne ignorovali a senátor William Proxmire bol medzi tými, ktorí boli prítomní — ale nevenovali im pozornosť! Preto by nás nemalo prekvapiť, ak narazíme na odpor senátora Proxmirea k vedeniu verejného vyšetrovania našich zlatých rezerv.

Už dávno sa zaplietol so zvláštnymi záujmami rockefellerovskej skupiny, ktorá následne potajomky odviezla naše zlato; a Proxmire bol v Kongrese, keď nám zlato vzali. Preto by ho mohli obviniť z pochybenia vo funkcii za to, že až doteraz zanedbal akékoľvek kroky na ochranu nášho zlata. Za týchto okolností môže Proxmire verejné vyšetrovanie chýbajúceho zlata vnímať ako „otvorenie Pandorinej skrinky“ pre seba. Ale, priatelia, nechceme Proxmireovu kožu, CHCEME JEHO POMOC. Je v najlepšom možnom postavení, aby ju poskytol — ak bude chcieť; a je tu náznak, že by ho možno bolo možné presvedčiť, aby konal.

Dňa 5. septembra môj priateľ pán Edward Durell napísal senátorovi Proxmireovi a naliehal, aby začal vyšetrovanie zásob zlata našej krajiny. Pán Durell to už urobil mnohokrát a zakaždým narazil na kamenný múr!! Tentoraz však, tentoraz, pán Durell písal po vašej záplave listov; a 11. septembra mu Proxmire poslal túto odpoveď, ktorú teraz citujem:

„Vážený pán Durell:

Dostal som váš list o nenahlásenej zásielke zlata z Fort Knox z roku 1965 a o možnosti, že sa mohli vyskytnúť podobné nenahlásené prípady. Hoci, ako viete, Spojené štáty už nepoužívajú zlatý štandard, chápem váš záujem o túto otázku. Už som požiadal generálneho inšpektora Ministerstva financií, aby vec preskúmal a poskytol mi úplnú správu. Vzhľadom na váš list však žiadam aj Ministerstvo spravodlivosti a Všeobecný účtovný úrad, aby preskúmali situáciu, ktorú opisujete. Všeobecný účtovný úrad je vyšetrovacím orgánom Kongresu Spojených štátov. Keď budem mať tieto informácie, budem môcť lepšie posúdiť, či sú opodstatnené ďalšie kroky.

S úctou, William Proxmire, predseda.“

Priatelia, stále je to ďaleko od súhlasu s tým, čo sme žiadali — teda s VEREJNÝM VYŠETROVANÍM Proxmireovým výborom — ale je to krok správnym smerom, takže je na nás, aby sme zdvojnásobili úsilie.

Musíme dať jasne najavo, že nás je veľa, že neodídeme, že sa neuspokojíme s ničím menším než verejným vyšetrovaním jeho výboru a že bude mať našu úplnú podporu. Preto vás naliehavo žiadam, aby ste senátora Proxmirea kontaktovali znova a získali na to všetkých ďalších ľudí, ktorých dokážete. A ak ste ochotní minúť niekoľko dolárov, naliehavo vás žiadam, aby ste tentoraz pre väčší účinok použili MAILGRAM. Stačí zavolať Western Union a poplatok vám pripočítajú k telefónnemu účtu. Dlhá správa nie je potrebná, ale navrhujem povedať senátorovi Proxmireovi, že chcete činy — nie iba upokojujúce formulárové listy. Povedzte mu, že chcete verejné kongresové vyšetrovanie našich zásob zlata jeho výborom, ktorý na to má právomoc — nie ďalšie zakrývanie zo

strany výkonnej moci; a zopakujte svoj prísľub pevnej podpory, ak otvorí vyšetrovanie, o ktoré žiadate.

Tento mesiac mám aj druhý návrh, ktorý vám podľa mňa bude dávať väčší zmysel po tom, čo poviem nasledujúce:

Tajná zásielka zlata z Fort Knox z 20. januára 1965 sa uskutočnila presne v deň, keď Lyndona Johnsona inaugurovali za prezidenta, ako som uviedol minulý mesiac; a teraz môžem odhaliť, priatelia, že táto zásielka neskončila v newyorskom skúšobnom úrade. Namiesto toho skončila na ranči v Mexiku, ktorý spoločne vlastnili prezident a pani Johnsonová!! Prezident Johnson navyše zariadil, aby Ministerstvo financií vydalo pani Johnsonovej osobitnú licenciu na obchodovanie so zlatými tehlami ako súkromnej osobe. Pritom vy ani ja sme vtedy nemohli ani vlastniť zlato, s výnimkou šperkov.

Dnešný škandál so zlatom vo Fort Knox bol pre tých, ktorí mali oči na videnie, predvídateľný už dávno. Slávny predpovedateľ burzového krachu z roku 1929 Roger Ward Babson jasne varoval pred tým, čo príde, ešte počas výstavby depozitára zlatých tehál vo Fort Knox. O jeho varovaniach vyšiel článok v Literary Digest z 29. augusta 1936. Článok opísal Babsonove námietky takto, citujem:

> „Tým, že strýko Sam ukladá väčšinu amerického zlatého pokladu do oceľovej a betónovej pokladnice v horskej pevnosti vo Fort Knox v Kentucky, dáva priveľa vajec do jedného košíka.“

Spomenuli aj dve veľmi relevantné otázky, ktoré Babson položil:

(1) Nie je pravdepodobnosť vnútornej revolúcie v Spojených štátoch rovnaká ako pravdepodobnosť napadnutia cudzími krajinami? A

(2) Nie sú zlato a komodity oveľa bezpečnejšie rozdelené medzi milióny ľudí než uložené ruským spôsobom pod kontrolou politikov?

Článok citoval Babsona, ktorý burácal, citujem:

> „Na získanie kontroly nad takmer polovicou celkových svetových zásob zlata stačí získať kontrolu nad Bielym domom. Kľúč od týchto veľkých trezorov visí na stene prezidentovej súkromnej pracovne.“

S týmito prorockými slovami spred 44 rokov na pamäti vám teraz predkladám druhý návrh na tento mesiac: musíme využiť každú dostupnú cestu, aby sme začali upozorňovať ostatných, že okolo našich zlatých rezerv existujú otázniky. Navrhujem preto napísať krátky list redaktorovi všetkých novín vo vašej oblasti, veľkých aj malých. Nesnažte sa povedať veľa, len otvorte myšlienku, že pri príprave na voľbu prezidenta by sme mali myslieť na naše zlaté rezervy. Tu je príklad toho, čo mám na mysli, aby ste mohli začať:

„LIST REDAKTOROVI:

Všetci prezidentskí kandidáti tento rok hovoria o našom problémovom hospodárstve starým, konvenčným spôsobom, ale konvenčné ekonomické lieky zrejme nezaberajú. Mohlo by to byť preto, že choroba nie je konvenčná??

V Kongrese sa teraz prerokúva návrh zákona HR-7874, ktorý má preskúmať pretrvávajúce chýry, že naše menové zlato na krytie dolára je vyčerpané alebo zmizlo. Ak je to tak, niet divu, že dolár sa zmenšuje a ceny zlata prudko rastú. Keď pôjdeme voliť, možno by sme

mali pamätať na to, že ktokoľvek dostane náš hlas, bude mať kľúče od všetkého nášho zlata — teda ak ešte nejaké zostalo.“

Možno sa vám podarí dosiahnuť zverejnenie iba jedného listu alebo ani jedného; všetci spoločne však musíme svoje úsilie chápať ako rozsievanie semena. Mnohé naše listy redaktorom, rovnako ako semená, padnú na neúrodnú pôdu; ak však uverejnia čo len jeden list, môže začať upozorňovať tisíce čitateľov novín. Preto to urobte teraz, prosím, priatelia. Nemáme čas nazvyš.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas podať vám moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som sa pokúsil trochu jasnejšie ukázať spojenie medzi zlatom a vojnou. Naše vlastné zlato, ktoré nám ukradli, používajú na zatiahnutie vás aj mňa do vojny! Preto sa musíme sami zmocniť zlatej zbrane a obrátiť ju. Odhalením ŠKANDÁLU SO ZLATOM musíme viesť preventívnu vojnu — VOJNU PRAVDY — aby sme zabránili vojne rakiet, bômb, častícových zbraní a stretávajúcich sa armád.

To, čo sa stalo s raketou Titan-2, ktorá začiatkom tohto mesiaca vybuchla vo svojom sile, ilustruje, čo je v našej preventívnej vojne v stávke. Tajná boľševická vláda Spojených štátov premenila Titan-2 na zbraň súdneho dňa pre prvý úder proti Rusku; ale Titan-2 pri Damascuse v Arkansase sa sám stal obeťou ruského prvého úderu! Rusi teraz po prvý raz predviedli schopnosť svojich kozmosfér zničiť naše medzikontinentálne balistické rakety v ich silách. Deň za dňom sa čoraz viac približujeme k vypuknutiu totálnej termonukleárnej vojny!

Tajní vládcovia Spojených štátov aj vládcovia Ruska sa pustili do vlastných, samostatných a veľmi odlišných stratégií prvého úderu. Tunajší boľševici chcú dosiahnuť prvý úder proti Rusku, ktorý rozpúta totálnu vojnu. Rusi naopak chcú dosiahnuť opak. Chcú znemožniť totálnu vojnu zničením americkej schopnosti bojovať. A tak, priatelia, tunajší boľševici stále zápasia s prípravou jediného mohutného úderu proti Rusku, hoci Amerika bude zničená. Aby Rusi zabránili mohutnému americkému prvému úderu, vedú kampaň miestnych prvých úderov. Jeden deň vybuchne Mount St. Helens, iný deň vybuchne raketa Titan a v ďalší deň, ktorý môže prísť čoskoro, sa môže zdať, že veľké mesto vybuchuje v zdanlivo nemožnom zemetrasení.

Nech preťahovanie o prvý úder vyhrajú Rusi alebo tunajší boľševici, Amerika prehrá. A, priatelia, Amerika ste vy a ja, preto je na vás a na mne, aby sme bránili našu veľkú krajinu aj seba. Nikto iný to za nás neurobí, ale naši predkovia nám zanechali ÚSTAVU, ktorá nám dáva slobodu, moc a zodpovednosť túto úlohu vykonať; a ak to bude vôľa nášho Pána Ježiša Krista, uspejeme.

Pred dvoma mesiacmi som vám začal dávať svoje odpovede na otázku, ktorú mi mnohí z vás začali klásť: „Čo môžem urobiť?“ Mnohé veci, ktoré musíme urobiť, vyžadujú málo peňazí, ale čas, oddanosť a vytrvalosť. Napriek tomu si nesmieme nič nahovárať. Sloboda nie je vždy „zadarmo“. Výzva, ktorej čelíme dnes, nie je menšia než tá, ktorej čelili naši predkovia pred 200 rokmi; ak teda chceme v tomto zápase zvíťaziť, nemôžeme urobiť menej než oni. Ako to vyjadrili na záver Deklarácie nezávislosti:

> „…s pevnou dôverou v ochranu Božej prozreteľnosti si navzájom sľubujeme svoje životy, svoj majetok a svoju posvätnú česť.“

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, toto bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Audio list č. 59

Dr. Peter David Beter

31. októbra 1980

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamená potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 31. októbra 1980 a toto je môj AUDIO LIST® č. 59.

Začiatkom tohto mesiaca milióny fanúšikov bejzbalu naplno sledovali Svetovú sériu. Svetová séria je vždy skvelá zábava s množstvom vzrušenia a napätia až do konca; a aj keď váš tím prehrá, nie je to až také zlé. Vždy je tu ďalší rok.

Teraz sme vy a ja vtiahnutí do „svetovej série“ iného druhu. Naša séria pozostáva z bojov, ktoré rozhodnú, aký svet zanecháme našim deťom, a budúci rok nebude odveta! Ak teraz vypadneme po troch strikoch, hra sa skončí, takže musíme ďalej švihať pálkou, kým konečne neodpálime homerun, ktorý potrebujeme na víťazstvo.

Moje tri osobitné témy na tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Plán prepustenia rukojemníkov v Iráne vedúci k vojne.

Téma č. 2 — Senátor William Proxmire a „akčný krok č. 4“.

Téma č. 3 — „Akčný krok č. 5“ na novom bojovom fronte.

Téma č. 1 — Počas tohto mesiaca, októbra 1980, ovládali správy tu v Spojených štátoch tri otázky. Jednou bola pokračujúca vojna medzi Irakom a Iránom. Tú postupne zatienili náhle nové chýry o možnom prepustení našich rukojemníkov v Iráne. A treťou otázkou, vezúcou sa na vlnách ostatných udalostí, boli nadchádzajúce voľby. Tieto tri pokračujúce spravodajské príbehy spolu súvisia a všetky zasa odrážajú prudký zákulisný zápas medzi tromi (3) odlišnými mocenskými skupinami.

Jednou je skupina satanistických boľševikov, ktorí teraz ovládajú vládu Spojených štátov. Ďalšou je rockefellerovský ropný kartel, ktorý je teraz pod kontrolou Johna J. McCloya. Tretie mocenské centrum je v Sovietskom zväze, ktorého dnešní vládcovia vedú boj na život a na smrť proti satanistickým boľševikom. Hlavnými aktérmi sú teraz boľševici a McCloyova ropná skupina. Práve oni uskutočnili väčšinu manévrov v iracko-iránskej vojne, okolo chýrov o prepustení rukojemníkov aj v príprave na voľby. Do zápasu však vo všetkých troch oblastiach vstupujú aj ruskí agenti. Kdekoľvek je to možné, snažia sa narúšať boľševické plány, aj keby tým dočasne pomohli veľkým ropným záujmom.

Pre väčšinu Američanov sa chýry o možnom prepustení rukojemníkov stali v posledných dňoch ústrednou otázkou. Zdá sa, že vyrástli z iracko-iránskej vojny a z rečí o výmene náhradných dielov pre Irán za rukojemníkov. Vyhliadky na prepustenie rukojemníkov sa sledujú aj z hľadiska ich vplyvu na naše celoštátne voľby. A tak sú po takmer roku iránski rukojemníci opäť v centre pozornosti. A teraz rovnako ako vtedy, priatelia, skutočné stávky v otázke iránskych rukojemníkov zahŕňajú nebezpečenstvo termonukleárnej vojny.

Minulý mesiac som v AUDIO LISTE č. 58 vysvetlil, ako sa spustila vojna medzi Irakom a Iránom. Išlo o obrovský úplatok Iraku, ktorý zosnoval rockefellerovský ropný kartel, a vyplatili ho v zlate — v zlate v hodnote 8 000 000 000 dolárov! Bola to časť toho istého zlata, ktoré pred rokmi ukradli z depozitárov Ministerstva financií Spojených štátov. Cieľ veľkých ropných záujmov je ten, ktorý som vysvetlil minulý mesiac. Chcú dokončiť to, čo začali zvrhnutím zosnulého iránskeho šacha. Chcú znovu ovládnuť Irán s jeho ropným bohatstvom za nových, výnosnejších podmienok, a preto chcú tak či onak zvrhnúť takzvaný Chomejního režim. Vojna s Irakom má tento proces začať, ale Irán nie je jedinou arénou, v ktorej sa rozpadajúci rockefellerovský kartel pokúša znovu presadiť.

Deje sa to aj priamo tu v Spojených štátoch. Všetky staré tváre z rozkvetu rockefellerovskej moci za Nixonovej administratívy sa teraz združili pod republikánskou zástavou. Duch Nelsona Rockefellera sa opäť načahuje po Bielom dome. Boľševici, ktorí sa zmocnili vlády Spojených štátov, medzitým nemajú v úmysle svoju moc pustiť a najľahšou cestou, ako si ju udržať, je jednoducho ponechať na scéne tie isté tváre. Tunajší boľševici preto robia všetko, čo môžu, aby zabránili zmene v Bielom dome.

Minulý mesiac som oznámil, že rockefellerovská skupina veľkých ropných záujmov pri iracko-iránskej vojne úzko spolupracovala s touto boľševickou vládou. Tu doma sú však rivalmi. Minulý mesiac som povedal, že veľké ropné záujmy sa tým len vystavujú boľševickému podrazu; a naozaj, tento mesiac sa boľševický podraz začal zhmotňovať v podobe náhleho nového plánu prepustenia rukojemníkov. Týmto jediným trikom dúfali boľševici vo vláde Spojených štátov, že rockefellerovskej ropnej skupine vytiahnu koberec spod nôh tak v Perzskom zálive, ako aj v tunajších voľbách.

Dňa 6. októbra republikánska volebná kampaň oznámila vytvorenie osobitnej poradnej skupiny. Údajne mala sledovať a pripravovať obranu proti takzvanému „októbrovému prekvapeniu“. Obávali sa, že tesne pred voľbami dôjde k niečomu, čo obráti situáciu naruby. Hneď na druhý deň, 7. októbra, sa ich obavy začali napĺňať. Nezávislý prezidentský kandidát Barry Commoner oznámil, že dostal z Iránu návrh na prepustenie rukojemníkov. Odovzdali ho Ministerstvu zahraničných vecí a začali sa záchvevy vzrušenia. Dňa 9. októbra sa príbeh o rukojemníkoch ešte viac rozprúdil. V ten deň hovorcovia Ministerstva zahraničných vecí vyhlásili, že sú v kontakte s rukojemníkmi. V súvislosti s najvyššie postaveným rukojemníkom Bruceom Langdonom povedali, citujem: „Sme v pravidelnom kontakte.“

Ďalšia správa, ktorá mala zvýšiť očakávanie okolo rukojemníkov, prišla z Nórska. Nórsko je podobne ako Irán v prednej línii boľševického plánovania jadrového prvého úderu proti Rusku. Už dávno som o tom informoval v AUDIO LISTE č. 37; a 10. októbra noviny v nórskom Osle pomohli posunúť tento najnovší boľševický trik dopredu. Nórske noviny citovali bývalého iránskeho ministra zahraničných vecí Ghotbzadeha, podľa ktorého by mal Irán rukojemníkov okamžite prepustiť. V Spojených štátoch vzrušenie opäť o stupeň vzrástlo.

Nasledujúci približne týždeň nechali chýry o prepustení iránskych rukojemníkov chvíľu pomaly vrieť. Potom 17. októbra poskytol iránsky premiér Rajai ďalšiu zámienku na vystupňovanie chýrov. Vystúpil pred Bezpečnostnou radou OSN, kde ostro napadol Spojené štáty za pomoc Iraku vo vojne; v správach to však ustúpilo do úzadia oproti iným vyjadreniam, ktoré Rajai predniesol na tlačovej konferencii o deň neskôr. Zdalo sa, že Irán pod tlakom vojny s Irakom hľadá cestu z rukojemníckej krízy.

Príval chýrov sa potom zmenil na povodeň a v stredu 22. októbra NBC Nightly News odvysielali senzačnú správu. Údajne došlo k „prelomu“ v rokovaniach o rukojemníkoch. Iránsky parlament mal vraj počas rozpravy v nedeľu 26. októbra takmer určite stanoviť podmienky prepustenia, po čom mohlo nasledovať skutočné prepustenie rukojemníkov už nasledujúci deň.

Dovtedy išlo boľševickým plánovačom všetko podľa predstáv. Podľa ich výpočtov by prepustenie rukojemníkov v tomto termíne zaručilo znovuzvolenie tejto boľševickej administratívy, pretože celý týždeň pred voľbami by zaplnili správy o rukojemníkoch. Najprv dráma samotného prepustenia, potom niekoľko dní príbehy o návrate niektorých rukojemníkov domov a presune ďalších na medzizastávky na lekárske ošetrenie. Správy o opätovných stretnutiach, rozhovory s bývalými rukojemníkmi a ich rodinami, osobitné spravodajské relácie, ktoré by to všetko znova preberali. A, priatelia, keby všetko išlo podľa plánu, tu by v deň volieb v roku 1980 vládla eufória. Milióny dovtedy nerozhodnutých voličov by sa nechali strhnúť emóciou okamihu a boľševici si boli istí, že by vo volebnej kabínke potiahli páku označenú „Jimmy Carter“. Nezáležalo na tom, že neskôr by prišla skepsa voči načasovaniu prepustenia. Vtedy by už voľby boli za nami a čin by bol vykonaný. To bol boľševický plán vlády Spojených štátov, ale ruskí agenti sa opäť pokúšajú zasiahnuť a tieto boľševické plány rozpliesť.

Situácia s rukojemníkmi v Iráne bola od samého začiatku pod boľševickou kontrolou, ako som prvýkrát odhalil v AUDIO LISTE č. 52. Boľševici však nemajú Irán pod úplnou kontrolou, pretože aj Rusom sa takmer pred rokom podarilo získať v Iráne významnú mieru vplyvu. V súčasnej situácii sa boľševickí agenti v Iráne pokúsili strhnúť iránsky parlament k rýchlemu kroku, ktorý chceli. Ruským agentom sa však podarilo tento nápor aspoň spomaliť a boľševické načasovanie sa posunulo. Takže aj keby teraz k prepusteniu rukojemníkov v nejakej podobe došlo, účinok na naše voľby je menej predvídateľný. Prepustenie na poslednú chvíľu by dokonca mohlo pre skepsu vyvolať opačnú reakciu voličov, a preto je výsledok volieb teraz otvorený. Ľahko môže dopadnúť proti boľševickým želaniam. Ak sa tak stane, bude to pre boľševikov prekážka najmä v podobe zdržania. Budú musieť znovu nadobudnúť kontrolu nad novou administratívou. V ich horúčkovitej snahe rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU ich to bude stáť trochu vzácneho času, a práve preto Rusi chcú zmenu administratívy — jednoducho spomaliť boľševikov.

Spomenul som však, že boľševický trik s prepustením rukojemníkov sa rozbehol s dvoma (2) cieľmi. Jedným bolo podkopať snahu rockefellerovskej skupiny veľkých ropných záujmov získať Biely dom pod menom Ronalda Reagana. Tento cieľ silno závisel od načasovania, a preto bol pravdepodobne zmarený; druhý cieľ prepustenia rukojemníkov v tomto čase však zostáva na správnej ceste. Je súčasťou najnovšieho boľševického scenára vedúceho k jadrovému prvému úderu proti Rusku.

Prvým krokom tohto najnovšieho vojnového plánu bolo rozpútať iracko-iránsku vojnu, ako som spomenul minulý mesiac. Rockefellerovská skupina veľkých ropných záujmov to urobila v domnení, že začína pád Chomejního režimu; tunajší boľševici to však namiesto toho využili na iný účel. Boľševická vláda Spojených štátov v podstate hovorí Iránu: „Prepustite rukojemníkov a poskytneme vám vojenskú pomoc proti Iraku“, ktorý podporujú veľké ropné záujmy. A ako príprava už smerujú na miesto významné obojživelné útočné sily americkej námornej pechoty. Zahŕňajú vrtuľníkovú lietadlovú loď, výsadkové plavidlá a približne 1 800 príslušníkov námornej pechoty. Dňa 27. októbra

veľmi potichu prešli Suezským prieplavom smerom do Perzského zálivu. Taktika sa stále mení, ale stratégia zostáva rovnaká.

V poslednom čase rozpaľujú naše obavy z ruských zámerov na Blízkom východe a v Perzskom zálive. Najprv Rusko utrpelo ujmu na povesti pre svoje minulé väzby s Irakom, keď Irak napadol Irán. Teraz počúvame o ruských pokusoch priblížiť sa Iránu dodávaním určitého vojnového materiálu. A uprostred toho všetkého je trik s prepustením rukojemníkov. Tunajší boľševici sa pokúšajú pripraviť pôdu na rozsiahly americký vojenský návrat do Iránu. Ak plán uspeje, bude to tak, ako som už dávno opísal v AUDIO LISTE č. 37, a citujem:

> „Americká verejnosť bude žiadať, aby sme sa konečne postavili Rusku, a s plnou podporou verejnosti budú do Iránu prúdiť americkí vojaci a zbrane. Od tej chvíle bude pre verejnosť takmer nemožné sledovať vypuknutie PRVEJ JADROVEJ VOJNY prostredníctvom takzvaných správ.“

(Koniec môjho citátu z AUDIO LISTU č. 37.)

Rusi vedia, čo sa chystá, a pokúšajú sa plán zmariť. V tomto prípade to znamená pokúsiť sa úplne prekaziť rokovania o prepustení rukojemníkov. Doteraz sa ruským agentom v Iráne podarilo prekaziť načasovanie prepustenia a stále pracujú, kým tieto slová vyslovujem 31. októbra, v nádeji, že zabránia prepusteniu rukojemníkov v tomto čase. Ak uspejú, bude to štvrtýkrát počas roku 1980, čo sa odvrátila jadrová vojna. Napriek tomu boľševici, ktorí ovládli našu vládu, nikdy neodpočívajú.

Kým budete toto počúvať, voľby už budú za nami a otázka rukojemníkov možno bude rozhodnutá, ale boľševici už nechávajú narastať ďalšiu vážnu krízu v Poľsku. Už dva roky sa pokúšajú vyvolať v Poľsku výbuch. Prvým plánom bola takzvaná pápežská revolúcia. Podrobne som ju opísal v AUDIO LISTE č. 42; podobne ako pri súčasnom triku s prepustením rukojemníkov bolo aj v pláne pápežskej revolúcie kľúčové načasovanie. Rusom sa podarilo plán prekaziť zmenou termínu pápežovej návštevy Poľska. Teraz však majú boľševici v Poľsku novú zbraň ničenia. Je ňou takzvané hnutie „nezávislých odborov“. Dostalo starý boľševický názov „Solidarita“, ale jeho skutočným cieľom nie je solidarita, ale rozdelenie, nepokoj a revolúcia.

Pred dvoma mesiacmi noví vládcovia v Kremli zmiernili vtedy vznikajúce konfrontácie tým, že schválili významné ústupky štrajkujúcim. Teraz si mnohí poľskí robotníci chcú vydýchnuť a upevniť dosiahnuté výdobytky, ale boľševici na tento účel nové robotnícke hnutie nevytvorili. Namiesto toho prichádzajú nové a väčšie požiadavky, šíri sa agitácia a hrozí nový veľký štrajk. Poľské hranice s Ruskom, východným Nemeckom a Československom sa preto teraz pomaly uzatvárajú. Pri hraniciach v Rusku a východnom Nemecku sú pripravené veľké koncentrácie ruských vojsk. Poľskí robotníci, ktorých použili ako pešiakov, možno čoskoro stratia všetko; tí, ktorí ich využili — boľševici — však možno získajú všetko, čo chcú: revolúciu, svár a krviprelievanie. Ak sa to stane, priatelia, môže to byť posledná kvapka pre vodcov v Kremli.

Minulý mesiac som oznámil, že Rusko začalo horúčkovité prípravy, aby mohlo zdecimovať New York pomocou geofyzikálnej vojny. Teraz môžem oznámiť, že tieto prípravy siahajú v obmedzenejšej podobe aj severne do Nového Anglicka. Existuje málo známy, ale významný zlom, ktorý vedie pozdĺž východného pobrežia, sčasti na mori a sčasti na pevnine, a ruské kobaltové bomby na vyvolávanie zemetrasení teraz umiestnili do ôsmich (8) oblastí pozdĺž tohto zlomu na severovýchode. Sú to lokality južne od Providence v

Rhode Islande; južne od Norwichu v Connecticute; niekoľko pri Hartforde v Connecticute; pri New Havene v Connecticute; južne od Springfieldu v Massachusetts; a pri Northamptone a New Bedforde v Massachusetts. Stále však práve New Yorku hrozí zďaleka najväčšie zničenie. Dôvodom, ako som vysvetlil minulý mesiac, je to, že New York je ústredným mestom tunajších boľševikov v Amerike. Práve teraz sa boľševici snažia zariadiť, aby Rusko malo plné ruky práce s revolúciou v Poľsku; ak sa to však stane, aj tunajší boľševici budú mať plné ruky práce. Možno sa budú prehrabávať v dymiacich troskách tohto zničeného ústredného mesta, pretože, priatelia, podľa poslednej správy je teraz pod vodami okolo New Yorku zakopaných 85 kobaltových bômb vyvolávajúcich zemetrasenia.

Téma č. 2 — Už niekoľko mesiacov vám postupne ponúkam svoje odpovede na otázku: „Čo môžem urobiť?“ Začal som to robiť preto, že ma o to žiadalo čoraz viac z vás. Začali ste mi hovoriť, že vám už nestačí iba sledovať a počúvať, ako sa naše krízy množia; namiesto toho prišiel čas konať — teraz alebo nikdy.

V AUDIO LISTE č. 56 z júla som povedal, že musíme viesť PREVENTÍVNU vojnu. Naša vojna je vojnou pravdy, ktorá má odvrátiť jadrovú vojnu. Našou stratégiou je odobrať zbraň zlata vnútorným nepriateľom, ktorí ju používajú proti nám; a odhalením pravdy o krádeži amerických zásob zlata sa zbraň zlata stane našou vlastnou. Len tak, priatelia, môžeme získať zbraň dosť veľkú na zastavenie našej zrady vedúcej k národnej samovražde.

Prvým bojovým frontom našej preventívnej vojny je kampaň zameraná na senátora Williama Proxmirea a v tomto smere musíme pokračovať v tom, čo sme začali. Doteraz však senátor Proxmire vynikal tým, že neprijal zmysluplné opatrenia, a preto sa tento mesiac chystáme otvoriť druhý front našej preventívnej vojny. Leží úplne mimo Proxmireovej kontroly, a predsa by mohol zvýšiť tlak, aby konal. Všetko to rozoberiem v téme č. 3, ale teraz sa chcem sústrediť na našu priamu kampaň voči senátorovi Proxmireovi.

Už vyše dvoch mesiacov mnohí z vás zaplavujú senátora Proxmirea listami. Ako som navrhoval, žiadali ste, aby otvoril úplné verejné vyšetrovanie amerických zlatých rezerv. Napokon bude musieť prísť úplná fyzická inventúra nášho zlata, ak ešte nejaké zostalo. Priatelia, v každej takejto kampani sa vždy usilujú vyvolať vo vás pocit osamotenia; ak si však myslíte, že ste vo svojich obavách o naše chýbajúce zlato sami, zamyslite sa znova. Ako príklad toho, čo mám na mysli, vám prečítam dôležitý list. Napísali ho senátorovi Proxmireovi začiatkom tohto mesiaca, 2. októbra. Autor je veľmi bystrý podnikateľ z Proxmireovho domovského štátu Wisconsin. Navyše je to muž, ktorý Proxmirea pozná aj spoločensky; počkajte však, kým budete počuť, čo si myslí o situácii. Kópiu svojho listu poslal môjmu drahému priateľovi pánovi Edwardovi Durellovi. Udelil súhlas so zverejnením, ak by oň bol záujem, a pán Durell mi poskytol kópiu. Teraz vám ju prečítam:

„Milý Bill,

Pán Edward Durell, môj blízky priateľ, mi poslal kópiu svojho listu, ktorý Ti napísal 5. septembra 1980. Jeho podstatou je žiadosť, aby si požadoval inventúru zlatých rezerv krajiny. Aj ja som Ti o tejto otázke písal viac než raz. Neochota Ministerstva financií poskytnúť rozumnú odpoveď na túto základnú a jednoduchú otázku zrejme naznačuje, že dnešná skutočná hodnota zlatých rezerv ministerstva môže predstavovať vrcholné ‚zlaté rúno‘.

Inventarizačné postupy, ktoré Ministerstvo financií v súčasnosti používa, by neprijala žiadna verejná účtovnícka firma ani žiadne vedenie podniku, ktoré poznám. Je základnou požiadavkou, aby krajina vedela, aké sú jej zlaté rezervy; skutočnosť, že sa nepodnikajú kroky na fyzickú inventúru, ktorú by vyžadovali všeobecne uznávané účtovné štandardy, robí zo zlatých rezerv Spojených štátov otvorenú otázku na celom svete. Osobne som počul, ako túto otázku kladú finančníci v Londýne aj Zürichu a, samozrejme, mnohokrát v Spojených štátoch.

Ako predseda senátneho bankového výboru to určite patrí medzi Tvoje povinnosti. Zdá sa zvláštne, že nepodnikáš rozhodné kroky v tejto otázke, ktorá je oveľa dôležitejšia než mnohé iné prípady plytvania, ktoré si tak energicky sledoval.

S úctou,“

a nasleduje podpis autora.

Priatelia, list, ktorý som vám práve prečítal, vyjadruje myslenie čoraz väčšieho počtu veľmi dobre informovaných ľudí z obchodnej a finančnej sféry, preto sa nenechajte nikým obalamutiť, že je to inak.

Teraz sa vrátim k vašej vlastnej listovej kampani. Doteraz by ste mali dostať aspoň jednu odpoveď od senátora Proxmirea. Niektorí z vás už dostali dve odpovede. Prvá vlna listov Proxmireovi v auguste vyvolala počítačový formulárový list, ktorý som citoval minulý mesiac. Proxmire ho začal ľuďom posielať koncom augusta. V liste prehodil zodpovednosť na samotné Ministerstvo financií. Údajne požiadal generálneho inšpektora ministerstva o správu o konkrétnej chýbajúcej zásielke zlata. Bola to záhadná zásielka z Fort Knox z 20. januára 1965. Pri dnešných cenách mala hodnotu vyše miliardy dolárov — 1 000 miliónov dolárov; a pred piatimi rokmi ju písomne priznala pani Mary Brooksová, vtedajšia riaditeľka Mincovne Spojených štátov. V oficiálnom zozname zásielok Ministerstva financií z Fort Knox však nebola uvedená nikde.

Teraz prišiel čas položiť novú otázku, priatelia, a tá znie: „Čo sa stalo s tou sľúbenou správou generálneho inšpektora Ministerstva financií?“ Veď senátorovi Proxmireovi píšete od polovice augusta. Dúfam, že ste si uchovávali všetku korešpondenciu so senátorom Proxmireom, pretože teraz je čas napísať mu váš doteraz najdôležitejší list; ak v ňom môžete uviesť dátum svojho prvého listu, zvýši to jeho účinok. Ak ste si nezaložili spis, ako som vás žiadal, urobte v tomto liste jednoducho to najlepšie, čo viete; začnite však, prosím, už teraz ukladať listy do priečinka alebo do hnedej kancelárskej obálky. Časom to bude čoraz dôležitejšie.

Mimochodom, ak ste doteraz nepísali, ale chcete písať tentoraz, určite to, prosím, urobte. V modelovom liste, ktorý sa chystám navrhnúť, vykonajte potrebné zmeny podľa vlastnej situácie a pošlite ho na adresu:

Senator William Proxmire
Senate Office Bldg., Washington, D.C.

A teraz môj návrh ako východisko vášho najnovšieho listu senátorovi Proxmireovi:

„Vážený senátor Proxmire,

Už niekoľko mesiacov Vám píšem a naliehavo žiadam, aby ste otvorili úplné verejné vyšetrovanie amerických zásob zlata. Prvýkrát som Vám o tejto naliehavej veci napísal

(dátum). V odpovedi ste ako prvý krok prisľúbili získať správu generálneho inšpektora Ministerstva financií o jednom prípade. Išlo o chýbajúcu zásielku zlata z Fort Knox z 20. januára 1965.

O tejto celkovej otázke som Vám písal aj nedávno, ale Vaše odpovede doteraz stále hovoria, že ste o správu požiadali, nie že ste ju dostali; preto sa teraz pýtam:

‚Dostali ste správu, o ktorú ste podľa svojich slov požiadali generálneho inšpektora Ministerstva financií pred vyše dvoma mesiacmi? Ak áno, žiadam o bezodkladné zaslanie kópie. Ak nie, prečo nie po takom dlhom čase? Ak Ministerstvu financií trvá vyše dvoch mesiacov zistiť, čo sa stalo so zlatom v hodnote miliardy dolárov, potom je niečo veľmi zle. A niečo je veľmi zle aj vtedy, ak sa uspokojíte s mlčaním o takej životne dôležitej veci.‘

Znova Vás naliehavo žiadam, aby ste bez ďalšieho odkladu otvorili úplné verejné vyšetrovanie stavu amerických zásob zlata. A čoraz viac mojich priateľov a susedov začína súhlasiť — to je posolstvo ďalších podpisov na konci tohto listu.“

Po podpísaní listu získajte všetkých ďalších ľudí, ktorých môžete, aby pod váš podpis pridali svoj — jednoducho podpisy každého, kto súhlasí, že si vaša otázka zaslúži odpoveď. Pomôže, aj keď pod váš podpis pridajú svoje iba dvaja či traja priatelia. Každé meno sa počíta. Použite svoj vplyv. Predtým Proxmire dostával listy; teraz začne vidieť petície, petície a ďalšie petície. A, priatelia, uvidia ich aj istí ďalší veľmi dôležití ľudia!

Keď zozbierate všetky podpisy, ktoré môžete, urobte, prosím, poriadnu zásobu fotokópií skôr, než originál pošlete Proxmireovi. Kópie tohto najnovšieho listu senátorovi Proxmireovi totiž budú zbraňou, ktorú môžete začať používať na ďalšie účely, a použijeme ich hneď, keď otvoríme druhý front našej preventívnej vojny za ZÁCHRANU AMERIKY.

Téma č. 3 — Ako pravdepodobne viete, americkú menu nevydáva Ministerstvo financií, ale „Federálny rezervný systém“. Ak sa pozriete na dolárovú bankovku, uvidíte slová „Federal Reserve Note“. V bankovej terminológii je „note“ dlžobný úpis — prísľub niečo zaplatiť; a tieto dlžobné úpisy, ktoré používame ako menu, vydáva Federálny rezervný systém, nie samotná vláda Spojených štátov. Za malý poplatok ich pre Federálny rezervný systém tlačí Mincovňa vlády Spojených štátov. Mincovňa Spojených štátov, zložka Ministerstva financií, v podstate slúži Federálnemu rezervnému systému len ako tlačiareň.

Mnohí ľudia predpokladajú, že Federálny rezervný systém je vládna inštitúcia, ktorou NIE JE. Je čisto súkromne vlastneným systémom centrálneho bankovníctva! To, čo som práve povedal, treba bezpodmienečne pochopiť. Je to kľúč k otvoreniu druhého frontu našej preventívnej vojny za záchranu Ameriky. Preto skôr, než budem pokračovať, chcem povedať niekoľko ďalších slov o čisto súkromnej povahe takzvaného „Federálneho rezervného systému“. Uvedomujem si, že pre niektorých z vás pôjde o opakovanie. Už ste si Federálny rezervný systém sami preštudovali a viete, že je súkromnou korporáciou, ale moja pošta naznačuje, že mnohí noví poslucháči o tom nevedia.

Nie je prekvapujúce, že toľkí ľudia považujú Federálny rezervný systém za vládnu inštitúciu. Od svojho vzniku v roku 1913 Federálny rezervný systém vždy navonok vytváral falošný vládny obraz. Jeho vytvorenie v roku 1913 predovšetkým vyžadovalo zákon Kongresu; nebolo to však preto, že by Kongres schvaľoval novú vládnu inštitúciu. Bolo to preto, že sa Kongres vzdával svojej ÚSTAVNEJ povinnosti vytvárať a vydávať peniaze krajiny! Kongres v podstate udelil novému súkromne vlastnenému systému

centrálneho bankovníctva federálnu zakladaciu listinu korporácie. Tento systém následne dostal názov „Federálny rezervný systém“.

V tých časoch mnohí Američania ostro odmietali vytvorenie súkromnej centrálnej banky. Verili, že vytváranie a kontrola našich peňazí majú zostať v rukách vlády — nie súkromnej korporácie. Iní verili, že súkromná kontrola našich peňazí by nebola až taká zlá, keby bola rozptýlená. Títo kritici odmietali sústredenie kontroly našich peňazí v jedinej banke.

Aby umlčali kritikov, tvorcovia novej súkromnej centrálnej banky pre Ameriku urobili dve (2) veci. Prvá sa týkala správnej rady celého systému, ktorú nazývajú „Radou guvernérov“, pretože to znie lepšie. Súhlasili, že predsedu rady môže menovať prezident; a pre istotu súhlasili aj s tým, že menovanie bude podliehať potvrdeniu Kongresom. Ďalším manévrom tvorcov Federálneho rezervného systému v roku 1913 bolo opustenie myšlienky jedinej centrálnej banky. Namiesto toho vytvorili systém 12 bánk roztrúsených po Spojených štátoch. To vytvorilo obraz rozptýlenej kontroly nad americkými peniazmi; aj to však bolo v skutočnosti len naoko, aby umlčali kritikov. Všetko skutočné dianie vo Federálnom rezervnom systéme prebieha vo Federálnej rezervnej banke v New Yorku. Ostatných 11 regionálnych bánk iba nasleduje vedenie newyorskej banky. Majú moc, ale zriedkavo ju používajú, a tak je Federálna rezervná banka v New Yorku v podstate skutočnou centrálnou bankou Spojených štátov.

Vládny plášť, ktorý zdanlivo obklopuje Federálny rezervný systém, je v skutočnosti veľmi tenký, ale stačí na oklamanie väčšiny ľudí, pretože sa nepozerajú dostatočne zblízka. Ľudia napríklad často predpokladajú, že slovo „federálny“ znamená, že Federálny rezervný systém je vládnou inštitúciou; ako však raz povedal Abraham Lincoln v slávnom súdnom prípade: „Kvet sa nestane ružou len preto, že ho nazvem ružou.“ Ani Federálny rezervný systém sa nestane vládnou inštitúciou len pre svoj názov. Ak sa rozhliadnete, uvidíte mnoho súkromných spoločností, ktoré používajú v názve slovo „Federal“. Napríklad existuje aj letecká nákladná spoločnosť „Federal Express“, ale, samozrejme, Federal Express nie je vládnou inštitúciou. Je súkromnou spoločnosťou so súkromnými akcionármi.

Skutočným kritériom toho, či je subjekt verejný alebo súkromný, je vlastníctvo; podľa tohto kritéria je 12 federálnych rezervných bánk úplne a jednoznačne súkromnými korporáciami. Vydávajú akcie ako každá iná súkromná korporácia; a, priatelia, vláda Spojených štátov nevlastní ani jediný cent v akciách Federálneho rezervného systému. Aj budovy, v ktorých sídlia federálne rezervné banky, a pozemky, ktoré zaberajú, sú v súkromnom vlastníctve. Platia z nich miestne dane z nehnuteľností. Platí to dokonca aj o budove tu vo Washingtone, kde zasadá Rada guvernérov Federálneho rezervného systému. Zamestnanci nepodliehajú pravidlám štátnej služby ako vládni zamestnanci. Prezident Spojených štátov formálne odobruje každého nového predsedu Rady Federálneho rezervného systému, akoby bol verejným činiteľom; vo chvíli jeho potvrdenia však predseda prejde súkromnými dverami a za nimi súkromný Federálny rezervný systém robí presne to, čo chce, podľa ľubovôle vydáva alebo zadržiava peniaze a úvery.

Akcie Federálneho rezervného systému sa vydávajú iba bankám, ktoré zasa ovládajú ďalšie mocné súkromné záujmy. Banky vlastniace tieto akcie sa nazývajú „členské banky“. Aj vaša banka môže byť členom. Ak je, zaplatila peniaze Federálnemu rezervnému systému v dvoch podobách. Jednou je vlastníctvo jeho akcií. To prináša úrok v podobe dividend iba vo výške 6 %. Vaša banka však musí odovzdať aj určité percento vlastných vkladov federálnej rezervnej banke vo svojom obvode. Tieto vklady, nazývané „rezervné

vklady“, vašej banke neprinášajú úrok. Členské banky Federálneho rezervného systému napriek tomu získavajú určité služby a výhody členstva, ale sú tiež významne zaťažené a obmedzované. Výsledkom je, že čoraz viac bánk vystupuje z členstva vo Federálnom rezervnom systéme. Najmä menšie banky odchádzajú, aby sa nadýchli čerstvého vzduchu. Ako každý monopol ohrozený konkurenciou aj peňažný monopol Federálneho rezervného systému spanikáril. „Fed“ zvyčajne ignoruje Kongres, pokiaľ nečelí problémom.

Keď problémy prepuknú, „Fed“ vždy beží ku Kongresu po pomoc. Najviac počíta s priaznivým prijatím v bankových výboroch Senátu a Snemovne; a wisconsinské dvojčatá — senátor William Proxmire a člen Snemovne Henry Reuss — nikdy nesklamú. Preto Kongres začiatkom tohto roka prijal nový zákon na záchranu Federálneho rezervného systému — akúsi povinnú odborovú organizáciu pre banky. Vyžaduje, aby aj nečlenské banky ukladali bezúročné vklady vo Federálnom rezervnom systéme. Navyše vytvára byrokratickú nočnú moru pre všetky malé banky. Ako zvyčajne, malého človeka vytláčajú v prospech veľkých peňazí. Údajnou zámienkou tohto nového zákona je potreba podporiť finančnú stabilitu bankového systému našej krajiny. Argument je veľmi jednoduchý. Nový zákon má vraj pomôcť zaručiť bezpečnosť aktív, na ktorých stojí vaša banka. Vaša banka je teraz nútená uložiť časť aktív v regionálnej federálnej rezervnej banke. Nemôže tieto prostriedky používať, a preto nám hovoria, že ich nemôže stratiť.

Teraz však, priatelia, zvážte toto. Samotné federálne rezervné banky tvrdia, že majú aktíva, ktoré nemajú — zlaté aktíva. Vašej banke teda hrozí strata všetkého, čo uloží vo federálnej rezervnej banke. A, samozrejme, ak vaša banka stratí všetko, stratíte všetko aj vy! Vy sa môžete rozhodnúť, či vo svojej banke vložíte peniaze alebo nie, ale váš bankár už takú možnosť nemá. Je nútený byť vkladateľom federálnej rezervnej banky vo vašom regióne a táto banka nemá časť aktív, o ktorých tvrdí, že ich má; pretože, priatelia, menový zlatý poklad Spojených štátov nevlastní Ministerstvo financií Spojených štátov. Vlastnícke právo k zlatu namiesto toho od roku 1934 patrí Federálnemu rezervnému systému. Ministerstvo financií je len správcom, kým federálne rezervné banky sú držiteľmi vlastníckeho práva, a teraz vlastnia zlato, ktoré už dávno zmizlo. Vykazujú aktíva, ktoré neexistujú.

Každú sobotu New York Times zverejňujú skrátený neauditovaný finančný výkaz Federálneho rezervného systému. Takmer všetky aktíva sa v podstate redukujú na papier, s jednou veľkou výnimkou. Je to položka s názvom „Zlaté zásoby“. Súčasná uvedená hodnota je mierne nad 11 000 000 000 dolárov — teda 11 000 miliónov dolárov, ale pri nezmyselnej oficiálnej cene zlata, o niečo viac než 40 dolárov za uncu. Skutočná hodnota pri súčasných trhových cenách je bližšie k 200 000 000 000 dolárov. To sú takzvané „zlaté zásoby“ Federálneho rezervného systému. Na papieri sú zďaleka najväčším aktívom federálnych rezervných bánk. Množstvo držané jednotlivými bankami sa líši, ale časti týchto zlatých zásob vlastní všetkých 12 regionálnych bánk.

Priatelia, o americkom menovom zlatom poklade sa často hovorí ako o zlate Ministerstva financií, ale to nie je správne. Federálne rezervné banky majú vlastnícke právo k zlatu prostredníctvom svojich zlatých zásob. Ministerstvo financií slúži iba ako depozitár alebo správca zlata. Napríklad slávny depozitár zlatých tehál Spojených štátov vo Fort Knox je v skutočnosti len obrovská bezpečnostná schránka. Vlastníkom zlata je vkladateľ, Federálny rezervný systém.

Pre svojich poslucháčov z obchodných, finančných a bankových kruhov by som mal tento bod podľa mňa vysvetliť ešte jedným spôsobom. To, o čom hovorím, uvidíte, ak

jednoducho porovnáte súvahy Ministerstva financií a Federálneho rezervného systému. Najprv sa pozrite na súvahu Federálneho rezervného systému. Na strane aktív uvidíte položku Zlaté zásoby, predtým nazývanú „Zlaté certifikáty“. Ako konkrétny príklad: 22. októbra 1980 bola hodnota Zlatých zásob uvedená vo výške 11 165 000 000 dolárov. Teraz sa pozrite na súvahu Ministerstva financií z toho dňa. Nájdete rovnakú sumu, ale na strane pasív. Federálny rezervný systém je teda vo vzťahu k zlatu veriteľom a Ministerstvo financií dlžníkom — teda Federálny rezervný systém je vkladateľom zlata, kým Ministerstvo financií je len jeho správcom.

Priatelia, uvedomujem si, že toto všetko môže byť dosť zložité, ale je to aj životne dôležité, pretože fakty, o ktorých som hovoril, poskytujú základ našej druhej cesty konania v snahe ZACHRÁNIŤ AMERIKU. Chcem vám tieto podrobnosti sprístupniť, aby ste sa k nim mohli priebežne vracať; teraz však zopakujem základné body, ktoré si treba zapamätať:

Po prvé, a to je veľmi dôležité: Federálny rezervný systém je súkromný systém centrálneho bankovníctva. Nie je inštitúciou vlády Spojených štátov.

Po druhé: vlastníkom amerického menového zlatého pokladu je od roku 1934 Federálny rezervný systém; a zlato vedené ako „Zlaté zásoby“ je zďaleka najväčším aktívom, ktoré federálne rezervné banky vykazujú.

Po tretie: Ministerstvo financií Spojených štátov toto údajné menové zlato nevlastní. Namiesto toho pôsobí len ako správca zlata Federálneho rezervného systému.

Priatelia, stabilita celého amerického bankového systému je teraz priamo naviazaná na Federálny rezervný systém a ten započítava aktíva, ktoré nemá — zlaté aktíva. Zlato potajomky odviezli z Fort Knox a ďalších depozitárov zlatých tehál Ministerstva financií.

Je vo vašom finančnom záujme uistiť sa, že vaše bankové vklady sú bezpečné. Je v záujme vášho bankára uistiť sa, že jeho vklady vo „Fede“ sú bezpečné; a za inak rovnakých okolností je v záujme „Fedu“ uistiť sa, že jeho obrovské vklady zlata na Ministerstve financií sú bezpečné a v poriadku.

Teraz som teda pripravený navrhnúť, čo môžeme začať robiť prostredníctvom samotného bankového systému. Najprv choďte, prosím, do svojej banky a získajte určité informácie. Potrebujete informácie o federálnej rezervnej banke, ktorá obsluhuje váš región. Existuje 12 federálnych rezervných bánk so sídlami v New Yorku, Bostone, Philadelphii, Richmonde, Atlante, Clevelande, Chicagu, Minneapolise, St. Louis, Kansas City, Dallase a San Franciscu. Zistite, s ktorou z nich pracujú banky vo vašom regióne, a zistite jej adresu. Okrem toho zistite meno prezidenta tejto federálnej rezervnej banky aj mená všetkých členov jej správnej rady.

Priatelia, aby ste získali všetky tieto informácie, nepochybne budete musieť hovoriť s vedúcim pracovníkom banky, a to je dobre. Hovorte s čo najvyššie postaveným pracovníkom svojej banky, pretože keď požiadate o všetky tieto údaje o federálnej rezervnej banke vo svojom regióne, pravdepodobne to vyvolá zdvihnuté obočie. Takmer nikto nikdy neprichádza s takouto otázkou. Ak sa spýta, prečo informácie chcete, povedzte, že plánujete napísať niekoľko listov a radi mu dáte kópiu. Jasne však povedzte, že Federálnemu rezervnému systému nepíšete sťažnosť na vlastnú banku. Získanie adresy svojej regionálnej federálnej rezervnej banky a mien jej prezidenta a členov správnej rady by vám nemalo robiť problémy. Ak by ste v nepravdepodobnom prípade narazili na odpor, priatelia, pamätajte, že na tieto informácie máte zákonné právo. Ako vkladateľ ste

veriteľom svojej banky, ktorá je zasa veriteľom federálnej rezervnej banky; vy aj vaša banka máte právo žiadať uistenie, že vaše peniaze sú bezpečné.

Keď tieto informácie máte, ďalší krok závisí od toho, kde sa nachádzate. Ak váš bankový región obsluhuje ktorákoľvek federálna rezervná banka okrem NEWYORSKEJ, je čas napísať ďalšie listy. Newyorská federálna rezervná banka je však osobitným prípadom. Ak práve ona obsluhuje váš región, teraz nepíšte žiadne listy. NEWYORSKEJ FEDERÁLNEJ REZERVNEJ BANKE NEPÍŠTE ŽIADNE LISTY — len si ponechajte získané informácie o jej adrese a členoch správnej rady.

A teraz, čo urobiť, ak váš región obsluhuje ktorákoľvek z ostatných jedenástich (11) federálnych rezervných bánk, ktoré som uviedol. Naliehavo vás žiadam, aby ste napísali list prezidentovi federálnej rezervnej banky a tiež každému členovi jej správnej rady. Uvedomujem si, priatelia, že je to veľa práce, ale v stávke nie je nič menšie než naše prežitie. Nemôžeme si to uľahčovať skratkami. Každý list treba napísať na stroji alebo rukou osobitne, aby mal osobný účinok, ale prezidentovi aj jednotlivým členom správnej rady môžete použiť rovnaké znenie.

Na začiatok tu je osnova toho, čo navrhujem napísať. Tak ako v minulosti, pokojne upravte znenie podľa vlastných obáv a vlastného spôsobu vyjadrovania. Pomôže to listy, ktoré budú dostávať, zosobniť a obmeniť. Veď im budú písať aj ďalší poslucháči; nech však urobíte čokoľvek, určite sa odvolajte na senátora Proxmirea, ako o chvíľu budete počuť. Každý list adresujte:

Prezidentovi alebo členovi správnej rady
Federal Reserve Bank (príslušné mesto)
na adresu federálnej rezervnej banky.

„Vážený pán / Vážená pani (meno):

Píšem Vám pre svoju klesajúcu dôveru v bankový systém Spojených štátov. Som jedným z rastúceho počtu ľudí s podobnými obavami. Dúfam, že ako kľúčový predstaviteľ bankového života našej krajiny podniknete kroky, ktoré pomôžu obnoviť dôveru, skôr než bude neskoro.

Na ilustráciu svojich rastúcich obáv prikladám fotokópiu listu, ktorý som nedávno poslal senátorovi Williamovi Proxmireovi. Ako predseda senátneho bankového výboru by mal senátor Proxmire vedieť upokojiť verejnosť v bankových otázkach, ale moja niekoľkomesačná korešpondencia s ním mala opačný účinok. Namiesto toho, aby ma upokojili, odpovede senátora Proxmirea na vážne otázky ma znepokojujú; a keď o tom hovorím so všetkými svojimi priateľmi a susedmi, aj oni majú čoraz väčšie obavy.

Keďže senátor Proxmire svojím správaním iba znižuje dôveru v naše banky, domnievam sa, že by som sa mal obrátiť o pomoc na Vás. Ak volení zástupcovia neplnia svoju povinnosť, možno ju splnia zodpovední bankoví predstavitelia.

Moja základná obava je taká, ktorú by ste podľa mňa mali ako predstaviteľ Federálneho rezervného systému zdieľať. Domnievam sa, že Ministerstvo financií Spojených štátov bolo pri správe zlata Federálneho rezervného systému nedbanlivé alebo sa dopustilo niečoho ešte horšieho. Tak ako mnohí ďalší som presvedčený, že je čas na fyzickú inventúru zásob zlata vo federálnych depozitároch. Možno zostalo len málo zlata alebo vôbec žiadne. Ak Ministerstvo financií nesplnilo záväzok chrániť zlato Federálneho rezervného systému,

ako krajina sme skutočne vo veľkých problémoch; a Federálny rezervný systém započítava aktíva vedené ako zlaté zásoby, ktoré neexistujú.

Ako znepokojený občan a bankový vkladateľ Vás prosím o pomoc. Úctivo Vás naliehavo žiadam, aby ste využili svoju právomoc na presadenie fyzickej inventúry zlata Federálneho rezervného systému v trezoroch Ministerstva financií. Neexistuje iná cesta, ako zastaviť šíriace sa pochybnosti o celom americkom bankovom systéme.“

(Koniec listu, po ktorom, samozrejme, nasleduje váš podpis.)

Priatelia, teraz už viete, prečo som navrhol urobiť si zásobu dobrých fotokópií vášho ďalšieho listu senátorovi Proxmireovi. Ku každému listu prezidentovi federálnej rezervnej banky a členovi správnej rady budete chcieť priložiť fotokópiu svojho listu Proxmireovi. Týmto spôsobom, priatelia, môžeme dosiahnuť dve veci naraz. Jednak môžu predstavitelia Federálneho rezervného systému po celej Amerike pocítiť určitú nespokojnosť so senátorom Proxmireom. Nebudú radi počuť, že Proxmire svojím správaním znepokojuje vás aj ostatných. Ak čo len jeden predstaviteľ Federálneho rezervného systému napíše Proxmireovi nespokojný odkaz, bude to mať účinok.

Ale odhliadnuc od samotného Proxmirea začíname otvárať úplne novú cestu konania prostredníctvom bánk. Jednou možnosťou je postup cez samotný Federálny rezervný systém smerom k inventúre zlata, pretože, ako som vysvetlil, 11 z 12 bánk bolo pôvodne určených na vytvorenie zdania, ale moc majú. Newyorskú federálnu rezervnú banku teraz pevne ovládajú boľševici, ktorí chcú zničiť Ameriku, ale ostatných 11 bánk je iná vec. Ich členovia správnych rád sú v zásade vedení k nasledovaniu New Yorku. Väčšinou im neodovzdávajú vnútorné informácie o najtajnejších plánoch, a preto by sa mohli rozhodnúť ukázať svoju silu spôsobmi odporujúcimi želaniam newyorskej banky. Konkrétne by sa mohli rozhodnúť, že inventúra zlata je dobrý nápad, a mohli by pomôcť uskutočniť ju, priatelia.

Na ďalšej úrovni určite dajte svojmu bankárovi kópie najnovšieho listu Proxmireovi aj listov prezidentovi a členom správnej rady regionálnej federálnej rezervnej banky; pretože aj váš bankár, rovnako ako vy, má v tomto všetkom veľmi veľa v stávke. Aj Americká banková asociácia by mala tlačiť na Federálny rezervný systém, aby túto otázku preskúmal. Mala by žiadať, aby prezidenti 12 regionálnych bánk otvorili túto otázku pred Radou guvernérov Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone.

Priatelia, uvedomujem si, že toto všetko je ťažké vstrebávať pri jedinom vypočutí, a preto vás naliehavo žiadam, aby ste to podľa potreby počúvali opakovane, kým to nezačne prenikať do vášho vedomia; pretože toto je len začiatok nášho boja na mocnom novom druhom fronte a kľúčom ku všetkému je súkromná korporácia známa ako „Federálny rezervný systém“.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas podať vám moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som sa vás pokúsil upozorniť na niektoré najnovšie bojové fronty tajnej vojny, ktorá teraz zúri. Počas tohto mesiaca, októbra 1980, sa šírili najrôznejšie chýry, že naši rukojemníci v Iráne môžu byť čoskoro prepustení. V téme č. 1 som vám oznámil, ako a prečo to vzniklo. Čiastočne sa to rozbehlo z dôvodov súvisiacich s našimi celoštátnymi voľbami o štyri dni. Ešte dôležitejšie však je, že prepustenie našich rukojemníkov práve teraz má byť jedným krokom na ceste k jadrovej vojne. Rusi to vedia a nechcú sa stať terčom amerického prvého úderu spusteného boľševikmi, preto sa ruskí agenti v Iráne usilovne snažia zastaviť prípravy na prepustenie našich rukojemníkov v tomto čase. Ale aj keby táto kríza vyšumela, rozbiehajú sa ďalšie, ktoré ju nahradia. Jedna z nich je už na obzore v Poľsku. Ak tam vypukne revolúcia v plnom rozsahu, Rusi sú pripravení odvetiť pomocou geofyzikálnej vojny.

Skutočné hlavné mesto boľševikov — New York — môže celkom dobre zasiahnuť mohutné zemetrasenie. Podľa mojich správ na poslednú chvíľu pokračujú aj ďalšie prípravy geofyzikálnej vojny. V AUDIO LISTE č. 55 som opísal, ako ruské techniky geofyzikálnej vojny spustili v máji výbuch Mount St. Helens. Posledný krok procesu zahŕňal letku kozmosfér, ktoré zhora pálili zbraňami s lúčom nabitých častíc. A k 26. októbru boli nad niekoľkými sopečnými horami severozápadu na stanovištiach letky po štyroch (4) kozmosférach. Sú to Mount St. Helens, Mount Adams, Glacier Peak a Mount Rainier. Vysoko nad Mount Hood je umiestnená aj jedna kozmosféra určená výhradne na pozorovanie.

Priatelia, bojujúce frakcie boľševikov, veľkých ropných záujmov a Rusov nás privádzajú čoraz bližšie k otvorenej totálnej vojne. Útočia a podnikajú protiútoky na mnohých frontoch; a ak chcete zastaviť náš zostup do katastrofy, aj my musíme konať na mnohých frontoch.

PRAVDA je mocná zbraň a musíme ju používať každým spôsobom, ktorý máme k dispozícii. Mesiac čo mesiac sa vás pokúšam upozorňovať na možnosti konania; a pretože čoraz viac z vás koná, verím, že pre Ameriku existuje záblesk nádeje. Napríklad minulý mesiac sa mnohým z vás naozaj podarilo dosiahnuť uverejnenie LISTOV REDAKTOROVI. Dokonca aj Washington Star jeden z nich uverejnil a dal mu nadpis „KDE JE NAŠE ZLATO?“

To, o čo sa spolu pokúšame, priatelia, sa dá naučiť iba jediným spôsobom: tým, že to budeme robiť. Viem, že to nie je ľahké, ale zatiaľ podľa mňa odvádzate skvelú prácu a ďakujem vám.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, toto bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Audio list č. 60

Dr. Peter David Beter

30. novembra 1980

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamená potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. novembra 1980 a toto je môj AUDIO LIST č. 60.

Pred štyrmi dňami uverejnili New York Daily News zaujímavý článok o pripravovanom filme. Volá sa „Formula“ a pojednáva o medzinárodnom ropnom sprisahaní. A ešte pred uvedením filmu sa Mobil Oil údajne správa veľmi nervózne. Mobil vraj hrozí žalobou filmovej spoločnosti MGM, ak bude akýmkoľvek spôsobom spomenutý. Celá situácia akosi symbolizuje naše dnešné pomery. Film je o ropných spoločnostiach, ktoré zatajujú pravdu, a prinajmenšom jedna skutočná ropná spoločnosť by zrejme rada zatajila film.

> „Veľké ropné záujmy“ vždy pôsobia za múrom utajenia, klamu a nenápadnosti; a v práve skončených voľbách sa im nateraz podarilo zmocniť Bieleho domu. V americkej politike sa preto pripravuje dočasná zmena štýlu. Boľševici, ktorí boli pri moci, uprednostňujú aktívnu propagandu na naše zavádzanie. Veľké ropné záujmy nám naopak spravidla radšej nepovedia vôbec nič. Keď teda nastúpi takzvaná Reaganova administratíva, istý čas budeme mať vládu typu „nič nehovoriť“. Či však našu vládu v zákulisí ovládajú veľké ropné záujmy alebo boľševici, vy aj ja prehrávame, pretože všetci pôsobia „v tme“, kde ich nemožno sledovať. Žijeme vo veku nenápadnosti a utajovania a ten nás všetkých vedie ku katastrofe.

Moje tri témy na tento mesiac sú:

Téma č. 1 — Veľké volebné prekvapenie roku 1980.

Téma č. 2 — Plánovaný kolaps amerického bankového systému.

Téma č. 3 — Nový vek vedenia vojny v utajení.

Téma č. 1 — Washington už celé týždne bzučí o veľkom volebnom prekvapení roku 1980. Až do poslednej chvíle všetky prieskumy verejnej mienky tvrdili to isté: „Výsledok je príliš tesný na predpoveď.“ Keď však televízne siete začali svoje volebné vysielanie, rozprávali radikálne odlišný príbeh. Pätnásť minút po zatvorení volebných miestností na východnom pobreží vyhlásila NBC entitu Ronalda Reagana za víťaza. Na západnom pobreží boli volebné miestnosti ešte otvorené, ale voliči sa začali rozchádzať. Ešte šokujúcejšie bolo, že údajný prezident Carter sám priznal porážku o necelé dve hodiny neskôr. Volebné miestnosti na západnom pobreží mali byť vtedy otvorené ešte hodinu, ale mnohí zostávajúci voliči sa jednoducho vzdali. Medzitým sa rýchlo ukazovalo, že hlasovacie stroje v celej krajine zaznamenali drvivé víťazstvo v mene Ronalda Reagana. Bola to bezprecedentná situácia. Republikánske víťazstvo bolo zjavne obrovské, a predsa nám hovoria, že bolo úplným prekvapením. Politickí analytici si zo všetkých strán stále neveriacky pretierajú oči. Skúšajú najrôznejšie výhovorky, aby vysvetlili, prečo sa prieskumy mýlili. „Možno rozhodla peňaženka,“ hovoria; alebo „Možno všetci tí nerozhodnutí voliči boli v skutočnosti tajnými konzervatívcami“; prípadne „Možno to bol len obyčajný protestný hlas“; alebo „Verili by ste, že za to možno mohol Billy Carter?“

Priatelia, minulý mesiac som oznámil, že existuje jedna otázka, ktorá by mohla pomôcť poraziť súčasnú boľševickú administratívu. Bol to rozpad triku s prepustením rukojemníkov tesne pred voľbami a je možné, že to ovplyvnilo mnohých voličov spôsobom, ktorý som minulý mesiac spomenul. Zdanlivo prekvapujúce drvivé víťazstvo však vzniklo úplne inými prostriedkami.

Priatelia, tentoraz sa nemýlili prieskumy verejnej mienky. Nesprávny bol súčet hlasov v deň volieb. Aby som vám priblížil to, čo sa chystám povedať, rád by som vám vyrozprával osobný príbeh. Je to príbeh mojej vlastnej kandidatúry na guvernéra rodného štátu Západná Virgínia pred 12 rokmi.

Myšlienka, aby som kandidoval na guvernéra, pochádzala od politického predstaviteľa v Západnej Virgínii. Vtedy som pôsobil šiesty rok ako právny poradca Exportno-importnej banky Spojených štátov tu vo Washingtone. Do tejto funkcie ma v roku 1961 vymenoval prezident Kennedy a zjavne si niektorí pamätali moje úsilie pri pomoci Kennedymu zvíťaziť v Západnej Virgínii v roku 1960. V každom prípade som sa rozhodol návrh prijať. Dňa 1. mája 1967 som odstúpil z Exportno-importnej banky a vrátil sa do svojho rodného štátu Západná Virgínia. Nasledujúci rok som viedol vyčerpávajúcu kampaň medzi ľuďmi po celom štáte. S manželkou Lilly sme chodili všade a rozprávali sa zdanlivo s každým. Nevynechali sme ani jeden okres a sotva zostala ruka, ktorú by som nestisol; podľa všetkých náznakov sa mojej kampani darilo veľmi dobre. Potom jednej noci, dva týždne pred voľbami, zazvonil telefón. Keď som ho zdvihol, hlas povedal: „Tu je (meno).“ Spýtal som sa, čo preňho môžem urobiť, a on odpovedal: „No, chceli by ste, aby sa vaše hlasy spočítali, nie?“ Ešte napoly v spánku som povedal: „Samozrejme. O čom hovoríte?“ Odpovedal: „Veď viete, politika je obchod. Chceli by ste, aby sa vaše hlasy spočítali, nie?“ Vtedy som už bol úplne prebudený. Odpovedal som, že existuje dosť okresných úradníkov a pracovníkov volebných okrskov, ktorí sa o spočítanie hlasov postarajú. Potom som sa

spýtal, kam tým mieri. Povedal: „V okrskoch, kde majú stroje, sa musíte uistiť, že sa vaše hlasy spočítajú. Nerozumiete? Takto sa to jednoducho robí. Ak chcete, aby sa vaše hlasy spočítali, bude vás to stáť 250 000 dolárov.“ Bol som ohromený a povedal som, že nezaplatím ani cent; také veci nerobím. Volajúci vtedy povedal: „Zdá sa teda, že spolu nemôžeme obchodovať,“ a zložil. Keď som položil telefón, len som tam sedel v nemom úžase. Moja manželka Lilly sa spýtala: „Čo to bolo?“ a ja som jej povedal: „Práve sme prehrali voľby.“

Priatelia, v okresoch a volebných okrskoch, kde sa používali staromódne papierové hlasovacie lístky, som hlasy naozaj dostal; ale bez výnimky som na každom mieste, kde sa používali hlasovacie stroje, nedostal nijaké hlasy. Ani jediný!

Vtedy sa mi to zdalo neuveriteľné, ale nemal som dôkaz — nič okrem telefonátu, ktorý som nemohol dokázať. Približne dva týždne po voľbách mi potom zavolal baptistický kazateľ. Chcel sa so mnou stretnúť, pretože sa dozvedel niečo dôležité, a tak som sa nasledujúci deň stretol s kazateľom v meste neďaleko Beckley v Západnej Virgínii. Priviedol so sebou ďalšieho muža. Dobrý kazateľ mi povedal, že muž, ktorý bol s ním, ho požiadal o odpustenie za niečo, čo mi urobil. Kazateľ odpovedal, že odpustiť mu nemá on, ale pán Beter. Spýtal som sa teda kazateľovho priateľa, čo mi urobil, a on povedal: „Pán Beter, upravil som hlasovacie stroje proti vám.“ Potom zo seba všetko vychrlil.

Povedal, že bol známy ako opravár týchto strojov, ale vysvetlil, že keď chodil do továrenskej školy v inom štáte, učili ho aj iné veci. Naučili ho nastaviť mechanizmus tak, aby zaznamenával čokoľvek požadované. Napríklad voliči, ktorí potiahli páku pri mojom mene, si mysleli, že hlasujú za mňa; vo vnútri bol však stroj nastavený tak, aby hlas preniesol na iného vopred vybraného kandidáta. Sotva som veril vlastným ušiam. Viac než rok práce medzi ľuďmi po celom štáte prišiel navnivoč!! A to všetko pre špecializovaný výherný automat známy ako hlasovací stroj. Spýtal som sa ho, prečo to urobil. Odpovedal: „Pre peniaze, pán Beter. Naozaj ich potrebujem.“ Potom dodal, že nebol jediný, že po celej krajine robia to isté aj ďalší. Nato sa zrútil a rozplakal. Povedal, že chcel, aby som o tom vedel a rozhodol sa, či mu odpustím. V skutočnosti som necítil túžbu po pomste, iba ľútosť nad ním; vedel som, čo môže chudoba urobiť s človekom. Vtedy sme už plakali všetci traja. Položil som mu ruku na plece a povedal, že mu odpúšťam.

Neskôr som navštívil oddelenie pre podvody Ministerstva spravodlivosti Spojených štátov tu vo Washingtone. Povedali mi, že voľby guvernéra sú iba miestnou záležitosťou, takže federálna vláda ich nemôže vyšetrovať. Skúmal som aj ďalšie možnosti možnej nápravy prostredníctvom súdov; v celých Spojených štátoch však súdy riešili mnoho prípadov manipulácie volieb a napokon vždy neurobili nič. Tak sa skončila moja kandidatúra na guvernéra Západnej Virgínie v roku 1968.

Ťažkým spôsobom som sa naučil, že politika sa stala „obchodom“. Vo všetkých prezidentských voľbách od začatia používania hlasovacích strojov sa v určitých štátoch objavovali obvinenia z volebného podvodu. Niekedy spočítajú viac hlasov, než je registrovaných voličov. V Západnej Virgínii existujú ľudia prezývaní „bratia pákoví“, ktorí chodia po okolí a ťahajú páky ešte pred začiatkom skutočného hlasovania. Iní zasahujú do strojov v skladoch skôr, než ich dodajú do volebných miestností, a skorumpovaní úradníci o tom všetkom vedia, ale zo strachu alebo za peniaze mlčia.

V AUDIO LISTE č. 1 som zhrnul časť minulosti hlasovacích strojov. Priatelia, toto je veľmi dôležité. Hlasovacie stroje nepodliehajú žiadnej regulácii. Vyvinuli ich z výherných

automatov a spočiatku ich ovládal organizovaný zločin. Už dávno ich však pohltil rockefellerovský kartel, ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 1. V tajnom zápase o voľby, o ktorom som informoval minulý mesiac, boli hlasovacie stroje rozhodujúcou tajnou zbraňou. Nateraz priniesli víťazstvo rockefellerovskému ropnému kartelu.

Keď sa 4. novembra 1980 začalo hlasovanie, entita prezidenta Cartera bola v Plains v Georgii, aby odovzdala hlas. Prítomní reportéri neskôr povedali, že sa takmer zrútil a rozplakal, keď hovoril s obyvateľmi mesta, pretože výsledok bol známy už pred začatím hlasovania. To je aj dôvod bezprecedentného priznania porážky hodinu pred zatvorením volebných miestností na západnom pobreží. Správa o tom, čo sa stane, dorazila do Bieleho domu iba deň predtým. V deviatich štátoch prebehlo rozsiahle „upravovanie“ hlasovacích strojov — v New Yorku, New Jersey, Pensylvánii, na Floride, v Ohiu, Illinois, Michigane, Texase a Kalifornii. Stroje „upravili“, hoci v menšom rozsahu, aj v Indiane a Missouri. Okrem toho selektívne „upravili“ stroje v kľúčových volebných obvodoch vo viac než 20 ďalších štátoch. Všetko sa skončilo ešte predtým, než sa začalo.

Predchádzajúce prieskumy verejnej mienky boli v skutočnosti oveľa presnejšie než sčítanie hlasov v deň volieb. Aj prieskumy možno „upraviť“, ale v tomto prípade to neurobili. Všetky zistili všeobecnú ľahostajnosť ku kandidátom a nespokojnosť so všetkými; táto ľahostajnosť sa prejavila nízkou účasťou v deň volieb. Napriek dobrému počasiu v celej krajine bola účasť najnižšia za 30 rokov. To znamená ľahostajnosť, priatelia, a ľahostajnosť nevytvára drvivé víťazstvá. Ľahostajnosť ku kandidátom vedie skôr k postoju „hoďme si mincou“: hlava — kandidát „A“, znak — kandidát „B“. Obaja kandidáti, alebo v tomto prípade obaja hlavní kandidáti, si hlasy rozdelia približne na polovicu; ľahostajnosť teda vedie k veľmi tesnému súboju, presne ako predpovedali prieskumy. Vďaka manipulovateľným hlasovacím strojom však z ničoho vytvorili drvivé víťazstvo. Minulý mesiac som uviedol niektoré faktory naznačujúce volebné prekvapenie na poslednú chvíľu. Ako som vtedy vysvetlil, pre tunajších boľševikov ide o miernu prekážku. Veľké ropné záujmy sa teraz pripravujú riadiť krajinu s voľnými rukami. Figúrku menom Reagan programujú tak, aby sa správala ako nový Eisenhower a všetko delegovala na agentov veľkých ropných záujmov. Tunajší boľševici však pracujú rýchlo. Ponáhľajú sa, aby sami prevzali kontrolu nad takzvaným Reaganovým tímom. Keď sa to stane, takzvaná Reaganova éra sa môže náhle skončiť. Reaganov obraz je ušitý na mieru korporátno-socialistickým plánom veľkých ropných záujmov, takže boľševici budú uprednostňovať novú tvár, novú figúrku, ktorú si naprogramujú vlastným spôsobom. Jedného dňa, skôr než si myslíte, preto možno my Američania zažijeme šok. Povedia nám, že entita prezidenta Reagana mala nešťastnú nehodu alebo náhle smrteľné ochorenie. Potom uvidíme novú tvár hovoriacu nové veci. Bude sa zdať, že je to tvár Georgea Busha, ktorý hovorí z Washingtonu, ale jeho slová budú prichádzať priamo z boľševického ústredia v New Yorku — a to, priatelia, bude posledné a najväčšie prekvapenie ukradnutých volieb roku 1980.

Téma č. 2 — Minulý mesiac som vám dal návrhy na naozaj veľké množstvo práce. Ponúkol som vám nie jeden, ale dva významné kroky nášho AKČNÉHO plánu na ZÁCHRANU AMERIKY. Ako si spomínate, „akčný krok č. 4“ zahŕňa ďalší list senátorovi Williamovi Proxmireovi a napriek výsledkom volieb je doteraz najdôležitejší, pretože tento list je významnou zbraňou pri otváraní druhého frontu nášho boja. V „akčnom kroku č. 5“ som načrtol, ako to môžeme urobiť. Ideme do samotného srdca amerického bankového systému — do súkromne vlastneného FEDERÁLNEHO REZERVNÉHO SYSTÉMU.

Tento mesiac, priatelia, vám chcem dať trochu vydýchnuť. Je životne dôležité, aby ste dokončili veci, ktoré som navrhol minulý mesiac, preto sa chcem uistiť, že na ne máte dosť času. Listy, ktoré som vás žiadal napísať Federálnemu rezervnému systému, sú dôležitejšie, než si dokážete predstaviť. Preto vás napriek sviatkom prosím: „Napíšte ich, prosím, čo najskôr.“ V stávke nie je nič menšie než naše prežitie ako krajiny.

Spomeniem ešte jednu poznámku k návrhom z minulého mesiaca. Ak by ste mali problém získať od svojej banky mená predstaviteľov Federálneho rezervného systému, nevzdávajte sa. Môžete zavolať do federálnej rezervnej banky vo svojom regióne a požiadať o spojenie s knižnicou. Požiadajte knihovníka o mená prezidenta, vedúcich pracovníkov a všetkých členov správnej rady. Niekoľko poslucháčov to už urobilo a mená získali bez akýchkoľvek ťažkostí. Okrem toho vám tento mesiac nedám nijaké nové návrhy, čo môžete urobiť, ale chcem vám na chvíľu pripomenúť, kam smerujeme, AK konať nebudeme.

Opäť sledujeme, ako úrokové sadzby vybuchujú ako bomby nad americkým hospodárstvom, a zo všetkých strán počúvame o katastrofálnych následkoch, ktoré prídu v automobilovom priemysle, stavebníctve a podnikaní všeobecne. Už teraz sa zdá, že Chrysler môže skrachovať; a keď to finanční analytici spomínajú, jedným dychom vyslovujú zakázané slovo — DEPRESIA. Priatelia, úrokové sadzby však nie sú jediným spôsobom, ktorým nás najväčšie americké banky vedú do depresie spojenej s infláciou.

Samotný americký bankový systém je každým dňom vratkejší. Semená problémov v ňom existujú už mnoho rokov. Všetky súvisia s veľkolepým plánom zničiť naše peniaze a hospodárstvo. Ide o ten istý veľkolepý plán, ktorý zahŕňal krádež amerických zásob menového zlata, ale proces sa začal zrýchľovať pred takmer dvoma rokmi, začiatkom roku 1979. Vtedy tunajší boľševici zinscenovali skrytý štátny prevrat proti Rockefellerovcom. V AUDIO LISTE č. 44 z marca 1979 som svojich poslucháčov na tento proces včas upozornil. Vysvetlil som, ako sa pripravuje pôda na kolaps celého amerického bankového systému, a odhalil som, že ho môže spustiť krach obrovskej banky Chase Manhattan. Z rozličných dôvodov pokladali mnohí ľudia moje vtedajšie varovanie pred bankami za príliš neuveriteľné. Rovnako ako prichádzajúca jadrová vojna sa však aj nastávajúci bankový kolaps približuje k povrchu; a keď sa tak deje, tu a tam sa nevyhnutne objavujú varovné signály.

Napríklad časopis Fortune nedávno napísal, citujem: „Niet pochýb, že bankovníctvo vstupuje do obdobia krízy. Takým či onakým spôsobom môžu problémy odvetvia viesť k zániku mnohých bánk, možno vrátane niektorých z najväčších a najprestížnejších.“ A pred štyrmi mesiacmi, koncom júla 1980, priniesol Christian Science Monitor dve správy na prvej strane o tejto situácii. Zamerali pozornosť na katastrofálny nový zákon, o ktorom som vám hovoril minulý mesiac, takzvaný „Zákon o menovej kontrole z roku 1980“. Poukázali na to, že zákon drasticky znížil pomer poistných rezerv k úsporám. Na každý dolár, ktorý máte v banke alebo na sporiacom účte sporiteľne a úverového družstva, pripadá teraz krytie iba približne jeden cent. Kolaps niekoľkých veľkých bánk by mohol zničiť celý systém poistenia úspor; a ak sa to stane, priatelia, kolaps dôvery stiahne so sebou celý americký bankový systém. Druhý osobitný článok v Monitore obsahoval náznak niečoho ešte zásadnejšieho. Písalo sa v ňom, citujem: „Skryté menové ustanovenia zákona naďalej znepokojujú konzervatívcov orientovaných na zlato a drahé kovy. Vidia nebezpečenstvo, že ‚Fed‘ a administratíva, ktoré budú v istej chvíli čeliť možnému bankovému krachu, môžu otvoriť dvere hyperinflácii hospodárstva Spojených štátov.“

Priatelia, presne na takéto stávky som vás upozorňoval minulý mesiac. Dlžobné úpisy Federálneho rezervného systému, ktoré používame ako peniaze, nekryje nijaké zlato. Federálny rezervný systém vykazuje aktíva, ktoré neexistujú. Tí, ktorí sa sprisahali s cieľom zničiť naše peniaze, od začiatku plánovali vyvolať bankový krach. Chcú, aby banky skolabovali, keď nastane vhodný čas, ale nechcú, aby ste vedeli, čo sa deje. Neodvažujú sa dovoliť vám poznať pravdu o našom chýbajúcom zlate, a preto sa istí kľúčoví predstavitelia Ministerstva financií a Federálneho rezervného systému práve teraz stretávajú a plánujú protiútok proti našej „preventívnej vojne pravdy“. Ako vždy, ich plánom je použiť veľkú lož; a ako viete, klamali od začiatku a klamú aj teraz. Je ložou, priatelia, že Ministerstvo financií dnes drží vo svojich trezoroch 270 000 000 uncí zlata Federálneho rezervného systému. Tak to uvádzajú účtovné knihy Ministerstva financií a Federálneho rezervného systému, ale tieto knihy sú úplným podvodom, lžou; a čoraz viac ľudí o nich pochybuje. Čoskoro však proti nám všetkým použijú starý psychologický trik. Znie takto: ak ľudia začnú podozrievať lož, urobte ju ešte väčšou. Väčšinu ľudí táto technika úplne zaskočí. Ak sa lož stane dostatočne veľkou, ľudia si myslia, že musí byť pravdou. Nikto by podľa nás nemal dosť drzosti povedať takú obrovskú lož.

Tu je teda trik, ktorý sa teraz plánuje. Naše zlaté rezervy sa v súčasnosti oficiálne oceňujú starou úradnou cenou 42,22 dolára za uncu. Táto cena sa odráža v položkách zlatých zásob v súvahách Ministerstva financií a Federálneho rezervného systému, o ktorých som hovoril minulý mesiac. Sledujte však, ako neexistujúce zlaté rezervy precenia podľa súčasných trhových cien. V dolárovom vyjadrení budú naše fiktívne zlaté rezervy náhle vyzerať 15- alebo 20-krát väčšie. Plánom je tiež využiť diskusie v Kongrese o návrate k zlatému štandardu. Kontrolované hlavné médiá najprv spopularizujú reči o zlatom štandarde; potom príde veľkolepý reklamný trik s precenením zlata. Napokon potichu zadusia akýkoľvek návrat ku skutočnému zlatému štandardu, pretože všetko to zlato v skutočnosti nemáme. Namiesto toho sa pokúšajú vymyslieť nejaký trik, ktorý si bude vyžadovať iba symbolické množstvo zlata. Zatiaľ nerozhodli, čo presne to bude, ale konečným výsledkom má byť mocná propaganda, ktorá ľudí presvedčí, aby uverili veľkej lži o údajnom obrovskom americkom zlatom poklade.

Priatelia, mnohí ľudia by pred naším chýbajúcim zlatom radšej strčili hlavu do piesku. Radšej by hroznú pravdu nepoznali. Práve preto bude veľká lož na toľkých ľudí účinkovať. Je to však ako mať rakovinu a nechcieť, aby vám o nej povedali, pretože dolár Spojených štátov má rakovinu v konečnom štádiu a čoskoro zomrie, ak pravda o našom chýbajúcom zlate zostane skrytá.

Moji nepriatelia niekedy tvrdia, že pravda o našom chýbajúcom zlate by sa nemala odhaliť. Podľa ich argumentu samotné odhalenie pravdy o chýbajúcom zlate zrúti naše hospodárstvo; priatelia, tento argument však tvrdí, že lož je lepšia než pravda. A to je nesprávne, úplne nesprávne. Dôvod je tento: ak škandál chýbajúceho amerického zlata prenikne na verejnosť, môže pripraviť pôdu pre medzinárodné kroky na odvrátenie katastrofy. Mohla by sa okamžite konať medzinárodná menová konferencia na vyriešenie krízy. Zlatý škandál by zlomil skrytú moc tunajších boľševikov, ktorí smerujú ku katastrofe; konferencia by tak mohla ukončiť katastrofálny systém plávajúcich mien, ktorý platí teraz. Namiesto neho by mohla zaviesť nový systém pevných, ale pružných výmenných kurzov, ktorý by bol stabilný. Zároveň by mala konferencia stanoviť úrokové sadzby na medzinárodnom základe. To by malo tendenciu zastaviť celosvetovú vojnu úrokových sadzieb, ktorá sa teraz vedie s cieľom prilákať horúce peniaze z jednej krajiny do druhej.

Keď by sa znížil tlak na úrokové sadzby, infláciu by bolo možné dostať pod kontrolu a priemysel by mohol ožiť. Inflácia má medzinárodný rozsah; a keďže aj tunajší zlatý škandál má medzinárodný rozsah, možno ho vyšetrovať na medzinárodnom základe. Existovala by reálna šanca vypátrať naše zlato aj ľudí, ktorí nám to urobili.

Medzitým by mohol vzniknúť akýsi Marshallov plán naruby na záchranu dolára Spojených štátov. Aby nám pomohli prekonať krízu, zahraničné centrálne banky by nám mohli požičať určité množstvo zlata na medzinárodné transakcie. „Prečo by sa s tým obťažovali?“ pýtate sa. Veľmi jednoducho. Naši obchodní partneri držia stovky miliárd dolárov. Ak dolár padne, padnú aj ich vlastné ekonomiky. Medzinárodný krok na záchranu dolára je teda v ich vlastnom záujme.

To všetko sa však môže stať iba — a opakujem iba — vtedy, ak zlatý škandál prepukne pred nastávajúcim bankovým krachom, pretože len tak možno oslobodiť naše menové záležitosti zo zovretia tunajších boľševikov. Ak dokážu zlatý škandál udržať skrytý ešte chvíľu, dosiahnu svoje. Vyhrajú; a, priatelia, vy aj ja stratíme všetko.

Téma č. 3 — Pred niekoľkými mesiacmi sa objavili veľké titulky o údajnej novej americkej tajnej zbrani. Nazýva sa „neviditeľné lietadlo“. Zbraňou, o ktorú v skutočnosti ide, je špecializovaný hybridný stroj nazývaný „Subcraft“. Je to tá istá zbraň, ktorú som zverejnil o dva roky skôr v AUDIO LISTE č. 37; a začiatkom tohto roka, v januári 1980, sa ju tunajší boľševici pokúsili použiť proti Rusku. Výsledkom bola katastrofa, ako som uviedol v AUDIO LISTOCH č. 53 a 54. Veľkolepo znejúce neviditeľné lietadlo sa tak teraz stalo iba propagačným nástrojom, ktorý má jadrovú vojnu vykresliť ako menej samovražednú.

Podľa všetkej nedávnej publicity by si človek myslel, že nenápadnosť je vo vedení vojny radikálne novou myšlienkou; nenápadnosť, úskok, klam a prekvapenie však patria medzi hlavné prvky vojenskej stratégie od staroveku. A dnes, priatelia, žijeme vo veku nenápadnosti — v politike, hospodárstve a predovšetkým v zbraniach a vo vojne. Počas približne posledných šiestich rokov som zverejnil mnoho tajných noviniek v oblasti zbraní a vedenia vojny. Odhalil som tajomstvá Ruska aj Spojených štátov, pretože podľa mňa ich potrebujete poznať, a poznanie je moc.

Práve teraz zúri tajná vojna a vy aj ja už znášame jej následky; ak ju nezastavíme, čoskoro prepukne do totálnej termonukleárnej vojny. Existuje iba jeden spôsob, ako zastaviť smrteľný vojnový kolobeh, ktorý teraz prebieha. Treba ukončiť utajovanie a úskoky a nahradiť ich PRAVDOU — pravdou o americkom zlatom škandále, pravdou o kradnutí volieb pomocou neregulovaných hlasovacích strojov a pravdou o úplne novom veku tajných zbraní, o ktorých verejnosť nevie. Nový vek utajeného vedenia vojny je dnes všade. Tvorí celé spektrum od hlbín pod morom až po kozmický priestor.

Začnime ponorkami. Od samého začiatku boli vždy zbraňami nenápadnosti. Ich výnimočnou výhodou bola vždy schopnosť uniknúť odhaleniu. Moderný vek jadrových ponoriek otvorili Spojené štáty v roku 1954; a bola to Amerika, ktorá vytvorila koncepciu ponorky s balistickými raketami a prvýkrát ju spustila na vodu v roku 1959. Naši vodcovia nás dodnes uisťujú, že americké ponorky zostávajú bezkonkurenčné. Musia priznať, že Rusko má niekoľkonásobne viac ponoriek než my, ale zahmlievajú to príbehmi, že ruské ponorky sú hlučné alebo netesné, prípadne že ich posádky nie sú veľmi inteligentné. V podstate nám teda hovoria: „Nebojte sa. Ponorkovú vojnu s Ruskom zvládneme.“ Boli časy, keď kvalita bola na našej strane, ale tie sú dávno preč. Spojené štáty dnes v tajnej vojne o kontrolu svetových oceánov výrazne prehrávajú.

Nové generácie ruských ponoriek vstupujú do vlastnej novej éry. Sú medzi nimi napríklad nové ponorky triedy Oscar s riadenými strelami. Tie môžu odpaľovať riadené strely na útok proti našim lietadlovým lodiam a ďalším hladinovým plavidlám. Dokážu to urobiť stále ponorené, ďaleko za horizontom. A existujú nové útočné ponorky triedy Alfa, ktoré nemajú vo svete obdobu. Ponorkári vždy hovoria, že najväčším nepriateľom ponorky je iná ponorka, a nové ruské Alfy sú zatiaľ najhorším nepriateľom našich ponoriek. Na rozdiel od Spojených štátov Rusko zvládlo používanie titánu pri stavbe ponoriek. Na rozdiel od Ameriky má navyše veľké zásoby titánu na využitie vo všetkých druhoch nových technológií — a Rusko už titán Spojeným štátom nepredáva. Nové Alfy majú preto dvojité titánové trupy a sú dnes najhlbšie sa ponárajúcimi a najrýchlejšími operačnými ponorkami na svete. Na Západe sa ich rýchlosť odhaduje na 45 uzlov; v skutočnosti však, priatelia, presahuje 60 uzlov! Vo väčšine situácií dokážu naozaj uniknúť najlepšiemu americkému torpédu Mark 48; môžu sa ponoriť takmer míľu hlboko, uniknúť útoku a skryť sa pod zložitými oceánskymi prúdmi.

Najväčší doterajší šok v ruskom ponorkovom programe však nastal začiatkom tejto jesene roku 1980. Ide o ponorku spustenú na vodu v lodenici pri Archangeľsku pri Bielom mori. Keď ju predstavitelia západných spravodajských služieb videli prvýkrát, sotva verili vlastným očiam. Ponorky sa tradične označovali skôr ako člny než lode pre svoju pomerne malú veľkosť, ale pri tejto ponorke to neplatí. Je to obor — ponorka s balistickými raketami veľká približne ako americká lietadlová loď z druhej svetovej vojny. Predstavitelia západných spravodajských služieb nechápu, prečo je taká veľká, ale ja vám môžem dôvod odhaliť už teraz. Obrovská nová ruská ponorka s kódovým označením „Typhoon“ predstavuje ďalšie prvenstvo. Je prvou ponorkou s balistickými raketami na svete, ktorá ich dokáže opätovne nabiť. Vo vojne môže na cieľ odpáliť všetkých 20 rakiet zo svojich síl a potom do nich nabiť ďalších 20 rakiet, ktoré nesie na palube. Ak to teda bude potrebné, ruská ponorka Typhoon môže uskutočniť dva jadrové útoky. Rovnako ako Alfy má aj desivý nový Typhoon titánový trup. Nie je taký rýchly ako štíhla Alfa, ale aj tak je veľmi rýchly a dokáže sa ponoriť mimoriadne hlboko.

A čo majú Spojené štáty ako odpoveď? Odpoveďou je nová americká raketová ponorka Trident. Nesie 24 rakiet oproti 40 raketám Typhoonu. Je pomalšia, s netitánovým trupom sa nemôže ponoriť ani zďaleka tak hlboko, navyše zaostáva za harmonogramom už tri roky a ďalej sa oneskoruje — z viacerých dôvodov, z ktorých niektoré sa nedávno spomínali v správach. Jeden hlavný dôvod rozpadajúceho sa amerického programu ponoriek Trident sa však v správach neobjavuje — rozsiahle užívanie narkotík medzi pracovníkmi lodeníc stavajúcich Tridenty! Mnohí pracovníci sa na tom nezúčastňujú, ale mnohí áno; výsledkom je obrovská fluktuácia personálu. Ďalším výsledkom sú chybné zvary a omyly v kritických potrubiach. Keď chyby objavia, prácu treba urobiť znova, niekedy opakovane. A, priatelia, vôbec nič sa s tým nerobí.

Druhou stranou mince podmorskej vojny je protiponorkový boj, čiže ASW. V poslednom čase sme počuli odvážne príbehy o nedávnych amerických prelomoch v ASW. Sú založené na mimoriadne zložitých počítačových sieťach na počúvanie sonarov; ako som však už pred časom prvýkrát odhalil, všetky nové ruské ponorky pri bežnej prevádzke vytvárajú umelé zvuky. Preto sa nové Alfy považujú za také hlučné — hluk je zámerný. Keď príde vojna, zariadenia na tvorbu hluku nazývané „kavitátory“ sa zasunú. Americké sonarové siete budú márne načúvať známym zvukom. Namiesto nich budú Alfy a ďalšie ponorky plávať vysokou rýchlosťou smerom k Amerike, tiché ako šepot; a pritom ruské ponorky zaútočia tak, ako ponorky útočia vždy — nenápadne.

Skutočný stav amerického protiponorkového boja zhrnuli New York Times minulý mesiac, 5. októbra. Citovali vysokého amerického námorného dôstojníka: „Ak chcete nájsť ponorku, musíte vedieť, kde hľadať. Inak budete musieť použiť veľkú časť svojich protiponorkových prostriedkov len na nájdenie a zničenie jedinej ponorky, a to vo vojne nie je praktické. Radšej počkajte, kým zaútočí.“ Vysvetlil, že vtedy by sme mohli ponorku ľahšie odhaliť; dodal však, že ponorka s balistickými raketami by ich mohla odpáliť ešte pred chytením, citujem: „Takže na tom pravdepodobne nezáleží.“

Priatelia, v ponorkách by stále panovala rovnováha, keby malo Rusko pri ich hľadaní rovnaký problém ako my; ale nemá ho. Pred piatimi rokmi, v roku 1975, oznámil veliteľ ruského námorníctva prelom v protiponorkovom boji a nebol to bluf. Hovoril o psychoenergetickom zameriavaní vzdialenosti, čiže PRF. O ruskom PRF som prvýkrát informoval v AUDIO LISTE č. 42. Bolo kľúčom k ruskému zničeniu amerických Subcraftov začiatkom tohto roka a ruské pilotované kozmické satelity používajú PRF na nepretržité sledovanie všetkých ponoriek Spojených štátov. Keď príde vojna, polohy našich ponoriek oznámia ruským útočným ponorkám. Urobia to prostredníctvom celosvetového systému ponorkovej komunikácie, ktorý som odhalil v AUDIO LISTE č. 16. Ruské útočné ponorky vrátane nových Álf budú navedené k našim vlastným ponorkám s balistickými raketami. Naše staršie a pomalšie ponorky prekvapia a nebudú môcť uniknúť. Bez varovania ich zničia ruské jadrové torpéda.

Keď som v AUDIO LISTE č. 16 spomenul ruský celosvetový systém ponorkovej komunikácie, prebiehala kríza. Bola to podmorská raketová kríza roku 1976. Ruské námorníctvo vtedy umiestňovalo podmorské rakety v našich vlastných teritoriálnych vodách a používalo na to ponorky. Išlo o malé rakety krátkeho doletu s jadrovými hlavicami. Po umiestnení možno tieto rakety vypustiť z ich podmorských stanovíšť na satelitný povel a boli uložené veľmi blízko svojich pobrežných cieľov. Výsledkom by bol nulový čas na varovanie pred útokom podmorskými raketami. Rakety umiestňoval v zálivoch a zátokách pozdĺž amerického pobrežia osobitný druh ponorky. Bola to miniponorka na umiestňovanie rakiet, ktorú som opísal v AUDIO LISTE č. 16. V tej nahrávke som uviedol, citujem: „Tieto osobitné ponorky naše podmorské sonarové detekčné siete zachytávajú len veľmi ťažko, pretože ich trup je upravený tak, aby sonarové signály pohlcoval namiesto ich odrážania.“

O štyri roky neskôr počúvame ozvenu tejto koncepcie v takzvanom neviditeľnom lietadle. Pri lietadlách má úprava namiesto sonaru pohlcovať radar, ale inak ide o rovnakú myšlienku. Rusko nenápadne umiestňovalo podmorské rakety pozdĺž našich brehov a naši vlastní vodcovia namiesto varovania verejnosti odpovedali rovnako tajne. Keď som tieto veci zverejnil pred viac než štyrmi rokmi, istí autori informačných bulletinov a ďalší ľudia sa rozzúrili. Z akéhokoľvek dôvodu robili všetko pre to, aby svojim čitateľom povedali, že správy o raketách nemajú počúvať. Pokúšali sa tvrdiť, že vodotesné rakety číhajúce pod vodou sú nemožné. Rovnako sa vysmievali samotnej myšlienke ponoriek pohlcujúcich sonar.

Dnes sme však o štyri roky bližšie k PRVEJ JADROVEJ VOJNE; a čím bližšie sa nad nami týči katastrofa, tým väčší tieň vrhá. Dobrým príkladom je už spomenutý článok v New York Times z minulého mesiaca. Písalo sa v ňom, citujem: „Sovietske ponorky bývajú potiahnuté materiálom, ktorý pohlcuje sonarové impulzy.“ A pokiaľ ide o podmorské rakety, vypočujte si niekoľko slov z nedávneho listu redaktorovi. Uverejnili ho 25. septembra 1980 vo Washington Star. Autorom je kapitán John E. Draim, bývalý vedúci

programu námorného projektu „Hydra“. Píše, citujem: „Rakety ako MX môžeme ľahko urobiť vodotesnými a odpaľovať ich zo zvislej plávajúcej polohy. Projekt Hydra námorníctva Spojených štátov predviedol túto techniku vypúšťania so skúšobnými raketami veľkosti ICBM už začiatkom 60. rokov.“ A ďalší citát: „Raketu typu Hydra možno tiež nechať vyplávať z ponorenej ponorky na hladinu a odtiaľ ju vypustiť, čo je technika používaná pri sovietskych SLBM.“

Vo svetle týchto nedávno zverejnených slov sa to, o čom som prvýkrát informoval v lete 1976, stáva takmer bežnou záležitosťou. V spravodajských kruhoch bolo dobre známe, že veci, ktoré som vtedy uvádzal, sú uskutočniteľné; z čírej nevedomosti, ak už nie z iného dôvodu, však isté bulletiny a organizácie chceli, aby ľudia moje varovania ignorovali. Veľký počet mojich poslucháčov ich našťastie neignoroval. Podľa môjho návrhu vyvinuli silný tlak na Zbor náčelníkov štábov a istý čas sa podnikali kroky na zmiernenie krízy.

V liste redaktorovi, ktorý som práve citoval a ktorý napísal kapitán Draim, je zaujímavý odkaz na rakety veľkosti ICBM, pretože niekoľko mesiacov po mojich správach o ruských podmorských raketách som sa dozvedel o našich vlastných.

Americké podmorské rakety sa od ruských radikálne odlišujú. Prvýkrát som ich odhalil v AUDIO LISTE č. 20 z januára 1977. Na rozdiel od malých ruských rakiet sú americké podmorské rakety obrovské. Sú to gigantické vodotesné medzikontinentálne balistické rakety rozmiestnené na dne oceánu, ale s ruskými raketami majú jednu spoločnú vec. Americká tajná flotila podmorských rakiet bola rozmiestnená v utajení. Stalo sa to v supertajnej operácii známej ako „Operácia Desk Top“ a na jar 1978 sa Operácia Desk Top znovu aktivovala pri východnom pobreží Ameriky. Americká tajná vláda vám o týchto prísne utajovaných vojnových prípravách nepovedala nič; namiesto toho tvrdila, že vŕta kvôli rope! Oblasť Baltimore Canyon na kontinentálnom šelfe propagovali, akoby to bola podmorská Aljaška plná ropy. Ešte pred začiatkom údajného ropného prieskumu som však svojim poslucháčom povedal, aby neočakávali ropnú bonanzu, pretože tam umiestňujú rakety, a nie hľadajú ropu. A naozaj, po umiestnení rakiet nám povedali, že to bol veľký neúspech — nenašla sa nijaká významná ropa.

To sú niektoré z vecí, ktoré sa odohrávajú pod svetovými morami; ak sa však namiesto nadol pozrieme nahor, tempo utajenej vojny nie je o nič menej zúrivé. Nedávno sme napríklad počuli o takzvanej technike neviditeľnosti na uniknutie radarom. Americká riadená strela je v skutočnosti zbraňou nenápadnosti určenou na preniknutie do Ruska pod radarom. Odkedy však Briti v druhej svetovej vojne vynašli radar, existuje záujem o protiopatrenia. Začalo sa to zhadzovaním kovových pásikov z útočiacich bombardérov. Tie oslepili primitívny radar tej doby. Potom radary zdokonalili tak, aby cez kovové pásiky videli, a nasledovali elektronické protiopatrenia, čiže ECM. Zariadenia ECM vytvárajú vlastné radarové vlny tak, aby rušili radarové odrazy od lietadla. Pomocou ECM možno dosiahnuť, aby desaťstopová raketa vyzerala na radare ako malý vták, a to sa podarilo už dávno, do polovice 60. rokov. Teraz zrazu počúvame o povlakoch pohlcujúcich radar a zaoblených povrchoch. Zaoblené povrchy majú sklon rozptyľovať radarové vlny namiesto toho, aby ich odrážali späť k radarovej anténe. Lietadlo je preto ťažké odhaliť, kým sa nedostane veľmi blízko.

Priatelia, tieto techniky možno do istej miery použiť na lietadlá, ale priam ideálne sa hodia pre iný druh stroja vo vzduchu nad nami. Zaoblené povrchy rozptyľujú radar a dokonalým zaobleným povrchom je guľa. Ruské elektrogravitické zbraňové plošiny, kozmosféry, sú preto prirodzenými zbraňami nenápadnosti. Ruské rozmiestnenie kozmosfér som prvýkrát

odhalil koncom roka 1977 v AUDIO LISTE č. 29. Prvých niekoľko použilo Rusko pri pokuse o zastrašovanie. Vytvárali obrovské dunivé vzdušné rachoty pozdĺž nášho východného pobrežia aj inde; keď však neskôr rozmiestnili viac kozmosfér, prešli na utajený spôsob prevádzky.

Kozmosféry na hliadke sa zvyčajne vznášajú vo výške približne 100 míľ. V tejto výške sú pre všetky bežné radary neviditeľné, ale pri niekoľkých príležitostiach Rusi chceli, aby sa kozmosféry objavili na amerických radaroch. Je to jeden zo spôsobov, ako vyslať odkaz v čase krízy; preto pri napätých podmienkach niekedy kozmosféry dostanú rozkaz zostúpiť do malej výšky. „Malá“ výška pre kozmosféru zvyčajne znamená 5 až 7 míľ nad zemou. Pri zostupe sa čoraz viac približujú k pozemným radarom. Keď sa blížia k zemi, postupne sa preto na radare zviditeľňujú. Ak kozmosféry dostanú rozkaz rýchlo zostúpiť, účinok na radare je veľmi dramatický. V jednej minúte radar neukazuje nič; v nasledujúcej sa po celej obrazovke objavia body. Zdá sa, akoby sa radarové obrazy kozmosfér zhmotnili z ničoho. O hrozbách kozmosfér v malej výške som prvýkrát informoval už v AUDIO LISTOCH č. 30 a 32 a odvtedy sa zopakovali niekoľkokrát.

V AUDIO LISTE č. 46 som tiež oznámil, že Rusko má menšiu flotilu kozmosfér druhej generácie. Dokážu sa vznášať ako všetky kozmosféry, ale ich najväčšou výhodou je rýchlosť. Sú zbavené zbraní a fungujú ako vysokorýchlostné transportéry tesne nad atmosférou. V prípade potreby môžu zrýchliť až na orbitálnu rýchlosť; a keďže operujú vysoko nad Zemou, sú pre radar neviditeľné.

Najmenej dvakrát za uplynulý rok Rusi použili svoje vysokorýchlostné kozmosféry na únosy satelitov. Prvý prípad nastal takmer pred rokom, 11. decembra 1979. Išlo o americký satelit „Satcom 3“, ktorý vyrobila RCA. Päť dní bez problémov obiehal na orbite, ale zrazu jednoducho zmizol z radarových obrazoviek a prestal komunikovať. To bolo posledné, čo sme o Satcome 3 počuli. Ruská vysokorýchlostná kozmosféra k nemu priletela a vyrovnala s ním obežnú dráhu. Potom otvorila nákladný priestor a Satcom 3 vtiahla dovnútra. Keď sa dvere zatvorili, prerušili jeho signál; a keď ho pohltila pre radar neviditeľná kozmosféra, zdalo sa, že Satcom 3 zmizol. Dňa 9. mája 1980 sa to zopakovalo. Tentoraz išlo o japonský satelit nazývaný Agami 2. Rovnako ako Satcom 3 zdanlivo bez stopy zmizol. Rusko tým vysielalo Japonsku odkaz, aby sa príliš nezbližovalo s tajnými americkými vojnovými prípravami.

Pokiaľ ide o nenápadnosť vo vesmíre, Rusi sú starí majstri. Približne pred tromi mesiacmi, 1. septembra 1980, uverejnili v Cleveland Plain Dealer fascinujúci list. Napísal ho A. L. Jones, riaditeľ rádiovej stanice Sohio na sledovanie satelitov v rokoch 1958 až 1964. Napísal, citujem: „Technológia zneviditeľnenia lietadla pred radarovou detekciou nie je nová ani nie je výlučným vlastníctvom armády Spojených štátov. Uprostred leta 1962 Sovietsky zväz verejne oznámil, že vypustí satelit Kozmos na obežnú dráhu Zeme, ktorý bude pre radarovú detekciu neviditeľný. Satelit úspešne vypustili a niesol rádiový vysielač, pomocou ktorého bolo možné potvrdiť, že je na orbite.“ Spomína, že NORAD požiadal stanicu Sohio o údaje rádiového sledovania, a pokračuje, citujem: „NORAD zvyčajne nepotrebuje údaje rádiového sledovania, pokiaľ sa radarové a optické metódy neukážu ako neúčinné. Zrejme to bol tento prípad. Približne po dvoch mesiacoch rádiový vysielač v satelite prestal fungovať a kozmické teleso sa stalo neviditeľným pre všetky metódy sledovania.“

Priatelia, Rusko už viac než tri roky ovláda vojenské využitie vesmíru. Teraz má mnoho satelitov vrátane pilotovaných, ktoré na Západe ani nesledujú. Z tohto aj ďalších dôvodov

sa vojenské postavenie Ameriky stalo neudržateľným, a predsa sú tunajší boľševici stále odhodlaní viesť jadrovú vojnu proti Rusku! Veria, že prežijú, ako som vysvetlil v AUDIO LISTOCH č. 56 a 57, ale nezáleží im na tom, koľko z nás ostatných bude trpieť a zomrie. Tak či onak sú odhodlaní rozpútať americký jadrový prvý úder proti Rusku.

V AUDIO LISTE č. 55 z minulého júna som odhalil jeden zo základných kameňov boľševického plánovania jadrovej vojny. Je ním americká tajná mobilná raketa Minuteman TX, cestujúci Minuteman. Rakety TX sú už rozmiestnené pozdĺž existujúcich železničných tratí v našich severných štátoch. Medzitým pokračuje prepracované propagandistické krytie programu Minuteman TX. Zahŕňa spor o údajnú raketu MX, ako som uviedol v AUDIO LISTE č. 55. Teraz zahŕňa aj správy o možnom zrýchlení programu mobilných rakiet. Dňa 18. novembra New York Times napísali, že by to mohlo zahŕňať, citujem: „urobiť niektoré rakety Minuteman mobilnými“. Ako zvyčajne sú správy ďaleko za skutočnosťou.

Môžem oznámiť, že počiatočné rozmiestnenie rakiet Minuteman TX je teraz prakticky dokončené. Prebieha druhá fáza. V AUDIO LISTE č. 55 som opísal osobitný mobilný odpaľovací vagón, ktorý nesie každý Minuteman TX. Teraz sa ku každému vagónu TX postupne pripája druhý vagón. Navonok vyzerá presne ako vagón TX, ale raketa vo vnútri je úplne iná. Raketa v druhom vozni je protikozmosférová raketa, čiže ACM; je vyzbrojená kobaltovou ionizačnou bombou, ktorú som prvýkrát opísal v AUDIO LISTE č. 42.

V AUDIO LISTE č. 55 som opísal plánovanú odpaľovaciu postupnosť rakiet TX, teraz však bude prebiehať aj niečo navyše. Keď príde rozkaz na odpálenie rakiet TX, najprv sa spustí ACM. Bez čakania na spomalenie sa kryt železničného vagóna ACM odstrelí. Tým sa odhalí samotná raketa ACM uložená na odpaľovacom zariadení. ACM je oveľa menšia než Minuteman a jej odpaľovacie zariadenie je mierne naklonené nahor, takže vo chvíli odletenia krytu raketu ACM vypustia. Pri štarte zrýchli silou stonásobku gravitácie. Menej než jednu (1) sekundu po odpálení poletí rýchlosťou vyše 1 000 míľ za hodinu; a keďže štartuje takmer vodorovne, pre kozmosféru nad ňou bude nemožným cieľom na zamierenie. Necelých 10 sekúnd po štarte vybuchne v hornej atmosfére kobaltová ionizačná bomba. Tá má kozmosféry nakrátko vyradiť, ako som opísal v AUDIO LISTE č. 42. A keď budú kozmosféry zneškodnené, samotné rakety Minuteman TX vypustia proti Rusku — prinajmenšom taký je plán tunajších boľševikov.

Posádky kozmosfér však už dostali rozkazy, ktoré majú tento plán znefunkčniť. Po vypustení ACM sa ju ani nepokúsia zostreliť. Namiesto toho začnú svojimi zbraňami s lúčom nabitých častíc páliť na železničný vagón Minuteman TX. Budú mať približne 10 sekúnd na jeho zničenie pred výbuchom kobaltových ionizačných bômb, čo by malo byť viac než dosť času na odparenie každého TX aj jeho lokomotívy. V tom čase však už možno nebude možné zastaviť kamikadze jadrový prvý úder proti Rusku; a ak ho nebude možné zastaviť, následkom bude úplné zničenie Ameriky. Nenápadnosť a utajovanie sa skončia úplnou katastrofou.

Priatelia, tentoraz nemám čo dodať ako „zhrnutie na poslednú chvíľu“. Dúfam, že svoj ďalší AUDIO LIST č. 61 nahrám približne v polovici januára 1981. Dovtedy, ak Boh dá, toto bol Dr. Beter. Všetkým vám želám veselé Vianoce a šťastný, požehnaný nový rok.

Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Audio list č. 61

Dr. Peter David Beter

20. januára 1981

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Poznámka pre čitateľa: Nasleduje úplný slovenský preklad historického textu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a opisované tajné udalosti sú autorovými tvrdeniami; ich zachovanie v preklade neznamená potvrdenie ich pravdivosti.

Ahoj, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 20. januára 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 61.

Od nahratia AUDIO LISTU č. 60 koncom novembra uplynul približne mesiac a pol. Počnúc týmto číslom 61 plánujem nahrávať AUDIO LIST podľa trochu pružnejšieho harmonogramu. Stále plánujem nahrať správu približne raz mesačne, ale odteraz chcem harmonogram viac viazať na udalosti a menej na kalendár. AUDIO LIST predsa zaznamenáva históriu práve pri jej vzniku. Niekedy príde koniec mesiaca práve vtedy, keď sa začína veľký príbeh, či už verejne, alebo za zatvorenými dverami. Keď sa to odteraz stane, možno nahrávanie o niekoľko dní odložím, aby som vám poskytol úplnejší príbeh. Inokedy to môže fungovať opačne a harmonogram AUDIO LISTU sa zrýchli. Nič z toho neovplyvní vaše predplatné. Dostanete všetky čísla, za ktoré ste zaplatili, bez ohľadu na dátum ich vydania; dúfam preto, že pružnejší harmonogram mi umožní slúžiť vám lepšie než kedykoľvek predtým, pretože, priatelia, udalosti smerujú k vyvrcholeniu.

Odkedy som sa s vami naposledy rozprával, svet šokovala, zarmútila a rozhnevala zdanlivo nezmyselná vražda v New Yorku. Obeťou bol bývalý člen Beatles a rocková hviezda John Lennon. Lennon rád hovorieval, že rocková hviezda môže hovoriť veci bez toho, aby ju za ne zabili; a po piatich rokoch mimo pozornosti verejnosti sa vracal k práci — nie preto, že by potreboval peniaze, ale preto, že mal čo povedať. Veci, ktoré chcel tentoraz povedať, priatelia, by však spôsobili problémy tým, ktorí nás manévrujú do jadrovej vojny; preto z jeho bývalého fanúšika urobili psychologicky naprogramovaného vraha. Urobili to pomocou techník, ktoré som zverejnil pred viac než piatimi rokmi v AUDIO LISTE č. 5. A v predvečer návratu do verejného života Johna Lennona umlčali.

Priatelia, sily bezprávia ničia náš spôsob života. Splodili prudko rastúcu kriminalitu, o ktorej mi mnohí z vás písali a kládli otázky. Ak chcete pochopiť, ako vás tieto sily bezprávia osobne ovplyvňujú, rád by som vám odporučil novú knihu. Autorom je vysoko rešpektovaný podnikateľský poradca pán Fred Muller. Kniha má názov „Prichádzajúca americká nočná mora: inflácia, hospodársky kolaps a revolúcia zločinu“. Cena je 10,00 dolára vrátane poštovného a objednať si ju môžete priamo na adrese:

Fred Muller
P.O. Box 11909, Columbia, SC 29211.

Ak budeme nečinne sedieť a necháme to prebiehať, tieto sily bezprávia zmietnu všetko, čo je nám drahé. Ničia naše peniaze a hospodárstvo, oberajú nás o ťažko nadobudnutý majetok. Spôsobujú, že mnohí sa pri chôdzi po uliciach boja o vlastný život; prekrúcajú naše zákony a korumpujú zákonodarcov; a pracujú dňom i nocou, aby nás zradili a zatiahli do šialenstva jadrovej vojny.

Existuje však niečo, čo môžeme urobiť. V júli 1980 som začal odpovedať na vaše otázky, čo môžete robiť; a pretože toľkí z vás odpovedali činmi, budem vám hovoriť viac. Robíme pokrok; a ak neklesneme na duchu, som presvedčený, že vyhráme.

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — Právna sabotáž Reaganovho preberania vlády.

Téma č. 2 — Premárnená príležitosť senátora Williama Proxmirea.

Téma č. 3 — Zlatý podvod na federálnych rezervných bankách.

Téma č. 1 — Pred dvoma mesiacmi Amerika bzučala o veľkom prekvapujúcom drvivom víťazstve v mene Ronalda Reagana. Objavovali sa najrôznejšie optimistické sľuby, že nová vláda „hneď naplno vyrazí“. Prechod k novej administratíve však v skutočnosti priniesol presný opak. Najprv stroskotali prvé výbery na niekoľko ministerských miest. Ľudia, ktorí zjavne prejavovali záujem, náhle odstúpili. Obsadzovanie nižších pozícií sa medzitým stalo ešte horším problémom. Namiesto rýchleho štartu sa prechodový tím brodil močiarom. Už pred týždňami vyčerpal vládne peniaze a musel začať žiadať svojich priateľov z korporácií o príspevky, aby mohol ďalej fungovať. Zmätení reportéri a komentátori si nad tým všetkým lámu hlavu. Skúsení pozorovatelia Washingtonu vedia rozoznať, že niečo nie je v poriadku. Cítia to vo vzduchu. Pre verejnosť sa takzvaný „Reaganov tím“ pokúsil zvaliť všetko na „Zákon o etike vo vláde“ z roku 1978. To však, priatelia, nie je skutočný problém. Ide o niečo oveľa ďalekosiahlejšie. Faktom je, že tunajší boľševici v byrokratickej moci novú administratívu prakticky vymkli.

Príznaky tejto bezprecedentnej situácie rastú zo všetkých strán. Napríklad pred niekoľkými dňami, 12. januára, priniesli New York Times článok s nadpisom: „REAGANOVI SPOLUPRACOVNÍCI Z KAMPANE SA BOJA, ŽE ZOSTANÚ MIMO“. Článok uvádzal, citujem: „Reaganovi spolupracovníci pri preberaní vlády teraz očakávajú, že do jeho prísahy 20. januára budú mať vybraných iba približne 50 vysokopostavených úradníkov“ — a to v súvislosti s, citujem, „obsadením 400 pracovných miest považovaných za nevyhnutné na kontrolu byrokracie“. Inými slovami, priatelia, Reaganovi spolupracovníci hovorili, že k dnešnému dňu bude byrokracia stále mimo ich kontroly. A ešte jeden veľmi významný citát: „Pre Reaganových pracovníkov prechodového tímu je súčasné obsadzovanie stoviek miest pod úrovňou ministra možno dôležitejšie než obsadzovanie ministerských funkcií. Práve spolupracovníci na nižších úrovniach budú podľa nich v skutočnosti vykonávať politiku pána Reagana.“

Priatelia, mocenský zápas o kontrolu vlády Spojených štátov pokračuje. Načrtol som ho v AUDIO LISTE č. 59 v októbri a v AUDIO LISTE č. 60 som vysvetlil, ako vzniklo volebné prekvapenie. Ako som však vtedy spomenul, išlo len o miernu prekážku pre boľševikov zakorenených na mocných miestach tu vo Washingtone.

Skutočný problém, ktorému čelia údajné Reaganove sily, sa v správach neobjavuje. Je ním rozhodnutie Najvyššieho súdu, ktoré tunajší boľševici potichu zariadili 31. marca 1980. Pre právnikov medzi mojimi poslucháčmi ide o prípad Branti proti Finkelovi. Citácia je: 445 U.S. 507 (1980).

Samotný prípad bol na prvý pohľad nenápadný. Novovymenovaný verejný obhajca v jednom newyorskom okrese sa pokúsil prepustiť dvoch asistentov, ktorí zostali z predchádzajúcej vlády druhej politickej strany; asistenti však podali žalobu, aby si miesta

udržali. Najvyšší súd im v marcovom rozhodnutí Branti vyhovel; pritom vytvoril nové právo vyhlásením, že rovnaká zásada platí na všetkých úrovniach vlády vrátane federálnej. Všeobecnou zásadou je, že vládnych zamestnancov nemožno prepustiť jednoducho pre ich politickú príslušnosť.

Dôsledky tohto rozhodnutia sú ohromujúce, priatelia. Veľmi dobre ich rozobrali odlišné stanoviská pod menami sudcov Powella, Rehnquista a Stewarta. Majú mnoho strán a prirodzene obsahujú početné podrobné citácie a argumenty. Dovoľte mi však prečítať niekoľko citátov, ktoré hovoria samy za seba:

> „Súd dnes pokračuje vo vyprázdňovaní systému politického patronátu.“

A citujem:

> „Sotva sa pozrel na takmer 200 rokov americkej politickej tradície a ďalej obmedzuje význam politickej príslušnosti pri výbere a ponechaní verejných zamestnancov. Mnohé verejné funkcie, ktoré sa predtým obsadzovali podľa členstva v celoštátnych stranách, sa teraz musia obsadzovať podľa ústavne zakotveného štandardu štátnej služby, ktorý ovplyvní zamestnávateľské postupy federálnej vlády, štátov a miestnych samospráv.“

A citujem:

> „Dnešné rozhodnutie je výkonom súdnej tvorby práva.“

Priatelia, americký politický systém takmer od založenia našej republiky závisel od politického patronátu. Bez neho váš hlas neznamená vôbec nič. Túto skutočnosť zdôrazňuje samotné odlišné stanovisko Najvyššieho súdu slovami, citujem:

> „Volení predstavitelia závisia od menovaných spolupracovníkov s podobnými názormi, ktorí vykonávajú ich politiku a spravujú ich programy. Patronát, právo vyberať kľúčový personál a odmeňovať verných strane, slúži verejnému záujmu tým, že uľahčuje vykonávanie politiky schválenej voličmi.“

Vďaka rozhodnutiu Najvyššieho súdu Branti musí nová administratíva nastúpiť s byrokraciou, ktorá je mimo jej kontroly. Boľševici zakorenení na kľúčových miestach po celej krajine na všetkých úrovniach vlády sú chránení pred hromadným prepúšťaním. Namiesto toho ich treba uvoľňovať jednotlivo na základe nepolitických argumentov. Rovnako nemožno priviesť nových menovaných ľudí len preto, že sú republikáni. Výsledkom je močiar, vláda mimo kontroly. Korporátni socialisti sa nateraz pod zástavou Ronalda Reagana zmocnili Bieleho domu, ale vládu stále ovládajú boľševici.

Jedným výsledkom bude opak plánov na „zmrazenie prijímania zamestnancov“, o ktorých počúvame. V skutočnosti bude pod rôznymi zámienkami dochádzať k zdvojenému prijímaniu, aby obišli zakorenených boľševikov. Povedie to k bujneniu neefektívnej vlády, k väčším vládnym výdavkom a väčšej byrokracii — nie menšej. Vďaka málo známemu rozhodnutiu Najvyššieho súdu Branti majú teda tunajší boľševici vládu Spojených štátov stále v smrteľnom zovretí. Nová administratíva skúsi všetko, aby ich moc postupne okresala; boľševici však nemajú v úmysle nechať sa okresať príliš. Skôr než sa to stane, plánujú skrátiť pôsobenie novej administratívy vystupujúcej pod menom Ronalda Reagana.

Téma č. 2 — Už takmer šesť mesiacov sa mnohí z vás ku mne pridávajú v preventívnej vojne pravdy. Naša vojna má odvrátiť plány hospodárskeho kolapsu, diktatúry a termonukleárnej vojny. Preto sa zmocňujeme hlavnej zbrane našich nepriateľov a obraciame ju proti nim. Tou zbraňou je ZLATO. Tí, ktorí ovládli naše zlato a peniaze, ich používajú na zničenie nášho spôsobu života; ich obrovská zbraň ZLATA je však aj ich Achillovou pätou, pretože porušili zákony a urobili chyby. Zanechali stopu. Vy a ja po nej ideme, aby sme ich vypátrali; a ak vytrváme a neklesneme na duchu, pevne verím, že vyhráme.

Ako viete, našu akčnú kampaň sme začali minulé leto u senátora Williama Proxmirea. Vtedy predsedal mocnému senátnemu bankovému výboru. V novom Kongrese už predsedom nebude pre prechod kontroly Senátu od demokratov k republikánom; zostane však členom výboru a bude naďalej vykonávať veľkú moc, preto vás chcem oboznámiť s aktuálnym stavom nášho úsilia voči nemu.

Ak si spomínate, senátora Proxmirea sme žiadali v zásade o dve veci. Hlavnou žiadosťou bolo, aby začal verejné, poctivé vyšetrovanie skutočného stavu údajných amerických zásob zlata. Výslovne sme ho žiadali, aby sa neuspokojil s účelovými slovami Ministerstva financií. Čas dôkazov, nie slov, je už dávno po termíne, preto sme chceli, aby presadil nestrannú, nezávislú a úplnú fyzickú inventúru. Americké zlato tam buď je, alebo nie je; preto som vás žiadal vyzvať senátora Proxmirea, aby dokázal, že sa Dr. Beter mýli. Neočakávali sme však, že to všetko urobí z ničoho nič. Každé také veľké vyšetrovanie musí mať východisko; preto sme mu ho ako predbežný krok poskytli. Žiadali sme najprv preskúmať jeden veľmi konkrétny prípad. Išlo o chýbajúcu zásielku zlata z Fort Knox z 20. januára 1965, presne v deň inaugurácie Lyndona Johnsona! Akékoľvek pravdivé a nezávislé skúmanie samotnej tejto zásielky by vyvolalo oveľa širšie otázky a tie by viedli k úplnému vyšetrovaniu, o ktoré žiadame.

Čo však doteraz urobil bojovník s „Cenou zlatého rúna“? Najprv zvážte chýbajúcu zásielku zlata, ktorú som rozoberal v AUDIO LISTE č. 56. Proxmire dodnes nezačal nijaké nezávislé vyšetrovanie. Začal namiesto toho robiť presne to, čo sme žiadali, aby nerobil. Vyžiadal si správu vlastného generálneho inšpektora Ministerstva financií. Potom premárnil mesiace vzácneho času rozosielaním počítačových odmietavých listov ako odpovedí na vaše listy. Podľa dnešného štandardného washingtonského postupu vám poskytol iba prázdne slová. Stále sľuboval, že keď dostane správu Ministerstva financií, rozhodne, čo bude robiť ďalej.

Priatelia, aj keď Proxmire bezcennú správu Ministerstva financií dostal, len ju zadržiaval. Dúfal, že vás zdrží, kým stratíte záujem a odídete. Sľúbenú správu nesprístupnil, kým ste na tom začiatkom decembra netrvali. Správa generálneho inšpektora Ministerstva financií nesie ručne opečiatkovaný dátum 30. septembra 1980. O chýbajúcej zásielke neprináša nič nové; iba rozvádza päť rokov starý list pani Mary Brooksovej, vtedajšej riaditeľky Mincovne Spojených štátov. Prvýkrát som ho zverejnil v AUDIO LISTE č. 2 z júla 1975.

List Brooksovej z roku 1975 iba znásobil otázky o chýbajúcej zásielke zlata z Fort Knox. A správa generálneho inšpektora Ministerstva financií z roku 1980 vody len ešte viac zakalila. Niet divu, že sa ju senátor Proxmire pokúšal dva mesiace zadržiavať, pretože je neuspokojivá. Ako taká si vyžaduje, aby splnil povinnosť a pátral hlbšie — a hlbšie pátranie je práve to, čo Proxmire zrejme rozhodne nechce robiť.

Chýbajúca zásielka zlata z 20. januára 1965 je len jedným vláknom obrovskej siete škandálu okolo nášho chýbajúceho zlata a Proxmire tvrdohlavo odmieta čo len nahliadnuť na obrovský škandál ako celok. Aby som ukázal, čo tým myslím, pripomeniem list Proxmireovi, ktorý som citoval v AUDIO LISTE č. 59 v októbri. Napísal ho jeho známy z Proxmireovho domovského štátu Wisconsin. Ako bystrý podnikateľ mu položil niekoľko veľmi prenikavých otázok. Tento muž priebežne informoval môjho dobrého priateľa pána Edwarda Durella o korešpondencii s Proxmireom. Preto vám môžem povedať pokračovanie toho, o čom som informoval v októbri. Je veľmi výrečné.

Proxmire na list svojho priateľa, ktorý som vám čítal, najprv vôbec neodpovedal. Po niekoľkých týždňoch priateľ napísal znova. Úplne jasne dal najavo, že očakáva odpoveď. A Proxmire odpovedal.

Jeho list z 3. decembra 1980 sa začína slovami, citujem:

> „Nemám záznam o prijatí vášho predchádzajúceho listu o fyzickej inventúre zlatých rezerv krajiny. O tejto otázke som dostal veľmi veľa pošty, preto sa ospravedlňujem za prehliadnutie.“

Mimochodom, niektorí z vás sa pýtali, koľko ľudí sa do kampane zapája, takže teraz máte vlastné Proxmireove slová, nielen moje, že máte veľa spoločnosti. Váš hlas je počuť.

Proxmire však zvyšok listu venuje iba výhovorkám, prečo odmieta splniť povinnosť. Je to sotva viac než opakovanie vecí, ktoré ste už počuli, vrátane vecných chýb. List bol taký zlý, že jeho priateľ napísal znova a rozobral ho takmer riadok po riadku. Pre vás a mňa však nemá zmysel teraz na Proxmirea míňať ďalší čas.

Priatelia, dali sme senátorovi Proxmireovi výhodu pochybnosti. Odpovedal premárnením príležitosti prevziať vedenie, ktoré mohol mať. Podľa britského obyčajového práva by ho považovali za zradcu, preto teraz jednoducho odídeme a necháme ho na pokoji. Zostane však mocným členom senátneho bankového výboru. Možno s ním budeme mať príležitosť rokovať znova; ak však budeme, priatelia, bude to za veľmi odlišných podmienok.

Téma č. 3 — Tesne po Vianociach minulý mesiac sa v novinách po celej krajine začal objavovať veľký článok o Fort Knox. Pozorní poslucháči z celých Spojených štátov mi poslali kópie. Propagandistický protiútok proti našej „preventívnej vojne PRAVDY“ sa už začal.

Článok mal sprostredkovať tri základné body. Dva boli známe z nespočetnej propagandy o zlate v minulosti. Jeden opakoval starý mýtus o nedobytnosti Fort Knox. Veliteľa depozitára zlatých tehál Georgea B. Wrighta odfotografovali v pozore pred zamknutými bránami a citovali jeho výroky ako: „Je to najbezpečnejšie zariadenie, aké kdekoľvek nájdete. Náš bezpečnostný systém neustále zlepšujeme“ a „Máme pripravené tanky a obrnené transportéry“.

Druhým známym bodom dlhého článku bol štandardný osobný útok na mňa. Spomínajú moje obvinenia z roku 1974 o chýbajúcom zlate, ale odbijú ich zívnutím ako, citujem, „Beterovo pritiahnuté tvrdenie“.

Tretí propagandistický trik v článku bol však nový. V AUDIO LISTE č. 60 o štyri týždne skôr som oznámil, citujem:

> „Sledujte, ako neexistujúce zlaté rezervy precenia podľa súčasných trhových cien. V dolárovom vyjadrení budú naše fiktívne zlaté rezervy náhle vyzerať 15- alebo 20-krát väčšie.“

Novinový článok o Fort Knox to rozbehol. Nikdy nespomenul starú oficiálnu cenu zlata 42,22 dolára za uncu, ktorá sa odráža v súvahách Ministerstva financií. Namiesto toho stále zdôrazňuje veľký nárast trhových cien zlata, a tak sa už začalo naše psychologické podmieňovanie. Psychicky nás pripravujú na prichádzajúci reklamný trik s precenením zlata.

V AUDIO LISTE č. 59 som rozoberal spôsob, akým sa americké zlaté rezervy uvádzajú v súvahách Ministerstva financií a Federálneho rezervného systému. Urobil som to, aby som vás upozornil na málo známu, ale rozhodujúcu skutočnosť. V tlači sa o našom zlate často voľne hovorí ako o „zlate Ministerstva financií“ alebo „vládnom zlate“, ale to nie je správne. Zlato v skutočnosti patrí Federálnemu rezervnému systému. Ministerstvo financií slúži iba ako fyzický správca jeho zlata a súvahy oboch inštitúcií túto situáciu potvrdzujú. Ak to znie ako zvláštne usporiadanie, máte pravdu. Je zvláštne. Takto ho však nastavili z istého dôvodu.

Správa zlata Federálneho rezervného systému Ministerstvom financií vytvorila zmiešanú zodpovednosť a umožnila rozmazávať jej hranice tam, kde to bolo vhodné. Tým uľahčila tým, ktorí nám zlato ukradli, zatajiť svoje činy. Napriek tomu porušili zákony a zanechali stopu. Pribúdajú právne dôkazy ukazujúce na Ministerstvo financií a Radu guvernérov Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone ako na spolusprisahancov. Ide o právnu zásadu odovzdaného zálohu, nesprávne použitú protiprávnym a podvodným spôsobom. A, priatelia, vy a ja nie sme jedinými obeťami! Obeťami sa vo veľkej miere stali aj prezidenti a členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk. Konanie rady tu vo Washingtone ich dostalo do pozície obrovskej zodpovednosti a doterajšie dôkazy naznačujú, že si neuvedomujú, čo im urobili.

Teraz chcem načrtnúť právny prípad, ktorý sa formuje. Zákony boli porušené a niektorí veľmi mocní muži smerujú do väzenia! Viem, že medzi poslucháčmi mám mnoho právnikov, a teraz k vám hovorím ako právnik; svoje poznámky sa však pokúsim podať čo najjasnejšie všetkým. Núti nás to najprv viesť náš prípad pred „súdom verejnej mienky“ a túto tému zakončím novým návrhom na konanie pre vás aj regionálne federálne rezervné banky.

Dňa 3. decembra 1974 vtedajší minister financií William Simon vypovedal pred podvýborom bankového výboru Snemovne reprezentantov. Členovia Snemovne sa pýtali na rôzne podrobnosti oznámených plánov Ministerstva financií začať „aukcie zlata“. Aukcie sa mali začať o niekoľko týždňov v januári 1975. Počas vypočúvania sa vtedajší člen Snemovne John Conlan z Arizony spýtal:

> „Vlastní vládne zlato Federálny rezervný systém, alebo ho vlastní Ministerstvo financií, ale Federálny rezervný systém má naň záujem podobný hypotekárnemu právu?“

Simonova odpoveď zahŕňala slová, citujem:

> „Je to taký akýsi záloh.“

Keď Simon vyslovil tie dve slová „taký akýsi“, takmer prezradil tajomstvo. Našťastie preňho si vtedy jeho prerieknutie nikto nevšimol; vládni svedkovia pred Kongresom majú navyše vždy osobitnú výsadu. Nazýva sa eufemisticky „oprava do záznamu“ — vládny svedok môže upraviť ústnu výpoveď pred jej vytlačením Vládnym tlačovým úradom. Oficiálne uverejnenú verziu Simonovej výpovede preto na niekoľkých miestach upravili. Okrem iného vypúšťa tie dve usvedčujúce slová „taký akýsi“, ktoré Simon vyslovil. Podľa oficiálne uverejnenej verzie povedal Conlanovi, citujem:

> „Z právneho hľadiska sa chcem poradiť so svojím právnikom. Áno, je to rovnaké. Myslel som si to. Je to záloh.“

Neskôr sa pri rovnakom vypočúvaní Conlan spýtal Simona, ako sa prijíma rozhodnutie predať zlato. Simon odpovedal, že rozhodnutie predložil prezidentovi; zároveň však tvrdil, citujem:

> „Mám právomoc to urobiť.“

Teraz si, priatelia, všimnite niečo veľmi dôležité. Vtedajšieho ministra financií Williama Simona sa pýtali na predaj zlata Federálneho rezervného systému, a predsa ani raz nespomenul získanie jeho súhlasu s predajom! Namiesto toho tvrdil, že samotné Ministerstvo financií môže zlato predať bez otázky komukoľvek ďalšiemu, dokonca aj prezidentovi. Jediným uvádzaným právnym základom je tvrdenie, že zlato je „záloh“.

Priatelia, prosím, majte so mnou teraz trpezlivosť. Je tu zásadný právny bod, ktorý treba vysloviť. Najnaliehavejšie o ňom potrebujú vedieť vedúci pracovníci a členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk, ale budem potrebovať vašu pomoc, aby sa to stalo. Ako vysvetlím, zavádzali ich rovnako ako nás.

Keď používam slovo „sprisahanie“, robím to v prísnom právnom zmysle.

SPRISAHANIE označuje akúkoľvek situáciu, v ktorej sa dve alebo viaceré osoby spoja na plánovanie a vykonanie trestného činu; a presne to urobili Rada Federálneho rezervného systému — nie banky — a Ministerstvo financií.

Kľúčom je právna koncepcia zálohu. Už takmer 20 rokov Ministerstvo financií Spojených štátov používa predstieranú právomoc ľubovoľne predávať zlato Federálneho rezervného systému. Táto predstieraná právomoc stojí na tvrdení, ktoré vykreslili ako vierohodné, ale je úplne nepravdivé. Je ním vyhlásenie Ministerstva financií, že zlato Federálneho rezervného systému je záloh; alebo, ako Simon skutočne povedal, „taký akýsi záloh“. Preto tak dôkladne upravili Simonovu výpoveď z roku 1974, ktorú som práve citoval.

Aby som ukázal, čo urobili, najprv musím definovať záloh v práve. Najprv ho opíšem právnou terminológiou, pretože ide o právne bojisko. Vedúci pracovníci a členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk budú musieť podniknúť právne kroky, ak sa chcú zachrániť. Chcem však zabezpečiť, aby všetci rozumeli, o čo ide, preto sa pokúsim čo najlepšie uviesť príklady.

Právne sa odovzdaný ZÁLOH definuje ako zverenie alebo odovzdanie hnuteľného majetku na zabezpečenie určitého dlhu či záväzku. Za určitých podmienok ho možno vykúpiť; ak však dlžník nesplní zmluvu, veriteľ môže predať majetok, ktorý mu dlžník odovzdal. Dlžník sa v tejto situácii nazýva záložca, pretože sa zaväzuje niečo zaplatiť alebo splatiť. Veriteľ sa nazýva záložný veriteľ. Ponecháva si fyzickú držbu majetku záložcu, kým nie je záložný záväzok splnený.

Na existenciu zmluvy o odovzdanom zálohu majetku musia byť prítomné tri prvky:

(1) Záložca musí odovzdať držbu majetku záložnému veriteľovi.

(2) Vlastnícke právo k majetku — teda skutočné vlastníctvo — si ponecháva záložca.

(3) A to je nevyhnutné: na príslušnom majetku musí existovať určitý druh záložného práva na zaplatenie dlhu alebo splnenie záväzku a tento dlh či záväzok musí záložnému veriteľovi dlhovať záložca alebo iná osoba.

Pre mojich kolegov právnikov pripomínam, že zmluva o odovzdanom zálohu je jednou z foriem hypotekárneho zabezpečenia. Hypotekárne zabezpečenie je, samozrejme, zmluvná právomoc veriteľa voči majetku dlžníka umožňujúca jeho predaj na uspokojenie dlhu. „Odovzdaný záloh“ platí konkrétne vtedy, keď majetok dlžníka fyzicky odovzdajú veriteľovi.

Teraz sa vrátim na zem a uvediem každodenný príklad. Predstavte si, že potrebujete peniaze a rozhodnete sa založiť zlaté hodinky. Idete do záložne a fyzicky ich odovzdáte záložníkovi. Záložník vám za to dá dve veci: odovzdá peniaze ako pôžičku a zároveň potvrdenie o hodinkách. Potvrdenie vám na určitý čas dáva zákonné právo vrátiť sa a hodinky vykúpiť. Ak ich teda chcete späť, dáte záložníkovi potvrdenie, požičané peniaze a určitý úrok.

Priatelia, takáto záložná transakcia je zmluvou o odovzdanom zálohu. Ste dlžníkom, pretože vám požičal peniaze. Vaše hodinky drží ako zabezpečenie pôžičky. Počas lehoty na vykúpenie máte právo dostať ich späť, ak pôžičku zaplatíte; ak ju však do určitého termínu nesplatíte, nesplníte svoj úverový záväzok. Záložník potom môže hodinky predať.

A teraz, priatelia, Ministerstvo financií Spojených štátov tvrdí, že podobné usporiadanie platí pre zlato Federálneho rezervného systému. Príslušným majetkom je namiesto zlatých hodiniek celý americký menový zlatý poklad; tvrdia však, že platí tá istá zásada a zlato je „záloh“. Ministerstvo financií tým v podstate tvrdí, že je v pozícii obrovského záložníka. Označením zlata za „záloh“ tvrdí, že Federálny rezervný systém zlato založil. Dokážete si to predstaviť? Navyše sa ministerstvo správa, akoby Federálny rezervný systém nejakým spôsobom nesplnil záväzok. Zbavilo sa takmer všetkého jeho zlata rovnako ako záložník; a urobilo to bez čo len oznámenia 11 z 12 regionálnych federálnych rezervných bánk! Rada guvernérov Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone o tom vedela, rovnako aj niektorí ľudia v newyorskej banke, ale ostatných 11 regionálnych bánk nechali v nevedomosti.

Priatelia, Ministerstvo financií Spojených štátov predstiera právomoc ľubovoľne rozpredávať zlato Federálneho rezervného systému. Presne to povedal v roku 1974 ako minister financií William Simon, ktorý sa dnes predvádza ako miláčik konzervatívcov. Táto predstieraná právomoc zbavovať sa nášho zlata stojí na tvrdení ministerstva, že ide o „záloh“. Ale je to tak? Alebo to vôbec niekedy bol záloh? Samotné tvrdenie ministerstva z neho záloh nerobí. Slávny citát Abrahama Lincolna platí teraz rovnako ako v AUDIO LISTE č. 59: „Kvet sa nestane ružou len preto, že ho nazvem ružou.“

Teraz poukážem na niektoré skutočnosti dokazujúce, že držba zlata Federálneho rezervného systému Ministerstvom financií nikdy nebola založená na odovzdanom zálohu.

Predstieraná právomoc ministerstva predávať zlato je úplne podvodná a medzi ministerstvom a Radou Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone existovala

tajná dohoda. Výsledkom je, že 11 z 12 regionálnych federálnych rezervných bánk podviedli. Vykazujú aktíva — zlaté aktíva — v mylnej viere, že stále existujú.

Aby sme vystopovali skutočný stav zlata Federálneho rezervného systému, musíme sa vrátiť na začiatok — do rokov 1933 a 1934. Dňa 4. marca 1933 Franklina D. Roosevelta inaugurovali za prezidenta na jeho prvé funkčné obdobie. Hneď nasledujúci večer tesne pred polnocou vyhlásil „národný núdzový stav“. Vyhlásil týždňové bankové prázdniny, zatvoril všetky banky a uvalil embargo na platby zlatom. Potom minister financií William H. Woodin verejne vystúpil, aby utíšil obavy ľudí. Povedal, citujem:

> „Je smiešne a zavádzajúce hovoriť, že sme opustili zlatý štandard, o nič menej než tvrdiť, že sme opustili menový štandard. Rozhodne sme na zlatom štandarde. Zlato iba nemožno niekoľko dní získať.“

Oni však vždy klamú, priatelia. Minister financií povedal, že pôjde iba o niekoľko dní, ale trvalo 42 ROKOV, kým Američania znovu získali právo vlastniť zlato. Iba štyri (4) dni po jeho vystúpení, 9. marca 1933, totiž urýchlene prijali „Zákon o národnom bankovom núdzovom stave“. Podľa tohto zákona prinútili amerických občanov odovzdať všetko zlato. Vyberal ho Federálny rezervný systém za starú výhodnú cenu 20,67 dolára za uncu.

Napriek upokojujúcim slovám ministra financií spred niekoľkých dní Amerika opustila zlatý štandard. Zákon zároveň oprávnil ministra financií nariadiť Federálnemu rezervnému systému odovzdať zlato do držby ministerstva. Minister vydal takéto pokyny 17. januára 1934, ale zákon z roku 1933 Federálnemu rezervnému systému vlastnícke právo k zlatu neodňal. Iba požadoval, aby ho fyzicky držalo Ministerstvo financií na bezpečné uloženie. Napokon 30. januára 1934 prijali „Zákon o zlatých rezervách“. Jeho § 2 písm. A hovorí, citujem:

> „Schválením tohto zákona všetky práva, vlastnícke tituly a záujmy vo všetkých nárokoch Rady Federálneho rezervného systému, každej federálnej rezervnej banky a každého federálneho rezervného agenta na akékoľvek zlaté mince a zlaté tehly prechádzajú na Spojené štáty a týmto sa im priznávajú.“

Priatelia, znie to neotrasiteľne, však? Znie to, akoby Ministerstvo financií prevzalo vlastníctvo zlata od Federálneho rezervného systému, ale v skutočnosti išlo iba o predstieraný prevod.

Dňa 24. januára 1934, šesť (6) dní pred prijatím zákona, sa jeden odvážny člen Snemovne pokúsil odhaliť celý úskok. Bol ostrým nepriateľom Federálneho rezervného systému a na pôde Kongresu predniesol prejav, ktorý odhalil, čo presne sa chystá. Pri opise ustanovení zákona o prevode zlata vtedajší člen Snemovne Louis T. McFadden povedal, citujem:

> „Stanovuje, že vláda Spojených štátov dá Rade Federálneho rezervného systému a federálnym rezervným bankám nové zlaté certifikáty v plnej hodnote koristi. Zlaté certifikáty dajú Rade Federálneho rezervného systému a federálnym rezervným bankám zákonné vlastnícke právo k zlatu a Ministerstvo financií Spojených štátov bude iba jeho fyzickým správcom. Minister financií vydá federálnym rezervným bankám zlato za ich nové zlaté certifikáty vždy, keď oň požiadajú. Je to podvodný prevod.“

Situácia, ktorú McFadden opísal, presne nastala. Federálny rezervný systém vlastní zlato prostredníctvom svojich zlatých certifikátov, Ministerstvo financií pôsobí iba ako fyzický

správca; a toto usporiadanie bolo v právnom zmysle potvrdzované, ratifikované a tolerované súvahami Federálneho rezervného systému a Ministerstva financií počas 46 rokov. Je to fakt bez ohľadu na to, čo zdanlivo hovoria slová zákona z roku 1934; a právo, priatelia, sa zaoberá otázkami skutočností, nie iba tvrdeniami.

Teraz sa vrátim k dnešnému tvrdeniu Ministerstva financií, že drží zlato Federálneho rezervného systému ako „záloh“. Toto tvrdenie priamo odporuje vlastným súvahám ministerstva. Ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 59, Ministerstvo financií je vo vzťahu k zlatu dlžníkom, kým Federálny rezervný systém je veriteľom; keby však išlo o záloh, ako tvrdí ministerstvo, platil by opak. Ministerstvo sa pokúša obrátiť deň na noc a noc na deň jednoducho tým, že to nazve „zálohom“.

To vyvoláva dve otázky, priatelia.

(1) Aká predstieraná právomoc bola základom Simonovho tvrdenia z roku 1974, že zlato je „taký akýsi záloh“?

(2) Ako mohlo Ministerstvo financií tento podvod vykonať bez následkov?

Odpoveďou na prvú otázku je zákon Kongresu z 30. júna 1961, „Zákon o úprave meny starých sérií“. Citácia je: 31 USC 912. Ministerstvo financií v roku 1961 zavádzalo Kongres zámienkou, že zákon má umožniť stiahnutie rôznych starých neaktuálnych platidiel vrátane určitých zlatých certifikátov používaných ako mena, ale zákon nikde nedefinoval pojem „zlaté certifikáty“. Skutočným, nevysloveným cieľom bolo poskytnúť predstieranú právomoc zbaviť sa zlata Federálneho rezervného systému. Zlato v skutočnosti začalo opúšťať krajinu podľa „Dohody o londýnskom zlatom poole“ iba o tri (3) mesiace neskôr. Na základe tohto zákona Ministerstvo financií predstiera, že sa zlato stalo tým, čo Simon nazval „takým akýmsi zálohom“. Nárokuje si právo, ktoré zákonne nemá, použiť zlato pre seba a dať Federálnemu rezervnému systému výmenou iba papierové peniaze alebo účtovné kredity. Takto federálne rezervné banky podviedli a obrali o ich zlaté tehly.

Tým sa dostávam k druhej otázke: ako mohlo Ministerstvo financií uspieť? Odpoveď zahŕňa tajnú spoluprácu Rady guvernérov Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone.

V AUDIO LISTE č. 59 som navrhol, aby ste napísali prezidentovi a členom správnej rady federálnej rezervnej banky vo svojom regióne. Navrhol som naliehavo ich požiadať, aby presadili nezávislú, spoľahlivú fyzickú inventúru zlata Federálneho rezervného systému v trezoroch Ministerstva financií. Na základe odpovedí, ktorých kópie ste mi poslali, sa objavil veľmi významný vzorec. Do toho, čo sa chystám povedať, nezahŕňam newyorskú banku, ale odpovedajúci predsedovia a prezidenti ostatných 11 regionálnych bánk povedali v zásade dve veci:

Č. 1 — Ani jediný predseda alebo prezident regionálnej federálnej rezervnej banky nehovorí, že by niekedy zlato videl alebo dal vykonať jeho inventúru. Namiesto toho sa všetci bez výnimky úplne spoliehajú na uistenia Ministerstva financií a vlastnej Rady Federálneho rezervného systému tu vo Washingtone.

Č. 2 — Ani jediná odpoveď neodráža správne pochopenie ich vlastnej obrovskej právnej zodpovednosti súvisiacej so zlatom. Všetko naznačuje, že ich nikdy riadne neinformovali o tom, že túto zodpovednosť preberajú.

Priatelia, viem, že to znie ohromujúco, ale korešpondencia dokazujúca tieto dva body je príliš presvedčivá na ignorovanie. Prečítam vám len niekoľko citátov, aby ste videli, čo tým myslím.

Z Federálnej rezervnej banky v Atlante prezident William F. Ford napísal, citujem:

> „Ako možno viete, nad zásobami zlata vo Fort Knox nemám právomoc. O otázkach, ktoré nastoľujete, som však hovoril so svojimi kolegami v Rade Federálneho rezervného systému vo Washingtone.“

Z Federálnej rezervnej banky v Bostone prezident Frank E. Morris napísal, citujem:

> „Nikdy som nemal dôvod pochybovať, že zlaté zásoby a zásielky boli riadne zaúčtované.“

Z Federálnej rezervnej banky v Kansas City prezident Roger Guffey napísal, citujem:

> „Pri nástupe do funkcie prezidenta som nevykonal fyzické spočítanie všetkých aktív banky a nevykonal som ani fyzickú inventúru zlatých zásob krajiny uložených na Ministerstve financií Spojených štátov.

Ako určite viete, zlaté rezervy krajiny už nedrží Federálny rezervný systém; vlastnícke právo aj správu má Ministerstvo financií Spojených štátov v dôsledku ‚Zákona o zlatých rezervách z roku 1934‘.“

Z Federálnej rezervnej banky vo Philadelphii predseda John W. Eckman napísal, citujem:

> „Hoci 12 rezervných bánk a ich členovia správnych rád majú určitú mieru miestnej autonómie, otázky, ktoré vy a pán Durell kladiete, a kroky, o ktoré žiadate, logickejšie patria do pôsobnosti Rady guvernérov.“

Z Federálnej rezervnej banky v Dallase prezident Ernest T. Baughman napísal môjmu dobrému priateľovi pánovi Edwardovi Durellovi, citujem:

> „Pokiaľ ide o zlato, ktoré stojí za zlatými certifikátmi držanými federálnymi rezervnými bankami, nepokúsil som sa ho osobne vidieť. Som pripravený bez akýchkoľvek výhrad prijať vyjadrenia vládnych úradníkov zodpovedných za zlato, že ho skutočne majú.“

A z Federálnej rezervnej banky v Richmonde prezident Robert P. Black napísal, citujem:

> „Chcel by som čo najdôraznejšie zdôrazniť, že ani Federálny rezervný systém, ani Federálna rezervná banka v Richmonde nemajú v držbe ani pod kontrolou zlaté zásoby Spojených štátov.“

Potom cituje zlatú legislatívu z rokov 1933 a 1934, ktorú som vám už rozoberal, a na tomto základe uzatvára, citujem:

> „Zdá sa mi jasné, že táto legislatíva odníma Federálnemu rezervnému systému akúkoľvek zodpovednosť za držbu a kontrolu zlatých zásob Spojených štátov.“

Priatelia, niet divu, že predsedovia a prezidenti regionálnych federálnych rezervných bánk sú tak nebezpečne nesprávne informovaní. Ich vlastná právna zodpovednosť za zlato nestojí na držbe, ale na vlastníctve. A ako som vám už podrobne preukázal, toto vlastníctvo nie je sporné. Odráža sa v zlatých certifikátoch vlastnených federálnymi

rezervnými bankami, ale tu je šokujúca vec: 12 regionálnych bánk tieto certifikáty nemá, hoci sa v ich príslušných súvahách uvádzajú ako „Účty zlatých certifikátov“.

Kam sa všetky certifikáty podeli? Tu je odpoveď. Teraz citujem list z 9. januára 1981 môjmu dobrému priateľovi pánovi Durellovi. Napísal ho Robert P. Black, prezident Federálnej rezervnej banky v Richmonde:

> „Nemôžem vám poslať kópiu certifikátu, o ktorý ste požiadali. ‚Účet zlatých certifikátov‘ uvedený v súvahách federálnych rezervných bánk spravuje Rada guvernérov Federálneho rezervného systému vo Washingtone, D. C. Sumy na tomto účte prideľuje 12 federálnym rezervným bankám Rada guvernérov.“

Priatelia, opäť teraz hovorím ako právnik. V každom sprisahaní na spáchanie trestného činu sa okruh sprisahancov vždy udržiava čo najmenší. Čím menej zapojených ľudí, tým menšie riziko odhalenia, a presne takýto vzorec sa teraz vynára.

Podľa všetkých doterajších dôkazov vedúci pracovníci a členovia správnych rád 11 z 12 regionálnych federálnych rezervných bánk nie sú súčasťou zlatého sprisahania. Sú nebezpečne nesprávne informovaní, ale zrejme konajú v dobrej viere. Práve oni budú čeliť obrovským pokutám, väzeniu a zničeným životom, keď škandál prepukne; a predsa si zjavne vôbec neuvedomujú veľké nebezpečenstvo. A to, priatelia, je druhý charakteristický znak všetkých veľkých sprisahaní — sprisahanci vždy zabezpečia, aby bol poruke niekto iný, na koho možno zvaliť vinu!

Napríklad keď CIA na rozkaz zavraždila prezidenta Johna F. Kennedyho, zabezpečila, aby bol poruke „obetný baránok“ Lee Harvey Oswald; zabezpečila tiež jeho umlčanie skôr, než mohol vyvolať priveľa pochybností. Rovnako aj sprisahanci v Ministerstve financií a Rade guvernérov Federálneho rezervného systému zabezpečili, aby mali vlastných obetných baránkov. Majú nimi byť vedúci pracovníci a členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk. Neznalosť zákona neospravedlňuje; preto ich po prepuknutí zlatého škandálu, ku ktorému dôjde, odvedú do väzenia, aby uspokojili hnev americkej verejnosti — pokiaľ, priatelia, nepodniknú kroky na svoju záchranu teraz.

Počas posledných približne šiestich týždňov ich vôbec po prvýkrát právne upovedomili o chýbajúcom zlate Federálneho rezervného systému — takže sa môžu vymaniť zo siete intríg, ak budú chcieť. Môžu to urobiť prevzatím iniciatívy na vykonanie nezávislej, jednoznačnej fyzickej inventúry zlata. Tým sa môžu zbaviť akejkoľvek škvrny podozrenia; ak sa však rozhodnú nekonať, priatelia, iba spečatia svoj osud, pretože teraz už boli právne upovedomení. A ak si vyberú nečinnosť, urobia zo seba dodatočných účastníkov najväčšieho škandálu v amerických dejinách — ŠKANDÁLU SO ZLATOM. Voľba je na nich!

Priatelia, je na nás — na vás a na mne — upozorniť predstaviteľov federálnych rezervných bánk na tieto veci, preto pošlem kópiu tejto nahrávky prezidentovi každej federálnej rezervnej banky doporučenou poštou. Potrebujem, aby ste ma podporili svojimi listami.

Teraz vám prečítam vzorový list, aby ste mohli začať. Napíšte, prosím, podobný list prezidentovi federálnej rezervnej banky vo svojom regióne. Ako získať adresu, som vysvetlil v AUDIO LISTE č. 59.

Originál pošlite prezidentovi federálnej rezervnej banky a kópiu každému z ostatných členov správnej rady. Fotokópia postačí; a ako vždy si určite ponechajte kópiu vo vlastnom spise.

Teraz uvádzam navrhovaný vzor. Pokojne použite vlastné slová, ale, prosím, nič neodbite. MUSÍME KONAŤ — A ČOSKORO, pretože čas rýchlo ubúda:

„Vážený pán (meno):

Píšem Vám znova pre svoje pretrvávajúce hlboké obavy zo straty našich zlatých rezerv. Ďakujem za Vašu predchádzajúcu odpoveď; znepokojuje ma však, že zjavne nepoznáte určité mimoriadne veľké právne zodpovednosti, ktoré sa Vás týkajú. V nedávnej kazetovej nahrávke Dr. Beter právne rozobral tieto Vaše zodpovednosti. Dr. Beter hovorí ako právnik a bývalý právny poradca Exportno-importnej banky Spojených štátov, najväčšej vládnej banky v západnom svete. Preto neverím, že si môžete bezpečne dovoliť ignorovať jeho právne poučenie o Vašej zodpovednosti za zlato.

Dr. Beter oznámil poslucháčom, že Vám posiela kópiu tejto kazetovej nahrávky — AUDIO LIST č. 61 — doporučenou poštou. Vám aj ostatným členom správnej rady Vašej banky bude trvať iba jednu hodinu vypočuť si, čo hovorí. Nemôžem Vás dosť dôrazne požiadať, aby ste to urobili.

Po vypočutí nahrávky Dr. Betera podľa mňa budete súhlasiť, že by ste mali podniknúť kroky na ochranu vlastných osobných záujmov. Preto Vás naliehavo žiadam, aby ste požadovali okamžitý krok Rady guvernérov Federálneho rezervného systému na zabezpečenie nezávislej, jednoznačnej fyzickej inventúry zlata v trezoroch Ministerstva financií. Ako budete počuť od Dr. Betera, právomoc dosiahnuť to máte.

Trvajte, prosím, na tom, aby výbor dohliadajúci na inventúru zahŕňal prezidenta alebo iného člena správnej rady každej regionálnej rezervnej banky. Túto povinnosť nesmiete delegovať na nikoho iného, dokonca ani na Radu guvernérov Federálneho rezervného systému. V stávke sú Vaše vlastné životne dôležité osobné záujmy!

Ak to urobíte, môže to mať iba jeden z dvoch možných výsledkov, oba dobré. Jednou možnosťou je, že inventúra dokáže prítomnosť všetkého zlata a omyl Dr. Betera. Tým by sa ukončilo sedem rokov nezodpovedaných otázok, ktoré podkopávali dôveru v americký bankový systém.

Jedinou ďalšou možnosťou by bolo dokázať, že veľká časť zlata, ak nie všetko, chýba. V takom prípade podniknete prvý krok k náprave skutočných príčin rozpadajúceho sa hospodárstva a zbavíte sa akejkoľvek škvrny podozrenia.

Zlato tam buď je — ALEBO — nie je. Dr. Beter sa nebojí dozvedieť pravdu. A Vy?“

— Nasleduje váš podpis.

Priatelia, znovu vás žiadam, aby ste sa pustili do práce. Pošlite svoj list a kópie federálnej rezervnej banke vo svojom regióne okamžite. Ako som už povedal, pri newyorskej banke nevidím nádej, ale ostatných 11 regionálnych bánk zrejme predstavuje skutočný lúč nádeje; a ak splnia povinnosť a použijú svoju nevyužitú moc, môžu zachrániť seba a zároveň preukázať Amerike veľkú službu.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na niekoľko záverečných slov ako moje „zhrnutie na poslednú chvíľu“.

Dnes, 20. januára 1981, je deň inaugurácie. Podľa všetkých vonkajších prejavov začala nová administratíva; vďaka nenápadnému nedávnemu rozhodnutiu Najvyššieho súdu Branti je však zmena iba na povrchu. Skutočný boj o ovládnutie vlády Spojených štátov pokračuje bez oslabenia.

Priatelia, tieto veci nesmú pokračovať. Je na vás a na mne, aby sme splnili ústavnú povinnosť zachrániť našu krajinu.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, toto bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 62

28. februára 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a výklady v texte sú autorove; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty. Zachováva jeho hlas a dobové znenie.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 28. februára 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 62. Minulý mesiac som spomenul, že svoj AUDIO LIST plánujem nahrávať podľa trochu pružnejšieho harmonogramu. Pri príprave prvej témy mojej správy pre vás na tento mesiac som túto väčšiu pružnosť využil.

Už niekoľko mesiacov zhromažďujem informácie o novej významnej záležitosti a práve v posledných dňoch sa mi podarilo potvrdiť niekoľko kľúčových záverečných podrobností. Vďaka tomu, že som počkal o pár dní dlhšie, vám teraz môžem podať oveľa úplnejšiu správu. Ide, priatelia, o raketoplán COLUMBIA, ktorý sa práve pripravuje na štart na myse Canaveral.

Tento mesiac môžem oznámiť aj povzbudivý pokrok pri niektorých členoch správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk. Je to iba začiatok, ale, priatelia, som presvedčený, že zvíťazíme.

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — TAJNÁ VOJENSKÁ MISIA RAKETOPLÁNU COLUMBIA

Téma č. 2 — NOVÉ KVAŠENIE RASTÚCEHO VOJNOVÉHO NAPÄTIA

Téma č. 3 — PODVODY SO ZLATOM V PODANÍ NOVODOBÝCH PEŇAZOMENCOV

Téma č. 1 — Jedného dňa, pred čosi vyše tromi mesiacmi, začal americký program pilotovaných vesmírnych letov náhle vykazovať známky života. Bolo to 24. novembra 1980, v deň, keď raketoplán Columbia vyviezli pred verejnosť v Kennedyho vesmírnom stredisku na Floride. Bolo to jeho prvé verejné vystúpenie za takmer dva roky. Raketoplán dorazil na mys Canaveral v marci 1979, teda na budúci mesiac to budú dva roky. Odvtedy až do minulého novembra 1980 zostávala Columbia ukrytá v kovovej kukle zvanej „Orbiter Processing Facility“, zariadenie na prípravu orbitálneho stupňa. No 24. novembra sa kukla náhle otvorila a raketoplán vyšiel von.

Columbia v ten deň absolvovala iba krátku cestu. Odtiahli ju približne 300 yardov k neďalekej montážnej budove Vehicle Assembly Building, kde opäť zmizla. Povedali nám však, že to je iba začiatok omnoho dlhšej cesty. Spojené štáty sa po prvý raz za takmer šesť rokov verejne zaviazali k pilotovanej misii do vesmíru. Vyvezenie Columbie 24. novembra mnohých ľudí prekvapilo.

Americký program raketoplánov má oproti harmonogramu celé tri roky meškania. Od konca roku 1977 počúvame o raketopláne iba problémy, odklady a ďalšie problémy. Dňa

19. novembra 1980 akoby to všetko so znechutením zhrnul bývalý riaditeľ programu mesačných letov Apollo. Dr. George Low v prejave v Chicagu povedal, citujem:

> „Dnes si kladiem otázku, či by sme vôbec dokázali začať ďalšie Apollo, nieto ho ešte uskutočniť.“

Len päť dní po týchto slovách Dr. Lowa však prišlo prekvapivé vyvezenie raketoplánu Columbia. Program raketoplánov sa tri roky zdanlivo nachádzal v pozastavenom stave, no teraz už prebieha odpočítavanie a cítiť naliehavosť. Skracujú sa postupy, zanedbávajú sa bezpečnostné opatrenia a podstupujú sa neslýchané riziká. Keď sa novinári pýtajú, prečo sa to robí, dostávajú namiesto odpovedí iba zahmlievajúce reči.

Raketoplán je najzložitejšia americká kozmická loď, aká bola kedy postavená. Pokaziť sa na nej môže viac vecí než kedykoľvek predtým a závisí od nej celá budúcnosť amerického programu pilotovaných vesmírnych letov. Dokonca nám hovoria, že o niekoľko rokov bude raketoplán vynášať prakticky všetky americké družice.

Pokiaľ ide o vesmír, Amerika stavila všetko na jedinú kartu — na raketoplán. Keď je v stávke tak veľa, priatelia, niekdajšia NASA by postupovala krok za krokom a veľmi opatrne. V minulosti bolo treba vyriešiť každý problém, kým sa prešlo do ďalšej fázy vesmírneho programu. A ako záverečnú skúšku absolvovala každá nová americká pilotovaná kozmická loď prvý let či prvé dva lety do vesmíru bez astronautov na palube. Išlo jednoducho o to, aby sa overilo, že nenastanú neočakávané problémy, skôr než astronauti riskujú život. To však bola, priatelia, stará NASA. Tí, ktorí dnes rozhodujú o americkom vesmírnom programe, sú iného razenia. Náš vesmírny program sa stal iba ďalším nástrojom tunajších boľševikov a tí sa zaujímajú iba o jediné — o prípravu na termonukleárnu vojnu. Práve preto teraz prípravy na štart raketoplánu na myse Canaveral ovláda vojnová mentalita náhlenia. Má to byť vôbec prvá cesta raketoplánu do vesmíru — a predsa bude pilotovaná! Hovoria nám, že raketoplán je navrhnutý na najmenej 100 ciest do vesmíru a späť, a napriek tomu NASA tvrdí, že nemôže vyčleniť jeden či dva predbežné štarty na jeho odskúšanie. NASA odmieta čo i len uvažovať o začiatku v podobe pilotovaného suborbitálneho letu, akými boli prvé pilotované lety Mercury v roku 1961. Namiesto toho má už prvý štart vyniesť Columbiu až na obežnú dráhu.

Priatelia, tento plán je plný do očí bijúcich príkladov náhlenia. Zdá sa, že sa vôbec neberie ohľad na bezpečnosť astronautov, ktorí v nej poletia. Zoberme si napríklad úplne nové raketové motory raketoplánu. Má tri hlavné motory, ktoré NASA označuje skratkou SSME. Tieto motory ešte nikdy neleteli do vesmíru; v skutočnosti ich až do času pred ôsmimi dňami ani raz nespustili všetky súčasne. V ten deň, 20. februára, zapálili tri motory na rampe na myse Canaveral iba na 20 sekúnd. NASA neriskovala ich dlhšiu prevádzku, hoci sa majú používať opakovane, štart za štartom. Namiesto toho nechá na základe skúšky trvajúcej sotva dvadsať sekúnd dvoch astronautov riskovať na týchto motoroch život. A pri skutočnom štarte do vesmíru motory nepobežia iba 20 sekúnd — musia pracovať deväť minút! NASA teraz hazarduje s tým, že tri nové motory Columbie vydržia dosť dlho na dosiahnutie obežnej dráhy. Motory sú však iba jedným príkladom nevysvetleného náhlenia NASA, pretože ak Columbia na obežnú dráhu dorazí, ďalšia otázka znie: Dokáže sa vrátiť? Priatelia, odpoveď je: NASA to nevie.

Pravdepodobne ste už počuli alebo čítali o úplne novom systéme tepelnej ochrany raketoplánu. Všetky naše predchádzajúce kozmické lode mali tepelné štíty, ktoré pri

návrate do atmosféry odvádzali teplo tým, že odhorievali; preto sa dali použiť iba raz. Raketoplán sa však má používať znova a znova, takže potrebuje iný druh tepelného štítu. Tvorí ho ľahká keramika rozdelená na viac než 30 000 malých dielov zvaných „dlaždice“.

Už najmenej dva roky počúvame správy o problémoch s dlaždicami. Začalo sa to, keď Columbia v marci 1979 dorazila na mys Canaveral na chrbte veľkého prúdového lietadla. Počas letu sa mnohé dlaždice stratili alebo poškodili a Columbia vyzerala, akoby mala pravé kiahne. Čoskoro nato sme začali počúvať o skúšaní dlaždíc, ich odstraňovaní, výmene, opätovnom skúšaní a tak ďalej. Časť sporu o dlaždice je skutočná. Mnohí kozmickí inžinieri oprávnene diskutujú, či dlaždice uspejú alebo zlyhajú. Konečnú odpoveď na tieto otázky prinesie až chvíľa, keď — a ak vôbec — Columbia zostúpi z obežnej dráhy a vráti sa na Zem. Pre boľševikov, ktorí teraz ovládajú americký vesmírny program, sú však spory o dlaždice iba nástrojom.

Spor o dlaždice bol dokonalou krycou historkou na vysvetlenie trojročného uzemnenia raketoplánu. Skutočným dôvodom je, že od konca roku 1977 bola Amerika prakticky vylúčená z vojenských vesmírnych misií. Ešte v auguste 1977 to vyzeralo, že Spojené štáty čoskoro zatienia Rusko novými vesmírnymi úspechmi. V tom mesiaci sa uskutočnili prvé skúšky voľného letu raketoplánu. Raketoplán vyniesli do výšky na palube veľkého prúdového lietadla, potom ho uvoľnili a astronauti ho priviedli na Zem. Skúška prebehla dokonale. Zdalo sa, že sa začína éra raketoplánu.

Ruský vesmírny program zatiaľ pôsobil celkom mlčky, no nasledujúci mesiac, v septembri 1977, sa všetko obrátilo naruby. Rusko začalo vo vesmíre rozmiestňovať svoju tajne vyvinutú zbraň s lúčom nabitých častíc a 27. septembra 1977 sa odohrala prvá skutočná vesmírna bitka v dejinách, BITKA ŽATEVNÉHO MESIACA. Informoval som o nej v tom mesiaci v AUDIO LISTE č. 26. Pri ohromujúcom zvrate Rusko rozdrvilo tajnú americkú vojenskú kontrolu nad vesmírom.

O dva dni neskôr sa ruský program pilotovaných vesmírnych letov náhle prebudil k životu. Rusko vypustilo vesmírnu stanicu Saľut 6 dňa 29. septembra 1977 a od toho dňa až dodnes prúdia ruskí kozmonauti neprestajne do vesmíru a späť. Ruské rakety vyniesli do vesmíru dokonca aj kozmonautov zo siedmich (7) ďalších krajín. Na obežnej dráhe boli už aj kozmonauti z Kuby a Vietnamu. Americkí astronauti zatiaľ nemohli robiť nič iné, než zatínať zuby a pozerať sa.

Tunajší boľševici, priatelia, čakali a vyhliadali chvíľu slabosti svojich nepriateľov — tajných nových vládcov Ruska. Boľševici chcú získať späť svoje niekdajšie mocenské postavenie v Rusku. No noví vládcovia Ruska už roky boľševikov vyháňajú a tí sa hrnú prevažne sem, do Spojených štátov. Keď som v júni 1980 nahrával AUDIO LIST č. 55, informoval som, že v Kremli nastáva chvíľa slabosti. Boľševickým silám sa podarilo preniknúť do Kremľa. Medzi najvyšším ruským vedením spôsobovali spúšť. Súčasne sa ruské vyháňanie boľševikov spomalilo na minimum. V druhej polovici roku 1980 dosiahlo prisťahovalectvo z Ruska najnižšiu úroveň za posledné roky. Preto sa minulý rok v júli rozhodlo, že sa pristúpi k misii raketoplánu.

Po prvý raz za tri roky sa zdalo, že existuje šanca preniknúť cez ruskú vesmírnu blokádu. Aj tak však bude každý americký pokus o vypustenie pilotovanej vojenskej misie do vesmíru veľmi riskantný. Nemožno sa oň odvážiť, kým nebude pripravená misia, ktorá za to riziko stojí. Boľševici teraz takú misiu pripravenú majú. Ide o tajný náklad, ktorý je teraz v nákladovom priestore raketoplánu Columbia. Vyvinuli ho v spolupráci so

supertajným „National Reconnaissance Office“, Národným úradom pre prieskum, ktorého samotná existencia sa vo vládnych kruhoch považuje za tajnú.

Keď Rusko v septembri 1977 začalo svoju prekvapivú vesmírnu ofenzívu, prvým krokom bolo zničenie americkej špionážnej družice 20. septembra. O týždeň neskôr bola vyradená z činnosti tajná americká základňa na Mesiaci, čím sa Rusku uvoľnili ruky na prenikanie do vesmíru. V nasledujúcich mesiacoch Rusko postupne vyradilo všetky naše špionážne družice a družice včasného varovania, jednu po druhej. Keď som o sedem mesiacov neskôr nahrával AUDIO LIST č. 33, oznámil som, že Rusko svoju úlohu dokončilo. Odvtedy, teda od apríla 1978, nemala Amerika nad Ruskom žiadne špionážne družice v nepretržitej službe. Niekoľko špionážnych družíc odvtedy vypustili, no každú rýchlo vyradili. Ani jediná nevydržala celý týždeň! Tieto krátke misie špionážnych družíc však tunajších boľševikov upozornili na jednu vec: medzi potenciálnymi vojnovými cieľmi v Rusku prebiehajú veľké zmeny. Niektoré známe ciele z minulosti strácajú význam, zatiaľ čo boli zistené ďalšie nové ciele.

Minulý rok v júni som v AUDIO LISTE č. 55 načrtol tajný plán amerického prvého jadrového úderu proti Rusku. Tento plán sa opiera o rakety vrátane tajnej americkej mobilnej rakety Minuteman TX a nemôže uspieť bez aktuálnych informácií o cieľoch v Rusku.

Ako načrtnem v téme č. 2, tunajší boľševici opäť robia všetko, čo môžu, aby sa pripravili na jadrovú vojnu, a preto zúfalo potrebujú nové, aktuálne prieskumné údaje z Ruska. Inými slovami, musia mať funkčnú špionážnu družicu, ktorá na obežnej dráhe nejaký čas prežije, a tunajší boľševici sú teraz presvedčení, že takú družicu vyvinuli. Vedia, že ruská orbitálna flotila pilotovaných stíhacích lodí Cosmos ju nakoniec zničí. No tunajší vojenskí plánovači veria, že ešte predtým družica dokáže odvysielať dosť informácií na to, aby s nimi mohli pracovať. A tak, priatelia, prvý let amerického raketoplánu Columbia má byť tajnou vojenskou misiou. Jeho účelom je pripraviť vojnu. Práve preto sa tak horúčkovito snažia urýchliť štart s neoverenou technikou a práve preto bude už prvá misia pilotovaná, namiesto bezpilotného skúšobného letu. Musí byť pilotovaná kvôli tajnému nákladu, ktorý vezie vo svojom obrovskom nákladovom priestore.

Keď raketoplán dosiahne obežnú dráhu, ak ju vôbec dosiahne, astronauti budú musieť rozmiestniť vojenskú družicu, ktorú má vo vnútri. V zásade ide o špionážnu družicu, no je zároveň oveľa viac než to. Aby splnila svoju úlohu, je navrhnutá tak, aby čo najdlhšie odrážala ruské vesmírne zbrane. Vo výsledku to bude nič menej než robotická bojová stanica vo vesmíre. V kozmickej terminológii je to „odolná družica“, schopná vydržať útok bez toho, aby bola ľahko zničená. Má aj aktívnu obranu, čo znamená, že dokáže paľbu opätovať.

Súčasti družice sú teraz natlačené v nákladovom priestore Columbie. Boli tam už vtedy, keď Columbiu minulý november vyviezli von. Na obežnej dráhe bude úlohou astronautov Johna Younga a Roberta Crippena zostaviť ju a uviesť do prevádzky — a to rýchlo.

Po zostavení, keď bude voľne plávať vo vesmíre, bude družica vyzerať ako obrovská rotujúca plechovka, azda 30 stôp dlhá a s priemerom 20 stôp. Pri bližšom pohľade by však skôr pripomínala drevený sud, ibaže všetky jeho dúhy budú z belavého kovu, volfrámu. Niekoľko týchto kovových dielov sa dá na automatický povel odsunúť, takže družica bude vyzerať ako lesklý sud, ktorému chýba niekoľko dúh. Vo vnútri najvonkajšieho volfrámového suda je ďalší menší sud a v ňom ešte menší. Napokon sa v samom strede

nachádza srdce vlastnej družice. Volfrámové sudy od seba oddeľuje medzera jednej stopy alebo viac. Značný priestor je aj medzi najvnútornejším sudom a jadrom družice. Volfrámové sudy predstavujú pasívnu obranu družice. Ak zásah lúčom nabitých častíc dopadne na najvonkajší sud, odparí na ňom jedno miesto. Pritom však pohltí energiu a rozptýli lúč. Teoreticky to značne zníži poškodenie druhého suda a najvnútornejší sud nebude poškodený vôbec. Volfrám má zo všetkých kovov najvyšší bod tavenia, takže sa očakáva, že tento systém štítov proti časticovému lúču vydrží niekoľko bitiek.

Trojvrstvový systém volfrámových štítov je vybavený aj prístrojmi. Pri zásahu sa zaznamená obrazec zásahu ako prvá informácia o tom, odkiaľ útok prichádza. Počítač v jadre družice potom aktivuje tajný nový systém vyhľadávania cieľov nazvaný LADAR, čo znamená laserové určovanie smeru a vzdialenosti. Pohyblivé diely dúh rotujúcich volfrámových štítov sa otvoria. LADAR bude ultrarýchlo skenovať cez otvory, ktoré sa budú otáčať popred neho.

Očakáva sa, že v čiernej prázdnote vesmíru bude LADAR oveľa účinnejší než radar a ruského útočníka rýchlo zachytí. V tom okamihu americká robotická bojová stanica spustí paľbu. Tým bude predstavovať veľkú hrozbu aj pre ruskú stíhaciu loď Cosmos, pretože, priatelia, americká družica bude vyzbrojená obrovským plynovodynamickým laserom na oxid uhličitý. Je to kompaktnejšia verzia lasera, ktorý bol úspešne odskúšaný na palube upraveného prúdového tankovacieho lietadla KC-135. Vytvára intenzívne infračervené žiarenie s výkonom vyše jedného megawattu — teda 1 000 000 wattov. Čo dokáže laser s výkonom jedného megawattu? Dám vám predstavu. Priemyselný laser s výkonom 10 000 wattov dokáže za niekoľko sekúnd prerezať oceľovú platňu hrubú jeden palec. Laser na družici je stokrát výkonnejší. Nie je taký výkonný ako ruský lúč nabitých častíc, ale je dosť silný na to, aby ruského útočníka ochromil alebo zničil — teda, priatelia, ak sa Columbia dostane na obežnú dráhu a ak Young s Crippenom úspešne rozmiestnia družicu. Podarí sa im to však?

V minulosti som uviedol mnoho podrobností o rafinovaných podvodoch, ktoré obklopovali náš vesmírny program. No, priatelia, minulé podvody boli detskou hrou v porovnaní s tým, čoho budeme čoskoro svedkami. Tunajší boľševici totiž musia dostať svoju robotickú bojovú stanicu na obežnú dráhu bez toho, aby ste sa o nej dozvedeli. A či už uspejú, alebo zlyhajú, musia sa pokúsiť udržať zdanie úspechu. Ako som už spomenul, všetko závisí od raketoplánu, preto teraz opíšem plán nadchádzajúceho letu Columbie. Opíšem, čo uvidíte, ak plán vyjde, a opíšem aj to, čo sa v skutočnosti bude diať, čo je úplne odlišné.

Podľa najnovšieho harmonogramu má Columbia odštartovať jedného slnečného rána v polovici apríla 1981. Milióny ľudí budú sledovať v televízii, ako Young a Crippen s burácaním stúpajú k oblohe a na obežnú dráhu. Potom sa obraz prepne na bežné zábery Younga a Crippena v kokpite a toto spravodajstvo bude s prestávkami pokračovať o niečo vyše dvoch dní. Budú zábery z kokpitu, z riadiaceho strediska a tak ďalej. Objavia sa aj zdanlivo nečakané problémy, nič vážne, iba toľko, aby to celé trochu okorenili. Bude to vyzerať úplne skutočne. Televíznym divákom ani nenapadne, že sledujú iba výňatky z mnohých simulácií letu. Pri zakrývaní fiaska SKYLABU si NASA dobre osvojila techniky klamania.

Zo skutočného letu zatiaľ nebude vôbec žiadne televízne spravodajstvo, s výnimkou samotného štartu. Namiesto toho sa Young a Crippen po dosiahnutí obežnej dráhy rýchlo pustia do práce. Odtlakujú kabínu, otvoria nákladový poklop a premiestnia súčasti robotickej špionážnej družice preč od Columbie. Z nákladového priestoru vyberú aj

dvojmiestnu kozmickú kabínu typu Gemini. Keď tieto veci presunú niekoľko stoviek yardov od Columbie, obaja astronauti diaľkovým ovládaním zatvoria jej nákladový priestor. Presunú sa pod Columbiu a rýchlo vizuálne skontrolujú stav tepelných dlaždíc. Naliehavosť zostavenia robotickej družice im však nenechá čas na pokus o opravu žiadnych dlaždíc. Keby to astronauti robili, stratili by drahocenný čas pri zostavovaní družice aj pri zabezpečovaní vlastného úniku v kabíne Gemini. Práve preto, priatelia, NASA odmietla zaradiť na prvú misiu raketoplánu súpravu na opravu dlaždíc. Ako povedal administrátor NASA Robert Frosch na nedávnej tlačovej konferencii, citujem:

> „Napokon som dospel k názoru, že by to pravdepodobne zvýšilo riziko, možno nie riziko týkajúce sa systému dlaždíc, ale riziko týkajúce sa bezpečnosti celého letu.“

Po čo najkratšej kontrole odovzdajú astronauti riadenie Columbie NASA v Houstone slovami: „Pripravená na brzdiaci zážih.“ Potom odplávajú od Columbie a rýchlo sa pustia do zostavovania robotickej špionážnej družice. Očakáva sa, že úlohu dokončia počas troch až štyroch obehov. Len čo bude robotická družica zostavená a v prevádzke, Young a Crippen nastúpia do kozmickej kabíny typu Gemini. Ak všetko pôjde podľa plánu, zostúpia z obežnej dráhy a pristanú na vode v Tichom oceáne. Bude iba večer toho istého dňa, keď odštartovali, no sfalšované televízne spravodajstvo NASA bude stále ukazovať nahrávky Younga a Crippena v simulovanom kokpite Columbie. Podľa plánu Younga a Crippena po ich tajnom pristátí na vode vyzdvihnú z mora. Odtiaľ ich majú dopraviť na leteckú základňu Edwards v Kalifornii, kde budú čakať na ďalšie udalosti.

Približne 12 hodín po štarte z mysu Canaveral zatiaľ Houston odošle bezpilotnej Columbii povel na brzdiaci zážih. Motory raketoplánu sa zapália. Niekde nad Indickým oceánom vstúpi raketoplán do atmosféry. Bude to prvá úplná skúška jeho tepelných dlaždíc. Ak budú fungovať, Columbia prežije návrat do atmosféry. V nižšej výške sa potom jej pilotovanie prevezme diaľkovým ovládaním. Ak všetko pôjde dobre, Columbia pristane vo veľkej piesočnej púšti západnej Austrálie.

Ak všetko pôjde podľa plánu, všetky tieto veci sa odohrajú počas prvého dňa údajnej 54-hodinovej misie Younga a Crippena. Potom nám pri záverečnom dejstve tejto frašky v televízii povedia, že Columbia sa vracia do atmosféry nad Tichým oceánom. A napokon, hľa, raketoplán sa kĺzavým letom objaví v zábere. Všetci budú fascinovane sledovať, ako sa znáša čoraz nižšie nad leteckou základňou Edwards v Kalifornii. Napokon dosadne na dno vyschnutého jazera, postupne zabrzdí a vystúpia z neho Young a Crippen. Všetci budú predpokladať, že vystupujú z Columbie. No, priatelia, v skutočnosti budú vystupovať z iného raketoplánu, ktorý sa volá ENTERPRISE. Pri skúškach pristátia v auguste 1977 sme videli práve Enterprise a čoskoro opäť uvidíme pristávať Enterprise. Upraví sa tak, aby vyzeral, že prišiel z vesmíru, no bude to podvod.

Priatelia, takto vyzerá súčasný plán, ale môžu prísť veľké prekvapenia. Tunajší boľševici navrhli robotickú bojovú stanicu, ktorá má špehovať Rusko a brániť sa ruským vesmírnym zbraniam, no navrhovali ju predovšetkým s ohľadom na stíhacie lode Cosmos. A kým americkí konštruktéri vymýšľali spôsoby, ako čeliť lodiam Cosmos, napredovala aj ruská technológia.

Tajná vojenská misia raketoplánu Columbia je zúfalým hazardom. Ak uspeje, priblíži svet oveľa viac k termonukleárnej vojne. Ak zlyhá, môžeme byť svedkami poslednej americkej pilotovanej misie do vesmíru.

Téma č. 2 — V AUDIO LISTE® č. 59 minulý október som oznámil, že tunajší boľševici sa snažia pripraviť novú stratégiu na vyvolanie PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Ich pokusy rozpútať vojnu prostredníctvom našich rukojemníkov v Iráne boli opakovane zmarené, a preto vymýšľali nový plán, ktorý sa mal uviesť do pohybu po prepustení rukojemníkov. Keď volebné stroje minulý november zaznamenali prekvapivé drvivé víťazstvo v mene Ronalda Reagana, stanovilo to termín, dokedy bolo treba zabezpečiť prepustenie rukojemníkov. Týmto termínom bol deň inaugurácie, 20. január minulého mesiaca. Inak boľševikom hrozilo, že stratia kontrolu nad iránskou krízou, ktorú sami vytvorili, a tak našich rukojemníkov minulý mesiac na poslednú chvíľu prepustili.

Na rozdiel od pôvodných plánov boľševikov tu i v Iráne sa naši rukojemníci vrátili domov živí. No teraz sa začínajú nové manévre na vyvolanie vojny. Boľševickí agenti rozvíria Poľsko nekonečnými štrajkami a nepokojmi. Po neúspechu ich plánu Pápežovej revolúcie spred dvoch rokov sa pokúšajú priviesť Poľsko k výbuchu iným spôsobom.

Medzitým bola v našej vlastnej hemisfére vytvorená ďalšia kríza — Salvádor — aby noví vládcovia Ruska zostali vyvedení z rovnováhy. Operatívci CIA tam podnecujú obe strany občianskej vojny, aby mali niečo, z čoho môžu obviniť Kubu. Rusi ako vždy silno reagujú na naznačované nové americké hrozby voči Kube, a tak Salvádor plní svoj účel ako nástroj na rozdúchavanie napätia medzi Ruskom a Spojenými štátmi.

V salvádorskej kríze sa ozývajú dozvuky „Operácie Guyana“ spred dvoch rokov. Teraz, rovnako ako vtedy, sa Rusko podnecuje k obavám o Kubu ako odpútavaciemu manévru. A rovnako ako v Guyane sa ľudské životy obetujú čisto na upútanie pozornosti.

Pozornosť verejnosti najprv pripútal ku Guyane masaker na letisku Port Kaituma a prednedávnom ju k Salvádoru obrátila vražda štyroch pracovníčok náboženských organizácií. To všetko má neskôr pomôcť zastihnúť Rusko nepripravené, keď sa dejisko konfliktu opäť presunie do oblasti Perzského zálivu.

Znova sa pripravujú tajné plány na vyvolanie konfliktu medzi Izraelom a Saudskou Arábiou. Spojené štáty na tento účel práve oznámili, že predajú útočnú výzbroj pre saudské stíhacie bombardéry F-15. Zároveň sa účelovo šíria správy, že Saudi podporujú džihád, moslimskú svätú vojnu, na znovudobytie Jeruzalema. Práve teraz to všetko prebieha potichu. Naše ovládané hlavné médiá to nezdôrazňujú. Prípravy na výbuch v Perzskom zálive neskôr v tomto roku 1981 však už prebiehajú.

Keď k tomu dôjde, plánom je znovu obrátiť všetky oči na Irán. V rozhodujúcom okamihu bude vratká iránska vláda zvrhnutá. Náhle zostanú na severe ruské sily a na juhu americké sily, medzi nimi mocenské vákuum, a takmer zo dňa na deň bude pripravená pôda pre jadrovú konfrontáciu.

Ako predbežný krok sa plánuje aj vyhlásenie „národného hospodárskeho núdzového stavu“ tu v Spojených štátoch. Tým sa aktivujú mimoriadne právomoci prezidenta. A hoci nám budú hovoriť, že to všetko je boj proti inflácii, v skutočnosti pôjde o prípravu na jadrovú vojnu!

Priatelia, ak sa toto všetko má zastaviť, musíme ísť k zdroju satanskej moci. Tou mocou je nesprávne využívaná MOC PEŇAZÍ. Je to moc novodobých peňazomencov v našej krajine, preto teraz obraciam vašu pozornosť na nich.

Téma č. 3 — Keď náš Pán Ježiš Kristus pred takmer 2 000 rokmi chodil po Zemi, vykonal mnoho zázračných vecí. Uzdravoval chorých, sýtil hladných, miloval tých, ktorých nikto nemiloval. Skrátka, chodil a konal dobro. Náš Pán väčšinou všetkých udivoval svojou trpezlivosťou. Keď učil, zisťoval, že ľudia nedávajú pozor, a tak ich musel tú istú lekciu učiť znova a znova. Napriek tomu sa ani raz nenahneval na nikoho, kto sa chcel učiť. A predsa svojim učeníkom povedal aj: „Myslíte si, že som prišiel priniesť pokoj? Nie pokoj, ale meč.“ Vysvetlil, že musí existovať rozdelenie medzi tými, ktorí sú za Boha, a tými, ktorí sú proti Bohu. A tak ako bol nežný k slabým, prejavoval ohnivý hnev voči tým, ktorí prekypovali arogantnou mocou. Raz hnev nášho Pána Ježiša Krista prepukol v násilie. Bolo to, priatelia, vtedy, keď sa postavil peňazomencom v chráme.

Chrámoví peňazomenci mali peňažný monopol. Každý, kto prišiel uctievať Boha, predkladal kňazom obety. Na kúpu niečoho, čo mohol obetovať, musel použiť takzvané osobitné chrámové peniaze. Chrámové peniaze v skutočnosti vôbec neboli peniazmi. Išlo len o druh poukážok bez vlastnej vnútornej hodnoty. No každý, kto prišiel uctievať Boha, od najbohatšieho po najchudobnejšieho, musel odovzdať dobré zlaté, strieborné a medené mince, aby si tieto poukážky kúpil. Iba tak si mohol kúpiť ovcu, barana alebo holubicu, ktorú predložil kňazovi ako obetu. Peňazomenci v skutočnosti nevykonávali vôbec žiadnu užitočnú funkciu. Vďaka svojmu peňažnému monopolu však zo všetkých ostatných vyťahovali obrovské zisky. Keď Ježiš toto všetko uvidel, rozzúril sa. Peňazomenci boli takí skazení, že kvôli zárobku stáli v ceste samotnému uctievaniu Boha, a tak Ježiš nestrácal čas snahou presviedčať ich. Namiesto toho vzal bič a pustil sa na nich. Peňazomencov vyhnal a prevrátil ich stoly na počítanie peňazí. Ich vrecia s peniazmi získanými istou formou krádeže schmatol, roztrhol a vysypal.

Priatelia, dnes sme peňazomencom vydaní napospas vy i ja. Aj nás prinútili vzdať sa skutočných peňazí zo striebra a zlata. Peňažný monopol Federálneho rezervného systému nás namiesto toho núti obchodovať s dlžobnými úpismi Federálneho rezervného systému — s ničím iným než papierovými poukážkami! A výmenou sa nám dnešní arogantní peňazomenci, boľševici, pokúšajú vziať všetko. Požierajú naše úspory vytváraním inflácie prostredníctvom úrokových sadzieb, ktoré nevytvárajú žiadne nové bohatstvo. Svoju peňažnú moc využívajú na to, aby nás zradne zavliekli do jadrovej vojny, a dokonca sa snažia zničiť samotnú kresťanskú vieru neustálym úsilím prekrúcať naše náboženské praktiky. Rovnako ako dávni peňazomenci opäť sedia v chráme nenávistníci nášho Pána Ježiša Krista.

Takmer od chvíle založenia našej republiky sa peňazomenci začali usilovať prevziať kontrolu nad americkými peniazmi. Táto myšlienka sa najprv volala „Banka Spojených štátov“. Taká banka istý čas naozaj existovala s povolením udeleným Kongresom, no 10. júla 1832 prezident Andrew Jackson myšlienku centrálnej banky na istý čas zastavil. Kongres schválil návrh zákona na udelenie nového 20-ročného povolenia „Banke Spojených štátov“. Jackson návrh vetoval slovami:

> „Každý monopol a všetky výlučné privilégiá sa udeľujú na úkor verejnosti, ktorá by mala dostať spravodlivú protihodnotu.“

Inými slovami, Jackson trval na tom, aby sa s verejnosťou zaobchádzalo spravodlivo.

No, priatelia, peňazomenci sa nikdy nevzdávajú. V roku 1913 napokon dostali, čo chceli. Volá sa to FEDERÁLNY REZERVNÝ SYSTÉM. Dnes málokto pozná príbeh jeho vzniku. Stačí povedať, že na to bolo treba iba niekoľko medzinárodných bankárov, bez veľkého

rozruchu. Jeden muž bol viac než ktokoľvek iný otcom Federálneho rezervného systému v jeho dnešnej podobe. Ako to formulujú zborníky Akadémie politických vied Kolumbijskej univerzity, citujem:

> „Zákon o Federálnom rezervnom systéme bude v dejinách spájaný s menom Paula M. Warburga.“

Aby Warburg a jeho spolupracovníci potichu presadili tento zákon cez Kongres, musel prekonať jednu námietku. Tou hlavnou námietkou bolo vytvorenie iba jednej centrálnej banky, ktorá by očividne predstavovala monopol. Warburg to obišiel tým, že vymyslel Federálny rezervný systém s 12 bankami. Keď sa ho však istý senátor spýtal, ako si udrží kontrolu nad 12 bankami namiesto jedinej banky, ktorú uprednostňoval, Warburg odpovedal, citujem:

> „Je to trochu zložité, túto námietku však možno prekonať administratívnym spôsobom.“

Inými slovami, priatelia, mohol obísť systém 12 bánk a administratívnymi postupmi robiť to, čo chcel, aby robila centrálna banka. A práve to sa stalo v záležitosti nášho chýbajúceho zlata.

Skutočnou centrálnou bankou je Federálna rezervná banka v New Yorku a administratívnou rukou tejto centrálnej banky je v skutočnosti „Rada guvernérov“ tu vo Washingtone. Newyorská banka, Rada guvernérov a agenti v rámci ministerstva financií Spojených štátov spolupracujú ruka v ruke. Práve oni predstavujú novodobých peňazomencov v našej krajine.

Vo všetkom tomto sa ostatných 11 regionálnych federálnych rezervných bánk iba vezie s nimi. Majú vlastné nevyužité právomoci, no vďaka Warburgovým „administratívnym postupom“ sa im vždy vštepuje, aby tieto právomoci nevykonávali. Namiesto toho peňazomenci v New Yorku a Washingtone zaobchádzajú s 11 regionálnymi bankami mimo New Yorku ako s deťmi. Dostávajú veľké budovy, prepychové kancelárie, pôsobivý hlavičkový papier, tučné platy, množstvo poradcov a zvučné tituly. No v podstate im vždy hovoria: „Všetko premýšľanie prenechajte nám, veľkým chlapcom.“ Rok čo rok sa regionálne federálne rezervné banky, všetky okrem New Yorku, držia v nevedomosti. Preto som minulý mesiac v AUDIO LISTE č. 61 skúsil v tejto tme zapáliť sviečku.

Všetky federálne rezervné banky sa podieľajú na zodpovednosti za ochranu nášho zlata. Prezidenti a členovia správnych rád všetkých bánk boli teraz formálne upozornení na tieto právne povinnosti, takže odteraz nebudú mať výhovorku. Buď sú za nás, ALEBO sú proti nám — musia si vybrať. Moc majú a tí, ktorí majú moc, musia niesť zodpovednosť za dôsledky jej vykonávania.

Otázka, ktorú sme položili, je veľmi jednoduchá a základná: BUĎ TAM AMERICKÉ ZLATO JE, alebo TAM NIE JE. Chceme nespochybniteľnú fyzickú inventúru, aby sme to raz a navždy zistili. Preto sme sa obrátili na regionálne federálne rezervné banky, aby sa prebudili, aby konečne ukázali svoje svaly a dosiahli inventúru.

Priatelia, chcem poďakovať všetkým z vás, ktorí uskutočnili to, o čo som vás minulý mesiac požiadal, a chcem vás oboznámiť s doterajšími výsledkami.

Federálny rezervný systém si dosiaľ zachováva falošné vonkajšie zdanie pokojnej jednoty. Za touto fasádou sa však začínajú otvárať malé trhliny. Je pravda, že mnohí členovia

správnych rád regionálnych bánk zatiaľ nedokázali otvoriť svoju myseľ pravde, existujú však dôležité výnimky. Jeden vysoký predstaviteľ jednej regionálnej federálnej rezervnej banky je zatiaľ veľmi ochotný spolupracovať. Veľmi potichu nám poskytuje dôležité informácie. Ešte nezašiel tak ďaleko, aby požadoval inventúru, ale reaguje s otvorenou mysľou. V jednej ďalšej regionálnej banke nám vysoký predstaviteľ naznačil, že je vážne znepokojený, no zatiaľ stále váha, na ktorú stranu sa prikloní. Okrem toho som dostal aj spoľahlivé správy, že viacerí členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk roztrúsení po krajine majú obavy. Až do minulého mesiaca nikdy nedostali ani jediný náznak o svojich vlastných právnych povinnostiach týkajúcich sa zlata.

Priatelia, toto všetko je prinajmenšom povzbudivý začiatok, ale je jasné, že ich bude treba presviedčať ďalej. Nemalo by nás to prekvapovať ani odrádzať. Mnohí z týchto mužov sú s Federálnym rezervným systémom spojení dlhé roky. Ľudská povaha je taká, aká je, a tak je pre nich prirodzene ťažké prijať skutočnosť, že im niekto zahmlieval zrak. Sú to spravidla vysoko vzdelaní muži, nie sú hlúpi. V mnohých prípadoch budú musieť prehltnúť svoju pýchu, aby dokázali uvidieť, ako dôkladne boli oklamaní a využití.

Za posledných šesť či sedem rokov som zverejnil mnoho skutočností, ktoré by títo muži mali vo vlastnom záujme zvážiť. Namiesto toho, aby som niektorú z nich znovu preberal, však chcem oznámiť tri nové. Nezrovnalosti okolo našich zásob zlata sa, priatelia, neustále opakujú.

Po prvé, dovoľte mi odvolať sa na správu generálneho inšpektora ministerstva financií pre senátora Williama Proxmira, datovanú 30. septembra 1980. Táto takzvaná správa vznikla vďaka vašim listom senátorovi Proxmirovi. Predmetom bola chýbajúca zásielka zlata z Fort Knox z 20. januára 1965, ktorú som rozoberal v predchádzajúcich AUDIO LISTOCH. Zásielka predstavovala vyše jeden a trištvrte MILIÓNA uncí zlata, pri dnešných cenách v hodnote približne miliardy dolárov, a predsa bola vynechaná z oficiálnych zoznamov zásielok ministerstva financií.

Nedávno sa na túto úbohú náhradu skutočnej správy odvolávala Rada guvernérov Federálneho rezervného systému. Napríklad 2. februára 1981 Theodore E. Allison, tajomník Rady guvernérov, napísal prezidentovi filadelfskej banky, pánovi Edwardovi G. Boehnemu. Boehne napísal Rade guvernérov v reakcii na vaše otázky. Rada k svojej odpovedi priložila správu generálneho inšpektora ministerstva financií! Priatelia, už som spomenul, že táto správa je celkom nevyhovujúca. Je to podvod a fraška, no teraz sa peňazomenci z Rady guvernérov uchyľujú k tejto správe ako k jednému zo spôsobov, ako upokojiť regionálne banky. Preto považujem za vhodné uviesť vám aspoň jeden príklad do očí bijúcich chýb, ktorými je správa posiata. Chcem to urobiť aj preto, že niektorí z vás ma požiadali, aby som o nej povedal viac.

Ak máte kópiu správy generálneho inšpektora ministerstva financií, pozrite sa, prosím, na stranu 2. Tretí odsek sa týka chýbajúcej zásielky z 20. januára 1965. Veľmi pôsobivo sa v ňom píše, citujem:

> „Prevzatie tejto zásielky potvrdil John P. Bath, zamestnanec newyorského skúšobného úradu, dňa 22. januára 1965 na formulári ministerstva financií TUS-12b — potvrdenie pre odosielajúci depozitár, doklad č. 65-1.“

Znie to ako celkom jednoznačná vec, však? Žiaľ, priatelia, newyorský skúšobný úrad nemal 22. januára 1965 žiadneho stáleho zamestnanca menom John P. Bath. Ak teda potvrdenie, ktoré generálny inšpektor ministerstva financií cituje, vôbec existuje,

neznamená absolútne nič. Je podvodné! Taký druh správy senátor William Proxmire tak dychtivo a s radosťou prijal a taký druh správy teraz Rada guvernérov Federálneho rezervného systému používa na upokojovanie regionálnych bánk. Ak to regionálne federálne rezervné banky chcú zhltnúť, potom hanba im.

Teraz vám uvediem druhý príklad — ďalšiu veľkú nezrovnalosť v záznamoch ministerstva financií a Rady guvernérov Federálneho rezervného systému. Už som hovoril o takzvanom „Londýnskom zlatom poole“, ktorý fungoval v rokoch 1961 až 1968. To bol oficiálny pláštik legitimity používaný v tom období na vysvetľovanie odtekania zlata z Fort Knox. Podľa oficiálnych záznamov ministerstva financií opustilo Fort Knox približne 219,5 MILIÓNA uncí zlata. Z tohto množstva malo údajne o niečo vyše 9 miliónov uncí ísť do Federálnej rezervnej banky v New Yorku. Zvyšných 210 miliónov uncí bolo údajne určených pre Londýnsky zlatý pool. No teraz vám uvediem protirečivé vyjadrenia bývalého ministra financií Williama Simona. Dňa 4. mája 1976 napísal vtedajšiemu kongresmanovi Johnovi Conlanovi z Arizony. Conlan požiadal Simona o lepšie odpovede na otázky o našom chýbajúcom zlate, než aké poskytol predtým. Simon strávil vyše dvoch mesiacov zostavovaním odpovede na Conlanov list z 26. februára 1976. Poslal mu dvojstranový list a osemstranové memorandum, v ktorom sa pokúšal obvinenia vyvrátiť. Na jednom mieste memoranda Simon hovorí, citujem:

> „Tvrdenie, podľa ktorého sa zásielky zlata do Londýna v rámci dohody o Londýnskom zlatom poole využívali ako zásterka pre tajné straty zlata Spojených štátov, jednoducho nie je pravdivé.“

A predsa, iba o štyri vety ďalej, Simon hovorí, citujem:

> „Keď bolo toto usporiadanie ukončené washingtonskou dohodou z marca 1968, Spojené štáty počas jeho fungovania uskutočnili čistý predaj do poolu v celkovom objeme 45,2 milióna uncí.“

Porovnajme teraz, priatelia, dve čísla vedľa seba. Prvé je Simonovo číslo. Ako minister financií povedal, že Spojené štáty poslali do Londýnskeho zlatého poolu v čistom vyjadrení iba približne 45 miliónov uncí zlata. Záznamy ministerstva financií však uvádzajú iné číslo. Len z Fort Knox v tom období zmizlo najmenej 210 miliónov uncí. Ak do zlatého poolu išlo iba 45 miliónov uncí, ako Simon uviedol písomne, čo sa stalo so všetkým ostatným? Dvestodesať miliónov (210 miliónov) mínus 45 miliónov znamená 165 miliónov uncí zlata z Fort Knox, ktorých osud nie je vysvetlený! Opakujem však, že jedinou výhovorkou, ktorú kedy poskytli pre odtekanie zlata z Fort Knox, bol Londýnsky zlatý pool. Priatelia, toto nevysvetlene chýbajúce zlato je zlatom Federálneho rezervného systému, ktoré patrí americkému ľudu. Ako som podrobne vysvetlil minulý mesiac, vlastnícke právo Federálneho rezervného systému k zlatu je právne nespochybniteľné. Každý vedúci predstaviteľ a každý člen správnej rady každej regionálnej federálnej rezervnej banky nesie svoj podiel právnej zodpovednosti, ak zlato chýba a oni to nevyšetrujú. Neuveriteľná nezrovnalosť, ktorú som práve odhalil, je čierne na bielom vo vyjadreniach ministerstva financií. Odvážia sa regionálne banky pred ňou zavrieť oči? Ak áno, Boh pomáhaj nám všetkým.

Teraz vám oznámim už len jednu ďalšiu záhadu týkajúcu sa nášho zlata. Táto sa neodohrala pred rokmi, ale práve tento mesiac — vo februári 1981. Minulý mesiac boli naši rukojemníci konečne prepustení z Iránu. Väčšina dohôd uzatváraných na poslednú chvíľu sa týkala bankových záležitostí. Irán predovšetkým požadoval vrátenie 1,6 milióna

uncí zlata. Podľa všetkých správ bolo vrátenie iránskeho zlata dohodnuté telegrafickými transakciami medzi Federálnym rezervným systémom a Bank of England. Iránskych 1,6 milióna uncí zlata bolo údajne v bezpečí vo Federálnej rezervnej banke v New Yorku. Prostredníctvom systému bankových kreditov bolo toto množstvo zlata údajne pripísané k britským zásobám zlata tu v Amerike a Bank of England potom odovzdala rovnocenné množstvo zlata do iránskej úschovy v Londýne. Povedali nám, že pri tejto transakcii žiadne zlato Ameriku fyzicky neopustilo. No, priatelia, to je lož. Jednoducho povedané, britskí bankári nám neveria. Bank of England tajne požadovala, aby iránskych 1,6 milióna uncí zlata štandardnej dodacej kvality bolo fyzicky odoslaných do Londýna. A tak 7. februára, iba pred tromi týždňami, odišla do Londýna tajná letecká zásielka zlata. Predstavovala približne 1,6 milióna uncí, ale nepochádzala z Federálnej rezervnej banky v New Yorku! Nebolo to iránske zlato. Namiesto toho zásielku odoslal newyorský skúšobný úrad. Pozbierali zvyšky nekvalitného zlata z Fort Knox a potom ho v tajnosti urýchlene poslali do Londýna.

Priatelia, to vyvoláva veľmi vážnu otázku. Ak iránske zlato v newyorskej banke stále existovalo, prečo neodoslali do Londýna to? Prečo dostal newyorský skúšobný úrad panickú úlohu zlato rafinovať a pozbierať potrebné množstvo? V každom prípade zlato, ktoré išlo do Londýna, nebolo iránske — bolo to zlato Federálneho rezervného systému, časť malého množstva, ktoré v tejto krajine ešte zostáva. Vzali ho zo zvyškov nekvalitného zlata odobratého v nedávnej minulosti z Fort Knox na aukcie. Ako som pred vyše piatimi rokmi oznámil v AUDIO LISTE č. 5, akékoľvek zlato, ktoré zostalo vo Fort Knox, je rádioaktívne. Bolo kontaminované plutóniom, superjedom, ktorý CIA koncom šesťdesiatych rokov skladovala v trezore na zlato. Nedávno jedna významná švajčiarska banka odmietla prevziať zlato z Fort Knox kúpené na aukcii zlata. Jej skúšky preukázali, že zlato bolo naozaj rádioaktívne. Bank of England by preto mala zlato, ktoré práve dostala, veľmi starostlivo otestovať.

Tajná zásielka zlata zo 7. februára ďalej zmenšila zvyšok zlata Federálneho rezervného systému, ktorého zostáva tak málo. Uskutočnila sa s vedomím a spolupôsobením Rady guvernérov Federálneho rezervného systému a newyorskej banky. No ostatných 11 regionálnych bánk bolo opäť oklamaných. Je celkom možné, že o tomto najnovšom zmiznutí svojho zlata ani nevedia. Ak nie, peňazomenci, ktorí ich ovládajú, ich opäť využili.

Priatelia, existujú hory dôkazov o tom, že naše zlaté rezervy nie sú také, ako sa tvrdí. Prebudia sa však regionálni federálni rezervní bankári včas? Podniknú kroky na záchranu seba aj našej krajiny? Ak nebudú konať, to, čo nás čaká, môže byť predznamenané týmito slovami, ktoré jeden z mojich poslucháčov napísal komerčnému bankárovi: „Čoraz viac mojich priateľov a ľudí, ktorých poznám, vyberá všetky svoje prostriedky uložené v bankách a potom pri transakciách používa hotovosť, striebro, zlato a výmenné systémy. Banky a bankári tým, že neslúžia skutočným záujmom ľudí, strácajú akékoľvek užitočné miesto v spoločnosti.“

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje „Zhrnutie na poslednú chvíľu“.

V okamihu, keď vyslovujem tieto slová, sa raketoplán COLUMBIA pripravuje na zúfalú tajnú vojenskú misiu. Mocné sily tu v Spojených štátoch sú opäť odhodlané viesť vojnu, JADROVÚ VOJNU. Vzali nám naše vlastné peniaze, aby financovali prípravy na vojnu, ktorá nás zničí.

Zlo, ktoré sa pre nás všetkých plánuje, má jediný koreň. Tým koreňom je satanská a zvrátená MOC PEŇAZÍ. Ak to so záchranou našej krajiny myslíme vážne, musíme tento koreň vytrhnúť. Musíme urobiť to, čo kedysi urobil sám náš Pán Ježiš Kristus. Musíme vyhnať peňazomencov a vrátiť našej krajine česť a poctivosť.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 63

1. apríla 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a výklady v texte sú autorove; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty. Zachováva jeho hlas a dobové znenie.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 1. apríla 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 63.

Už dva dni dominujú správam tu v Spojených štátoch udalosti okolo pondelkového popoludňajšieho pokusu o atentát na prezidenta. Entita Ronald Reagan vyšla z hotela Hilton, mávala a usmievala sa na novinárov a prizerajúcich. Potom v rýchlom slede zaznelo pol tucta alebo viac výstrelov. Prezidenta, údajne raz zasiahnutého, hodili do jeho limuzíny, ktorá rýchlo odišla. Zasiahnutý bol aj agent Tajnej služby, washingtonský policajt a tlačový tajomník Bieleho domu James Brady, ktorému guľka prestrelila mozog. Všetko sa to odohralo 30. marca 1981 o 14.25 východoamerického štandardného času.

Keď sa ľudia vracali domov z práce a zapínali pokračujúce spravodajstvo, už sa to začínalo javiť ako jednoznačná záležitosť. Osamelý atentátnik, rýchlo nás ubezpečili, nejaký čudák. Rozhodne ani náznak sprisahania. No, priatelia, pravdu obsahujú vždy prvé správy.

V prvých okamihoch po takejto udalosti nefunguje neviditeľná cenzúra našich ovládaných spravodajských médií tak účinne. Až keď sa príbeh rozpráva znova a znova, nepohodlné zrnká pravdy sa odstránia. V tých prvých okamihoch sa objavilo niekoľko záhad, ktoré neskôr zostali nevysvetlené a nespomínané. Najvýznamnejšou bola správa reportérky NBC Judy Woodruff v televízii NBC. Bola očitou svedkyňou zblízka a povedala, citujem:

> „Keď zazneli výstrely, bola som pravdepodobne vo vzdialenosti asi jeden a pol dĺžky auta od prezidentovej limuzíny. Ľudia okamžite padli na zem a všimla som si, že niektoré výstrely zazneli z previsu, z chodníka, ktorý bol vyššie než miesto, kde stálo prezidentovo auto.“

Potom pokračovala ďalšími komentármi.

Priatelia, tieto slová Judy Woodruff z NBC môžu znamenať iba to, že tam boli najmenej dvaja strelci.

Doteraz už každý Američan určite sám opakovane videl televízne zábery pokusu o atentát a zatknutý podozrivý nebol tým, koho opísala Judy Woodruff. Nebol tým, kto strieľal z vyvýšenej konštrukcie alebo chodníka nad prezidentovým autom. Namiesto toho bol na úrovni ulice, blízko televíznych kamier a novinárov. Iba osem sekúnd po slovách, ktoré som práve citoval, Judy Woodruff prerušili uprostred jej reportáže. Od tej chvíle sa už o atentátnikovi strieľajúcom z miesta nad prezidentom nehovorilo — aspoň nie zo strany reportérov.

Súvisiace vyjadrenia však poskytlo niekoľko rôznych lekárskych hovorcov v televíznych rozhovoroch. Hovorili o výstrele smerujúcom nadol, ktorý prezidentovu hruď iba škrtol, no

po náraze do rebra bol odklonený do jeho tela. Včera večer NBC Nightly News dokonca ukázali diagram v tomto zmysle. Nikto sa však neodvažuje položiť logickú otázku: „Ako mohla guľka vystrelená podozrivým, ktorého sme videli, zasiahnuť prezidenta zhora?“

Videli ste to všetko sami, priatelia. Prezident sa pri zásahu nepredkláňal, ale stál vzpriamene. Jediné, čo vysvetľuje guľku prichádzajúcu zhora, je to, čo Judy Woodruff oznámila iba raz v televízii NBC.

S poľutovaním musím povedať, že varovania, ktoré som zverejnil v AUDIO LISTOCH č. 60 a 61, sa už začínajú napĺňať. Tunajším boľševikom sa tentoraz zrejme nepodarilo predčasne ukončiť novú administratívu. Toto je však iba odklad, priatelia. Sú posadnutí odhodlaním znovu prevziať úplnú kontrolu nad vládou Spojených štátov.

Tunajší boľševici zatiaľ naďalej ukazujú svoju silu aj inými spôsobmi. Predovšetkým usilovne pracujú na tom, aby nás mentálne nastavili na väčšiu bojovnosť voči Rusku, hoci by sme tým páchali hromadnú samovraždu.

Ďalším významným krokom v tomto pláne je štvordielna miniséria, ktorá sa začne v nedeľu 5. apríla v televízii ABC. Seriál s názvom „MASADA“ nakrútili v Izraeli za 20 000 000 dolárov. Je to príbeh vyše 900 Židov, ktorí sa vzbúrili proti starovekému Rímu a roky odolávali drvivej presile. Potom, tvárou v tvár nevyhnutnému rímskemu víťazstvu, Židia v Masade údajne radšej spáchali hromadnú samovraždu, než by sa nechali zajať.

Staroveká Masada, priatelia, bola vzorom pre guyanský kibuc Jima Jonesa. V Jonestowne, rovnako ako v Masade, malo vyše 900 mužov, žien a detí údajne spáchať hromadnú samovraždu, namiesto toho, aby sa vzdali domnelým nepriateľom Jima Jonesa. V skutočnosti však išlo o hromadnú vraždu, nie o hromadnú samovraždu. Ako som vysvetlil v AUDIO LISTE č. 40, boľševici zamýšľajú Guyanu ako vzor pre Spojené štáty. Chcú, aby sme si vypestovali komplex Masady, pretože chcú, aby sme spáchali hromadnú samovraždu vo vojne, o ktorej vieme, že ju nemôžeme vyhrať — a to všetko výlučne v prospech boľševikov.

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — PLÁNOVANIE PRVÉHO ÚDERU AMERIKOU A RUSKOM

Téma č. 2 — HOSPODÁRSKA CESTA K DIKTATÚRE V AMERIKE

Téma č. 3 — VAŠE ROZHODNUTIE: UJSŤ ALEBO BOJOVAŤ

Téma č. 1 — V okamihu, keď vyslovujem tieto slová, sa v Poľsku pomaly rozvíja veľká tragédia. Pred necelým rokom začala v Poľsku získavať silu nová odborová organizácia nazvaná „Solidarita“. Zdalo sa, že ponúka prísľub lepšieho života pre Poliakov. Namiesto toho odbory Solidarita sústavne privádzajú Poľsko na pokraj jednej krízy za druhou. Každá kríza bola nebezpečnejšia než tá predchádzajúca. Teraz sa Poľsko približuje ku konfrontácii s Ruskom, ktorú nijako nemôže vyhrať.

To, čo Solidarita v Poľsku robí, je dráždenie ruského medveďa. Len čo sa jedna kríza odvráti, rozpúta sa ďalšia v neúprosnej kampani pracovných nepokojov. Solidarita svojím konaním Rusku hovorí: „Ak vojensky nezasiahnete, vezmeme vám Poľsko. Po Poľsku odtrhneme Maďarsko, Československo a dokonca aj východné Nemecko a potom z nich všetkých urobíme nepriateľov priamo na vašom prahu.“

V AUDIO LISTE č. 59 minulý október som varoval, že práve toto je skutočným účelom odborov Solidarita v Poľsku. Solidarita nevyrástla spontánne z pracujúcich más samotného Poľska. Namiesto toho ju financujú a ovládajú boľševici tu v Spojených štátoch i v zahraničí. Tajným účelom Solidarity nie je slúžiť poľským pracujúcim, ale využívať ich. Poľsko sa pretvára na ďalšiu Guyanu, ktorá má byť obetovaná na oltári satanskej boľševickej moci. Poľské hospodárstvo už vinou opakovaných štrajkov a nepokojov ochabuje. Nedostatok potravín, obľúbená boľševická zbraň, sa stále zhoršuje a teraz sa čoraz viac približuje aj vyhliadka vojenského zásahu.

Pred dvadsiatimi piatimi rokmi vypukla v Maďarsku revolúcia a poľskí pracujúci sa búrili. Rusko nestrácalo čas a tieto výbuchy potlačilo silou. Vláda Spojených štátov však neurobila vôbec nič, iba pre verejnosť zalamovala rukami, pretože v tých časoch bolo tajné rockefellerovsko-sovietske spojenectvo v plnom prúde.

Kontrast medzi vtedajškom a dneškom by sotva mohol byť výraznejší, priatelia. Ťažko povedať, správanie ktorého národa sa zmenilo viac — Ruska alebo Ameriky. V porovnaní so stavom pred štvrťstoročím sa Rusko posunulo k trpezlivosti a tolerancii. Najprv poľským pracujúcim v plnom súlade s Helsinskou dohodou dovolili vytvoriť si vlastné odbory nezávislé od vládnej kontroly. Za starých boľševických čias by už toto samo osebe bolo neslýchané. Potom nechali prejsť takmer rok nepokojov a kríz bez vojenského zásahu Ruska. Namiesto toho prišli vládne ústupky a dokonca aj zmena vlády v Poľsku, všetko na zmiernenie pracovných kríz. Z akéhokoľvek objektívneho hľadiska toto všetko znamená oveľa tolerantnejšie správanie Ruska než pred 25 rokmi.

A predsa, aká je reakcia Ameriky v porovnaní s rokom 1956? Odpoveď znie, že Spojené štáty teraz reagujú na menšiu provokáciu väčšou bojovnosťou!

V posledných dňoch vydali Spojené štáty Rusku verejné varovania také ostré, že ak Rusko nezasiahne, stratí tvár. Spojené štáty, rovnako ako samotná poľská Solidarita, ruského medveďa provokujú a dráždia. Rusko sa teda posunulo k umiernenosti, zatiaľ čo Amerika k bojovnosti.

Samotná verejnosť teraz začína na vlastné oči vidieť rozpad rockefellerovsko-sovietskeho spojenectva, ktoré sa začalo rozkladať v roku 1976 — pred piatimi rokmi. Rozkol sa začal dodnes tajnou krízou s podmorskými raketami v lete toho roku. Štyria bratia Rockefellerovci sa zúfalo snažili vzťahy napraviť, no Rusko v septembri 1977 dokončilo prerušenie spojenectva. Rusko začalo masívne rozmiestňovať celú novú generáciu pilotovaných vesmírnych zbraní — svoju jedinečnú Vesmírnu triádu — a pritom bola zlomená tajná americká vojenská kontrola nad vesmírom.

Toto všetko priamo súviselo s drastickými zmenami v ruských vládnucich kruhoch. Podrobne som to vysvetlil v mnohých predchádzajúcich AUDIO LISTOCH. Dnes už na rakovinu boľševizmu neumiera Rusko, ale Spojené štáty. Starí boľševici, ktorí kedysi ovládali Rusko, boli zvrhnutí a po státisícoch vyhnaní z Ruska. Teraz nahrádzajú Rockefellerov kartel ako najmocnejšia frakcia v Amerike.

Tajní noví kresťanskí vládcovia Ruska zatiaľ po zvrhnutí satanských boľševikov zápasia o oživenie duchovných koreňov Ruska. Krok za krokom opäť otvárajú kostoly, vítajú legálne zásielky Biblií do Ruska a povoľujú náboženské vysielanie do Ruska bez rušenia, pokiaľ je nepolitické. Odstránenie hlbokých jaziev po 60 rokoch boľševizmu je však dlhá a zložitá úloha. Vyžaduje si úplnú prestavbu hospodárskeho a kultúrneho života obrovského národa.

Zvrhnutí boľševici nemajú v úmysle dovoliť tajným novým vládcom Kremľa dokončiť túto úlohu. Namiesto toho sú posadnutí zúrivou túžbou opäť zraziť Rusko na kolená. Na tento účel boľševici využívajú svoju novú aktívnu mocenskú základňu tu v Spojených štátoch. Krok za krokom manévrujú Ameriku smerom k totálnej vojne proti Rusku. V lete 1978 som oznámil, že Amerika tajne prechádza na jadrovú stratégiu prvého úderu. Je to jediný spôsob, ako možno aspoň do istej miery vyvážiť jednoznačnú vojenskú prevahu Ruska. V tom čase sa aj Rusko pripravovalo na schopnosť uskutočniť prvý úder, ak by to bolo potrebné. No už približne dva roky je ruské plánovanie prvého úderu odsunuté do úzadia. Ruský Kremeľ namiesto toho presunul dôraz na zasahovanie priamo do vlády Spojených štátov. Rusko sa tak rozhodlo po zavraždení Nelsona Rockefellera koncom januára 1979. Tunajší boľševici vtedy začínali rozsiahly štátny prevrat na najvyšších mocenských úrovniach Ameriky. Rýchlo postupovali s plánmi na vojnu na Blízkom východe, ktorá mala vypuknúť ešte na jar toho roku. Tá mala následne viesť k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Aby tomu Kremeľ zabránil, pustil sa s boľševikmi do spravodajskej vojny bez obmedzení, do vojny „dvojníkov“ tu vo Washingtone.

V AUDIO LISTE č. 46 som odhalil tajnú ruskú zbraň vo vojne dvojníkov — jej „robotoidy“. Tieto entity vyzerajú a správajú sa ako ľudia, no nie sú ľuďmi. Sú jednoducho ľuďmi vyrobenými produktmi vysoko pokročilého genetického inžinierstva. Keď som zverejnil svoje informácie o robotoidoch, stretol som sa so širokou nedôverou. Genetické inžinierstvo vtedy nebolo v správach a do titulkov sa dostalo až najmenej o rok neskôr. Mnohí moji poslucháči preto jednoducho uzavreli svoju myseľ, vyhlásili, že také niečo je nemožné, a odvrátili sa. V poslednom čase však dostávam čoraz viac otázok práve na túto tému, na tieto genetické repliky ľudí. Pri všetkej publicite venovanej v posledných mesiacoch genetickému inžinierstvu sa tomu sotva možno čudovať.

To, čo pred necelými dvoma rokmi znelo nemožne a ako tabu, sa teraz naznačuje v denných správach. Napríklad New York Times uverejnili práve pred týždňom, 24. marca, veľký článok o takzvaných „génových strojoch“. Vo svetle toho, čo som prvýkrát oznámil v máji 1979, stojí za to citovať niektoré slová z článku, pretože toto všetko priamo súvisí s historickým zlomom, ktorý práve nastal. Článok v Times sa začína slovami, citujem:

> „Jedného dňa bude pravdepodobne existovať knižnica obsahujúca všetky genetické informácie potrebné na vytvorenie úplnej ľudskej bytosti. Táto predstava, pre niektorých znepokojujúca a pre iných lákavá, už nie je celkom iba výplodom vedeckej fantázie. Nové techniky a automatizované stroje nesmierne rozširujú schopnosť vedcov rozlúštiť posolstvo dedičnosti v živých bunkách, zostavovať vlastné umelé posolstvá v univerzálnom genetickom kóde a dopodrobna analyzovať bielkoviny, od ktorých závisí všetok život. Nové prístroje sľubujú zhustiť do dní alebo hodín prácny výskum, ktorý kedysi zaberal týždne, mesiace alebo roky.“

Priatelia, pred dvoma rokmi nebolo v správach vôbec nič podobné. Tieto slová uverejnili len minulý týždeň v New York Times. Ak ich však porovnáte s tým, čo som oznámil v AUDIO LISTE č. 46, myslím, že to bude hovoriť samo za seba. A vždy majte na pamäti to, čo už sami viete: Čokoľvek sa zverejní, je vždy o mnoho rokov pozadu za najnovším tajným vývojom.

V AUDIO LISTE č. 51 som odhalil, že aj boľševici začali nasadzovať genetické repliky nazývané „syntetici“. Vtedy sa začal nový druh partizánskej vojny, o ktorej verejnosť nič netušila a v ktorej stáli ruské robotoidy proti boľševickým syntetikom. Mnohým, ktorí sa pýtajú na najnovší vývoj tohto neviditeľného preťahovania, odpovedám rovnako ako v

AUDIO LISTE č. 55. Situácia sa naďalej denne mení, tu aj v Rusku, preto vás môžem iba nabádať, aby ste to mali na pamäti pri sledovaní udalostí. Naďalej budete vidieť prípady zvláštneho správania vysokých verejných činiteľov a náhle obraty v domácej i zahraničnej politike. Sú to nevyhnutné vedľajšie produkty pokračujúcej tajnej vojny genetických dvojníkov.

Ďalší dôsledok tejto tajnej vojny je ešte vážnejší. Súvisí s historickým zlomom, ktorým sme práve prešli. Pred niekoľkými minútami som spomenul, že núdzové plánovanie jadrového prvého úderu v Kremli bolo približne pred dvoma rokmi odložené. Teraz vám však musím oznámiť, že tieto plány už nie sú odložené. Oživujú sa a aktualizujú na použitie s najvyššou prioritou.

V AUDIO LISTE č. 55 minulý jún som oznámil, že boľševici podnikajú všestranný útok na opätovné ovládnutie Kremľa. Používali všetky zbrane, ktoré mali k dispozícii, vrátane syntetikov. Boľševici boli istý čas na pokraji úspechu. Nová ruská vládnuca skupina utrpela ťažké zranenia a mnohí jej členovia boli zabití. Všetko sa odohralo bez toho, aby sa o tom verejnosť dozvedela. No v polovici roku 1980 sa ruské vyháňanie boľševikov bez vysvetlenia spomalilo na minimum a tak to zostalo počas celej druhej polovice roku 1980.

Teraz sa zdá, že noví vládcovia Ruska boľševický nápor na Kremeľ odrazili. Pred dvoma mesiacmi, v polovici januára, Rusko náhle obnovilo hromadné vyháňanie boľševikov. Boj sa však ešte neskončil, v Kremli sú stále nepokoje a začiatkom tohto mesiaca bol prúd boľševikov odchádzajúcich z Ruska znovu obmedzený. Noví vládcovia Ruska práve len tesne unikli vážnemu nebezpečenstvu.

Medzitým tu v Spojených štátoch prudko napredujú nové vojnové prípravy. Do pohybu sa teraz uvádza úplne nová rozsiahla stratégia na vyvolanie jadrovej vojny. Mnohé podrobnosti tohto obrovského nového plánu ešte treba dopracovať a boľševici sa navyše musia prispôsobovať obmedzenej moci, ktorú teraz vykonáva rozpadajúci sa Rockefellerov kartel. Napriek tomu sú základné obrysy novej vojnovej stratégie už jasne stanovené. Nová boľševická cesta k PRVEJ JADROVEJ VOJNE pozostáva z piatich paralelných smerov. Postupujú po všetkých piatich naraz, napredujú na piatich frontoch.

Týchto päť smerov je:
Smer 1 — Udržiavať Rusov v nerovnováhe pomocou vnútorných nepokojov.
Smer 2 — Pripraviť americký ľud na vojnu.
Smer 3 — Obmedzený, no rozhodujúci vojenský návrat Ameriky do vesmíru.
Smer 4 — Pokračovať v rozširovaní útočnej výzbroje pre jadrovú vojnu.
Smer 5 — Vytvoriť vo svete bezprecedentné množstvo súbežných kríz.

Už som vám trochu povedal o prvom smere plánu — teda o podnecovaní vnútorných problémov v Rusku.

Pokiaľ ide o druhý smer, v úvode som trochu spomenul psychologické programovanie Ameriky na vojnu. Naša hospodárska a politická príprava na vojnu si zaslúži ďalší komentár a presne to urobím v druhej téme.

Tretí smer boľševickej vojnovej cesty sa točí okolo programu raketoplánov. V AUDIO LISTE č. 62 som odhalil tajnú vojenskú misiu Columbie, ktorej štart je naplánovaný na začiatok tohto mesiaca. Jej účelom je umiestniť na obežnú dráhu odolnú špionážnu družicu vyzbrojenú laserom. Ak uspeje, bude to po prvý raz za tri roky, čo budú mať Spojené štáty špionážnu družicu v službe na dlhší čas. Rusko zničilo všetky ostatné. V

poslednej správe som odhalil aj to, že chystané predstavenie s raketoplánom, ktoré sa má čoskoro začať, bude v skutočnosti zahŕňať dva raketoplány, nie iba jeden. Teraz môžem oznámiť, že plánom je uskutočniť štyri (4) takéto vojenské misie. Dá sa to urobiť aj vtedy, keby sa pri každej misii stratil jeden raketoplán, pretože, priatelia, už existuje päť (5) raketoplánov. Verejnosť videla iba dva z nich — Enterprise v roku 1977 a Columbiu teraz na myse Canaveral. Ostatné tri sa držia mimo dohľadu.

V rámci štvrtého smeru vojnového plánu sa pripravujú útočné zbrane všetkého druhu — niektoré tajné, iné nie. Na jednom konci spektra sú tajné zbrane. Jednou z nich je tajne rozmiestnená americká mobilná medzikontinentálna balistická raketa Minuteman TX, ktorú som prvýkrát zverejnil v AUDIO LISTE č. 55. Ďalšou je súbor 52 zostávajúcich rakiet Titan 2, vyzbrojených obrovskými kobaltovými hlavicami súdneho dňa, o ktorých som informoval minulý september. Na opačnom konci spektra sú verejne známe strategické zbrane. Aj tie sa pripravujú bez ohľadu na to, ako veľmi už zastarali. Napríklad minulý mesiac, 8. februára, Strategické letecké velenie uskutočnilo svoju najväčšiu leteckú operáciu od druhej svetovej vojny. SAC do cvičenia nasadilo všetko, čo malo. Stovky unavených starých B-52 sa s námahou vzniesli do vzduchu spolu s rôznymi FB-111 a tankovacími lietadlami. Boľševici vedia, že keď príde vojna, len veľmi málo z nich prenikne k cieľom a nevráti sa ani jedno. Napriek tomu ich do konfliktu vrhnú, už len na obťažovanie protivníka. Postoj boľševikov znie: Každá maličkosť pomáha.

Všetky tieto veci sú dôležité, priatelia, no piaty smer plánu môže byť najdôležitejší zo všetkých. Je to tá časť plánu, ktorá počíta so súbežnými krízami. Práve prostredníctvom nich boľševici očakávajú dosiahnutie toho, čo im bolo doteraz odopierané — spoľahlivej spúšte PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Plánujú postaviť Rusov pred toľko možných ciest k vojne, že ich Rusi nebudú môcť pokryť všetky. Kvôli tomuto plánu bude celý svet čoskoro vrieť konfliktmi a nepokojmi. Už nebudeme vidieť iba jednu krízu za druhou. Namiesto toho budú vo svete dve, tri, štyri či päť veľkých kríz naraz.

Už teraz sa to začína diať. Práve teraz prebiehajú súčasne krízy v Salvádore a v Poľsku — jedna ohrozuje ruský klientský štát Kubu, druhá samotné Rusko. A v nasledujúcich mesiacoch pribudnú ďalšie, týkajúce sa Blízkeho východu, Perzského zálivu, červenej Číny a Austrálie.

Všetkých päť smerov vznikajúcej boľševickej vojnovej cesty sa zbieha približne v polovici roku 1982. Dovtedy očakávajú, že Amerika bude na vojnovom režime, ako ďalej vysvetlím v druhej téme. Dovtedy sa plánuje dokončiť všetky štyri misie raketoplánov. Útočné zbrane, na ktorých sa teraz pracuje, budú pripravené a svet bude dovtedy v kotle kríz ušitých na mieru na náhle rozpútanie jadrovej vojny bez varovania. Tak ako krízy na Balkáne spustili prvú svetovú vojnu, svet v kríze spustí PRVÚ JADROVÚ VOJNU.

Ruská spravodajská služba už Kremeľ informovala o novom veľkom pláne tunajších boľševikov. Ruskí vládcovia tieto informácie posúdili vo svetle svojho vlastného smrteľného zápasu o udržanie kontroly nad ruskou vládou počas posledného roku a dospeli k rozhodnutiu: Nastal čas, aby Rusko obnovilo prípravy na vlastný prvý úder proti Spojeným štátom!

V januári 1980 som odhalil, že v Kremli opäť vládnu stúpenci tvrdej línie. Veria, že jadrová vojna je nevyhnutná, že boľševici budú skúšať ďalej, až kým ju nevyvolajú. Podľa nich jediným realistickým prístupom je pripraviť sa na víťazstvo v nevyhnutnom konflikte s

minimálnymi stratami pre Rusko. Ich plánovanie navyše smeruje k minimalizácii obetí a nezvratných environmentálnych škôd na planéte Zem.

V AUDIO LISTE č. 38 som opísal to, čo ruskí vládcovia nazývajú svojou „kozmickou perspektívou“. Pozerajú sa dopredu na deň, keď samotná planéta Zem bude ústredím Medziplanetárneho ruského impéria.

Ak tunajší boľševici uspejú a udrú prví, Zem bude po celom svete otrávená smrteľným žiarením a rádioaktívnym spadom. Samotní boľševici však osudu, ktorý privodia nám ostatným, do značnej miery uniknú, pretože tým, že si zvolia okamih vojny, budú môcť zostať v bezpečí ukrytí v drahých vládnych vojnových bunkroch!

Ruskí vládcovia však nemajú v úmysle dovoliť, aby sa to stalo. Teraz zamýšľajú udrieť prví. Plánujú zničiť americké rakety v ich silách a tým zabrániť, aby ich jadrové hlavice starého typu kontaminovali Zem. Rusi namiesto toho zamýšľajú viesť celú vojnu svojimi zbraňami nového veku, ktoré nevytvárajú rádioaktívny spad. Bude tu geofyzikálna vojna, rozbité vodné nádrže a priehrady, neutrónové bomby a zásahy časticovými lúčmi z kozmosfér nad nami i z Mesiaca! V krátkom čase Spojené štáty, ako ich poznáme, prestanú existovať.

Naše utrpenie však bude iba naše — nebude žiadny rádioaktívny spad, ktorý by sužoval zvyšok sveta. V rámci Spojených štátov zostanú ušetrené vidiecke oblasti a malé mestá bez vojenských či iných federálnych zariadení. Ak Rusi tento plán uskutočnia, vidiecke oblasti budú pri počiatočnom útoku pomerne bezpečné. Aj tak však osud, ktorý teraz čaká náš národ, presahuje všetky možnosti opisu. Dovolili sme satanským boľševikom žiť medzi nami, prekrúcať naše ideály a rozkladať náš národ. Nebránili sme sa ich intrigám, ktorými nás chceli dostať do vojny. Preto teraz Rusko pripravuje plány na vyhladenie tunajších boľševikov — a keď sa to stane, priatelia, zomrú s nimi aj desiatky miliónov z nás.

Téma č. 2 — Minulý týždeň, 26. marca, bola prezidentským výkonným nariadením zriadená nová prezidentská rada. Volá sa PREZIDENTSKÁ RADA PRE INTEGRITU A EFEKTÍVNOSŤ. Rada bude mať 23 členov. Budú medzi nimi predstavitelia Úradu pre riadenie a rozpočet (OMB), FBI, ministerstva spravodlivosti, Všeobecného účtovného úradu Kongresu a zástupcovia niektorých ministrov. Bude v nej aj 16 generálnych inšpektorov pridelení k rôznym vládnym rezortom.

Samotná funkcia generálneho inšpektora je nová. Kongres ju vytvoril v roku 1978. Práve generálny inšpektor ministerstva financií poslal 30. septembra 1980 senátorovi Williamovi Proxmirovi bezcennú správu o Fort Knox. Túto správu som vám nedávno rozoberal v predchádzajúcich AUDIO LISTOCH. Navonok vyvolávala dojem vyšetrovania na ochranu verejného záujmu, no jej jedinou skutočnou funkciou bolo pomôcť udržať pokrievku nad utajovaným ZLATÝM ŠKANDÁLOM.

Podobne nám hovoria, že nová Rada pre integritu a efektívnosť vzniká na odstránenie plytvania, podvodov a neefektívnosti vo vláde. Máme veriť, že to bude spôsob, akým vláda dohliada sama na seba. No, priatelia, nie je to nič iné než pocukrovaná diktatúra. Je to prevzaté priamo zo strán tajnej novej ústavy pre Ameriku, ktorú som prvýkrát zverejnil v roku 1975. Sme svedkami vzniku toho, čo tajná nová ústava nazýva „Dohľadová služba“. Na čele takzvanej Dohľadovej služby by stál činiteľ označovaný ako „Dohliadateľ“. Dohliadateľ, priatelia, zodpovedá predsedovi novej Rady pre integritu a efektívnosť Edwinovi Harperovi.

Tajná nová ústava stanovuje, citujem:

„S pomocou príslušného personálu bude Dohliadateľ zhromažďovať a usporadúvať informácie o primeranosti, spôsobilosti a integrite vládnych orgánov a ich pracovníkov.“

Ďalej nová ústava dodáva, že na vykonávanie účelov Dohľadovej služby, citujem:

„Možno vymenúvať pracovníkov, viesť vyšetrovania, vypočúvať svedkov, vykonávať následné audity a vyžadovať informácie.“

Ak patríte medzi tých, ktorí si vyžiadali kópiu správy generálneho inšpektora ministerstva financií pre senátora Proxmira, slová, ktoré som práve čítal z tajnej novej ústavy, by vám mali znieť veľmi príhodne. Presne tieto veci takzvaní generálni inšpektori predstierajú, že robia. A pri opisovaní novej Rady pre integritu a efektívnosť hovorcovia Bieleho domu povedali, že úlohou rady bude vytvoriť, citujem:

„Zbor dobre vyškolených a vysoko kvalifikovaných audítorov a vyšetrovateľov.“

Priatelia, tajnú novú ústavu pre Ameriku som prvýkrát zverejnil na svojej hovoriacej páske AUDIO KNIHY č. 4 v júli 1975. Krátko nato som vydal aj brožúru obsahujúcu celé znenie tajnej novej ústavy. Práve z nej som pred chvíľou čítal. Ako som podrobne vysvetlil na svojej osobitnej páske AUDIO KNIHY, ide o prepracovaný návod na korporátnu socialistickú diktatúru tu v Amerike.

Keď som v roku 1975 prvýkrát zverejnil tajnú novú ústavu, zosnulý Nelson Rockefeller, vtedy viceprezident, dúfal, že ju zavedie naraz. Zároveň očakával, že sa sám stane na deväť rokov prezidentom novej zamaskovanej diktatúry. A keby Sara Jane Moore neminula, keď strieľala na vtedajšieho prezidenta Geralda Forda, Rockefeller mohol uspieť. Z Božej milosti sa to však tak neskončilo.

Preto namiesto toho Nelsonov zosnulý brat John D. Rockefeller III. viedol náhradný plán. V celostránkových inzerátoch po celej Amerike bol uverejnený „Manifest zmeny“. Vyhlásil takzvanú „Éru dvojstého výročia“ od roku 1976 do roku 1989. Uvádzalo sa, že pred 200 rokmi trvalo 13 rokov od začiatku americkej revolúcie po konečný vznik novej americkej vlády. Preto povedali, že ak to bude potrebné, dajú si znovu rovnaký čas na ďalšiu revolučnú premenu americkej vlády.

Väčšina ľudí už dávno zabudla na dvojsté výročie i jeho nejasné vyhlásenia o prichádzajúcich zmenách. No krok za krokom sa tajná ústava už postupne zavádza všade okolo nás. Do pohybu ju uviedol korporátny socialistický Rockefellerov kartel a od volieb v novembri 1980 sa ju rozpadajúca rockefellerovská mašinéria snaží presadzovať ďalej. Ani hlasné volanie po vládnej deregulácii nie je tým, čím sa zdá. V skutočnosti má pripraviť cestu takzvaným „korporátnym autoritám“, ktoré sú opísané v tajnej novej ústave. Tie by umožnili „veľkému biznisu“ fungovať bez vládnych obmedzení a zároveň vykonávať moc nad životom a smrťou všetkých drobných podnikateľov.

Všetko uviedli do pohybu štyria bratia Rockefellerovci v časoch svojho rozkvetu. Pred dvoma rokmi však bratov tajne odstránili boľševici a teraz sami boľševici obracajú časť týchto korporátnych socialistických plánov proti Rockefellerovmu kartelu. Príkladom bolo rozhodnutie Najvyššieho súdu v prípade Branti, ktoré som odhalil v AUDIO LISTE č. 61. Kvôli tomuto rozhodnutiu už nová administratíva tu vo Washingtone začala opätovne vymenúvať niektorých generálnych inšpektorov, ktorí zostali z Carterovej éry, takže teraz je to veľmi zmiešaná situácia.

Znovu zoskupené rockefellerovské sily pod vedením Johna J. McCloya pomaly získavajú moc. Ako som však oznámil v AUDIO LISTOCH č. 60 a 61 za november a január, boľševici zamýšľajú predčasne ukončiť takzvanú Reaganovu administratívu. Pred dvoma dňami pred hotelom Washington Hilton tu k tomu už takmer došlo. Napokon sa Reaganova administratíva vtedy nezastavila, no plány Rockefellerovho kartelu sa trochu spomalia. Tunajší boľševici zatiaľ zdvojnásobia úsilie znovu prevziať úplnú kontrolu nad vládou Spojených štátov.

Spojené štáty sa medzitým utlmujú, aby sa pripravili na vojnu. Peniaze sa odvádzajú zo všemožných programov s výhovorkou, že sú márnotratné a inflačné. Prostriedky sa však namiesto toho sypú do najneproduktívnejšieho a najinflačnejšieho využitia zo všetkých — do masívneho financovania neproduktívnych zbraní na vedenie zbytočnej a beznádejnej vojny! Napriek všetkej politickej rétorike o boji proti inflácii sa bude inflácia stále zhoršovať. Bude sa oznamovať jedno kozmetické opatrenie za druhým, no nebudú fungovať, priatelia, pretože fungovať ani nemajú.

Napokon dozrie čas na dramatický zásah. Prezident oznámi národu, že situácia je zúfalá. Povie, že nastal čas na tvrdý postup, a milióny Američanov budú súhlasiť. A s tým vyhlási NÁRODNÝ HOSPODÁRSKY NÚDZOVÝ STAV. Bude to ako opakovanie augusta 1971. Prezident Nixon vyhlásil „hospodársky núdzový stav“, údajne na boj proti inflácii. Prišli dramatické kroky s kozmetickým účinkom vrátane regulácie miezd a cien, no najdôležitejší krok si takmer nikto nevšimol. Nixon zavrel ZLATÉ okno pre medzinárodné vyrovnania. V skutočnosti išlo o tajné vyhlásenie vojny proti doláru, zamaskované tak, aby vyzeralo ako pravý opak. Spustilo to éru stagflácie s infláciou oveľa horšou než predtým.

Znova nám povedia, že národný hospodársky núdzový stav sa vyhlasuje na boj proti inflácii. A rovnako ako predtým prídu dramatické opatrenia na vyvolanie psychologického účinku. No konečným výsledkom bude opäť len zhoršenie situácie.

V súčasnosti sa pripravujú plány na vyhlásenie národného hospodárskeho núdzového stavu ku koncu tohto roku 1981. Najdramatickejšia časť plánu sa týka bankovky v hodnote 100,00 dolára. V tejto súvislosti sa už prostredníctvom takzvaných „správ“ začína naše psychologické programovanie na to, čo príde. Práve teraz počúvame čoraz viac o starej teórii, podľa ktorej je peňažná zásoba kľúčom k inflácii. Stúpenci tejto teórie peňažnej zásoby sa nazývajú „monetaristi“.

Monetaristická teória už neobstojí, ako som pred ôsmimi rokmi vysvetlil v knihe „SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU“. V tomto veku nadnárodných korporácií sú iné sily omnoho dôležitejšie než peňažná zásoba. Nová administratíva je však plná monetaristov. Naznačujú, že keby sme len dokázali obmedziť peňažnú zásobu, inflácia by sa utíšila.

V zdanlivo nesúvisiacom duchu v poslednom čase veľa počúvame o tonách hotovosti, ktoré používa organizovaný zločin. Príkladom bola nedávna reportáž v televíznej relácii CBS „60 Minutes“. Zaoberala sa oceánmi stodolárových bankoviek, ktoré v týchto dňoch pretekajú bankami v Miami. Je ich toľko, že sa nepočítajú, ale vážia. Relácia ukázala, ako pobočka Federálnej rezervnej banky v Miami viaže a ukladá stodolárové bankovky na skladovanie a odosielanie ďalším bankám. Pointou relácie bolo, že veľká časť týchto peňazí pochádzala z drog. V oblastiach s rozšíreným organizovaným zločinom banky prijímajú obrovské množstvá hotovosti, väčšinou v bankovkách po 100,00 dolára. V iných oblastiach je však hotovosti málo. Ak tomu neveríte, choďte do svojej banky a skúste si vybrať 1 000 alebo 2

000 dolárov v hotovosti, ak máte toľko na účte. V mnohých oblastiach vám to odmietnu. Banka vám povie, že musíte počkať, kým bude hotovosť k dispozícii.

Týmito a ďalšími spôsobmi, priatelia, sa stodolárová bankovka postupne premení na slameného panáka, ktorého pri nadchádzajúcom hospodárskom núdzovom stave zrazia. Keď sa hospodársky núdzový stav vyhlási, prezidentské výkonné nariadenie vyhlási bankovku v hodnote 100,00 dolára za neplatné platidlo. Každý, kto drží stodolárové bankovky, dostane krátky čas na ich výmenu. Plánovaná lehota na výmenu sú v súčasnosti tri (3) dni. Potom Spojené štáty stodolárovú bankovku zneplatnia. Ak budete po tomto termíne nejaké stále mať, jednoducho budete mať smolu.

Na výmenu svojich stodolárových bankoviek budete musieť ísť do vlastnej banky, kde máte účet. Žiadna banka nebude povinná vymeniť bankovky osobám bez účtu, pokiaľ nepodpíšu čestné vyhlásenie, že nemajú účet v žiadnej inej banke. Pri odovzdaní stodolárových bankoviek v banke budete musieť podľa prezidentského výkonného nariadenia uviesť svoje meno, adresu a číslo sociálneho zabezpečenia. Ak odovzdáte viac než určitú malú sumu, možno 500,00 dolára, budete musieť podpísať aj čestné vyhlásenie, odkiaľ ich máte. Do tej istej malej sumy vám banka vymení stodolárové bankovky za hotovosť v menších nominálnych hodnotách. Akékoľvek vyššie množstvo sa pri jednej výmene vymení iba pripísaním na váš účet.

Toto všetko príde pre americký ľud ako úplný šok. Jediní, ktorí sa o zneplatnení stodolárovej bankovky dozvedia vopred, budú zahraničné centrálne banky. Informujú ich iba 24 hodín pred vyhlásením núdzového stavu. Obrovské množstvá stodolárových bankoviek v zahraničí budú podliehať rovnako krátkej lehote na výmenu ako tu v Spojených štátoch.

Americké zneplatnenie stodolárovej bankovky sa vykreslí ako tvrdý útok proti inflácii aj zločinu. O ustanoveniach vyžadujúcich zverejnenie údajov sa bude hovoriť, že majú odhaliť držiteľov skrytého bohatstva vrátane zločincov. A čo je ešte dôležitejšie, odstránenie stodolárovej bankovky má údajne pomôcť dostať pod kontrolu peňažnú zásobu — a s ňou aj infláciu!

Stodolárové bankovky teraz predstavujú približne tretinu celkovej dolárovej hodnoty všetkej meny Spojených štátov v obehu doma aj v zahraničí. Podľa plánu sa mnohé vymenia za bankové vklady — teda účtovné zápisy. Tie sa dajú sledovať a ovládať oveľa ľahšie než hotovosť. Dokonca nám povedia, že údajný protizločinecký aspekt prinesie protiinflačný bonus. Zločinci, ktorí držia veľké zásoby stodolárových bankoviek, sa možno rozhodnú nikdy ich neodovzdať a tým sa neodhaliť. To povedie k skutočnému poklesu peňažnej zásoby. Monetaristi nás ubezpečia, že to bude ako prepichnúť špendlíkom nafúknutý balón inflácie. Prezidentské výkonné nariadenie vyhlasujúce núdzový stav zároveň vyhlási niekoľkodňové „bankové prázdniny“. Účelom bude pripraviť banky na následný nápor výmeny. Keď sa banky znovu otvoria, začne sa samotná lehota na odovzdanie vašich stodolárových bankoviek.

Vyhlásenie núdzového stavu zatvorí na podobný čas aj národné burzy cenných papierov. Uvedú sa na to dve výhovorky. Jednou bude, že administratíva chce, aby Wall Street túto správu spracoval usporiadane a bez možnosti paniky. Druhou výhovorkou bude, že cez burzu sa perú veľké množstvá stodolárových bankoviek spojených so zločinom. Prerušenie týchto hotovostných transakcií spôsobí Wall Street šok.

Ako psychologický trik to bude majstrovský ťah. Bude sa zdať, že Amerika konečne berie svoju infláciu vážne. Dolár v zahraničí dočasne posilní a cena zlata sa prepadne. Špekulanti s dôvernými informáciami vopred predajú zlato nakrátko a po poklese ceny ho opäť nakúpia. Psychologický šok triku so stodolárovou bankovkou čoskoro vyprchá a potom ceny zlata znovu porastú na vlne nových kríz.

Napriek všetkému dramatickému účinku nebude mať zneplatnenie stodolárovej bankovky žiadny trvalý vplyv na infláciu. Monetaristi ho budú obhajovať ako opodstatnené svojimi teóriami peňažnej zásoby, ale v skutočnosti zasiahne iba príznaky inflácie.

Ak sa má inflácia naozaj vyliečiť, treba ísť k jej PRÍČINÁM. To sa nedá bez toho, aby sa riešil škandál s chýbajúcimi americkými zlatými rezervami.

Odstránenie stodolárovej bankovky však aj tak bude mať trvalý účinok iným spôsobom. Začne Američanov navykať na myšlienku, že na mene, ktorú sme zvyknutí používať, nie je nič posvätné. O trochu ďalej na tejto ceste sa proces dovŕši nahradením našich scvrkávajúcich sa dolárov novou menou. Aj to však bude iba medzistanica na ceste ku konečnému cieľu — bezhotovostnej spoločnosti.

Konečným snom pánov peňažného monopolu je previesť všetko na kreditné zápisy spracúvané počítačmi. Ak to dokážu, získajú úplnú kontrolu nad peňažnou zásobou. A veria, že získajú aj úplnú kontrolu nad vami a nado mnou. Napokon budeme všetci ich otrokmi.

Vyhlásenie hospodárskeho núdzového stavu bude mať aj ďalší účel. Tajne aktivuje mimoriadne právomoci prezidenta na vojnové opatrenia. Amerika začne rýchlejšie prechádzať na vojnový režim. Byrokracia vojnových obmedzení sa začne rozbiehať, všetko v mene „boja proti inflácii“. A keď nás vláda zastraší a prinúti odovzdať stodolárové bankovky, tak ako sme v roku 1933 odovzdali zlato, začneme si my Američania vytvárať vojnovú mentalitu. Bude sa to odohrávať na podvedomej úrovni. Väčšina z nás nebude vedieť pomenovať, prečo sa akosi cítime znepokojení. No bez jediného vysvetľujúceho slova budú Američania cítiť prízračné predvojnové ozveny tridsiatych rokov. Epizóda so stodolárovou bankovkou v mnohých z nás zanechá aj pocit bezmocnosti pri odpore voči zdanlivo všemocnej vláde. Do mysle sa nám vpáli odkaz: Poslúchaj, inak... Budeme na ceste k vojne a zároveň na ceste k diktatúre tu v Amerike!

Téma č. 3 — Priatelia, toto sú veci, ktoré sa teraz pre nás plánujú. Je to skutočné, deje sa to. Ak tomu stále neveríte, znova si pripomeňte tie okamihy pred hotelom Washington Hilton pred dvoma dňami. Politika atentátov a samovražedné vojnové prípravy sa musia zastaviť. Do tohto bodu sme prišli po hospodárskej ceste, preto aj my, ak to máme zastaviť, musíme bojovať hospodárskymi zbraňami.

Jedinou hospodárskou zbraňou dostatočne veľkou na túto úlohu je ZLATÝ ŠKANDÁL VO FORT KNOX. To som vysvetlil v AUDIO LISTE č. 56 minulé leto, keď som vám začal dávať svoje odpovede na otázku: „Čo môžem urobiť?“ V poslednom čase akoby niekoľko mojich poslucháčov na toto zabúdalo, preto myslím, že to musím povedať znovu: Ak chceme niečo urobiť s naším bezhlavým rútením sa do katastrofy, ZLATÝ ŠKANDÁL VO FORT KNOX je spôsob, ako to urobiť. Ak nás to len znudí a odídeme od toho, priatelia, je po všetkom! Premrháme poslednú šancu Ameriky.

Možno medzi vami sú aj takí, ktorých už naša „Preventívna vojna pravdy“ unavuje. Práve preto som sa tak zdráhal vôbec začať poskytovať vám svoje odpovede na otázku: „Čo

môžem urobiť?“ Keď som s tým v AUDIO LISTE č. 56 minulé leto začal, zdôraznil som čo najsilnejšie, že ak chceme vyhrať, budeme pri tom musieť vydržať. No v dnešnom zrýchlenom svete sú škandály ako voda vyliata na piesok — na chvíľu poriadne zašpliechajú, ale sotva vsiaknu, už sú preč.

Mnohí ľudia sa nudia, zabúdajú a rýchlo strácajú záujem. A pretože toto všetko je taká pravda, naši nepriatelia vždy vedia, že im prejde čokoľvek. Stačí chvíľu počkať a my im vyjdeme v ústrety tým, že na to zabudneme, nech to bolo čokoľvek. Ak sú tu takí, ktorí to cítia týmto spôsobom, bolo by pre nich najlepšie obrátiť sa teraz späť a ďalej neísť. Lepšie teraz ujsť pred prichádzajúcou katastrofou, skôr než nastane, než neskôr skončiť ako úbohý utečenec zo spustošenej Ameriky. Tým, ktorí cítia, že si musia vybrať túto možnosť, môžem povedať iba: Choďte a nech je Boh s vami.

Veľké množstvo z vás však vo svojich listoch stále hovorí: „Aký je ďalší krok? Akú ďalšiu činnosť môžeme podniknúť?“ Vám všetkým hovorím: „Zdvojnásobme teraz svoju ‚Preventívnu vojnu pravdy‘.“

Je čas chytiť druhý dych, pretože čím dlhšie vydržíme bez toho, aby sme to vzdali, tým viac budú naši nepriatelia zdesení.

V téme č. 2 som rozoberal vytvorenie novej prezidentskej Rady pre integritu a efektívnosť. Odhalil som aj jej nepriznaný zdroj — tajnú novú ústavu pre diktatúru v Amerike. No súčasný obyvateľ Oválnej pracovne je, podobne ako iní nedávni prezidenti, herec, ktorý robí to, na čo je naprogramovaný. Iní prezidenti v minulosti neskôr vyjadrili hlbokú ľútosť nad krokmi, ktorým v čase ich vykonania nerozumeli:
Woodrow Wilson verejne ľutoval, že podpísal zákon vytvárajúci Federálny rezervný systém.
Harry Truman ľutoval vytvorenie CIA, ako verejne povedal krátko po zavraždení prezidenta Kennedyho v Dallase.
A Dwight Eisenhower na konci svojho prezidentovania varoval pred vojensko-priemyselným komplexom, ktorý ovládal jeho verejný život.

V súvislosti s novou Radou pre integritu a efektívnosť by teda mohol existovať lúč nádeje. Hneď po podpísaní výkonného nariadenia o jej vytvorení entita prezident Reagan povedala, citujem:

> „Budeme sledovať každú stopu, odstránime každého neschopného a budeme trestne stíhať každého podvodníka, ktorého nájdeme a ktorý okráda ľud tohto národa.“

Priatelia, ak prezident tieto slová naozaj myslel vážne, mali by sme ho vziať za slovo. Ak ich vážne nemyslel, mali by sme odhaliť jeho bluf, pretože jediná vec nebezpečnejšia než otvorený nepriateľ je falošný priateľ. Tak či onak máte právo obrátiť sa petíciou na prezidenta so žiadosťou o nápravu krívd.

Preto vám, priatelia, navrhujem toto.

Prezident sľúbil, citujem: „…budeme trestne stíhať každého podvodníka, ktorého nájdeme a ktorý okráda ľud tohto národa.“ A my, ľud, sme boli okradnutí prakticky o celú svoju zásobu menového ZLATA. Pred sto rokmi tisíce tvrdo pracujúcich zlatokopov zbierali toto zlato po jednej či dvoch ťažko získaných unciach. No hŕstka medzinárodných bankárov s upravenými nechtami a ich úradníci dokázali všetko to zlato „vyťažiť“ z depozitárov ministerstva financií bez toho, aby si čo i len zašpinili ruky!

Prezident sľúbil aj toto, citujem: „Budeme sledovať každú stopu...“ Ak tieto slová myslí vážne, potom by mal dychtivo urobiť to, čo dosiaľ nebol ochotný urobiť ani senátor Proxmire, ani federálne rezervné banky. Mal by chcieť sledovať množstvo stôp, ktoré už vyšli najavo v súvislosti s naším ukradnutým ZLATOM.

Priatelia, mali by sme zasypať Biely dom MAILGRAMAMI — nie listami, nie pohľadnicami, ale Mailgramami — čím viac, tým lepšie, od vás, vašich priateľov, susedov i príbuzných. Odoslanie Mailgramov vás bude stáť nejaké peniaze, no v stávke je nesmierne veľa. Toto je jeden z tých okamihov, keď nás polovičaté opatrenia alebo šetrenie na drobných vyjde draho, veľmi draho! MUSÍME MAŤ ÚČINOK.

Na odoslanie svojho Mailgramu jednoducho zavolajte Western Union a povedzte, že chcete poslať MAILGRAM prezidentovi Reaganovi. Potom nadiktujte správu. Tu je vzor, ktorý vám pomôže začať:

> „Vážený prezident Reagan,
> keď ste nedávno vytvorili svoju novú Radu pre integritu a efektívnosť, vyslovili ste niekoľko poznámok, ktorým z celého srdca tlieskam. Sľúbili ste sledovať každú stopu pri odhaľovaní tých, ktorí okrádajú ľud tohto národa. Rád by som veril, že ste tieto slová skutočne mysleli vážne, a to isté si želajú všetci moji priatelia a susedia. Preto chcem naliehavo upriamiť vašu pozornosť na niekoľko veľmi výrazných stôp, ktoré treba sledovať. Ukazujú na katastrofálne okrádanie americkej verejnosti určitými osobami vo vláde. Hovorím o pribúdajúcich dôkazoch, že veľké množstvá údajných amerických zásob zlata boli nezákonne odovzdané preč.
> V komentári na kazetovej páske minulý mesiac Dr. Beter zverejnil dva dokumenty ministerstva financií, ktoré si navzájom protirečia. Oba dokumenty sa týkajú zásielok do Londýnskeho zlatého poolu v šesťdesiatych rokoch, no je medzi nimi rozdiel 165 miliónov uncí. Pri súčasných cenách je to vyše osemdesiat miliárd dolárov, oveľa viac než rozpočtové škrty, ktoré teraz navrhujete. Ak si nejaká stopa zaslúži sledovanie, určite táto. Môžete to urobiť ľahko, pán prezident, keďže washingtonská kancelária Dr. Betera sa nachádza blízko Bieleho domu. Dr. Beter sľúbil, že svojich poslucháčov bude informovať o vašej odpovedi, a ja potom budem informovať všetkých ostatných, ktorých poznám.“

Koniec Mailgramu, za ktorým nasleduje vaše meno a adresa.

Priatelia, času je čoraz menej. Musíme vedieť, kto je ZA nás, americký ľud, a kto je PROTI nám. Senátor Proxmire ukázal, že nie je za nás. Prezidenti a členovia správnych rád regionálnych federálnych rezervných bánk postupne robia to isté tým, že nekonajú. Preto je teraz na rade prezident. Modlime sa, aby jeho reakcia bola iná, ale tak či onak budeme vedieť.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas podať vám moje „Zhrnutie na poslednú chvíľu“. Pred dvoma dňami sa niekto pokúsil predčasne ukončiť novú administratívu pod menom Ronalda Reagana. Pokus však zlyhal a poskytol nám odklad pred okamžitým návratom úplnej boľševickej kontroly nad vládou. Napriek tomu sa Amerika utlmovaním pripravuje na vojnu. Na koniec tohto roku sa plánuje „Vyhlásenie hospodárskeho núdzového stavu“, ktorého súčasťou bude zneplatnenie bankovky v hodnote 100,00 dolára. Súčasne sa všade okolo nás pomaly formuje mašinéria diktatúry. A teraz sa znova pripravujú plány — nielen tu, ale aj v Rusku — na prvý úder v totálnej jadrovej vojne!

Priatelia, je iba jediný spôsob, ako toto všetko zastaviť: odhaliť zodpovedných skôr, než bude Amerika vydaná meču. Mečom nášho Pána Ježiša Krista je PRAVDA. A ak len použijeme túto zbraň pravdy, zistíme, že je mocnejšia než všetky ostatné zbrane, ktoré človek vymyslel.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 64

27. apríla 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia a výklady v texte sú autorove; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty. Zachováva jeho hlas a dobové znenie.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 27. apríla 1981 a toto je môj AUDIO LIST č. 64.

> „T mínus 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4... Dostali sme povolenie na spustenie hlavných motorov. Hlavné motory sú spustené.“ (Hluk motorov na približne dve sekundy prehluší hlas.) „...štart prvého amerického raketoplánu a raketoplán minul vežu.“ (Na páske AUDIO LISTU opäť zaznie burácajúci hluk.)

A takto sa to všetko začalo, priatelia, práve pred dvoma týždňami — v nedeľu 12. apríla 1981. Po rokoch odkladov sa napokon začal prvý americký pokus vypustiť raketoplán na obežnú dráhu.

V minulosti bol hlas „riadiaceho strediska“ vždy známym charakteristickým znakom amerických pilotovaných letov do vesmíru. V prvých dňoch, počnúc „PROJEKTOM MERCURY“, to bol hlas plukovníka Johna „Shortyho“ Powersa. Neskôr, počas programu „APOLLO“, zaznievali iné hlasy. Bez ohľadu na to, komu patril, však dôverne známy hlas riadiaceho strediska zostával s nami počas celého každého vesmírneho letu — teda až doteraz. Tentoraz patril hlas riadiaceho strediska až do okamihu štartu hovorcovi NASA Hughovi Harrisovi. Posledné slová, ktoré Harris ako hlas riadiaceho strediska vyslovil, boli tie, ktoré ste práve počuli: „Raketoplán minul vežu.“

Televízne kamery sledovali raketoplán, ako na stĺpe pary a dymu stúpa čoraz vyššie. Ďalších približne 30 sekúnd sme mohli počúvať pomaly slabnúci rev jeho raketových motorov. Potom sa zvuky z riadiaceho strediska náhle zmenili. Presne 45 sekúnd po štarte bol „živý“ zvuk z riadiaceho strediska ukončený. NASA namiesto neho začala rozhlasovým a televíznym sieťam dodávať prepracovanú magnetofónovú nahrávku, ktorú pripravila dávno vopred. Prechod zo „živého“ zvuku na nahrávku NASA znel takto: (Najprv hlasné burácanie počas 10 sekúnd, ktoré prudko zoslabne, a potom približne 10 sekúnd postupne zosilňujúceho hučivého burácania.) „4-34...?“ „Rozumiem.“ (Ďalší burácajúci zvuk.)

Iba 45 sekúnd po štarte sa začalo sfalšované spravodajstvo NASA o lete „Columbie“. Pomocou televíznych kamier s dlhým dosahom sme Columbiu mohli vidieť ešte asi minútu a pol, no zvuky, ktoré sme počuli, už neboli „živé“. Boli to zvuky zo špeciálnej nahrávky NASA. Približne prvú minútu záznamu sme počuli iba zvukové efekty napodobňujúce komunikáciu medzi raketoplánom a NASA v Houstone. Potom sme po prvý raz počuli nový anonymný hlas riadiaceho strediska. Už to nebol známy živý hlas Hugha Harrisa, ale nahratý hlas niekoho iného. Pre väčšiu vierohodnosť nový hlas striedavo prerušoval nahratý hlas údajného spojovacieho astronauta Daniela Brandensteina. Znelo to takto: (Najprv vysoký škrípavý zvuk a potom:) „Jedna minúta 45 sekúnd, blížime sa ku go-go-go.“

„Columbia, katapultáž už nie je možná.“ „Toto hlásenie znamená, Columbia, že výška je už príliš veľká na použitie katapultovacích sedadiel.“

V tom čase bola Columbia vo výške vyše 20 míľ a rýchlo stúpala. Zatiaľ všetko prebiehalo podľa plánu, takže to, čo sme počúvali na nahrávke, zodpovedalo tomu, čo sme videli. Na televíznych obrazovkách sme raketoplán stále videli, ale zmenšil sa už iba na tri jasné body tancujúce na vzdialenej oblohe.

Poslednou vecou, ktorú sme vy a ja mohli na raketopláne sami vidieť a overiť, bolo oddelenie dvoch obrovských pomocných motorov na tuhé palivo. O niečo viac než dve minúty po štarte sme videli, ako sa dva žiarivé horiace body oddelili na obe strany. Zostal iba jediný drobný plameň samotného raketoplánu, ktorý sa postupne strácal z dohľadu. O niekoľko sekúnd neskôr nahrávka NASA dobehla to, čo sme už videli, a oznámila oddelenie pomocných motorov. Vzápätí drobný jasný bod raketoplánu zmizol z obrazoviek. Bol už príliš ďaleko, aby ho televízne kamery mohli ďalej sledovať. Skutočný raketoplán Columbia sme videli naposledy!

V AUDIO LISTE č. 62 som pred dvoma mesiacmi vopred upozornil na tajnú vojenskú misiu raketoplánu Columbia. Vtedy som zverejnil, o čo pri tejto misii podľa mňa v skutočnosti išlo. Dokázal som tiež odhaliť, čo možno očakávať v sfalšovanom spravodajstve NASA o misii.

Sfalšované spravodajstvo malo splniť dva ciele. Po prvé, úplne skryť vojenskú povahu misie, a po druhé, zabezpečiť, aby misia vyzerala ako úplný úspech bez ohľadu na to, čo sa tajne stane. Ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 62, tunajší boľševici vo federálnej vláde sa pri príprave jadrovej vojny proti Rusku vo veľkej miere spoliehajú na program raketoplánov.

Sfalšované spravodajstvo NASA o misii Columbie sa uskutočnilo presne podľa plánu, ktorý som odhalil pred dvoma mesiacmi. Objavili sa štandardné krátke scény z kokpitu vytvorené postupmi, ktoré opíšem neskôr. Aby to vyzeralo vierohodne, celé to okorenili správou, že odpadlo niekoľko dlaždíc, ktoré neboli rozhodujúce. Inak nám znova a znova hovorili, ako dokonale Columbia funguje.

Pred štyrmi dňami, 23. apríla, sa v Houstone v Texase konala tlačová konferencia o lete, na ktorej vystúpili údajní dvaja astronauti John Young a Robert Crippen. Entita nazývaná John Young zhrnula let slovami, ktoré mali väčší význam, než väčšina ľudí tušila. O sfalšovanom lete, ktorý sme sledovali v televízii, povedala, citujem: „...ešte lepší než normálny.“ A taký aj bol, priatelia. Boľševici, ktorí teraz ovládajú NASA, urobili všetko pre to, aby vytvorili obraz nezvyčajne dokonalého letu raketoplánu. Skutočná misia raketoplánu, vykonaná v tajnosti, však podľa plánu neprebehla. Po zmiznutí raketoplánu z televíznych obrazoviek let pokračoval sotva ďalšie štyri minúty, kým nastala katastrofa. Columbia sa nedostala ani na obežnú dráhu Zeme!

Priatelia, som presvedčený, že máte právo aj potrebu vedieť, čo sa podľa mojich informácií stalo raketoplánu Columbia pred dvoma týždňami. Zaslúžite si podrobne vedieť, ako a prečo bola pravda pred vami ukrytá. V stávke nie je nič menšie než samotné prežitie našej krajiny a nášho spôsobu života.

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — PRÍPRAVY PRED MISIOU RAKETOPLÁNU

Téma č. 2 — PRERUŠENÝ LET RAKETOPLÁNU „COLUMBIA“

Téma č. 3 — ZATAJOVANIE KATASTROFY „COLUMBIE“ ZO STRANY NASA

Téma č. 1 — Staré príslovie hovorí: „Vidieť znamená veriť.“ Práve preto sa televízia stala v dnešnej Amerike nástrojom klamania číslo jeden. Prostredníctvom televízie nás nútia vidieť veci, ktorým nerozumieme, aby sme uverili tomu, čo nie je pravda. Keby sa televízia používala čestne a konštruktívne, mohla by byť veľkou silou dobra. Namiesto toho sa neprestajne používa na podvádzanie, klamanie a zavádzanie. Videozáznam spôsobuje, že udalosti, ktoré sa odohrali pred týždňami alebo mesiacmi, vyzerajú, akoby sa odohrávali „naživo“ priamo pred našimi očami. Počítačový strih umožňuje spájať scény a vytvárať úplne umelé obrazy, ktoré vyzerajú skutočne. Všetky druhy špeciálnych efektov umožňujú, aby boli tieto televízne podvody veľmi presvedčivé.

Pred dvoma rokmi som v AUDIO LISTE č. 44 podrobne opísal jeden veľký televízny podvod. Týkal sa ničoho menšieho než televíznej relácie NBC „Meet the Press“. Teraz nám predviedli ďalší veľký televízny podvod a tento bol otcom všetkých podvodov. Z hľadiska rozsahu klamania to bol podvod „Meet the Press“, „Guyana“ a SKYLAB dohromady. Bolo to podvodné spravodajstvo o prvom lete raketoplánu Columbia.

Najprv nás viedli k presvedčeniu, že až do času pred dvoma týždňami žiadny raketoplán neopustil zemskú atmosféru a nevydal sa do vesmíru. Viedli nás aj k presvedčeniu, že úplne prvý vesmírny let raketoplánu musí byť orbitálnym letom, a nie niečím menej extrémnym. A aby toho nebolo málo, NASA prisahala, že už tento úplne prvý let, pri ktorom sa raketoplán dostane na hranice svojich možností, jednoducho musí mať na palube ľudí. V istom čase sa v tomto zmysle v ovládaných hlavných médiách široko citoval dokonca aj samotný John Young. Napríklad pred dvoma mesiacmi, 15. februára, priniesli New York Times rozsiahly článok o raketopláne. Citujem z článku: „Pán Young povedal, že keby sa najskôr uskutočnil bezpilotný orbitálny let raketoplánu, zvýšilo by to náklady projektu možno o 500 000 000 dolárov a znamenalo ďalší rok odkladu.“ Takéto vyhlásenia boli vykonštruované výlučne preto, aby vysvetlili mnohé nezrovnalosti v oznámených plánoch letu Columbie. Mnohí ľudia týmto vysvetleniam verili, no bola to iba litánia lží.

Napríklad počas televízneho spravodajstva o údajnom lete v tomto mesiaci bolo Youngovo skoršie vyhlásenie znova a znova úplne vyvracané. Kompetentní hovorcovia opakovane zdôrazňovali, že astronauti riadia raketoplán tým, že palubným počítačom povedia, čo chcú. Počítače potom vykonajú všetku skutočnú aktiváciu a riadenie raketoplánu — a v núdzovej situácii môže raketoplán sám vyletieť na obežnú dráhu, vrátiť sa do atmosféry a dokonca sám pristáť bez pomoci pilotov. Toľko ku všetkým tým klamstvám NASA o nemožnosti prvého bezpilotného letu.

Skutočným dôvodom, prečo boli astronauti na palube prvého orbitálneho letu, bol ten, ktorý som odhalil v AUDIO LISTE č. 62. Bola to vojenská misia a astronauti ju museli vykonať. NASA nám povedala, že let v tomto mesiaci bol iba skúšobným letom s prakticky prázdnym nákladovým priestorom. Nákladový priestor Columbie však prázdny nebol. Niesol špionážnu družicu vyzbrojenú laserom a vybavenú osobitnými štítmi na ochranu pred ruskými vesmírnymi zbraňami. „Ale počkajte,“ poviete. „Ukázali nám živé zábery z vesmíru a bolo vidieť, že priestor je prázdny.“ Nie, priatelia, neboli to „živé“ zábery, ale

videonahrávky. Zábery so zatvorenými dverami boli zhotovené v cvičnej makete raketoplánu umiestnenej v osobitne upravenom Boeingu 747. Zábery s otvorenými dverami boli zhotovené na zemi v zatemnenom hangári. Potom boli tieto scény technikami video strihu spojené so staršími videozáznamami Zeme z obežnej dráhy. Výsledným produktom bolo to, čo ste videli v televízii. Nebolo to tým, čím sa to zdalo byť, ale „vidieť znamená veriť“.

Priatelia, keď nabudúce uvidíte reprízu tých scén s otvorenými dverami raketoplánu, údajne vo vesmíre, všimnite si jeden prezrádzajúci detail. Pozrite sa na tiene viditeľné v otvorenom nákladovom priestore. Tiene vo vesmíre bývajú ostré a tvrdé, pretože tam nie je vzduch, ktorý by ich zmäkčil a rozptýlil. Tiene, ktoré sme videli na televíznych záznamoch, boli mäkšie, pretože nevznikli vo vesmíre. Pozrite sa aj na ich uhol. Zem sa ukazuje, ako sa vznáša priamo nad raketoplánom a celá je v dennom svetle. Pozrite sa na sklon tieňov v otvorenom nákladovom priestore a potom si položte otázku: „Odkiaľ prichádza svetlo, ktoré vytvára takéto tiene?“

Nemožné tiene, ktoré sme videli na záznamoch nákladového priestoru, sú iba jedným malým príkladom mnohých nezrovnalostí v údajnom podvode NASA. Ešte podstatnejšie je, že NASA predstierala, že aprílový let Columbie bol vôbec prvým letom raketoplánu do vesmíru. Máme veriť, že jediné predchádzajúce operácie raketoplánu boli niekoľké skúšky kĺzavého letu, pri ktorých ho vo vzduchu vypustil iný upravený Boeing 747. nič nemôže byť smiešnejšie ani nepravdivejšie.

Existuje jedna veľmi očividná otázka o programe raketoplánov, ktorej sa NASA vždy dokázala vyhnúť. Akosi sa ju nikto nikdy celkom neodváži položiť. Otázka znie: Prečo nebol na obežnú dráhu ako prvý vyslaný raketoplán „Enterprise“? Enterprise sa napokon verejnosti predstavil už takmer pred štyrmi rokmi, v lete 1977.

Navonok vyzerá Enterprise takmer úplne rovnako ako jeho sesterská loď Columbia. Rozdiely medzi nimi sú také jemné, že by ste si ich nevšimli, keby ste presne nevedeli, čo hľadať. Motory Enterprise vyzerajú rovnako ako motory Columbie. Enterprise je tiež pokrytý rovnakým systémom tepelných dlaždíc ako Columbia. Otázka teda opäť znie: Prečo Enterprise nevyslali na obežnú dráhu už dávno? Prečo NASA namiesto toho čakala viac než tri roky na vypustenie Columbie? Odpoveďou je, že Enterprise bol navrhnutý ako cvičná loď pre astronautov raketoplánu. Nie je určený na orbitálny let. Namiesto toho je osobitne vybavený na kratšie suborbitálne lety do vesmíru. V podstate dokáže všetko okrem vstupu na obežnú dráhu Zeme. Môže vystúpiť do orbitálnych výšok až 125 míľ a potom klesnúť späť na Zem. Astronautom to umožňuje nacvičovať prácu v beztiažovom stave až päť a pol minúty naraz. Umožňuje im to aj nacvičovať pristátie raketoplánu a spomaľovanie z rýchlosti približne 5 000 míľ za hodinu.

Enterprise je v priestore posádky a kokpite úplne rovnaký ako jeho sesterské lode. Radikálne ho odlišuje oblasť nákladového priestoru. Enterprise nemôže niesť náklad, pretože túto oblasť zaberajú nádrže na raketové palivo. Plne naplnené nádrže Enterprise pojmú vyše 100 000 libier raketového paliva. Pri suborbitálnom skoku do vesmíru je Enterprise umiestnený na upravenom Boeingu 747 známom ako „štartovacie lietadlo“. Vnútri 747 sú technici s prístrojmi a podporným vybavením pre raketoplán. Enterprise sa naplní raketovým palivom a 747 vzlietne. Vo výške približne 40 000 stôp sa raketoplán vypustí. Technika vypustenia vychádza zo starých čias výskumného lietadla X-15 a jeho predchodcov. Enterprise sa uvoľní z uchytenia, nadvihne sa a potom klesne za 747. Len čo sa od lietadla bezpečne vzdiali, spustí raketové motory a prudko vystúpi pod strmým

uhlom. Približne po minúte sa motory vypnú a Enterprise zotrvačnosťou stúpa k najvyššiemu bodu, potom začne klesať späť k Zemi. Od vypnutia motorov až po začiatok návratu raketoplánu do atmosféry o päť či šesť minút neskôr sú astronauti vo vnútri v beztiažovom stave.

Astronauti Young a Crippen absolvovali na Enterprise viac než pol tucta takýchto cvičných letov predtým, než odštartovali na Columbii z mysu Canaveral. Preto boli takí pripravení vydať sa až na obežnú dráhu. Už predtým vykonali všetko ostatné potrebné na postup k tomuto cieľu. Samozrejme, pred suborbitálnymi letmi na Enterprise bol potrebný aj ďalší výcvik. Okrem iného strávili mnoho hodín v podrobnej replike raketoplánu, ktorá sa nachádza v upravenom Boeingu 747. „Lietajúca maketa“, ako sa nazýva, je simulátor navrhnutý tak, aby astronautov čo najrealistickejšie oboznámil s ovládaním raketoplánu. Jednou z jeho výhod je, že môže poskytovať aj obdobia beztiaže v trvaní približne 45 sekúnd. Pilot 747 to dosahuje letom po presnom oblúku nazývanom „parabolická dráha“. Je to stará technika vyvinutá pred štvrťstoročím na pomoc astronautom pri privykaní si na beztiažový stav.

Všetky tieto a ďalšie veci boli pôvodne vymyslené a vyvinuté z čisto technických dôvodov. sa však pred vami utajujú, pretože boľševici, ktorí teraz ovládajú NASA, ich zmenili na nástroje klamania vás i mňa. V poslednom čase sa publicita o programe raketoplánov sústreďuje na tri geografické miesta. Jedným je miesto štartu orbitálnych misií, mys Canaveral na Floride. Ďalším je Edwardsova letecká základňa v Kalifornii. Tretím je staré známe Stredisko pilotovaných vesmírnych letov NASA v Houstone v Texase.

Ako vždy sa naša pozornosť odvádza od jedinej oblasti, ktorá je zo všetkých najdôležitejšia. Je to chýbajúci článok, skutočné nervové centrum celého programu raketoplánov. Priatelia, hovorím o raketovej strelnici White Sands v južnom Novom Mexiku.

Väčšina ľudí dnes na White Sands sotva pomyslí. Málokto si pamätá, že práve tam sa po druhej svetovej vojne začal americký vesmírny program. Ukoristené nemecké rakety V-2 odviezli do White Sands, aby ich študovali a skúšobne odpaľovali. Po V-2 nasledovali americké rakety, séria Viking amerického námorníctva a ďalšie. Vypustili ich, vyleteli nahor na okraj vesmíru a vrátili sa na Zem — všetko v hraniciach obrovskej raketovej strelnice White Sands. Raz sa raketa vymkla spod kontroly, odklonila sa na juh a pri dopade takmer zničila malé mexické mesto. Táto udalosť však bola dramatickou výnimkou z bežného stavu. Väčšinou nikto mimo White Sands ani nevedel, kedy sa rakety odpaľovali. Verejnosť sa nedávno oboznámila s rozsiahlymi otvorenými priestormi Edwardsovej leteckej základne v Kalifornii. Na porovnanie, White Sands je taká obrovská, že by sa do nej zmestilo takmer 100 Edwardsových leteckých základní!

White Sands je, priatelia, výcvikovou základňou pilotov raketoplánov a od konca roku 1977 sa stala ešte omnoho dôležitejšou. Je geografickým kľúčom k tajným vojenským misiám, ktoré sú teraz ústredným zameraním programu raketoplánov. Program sa dnes riadi úplne inak, než určovali pôvodné plány. V auguste 1977 nám ukázali prvé skúšky kĺzavého letu cvičného raketoplánu Enterprise. Plánom NASA bolo získať verejnú podporu pre program raketoplánov, tak ako to desaťročie predtým urobila pri programe letov na Mesiac.

V AUDIO LISTE č. 26 som podrobne opísal, ako bol program Apollo, najväčší vojenský program v amerických dejinách, zamaskovaný za mierový vedecký podnik. Rovnakým

spôsobom mal byť podľa pôvodného plánu vojenský program raketoplánov zaliaty žiarou klamlivej publicity. Pritom by sme sa dozvedeli o suborbitálnych vesmírnych schopnostiach Enterprise. Väčšiu publicitu by dostala dokonca aj rozhodujúca základňa White Sands.

Všetko zmenila tajná „Bitka žatevného mesiaca“ vo vesmíre 27. septembra 1977. Táto tajná vesmírna bitka, ktorú som v tom mesiaci zverejnil v AUDIO LISTE č. 26, sa odohrala sotva mesiac po prvých skúškach kĺzavého letu Enterprise. Začínalo sa vojenské ovládnutie vesmíru Ruskom!

Hneď nasledujúci mesiac, v októbri 1977, čerstvo nasadený ruský stíhač Cosmos zostrelil SKYLAB. SKYLAB spolu so svojou tajne prítomnou päťčlennou posádkou amerických astronautov zanikol v obrovskej ohnivej guli nad Spojenými štátmi. O osude SKYLABU som informoval v tom mesiaci v AUDIO LISTE č. 27 a zároveň som odhalil, že NASA začína dlhodobé utajovanie toho, čo sa stalo. NASA chcela, aby všetci zabudli na záhadnú ohnivú guľu, o ktorej písali titulky, preto predstierala, že SKYLAB je stále na obežnej dráhe, iba nečakane klesá. Ako súčasť utajovania SKYLABU používala správy o raketopláne. Predstierala, že raketoplán možno príde včas a SKYLAB zachráni. Ako som vtedy uviedol, išlo o dvojitú lož NASA. Po prvé, SKYLAB sa už nedal zachrániť, pretože bol zničený. Po druhé, Spojené štáty vtedy neboli v postavení, aby mohli do vesmíru vypustiť raketoplán alebo čokoľvek iné vojenskej povahy. Rusko rozmiestňovalo svoju tajnú novú vesmírnu triádu pokročilých pilotovaných vesmírnych zbraní.

Predchádzajúca americká vojenská kontrola nad vesmírom bola Ruskom úplne rozbitá. Naša vojenská základňa na Mesiaci bola vyradená v „Bitke žatevného mesiaca“. Ruské stíhače Cosmos začali čistiť oblohu od amerických špionážnych družíc a ruské vznášajúce sa elektrogravitačné zbraňové platformy, kozmosféry, sa dostávali do titulkov tým, že vytvárali obrovské tlakové rany pozdĺž východného pobrežia a inde. Všetky tieto veci sa odohrávali práve v čase, keď sa rozbiehal americký program raketoplánov.

Výsledkom bola úplná reorganizácia programu raketoplánov. Staré plány obklopiť ho nepretržitou publicitou boli zahodené. Tunajší boľševici, ktorí v mnohých mocenských oblastiach nahradili Rockefellerov kartel, zakryli všetky tieto nové vojenské plány sieťou tajomstva. Nikdy nám nepovedali o mnohých schopnostiach cvičného raketoplánu Enterprise ani o množstve vecí, ktoré sa vo vojenskom programe raketoplánov odohrávajú vo White Sands. Ich utajením sa tunajší boľševici dostali do silného postavenia na naše klamanie.

Nikdy nám nepovedali o upravenom lietadle NASA 747, ktoré nesie úplnú repliku priestorov posádky a nákladového priestoru raketoplánu. Preto nevieme, že toto lietadlo, pôvodne určené na výcvik, sa stalo boľševickým nástrojom klamania. Keď sme videli videozáznamy astronautov v simulovanom kokpite raketoplánu, prirodzene sme si mysleli, že ide o skutočnosť. Keď sme videli zápisník niekoľko sekúnd sa vznášať vo vzduchu vedľa astronautov, mali sme si pomyslieť: „Sú v beztiažovom stave, pretože sú na obežnej dráhe.“ Nikto nám nenaznačil, že tieto okamihy beztiaže sa odohrali o mesiace skôr v Boeingu 747 letiacom po riadenom oblúku. Podobne nám ukázali jednu či dve scény astronautov pohybujúcich sa po kabíne, očividne v beztiažovom stave trvajúcom tri alebo štyri minúty. Nepovedali nám, že tieto scény boli údajne natočené o mesiace skôr počas suborbitálnych vesmírnych skokov cvičného raketoplánu Enterprise.

Mnohí moji poslucháči zavolali alebo napísali s rovnakým postrehom o prvej z týchto scén, odvysielanej v deň štartu. Počuli sme údajný „živý“ rozhovor Younga a Crippena, a predsa na televíznom obraze nepohybovali perami. iba pózovali pred kamerou počas suborbitálneho letu o mesiace skôr a zvukovú stopu, ktorú sme počuli, nahrali iba niekoľko dní pred štartom.

NASA možno oklamala vás i mňa, no nových vládcov Ruska neoklamala. Už minulú jeseň zistili, o čo pri lete Columbie skutočne ide. A keď pred dvoma týždňami Columbiu vypustili, Rusi boli pripravení a čakali!

Téma č. 2 — Mesiac predtým, než raketoplán „Columbia“ odštartoval z mysu Canaveral, usporiadali dvaja astronauti, ktorí v ňom mali letieť, tlačovú konferenciu v Houstone. Bolo to 9. marca 1981. Astronaut Robert Crippen upútal pozornosť novinárov, keď povedal:

> „Myslím si, že vzhľadom na to, ako sme misiu teraz navrhli, je pravdepodobné, že sa vrátime domov skôr.“

Potom dodal, citujem:

> „Pokiaľ ide o Johna a mňa, ak sa dostaneme hore a potom späť dolu, je to úspech.“

Tieto slová astronauta Crippena o krátkej misii boli presnejšie, než si väčšina ľudí uvedomovala.

Skutočný plán misie, ktorý som už zverejnil v AUDIO LISTE č. 62, počítal s krátkou misiou. Astronauti sa mali dostať na obežnú dráhu, veľmi rýchlo rozmiestniť vojenskú družicu z nákladového priestoru Columbie a potom sa vrátiť na Zem — nie na palube raketoplánu, ale v osobitnej návratovej kabíne. O dva dni neskôr mali na Edwardsovej leteckej základni pristáť so zamaskovaným raketoplánom „Enterprise“ ako so záverečným dejstvom sfalšovanej drámy inscenovanej v náš prospech.

V AUDIO LISTE č. 62 som podrobne opísal údajný vojenský účel misie. Pentagon po prvý raz za tri roky dúfal, že dostane na obežnú dráhu špionážnu družicu, ktorú Rusko nedokáže okamžite zostreliť. Načrtol som aj dôležité prvky letového plánu Columbie. Teraz vám chcem uviesť viac podrobností a povedať, ako sa to skončilo, pretože tunajší boľševici vo vláde teraz plánujú ďalší pokus pri druhom lete raketoplánu, predbežne naplánovanom na jeseň roku 1981.

Keď budete vedieť, čo sa údajne stalo tentoraz, podľa mňa budete nabudúce omnoho lepšie pripravení všetko prekuknúť. Ak si spomeniete na minulé americké vesmírne štarty, možno ste si na štarte Columbie všimli niečo veľmi nezvyčajné. Pilotované vesmírne štarty z mysu Canaveral sa v minulosti vždy uskutočňovali smerom na juhovýchod, k rovníku, no tentoraz nie. Columbia odštartovala na severovýchod, preč od rovníka. Dôvodom bola tajná vesmírna prieskumná misia Columbie.

NASA vo verejných správach všetkým hovorila, že Columbia bola vypustená na dráhu so sklonom 44 stupňov, teda že sa nikdy nedostane severnejšie ani južnejšie než 44 stupňov od rovníka. Skutočne zvolená dráha Columbie však mala sklon 69 stupňov. Taká dráha bola údajne zvolená preto, že mala Columbiu a špionážnu družicu v jej vnútri zaviesť až k polárnemu kruhu a zaň. Práve taká dráha je potrebná, ak má špionážna družica vykonávať prieskum nad Ruskom.

Severovýchodný štart Columbie mal umožniť špionážnej družici začať zhromažďovať údaje nad Ruskom iba niekoľko minút po dosiahnutí obežnej dráhy. Pri každom pokuse o špehovanie Ruska je dnes rozhodujúci čas. Každá americká špionážna družica vypustená proti Rusku za posledné tri roky bola oslepená alebo zostrelená skôr, než zhromaždila veľa údajov.

Tajný letový plán Columbie bol úplne odlišný od verejných tvrdení NASA. Columbia mala najprv letieť severovýchodným smerom približne na Bermudy. Asi dve a pol minúty po štarte mala začať neobvyklú zmenu kurzu — široký oblúk na sever. Tento bezprecedentný zakrivený štart mal byť úhybným manévrom. Plánovači misie verili, že Columbia tak prekĺzne popri ruských kozmosférach, ktoré by mohli čakať vo výške. Columbia mala pri ďalšom zrýchľovaní na zakrivenej dráhe preletieť približne 100 míľ východne od mysu Hatteras v Severnej Karolíne. Asi 200 míľ východne od Washingtonu mali zhasnúť jej hlavné motory. Po niekoľkých sekundách tichého letu zotrvačnosťou sa mala palivová nádrž oddeliť, keď Columbia preletí 100 míľ východne od New Jersey. Nasledujúce dve minúty mali raketoplán a jeho palivová nádrž pokračovať okolo východného cípu Long Islandu, nad Bostonom a ďalej smerom k štátu Maine. Počas toho sa mal raketoplán pomocou malých manévrovacích motorov vzdialiť od palivovej nádrže. Keď Columbia preletí nad kanadským Novým Brunšvikom, mali sa podľa letového plánu zapáliť orbitálne manévrovacie motory.

Niekde nad Labradorským morom mala Columbia pri lete obrátená chrbtom nadol dosiahnuť obežnú dráhu Zeme. Len čo by sa tak stalo, astronauti Young a Crippen sa mali rýchlo pustiť do práce. Za menej než 10 minút mali otvoriť dvere nákladového priestoru a zapnúť snímače špionážnej družice, ktorá ležala vo vnútri. Columbia mala pritom uháňať nad južným cípom Grónska, ponad stred Dánskeho prielivu medzi Grónskom a Islandom, ponad polárny kruh a potom klesať späť na juh k severnému Nórsku, Fínsku a Rusku. Podľa plánu mala prekročiť ruskú hranicu tesne južne od strategického polostrova Kola. Čas: iba 22 minút a 42 sekúnd po štarte z mysu Canaveral. V tej chvíli sa mal začať prvý prieskum nad Ruskom. Špionážna družica v nákladovom priestore, hoci ešte nerozmiestnená, by mala dokonalý výhľad nadol cez otvorené dvere obráteného raketoplánu.

Columbia mala letieť ponad Rusko po trase, ktorá sa začínala tesne západne od strategického Bieleho mora na krajnom severozápade Ruska. Odtiaľ ju mal plánovaný kurz viesť na juhovýchod ponad približne 2 500 míľ strategického ruského územia. Už počas prvej minúty mala družica podľa očakávaní vidieť časti mimoriadne citlivého polostrova Kola, Biele more vrátane supertajných ponorkových lodeníc v Archangeľsku a kozmodróm Pleseck. Raketoplán mal preletieť aj neďaleko Kazane, jednej zo základní ruského lietajúceho protiraketového systému. Tento systém, ako som pred rokom odhalil v AUDIO LISTE č. 54, používa lúče nabitých častíc nesené nadzvukovými dopravnými lietadlami TU-144.

Ku koncu prvého preletu nad Ruskom mala špionážna družica zhromaždiť údaje o ďalších dvoch zo štyroch ruských kozmodrómov — Bajkonure a Ťura-Tame. Medzitým sa pod jej dohľad mali dostať aj mnohé ďalšie vojenské ciele. Špionážna družica v nákladovom priestore Columbie mala toto všetko vidieť už počas svojho prvého preletu nad ruským územím. Trvalo by to iba osem a pol minúty! Potom mala Columbia prekročiť hranicu s Afganistanom smerom k Indii. Sotva o 10 minút neskôr mala družica vysielať svoje údaje americkým prijímačom na ostrove Diego Garcia v Indickom oceáne.

Taký bol plán, priatelia. Tunajší boľševickí vojenskí plánovači si boli istí, že ich špionážna družica získa aspoň tento plánovaný prvý pohľad na Rusko. Boli presvedčení, že zakrivený štart Columbie a krátky čas zabránia Rusku zmariť misiu. Columbia odštartovala z mysu Canaveral v nedeľu o 7.00 východného času. O 7.23 mala už byť nad Ruskom, o 7.31 mala opúšťať ruský vzdušný priestor a o 7.45 v nedeľu ráno vojenskí plánovači očakávali prvé prieskumné údaje z Ruska.

Plán znel vierohodne, priatelia, no tunajší boľševici sa stali obeťou spravodajskej medzery, ktorú v Amerike sami pred rokmi vytvorili. Ruskí spravodajskí agenti sa asi pred šiestimi mesiacmi dozvedeli základné obrysy plánu misie Columbie. Celý mesiac pred verejným vyvezením Columbie na myse Canaveral v novembri už ruské vesmírne velenie skúmalo problém. O jednej veci nebolo pochýb: misia Columbie nesmela uspieť. Boľševici v Amerike boli odhodlaní rozpútať jadrovú vojnu, ak by získali čo i len kúsok aktuálnych prieskumných údajov. Otázkou však bolo, ako najlepšie misiu prekaziť. Zvažovalo sa niekoľko možností vrátane sabotáže alebo jednoduchého zostrelenia Columbie z oblohy. Všetky odmietli pre spoločnú slabinu. Každá alternatíva by zastavila jednu misiu, ale nie celý program raketoplánov, pričom cieľom Ruska bolo program úplne zastaviť.

Napokon našli riešenie. Potrebovali vesmírnu verziu slávneho incidentu s U-2 spred dvoch desaťročí. V posledných dňoch Eisenhowerovej administratívy Rusko verejne obviňovalo Spojené štáty z narúšania svojho vzdušného priestoru špionážnymi letmi. Bolo to pred érou špionážnych družíc a narúšanie vzdušného priestoru iných krajín bolo v očiach sveta vážnym obvinením. Americkí hovorcovia sa snažili rastúci rozruch utíšiť, pričom sa starostlivo vyhýbali jednoznačnému popretiu obvinení. Rusi však pokračovali. Prezident Eisenhower bol napokon taký podráždený, že verejne a jednoznačne poprel, že Amerika posiela špionážne lietadlá nad Rusko. Presne na to Rusi čakali. Okamžite urobili to, o čom si americkí spravodajskí odborníci mysleli, že to nedokážu — zostrelili vysoko letiace U-2 nad Ruskom. Meno pilota CIA, zosnulého Francisa Garyho Powersa, cez noc zaplnilo titulky po celom svete. Rusi urobili z prezidenta Spojených štátov klamára! Medzi prezidentom Eisenhowerom a Nikitom Chruščovom bol naplánovaný summit, no Rusi ho chladne zrušili.

Ruské vesmírne velenie navrhlo Kremľu, aby sa Columbia stala ústredným bodom podobného incidentu. Stačilo, aby sa Columbia zrútila na ruskom území v primerane zachovanom stave. Keďže Rusko neustále protestovalo proti vojenskej povahe programu raketoplánov, mohlo by ohromiť svet dôkazom. Havarovaný raketoplán by vystavilo na verejnosti spolu s jeho špionážnou družicou s jadrovým zdrojom a laserovou zbraňou. Kremeľ sa s plánom stotožnil a schválil ho. Na ďalšie zdôraznenie paralely s incidentom U-2 z roku 1960 Rusko nedávno navrhlo summit so Spojenými štátmi. Po zostrelení Columbie plánovalo návrh na protest stiahnuť.

Ruské vesmírne velenie začalo už pred niekoľkými mesiacmi prípravy. Pred nimi stála náročná úloha dostať Columbiu na ruské územie bez jej úplného zničenia. Ešte pred rokom by to bola nemožná úloha, no Rusko má teraz nový vesmírny nástroj. Je to tretia verzia ruskej vznášajúcej sa zbraňovej platformy, kozmosféry. Ruské vesmírne velenie ich nazýva „supertiažké“.

Ruské superťažké kozmosféry sa stále považujú za experimentálne, Rusi ich však už postavili sedem. Sú to mamutie stroje, najväčšie lietajúce stroje, aké boli kedy postavené. Objemom sú ešte väčšie než najväčšie vzducholode tridsiatych rokov. Dokážu niesť užitočný náklad vyše 50 ton, omnoho viac než náš raketoplán, a sú vybavené silným

elektromagnetickým pohonom, ktorý ich dokáže zrýchliť až na orbitálnu rýchlosť. Stručne povedané, priatelia, obrovská kozmosféra je ruským raketoplánom. Stále je experimentálna, no už funguje.

Na vykonanie útoku na Columbiu bola pripravená celá ruská flotila siedmich obrovských kozmosfér. Päť vybavili osobitným záchytným zariadením, ktoré im umožňovalo zmocniť sa veľmi veľkého objektu vo vesmíre. Ďalšie dve vybavili zbraňami s neutrónovým časticovým lúčom. Boli to zbrane rovnakého typu, aký sa údajne použil v „Bitke žatevného mesiaca“ v septembri 1977.

V nedeľu 12. apríla o 7.00 ráno zaburácali raketové motory Columbie. O chvíľu sa zapálili obrovské pomocné motory na tuhé palivo a Columbia prudko odštartovala. Pri stúpaní sa otočila a začala sa nakláňať na letovú dráhu smerom do vesmíru. Keď sme ju sledovali na televíznych obrazovkách, rýchlo sa vzďaľovala na severovýchod. Videli sme, ako sa pomocné motory oddelili a odklonili na obe strany. O chvíľu Columbia z obrazovky zmizla.

Televízny obraz sa presunul do údajného riadiaceho strediska v Houstone. Bola to stará známa scéna s radmi pracovníkov riadenia letu sústredených na svoje konzoly. Vpredu začala počítačom riadená mapa NASA vykresľovať údajnú dráhu Columbie. Podľa mapy smerovala ponad Atlantik k Bermudám. V tej chvíli však Columbia, už bez pomocných motorov, začínala svoj dlhý široký oblúk na sever. Vo vzdialenosti 150 míľ východne od Charlestonu v Južnej Karolíne sa vysoko nad oceánom vznášala ruská flotila siedmich obrovských kozmosfér. Keď sa raketoplán približoval po svojej zložitej zakrivenej dráhe, kozmosféry začali zrýchľovať, aby ho zachytili. Raketoplán už letel obrátený, s obrovskou palivovou nádržou navrchu. Dve kozmosféry vyzbrojené neutrónovými lúčmi sa približovali zdola a mierne zozadu, odkiaľ ich Young a Crippen nemohli vidieť. Ďalších päť obrovských kozmosfér so záchytným vybavením letelo vo formácii nad palivovou nádržou a ďaleko za ňou, mimo línie paľby. Kozmosféry držali krok s raketoplánom, kým nedosiahol vopred určenú výšku a rýchlosť.

Potom ozbrojené kozmosféry spustili neutrónové lúče. Z bezprostrednej vzdialenosti každá vystrelila zo svojej lúčovej zbrane iba dve dávky. Prvá salva zaplavila priestor kokpitu a oblasť pri motoroch vzadu. Young a Crippen okamžite zomreli, pretože neutrónové žiarenie úplne narušilo činnosť ich nervových sústav, mozgov, očí a srdc. Súčasne sa vypli motory raketoplánu. Zlomok sekundy nato druhá salva zaplavila neutrónovým žiarením prednú časť a oblasť pod nákladovým priestorom. Tieto zásahy mali narušiť a vypnúť letové počítače Columbie — všetky okrem jedného. Rusi chceli, aby riadenie prevzal záložný počítač a splnil svoju úlohu: vykonal núdzový automatický návrat do atmosféry a havarijné pristátie v Rusku. Očakávali to, pretože záložný počítač bol silno tienený proti žiareniu. Tienenie tvoril materiál účinnejší než olovo. Bolo to zlato!

Rusi očakávali, že po vypnutí motorov prevezme riadenie „zlatý počítač“, ako sa v určitých kruhoch nazýval. Do 10 sekúnd po vypnutí motorov sa palivová nádrž, stále naplnená do jednej tretiny, automaticky oddelila. Zlatý počítač teraz riadil raketoplán. Päť obrovských kozmosfér so záchytným vybavením sa prichytilo k palivovej nádrži. Pomocou silného elektromagnetického pohonu sa potom spolu s nádržou odklonili. Nádrž z jej severovýchodného smeru obrátili vo veľkom oblúku nad severným Atlantikom na juhovýchod. Kozmosféry potom zrýchlili na orbitálnu rýchlosť a nádrž uvoľnili.

Pred tromi rokmi vyslali prvé kozmosféry posolstvo v podobe obrovských tlakových rán pozdĺž východného pobrežia Ameriky. Teraz najnovšie ruské kozmosféry použili palivovú

nádrž raketoplánu na vyslanie mrazivého nového odkazu americkým boľševickým vojnovým plánovačom.

Ozbrojené kozmosféry zatiaľ sledovali samotnú Columbiu. Keďže sa jej motory predčasne vypli, letela hlboko pod orbitálnou rýchlosťou. Namiesto toho sledovala balistickú dráhu ako medzikontinentálna raketa smerom do srdca Ruska. Zdalo sa, že ruský plán vyjde. Potom sa však stalo niečo neočakávané.

Jeden z narušených počítačov Columbie zrejme opäť začal pracovať. Krátke vypnutie ho vyradilo zo synchronizácie so zlatým počítačom, takže oba počítače spolu zrejme nekomunikovali. Keď Columbia prekročila ruskú hranicu, pod riadením zlatého počítača letela správnou stranou nahor namiesto obrátenej polohy. Druhý počítač však presne podľa harmonogramu otvoril dvere nákladového priestoru. Keď raketoplán začal nad Ruskom vstupovať do atmosféry, do nákladového priestoru vnikol horúci vzduch. Tepelné snímače špionážnej družice zaznamenali narastajúcu teplotu, ktorú mal jej počítač naprogramovanú ako znak „poškodenia pri útoku“. Napokon teplota dosiahla kritickú úroveň a aktivovala autodeštrukčný obvod družice. Družica vybuchla a roztrhala Columbiu.

Rusi dúfali v havarijné pristátie v rozpoznateľnom stave. Namiesto toho skončila Columbia ako trosky roztrúsené pozdĺž približne 85 míľ dlhej línie v strednom Rusku juhovýchodne od Kazane. Ani tunajší boľševici, ani Rusi napokon údajne nedostali to, čo chceli. Boľševici nezískali prieskumné údaje a Rusi nezískali rozpoznateľný raketoplán, ktorý by mohli ukázať svetu. Scéna tak zostáva pripravená na ďalší „pokus“ oboch strán neskôr v tomto roku.

Téma č. 3 — Nedeľa 12. apríla 1981 bola 20. výročím prvého pilotovaného letu do vesmíru. Bolo to výročie prvého orbitálneho letu ruského kozmonauta Jurija Gagarina. Bol to tiež deň úplného zmätku medzi boľševickými pánmi amerického programu raketoplánov.

Necelých osem minút po štarte v to nedeľné ráno vedeli, že sa s Columbiou niečo stalo. Vy a ja sme vďaka nahrávke NASA z Houstonu stále počuli zvukové efekty zdanlivo úspešného letu. Vojenskí riadiaci pracovníci vo White Sands, ktorí sledovali skutočný let, však nepočuli vôbec nič. Columbia náhle úplne stíchla.

O 7.45 sa správy zhoršili. Columbia sa podľa plánu neobjavila nad Indickým oceánom.

Ešte pred koncom dopoludnia prišla ďalšia zlá správa. NORAD sledoval palivovú nádrž raketoplánu. Vôbec nemala byť na obežnej dráhe — no bola tam, na dráhe, ktorá vyzerala nemožne.

V ten večer, v nedeľu 12. apríla, palivová nádrž raketoplánu vstúpila do atmosféry nad Mexickým zálivom tesne južne od Louisiany. Nádrž bola poškodená, no stále obsahovala značné množstvo tekutého vodíka a kyslíka. Pri návrate sa zohriala a vyvolala obrovský výbuch, ktorý vytvoril gigantický oblak na okraji vesmíru. Pozlátenie, údajne vo veľkej miere používané v palivovej nádrži pre svoje vlastnosti pri prenose tepla, sa odparilo a rozptýlilo v oblaku. Výsledok bol rovnaký ako pri pridaní malých množstiev zlata do farebného okenného skla — žiarivá ružovočervená farba. Obrovský ružový oblak s kusmi zničenej palivovej nádrže žiariacimi na slnku sa dostal do titulkov, keď prechádzal na severovýchod nad Louisianou a Mississippi. Vládni hovorcovia sa to zatiaľ pokúšali zľahčovať ako, citujem, „prírodný jav“.

Tunajší boľševici si stále neboli celkom istí, čo sa Columbii stalo. Vedeli však, že pokiaľ ide o vesmír, program raketoplánov je ich jedinou nádejou. Vo White Sands mali údajne ukryté tri ďalšie orbitálne raketoplány a zamýšľali ich všetky vypustiť bez ohľadu na riziko. Zatajovanie katastrofy Columbie zo strany NASA preto pokračovalo podľa plánu.

Pred dvoma rokmi som prvýkrát odhalil existenciu človekom vytvorených genetických replík ľudských bytostí. Vtedy mi mnohí neverili a odsudzovali ma, presne ako som očakával. Ja však tvrdím, že existujú a pred našimi očami boli opäť nasadené do služby.

V utorok ráno 14. apríla boli vo White Sands pripravené genetické repliky zosnulých astronautov Johna Younga a Roberta Crippena nazývané „syntetici“. Naprogramovali ich na počítačom riadenú jazdu v cvičnom raketopláne „Enterprise“. Entity Younga a Crippena nastúpili do Enterprise, ktorý bol umiestnený na štartovacom Boeingu 747. Po naplnení raketoplánu palivom Boeing vzlietol a zamieril na západ, pričom sa vyhýbal komerčnej leteckej doprave. Letel ponad Tichý oceán, až kým nebol niekoľko stoviek míľ západne od Los Angeles. Potom sa otočil späť na východ ku kalifornskému pobrežiu.

V televízii nám hovorili, že neexistujúca Columbia sa vracia z obežnej dráhy. „Enterprise“, premenovaný na „Columbiu“, sa medzitým odpojil od Boeingu 747 a spustil rakety. Zrýchlil takmer na 6 000 míľ za hodinu a potom sme sledovali jeho dramatický let od mora k presnému počítačovému pristátiu na Edwardsovej leteckej základni. Všetko bolo načasované tak, aby sa čo najviac zhodovalo s oficiálnym harmonogramom NASA.

Aj tak sa v to ráno stala technická chyba a v dôsledku toho nám povedali, že raketoplán pristane o šesť minút skôr. Priatelia, pri vesmírnom lete je šesť minút ako celý rok. Šesť minút na obežnej dráhe zodpovedá chybe takmer 2 000 míľ v polohe raketoplánu. V televízii to však nikto nespochybnil. Všetci sa iba usmievali a hovorili: „Nie je to nádherný deň na sledovanie raketoplánu?“

Po dramatickom pristátí vyjadril bývalý astronaut Gene Cernan v televízii ABC prekvapenie. Povedal, že raketoplán jednoducho nevyzeral dosť opálený na loď, ktorá sa vrátila z obežnej dráhy. Rovnako, keď sa objavili syntetici nazývaní Young a Crippen, nesprávali sa ako muži, ktorí boli dva dni v beztiažovom stave. Namiesto toho svižne zbehli po prístupových schodoch a poskakovali s nepokojnou energiou, no nikto to nespochybnil. Napokon sme pristátie raketoplánu videli na vlastné oči a, ako hovorí staré príslovie, „vidieť znamená veriť“.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje „Zhrnutie na poslednú chvíľu“.

Priatelia, skóre amerického programu raketoplánov je teraz: „Jeden stratený a tri zostávajú.“ Tri ďalšie raketoplány podobné Columbii údajne čakajú na svoj rad v púšti vo White Sands. Každý bude mať na boku namaľované meno „Columbia“. Skutočná Columbia je zničená spolu s posádkou, no vďaka týmto mechanickým klonom bude Columbia v očiach verejnosti opäť žiť.

Uviedol som vám toľko podrobností o údajnej katastrofe Columbie a jej zatajovaní NASA, koľko mi dovolil čas. Nejde o to, či je vo vesmírnych pretekoch vpredu Rusko alebo Amerika. Podstatné je, že sme klamaní. Dávajú nám falošný pocit bezpečia a falošnú sebadôveru. Vedú nás ako ovce na porážku do jadrovej vojny a boľševickej diktatúry.

Ak sa rozhodneme veriť ich klamstvám, uspejú, zničia náš spôsob života a zotročia tých niekoľkých z nás, ktorí ich vojnu prežijú. ALEBO sa môžeme naučiť robiť to, čo nás už dávno učil náš Pán Ježiš Kristus. Môžeme sa naučiť hľadať pravdu, vážiť si pravdu a veriť Pravde. Ak to urobíme, priatelia, budeme vždy slobodní.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každému jednému z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 65

6. júna 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento historický text zachováva autorov hlas. Opisované sprisahania, zámeny osôb a tajné vojenské udalosti sú tvrdeniami Dr. Betera; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 6. júna 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 65.

Stredajšie popoludnie 13. mája bolo v Ríme krásne a slnečné. Vo Vatikáne sa na Námestí svätého Petra zhromaždili tisíce ľudí. Čakali na pravidelnú stredajšiu popoludňajšiu audienciu muža, ktorého svet pozná ako pápeža Jána Pavla II. Objavil sa presne načas. Ako zvyčajne stál v osobitnom vozidle podobnom džípu a mával davu, kým vozidlo pomaly prechádzalo námestím. Vnútri vatikánskych múrov vládol v to popoludnie pokoj a veselá nálada. Akoby sa šialený zhon nepokojného sveta na niekoľko vzácnych chvíľ podarilo zamknúť vonku. Námestie svätého Petra, zaplnené morom usmiatych tvárí, sa zdalo nedotknuteľné prítomnosťou zla. Zrazu sa táto ilúzia rozpadla. Ozvali sa výstrely a muž známy ako pápež sa zrútil a padol. Zatiaľ čo dav neveriacky prizeral, pápežské vozidlo zrýchlilo a vyrazilo z Námestia svätého Petra. Za niekoľko okamihov sa miesto pokoja zmenilo na miesto tragédie. Všetky úsmevy zmizli a na ich miesto prišli slzy. Ľudia na celom svete si potom celé dni kládli jedinú otázku: „Prečo by niekto strieľal na pápeža?“

Priatelia, odpoveď na túto otázku ovládané veľké médiá nikdy neodhalia. Vatikán sa stal len ďalším bojiskom tajnej vojny, ktorá teraz zúri po celom svete. V stávke je osud vyše 700 000 000 rímskych katolíkov — jednej šestiny ľudstva.

Muž obvinený zo streľby vraj hneď povedal, že konal sám. Ako ospravedlnenie uviedol, že protestoval proti nepokojom v Afganistane a Salvádore. Potom sa objavili správy, najmä tu v Spojených štátoch, že možno bol nejako napojený na Palestínčanov. Jeden príbeh rýchlo striedal druhý. Talianska polícia medzitým rýchlo našla množstvo stôp, podľa ktorých Mehmet Agca, páchateľ pokusu o atentát, nemohol konať sám. Všetky dôkazy jasne poukazovali na sprisahanie. V Európe sa vie a uznáva, že sprisahania patria k životu, a preto sa im nevysmievajú, keď sa odhalia. Tu v Amerike je to však inak. Zaobchádzajú s nami ako s dôverčivými deťmi a učia nás, že právny pojem „sprisahanie“ je zakázané slovo. Nikdy si nesmieme myslieť, že chamtiví, mocní muži by spolupracovali pri uskutočňovaní svojich plánov.

Priatelia, existuje veľmi dobrý dôvod, prečo nám nikdy nedovolia vážne premýšľať o sprisahaniach. Dôvodom je, že veľmi malá elita sa snaží ovládať nás všetkých ostatných. Nás je nesmierne veľa a ich je len zopár. Jediný spôsob, ako nás môžu zahnať do ohrady a hnať ako ovce, je držať nás v nevedomosti o tom, čo robia. Udržiavať vás v nevedomosti je samotnou podstatou ich moci. Preto, priatelia, sa úklady a sprisahania každého druhu držia v tajnosti a preto je najväčším sprisahaním zo všetkých sprisahanie MLČANIA. Je to sprisahanie, ktorého cieľom je držať vás aj mňa v tme, aby sily temnoty mohli nerušene pokračovať. Najviac zo všetkého sa boja PRAVDY, ktorú ľudia poznajú a chápu, pretože Pravda je mečom nášho Pána Ježiša Krista.

Priatelia, žijem preto, aby som poznal pravdu, chápal pravdu a hovoril pravdu. Chcem prispieť svojím dielom k tomu, aby pravda naďalej žila vlastným životom v celom našom vesmíre. Verím, že niet ničoho dôležitejšieho, než hľadať pravdu a zachovať si otvorenú myseľ, aby sme ju prijali, pretože bez Pravdy ľudia hynú.

Moje tri osobitné témy v tomto AUDIO LISTE sú:

Téma č. 1 — PÁPEŽ, PREZIDENT A POLITIKA ATENTÁTOV

Téma č. 2 — NÁSLEDKY KATASTROFY RAKETOPLÁNU „COLUMBIA“

Téma č. 3 — NARASTAJÚCE SVETOVÉ KRÍZY A „NÁHODNÁ“ JADROVÁ VOJNA

Téma č. 1 — V auguste 1978 boli kardináli rímskokatolíckej cirkvi zvolaní do Vatikánu na konkláve. Začiatkom toho mesiaca zomrel pápež Pavol VI. a kardináli stáli pred úlohou zvoliť jeho nástupcu — nového pápeža. Z celého sveta sa schádzali do Ríma na pápežské konkláve. Správy boli v tom čase plné špekulácií o predpokladaných hlavných kandidátoch na pápežský úrad. Mnohí boli presvedčení, že konkláve bude dlhé; namiesto toho sa ukázalo ako jedno z najkratších pápežských konkláve v dejinách. Kardináli začali hlasovať 26. augusta 1978 a ešte v ten istý deň sa z Vatikánu zdvihol biely dym. Katolícka cirkev mala nového pápeža.

Pozorovateľov Vatikánu ohromila rýchlosť pápežskej voľby. Ešte viac ich ohromila totožnosť nového pápeža. Nebol jedným z uznávaných favoritov, ale človekom úplne mimo vatikánskej mocenskej štruktúry. Málo známy benátsky kardinál Luciani sa stal pápežom — pápežom Jánom Pavlom I. Nasledujúci deň, 27. augusta 1978, som nahral svoj AUDIO LIST č. 37. V tejto správe som varoval pred skutočným významom ohromujúceho prekvapenia vo Vatikáne.

Ateistickí bolševici, ktorí stratili svoju niekdajšiu moc v Rusku, sa vo svojej zúrivej snahe získať ju späť nezastavia pred ničím. Na tento účel spúšťali bezohľadnú kampaň, aby sa zmocnili obrovskej zbrane — rímskokatolíckej cirkvi. Boľševickým cieľom bolo a stále je obrátiť približne 700 000 000 katolíkov do aktívneho nepriateľstva voči Rusku.

Počas nasledujúcich niekoľkých týždňov nebolo navonok vidieť ani náznak tajného sprisahania, o ktorom som informoval v AUDIO LISTE č. 37. Pápež Ján Pavol I. si namiesto toho rýchlo získal srdcia miliónov ako „usmievavý pápež“. Potom prišiel šok 28. septembra 1978. Po iba 33 dňoch nám oznámili, že pápež Ján Pavol I. náhle a nečakane zomrel. A muž, ktorý ho o dva a pol týždňa neskôr vystriedal, bol ďalším prekvapením. Bol prvým netalianskym pápežom za 455 rokov a vôbec prvým slovanským pápežom. Pochádzal z ostro protisovietskeho Poľska a mal povesť muža, ktorý sa Sovietom postaví. Dňa 16. októbra 1978 sa niekdajší poľský kardinál Wojtyla stal známym ako pápež Ján Pavol II.

Boľševické intrigy a manévrovanie vo Vatikáne pokračovali presne podľa plánu. Koncom roku 1978 malo čoraz viac vyhlásení vydávaných v mene pápeža Jána Pavla II. protisovietsky tón. Verejné prejavy rýchlej zmeny vo Vatikáne boli dramatické. Za zatvorenými dverami však pôsobili sily oveľa zlovestnejšie a revolučnejšie, než si väčšina

ľudí vôbec dokázala predstaviť. O tomto vývoji som informoval v AUDIO LISTOCH č. 39, 41 a 42.

Vatikán, priatelia, sa stal dejiskom politiky atentátov v duchovnej vojne medzi Východom a Západom. Začalo sa to prekvapivou voľbou kardinála Lucianiho za pápeža Jána Pavla I. v auguste 1978. Do pápežského úradu ho vyniesli sily, o ktorých ani nevedel — boľševické sily. Chceli ho použiť na prechodné obdobie, aby začali protisovietsku premenu cirkvi. Ukázalo sa však, že ho bolo ťažké zmanipulovať, aby hovoril a robil to, čo boľševici chceli. Boľševickí agenti vo Vatikáne preto skrátili prechodný pontifikát pápeža Jána Pavla I. tým, že ho zavraždili.

Keď sa vyberal ďalší pápež, boľševici zabezpečili, aby jeho obraz na verejnosti presne vyhovoval ich zámerom. Keď sa poľský kardinál Wojtyla stal pápežom Jánom Pavlom II., boľševici chceli iba jeho obraz. Samotný muž bol rozhodný a nezávislý. Mal tiež plány na reorganizáciu Vatikánu spôsobmi, ktoré si boľševici nemohli dovoliť. Aby zabezpečili, že pápež Ján Pavol II. tieto plány nikdy neuskutoční, boľševici sa znova uchýlili k vražde. Prípravy sa urobili dlho vopred a všetko prebehlo bez problémov. V polovici novembra 1978 sa pápež Ján Pavol II., najviditeľnejší pápež v dejinách, na istý čas prakticky stratil z očí verejnosti. Ako som informoval v AUDIO LISTE č. 41, otrávili ho a 20. novembra 1978 otrave podľahol.

Ihneď ho nahradil „boľševický dvojník“, herec. A hneď nasledujúci deň Vatikán oznámil, že pápež opätovne vymenoval všetkých vrcholných predstaviteľov vatikánskej hierarchie známej ako kúria. Reorganizácia Vatikánu, ktorú plánoval zosnulý skutočný pápež Ján Pavol II., bola udusená. Boľševický herec v úlohe pápeža potom začal naplno využívať protiruský obraz muža, ktorého nahradil. Robil presne to, čo mu prikazovali, a roznecoval trpké pocity voči Rusku vo východnej Európe so silným katolíckym zastúpením. Najviac sa tieto trpké pocity podporovali v Poľsku, ktoré bolo zo všetkých najkatolíckejšie.

V AUDIO LISTE č. 42 som mohol zverejniť, kam to všetko malo viesť. Boľševici sa snažili vyvolať v Poľsku výbuch proti Rusku v povstaní, ktoré malo byť známe ako „pápežova revolúcia“. Mala sa spustiť počas pápežovej návštevy Poľska v máji 1979. Samotný herec v úlohe pápeža mal dať podnet k revolúcii spôsobom, o ktorom mu nič nepovedali. V kritickom emocionálnom okamihu počas svojej nadchádzajúcej cesty do Poľska mal byť zavraždený.

Keď som podrobnosti plánu zverejnil v AUDIO LISTE č. 42, dynamika smerujúca k pápežovej revolúcii rýchlo silnela. Ak je však niečo, čo Rusi nemienia dovoliť, je to boľševická revolúcia v Poľsku. Keď sa Kremeľ dozvedel o pláne „pápežovej revolúcie“, prikázal poľským predstaviteľom urobiť všetky možné kroky na minimalizovanie rizika. Poľsko dokonca oznámilo, že zahraniční novinári vstupujúci do krajiny, aby informovali o pápežovej návšteve, budú musieť za túto výsadu zaplatiť veľmi vysoké poplatky. Ruskí spravodajskí operatívci medzitým začali pracovať na úplnom zmarení plánu.

V AUDIO LISTE č. 46 som informoval, že Rusku sa napokon podarilo zastaviť sprisahanie „pápežovej revolúcie“. Začiatkom mája 1979 bol boľševický herec v úlohe pápeža odstránený a nahradený ruským hercom, ďalším „dvojníkom“. Vatikán ihneď oznámil, že súhlasí s mesačným odkladom pápežovej návštevy Poľska, ako žiadala poľská vláda. Takto sa odstránil rozhodujúci emocionálny podnet k revolúcii.

Ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 42, pôvodné načasovanie pápežovej návštevy na sviatok svätého Stanislava bolo pre sprisahanie nevyhnutné. Keď sa hrozba

revolúcie odvrátila, Poľsko upustilo od svojich skorších požiadaviek na vysoké poplatky od prichádzajúcich novinárov. O mesiac neskôr ruský herec v úlohe pápeža, ktorého svet pozná ako pápeža Jána Pavla II., navštívil Poľsko bez nehody.

Boľševický plán „pápežovej revolúcie“ v Poľsku pred dvoma rokmi Rusi zmarili, ale boľševici sa nikdy nevzdávajú podnecovania revolúcie a vojny. Čoskoro začali pôsobiť na Poľsko inou cestou, prostredníctvom takzvaného odborového hnutia „Solidarita“. A zároveň sa boľševici nikdy nevzdali svojho sna zmocniť sa rímskokatolíckej cirkvi.

Katolícka cirkev sa posledné dva roky potichu uberá opačným smerom, než si boľševici želajú. Muž známy ako pápež Ján Pavol II. začal podnikovať kroky k prípadnému opätovnému zjednoteniu rímskokatolíckej a východnej pravoslávnej cirkvi. Ak by sa to za súčasných okolností stalo, bola by to pre boľševikov úplná katastrofa. Katolíci na Západe a ruskí pravoslávni veriaci na Východe by sa považovali za „duchovných bratov“ namiesto nepriateľov. Ešte horšie pre boľševikov je, že vo Vatikáne sa veľmi potichu pripravuje pápežská návšteva Ruska. Boľševici sú odhodlaní tomu zabrániť a ako zvyčajne sa obrátili k jednej zo svojich obľúbených politických techník — atentátu. Začiatkom minulého mesiaca ruský herec v úlohe pápeža slúžil osobitnú omšu za nových švajčiarskych gardistov. Akoby mal predtuchu, varoval ich, že pri plnení úlohy jeho ochrancov možno budú musieť položiť život. Len o týždeň neskôr ho vnútri vatikánskych múrov zasiahli guľky profesionálneho vraha. Tentoraz prežil; ale ako som už povedal, priatelia, boľševici sa nikdy nevzdávajú.

Priatelia, znova sa ponárame do éry politiky atentátov. Streľba vo Vatikáne 13. mája vyvolala v Američanoch pocit déjà vu. Všetko sme to už videli iba pred šiestimi týždňami tu v našej vlastnej krajine. Všetko to vyzeralo hrozivo povedome — a niet divu. Satanské sily zodpovedné za streľbu na herca v úlohe pápeža sú tie isté, ktoré stáli za streľbou na prezidenta. Týmito temnými silami, ako som už mnohokrát povedal, sú boľševici. Keď stratili kontrolu nad Ruskom, namiesto toho teraz zvierajú americkú vládu v železnom zovretí.

Keď správa o postrelení pápeža dorazila do Washingtonu, novinári požiadali Biely dom o reakciu. Televízne správy vysielané v ten večer po celej krajine boli veľmi zvláštne. Ukázali nám iba „statickú fotografiu“ prezidenta s údajným citátom: „Budem sa zaňho modliť.“ Naproti tomu nám potom ukázali viceprezidenta, ako sa na trávniku Bieleho domu rozpráva s novinármi o tragédii v Ríme. Videli sme a počuli zdanlivo úprimné slová úzkosti nad takým brutálnym a nezmyselným násilím. Videli sme viceprezidenta, nie prezidenta, ako vyjadruje pocity, ktoré chcela počuť väčšina Američanov.

Toto je len jeden príklad, priatelia, nenápadného, ale dôležitého vzorca v našich dnešných správach. Práve prebieha premyslený program psychologického podmieňovania zameraný na vás a na mňa. Je to odzbrojujúce, nenásilné presviedčanie, ale zároveň využíva silné podprahové techniky na zabezpečenie úspechu. Je to program, ktorý má v našich mysliach budovať obraz Georgea Busha, kým obraz Ronalda Reagana sa necháva pomaly ustupovať do úzadia. Pripravujú nás, aby sme ľahko prijali, keď sa takzvaná Reaganova éra čoskoro náhle skončí!

To, čo sa teraz deje, je predbežnou fázou plánu, o ktorom som prvýkrát informoval tesne po voľbách v novembri 1980. V AUDIO LISTE č. 60 som varoval, že nám čoskoro oznámia, že prezidenta postihla, citujem: „nešťastná nehoda alebo náhla smrteľná choroba“. Potom uvidíme zmenu politiky Bieleho domu postavenú na obraze Georgea Busha.

Pred niečo vyše dvoma mesiacmi, 30. marca, tento plán tunajších boľševikov takmer vyšiel na prvý pokus. Pred hotelom Washington Hilton bola entita prezident Reagan privedená do pasce, o ktorej o chvíľu poviem viac. Zámerom bolo skosiť prezidenta na mieste, tak ako boli skosení viacerí ďalší. Pokus o atentát tento cieľ nedosiahol, ale aj tak bol čiastočne úspešný, pretože od toho dňa obraz Georgea Busha v očiach verejnosti žiari čoraz jasnejšie.

Najprv využili obdobie prezidentovho pobytu v nemocnici. Bola to príležitosť predviesť zdržanlivý, štátnický obraz viceprezidenta. Budovanie tohto obrazu sa začalo ihneď, počas prvých hodín po streľbe. Najprv entita známa ako generál Alexander Haig vbehla do tlačovej miestnosti Bieleho domu a zmocnila sa rečníckeho pultu. Hlasom chvejúcim sa od napätia vyhlásil: „Tu som vo vedení ja.“ Bol to virtuózny výkon, výstup dokonale vypočítaný na titulky, zamračené tváre a zdroj vtipov pre komikov. Príbehy o preťahovaní sa o moc medzi Haigom a Bushom automaticky zamerali pozornosť na viceprezidenta v priaznivom svetle. Na rozdiel od Haigovho výbuchu sa entita Bush správala pokorne a úctivo. Správy uvádzali, že Bush dokonca odmietol sedieť na prezidentovom mieste na zasadnutiach kabinetu. Bushov obraz rástol ako vzor rozvahy a zdržanlivosti. Kým sa prezident zotavoval, robili sa prieskumy verejnej mienky, aby sa posúdilo, aký účinok mala streľba na ľudí. Zistili dramatický nárast priaznivého hodnotenia prezidenta; ale pri viceprezidentovi bolo zlepšenie astronomické — podľa NBC z 31 % na 69 % priaznivého hodnotenia iba za niekoľko týždňov.

Keď vyslovujem tieto slová, nenápadné vytváranie obrazu pokračuje. Na Deň pamiatky padlých pred takmer dvoma týždňami sme v správach nevideli prezidenta klásť veniec k Hrobu neznámeho vojaka, ale viceprezidenta. A v ten istý večer sa entita Bush objavila znova. Milióny ľudí si v ten večer zapli špeciálny program Boba Hopea a v záverečnom vystúpení nebol nikto iný než viceprezident. Bolo to vystavenie v hlavnom vysielacom čase údajne nepolitického druhu, ktorý je v politike zo všetkých najcennejší. Tí, ktorí pred nami budujú obraz Georgea Busha prostredníctvom pokynov pre spravodajstvo, nás pripravujú na to, čo príde.

To, čo sa stalo 30. marca pred hotelom Washington Hilton, bolo varovaním a nemali by sme ho ignorovať. Všetko sa v ten deň začalo, keď entita prezident Reagan vyšla z osobitného východu hotela Hilton pre významné osoby. Tento východ je za rohom od zvyšku hotela. Samotný hotel má veľa poschodí, ale vstup pre významné osoby je zasadený do kamenného múru vysokého iba približne 15 stôp. Na vrchu múru je zábradlie, za ktorým vedie chodník a rastú stromy. Inými slovami, východ pre významné osoby z hotela Hilton ústi pod malým priestorom podobným parku. Samotný východ nie je označený, okrem betónovej striešky siahajúcej k zakrivenej príjazdovej ceste. Dobrá fotografia miesta vyšla na strane 30 časopisu People z 13. apríla 1981.

Priatelia, celá myšlienka vstupu pre významné osoby v hoteli Hilton spočíva v zabezpečení bezpečnosti dôležitých návštevníkov. Prirodzeným a rozumným postupom z bezpečnostného hľadiska by bolo zaparkovať prezidentskú limuzínu priamo oproti dverám na konci krátkej striešky. Tak by od dverí k limuzíne viedlo iba niekoľko krátkych krokov. A takto postupujú vysoko vycvičené bezpečnostné jednotky. Lenže, priatelia, 30. marca sa všetko urobilo inak. Niekto zariadil, aby prezident vošiel do klasickej pasce.

Limuzína nebola zaparkovaná pri obrubníku vedľa východu pre významné osoby. Namiesto toho stála najmenej o 20 stôp ďalej doľava pri pohľade prezidentskej skupiny vychádzajúcej von. Auto stálo oproti zaoblenému rohu kamenného múru, ktorý sa od ulice

odkláňa. Za týmto rohom čakali na prezidenta novinári a rôzni diváci vrátane údajne Johna Hinckleyho mladšieho. A tesne za nimi a nad nimi boli početné okná a balkóny samotného hotela. Niektorí profesionáli, ktorých prácou je ochrana významných osôb, ma informovali, že vzorec tohto usporiadania je nezameniteľný. Prezident vošiel do dokonalého usporiadania pre atentát — do krížovej paľby. Keď sa približoval k limuzíne, stal sa ľahkým cieľom z dvoch smerov naraz. Jeden smer bol z chodníka nad vyčnievajúcou strieškou východu pre významné osoby; druhý smer bol spoza novinárov a divákov a z miesta nad nimi, pričom medzi nimi bol aj John Hinckley.

V AUDIO LISTE č. 63 som citoval skorú televíznu správu Judy Woodruffovej z NBC. Bola s prezidentskou skupinou vnútri hotela a vyšla týmto východom. Neobišla roh do priestoru, kde čakal Hinckley a kamery, takže Hinckleyho nemohla vidieť. To je jasné tak z jej vlastného očitého svedectva na NBC, ako aj z opakovaných prehratí videozáznamov. A predsa povedala, citujem: „Všimla som si, že sa ozvali nejaké výstrely z vyčnievajúceho, z chodníka, ktorý bol nad miestom, kde stálo prezidentovo auto.“ Ak sa pozriete na fotografiu v časopise People, ktorú som už spomenul, veľmi jasne uvidíte priestor, ktorý Judy Woodruffová opisovala. Nie je to priestor, kde bol Hinckley.

Pokiaľ ide o samotného Hinckleyho, máme veriť, že všetko vykonal sám. Vždy je to „osamelý atentátnik“, vždy ho vykreslia ako „blázna“ a vždy zanechá poruke odkaz, hoci je inak pomätený, aby nezostali nezodpovedané otázky. Máme tiež veriť, že Hinckley vypálil šesť (6) rán iba za dve (2) sekundy a za ten čas zasiahol štyri (4) ciele. Nemáme premýšľať nad tým, že pri každom výstrele z pištole, dokonca aj z pištole malého kalibru, nastáva spätný ráz. Zbraň sa vychýli nahor a na chvíľu pokazí zamierenie.

Ak by to nestačilo, máme zabudnúť na diváka, ktorý sa vrhol na Hinckleyho, len čo začal strieľať. Alfred Antonucci, funkcionár odborového zväzu tesárov z Clevelandu, prišiel na prezidentov prejav príliš neskoro, a tak čakal vonku, aby ho aspoň zazrel. Stál hneď vedľa Hinckleyho. Dňa 13. apríla Antonucciho v programe ABC „Good Morning, America“ spovedal David Hartman. Hartman spomenul údajných šesť Hinckleyho výstrelov a Antonucci povedal, citujem: „No, dovoľte mi povedať toto. Vypálil prvú ranu; a či to bolo pri druhej, v zlomku sekundy pri druhej, už som bol na ňom, aby som mu pokazil zamierenie.“ Potom 1. mája denník New York Daily News zverejnil rozhovor s Antonuccim. Citoval jeho slová: „Udrel som ho zozadu do krku zo všetkých síl; a jeho zbraň, ktorú držal oboma rukami namierenú priamo na Reagana, klesla. Ďalej strieľal jednou rukou. Neskôr mi vysokí predstavitelia povedali, že štyri zo šiestich rán zasiahli chodník.“

Priatelia, sami sme v televízii videli zápas o zneškodnenie Hinckleyho, len čo začal strieľať. Príbeh pána Antonucciho dokonale zodpovedá tomu, čo sme sami videli, ale máme ignorovať to, čo sme videli, a jednoducho veriť oficiálnemu príbehu, že Hinckley vypálil šesť veľmi presných rán. Teraz si skúsme trochu jednoducho spočítať. V televízii sme videli štyroch (4) zranených mužov — to sú najmenej štyri guľky. Vďaka pánovi Antonuccimu zasiahli ďalšie štyri (4) guľky chodník; tým sa súčet dostáva najmenej na osem. A podľa ďalších správ najmenej dve ďalšie guľky zasiahli limuzínu. To je spolu najmenej 10 guliek, o ktorých vieme. Hinckleyho revolver, priatelia, mal iba šesť nábojov.

Tí, ktorí naplánovali pokus o atentát z 30. marca, ťahajú za všetky možné nitky, aby zakryli pravdu. Dokonalým príkladom bol časopis Time z 13. apríla 1981. Lži sa začali už na samotnej obálke. Je to maľba, nie fotografia, zobrazujúca okamih prezidentovho zranenia. Ukazuje prezidenta z pohľadu ponad strechu limuzíny — ľavú ruku má zdvihnutú

a grimasa vyjadruje bolesť. Je presná až na jednu vec. Čo je na obálke Time nesprávne, uvidíte, keď ju porovnáte s fotografiou v časopise People, ktorú som spomenul. Na obálke Time je kamenný múr nakreslený, akoby to bola vysoká budova. Nie je tam ani náznak vyčnievajúceho chodníka, z ktorého sa podľa Judy Woodruffovej z NBC strieľalo.

Priatelia, dnes žijeme vo svete „Alice v krajine zázrakov“. Máme veriť trom nemožným veciam ešte pred raňajkami, ak nám ich ovládané veľké médiá oznámia. V nasledujúcich dňoch budú pravdu schopní uvidieť iba tí, ktorí sú odhodlaní ju hľadať.

Téma č. 2 — V utorok večer 28. apríla si milióny Američanov zapli televízory, aby sledovali prejav entity prezident Reagan pred Kongresom. Prejav mal vybudovať podporu pre rozpočet administratívy, ale väčšinu ľudí zaujímal z iného dôvodu. Bol to prvý prezidentov prejav od pokusu o atentát takmer pred mesiacom. Mnohí ľudia boli natoľko pohltení dramatickým opätovným vystúpením zraneného prezidenta, že ničomu inému nevenovali veľkú pozornosť. Nikoho veľmi nezaujímalo, že sa raketoplán „Columbia“ v ten deň údajne vrátil na Floridu. Ani mnohí nepremýšľali nad tým, že mal celý týždeň meškanie. Veď z pohľadu verejnosti bola Columbia veľkým úspechom. Videli sme to sami v televízii.

Na základe jediného letu raketoplánu nám zo všetkých strán hovoria, že sme opäť na vrchole vo vesmíre. Hovoria nám, že teraz sme päť, desať rokov pred tými úbohými hlúpymi Rusmi. Bolo by pekné, keby to všetko bola pravda, ale žiaľ, pravda to nie je. V AUDIO LISTE č. 62 som mohol vopred zverejniť skutočnú misiu Columbie, ktorá bola vojenská! Opísal som plán, podľa ktorého sme mali vidieť Columbiu odštartovať z Floridy, ale o dva dni neskôr vidieť iný raketoplán, „Enterprise“, pristáť v Kalifornii.

Columbia mala medzitým vykonať tajnú vojenskú misiu, ktorú by ste nevideli. Klam zabudovaný do pôvodného letového plánu bol dosť zlý; ale ako sa ukázalo, let Columbie sa veľmi rýchlo skončil KATASTROFOU a vy aj ja sme mali veriť niečomu inému. Tajná katastrofa raketoplánu Columbia a televízny podvod, ktorý nám ukázali, aby ju zakryli, boli udalosťami veľkého významu. Preto som celý svoj AUDIO LIST č. 64 venoval tomu, aby som vám poskytol podrobnosti. Raketoplán „Columbia“ už neexistuje!

Raketoplán, ktorý sme videli pristávať na leteckej základni Edwards v Kalifornii, bol cvičný raketoplán „Enterprise“. Jednoducho na jeho bok dali nové označenie „Columbia“. Keď raketoplán 14. apríla pristál v Kalifornii, najprv nám povedali, že o niekoľko dní ho letecky prepravia na Floridu. Lenže dni plynuli a raketoplán zostával na mieste. NASA vymýšľala jednu výhovorku za druhou, aby verejnosti vysvetlila oneskorenia.

Medzitým prebiehali horúčkovité porady kľúčových pracovníkov armády a NASA. Veci nešli podľa plánu a nevedeli, čo majú robiť. Jedna skupina trvala na tom, že NASA má pokračovať podľa pôvodného plánu. Tento plán vyžadoval výmenu raketoplánov medzi Kaliforniou a Floridou. Prvý deň malo z leteckej základne Edwards v Kalifornii vzlietnuť upravené lietadlo „747“ s raketoplánom „Enterprise“ na chrbte. Spravodajské kamery mali byť prítomné a zaznamenať vzlet. Enterprise sa potom mal dopraviť na svoju domovskú základňu White Sands v Novom Mexiku. Verejnosti sa medzitým malo povedať, že „747“ s raketoplánom urobil medzipristátie na noc. Potom na druhý deň mal z White Sands vzlietnuť ďalší upravený „747“, nesúci iný raketoplán, a letieť na Floridu. Novinári mali byť opäť prítomní, aby sledovali pristátie na myse Canaveral. Nový raketoplán by, samozrejme, mal na boku názov „Columbia“, tak ako ho má Enterprise. Takto sa mal cvičný raketoplán Enterprise vrátiť na domovskú základňu a na Floridu mal byť odoslaný

nový raketoplán spôsobilý na orbitálny let. Výmena sa mala uskutočniť bez toho, aby verejnosť niečo tušila.

Na poradách za zatvorenými dverami o tejto situácii iní namietali, že pokračovať podľa pôvodného plánu bez ďalších informácií by bolo hlúpe. Bolo zrejmé, že Rusi Columbiu nejako zničili, ale otázka znela: „Ako?“ Vojenská plánovacia skupina pre raketoplán sa zhodla, že potrebuje odpoveď na túto otázku. Inak by nebolo možné vypracovať protiopatrenia, ktoré by ďalšiemu letu raketoplánu dali lepšiu šancu. Napokon sa všetci zhodli, že prvou naliehavou potrebou je získať čas. Hovorcovia NASA preto dostali pokyn poskytovať tlači sériu zdržovacích príbehov o postupoch po lete raketoplánu v Kalifornii. Medzitým sa na každú dostupnú cestu spravodajských služieb po celom svete vyvíjal tlak, aby priniesla odpoveď na zásadnú otázku: „Čo sa stalo s raketoplánom Columbia?“

Deň čo deň sme videli stručné správy o kontrole raketoplánu po lete na leteckej základni Edwards. Raketoplán zdvihli na chrbát „747“, ale vzlet sa stále odkladal, deň za dňom. Vojenskej plánovacej skupine pre raketoplán jej spravodajská pátracia akcia o Columbii neprinášala nič. Raketoplán zostal na zemi v Kalifornii o týždeň dlhšie, než sa pôvodne plánovalo, a odpoveď o Columbii stále neprichádzala. NASA vyčerpala výhovorky na ďalšie odklady bez toho, aby vyvolala nevítané otázky. Tajný plánovací tím pre raketoplán stále nebol schopný pripraviť druhú orbitálnu misiu, a predsa sa musí zachovať zdanie.

Vláda Spojených štátov sa hlasno vystatuje údajným ohromujúcim úspechom raketoplánu, pretože je to jediná nádej, ktorá Amerike vo vesmíre zostala. Raketoplán je jediným programom okrem obrany, ktorému takzvaná Reaganova administratíva zvýšila financovanie.

Predtým, než raketoplán Enterprise opustil Kaliforniu na palube svojho „747“, musela plánovacia skupina pre raketoplán rozhodnúť: Majú alebo nemajú urobiť plánovanú výmenu raketoplánov vo White Sands? Vo White Sands sú ďalšie tri raketoplány spôsobilé na orbitálny let a pre každý z nich bola naplánovaná konkrétna misia. Jeden z plánovačov zhrnul túto dilemu slovami, citujem:

> „Ako môžeme poslať orbitálny stroj na mys? STS-2, 3 a 4 si možno vyžiadajú zásadné úpravy, aby sa dostali cez Rusov. Nebudeme vedieť, aké úpravy to sú, kým nezískame chýbajúcu spätnú väzbu zo STS-1. Ja hovorím: pošlime Enterprise. Môžeme ho udržať na suborbitálnej dráhe predstieraním prerušenia letu — vypnúť jeden motor pred bodom press-to-MECO a nechať Enterprise vrátiť sa na Kennedyho stredisko. Tak zostane Enterprise mimo nebezpečenstva od Ivana. Zároveň tým udržíme veci v chode a získame viac času na prípravu úspešného orbitálneho štartu.“

Niekto iný sa opýtal:

> „A čo dopad na verejnú mienku? Jedna vec, ktorú nepotrebujeme, je prerušiť misiu takto skoro v programe.“

Odpoveď znela:

> „Radšej by ste Ivanovi nechali ďalší orbitálny stroj? Navyše, ak to urobíme správne, mohli by sme nakoniec získať ešte väčšiu podporu verejnosti. Viete, čo myslím — predstavu, že raketoplán je bezpečný, aj keď sa niečo pokazí, a podobne.“

Nastalo dlhé ticho, po ktorom nasledovala ďalšia diskusia, ale napokon návrh prijali. V pondelok 27. apríla odštartoval z leteckej základne Edwards v Kalifornii „747“ nesúci

raketoplán Enterprise. Nasledujúci deň sme videli ten istý raketoplán, cvičný raketoplán Enterprise, pristávať na Floride. K výmene nedošlo.

Tajní plánovači raketoplánu sa stále snažia zorientovať. Plán sa môže zmeniť, ale podľa súčasného stavu bude práve cvičný raketoplán Enterprise neskôr v lete vyvezený na štartovaciu rampu na myse Canaveral. Bude vyzerať presne tak, ako Columbia pred svojím aprílovým štartom, spojený s obrovskou palivovou nádržou a mohutnými pomocnými raketami na tuhé palivo.

NASA sa teraz usiluje o veľmi skorý termín štartu 30. septembra 1981. Podľa súčasného plánu má štart prvých niekoľko minút prebiehať hladko. Na rozdiel od Columbie Enterprise neodbočí na sever smerom k druhu obežnej dráhy, ktorú Rusko zakázalo. Potom sa jeden motor predčasne vypne. Bude to v skoršej fáze letu, než bol bod, v ktorom sa v apríli stratilo spojenie s Columbiou. Potom, kým budeme stále sledovať televíziu, sa Enterprise vráti na svoje údajné „núdzové“ pristátie na Kennedyho stredisku. Enterprise už absolvoval toľko počítačom riadených pristátí, že NASA verí, že pristátie prebehne bezpečne.

Okolo prerušeného vesmírneho letu vznikne rozruch, ale nepotrvá dlho. S pomocou ovládaných veľkých médií NASA presvedčí väčšinu Američanov, že rozhodujúci je bezpečný výsledok údajnej „núdze“. Bude sa hovoriť, že to len dokazuje, aký spoľahlivý raketoplán v skutočnosti je. Zinscenovaním prerušenej misie raketoplánu na jeseň 1981 si spoločný tím armády a NASA pre raketoplán kúpi čas. Nebude sa od nich očakávať štart ďalšej misie skôr než začiatkom roku 1982. Dúfajú, že dovtedy zistia, čo musia urobiť, aby sa cez Rusov dostali do vesmíru.

Téma č. 3 — Keď sa správa o pokuse o atentát na prezidenta tu vo Washingtone 30. marca rozletela po celom svete, v mnohých mysliach vyvolala starú obavu. Amerika bola zasiahnutá vo chvíli zraniteľnosti. Pokúsi sa nejaká iná krajina situáciu nejako využiť? Predovšetkým, rozhodne sa Rusko napadnúť Poľsko? V tom čase nám titulky oznamovali, že invázia môže byť bezprostredne pred nami. Ako sa vtedy ukázalo, naše obavy boli neopodstatnené. Rusko neurobilo žiadny krok proti Poľsku; namiesto toho práve upokojovalo najnovšiu odborovú krízu „Solidarity“. Aj ostatné krajiny sveta sa po správe o streľbe spravidla zachovali zdržanlivo — teda všetky krajiny sveta okrem jednej. Jedinou výnimkou bol Izrael.

Načasovanie, priatelia, nemohlo byť presnejšie ani vtedy, keby bolo naplánované vopred. Keď sa prvé šokujúce mimoriadne správy o streľbe šírili Amerikou, izraelské vojnové lietadlá štartovali motory. Keď sa hovorcovia Bieleho domu schádzali, aby informovali tlač, izraelské stíhacie bombardéry sa zhromažďovali nad Libanonom.

Počas popoludnia a večera sme sa my Američania tiesnili pri televízoroch, aby sme počuli najnovšie správy z nemocnice Univerzity Georgea Washingtona. Libanonskí dedinčania sa medzitým tiesnili v pivniciach a rozbombardovaných úkrytoch, zatiaľ čo okolo nich vybuchovali izraelské rakety a bomby. Vo vysielaní BBC World Service a v ďalších krátkovlnných rozhlasových správach po celom svete boli nové náhle izraelské nálety na Libanon v ten deň veľkou správou. Tu v Amerike to tak nebolo. Správy o postrelení prezidenta a jeho následkoch prehlušili všetko ostatné. Až keď sýrske jednotky začali robiť kroky v reakcii na izraelské nálety, Libanon začal prenikať do nášho povedomia. Deň za dňom proti sebe Izraelčania a Sýrčania útočili čoraz viac, priamo aj prostredníctvom zástupných síl v Libanone.

Dňa 28. apríla izraelské prúdové lietadlá zostrelili nad Libanonom dva sýrske vrtuľníky. V zahraničí to bola veľká správa. Tu v Spojených štátoch ju však zatienil prezidentov prejav pred Kongresom v ten večer. Až nasledujúci deň, 29. apríla, sa libanonská kríza dostala na prvé miesto v amerických ovládaných veľkých médiách. Sýrčania presunuli ruské protilietadlové rakety SAM-6 do údolia Bekaa v Libanone. Bola to sýrska odpoveď na izraelské zostrelenie dvoch jej vrtuľníkov predchádzajúci deň nad Zahle. Tak sa zrodila raketová kríza na Blízkom východe.

Ďalšou narastajúcou krízou je rastúci spor medzi Spojenými štátmi a Japonskom. V poslednom čase sa zdá, akoby Washington voči Japoncom nedokázal urobiť nič správne. Ráno 10. apríla 1981 sa na myse Canaveral uskutočnil prvý pokus o štart raketoplánu „Columbia“. Skončil sa neúspechom pre problém s počítačom, ale tu v Amerike to bola v ten deň hlavná správa. Takmer úplne prehlušila správu, ktorá bola v ten deň na prvom mieste v Japonsku.

Predchádzajúci deň americká ponorka potopila malú japonskú nákladnú loď, údajne nárazom. Potom ponorka opustila miesto bez akéhokoľvek pokusu zachrániť preživších. Ešte horšie bolo, že Spojené štáty priznali incident japonským úradom až o 36 hodín neskôr. Počas týždňov, ktoré odvtedy uplynuli, táto udalosť vyvoláva v mysliach Japoncov čoraz viac otázok. Námorníctvo Spojených štátov vydalo správu, ktorá sa zásadne líši od svedectva 13 japonských preživších. Správa námorníctva dokonca uvádza miesto zrážky tri a pol míle od miesta, kde sa skutočne odohrala. Japonci chcú vedieť PREČO.

Na túto a mnohé ďalšie záhadné otázky o incidente Japonci žiadajú odpovede, ale nedostávajú ich. Údajne náhodné potopenie japonskej nákladnej lode bolo iba prvým výstrelom v spore Washingtonu a Tokia. Odvtedy Japonskom otriasa jeden šok za druhým spôsobený Spojenými štátmi. Americké vojenské lode preplávali cez japonské rybárske flotily a rozrezali rybárske siete na franforce. Zrazu sa objavujú odhalenia, že americké lode s jadrovými zbraňami na palube pravidelne tajne využívajú japonské prístavy. Minister zahraničných vecí Haig zrušil návštevu Japonska. Dokonca aj nedávna návšteva premiéra Suzukiho vo Washingtone sa obrátila proti nemu. Súhlasil so znením spoločného komuniké, ktoré v Japonsku vyvolalo obvinenia, že Suzuki uzatvára tajné vojenské spojenectvo so Spojenými štátmi. Iróniou toho všetkého je, že Suzukiho problémy vyplývajú z toho, že sa každému takému vojenskému spojenectvu bráni.

Tunajší bolševici v Amerike chcú, aby sa Japonsko znovu vyzbrojilo a stalo sa policajtom západného Tichomoria. Suzukiho predchodca, premiér Ohira, bol pripravený spolupracovať s americkými bolševikmi napriek prísnym ruským varovaniam, aby to nerobil. Potom Ohira pred rokom náhle zomrel a nahradil ho Suzuki. Suzuki nechce znovu vyzbrojiť Japonsko, a preto ho americkí bolševici chcú dostať z úradu. Japonsko v posledných mesiacoch znášalo všetky možné šoky, ale všetky majú jedného spoločného menovateľa. Všetky znamenali stratu tváre pre Japonsko ako celok a najmä pre premiéra Suzukiho.

V Ázii je strata tváre veľmi vážna vec. Americkí bolševici veria, že keď ju použijú ako politickú zbraň, dokážu zvrhnúť Suzukiho vládu. Ktokoľvek Suzukiho vystrieda, bude musieť pre domáce publikum hovoriť o „mieri“, ale ak chce vychádzať s Washingtonom, bude sa musieť pripravovať na vojnu.

Inde v Ázii vraj komunistická Čína a Vietnam nedávno zvádzali veľmi ťažké pohraničné boje s mnohými obeťami. Takzvaná Reaganova administratíva sa medzitým pripravuje

otvorene vyhlásiť, že bude predávať najvyspelejšie americké zbrane komunistickej Číne. Vláda Spojených štátov, priatelia, zošalela od rakoviny boľševizmu a vedie Ameriku od jedného bláznovstva k ešte väčšiemu.

Aj v Európe vládne nepokoj spôsobovaný boľševickými agentmi. Vládu Talianska práve zvrhol obrovský škandál zahŕňajúci rozsiahle sprisahanie mnohých popredných občanov krajiny. V západnom Nemecku je kancelár Helmut Schmidt pod paľbou síl, ktoré chcú zrušiť rovnováhu, ktorú vytvoril medzi Východom a Západom. A vo Francúzsku získali boľševici v minulomesačných voľbách obrovské víťazstvo. Francúzsko doteraz udržiavalo osobitný vzťah s Ruskom aj so Západom. Bol to vzťah dôvery, namáhavo budovaný už od čias zosnulého prezidenta Charlesa de Gaulla. Nový francúzsky prezident Mitterrand však pracuje čo najrýchlejšie na jeho zmene. Mitterrand sa pokúsi vtiahnuť Francúzsko do protiruského tábora vedeného tunajšími boľševikmi v Amerike.

Priatelia, veľké i malé krízy sa množia všade okolo nás a zväčša nie sú náhodné. Sú súčasťou zámernej stratégie tunajších boľševikov na stupňovanie príprav na vojnu, ktorú som zverejnil v AUDIO LISTE č. 63. Premenou sveta na kotol kríz pripravujú pôdu pre PRVÚ JADROVÚ VOJNU. Celý svet sa začína podobať na nepokojný Balkán tesne pred prvou svetovou vojnou.

Prvú svetovú vojnu zdanlivo náhodne spustilo zavraždenie rakúskeho arcivojvodu Ferdinanda teroristom. Dnes sme opäť v ére terorizmu, atentátov a nepokojov. Rovnako ako prvá svetová vojna aj PRVÁ JADROVÁ VOJNA vypukne náhle od nečakanej iskry, zdanlivo náhodou. Lenže prvá svetová vojna bola vyvolaná zámerne, priatelia, a to isté bude platiť aj pre PRVÚ JADROVÚ VOJNU.

Nič z toho neuniká novým vládcom Ruska. Ruskí vládcovia sú presvedčení, že je iba otázkou času, kedy medzi Spojenými štátmi a Ruskom vypukne totálna vojna. Rusi preto naďalej postupne oslabujú schopnosť Ameriky poškodiť Rusko.

Keď raketoplán „Columbia“ 12. apríla odštartoval na svoj osudný let, vo vzduchu bola flotila osobitných lietadiel, ktoré pomáhali sledovať ho. Spojené štáty vo veľkej miere záviseli od svojej flotily lietadiel s pokročilým meracím vybavením pre sledovanie letov. Sú to lietajúce radarové a komunikačné stanice známe ako „Droop Snoots“ pre svoj obrovský baňatý nos. Toto osobitné lietadlo je upravený vojenský Boeing 707 s označením EC-135N. Keď sa EC-135N nezúčastňujú na vesmírnych štartoch, majú mnoho ďalších využití vrátane sledovania ruských družíc. Lietadiel EC-135N je iba zopár, a preto je každé dôležité. Keď raketoplán „Columbia“ v apríli odštartoval, bolo ich iba osem.

Program raketoplánu je nevyhnutným kľúčom k súčasným vojnovým plánom tunajších boľševikov a EC-135N sú pre program raketoplánu zásadné. Dňa 6. mája 1981 odštartoval EC-135N s prezývkou „Boss Hog“ zo svojej základne Wright-Patterson v Ohiu. Zamieril na východ na let, ktorý mal byť bežným výcvikovým letom. Keď upravený „707“ letel na východ, smeroval na nečakané stretnutie. Vysoko nad zvlnenými kopcami západného Marylandu sa vznášala osamelá kozmosféra a čakala na Boss Hog. O 10:51 východného času pilot prúdového lietadla odvysielal pozemným riadiacim pracovníkom slová „Letová hladina 290“. Lietadlo bolo vo výške 29 000 stôp. O chvíľu neskôr kozmosféra vystrelila svoju zbraň s lúčom nabitých častíc nadol na prúdové lietadlo prelietajúce niekoľko míľ pod ňou. Lúč prerazil otvor cez hornú časť trupu a ďalší cez spodnú časť. Explozívna dekompresia vyprázdnila vzduch z kabíny. Zásah tiež vyvolal akýsi druh druhotného výbuchu, ktorý premenil lietadlo na ohnivú guľu. Zároveň sa zničili ovládacie lanká

prechádzajúce chvostom a lietadlo sa prudko obrátilo nosom nadol. Zničené lietadlo namiesto kĺzania k miestu pádu mnoho míľ ďaleko padalo ako kameň, takmer kolmo nadol. Riadiacich radarovej prevádzky zaskočilo, keď lietadlo náhle zmizlo z obrazoviek. Všetko sa skončilo skôr, než vôbec vedeli, že sa niečo stalo. Očití svedkovia na zemi počuli bum-bum-bum a o chvíľu neskôr sa z oblakov s hukotom rútila obrovská ohnivá guľa. Ešte ďalších 10 minút sa malé úlomky lietadla znášali na zem v širokom okolí.

Pri každej leteckej katastrofe takejto prudkosti vyšetrovanie zvyčajne trvá celé mesiace — ale tentoraz nie, priatelia. V piatok 29. mája, niečo vyše troch týždňov po havárii, letectvo potichu oznámilo, že vyšetrovanie sa už skončilo. Vedeli, čo zmetalo ich radarové lietadlo zo vzduchu, ale zároveň vyhlásili, že výsledky sa zatiaľ nezverejnia.

Kým sa letectvo ešte spamätávalo z pádu EC-135N, prišlo na rad námorníctvo. Ruským cieľom bolo opäť veľmi vyspelé prúdové lietadlo pre elektronický boj. Išlo o EA-6B Prowler, ktorý pôsobil na jadrovej superlietadlovej lodi USS Nimitz.

V noci v utorok 26. mája sa Nimitz zúčastňoval cvičení nočného pristávania neďaleko východného pobrežia. Pristátia na lietadlovej lodi sú vždy nebezpečné, a nočné obzvlášť; ale EA-6B má osobitnú výhodu. Je vybavený automatickým systémom pristávania na lietadlovej lodi, ktorý umožňuje bezpečné pristátie aj pri nulovej viditeľnosti. Aj preto sú Prowlery známe ako jedny z najbezpečnejších lietadiel pôsobiacich na lietadlových lodiach. Lenže v tú noc 26. mája sa vysoko nad Nimitzom vznášala jedna z nových ruských obrovských kozmosfér. Bola to jedna z dvoch, ktoré som opísal v AUDIO LISTE č. 64, vyzbrojená lúčom neutrónových častíc. Keď sa EA-6B približoval k Nimitzu na pristátie, kozmosféra čakala. V kritickom okamihu záverečného priblíženia vystrelila. Neviditeľný neutrónový lúč okamžite zabil trojčlennú posádku a dočasne narušil elektronické systémy lietadla. Keďže lietadlo náhle zostalo bez navádzania, odbočilo doprava a narazilo do paluby plnej lietadiel. Bilancia: 14 mŕtvych, 48 zranených a 20 lietadiel zničených alebo poškodených. Bola to najhoršia katastrofa na letovej palube námorníctva od roku 1953.

Deň čo deň, priatelia, sú stávky čoraz vyššie. Čím bližšie budeme k totálnej vojne, tým viac podobných incidentov uvidíme. A predsa akoby sme si skutočnú príčinu vôbec neuvedomovali. Naši vodcovia nám hovoria, že musíme konať „tvrdo“, aby sme zachovali mier. Naše údajne „tvrdé“ kroky nás medzitým vedú k presnému opaku mieru — k PRVEJ JADROVEJ VOJNE!

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu.

Priatelia, v týchto dňoch neustále počúvame o niečom, čo sa nazýva národná bezpečnosť. Čo to pre vás znamená? Môže vôbec existovať národná bezpečnosť bez národného prežitia? Ak nie, potom naša národná bezpečnosť visí na vlásku, pretože naše národné prežitie je vážne ohrozené. Naši vodcovia nám stále hovoria, že hrozbou pre našu bezpečnosť je Rusko. Potom, keď sa nepozeráme, sa otočia a dráždia ruského medveďa. Práve v tomto duchu vám musím odovzdať správu na poslednú chvíľu.

Ako viete, superlietadlová loď Nimitz vstúpila do prístavu po ohnivom páde EA-6B iba veľmi nakrátko. Do prístavu vplávala 28. mája a už o dva dni neskôr, 30. mája, opäť vyplávala. Oficiálny príbeh znel, že mieri do Karibiku pokračovať v cvičeniach.

Teraz vám musím oznámiť, že Nimitz dostal rozkaz zamieriť na sever, nie na juh. V zásadnom odklone od bežného postupu dostala americká skupina lietadlovej lode rozkaz vplávať do Nórskeho a Barentsovho mora, priamo pred prah Ruska. Očakáva sa, že toto nasadenie bude krátke, ale je veľmi nebezpečné. Je to šialený prejav chvastúnstva tunajších boľševikov, ako keď človek pristúpi k bitkárovi a úmyselne ho vyprovokuje. Nimitzovi to pravdepodobne tentoraz prejde; ale jedného dňa prekročíme tú neviditeľnú čiaru v prachu — a svet bude vo vojne!

Priatelia, to, čo sa dnes nazýva národnou bezpečnosťou, je lož. Čím viac míňame na národnú bezpečnosť, tým menej bezpeční sa stávame. Skutočnú bezpečnosť možno vybudovať iba na základoch vzájomnej dôvery a vzájomnej úcty a tie možno zase vybudovať iba na PRAVDE. Tí, ktorí dnes tajne ovládajú osud Ameriky, pravdu neznesú. Sú nepriateľmi nášho Pána Ježiša Krista a ako On povedal už dávno: Od začiatku boli klamármi.

Musíme hľadať Pravdu, vážiť si Pravdu a odovzdávať Pravdu iným. Iba tak sa môžeme oslobodiť od satanskej moci, ktorá teraz zviera Ameriku.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 66

11. júla 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento historický text zachováva autorov hlas. Opisované sprisahania, tajné vojenské operácie a predpovede sú tvrdeniami Dr. Betera; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 11. júla 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 66.

Pred niekoľkými dňami, 29. júna 1981, Najvyšší súd v podstate rozhodol, že Spojené štáty sú teraz vo vojnovom stave. To je skutočný význam rozhodnutia súdu v pomere 7 ku 2 v prípade bývalého agenta CIA Philipa Ageeho. Súd vyhlásil, že vláda môže odobrať cestovný pas osobe, ktorá zverejňuje tajomstvá o americkej špionáži v zahraničí. Rozhodnutie bolo založené na práve vlády obmedziť verejné prejavy alebo správy tlače o presunoch amerických jednotiek či dátumoch vyplávania amerických lodí.

Priatelia, táto právomoc vlády obmedzovať slobodu prejavu sa vždy uplatňovala iba počas vojny. Vojnový stav bol teda teraz oficiálne uznaný — nie naším spiacim Kongresom, ale Najvyšším súdom Spojených štátov. A o aký druh vojny ide? Je to tajná vojna, priatelia. Rozhodnutie vo veci Agee dáva vláde Spojených štátov dôležité nové právomoci, ktoré jej pomôžu uzavrieť Ameriku pred prichádzajúcim jadrovým holokaustom. Kým táto tajná vojna prepukne otvorene, Amerika už bude úplne pripravená na vojnový stav!

Tajná vojna, ktorú Najvyšší súd práve potichu uznal, zúri už päť rokov. Začala sa v lete 1976 krízou, ktorá dodnes nikdy nebola oficiálne zverejnená — podmorskou raketovou krízou. Odvtedy sa tajná vojna rozšírila na predvojnovú jadrovú sabotáž Spojených štátov, tajnú vesmírnu vojnu a spravodajskú vojnu využívajúcu techniky, ktoré mnohým ľuďom znejú neuveriteľne. Mnohé potýčky v tajnej vojne sa do správ nedostali. Iné sa nedali úplne skryť, a tak ich hovorcovia vlády a „udržiavané“ médiá vysvetľovali rôznymi spôsobmi. Lenže tieto veci, priatelia, je čoraz ťažšie skrývať, pretože sa krok za krokom približujeme k prahu totálnej vojny. S tým, ako sa približujeme, sú incidenty častejšie, násilnejšie a spôsobujú viac obetí.

Vo svojich AUDIO LISTOCH som vám počas rokov podrobne opisoval mnohé z týchto udalostí tak, ako sa odohrávali. Som presvedčený, že máte právo vedieť, pretože v stávke je váš život a vaša krajina. Preto teraz musím odhaliť dosiaľ najväčšiu tragédiu tajnej vojny.

Priatelia, Spojené štáty postihla najväčšia námorná katastrofa od druhej svetovej vojny. V správach o nej zatiaľ niet ani náznaku. Čiastočným dôvodom je, že Pentagón si ešte nie je úplne istý, čo sa stalo. Okrem toho prebieha horúčkovité úsilie vytvoriť uveriteľné krycie vysvetlenie, ktoré zachráni predstaviteľov Pentagónu pred hromadným prepúšťaním a potupou. Katastrofu spôsobili ich tajné vojnové hry.

Keď bude krycie vysvetlenie pripravené a zverejnené, plánom je predstierať, že katastrofa sa práve vtedy čerstvo odohrala. To bude lož. Záverečné dejstvo tejto dvojitej námornej katastrofy sa ironicky odohralo na americký Deň nezávislosti, 4. júla 1981. V tajnej

katastrofe nebolo zničené jedno, ale dve plavidlá námorníctva Spojených štátov. Ich názvy teraz neuvediem z úcty k najbližším príbuzným posádok. Je správne umožniť, aby boli príbuzní upovedomení skôr, než sa názvy plavidiel zverejnia. Z rovnakého dôvodu teraz neprezradím ani typy zúčastnených plavidiel. Môžem vám však povedať, že v dvojitej tragédii išlo o dva odlišné typy bojových plavidiel.

Pozostatky dvoch amerických námorných plavidiel ležia na dne Nórskeho mora medzi Islandom a Nórskom. Navigačné súradnice väčšej lode sú: 68 stupňov, 56 minút, 24 sekúnd severnej zemepisnej šírky a 1 stupeň, 6 minút, 40 sekúnd východnej zemepisnej dĺžky. Menšie plavidlo leží východne odtiaľ rozlomené na dve časti: jedna časť približne 30 míľ ďaleko, druhá asi o ďalších 40 míľ ďalej. Priatelia, neviem povedať, ako dlho bude Pentagón o tejto tragédii mlčať. Jedno je však isté: budú mlčať tak dlho, ako len budú môcť.

Iba pred niekoľkými mesiacmi, 9. apríla, americká ponorka potopila japonský tanker, údajne tým, že doň narazila. A čo urobila vláda Spojených štátov? Ponorka odplávala bez akéhokoľvek pokusu zachrániť preživších, zatiaľ čo loď klesala. Vláda Spojených štátov potom incident Japonsku ani neoznámila celý deň a pol. Spojené štáty ho priznali iba preto, že Japonci už o potopení sami vedeli. Aj potom námorníctvo vydalo správu plnú dier. Tentoraz, priatelia, sú však obe potopené plavidlá americké, a preto nemožno povedať, ako dlho bude mlčanie trvať.

Teraz postupujeme podľa časového plánu smerujúceho k PRVEJ JADROVEJ VOJNE približne v polovici roku 1982, teda asi o rok. Nedokážem predpovedať, či udalosti tento plán urýchlia alebo spomalia. Kým však budem môcť, budem vás naďalej informovať o tom, čo potrebujete vedieť, aby ste pochopili náš bezhlavý nápor smerom k vojne.

Moje tri osobitné témy v tomto mesiaci sú:

Téma č. 1 — IZRAELSKÝ CVIČNÝ NÁLET PRE JADROVÝ ARMAGEDON

Téma č. 2 — AMERICKÝ PLÁN „ODŠTARTOVAŤ PO VAROVANÍ“ PRE JADROVÚ SAMOVRAŽDU

Téma č. 3 — ČO MÔŽETE UROBIŤ POČAS POSLEDNÝCH DNÍ AMERIKY

Téma č. 1 — Na sever a západ od Perzského zálivu leží krajina, ktorej dávny pôvod sa stráca v hmlách času. Je to zem medzi riekami Tigris a Eufrat, kolíska civilizácie. Tradícia hovorí, že v tejto oblasti bola rajská záhrada, a Kniha Genezis dokonca uvádza Eufrat ako jednu z jej hraníc. Neskôr sa dozvedáme, že v tej istej oblasti stála Babylonská veža, z ktorej vyrástlo staroveké historické mesto Babylon. Inde v tej istej oblasti povstalo a prekvitalo aj slávne mesto Ninive, ktoré sa stalo centrom Asýrskej ríše. To všetko sa odohralo dávno pred narodením nášho Pána Ježiša Krista, ale stáročia po Jeho príchode sláva krajiny medzi riekami znovu povstala. Boli to časy moslimskej saracénskej ríše kalifov. Okolo roku 800 n. l. bola ríša kalifa Hárúna ar-Rašída obrovská. Zahŕňala celú Arábiu, Perziu, Egypt, Sýriu, severnú Afriku a časti dnešného južného Ruska.

Domovom saracénskej ríše bola tá istá bohatá zem medzi Tigrisom a Eufratom a klenotom v jej samom strede bolo veľkolepé mesto. Hlavné mesto dávnych kalifov sa začalo budovať

od základov na tento účel v roku 762 n. l. A aké to bolo mesto! Podľa všetkých správ bol dvor kalifov najveľkolepejší, aký svet kedy videl. Palác bol taký obrovský, že v ňom žilo a pracovalo viac než 80 000 služobníkov. Remeselníci vzdelaní vo vyspelej vede svojej doby premieňali zlato, striebro a drahokamy na ozdoby neporovnateľnej krásy. V audienčnej sieni stál slávny zlatý strom a podľa tradície na jeho konároch sedeli zlaté a strieborné vtáky posiate drahokamami. Vtáky boli hudobnými skrinkami; mávali mechanickými krídlami a vydávali zložité piesne. Mesto za palácom bolo usporiadané do rozširujúcich sa kruhov a na vonkajšej hranici malo sústavu troch hradieb. Rýchlo sa stalo svetovým centrom obchodu, vedy, literatúry a umenia. Tým mestom, priatelia, bol staroveký Bagdad, mesto „Tisíc a jednej noci“.

Nádhera starého Bagdadu z neho urobila lákavú korisť pre iné, menej civilizované národy, ktoré sa o ňom dopočuli. Netrvalo dlho a staroveký Bagdad sa stal ohniskom vojen, najmä s Mongolmi a Turkami. Nenásytná chamtivosť zničila veľkú časť krásy, ktorá bola kedysi charakteristickým znakom Bagdadu. Neustále vojny si vybrali svoju daň a saracénska ríša v priebehu stáročí kultúrne aj mocensky upadala. Staroveké zavlažovacie systémy boli zničené a miesto, ktoré bolo kedysi rajskou záhradou, sa začalo meniť na pustatinu. V roku 1516 Bagdad natrvalo padol do rúk Turkov a kedysi nádherná saracénska ríša sa stratila v piesku púšte vytvorenej človekom.

Dnešný Bagdad sa veľmi líši od bájneho mesta minulosti. Moderný Bagdad v Iraku leží na východnom brehu Tigrisu, naproti ruinám starovekého mesta na druhej strane rieky. Napriek tomu má dnešný Bagdad so starým Bagdadom niečo spoločné. Moderný Bagdad sa opäť usiluje stať mestom vedy, kultúry a moci; a rovnako ako staroveké mesto čelí mocnému nepriateľovi, ktorý ho chce zničiť.

Minulý mesiac, v nedeľu 7. júna, naštartovala v krajine, ktorá si hovorí Izrael, úderná skupina 14 vojenských lietadiel svoje prúdové motory. Osem z nich boli americké F-16 naložené jednotonovými bombami. Ďalších šesť boli americké F-15, stíhačky na získanie vzdušnej prevahy, ktoré mali letieť spolu s nimi a chrániť F-16 pred možnými obrancami. Po vzlete lietadlá doplnili palivo z tankovacieho lietadla pre dlhý vojnový let, ktorý ich čakal.

Izraelské lietadlá niekoľko dní predtým lietali na cvičeniach navrhnutých tak, aby vyzerali ako úvodná časť skutočného náletu. Keď sa teda minulý mesiac v nedeľu začal vojnový nálet, spočiatku vyzeral iba ako ďalšie cvičenie. Aby sa zachovalo prekvapenie, izraelská úderná skupina preletela vo veľkej výške na východ nad Jordánskom, pričom napodobňovala postupy jordánskeho letectva. Izraelské stíhacie bombardéry potom vleteli do severozápadnej Saudskej Arábie a preleteli ponad ňu. Americká posádka radarového lietadla AWACS hliadkujúceho nad Saudskou Arábiou na základe tajných rozkazov z Pentagónu nenahlásila izraelské narušenie saudského vzdušného priestoru. Vďaka tejto vopred naplánovanej spolupráci Spojených štátov bol osud izraelského cieľa v Bagdade spečatený.

Izraelské F-15 a F-16 preleteli nad sýrskou púšťou v Iraku tesne nad zemou, pod dosahom irackého radaru. Keď sa približovali k Bagdadu, pri stúpaní na začatie útoku sa zdalo, akoby sa z ničoho nič vynorili z irackej krajiny. O 18:30 bagdadského času začalo na budovaný irácky jadrový reaktor pršať krupobitie jednotonových bômb. Za niekoľko minút zostalo zariadenie reaktora v dymiacich ruinách.

Izraelský bombardovací nálet na Irak bol prelomovou udalosťou, o akej očakávame, že sa o nej okamžite dozvieme z elektronických médií. Svet však o nálete zostal v nevedomosti celý ďalší deň. Irak o ňom najprv z vojenských dôvodov zaviedol informačné embargo. Nálet prišiel bez varovania alebo provokácie a Iračania nevedeli, čo ďalšie sa Izrael možno chystá urobiť. Vláda Spojených štátov o nálete vopred vedela, ale tak ako je dnes zvykom, svetu nič nepovedala. Verejne a triumfálne ho v žiarivých farbách oznámil až samotný Izrael.

Reakciou sveta bolo znechutenie, šok a odsúdenie — a niet divu. Izrael sa po prvé snaží svoj vojnový čin ospravedlniť arogantne samospravodlivými výrazmi. Sťažuje sa, že Irak budoval reaktor, ale chce, aby každý zabudol na jeho vlastnú jadrovú kapacitu, ktorá je už funkčná! Izrael vždy odmietal podpísať Zmluvu o nešírení jadrových zbraní, ktorú Irak podpísal. Medzinárodná agentúra pre atómovú energiu irácke jadrové zariadenie počas výstavby pravidelne kontrolovala, keď by sa akékoľvek porušenia ťažko skrývali. Izrael, ktorý sa ani raz nepodrobil medzinárodnej kontrole, však napriek tomu zariadenie zbombardoval.

Okrem týchto otázok medzinárodného práva a jednoduchej spravodlivosti otvoril Izrael Pandorinu skrinku vo viacerých smeroch. Po prvé, porušil nepísané tabu proti akýmkoľvek útokom na jadrové zariadenia. Jadrové elektrárne sveta sa teraz stali legitímnymi cieľmi! Vojenské, polovojenské alebo teroristické útoky na jadrové elektrárne už vďaka izraelskému náletu na Irak nebudú nemysliteľné. A, priatelia, týka sa to aj 72 jadrových elektrární, ktoré práve fungujú tu v Spojených štátoch! Tým, že Pentagón tajne súhlasil s izraelským náletom, zasieva semená jadrového terorizmu v našej vlastnej krajine.

Najdôležitejšie zo všetkého je, že izraelský nálet na irácke jadrové zariadenie bol skúškou omnoho významnejšieho náletu. Hovorím o pripravovanom obmedzenom izraelskom jadrovom útoku na ropné polia Saudskej Arábie. Jadrové zničenie saudských ropných polí nie je ani zďaleka novou myšlienkou, ako moji dlhoroční poslucháči už vedia. Prvýkrát som o príprave tohto plánu informoval pred takmer šiestimi rokmi v AUDIO LISTE č. 6. Vtedy sa plán točil okolo takzvanej „sinajskej dohody“ medzi Egyptom, Izraelom a Spojenými štátmi. Na Sinaji bolo na základe tejto dohody približne dvesto Američanov a mali sa stať stredobodom incidentu, ktorý by v oblasti rozpútal vojnu. Samotný útok na saudské ropné polia mali vykonať bojové vrtuľníky Cobra so špeciálnymi atómovými raketami vzduch-zem.

Ako som vtedy podrobne vysvetlil, plán bol súčasťou prebiehajúceho spoločného plánu dlhoročných vládcov Spojených štátov a Sovietskeho zväzu na ovládnutie sveta. Pôvodný plán požadoval jadrové zapečatenie saudských ropných polí niekedy v roku 1976. Vtedy sa neuskutočnil, pretože tajné spojenectvo medzi Spojenými štátmi a Ruskom sa v roku 1976 začalo rozpadať. Starí Rockefellerovi spojenci v Rusku, boľševici, tam boli potichu zvrhávaní. Namiesto nich preberala moc nová vládnuca skupina. Noví vládcovia Ruska boľševikov nenávidia a vo veľkom počte ich vyháňajú z Ruska. A pretože vtedajší tajní vládcovia Ameriky, Rockefellerovci, podporovali boľševickú vládu v Rusku od roku 1917, noví vládcovia Ruska podnikali obranné kroky. Výsledkom bola dodnes utajovaná podmorská raketová kríza, o ktorej som informoval v lete 1976. Rozpad rockefellerovsko-sovietskeho spojenectva v rokoch 1976 a 1977 priniesol Saudskej Arábii odklad. Teraz americká boľševická vláda prevzala plán na zničenie saudských ropných polí. Plán sa neustále aktualizoval a prepracúval tak, aby mal v novej medzinárodnej

situácii maximálnu strategickú hodnotu. Vo svojich AUDIO LISTOCH som pravidelne podával správy o vyvíjajúcom sa stave tohto vojnového plánu.

Už tri roky je tajný plán jadrovej záhuby Saudskej Arábie začlenený do novej hlavnej stratégie jadrovej vojny. Americkí boľševickí vojenskí plánovači za zatvorenými dverami tajne prešli na stratégiu prvého jadrového úderu proti Rusku. Keď izraelský jadrový nálet zapečatí saudské ropné polia, má uviesť do pohybu reťaz udalostí. Tieto udalosti majú vyvrcholiť PRVOU JADROVOU VOJNOU, v ktorej Amerika zaútočí na Rusko ako prvá.

Široké obrysy tohto radikálneho nového vojnového plánu som prvýkrát opísal v AUDIO LISTE č. 37 z augusta 1978. Uviedol som, že prvým krokom mala byť údajne prekvapivá dohoda medzi Izraelom a Egyptom nasledujúci mesiac v Camp Davide. Podvod v Camp Davide prebehol bez problémov a nasledujúcu jar bola vo Washingtone podpísaná egyptsko-izraelská zmluva. Nazvali ju „mierovou“ zmluvou, ale jej skutočným účelom bolo pripraviť pôdu pre vojnu!

Priatelia, takzvaná egyptsko-izraelská mierová zmluva je iba novou, prepracovanejšou verziou sinajskej dohody spred šiestich rokov. Sinajskú dohodu udržiavali americkí technici na Sinaji. Podobne teraz egyptsko-izraelská zmluva vedie k prevažne americkým vojenským silám na Sinajskom polostrove, ktoré majú začať pôsobiť v apríli 1982.

Teraz, rovnako ako vtedy, je účelom poskytnúť zámienku na priame zatiahnutie Spojených štátov do vojny na Blízkom východe. Odtiaľ sa má konflikt rozšíriť na totálnu vojnu! Aby bolo možné uskutočniť pripravovaný obmedzený jadrový útok na Saudskú Arábiu, svetová verejná mienka musí byť vopred čo najviac pripravená. Myšlienka skutočného použitia jadrových zbraní sa nám musí zdať menej nemysliteľná a Izrael musí dostať nejakú zámienku na označenie Saudskej Arábie za smrteľnú hrozbu. V oboch oblastiach sa teraz dosahuje rýchly pokrok!

Aby sa atómový nálet po svojom uskutočnení zdal mysliteľnejší, Izrael používal starú techniku „postupnosti“. Izraelské bojové lietadlá útočia na Libanon celé roky. Istý čas zaznievali z Washingtonu chabé protesty pre verejnosť, že Izrael možno zneužíva americké zbrane. Izrael odpovedal, že útočí na životne dôležitú hrozbu, OOP, a jednoducho pokračoval. Po čase novinka vyprchala a väčšina z nás to začala jednoducho prijímať.

Potom Izraelčania posunuli prah psychologickej bolesti o stupeň vyššie. V jasnom a priamom rozpore s dohodami s Pentagónom začali izraelské lietadlá zhadzovať na Libanon kazetové bomby. Libanonskí dedinčania — muži, ženy a deti — boli mrzačení, trhaní na kusy a zabíjaní. Keď sme sa o tom dozvedeli prvýkrát, mnohým to znelo neospravedlniteľne. Po krátkom čase sme však na svoje rozhorčenie zabudli a venovali sa iným veciam.

Vláda Spojených štátov opäť dbala na to, aby nič neurobila. Naučili sme sa prijímať vo vojne niečo o trochu horšie než predtým. Krok za krokom sa izraelské porušovanie medzinárodného práva a dohôd so Spojenými štátmi stávalo čoraz trúfalejším. Vláda Spojených štátov zakaždým slovne vzdala hold právu, morálke a chvíľkovým obavám americkej verejnosti; ale zakaždým dostal Izrael takmer bez prestávky opäť zelenú.

Len pred niekoľkými týždňami izraelské letectvo zostrelilo nad Libanonom dva sýrske vrtuľníky pomocou lietadiel americkej výroby. Výsledkom bola nová kríza okolo sýrskych protilietadlových rakiet. Kým táto kríza stále nebola vyriešená, Izrael teraz zničil jadrový

reaktor v Iraku. A po celý čas vláda Spojených štátov naďalej necháva Izrael robiť si po svojom, pretože, priatelia, Izrael robí presne to, čo chcú tunajší boľševickí vojenskí plánovači!

Keď už sme prijali izraelské zničenie jadrového reaktora, k prijatiu použitia taktických jadrových zbraní zostáva iba krátky krok.

Stále však zostáva otázka, ako zo Saudskej Arábie urobiť dôveryhodnú hrozbu pre Izrael. Spojené štáty sa o tento problém starajú, zatiaľ čo predstierajú, že robia Saudskej Arábii láskavosť. Začiatkom budúceho roka má Saudská Arábia začať preberať flotilu stíhačiek F-15, ktoré sú v mnohých smeroch rovnocenné izraelským. Okrem toho sa zvažuje predaj piatich radarových prieskumných lietadiel AWACS Saudskej Arábii. Tajný účel týchto zbrojných obchodov so Saudskou Arábiou je presným opakom toho, čo sa tvrdí. Spojené štáty tvrdia, že chcú zlepšiť národnú bezpečnosť Saudskej Arábie, údajne proti Rusku. Skutočným účelom, priatelia, je však dať Izraelu zámienku potrebnú na preventívny útok proti Saudskej Arábii.

Vzorom pre pripravovaný izraelský útok proti Saudskej Arábii bol minulomesačný útok proti Iraku. Izrael tvrdil, že irácky reaktor sa jedného dňa použije proti Izraelu. Na tomto základe opísal svoj preventívny prekvapivý útok proti Iraku ako obrannú akciu. Dokonca sa hovorilo, že Izrael zachránil životy tým, že chirurgický útok vykonal skôr, než bolo zariadenie dokončené.

Keď príde čas na izraelský útok proti saudským ropným poliam, budú sa hovoriť a robiť veľmi podobné veci. Izraelčania budú dávať najavo čoraz väčší strach, že Saudská Arábia vyzbrojená modernými F-15 ich jedného dňa použije proti Izraelu. Ako dôkaz budú mimo kontextu citovať dávnejšie saudské výzvy na moslimský džihád s cieľom získať kontrolu nad Jeruzalemom. A aby ospravedlnili preventívnu povahu náletu, budú Izraelčania trvať na tom, že boli prinútení zaútočiť pred dodaním radarových lietadiel AWACS alebo krátko po ňom. Tak ako v prípade irackého jadrového zariadenia bude Izrael saudský nálet charakterizovať ako útok navrhnutý na ušetrenie čo najväčšieho počtu životov. Nálet nezasiahne husto obývané centrá, ale ropné polia. Izraelčania tak povedia, že odstránili finančný základ údajnej hrozby pre Izrael.

Priatelia, keď som prvýkrát začal informovať o pláne zapečatiť ropné vrty Saudskej Arábie izraelským jadrovým náletom, mnohým ľuďom sa to zdalo nemysliteľné. Bolo to pred piatimi či šiestimi rokmi. Oficiálnou líniou bolo ešte stále čosi nazývané „uvoľňovanie napätia“. Jadrová vojna medzi Spojenými štátmi a Ruskom znela vtedy väčšine ľudí príliš pritiahnuto za vlasy, aby jej vôbec venovali pozornosť. A pokiaľ ide o izraelské bombardovanie saudských ropných polí, neverili tomu dokonca ani samotní Saudi, keď ich o pláne informovali.

Ako rýchlo sa časy menia! Ľudia sa už nevysmievajú myšlienke, že sa blíži jadrová vojna medzi Ruskom a Amerikou. A teraz sa konečne začína vynárať dokonca aj izraelský plán bombardovať saudské ropné polia. Minulý mesiac, 12. júna, iba päť dní po izraelskom nálete na Irak, priniesol New York Daily News článok o „izraelskej ropnej zbrani“. Článok sa začína:

> „Aj Izrael má ropnú zbraň, rovnako mocnú ako hrozba embarga zo strany Saudskej Arábie alebo ktoréhokoľvek iného arabského štátu. Izrael môže bombardovať vrty.“

Ďalej je citovaný poradca izraelského premiéra Begina:

„Saudi môžu zastaviť dodávky ropy na Západ — a my tiež.“

Keď sa Izrael rozhodne bombardovať saudské vrty, urobí to rovnakým spôsobom, akým bombardoval irácke jadrové zariadenie. Proti Saudskej Arábii použije svoje najnovšie a najlepšie americké stíhacie bombardéry, presne ako proti Iraku. Nálet sa začne úplne bez predchádzajúceho varovania, tak ako útok proti Iraku; a rovnako ako pri Iraku Izraelčania v samotnom nálete maximálne využijú klam.

Izraelské letectvo už približne dva roky vykonáva predstierané nálety na severozápadnú Saudskú Arábiu. Z času na čas izraelské stíhacie bombardéry F-15 nečakane vletia cez saudskú hranicu od Akabského zálivu. Často vykonajú simulovaný útok na saudskú leteckú základňu Tabuk. Frustrovaní Saudi padajú do pasce tým, že reagujú presne podľa očakávania. Volajú po vlastných F-15, aby Izrael nemohol pokračovať v týchto bezočivých preletoch. To, čo Saudi doteraz odmietali prijať, je, že ide o lesť — klamlivý trik.

Jedného dňa v roku 1982, možno skôr, plánuje Izrael spustiť skutočný nálet. Najprv bude vyzerať iba ako ďalší z predstieraných útokov na saudskú leteckú základňu. Keď však izraelské lietadlá preletia ponad základňu, neotočia sa späť ako v minulosti! Namiesto toho budú burácať ďalej priamym smerom k Perzskému zálivu. Zmiznú v nechránenom vnútrozemí Saudskej Arábie a rozptýlia sa, aby unikli ďalšiemu odhaleniu. Tak ako pri minulomesačnom nálete na Irak, radarové lietadlo AWACS s americkou posádkou opäť príhodne nedokáže včas nájsť izraelských útočníkov. Do dvoch hodín jadrové ohnivé gule zapečatia saudské ropné vrty. Svet upadne do šoku a priemyselné srdce Európy a Japonska bude ochromené. To však bude iba začiatok.

Boľševická Amerika bude napokon môcť uviesť do činnosti svoj plán prídelového systému na benzín. Krajina prejde na vojnový režim, naša mládež bude povolaná do armády a naša krajina bude prinútená prijať tento prvý otvorený čin jadrovej vojny od druhej svetovej vojny.

Izrael tomu všetkému pripravil cestu zničením irackého jadrového reaktora. Útokom na starovekú rajskú záhradu začal Izrael viesť svet do „údolia tieňa smrti“.

Téma č. 2 — Počas posledných niekoľkých mesiacov sa snažím upozorniť na významný nový trend v súčasných svetových udalostiach. Svet sa triešti, rozpadáva na frakcie, ktoré sa všetky medzi sebou hádajú. Celý svet sa začína podobať na Balkán pred prvou svetovou vojnou — na kotol kríz, ktorý vrie a buble čoraz prudšie. Začíname vidieť nielen jednu krízu za druhou, ale niekoľko kríz naraz. V AUDIO LISTE č. 63 som varoval, že tento trend sa bude zrýchľovať. Boľševici, ktorí teraz ovládajú vládu Spojených štátov, náš svet zámerne rozdeľujú a balkanizujú.

V roku 1914 prvá svetová vojna vypukla náhle, zdanlivo náhodou, z nestabilného kvasu kríz na Balkáne. Rovnako má čoskoro vypuknúť PRVÁ JADROVÁ VOJNA zo šíriaceho sa chaosu svetových kríz. Priatelia, prvá svetová vojna nebola náhodná; iba ju tak nechali vyzerať. Ani PRVÁ JADROVÁ VOJNA nebude náhodná, ale pripravujú nás, aby sme si mysleli, že bola náhodou, keď sa to stane.

Keď dnes väčšina Američanov uvažuje o svetovej vojne, myslí na druhú, nie na prvú svetovú vojnu. Máme sklon myslieť na to, ako Británia a Francúzsko v tridsiatych rokoch opakovane ustupovali Hitlerovi. A spomíname si, že sa to skončilo najničivejšou vojnou v dejinách — druhou svetovou vojnou. Takzvaná Reaganova administratíva využíva tieto draho zaplatené historické spomienky tým, že v podstate hovorí: „Už žiadne ústupky.“

Keď to počujú, milióny Američanov súhlasne jasajú. Spojené štáty medzitým pod zámienkou neustupovania v skutočnosti presadzujú politiku konfrontácie. S hollywoodskym úsmevom nám hovoria, že musíme konať „tvrdo“, aby sme zachovali mier. Potom ideme ešte ďalej a konáme nielen tvrdo, ale bojovne, spôsobmi navrhnutými tak, aby nás posúvali k vojne.

Prezident Teddy Roosevelt dávno povedal: „Hovor mierne, ale nos veľkú palicu.“ Údajná Reaganova administratíva sa namiesto toho vystatuje ako bitkár, ktorý iba čaká na zámienku. Vládna rétorika v Reaganovom štýle je zameraná na naše spomienky na druhú svetovú vojnu. Väčšine Američanov tak bráni premýšľať nad dôležitejšími poučeniami z prvej svetovej vojny.

Balkanizácia dnešného sveta však neuniká každému. Začínajú o nej hovoriť znepokojené hlasy establishmentu. Príkladom bol nedávny článok v starom časopise establishmentu Foreign Affairs. Autor v ňom vyjadril obavy z dnešného postoja Spojených štátov, ktoré sa s Rusmi už ani nerozprávajú. Podľa článku nás to ponecháva, citujem: „...v situácii, v ktorej je riziko vojny vyššie pre nebezpečenstvo nesprávneho odhadu na oboch stranách. Do vojny by ste mohli vkĺznuť takmer ako v roku 1914. Modelom Reaganovej administratívy je Mníchov. Myslím si, že je to nesprávne. Správnym modelom je rok 1914.“ Priatelia, presne to som pred niekoľkými mesiacmi uviedol v AUDIO LISTE č. 63, až na jednu vec. Prostredie pre nesprávny odhad nie je náhodné, ale zámerné. Staré boľševické pravidlo znie: „V chaose je príležitosť.“

Aj ďalší ľudia sa odkláňajú od svojho doterajšieho správania a vyjadrujú bezprecedentné obavy. Harvardský ekonóm John Kenneth Galbraith napríklad nedávno vystúpil na promócii Univerzity Johnsa Hopkinsa. Ako uviedol Washington Star 30. mája 1981, Galbraith ostro zaútočil na, citujem:

> „Tých, ktorí hovoria, že na ochranu nášho demokratického systému musíme prijať riziko jadrovej vojny.“

Galbraith povedal, že tým riskujeme zničenie práve toho systému. Poukázal na to, že vysoko sofistikovaný a hlboko integrovaný moderný hospodársky systém nemôže prežiť otras jadrovej výmeny.

Ďalším príkladom človeka, ktorý sa teraz obáva verejne, je komentátor New York Times James Reston. Vo svojom stĺpčeku datovanom 23. júna 1981 Reston rozoberal to, čo nazval nesprávnym vedením zahraničnej politiky administratívy. Poukázal na to, že predstavitelia americkej vlády akoby smerovali všetkými smermi naraz, no všetci vo všeobecnom smere ku konfrontácii s Ruskom. A hovorí, citujem: „Znepokojujúce na tom všetkom je, že nikto v skutočnosti nevie, čo to znamená.“ Vyjadruje rozpaky nad tým, že administratíva verejne potvrdila spravodajské dohody s komunistickou Čínou, ktoré môžu iba provokovať Rusko. Napokon uzatvára, citujem:

> „Začína to byť nebezpečenstvom pre administratívu; a ak bude ďalej dráždiť sovietskeho medveďa, dokonca aj hrozbou pre mier.“

Priatelia, prečo tieto a mnohé ďalšie hlasy, ktorým verejnosť dôveruje, mlčali až do takejto neskorej fázy? Kde boli pred piatimi či šiestimi rokmi? Prečo hovorili iba o uvoľňovaní napätia, keď moje AUDIO LISTY dokumentovali tajné rockefellerovsko-sovietske spojenectvo a jeho rozpad? Odpoveďou v niektorých prípadoch, priatelia, je, že pred pol desaťročím americké vládnuce kruhy ešte stále ležali v jednej posteli so Sovietskym

zväzom. Rockefellerov kartel si myslel, že Rusko ovláda prostredníctvom jeho boľševických vládcov. Dnes sa všetko zmenilo. Boľševici boli zvrhnutí na najvyšších úrovniach moci v Rusku. Vo veľkom počte sa presunuli sem do Spojených štátov, aby začali odznova, a následne vyrvali moc Rockefellerovmu kartelu.

V takzvaných celoštátnych voľbách v novembri 1980 sa rozpadajúci Rockefellerov ropný kartel zúfalo pokúsil znovu prevziať kontrolu nad vládou Spojených štátov. V AUDIO LISTE č. 59 z minulého októbra som informoval, že kartel sa preskupil pod vedením Johna J. McCloya. Veľká ropa sa prostredníctvom nastrčenej figúrky známej ako Ronald Reagan pokúsila vytlačiť boľševikov. Chceli dostať Ameriku späť na cestu vlastnej korporátnej socialistickej diktatúry. Silám Veľkej ropy ovládaným McCloyom sa vo voľbách podarilo dosiahnuť veľké prekvapivé drvivé víťazstvo. Skutočný prenos vládnej moci bol však inou záležitosťou.

V AUDIO LISTE č. 61 z minulého januára som uviedol, že v ceste bude stáť málo známe rozhodnutie Najvyššieho súdu vo veci Branti. A skutočne, dodnes je veľké množstvo rozhodujúcich vládnych miest neobsadených alebo ich zastávajú boľševici ponechaní z predchádzajúceho obdobia. McCloyova skupina presadzuje svoju vôľu v niektorých oblastiach, ale nie v zahraničnej politike. Americká zahraničná politika je naďalej úplne pod kontrolou boľševikov. Toto sú fakty, priatelia, ktoré stoja za nezvyčajnými prejavmi znepokojenia týchto zvyčajne mlčiacich hlasov establishmentu. Mimoriadne dobre informované zdroje mi dôverne povedali, že takzvaná Reaganova administratíva zišla z koľají. Vymkla sa im spod kontroly. A teraz bol verejne citovaný v presne tom istom duchu sám John J. McCloy.

Pred chvíľou som citoval stĺpček Jamesa Restona v New York Times z 23. júna. Najvýznamnejšie vyjadrenie celého stĺpčeka znelo nasledovne, citujem:

> „John J. McCloy, bývalý šéf Svetovej banky a bývalý vysoký komisár Spojených štátov v Berlíne, bol tento týždeň tu dole a ako zvyčajne povedal, čo si myslí o vedení americkej zahraničnej politiky. Pán McCloy si myslí, že administratíva, ktorej úspech si želá, zišla z cesty.“

McCloy a jeho kolegovia z Rockefellerovho establishmentu neprechovávajú nijakú lásku k nezávislo zmýšľajúcim Rusom, ktorí teraz ovládajú Kremeľ. Na rozdiel od tunajších boľševikov si však myslia, že je v náš prospech aspoň pokračovať v rozhovoroch.

Nedávno jeden môj verný poslucháč, ktorému záleží na potrebe kontroly zbrojenia, napísal vplyvnému americkému priemyselníkovi, ktorý je zároveň bývalým veľvyslancom v Rusku. Ten mu odpovedal, že by bolo nebezpečné a nerozumné jednoducho dôverovať Rusom vo všetkom, čo povedia, s výnimkou, citujem:

> „Ak je to, čomu sa má dôverovať, starostlivo písomne zachytené a vzájomne odsúhlasené, potom si myslím, že možno dôverovať tomu, že dohodu dodržia.“

Môžem spomenúť, že to súhlasí s mojou vlastnou osobnou skúsenosťou z rokov v Exportno-importnej banke Spojených štátov. Rusi a ich partneri z Varšavskej zmluvy vždy tvrdo vyjednávajú. Nepovažujú vás za úprimných ani za niekoho, koho treba brať vážne, ak nie ste ochotní vyjednávať tvrdo a dlho. Keď sa však dohoda dosiahne, vždy ju svedomito dodržiavajú. Problémom je, že pri vyjednávaní s Rusmi musíte vedieť, čo chcete. Ak chcete skutočne kontrolovať jadrové zbrane, musíte vyjednávať smerom k

tomuto cieľu. A skutočná kontrola zbrojenia je posledná vec, ktorá by napadla súčasnú americkú vládu ovládanú boľševikmi.

Dňa 22. júna to kandidát prezidenta na vedenie „Agentúry pre kontrolu zbrojenia a odzbrojenie“ prakticky povedal. Eugene V. Rostow vo výpovedi pred Senátom uviedol, citujem:

> „Možno našich predstaviteľov osvieti brilantné svetlo, ale nepoznám nikoho, kto by už vedel, o čom chceme rokovať.“

Rostow v tej istej výpovedi povedal aj to, že Spojené štáty nebudú pripravené začať rokovania o strategických zbraniach s Ruskom skôr než v marci 1982. Zahrnul do toho nielen rokovania SALT, ale aj otázku jadrových rakiet v Európe. Dňa 29. júna 1981 entita prezident Brežnev povedala, citujem:

> „Sme pripravení sadnúť si za rokovací stôl o tejto otázke hoci aj zajtra, ak chcete; rozhovory sa však ešte nezačali pre postoj Spojených štátov.“

Rusi tiež povedali, že počas rokovaní zastavia rozmiestňovanie svojich jadrových zbraní pre európske bojisko, ak Amerika urobí to isté. Na rozdiel od niektorých správ v Spojených štátoch to však nie je predbežná podmienka rokovaní.

Keď Eugene Rostow spomenul, že Spojené štáty potrebujú ďalších deväť (9) mesiacov na prípravu rokovaní o zbraniach, preriekol sa. Neskôr musel svoje slová pred ohromenými senátormi vo Výbore pre zahraničné vzťahy odvolať a povedať, že rokovania SALT nebude odkladať. Deväťmesačný čas príprav, ktorý Rostow uviedol, nemá nič spoločné s nijakými pripravovanými iniciatívami kontroly zbrojenia. Veď sám Rostow povedal, že nikto nemá ani len predstavu o kontrole zbrojenia, o ktorej by sa dalo hovoriť. Rostow namiesto toho nechtiac odkazoval na práve prebiehajúce prípravy na jadrovú vojnu.

Tunajší boľševickí vojenskí plánovači teraz očakávajú, že do marca 1982 budú v Spojených štátoch dokončené základné prípravy na prvý jadrový úder. Keď už budú zbrane na svojich miestach, môžeme predstierať rozhovory; ale počas rozhovorov zároveň uvedieme do pohybu udalosti, ktoré majú viesť k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Deväťmesačný interval, ktorý spomenul Eugene Rostow, sa zakladá najmä na dvoch vojenských programoch. Jedným je program raketoplánu. Druhým je americký tajný program mobilných rakiet prebiehajúci pod záštitou falošného projektu „MX“. Základné obrysy oboch programov som opísal už v minulosti, preto teraz svoje správy iba aktualizujem.

Najprv k programu raketoplánu. Minulý mesiac som uviedol, že NASA plánuje zámerne prerušiť pripravovaný septembrový štart raketoplánu. Raketoplán, ktorý je teraz na myse Canaveral, nie je „Columbia“, ktorá bola zničená počas neúspešnej misie minulý apríl. Podrobnosti o tom a o televíznom podvode na zakrytie katastrofy som uviedol v AUDIO LISTE č. 64. Raketoplán, ktorý túto jeseň uvidíme štartovať z mysu Canaveral, bude cvičný raketoplán „Enterprise“, hoci, samozrejme, dostal nové označenie Columbia. Enterprise je ten istý raketoplán, ktorý sme videli pristávať v Kalifornii po tom, čo bola skutočná Columbia už zničená. Let na jeseň má zachovať zdanie, kým tajný vojenský tím raketoplánu zistí, ako sa dostať cez Rusov na obežnú dráhu. Veria, že tak či onak bude úspešný let raketoplánu schopný zabezpečiť do jari 1982 nevyhnutný prieskum nad Ruskom.

Ďalším významným činiteľom je rozmiestnenie mobilných rakiet Minuteman TX. O tomto tajnom programe som prvýkrát informoval pred niečo vyše rokom v AUDIO LISTE č. 55. V AUDIO LISTE č. 60 z minulého novembra som priniesol dôležitú aktualizáciu o protikozmosférických raketách, ktoré sa rozmiestňujú spolu s raketami TX. Teraz môžem oznámiť, že tieto protikozmosférické rakety, čiže ACM, sa stávajú zásadným kľúčom k boľševickému vojnovému plánu. Práve pomocou ACM plánujú boľševici spustiť to, čo bude vyzerať ako „náhodná“ jadrová vojna.

Na krátke zopakovanie, priatelia: Minuteman TX je úplne tajný program mobilných rakiet. Pentagón pre verejnosť predstiera, že sa sústreďuje na čosi nazývané MX. Hovoria nám, že MX bude veľká a výkonná raketa, pričom každá ponesie 10 jadrových hlavíc. A aby ju ukryli pred Rusmi, tvrdia nám, že bude mobilná.

V priebehu rokov sa hovorilo o jednej schéme umiestnenia MX za druhou. Pred približne šiestimi týždňami, 27. mája, Henry Bradsher z Washington Star uviedol niektoré z navrhovaných spôsobov umiestnenia MX, citujem:

> „...umiestnenie na obežnej dráhe; plytké podmorské umiestnenie na ponorkách; plávajúce rakety v oceáne; pripevnenie k oceánskemu dnu; umiestnenie na riečnych člnoch vo vnútrozemí a na námorných lodiach; letecké odpálenie zo špeciálnych hydroplánov, osobitných pozemných lietadiel, nových lietadiel pre krátke dráhy, nových lietadiel s kolmým vzletom a vzducholodí; umiestnenie tisícov menších rakiet v pevných silách; presúvanie iba hlavice a navádzacieho systému medzi viacerými raketovými palivovými telesami.“

Priatelia, v rámci programu MX prebiehajú práce na vývoji väčšej medzikontinentálnej balistickej rakety, ale tieto práce sa používajú ako návnada a ako kanál financovania skutočnej americkej mobilnej rakety Minuteman TX. Pentagón chce zabezpečiť, aby každý sústredil pozornosť na klamný program MX. Najlepší spôsob, ako upútať pozornosť ľudí, je nahnevať ich — a presne to Pentagón urobil. Letectvo predstiera, že zubami-nechtami bojuje za očividne nezmyselný systém umiestnenia — neslávne známe „pretekárske dráhy“ v Utahu a Nevade. A ľudia sa skutočne proti MX búria: farmári, rančeri, ochrancovia životného prostredia, protijadroví aktivisti — koho si len pomenujete. Klamný systém MX priťahuje všetku paľbu ako bleskozvod, ktorým má byť.

Vďaka zorganizovanému sporu o MX sa naša skutočná mobilná raketa Minuteman TX úplne prehliada. Na rozdiel od obrovskej MX je TX pomerne malá. Rozmiestňuje sa tým spôsobom, ktorý by mal byť zo všetkých najočividnejší. Je to jediný spôsob, ktorý sa v súvislosti s MX nikdy nespomína, pretože Pentagón nechce, aby nám napadol. Rakety Minuteman TX sa rozmiestňujú na amerických železniciach! Neustále sa presúvajú, často priamo pred našimi očami. V AUDIO LISTE č. 55 som opísal jedinečné železničné vozne, v ktorých sú rakety TX uložené. O niekoľko mesiacov mi niektorí poslucháči začali posielať ich fotografie a pred niekoľkými mesiacmi som vydal osobitný bulletin s týmito fotografiami.

V AUDIO LISTE č. 60 som opísal rakety ACM, ktoré začínajú sprevádzať rakety TX počas ich presúvania. ACM sa v zásade podobá protiraketovej rakete ABM a je skonštruovaná tak, aby odštartovala oslepujúcou rýchlosťou. Každá je vyzbrojená kobaltovou ionizačnou bombou. Keď vybuchnú na hornom okraji atmosféry, tunajší boľševici veria, že dočasne narušia činnosť všetkých ruských kozmosfér vznášajúcich sa nad nimi. Skôr než sa kozmosféry spamätajú, rakety TX budú odpálené na Rusko v prvom jadrovom údere. V

AUDIO LISTE č. 55 som vysvetlil, že nervy drásajúce falošné jadrové poplachy NORAD boli v skutočnosti zámernými skúškami boľševických agentov. Chcú si byť istí, že môžu vyvolať údajne náhodný prvý úder proti Rusku, ktorý nebude možné vo Washingtone odvolať.

Začiatkom tohto roku 1981 tunajší boľševici dospeli k záveru, že najlepším spôsobom, ako to uskutočniť, je presunúť Spojené štáty do režimu „odštartovať po varovaní“. Až donedávna vyžadovali jadrové sily Spojených štátov pred začatím jadrového útoku výslovný rozkaz prezidenta. Teoreticky to stále platí, ale v praxi sa to potichu mení. Naše strategické sily sa preprogramúvajú tak, aby začali totálny útok proti Rusku za jednej z dvoch podmienok.

Základný pokyn znie čakať na výslovný rozkaz z Washingtonu. Prísne tajný nový pokyn však jadrovým silám oznamuje, že pri jednej mimoriadnej podmienke nemusia čakať na výslovný rozkaz na odpálenie. Táto mimoriadna podmienka je definovaná slovami, citujem:

> „Rozsiahla strata spojenia C-3 v dôsledku EMP.“

EMP znamená „elektromagnetický impulz“, jav spojený s jadrovými výbuchmi na okraji atmosféry alebo v blízkom vesmíre. Pri jadrových skúškach začiatkom šesťdesiatych rokov sa zistilo, že EMP môže preťažiť a vyradiť všetky druhy elektrických zariadení, dokonca aj elektrické vedenia. Je známe, že dnes by EMP prakticky zničil systém velenia, riadenia a komunikácie Spojených štátov, ktorý Pentagón nazýva C-3. Tunajší boľševickí vojenskí plánovači obracajú túto zraniteľnosť vo svoj prospech. Prostredníctvom príslušných kanálov argumentujú: „Predstavte si, že by Sovietsky zväz pred útokom na Spojené štáty použil EMP na zničenie našej komunikácie. Mohol by odpáliť jedinú vodíkovú bombu 250 míľ nad Omahou v Nebraske. EMP by spálil všetku našu komunikáciu od Maine po Kaliforniu, ako aj časti Kanady a Mexika. Prezident by potom nemal ako odovzdať našim posádkam medzikontinentálnych rakiet, bombardérov alebo ponoriek rozkaz na odvetu. Rusi by nás mohli zasiahnuť,“ hovoria boľševici, „a my by sme úder neopätovali.“

Tunajší boľševickí vojenskí plánovači používajú tento argument ako zámienku a rozosielajú našim jadrovým silám nové tajné rozkazy. Tieto rozkazy hovoria, že ak nastane epizóda EMP, ktorá preruší komunikáciu, má sa to samo osebe považovať za dôkaz, že sme pod jadrovým útokom!

V novom režime „odštartovať po varovaní“ nebudú naše ozbrojené sily čakať na nijaké ďalšie rozkazy. Poslúchnu nové tajné trvalé rozkazy a všetky naše medzikontinentálne rakety, bombardéry a raketové ponorky začnú totálny odvetný útok proti Rusku — teda budú presvedčené, že odpovedajú odvetou. V skutočnosti však uskutočnia prvý jadrový úder proti Rusku.

Keď budú tunajší boľševici pripravení, odpália protikozmosférické rakety, ktoré teraz sprevádzajú mobilné rakety Minuteman TX. ACM vyletia na okraj vesmíru nad Amerikou a vybuchnú v nich kobaltové ionizačné bomby. Keď sa to stane, nenaruší to iba kozmosféry, ale vytvorí to aj prudký EMP. Všetka komunikácia s ústrednou autoritou sa preruší a naše jadrové sily uveria, že to spôsobil ruský útok. Nebude čas ani možnosť čokoľvek overiť, a tak sily Spojených štátov zaútočia na Rusko. Tunajší boľševici rozpútajú PRVÚ JADROVÚ VOJNU a zariadia, aby to vyzeralo, že sa všetko stalo náhodou!

Téma č. 3 — ČO MÔŽETE UROBIŤ POČAS POSLEDNÝCH DNÍ AMERIKY

Pred rokom v tomto mesiaci som začal odpovedať na otázku, ktorú mi vtedy kládlo mnoho ľudí. Otázka znela: „Čo môžem urobiť?“ Robil som to zdráhavo z dôvodov, ktoré som vtedy uviedol, ale zároveň aj s nádejou. Cítil som, že ak naozaj chce konať toľko ľudí, možno skutočne existuje šanca. Vysvetlil som, prečo podľa môjho názoru existuje iba jedna zbraň, ktorá by mohla zachrániť Ameriku pred naším bezhlavým pádom do jadrovej vojny. Tou zbraňou je Pravda. Osobitne je to pravda o utajovanom škandále so zlatom vo Fort Knox, ktorá by mohla našich vnútorných nepriateľov zastaviť na mieste. Mesiac za mesiacom som začal predkladať návrhy, čo môžete urobiť VY. Začali sme senátorom Williamom Proxmireom, vtedajším predsedom Senátneho výboru pre bankovníctvo. Neskôr sme svoje úsilie a pozornosť zamerali na súkromne vlastnený Federálny rezervný systém, ktorý má právny titul k chýbajúcemu americkému zlatu. Napokon sme dali entite prezident Reagan príležitosť splniť svoju povinnosť a záležitosť preskúmať.

Som presvedčený, že nastal čas podať vám úprimnú správu o tom, kde stojíme. Priatelia, dali sme každú možnú príležitosť tým, ktorí majú príslušnú právomoc a zodpovednosť čestne vyšetrovať. A čo urobili? Postavil sa čo len jediný predstaviteľ vlády Spojených štátov, Federálnej rezervnej korporácie alebo Kongresu na stranu ľudu? NIE. Všetci bez výnimky sa postavili na stranu tých, ktorí chcú držať pod pokrievkou fakty o našom chýbajúcom zlate. Všetci bez výnimky v podstate hovoria, že im nezáleží na ničení našich ťažko zarobených dolárov a nášho hospodárstva. Nezáleží im na tom, že nedokážete vyjsť s peniazmi. Nezáleží im na tom, že hospodársky kolaps Ameriky pripravuje cestu diktatúre a vojne. Záleží im iba na tom, aby zostali na strane, o ktorej veria, že zvíťazí. Svojimi činmi dokázali, že veria vo víťazstvo tých, ktorí ukradli naše zlato. Senátor William Proxmire s pomocou takzvaného generálneho inšpektora ministerstva financií vytrvalo odmietal vyšetrovanie. Aj Federálna rezervná korporácia zomkla rady, aby zabránila preniknutiu svetla pravdy. Pred niekoľkými mesiacmi boli niektorí vysokí predstavitelia regionálnych Federálnych rezervných bánk istý čas prekvapivo ochotní spolupracovať. Teraz bolo všetko zastavené. Niekoľkí predstavitelia odstúpili. Všetci ostatní mlčia ako kameň.

Dňa 22. júna 1981 poslal môj priateľ pán Edward Durell doporučený list každému jednému riaditeľovi Federálneho rezervného systému v Spojených štátoch. V liste každého riaditeľa upozornil na jeho individuálnu právnu zodpovednosť vo vzťahu k chýbajúcim zlatým rezervám krajiny. Na základe rôznych právnych precedensov je každý z nich právne zodpovedný, ak niečo zo zlata chýba. A predsa sa ani jeden neodvážil preraziť múr mlčania, ktorý bol teraz nastolený.

A potom je tu prezident! Entita známa ako Ronald Reagan nádherne slovne podporuje myšlienku, že akékoľvek zneužívanie moci vládou treba vykoreniť. Pred troma mesiacmi som vás preto vyzval, aby ste mu poslali telegrafické správy a naliehali naňho alebo na jeho zástupcov, aby preskúmali škandál so zlatom. Na začiatok sme ho vyzvali, aby vyšetril rozdiel 165 000 000 uncí medzi rôznymi vyhláseniami samotného ministerstva financií o našich zásobách zlata. Priatelia, z Bieleho domu som v odpovedi nepočul ani hlások. A pokiaľ viem, nikto, kto poslal telegrafickú správu, nedostal ani potvrdenie o jej prijatí.

Priatelia, už sa nemožno obracať na nijakú autoritu okrem autority nášho Pána Ježiša Krista, ktorý stojí nad všetkým. Čas sa kráti. O takomto čase budúci rok už môže byť PRVÁ JADROVÁ VOJNA nad nami. Preto vyzývam tých z vás, ktorí ešte chcú konať, aby tak urobili priamo tam, kde ste. Použite svoje súbory korešpondencie a podeľte sa o to, čo ste sa dozvedeli, s ostatnými, ak majú záujem. Nechajte moc Pravdy konať napriek korupcii na vysokých miestach. A nech vám vlastné poznanie pravdy o súčasných udalostiach pomôže múdro sa rozhodovať pri zabezpečovaní potrieb vlastnej rodiny.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. Priatelia, čas Spojených štátov amerických sa rýchlo kráti. Časové plány nikdy nemôžu byť pevné, ale tunajší boľševici sa teraz usilujú rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU približne v polovici roku 1982. Už teraz postihla Spojené štáty v dôsledku ich manévrov veľká námorná katastrofa.

Priatelia, čoskoro príde pre Ameriku deň súdu. Milióny Američanov sa pridávajú k satanským myšlienkam tunajších boľševikov. Napĺňame si vlastný pohár hnevu a čoskoro ho vypijeme.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 67

25. augusta 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento historický text zachováva autorov hlas. Opisované sprisahania, skupinové charakteristiky a tajné vojenské udalosti sú tvrdeniami Dr. Betera; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty ani ako stanovisko prekladateľa.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 25. augusta 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 67.

Pred dvadsiatimi rokmi, 14. augusta 1961, svet šokovala správa z rozdeleného Berlína. Východní Nemci celé roky húfne odchádzali na Západ prechodom z východného do západného Berlína. Tento prúd sa mal zastaviť. Stavali múr, ktorý mal rozdeliť obe polovice mesta. Pred 20 rokmi sme v úplnom ohromení sledovali výstavbu Berlínskeho múru; ale, priatelia, poučili sme sa len veľmi málo.

Dnes sa stavajú nové múry, ktoré majú zadržať ľud, ale ľudia spia a múry nevidia. Opäť sa rozdeľuje celý národ — nie fyzickými múrmi, ale neviditeľnými rozpormi medzi jeho vodcami. Tou krajinou, priatelia, sú Spojené štáty a tým ľudom ste vy a ja.

Najdôležitejšími múrmi každej diktatúry nie sú tie, ktoré postavili ruky, ale múry mysle a srdca. Keď sa vybudujú múry, ktoré ľudí oberajú o informácie, stávajú sa zraniteľnými. A keď múry nenávisti vytlačia schopnosť premýšľať, ľud prestáva byť slobodný. Slobodné informačné kanály v Amerike sú na dôležitých miestach pomaly, ale isto dusené.

Tento mesiac, 7. augusta, po 128 rokoch vydávania zanikli noviny Washington Star. V minulých AUDIO LISTOCH som Star často citoval z jediného dôvodu: boli to oveľa lepšie noviny než Washington Post. Boli objektívnejšie, lepšie napísané a v mnohých prípadoch jednoducho čestnejšie. Washington, D.C., údajné hlavné mesto západného sveta, má teraz už iba jedny noviny. A tie sú niekedy slúžkou vlády, žijúcou z vládnych darov a spojení s CIA. Post nebol vždy taký, ale dnes je to jediné, čo vo Washingtone zostalo — ľudia boli v podstate odstrihnutí.

Vláda Spojených štátov potichu a nenápadne nadobúda črty dvoch protichodných síl naraz — fašizmu a boľševizmu. Vnútri vlády Spojených štátov zúri obrovský boj o moc. Teraz nemožno predpovedať, ktorá skupina zvíťazí, ale obe mocenské frakcie majú jedno spoločné: obe chcú okolo vás a mňa vybudovať múry diktatúry.

Moje tri osobitné témy v tomto AUDIO LISTE sú:

Téma č. 1 — NEČAKANÉ ZNOVUZRODENIE AMERICKÉHO ZLATÉHO ŠTANDARDU

Téma č. 2 — VYNORENIE SA ŽIDOVSKEJ OTÁZKY V AMERIKE

Téma č. 3 — LÍBYJSKÝ VZDUŠNÝ SÚBOJ A SKRYTÉ NÁMORNÉ VOJNOVÉ HRY

Téma č. 1 — Entita prezident Reagan rád vo svojich prejavoch hovorí, citujem: „Bol som demokratom dlhšie, než som republikánom.“ Aj jeho hrdinovia z Oválnej pracovne Bieleho domu sú častejšie demokrati než republikáni. A hrdinom, o ktorom od nášho prezidenta-herca počúvame najčastejšie, je Franklin D. Roosevelt. Takzvaná Reaganova administratíva bola od začiatku modelovaná podľa postupov, ktoré v tridsiatych rokoch zaviedol FDR. Rovnako ako FDR sa súčasná administratíva pokúsila rozbehnúť veľké zmeny federálnych politík okamžite. Výkonná moc teraz, rovnako ako vtedy, tvrdí, že má verejný mandát prevalcovať odpor Kongresu ako parný valec. A hoci dnes vyzerajú inak, skutočné otázky sú opäť tie isté ako v tridsiatych rokoch: rozpadajúce sa hospodárstvo, približujúca sa vojna a politická budúcnosť Spojených štátov.

Na domácej úrovni sa rok 1981 chveje dutými ozvenami roku 1933. Dnes však existuje aj jeden zásadný rozdiel. V roku 1933 bola za trónom iba jedna hlavná moc, ktorá ovládala vládu Spojených štátov. Dnes, v roku 1981, sa o kontrolu nad vládou uchádzajú dve mocné frakcie. Za zatvorenými dverami prebieha obrovský mocenský boj, ktorý postihol vládu Spojených štátov schizofréniou. Tvorba politiky sa zmenila na sériu potýčok medzi týmito dvoma mocenskými skupinami. Vláda preto kľučkuje sem a tam. Najvyšší predstavitelia, ako ministri zahraničných vecí a obrany, sa neustále verejne preťahujú. To všetko odzrkadľuje veľký mocenský boj za zatvorenými dverami.

Na jednej strane stoja korporátni socialisti Rockefellerovho kartelu. Za čias FDR pred piatimi desaťročiami to bol prevažne ropný kartel. Odtiaľ vyrástol a diverzifikoval sa na celosvetové korporátno-socialistické impérium tvorené nadnárodnými spoločnosťami.

Na druhej strane súčasného mocenského boja v Amerike stoja štátni socialisti — boľševici. Rovnako ako Rockefellerov kartel majú boľševici za konečný cieľ „kolektivizmus“. Obe skupiny chcú sústrediť všetko bohatstvo a moc v niekoľkých rukách — konkrétne vo svojich vlastných. Boľševici to však chcú urobiť inak.

Korporátni socialisti Rockefellerovho kartelu chcú, aby ich vlastné obrovské korporácie boli skutočnými pánmi spoločnosti. Boľševickí štátni socialisti naproti tomu chcú, aby vláda bola všemocná. Prostredníctvom vlády chcú priamo ovládať výrobné prostriedky cez znárodnené odvetvia.

Po celé desaťročia, od roku 1917 až donedávna, mali tieto dve kolektivistické sily vlastné oddelené mocenské základne. Rockefellerov korporátny socializmus vládol v Amerike, kým štátno-socialistickí boľševici ovládali Sovietsky zväz. Obe strany sa stretávali iba na medzinárodnej úrovni a za týchto podmienok pôsobili ako tajní spojenci. Za posledných päť rokov sa však všetko zmenilo. V roku 1976 odhodlaná skupina pôvodných Rusov boľševikov napokon odtrhla od kontroly Kremľa. Ich úspech bol výsledkom šiestich desaťročí neúnavného boja, ale šokoval tak boľševikov v Rusku, ako aj tunajšie Rockefellerove sily. Noví páni Kremľa nechcú mať nič spoločné s medzinárodnými intrigami, ktoré predtým uskutočňovali spolu so Spojenými štátmi. Nechcú mať nič

spoločné ani s boľševikmi. Boľševikov vyháňajú z Ruska, a preto sa snažia použiť Spojené štáty ako novú mocenskú základňu. Táto situácia priviedla boľševikov do priamej súťaže s Rockefellerovým kartelom o moc nad Spojenými štátmi — a svetom!

Koncom roku 1977 som informoval, že sa tu v Amerike s pomocou Rockefellerovho kartelu rozbieha tichá nová boľševická revolúcia. Bol to zúfalý pokus týchto dvoch skupín, niekdajších medzinárodných spojencov, spojiť sily na domácej úrovni. Vtedy boli Rockefellerovci aj zvrhnutí boľševici z Ruska zaujatí snahou zastaviť nových ruských vládcov. Bol to klasický príklad známej starej zásady: „Nepriateľ môjho nepriateľa je môj priateľ.“

Rockefellerov kartel sa namiesto toho naučil, že nepriateľ môjho nepriateľa je niekedy tiež mojím nepriateľom. Začiatkom roku 1979 tu boľševici začali totálny útok s cieľom vyrvať Rockefellerovcom úplnú kontrolu. Ako som podrobne uviedol v minulých AUDIO LISTOCH, celkom sa im to nepodarilo, ale Rockefellerov kartel bol ťažko zranený. Správanie Spojených štátov už viac než dva roky odzrkadľuje jeden základný fakt: nikto tu jasne a rozhodne nevelí. Boj namiesto toho pokračuje.

Vo februári 1979 som v AUDIO LISTE č. 43 informoval, citujem:

> „Čoskoro sa tu v Spojených štátoch začne nevyhnutný vnútorný konflikt. Na jednej strane stoja korporátni socialisti Rockefellerovho kartelu, ktorý je teraz bez hlavy. Na druhej strane stoja boľševickí štátni socialisti.“

Priatelia, práve tento vnútorný konflikt sa teraz denne prejavuje v správaní takzvanej Reaganovej administratívy.

Teraz môžem odhaliť, že Rockefellerov kartel, ktorý bol pred dvoma rokmi takmer vyradený, sa prekvapivo mocne vrátil. Boľševici tu naďalej ovládajú americkú zahraničnú politiku prostredníctvom účinnej kontroly nad našimi vojenskými silami. V hospodárskej a politickej oblasti sa však teraz zdá, že navrch má Rockefellerov kartel. Priatelia, túto výhodu chcú použiť v ohromujúcich úskokoch na obnovenie vlastnej moci. Tunajší mocenský boj sa začína meniť na preteky s časom. Rockefellerova skupina nemá silu jednoducho doraziť boľševikov a platí to aj opačne. Každá frakcia sa preto pripravuje maximálne využiť vlastné silné oblasti. V tejto téme a v téme č. 2 opíšem pripravovaný dvojitý hospodársky a politický úder Rockefellerových záujmov. Ak sa to podarí uskutočniť dostatočne rýchlo, korporátni socialisti veria, že tunajších boľševikov úplne zmietnu. Ako však opíšem v téme č. 3, boľševici im nemienia dať toľko času. Skôr než ich možno zastaviť, chcú dosiahnuť vlastný cieľ — PRVÚ JADROVÚ VOJNU.

Hospodárske prekvapenie, ktoré sa chystám zverejniť, väčšinu Američanov šokuje. Už ho však predznamenali plány, o ktorých som predtým dvakrát informoval.

Prvým bol plán propagačného triku s precenením zlata, o ktorom som informoval v novembri 1980 v AUDIO LISTE č. 60. Údajné americké zlaté rezervy sú v súvahách ministerstva financií a Federálneho rezervného systému uvedené za starú oficiálnu cenu 42,22 dolára za uncu. Ako vy aj ja vieme, v skutočnosti nemajú veľkú časť uvedeného zlata. Tieto súvahy sú podvodné. Plán, o ktorom som informoval vlani v novembri, však počítal s precenením našich neexistujúcich zlatých rezerv na súčasné trhové ceny. Na papieri by tak pri súčasných cenách naše zásoby zlata vyzerali v dolároch desaťkrát väčšie. Celou myšlienkou plánu bolo posilniť falošnú predstavu, že Amerika má obrovskú zásobu zlata. O niekoľko týždňov sa trik s precenením zlata začal vynárať. Prvýkrát po

mnohých rokoch bol zverejnený významný článok o úschovni zlata vo Fort Knox. Prostredníctvom syndikácie vyšiel v celých Spojených štátoch aj v mnohých ďalších krajinách. Ako som rozobral v AUDIO LISTE č. 61, článok všade odkazoval iba na trhovú cenu zlata. Starú oficiálnu cenu úplne ignoroval.

Ďalším prvkom plánu hospodárskeho šoku je ten, o ktorom som prvýkrát informoval vlani v apríli v AUDIO LISTE č. 63. Netýkal sa zlata, ale samotnej meny. Hovorím o pláne zrušiť 100-dolárovú bankovku.

Keď som prvýkrát informoval o pláne odstrániť 100-dolárovú bankovku, dostal som o tom množstvo pošty. Ľudia boli ohromení. Môžem vám však oznámiť, že plán pokračuje. Odkedy som ho zverejnil v AUDIO LISTE č. 63, bol v Kongrese predložený najmenej jeden návrh zákona, ktorý by urobil to, čo som opísal. V AUDIO LISTE č. 63 som vás tiež vyzval, aby ste poslali entite prezident Reagan telegrafické správy o našom chýbajúcom zlate. Konkrétne som vás vyzval, aby ste ho žiadali preskúmať rozdiel 165 miliónov uncí vo vlastných údajoch ministerstva financií. Nedávno som uviedol, že som v reakcii nikdy nepočul priamo z Bieleho domu ani jediné slovo, a stále je to pravda. Teraz som však dostal kópie listu, ktorý dostali viacerí z vás. Ďakujem, že ste ich poslali, a myslím si, že by som sa k nim mal na chvíľu vyjadriť.

V každom prípade, ktorý som videl, odpoveď na vašu telegrafickú správu tvoril list ministerstva financií. List sa začína, citujem: „V mene prezidenta Reagana vám ďakujeme za váš list týkajúci sa auditu zlatých zásob Spojených štátov.“ Potom opisuje takzvaný audit zlata, ktorý vraj prebieha od roku 1975 po častiach. K listu je priložená kópia najnovšej správy o tomto údajnom audite zlata.

Moja prvá poznámka je, že tento list a príloha vôbec neodpovedali na otázku položenú vo vašich telegrafických správach. Týkala sa očividného rozdielu 165 miliónov uncí zlata medzi dvoma dokumentmi ministerstva financií. List ministerstva sa nikde o tomto rozdiele ani nezmieňuje, nieto aby sa ho pokúsil vysvetliť. Fakt č. 1 teda znie: prezident ani ministerstvo financií vám nepreukázali ani tú zdvorilosť, aby odpovedali na vašu otázku. Namiesto toho sa pokúsili odviesť vašu pozornosť hovorením o niečom inom. Tým niečím je, samozrejme, údajne pokračujúci audit zlata. Dalo by sa o ňom povedať priveľa na to, aby som tu zachádzal do podrobností. Stačí povedať, že takzvaný opakovaný desaťročný audit je úplne podvodné usporiadanie. Každé leto používa na niekoľko týždňov inú skupinu vysokoškolských študentov, ktorí presúvajú tú istú zásobu bezcenného zlata v cele č. 33 tam a späť. Má udržiavať falošný audit vykonaný tesne po takzvanej „prehliadke zlata“ vo Fort Knox v roku 1974. Ak chcete vedieť viac podrobností, odkazujem vás na moju hovorenú AUDIO KNIHU nahranú v marci 1975. Má názov: „ŠKANDÁL SO ZLATOM VO FORT KNOX A ČO PRE VÁS ZNAMENÁ“.
Pointa, ktorú chcem zdôrazniť, je, že údajná Reaganova administratíva iba predstiera hľadanie skutočných liekov na naše hospodárske problémy. Nepočúvajú vás a neposkytnú priestor nikomu, kto chce odhaliť pravdu o našich zásobách zlata. Precenenie zlata a odstránenie 100-dolárovej bankovky majú byť namiesto toho súčasťami hospodárskej mocenskej hry. Priatelia, náš budúci novodobý FDR, entita prezident Reagan, plánuje čoskoro ohromiť svet. Urobí to tým, že Ameriku vráti k niečomu, čo bude vyzerať ako zlatý štandard.

Koncom minulého roka Kongres prijal zákon vyžadujúci vytvorenie federálnej komisie, ktorá preskúma úlohu zlata v našom menovom systéme. Federálne komisie sa však nikdy nevytvárajú nekontrolovane ani s otvoreným koncom. Od federálnej komisie sa nikdy

nechcú ani nepovoľujú prekvapenia. Vláda najprv rozhodne, aké závery chce od komisie počuť, a potom komisiu zostaví tak, aby bolo zaručené, že odporučí všetko, čo sa požaduje.

Presne to sa urobilo s „Federálnou komisiou pre zlato“. Kongres vlani nariadil, aby bola vytvorená včas na predloženie správy do 7. októbra tohto roka. Keď sa však vlani v januári ujala moci nová administratíva, ministerstvo financií vytvorenie Komisie pre zlato stále odkladalo.

Vznikla až 22. júna a prvé zasadnutie Federálnej komisie pre zlato sa konalo iba minulý mesiac, 16. júla. Prebehlo za zatvorenými dverami, bez verejných pozorovateľov, bez vypovedajúcich svedkov a bez zápisnice. Rovnako ako všetky dôležité federálne komisie je aj Federálna komisia pre zlato „uzavretým klubom“. Tvoria ju štyria (4) kongresmani, traja (3) senátori, traja (3) členovia Rady guvernérov Federálneho rezervného systému vo Washingtone, dvaja (2) poradcovia Bieleho domu a štyria (4) nominálne verejní členovia. Predsedom nie je nikto iný než samotný minister financií. A aby skupinu viedla požadovaným smerom, výkonnou riaditeľkou štúdie je ďalšia zasvätená osoba, Dr. Anna Schwartzová.

Malý kontingent štyroch takzvaných „verejných“ členov Komisie pre zlato bol ručne vybraný podľa ich známych názorov na zlato. Každý, kto by mohol vyvolať skutočné vlny, bol starostlivo vylúčený. Výrazným príkladom je môj priateľ pán Edward Durell. Ponúkol sa, že bude vo Federálnej komisii pre zlato pracovať úplne na vlastné náklady. Priniesol by rozsiahlu dokumentáciu a viac než desaťročie intenzívnej činnosti v oblasti našich zlatých rezerv. Komisii by priniesol skutočné odborné znalosti o zlate. Jeho vymenovanie údajnej Reaganovej administratíve veľmi odporúčali predstavitelia podnikateľov a dokonca niekoľkí kongresmani. Pevne ho však odmietli, pretože vie priveľa!

Keď už je ručne vybraná Federálna komisia pre zlato bezpečne vytvorená, má údajne rýchlo dohnať stratený čas. Kongres možno požiadajú o predĺženie lehoty do 1. januára 1982, ale aj to by ponechalo málo času na serióznu štúdiu menovej budúcnosti Ameriky. Našťastie pre členov Komisie pre zlato boli jej závery už vopred určené. Na dosiahnutie týchto cieľov má byť s vedomím alebo bez vedomia použitý dokonca aj kongresman Ron Paul, člen komisie.

Keď Federálna komisia pre zlato vydá správu, jej odporúčania majú pripraviť pôdu pre dramatický prezidentov krok. Začiatkom roku 1982 sa majú naraz vykonať dve veci. Jednou bude zrušenie starej oficiálnej ceny zlata 42,22 dolára za uncu a umožnenie, aby cena zlata „plávala“. Druhou časťou oznámenia bude žiadosť Kongresu o obnovenie krytia dolára zlatom. Podľa súčasného plánu pôjde o 20-percentné krytie zlatom založené na trhovej cene zlata. Dolár a zlato budú v podstate spoločne „plávať“ na medzinárodných trhoch. Pre domáce účely sa však bude tvrdiť, že ide o nový zlatý štandard, ktorý obnoví stabilitu dolára. Prvýkrát od roku 1968 bude existovať regulátor alebo brzda množstva dolárov.

Priatelia, bude to iba pseudozlatý štandard, nie skutočný. Vy ani ja nebudeme môcť vojsť do banky a vymeniť dolárovú bankovku za zlato. Neotvorí sa ani medzinárodné zlaté okno, ktoré prezident Nixon zatvoril pred 10 rokmi práve tento mesiac. Účinky Reaganovho pseudozlatého štandardu budú iba dočasné, potrvajú rok či dva — a aj to za predpokladu, že medzitým nebude vojna. Napriek tomu to bude majstrovský ťah. Na istý čas zmení vnímanie dolára. Bude vyzerať ako mocný útok proti inflácii v Amerike. Tento dojem

neskôr posilní odstránenie 100-dolárovej bankovky. Hoci nepôjde o pravý zlatý štandard, jeho účinok na trhu bude dramatický.

Vo vzťahu k menám Európy a Japonska sa bude zdať, že dolár je oveľa hodnotnejšie kupovať a držať. Nenechajte sa však oklamať! Istý čas sa bude zdať, že rozkvet takzvaného všemocného dolára sa vrátil. Priatelia, bude to ilúzia, pretože obrovské škody spôsobené infláciou za posledných 10 rokov sa neodstránia. Iba sa dočasne zastavia.

Priemernému pracujúcemu mužovi a žene to môže poskytnúť nanajvýš dočasnú prestávku, nič viac. Pre korporátnych socialistov Rockefellerovho kartelu, ktorí to organizujú, však bude pseudozlatý štandard bonanzou. Obrovské americké nadnárodné spoločnosti v posledných rokoch vydali v Európe dlhové nástroje za stovky miliónov dolárov. Urobili to, keď bol dolár slabý, pričom dlh bol splatný vo švajčiarskych frankoch, západonemeckých markách a ďalších vtedy silných menách. Teraz, keď tieto dlhy dospievajú, dolár sa opäť posilňuje. Tento manéver umožní splatiť dlhy v Európe alebo inde menami, ktoré budú umelo lacné. Týmto aj ďalšími spôsobmi sa to všetko premení na obrovské zisky Rockefellerových nadnárodných spoločností.

Súkromne vlastnená a ovládaná Federálna rezervná korporácia zároveň vytvára v tejto krajine rekordne vysoké úrokové sadzby. To tu vytvára obrovské príležitosti pre korporátnych socialistov dvoma spôsobmi.

Po prvé, politiky Federálneho rezervného systému vyvolávajú depresívny účinok na americký priemysel a podnikanie. Základné odvetvia ako oceliarstvo, automobilový priemysel a bývanie sú nútené prepúšťať pracovníkov. Bankroty sa šíria. Vlastníci neschopní splácať dlhy prichádzajú o nehnuteľnosti vrátane poľnohospodárskej pôdy. Veľké aj malé podniky sa stávajú zraniteľnými voči prevzatiu. Nastal čas fúzií, keď obri pohlcujú menších súperov — zlúčte sa alebo zomrite.

Politiky Federálneho rezervného systému okrem vytvárania tejto zraniteľnosti voči prevzatiu priťahujú peniaze do veľkých členských bánk, ktoré môžu situáciu využiť. Takzvané „horúce peniaze“ z iných krajín prúdia do Spojených štátov, aby využili tunajšie vysoké úrokové sadzby. Veľké banky tieto peniaze následne recyklujú na financovanie fúzií a prevzatí v prospech niekoľkých vyvolených gigantov. To všetko posilní takzvaný zlatý štandard, ktorý teraz liahnu korporátni socialisti.

Boľševický vplyv vo Federálnom rezervnom systéme a ďalších kritických finančných oblastiach sa zároveň v posledných mesiacoch oslabil. V hospodárskej oblasti teraz väčšinu rozhodnutí robí Rockefellerov kartel. Odráža sa to v nedávnych jemných zmenách postoja Federálnej rezervnej korporácie k zápasiacim bankám. Tunajší boľševici chcú zvrhnúť obrovské banky, ktoré boli dlho významným zdrojom Rockefellerovej moci. Federálna rezervná korporácia sa však teraz pripravuje zachrániť každú veľkú banku ohrozenú nesplácaním obrovských úverov zahraničným štátom. Pred niekoľkými dňami „Fed“ oznámil aj to, že sporiteľniam a úverovým družstvám v ťažkostiach poskytne úvery s pomerne nízkym úrokom.

Hospodárska krajina sa neustále mení vďaka vnútornému boju medzi štátno-socialistickými boľševikmi a korporátno-socialistickým Rockefellerovým kartelom. Budú prichádzať prekvapenia, ktoré nedokážem predpovedať ja ani nikto iný. Zatiaľ však na hospodárskom fronte v Amerike presadzuje svoju vôľu najmä Rockefellerov kartel. Pokiaľ ide o hospodárstvo, kartelu prospievajú dokonca aj vládne politiky.

Korporátni socialisti prostredníctvom hospodárstva rýchlo pracujú na tom, aby na domácej pôde odobrali moc vláde a sústredili ju vo vlastných rukách. Horúčkovito sa snažia uskutočniť mnohé časti tajnej novej ústavy pre Ameriku, ktorú som prvýkrát zverejnil v roku 1975. Podľa ich tajnej novej ústavy by všetok priemysel ovládali takzvané úrady tvorené gigantmi priemyslu. Vládna regulácia by bola odstránená, presne ako sa o to teraz snaží údajná Reaganova administratíva. Malé podniky by existovali iba z vôle veľkých a ich činnosť by obmedzovali licencie. Skutočná hospodárska moc krajiny by skrátka prostredníctvom fúzií a iných prostriedkov ležala v rukách korporátnych socialistov. Presne to sa deje práve teraz.

Priatelia, mnohé z manévrov, o ktoré sa Rockefellerov kartel teraz pokúša, pochádzajú z plánov vytvorených dávno. Dnes sa však vykonávajú v prostredí, ktoré nikto nepredvídal. Korporátni socialisti Rockefellerovho kartelu dnes bojujú s tunajšími boľševikmi na život a na smrť. Rockefellerova skupina sa tu snaží veľmi rýchlo zhromaždiť hospodársku moc v obrovskom rozsahu. Ak sa jej podarí získať v Amerike nespochybniteľnú hospodársku moc, bude to prvý veľký úder kartelu proti boľševikom. Povedie priamo k druhému úderu proti boľševikom v politickej oblasti.

Hospodárska moc sa premieňa na politický vplyv. Ak Rockefellerova skupina presadí svoju vôľu, jej pripravovaný politický úder proti tunajším boľševikom bude rozhodujúci. Ako opíšem v téme č. 2, ide o knokautujúci úder navrhnutý tak, aby úplne rozbil tunajšiu boľševickú moc. Ak budú korporátni socialisti úspešní, Ameriku roztrhajú vnútorné kŕče omnoho horšie než občianska vojna. Ak však neuspejú, boľševici veria, že ich vlastné plány na ovládnutie Ameriky a napokon sveta už nikto nezastaví.
Téma č. 2 — Minulý mesiac, v piatok 17. júla, sa novinári v Bielom dome pripravovali na oznámenie. Spojené štáty sa rozhodli zrušiť svoje krátke embargo na dodávky prúdových stíhacích bombardérov F-16 krajine, ktorá si hovorí Izrael. Novinári dostali informáciu, že čoskoro možno očakávať formálne prezidentské oznámenie.

Embargo na F-16 bolo zavedené pred menej než šiestimi týždňami po izraelskom zničení irackého jadrového reaktora. Bolo také krátke, že na Izrael nemalo nijaký skutočný účinok. Ako som však podrobne uviedol minulý mesiac v AUDIO LISTE č. 66, ani nemalo mať skutočný význam. Rovnako ako každý iný americký protest proti Izraelu za posledných 33 rokov bolo krátke embargo na F-16 určené iba verejnosti. Išlo o kozmetický krok čisto na zachovanie zdania. Do 17. júla sa nestála pozornosť americkej verejnosti presunula k iným veciam, ako vždy. F-16 teda mali byť uvoľnené pre Izrael.

Očakávané oznámenie v ten deň nikdy neprišlo. Namiesto neho prišiel nový šok z Blízkeho východu. Izraelské letectvo začalo rozsiahle bombardovanie civilných cieľov v celom južnom Libanone. Zaútočilo na veľký most cez rieku Litani, vážne ho poškodilo a zabilo mnoho ľudí. Napadlo a vyhodilo do vzduchu ropovod zo Saudskej Arábie, od ktorého bol celý Libanon závislý pri dodávkach benzínu a ďalších palív. Ako oznámila BBC, ale nie americká televízia, izraelské lietadlá bombardovali každé významné mesto v južnom Libanone. A Bejrút, úbohý Bejrút — jedna vlna izraelských vojenských lietadiel za druhou burácala ponad mesto, ktoré kedysi bolo pokojnou perlou Blízkeho východu. Lietadlá americkej výroby so znakmi Dávidovej hviezdy zosielali holokaust skazy na husto obývané civilné komunity. Piloti, mnohí s dvojitým americkým a izraelským občianstvom, páchali genocídu na bezbranných libanonských civilistoch. Keď sa dym rozplynul a stony utrpenia zoslabli, rozmery libanonskej agónie vydesili svet. Pri tomto jedinom nálete zahynulo asi 300 Libanončanov, ďalších 800 bolo zranených a tisíce prišli o domov. Za dva týždne

zahynulo v južnom Libanone približne 450 ľudí. V tom istom období bolo pri údajných útokoch OOP zabitých šesť Izraelčanov.

Biely dom, ktorý je dnes rozdeleným domom, sa správal, akoby ho pristihli nepripraveného. Embargo na lietadlá pre Izrael bolo potom opäť predĺžené. Spojené štáty predstierali rozhorčenie a Izrael predstieral, že je zranený.

Medzitým zazneli slová znepokojenia z nezvyčajného smeru. Hlasy, ktoré sa za normálnych okolností ozývajú na podporu Izraela, sa začínali v podstate pýtať: Čo sa tu deje? Príkladom bol článok v New York Times z 23. júla 1981. Opisoval, citujem:

> „Rozšírené znepokojenie amerických Židov nad zosilnenými bojmi na Blízkom východe vrátane izraelského bombardovania Bejrútu.“

Podľa článku jeden vplyvný židovský predstaviteľ odsúdil nálet ako, citujem:

> „Úplne bez akejkoľvek spoločenskej alebo strategickej hodnoty a v absolútnom rozpore s normami komunity.“

Iný sa údajne obával, že takéto činy predstavujú nebezpečenstvo pre samotných Židov. Ďalší pôsobili zmätene a nevedeli, čo si myslieť. Jeden rabín to vraj zhrnul slovami, citujem:

> „Stále si nemyslím, že poznáme všetky fakty o tom, prečo Izrael urobil to, čo urobil.“

Priatelia, tieto slová nie sú ďaleko od pravdy. Faktom je, že väčšina Američanov vrátane väčšiny amerických Židov nedostáva fakty. Faktom je, že vojenské kroky Spojených štátov aj Izraela dnes ovláda vzájomne prepojená vojenská junta!

Dnešná americká vojenská politika nie je v najlepšom záujme väčšiny Američanov. Presne rovnako izraelská vojenská politika nie je v najlepšom záujme väčšiny Židov.

Pred viac než šiestimi desaťročiami sa celá plejáda významných vlasteneckých amerických Židov pokúsila zabrániť vytvoreniu sionistického štátu v Palestíne. Sionistický plán vytvoriť nový štát s názvom „Izrael“ bol podľa nich krutým a tragickým podvodom.

V prvom rade sionizmus ako politické hnutie v tých časoch zahŕňal menej než päť percent (5 %) amerických Židov. Malá sionistická menšina však tvrdila, že hovorí za všetkých Židov. Antisionistickí Židia navyše vyhlásili, že sľuby sionistov nie sú iba falošnými sľubmi, ale receptom na tragédiu.

Izrael bude podľa sionistov národným domovom Židov, miestom zhromaždenia, bezpečia a odpočinku. Antisionistickí Židia odpovedali, že takzvaný štát Izrael nikdy nemôže splniť sionistické tvrdenia. Ukázali, že štát s názvom „Izrael“ nikdy nebude domovom pre viac než malú menšinu svetových Židov. Predpovedali, že jediným skutočným výsledkom sionistického Izraela bude nekonečný konflikt, neustále sa rozširujúce krviprelievanie a jedna tragédia za druhou.

Pred dvoma rokmi som v AUDIO LISTE č. 49 upozornil na prorocké varovania antisionistických amerických Židov. Dnes, o dve generácie neskôr, si tieto varovania uvedomuje len veľmi málo Američanov, židovských či nežidovských. Pred našimi očami sa však napĺňajú práve tieto varovania, nie ružové sľuby sionistov.

Ako miesto zhromaždenia Židov je krajina, ktorá si hovorí Izrael, beznádejným neúspechom. Dnes, 33 rokov po jej založení, je celý počet Židov v Izraeli stále menší než počet Židov v samotnom New Yorku.

Podľa správ odišlo v rokoch 1969 až 1979 z Izraela do Spojených štátov viac než 500 000 Židov a dnes odchádza do Spojených štátov viac než 2 500 mesačne. V krajine s iba niekoľkými miliónmi obyvateľov je to krvácanie katastrofálnych rozmerov.

A kde sú všetky sionistické sľuby národného domova, v ktorom môžu Židia žiť v pokojnom bezpečí? Bol počas posledných 33 rokov ktorýkoľvek iný štát na Zemi tak sústavne a nepretržite v konflikte so svojimi susedmi ako Izrael? Napriek týmto a ďalším faktom bol do mnohých myslí úspešne vštepený sionistický obraz Izraela. Dokonca aj správy veľkých médií dnes často pripúšťajú, že izraelská lobby vo Washingtone je mocnou silou.

Dnes táto moc stojí na niekoľkých základoch. V Spojených štátoch sú štyri hlavné skupiny, s ktorých podporou môže Izrael vždy rátať v každej situácii.

(1) Jednou skupinou sú, samozrejme, otvorení sionisti v Amerike. Vždy opakujú izraelskú líniu, či je správna alebo nesprávna.

(2) Potom sú tu politickí konzervatívci. Aj keď ich konkrétne izraelské kroky môžu v súkromí rozčuľovať, zostávajú podporovateľmi. Veria, že nech sa stane čokoľvek, Izrael je americkou baštou proti Rusku na Blízkom východe. Americký židovský podnikateľ známy podporou Izraela, pán Meyer Berger, to v televíznom programe ABC „Nightline“ z 22. júla vyjadril slovami, citujem: „Veríme, že Izrael je nevyhnutným partnerom Spojených štátov. Je to nepotopiteľná americká lietadlová loď na Blízkom východe.“

(3) Treťou, veľmi veľkou skupinou sú fundamentalistickí kresťania. Presvedčili ich, že ide o skutočný Izrael, znovuzrodený biblický Izrael. Tento dojem sionisti zámerne podporovali od samého začiatku. Chazarské korene moderného Izraela, ktoré som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 50, sú mnohým fundamentalistickým kresťanom vo všeobecnosti neznáme.

(4) Napokon sú tu politici v dôležitých štátoch, kde možno zvrátiť výsledok volieb. Všade, kde sú demokrati a republikáni približne vyrovnaní, majú sklon navzájom sa vyrušiť. Sionistickej menšine tak zostáva moc presunúť hlasy jedným alebo druhým smerom. Peniazmi a politickou organizáciou zabezpečuje, aby jej boli zaviazaní politici, ktorí voľby vyhrajú. Tieto štyri hlavné skupiny tvoria uznávanú podporu Izraela — sionisti, konzervatívci, fundamentalistickí kresťania a zaviazaní politici.

(5) Existuje však ešte jedna skupina, ktorá je zo všetkých najdôležitejšia. Tvoria ju tí, ktorých odborníci nazývajú „malými Židmi“. Malá menšina samozvaných „veľkých Židov“, teda aktívne sionistické vedenie tu v Amerike, pôsobí na emócie všetkých ostatných. Robí všetko pre to, aby udržiavala všetkých Židov v strachu, a tým ich obranným spôsobom držala pohromade. Takzvaní „veľkí Židia“ neprestajne hovoria o holokauste a zabezpečujú, aby obavy a pochybnosti nikdy nezanikli. Pomocou emocionality dokázala malá sionistická menšina presvedčiť väčšinu Židov, že Izrael je akosi ich vecou.

Práve americkí Židia sú zo všetkých najviac nevedomými obeťami sionizmu. Oni začínajú byť znepokojení, keď sledujú, ako Izrael odhadzuje všetky zábrany vo vojne. A, priatelia, práve oni, široká masa Židov v Amerike, začnú čoskoro trpieť za činy sionistov.

V AUDIO LISTE č. 50 som podrobne rozobral vzťah medzi dvoma politickými silami známymi ako sionizmus a boľševizmus. Obe boli ukované na živé entity v tégliku prvej svetovej vojny. Obe majú spoločné korene, ktoré tvrdia, že sú židovské, ale podľa autora nie sú. A obe politické sily dnes používajú spoločenstvo všetkých Židov ako krytie vlastnej činnosti. Boľševici, ktorí majú teraz ústredie v Amerike, pracujú ruka v ruke so svojimi sionistickými bratmi ovládajúcimi Izrael. Ich spoločným cieľom je absolútna nadvláda nad celým svetom.

V téme č. 1 som rozobral smrteľnú súťaž, ktorá teraz v Spojených štátoch prebieha medzi boľševikmi a Rockefellerovým kartelom. Rockefellerovej skupine sa napriek všetkému darí znovu získavať úplnú kontrolu v mnohých hospodárskych oblastiach. Hospodárska moc, o ktorej som hovoril v téme č. 1, sa má rýchlo premeniť na politickú moc. Ak Rockefellerove záujmy presadia svoju vôľu, Amerika je na ceste k fašizmu. Ich vzorom pre Ameriku je Hitlerovo Nemecko. Túto alternatívu teraz stavajú proti úsiliu boľševikov o marxistickú diktatúru v Amerike.

Vo svojom úplne prvom AUDIO LISTE z júna 1975 som opísal, ako sa Adolf Hitler dostal v Nemecku k moci. Stalo sa to prostredníctvom moci obrovských priemyselných spoločností tajne ovládaných Rockefellerovým združením. Vládnou štruktúrou, ktorú Hitler vytvoril, bol fašizmus, v ktorom bol veľký priemysel privilegovaným partnerom vlády. Korporátni socialisti sa dnes horúčkovito snažia tento vzor, iba ešte dôslednejšie, zopakovať priamo tu v Spojených štátoch! Tentoraz chcú, aby ich korporátne impérium bolo také mocné, že ho vláda nebude môcť ovládať. Prostredníctvom vlastných agentov vo vláde chcú presadiť svoju vôľu proti boľševikom.

Takzvaná Reaganova administratíva už začína v domácich záležitostiach ukazovať svoje fašistické farby. Protimonopolné zákony boli prakticky odložené bokom. Generálny prokurátor Spojených štátov namiesto toho dal jasnú zelenú neobmedzeným podnikovým fúziám a prevzatiam. Administratíva medzitým rýchlo stavia múry, ktoré nás všetkých majú uzavrieť vo väzení, na ktoré sa má Amerika zmeniť! Pod zámienkou kontroly prisťahovalectva sa otvára čoraz viac detenčných stredísk. Otázka preplnených väzníc sa podobne zo dňa na deň zmenila na zámienku pre obrovský program výstavby väzníc. Keď príde čas, budú všetky pripravené na zamýšľané použitie ako KONCENTRAČNÉ TÁBORY! Tunajší Rockefellerovi korporátni socialisti sa tešia na to, ako zhromaždia a umlčia svoju opozíciu. Veria, že im pritom napokon pomôžu samotní boľševici a sionisti. Rockefellerovci vždy skúmali psychologické profily svojich nepriateľov. Pri skúmaní boľševicko-sionistickej mentality našli Achillovu pätu — smrteľnú slabinu. Táto slabina, priatelia, spočíva v samotnom vykonávaní moci. Keď majú boľševici a sionisti voľnú ruku, vždy zájdu priďaleko. Pred mnohými rokmi sa jeden z nich zdôveril môjmu veľmi blízkemu priateľovi, citujem:

> „Stávame sa nesmierne mocnými, takými mocnými, že je to pre nás nebezpečné. Čím viac moci získavame, tým bližšie sa dostávame k povrchu. Zanechali sme stopu; a ako sa približujeme k povrchu, hrozí, že jedného dňa začne niekto túto stopu sledovať. A predsa sa nemôžeme zastaviť. Budeme ďalej zhromažďovať moc a približovať sa k povrchu, až kým sa vlastnou mocou nezničíme.“

Rockefellerova skupina verí, že sa to začína diať práve teraz. Sionisti v Izraeli odhadzujú všetky zábrany vo vedení vojny a vyvolávajú pritom odpor po celom svete.

A tu v Amerike stúpajú boľševici čoraz vyššie. Samozvaní „veľkí Židia“ začínajú na všetkých stranách svoju moc okato predvádzať namiesto toho, aby ju využívali skryto. Začína sa to diať v médiách, zábave, školstve, vláde — všade. Počet Židov na všetkých mocenských miestach v Amerike sa stáva nápadným. Stále ide o jav, o ktorom si milióny Američanov nahovárajú, že ho nevidia. Nikdy neváhame spočítať ďalšie etnické skupiny, ktoré vidíme v mocenských postaveniach — či sú to Američania japonského pôvodu, Chicanos, černosi alebo ktokoľvek iný. Mnohí Američania však majú nadobudnúť neurčitý pocit, že sú antisemiti, ak sa odvážia rovnakým spôsobom spočítať Židov. Milióny ďalších to vidia, ale hovoria o tom iba vo svojich salónoch či vidieckych kluboch.

Medzi samotnými Židmi sa však miestami začínajú ozývať tlmené poplachy. Niektorí začínajú cítiť nebezpečenstvo protižidovskej reakcie na prudko rastúcu viditeľnosť Židov na mocenských miestach. Zosnulý Washington Star napríklad 28. mája zverejnil článok vysokého predstaviteľa Amerického židovského kongresu s názvom „ZNEPOKOJENÝ POHĽAD NA ANTISEMITSKÝ OKRAJ“. Ako jeden z dôvodov svojich obáv uviedol, že Židia, citujem:

> „...zastávajú verejné úrady v počte neúmernom ich percentuálnemu podielu na obyvateľstve.“

Priatelia, v konečnom dôsledku ide o toto: boľševicko-sionistické zložky tu v Amerike získali toľko moci, že začínajú zachádzať priďaleko. Napriek sebe samým sa začínajú vynárať na povrch a Rockefellerov kartel chce túto chybu použiť na ich zničenie. Súčasná administratíva bude na domácom fronte nútená správať sa čoraz fašistickejšie. A keď budú ozveny Adolfa Hitlera silnieť, znovu sa zrodí to, čo sa kedysi nazývalo „židovská otázka“.

To všetko mi vracia spomienky na jeden deň v Detroite v roku 1943, priatelia. Mal som na starosti odosielanie a prijímanie šifrovaných správ pre zosnulého plukovníka Charlesa Kinga, chránenca generála „Hapa“ Arnolda.

Jedného dňa ma rodina mojich židovských priateľov pozvala k sebe domov. Bol židovský sviatok a mal som sa s nimi podeliť o sviatočnú večeru. Bola to rodina utečencov z Nemecka a ich skúsenosti ma fascinovali. Napokon som sa spýtal: „Prečo nemecká vláda prenasledovala Židov?“ Muž sa na mňa pozrel a potom pri odpovedi sklopil zrak k tanieru. V hlase mal bolesť, keď potichu povedal:

> „Bol som iba malý Žid, podnikateľ. Bol som dobrý Žid. Veľa z nás bolo dobrých, ale do všetkých týchto problémov nás dostali ‚veľkí Židia‘. Jednoducho zašli priďaleko.“
>
> „Čo myslíte tým, že zašli priďaleko?“ spýtal som sa. Odpovedal: „Prevzali všetky opraty moci v Nemecku. Nebolo nič, čo by neovládali. A tak teraz musia dobré jablká trpieť spolu so zlými.“ Potom dodal: „Viete, už je to niekoľko rokov, odkedy som prišiel do Ameriky. Za celý ten čas ste prvým človekom, ktorý sa ma vôbec opýtal, prečo nemecká vláda prenasledovala Židov. Takže teraz už viete prečo.“

Téma č. 3 — Pred niekoľkými dňami, 17. augusta, zvolali novinárov na oznámenie ministra zahraničných vecí Alexandra Haiga. Oznámil, že Spojené štáty rušia embargo na všetky vojenské lietadlá pre krajinu nazývanú Izrael. Bola to zelená pre 14 lietadiel F-16 a 2 lietadlá F-15, ktoré sa mali bez ďalšieho odkladu poslať Izraelu. Stalo sa tak presne mesiac po izraelskom bombardovaní Bejrútu.

Libanon sa z tejto katastrofy stále spamätáva. V percentuálnom vyjadrení je 300 mŕtvych v malom Libanone ekvivalentom 24 000 mŕtvych v Spojených štátoch. Keby katastrofa pripravila o život toľko ľudí tu iba pred mesiacom, pre nespočetných Američanov by to bolo stále jediné, na čom záleží. Stalo sa to však v Libanone, nie v Amerike. Keď teda Spojené štáty v podstate povedali Izraelu: „Tu máte ďalšie lietadlá, aby ste to mohli urobiť znova," vyvolalo to sotva vlnku.

Spojené štáty pri uvoľnení vojenských lietadiel ani len nevyjadrili názor, či ich Izrael používa správne. Haig na otázku novinára povedal, že príčiny embarga boli primerane vyriešené. Tieto prázdne slová však nikdy nevzkriesia mŕtvych v Libanone ani neutíšia vzlyky tých, ktorí za nimi smútia.

Uvoľnenie vojenských lietadiel pre Izrael v tomto mesiaci je iba pokračovaním vzorca, ktorý som rozoberal minulý mesiac. Vzájomne prepojené vojenské junty Spojených štátov a Izraela sa ponáhľajú. Pevne ovládajú vojenské záležitosti a využívajú to naplno. Čo najrýchlejšie postupujú k cieľu termonukleárnej vojny medzi Spojenými štátmi a Ruskom. Ak uspejú dostatočne skoro, pretnú úskoky Rockefellerovho kartelu, ktoré som opísal v témach č. 1 a 2.

Samotné udalosti ukazujú, aký veľký je zhon v príprave na vojnu. Dňa 17. augusta boli americké vojenské lietadlá uvoľnené pre Izrael. Hneď nasledujúci deň, neskoro 18. augusta amerického času, vytvárali americké vojenské lietadlá nové titulky. Dvojicu líbyjských lietadiel SU-22 nalákali do krátkeho vzdušného súboja s americkými F-14. SU-22 sú predovšetkým lietadlá pozemnej podpory. Stíhačkám na získanie vzdušnej prevahy, ako je F-14, sa nevyrovnajú. Súboj sa skončil takmer hneď, ako sa začal. Obe líbyjské lietadlá zostrelili a zrútili sa do mora v zálive Sidra.

Spojené štáty úspech tohto vzdušného boja hlasno vytrubujú. Údajne má svetu povedať, že to myslíme vážne. V mnohých hlavných mestách od Európy po Perzský záliv však odkaz čítajú inak. Mnohí európski vodcovia nervózne hovoria, že strýko Sam sa správa ako kovboj s príliš ľahkým prstom na spúšti. A šesť krajín Perzského zálivu vyvážajúcich ropu hovorí, že to dokazuje, že Amerika nemieni s Arabmi zaobchádzať spravodlivo.

Zostrelením líbyjských lietadiel v umelej konfrontácii Spojené štáty zostreľujú aj všetky nové vyhliadky na mier na Blízkom východe. Okrem toho, priatelia, bola epizóda líbyjského vzdušného súboja zinscenovaná aj na menej zjavné účely vojenského klamu. Príbehy o líbyjskom súboji sa teraz neustále opakujú, aby udržali našu pozornosť na Stredozemnom mori. Skutočné dianie sa medzitým odohráva inde. Dokonca aj príbehy, ktoré ste o samotnom súboji počuli, sú súčasťou obrovskej námornej „hry so škrupinkami". Piloti, ktorí zostrelili líbyjské lietadlá, nie sú tí, ktorých Pentagón verejne označil. A, priatelia, lietadlá, ktoré Líbyjčanov zostrelili, nevzlietli z USS Nimitz!

Kým sú všetky oči upreté na Stredozemné more, skutočné námorné dianie prebieha na severe a západe. Dňa 14. júla sa začali najväčšie spojenecké námorné vojnové hry od druhej svetovej vojny. Týchto cvičení sa zúčastňuje 13 štátov, 120 000 vojakov, 250 lodí a viac než 1 000 lietadiel. Obrovské cvičenie s názvom „OCEAN VENTURE 81" má pokračovať do konca októbra. Bude zahŕňať letecké útoky, protiponorkový boj, bombardovacie nálety a dokonca predstierané bitky medzi bojovými skupinami lietadlových lodí. Najdôležitejšie je, že mnohé z týchto vojnových hier preniknú do oblastí, ktoré sa tradične považujú za ruskú operačnú sféru! Tieto rozsiahle cvičenia, priatelia, zahrnú nielen severný Atlantik, ale aj Baltské a Nórske more.

Námorné vojnové hry, ktoré teraz prebiehajú v Atlantiku, sú postavené na novej americkej bojovnej stratégii proti Rusku. Túto stratégiu opísal minister námorníctva John Lehman mladší v rozhovore pre Chicago Sun Times pred dvoma mesiacmi, v nedeľu 21. júna. Lehman vysvetlil rastúcu závislosť Ameriky od lietadlových lodí. Na využitie týchto lodí článok opisuje Lehmanovu námornú stratégiu ako, citujem, „ofenzívnu“. Lehman hovorí, že naše námorníctvo by malo byť schopné a pripravené uzavrieť ruské námorníctvo na miestach, ako sú, citujem, „Japonské more, Barentsovo more a ďalšie pobrežné vody“. Lehman venuje významnú pozornosť aj — opäť citujem článok — „ochrane severného krídla NATO v Nórskom mori“.

Priatelia, práve do týchto oblastí majú rozsiahle spojenecké cvičenia preniknúť! Ide o radikálny odklon od minulej americkej námornej politiky. Slovami Johna Paula Jonesa sa zámerne plaví „v ústrety nebezpečenstvu“. Je to presne tá nová bojovná americká námorná politika, ktorú som prvýkrát zverejnil pred dvoma mesiacmi v AUDIO LISTE č. 65.

Priatelia, tunajší boľševici pracujú čoraz rýchlejšie na čoraz väčšom počte frontov, aby pripravili vojnu. Pred dvoma týždňami oznámili, že Amerika začne montovať neutrónové bomby. Toto oznámenie je ďaleko za skutočnosťou, pretože sa tajne vyrábajú už mnoho mesiacov! Jediný skutočný účel oznámenia o neutrónovej bombe bol politický. Je to len ďalší spôsob, ako administratíva predvádza svoju bojovnosť. Rovnako ako zostrelenie dvojice líbyjských lietadiel je to spôsob, ako povedať: „Sme pripravení a dychtiví po vojne.“ Väčšina Američanov by nesúhlasila, keby nám povedali pravdu. Pravdu nám však nehovoria, a tak pokračujeme po ceste k vojne.

Teraz sa pripravuje cesta k obnoveniu odvodov. Registrácia na odvod už platí a teraz jej dávajú zuby zverejňovaním federálneho stíhania tých, ktorí sa nezaregistrujú. Vláda navyše oprášila starý boľševický trik verejných oznamov „PRIHLÁSTE SA“. Cieľom je vyvolať medzi zaregistrovanými nevôľu voči tým, ktorí sa nezaregistrovali. Konečný výsledok: prinútiť susedov špehovať susedov.

Medzitým nám hovoria, že personálny problém je tým najhorším, ktorému armáda čelí. Zároveň vidíme sfalšované prieskumy verejnej mienky, podľa ktorých odvod podporuje čoraz viac Američanov. Na základe vyhlásenia stavu národnej núdze sa čoskoro vráti. Zostáva zistiť, kto zvíťazí v skrytom boji medzi Rockefellerovým kartelom a tunajšími boľševikmi. Jasná je iba jedna vec: bez ohľadu na to, kto zvíťazí, priatelia, vy aj ja prehráme!

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som sa vás pokúsil upozorniť na skrytý mocenský boj o kontrolu nad Spojenými štátmi. Na jednej strane stoja korporátni socialisti Rockefellerovho kartelu — fašisti. Hospodárskymi prostriedkami sa snažia odobrať moc vláde. Potom chcú pomocou tejto moci využiť starú takzvanú „židovskú otázku“ na zasadenie politického knokautujúceho úderu svojim boľševickým súperom.

Na druhej strane štátno-socialistickí boľševici používajú ako kľúčovú zbraň svoju kontrolu nad americkou armádou. Už vyhlásili vojnu Rusku a teraz sa snažia zatiahnuť Ameriku do tejto vojny — termonukleárnej vojny! Pokúšajú sa to urobiť príliš rýchlo na to, aby ich manévre Rockefellerovho kartelu mohli zastaviť.

Uprostred toho je chytená rozdvojená Reaganova administratíva. Biely dom je domom rozdeleným sám proti sebe — protichodné sily za zatvorenými dverami ho ťahajú najprv jedným a potom druhým smerom. Ani fašisti, ani boľševici v našej krajine vás nemôžu zachrániť. Iba VY môžete zachrániť seba s pomocou nášho Pána Ježiša Krista. Už dávno nás učil, že dom rozdelený sám proti sebe nemôže obstáť. Kolaps, keď príde, bude skutočne ohromujúci.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 68

30. septembra 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento historický text zachováva autorov hlas. Opisované sprisahania, skupinové charakteristiky a tajné vojenské udalosti sú tvrdeniami Dr. Betera; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty ani ako stanovisko prekladateľa.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. septembra 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 68.

Jedného dňa minulého mesiaca jeden neohrabane vyzerajúci stroj v hlbokom vesmíre trpezlivo načúval rádiovým signálom zo Zeme. Stroj opustil Zem približne pred štyrmi rokmi a už sa nikdy nevráti. Tento stroj, vesmírny robot, však necítil osamelosť. Vykonával prácu, na ktorú bol skonštruovaný. Po dlhej ceste obrovskými diaľavami hlbokého vesmíru smeroval k dramatickému stretnutiu. Napokon vesmírny robot zachytil rádiové signály, na ktoré čakal. Signály praskajúce vesmírom zo Zeme boli veľmi slabé. Pre astronomickú vzdialenosť im cesta trvala takmer hodinu a pol. Vesmírny robot napriek tomu rádiové príkazy rozpoznal a poslúchol ich. Prebudil sa, rozhýbal svoje mechanické ramená, otvoril televízne oči a rádiom oznámil Zemi, že je pripravený na svoje úžasné stretnutie vo vesmíre.

Laboratórium prúdového pohonu v kalifornskej Pasadene oznámilo novinárom, že všetko je v poriadku. VOYAGER II pri približovaní k veľkolepej planéte s prstencami — Saturnu — pracoval dokonale. A rovnako dôležité bolo, že VOYAGER II letel presne po určenej dráhe. Vesmírom sa rútil štyri roky a bol vzdialený takmer miliardu míľ. To je viac než desaťnásobok vzdialenosti Zeme od Slnka, a predsa sa VOYAGER II po svojej štvorročnej ceste oneskoroval oproti plánu iba o tri sekundy.

Keď sa vesmírny robot VOYAGER II približoval k Saturnu, začal zrýchľovať. Dňa 25. augusta sa VOYAGER II dostal do vzdialenosti 63 000 míľ od samotného Saturnu. To je iba približne štvrtina vzdialenosti Zeme od Mesiaca. Pritom letel trikrát rýchlejšie než údajný raketoplán na obežnej dráhe. Potom sa VOYAGER II opäť vyrútil smerom von a cestou preletel tajomnými prstencami.

Počas dní, keď sa VOYAGER II približoval k Saturnu, preletel popri ňom a potom ho nechal za sebou, sme mohli sledovať plnofarebné zábery toho, čo videl. Vedci aj laici sa znova pýtali: mohol by tam vonku existovať iný život? Vriaca, búrlivá atmosféra samotného Saturnu akoby odpovedala: „Tu život nie je.“ Aspoň nie život, aký si vy a ja dokážeme predstaviť.

Potom sme videli zábery Saturnových mesiacov. Vedcov prekvapili a zmiatli pozorované zvláštnosti. Každý mesiac sa od ostatných líši, a predsa sa zdá, že pokiaľ ide o otázku „života“, sú všetky rovnaké — studené, zamrznuté svety a úlomky svetov; svety pokryté krátermi ako jazvami nebeských kiahní; rozbité svety s jedným neuveriteľne obrovským kráterom na jednej strane a so sieťou puklín všade inde.

Pokiaľ ide o „život“, Saturn sa ukázal byť ďalším Jupiterom. Aj keď sa tu či tam nachádzajú niektoré stavebné kamene života, nezdá sa, že by tam vznikol nezávislý život. Doterajšie ľudské skúmanie slnečnej sústavy prinieslo v otázke „života“ všade rovnakú odpoveď. Mars vyzerá, akoby na ňom kedysi dávno mohol existovať život; ak to tak bolo, niečo ho zrejme zničilo. Venuša je v mnohých ohľadoch bohatou planétou, ale pre jej horúčavu a ďalšie činitele toto bohatstvo zrejme nezahŕňa pôvodný život. Pri Merkúre, najvnútornejšej planéte, sú vyhliadky ešte chmúrnejšie. Merkúr je tak blízko Slnka, že sa predpokladá existencia riek olova na strane obrátenej k Slnku.

Kým vyslovujem tieto slová, VOYAGER II sa znova rúti bezcestnou prázdnotou hlbokého vesmíru. Ďalšia zastávka: Urán — o päť rokov. Ak VOYAGER II túto osamelú cestu prežije, možno nás naučí ešte viac.

Nemusíme však čakať tak dlho, aby sme začali vyvodzovať závery o našej vlastnej kozmickej lodi, Zemi. Priatelia, naša nádherná planéta Zem je v slnečnej sústave jedinečná. Má presne správnu veľkosť na udržanie atmosféry, ktorú potrebujeme na dýchanie, aj vody, ktorú potrebujeme na pitie, a nachádza sa presne v správnej vzdialenosti od Slnka. Keby bola oveľa ďalej, príliš by vychladla; keby bola oveľa bližšie, príliš by sa zohriala. Takto je všetko potrebné pre život prítomné v rovnováhe danej Bohom. Ostatné planéty našej slnečnej sústavy sú fascinujúce, veľkolepé a azda jedného dňa budú pre človeka aj užitočné. Žiadna iná planéta však nie je taká užitočná, krásna a veľkolepá ako modrá planéta — Zem.

Dnes ľudia posadnutí chamtivosťou a túžbou po moci ohrozujú to, čo tu na Zemi Boh stvoril pre vás a pre mňa. Hrajú vojnové hry s biologickými a chemickými zbraňami, jadrovými zbraňami a genetickým inžinierstvom. Pre uspokojenie vlastných sebeckých túžob znečisťujú náš svet nebezpečným odpadom. Dnešní piloti kozmickej lode Zem nás všetkých vedú po kolíznom kurze ku katastrofe. Ak ich nezastavia, našu budúcnosť sme už videli robotickými očami VOYAGERU II. Dobrá Zem, náš domov daný Bohom, skončí ako mŕtvy a rozbitý svet.

Moje tri osobitné témy v tomto AUDIO LISTE sú:

Téma č. 1 — OS REAGAN–BEGIN A ROZŠIRUJÚCE SA SVETOVÉ KRÍZY

Téma č. 2 — ÚMYSELNÉ ODKLADY ŠTARTU RAKETOPLÁNU

Téma č. 3 — REAGANOV ROZPOČET A SKORUMPOVANÉ HOSPODÁRSKE PLÁNY

Téma č. 1 — Začiatkom tohto mesiaca, 10. septembra, sa tu vo Washingtone skončilo dvojdňové vrcholné stretnutie Spojených štátov a Izraela. Entity Reagan a Begin sa potom navzájom zahrnuli nadšenou chválou. Akoby nedávna izraelská vzdušná vojna proti Iraku a Libanonu nikdy nebola. Nezaznel ani náznak, že Washington žiada Izrael, aby sa v budúcnosti správal zdržanlivo. Namiesto toho zneli oslnivé slová o významnom novom rozšírení strategického vzťahu medzi Spojenými štátmi a Izraelom!

Oficiálne sa má tento nový vojenský vzťah sústreďovať na tri hlavné oblasti.

Jednou oblasťou spolupráce bude skladovanie amerického vojnového materiálu v Izraeli. Údajne má zahŕňať všetko od zdravotníckych zásob až po tanky a ďalšie zbrane pre

takzvané Sily rýchleho nasadenia. Skladovanie amerických zbraní v Izraeli sa verejnosti predkladá ako nový vývoj, faktom však je, že tajne prebieha už celé roky. Prvýkrát som o tom informoval vo svojich AUDIO LISTOCH už pred šiestimi rokmi, na jeseň 1975. Najmä v AUDIO LISTE č. 6 som informoval o skladovaní amerických zbraní v Izraeli vrátane taktických jadrových zbraní. Boli tam ako súčasť dlhodobých príprav na budúci obmedzený jadrový úder Izraela proti saudskoarabským ropným poliam. Dnes, o šesť rokov neskôr, sa tieto plány čoraz viac približujú k uskutočneniu.

Druhá hlavná oblasť americko-izraelskej spolupráce, oznámená tento mesiac, zahŕňa spoločné strategické plánovanie a výmenu spravodajských informácií. Aj tu sa verejnosti hovorí, že pôjde o čosi nové, hoci v skutočnosti je to už zaužívaná prax. Keď Izrael v júni tohto roku americkými lietadlami F-16 zničil irackú jadrovú elektráreň, bola to iba časť rozsiahlejšej spoločnej stratégie. Rovnako aj plán Reaganovej administratívy predať Saudskej Arábii radarové lietadlá AWACS má tajný súhlas Izraela. Má Izraelu poskytnúť zámienku, ktorú potrebuje na útok proti saudským ropným poliam. O týchto spoločných strategických plánoch Izraela a Spojených štátov som podrobne informoval v nedávnych nahrávkach. V minulosti som podobne informoval aj o ďalších stránkach tohto prebiehajúceho spoločného vojenského plánovania.

Priatelia, vôbec na tom nie je nič nové. Tím Reagan–Begin tiež vyhlásil začatie tretej hlavnej oblasti vojenskej spolupráce. Hovoria nám, že ozbrojené sily Spojených štátov a Izraela začnú organizovať spoločné cvičenia a vojnové hry. Tak ako pri zvyšku celého balíka máme veriť, že ide o novinku. Faktom však je, že Izrael a Spojené štáty už uskutočnili oveľa viac než len cvičné manévre — v posledných rokoch sa niekoľkokrát odohrali skutočné spoločné vojenské operácie.

Doteraz boli všetky tieto spoločné vojenské operácie tajné; všetky boli pred zrakom verejnosti úplne skryté s jedinou výnimkou. Tou výnimkou bola „OPERÁCIA GUYANA“ v novembri 1978. Tento prípad bol jedinečný, pretože udalosť, ktorá sa dostala do titulkov, poslúžila ako krytie samotnej tajnej vojenskej operácie. O tajnom americko-izraelskom prepade komand v Guyane v tom mesiaci sme nesmeli počuť nijaké správy. Naša vláda nikdy nepriznala, že tam existovala ruská raketová základňa, a preto nám nepovedali ani o jej zničení. Videli sme však žalúdok obracajúcu udalosť, ktorá bola najprv zinscenovaná, aby umožnila útok komand — masaker v Jonestowne!

Pred niekoľkými dňami sa jediný americký súdny proces súvisiaci s tragédiou v Guyane skončil bez verdiktu. Larryho Laytona, bývalého člena kultu Jima Jonesa, si vybrali za obetného baránka. Layton však nebol ničím viac než vedľajším hráčom na guyanskom javisku a jeho proces sa skončil beznádejne nerozhodnutou porotou.

Skutoční vinníci Jonestownu medzitým vyviazli bez trestu, pretože skutočnými zločincami sú, priatelia, členovia tajnej spoločnej vojenskej junty Spojených štátov a Izraela.

V AUDIO LISTE č. 67 som minulý mesiac upozornil na túto spoločnú vojenskú juntu a jej rastúcu moc. Výsledok tohtomesačného stretnutia Reagan–Begin teraz priniesol verejné potvrdenie existencie tejto junty. Široký strategický vzťah medzi Spojenými štátmi a Izraelom nie je nový, ako sa tvrdí.

Nové je to, že spoločná boľševicko-sionistická junta čoraz viac vystupuje na verejnosti. S rastúcou mocou sa ňou čoraz otvorenejšie vystatuje. Je to iba ďalší príznak boľševicko-sionistickej mentality, o ktorej som hovoril minulý mesiac. Keď títo ľudia získajú moc, vždy zájdu priďaleko. Os Reagan–Begin leží v samotnom strede rozširujúceho

sa víru svetových kríz. Ohniská problémov po celom svete sa ďalej množia. Boľševická stratégia prípravy sveta na vojnu, ktorú som odhalil na jar tohto roku v AUDIO LISTE č. 63, prináša svoje účinky. Pomaly, ale isto je celý svet vťahovaný do víriaceho lievika napätia a konfliktov; a priamo v jeho strede os Reagan–Begin mieša kotol čoraz rýchlejšie. Narastajúca búrka svetových konfliktov má teraz stred na Blízkom východe. V oku tejto búrky leží Izrael. Smerom od Izraela narastá nepokoj na všetky strany.

Najprv sa pozrite na sever, do Libanonu. Po Beginovom odchode z Washingtonu Izraelčania nestrácali čas a znova vyhrotili svoj prebiehajúci boj s OOP. Dňa 17. septembra, sotva týždeň po stretnutí Reagan–Begin, došlo na severe a juhu Libanonu k dvom veľkým bombovým výbuchom. Ako zvyčajne mali byť terčmi partizáni OOP; ale ako zvyčajne boli ľudia skutočne zabití izraelskými výbuchmi prevažne civilisti vrátane mnohých žien a detí. Tieto dva bombové útoky zabili vyše 40 ľudí a zranili vyše 100.

Ich zamýšľaným účelom bolo vyprovokovať odvetné útoky OOP proti Izraelu, aby izraelská vláda mohla kričať o hrozbe nepriateľskej OOP. OOP však Izraelčanom zatiaľ nevyhovela a neudrela späť. Izraelčania sa ponáhľajú vyvolať nové vojnové napätie, a tak v posledných dňoch nasledovali ďalšie izraelské bombardovania Libanonu a budú pokračovať. Izraelčania chcú OOP provokovať tak dlho, kým nevyvolajú protiútok. Keď k nemu dôjde, výsledné izraelské obete sa stanú veľkou správou v Izraeli aj Amerike. Premiér Begin bude vystupovať so samospravodlivým prejavom o neprijateľnej hrozbe, ktorá naďalej prichádza od OOP, a postará sa, aby spomenul Saudskú Arábiu ako skutočného vinníka financujúceho OOP. Takýmto spôsobom, priatelia, izraelský terorizmus v Libanone v skutočnosti mieri na Saudskú Arábiu!

Izraelská vláda v poslednom čase hovorí o trvalom riešení údajného problému útokov OOP proti Izraelu. Začalo sa to pred dvoma mesiacmi po údajnom útoku OOP, pri ktorom bolo niekoľko Izraelčanov zabitých a zranených. Begin oznámil, že Izrael tieto útoky zastaví, citujem: „raz a navždy“. O niekoľko dní izraelské letectvo zhrozilo svet totálnym bombardovaním Bejrútu a celého južného Libanonu. Teraz Izraelčania provokujú OOP k ďalšiemu úderu; a ak ho uskutoční, izraelská vláda v podstate povie, že údery na partizánske základne v Libanone nikdy neprinesú požadované trvalé riešenie. Beginov obviňujúci prst bude namiesto toho čoraz viac ukazovať na Saudskú Arábiu. Priatelia, toto všetko je súčasť príprav na plánovaný obmedzený jadrový úder Izraela proti saudským ropným poliam.

Reaganova časť osi Reagan–Begin medzitým usilovne pracuje na plánovanom predaji radarových lietadiel AWACS Saudskej Arábii. Má to byť len ďalší klinec do rakvy Saudskej Arábie, pretože bude vyzerať ako priama hrozba pre Izrael. V tejto chvíli existuje možnosť, že Kongres predaj lietadiel AWACS neschváli. Je to dôsledok skrytého mocenského boja, ktorý teraz rozdeľuje vládu Spojených štátov. Tím Reagan–Begin má však eso v rukáve, aj keby dohoda o AWACS neprešla. Británia už prisľúbila, že vzniknutú medzeru vyplní. Ak nie AWACS, Saudi si môžu kúpiť podobné britské lietadlo nazývané „Nimrod“; a na účely poskytnutia zámienky Izraelu na útok poslúži Nimrod naozaj veľmi dobre.

Okrem Saudskej Arábie je do siete izraelských vojnových plánov cez Libanon vťahovaná aj Sýria. My Američania často zabúdame, že Sýria má na rozdiel od Izraela zákonné právo byť v Libanone. Libanonská vláda pozvala Sýriu do Libanonu, aby zastavila boje medzi pravicovými a ľavicovými silami samotného Libanonu. Sýrčania tam tvoria hlavnú časť arabskej mierovej sily a, priatelia, nikto ich nepožiadal, aby odišli. Naproti tomu Izrael nemá nijaké zákonné právo viesť v Libanone vojenské operácie akéhokoľvek druhu. Pre

tých, ktorí Izraelu vládnu, je však moc právom. Libanon je slabý a Izrael silný, a preto Izraelčania považujú za svoje právo ľubovoľne útočiť na skutočných či domnelých nepriateľov v Libanone.

Koncom apríla tohto roku izraelské lietadlá zostrelili dve sýrske helikoptéry. Sýrčania, ktorí sú — opakujem — v Libanone zákonne, odpovedali rozmiestnením protilietadlových rakiet v tejto časti Libanonu. Izraelčania, ktorí tam vôbec nemali právo byť, okamžite začali kričať o neprávosti. Pre sýrske rakety SAM vypukla kríza.

Kríza okolo sýrskych rakiet je už viac než tri mesiace nečinná. Izrael sa zamestnával inými spôsobmi. Zničil irackú jadrovú elektráreň a uskutočnil genocídne nálety proti obyvateľom Bejrútu. Sýrske protilietadlové rakety medzitým Izraelu neublížili. Izraelčania sú však teraz pripravení znova rozdúchať problémy so Sýriou, a preto entita Begin práve v posledných dňoch náhle oživila otázku sýrskych rakiet. Hovorí, že musia byť bezodkladne odstránené. Inak, tvrdí Begin, Izrael nebude zodpovedný za následky. Dokážete si to predstaviť?

Ak sa Sýriu podarí nejakým spôsobom vtiahnuť do víru vojnového napätia na Blízkom východe, priblíži to PRVÚ JADROVÚ VOJNU o ďalší krok. Sýria je klientským štátom Ruska a zo všetkých arabských štátov má k Rusku najbližšie väzby. Sýrske rakety SAM v Libanone sú ruskej výroby. Ak by Beginova vláda vyvolala vojenskú konfrontáciu so Sýriou, Rusko by ju nemohlo ignorovať.

A potom je tu Egypt. Entita známa ako prezident Sadat je teraz programovaná na sebazničenie. V posledných týždňoch náhle odhodil moderný obraz, ktorý sa pestoval pre oči Západu. Namiesto toho tu teraz máme Sadatov zásah proti celej opozícii. Najviac titulkov vyvolal jeho zásah proti náboženskej opozícii, ale zahŕňa aj viac. Napríklad na univerzitné kampusy v Egypte teraz nasadzujú osobitnú bezpečnostnú políciu, aby potlačila akékoľvek študentské protesty proti Sadatovi. V tejto chvíli môže taktika vyzerať, že Sadatovo zovretie krajiny posilňuje, jej dlhodobý účinok však bude opačný. Tak ako zosnulého iránskeho šacha, aj entitu Sadat zničí táto represívna taktika. Je iba otázkou času, kedy „politika atentátov“ ukončí Sadatovu éru v Egypte.

Koniec Sadata, či entity známej ako Sadat, bude znamenať aj koniec takzvaných mierových dohôd z Camp Davidu. Ostatní arabskí vodcovia vrátane vplyvných predstaviteľov v samotnom Egypte sú proti campdavidskému prístupu. Udalosti, ktoré sa teraz odohrávajú v Egypte, pripravujú pôdu na zrútenie takzvanej egyptsko-izraelskej mierovej zmluvy. Ako som už dávno podrobne uviedol v AUDIO LISTE č. 44, presne to vždy zamýšľali tí v Spojených štátoch a Izraeli, ktorí zmluvu priniesli. Bývalý pracovník CIA mi v tejto súvislosti prezradil, citujem:

> „Ak chcete mať vojnu, najprv musíte mať mierovú zmluvu. Potom ju porušte a šup — VOJNA.“

Umelo vytvorená éra dobrých vzťahov medzi Izraelom a Egyptom už začína trpieť. Začiatkom tohto mesiaca, 12. septembra, Egypt zrušil plánovanú návštevu izraelských vojenských dôstojníkov v Egypte. Dôvodom bolo verejné vyhlásenie izraelského ministra obrany, že Sadat tu už dlho nebude!

Podľa podmienok egyptsko-izraelskej zmluvy má Izrael dokončiť stiahnutie zo Sinaja na budúci rok v apríli 1982. Počas neho majú do egyptských rúk prejsť aj dve veľké izraelské letecké základne na Sinaji — teda ak sa ustanovenia zmluvy splnia. Sadatov zánik alebo aj

oslabenie súčasnej egyptskej vlády môže Izraelu poskytnúť dostatočnú zámienku, aby sa nestiahol. Zároveň sa znova pripravujú plány na vyvolanie veľkého incidentu na Sinaji. Bola to súčasť plánu, ktorý som prvýkrát zverejnil pred šiestimi rokmi, a teraz je opäť jeho súčasťou.

Libanon, Sýria, Irak, Saudská Arábia, Egypt — všetci títo blízki arabskí susedia Izraela stoja v predných líniách vojnových manévrov osi Reagan–Begin, vír sa však odtiaľ rozširuje smerom von. Keď izraelské taktické jadrové zbrane dorazia na saudskoarabské ropné polia, vyšlú tlakové vlny naprieč priemyselným svetom. Ochromí to priemyselné srdce Európy, poskytne zámienku na prídel benzínu tu v Spojených štátoch, kým sa naša krajina tajne prepne na vojnový režim, a zvýši to strategický význam Iránu bohatého na ropu hneď za Perzským zálivom.

Za takzvaného Chomejního režimu Irán produkuje oveľa menej ropy, než zodpovedá jeho kapacite. Keď Saudská Arábia zmizne, svet bude považovať nedostatočnú iránsku produkciu za neznesiteľnú. Reaganova administratíva nám navyše pripomenie geografickú polohu Iránu. Povedia nám, že Irán ležiaci pozdĺž strategického mäkkého podbruška Ruska je v nebezpečenstve. Pre boľševickú vojenskú juntu v Amerike má však Irán skutočnú príťažlivosť útočnej povahy. Vďaka svojej polohe je ideálnou základňou na útok proti Rusku.

Priatelia, nie je náhoda, že Irán teraz smeruje k občianskej vojne! Počas posledných mesiacov sa poprední členovia moslimských vládnucich kruhov v Iráne stávali terčmi atentátov vrátane niekoľkých veľkých bombových útokov.

Proces, ktorý teraz v Iráne prebieha, je tým, pred čím som varoval pred dvoma rokmi v AUDIO LISTE č. 52. V tejto správe som podrobne opísal, ako sa Chomejního vláda vôbec dostala k moci. Pomohli jej sily, o ktorých ani nevedela — boľševické sily. V AUDIO LISTE č. 52 som uviedol, citujem: „Keď rozpútajú termonukleárnu vojnu, plánujú urobiť mučeníkov z celej Chomejního vlády.“ A práve to sa teraz deje, priatelia. Prvým mučeníkom bol vo februári 1980 samotný skutočný ajatolláh Chomejní. O jeho smrti a nahradení „dvojníkom“ som informoval v AUDIO LISTE č. 54. Teraz je na vojnové účely likvidovaný zvyšok jeho režimu.

Aj inde vo svete napredujú vojnové plány boľševicko-sionistickej vojenskej junty. Navonok mnohé z týchto ďalších svetových napätí zdanlivo nesúvisia s nepokojmi na Blízkom východe a v Perzskom zálive. Za zatvorenými dverami však spojenia existujú! Všetko ich spája HLAVNÝ PLÁN, ktorým je vyvolať jadrovú vojnu zo sveta zmietaného krízami.

Výrazným príkladom je Poľsko. Pred niekoľkými týždňami oslávil takzvaný odborový zväz Solidarita v Poľsku svoje prvé výročie. Minulý rok som informoval, že Solidaritu vytvorili boľševici s cieľom vyvolať vojnu. Ako som vtedy vysvetlil, skutočným účelom Solidarity nie je slúžiť poľským robotníkom, ale využívať ich. Celým jej účelom je spôsobiť Rusku čo najviac problémov vrátane revolúcie, ak to bude možné.

Za uplynulý rok sa Solidarita správala presne tak, ako som vám povedal, že sa bude správať. Ani na okamih si neoddýchne, aby upevnila svoje zisky. Namiesto toho hneď, ako poľská vláda splní jednu súpravu požiadaviek, Solidarita predloží nové a ešte väčšie. Robotníci tvoriaci chrbticu jej moci nedostali ani chvíľu, aby ochutnali ovocie úspechu. Boli tu iba štrajky, protesty, ďalšie štrajky, spory a nepokoje. Zraniteľné poľské hospodárstvo sa preto dostalo do vývrtky a teraz, keď vodcovia Solidarity pomohli vytvoriť

zhoršujúce sa hospodárske problémy Poľska, požadujú väčšiu moc na riadenie hospodárstva.

Ak chcete vidieť, aké extrémne bolo správanie Solidarity počas uplynulého roka, porovnajte ho s odbormi na Západe. Sme zvyknutí na odbory, ktoré vyjednávajú, uzatvárajú zmluvy a potom ich počas dohodnutého obdobia dodržiavajú. Napríklad nijaký odborový zväz v Amerike by ani len nesníval o požadovaní novej zmluvy s väčšími požiadavkami každých niekoľko týždňov. Presne to však, priatelia, robí Solidarita v Poľsku.

V nedávnych AUDIO LISTOCH som spomenul, že boľševici a sionisti mieria k vypuknutiu vojny približne v polovici roku 1982. Udalosti na Blízkom východe sa posúvajú podľa tohto harmonogramu a rovnako aj udalosti v Poľsku. Najneskôr do budúceho leta sú boľševici presvedčení, že Rusko bude musieť proti Solidarite zakročiť. Výsledné krviprelievanie bude len ďalšou iskrou, ktorá pomôže zapáliť PRVÚ JADROVÚ VOJNU.

Boľševický kotol kríz vrie po celom svete čoraz prudšie. Rétorika Spojených štátov proti Castrovej Kube sa znovu vyostruje. Salvádor vrie novými nepokojmi a na opačnej strane sveta rastie napätie medzi Pakistanom a Indiou. Reaganova administratíva sľubuje Pakistanu lietadlá F-16. Rusko bleskovo odpovedalo a Indii už dodalo superrýchle lietadlá MiG-25; a jedného dňa, priatelia, India ohromí svet pozvaním ruských vojakov do Indie!

Cieľom osi Reagan–Begin je rozvíriť celý svet pre vojnu; a, priatelia, darí sa jej to.

Téma č. 2 — Podľa harmonogramu, ktorý NASA oznámila pred niekoľkými mesiacmi, mal byť dnešok dňom štartu druhého letu amerického raketoplánu. Raketoplán však zrazu opäť začal narážať na nové odklady.

Prvý odklad oznámili pred niekoľkými týždňami, keď raketoplán vyviezli na štartovaciu rampu na myse Canaveral na Floride. Stalo sa to 31. augusta, päť dní po termíne. Hovorcovia NASA uviedli, že dátum štartu sa posúva z 30. septembra na 9. októbra. „O nič nejde," hovorili, „treba odstrániť iba niekoľko drobných chýb." Počas nasledujúcich týždňov nás občasné správy z Kennedyho vesmírneho strediska naďalej ubezpečovali, že s raketoplánom je všetko v poriadku.

Potom prišiel 22. september a zrazu sa všetko zmenilo. Povedali nám, že krátko po polnoci predchádzajúcej noci došlo na štartovacej rampe k nehode. Údajná nehoda nastala pri plnení riadiacich rakiet v nose raketoplánu. Hovorcovia NASA uviedli, že oxidant oxid dusičitý unikol na vonkajší povrch raketoplánu a zasiahol niekoľko stoviek kritických tepelnoizolačných dlaždíc. Tieto dlaždice, od ktorých závisí život či smrť, sú, priatelia, prilepené k raketoplánu lepidlom, a údajne ich po úniku odpadlo 60 alebo 70. Okrem toho sa možno bude musieť odstrániť ďalších 250 dlaždíc, aby sa skontrolovalo ich poškodenie.

Termín štartu 9. októbra zrazu prestal platiť. NASA teraz tvrdí, že štart pravdepodobne prebehne koncom októbra alebo začiatkom novembra. Priatelia, nezadržiavajte však dych pri čakaní. Tieto odklady druhého štartu raketoplánu na poslednú chvíľu sú dôsledkom významných rozporov v programe raketoplánov. Ak sa tieto spory a nezhody čoskoro nevyriešia, prídu ďalšie odklady.

Na pochopenie toho, čo sa teraz deje na myse Canaveral, treba pamätať na doterajší vývoj raketoplánu. V prvom rade je nevyhnutné pochopiť, že raketoplán je vojenský program v civilnom prestrojení. NASA zrušila najrôznejšie potenciálne fascinujúce a hodnotné

vedecké vesmírne misie. Všetko sa osekáva na kosť s výnimkou programu raketoplánov. NASA sa práve teraz snaží zrušiť jedinečnú príležitosť na stretnutie s Halleyho kométou a jej výskum v roku 1986, zároveň však hovorí o výstavbe piateho raketoplánu, ktorý by bol v zálohe. Raketoplán je taký rozhodujúci preto, lebo predstavuje jedinú nádej Ameriky na obnovenie vojenského využívania vesmíru.

Až do obdobia pred štyrmi rokmi v tomto mesiaci mali Spojené štáty tajné vojenské zovretie vesmíru. V septembri 1977 však Sovietsky zväz začal prekvapivú vesmírnu ofenzívu, ktorá to mala zmeniť — a aj to zmenila! Rozhodujúci zlom nastal 27. septembra 1977. V ten deň bola tajná americká vojenská základňa na Mesiaci v kráteri Kopernik vyradená z činnosti. Bol to výsledok prvej skutočnej vesmírnej bitky v dejinách, „bitky pri Žatevnom mesiaci“. Bola to bitka lúčových zbraní a odohrala sa tajne, a predsa bola najrozhodujúcejšou bitkou 20. storočia, pretože od tej chvíle, priatelia, začalo Rusko preberať úplnú kontrolu nad vojenským využívaním vesmíru!

Keď sa tieto tajné udalosti pred štyrmi rokmi odohrali, program raketoplánov zamrzol na mieste. Tvrdá línia, ktorá vtedy ovládala Kremeľ, zabuchla vojenské dvere do vesmíru. Čoskoro sme začali počúvať jednu výhovorku za druhou na meškanie raketoplánu. Boli tu najmä všetky tie príbehy o problémoch s tepelnoizolačnými dlaždicami. Roky plynuli a raketoplán zostával na zemi. Americká vojenská schopnosť vo vesmíre medzitým chradla. V októbri 1977 ruský zachytávací Cosmos zostrelil SKYLAB. SKYLAB bol životne dôležitou prestupnou stanicou tajne pokračujúceho amerického programu na Mesiaci. Jeho zničením si Rusko zabezpečilo, že vyhnanie Ameriky z Mesiaca bude trvalé.

Rusi medzitým sami začali bez verejných fanfár pristávať na Mesiaci. Už takmer štyri roky sú na Mesiaci rozmiestnené ruské lúčové zbrane namierené na Zem!

Keď Rusi zostrelili SKYLAB, urobili to nad Spojenými štátmi. Výsledkom bola obrovská ohnivá guľa rozpadajúca sa na kusy. Videli ju v šiestich štátoch od Texasu po Missouri. NASA približne týždeň počkala, kým titulky o záhadnej ohnivej guli utíchli, a potom začala zdĺhavé zakrývanie debaklu SKYLABU. NASA predstierala, že SKYLAB neočakávane klesá z obežnej dráhy, a pre istotu predstierala aj to, že raketoplán by ho možno mohol zachrániť. Nič netušiacej verejnosti to všetko znelo dobre, raketoplán však zostal na zemi a NASA napokon predstierala, že SKYLAB havaroval o pol sveta ďalej nad Indickým oceánom.

Okrem SKYLABU stratili Spojené štáty v prospech ruských zachytávacích Cosmosov aj svoje schopnosti vesmírneho prieskumu. Na jar 1978 už Spojené štáty nemali nijaké špionážne ani včasne varovné satelity, ktoré by zhromažďovali informácie nad Ruskom! Odvtedy Spojené štáty z času na čas vypustili špionážne satelity. Niektorým sa podarilo krátko zhromažďovať spravodajské informácie nad inými oblasťami sveta, len čo však preletia nad Sovietskym zväzom, vždy ich zničia. Spojené štáty preto už nemajú aktuálne prieskumné údaje o Sovietskom zväze!

Bez prieskumných údajov sú, priatelia, všetky zbrane sveta takmer nanič. Americkí vojenskí plánovači dostatočne dobre vedia, kde ležia ruské mestá a kde boli rozhodujúce vojenské zariadenia pred štyrmi rokmi. Bez čerstvého prieskumu však nedokážu zistiť, aké nové ciele by teraz mohli byť dôležitejšie. Rusko navyše rozmiestňuje protiraketovú obranu založenú na lúčových zbraniach. Bez čerstvých prieskumných údajov by existovala iba malá nádej na preniknutie amerických rakiet cez túto obranu. Prieskum sa preto počas posledných štyroch rokov stal strategickým problémom Spojených štátov č. 1.

Existuje aj mnoho ďalších problémov, pretože nemáme nič rovnocenné ruskej vesmírnej triáde zbraní. Bez prieskumu však majú malý úžitok aj zbrane, ktoré máme.

Tunajší boľševickí vojenskí plánovači sú odhodlaní za každú cenu spustiť jadrový prvý úder proti Rusku! V minulosti som o tom uviedol mnoho podrobností a teraz sa k nim nebudem vracať. S touto myšlienkou však robili všetko, čo im napadlo, aby vyriešili kritický problém prieskumu.

Jeden z ich prvých a najzúfalejších nápadov sa uskutočnil v apríli 1978. Podrobnosti som uviedol v AUDIO LISTE č. 33. Americká CIA v úzkej spolupráci s kórejskou CIA zariadila, aby sa na zhromažďovanie spravodajských informácií použilo civilné dopravné lietadlo. Išlo o let Korean Airlines 902. Možno si spomínate, že vzlietol z Európy smerom do Spojených štátov, namiesto toho však vletel do severného Ruska. Tajne bol vybavený osobitným fotografickým a elektronickým spravodajským zariadením a prenikol do jedného z najcitlivejších vzdušných priestorov v celom Rusku. Nič netušiaci cestujúci boli v podstate použití ako rukojemníci, aby Rusov odradili od okamžitého zostrelenia lietadla. Ruské stíhačky ho napokon prinútili pristáť, ale až po získaní a odvysielaní značného množstva spravodajských informácií.

Trik s kórejským dopravným lietadlom bol úspešným provizórnym riešením, prieskumné údaje však možno sotva získavať takýmto spôsobom pravidelne. Posledné tri roky preto čoraz viac počúvame o prieskumných lietadlách. Špionážne satelity ich údajne urobili pri väčšine strategických úloh takmer zastaranými, teraz sú však opäť v správach, pretože už nemáme špionážne satelity v nepretržitej službe.

Jedným z prieskumných lietadiel, o ktorých dnes počúvame čoraz viac, je SR-71 Blackbird. K najnovšiemu incidentu s SR-71 došlo 26. augusta, keď sa ho Severná Kórea údajne pokúsila zostreliť. A potom je tu slávny predchodca SR-71, U-2. Práve U-2 pilotoval zosnulý Francis Gary Powers, keď ho pred 21 rokmi zostrelili nad Ruskom. Mohli by ste si myslieť, že v tomto veku údajných špionážnych satelitov patrí U-2 do historických kníh, ale nie. U-2 sa teraz vracia, celý vyparádený a modernizovaný, s novým označením TR-1, a jeho úlohou je teraz, ako vždy, prieskum.

Keby sme na oblohe stále mali všetky tie prieskumné satelity, prieskumné lietadlá by boli menej dôležité. Tunajší boľševici sa prirodzene snažia, aby ste pravdu o našich chýbajúcich satelitoch netušili, ale v správach sa tu a tam objavia náznaky pravdy. Napríklad len včera ministerstvo obrany vydalo novú 99-stranovú propagandistickú brožúru s názvom „SOVIETSKA VOJENSKÁ MOC“. Verejnosti má údajne priniesť predtým prísne tajné informácie o vojenskom posilňovaní Ruska, a predsa obsahuje iba náčrty — žiadne satelitné snímky. Prečo? Pretože ministerstvo obrany nemá nijaké aktuálne satelitné snímky Ruska. Naše špionážne satelity sú už dávno preč.

Tajní boľševickí vojenskí plánovači sa doteraz uspokojovali s podradnými metódami prieskumu. Pred rozpútaním PRVEJ JADROVEJ VOJNY však chcú lepšie prieskumné údaje o Rusku. Majú iba jeden nástroj, ktorý poskytuje akúkoľvek nádej na vykonanie tejto úlohy, a tým je raketoplán.

NASA nám povedala, že raketoplán „Columbia“ má absolvovať štyri úvodné skúšobné lety. Po ich dokončení, možno už v septembri 1982, bude raketoplán vyhlásený za operačný. Faktom však je, priatelia, že tieto prvé štyri lety sa používajú na tajné vojenské účely. Stávky sú také vysoké, že tajný vojenský plánovací tím raketoplánu je pripravený v prípade potreby stratiť pri každom lete jeden raketoplán. Predtým, ako „Columbia“ v

apríli tohto roku vzlietla z mysu Canaveral, už existovali tri ďalšie rovnaké orbitálne stroje. Sú ukryté v odľahlom hangári na raketovej strelnici White Sands v Novom Mexiku.

Hlavným cieľom tajných vojenských letov raketoplánu je to, čo som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 62. Pokúšajú sa pomocou raketoplánu umiestniť na obežnú dráhu nový zložitý špionážny satelit, ktorý by prelietaval nad Ruskom. Je to pancierovaný satelit strieľajúci laserom, skonštruovaný tak, aby útoky ruských vesmírnych zbraní prežil dostatočne dlho na odvysielanie prieskumných údajov. Potom budú tunajší boľševici pripravení spustiť americký jadrový prvý úder proti Rusku.

Aby mohol špionážny satelit vykonávať prieskum nad Ruskom, musí letieť ďaleko na sever. Takáto obežná dráha sa veľmi líši od tej, ktorá sa verejne uvádza pre raketoplán. Raketoplán vracajúci sa na Zem po vypustení špionážneho satelitu preto nemôže pristáť v oznámenom čase a na oznámenom mieste. Namiesto toho má raketoplán, ktorý vidíme štartovať z Floridy, pristáť mimo nášho dohľadu na tajnom mieste v západnej Austrálii — ak let prežije. Iný raketoplán, cvičný „Enterprise“, medzitým ukážu v televízii, ako presne podľa plánu pristáva na Edwardsovej leteckej základni.

Keď „Columbia“ v apríli tohto roku odštartovala z Floridy, ruské vesmírne zbrane na ňu zaútočili a zničili ju, ako som podrobne uviedol v AUDIO LISTE č. 64. Cvičný raketoplán „Enterprise“, premenovaný na „Columbiu“, však nadchol verejnosť, keď sa prirútil od mora a pristál v Kalifornii. Priviezli zakryté výstupné vozidlo a vytvorili dojem, že z neho vystúpili astronauti Young a Crippen. Verejnosti zostal dojem, že misia bola úspešná, v skutočnosti však išlo o katastrofu ešte horšiu, než tunajší boľševici považovali za možné.

Vojenských plánovačov raketoplánu zachvátil zmätok, čo robiť ďalej. V AUDIO LISTE č. 65 som pred troma mesiacmi opísal ich nezhody a rozhodnutie, ku ktorému napokon dospeli. Po približne týždňovom odklade poslali cvičný raketoplán „Enterprise“ na Floridu, aby získali čas. Na rampe v Kennedyho vesmírnom stredisku je teraz práve „Enterprise“ — cvičný raketoplán, ktorý nebol určený na let na obežnú dráhu.

Keď tajný vojenský tím raketoplánu poslal „Enterprise“ na Floridu, plánoval ho použiť pri úmyselne prerušenom štarte. Ich plánom bolo vypustiť „Enterprise“ a potom nechať jeden z jeho motorov predčasne zhasnúť. To by viedlo k návratu „Enterprise“ na mys Canaveral iba niekoľko minút po štarte. Plánovači raketoplánu očakávali, že týmto predstavením udržia program pri živote v očiach verejnosti. Získaný čas by medzitým využili na úpravy plánu ďalšej misie raketoplánu, aby mala väčšiu šancu na úspech.

V tejto chvíli je „Enterprise“ stále naprogramovaný na umelé prerušenie letu krátko po štarte. Rozpory medzi plánovačmi raketoplánu, o ktorých som informoval v júni tohto roku, sa však počas leta znásobili. Niekoľkým členom skupiny sa pri pláne úmyselného prerušenia letu začínajú poriadne podlamovať kolená. Hovoria: „Čo ak niečo, čo neplánujeme, spôsobí Enterprise skutočné poškodenie? Čo ak sa Ivan rozhodne zostreliť ho z oblohy, hoci ešte stále bude v dosahu kamier? Enterprise potrebujeme na verejne sledovanú návratovú časť po každej misii. Čo ak ho stratíme?“

Ďalší plánovači raketoplánu vyjadrujú úplne inú obavu. Táto druhá skupina sa nebojí, že Rusi zostrelia „Enterprise“, pretože nebude pre Rusko predstavovať nijakú hrozbu. Obáva sa vplyvu prerušeného štartu na vzťahy s verejnosťou. Objavil sa dokonca návrh zvážiť úplný orbitálny let „Enterprise“. „Enterprise“ by po dosiahnutí obežnej dráhy nemohol nič vykonať, pretože jeho nákladný priestor zaberajú osobitné palivové nádrže. Sledujúca verejnosť by sa to však vďaka simulačným filmom, ktoré by bolo možné odvysielať, nikdy

nedozvedela. Pokiaľ ide o návrat do atmosféry, „Enterprise“ je pokrytý rovnakým systémom tepelnoizolačných dlaždíc ako štandardné raketoplány. Prvá skupina tvrdí, že tento plán nie je dobrý, pretože dlaždice stále neboli overené pri plnohodnotnom návrate z obežnej dráhy. „Columbia“ to mala vykonať v apríli tohto roku, ale tak ďaleko sa nikdy nedostala. „Enterprise“ by sa mohol dostať cez Rusov, iba aby sa pri návrate rozpadol; a to by sa podľa tých, ktorí sa obávajú, nedalo utajiť. Program by sa zastavil.

Zo všetkých týchto sporov a ďalších podobných nezhôd vyplynula iba jediná zhoda. Jediným účelom vyslania „Enterprise“ na Floridu bolo získať čas. Jeden z troch tajných raketoplánov vo White Sands sa medzitým upravuje pre ďalšiu misiu. Jediné, o čo sa teraz NASA usiluje, je pomocou „Enterprise“ ešte o niečo dlhšie získavať čas. Potom ho bude musieť nejakým spôsobom vrátiť do White Sands a nový raketoplán priviezť na mys. A tak sa aspoň nateraz „Enterprise“ používa na získanie času pomocou odkladov štartu namiesto prerušeného letu.

Príbehy o tepelnoizolačných dlaždiciach raketoplánu sa tri roky používali ako výhovorka na dlhodobé uzemnenie „Columbie“. NASA sa teraz opäť snaží získať čas a údajný problém s tepelnoizolačnými dlaždicami sa znovu používa na vysvetlenie odkladu. Hovoria nám, že uprostred noci uniklo raketové palivo, a preto dlaždice odpadli. Najnovšie fiasko s dlaždicami potichu zmizne, až keď si NASA bude istá, čo robiť ďalej.

Téma č. 3 — Pred dvoma dňami sa týždeň začal zlými správami zo svetových búrz. Investori v zahraničí boli presvedčení, že akcie na Wall Street čaká prudký prepad, a snažili sa uniknúť v predstihu. Keď sa neskôr otvorili trhy v New Yorku, spočiatku skutočne rýchlo klesali. Tunajší manipulátori akciového trhu však ešte nie sú celkom pripravení na plnohodnotný burzový krach, a preto sa newyorské trhy náhle otočili a zamierili nahor. Do konca obchodného dňa manipulátori vytlačili trh na celkový denný zisk. Celosvetová burzová panika bola v pondelok odložená. Skúsenosť však napriek tomu priniesla verejný dôkaz dnešnej nestability akciového trhu.

Pred dvoma rokmi som v AUDIO LISTE č. 51 podrobne varoval pred podobnosťami medzi dnešným akciovým trhom a trhom z roku 1929. Akciový trh sa z hľadiska skutočnej hodnoty už celé roky rúti nadol spomaleným pohybom a čoskoro jeho horská dráha vyskočí z koľajníc a zamieri nadol!

Jednou z výrazných podobností medzi dneškom a rokom 1929 je úloha súkromnej korporácie Federálneho rezervného systému. Dnes, rovnako ako vtedy, Fed úmyselne ničí hospodárstvo obmedzovaním peňazí a úverov. Výhovorkou je údajný boj proti inflácii. Hovoria nám, že úrokové sadzby musia byť vysoké, pretože je vysoká inflácia. V tomto vysvetlení súčasnej politiky Fedu je však do očí bijúci rozpor. Podľa oficiálnych vládnych údajov je miera inflácie teraz okolo 10 %. Na základe všetkých minulých skúseností by to znamenalo, že aj úrokové sadzby by mali byť okolo 10 % — približne rovnaké ako inflácia. „Fed“ však namiesto toho vytlačil úrokové sadzby do pásma 20 %, na dvojnásobok oficiálnej miery inflácie! Faktom je, priatelia, že vládne údaje o skutočnej inflácii sú klamstvom a rovnako aj výhovorky Federálneho rezervného systému na legalizovanú úžeru.

Minulý mesiac som opísal skutočný účel súčasnej politiky Federálneho rezervného systému. Tunajšie podniky sú zámerne oslabované a pripravované na prevzatie. Jediné podniky, ktorým sa neubližuje, patria Rockefellerovmu kartelu prepojenému s korporáciou Federálneho rezervného systému. Tunajší korporátni fašisti vedú

hospodársku vojnu, aby získali moc proti štátnym boľševikom vo vláde, a preto nečakajte nijakú úľavu.

Predseda Federálneho rezervného systému Paul Volcker koncom minulého mesiaca vypovedal pred Kongresom, že astronomické úrokové sadzby budú pokračovať celé roky. Väčšina malých podnikov nemôže zarobiť zisk 20 % a viac, ktorý je potrebný na zaplatenie takých premrštených úrokov, a preto jednoducho zomrie. Agenti Rockefellerovho kartelu v rozdelenej vláde Spojených štátov medzitým rýchlo postupujú s ďalšou časťou svojho plánu.

Minulý mesiac som upozornil, aby ste sledovali údajný nový zlatý štandard, ktorý má čoskoro navrhnúť takzvaná Reaganova administratíva. A naozaj, počas niekoľkých posledných týždňov sa reči o zlatom štandarde začali všade okolo nás šíriť ako huby po daždi. Zrazu sa o tejto téme uverejňujú „listy redakcii“, ktoré by pred niekoľkými rokmi ignorovali. Dokonca aj entita viceprezident Bush hovorí o návrate k zlatému štandardu. A časopis Business Week práve uverejnil vo vydaní z 21. septembra titulný článok s názvom, citujem: „Návrat k zlatému štandardu — prečo by sa oň Reagan mohol pokúsiť, ako by sa uskutočnil, ako by mohol fungovať.“

Plán falošného zlatého štandardu zatiaľ postupuje presne podľa plánu. Ako som podrobne uviedol minulý mesiac, vôbec by nešlo o skutočný zlatý štandard. Je to iba trik na ovplyvnenie vnímania dolára verejnosťou a na umlčanie nových otázok o našom chýbajúcom zlate. Navrhujú ho tak, aby vyzeral dobre, je to však iba ďalší skorumpovaný a krutý trik.

Priatelia, korupcia sa stala jediným spôsobom, ktorý naši vodcovia poznajú. Dlho trpiaci americký ľud vždy poskytne každému novému prezidentovi výhodu pochybnosti, a vždy je to márne. To isté dnes platí o Kongrese — čím viac zákonov prijíma, tým viac ide krajina „dolu vodou“. Kým však jeho členovia zostávajú vo funkcii, snažíme sa nahovoriť si, že predsa musia robiť aj niečo v náš prospech. Po rokoch, keď je už, samozrejme, neskoro, sa niekedy dozvieme kúsok pravdy. Vyjde kniha dokumentujúca veľké množstvo úplatkov prijatých bývalým prezidentom alebo bývalého kongresmana obžalujú za daňový únik. Vždy si však hovoríme: „Tentoraz je to určite iné.“ Chceme veriť svojim vodcom, a preto si klamstvá, podvody a korupciu, ktoré vidíme, racionalizujeme tak dlho, ako sa len dá. Naši vodcovia vedia, že takto premýšľame, a využívajú to proti nám.

Entita prezident Reagan hovorí, že si musíme dať do poriadku svoj hospodársky dom. Na základe tejto výhovorky sa domáce programy každého druhu bez ohľadu na ich hodnotu sekajú mäsiarskou sekerou. Výdavky na vedenie vojny nenechávajú nič na sociálnu starostlivosť, a predsa väčšina zahraničnej pomoci pokračuje bez zásahu! Jedinou výnimkou je pomoc skutočne núdznym krajinám tretieho sveta. Pre naliehavé plány jadrovej vojny nie sú nijako užitočné, a preto sa ocitajú „vonku na mraze“. Zahraničná pomoc podporujúca prípravu na vojnu však pokračuje bez prestávky.

Najnedotknuteľnejšie zo všetkých programov zahraničnej pomoci sú každoročné miliardy pomoci Izraelu. Za posledných 33 rokov dali Spojené štáty Izraelu vyše 100 miliárd dolárov (100 000 000 000 dolárov) pomoci. Tie isté doláre — naše daňové peniaze — sa vracajú priamo na Capitol Hill a k americkým nadnárodným korporáciám. Americké daňové doláre tečú ako voda cez izraelské ruky do peňaženiek kongresmanov a dávajú izraelskej lobby jej vplyv! Americká zahraničná pomoc Izraelu sa používa aj na nákup

amerických vojnových zbraní. Tieto zbrane jedného dňa zatiahnu vás aj mňa do poslednej americkej vojny — PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Ak by naši vodcovia mysleli nápravu hospodárstva vážne, mohli by urobiť mnoho vecí. Najprv by mali pre zmenu začať hovoriť pravdu namiesto vrstvenia jedného klamstva na druhé. Namiesto sfalšovaného zlatého štandardu treba odhaliť škandál nášho chýbajúceho zlata! Ako som vysvetlil v AUDIO LISTE č. 60, dalo by sa to urobiť v súvislosti s medzinárodnou hospodárskou konferenciou spôsobom, ktorý by zachránil svetové hospodárstvo.

Treba tiež zahodiť prístup administratívy, ktorá používa na domáce programy mäsiarsku sekeru. Áno, priatelia, mnohé domáce programy sú sporné — a niektoré si to zaslúžia. Dajme však na prvé miesto to najdôležitejšie.

Skôr než vezmeme mäsiarsku sekeru na domácu pomoc, prečo nezačať zahraničnou pomocou — čiže pomocou Kongresu? Dolár vynaložený na domáce programy aspoň ďalej obieha v našom vlastnom hospodárstve, ale doláre premrhané na zahraničnú pomoc nášmu hospodárstvu ako celku nijako nepomáhajú.

A pokiaľ treba niekde mávať mäsiarskou sekerou, tak v Kongrese! Čoraz častejšie počúvame o zamestnancoch najrôznejších spoločností, ktorí prijímajú zníženie miezd, aby pomohli zachrániť svoje firmy. Náš rozhadzovačný Kongres si medzitým práve odhlasoval právo napĺňať si vrecká ešte viac než v minulosti! Ja hovorím:

> „Znížte všetky federálne platy na polovicu, počnúc Kongresom. Nemôžeme si dovoliť nechať ich ďalej fidlikať, kým naše hospodárstvo horí.“

Je čas, priatelia, pritlačiť ich k múru.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som sa pokúsil varovať, že času je čoraz menej — hospodársky, politicky aj vojensky. Ľudia so zlými úmyslami a skorumpovanou mysľou pilotujú náš svet po kolíznom kurze ku katastrofe.

Kým Američania čakajú na ďalší štart raketoplánu, pre kozmickú loď Zem prebieha ešte väčšie odpočítavanie. Jedného dňa v januári 1986 sa má sonda Voyager II približovať k obrovskej záhadnej planéte Urán. Voyager sa bude pripravovať na vyslanie záplavy záberov a vedeckých údajov na Zem. Bude však vtedy ešte niekto na Zemi Voyager počúvať? Odpoveď môže byť áno, priatelia, ak sa pravda nášho Pána Ježiša Krista stane vedúcim svetlom nášho zmietaného sveta. Musíme sa naučiť budovať namiesto ničenia; musíme sa naučiť mieru namiesto vojny prostredníctvom všeobecnej neutrality a ušľachtilej súťaže namiesto dobývania a intríg. Ak sa to nenaučíme, v zime roku 1986 môže byť na Zemi už iba ticho. Deväť rokov po vypustení z modrej perly planéty Zem by Voyager II mohol vysielať rádiové signály k hluchej sivej hrobke sveta. Samotný Voyager by potom niesol posledné zvuky Zeme na platinovej platni, keď sa bude navždy osamelo vzďaľovať k hviezdam.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 69

8. novembra 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento historický text zachováva autorov hlas. Opisované sprisahania, skupinové charakteristiky a tajné vojenské udalosti sú tvrdeniami Dr. Betera; preklad ich nepredkladá ako overené historické fakty ani ako stanovisko prekladateľa.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 8. novembra 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 69.

Pred niekoľkými dňami, ráno 4. novembra, sa oči sveta upierali na mys Canaveral na Floride. Na rampe 39-A, odkiaľ pred desaťročím štartovali americké lety na Mesiac, stál americký raketoplán pripravený na štart. Podľa NASA mal odštartovať o 7.30 ráno. To, čo sme sledovali, priatelia, bol ďalší reklamný podvod NASA. NASA v ten deň vôbec nemala v úmysle raketoplán skutočne vypustiť.

Raketoplán, ktorý je teraz na myse Canaveral, nie je „Columbia“, ako sa tvrdí — je to cvičný raketoplán „Enterprise“, ako som informoval v júni tohto roku v AUDIO LISTE® č. 65. Je tam z jediného dôvodu: pomôcť NASA získať čas. Práve Enterprise, nie Columbia, sme videli pri dramatickom pristátí v Kalifornii v apríli tohto roku. Väčšina Američanov nevie, že Columbia bola po štarte z mysu Canaveral vo vesmíre zničená.

NASA ďalej získava čas, kým vo White Sands v Novom Mexiku prebiehajú tajné úpravy ďalšieho raketoplánu. Preto teraz vidíme podvody, ako bolo prerušené odpočítavanie 4. novembra. Ako som práve spomenul, NASA nemala v úmysle začiatkom tohto týždňa dovoliť skutočný štart. Chcela však vzrušujúce odpočítavanie, ktoré by udržalo záujem verejnosti a vysvetlilo ďalší odklad.

Kľúčom k reklamnému predstaveniu NASA bol hlavný počítač odpočítavania nazývaný „automatický sekvencer“. Bol zámerne naprogramovaný tak, aby odpočítavanie zdržal v čase T mínus 9 minút a potom ho úplne zastavil iba 31 sekúnd pred štartom. S týmito opatreniami NASA pokračovala v predstieraných prípravách štartu. Niekoľko dní vopred hovorcovia NASA vážne tvrdili, že počasie bude musieť byť v čase štartu takmer dokonalé. Dôvodom, ako nám opakovane hovorili, bolo, že raketoplán možno bude musieť svoj vzlet prerušiť a kĺzavým letom sa vrátiť na pristátie na myse Canaveral. Presne tento plán som zverejnil v júni tohto roku v AUDIO LISTE č. 65.

Vojenskí plánovači raketoplánu stále aktívne zvažujú čoskoro uskutočniť zámerne prerušený štart a chcú nás pripraviť pre prípad, že ho vykonajú. Dňa 4. novembra však boli prípravy štartu iba predstierané, a preto NASA pokračovala v odpočítavaní a zhoršujúcemu sa počasiu venovala iba prázdne slová. Odpočítavanie bez problémov dospelo k bodu „T mínus 9 minút“ a potom sa zastavilo na poslednú plánovanú prestávku. Hovorili nám, že toto je rozhodujúci bod, v ktorom riadenie štartu buď pokračuje, alebo štart zruší. Novinári naťahovali krky k zhoršujúcim sa oblakom a krútili hlavami. Začalo pršať na divákov 10 míľ od štartovacej rampy; potom dážď dosiahol tribúnu pre významných hostí, ktorá bola k raketoplánu dvakrát bližšie; napokon začal bičovať televíznych reportérov na ich predsunutých stanoviskách, najbližšie k rampe. NASA určite

bude musieť štart zrušiť, hovorili. Pre riadenie štartu NASA však v ten deň záležalo iba na samotnom odpočítavaní. Vedeli, že štart nemôže nastať, pretože počítač bol naprogramovaný tak, aby mu zabránil. Preto oznámenie NASA mnohých prekvapilo. Rozhodli sa pokračovať k štartu. Posledných 9 minút odpočítavania využili na položenie základov toho, čo má prísť.

Najprv počítač odmietol obnoviť odpočítavanie v čase T mínus 9 minút. NASA zakrátko oznámila, že ide iba o problém s programovaním počítača. O chvíľu sa odpočítavanie rozbehlo. Všetko prebiehalo hladko až do času T mínus 31 sekúnd. Potom sa odpočítavanie znova zastavilo. NASA opäť povedala, že ide o programátorskú chybu. Samotný raketoplán bol podľa ich slov v poriadku, ale počítač nedostal správne pokyny.

V tej chvíli, priatelia, tak blízko štartu, išlo o kritický bod odpočítavania. Palivové nádrže raketoplánu boli uzavreté a pripravené; raketoplán bol odpojený od pozemných spojení a chvel sa silou, pripravený vyraziť. Najrôznejšie veci bolo potrebné vypnúť, ochladiť, znovu nastaviť a pripraviť na ďalší pokus.

Nasledujúce približne dve hodiny sa televízne správy sústreďovali na to, aké rozhodujúce sú pre raketoplán počítače. Nakoniec zdôraznili jednu základnú myšlienku: aj keď je samotný raketoplán v dokonalom stave, chyba v programovaní jeho počítačov môže spôsobiť niečo neočakávané. Toto je, priatelia, spôsob NASA, ako nás pripraviť, aby sme prijali prípadné uskutočnenie takzvaného „prerušenia letu s návratom na miesto pristátia“. Potom povedia, že všetko spôsobila chyba v programovaní počítača. Zdôraznia, že samotný raketoplán pracoval dokonale, a preto by sa do projektu nemalo zasahovať. Napokon, keď budú pripravení na tretí štart raketoplánu, ubezpečia nás, že všetky počítačové problémy už vyriešili. Toto bol, priatelia, skutočný účel podvodu s odpočítavaním 4. novembra. Teraz pripravili cestu na skorý prerušený vzlet, ak sa rozhodnú vykonať plán, ktorý som zverejnil v AUDIO LISTE č. 65.

Keď štartovací tím NASA dosiahol toto všetko, napokon štart 4. novembra zrušil s inou výhovorkou. Hovoria nám, že hydraulické energetické jednotky nazývané APU potrebujú výmenu oleja a filtrov; a týmto príbehom NASA znovu získava čas. Pomocou jednej výhovorky za druhou sa NASA doteraz darilo opakovane posúvať ďalší štart bez vzbudenia podozrenia verejnosti. Od prvého štartu 12. apríla 1981 už uplynulo takmer sedem mesiacov. Tieto odklady však nemôžu pokračovať donekonečna. Odpočítavanie programu raketoplánov je iba súčasťou oveľa väčšieho odpočítavania — odpočítavania k PRVEJ JADROVEJ VOJNE!

Začiatkom roku 1981 som odhalil, že tunajší americkí boľševici sa vo svojich vojnových plánoch snažia dodržiavať pevný harmonogram. Podľa neho sa má sled vojnových udalostí začať približne v polovici roku 1982. Spustí sa reťaz udalostí, ktorá má napokon vyvrcholiť PRVOU JADROVOU VOJNOU.

Priatelia, zatiaľ sa tohto harmonogramu stále držia. Do polovice roku 1982 zostáva menej než rok, a preto sa vojenský tím raketoplánu čoskoro bude musieť pokúsiť o štart bez ohľadu na nízku pravdepodobnosť úspechu. Čokoľvek skúsia, bude vzhľadom na zdrvujúcu ruskú vojenskú moc vo vesmíre zúfalou hazardnou hrou. Čas raketoplánu sa však kráti. Voľba sa postupne mení na: buď ho použijú, alebo oň prídu.

Tunajší štátni socialisti, americkí boľševici, ktorí teraz ovládajú vojenskú politiku Ameriky, zúfalo túžia vrhnúť americký jadrový arzenál proti Rusku. Počas posledných týždňov sa toto vojenské šialenstvo prejavovalo mnohými spôsobmi. Siahajú od rozhodnutia takzvanej

Reaganovej administratívy o rakete MX a bombardéri B-1 až po šokujúce vyhlásenia o „obmedzenej jadrovej vojne“. Americké hospodárstvo je zároveň sťahované do inflačnej depresie, aby sa pripravila pôda pre DIKTATÚRU! A čo je najhrozivejšie, priatelia, od môjho posledného AUDIO LISTU došlo ku konkrétnemu činu, ktorý zapálil jednu zo zápalných šnúr vojny!

V niekoľkých nedávnych nahrávkach som hovoril o podobnosti medzi dnešnými množiacimi sa krízami a krízami, ktoré predchádzali prvej svetovej vojne. Tie krízy pripravili pôdu, ale spúšťačom vedúcim k vojne bol konkrétny incident. Tou udalosťou, priatelia, bol neočakávaný atentát na kľúčovú politickú osobnosť. Stalo sa to v roku 1914 a teraz, v roku 1981, sa to stalo znova.

Moje tri osobitné témy v tomto AUDIO LISTE sú:

Téma č. 1 — ATENTÁT NA SADATA PRE PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma č. 2 — PROGRAM REAGANOVEJ ADMINISTRATÍVY NA POLONIZÁCIU AMERIKY

Téma č. 3 — ROZHODNUTIE O MX A AMERICKÝ POSTOJ PRVÉHO ÚDERU

Téma č. 1 — Na politiku atentátov sa možno vždy spoľahnúť, že udrie bez varovania. Jedného osudného dňa udrela v hlavnom meste neďaleko Stredozemného mora. Deň sa začal bez náznaku toho, čo malo prísť. Stredomorské slnko jasne a teplo svietilo; bol to deň ako stvorený na pikniky a prehliadky. V ten osudný deň sa mal na verejnosti objaviť nezvyčajný vodca. Bol to muž pevnej vôle, nie všeobecne obdivovaný, ale určite priťahujúci pozornosť. Na verejné vystúpenia toho dňa sa vyparádil úplnou súpravou vyznamenaní, aby posilnil svoj obraz.

Bol to kontroverzný muž a jeho politika vyvolávala horúce diskusie. V zahraničnej politike si vytýčil smer, ktorý ho odlišoval od ostatných v jeho regióne. Mnohým sa jeho myšlienky nepáčili. V celom regióne, kde tento nezvyčajný muž žil, hrozilo, že hlboké rozpory vybuchnú do násilia. Ústredný problém sa týkal menšiny zbavenej práv, rozptýlenej po častiach niekoľkých krajín. Táto menšina bola obeťou manévrov veľmocí, ktoré pred jednou generáciou zmenili mapu. Zostala bez národnej identity, po ktorej túžila, a roztrúsená v častiach viacerých štátov.

Príslušníci tejto menšiny celé desaťročia bojovali za opätovné získanie svojich práv a pomaly, ale isto silneli. Tieto skutočnosti v ten jasný slnečný deň ťažili myseľ kontroverzného vodcu. Bol presvedčený, že smer, ktorý presadzuje, je správny. Zúčastňoval sa na rokovaniach, ktoré mohli viesť k určitej forme regionálnej autonómie pre túto menšinu. Mala ju dostať v rámci štátov, kde žila. Jeho verejné vystúpenia v ten slnečný deň mali podčiarknuť odhodlanie pokračovať vo zvolenom smere. Myslel si, že je iba otázkou času, kedy jeho diplomatické myšlienky prinesú trvalý mier jeho zmietanému regiónu a jemu samému česť.

Taký bol sen tohto muža, priatelia, ale sen sa náhle skončil ako nočná mora. Do tepla jasného stredomorského slnka zrazu zasiahlo mrazivé zdesenie politiky atentátov. Zaznel dážď výstrelov a muž, ktorý si vytýčil taký nezávislý smer, ležal mŕtvy.

Po atentáte okamžite nasledovali otázky vršené na ďalšie otázky. „Aké veľké bolo sprisahanie?“ Spočiatku sa zdalo, že iba hŕstka, možno štyria či piati muži. Neskôr sa objavili náznaky, že mohlo byť oveľa väčšie. „Čo podozrivé správanie susednej vlády voči zavraždenému vodcovi?“ Dôkazy boli protichodné. A: „Prečo takému dôležitému vodcovi tak úplne chýbala účinná ochrana?“ Táto otázka zostáva, priatelia, dodnes záhadou.

Často sa hovorí, že dejiny sa opakujú; a naozaj sa opakujú, priatelia, ak sa to len dokážeme naučiť vidieť.

Práve som opísal nie jednu, ale dve historické udalosti. Jednou bol atentát na entitu známu ako egyptský prezident Anwar Sadat minulý mesiac, 6. októbra. Druhou udalosťou, ktorá presne zodpovedá rovnakému opisu, bol atentát pred 67 rokmi. Mám na mysli atentát na rakúskeho arcivojvodu Františka Ferdinanda 28. júna 1914. Minulomesačný atentát sa odohral v egyptskom hlavnom meste Káhira, približne 100 míľ južne od stredomorského pobrežia. Obeťou bola entita prezident Sadat. Za posledných päť rokov sa Sadat stal v arabskom svete veľmi kontroverzným a izolovaným. Dôvodom bolo jeho spojenie s Izraelom prostredníctvom takzvaných dohôd z Camp Davidu.

Veľkým problémom dnešného Blízkeho východu sú, samozrejme, Palestínčania. Sú dnešnou menšinou zbavenou práv, obeťami veľmocenského prekresľovania máp, ktoré pred jednou generáciou vytvorilo Izrael. Palestínčania, prevažne vyhnaní zo svojho niekdajšieho domova, sú dnes ako siroty rozptýlení po viacerých štátoch. Nikdy však nestratili odhodlanie získať späť svoje práva a národnú identitu a pomaly, ale isto silnejú. Väčšina dnešných arabských vodcov podporuje tieto palestínske túžby v plnej miere. Pred štyrmi rokmi však Sadat svojimi jednostrannými krokmi voči Izraelu porušil jednotu svojich arabských bratov. Odvtedy sa spájal s akýmsi polovičatým riešením palestínskeho problému. Toto riešenie sa nazýva „autonómia“.

V týchto dňoch často počúvame o takzvaných rokovaniach o autonómii medzi Egyptom a Izraelom. Vám a mne, tisíce míľ od miesta diania, môže myšlienka regionálnej autonómie Palestínčanov znieť celkom dobre, ale pre samotných Palestínčanov nie je nijakým riešením. Vidia v nej iba spôsob, ako ich naveky uzamknúť v súčasnom stave bez domova; a, priatelia, majú v tom úplnú pravdu. Veď Palestínčania ani nie sú účastníkmi takzvaných rokovaní o autonómii, ktoré majú rozhodnúť o ich osude. Takáto teda bola situácia minulý mesiac, 6. októbra:

Blízky východ vriaci nevyriešeným napätím po veľmocenskom prekreslení mapy pred jednou generáciou; menšina zbavená práv bojujúca za obnovenie svojej národnej identity; a jediný neortodoxný vodca hľadajúci polovičaté riešenie založené na takzvanej regionálnej autonómii pre menšinu.

Znie to ako situácia jedinečná pre našu dobu, ale, priatelia, nie je jedinečná. V dôležitých ohľadoch je takmer presnou kópiou situácie, ktorá vybuchla do prvej svetovej vojny.

V roku 1914 nebol svetovým ohniskom napätia Blízky východ, ale Balkánsky polostrov. Vtedajšou menšinou zbavenou práv neboli Palestínčania, ale skupina národov súhrnne označovaných ako Juhoslovania. Juhoslávia, ako ju poznáme dnes, v roku 1914 neexistovala. Mapa regiónu bola namiesto toho mozaikou názvov ako Srbsko, Bosna a Hercegovina. Po regióne boli rozptýlené vzájomne príbuzné juhoslovanské národy. Pred jednou generáciou ich obrali o moc a identitu a chceli ich späť.

Niekoľko rokov pred vypuknutím prvej svetovej vojny viedlo toto napätie opakovane k bojom na Balkáne. Do tejto nebezpečnej situácie vstúpil arcivojvoda František Ferdinand, dedič rakúskeho trónu Rakúsko-Uhorska. Obával sa, že balkánska situácia môže viesť k rozpadu jeho ríše, a preto navrhol polovičaté riešenie, ktoré malo upokojiť Juhoslovanov a zároveň zachovať súčasný stav. Jeho plán pre túto menšinu zbavenú práv sa nazýval „regionálna autonómia“. Bol prakticky predobrazom takzvaného plánu autonómie, o ktorom dnes počúvame v súvislosti s Palestínčanmi. Juhoslovania neboli myšlienkou autonómie v roku 1914 o nič nadšenejší než Palestínčania dnes, v roku 1981. Bola to situácia ako stvorená na prípravu atentátu. Platilo to v roku 1914 a znova v roku 1981, sotva pred mesiacom.

Oba atentáty sa líšili v detailoch, ale ich celkový vzorec bol veľmi podobný. Arcivojvoda Ferdinand sa objavil v otvorenom automobile s vyznamenaniami a znakmi kráľovskej hodnosti. Sadat sa objavil na prehliadke s vojenskými vyznamenaniami a insígniami. Oboch zastrelili bez zásahu bezpečnostného personálu proti atentátnikom, kým nebolo neskoro. Oboch zabili v hlavných mestách neďaleko Stredozemného mora — arcivojvodu Ferdinanda v provinčnom hlavnom meste Sarajevo v Bosne; Sadata v egyptskej Káhire. Po oboch atentátoch okamžite nasledovali podozrenia namierené proti susednému štátu. Pri Sadatovi smerovali proti susednej Líbyi; pri arcivojvodovi Ferdinandovi obviňovali Srbsko. A tieto obvinenia, priatelia, spustili proces, ktorý viedol priamo k prvej svetovej vojne.

Ak by to všetko nestačilo, dnešná situácia má ešte jednu rozhodujúcu podobnosť s rokom 1914. V predvečer prvej svetovej vojny stáli v Európe proti sebe dva veľmocenské bloky. Jeden sa nazýval Trojdohoda a tvorili ho Británia, Francúzsko a cárske Rusko; druhý bol Trojspolok, tvorený Nemeckom, Rakúsko-Uhorskom a Talianskom. Tieto dva veľmocenské bloky boli v politike kontinentu niečím novým a nebezpečným. Boli to trvalé spojenectvá namiesto niekdajších dočasných zväzkov na osobitný účel. Boli dedičstvom politiky rovnováhy moci z čias Bismarcka a Disraeliho. Oba bloky boli tak vyrovnané, že sa predpokladalo, že udržia mier, ale mali spoločné slabé miesto. Tým bol Balkánsky polostrov. Samotné balkánske štáty boli malými hráčmi na svetovej scéne, medzi nimi a veľmocami však existovali zmluvy. Práve cez tieto väzby boli veľmoci vtiahnuté do toho, čo sa stalo prvou svetovou vojnou.

Dnes, priatelia, znovu žijeme v dobe, keď už desaťročia stoja proti sebe dva veľmocenské bloky. Jeden sa sústreďuje okolo Ruska a druhý okolo Spojených štátov s ich spojencami. Napríklad v samotnej Európe stojí NATO zoči-voči Varšavskej zmluve rok čo rok. Dnes je to oveľa horšie než v roku 1914. Je to zložitejšie a vznikajú aj tajné spojenectvá. A tak ako mal rok 1914 slabé miesto na Balkáne, slabým miestom roku 1981 je Blízky východ spolu s Perzským zálivom.

V roku 1914 atentát na arcivojvodu Františka Ferdinanda šokoval svet. Bol spúšťačom reťaze udalostí, ktorá vyvrcholila prvou svetovou vojnou. Rakúsko-Uhorsko obvinilo Srbsko zo spoluúčasti na atentáte a vydalo tvrdé ultimátum. Malé Srbsko sa obrátilo na Rusko so žiadosťou o ochranu a Rusko súhlasilo. Rakúsko-Uhorsko vyhlásilo Srbsku vojnu; Rusko začalo mobilizovať. Rakúsko-Uhorsko požiadalo svojho spojenca Nemecko, ktoré okamžite vyhlásilo vojnu Rusku. Nemecko požiadalo ruského spojenca Francúzsko, aby sa nezapájalo, ale Francúzi odpovedali vyhýbavo. Nemecko potom vyhlásilo vojnu Francúzsku a pripravovalo pochod cez Belgicko na útok proti Francúzsku. Británia varovala Nemecko, aby neporušilo belgickú neutralitu. Nemci napriek tomu vyrazili. Británia vyhlásila vojnu Nemecku. Situácia takto ďalej narastala ako snehová guľa, až celá

Európa horela vojnou. Bola to vojna, z ktorej nemohli vyjsť víťazi okrem neviditeľných mocných síl v zákulisí. Týmto silám sa však podarilo rozpútať vojnu, ktorú nebolo možné vyhrať, pre vlastné sebecké ciele — a všetko začali prekvapivým atentátom!

Keď som 30. septembra nahrával AUDIO LIST č. 68, varoval som, že entita Sadat je pripravovaná na atentát. Tunajší štátni socialisti, čiže americkí boľševici, sa snažia rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU technikami podobnými tým, ktoré pred 67 rokmi viedli k prvej svetovej vojne. Napokon prišiel čas použiť Sadata na posunutie vojnového plánu.

Napriek zdaniu zosnulý prezident Anwar Sadat pred štyrmi rokmi nezačal rokovania s Izraelom z vlastnej iniciatívy. Namiesto toho sa z neho stala nedobrovoľná bábka Spojených štátov a Izraela! Čo so Sadatom urobili, som prvýkrát odhalil pred štyrmi rokmi v tomto mesiaci v AUDIO LISTE č. 28.

Až do jari 1977 Anwar Sadat vždy odmietal myšlienku priamych rokovaní s Izraelom. V apríli toho roku navštívil Washington na rozhovory s vtedajším prezidentom Carterom. Keď sa novinári pýtali, či by uvažoval o priamych rokovaniach s Izraelom, Sadat túto myšlienku znovu odmietol ako príliš drastickú. O trochu viac než šesť mesiacov neskôr však náhlou mierovou iniciatívou a návštevou Izraela elektrizoval svet. V AUDIO LISTE č. 28 som informoval, čo sa mu stalo, že sa jeho myslenie tak radikálne zmenilo. Sadata podrobili technikám psychologického programovania, ktoré tajne používajú Spojené štáty a ďalšie spravodajské agentúry. Naprogramovali ho neodolateľným nutkaním ísť proti všetkému svojmu dovtedajšiemu mysleniu a rokovať priamo s Izraelom. Podstatou bolo to, o čom som informoval pred štyrmi rokmi. Zopakujem vtedajšiu správu, citujem:

> „Sadatova mierová iniciatíva voči Izraelu má byť, bez vedomia samotného Sadata, prvým krokom k vojne.“

Minulý mesiac tajná spoločná vojenská junta amerického Pentagónu a Izraela použila Sadatov obraz naposledy. Atentát v Káhire ukončil Sadatovu éru a zároveň spustil odpočítavanie k zrúteniu egyptsko-izraelskej mierovej zmluvy na ceste k vojne! Niekoľko hodín po atentáte začali izraelskí vodcovia vyjadrovať pochybnosti, či mier bez Sadata prežije. Povedali, že to môže vyvolať prehodnotenie plánu dokončiť izraelské stiahnutie zo Sinaja podľa harmonogramu na budúcu jar.

Keď arcivojvodu Františka Ferdinanda zavraždili v júni 1914, veľmi rýchlo to viedlo k vypuknutiu vojny. Vojna sa rozbiehala už začiatkom augusta, iba šesť týždňov po atentáte. Dnes pôsobia tie isté neviditeľné sily a ich hlavní aktéri, situácia je však zložitejšia. Preto by bolo chybou očakávať rovnaký harmonogram, ale duté ozveny roku 1914 znejú dnes na Blízkom východe čoraz hlasnejšie.

Zložité manévre americkej boľševicko-sionistickej junty Spojených štátov a Izraela sa nateraz presúvajú do iných oblastí než Egypt. Na jednej strane čoraz viac počúvame o Líbyi. Postupne nás navykajú na predstavu, že líbyjský silný muž Kaddáfí je šialenec, ktorý by mohol urobiť takmer čokoľvek. Toto je, priatelia, iba ďalšia prísada pripravovaná na vhodenie do amerického boľševicko-sionistického vojnového kotla. Keď nastane správna chvíľa, Kaddáfího možno naprogramovať, aby urobil niečo zdanlivo šialené a pomohol vyvolať vojnu.

Už v roku 1974 som v newyorskej rozhlasovej stanici WMCA informoval, že Líbya je pod kontrolou americkej CIA. Kaddáfího a jeho prisluhovačov priviezli do Spojených štátov a CIA ich vycvičila na uskutočnenie štátneho prevratu. Kaddáfí sa potom vrátil, vykonal

prevrat a dosadil sa za nového líbyjského vodcu. Zároveň si dosadil CIA ako nenahraditeľného pomocníka. Toto sú, priatelia, skutočnosti stojace za šokujúcimi nedávnymi správami o americkom zapojení v Líbyi.

Dôležitejšia než Líbya je však Saudská Arábia. Keď som 30. septembra nahrával AUDIO LIST č. 68, zdalo sa, že rozhodujúca dohoda o lietadlách AWACS so Saudskou Arábiou má problémy. Informoval som však, že Izrael tajne chce jej schválenie. Je to súčasť plánu pripraviť Saudskú Arábiu tak, aby vyzerala ako vierohodná hrozba pre Izrael. To mu poskytne potrebnú zámienku na obmedzený jadrový úder proti saudským ropným poliam.

Priatelia, rozhodujúcim zlomom v debate o AWACS bol atentát na Anwara Sadata. Od toho dňa sa nerozhodnutí americkí senátori začali prikláňať k podpore dohody. Niektorí kľúčoví senátori dokonca zmenili odpor na podporu a povedali, že ich názor zmenil atentát na Sadata. Dňa 28. októbra americký Senát schválil predaj lietadiel AWACS Saudskej Arábii. Bol to „bod, z ktorého niet návratu“ pre Blízky východ! Mierové kroky zosnulého Anwara Sadata poslúžili zamýšľanému účelu. Nasmerovali svet na cestu k termonukleárnej vojne!

Téma č. 2 — Pred dvoma dňami prišla z Washingtonu nová záplava zlých hospodárskych správ. Oficiálna nezamestnanosť vyskočila v októbri zo 7,5 % na 8 %, iba za jediný mesiac. Hlboké prepady bývania a automobilového priemyslu sa ďalej prehlbujú a Reaganov sľub vyrovnaného federálneho rozpočtu do roku 1984 bol teraz oficiálne opustený. Vládne údaje zároveň ukazujú, že čoraz viac ľudí sa čoraz hlbšie zadlžuje. Aj pri spomaľujúcom sa hospodárstve pokračuje cválajúca inflácia, ktorá stále sťažuje vyžiť s príjmom.

Súkromne vlastnená korporácia Federálneho rezervného systému medzitým udržiava vysoké úrokové sadzby, ktoré hospodárstvo dusia. Iba pred niekoľkými krátkymi týždňami prezident vôbec prvýkrát priznal americkú recesiu. Entita prezident Reagan prekvapila novinárov vyhlásením, že krajina je v miernej recesii. Potom ďalší vládni hovorcovia zmiernili úder a nazvali ju „obdobím stagnácie“. Teraz tieto nenútene znejúce prvé priznania nahrádzajú správy, ktoré sú zo dňa na deň horšie. Americké hospodárstvo sa zhoršuje príliš rýchlo, aby to ešte dokázali zakryť upokojujúce úsmevy a prázdne frázy.

Ak chcete pochopiť, čo sa so Spojenými štátmi skutočne deje, musíte sledovať základy. Existujú dve rozhodujúce oblasti hospodárstva, ktoré sú kľúčom k vytváraniu prosperity alebo depresie. Sú nimi automobilový priemysel a bývanie. Obe sú teraz v hlbokých problémoch; a keď klesajú, sťahujú so sebou celé naše hospodárstvo.

Techniky použité na vyvolanie Veľkej hospodárskej krízy v tridsiatych rokoch sa znovu používajú dnes. Pred šiestimi rokmi som v AUDIO LISTE č. 5 krátko hovoril o múdrom nemeckom profesorovi, ktorý ma učil financie, bankovníctvo a ekonómiu. V dvadsiatych rokoch sa s ním radili Rockefellerove záujmy a tvrdili, že chcú vedieť, ako utlmiť infláciu. Keď im však ukázal, ako sa to dá, jeho informácie namiesto toho zneužili na vytvorenie Veľkej hospodárskej krízy!

Tento nemecký ekonóm mi zveril mnoho vecí a jednou bolo, ako sa manipuluje s hospodárstvami. Ukázal mi, ako možno kľúčové odvetvia bývania a automobilov použiť na zrazenie celého hospodárstva. Pred troma rokmi som v AUDIO LISTE č. 41 včas varoval, že tento proces sa uvádza do pohybu. Ako som vtedy informoval, General Motors 7. novembra 1978 prezradil, že vopred pozná plán novej americkej hospodárskej depresie. V ten deň GM znížil dividendy svojich akcií na polovicu. Tento krok pred troma rokmi prekvapil burzu, pretože predaj áut bol dobrý. Odvtedy však úrokové sadzby stúpli do pásma „úžerníkov“ a automobilový priemysel aj bývanie zasiahli ťažké časy. Pred

niekoľkými dňami oznámili, že predaj automobilov v Spojených štátoch klesol na najnižšiu úroveň za 23 rokov.

Keď boli pomery naposledy také zlé, prežívali sme prudkú recesiu rokov 1957 až 1958. Priatelia, ešte ste však nič nevideli!

Bývanie na tom nie je lepšie. Neuveriteľné úrokové sadzby spolu s nekontrolovanou infláciou základných cien znížili predaj všetkých druhov bývania na minimum. Keď počujete mesačné štatistiky o prehlbujúcej sa nezamestnanosti, priatelia, pamätajte, že sú iba príznakom toho, čo sa deje.

Všeobecná nezamestnanosť sleduje rovnakú zostupnú cestu ako bývanie a automobilový priemysel. V mnohých metropolitných oblastiach už nezamestnanosť v stavebných profesiách dosiahla 20 % a ďalej rastie. Rovnako prepúšťanie neustále zvyšuje nezamestnanosť v automobilovom priemysle. Stratené pracovné miesta v týchto dvoch odvetviach znamenajú spomalenie aj ostatných podnikov. Preto sa všeobecná nezamestnanosť za súčasných pomerov môže iba zhoršovať. Milióny amerických pracujúcich sú nervózne, keď vidia, čo sa deje. Mnohí sa zvlášť obávajú, pretože cítia zásadný posun postoja vlády k pracujúcim.

Pred niekoľkými týždňami sa tieto obavy prejavili na takzvanom zhromaždení ku „Dňu solidarity“, ktorého sa priamo tu vo Washingtone zúčastnilo štvrť milióna ľudí. Tentoraz bolo zhromaždenie pokojné. Musím však informovať, že pôsobia sily, ktoré čoskoro hrozia prepuknutím do násilných nepokojov tu vo Washingtone aj v ďalších veľkých mestách. Jedným z ich pravdepodobných katalyzátorov bude náhle zrušenie dávok pre núdznych. Problémom nie je ani tak to, čo sa robí, ako spôsob, akým sa to robí. Namiesto postupného ukončenia programov s časom na prispôsobenie ich jednoducho odseknú. Mnohí ľudia majú pocit, že ich odhadzujú na smetisko. Rastie nevôľa a zúfalstvo. Zároveň sa v Amerike blížia nedostatky. Budú zahŕňať aj potraviny, a to skôr, než si väčšina z nás predstavuje.

Hlad bol vždy jednou z obľúbených politických zbraní boľševikov, pretože je taký mocný. Kedysi ho použili v Rusku. Dnes ho používajú v Poľsku a zajtra ho použijú priamo tu v Spojených štátoch! Rozsiahly hlad možno v Amerike vyvolať aj bez nedostatku poľnohospodárskej produkcie.

V tomto ohľade sa situácia za posledný rok dramaticky zmenila, pretože, priatelia, Sovietsky zväz zastavil program úpravy počasia na znižovanie našej úrody. Ak si spomínate, bývalá Carterova administratíva ovládaná boľševikmi vyhlásila v januári 1980 obilné embargo proti Rusku. Nasledujúci mesiac som v AUDIO LISTE č. 54 informoval, že Kremeľ odpovedá rozsiahlym pozmeňovaním amerického počasia. Ďalšie štyri mesiace som nemohol poskytovať mesačné aktualizácie, pretože som sa zotavoval z takmer smrteľného infarktu. Keď som však v júni 1980 obnovil sériu AUDIO LISTOV, počasie sa už v Amerike stalo veľkou správou. Obrovské pestovateľské oblasti Spojených štátov zvieralo spaľujúce sucho, ktoré bolo neočakávané aj veľmi silné. Rusi zabezpečili, aby ich odkaz pochopil náš vtedajší prezident, pestovateľ arašidov. Prvýkrát v zaznamenanej histórii zlyhala v roku 1980 úroda arašidov na hlbokom Juhu. Zničilo ju počasie.

Americké obilné embargo proti Rusku bolo boľševickým pokusom použiť zbraň hladu v medzinárodnom rozsahu, ale obrátilo sa proti nim. Rusi si trochu utiahli opasky, no utrpeli málo. Namiesto toho sa na pokraji obdobia hladu pre zlyhanie úrody ocitli Spojené štáty. Mohlo by to prebehnúť spôsobmi, ktoré by spôsobili skutočné problémy našim neviditeľným vládcom. Chcú uvaliť hlad na vás a mňa, ale iba podľa vlastného

harmonogramu ako spôsob ovládania. Preto sa pred šiestimi mesiacmi obilné embargo proti Rusku skončilo. Americké počasie sa následne počas práve uplynulého leta 1981 vrátilo do normálu. Oblasti postihnuté suchom pred rokom dostali v mnohých prípadoch výdatné dažde, ktoré obnovili ich produktivitu. Ako som povedal, bezprostredná hrozba hladu v Amerike už nepochádza zo zlyhania úrody spôsobeného ruskými zásahmi do počasia. Keď namiesto toho udrie hlad, možno ho spôsobí náhle narušenie nášho systému distribúcie potravín.

Dnes žijeme vo veku agropodnikania, pričom produkcia väčšiny potravín sa sústreďuje v niekoľkých hlavných oblastiach. Najväčšia koncentrácia je v Kalifornii, ktorá produkuje 40 až 50 % mnohých druhov nášho ovocia a zeleniny. Ďalšie poľnohospodárske štáty sa špecializujú na iné časti zásobovania — obilie, mäso a podobne. To, čo spája celú krajinu, aby sme všetci mali čo jesť, je doprava. Existuje heslo: „Americké potreby sa presúvajú kamiónmi.“ Nikde neplatí viac než pri potravinách. Supermarkety po celej krajine majú na regáloch iba približne trojdňovú zásobu potravín. Musia byť neustále dopĺňané plynulým prúdom kamiónov.

Kamióny, priatelia, potrebujú na pohyb ropné dodávky. Keď izraelský jadrový úder uzavrie saudské ropné polia, náhle sa preruší veľká časť našich dodávok ropy. Ak sa plán úspešne uskutoční, bude to znamenať prídel benzínu a obmedzenie pohybu pre nás všetkých. Bude to znamenať aj vážne narušenie distribúcie potravín.

Pred chvíľou som spomenul nedávne washingtonské zhromaždenie pod názvom „Deň solidarity“. Istým spôsobom to bola ironická voľba názvu. Pripomína takzvaný odborový zväz Solidarita v Poľsku. V Poľsku je Solidarita nástrojom amerických boľševikov, ktorí sa snažia zničiť hospodárstvo na účely revolúcie a vojny. Aj tu v Amerike sa americkí boľševici snažia zničiť hospodárstvo — a z podobných dôvodov. Tu sa to však pokúšajú urobiť prostredníctvom samotnej vlády. Ako sa americké hospodárstvo ďalej zhoršuje, pokračuje boj v tajnom mocenskom zápase o kontrolu vlády Spojených štátov.

Oboma frakciami v tomto mocenskom boji sú štátni boľševici a korporátni fašisti, ako som podrobne uviedol v AUDIO LISTE č. 67. V poslednom čase sa tento boj dostáva na verejnosť v potýčkach. Najnovším príkladom je rozruch okolo „partizánskej kampane“ Bieleho domu proti ministrovi zahraničných vecí Alexandrovi Haigovi. Ničenie nášho hospodárstva medzitým pokračuje. Naša krajina sa polonizuje — teda Amerika sa hospodársky oslabuje, aby sa pripravila pôda na vojnu, presne ako sa to robí s Poľskom.

Hospodárske ničenie Ameriky riadia správcovia peňazí korporácie Federálneho rezervného systému a ministerstva financií. Aby však udržali zdanie snahy pomôcť nášmu hospodárstvu, plán falošného nového zlatého štandardu pre našu menu alebo štátne dlhopisy ďalej potichu napreduje. Môžem informovať, že Kongres teraz potichu predĺžil pôsobenie Federálnej komisie pre zlato do 31. marca 1982. Trik so zlatým štandardom má vyzerať dobre, ale je to podvod. Ako môže údajný zlatý štandard niečo znamenať, keď údajné zlaté rezervy neexistujú? Veď keď prezident Nixon v roku 1971 zatvoril zlaté okno, bolo to preto, že americké zlaté rezervy tajne vyčerpali! Nixonovým ministrom financií bol vtedy John Connally. Teraz verejne ostro vystúpil proti myšlienke zlatého štandardu — a jeho dôvod je jednoduchý. New York Times ho minulý mesiac, 19. októbra, citoval:

> „Nemáme to zlato.“

Kamkoľvek sa pozriete, vidíte iba otázky o skutočnom stave amerických zásob zlata. Napríklad pred troma rokmi veľké médiá pre zmenu vyvolali senzáciu okolo newyorského

skúšobného úradu drahých kovov. Správne informovali, že chýba približne 5 000 uncí zlata — zmizlo bez stopy! Priatelia, veľké médiá by sa mali vrátiť a znova preveriť svoje zdroje. Za fiškálny rok končiaci sa 30. septembra 1981 chýba v newyorskom skúšobnom úrade ďalšie zlato! Po škandále pred troma rokmi tam údajne sprísnili bezpečnosť a postupy — aspoň to verejnosti tvrdilo ministerstvo financií. Ale iba za tento posledný rok zmizlo ďalších 3 163 uncí zlata.

Áno, priatelia, Amerika sa polonizuje. Tak ako je Poľsko obeťou zámerného hospodárskeho chaosu, sme ňou aj my. Cieľom v Poľsku je vyvolať spoločenské otrasy, krviprelievanie a predohru vojny. Rovnaký cieľ je aj priamo tu v Spojených štátoch. Keď sa objavia nepokoje z nezamestnanosti a hladu, spustia tajnú vojenskú „OPERÁCIU GARDEN PLOT“, o ktorej som prvýkrát informoval v lete 1975. Všetko je to súčasť plánu národného núdzového stavu na ceste k PRVEJ JADROVEJ VOJNE.

Téma č. 3 — Začiatkom minulého mesiaca, 2. októbra, entita prezident Reagan oznámila dlho očakávané rozhodnutie o programe rakiet MX. Posledné roky sme počúvali o MX a najrôznejších možnostiach jeho mobilného umiestnenia. Hovorili nám, že MX bude musieť byť mobilný, aby prežil ruský jadrový útok.

Po rokoch týchto rečí mnohých šokovalo Reaganovo rozhodnutie o MX. Vyhlásil, že slávny systém „pretekárskej dráhy“ pre MX na Západe sa napokon nepostaví. Namiesto toho rakety jednoducho nahradia starnúce Titany, keď sa v roku 1986 začne rozmiestňovanie. Aspoň taký je oznámený plán pre prvých 36 rakiet MX. Prezident v podstate povedal, že ešte nevie, čo urobiť so zvyšnými MX, ktoré sa vyrobia. A to napriek tomu, že Reaganova administratíva plánuje vyrobiť iba sto kusov — polovicu pôvodného plánu.

Mnohí ľudia, ktorí pozorne sledujú obranu, boli oznámením ohromení. „Čo sa stalo s myšlienkou mobilnej rakety?“ pýtali sa. Priatelia, odpoveď je stále tá, ktorú som odhalil v AUDIO LISTE č. 55 v júni 1980. Skutočná americká mobilná raketa vôbec nie je MX, ale menšia, úplne tajná raketa. Nazýva sa „Minuteman TX“ a práve teraz sa rozmiestňuje na amerických železniciach! Každá raketa TX sa prepravuje v osobitnom vagóne so špicatou strechou podobnou stodole.

Od opisu v mojej správe z júna 1980 viacerí poslucháči videli a fotografovali vagóny s raketami Minuteman TX. Asi pred šiestimi mesiacmi som vydal osobitný bulletin s dvoma takýmito fotografiami. V AUDIO LISTE č. 55 som vysvetlil, že publicita okolo takzvaného programu MX je iba krytím tajného programu mobilných rakiet TX. Nedávno som informoval, že rozmiestnenie rakiet TX sa má dokončiť do budúcej jari, približne o šesť mesiacov. Teraz, keď sa program blíži ku koncu, krycí príbeh mobilnej rakety MX už takmer splnil úlohu. Preto Reaganova administratíva teraz prestáva predstierať, že MX bude mobilný.

Spory okolo programu MX budú pokračovať, ale myšlienka mobilnej rakety sa v oficiálnych verejných vyhláseniach mení. Keď sa systém Minuteman TX stáva hotovou vecou, začíname počúvať skúšobné návrhy, ktoré nás majú na túto myšlienku navyknúť. Napríklad senátor John Glenn vystúpil minulý mesiac, 18. októbra, v televíznom programe CBS „Face the Nation“. Povedal, že ministerstvo obrany by malo rozmiestniť menšiu mobilnú raketu než MX. Navrhol ich umiestniť do prívesov na cestách krajiny, ktoré by cestovali po celých Spojených štátoch. Systém, ktorý opísal, bol takmer totožný s tajným TX, cestujúcim Minutemanom, ktorý som zverejnil pred 17 mesiacmi. V Glennovom opise bol iba jeden dôležitý rozdiel. Starostlivo sa vyhol železniciam a hovoril namiesto toho o

nákladných prívesoch. Keby spomenul železnice, „prezradil by tajomstvo“, pretože práve na železniciach sú tajné rakety TX skutočne rozmiestnené.

Hlboké utajenie programu Minuteman TX vyplýva z toho, že nejde o obrannú zbraň. Tajní americkí vojenskí plánovači ho chcú použiť na jadrový prvý úder proti Rusku. Navyše rakety TX medzi nami stavajú nás všetkých do predných línií jadrového útoku. Dnes sme všetci v zákopoch!

Veľké médiá doteraz moje obvinenia v tomto zmysle držali pod informačným embargom. Jeden časopis však teraz našiel odvahu zverejniť ich spolu s fotografiami raketových vagónov TX. Volá sa COMBAT READY. Moje obvinenia sú uverejnené v článku s názvom „JE MX ZBRAŇOU NA PRVÝ ÚDER?“ Nachádza sa vo vydaní na január 1982, ktoré sa práve začalo predávať po celej krajine.

Prvýkrát som informoval, že Amerika tajne prechádza na politiku jadrového prvého úderu proti Rusku, v lete 1978. Mnohým vtedy táto myšlienka pripadala neuveriteľná. Teraz sa však s blížiacou sa vojnou postoj prvého úderu Spojených štátov stáva čoraz zjavnejším.

Krátko po oznámení Reaganovho rozhodnutia o MX minulý mesiac Herbert Scoville mladší rozobral jeho dôsledky pre prvý úder v New York Times. Scoville, bývalý zástupca riaditeľa CIA, napísal článok začínajúci slovami, citujem:

> „Rozhodnutie prezidenta Reagana o rakete MX signalizuje, že Spojené štáty sa teraz pevne a verejne vydali na strategickú jadrovú politiku prvého úderu. Je to recept na jadrovú katastrofu — katastrofu, ktorá nemá v dejinách ľudstva obdobu.“

Scoville poukazuje na to, že MX v propagovanej podobe dáva zmysel iba ako zbraň prvého úderu. Napríklad MX má údajne byť zbraňou proti medzikontinentálnym balistickým raketám, ale jediný spôsob, ako by mohol zničiť ruské rakety stojace na zemi, je, keby ich Rusi ešte neodpálili. Inými slovami, museli by sme vystreliť prví. Scoville poukazuje na to, že myšlienka „strieľať prvý“ sa stáva ešte nevyhnutnejšou pri rozhodnutí umiestniť MX do starých síl Titanov. Samotné ministerstvo obrany hovorí, že najväčšie ruské rakety, citujem: „s vysokou pravdepodobnosťou dokážu zničiť akýkoľvek známy pevný cieľ“. Inými slovami, silá Titanov nemožno spevniť dostatočne na ochranu pred ruskými raketami, a preto jediným spôsobom použitia MX je vystreliť ako prvý.

Keby všetci Američania poznali takéto varovné vyhlásenia autorít, možno by sa katastrofa dala odvrátiť. Väčšina ľudí však dnes takéto varovania nikdy nepočuje. Ak máme šťastie a sme pozorní, možno ich raz uvidíme v novinách; čoskoro ich však odplaví nekonečná záplava klamstiev z Washingtonu. Väčšina z nás si nebezpečenstvo neuvedomuje, a preto ani slovom neprotestujeme, keď nás naši vodcovia zrádzajú a ženú ku katastrofe!

Tajné prípravy Spojených štátov na prvý úder však nie sú úplne bez odporu. Plán poznajú za múrmi Kremľa a ruskí vodcovia pracujú na niekoľkých frontoch. Pokračujú napríklad v oslabovacej kampani proti americkej schopnosti viesť vojnu, ktorú začali pred niekoľkými rokmi. Jeden deň sa vykoľají vlak a vybuchne niekoľko chemických cisternových vagónov smerujúcich do obranného závodu. Iný deň nevysvetlený výbuch vymaže malé zbrojné laboratórium z povrchu Zeme. Potom dôjde k sérii havárií vojenských lietadiel. Vzorec sa neustále mení, aby ho nebolo možné rozpoznať, ale existuje a má svoj účinok!

Kremeľ vo svojej oslabovacej kampani najviac dúfa, že americké vojnové plány sa podarí celkom odstrašiť. To je nádej, nie však to, čo skutočne očakáva. Zo všetkých ľudí na Zemi

poznajú dnešní ruskí vodcovia boľševickú myseľ. Kým tunajší boľševici určujú americkú vojenskú politiku, Rusi sú presvedčení, že vojna je nevyhnutná. Svojou pokračujúcou oslabovacou kampaňou sa preto snažia obmedziť škody, ktoré možno Rusku spôsobiť.

Rusi z času na čas vykonajú niečo veľkolepé vo svojej dvojitej kampani odstrašovania a oslabovania. Kým hovorím tieto slová, práve sa skončil incident, ktorého hlavným cieľom bolo odstrašenie. Mám na mysli známy prípad sovietskej ponorky, ktorá uviazla v mimoriadne citlivých zakázaných švédskych vodách.

Pred troma týždňami sa minister obrany Caspar Weinberger stal prvým americkým ministrom obrany, ktorý kedy navštívil Švédsko. Strávil tam štyri dni. Tunajší boľševici chcú vtiahnuť Švédsko aj všetky severské krajiny do svojich vojnových plánov. Rusi sú rovnako odhodlaní tomu zabrániť, a preto sa rozhodlo, že Švédsko treba podnietiť, aby si dvakrát rozmyslelo vojenské zapojenie so Spojenými štátmi.

Na švédske pobrežie vyslali dve ponorky. Obe dostali pokyn použiť zariadenia na zmarenie sonarového odhalenia a preniknúť do švédskeho pobrežného obranného pásma. Potom mala jedna hrať „na mačku a myš“ so švédskymi protiponorkovými silami; druhá sa mala dať zámerne objaviť hlboko v jednej z najcitlivejších námorných zón Švédska. Takto vznikol prípad sovietskej ponorky 137.

Vykresľovali ho ako hanbu pre Rusko, ale v skutočnosti to bol opak. Ruský veliteľ vmanévroval ponorku tak hlboko do zložitých, silno bránených vôd, aby bolo bolestne zrejmé, že nejde o náhodu. Potom ako ukážku suchého ruského humoru opatrne nasunul ponorku na skaly a jednoducho čakal na objavenie. Po čase ju objavili — nie švédske námorníctvo, ale rybárska loď! Na čisto profesionálnej vojenskej úrovni si ťažko predstaviť niečo zahanbujúcejšie či vytriezvujúcejšie pre švédske námorníctvo. Pre istotu však druhá ruská ponorka začala svoje predstavenie hneď po nájdení ponorky 137 na skalách. Druhá ponorka, hlboko v švédskych teritoriálnych vodách, vypla zariadenie proti sonarovému odhaleniu a potom sa čo najhlučnejšie potulovala, kým neprišla švédska protiponorková bojová skupina. Švédi boli pripravení zhadzovať hĺbkové nálože na zdanlivo uväznenú ponorku. Potom sa zariadenie znovu zaplo a ponorka jednoducho zmizla.

Celá skúsenosť bola pre švédske námorníctvo vyslovene desivá. Rusi dovolili Švédom zachovať si tvár pred verejnosťou; ale keď sa sovietska ponorka 137 pred dvoma dňami vrátila do medzinárodných vôd, s úľavou si vydýchli Švédi, nie Rusi. Rusi dúfajú, že Švédi sa nezapoja do samovražedného amerického postoja prvého úderu; ale, priatelia, zapoja sa!

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU. Kým hovorím tieto slová, americký raketoplán sa opäť pripravuje na štart. Hovoria nám, že ide o „Columbiu“, ale tento raketoplán Rusko zničilo v apríli tohto roku. Na rampe na myse Canaveral namiesto neho stojí cvičný „Enterprise“, premenovaný na Columbiu.

Podľa mojich najnovších informácií NASA stále plánuje určitý druh prerušenej misie. Môže ísť o prerušený vzlet, ako som prvýkrát informoval v júni tohto roku, alebo o skrátenú orbitálnu misiu. V každom prípade sú však životy astronautov vo veľmi vážnom nebezpečenstve!

Čokoľvek NASA urobí, bude to zúfalá hazardná hra. Snaží sa udržať verejné zdanie, aby sa jej vojenské plány s raketoplánmi nezastavili. Ruské kozmosféry však opäť hliadkujú pozdĺž štartovacieho koridoru mysu Canaveral. Tento raketoplán nenesie vojenský náklad, a preto možno nezasiahnu — MOŽNO. Bez ohľadu na to, čo sa po štarte stane, jedno je isté: vláda vám ani mne nepovie pravdu. Raketoplán by mohol byť nástrojom mieru, ale naši vodcovia sa ho namiesto toho snažia použiť na prípravu vojny — jadrovej vojny!

Tak ako atentát na Sadata, rozhodnutie o rakete MX a zhoršujúce sa americké hospodárstvo, aj program raketoplánov nás vypúšťa do katastrofy!

To, čo nám dnes chýba najviac, je pravda. Naši vládcovia vybudovali moc na klamstvách. Kým tieto klamstvá prijímame, zostávame v ich moci, aby nás mohli využívať a ničiť. Kráčajú v temnote a snažia sa v nej držať aj nás. Jediný spôsob oslobodenia, JEDINÝ SPÔSOB, je HĽADAŤ A CENIŤ SI „PRAVDU“. Svetlo pravdy odníma moc temnote a klamstvám. Pravda je mečom nášho Pána Ježiša Krista a s ním môže byť ľudstvo ešte slobodné a žiť v mieri. Voľba je, priatelia, na vás a na mne.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER — AUDIO LIST č. 70

27. decembra 1981

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Jeho tvrdenia o tajných skupinách, atentátoch, dvojníkoch, vojenských operáciách a zmiznutom zlate sú autorovými tvrdeniami, nie overenými historickými faktmi. Preklad zachováva autorov hlas a dobové formulácie. Informácie o predplatnom a poštová adresa v závere sú súčasťou pôvodného textu z roku 1981, nie aktuálnou ponukou.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 27. decembra 1981 a toto je môj AUDIO LIST® č. 70.

Pred dvoma dňami sme sa s mojou rodinou pridali k miliónom ďalších kresťanov na celom svete pri oslave narodenia nášho Pána Ježiša Krista. Bol to deň rodinnej spolupatričnosti, bohoslužby a radosti. Tak je to u tých, pre ktorých je náš Pán Ježiš Kristus celým zmyslom Vianoc; a predsa v našom modernom svete sviatok nazývaný „Vianoce“ znamená pre rôznych ľudí rôzne veci. Pre niektorých je to len zámienka na dávanie a prijímanie darčekov bez akéhokoľvek hlbšieho významu. Pre iných je vianočné obdobie predovšetkým príležitosťou zarobiť na záplave nákupov darčekov. A áno, medzi nami sú aj takí, pre ktorých sú Vianoce smutným časom — rodičia, ktorí si nemôžu dovoliť žiadne darčeky pre svoje deti, deti, ktoré nemajú rodičov, osamelí ľudia pripútaní k domovu, ktorým nikto neprinesie ani slovko vianočnej radosti. Všetci o týchto veciach vieme. Sú to skutočnosti života.

Vianoce, tak ako zvyšok života, sú do veľkej miery tým, čo z nich urobíme; a priatelia, v našom modernom svete existujú zlé sily, ktoré sa naučili využívať sviatočné obdobie na to, aby nám škodili. Stalo sa to už predtým, mnohokrát. Tí, ktorí nám neprajú, vedia, že počas sviatočného obdobia sa vždy môžu spoľahnúť na našu zaujatosť inými vecami a zraniteľnosť.

Proti nám sa to začalo využívať už v roku 1913. V tom roku Kongres Spojených štátov údajne prijal zákon, ktorým vznikol FEDERÁLNY REZERVNÝ SYSTÉM. Proti tomuto protiústavnému systému centrálneho bankovníctva v súkromnom vlastníctve existoval silný odpor, ale na tom nezáležalo. Tí, ktorí ho chceli, jednoducho počkali až tesne pred Vianocami. Väčšina členov Kongresu odišla domov, vrátane väčšiny odporcov tohto plánu v Kongrese. Široká verejnosť v tej chvíli o nejasnej finančnej legislatíve ani nevedela, ani sa o ňu nezaujímala. Všetci boli príliš zaneprázdnení myšlienkami na Santa Clausa, večierky a nadchádzajúcu vianočnú večeru. A tak ako svoj vianočný dar Amerike v roku 1913 malá skupina mužov — menej než zákonné kvórum v Kongrese — potajomky presadila zákon o Federálnom rezervnom systéme! Odvtedy hospodárstvo Spojených štátov nepretržite trpí následkami tohto vianočného činu zrady.

Aj vo vojenských záležitostiach je vianočné sviatočné obdobie vždy nebezpečným časom. Práve vtedy najpravdepodobnejšie poľavíme v ostražitosti a staneme sa zraniteľnými voči prekvapivému útoku. Dňa 6. decembra 1941 sa tisíce amerických príslušníkov

ozbrojených síl zúčastnili predvianočných večierkov v Honolulu na Havaji a v jeho okolí. Všetko bolo pokojné a život bol dobrý. Neboli vyhlásené žiadne vojenské poplachy a všade vládol pokoj. Veď už boli takmer Vianoce. No nasledujúce ráno, v nedeľu 7. decembra 1941, viac než 2 000 z týchto vojakov prišlo o život. Od toho dňa je názov „Pearl Harbor“ navždy vypálený do mysle každého Američana.

Áno, priatelia, tak to bolo v minulosti znova a znova a tak to bolo opäť aj počas sviatočného obdobia roku 1981. Tentoraz sme obzvlášť zraniteľní, pretože k nášmu obvyklému sviatočnému zaujatiu pribudli rastúce hospodárske starosti. Počas tohto sviatočného obdobia, priatelia, sa rozbehla nie jedna, ale tri veľké krízy. Všetky tri pomáhajú posunúť svet o krok bližšie k PRVEJ JADROVEJ VOJNE.

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — VIANOČNÉ KRÍZY PRE PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma č. 2 — DRUHÉ ZLYHANIE AMERICKÉHO RAKETOPLÁNU

Téma č. 3 — NOVÝ ŠKANDÁL OKOLO MIZNÚCEHO AMERICKÉHO ZLATA

Téma č. 1 — Počas sviatočného obdobia roku 1981, približne od Dňa vďakyvzdania až doteraz, nás obliehali tri veľké krízy. Najprv tu boli všetky tie príbehy o údajných líbyjských „nájomných vrahoch“, odhodlaných zavraždiť najvyšších predstaviteľov vlády Spojených štátov; po druhé prišiel vojenský zásah v Poľsku; a po tretie, hneď ako sa pohľady sveta upreli na Poľsko, prišla nezákonná izraelská anexia sýrskych Golanských výšin.

Na povrchu sa tieto tri krízy môžu zdať nesúvisiace; no všetky spolu úzko súvisia, priatelia, a nie sú tým, čím sa javia. Každá je dôsledkom zložitého tajného vojnového plánu spoločnej vojenskej junty Spojených štátov a Izraela!

Už od skorej jari tohto roku 1981 podávam správy o tomto vojnovom pláne. Je výtvorom amerických boľševikov a ich sionistických spoločníkov v Izraeli. Stručne povedané, plánom je pohltiť svet vo víriacom kotle kríz tak široko rozšírených, že nebude možné zabrániť jadrovej vojne.

Konflikty sa majú postupne stupňovať, až kým nedozreje čas. Potom sa proti Rusku spustí americký prvý jadrový úder. Jadrová vojna vypukne takým spôsobom, aby sa zdala náhodná. Americké jadrové sily si neuvedomia, že vypaľujú prvé výstrely jadrovej vojny. Namiesto toho dostanú falošné informácie, ktoré spustia úplnú odvetu proti neexistujúcemu ruskému útoku! V predchádzajúcich správach AUDIO LISTOV som o tom všetkom uviedol mnoho podrobností.

Plánovaný predvoj totálnej jadrovej vojny zahŕňa vojnu na Blízkom východe. V spoločnom vojnovom pláne amerických boľševikov a izraelských vojenských plánovačov je vojna na Blízkom východe zodpovednosťou Izraela. V AUDIO LISTE č. 68 som upozornil na to, ako sa tým Izrael stáva okom rastúceho hurikánu násilia.

Búrka kríz sa naďalej rozširuje smerom von. V blízkosti Izraela je najvyššou prioritou urobiť všetko možné na zničenie takzvaných mierových dohôd z Camp Davidu. Preto bola 6. októbra zavraždená entita známa ako egyptský prezident Sadat. Rovnako boli dohody z Camp Davidu skutočným terčom anexie Golanských výšin. K tomu sa neskôr vrátim.

Ak sa posunieme ďalej od Izraela, vír problémov už pohltil Líbyu na západe a Poľsko na severe. Čoskoro uvidíme nové vzplanutia veľkých problémov na východ od Izraela v Iráne a na juh od Izraela v Saudskej Arábii.

LÍBYA — KRÍZA č. 1

Prvou z troch vianočných kríz, ktorá prepukla, bola kríza okolo Líbye. Prvé skúšobné balóniky o možných líbyjských vražedných tímoch sa v skutočnosti vypustili už začiatkom novembra; no až približne okolo Dňa vďakyvzdania, na začiatku sviatočného obdobia v Amerike, sa Líbya náhle stala hlavnou témou amerického spravodajstva. Začiatkom decembra nám hovorili, že v Spojených štátoch sa údajne nachádza skupina troch až šiestich „nájomných vrahov“. Tvrdilo sa, že majú na muške prezidenta a niekoľkých ďalších najvyšších vládnych predstaviteľov. Povedali nám, že hrozba má byť najväčšia až do Vianoc, a okázalo sa predvádzalo zvýšenie bezpečnostných opatrení pre možné terče.

Doteraz sa údajná líbyjská hrozba atentátu neuskutočnila; no priatelia, to neznamená, že líbyjská kríza sa skončila. V mojom poslednom AUDIO LISTE č. 69 som informoval, že líbyjský plukovník Kaddáfí môže byť naprogramovaný, aby sa správal ako šialenec. Presne to sa práve teraz deje. V nasledujúcich dňoch budete o líbyjskej kríze počuť viac. Keď sa tak stane, nestrácajte zo zreteľa podstatu. Kaddáfí sa vraj chce Spojeným štátom pomstiť. Chce pomstu za dve líbyjské prúdové lietadlá, ktoré boli zostrelené minulý august, údajne lietadlami z obrovskej lietadlovej lode USS Nimitz.

Priatelia, ovládané veľké médiá nám všetkým podávajú rafinovanú dávku psychologického podmieňovania. Navonok nám akoby hovorili: Dávajte si pozor na možný atentát na najvyšších amerických predstaviteľov; no na podvedomej úrovni nám podsúvajú ďalšie zásadné myšlienky. Jedna z nich je: Dávajte si pozor na nejakú líbyjskú pomstu za epizódu s Nimitzom z minulého augusta. S pomstou ako zámienkou môže byť líbyjský Kaddáfí naprogramovaný urobiť takmer čokoľvek, a nech to bude čokoľvek, bude to veľké a pomôže nás to posunúť bližšie k jadrovej vojne.

Keď vyslovujem tieto slová, Líbya bola v mysliach väčšiny Američanov zatlačená do úzadia. Líbyjská kríza ešte nedobehla do konca, no zatienila ju zdanlivo väčšia kríza — vojenský zásah v Poľsku.

POĽSKO — KRÍZA č. 2

Už tri roky sa starí boľševici z Ruska, ktorí teraz ovládajú americkú vojenskú politiku, pokúšajú vyvolať revolúciu v Poľsku. Najprv sa o to pokúsili podvracaním rímskokatolíckej cirkvi. V AUDIO LISTE č. 37 v auguste 1978 som varoval, že vo Vatikáne čoskoro nastanú otrasy. Chystal sa pokus nasmerovať politiku katolíckej cirkvi silno proti Rusku. Sotva o mesiac neskôr novozvolený pápež Ján Pavol I. nečakane zomrel. Bol zavraždený, ako som informoval v AUDIO LISTE č. 39. Jeho nástupca, ktorý sa stal známym ako pápež Ján Pavol II., bol prvým netalianskym pápežom za 455 rokov a pochádzal z nepokojného Poľska. Boľševici vo Vatikáne, ktorí zorganizovali jeho zvolenie, chceli iba jeho potenciálne protiruský obraz, nie samotného muža; a tak aj on bol odstránený otrávením a 21. novembra 1978 nahradený „dvojníkom“. Nový „pápež-herec“ potom začal vydávať nepretržitý prúd ostrých vyhlásení proti údajnému ruskému útlaku Poľska.

V januári 1979 som informoval, že plán amerických boľševikov využiť svoju moc vo Vatikáne rýchlo napreduje. V tom mesiaci som v AUDIO LISTE č. 42 uviedol podrobnosti boľševického plánu rozpútať v Poľsku to, čo sa malo stať známym ako „pápežova

revolúcia“. Kľúčom k tomuto plánu mala byť návšteva pápeža-herca v Poľsku nasledujúci máj. Emocionálne veľmi silné 900. výročie mučeníckej smrti svätého Stanislava sa malo využiť ako dokonalá príležitosť na rozpútanie revolúcie. Ruské a poľské úrady dokázali takmer na poslednú chvíľu zabrániť plánu pápežovej revolúcie. Ruská spravodajská služba dokázala nahradiť boľševického pápeža-herca vlastným „dvojníkom“. Vatikán okamžite súhlasil s odložením pápežovej cesty o jeden mesiac. Tým sa odstránila emocionálne vypätá atmosféra pôvodného termínu a cesta prebehla bez problémov.

Keď boli ich vatikánske intrigy na čas zmarené, boľševickí plánovači tu v Amerike sa vydali inou cestou. Ich agenti v Poľsku začali agitovať za nezávislé odbory, ktoré sa mali nazývať SOLIDARITA. Za starých čias, keď samotní boľševici ovládali Rusko aj Poľsko, by nezávislé odbory boli nemysliteľné; no veci sa zmenili a v Rusku aj v Poľsku sa stále menia. Poľská vláda udelila Solidarite povolenie v auguste 1980. Boľševici tu v Amerike dúfali, že už samotná požiadavka na povolenie odborov povedie ku konfrontácii s poľskou vládou. Keď sa to nestalo, Solidarita začala neúnavný sled požiadaviek, štrajkov a ďalších požiadaviek bez prestávky.

Už pred viac než rokom som varoval, že Solidarita má iba jeden cieľ; a tým cieľom, na rozdiel od tvrdení, nebolo slúžiť radovým členom Solidarity, ale využiť ich. Solidarita vznikla s cieľom neustále zhoršovať podmienky v Poľsku, až kým nevznikne nevyhnutná konfrontácia s vládou. Tento mesiac k nej napokon došlo.

Dňa 12. decembra riadiaca rada Solidarity vyzvala na celoštátne referendum do 15. januára. V podstate malo rozhodnúť o tom, či súčasná poľská vláda vôbec smie pokračovať; a vodca Solidarity Lech Wałęsa bol citovaný slovami: „Teraz som za konfrontáciu s vládou.“ Solidarita v podstate vyzvala vládu, aby buď tvrdo zasiahla, alebo prestala existovať. Sotva o 24 hodín neskôr bol v Poľsku vyhlásený výnimočný stav.

Tu v Spojených štátoch správy a oficiálne vyhlásenia vykresľujú poľskú situáciu čo najhoršie, hoci sa práve teraz v skutočnosti upokojuje.

Zveličovanie a dramatizácia — porovnanie Poľska a Libanonu

V dôležitých ohľadoch, priatelia, mi súčasná situácia v Poľsku pripomína to, čo sa stalo v Libanone v roku 1958. Ako si možno spomínate, vtedy vypukli nepokoje, ktoré zdanlivo ohrozovali tamojšiu prozápadnú vládu. Prezident Eisenhower napokon na vrchole krízy vyslal príslušníkov námornej pechoty Spojených štátov. Libanonská kríza roku 1958 bola tu v Amerike veľkou správou. Tunajšie spravodajstvo vyvolávalo dojem veľkej krízy s rozsiahlym násilím a so samotným osudom Libanonu na vážkach. V Libanone bol vyhlásený výnimočný stav, rovnako ako pred dvoma týždňami v Poľsku; a tak ako dnes Poľsko, aj Libanon mal v roku 1958 zákaz vychádzania od súmraku do úsvitu.

Na základe správ veľkých médií tu väčšina Američanov nadobudla presvedčenie, že libanonská kríza roku 1958 bola prakticky vládou teroru; no priatelia, tento dojem bol ďaleko od pravdy. Bol výsledkom zámernej prehnanej dramatizácie zo strany médií. Áno, istá kríza existovala, to bola pravda, no zrnko pravdy sa takmer stratilo medzi zastrašovacími taktikami a správami ovládaných veľkých médií tu v Spojených štátoch. Myslím si, že stojí za to venovať niekoľko chvíľ opisu toho, čo sa v Libanone v roku 1958 skutočne stalo a ako americké médiá o tom všetkom vytvorili falošný obraz, pretože dnes dochádza k rovnakému zveličovaniu v správach o Poľsku; a ak na to my Američania naletíme, budeme zatiahnutí o krok bližšie k PRVEJ JADROVEJ VOJNE.

Moja vlastná účasť na libanonskej kríze roku 1958 sa začala krátko predtým, než vypukli akékoľvek boje. Vtedy som tu vo Washingtone vykonával súkromnú právnickú prax, ale do spravodajskej práce som sa zapojil už mnoho rokov predtým. Z času na čas ma požiadali, aby som vykonal spravodajské úlohy a využil pritom svoje civilné postavenie ako krytie.

Libanonská kríza bola jedným z takých prípadov. Kontaktoval ma operatívec CIA a povedal mi, že v Libanone sa schyľuje ku kríze. Oboznámil ma so situáciou v rozsahu, v akom ju dokázal poskladať. Existovali náznaky, že by mohla vypuknúť plnohodnotná občianska vojna. Vláda Spojených štátov tomu chcela zabrániť čiastočne aj pre veľmi veľké investície amerických obchodných a bankových záujmov v Libanone. Operatívec sa obrátil na mňa, pretože som Libanon poznal. Už som tam predtým bol.

Mojou úlohou bolo ísť tam a nájsť nejaký spôsob, ako krízu zmierniť. Kým som tam prišiel, napätie medzi dvoma súperiacimi libanonskými frakciami rástlo. Ich základný spor sa týkal vtedajšieho egyptského prezidenta Násira. Násir chcel, aby sa arabský svet zjednotil a zbavil všetkých pozostatkov západného kolonializmu. Preto sa obrátil o pomoc na východ, na Rusko. Násirove výzvy arabským bratom boli veľmi silné. V Libanone to viedlo ku konfliktu medzi pronásirovskou frakciou a protinásirovskou skupinou, ktorá uprednostňovala existujúci stav. Bol to konflikt medzi menšinami. Väčšina ľudí v Libanone sa aktívne nezapájala ani na jednej strane. Napriek tomu v sebe niesol zárodky skutočných problémov, ak by sa vymkol spod kontroly.

Konflikt pozostával prevažne z únosov, skutočných aj údajne sa odohrávajúcich; zo sabotážovania ciest olejom a klincami; a z hrozieb a protihrozieb vychádzajúcich zo starých rodinných sporov. Bolo tu aj niekoľko roztrúsených ostreľovačov a určité chýry o mučení, no nikdy sa nedokázalo, že k nemu došlo. Neodohrali sa žiadne veľké bitky. Skutočným problémom bola rastúca atmosféra strachu a nedôvery.

Libanon nikdy nemal stálu armádu významnej veľkosti. Preto vtedajší libanonský prezident Chamoun požiadal Spojené štáty o pomoc pri udržiavaní poriadku v Libanone. Prezident Eisenhower reagoval vyslaním námornej pechoty.

Keďže som už vtedy bol v Libanone, zišiel som na pláž pozorovať vylodenie. Vylodenie námornej pechoty sa uskutočnilo úplne bez odporu a celkom pokojne. V skutočnosti, keď sa príslušníci námornej pechoty brodili na breh, na pláži ich vítali mladí pouliční predavači ponúkajúci Coca-Colu; no pre verejnosť tu doma v Amerike boli takéto scény z televízneho a fotografického spravodajstva vystrihnuté. Namiesto toho sa situácia dramatizovala. Fotografi amerických spravodajských agentúr a televízne štáby prinútili skupiny mariňákov pózovať v dramatických hrozivých postojoch. Mierili zbraňami na imaginárnych nepriateľov a v niektorých prípadoch dokonca strieľali, aby vyhoveli mediálnym štábom. Civilisti postávali na pláži a všetko sledovali po tom, ako ich vyhnali zo záberu kamier. Niektorí vytiahli fotoaparáty, aby si dianie odfotografovali, no stroho im oznámili, že ak urobia akékoľvek fotografie, fotoaparáty im skonfiškujú.

Býval som v klube AUB a jeden večer po tomto všetkom som tam večeral. Keď som si vychutnával kibbeh, všimol som si nezvyčajný rozhovor dvoch mužov pri vedľajšom stole. Jeden bol reportér Associated Press, druhý jeho redaktor — teda jeho šéf. Reportér napísal správu o situácii v Libanone a redaktor AP mu hovoril, ako ju chce zmeniť. Prechádzal ju riadok po riadku od začiatku do konca. Keď som počúval, bolo mi jasné, že reportérova pôvodná správa bola presná a pravdivá. Napríklad uvádzal, že jedinou hrozbou, s ktorou sa námorná pechota dovtedy stretla, bola hnačka, kým sa nenaučili

nepiť tamojšiu vodu. Opisoval tiež, ako mariňáci trávia veľa času na pláži opaľovaním, čítaním románov a obzeraním krásnych dievčat v bikinách. A priatelia, presne tak to skutočne bolo. Videl som to na vlastné oči. No redaktor nebol spokojný s touto pravdivou správou. Namiesto toho reportéra poučoval, ako ju prepísať tak, aby použitím dramatických slov podala inú verziu. Vyškrtával slová, odstraňoval vety, menil slová, vkladal frázy, prepisoval odseky. Kým skončil, prekrútil reportérovu správu na obraz násilia, mučenia a vojnovej atmosféry, ktorá neexistovala.

Keď som videl a počul, ako vznikajú tieto mediálne skreslenia, pokračoval som vo svojej práci. Nakoniec sa libanonská kríza vyriešila veľmi jednoducho dolárovou diplomaciou. Rozdelením 15 miliónov dolárov medzi vodcov takzvaných bojujúcich frakcií vláda Spojených štátov konflikt uhasila. Ako mi po dosiahnutí dohody o urovnaní povedal jeden z vodcov frakcií, citujem: „Za ďalších 15 miliónov dolárov by som rozpútal ďalšiu vojnu.“

Keď som sa vrátil z Libanonu domov, s úžasom som sa dozvedel, že moji príbuzní a priatelia sa o mňa išli zblázniť od strachu. Nepoznali podrobnosti mojej cesty, ale vedeli, že som z nejakého dôvodu odišiel do Libanonu, a báli sa o môj život. Keď som si prečítal novinové výstrižky, ktoré mi odložili, pochopil som prečo. Médiá skutočne vytvorili úplne falošný obraz libanonskej situácie. Veľké americké médiá zámerne skresľovali svoje správy, dokonca vyslovene klamali, aby ich prehnane zdramatizovali.

Priatelia, presne to isté sa deje práve teraz v tunajších amerických správach o situácii v Poľsku. Ovládané veľké médiá, ktoré úzko spolupracujú s našou boľševickou vládou, sa ako supy vrhajú na každý útržok negatívnych správ — na každý škaredý chýr, ktorý dokážu vyhrabať, na každé nepotvrdené vyhlásenie, špekuláciu a vyslovené klamstvá tunajších boľševikov — a to všetko preto, aby tu v Amerike vyvolali dojem extrémnej krízy a neľudského útlaku v Poľsku. Americkí boľševici sa snažia vyprovokovať Rusko k invázii do Poľska. Medzitým sú takí frustrovaní, že sa nás snažia presvedčiť, že výnimočný stav máme považovať za to isté ako ruskú inváziu. Viete si to predstaviť?

Tvrdé reči Reaganovej entity situáciu zhoršujú a desia neboľševických vládnych predstaviteľov tu vo Washingtone; a večer čo večer v správach počúvame monotónny rytmus: Poľsko, Rusko, Poľsko, Rusko, Poľsko, Rusko. Vymývajú nám mozgy pre vojnu, priatelia; a tak ako pri každom vymývaní mozgov, na faktoch nezáleží. Počíta sa iba účinok a vnímanie!

To všetko neznamená, že situácia v Poľsku nie je vážna alebo že tam neexistuje kríza. Samozrejme, kríza tam je. Keď boli pred viac než rokom v Poľsku vytvorené takzvané odbory Solidarita, informoval som, že ich jediným cieľom je privodiť takúto krízu; a tunajší boľševici, ktorí pomáhali vytvoriť Solidaritu v Poľsku, využívajú krízu na ďalšiu prípravu pôdy pre termonukleárnu vojnu proti Rusku.

Zdá sa, že súčasná situácia v Poľsku sa nateraz zastavila tesne pred otvorenou revolúciou; no revolúcia je nevyhnutná na vyvolanie ruského zásahu, ktorý sa zasa stane jednou zo zámienok pre nadchádzajúcu vojnu. A tak tunajší boľševici opäť pracujú vo Vatikáne a teraz ho ovládajú! Ak americkí boľševici presadia svoje, v Poľsku sa črtá nová verzia plánu pápežovej revolúcie. Už teraz sa pápež a Poľsko denne spájajú v správach.

ANEXIA GOLANSKÝCH VÝŠIN — KRÍZA č. 3

Správa o výnimočnom stave v Poľsku sa dostala na Západ skoro ráno v nedeľu 13. decembra. Hneď na druhý deň Beginova vláda v Izraeli spustila tretiu vianočnú krízu. V ten deň izraelská vláda oznámila svoje prekvapivé rozhodnutie anektovať Golanské výšiny.

Golanské výšiny ležia pozdĺž severovýchodného rohu izraelskej hranice so Sýriou a sú sýrskym územím. Od vojny roku 1967 ich okupujú izraelské jednotky a v novšom období aj izraelské civilné osady, no podľa všetkých pravidiel medzinárodného práva oblasť Golanských výšin patrí Sýrii. Ako vždy, Beginova vláda obhajovala svoje činy arogantným presvedčením o vlastnej pravde, pričom sa vysmievala zásade vlády práva!

Po celom svete nasledovalo všeobecné odsúdenie Izraela a aj v samotnom Izraeli zaznievala ostrá kritika.

Potom 18. decembra Spojené štáty oznámili, že pozastavujú, citujem, „na neurčito“ údajne novú dohodu o strategickej spolupráci s Izraelom. Izrael v reakcii novú dohodu s Amerikou úplne zrušil. Na základe vzájomnej dohody za zatvorenými dverami Spojené štáty a Izrael navonok predstierajú odstup. Má to Izraelu uvoľniť ruky, aby neskôr mohol konať bez obmedzení.

Začiatkom tohto týždňa bývalý izraelský premiér Rabin zhrnul situáciu slovami, citujem:

> „Anexia Golanských výšin je začiatkom konca Camp Davidu.“

Rabin odstúpil z funkcie premiéra 7. apríla 1977, pretože nechcel mať nič spoločné s vojnovými plánmi, ktoré sa vtedy pripravovali.

Spoločný vojnový plán amerických boľševikov a sionistov v Izraeli stále pokračuje podľa plánu, priatelia. Ich cieľom je vypuknutie vojny na Blízkom východe pred koncom leta 1982! Odtiaľ plánujú konflikt krok za krokom stupňovať, zatiaľ čo ďalšie krízy sa budú naďalej množiť po celom svete. Potom to môže trvať ešte mnoho mesiacov, ale sú presvedčení, že dosiahnu svoj konečný cieľ — termonukleárnu vojnu Spojených štátov proti Rusku. O tom, priatelia, sú v skutočnosti vianočné krízy tohto sviatočného obdobia.

Téma č. 2 — Keď som začiatkom minulého mesiaca, 8. novembra, nahrával AUDIO LIST® č. 69, Amerika čakala na štart druhej misie raketoplánu. NASA verejnosti hovorila, že sa plánuje misia trvajúca päť a pol dňa; no ja som informoval, že skutočným plánom je skrátený let. Jednou z možností, o ktorej sa stále uvažovalo, bol plán prerušeného štartu, ktorý som prvýkrát odhalil o päť mesiacov skôr v AUDIO LISTE č. 65; no v mojich komentároch NA POSLEDNÚ CHVÍĽU minulý mesiac som informoval, že sa objavil aj ďalší plán pozostávajúci zo skrátenej orbitálnej misie. O štyri dni neskôr, krátko po 10. hodine ráno 12. novembra, sa z Cape Canaveralu na Floride uskutočnil druhý štart raketoplánu a v to popoludnie, iba sedem hodín po štarte, bolo oznámené, že let sa skráti. Tajný plán skrátenej misie bol v chode. Ako zámienku NASA predstierala, že za to môže chybný palivový článok.

Priatelia, skrátená misia raketoplánu minulý mesiac bola dedičstvom totálnej katastrofy, ktorá pohltila prvý let raketoplánu minulý apríl. Minulý apríl a znovu minulý mesiac sme nevideli ani nepočuli žiadnu časť skutočného letu raketoplánu okrem štartu z Floridy. Katastrofa raketoplánu Columbia minulý apríl bola taká zdrvujúca a jej zakrývanie zo strany NASA také prepracované, že som tejto téme venoval celý AUDIO LIST č. 64. Rovnaké divadelné techniky, ktoré sa použili na oklamanie verejnosti minulý apríl, sa

použili aj minulý mesiac, takže to všetko nebudem znova rozoberať, no chcem, aby ste vedeli, o čo sa vojenský tím raketoplánu minulý mesiac pokúsil a ako to dopadlo.

Minulý apríl sme sledovali štart raketoplánu „Columbia“ z Floridy — no v Kalifornii pristál iný raketoplán, nazývaný „Enterprise“. Enterprise bol na účely podvodu preoznačený na Columbiu.

Enterprise bol veľmi osobitný raketoplán, odlišný od Columbie alebo od ďalších troch raketoplánov, ktoré tajne existujú. Enterprise bol cvičný raketoplán s nákladovým priestorom zaplneným nádržami raketového paliva. Pri vypustení z hornej časti lietajúceho Boeingu 747 dokázal Enterprise vykonávať krátke suborbitálne lety do vesmíru, no pre svoje palivové nádrže nemohol v nákladovom priestore niesť žiadny náklad.

Po tajnej katastrofe raketoplánu minulý apríl vojenskí plánovači raketoplánu poslali „Enterprise“ na Floridu, ako som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 65. Pôvodne sa iba snažili získať čas. No čas rýchlo plynie, pretože americkí boľševici majú zrýchlený harmonogram na vyvolanie vojny! Medzi vojenskými plánovačmi raketoplánu vypukli spory o pôvodný plán premárniť štart len preto, aby sa zachovalo zdanie. Napokon zosnovali plán použiť minulý mesiac samotný Enterprise na vojenskú misiu.

V AUDIO LISTE č. 69 som informoval, že predstieraný počítačový problém bude dôležitým faktorom v zámerne skrátenom druhom lete raketoplánu. A skutočne, večer pred štartom sa na Cape Canaverale náhle rozprúdila činnosť. Údajne sa modul na spracovanie údajov na palube raketoplánu — teda časť jeho počítačového systému — správal nesprávne. Povedali nám, že náhradný diel priviezli lietadlom, a videli sme pracovníkov ponáhľajúcich sa niečo nainštalovať na palubu raketoplánu. Všetko sa odohrávalo doslova na poslednú chvíľu, tesne predtým, ako sa veľké vonkajšie nádrže začali plniť raketovým palivom.

Priatelia, ten náhlivý ruch na rampe 39-A večer 11. novembra neslúžil na naloženie počítačového modulu, ako nám hovorili. Namiesto toho bolo do zadnej paluby priestoru posádky nainštalované osobitné fotografické prieskumné zariadenie. Bolo usporiadané tak, aby sledovalo okolie cez dve horné okná. Enterprise nemohol v nákladovom priestore niesť špionážnu družicu, ako som už spomenul, a preto sa na špionážnu družicu premenil samotný Enterprise. Provizórna špionážna aparatúra nainštalovaná na zadnej palube priestoru posádky nebola taká dobrá ako aparatúra bežnej špionážnej družice, no tunajší vojenskí plánovači sú zúfalí.

Čoskoro uplynú štyri roky odvtedy, čo Rusko dokončilo zničenie všetkých amerických špionážnych družíc svojou flotilou družíc-zabijakov. Vojenský tím raketoplánu dúfal, že minulý mesiac využije „prekvapenie“, aby získal aspoň trochu prieskumných údajov nad Ruskom. Dúfalo sa, že Rusi budú Enterprise považovať za neškodný, pretože v nákladovom priestore nemohol nič niesť. NASA tiež urobila všetko, čo mohla, aby Rusov presvedčila, že minulý mesiac sa použije neohrozujúca obežná dráha. Napokon ráno 12. novembra posunuli čas štartu približne o dve a pol hodiny. Malo to akýmkoľvek ruským interceptorom Cosmos sťažiť úpravu obežných dráh na útok proti Enterprise.

Tento posledný bod, priatelia, odráža smrteľne nebezpečnú spravodajskú chybu tímu vojenských plánovačov raketoplánu Spojených štátov. Vedia o ruských orbitálnych interceptoroch Cosmos, o družiciach-zabijakoch. Vedia aj o kozmosférach prvej generácie, ruských levitujúcich zbraňových platformách. Obe boli prvýkrát nasadené približne pred štyrmi rokmi. Americkí plánovači vedia, že raketoplán dokáže kozmosféry prvej generácie

predbehnúť, a preto veria, že orbitálne interceptory Cosmos sú hlavnou hrozbou pre raketoplán.

Čo doteraz nevedia, je to, že Rusko má teraz malú flotilu čiastočne experimentálnych kozmosfér druhej generácie. Minulý apríl ich bolo v prevádzke sedem. Teraz ich je najmenej osem. Tieto nové kozmosféry, nazývané „Super Heavies“ alebo „Jumbos“, dokážu náš raketoplán predbehnúť a prekonávajú ho aj nosnosťou. Rusi minulý apríl poskytli NASA veľmi veľkolepý náznak ich existencie, ako som podrobne uviedol v AUDIO LISTE č. 64.

V americkej spravodajskej komunite sú ľudia, ktorí si správne vyložili, čo sa stalo, no tunajší boľševici ovládajúci americký vojenský vesmírny program tomu odmietajú veriť. Útržky spravodajských informácií o nových ruských kozmosférach Jumbo odbíjajú vysvetleniami, a tým si zaručujú vlastné zlyhanie.

Keď minulý mesiac z Floridy odštartoval „Enterprise“, preoznačený na Columbiu, na palube neboli žiadni ľudskí piloti. Bola to samovražedná misia. Enterprise sledoval úhybnú, zakrivenú štartovú dráhu, tak ako Columbia minulý apríl. Zamieril ďaleko na sever k takmer polárnej obežnej dráhe. Pri prelete nad Ruskom mal byť Enterprise obrátený hore nohami, so špionážnou kamerou hľadiacou nadol cez okná priestoru posádky. Päť kozmosfér Jumbo bolo pripravených a držalo s raketoplánom krok, keď stúpal na obežnú dráhu; no keď Moskve oznámili, aký kurz sleduje, dostali rozkaz nestrieľať. Namiesto toho boli uvedené do pohotovosti ruské sily protiraketovej obrany. Rusi vedia, že prichádza vojna, a rozhodli sa využiť približovanie raketoplánu ako skúšobné cvičenie.

Takmer pred dvoma rokmi som informoval, že Rusko sa pripravuje nasadiť nový systém obrany proti balistickým raketám. Je založený na zbraniach s lúčom nabitých častíc, strieľajúcich z upravených nadzvukových dopravných prúdových lietadiel TU-144. Dňa 12. novembra bola do vzduchu urýchlene vyslaná letka TU-144, aby Enterprise zachytila a zostrelila. Kozmosféry Jumbo naďalej sledovali raketoplán z diaľky ako záloha, keby TU-144 zlyhali — no tie nezlyhali. Enterprise sa zo severu prehnal smerom nadol ponad strategický Kolský polostrov. Keď prelietaval nad Bielym morom, veľké prúdové lietadlá začali strieľať nahor svojimi lúčovými zbraňami na raketoplán vysoko nad nimi. Tretí lúčový zásah prerazil stred raketoplánu, ktorý sa rozlomil na polovicu tesne za priestorom posádky a rozpadol sa.

Tu v Spojených štátoch NASA pokračovala vo svojich vesmírnych filmoch vyrobených pre televíziu a sledovala vopred naplánovaný scenár skrátenej misie. Už do hodiny po štarte vedela, že Enterprise bol zničený. Keďže sa minulý apríl dozvedela o ruských plánoch vytvoriť medzinárodný incident pomocou havarovaného raketoplánu, chcela let v očiach sveta rýchlo ukončiť.

Pristátie raketoplánu na leteckej základni Edwards v Kalifornii 14. novembra bolo opakovaním predstavenia, ktoré sme videli minulý apríl. A keď hovorím „opakovaním“, priatelia, myslím to doslova. Tie diaľkové teleobjektívové zábery raketoplánu znášajúceho sa zo stratosféry boli tie isté, ktoré sme videli minulý apríl. NASA len poskytla televíznym sieťam videozáznamy vzdialených scén z minulého apríla a pridala k nim nový komentár. Jedinou časťou pristátia, ktorá minulý mesiac prebiehala naživo, bola záverečná fáza viditeľná zo zeme. Raketoplán, ktorý sme videli pristáť, priatelia, bol jedným z tajných nových raketoplánov z White Sands. Vynieslo ho do vzduchu nosné lietadlo 747, dvojica

pomocných rakiet na tuhé palivo mu dodala neveľkú rýchlosť a výšku a potom sa zniesol nadol na potešenie davu.

NASA momentálne tvrdí, že plánuje tretí let raketoplánu na marec 1982, teda už o tri mesiace. A priatelia, tentoraz sa štart možno skutočne uskutoční načas alebo približne načas. Nepríjemná dilema, čo urobiť s Enterprise, je už vyriešená.

Teraz je na Cape Canaverale nový raketoplán, tretí, ktorý sme videli s menom „Columbia“. Jeho nákladový priestor čaká na nový tajný vojenský náklad. Priatelia, tento raketoplán bol upravený. Je vyzbrojený na boj vo vesmíre, no tunajší boľševickí vojenskí plánovači odmietajú pochopiť, proti čomu v skutočnosti stoja — a tak sa na Cape Canaverale práve rodí ďalšia tragédia!

Téma č. 3 — Už osem rokov tu americké mocenské kruhy udržiavajú v našej údajne slobodnej tlači informačné embargo na zakrývaný ZLATÝ ŠKANDÁL VO FORT KNOX, no mimo Spojených štátov sa opäť dvíha novinársky záujem o to, čo sa stalo s naším zlatom. Na rozdiel od ovládaných veľkých amerických médií sa niektorí zahraniční reportéri opäť začali pýtať a niektorým z nich sa nepáčia odpovede, ktoré dostávajú od Ministerstva financií Spojených štátov.

Začiatkom tohto mesiaca, vo vydaní z 15. decembra 1981, celoštátne distribuovaný bulvárny týždenník The Globe uverejnil titulný príbeh o našom zmiznutom zlate. Výstižne ho nazval „Z FORT KNOX ZMIZLO ZLATO ZA 66 MILIÁRD DOLÁROV“.

The Globe sa objavuje v novinových stánkoch, supermarketoch a drogériách po celých Spojených štátoch, no jeho redakčné riadenie leží mimo amerického informačného embarga, v Kanade. A len pred dvoma týždňami, v nedeľu 13. decembra, vyšiel v Anglicku v londýnskom The Sunday Express ešte ostrejší článok. Mal názov: „SPOJENÉ ŠTÁTY VYŠETRUJÚ LÚPEŽ VO FORT KNOX.“ Článok, ktorý napísal korešpondent David Markham, sa začína takto, citujem:

> „Americká komisia pre zlato vo Washingtone začne tento týždeň skúmať dokumenty ministerstva financií, aby rozhodla, či bolo z Fort Knox, najväčšieho a najlepšie chráneného skladu zlatých prútov na svete, ukradnutých 7 000 ton zlata, dosť na naplnenie 300 nákladných vozidiel.“

Článok potom sumarizuje základné obvinenia, ktoré som vzniesol spolu so svojím priateľom pánom Edwardom Durellom, a spomína, že ministerstvo financií sa snaží naše obvinenia vyvrátiť poskytnutím určitých dokumentov komisii pre zlato. Článok sa potom sústreďuje na otázku chýbajúcich 165 miliónov uncí zlata z Fort Knox, o ktorých som informoval na jar tohto roku. Ak si spomínate, minulú jar som vyzval všetkých svojich poslucháčov, aby poslali prezidentovi Reaganovi — entite — správy Mailgram a žiadali okamžité prešetrenie. Podľa do očí bijúcich rozporov medzi dokumentmi samotného ministerstva financií toto ohromujúce množstvo zlata zmizlo bez stopy v rokoch 1961 až 1971.

Tí z vás, ktorí minulú jar urobili, o čo som požiadal, dostali vlastný dôkaz, že táto administratíva, tak ako tie pred ňou, zlatý škandál zametá pod koberec. Naďalej ho zakrýva a odpovede, ktoré ste dostali, neodpovedali na otázku chýbajúcich 165 miliónov uncí zlata z Fort Knox.

Článok v londýnskom Sunday Express, ktorý som pred chvíľou spomenul, sa zameral na toto ohromné množstvo zmiznutého zlata. Požiadali ministerstvo financií o vysvetlenie a teraz počúvajte neuveriteľnú odpoveď, ktorú dostali. Znovu citujem z článku:

> „Na ministerstve financií vo Washingtone Jerry Nisenson, zástupca riaditeľa činností na trhu so zlatom, povedal: ‚Vyšetrili sme tvrdenia Dr. Betera a jeho podporovateľov a tvrdíme, že zlato nebolo ukradnuté. Nič sa nezakrýva. Nesprávne si vyložili naše účtovné knihy. Zlato sa rafinovalo na zlato vyššej kvality a tie unce jednoducho vyleteli hore komínom.‘“

Priatelia, ak niekto zhltne takéto vysvetlenie, potom sa vzdávam. Tristo (300) nákladných vozidiel zlata vyletelo hore komínom?? Ak áno, potom sa zo vzduchu muselo usadiť dosť zlatého prachu na pozlátenie New Yorku.

Ministerstvo financií Spojených štátov naďalej zakrýva to, čo by podľa článku londýnskeho Sunday Express, citujem, „predstavovalo najväčšiu krádež v dejinách zločinu“.

Priatelia, klamú, a pretože klamú, zlatý škandál vo Fort Knox odmieta zomrieť. Človek by si mohol myslieť, že sily stojace za vyplienením Fort Knox by za týchto okolností chceli na istý čas zostať v úzadí; no nie. Tí, ktorí ukradli zlato z Fort Knox, boli doteraz dosť mocní na to, aby to udržali v tajnosti. Sú takí arogantní, že veria, že ich nikdy nikto nezastaví, a tak teraz pridávajú k zločinu novú krádež zlata v štýle Fort Knox! Práve prebieha, keď vyslovujem tieto slová. Terčom je tentoraz Puncový úrad Ministerstva financií Spojených štátov v New Yorku. Newyorský puncový úrad je druhým najväčším depozitárom zlata ministerstva financií. Po úspešnom vykradnutí Fort Knox, ktoré je najväčším depozitárom, je na rade newyorský puncový úrad.

Koncom októbra sa v New Yorku krátko šírili chýry, že takzvaná Reaganova administratíva plánuje puncový úrad zatvoriť. Z tohto dôvodu sa podľa týchto chýrov tamojšie zlato možno odvezie do depozitára West Point proti prúdu rieky Hudson od New Yorku. Článok o tom vyšiel v New York Daily News z 27. októbra 1981. Predstavitelia ministerstva financií to všetko okamžite popreli s tým, že žiadne zásielky zlata z newyorského puncového úradu bezprostredne nehrozia. No ako zvyčajne, priatelia, klamali.

O 22. hodine v sobotu večer 7. novembra 1981 sa v newyorskom puncovom úrade začalo tajné stretnutie. Medzi prítomnými boli: Donna Popeová, riaditeľka mincovne; Dr. Alan Goldman, zástupca riaditeľa mincovne; James Edwards, vedúci depozitára West Point; zamestnanci newyorského puncového úradu a ďalší. Celá skupina zostala v puncovom úrade cez noc. Potom o 5. hodine ráno nasledujúcu nedeľu, 8. novembra, odišli. Sprevádzali prvú tajnú zásielku zlata z newyorského puncového úradu, „údajne“ smerujúcu do depozitára West Point. Zásielka pozostávala zo štyroch (4) nákladných vozidiel s celkovým nákladom 2,18 milióna uncí. Odvtedy takéto zásielky pokračujú. Každá zásielka odchádza uprostred noci v prísnom utajení. Každý v puncovom úrade, kto o zásielkach vie, bol zaviazaný mlčanlivosťou. Medzitým sa tamojšie zásoby zlata rýchlo vyčerpávajú — vždy po štyroch (4) návesových súpravách. Môžem informovať, že zásielky po štyroch nákladných vozidlách opustili newyorský puncový úrad 10. a 11. decembra. Ich spoločný súčet predstavoval 144 paliet po 80 prútoch, teda viac než 11 500 prútov s celkovým množstvom vyše štyri a pol milióna uncí. Podľa mojich najnovších informácií boli ďalšie zásielky po štyroch nákladných vozidlách naplánované na 17. a 20. decembra. Prebieha šialený zhon dokončiť všetky zásielky pred koncom roka! Zamestnancom

newyorského puncového úradu, ktorí to všetko sledujú, sa ako zámienka predkladá, že sa to robí, citujem, „z bezpečnostných dôvodov“; no priatelia, to je smiešne.

Napriek bezpečnostným problémom puncového úradu, o ktorých som hovoril v minulosti, je zabezpečenie vo West Pointe oveľa horšie. Depozitár West Point nikdy nebol navrhnutý na bezpečné uskladnenie zlatých prútov. Slúži predovšetkým na skladovanie jednocentových mincí. Nie je navrhnutý ako pevnosť, tak ako newyorský puncový úrad. Vo West Pointe nie je žiadny vysoko zabezpečený trezor na zlato. Nie sú tam železné brány, mreže ani vojenská stráž; a na rozdiel od newyorského puncového úradu, ktorý sa nachádza na dolnom Manhattane, je depozitár West Point izolovaný, úplne izolovaný. Mohlo by sa tam diať čokoľvek a nikto by o tom nevedel.

Podstata je táto, priatelia: zlato sa údajne tajne presúva na miesto bez primeraných skladovacích zariadení a s veľmi nízkou bezpečnosťou. Inými slovami, vytvárajú sa podmienky, aby sa dalo ľahko ukradnúť; a priatelia, už som dostal predbežné správy, že časť tohto zlata už začala smerovať aj na iné miesta než do depozitára West Point!

Medzitým sú hospodárske správy deň za dňom pochmúrnejšie. Americké hospodárstvo, kedysi najsilnejšie na svete, sa rozpadá vo švíkoch. Americký dolár, kedysi rovnako dobrý ako zlato, sa scvrkáva priamo pred našimi očami. Ako predstieranú reakciu nám naši vodcovia neponúkajú nič iné než teórie, rétoriku, politické predvádzanie sa a pokrytectvo. Naďalej prekrývajú a zakrývajú základné príčiny našich hospodárskych problémov.

Doteraz sa takzvaná Reaganova administratíva previnila najmä tým, že skrývala predchádzajúce krádeže amerického zlata, no teraz svoju vinu ešte znásobuje. V newyorskom puncovom úrade sa rodí veľký nový škandál s krádežou zlata. Entita známa ako Ronald Reagan predstiera rozhorčenie nad údajným zlým zaobchádzaním s poľským ľudom, a pritom so svojím vlastným ľudom zle zaobchádza mnohými spôsobmi!

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz nastal čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. Priatelia, vianočné krízy zahŕňajúce Líbyu, Poľsko a izraelskú anexiu sýrskych Golanských výšin nás posunuli o krok bližšie k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Vojnové prípravy pokračujú rýchlym tempom, zahŕňajú raketoplán a mnoho ďalších tajných udalostí. Udalosti sa zrýchľujú. Za týchto okolností mám niekoľko poznámok k budúcnosti svojej série spravodajských AUDIO LISTOV.

Ako viete, svoj AUDIO LIST som začal vydávať ako mesačnú správu na magnetofónovej kazete pred šiestimi a pol rokmi, v júni 1975. Takmer pred dvoma rokmi, vo februári 1980, moje nahrávané správy prerušil takmer smrteľný infarkt. Z Božej milosti som sa zotavil natoľko, že som o štyri mesiace neskôr, v júni 1980, mohol obnoviť správy AUDIO LISTOV. Odvtedy sa moje zdravie naďalej zlepšovalo a dnes mám pocit, že je v podstate opäť normálne, a predsa ste si pravdepodobne všimli, že v týchto dňoch už nenahrávam AUDIO LIST skutočne každý mesiac. Nie je to preto, že by som toho nebol fyzicky schopný; je to preto, že udalosti za zatvorenými dverami opakovane dospievajú k výsledkom s oneskorením. Namiesto toho, aby som vám dal neúplnú správu, čakal som, aby som vám mohol podať celý príbeh; no teraz, keď sa čoraz viac približujeme k vojne, sa udalosti zrýchľujú.

Niektorí z vás ma požiadali, aby som správy vydával častejšie. Mnohí z vás tiež prejavili záujem o nejaký druh tlačenej správy a nemôžem ignorovať skutočnosť, že v dôsledku súčasnej recesie čoraz viac záujemcov cíti, že si už nemôžu dovoliť magnetofónovú kazetu.

Súčasne aj nás tlačia neustále rastúce náklady v tejto ére stagflácie. Dôkladne som premýšľal, ako uspokojiť tieto vznikajúce potreby, a verím, že nastal čas na novú fázu môjho programu spravodajských AUDIO LISTOV.

V tejto novej fáze budú moje kazetové správy pokračovať menej často a pribudne k nim úplne nový tlačený bulletin, ktorý bude vychádzať častejšie a bude lacnejší. Konkrétnejšie, toto navrhujem urobiť:

Po prvé — Moje základné kazetové správy AUDIO LISTOV budú pokračovať, ale menej často. Mojím súčasným plánom je nahrať AUDIO LIST č. 71 budúci mesiac, v januári 1982, a potom každý štvrťrok — teda každé tri mesiace. Pri nahrávaní každého AUDIO LISTU sa budem snažiť sústrediť na širšie súvislosti a zásadné nové spravodajské informácie.

Po druhé — Po prvýkrát teraz dúfam, že čoskoro začnem vydávať krátky tlačený bulletin, ktorý bude známy ako „AUDIO LETTER UPDATE“. Dúfam, že tlačenú správu UPDATE budem vydávať každé dva týždne s výnimkou termínov, keď nahrávam kazetu, a dvoch sviatkov ročne — to znamená, že ročne vyjde 20 tlačených čísel UPDATE. Môj tlačený bulletin UPDATE bude presne tým, čo názov naznačuje — rýchlou aktualizáciou rýchlo sa odohrávajúcich udalostí za zatvorenými dverami.

Väčšina základných súvislostí, ktoré potrebujete na pochopenie nadchádzajúcich udalostí, už bola predstavená na mojich 70 kazetách AUDIO LISTOV a na niekoľkých kazetách AUDIO KNÍH. Keďže sa udalosti teraz zrýchľujú, môj tlačený bulletin UPDATE vás bude odkazovať späť na tieto už dostupné informácie a na ich základe vás bude oboznamovať s najnovším vývojom.

Cena predplatného nového tlačeného bulletinu UPDATE bude v súčasnosti v Spojených štátoch a Kanade nižšia než 10,00 dolára na tri mesiace. Budú tiež výrazne znížené ceny za viac výtlačkov ktoréhokoľvek čísla. Mnohí z vás mi povedali, že to chcete, aby ste mohli pomáhať šíriť pravdu medzi ďalších ľudí rýchlejšie.

Budete si môcť predplatiť ktorúkoľvek z troch možností:

(1) Ak chcete, môžete si predplatiť iba moje kazety AUDIO LISTOV a po č. 71 ich dostávať štvrťročne;

(2) Alebo si môžete predplatiť iba lacnejší tlačený bulletin UPDATE a dostávať ho každé dva týždne so šiestimi (6) výnimkami počas roka;

(3) Alebo si môžete predplatiť oboje, čo odporúčam, ak si to môžete dovoliť. Mimochodom, spoločná cena oboch predplatných — kazety a tlačeného bulletinu UPDATE — bude približne rovnaká ako v minulosti cena samotných kaziet.

Pre tých, ktorí majú uhradené predplatné mojich AUDIO LISTOV aj po č. 71, samozrejme pripravíme spravodlivé riešenie.

Priatelia, naša obchodná kancelária vás bude kontaktovať s podrobnosťami týkajúcimi sa vášho predplatného po tom, ako budúci mesiac nahrám AUDIO LIST č. 71, no teraz som chcel, aby ste poznali moje úvahy a mali príležitosť reagovať. Po dôkladnom premýšľaní a konzultáciách so svojimi spolupracovníkmi verím, že tento nový krok môže byť nevyhnutný. Verím, že takto dokážem slúžiť vašim potrebám, ako ste mi ich vyjadrili.

Zároveň verím, že je to spôsob, ako vám pomôcť držať krok so zrýchľujúcim sa tempom udalostí, v ktorých ide o život a smrť.

Ak máte akékoľvek myšlienky o tomto novom pláne, dajte mi o nich hneď vedieť pohľadnicou alebo listom. Chcem poznať vaše reakcie skôr, než budúci mesiac v AUDIO LISTE č. 71 oznámim svoje konečné rozhodnutie. Aby som vaše správy dostal čo najrýchlejšie, posielajte, prosím, svoje pohľadnice a listy do našej obchodnej kancelárie v Marylande. Adresa je:

P.O. Box 276
Savage, Maryland
PSČ 20763

Svoje myšlienky mi môžete priložiť k obnove predplatného alebo iným objednávkam, no nezabudnite ich napísať na samostatný list papiera.

Priatelia, udalosti sa zrýchľujú a tieto udalosti smerujú k PRVEJ JADROVEJ VOJNE, no mojou nádejou a modlitbou je, aby sme v nadchádzajúcom roku vy a ja mohli spolupracovať a pomôcť dať Pravde nášho Pána Ježiša Krista šancu v našom nepokojnom svete. Ak to urobíme, všetci prispejeme svojím dielom k tomu, aby bol rok 1982 šťastným, svätým a pokojným novým rokom.

Do nabudúce, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER — AUDIO LIST č. 71

29. januára 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Tvrdenia o tajných skupinách, dvojníkoch, zbraňových systémoch, umelo vyvolaných katastrofách a tajných finančných operáciách sú autorovými tvrdeniami, nie overenými historickými faktmi. Preklad zachováva autorov hlas, dobové formulácie a jeho interpretácie udalostí. Teploty a rýchlosti uvedené v pôvodných amerických jednotkách sú tak označené aj v preklade.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 29. januára 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 71.

V stredu 13. januára popoludní tu vo Washingtone, D.C., zúrila nezvyčajná snehová víchrica. Vládne úrady a podniky zatvorili skôr, aby pracovníci mohli vyraziť domov. Keď sa dochádzajúci predierali zhoršujúcou sa snehovou búrkou, hlavné mesto krajiny sa zmenilo na jednu obrovskú dopravnú zápchu. Najhoršie zápchy boli na mostoch cez rieku Potomac do blízkych predmestí vo Virgínii. Vodiči sa cez zasnežené mosty posúvali krok za krokom, nárazník pri nárazníku.

Len niekoľko stoviek stôp nad preplnenými mostmi stúpali dopravné prúdové lietadlá do víriacej snehovej búrky. Lietadlá štartovali z letiska National Airport, ktoré leží pri rieke južne od srdca Washingtonu. Podľa predpísaných postupov pri stúpaní zatáčali a menili smer, aby zostali nad riekou Potomac.

Zrazu vodiči na dvojici mostov 14th Street, zo všetkých najbližších k letisku, s hrôzou zdvihli oči. Modré, zelené a biele prúdové dopravné lietadlo sa s revom vyrútilo zo snehovej víchrice. Ozval sa ohlušujúci hukot; náraz kovu, ktorý otriasol mostom; obrovské vyšplechnutie, ktoré rozbilo hladký ľad na Potomacu; potom na jeden šokovaný okamih ticho; a napokon chaos, keď ľudia vybiehali zo zastavených áut. Na moste sa otvorila desivá scéna zničených automobilov. Päťdesiatstopový úsek zábradlia mosta zmizol a v rieke pod ním sa rozbité zvyšky dopravného lietadla rýchlo potápali z dohľadu. Čoskoro sa po celej krajine rozleteli mimoriadne správy. Boeing 737 spoločnosti Air Florida, let 90 do Tampy na Floride, havaroval pri štarte z washingtonského letiska National Airport!

Bezprostredne po tragédii sa spravodajstvo sústreďovalo na srdcervúce ľudské príbehy nehody. Znova a znova sme videli televízne scény improvizovaného zachraňovania. Málokto tak skoro zabudne na tie ochromujúce zábery hŕstky preživších, ktorých vyťahovali z ľadovej rieky Potomac. Milióny ľudí inšpirovalo hrdinstvo náhodného svedka, ktorý riskoval vlastný život, keď doplával zachrániť topiacu sa ženu. A priatelia, náš Pán Ježiš Kristus sám odmení najväčšieho hrdinu toho dňa. Bol ním muž, ktorý haváriu prežil, znova a znova podával záchranný kruh ostatným a potom sám zahynul. Práve na neho sa nasledujúci deň v prejave v New Yorku odvolala entita prezident Reagan. Keď náš údajný prezident hovoril v skutočnom boľševicko-sionistickom hlavnom meste Spojených štátov, nesprávne citoval nášho Pána Ježiša Krista slovami: „Nikto nemá väčšiu slávu.“ Muž, ktorý dal svoj život, aby iní mohli žiť, si určite zaslúži lepší epitaf než politikovu

posadnutosť slávou. Náš Pán Ježiš Kristus v skutočnosti povedal: „Nikto nemá väčšiu lásku ako ten, kto položí svoj život za svojich priateľov.“ Presne to urobil náš Pán sám takmer pred 2 000 rokmi a presne to urobil muž vo vode po havárii letu Air Florida 90.

Priatelia, samotná ľudská tragédia havárie letu 90 je dôležitá sama osebe; no ak máme mať akúkoľvek nádej vyhnúť sa ešte väčším tragédiám, ktoré sa črtajú pred nami, musíme sa pozrieť za hranice ľudských príbehov. Potrebujeme odpovede na niektoré dôležité otázky, napríklad: Prečo vôbec v ten deň došlo k leteckej havárii? Prečo práve toto lietadlo? A čo spôsobilo jeho pád?

Vedú nás k presvedčeniu, že nám odpovede na tieto otázky poskytujú; no skutočné odpovede, priatelia, sa veľmi líšia od toho, čo ste doteraz počuli!

Havária letu Air Florida 90 bola strašnou tragédiou, no bola aj niečím viac. Mala byť tiež varovaním pre určité mocné kruhy tu v Spojených štátoch a ako taká nebola izolovaným incidentom, ale súčasťou oveľa širšieho vzorca, ktorý sa teraz začína formovať.

Už približne päť rokov prebieha tajná vojna medzi súčasnými vládcami Ruska a vládcami Spojených štátov. Tajná vojna sa raz stupňovala, raz slabla a teraz sa opäť rozpaľuje. V prebiehajúcej tajnej vojne teraz prechádza do útoku Rusko. Po uhasení zápalnej šnúry poľskej časovanej bomby, aspoň nateraz, Kremeľ teraz podniká protiútok proti svojim tunajším boľševickým nepriateľom. Tajní noví vládcovia Ruska sa snažia odovzdať odkaz boľševikom, ktorí sa zmocnili moci tu v Amerike. Odkaz znie: VOJNA SA NEVYPLÁCA. Rusi toto varovanie odovzdávajú mnohými spôsobmi, o ktorých väčšina verejnosti vôbec netuší.

Priatelia, Rusi opäť rozpútavajú geofyzikálnu vojnu proti Spojeným štátom a proti niektorým našim spojencom. Jedným aspektom tohto geofyzikálneho náporu je vojna pomocou počasia. Havária letu Air Florida 90 bola spôsobená uprostred nepriaznivého počasia, ktoré bolo do veľkej miery umelo vyvolané. Rusi tiež strieľajú varovné výstrely pred provu Ameriky pomocou ďalšej zbrane geofyzikálnej vojny — umelých zemetrasení. Rusi sa pripravujú aj na útok na ďalšom fronte — na hospodárstvo Ameriky a Západu. Tento mesiac, v januári 1982, Kremeľ dosiahol ohromujúci hospodársky prevrat. Ešte pred koncom roka bude celé hospodárstvo Spojených štátov zraniteľné voči úplnému kolapsu spôsobenému Ruskom!

V tomto AUDIO LISTE vám chcem poskytnúť podrobnosti o novej ruskej ofenzíve, ktorá práve prebieha. Takisto plánujem obnoviť mesačné podávanie správ prostredníctvom kazetovej série AUDIO LISTOV. Na základe reakcií na moje poznámky v minulomesačnom AUDIO LISTE č. 70 verím, že je to napokon v súčasnosti najlepší spôsob, ako vám môžem slúžiť. Viac o tom poviem vo svojom „Zhrnutí na poslednú chvíľu“.

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — „SIBÍRSKY EXPRES“ A OBNOVENÁ RUSKÁ GEOFYZIKÁLNA VOJNA

Téma č. 2 — TAJNÝ RUSKÝ HOSPODÁRSKY PREVRAT V DOLÁROVÝCH AKTÍVACH

Téma č. 3 — MENIACE SA ALIANCIE PRE PRVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma č. 1 — Vo svojom slávnom prejave Sloboda alebo smrť z marca 1775 Patrick Henry vyslovil slová, ktoré v našom modernom veku nadobudli nový význam. Povedal, citujem:

> „Páni môžu volať: mier, mier; ale mier nie je. Vojna sa už skutočne začala! Ďalšia víchrica, ktorá sa priženie zo severu, donesie k našim ušiam rinčanie zbraní!“

Dnes hlasy vo Washingtone hovoria o zachovaní mieru; no dnes, ešte viac než za čias Patricka Henryho, sú výkriky „mier“ pretvárkou. Prebieha tajná vojna a tento mesiac sa zo severu prihnali nebývalé víchrice ako súčasť tejto tajnej vojny.

Pre Spojené štáty ako celok bol január 1982 najdrsnejším januárom v histórii. Na nespočetných miestach od kanadskej hranice až po Floridu boli rekordy nízkych teplôt prekonané s veľkým rozdielom. Jedna snehová víchrica sa vršila na druhú a paralyzovala aj severné štáty, ktoré sú na sneh zvyknuté, a rozsiahle oblasti južných Spojených štátov zasiahli historicky nebývalé prívaly arktického vzduchu s teplotami pod nulou stupňov Fahrenheita. Snehové búrky, búrky s ľadovými zrážkami, mrznúci dážď, krutý chlad — to bol obraz východných dvoch tretín Spojených štátov tento január.

Západné pobrežie medzitým čelilo prevažne inému problému — obdobiam neuveriteľných dažďových búrok spôsobujúcich obrovské zosuvy bahna a mnoho úmrtí. A štáty v Skalnatých vrchoch, uväznené medzi nimi, mali vlastné osobitné problémy. Vyskytli sa prudké veterné búrky, v niektorých oblastiach s vetrom silnejším než väčšina hurikánov. Len pred niekoľkými dňami dosiahol vietor v severnom Colorade desivých 140 míľ za hodinu.

Národná meteorologická služba Spojených štátov prišla s populárnou prezývkou opakovaných vpádov arktického vzduchu túto zimu. Nazýva ich „Sibírsky expres“, a to z dobrého dôvodu. Severná Sibír v Sovietskom zväze je jednou z najchladnejších oblastí na povrchu Zeme. Práve odtiaľ prichádza silno podchladený vzduch, ktorý sa rozlieva po celej Severnej Amerike; a priatelia, nasmerovali ho sem pomocou techník úpravy počasia!

Základné ruské zbrane na rozsiahlu úpravu počasia sú stále také, ako som uviedol takmer pred dvoma rokmi v AUDIO LISTE č. 54. Rusi použili dve zložky svojej tajnej vesmírnej triády strategických zbraní s posádkou. Jednou zložkou je ich flotila kozmosfér, ktoré levitujú v elektromagnetickom poli Zeme. Pomocou svojich lúčových zbraní dokážu usmerňovať búrkové systémy zmenou elektrických nábojov v hornej atmosfére. A na vyvolanie určitých typov búrok Rusi používajú ďalšiu zložku svojej tajnej vesmírnej triády — svoj komplex mesačných základní. Nesmierne silné zbrane s časticovým lúčom na Mesiaci môžu vystreliť do oceánu a vyvolať búrky. Letky kozmosfér potom využívajú prirodzené poveternostné sily na zosilňovanie a usmerňovanie týchto umelých búrok. Proces som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 54, takže ho teraz nebudem opakovať.

Ako som vtedy odhalil, Rusi začali tieto nové techniky vojny pomocou počasia používať proti Spojeným štátom v tom mesiaci, vo februári 1980. Kremeľ podnikal protiútok proti obilnému embargu Carterovej administratívy voči Rusku. Tunajší boľševici sa pokúšali použiť svoju starú obľúbenú zbraň, hlad, proti Rusku, ktoré kedysi ovládali. Noví vládcovia Ruska odpovedali ovládaním počasia zameraným na zníženie našej úrody; a vo februári 1980 to nadobudlo podobu neuveriteľných dažďových búrok bičujúcich poľnohospodárske oblasti južnej Kalifornie a Arizony. Obilné embargo Carterovej administratívy pokračovalo aj cez leto 1980 a rovnako pokračovala ruská úprava počasia.

Na veľké prekvapenie tunajších tvorcov dlhodobých predpovedí počasia leto 1980 prinieslo rekordné sucho a spaľujúce horúčavy. Plodiny hynuli pre nedostatok dažďa a nadmerné teplo; z rovnakých dôvodov uhynuli tisíce kusov dobytka. Na juhozápade sa v spaľujúcej vlne horúčav milióny kurčiat doslova upiekli postojačky; po celej krajine sa začal množiť nedostatok vody; a aby sa odkaz dostal k nášmu vtedajšiemu prezidentovi, pestovateľovi arašidov, zlyhala úroda arašidov — niečo dovtedy neslýchané.

Tunajší boľševici napriek tomu pokračovali v obilnom embargu až do konca roku 1980. Blížila sa zmena administratívy a očakávalo sa, že nová administratíva embargo ukončí; no aby si to Rusi poistili, tlak udržiavali. V januári 1981, presne pred rokom, zasiahla Spojené štáty zvláštna vlna chladu. Ako 13. januára 1981 informoval už zaniknutý Washington Star, citujem: „Sibírsky chlad dnes rozšíril rekordný mráz po juhovýchode, hlboko na Floridu, kde pestovatelia citrusov a zeleniny bojovali o záchranu úrody pred najhorším zimným náporom storočia.“ V ten deň bolo oznámené, že mráz zničil 25 % floridskej citrusovej úrody. Mráz zničil aj až polovicu amerických zásob určitých druhov zeleniny. Ak vám táto správa spred roka znie povedome, priatelia, určite by mala.

Ten zvláštny prúd arktického vzduchu, ktorý pred rokom v tomto mesiaci zmrazil východné pobrežie Ameriky a poškodil floridskú úrodu, bol výsledkom ruskej úpravy počasia. Bola to obmedzená ukážka toho, čo sa dá urobiť. Bolo to varovanie americkým vládcom, že svojou kampaňou hladu proti Rusku si koledujú o katastrofu. O tri mesiace neskôr bolo obilné embargo voči Rusku zrušené. V reakcii na to bola ruská vojna pomocou počasia proti Amerike ukončená; a minulé leto, leto 1981, sa z hľadiska počasia vrátilo do normálu.

Taká bola situácia až do polovice decembra. Potom prišiel výnimočný stav v Poľsku; a dovtedy americkí boľševici, ktorí spočiatku neovládali takzvanú Reaganovu administratívu, znovu získali moc tu vo Washingtone. Entita prezident Reagan hneď začala hovoriť o sankciách proti Rusku, tak ako jeho predchodca v súvislosti s Afganistanom; a nová administratíva opäť začala hovoriť, že sa má zvážiť nové obilné embargo voči Rusku. Tentoraz, povedal prezident, treba podniknúť kroky, aby sa embargo nedalo obísť. To novým vládcom Ruska stačilo. Vedia o úsilí osi Reagan–Begin vyvolať vojnu a sú presvedčení, že čas na rozhovory sa veľmi kráti. Sú presvedčení, že vojna medzi Ruskom a jeho nedávno vyhnanými pánmi, boľševikmi, ktorí sú teraz tu v Amerike, je nevyhnutná. Preto sa koncom decembra politbyro zhodlo, že nastal čas prejsť do útoku proti Spojeným štátom.

Ruská poveternostná ofenzíva sa začala dažďovým útokom proti západnému pobrežiu. Pomocou techník, ktoré som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 54, boli kozmosféry rozmiestnené sčasti nad morom a sčasti nad pevninou. Tie nad morom, rozmiestnené v štvoruholníkoch po štyroch kozmosférach, použili rozostrené elektrónové lúče na vytvorenie záporne nabitých oblakov vodnej pary. Vo vnútrozemí, v istej vzdialenosti od

pobrežia, dvojice kozmosfér napĺňali atmosféru kladne nabitými protónmi z rozostrených lúčových zbraní. Výsledkom bol presun obrovského množstva vody do cieľových oblastí, kde sa uvoľnila ako dážď. Formácia na dažďový útok bola usporiadaná tak, aby priniesla rôzne množstvá zrážok na väčšinu západného pobrežia, najmä do Kalifornie; no za hlavný cieľ bol zvolený 200-míľový úsek so stredom v San Franciscu. Dôvod, prečo vybrali San Francisco, je veľmi jednoduchý. Nová ruská vládnuca skupina považuje Spojené štáty za zvrátené a za najzvrátenejšie zo všetkých miest západného pobrežia pokladá San Francisco. Počas niekoľkých dní počínajúc 5. januárom oblasť okolo San Francisca zmáčali neustávajúce prívaly dažďa. Pokračovali, až kým San Francisco nebolo izolované, odrezané záplavovou vodou; a v oblasti Santa Cruz južne od San Francisca sa zrútila polovica horského svahu, pričom so sebou strhla domy, autá a viac než 20 obetí. Do víkendu začal dažďový útok slabnúť.

Ďalší poveternostný útok sa pripravoval v podobe obrovskej vlny arktického vzduchu — prvý Sibírsky expres bol na ceste. Technika použitá pri Sibírskom exprese je novou obmenou techník kozmosfér z AUDIO LISTU č. 54. Rusi sa teraz naučili, ako vziať obrovskú vzduchovú masu z jedného miesta na svete a dopraviť ju do inej oblasti planéty:

Najprv Rusi rozmiestnili veľký počet kozmosfér, celkovo 17 letiek, nad severovýchodnou Sibírou. Pokrytá oblasť sa rozprestierala približne od 105. po 170. stupeň východnej zemepisnej dĺžky a od 65. stupňa severnej zemepisnej šírky na sever až k Severnému ľadovému oceánu. Tieto kozmosféry niekoľko dní používali rozostrené elektrónové lúče, aby celej mrazivej vzduchovej mase dodali silný záporný náboj. Teplota sibírskeho vzduchu sa pohybovala od 60 do 70 stupňov pod nulou Fahrenheita.

Potom bol rad letiek kozmosfér rozmiestnený v rozostupoch približne 1 000 míľ cez severný Tichý oceán smerom k Amerike. Tieto letky kozmosfér, ako koráliky na náhrdelníku, sledovali líniu od bodu severne od Japonska až do blízkosti Eureky v severnej Kalifornii. Kozmosféry v tejto línii cez Tichý oceán vytvárali koľaje, po ktorých mala postupovať vzduchová masa Sibírskeho expresu. Vznášali sa na okraji vesmíru a vypúšťali obrovské množstvá kladných protónov, aby sibírsku vzduchovú masu pritiahli k Amerike. Záporne nabitý sibírsky vzduch bol priťahovaný na východ a tiež vyššie než obvykle, kde sa pohyboval relatívne neovplyvnený poveternostnými pomermi nižšej atmosféry.

Na meteorologických mapách sa sibírske vzduchové masy kreslia tak, akoby vodorovne prúdili nadol z Kanady, no sibírsky vzduch v skutočnosti prichádza inou cestou. Je priťahovaný nad severozápadnú Severnú Ameriku ponad ostatné poveternostné systémy; potom ho kozmosféry od kontinentálneho rozvodia smerom na východ sťahujú nadol a zaplavujú krajinu mimoriadne chladným vzduchom. Inými slovami, po celej Severnej Amerike sa rozlieva predovšetkým zhora, nie obvyklou vodorovnou cestou. Sibírsky vzduch sem touto umelo vytvorenou trasou dorazí tak rýchlo, že sa neohreje natoľko, ako by sa ohrial inak. Výsledkom je počasie prenikajúce až do kostí, nad ktorým si mnohí meteorológovia lámu hlavu. A ako vedľajší produkt tejto techniky vznikajú po okrajoch nadol sa rozlievajúceho sibírskeho vzduchu prudké veterné búrky. Sú obzvlášť silné pozdĺž Skalnatých vrchov.

Prvá studená vlna Sibírskeho expresu bola starostlivo načasovaná. Skôr som spomenul správy z 13. januára 1981 o mraze, ktorý zničil časť floridskej úrody. Tento rok správy z 13. januára, presne o rok neskôr, uvádzali, že Floridu opäť práve zasiahol ničivý mráz, tentoraz však oveľa horší. Minulý január škody dosiahli približne 230 miliónov dolárov, no

tentoraz zamrzlo až 84 % floridskej úrody citrusov a zeleniny so stratami presahujúcimi miliardu dolárov.

Správa o ohromujúcich stratách floridskej úrody prišla v stredu 13. januára. V to isté popoludnie sa Boeing 737 spoločnosti Air Florida pokúsil odštartovať z tunajšieho washingtonského letiska National Airport. Bol to nešťastný let 90 smerujúci do Tampy na Floride. Let 90 a mnohé ďalšie lety mali v to popoludnie pre snehovú búrku meškanie. Hlavná dráha, ktorá vedie zo severu na juh, bola vyše hodiny zatvorená, kým z nej odpratávali sneh. Medzitým cestujúci nastúpili do letu 90 a ďalších lietadiel a čakali pri termináli. Počas čakania pozemné posádky postrekovali lietadlá akýmsi nemrznúcim roztokom. Jeden z preživších cestujúcich letu 90, sám pilot, bol o dva dni neskôr citovaný vo Washington Post slovami: „Lietadlo nepretržite odmrazovali.“ Napokon prišla z riadiacej veže správa, že dráha je pripravená. Prúdové dopravné lietadlá sa začali vzďaľovať od terminálu a zoraďovať na rolovanie k dráhe. Stále snežilo, no podľa správ to bol studený suchý sneh, pri ktorom je vznik námrazy oveľa menej pravdepodobný než pri ľadových zrážkach alebo mrznúcom daždi. Neskôr jeden z pilotov iného lietadla povedal, že sa mu zdalo, že na lietadle Air Florida videl ľad. Iní piloti však povedali, že na ňom nevideli vôbec žiadny ľad.

Kým let 90 čakal, kým príde na rad, ďalších 18 lietadiel odštartovalo bez akýchkoľvek zjavných ťažkostí — jedným bol Boeing 737 inej leteckej spoločnosti, rovnakého typu ako lietadlo Air Florida. Na rozdiel od letu 90 viezol plný počet cestujúcich. Odštartoval bez incidentu, no lietadlu Air Florida bol súdený horší osud! Bez vedomia ostatných cestujúcich bolo na palube päť dôležitých vojenských pracovníkov. Boli členmi osobitnej pracovnej skupiny pre laserovú vojnu pridelenej na domovskú základňu takzvaných Síl rýchleho nasadenia na Floride. To je, priatelia, vojenská sila, ktorá prechádza prísne tajnými prípravami na nadchádzajúcu vojnu na Blízkom východe. Po účasti na stretnutiach v Pentagóne sa títo muži vracali na svoju domovskú základňu na Floride.

Napokon Boeing 737 spoločnosti Air Florida zaujal pozíciu na konci dráhy. Pritom ho sledovala ruská kozmosféra vznášajúca sa vysoko nad letiskom uprostred búrkových oblakov; bola vyzbrojená neutrónovou lúčovou zbraňou. O 15.59 h sa lietadlo začalo rozbiehať po dráhe. Kozmosféra počkala, kým bolo lietadlo približne v polovici dráhy a pohybovalo sa rýchlosťou vyše 100 míľ za hodinu. Potom bol neviditeľný neutrónový lúč vystrelený nadol cez sneh na pilotnú kabínu dopravného lietadla. V AUDIO LISTE č. 64 som opísal účinky intenzívneho zásahu neutrónovým žiarením. Narúša všetku elektrickú činnosť. To zahŕňa elektrickú činnosť ľudského tela vrátane mozgu, očí, nervového systému a srdca. Keď lúč vystrelili na lietadlo Air Florida, očakávalo sa, že pilot a druhý pilot okamžite upadnú do bezvedomia alebo zomrú. Lietadlo by potom ďalej zrýchľovalo, možno by sa odchýlilo z dráhy a napokon by prekročilo hranice malého letiska a vrhlo sa do rieky. Bola by to veľmi zvláštna havária, ktorú by tunajší vládni predstavitelia verejnosti veľmi ťažko vysvetľovali — no Rusi sa prepočítali. Jednotlivci sa značne líšia odolnosťou voči účinkom neutrónového žiarenia a zjavne si niekto v kabíne zachoval nejaký zvyšok vedomia.

Nemôžem vám povedať, čo sa dialo v kabíne, ale môžem vám povedať, čo urobilo lietadlo. Prúdové lietadlo pokračovalo po dráhe namiesto toho, aby z nej vybočilo. Došlo tiež k pokusu zabrzdiť, no motory ďalej bežali na plný výkon. Lietadlo sa začalo triasť, no brzdy nedokázali zabrániť jeho pomalému ďalšiemu zrýchľovaniu. Plnú vzletovú rýchlosť dosiahlo, keď sa mu končila dráha, a zdvihlo nos do stúpania. V tej chvíli sa predpokladá,

že ten, kto bol pri riadení, mohol napokon stratiť vedomie. Lietadlo smerovalo nahor príliš strmo a začalo sa vzduchom predierať v polohe so zdvihnutým nosom namiesto normálneho stúpania. Žiadny pilot ani druhý pilot by to nenechal pokračovať, a predsa sa to nikdy nenapravilo. Rovnako zarážajúce bolo, že podvozok nikdy nezatiahli. Normálne sa podvozok zasúva hneď po vzlete, aby sa znížil odpor lietadla. To by bolo ešte naliehavejšie, ak by mal pilot problémy s ľadom, ako sa tvrdilo, alebo ak by bezprostredne hrozilo núdzové pristátie. No keď sa lietadlo Air Florida v to popoludnie prepadlo zo zasneženej oblohy, stále malo zdvihnutý nos a vysunutý podvozok a od uvoľnenia bŕzd až po náraz z letu 90 nikdy nezaznelo volanie Mayday.

O päť dní neskôr ruská kozmosféra vyvolala ďalšiu veľkolepú leteckú haváriu, aby našim vodcom naďalej dôrazne pripomínala varovanie. Pýcha letectva, letecká ukážková skupina nazývaná „Thunderbirds“, trénovala blízko leteckej základne Indian Springs v Nevade. Nacvičovali manéver známy ako „Line Abreast Loop“, teda premet v zostave lietadiel vedľa seba, pri ktorom sa štyri prúdové T-38 vrhajú nadol v strmom klesaní a potom blízko zeme vyberajú dráhu nahor. Nepovažuje sa za najťažší z manévrov Thunderbirds, no vyžaduje tesnú koordináciu. Vedúci sa sústreďuje na správne vykonanie premetu, ďalší traja sa sústreďujú na presné sledovanie vedúceho. V to popoludnie nad nevadskou púšťou čakala kozmosféra. Keď sa štyri lietadlá s revom rútili k zemi, kozmosféra počkala, kým sa priblížili k povrchu. Potom vystrelila neutrónový lúč do kabíny vedúceho lietadla a vyradila pilota z činnosti. Vedúce lietadlo sa zarylo do púšte a ďalšie tri, ktoré sledovali vedúceho, urobili to isté.

Medzitým už krajinu zvierala druhá mimoriadne studená vlna Sibírskeho expresu. A priatelia, ruská kampaň geofyzikálnej vojny zahŕňa aj iné veci než počasie.

V AUDIO LISTE č. 59, pred 15 mesiacmi, som informoval, že na severovýchode boli umiestnené ruské kobaltové bomby vyvolávajúce zemetrasenia. Najhustejšie sú sústredené okolo New Yorku; no ako som vtedy uviedol, siahajú aj na severovýchod do Nového Anglicka. Odvtedy boli umiestnené ďalšie generátory zemetrasení a tento mesiac ich použili dvakrát. Ráno 9. januára bolo vo východnej Kanade blízko Maine vyvolané zemetrasenie s hodnotou 5,9 na Richterovej stupnici. Bolo to najhoršie zemetrasenie v Novom Anglicku za 127 rokov. O deväť dní neskôr bolo vyvolané druhé zemetrasenie, tentoraz v New Hampshire.

Ak čoskoro dôjde na severovýchode k ďalšiemu zemetraseniu, nebuďte prekvapení, ak bude ešte bližšie k New Yorku. Rusi sú v ofenzíve a naši vládcovia posadnutí vojnou odmietajú tieto varovania brať na vedomie.

Téma č. 2 — Tento rok 1982 sa začal zlými správami na hospodárskom fronte. Inflácia vraj mierne poľavila; no ako vie každý, kto vedie domácnosť, v žiadnom prípade nezmizla. Len pred krátkymi desiatimi rokmi prezident Nixon vyhlásil „národný mimoriadny stav“, keď oficiálna miera inflácie dosiahla iba 7 až 8 %. Keby vám vtedy niekto povedal, že sa blíži 10 % inflácia, pravdepodobne by ste tomu neverili; no dnes máme vraj byť „uľavení“, keď inflácia klesne na túto úroveň.

Akokoľvek zlá je inflácia, v mysliach miliónov Američanov ju do úzadia vytláča ďalšia obava. Obavou číslo jeden je teraz strata zamestnania — a niet divu. Začiatkom tohto mesiaca bolo oznámené, že oficiálne vypočítaná nezamestnanosť dosiahla v decembri 8,9 %. Medzi robotníkmi, ktorí skutočne vyrábajú tovar krajiny, je to ešte horšie. Bez práce je viac než každý ôsmy. Najhoršia nezamestnanosť je v automobilovom priemysle. Podľa

oficiálnych údajov skončilo december bez práce takmer 22 % všetkých pracovníkov automobilového priemyslu.

Automobilový priemysel, priatelia, nie je iba v recesii; je v hospodárskej depresii. To isté platí o bytovej výstavbe a stavebníctve. A ako som podrobne uviedol v AUDIO LISTE č. 69, tieto dva sektory sú kľúčom k uvrhnutiu celého amerického hospodárstva do DEPRESIE. Klesáme čoraz hlbšie do bahna hospodárskej stagflácie — teda vysokej inflácie spojenej s vysokou nezamestnanosťou.

Nie je na tom nič náhodné, priatelia. Riadi to mocné zoskupenie síl odhodlaných uchvátiť ešte viac moci a plány boli vypracované dávno! Preto som už pred ôsmimi rokmi vo svojej knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU dokázal vopred uviesť podrobnosti o našich súčasných problémoch. Napríklad americké podnikanie dnes dusí úverová tieseň, takzvaná politika drahých a nedostupných peňazí súkromnej korporácie Federálneho rezervného systému. Nedostatok peňazí a vysoké úrokové sadzby sú, ako nám hovoria, horkým liekom, ktorý musíme užívať, aby sme vyliečili infláciu. V dôsledku toho malé a stredne veľké priemyselné podniky, ktoré len pred niekoľkými rokmi infláciu vítali, teraz pre ňu trpia. Súčasná situácia je presne tá, pred ktorou som sa pokúšal varovať pred ôsmimi rokmi. Na strane 83 svojej knihy som to vyjadril takto, citujem:

> „…v počiatočných fázach stagflácie dokážu zadlžené priemyselné podniky splácať svoje dlhy lacnými dolármi. No v neskorších fázach tieto isté podniky pravdepodobne pocítia nedostatok kapitálu…“

Biely dom a Capitol Hill veľmi dobre vedia, že milióny z nás vážne trpia zhoršujúcimi sa hospodárskymi podmienkami; a tak, aby z toho politicky ťažili, všetci ukazujú prstom jeden na druhého a vyhlasujú sa za našich obhajcov. Čo však medzitým konkrétne urobili na riešenie situácie? Nuž, samozrejme, pomáhajú sami sebe!

Len pred niekoľkými dňami daňový úrad Internal Revenue Service oznámil obrovskú novú mimoriadnu daňovú úľavu pre členov Kongresu. Nové pravidlá, ktoré nariadil Kongres, prakticky oslobodzujú kongresmanov a senátorov od platenia akejkoľvek federálnej dane z príjmu. Kým my ostatní zápasíme, aby sme vyšli s peniazmi, Kongres opäť zabezpečil, aby jeho členovia nezdieľali naše trápenie. Pracovníci, ktorí sa v poslednom čase vzdali veľkých častí mzdy, aby zachránili svoje podniky, musia strýkovi Samovi platiť ďalej — no nie váš senátor alebo kongresman! Odporúčam vám, aby ste si na to spomenuli, keď nabudúce uvidíte ktoréhokoľvek člena Kongresu roniť krokodílie slzy nad vašimi hospodárskymi problémami.

A čo Rada Federálneho rezervného systému, ktorá je zodpovedná za stanovenie vysokých úrokových sadzieb dusiacich naše hospodárstvo? Mohol by súkromný systém centrálneho bankovníctva krajiny trochu povoliť vzhľadom na desivý nárast nezamestnanosti?

Predseda Federálneho rezervného systému Paul Volcker na to odpovedal začiatkom tohto týždňa v prejave v Las Vegas. Na zjazde staviteľov domov Volcker v podstate povedal, že tlak úrokových sadzieb robí presne to, čo má robiť. Preto podľa Volckera Federálny rezervný systém nemá v úmysle znižovať úrokové sadzby a uvoľniť dostupnosť peňazí. Ale prečo by mal od Paula Volckera niekto očakávať niečo iné? Ako som podrobne uviedol vo svojej knihe pred ôsmimi rokmi, Volcker bol jedným z hlavných architektov dlhodobého plánu zničiť dolár; a viac o Volckerovej úlohe v nadchádzajúcej depresii a vojne som odhalil na svojej úplne prvej hovorenej nahrávke v roku 1974. Na nej som spomenul

Volckerovu úlohu jedného z hlavných sprisahancov, ktorí pomohli tajne odviezť americké zlato.

Na všetkých stranách, priatelia, je korupcia, dvojitá hra, klamstvá, konflikty záujmov a zločinnosť na vysokých miestach.

Minulý mesiac som informoval, že prebieha nová fáza zlatého škandálu. Zahŕňa presun zlata z newyorského puncového úradu do nezabezpečeného depozitára West Point. Takzvaná Reaganova administratíva sa pripravuje zatvoriť newyorský puncový úrad a ponúka na to zámienky, ktoré nedávajú vôbec žiadny zmysel. Jednou z nich je zlepšenie bezpečnosti, no bezpečnosť vo West Pointe je ešte horšia než v newyorskom puncovom úrade. Ďalšou zámienkou na presun zlata má byť úspora peňazí, no vo West Pointe sa pre presun zlata rozhadzujú státisíce dolárov. Jediným skutočným výsledkom presunu zlata bude to, že sa bude dať ľahšie ukradnúť!

Ako som uviedol minulý mesiac, jedným z hlavných ľudí zapojených do uskutočňovania plánu zatvoriť puncový úrad bol Dr. Alan Goldman. Goldman pôsobí v Úrade mincovne od roku 1970 a už istý čas bol jeho zástupcom riaditeľa. Riaditeľka Donna Popeová je politickou nominantkou s postavením sotva väčším než reprezentatívna figúra; preto v skutočnosti Úrad mincovne riadil Goldman — teda až do doby pred niekoľkými týždňami.

Nastal veľmi zvláštny nový vývoj. Po tom, ako pomohol rozbehnúť udalosti smerujúce k zatvoreniu newyorského puncového úradu, Goldman 22. decembra odstúpil zo svojej vysokej funkcie v mincovni. Podľa správ prijal miesto v súkromnom priemysle. Čo je na tom zvláštne? Práve toto: newyorský puncový úrad je jediným zariadením vo vlastníctve vlády v krajine na rafináciu drahých kovov. Po jeho zatvorení plánuje Reaganova administratíva zadať rafináciu zlata a ďalších drahých kovov súkromnému priemyselnému podniku. Pre toho, kto získa vládnu rafinačnú zákazku, to bude zlatá baňa; a Dr. Goldman, ktorý práve odišiel z mincovne do súkromného priemyslu, je zhodou okolností odborníkom na rafináciu drahých kovov.

Zvláštne okolnosti okolo plánu zatvoriť newyorský puncový úrad vyvolávajú mnoho otázok a tieto otázky sa množia vzhľadom na vážne obavy z plánu zatvorenia, ktoré prichádzajú z ďalšieho zdroja.

Tým zdrojom, priatelia, je námorníctvo Spojených štátov. Doteraz puncový úrad zohrával kľúčovú úlohu v programe námorníctva na spätné získavanie striebra. Námorníctvo má každoročne trvalú potrebu získavať striebro z mnohých ton materiálov. Tieto materiály zahŕňajú opotrebované batérie, fotografické potreby a mnoho súčiastok utajovaných systémov. Námorníctvo ich posiela do puncového úradu v New Yorku, ktorý z nich vyťaží striebro a vráti ho námorníctvu. Okrem toho program spätného získavania striebra vytvára veľké množstvá vedľajších produktov v podobe drahých kovov. Medzi nimi je nielen zlato, ale aj vzácne kovy ako platina a irídium, ktoré sú oveľa cennejšie než zlato. Newyorský puncový úrad tieto vedľajšie produkty námorníctvu nevracia. Namiesto toho sa vracajú do vládnych strategických zásob kritických materiálov alebo na ministerstvo financií. V oboch prípadoch tieto cenné vedľajšie produkty zostávajú v rukách vlády. Plán zatvoriť puncový úrad vyvoláva v námorníctve rozhorčenie.

Prenesenie programu spätného získavania striebra do rúk súkromného priemyslu bude znamenať, že vláda stratí kontrolu nad týmito vedľajšími produktmi z drahých kovov! Námorníctvo je presvedčené, že rafinačný dodávateľ bude môcť veľké množstvá týchto produktov strčiť do vlastného vrecka. Pre rafinačného dodávateľa to bude obrovský

mimoriadny zisk a mohlo by to dokonca ohroziť národnú bezpečnosť. Takzvaná Reaganova administratíva tvrdí, že národnú bezpečnosť považuje za svoju najvyššiu prioritu, a predsa navrhuje poškodiť ju zatvorením newyorského puncového úradu. Áno, súkromného rafinačného dodávateľa čaká mimoriadny zisk z vedľajších produktov drahých kovov. A priatelia, Dr. Alan Goldman, ktorý práve prešiel do súkromného priemyslu, bol najvyšším odborníkom mincovne Spojených štátov na získavanie vedľajších produktov z drahých kovov.

Okrem Goldmanovej záležitosti vyvolávajú ešte viac otázok o náhlom presune zlata do izolovaného depozitára West Point aj ďalšie udalosti. Jednou z nich je zmena v odporúčaní, ktoré sa čoskoro očakáva od Komisie Spojených štátov pre zlato.

V AUDIO LISTE č. 67 som podrobne opísal vtedajší plán, podľa ktorého mala komisia pre zlato navrhnúť Amerike nový predstieraný zlatý štandard, no v posledných týždňoch sa tento plán zmenil. Namiesto toho administratíva chce, aby komisia odporučila iba razbu novej zlatej mince pre jej psychologickú hodnotu. Predchádzajúci plán predstieraného zlatého štandardu by vyžadoval, aby bolo k dispozícii nejaké zlato, no teraz vláda Spojených štátov náhle potrebuje voľnosť tajne predávať zlato prostredníctvom sprostredkovateľov na voľnom trhu. Dôvodom je ohromujúci hospodársky prevrat Ruska.

Americkí spravodajskí operatívci prvýkrát zachytili náznaky, že sa pripravuje niečo veľké, začiatkom minulej jesene. Ako informácie pribúdali, prijalo sa rozhodnutie presunúť zlato z newyorského puncového úradu do West Pointu; a začiatkom tohto mesiaca, 11. januára, sa obávaný ruský hospodársky prevrat začal uskutočňovať. V ten deň došlo vo švajčiarskej Ženeve k tajnej finančnej transakcii — prvej z mnohých, ktoré nemožno zvrátiť! Uzavrela sa dohoda, ktorá postupne dá ruskej vláde rozhodujúcu hospodársku prevahu nad Spojenými štátmi. Sovietskemu zväzu poskytne zdrvujúcu páku najmä voči Ministerstvu financií Spojených štátov, a tým voči hospodárskemu osudu tejto krajiny ako celku!

Keď bude séria transakcií, ktorá sa začala tento mesiac, dokončená, poskytne Kremľu účinnú kontrolu nad hospodárskou štruktúrou Ameriky. Rusi budú môcť túto jedinečnú moc využiť, ako sa rozhodnú. Ak budú chcieť, môžu ju použiť na narušenie hospodárskych manévrov tunajších veľkých a mocných síl. Môžu ju tiež použiť na zničenie investícií a majetku každého človeka, ktorý má bankový účet alebo fond denominovaný v dolároch, alebo môžu americkým vládcom hroziť hospodárskym vydieraním, ak sa nezastavia americké tajné vojnové prípravy. Keď sa práve prebiehajúce transakcie dokončia, tieto možnosti budú v rukách Ruska!

Transakcia z 11. januára bola obrovským predajom ruského zlata určitým ďalším záujmovým skupinám. Rusko najprv uložilo zlato v hodnote miliárd dolárov do úschovy pod kontrolou troch ženevských bánk. Kupci potom za zlato zaplatili americkými štátnymi cennými papiermi v hodnote miliárd dolárov — teda vlastníctvo týchto dlhových nástrojov ministerstva financií bolo prevedené na Sovietsky zväz. Tento predaj má byť iba prvým z mnohých, pretože kupci zlata ovládajú obrovské množstvá štátnych cenných papierov — teda pokladničných poukážok, strednodobých a dlhodobých štátnych dlhopisov v hodnote miliárd dolárov. Tieto cenné papiere prinášajú úrok a sú splatné v určených termínoch. V deň splatnosti má držiteľ právo odovzdať ich a dostať od ministerstva financií plnú platbu istiny, no zvyčajne sa to nestáva. Väčšina veľkých držiteľov štátnych cenných papierov ich pri splatnosti obnovuje — teda držiteľ vymení starý dlhopis za nový a pokračuje v inkasovaní úrokov. No teraz sa miliardy a miliardy dolárov v týchto amerických štátnych cenných papieroch začínajú presúvať do rúk ruskej vlády; a keď budú Rusi držať

dostatočne veľkú zásobu týchto dlhových nástrojov, môžu sa rozhodnúť neobnovovať ich. Môžu ich predložiť ministerstvu financií a povedať: „Zaplaťte.“

Tunajšie americké spravodajské kruhy boli upovedomené okamžite po dokončení prvej dohody 11. januára. V reakcii na to sa určití tunajší vládni predstavitelia snažia dohodu zvrátiť pokusom znížiť trhovú cenu zlata. S týmto cieľom sa zlato z toho mála, čo zostalo zo zdecimovaných amerických zásob, tajne predáva na otvorenom trhu kľukatými cestami; no zatiaľ mala táto taktika na trhy so zlatom len malý účinok.

V každom prípade, priatelia, dohoda bola uzavretá medzi Ruskom a určitými Arabmi z Perzského zálivu a obe strany sa už rozhodli, že ju uskutočnia, aj keby trhová cena zlata klesla na nulu, pretože táto finančná transakcia je v dejinách sveta zriedkavá. Je založená predovšetkým na morálnych dôvodoch. Obe strany veria, že Spojené štáty sa stali beznádejne zvrátenými. V ich očiach je Amerika Babylon; a kým „Babylon“ nepadne, svet nikdy nespozná mier.

Keď vyslovujem tieto slová, v určitých tunajších finančných kruhoch sa rozmáha tiesnivá atmosféra panického strachu. Celkový súčet všetkých nesplatených záväzkov ministerstva financií — teda štátny dlh — teraz predstavuje jeden bilión dolárov! Sovietsky zväz už začal získavať kontrolu nad časťou tohto dlhu. Najvyšší predstavitelia ministerstva financií začínajú vidieť prízrak blížiacej sa katastrofy. Jedného dňa môže Rusko v podstate vojsť do ministerstva financií Spojených štátov ako do banky a vybrať si svoje vklady. Takto vzniknutý tlak by zo strachu pred slabosťou postavenia ministerstva mohol priviesť ďalších veľkých držiteľov štátnych cenných papierov k tomu istému. Všetko by sa mohlo nabaľovať až do najväčšieho zo všetkých hromadných výberov, medzinárodného náporu na ministerstvo financií Spojených štátov! Ministerstvo financií by nijako nedokázalo splatiť štátny dlh vo výške bilióna dolárov, a tak by skolabovalo — a spolu s ním celé hospodárstvo Spojených štátov a napokon celého západného sveta.

Téma č. 3 — Pred troma dňami, 26. januára, entita prezident Reagan predniesla svoj prvý prejav „O stave Únie“. V ten istý deň sa vo švajčiarskej Ženeve uskutočnilo celodenné stretnutie dvoch najvyšších diplomatov Ameriky a Ruska. Minister zahraničných vecí Alexander Haig a ruský minister zahraničných vecí Andrej Gromyko v ten deň rokovali oveľa dlhšie, než sa očakávalo, celkovo takmer osem hodín.

Verejne uvádzané dôvody stretnutia boli zámerne neurčité; údajne nemalo žiadny konkrétny program — nič konkrétne na vyjednávanie, žiadne jasné ciele, ktoré by sa mali dosiahnuť. V skutočnosti sa hlavné predbežné vyjadrenia oboch strán novinárom týkali toho, o čom nemajú v úmysle hovoriť. Haig povedal, že nebude hovoriť o žiadnom obnovení rokovaní SALT; Gromyko povedal, že nebude hovoriť o Poľsku; a na konci dňa bol aj jediný oznámený výsledok rozhovorov negatívny. Povedali nám, že akékoľvek úsilie usporiadať summit Východ–Západ medzi Reaganom a Brežnevom sa odsúva na vedľajšiu koľaj.

Tak vyzeralo stretnutie Haiga a Gromyka navonok, no za zatvorenými dverami sa v ten deň dialo niečo celkom iné. Stretnutie sa uskutočnilo len 15 dní po tom, ako Rusko uzavrelo svoju závažnú tajnú finančnú transakciu, a bolo symbolické, že ruský finančný prevrat aj stretnutie Haiga s Gromykom sa odohrali v tom istom meste, v Ženeve.

Stretnutie Haiga a Gromyka odráža prekvapivý nový zlom v medzinárodných vzťahoch. Aby sme pochopili, čo sa stalo, je nevyhnutné uvedomiť si, že boj o svetovú moc je dnes zložitejší, než sa zdá na povrchu. Každodenné spravodajstvo vytvára dojem, že ide v

podstate o boj medzi dvoma protivníkmi — Spojenými štátmi a Ruskom. Všetci ostatní sú zaradení buď ako americkí spojenci, ruské satelity, alebo ako súčasť takzvaného nezúčastneného tretieho sveta. Táto predstava je jednoduchá a ľahko pochopiteľná takmer pre každého. Je to stará myšlienka „my proti nim“. Nanešťastie je nesprávna.

Skutočnosťou je, že dnešný boj o svetovú moc nemá dve strany, ale tri. Vo svete dnes pôsobia tri veľké mocenské frakcie a každá sa pretláča a manévruje proti ďalším dvom. Mnoho predchádzajúcich správ som venoval podrobnostiam o týchto troch mocenských frakciách a ich vzájomných vzťahoch, no dovoľte mi ešte raz pripomenúť, kto sú.

MOCENSKÁ FRAKCIA č. 1 je Rockefellerov kartel, ktorý zahŕňa veľké ropné spoločnosti, veľké bankovníctvo a rozsiahle časti veľkého podnikania. Až do doby približne pred troma rokmi Rockefellerov kartel vládol tu v Spojených štátoch zvrchovane. Politika americkej vlády bola politikou Rockefellerovcov a americké vojny boli vojnami Rockefellerovcov.

MOCENSKÁ FRAKCIA č. 2 je medzinárodná boľševická a sionistická os. Ako som podrobne uviedol v AUDIO LISTOCH č. 49 a 50, boľševizmus a sionizmus sú úzko prepojené a za svoju existenciu čiastočne vďačia dávnej pomoci Rockefellerovcov. Po tom, ako bol v roku 1917 Rusku vnútený boľševizmus, vznikla tajná aliancia medzi boľševikmi v Rusku a tunajším Rockefellerovým kartelom. Šesť desaťročí tieto dve frakcie riadili konanie Sovietskeho zväzu a Spojených štátov na vzájomný prospech. Predstieraním nepriateľstva vytvorili obrovské kliešte, ktoré pohlcovali svet; no

MOCENSKÁ FRAKCIA č. 3 tento obraz v posledných rokoch úplne zmenila. Touto treťou frakciou je pevne zomknutá skupina rodených Rusov, ktorí zvrhli boľševikov na vrchole moci v Rusku. Noví vládcovia Ruska sú tvrdou sektou kresťanov, ktorí postupujú zhora nadol, aby postupne odstránili všetkých boľševikov v Rusku. Je to herkulovská úloha, ale sú trpezlivejší než my na Západe. Šesť desaťročí pracovali na získaní kontroly nad Kremľom a vedia, že by teraz nemali byť unáhlení ani netrpezliví. V posledných rokoch nový Kremeľ vyháňa z Ruska nenávidených boľševikov.

Tu v Amerike Rockefellerovci urobili osudovú chybu, keď privítali boľševikov z Ruska. Boľševici sa nikdy nedokážu s nikým deliť o moc a približne pred troma rokmi podnikli proti Rockefellerovcom štátny prevrat. Prevrat sa začal vraždou Nelsona Rockefellera, ktorá bola rýchlo zamaskovaná a zakrytá. Potom tu vo Washingtone zasiahla ruská spravodajská služba, aby boľševikom zabránila dosiahnuť úplný úspech.

Odvtedy tieto tri frakcie bojujú o moc. Tu v Amerike Rockefellerov kartel vedie proti boľševikom partizánsku vojnu o kontrolu nad našou krajinou. Boľševici sa spolu so svojimi sionistickými partnermi v Izraeli horúčkovito snažia dostať Ameriku do jadrovej vojny proti Rusku. A v Rusku tajní noví vládcovia naďalej vykoreňujú boľševizmus; a ako to robia, kresťanstvo sa v Rusku začína obnovovať. Je to dlhý proces, ale deje sa to. Zároveň sa Kremeľ pripravuje na to, čo pokladá za nevyhnutnú vojnu, aj keď sa jej pokúša zabrániť. To sú teda tri mocenské frakcie, ktoré teraz pôsobia.

Tu v Amerike sú boľševici, presídlení sem po vyhnaní z Ruska, odhodlaní viesť vojnu proti Rusku. Takisto tu v Amerike je Rockefellerov kartel, ktorý už vojnu nechce z dôvodov, ktoré som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 67. Sú zaujatí opätovným získaním kontroly nad Amerikou. A tretia frakcia, noví vládcovia Ruska, nechce vojnu z morálnych dôvodov.

Priatelia, stretnutie Haiga a Gromyka tento týždeň bolo v skutočnosti tvrdým vyjednávaním medzi Rusmi a tunajšou Rockefellerovou frakciou. Z úplne odlišných

dôvodov sa momentálne ocitajú v situácii, keď majú určité spoločné záujmy! Obe skupiny sú teraz smrteľnými nepriateľmi tunajších boľševikov — Rockefellerovci na domácej úrovni a Rusi na medzinárodnej. A z úplne rozdielnych dôvodov chce Rockefellerov kartel aj Rusi zabrániť vojne, ktorú sa boľševici pokúšajú rozpútať.

V posledných mesiacoch sa uskutočnili tajné stretnutia medzi zástupcami Rockefellerovho kartelu a ruskej vládnucej skupiny. Tie viedli k tohtotýždňovému stretnutiu Haiga a Gromyka. Priatelia, medzi Rusmi a Rockefellerovým kartelom sa teraz pripravuje dohoda niečo za niečo. Bude namierená proti ich spoločnému nepriateľovi, boľševikom.

Tunajší boľševici si medzitým naďalej zabezpečujú podporu pre veľkú vojnu, ktorú chcú čoskoro zapáliť. Zároveň sú Rusi rovnako zaneprázdnení snahou odradiť ďalšie krajiny od účasti. Tieto protichodné prúdy vytvárajú niektoré prekvapivé zoskupenia pre vojnu.

Takto to vyzerá teraz, no majte na pamäti, že určite dôjde k ďalším zmenám:

Na strane Spojených štátov je červená Čína doteraz najväčšou korisťou boľševikov. Už samotným počtom môže červená Čína viazať 50 ruských divízií. Čínska geografia je tiež kľúčová, najmä provincia Sin-ťiang, pre americké základne na útok proti Rusku. Ďalšími významnými spojencami sú momentálne Veľká Británia, Austrália a Nový Zéland. Nový Zéland je mimochodom oveľa dôležitejší, než by človek čakal. Tunajší boľševici si získavajú aj severské krajiny — Nórsko, Dánsko a Švédsko. Z nich je Nórsko najdôležitejšie a zároveň najhlbšie zapojené do vojnového plánu. Spojené štáty môžu rátať aj s určitými latinskoamerickými krajinami a teraz aj s anglicky hovoriacou Kanadou. Toto posledné predstavuje veľkú zmenu za uplynulé tri roky.

Na ruskej strane je Varšavská zmluva s výnimkou Poľska stále pevná. Vietnam a Severná Kórea zostávajú pod ruskou kontrolou, rovnako ako Kuba. Okrem toho môže Rusko očakávať rozhodujúcu pomoc od Indie, Mexika a francúzsky hovoriacej kanadskej provincie Quebec. Najvýraznejší pokrok Rusko dosiahlo pri presviedčaní nominálnych spojencov Spojených štátov, aby na tajnej úrovni prešli k neutralite. Medzi krajiny tejto kategórie patria Japonsko, Francúzsko, Španielsko, Holandsko a dokonca Belgicko, kde sídli NATO. No najväčším cieľom zo všetkých v tejto neutrálnej kategórii je Západné Nemecko. Rusi predkladajú Bonnu pevný sľub, ak Západní Nemci jednoducho zostanú bokom v akejkoľvek nadchádzajúcej vojne. Tým sľubom, priatelia, je znovuzjednotenie Nemecka. Tento sľub bol tajným dôvodom nedávneho historického stretnutia vodcov oboch nemeckých štátov, Schmidta a Honeckera.

Áno, priatelia, aliancie sa menia, keď sa približujeme k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Niektoré z týchto aliancií začínajú pôsobiť proti tunajším boľševikom; no keď boľševici vidia, že sa vývoj začína obracať proti nim, len zdvojnásobujú svoje vojnové besnenie. V dôsledku toho bude tento nový rok 1982 nebezpečný a možno aj rozhodujúci pre budúcnosť sveta.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje „Zhrnutie na poslednú chvíľu“. Ako viete, minulý mesiac som v AUDIO LISTE č. 70 ponúkol zásadnú zmenu formátu svojho programu spravodajských správ. Upravené usporiadanie by zahŕňalo menej časté kazetové správy a nový tlačený bulletin každé dva týždne. Keďže jediným cieľom takejto zmeny by bolo slúžiť vám lepšie, požiadal som vás o reakcie na plán. Na základe odozvy na AUDIO LIST č. 70, priatelia, som sa rozhodol nepokračovať s myšlienkou nového tlačeného bulletinu. Namiesto toho plánujem obnoviť nahrávanie kazety každý mesiac, tak ako pred svojím infarktom pred dvoma rokmi. Chcem poďakovať všetkým, ktorí ste reagovali, ako som vás minulý mesiac požiadal. Viem, že niektorí z vás budú sklamaní z toho, ako to dopadlo, no urobím maximum, aby som vám slúžil ešte lepšie než v minulosti. Napokon, slúžiť vám je celým zmyslom AUDIO LISTU.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER — AUDIO LIST č. 72

28. februára 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Tvrdenia o tajných skupinách, dvojníkoch, zbraňových systémoch, umelo vyvolaných katastrofách, vesmírnych misiách a vojnových plánoch sú autorovými tvrdeniami, nie overenými historickými faktmi. Preklad zachováva autorov hlas, dobové formulácie, citácie a jeho interpretácie udalostí.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 28. februára 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 72.

V posledný nedeľný večer minulého mesiaca, 31. januára, si milióny Američanov zapli televízory, aby si na NBC pozreli osobitný film. Bola to veľká produkcia uvedená v dvoch častiach počas dvoch po sebe nasledujúcich večerov. Film mal názov „TRETIA SVETOVÁ VOJNA“. Divákov vtiahol do zasneženého sveta drsného terénu, údajne na Aljaške. Na osamotenej stanici radarovej siete vzdialenej včasnej výstrahy sa na obrazovke radaru objavil neidentifikovaný bod. V tej chvíli jeden člen posádky, údajne sovietsky špión, pokojne zabil všetkých ostatných a zabránil odoslaniu poplašného signálu do NORAD-u. Ukázalo sa, že bodom bolo ruské dopravné lietadlo, ktoré do zamrznutej aljašskej divočiny vysadilo tím arktických komand.

Ako sa dej rozvíjal, ukázalo sa, že ruské komandá prišli sabotovať aljašský ropovod. Na Aljašku ich vyslali zástancovia tvrdej línie v Kremli, ktorí si mysleli, že hrozbou sabotáže môžu zvrátiť americké obilné embargo voči Rusku. Namiesto toho plán zlyhal a napokon viedol k tomu, že obe strany súčasne vydali rozkaz na prvý jadrový úder. Počas týchto dvoch večerov pomyselného vývoja smerom k tretej svetovej vojne vznikla prekvapivo realistická atmosféra. Bolo tam mnoho technických nepresností, no na tých takmer nezáležalo. Záležalo na emocionálnom účinku filmu a v tomto ohľade bol veľmi účinný.

Tu v Spojených štátoch rastie fascinácia násilím, krviprelievaním a vojnou. Čoraz väčšia časť našej zábavy je postavená na témach nepriateľstva a ničenia. Tento trend je viditeľný v športe, hudbe, literatúre, vo filmoch aj v televízii. Zdá sa, akoby sme sa po materiálnej stránke mali príliš dobre príliš dlho. Máme nepokojný hlad po zmene.

Priatelia, to, čo sa teraz zrejme deje v Amerike, už dávno vyjadril španielsky spisovateľ a filozof Don Miguel de Unamuno. V druhej polovici 19. storočia si Unamuno vo svojej pracovni v španielskej Salamanke viedol tajný, prevažne duchovný denník. Jeho posledný úplný zápis vznikol v januári 1902. O sedemdesiat rokov neskôr bol denník objavený a vydaný, najprv v Španielsku a neskôr v anglickom preklade tu v Amerike vo vydavateľstve Princeton University Press. Unamunov denník s názvom „Tragický pocit života v ľuďoch a národoch“ pôsobí dnes tak aktuálne, akoby bol práve napísaný. Unamuno napísal, citujem:

> „Ľudia vraj hľadajú mier, ale naozaj? Hovorí sa tiež, že hľadajú slobodu. Vôbec nie. V čase vojny hľadajú mier a v čase mieru vojnu. Pod tyraniou hľadajú slobodu a keď sú slobodní, tyraniu.“

Priatelia, zdá sa, že týchto niekoľko slov španielskeho filozofa Unamuna opisuje dnešnú Ameriku. V pamäti žiadneho žijúceho Američana sa na americkej pôde neodohrala vojna, s výnimkou Pearl Harboru; a slobodu máme tak dlho, že ju považujeme za samozrejmosť, takže teraz slepo nasledujeme vodcov, ktorí nás zradne vedú k najkrajnejšej podobe VOJNY aj TYRANIE.

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — HORÚČKA JADROVEJ VOJNY A ROZŠIRUJÚCA SA TAJNÁ VOJNA

Téma č. 2 — TRETIA VÝZVA RAKETOPLÁNU RUSKU

Téma č. 3 — SKRACUJÚCI SA HARMONOGRAM PRVEJ JADROVEJ VOJNY

Téma č. 1 — Deň za dňom tu v Spojených štátoch neustále rastie intenzita vojnovej horúčky. Každý večer sú hlavnou témou televíznych správ nepokoje v Strednej Amerike.

V Salvádore takzvaná Reaganova administratíva podopiera vládu, ktorá neustále porušuje ľudské práva vlastných obyvateľov. Situácia v Salvádore v sebe nesie zárodky ďalšieho Vietnamu napriek klamstvám Bieleho domu, ktoré tvrdia opak. Podobne ako v nešťastnom Južnom Vietname je v Salvádore celá vláda aj armáda presiaknutá korupciou. V oboch prípadoch tento stav vznikol v dôsledku zásahov CIA do mocenskej štruktúry danej krajiny.

Pred dvoma desaťročiami sa Amerika začala brodiť do vietnamského bahna prostredníctvom tajných skupín takzvaných poradcov, o ktorých americká verejnosť nevedela; a dnes sa to isté deje v Salvádore. Hovoria nám, že je tam iba hŕstka nebojových poradcov. To je, priatelia, lož! V tejto chvíli je v Salvádore už viac než 300 Zelených baretov a ďalší sú na ceste.

Počúvame aj ostré slová z Bieleho domu namierené proti Nikaragui. Už pred viac než piatimi rokmi som varoval pred rýchlym ruským pokrokom v získavaní vplyvu v tejto krajine, no vtedy sa americkí vládcovia snažili zachrániť svoju rozpadajúcu sa tajnú alianciu s Kremľom, a preto verejnosti o Nikaragui nepovedali ani slovo. Dnes je tajná aliancia už dávno preč, takže dnes počúvame o Nikaragui — s rokmi oneskorenia.

Aj v zámorí sú mraky blížiacej sa vojny čoraz temnejšie. Na Blízkom východe Izrael hrozí rozsiahlou inváziou do Libanonu, ktorá by nevyhnutne viedla k vojne so Sýriou. Americký boľševicko-sionistický vojnový vír sa naďalej šíri smerom von od svojho zdroja, Izraela.

Pred dvoma mesiacmi som v AUDIO LISTE č. 70 upozornil, aby ste sledovali nové nepokoje, ktoré majú čoskoro prepuknúť v Iráne. Teraz je Irán opäť v správach, presne podľa harmonogramu. V Teheráne došlo k novým bombovým útokom, čo pripomína vyhliadky na tamojšiu občiansku vojnu. Zároveň počúvame správy, že údajný ajatolláh Chomejní je chorý a možno čoskoro zomrie. Znovu je to lož, súčasť veľkého plánu

manipulovať nás do vojny. Skutočný ajatolláh Chomejní bol zabitý a nahradený „dvojníkom“ pred dvoma rokmi v tomto mesiaci, ako som informoval v AUDIO LISTE č. 54. Keď budú tunajší americkí boľševickí vojnoví plánovači v Spojených štátoch pripravení zahrať svoju iránsku kartu pri prípravách na vojnu, oznámia nám, že Chomejní zomrel. Boľševickí agenti v Iráne napojení na Spojené štáty sú pripravení rozvíriť tam občiansku vojnu.

Ako sa situácia bude zhoršovať, budú nám hovoriť, že Rusko sa pripravuje urobiť z Iránu ďalší Afganistan. Už teraz hlavný americký vyjednávač v otázkach zbraní Eugene V. Rostow robí vyhlásenia, ktoré tomu všetkému pomáhajú pripraviť cestu. V poslednom čase ho citovali v tom zmysle, že možno očakávať, že nás Rusko v súvislosti s Iránom, citujem, „vyskúša“. Americkí boľševickí vojenskí plánovači sa opäť pripravujú použiť Irán ako jeden z kľúčov svojho prepracovaného plánu prvého jadrového úderu proti Rusku. Ich vojenská stratégia je aktualizovanou verziou plánu, ktorý som podrobne opísal pred tri a pol rokom v AUDIO LISTE č. 37.

Odhodlanie tunajších amerických boľševikov ísť do vojny proti Rusku sa stáva zrejmým aj inými spôsobmi.

Jednou arénou sú údajné rokovania o znížení jadrového vyzbrojenia v Ženeve. Ako gesto pre verejnosť entita prezident Reagan navrhla takzvanú „nulovú možnosť“, ktorá má odstrániť všetky jadrové zbrane v Európe. Znie to dobre, ale nemá to žiadny obsah. Pri skutočných rokovaniach o tom, ako tento plán uskutočniť, Spojené štáty nepredložili vôbec žiadne praktické návrhy.

V reakcii na to Rusi v posledných týždňoch predložili dva protinávrhy. Jeden by sa začal zmrazením jadrových zbraní v Európe. Tento východiskový bod možno nie je ideálny, priatelia, ale aspoň je jasný a uskutočniteľný. Washington reagoval zosmiešnením myšlienky. Druhý ruský návrh bol predložený len pred niekoľkými dňami; požaduje, aby obe strany úplne zastavili výrobu a skúšky všetkých jadrových zbraní ako východiskový bod všeobecného odzbrojenia. Biely dom sa nateraz zdá byť zaskočený. Čoskoro však môžete počítať s tým, že aj túto myšlienku Spojené štáty pod nejakou zámienkou odmietnu, pretože, priatelia, jadrové odzbrojenie je posledná vec, ktorú naši tunajší americkí boľševickí vládcovia chcú.

Vláda namiesto toho teraz zverejňuje svoj úmysel trestne stíhať mladíkov, ktorí sa nezaregistrujú na odvod! Reaganova entita hovorí o odvode dvojakým jazykom. Stále nám tvrdí, že nemá v úmysle odvod skutočne obnoviť, no na druhej strane nám teraz hovoria, že každý, kto sa na odvod nezapíše, môže byť odvedený do federálneho väzenia.

Zároveň sa civilná obrana stala horúcou novou témou propagácie takzvanej Reaganovej administratívy. Agentúra, ktorá vedie túto kampaň, je pomerne nová a bola prevzatá priamo zo strán tajnej novej ústavy pre Ameriku. Nazýva sa „Federálna agentúra pre riadenie mimoriadnych situácií“, skrátene FEMA. FEMA robí všetko pre to, aby uspala našu ostražitosť voči nebezpečenstvám jadrovej vojny. Agentúra napríklad hovorí, citujem:

> „Spojené štáty by mohli prežiť jadrový útok a dospieť k zotaveniu v priebehu pomerne malého počtu rokov.“

FEMA podsúva články do novín po celej krajine, aby nám vtĺkala do hlavy túto utešujúcu lož. Tieto podstrčené články sa nás snažia presvedčiť, že by stačilo evakuovať naše mestá,

absolvovať trochu výcviku prežitia a pripraviť zopár jednoduchých úkrytov proti rádioaktívnemu spadu, a všetci by sme to zvládli bez problémov.

Priatelia, tieto články podsúvané agentúrou federálnej vlády sú klamstvá najhoršieho druhu. Už jediná vodíková bomba, ktorá by vybuchla nad jedným veľkým mestom, by zahltila všetky americké nemocnice strašnými obeťami! No naši vodcovia chcú, aby ste verili opaku, aby ste ich nasledovali do samovražednej vojny.

Nedávno George Kennan napísal článok, ktorý veľmi dobre vyjadril rozpoloženie tých, ktorí teraz ovládajú americkú vojenskú politiku. Za čias tajnej Rockefellerovo-sovietskej aliancie bol Kennan jedným zo zástancov politiky zadržiavania Ruska. Teraz sa situácia radikálne zmenila a v New York Review of Books z 21. januára 1982 Kennan napísal článok s názvom „O JADROVEJ VOJNE“. Kennan povedal, citujem:

> „V našich politických vzťahoch so Sovietskym zväzom nie je v stávke žiadna otázka — žiadna nádej, žiadny strach, nič, po čom túžime, nič, čomu by sme sa chceli vyhnúť, čo by vôbec mohlo stáť za jadrovú vojnu.“

A ďalej dodal, citujem:

> „Celá táto posadnutosť jadrovou vojnou je formou choroby. Je krajne morbídna. Niet v nej nádeje — iba hrôza. Možno ju chápať len ako určitú formu podvedomého zúfalstva jej vyznávačov, akési želanie smrti, pripravenosť spáchať samovraždu zo strachu pred smrťou.“

Priatelia, Kennan nemohol presnejšie opísať rozpoloženie tých, ktorí teraz ovládajú americké vojenské plány — tunajších amerických boľševikov. Od ruského vojenského ovládnutia vesmíru koncom roku 1977 nadobudlo tunajšie americké vojenské plánovanie mentalitu kamikadze. Je to predstava „víťazstva prostredníctvom samovraždy“. Podrobnosti o tejto novej samovražednej tendencii v našom vojenskom plánovaní som uviedol v lete 1978 v AUDIO LISTE č. 35. Práve táto beznádej viedla k prechodu Ameriky na stratégiu prvého jadrového úderu proti Rusku, o ktorej som prvýkrát informoval v AUDIO LISTOCH č. 36 a 37. Americkí boľševici, ktorí teraz držia opraty americkej armády, sú vo svojom myslení satanistickí a schizofrenickí. Stoja proti všetkému, čo predstavuje náš Pán Ježiš Kristus — Pravde, Nádeji a Láske. Žijú z klamstiev a podvodov a postihuje ich úplná beznádej a nenávisť k sebe samým. Skutočne túžia po smrti a chcú so sebou vziať aj nás ostatných.

Zatiaľ čo sa vojnová horúčka buduje pre verejnosť, tajná vojna sa naďalej stupňuje. Minulý mesiac som informoval o obnovenej ruskej geofyzikálnej vojne zahŕňajúcej najmä úpravu počasia a umelé zemetrasenia. Tieto veci majú znížiť schopnosť Ameriky ísť do vojny. Aj Kanada je vťahovaná do amerického boľševického vojnového tábora a nedávno niektoré jej oblasti postihli také extrémne snehové víchrice, že bol vyhlásený „národný mimoriadny stav“. Informoval som aj o dvoch incidentoch, pri ktorých ruské kozmosféry minulý mesiac vyvolali letecké havárie. Teraz môžem k tejto správe pridať niečo veľmi dôležité.

Séria zvláštnych leteckých havárií, ktorá sa začala letom Air Florida 90 dňa 13. januára, znamenala viac než len všeobecné varovanie Kremľa. Bola priamou reakciou na konkrétny čin tajnej vojny!

Už viac než štyri roky sa vysoko nad Spojenými štátmi vznášajú ruské elektrogravitačné zbraňové platformy nazývané kozmosféry. Svoju prítomnosť prvýkrát oznámili vytvorením

obrovských vzdušných rán pozdĺž východného pobrežia a inde. Odvtedy sa ich počty znásobili a nepretržite hliadkujú nad všemožnými oblasťami amerických strategických cieľov!

Keď príde vojna, tunajší americkí boľševici plánujú zostreliť čo najviac kozmosfér pomocou vysokovýkonných laserov. Informoval som o tom vo svojich AUDIO LISTOCH najmenej pred troma rokmi. Až donedávna však bolo veľmi ťažké zistiť kozmosféry vznášajúce sa nad hlavami. Pre bežný radar sú neviditeľné, okrem veľmi malej vzdialenosti, no teraz jeden z urýchlených zbrojných projektov tu v Spojených štátoch uľahčil zisťovanie kozmosfér a zameriavanie laserov na ne. Nová technika nazývaná „počítačom zdokonalená infračervená detekcia“ je mimoriadne citlivým spôsobom zisťovania tepelného žiarenia kozmosfér. Je známa pod skratkou CEIR, vyslovovanou „sír“.

Večer 12. januára 1982 bol vykonaný úplný operačný test proti kozmosfére hliadkujúcej vysoko nad centrálnym New Jersey. CEIR sa použil na zameranie pozemného vysokovýkonného lasera na kozmosféru, potom laser vystrelil. Časť kozmosféry vyšľahla modrozelenými plameňmi. Keď sa plamene začali šíriť, posádka zrýchlila kozmosféru smerom k pobrežiu. Všetky posádky kozmosfér majú prísne rozkazy zabezpečiť, aby sa ich plavidlá nikdy nedostali do neruských rúk, a tak mierili k moru. Zasiahnutú kozmosféru, za ktorou sa tiahli modrozelené plamene, bolo vidieť na rozsiahlej ploche východnej Pensylvánie a centrálneho New Jersey. Vznášala sa vo výške viac než 40 míľ, no rýchlo klesala. Jej polotuhý plášť sa začal krčiť. Preletela nízko nad Atlantic City a vrhla sa do vody len niekoľko míľ od pobrežia. Mnohí svedkovia sledovali, ako zvyšky kozmosféry horeli a takmer 10 minút plávali na vodnej hladine. Celý incident vyvolal v miestnej oblasti senzáciu, no oficiálni vládni hovorcovia s tým všetkým zaobchádzajú, akoby sa nič nestalo!

Toto úplne prvé zostrelenie kozmosféry vyvolalo v Kremli otrasy. Veľmi rýchlo sa rozhodlo, že treba Pentagónu vyslať jasný odkaz: ak sa incident zopakuje, draho zaň zaplatí. Rusi vedeli, že ich kozmosféru zostrelil laser, a tak hneď na druhý deň spôsobili tu vo Washingtone haváriu letu Air Florida, na palube ktorého boli odborníci na laserovú vojnu.

Potom prišla séria havárií a takmer-havárií — všetkých údajne nevysvetliteľných. Všetky štyri ukážkové lietadlá Thunderbirds amerického letectva boli prinútené havarovať, ako som vysvetlil minulý mesiac. Boeing 737 v Kalifornii klesol ďaleko pod svoju letovú dráhu, zdanlivo bez príčiny, a tesne unikol katastrofe, keď zachytil elektrické vedenie. A najzvláštnejšie zo všetkého: DC-8 spoločnosti Japan Air Lines havarovalo do Tokijského zálivu v záverečných chvíľach priblíženia na pristátie. Bol dokonalý deň na lietanie, jasný a slnečný. DC-8 bolo iba 1 000 yardov od dosadnutia a letelo v miernom zostupe. Nevyskytovali sa žiadne mechanické problémy. Zrazu sa pilot správal, akoby bol omámený. Podľa správ siahol na ovládanie a na dvoch zo štyroch prúdových motorov zapol reverzný ťah. Veľké lietadlo sklonilo nos; narazilo do stĺpov svetiel označujúcich približovaciu dráhu a havarovalo do plytkej vody. Neskôr v nemocnici pilot povedal, že stratil vedomie. Druhý pilot údajne povedal, že aj on sa zrazu cítil omámený, ale bojoval s tým a zostal pri vedomí.

Priatelia, nie je čas zachádzať do všetkých podrobností týchto incidentov. Stačí povedať, že v každom prípade vrátane japonskej havárie boli ciele vybrané tak, aby určitým ľuďom odovzdali krištáľovo jasné varovanie. V každom prípade, ktorý som spomenul, ruská kozmosféra použila neutrónovú lúčovú zbraň na vyvolanie týchto zvláštnych výsledkov. Ako som už vysvetlil, neutrónové lúče narúšajú elektronické prístroje a tiež psychické a

nervové systémy ľudí. Rusi v podstate hovoria americkému boľševickému Pentagónu: „Ak zostrelíte ďalšie kozmosféry, nebude sa kde skryť.“

Tajná vojna je čoraz intenzívnejšia, ako sa približujeme k vypuknutiu totálnej vojny! Zároveň sa zoskupenia veľkých aj malých mocností naďalej menia a usádzajú na svoje miesta.

Minulý mesiac som v AUDIO LISTE č. 71 pomerne podrobne rozobral tri hlavné mocenské frakcie dnešného sveta a ich vzájomné vzťahy. Jednou frakciou je Rockefellerov kartel — nadnárodný komplex veľkých ropných spoločností, veľkého bankovníctva a veľkého podnikania. Ďalšou je boľševicko-sionistická os so sídlom rozdeleným medzi Spojené štáty, najmä New York, a Izrael. Treťou frakciou sú noví vládcovia Ruska, ktorí vyhnali väčšinu boľševikov, čo tam predtým držali moc.

Minulý mesiac som informoval, že medzi novými vládcami Ruska a Rockefellerovým kartelom sa pripravuje nový pracovný vzťah. Teraz môžem oznámiť, že vznikajúca dohoda niečo za niečo zatiaľ ani zďaleka nedosahuje úroveň tajnej aliancie, ktorá kedysi existovala. Namiesto toho ide v podstate o dohodu, že si nebudú zámerne škodiť ako súčasť svojej politiky. Hlavným cieľom je uvoľniť obom, Rusom aj Rockefellerovmu kartelu, ruky na riešenie ich spoločného nepriateľa: amerických boľševikov, ktorí prenikli do kľúčových vládnych pozícií určujúcich politiku tu vo Washingtone. Hlavnou oblasťou, v ktorej môže Rockefellerov kartel Rusom pomôcť, je hospodárska sféra. Zahraničná politika Spojených štátov ovládaná americkými boľševikmi je politikou hospodárskeho vyhladovania Ruska a jeho satelitov. Rockefellerov kartel môže tieto politiky čiastočne otupiť spoluprácou s Ruskom v obchode medzi Východom a Západom.

Americká boľševická hospodárska vojna proti sovietskemu bloku je momentálne najzreteľnejšia na utrpení Poľska. Tunajším americkým boľševikom sa napokon podarilo použiť odborové hnutie Solidarita na dotlačenie Poľska k výnimočnému stavu. Teraz sa samotný výnimočný stav používa ako zámienka, aby poľský ľud rukami Ameriky trpel ešte viac. Spojené štáty zaviedli voči Poľsku slabo maskované potravinové embargo. Zadržiava sa dokonca aj krmivo pre sliepky, aby sa vytvorila katastrofa pre vlastné poľské hydinové farmy. Robí sa všetko možné, aby sa poľský ľud dohnal do takého zúfalstva, že vypukne otvorená vzbura.

Kolaps Poľska predstavuje pre Rusko vojenskú hrozbu a zároveň hospodársku záťaž. Noví vládcovia Ruska pracujú s nepružným centralizovaným hospodárstvom, ktoré po sebe zanechali vyhnaní boľševici. Nemožno ho zmeniť zo dňa na deň, a preto sú Rusi zraniteľní voči hospodárskej vojne. Aby sa vyhli hospodárskej katastrofe, intenzívne presadzujú nové spôsoby získavania tvrdej západnej meny. Minulý mesiac som informoval o jednom z týchto ruských krokov — o veľkom prevrate v amerických štátnych cenných papieroch; no z dlhodobého hľadiska chcú Rusi vytvoriť so Západom stabilnejšie a vzájomne prospešné hospodárske vzťahy.

Ústredným bodom ruského hospodárskeho úsilia je teraz sibírsky plynovod do západnej Európy. Je to projekt za 25 miliárd dolárov, najväčší v histórii vzťahov Sovietskeho zväzu so Západom. Dokončený bude v roku 1984. Tunajší boľševici sa snažia projekt plynovodu úplne zastaviť, no Rockefellerov ropný a podnikateľský kartel sa snaží pomôcť, aby pokračoval. Začiatkom tohto mesiaca, 17. februára, Obchodná komora Spojených štátov, dlhoročný Rockefellerov orgán pre styk s verejnosťou, vystúpila verejne k plynovodu. Reaganovo embargo na vybavenie pre plynovod označila za stratégiu hospodárskej vojny

proti Rusku. Len minulý týždeň projekt plynovodu podporil „Spoločný hospodársky výbor“ Kongresu; a v Európe sa americké nadnárodné ropné spoločnosti zoraďujú na podporu plynovodu — teda všetky s výnimkou jednej, Mobil Oil. Na rozdiel od ostatných členov Rockefellerovho kartelu veľkých ropných spoločností Mobil Oil v Západnom Nemecku verejne vystupuje proti plynovodu.

Pre Rusov je plynovod otázkou hospodárskeho prežitia; a s totálnou vojnou na obzore nemá Kremeľ trpezlivosť s tými, ktorí hovoria jedno a robia druhé. Rusi považujú postoj Mobilu proti plynovodu za podraz, ktorý v podstate znamená pridanie sa k boľševikom tu v Amerike. Ruskí vládcovia sa rozhodli dať Mobil Oil silné dôvody na prehodnotenie postoja, a to rýchlo!

Vo štvrtok 11. februára ruská kontajnerová loď Mechanik Tarasov vyplávala z prístavu v kanadskom Quebecu smerom do Leningradu. Zamierila severovýchodne po Rieke svätého Vavrinca a potom cez Záliv svätého Vavrinca do Atlantiku. Keď obišla južné pobrežie Newfoundlandu, Tarasov nastavil kurz na východ až severovýchod. Jeho kurz bol zvolený tak, aby ho viedol veľmi blízko najväčšej poloponornej ropnej plošiny na svete, ktorú mal minúť z južnej strany. Bola to plošina „Ocean Ranger“, prevádzkovaná spoločnosťou Mobil Oil. Údajne bola nepotopiteľná, tak ako Titanic. Tarasov, podobne ako mnohé ďalšie ruské obchodné lode, mal vojenskú schopnosť, ktorá sa nepriznávala. Keď sa v silnejúcej búrke blížil k obrovskej ropnej plošine, vypustil proti nej samonavádzacie torpédo s jadrovou hlavicou nízkej sily. Tesne pred 1. hodinou ráno v pondelok 15. februára torpédo dosiahlo cieľ, jeden z obrovských podvodných pontónov. Jadrové výbuchy pod vodou sú oveľa viac priestorovo obmedzené než vo vzduchu a tento zakryli vetry s hurikánovou silou a búšiace vlny. V pontóne vznikla výbuchom diera a Ocean Ranger sa začal na túto stranu ponárať. Posádka vyslala rádiom hlásenie o probléme; o pol hodiny neskôr oznámila, že nastupuje do záchranných člnov. No Ocean Ranger, postavený v Japonsku, bol navrhnutý ako najnepotopiteľnejšia ropná plošina na svete! Jeden roh hornej plošiny sa ponoril do vody a potom sa zastavil. Plošina zostala na hladine, naklonená pod šialeným uhlom. Pracovníci prestali nastupovať do člnov v nádeji, že člny napokon nebudú potrebné. Potom kozmosféra vznášajúca sa vysoko nad plošinou zamierila na roh, ktorý sa ponoril do vody. Silný zásah jej zbrane s lúčom nabitých častíc vyrazil dieru v čiastočne ponorenom rohu. Ocean Ranger sa okamžite prevrátil a potopil. Klesol tak rýchlo, že už bolo neskoro úspešne spustiť záchranné člny, a zahynuli všetci na palube.

Nákladná loď Tarasov po potopení ropnej plošiny pokračovala v kurze. Rusi očakávali, že loď bude dávno preč skôr, než niekto zistí, čo sa stalo — no prepočítali sa! Približne o 14. hodine v to isté popoludnie, v pondelok 15. februára, sa k Tarasovu približovala americká útočná ponorka. Ponorka vypálila na Tarasov jediné torpédo a zasiahla ho zboku. Cez obrovskú dieru pod čiarou ponoru sa valila voda a nákladná loď sa začala potápať. Tak ako posádka kozmosféry zostrelenej minulý mesiac nad New Jersey, aj posádka Tarasova mala prísne rozkazy chrániť tajomstvá svojej lode, a preto ruský kapitán odmietol pomoc blízkej dánskej nákladnej lode, zatiaľ čo jeho loď klesala aj so svojimi tajomstvami.

Zdá sa, priatelia, že Mobil Oil odkaz pochopil. Už dva dni po potopení Ocean Rangera Mobil Oil zastavil prevádzku ďalších dvoch ropných plošín, ktoré sa nachádzali neďaleko, a odtiahol ich k brehu.

No naši vodcovia odkaz stále nepochopili. Naďalej nás vedú priamo do PRVEJ JADROVEJ VOJNY!

Téma č. 2 — Začiatkom tohto mesiaca, 5. februára, entita viceprezident Bush na seba upozornila cestou na Cape Canaveral na Floride. Bol fotografovaný s astronautmi vo vnútri orbitálneho vedeckého laboratória postaveného v Európe, nazývaného „SPACE LAB“. Podľa oficiálnych harmonogramov má SPACE LAB dopraviť na obežnú dráhu raketoplán koncom roku 1983, približne o rok a pol. Bush medzitým oznámil, že let raketoplánu č. 3 je teraz naplánovaný na 22. marca 1982. Údajne má trvať celý týždeň.

Pre verejnosť hovorcovia NASA naďalej predstierajú, že raketoplán iba pokojne vykonáva sériu skúšobných letov. Hovoria nám, že program raketoplánu je v podstate mierovým civilným programom napriek tomu, že posádky, ktoré raketoplán pilotujú, sú výlučne vojenské. No mierový obraz programu raketoplánu je úplná lož. Faktom je, že práve prebiehajúce lety raketoplánu sú súčasťou urýchleného programu Spojených štátov na opätovné získanie vojenského záchytného bodu vo vesmíre.

Od konca roku 1977 Rusko Spojeným štátom prakticky znemožnilo vojenské využívanie vesmíru, ako som podrobne uvádzal v minulosti. Ruskú nadvládu vo vesmíre za uplynulé štyri a viac rokov zdôraznilo množstvo vesmírnych letov s posádkou. Zahŕňali dokonca kozmonautov z deviatich ďalších krajín okrem Ruska. Spojené štáty medzitým viac než päť rokov nepriznávali žiadne pokusy o vesmírne lety s posádkou. Ruské veľkolepé dlhodobé pobyty na obežnej dráhe Zeme stačili na budovanie ruskej prestíže v očiach verejnosti; no ako som uvádzal v minulosti, sovietsky vesmírny program zahŕňa oveľa viac, než sa verejne odhaľuje.

Od polovice októbra 1977 je Mesiac ruskou predsunutou základňou. Na privrátenej strane je sedem (7) zariadení s posádkou pre časticové lúče dlhého dosahu a na odvrátenej strane najmenej jedna základňa. V minulosti som informoval, že sa pravidelne lieta na Mesiac a späť na dopĺňanie zásob základní a striedanie posádok, a Kremeľ pomaly, ale isto postupuje k zverejneniu správy o svojej kontrole Mesiaca. Neočakávajte, že vám povedia všetko, ale začínajú o tom naznačovať. Príklad sa objavuje v ruskom časopise distribuovanom v Spojených štátoch pod názvom „Soviet Life“ pre tento mesiac, február 1982. Na strane 33 časopisu je krátky jednostranový príspevok o vesmíre. Blízko začiatku článku sú vložené slová, citujem:

> „Dnes kozmické lode pendlujú medzi Zemou a Mesiacom častejšie, než sa uskutočňovali prvé plavby do Nového sveta.“

V hornej časti stránky je nočná fotografia mesačnej lode pripravenej odštartovať z ruského kozmodrómu. Nižšie je obrázok Zeme videný z vesmíru a medzi nimi je výrok tučným písmom, ktorý má poskytnúť ďalší náznak ich mesačných letov. Znie, citujem:

> „Zo vzdialenosti 70 000 kilometrov nad Zemou vyzerá planéta pokojne a dokonca bezbranne. Spoločným cieľom je chrániť náš modrý a zelený domov.“

Priatelia, družice sa vo výškach 70 000 kilometrov nepoužívajú. Najvyššou všeobecne užitočnou dráhou pozemských družíc je geosynchrónna dráha stacionárnych družíc nad rovníkom. Sedemdesiattisíc kilometrov je od Zeme takmer dvojnásobne ďaleko. Kozmická loď sa tak ďaleko od Zeme dostáva iba vtedy, keď je na ceste na Mesiac alebo späť, prípadne k inej planéte.

Ruský záujem o vesmír siaha tiež ďaleko za vojenské faktory. V AUDIO LISTE č. 38 som opísal plány nových vládcov Ruska na kolonizáciu našej slnečnej sústavy. Tieto plány neustále postupujú vpred; v skutočnosti práve v tejto chvíli nie jedna, ale dve ruské

kozmické lode sa približujú k planéte Venuša! Hovorí sa, že sú bez posádky; no priatelia, sú to kozmické lode s posádkou.

V AUDIO LISTE č. 38 som informoval, že Rusi si za prvý cieľ experimentálnej kolonizácie za Mesiacom zvolili Venušu, nie Mars. Bezpilotné plavidlá začali na Venuši prvýkrát pristávať približne pred siedmimi (7) rokmi a dozvedeli sa niektoré kľúčové skutočnosti, ktoré na Západe ešte nie sú známe. Pred štyrmi rokmi Rusi začali sériu čoraz dlhších orbitálnych letov s posádkou, o ktorých sa široko informovalo. Postupne ich predlžovali na šesť mesiacov a viac, aby zistili, ako dobre posádky znesú medziplanetárne cestovanie. Začiatkom minulej jesene boli tieto dlhodobé orbitálne lety ukončené. Rusi sa dozvedeli všetko, čo potrebovali vedieť. Dňa 30. októbra a 4. novembra 1981 odštartovali dve ruské kozmické lode k Venuši. Obe lode majú na palube ruských kozmonautov a obe sa pripravujú na pristátie na Venuši, keď vyslovujem tieto slová.

Priatelia, porovnanie dnešných vesmírnych programov Spojených štátov a Ruska je štúdiou tragických irónií. Nám Američanom hovoria, že raketoplán je projekt orientovaný predovšetkým na civilné účely, no v skutočnosti je vojenský. Hovoria nám, že je prvou opakovane použiteľnou kozmickou loďou na svete, no v skutočnosti sa pri každom lete stratí raketoplán. Hovoria nám, že raketoplán nás dostal o roky pred Rusko, no v skutočnosti sme sa prepadli o roky zaň. Často nám hovoria, že naši vládcovia chcú vo vesmíre iba mierové činnosti, no zatvárajú takmer celý civilný vedecký vesmírny program. Financovanie pokračuje pri jednom či dvoch mierových projektoch, ktoré sú príliš viditeľné na zrušenie bez rozruchu, ako napríklad vesmírny ďalekohľad. No nadväzujúce projekty skúmania našej slnečnej sústavy sa osekávajú a zahadzujú, pretože ničím neprispievajú k vojnovým plánom našich vodcov!

Neustále nám hovoria, že Rusi nemyslia na nič iné než na vojnu a dobývanie; no práve Rusi, nie my Američania, majú v tejto chvíli dva tímy kozmonautov pripravujúce sa pristáť na Venuši. Idú tam z dôvodov, ktoré s vojnou nemajú nič spoločné. Rusi skúmajú slnečnú sústavu jednoducho preto, že tam je. Noví vládcovia Ruska veria, že osudom človeka je vydať sa do vesmíru. Túžba objavovať, ktorá kedysi motivovala ich vikinských predkov, dnes žije a prekvitá v ruskom vesmírnom programe.

Priatelia, verím, že ten istý duch je aj dnes medzi americkým ľudom stále silný. Prečo by nám inak naši vodcovia museli vesmírny program stále predávať ako veľké dobrodružstvo? No tunajším boľševikom, ktorí teraz ovládajú americký vesmírny program, nezáleží na dobrodružstve ani na skúmaní neznámeho, ani na inšpirovaní ľudského ducha. Záleží im iba na moci, kontrole, intrigách, revolúcii a vojne; a ich vojnové plány formujú americký program raketoplánu.

Pred dvanástimi dňami, 16. februára, bol raketoplán premiestnený na štartovaciu rampu na Cape Canaverale, päť dní pred plánovaným termínom. Bude to tretí americký štart raketoplánu a zároveň tretí raketoplán, ktorý sa používa. Prvý raketoplán, skutočná „Columbia“, bol zničený minulý apríl, ako som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 64. Nahradil ho cvičný raketoplán „Enterprise“, ktorý pristál na leteckej základni Edwards a bol dopravený na Floridu. Let Enterprise minulý november bol dočasným riešením, kým sa tretí raketoplán mohol rozsiahlo upraviť.

Nový raketoplán, ktorý je teraz na Cape Canaverale, je jedným z troch tajných raketoplánov z White Sands, ktoré som spomenul minulú jar v AUDIO LISTE č. 63. Od prvej katastrofy raketoplánu pred desiatimi mesiacmi, v apríli 1981, prešiel rozsiahlymi

úpravami. Stále vyzerá rovnako ako pôvodná Columbia, aspoň z diaľky, no tento raketoplán je v skutočnosti veľmi, veľmi odlišný.

Raketoplán, ktorý je teraz na rampe, priatelia, je vyzbrojený po zuby! Základná misia tohto tretieho raketoplánu je rovnaká ako misia prvého raketoplánu takmer pred rokom. Presne pred rokom som v AUDIO LISTE č. 62 podrobne opísal, čo mal raketoplán urobiť. Jeho nákladom bola ťažko pancierovaná robotická bojová stanica strieľajúca laserom, určená na vesmírny prieskum nad Ruskom. Ruské vesmírne zbrane dokončili zničenie všetkých amerických špionážnych družíc takmer pred štyrmi rokmi. To znamená, že americkí vojnoví plánovači budú na Rusko strieľať takmer naslepo, ak začnú vojnu bez toho, aby nejako získali nové prieskumné údaje. Raketoplán sa snaží tento problém vyriešiť dopravením novej odolnej družice na obežnú dráhu. O tom sú práve súčasné lety raketoplánu — o pokusoch o prieskum.

Po štarte z Floridy každý raketoplán sleduje dlhú, široko zakrivenú štartovú dráhu na sever, aby preletel nad Ruskom. Tunajší americkí boľševickí vojenskí plánovači veria, že ak sa im raz podarí dostať novú superšpionážnu družicu na obežnú dráhu, svoju úlohu splní. Sú presvedčení, že dokáže prežiť akékoľvek útoky ruských vesmírnych zbraní dosť dlho na to, aby rádiom odoslala veľké množstvo prieskumných údajov; a keď ich budú mať, Pentagón bude pripravený odviesť Ameriku do vojny.

Minulú jar bola „Columbia“ zničená skôr, než sa špionážna družica mohla vypustiť. Rovnako zlyhala provizórna misia „Enterprise“ v novembri, no vojenskí plánovači raketoplánu veria, že s ich raketoplánom č. 3, ktorý sa teraz pripravuje na štart, to dopadne inak.

V nákladovom priestore tohto raketoplánu je nová robotická prieskumná bojová stanica podobná tej, ktorú som opísal v AUDIO LISTE č. 62. Je tam aj ďalší laser namontovaný v prednom konci nákladového priestoru, tesne za priestorom posádky. Je to plynovodynamický fluorovodíkový laser namontovaný zvislo a namierený nahor. Je vybavený otočnou hlavicou pozostávajúcou zo zrkadiel, ktoré môžu lúč zamerať v širokom rozsahu uhlov. Fluorovodíkový laser v nákladovom priestore má predovšetkým chrániť raketoplán počas stúpania na obežnú dráhu.

Ako som informoval minulú jar v AUDIO LISTE č. 64, „Columbia“ sa dostala pod paľbu krátko pred dosiahnutím obežnej dráhy. Tunajší spravodajskí analytici napokon získali dostatok informácií o tom, čo sa stalo, aby sa rozhodlo nainštalovať laser do nákladového priestoru.

Ako bude raketoplán stúpať, vzduch bude čoraz redší a zoslabne takmer na nič dávno pred vypnutím raketových motorov. V najskoršom možnom okamihu sa upravené dvere nákladového priestoru, ktoré na tomto raketopláne nemajú pánty, odstrelia osobitnými výbušnými zariadeniami. Keď dvere nákladového priestoru odletia od raketoplánu, horná polovica priestoru zostane celkom otvorená. Od tej chvíle bude laser v nákladovom priestore pripravený strieľať. Je vybavený rovnakým systémom CEIR, ktorý som opísal v téme č. 1. Keďže laser vybavený týmto spôsobom minulý mesiac úspešne zostrelil kozmosféru, plánovači raketoplánu veria, že raketoplán bezpečne dosiahne obežnú dráhu. Po dosiahnutí obežnej dráhy tunajší plánovači pokladajú za hlavnú hrozbu pre raketoplán ruské orbitálne interceptory Cosmos. Tieto družice-zabijaky s posádkou sú zodpovedné za vyčistenie oblohy od amerických špionážnych družíc. Aby sa s touto hrozbou vyrovnali, raketoplán prešiel skutočne radikálnymi úpravami.

Kedykoľvek sa hovorí o raketopláne, vždy sa zdôrazňuje, že astronauti môžu pracovať len v košeliach — netreba skafandre, pretože let v raketopláne je takmer ako let v dopravnom lietadle. Tentoraz to tak nie je, priatelia.

Keď plukovník Jack Lousma a plukovník C. Gordon Fullerton odštartujú v tomto raketopláne, budú v skafandroch. Ba čo viac, budú na svojich skafandroch závislí, pretože kabína posádky nebude pretlakovaná. Celá spodná predná časť ich lode pod pilotnou palubou bola premenená na zbraňový priestor. Hneď ako raketoplán dosiahne obežnú dráhu, predná časť sa otvorí do vesmírneho vákua. Nos sa sklopí nadol a dozadu, trochu podobne ako na určitých nákladných lietadlách, ktorých nos sa vyklápa nahor pri nakladaní a vykladaní. Hneď po otvorení prednej časti sa vysunie zložitý laserový systém. Má päť trubicových častí namierených nahor, nadol, na každú stranu a priamo dopredu. Každá laserová trubica má otočnú zrkadlovú hlavicu na zameriavanie lúča, podobnú hlavici lasera v nákladovom priestore, ktorý som spomenul skôr. Po vysunutí bude nosový laserový systém schopný strieľať takmer ktorýmkoľvek smerom. Jedinou výnimkou je úzky koridor za raketoplánom.

Nosový laserový systém sa opisuje ako jadrovo čerpaný héliový plazmový laser s piatimi rezonátormi. Jadrový energetický blok môže vždy napájať paľbu ktorejkoľvek jednej z piatich laserových trubíc. Nie je taký výkonný ako laser v nákladovom priestore; no na rozdiel od neho môže nosový laserový systém prerušovane fungovať dlhý čas a plánovači raketoplánu veria, že bude dosť silný na vyradenie ruských družíc-zabijakov s posádkou. Pod ochranou nosového laserového systému majú Lousma a Fullerton vypustiť robotickú špionážnu družicu. Hneď po jej vypustení sa majú vrátiť na Zem v malej návratovej kapsule typu Gemini. Táto časť plánu je rovnaká ako tá, ktorú som pred rokom odhalil pre prvý let raketoplánu. Raketoplán medzitým zostane na obežnej dráhe.

Nosový laserový systém je naprogramovaný na nepretržité ostreľovanie všetkých ruských interceptorov Cosmos, ktoré sa dostanú do dosahu. Bude v tom pokračovať, kým nebude zničený alebo kým sa jadrový laser nevyčerpá, čo môže trvať veľmi dlho. Bude predstavovať veľmi nebezpečnú nepríjemnosť vo vesmíre a Rusi budú mať len málo iných možností než ho zničiť. Tunajší americkí boľševici dúfajú, že Rusi stratia veľa kozmických lodí a mužov, kým sa im to podarí.

Ak majú vojenskí plánovači raketoplánu vo svojich výpočtoch pravdu, tretia misia raketoplánu sa môže zmeniť na veľkú vesmírnu bitku. Ak sa mýlia, momentálne plánujú skúsiť to ešte raz.

Štvrtá misia raketoplánu je momentálne naplánovaná na 4. júla. Potom, bez ohľadu na to, čo sa s raketoplánom stane, teraz plánujú aj tak pokračovať v rozpútaní PRVEJ JADROVEJ VOJNY, pretože, priatelia, tunajší americkí boľševici dosiahli proti Rusku spravodajský úspech.

Téma č. 3 — Už takmer rok informujem o veľkej stratégii amerických boľševikov a ich sionistických partnerov na rozpútanie jadrovej vojny. Ich základný plán je aktualizovanou verziou toho, ktorý úspešne rozpútal prvú svetovú vojnu. Jej predohra zahŕňala čoraz širšie a nekontrolovateľné krízy na Balkáne. Podobne sa dnes celý svet balkanizuje prostredníctvom boľševicko-sionistických intríg.

Minulý rok som začal varovať, že s rastúcou vojnovou horúčkou čoskoro uvidíme vo svete čoraz viac súčasne prebiehajúcich kríz. Dnes sú už tieto súbežné krízy tu, presne podľa harmonogramu.

Salvádor a zvyšok Strednej Ameriky sú v plameňoch vnútorných otrasov. V Poľsku platí výnimočný stav, zatiaľ čo sa Amerika snaží premeniť poľské problémy na úplnú krvavú katastrofu. Na Blízkom východe je nie jedna, ale niekoľko časovaných bômb takmer pripravených vybuchnúť, pretože prichádza jar. To sú veci, o ktorých som hovoril vo svojich minuloročných správach vopred.

Os Reagan–Begin, tvorená boľševikmi a sionistami, má v úmysle manipulovať tieto krízy — a ďalšie, ktoré ešte prídu — tak, aby pripravila cestu k vojne. Určité krízy sa náhle spoja a spustia reťazec udalostí vedúcich k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Spoločná vojenská junta amerického Pentagónu a Izraela pracuje pri tom všetkom podľa rýchleho harmonogramu. Ako som uvádzal v predchádzajúcich nahrávkach, ich cieľom je, aby sa konečná vojnová postupnosť začala uprostred leta tohto roku 1982.

Zahrnie to regionálne konflikty na Blízkom východe a inde, ktoré sa budú postupne stupňovať, až pohltia superveľmoci. Celá vec sa pripravuje tak, aby sa jadrová vojna javila ako nevyhnutná. Napokon medzi Spojenými štátmi a Ruskom vypukne samotná totálna jadrová vojna. Bude vytvorený dojem, že je náhodná; no ako som podrobne uvádzal v minulosti, priatelia, PRVÁ JADROVÁ VOJNA sa v skutočnosti začne americkým prvým jadrovým úderom proti Rusku!

Doteraz tunajší tajní vojnoví plánovači očakávali, že konečná príprava vojny bude trvať mnoho mesiacov, kým dobehne do konca. Napríklad vojna na Blízkom východe by mohla byť spustená toto leto 1982, no výsledná jadrová vojna by mohla vypuknúť až na jar 1983. Takto uvažovali až donedávna, no teraz dochádza k drastickej zmene v tajnom vojnovom plánovaní tu v Amerike.

Harmonogram PRVEJ JADROVEJ VOJNY sa teraz zrýchlil o mnoho mesiacov. Priatelia, novým cieľovým termínom amerického prekvapivého jadrového útoku na Rusko je teraz polovica septembra 1982! To je len o niečo viac než šesť mesiacov odteraz. Dôvodom tohto drastického skrátenia vojnového harmonogramu je veľký spravodajský úspech, ktorý dosiahli tunajší americkí boľševici.

Dvaja vysoko postavení sovietski generáli boli nedávno tajne vyvezení z Ruska a privezení sem do Washingtonu. Títo dvaja muži sú boľševici, ktorých noví neboľševickí vládcovia Ruska nedokázali odhaliť a odstrániť. V spravodajskom žargóne zostali krtkami v ruskom vojenskom aparáte. Teraz ich priviezli do Ameriky a prinášajú so sebou množstvo údajov o súčasnom ruskom vojenskom rozložení! Vďaka týmto dvom bývalým boľševickým sovietskym generálom majú tunajší tajní vojnoví plánovači teraz dosť informácií na naplánovanie jadrového úderu proti Rusku. Ak dokážu tieto informácie spresniť údajmi z letov raketoplánu č. 3 a 4, tým lepšie; no ak ani jeden z nasledujúcich dvoch letov raketoplánu neuspeje, vojnoví plánovači už nechcú ďalej čakať. Chcú využiť spravodajské informácie získané od dvoch sovietskych generálov, kým sú ešte čerstvé, a tak si teraz tunajší tajní vojnoví plánovači stanovili na útok proti Rusku konečný termín polovice septembra 1982!

Za súčasného stavu, priatelia, by PRVÁ JADROVÁ VOJNA mohla vypuknúť kedykoľvek po lete raketoplánu č. 4 toto leto a dávno pred koncom septembra.

Priatelia, hovorím vám tieto veci nie preto, aby som vo vás vyvolal paniku, ale z opačného dôvodu. Chcem, aby ste dokázali sami porozumieť udalostiam a mohli podniknúť kroky na ochranu seba a svojich rodín. Nemôžem dostatočne zdôrazniť, že to, o čom vám podávam správy, sú plány ĽUDÍ. Ak uvidíte, že sa určité veci dejú, budete vedieť, že tieto vojnové

plány postupujú úspešne a vojna je bezprostredne blízko; ak určité časti plánu neuvidíte v správach uskutočňovať sa, budete vedieť, že vojnové plány mohli naraziť na nejakú prekážku. V tejto súvislosti vám chcem povedať aj o najväčšej zo všetkých možných prekážok, ktorá môže tunajších amerických boľševikov čoskoro potknúť.

Už istý čas informujem o skrytom boji o moc, ktorý rozdeľuje vládu Spojených štátov. Na jednej strane sú americkí boľševici, ktorých hlavným vládnym operatívcom je dnes minister obrany Caspar Weinberger. Na druhej strane je Rockefellerov kartel, ktorého hlavným vládnym hovorcom je minister zahraničných vecí Alexander Haig. Weinberger a Haig si v správach neustále idú po krku. To je iba bledý tieň ich intríg za zatvorenými dverami! Medzi nimi je uväznená bábková entita prezident Reagan.

Nášho bábkového prezidenta dosadil Rockefellerov kartel, no od pokusu o atentát minulý marec je do veľkej miery pod boľševickou kontrolou. Ako marioneta tancuje podľa toho, za ktoré šnúrky práve ťahá jedna alebo druhá strana. Momentálne americkú armádu ovládajú tunajší boľševici, no vždy to tak nebolo.

Rockefellerov kartel znovu získava moc a teraz sa pripravuje pokúsiť sa opäť získať kontrolu nad tunajšou armádou. Už v roku 1963 ľudia z Rockefellerovho vnútorného kruhu pripravili záložný plán pre prípadný vojenský štátny prevrat proti prezidentovi premenenému na bábku. Existenciu tohto plánu som odhalil pred piatimi rokmi v tomto mesiaci v AUDIO LISTE č. 21.

Počiatočné fázy plánu sa skutočne rozbehli proti vtedajšiemu prezidentovi Carterovi, no udalosti neskôr v tom roku spôsobili, že sa plán zastavil. Teraz sa plán vojenského prevratu podporovaného Rockefellerovým kartelom opäť uvádza do pohybu a tentoraz je to urýchlený program, ktorý sa má uskutočniť v priebehu niekoľkých mesiacov. Ako som podrobne uviedol v AUDIO LISTE č. 67, Rockefellerov kartel si nemôže dovoliť, aby jeho tunajší boľševickí nepriatelia úspešne rozpútali jadrovú vojnu, preto sa vojenský prevrat musí uskutočniť pred americkým boľševickým prekvapivým útokom na Rusko. Ak to bude možné, prevrat sa vykoná pred štvrtým letom raketoplánu toto leto, pretože po ňom bude vojna možná kedykoľvek.

Mužom, ktorý vedie prípravy vojenského prevratu, je štvorhviezdičkový armádny generál. To je nezvyčajné, pretože prevraty zvyčajne vykonávajú dôstojníci nižších hodností; no tentoraz sú aj okolnosti veľmi nezvyčajné. Generálom zodpovedným za nadchádzajúci prevrat, priatelia, je generál Alexander Haig, momentálne minister zahraničných vecí. Teší sa na deň, keď bude môcť skutočne povedať, citujem: „Tu velím ja.“

Haig sa v poslednom čase objavuje vo významných televíznych programoch takmer denne. Takisto takmer nepretržite cestuje, aby pomohol pripraviť pôdu na prijatie štátneho prevratu v zahraničí. Najdôležitejšie je, že Rusi boli o blížiacom sa prevrate informovaní počas minulomesačných rozhovorov Haiga s Gromykom. Časť novej dohody niečo za niečo medzi Rockefellerovým kartelom a Kremľom sa týka plánovaného tunajšieho prevratu. Rockefellerova skupina sa obávala, že Kremeľ si vojenský prevrat vyloží ako znamenie, že rýchlo bude nasledovať útok na Rusko. Haig Rusov ubezpečil, že pôjde o protiboľševický prevrat a boľševické vojnové plány budú ukončené. Gromyko bol počas rozhovorov s Haigom veľmi pochybovačný. Vyjadril obavy, že sa celý plán obráti proti svojim tvorcom a prinúti amerických boľševikov v Pentagóne stlačiť tlačidlo, no Haig napokon získal dohodu, že Rusi do prevratu nezasiahnu ani nevyužijú príležitosť na útok proti Spojeným štátom. To, čo sa teraz pripravuje, priatelia, je v skutočnosti protiprevrat.

Pred troma rokmi Rockefellerov kartel stratil moc nad vládou Spojených štátov v boľševickom štátnom prevrate. Tieto udalosti som vtedy podrobne opísal, no inak boli vo všeobecnosti skryté pred verejnosťou. Teraz sa Rockefellerov kartel snaží vziať si späť moc, ktorú pred troma rokmi stratil.

Ak k vojenskému prevzatiu moci skutočne dôjde, aj jeho podrobnosti budú pravdepodobne z veľkej časti skryté pred verejnosťou. Iba jedna udalosť v pláne bude pravdepodobne viditeľná všetkým. Tou udalosťou, priatelia, bude náhla smrť entity známej ako prezident Ronald Reagan. Ak sa to stane do konca leta 1982, bez ohľadu na oficiálne vysvetlenie budete vedieť, že sa uskutočnil vojenský štátny prevrat.

Na druhej strane, ak by sa dovtedy niečo stalo ministrovi zahraničných vecí Haigovi, mohlo by to znamenať, že boľševici prevrat zmarili.

Je to všetko pretek s časom, priatelia, a v týchto pretekoch nie je v stávke nič menšie než samotné prežitie našich Spojených štátov!

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som nemal inú možnosť než zotrvať pri téme blížiacej sa vojny, JADROVEJ VOJNY. Horúčka jadrovej vojny nás podmieňuje na vojnu a nepriateľské akcie v už prebiehajúcej tajnej vojne sa stupňujú.

Zatiaľ čo sa dve ruské kozmické lode s posádkou približujú k Venuši, americký vesmírny program sa scvrkol na posledný zúfalý vojenský pokus vo vesmíre. Vojnový harmonogram sa zrýchľuje a v dohľade nie je nič, čo by ho zastavilo, okrem vojenského štátneho prevratu.

Situácia, ktorej dnes čelíme, priatelia, mi pripomína kurz „Vojenská justícia“, ktorý som absolvoval na právnickej fakulte v roku 1950. Viedol ho armádny generál. Prvú hodinu začal vyhlásením, ktoré mi dodnes znie v ušiach. Povedal:

> „Ak si z tohto kurzu nezapamätáte nič iné, v jednej veci sa nemýľte: Spojené štáty americké sa zrodili vo vojne a Spojené štáty vo vojne zomrú.“

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER — AUDIO LIST č. 73

31. marca 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Tvrdenia o tajných skupinách, dvojníkoch, zbraňových systémoch, vesmírnych misiách a vojnových plánoch sú autorovými tvrdeniami, nie overenými historickými faktmi. Preklad zachováva autorov hlas, dobové formulácie a citácie. Teploty sú uvedené v pôvodných stupňoch Fahrenheita.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 31. marca 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 73.

Posledných niekoľko dní tu v Spojených štátoch súperia o prvenstvo dve správy. Jednou je konflikt v Salvádore okolo celoštátnych volieb, ktoré sa konali v nedeľu, pred troma dňami. Druhou je tretia misia raketoplánu, ktorá sa skončila včera.

Na prvý pohľad sa zdá, že tieto dve hlavné udalosti majú len málo spoločného. Brutálna občianska vojna v džungliach Strednej Ameriky akoby patrila do iného sveta než najnovšia americká kozmická loď, no faktom je, že tieto dve správy spolu súvisia. Salvádor aj raketoplán sú súčasťou zložitého programu vedúceho k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Salvádor je iba jedným horúcim miestom v rastúcom kotle zámerných svetových kríz na vyvolanie vojny a raketoplán sa používa na tajné vojenské prípravy samotnej vojny.

V minulomesačnom AUDIO LISTE č. 72 som informoval, že vojnový harmonogram amerických boľševických plánovačov sa zrýchľuje. Ak ich plány uspejú, zostávajúci čas pred vypuknutím totálnej jadrovej vojny sa počíta na mesiace; a zatiaľ, priatelia, ich plány úspešne postupujú.

Po celom svete sa plamene kríz naďalej šíria. V Strednej Amerike sa pôvodná kríza v Salvádore teraz rozšírila aj na Nikaraguu, Honduras a Guatemalu. Deň po tom, ako tento mesiac odštartoval raketoplán č. 3, sa v Guatemale uskutočnil vojenský prevrat — a to sme ešte nič nevideli. Čoskoro budeme počuť o nových hrozbách pre našu životne dôležitú cestu cez Panamský prieplav. A odovzdanie prieplavu Carterovou administratívou sa definitívne zavŕši až takmer o ďalších 20 rokov. Prieplav pre nás zatiaľ zostáva možným novým Pearl Harborom.

Aj v zámorí ďalšie krízy naďalej tlejú a šíria sa. V Iráne sú plány na nový výbuch nepokojov presne na správnej ceste. Nový vývoj vo vojne Iránu s Irakom im pripravuje pôdu. Ďalším faktorom, ako som už informoval, má byť odhalenie, že ajatolláh Chomejní je mŕtvy. Začiatkom tohto mesiaca sa v správach, najmä v zahraničí, objavili predzvesti toho, čo príde. Napríklad 6. marca BBC citovala článok londýnskych Times, ktorý sa pýtal, či Chomejní ešte žije. Článok vyslovoval podozrenie, že sa teraz používajú falošné fotografie zobrazujúce Chomejního „dvojníka“.

Ďalšou tlejúcou krízou je umelo vytvorený rozruch medzi Spojenými štátmi a Líbyou. Momentálne je odsunutý do úzadia, no líbyjská kríza je jednou z časovaných bômb, ktoré tunajší boľševici môžu použiť na rozpútanie nadchádzajúcej veľkej vojny. V tejto súvislosti

sa tento mesiac odohrali dve veľké udalosti, ktoré v správach zostali takmer nepovšimnuté a dokonale ladia s celkovým vojnovým harmonogramom, ktorý som zverejnil minulý mesiac.

Po prvé, 3. marca líbyjský plukovník Kaddáfí vytýčil voči Spojeným štátom hranicu. V Tripolise, líbyjskom hlavnom meste, predniesol Kaddáfí plamenný prejav poslucháčom zhromaždeným na mítingu. Pripomenul im epizódu s Nimitzom minulý august, keď boli zostrelené dve líbyjské prúdové lietadlá, a povedal, citujem:

> „Ak Amerika vstúpi do zálivu Sidra, začne sa medzi nami a nimi vojna v plnom zmysle slova — vojna s lietadlami, námorníctvom, raketami, so všetkým."

Do dvoch týždňov Spojené štáty v podstate prisľúbili, že čoskoro Kaddáfího hranicu prekročia. Dňa 16. marca minister námorníctva John Lehman vyhlásil, že Spojené štáty znovu uskutočnia námorné cvičenia v zálive Sidra, a to v priebehu nasledujúcich šiestich mesiacov. Lehmanovo vyhlásenie bolo prakticky prísľubom nadchádzajúcej vojny. BBC o ňom v ten deň informovala, no tu v Amerike zostalo nepovšimnuté!

Pokračujú aj krízy v sovietskom bloku. Vojna v Afganistane sa naďalej vlečie vďaka pokračujúcej rozsiahlej účasti CIA. Aj Poľsko je výbuchom čakajúcim na svoju chvíľu. Výnimočný stav odstránil iskru tohto výbuchu uväznením vodcov Solidarity. Solidarita bola hlavným nástrojom amerických boľševikov pri pokusoch vyvolať v Poľsku vzburu, no tunajší boľševickí vojnoví plánovači očakávajú, že čoskoro dodajú novú iskru pre poľskú vzburu. Minulú jeseň tunajší boľševici obnovili skrytý vplyv vo Vatikáne, ktorý na krátky čas držali pred troma rokmi. Teraz sa pokúšajú oživiť svoj starý plán na takzvanú pápežovu revolúciu v Poľsku.

Podrobnosti pôvodného plánu som uviedol v AUDIO LISTE č. 42. Bol postavený okolo plánovanej pápežovej návštevy Poľska pri veľmi emotívnej príležitosti, 900. výročí mučeníckej smrti svätého Stanislava. Pôvodný plán „pápežovej revolúcie" bol zmarený zmenou dátumu pápežovej návštevy, no teraz sa možno pripravuje nová návšteva Poľska. Príležitosťou je 600. výročie Čiernej Madony, najuctievanejšej svätyne v Poľsku. Výročie pripadá na toto leto, priatelia, menej než o šesť mesiacov.

Okrem existujúcich kríz sa rozvíria aj nové — a ďalšie ešte prídu. Budú sa rozvíjať na Východe aj na Západe. Práve teraz vzniká veľká nová kríza medzi dvoma členmi NATO, Gréckom a Tureckom. Nová grécka vláda sa chce vymaniť z vojnových manévrov Spojených štátov a NATO ovládaných boľševikmi. Washington odpovedá vojenským vydieraním. Tvrdá vojenská diktatúra v Turecku má zálusk na more a pevninu ovládané Gréckom — a Spojené štáty ju povzbudzujú!

Aj Bulharsko a Rumunsko, susedia Grécka a Turecka zo sovietskeho bloku, sú cieľmi čoskoro plánovaných nepokojov. Americkí boľševickí agenti tam usilovne pracujú na vytvorení vážneho sporu medzi týmito dvoma členmi Varšavskej zmluvy. Ak uspejú, bude to pre nových protiboľševických vládcov Ruska iba ďalšia bolesť hlavy v poľskom štýle.

Tunajší americkí boľševici rýchlo pokračujú v úsilí vyvolať PRVÚ JADROVÚ VOJNU. V tomto sa k nim pridávajú ich sionistickí partneri v Izraeli. V AUDIO LISTE č. 67 som opísal spoločnú vojenskú juntu, ktorá dnes ovláda konanie Spojených štátov aj Izraela. Os Reagan–Begin neustále posúva svet bližšie k jadrovej vojne. Ani jedna vláda nevyvíja najmenšie úsilie konať v skutočnom najlepšom záujme vlastných občanov! Táto situácia je

v oboch krajinách tajomstvom. Pre väčšinu Izraelčanov je rovnakou záhadou ako pre väčšinu Američanov.

V oboch krajinách rastie znepokojenie nad pochodom vo vzájomnom súlade smerom k vojne. Tu v Amerike to nadobúda podobu rastúcich požiadaviek na zmrazenie jadrového vyzbrojenia. V Izraeli Beginova vláda čelí opakovaným hlasovaniam o „nedôvere“ pre svoju represívnu politiku voči Palestínčanom, no obe vlády sú odhodlané ísť do vojny a očakávajú, že ju vyvolajú skôr, než ich bude možné zastaviť.

Súčasné represie Beginovej vlády na okupovaných arabských územiach boli starostlivo vypočítané. Sú výslovne určené na rozbitie krehkého mieru na Blízkom východe. Izraelský útlak Palestínčanov pod ich jurisdikciou má napríklad vyvolať aktivitu OOP v južnom Libanone. Okrem toho izraelské pozastavenie politických práv Arabov na okupovaných územiach porušuje dohody z Camp Davidu. Namiesto rokovaní o väčšej autonómii Arabov im Beginova vláda berie aj tú malú autonómiu, ktorú už mali. Tieto kroky majú vyvolať reťazovú reakciu udalostí — teda: nájazdy OOP na Izrael, izraelskú inváziu do Libanonu, vojnu medzi Izraelom a Sýriou vytvárajúcu zástupný boj medzi Amerikou a Ruskom, rozpad mierových väzieb medzi Izraelom a Egyptom, incident na Sinaji zahŕňajúci tamojšie americké oddeľovacie jednotky, vtiahnutie Saudskej Arábie do kolabujúceho mieru — ďalej a ďalej, širšie a širšie, „zdanlivo“ mimo kontroly.

Všetky tieto umelé krízy rýchlo vedú k PRVEJ JADROVEJ VOJNE; a keď príde, tunajší boľševici plánujú byť pripravení. Raketoplán po prvýkrát uspel vo svojej tajnej vojenskej misii. Ešte dôležitejšie je, že ich najambicióznejší urýchlený zbrojný projekt teraz prináša ovocie. Priatelia, Spojené štáty vyvinuli novú superzbraň, takú revolučnú, akou bola atómová bomba pred štyrmi desaťročiami!

Moje tri osobitné témy pre tento AUDIO LIST sú:

Téma č. 1 — NOVÉ PRÍZRAČNÉ VOJNOVÉ LIETADLÁ SPOJENÝCH ŠTÁTOV

Téma č. 2 — „PROJEKT Z“ — TROJFÁZOVÁ STRATÉGIA PRVEJ JADROVEJ VOJNY

Téma č. 3 — PRVÝ VOJENSKÝ ÚSPECH RAKETOPLÁNU

Téma č. 1 — Dňa 6. decembra 1941 prezident Franklin D. Roosevelt povolil vynaloženie prostriedkov na začatie prísne tajného zbrojného projektu. Jeho cieľom bolo vyvinúť obrovskú bombu takú silnú, že by všetky menšie zbrane cez noc urobila zastaranými. Bol to začiatok toho, čo sa neskôr nazvalo „projekt Manhattan“. Projekt mal vyvinúť bombu na vojnu, ktorá ešte neexistovala, no hneď nasledujúci deň, 7. decembra 1941, to vyriešil Pearl Harbor. Len deň po začatí projektu atómovej bomby bola Amerika vo vojne — presne podľa harmonogramu.

Projekt Manhattan na vývoj atómovej bomby bol dovtedy najväčším, najzložitejším a najnákladnejším vojenským projektom v histórii, a predsa sa uskutočňoval v úplnom utajení. Peniaze vynaložené na projekt atómovej bomby zatienili všetky ostatné zbrojné programy, no míňali sa bez vedomia Kongresu! Budovali sa celé nové laboratóriá, zapojili sa tisíce ľudí, a predsa menej než 100 osôb vedelo, o čo v projekte Manhattan ide. Projekt mal vyvinúť superzbraň, niečo priamo zo strán vedeckej fantastiky. Keby sa pýtali väčšiny

ľudí, povedali by, že atómová bomba je nemožná; no v takýchto veciach verejná mienka nemá vôbec žiadnu váhu. Malá hŕstka vedcov vedela, že sa to dá. Dokázali zdanlivo nemožné a dokázali to za výrazne menej než štyri roky! Projekt atómovej bomby prešiel od úplného začiatku v decembri 1941 k útoku na Hirošimu v auguste 1945.

Priatelia, teraz môžem po prvýkrát oznámiť, že tu v Spojených štátoch prebieha nový program podobný projektu Manhattan. Tak ako atómová bomba pred 40 rokmi, aj nová zbraň znie ako niečo priamo zo strán vedeckej fantastiky. Tak ako projekt Manhattan, aj nový projekt sa uskutočňuje v najprísnejšom utajení. Vynaložili sa naň obrovské sumy peňazí bez najmenšieho náznaku pre verejnosť či Kongres; a tak ako pri atómovej bombe, nová zbraň má debutovať až v samotnej vojne — a nie skôr.

O začínajúcich urýchlených zbrojných projektoch tu v Spojených štátoch som prvýkrát začal informovať pred štyrmi rokmi v AUDIO LISTE č. 33. Tieto projekty vznikli ako reakcia na prekvapivé ruské vojenské ovládnutie vesmíru koncom roku 1977. Odvtedy som z času na čas informoval o postupe viacerých z týchto tajných programov prípravy na vojnu.

V „Operácii Desk Top“ boli medzikontinentálne balistické rakety umiestnené na údajne nezraniteľné miesta na dne oceánu. V tajnom programe mobilných rakiet „Minuteman TX“ sa teraz veľký počet malých medzikontinentálnych rakiet presúva po Spojených štátoch v osobitných železničných vozňoch. Falošná kontroverzia okolo rakety MX sa medzitým používala ako krytie tohto tajného projektu. Potom je tu program vysokovýkonných laserov, ktorý viedol k viacerým laserovým zbraniam. A samozrejme je tu program raketoplánu — zúfalý pokus znovu získať vojenský záchytný bod vo vesmíre.

Kým nám NASA v televízii ukazuje zábavné vesmírne filmy, nikdy nám neukazuje, čo sa pri každom lete skutočne deje, nikdy. V minulých AUDIO LISTOCH som uviedol mnoho podrobností o týchto tajných zbrojných programoch. Teraz som získal naliehavé informácie o urýchlenom vojenskom programe, ktorý je zahalený najhlbším utajením zo všetkých. Je to projekt letectva zahŕňajúci technológiu takú revolučnú dnes, akou bola atómová bomba pred štyridsiatimi rokmi. Tento tajný projekt superzbrane je základom úplne novej stratégie jadrovej vojny amerických boľševických vojnových plánovačov. Je to svojvoľný program celkom neznámy verejnosti aj Kongresu. Dokonca aj v armáde je známy iba vo veľmi obmedzených kruhoch. Vy, priatelia, pochopíte dôvody tohto extrémneho utajenia, keď budete počuť, ako sa má použiť v nadchádzajúcej vojne. Túto hlavnú vojnovú stratégiu s krycím názvom „PROJEKT Z“ odhalím v téme č. 2.

Od leta 1980 sa v správach objavujú neurčité zmienky o takzvanom programe bombardéra Stealth. Hovoria nám, že sa vyvíjajú spôsoby, ako urobiť bombardér nezistiteľným radarom. Vedú nás aj k presvedčeniu, že lietadlo Stealth nebude operačne nasadené skôr než v roku 1991. Faktom je, priatelia, že sú to iba krycie príbehy na ukrytie oveľa radikálnejšieho zbrojného programu, ktorý bude operačný nie vo vzdialenom roku 1991, ALE TENTO ROK 1982!

Program Stealth je usporiadaný veľmi podobne ako program Minuteman TX, ktorý som zverejnil v AUDIO LISTE č. 55. V prípade Minutemanu TX sa pozornosť verejnosti upriamovala na údajnú raketu MX; a skutočne sa pracuje na vývoji rakety nazvanej MX, no všetko to bolo pripravené predovšetkým ako krytie tajného programu Minuteman TX. Poskytlo to spôsob, ako zamaskovať výskum, vývoj a výrobu TX. Teraz, keď je mobilný raketový systém TX prakticky rozmiestnený na našich železniciach, MX postupne mizne

zo scény. Zúrivá debata o všetkých tých smiešnych okruhoch MX na Západe je preč, pretože splnila svoj účel odvádzania pozornosti. A teraz sa hovorí o zrušení financovania MX v rozpočte na rok 1983. Viete si to predstaviť?

S programom Stealth je to veľmi podobné. Rôzne spoločnosti a laboratóriá experimentujú so spôsobmi, ako oklamať radar. Experimenty zahŕňajú osobitné aerodynamické tvary, nátery, elektronické protiopatrenia a podobne; no všetko to je dôležité najmä ako krytie a finančný kanál skutočne tajnej práce. Jeden produkt skrytých projektov Stealth sa nazýval „ponorné lietadlo“, skrátene „Subcraft“. Subcraft som prvýkrát opísal v AUDIO LISTE č. 37 v auguste 1978, keď sa začínali jeho letové skúšky. V januári 1980 sa ho pokúsili skutočne použiť proti Rusku — s katastrofálnymi výsledkami. Prvé verejné úniky informácií o programe Stealth prišli o šesť mesiacov neskôr, v lete 1980. Dovtedy nevzniklo nič lepšie než neúspešný Subcraft, no teraz sa situácia zmenila. Najväčší risk v programe Stealth zahŕňal vedecký skok vpred taký dramatický ako atómová bomba a DARÍ SA MU.

To, čo sa chystám odhaliť, môže niektorým ľuďom znieť nemožne. Ak áno, zastavte sa a pomyslite na veci, ktoré by sa pred 40 rokmi zdali nemožné a dnes ich považujeme za samozrejmosť: prúdové lietadlá, celosvetová televízia, ľudia na Mesiaci, miestne predpovede počasia s družicovými obrázkami planéty Zem, lasery, kopírky, mrazené potraviny a počítače.

Zamyslite sa, aký obrovský technologický skok sa dosiahol v projekte Manhattan pri vývoji atómovej bomby pred 40 rokmi. Napríklad vtedy neexistovali počítače. Aj najpokročilejšie vedecké výpočty sa museli robiť ručne s určitou pomocou logaritmických pravítok, sčítacích strojov a matematických tabuliek. Naproti tomu dnes môžete ísť do obchodu a kúpiť si vreckovú kalkulačku, ktorá prekoná všetko, čo mal projekt atómovej bomby k dispozícii; a taká kalkulačka je iba hračkou v porovnaní s výkonnými vysokorýchlostnými počítačmi, ktoré sú dnes bežné. Aj v ďalších oblastiach je technológia osemdesiatych rokov veľmi vzdialená technológii štyridsiatych rokov, preto sa sami seba opýtajte: Ak sme dokázali vyvinúť atómovú bombu pomocou ceruziek a logaritmických pravítok, čo by sme mohli vyvinúť dnes pomocou počítačov? A ak to s primitívnymi nástrojmi štyridsiatych rokov trvalo menej než štyri roky, prečo by dnešný urýchlený program mal trvať dlhšie?

Najtajnejšia vetva programu Stealth, priatelia, vyvíja lietadlá, ktoré sú neviditeľné nielen pre radar. Sú neviditeľné aj pre oko. Tieto neviditeľné prízračné vojnové lietadlá nesú osobitné elektromagnetické vybavenie. Zahŕňa supravodivé magnety udržiavané pri teplotách blízkych absolútnej nule. Toto kryogénne vybavenie vytvára okolo lietadla nesmierne silné elektromagnetické pole. Pole je navrhnuté podľa princípov Einsteinovej „jednotnej teórie poľa“.

Einstein nikdy úplne nedokončil svoju jednotnú teóriu poľa, no skúmala sa numerickými technikami pomocou počítačov. Touto metódou hrubej výpočtovej sily sa zistilo dosť na to, aby sa jednotná teória poľa dala použiť na nové prízračné vojnové lietadlá.

Keď sa zapne pole neviditeľnosti, prízračné vojnové lietadlo je uzavreté v akejsi elektromagnetickej bubline. Svetlo, ktoré narazí na pole z ktoréhokoľvek smeru, sa rozdelí, obíde lietadlo, na druhej strane sa znovu spojí a pokračuje ďalej. Účinok je ako balvan v potoku — voda tečúca k balvanu sa rozdelí, obtečie ho a na druhej strane sa opäť spojí.

Aby ste pochopili, prečo je tým lietadlo neviditeľné, zastavte sa a premyslite si, ako vidíte predmety. Predstavte si, že sa cez miestnosť pozeráte na stoličku. Svetlo sa od stoličky odráža v určitom vzore, prechádza vzduchom a dopadá do vašich očí. Vaše oči potom rozpoznajú tento svetelný vzor ako stoličku. Teraz si predstavte, že niekto prejde medzi vami a stoličkou. Svetlo odrážajúce sa od stoličky zastaví človek stojaci v ceste, takže stoličku už nevidíte, namiesto nej vidíte človeka v odrazenom svetle.

Teraz, priatelia, zvážte novú situáciu. Predstavte si, že človek je uzavretý v osobitnej bubline podobnej bubline prízračného vojnového lietadla. Vstúpi medzi vás a stoličku. Svetelné vlny zo stoličky narazia na bublinu, obtečú ho, znovu sa spoja a pokračujú k vašim očiam, takže stále vidíte stoličku. No pre bublinu sa od toho človeka neodráža späť žiadne svetlo, a preto ho nevidíte — inými slovami, je neviditeľný. Medzi vami a stoličkou skutočne je, no pre spôsob, akým sa svetlo správa okolo jeho ochranného štítu, ho nemôžete vidieť. V podstate takto funguje štít neviditeľnosti na prízračnom vojnovom lietadle. Jediný rozdiel je, že pole nemá také ostro vymedzené hranice ako bublina. Je silné blízko lietadla a so vzdialenosťou slabne. Z diaľky je lietadlo vo vzduchu úplne neviditeľné, keď je pole zapnuté.

Prízračné vojnové lietadlo je neviditeľné pre oko aj pre radar. Radar je podobný svetlu okrem vlnovej dĺžky a pri dopade na štít neviditeľnosti sa správa rovnako — jednoducho sa rozdelí, obtečie lietadlo, na druhej strane sa zbieha a pokračuje ďalej. Neodrazí sa späť, takže nevznikne radarový odraz.

Neviditeľnosť je najnápadnejšou vlastnosťou prízračného vojnového lietadla, no nie najdôležitejšou. Najväčšou hodnotou poľa neviditeľnosti je ochrana pred lúčovými zbraňami. Prízračné vojnové lietadlo je úplne odolné voči laserom, pretože laserový lúč je iba intenzívne svetlo. Pole neviditeľnosti poskytuje ochranu aj pred ruským lúčom nabitých častíc. Nabité častice sa odkláňajú oveľa ľahšie než svetlo, takže lúč nabitých častíc sa štítu odkláňajúcemu svetlo nevyrovná.

Zostávajú tak iba zbrane s neutrálnym lúčom. Ruský neutrónový lúč by prenikol štítom neviditeľnosti, no našli sa spôsoby tienenia proti neutrónovému žiareniu dostatočné na to, aby neutrónové lúče nedokázali prízračné vojnové lietadlo zastaviť. Platí to obzvlášť preto, že mimoriadne účinné tienenie je súčasťou základného návrhu prízračného vojnového lietadla. Bez neho by obrovské elektromagnetické pole vytvárajúce neviditeľnosť narušilo elektronické prístroje aj posádku, ak je na palube.

Celkový výsledok je teda tento, priatelia: nové americké prízračné vojnové lietadlo nemožno zistiť konvenčnými prostriedkami a predpokladá sa, že je nezraniteľné voči všetkým ruským lúčovým zbraniam. Tieto lúčové zbrane boli od konca roku 1977 kľúčom k ruskej vojenskej prevahe, takže prízračné vojnové lietadlo je ideálnou zbraňou na útok proti Rusku.

Prízračné vojnové lietadlo má iba jednu veľkú nevýhodu. V istom zmysle je jeho najväčšia sila zároveň najväčšou slabinou. Keď je pole neviditeľnosti zapnuté, prichádzajúce svetelné vlny nedopadajú na lietadlo; namiesto toho ho obtekajú, ako som vysvetlil. To robí lietadlo neviditeľným pre vzdialených pozorovateľov, no zároveň pole zabraňuje svetelným vlnám z vonkajšieho sveta dostať sa do pilotnej kabíny. Inými slovami, pilot nevidí nič mimo poľa neviditeľnosti. Musí lietať naslepo.

Na Západe je známa iba jedna technika, ktorou možno prízračné vojnové lietadlo navigovať. Nazýva sa „inerciálne navádzanie“, technika prvýkrát vyvinutá pre

medzikontinentálne rakety pred štvrťstoročím. Pri inerciálnom navádzaní počítačový systém sleduje všetky sily a manévre, ktoré na vozidlo pôsobia. Ich priebežným sčítavaním systém vypočítava, kde sa nachádza, bez odkazovania na vonkajší svet. Pre prízračné vojnové lietadlo je problém inerciálneho navádzania veľmi náročný. Navádzací systém musí fungovať aj niekoľko hodín, kým lietadlo letí k cieľu. To poskytuje veľa času na hromadenie chýb, ktoré by lietadlo vychýlili z kurzu, no problém sa vyriešil.

Vyvinula sa nová technológia inerciálneho navádzania využívajúca lasery namiesto starých mechanických gyroskopov používaných na medzikontinentálnych raketách, a tak prísne tajný projekt prízračných vojnových lietadiel uspel pri vytvorení novej superzbrane! Dnes je taká revolučná, akou bola atómová bomba takmer pred polstoročím. Prototypy už lietajú a urýchlený výrobný program už beží. Tunajší tajní vojnoví plánovači očakávajú, že do leta tohto roku 1982 budú mať pripravenú operačnú flotilu. Táto položka teraz určuje tempo krátkeho nového vojnového harmonogramu, ktorý som zverejnil minulý mesiac v AUDIO LISTE č. 72.

Tajná nová flotila prízračných vojnových lietadiel je kľúčom k úplne novému vojnovému plánu Pentagónu, ktorý odhalím v téme č. 2. Preto sú čerstvé prieskumné údaje o ruských cieľoch pre tunajšie vojnové plánovanie také zásadné. Keď prízračné vojnové lietadlá odštartujú na útok proti Rusku, budú musieť vopred presne vedieť, kde sa cieľ nachádza. Pri slepom lete s inerciálnym navádzaním sa nemôžu rozhliadať a meniť kurz, aby cieľ našli.

Už rok sa raketoplán zúfalo pokúša získať z vesmíru potrebné informácie o cieľoch. Boli by to prvé nové údaje odvtedy, čo Rusko pred štyrmi rokmi zničilo naše špionážne družice. Prvé dva lety raketoplánu vo svojej tajnej vojenskej misii neuspeli; no ako som odhalil minulý mesiac, americkí boľševickí vojnoví plánovači v Pentagóne dosiahli proti Rusku spravodajský úspech a teraz uspel aj raketoplán č. 3. Tunajší vojnoví plánovači teraz získavajú najzásadnejšie údaje o cieľoch potrebné na útok prízračných vojnových lietadiel proti Rusku. V dôsledku toho sa pripravuje úplne nový vojnový plán na nadchádzajúcu jadrovú vojnu.

Americkí vojnoví stratégovia teraz dychtia po vojne, pretože veria, že môžu dosiahnuť víťazstvo nad Ruskom; no priatelia, ich predstava víťazstva nezahŕňa vás a mňa. Tunajší tajní vojnoví stratégovia sa pripravujú obetovať Ameriku a väčšinu jej ľudu na oltári SVETOVLÁDY!

Téma č. 2 — Radikálne nové prízračné vojnové lietadlo spôsobuje rovnako radikálnu revíziu hlavnej vojnovej stratégie Spojených štátov. Prvky viacerých minulých stratégií sa teraz spájajú do nového veľkého plánu. Práve na túto novú hlavnú stratégiu americkí vojnoví plánovači spoliehajú, že im prinesie víťazstvo v PRVEJ JADROVEJ VOJNE, a tento vojnový plán chcú použiť veľmi skoro — do jesene tohto roku 1982!

Strategické plánovanie jadrovej vojny tu vo Washingtone teraz prebieha pod krycím názvom „PROJEKT Z“. Písmeno „Z“ bolo zvolené preto, že je posledným písmenom abecedy. Tunajší vojnoví plánovači sú presvedčení, že je to posledný vojnový plán, ktorý budú proti Rusku potrebovať. Vojnové plánovanie v rámci „PROJEKTU Z“ je také tajné, že sa neuskutočňuje v samotnom Pentagóne; namiesto toho sa elitná skupina vojnových stratégov zhromaždila v osobitnej vojnovej miestnosti v centre Washingtonu. Miestnosť je ukrytá v budove, ktorú by na taký účel nikdy nikto nepodozrieval. Je prakticky v tieni Bieleho domu!

Elitní vojnoví plánovači PRVEJ JADROVEJ VOJNY tvoria veľmi malú skupinu. Ich úlohou je uvažovať v celkových súvislostiach. Majú poruke počítačové terminály, ktorými môžu z iných vládnych počítačov získať akékoľvek potrebné informácie. To zahŕňa nielen databázy Pentagónu, ale aj počítačové súbory ďalších vládnych agentúr.

Keď vyslovujem tieto slová, vojnoví plánovači „PROJEKTU Z“ už dospeli k hrubým obrysom hlavného vojnového plánu. Nespočetné podrobnosti a zdokonalenia ešte čakajú, no základná stratégia je už rozhodnutá! Práve túto stratégiu sa vám chystám odhaliť.

Stratégia „PROJEKTU Z“ pre PRVÚ JADROVÚ VOJNU je trojfázovým plánom — teda vojnoví plánovači zamýšľajú, aby vojna prebehla v troch odlišných fázach. Tieto fázy sú známe ako:

Fáza 1 — Začatie
Fáza 2 — Opotrebovanie
Fáza 3 — Nadvláda

V minulých správach som uviedol mnoho podrobností o procese, ktorý má viesť k nadchádzajúcej vojne. Je založený na neustále narastajúcich svetových krízach podobných tým, ktoré viedli k prvej svetovej vojne. Teraz ho všade okolo nás vidíme v plnom prúde. Do šiestich mesiacov odteraz majú tieto zámerné krízy poskytnúť iskru na rozpútanie PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Vojnoví plánovači „PROJEKTU Z“ sa zaoberajú vojenskými činmi od tejto úvodnej iskry ďalej.

Fáza č. 1 ich plánu, fáza začatia, sa začne americkým prekvapivým útokom proti Rusku. Pri prekvapivom útoku sa použijú nové prízračné vojnové lietadlá. Budú kľúčom k výsledku zvyšku vojny.

Približne pred tri a pol rokom, v lete 1978, som informoval, že Amerika prechádza na stratégiu prvého jadrového úderu proti Rusku. V AUDIO LISTE č. 37 som opísal hlavný cieľ akéhokoľvek takého amerického prvého úderu. Bude ním vyradenie pozemských základní ruskej vesmírnej triády strategických zbraní. Ak sa to podarí, ohromujúca ruská vojenská moc vo vesmíre čoskoro zoslabne a zanikne. Spojené štáty a Rusko tak zostanú po zvyšok vojny vo vyrovnanejšom postavení. Keď som nahrával AUDIO LIST č. 37, plánovalo sa na úvodný útok použiť kombináciu Subcraftov a bezpilotných lietadiel nazývaných RPV. Tento plán sa skutočne pokúsili uskutočniť pred viac než dvoma rokmi, ako som informoval v AUDIO LISTOCH č. 53 a 54. Skončil sa úplným zlyhaním, pretože Subcrafty a RPV sa nevyrovnali ruským kozmosféram s lúčovými zbraňami; no teraz sú nové prízračné vojnové lietadlá takmer pripravené a plán sa oživuje v aktualizovanej podobe.

Prízračné vojnové lietadlá majú byť umiestnené najmenej v troch krajinách pri ruskom prahu. Tieto oblasti základní sú: severné Nórsko; východné Turecko; a najzásadnejšia zo všetkých, provincia Sin-ťiang v severozápadnej Číne. Do týchto oblastí sa už presúvajú vysokovýkonné lasery. Sú vybavené novým zameriavacím zariadením CEIR, vyslovovaným „sír“, ktoré som opísal minulý mesiac. Tieto lasery majú preukázanú schopnosť zostreliť kozmosféry. Použijú sa na ochranu prízračných vojnových lietadiel pred zničením kozmosférami na zemi.

Prízračné vojnové lietadlá, ktoré sa použijú, sú bez posádky. Sú vybavené robotickými pilotmi, ktorých možno naprogramovať, aby každé lietadlo priviedli k vopred pridelenému cieľu. Každé bude naprogramované na jednosmernú cestu. Neviditeľné lietadlá s

robotickým pilotom preletia ruským vzdušným priestorom, nezraniteľné voči akýmkoľvek útokom lúčových zbraní. Protilietadlové rakety vystrelené proti nim sa na ne nebudú môcť naviesť, a tak plánovači „PROJEKTU Z“ veria, že robotické prízračné lietadlá dosiahnu svoje ciele.

Týmito cieľmi sú štyri ruské kozmodrómy pre rakety a niekoľko zariadení kozmosfér v centrálnej Sibíri. Neviditeľné robotické lietadlá narazia do svojich cieľov ako kamikadze. Zdanlivo z jasnej oblohy všetky ruské vesmírne základne náhle zmiznú v termonukleárnych ohnivých guliach. Okrem ruských vesmírnych základní bude útok prízračných vojnových lietadiel smerovať aj proti jednej ďalšej kategórii hlavných cieľov. Sú nimi základne ruského lietajúceho protiraketového systému, ktorý som opísal v AUDIO LISTE č. 54. Systém pozostáva z flotily nadzvukových dopravných lietadiel TU-144 vybavených zbraňami s časticovým lúčom. Majú poskytovať Rusku poslednú líniu obrany proti prilietajúcim raketovým hlaviciam. Americké prízračné vojnové lietadlá budú naprogramované na zničenie základní TU-144.

Fáza č. 1 vojnového plánu „PROJEKT Z“ pokračuje podľa veľmi tesného harmonogramu. Ak útok neviditeľných lietadiel uspeje, zaručene príde zúrivý ruský protiútok. „PROJEKT Z“ požaduje, aby Spojené štáty Rusko predbehli.

V AUDIO LISTE č. 66 minulého leta 1981 som odhalil plán, podľa ktorého sa má na Rusko vystreliť celý americký jadrový arzenál. Urobí sa to vytvorením falošného náznaku, že Amerika je pod jadrovým útokom. Metóda, ktorá sa použije, je známa ako „elektromagnetický impulz“, skrátene EMP. EMP je jav spojený s jadrovými výbuchmi na okraji vesmíru. Ako som informoval v AUDIO LISTE č. 66, naše strategické sily sú programované, aby epizódu EMP pokladali za jednoznačný dôkaz ruského útoku. Za týchto okolností dostávajú pokyn vykonať protiútok proti Rusku bez čakania na akékoľvek ďalšie rozkazy!

V harmonograme „PROJEKTU Z“ budú po výbuchoch prízračných vojnových lietadiel v Rusku o chvíľu nasledovať jadrové detonácie nad Severnou Amerikou. Budú to hlavice amerických vysokorýchlostných rakiet nazývaných ACM. Budú vypustené na oblohu z rôznych miest v Spojených štátoch, aby vytvorili prudkú epizódu EMP. Naše strategické jadrové sily, poslúchajúce rozkazy, spustia to, čo budú pokladať za odvetu proti Rusku.

Keď sa americké ACM vypustia na oblohu nad našimi hlavami, má prebiehať ešte ďalšia udalosť. Minulý mesiac som informoval, že po prvýkrát bola zostrelená ruská kozmosféra — v januári nad New Jersey. Rovnakým spôsobom budú vysokovýkonné lasery umiestnené na mnohých miestach v Spojených štátoch zostreľovať čo najviac kozmosfér. Kým o niekoľko minút neskôr odštartujú naše medzikontinentálne rakety, očakáva sa, že mnohé z hrozivých kozmosfér nad nami budú zničené. Nebudú môcť rozstrieľať všetky naše rakety pri štarte a mnohé prežijú, aby pokračovali k Rusku. Vďaka úvodnému útoku prízračných vojnových lietadiel bude vyradený aj ruský lietajúci protiraketový systém. Sovietsky zväz, zbavený všetkej obrany proti raketovému útoku, sa čoskoro ocitne v plameňoch mora jadrových ohnivých búrok.

Vo vojnovom pláne „PROJEKT Z“ príchod amerických medzikontinentálnych rakiet na ruské ciele označuje koniec fázy č. 1 vojny, fázy začatia.

Nasleduje fáza č. 2, fáza opotrebovania. Počas nej tunajší vojnoví plánovači predpokladajú extrémne škody v Spojených štátoch aj v Rusku, pričom vojna bude postupne dohasínať. Najprv sa na Spojené štáty spustí dážď ruských raketových hlavíc. Rakety zaútočia aj na

určité ďalšie ciele po svete, kde sú umiestnené americké vojenské sily; no skutočná skaza bude práve tu, v samotných Spojených štátoch!

Vojnoví plánovači „PROJEKTU Z“ neočakávajú, že Amerika, ako ju poznáme, prežije jadrovú výmenu. Na rozdiel od Ruska Spojené štáty nemajú civilnú obranu hodnú toho mena, nieto ešte odolné kryty proti výbuchom; a pre potrebu úplného prekvapenia pri útoku na ruské vesmírne základne prídu následné jadrové výmeny bez varovania. Dovolenkári budú na plážach, podnikatelia budú uzatvárať obchody, ženy v domácnosti budú v supermarketoch, deti sa budú hrať. Zrazu možno začnú húkať sirény leteckého poplachu, tak ako v letný deň v Hirošime pred 36 rokmi, no bude už neskoro. Amerika, ktorú poznáme a milujeme, zomrie v tisícke Hiroším. Vojnoví intrigáni s tým všetkým počítajú. Kým vy, ja a naše deti zmizneme z povrchu Zeme, oni plánujú prečkať útok, ktorý spôsobili, vo vládnych vojnových bunkroch!

Postupne, počas mnohých mesiacov, očakávajú vyhasnutie konfliktu medzi Ruskom a Spojenými štátmi. Obe strany budú vyčerpané a zničené, obe stratia schopnosť pokračovať vo vojne. V Rusku budú rany ťažké — až 50 miliónov mŕtvych a ďalšie milióny zranených; no v Spojených štátoch budú rany smrteľné. Vojnoví plánovači „PROJEKTU Z“ si to vypočítali na počítačoch. Ak budeme mať šťastie, na konci PRVEJ JADROVEJ VOJNY môže prežiť 40 až 50 miliónov Američanov. Všetci ostatní budú priamo zabití pri jadrových útokoch alebo zomrú na zranenia a choroby. PRVÁ JADROVÁ VOJNA zanechá v tom, čo zostane z Ameriky, lekársku starostlivosť prakticky neexistujúcu.

Tunajší americkí boľševici majú v úmysle vojnu po jej rozpútaní prečkať. Počkajú, kým sa dosiahne patová situácia, keď obe strany už nebudú schopné bojovať. To označí koniec fázy č. 2, fázy opotrebovania.

Napokon vojnový plán „PROJEKT Z“ prejde do tretej a poslednej fázy. Tou je svetovláda satanistických boľševikov, ktorí teraz ovládajú armádu Spojených štátov. V tejto záverečnej fáze tunajší boľševici v Amerike využijú tajné prípravy, ktoré sa začali dávno. V AUDIO LISTE č. 28 som opísal dvojitú stratégiu svetovlády, ktorú štyria bratia Rockefellerovci spustili v roku 1961. Jedna strana tejto dvojitej stratégie vyžadovala, aby Spojené štáty vytvárali dojem, že neustále slabnú a jednostranne odzbrojujú; no to bolo iba pre verejnosť. Tajná strana stratégie zahŕňala skutočné budovanie výzbroje v utajení.

Keď tunajší boľševici uchvátili moc Rockefellerovcom, pokračovali v hromadení tajných zásob výzbroje po celom svete. Keď PRVÁ JADROVÁ VOJNA dohasne do vyčerpaného patu, plánujú tieto tajné rezervy vojenskej moci vytiahnuť na svetlo. Aj keby zmizlo celé obyvateľstvo Spojených štátov a Ruska, stále zostane nažive 95 % svetovej populácie. S jedinou preživšou veľkou vojenskou silou na svete veria, že svetovláda bude napokon ich.

Téma č. 3 — Včera ráno, 30. marca, sa oficiálne skončil let raketoplánu č. 3, jeden deň po plánovanom termíne. Po prvýkrát sme videli pristátie raketoplánu na raketovej strelnici White Sands v Novom Mexiku. Ako som podrobne uviedol minulý rok v AUDIO LISTE® č. 64, White Sands je skutočným nervovým centrom programu raketoplánu.

Tento tretí let raketoplánu dosiahol aj ďalšie prvenstvo, ktoré v televízii nebolo viditeľné. Po prvýkrát, priatelia, raketoplán uspel vo svojej tajnej vojenskej misii. Tým odstránil ďalšiu prekážku jadrovej vojny. Zrýchlené vojnové plánovanie, ktoré teraz prebieha tu vo Washingtone, bude môcť vďaka raketoplánu pokračovať ešte rýchlejšie.

Tretia misia raketoplánu sa uskutočnila takmer rok po prvom lete z apríla 1981. Porovnanie prvého a tretieho letu je štúdiou iránií. Minulý apríl bola publicita o prvom lete navrhnutá tak, aby vyvolávala dojem neprirodzenej dokonalosti. Tajná vojenská misia, ktorú sme nevideli, bola pritom katastrofou. Tentoraz, pri lete č. 3, to bolo naopak. Od začiatku do konca publicita vychádzajúca z NASA vytvárala dojem, že raketoplán sužujú problémy. NASA chcela mať možnosť vec vysvetliť, ak by znovu prišla katastrofa; no ako sa ukázalo, vojenská misia vo vesmíre, skrytá našim očiam, bola úspešná.

V AUDIO LISTE č. 72 minulý mesiac som opísal, o akú misiu išlo. Raketoplán č. 3 mal na obežnú dráhu dopraviť osobitnú novú špionážnu družicu, ktorú som opísal minulý rok v AUDIO LISTE č. 62. Je spevnená proti útoku ruských vesmírnych zbraní a vyzbrojená roboticky riadeným laserom, ktorý môže opätovať paľbu. Okrem toho bol tentoraz laserom vyzbrojený aj samotný raketoplán, ako som podrobne uviedol minulý mesiac.

Verejný obraz problémového, sužovaného letu raketoplánu sa v skutočnosti začal už niekoľko dní pred štartom vďaka počasiu. Prudké dažďové búrky premenili leteckú základňu Edwards v Kalifornii, používanú na prvé dve pristátia raketoplánu, na premočený neporiadok. Tesný vojenský harmonogram programu raketoplánu vyžadoval štart podľa plánu aj tak, a preto bol pre verejnosť z Kalifornie do Nového Mexika vyslaný vlak s 23 vozňami naloženými vybavením. Navonok NASA narýchlo zriaďovala miesto pristátia na raketovej strelnici White Sands. Urobilo sa to preto, aby verejnosť netušila ústrednú úlohu White Sands v programe raketoplánu.

Raketoplán č. 3 odštartoval z Cape Canaveralu v pondelok ráno 22. marca len s hodinovým oneskorením. Od okamihu štartu NASA začala klásť základy krycieho príbehu pre prípad zlyhania vojenskej misie. Najprv sme počuli vopred nahratý hlas veliteľa raketoplánu Jacka Lousmu, ktorý hovoril, že okolo čelného skla prelietavajú nevysvetliteľné biele vločky. Neskôr, keď už raketoplán zmizol z dohľadu, nám povedali, že jedna z energetických jednotiek nazývaných APU nefunguje správne. Tieto prvé náznaky možných problémov boli vopred nahraté na vysielanie počas štartu — z určitého dôvodu. Existovala obava, že raketoplán môžu ruské vesmírne zbrane zničiť ešte pred dosiahnutím obežnej dráhy. Ak by sa to stalo, manažéri raketoplánu chceli byť schopní spustiť zakrývanie, ktoré by neodhalilo vojenskú situáciu; no ako sa ukázalo, prípravy, ktoré som podrobne opísal minulý mesiac, boli úspešné. Raketoplán č. 3 úspešne dosiahol obežnú dráhu a kľúčom bol radikálne nový manéver pridaný do letového plánu.

Keď raketoplán č. 3 minulý týždeň odštartoval, zamieril na severovýchod. Diaľkové kamery ho sledovali, kým sa dve rakety na tuhé palivo neoddelili a neodpadli. Potom, keď raketoplán mizol z dohľadu, začal svoj dlhý široký oblúk na sever. Mieril na takmer polárnu obežnú dráhu, aby preletel nad Ruskom. Táto časť plánu bola rovnaká ako v minulosti, no tentoraz pribudol zásadný nový prvok.

Menej než 30 sekúnd po tom, ako raketoplán zmizol televíznym kamerám, boli dvere nákladového priestoru odstrelené. Tým sa otvorilo pole paľby obrannému laseru v prednej časti nákladového priestoru, o ktorom som hovoril v AUDIO LISTE č. 72. Potom sa raketoplán a jeho obrovské vonkajšie nádrže začali pomaly otáčať vo vesmírnej verzii sudového výkrutu. Počas druhej svetovej vojny stíhací piloti používali sudový výkrut na vyhnutie sa guľkám nepriateľských lietadiel. Rovnako raketoplán tento mesiac použil sudový výkrut na ochranu pred možným útokom ruských kozmosfér. Otáčaním ako vývrtka raketoplán znemožnil kozmosfére bezpečné priblíženie z ktoréhokoľvek smeru. Manéver sudového výkrutu bol pre raketoplán veľmi riskantný. Raketoplán a nádrž nikdy

neboli navrhnuté na takú akrobaciu, no výpočty ukázali, že pomalé otočenie by mali prežiť, a prežili ho.

Jednou z najväčších otázok okolo tohto kúsku bolo, čo urobí s astronautmi Lousmom a Fullertonom. Museli vydržať tieto závratné otáčky približne šesť minút. Zároveň raketoplán stále zrýchľoval s preťažením až trojnásobku gravitácie; a pre osobitný návrh raketoplánu a palivovej nádrže tieto rotácie skutočne vyvolávali nevoľnosť. Vojenskí vesmírni lekári vedeli, že v najlepšom prípade bude Lousmovi a Fullertonovi po dosiahnutí obežnej dráhy istý čas veľmi zle. Ich divoká, drvivá, rotujúca jazda sa náhle skončí v beztiaži. To je kombinácia, ktorá zaručene naruší rovnováhu aj najodolnejšieho astronauta. Vo vesmíre sa nikdy predtým nerobilo nič ani vzdialene podobné. Lekári sa obávali, že aj keby Lousma a Fullerton misiu prežili a vrátili sa na Zem, ich rovnováha by mohla byť trvalo poškodená.

Keď Lousma a Fullerton dosiahli obežnú dráhu, skutočne im bolo veľmi zle. Preto sme počuli správy o nevoľnosti oboch mužov. NASA chcela pripraviť cestu vierohodnému verejnému vysvetleniu pre prípad, že po návrate na Zem nebudú vyzerať dobre. Plánovači raketoplánu zároveň dokonale vedeli, prečo sú chorí. Preto hovorcovia NASA pôsobili pri rozhovoroch s reportérmi o vesmírnej nevoľnosti tak neznepokojene. Keď to nazývali, citujem, „kinetózou“, zľahčovali to.

Keď som minulý mesiac nahrával AUDIO LIST č. 72, informoval som, že podľa plánu mali Lousma a Fullerton začať pracovať ihneď po dosiahnutí obežnej dráhy. Ich rozsiahlo upravený priestor posádky už mal byť bez tlaku a obaja muži mali byť závislí od skafandrov. Tento plán sa musel mierne upraviť, keď do letového plánu pribudol sudový výkrut.

Keď raketoplán dosiahol obežnú dráhu, astronauti boli v skafandroch, no kabína bola stále pretlakovaná. Dostali niekoľko minút, aby sa z pilotnej paluby presunuli do únikovej kapsuly typu Gemini uloženej pod ňou. Po vstupe do kapsuly znížili tlak v kabíne; potom sa automaticky vysunul nosový laserový systém na ochranu raketoplánu proti akýmkoľvek útokom ruských vesmírnych zbraní. To umožnilo Lousmovi a Fullertonovi zotaviť sa z vesmírnej nevoľnosti vnútri kapsuly.

Počas približne nasledujúcich 24 hodín bolo ich hlavnou úlohou zotaviť sa. Bolo to obdobie zraniteľnosti, keď boli pri ochrane závislí od nevyskúšaného automatického laserového systému. Plánovači raketoplánu chceli mať neskôr pripravenú zámienku, keby bol raketoplán napadnutý a zničený. Preto nám deň po štarte ukázali televízne zábery chýbajúcich dlaždíc na nose raketoplánu. Podľa tých záberov, priatelia, sa v čiernej oblasti stratilo najmenej dvanásť dlaždíc. Keby sa to skutočne stalo, bol by to dôvod na veľký poplach. Neskôr to hovorcovia NASA zľahčovali tým, že dlaždice neboli kritické. No nič také ako nekritická čierna dlaždica neexistuje. Údajne stratené čierne dlaždice majú odolávať teplotám nad 1 500 stupňov Fahrenheita. Pod dlaždicou nie je nič iné než kus plsti nazývaný „podložka na izoláciu deformácií“. Pri týchto teplotách by nevydržal ani päť sekúnd a pod plsťou je kovový plášť raketoplánu. Je z hliníka, ktorý nad 350 stupňov Fahrenheita stráca pevnosť. Ak by ho niekoľko chýbajúcich čiernych dlaždíc vystavilo teplote 1 500 stupňov Fahrenheita, raketoplán by sa nijako nemohol vyhnúť vážnemu poškodeniu.

Vesmírne filmy NASA, ktoré sme videli v televízii, boli vopred nahratým podvodom na poskytnutie zámienky, keby sa niečo pokazilo, no nič sa nepokazilo. Astronauti sa zotavili,

pustili sa do práce a vypustili novú vojenskú družicu. Hovorcovia NASA medzitým odmávli údajný problém s dlaždicami ako malicherný. Splnil svoj účel a už nebol potrebný.

Po celý zvyšok týždňa sme počúvali o jednom probléme za druhým. Údajne sa dvere nákladového priestoru nechceli zatvoriť, toaleta nefungovala, tri zo štyroch komunikačných kanálov vypadli, jedna z troch rozhodujúcich obrazoviek údajov v kabíne zlyhala. Žiadny z týchto príbehov nebol pravdivý; všetky boli vymyslené ako krycie vysvetlenia možných problémov tajnej misie, no napokon ani jeden nebol potrebný, a tak ich hovorcovia NASA jednoducho odmávli ako nedôležité.

Tajná vojenská misia bola úspešná, a tak bola aj predstieraná misia vymyslená pre televíziu vyhlásená za úspešnú.

Neskoro v piatok večer 26. marca Lousma a Fullerton dokončili vypustenie novej superšpionážnej družice. Trvalo to dlhšie, než sa plánovalo, no bolo to hotové. Ako som vysvetlil minulý mesiac, svoj raketoplán nechali na obežnej dráhe. Vrátili sa do únikovej kapsuly typu Gemini, zapálili jej brzdiace rakety a zostúpili z obežnej dráhy na pristátie do Indického oceánu. Odtiaľ ich bez medzipristátia dopravili na raketovú strelnicu White Sands v Novom Mexiku.

Manažéri raketoplánu využili piesočnú búrku vo White Sands na odloženie verejného pristátia o jeden deň, zatiaľ čo sa astronauti zotavovali. Potom včera ráno nastúpili do jedného z dvoch zostávajúcich tajných raketoplánov vo White Sands. Raketoplán vzlietol zo severného konca obrovskej strelnice White Sands pomocou malých rakiet na tuhé palivo. Chvíľu pred 11. hodinou dopoludnia sa objavil v televízii. Priletel zo severu, zostúpil ponad hory a dosadol v oblaku bieleho prachu. Napokon, po primeranom čakaní, vystúpili Lousma a Fullerton, odpočinutí a osviežení.

Priatelia, tak ako každý iný Američan, aj ja cítim chuť jasať nad úspechom letu raketoplánu č. 3. Dosiahol sa napriek neuveriteľným prekážkam, tvárou v tvár ohromujúcej ruskej moci vo vesmíre. Rozhodli odhodlanie, vynaliezavosť a čistá odvaha. Takto mám pokušenie cítiť sa — no potom si musím pripomenúť konečný účel toho všetkého. Vojenskí manažéri raketoplánu tieto veci nerobia, aby zabránili vojne, ALE ABY SA PRIPRAVILI JEDNU VIESŤ! Úspech raketoplánu č. 3, priatelia, nás posunul obrovským krokom bližšie k termonukleárnej vojne.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som informoval o veľkých udalostiach, ktoré teraz prebiehajú v našom bezhlavom rútení sa do jadrovej vojny. Spojené štáty vyvinuli novú tajnú superzbraň, neviditeľné prízračné vojnové lietadlo. Jeho nezraniteľnosť voči lúčovým zbraniam z neho robí ústredný bod úplne novej vojnovej stratégie proti Rusku. Táto stratégia s krycím názvom „PROJEKT Z“ zahŕňa americký prekvapivý útok na Rusko, po ktorom nasleduje totálna vojna!

Doteraz bol hlavnou slabinou vojnového plánu nedostatok čerstvých prieskumných údajov o Rusku, no teraz sa tento problém rýchlo rieši. Minulý mesiac som informoval o veľkom spravodajskom úspechu tunajších vojnových plánovačov proti Rusku a teraz úspech raketoplánu č. 3 pridáva ďalší impulz k jadrovej vojne.

Priatelia, náš Pán Ježiš Kristus už mnoho rokov zadržiava holokaust, ktorý nás hrozí pohltiť. Znova a znova sme dospeli až na samotný okraj, len aby sme boli znovu stiahnutí späť a ušetrení.

Náš Pán „nechce, aby niekto zahynul“, a opakovane nám prejavoval milosrdenstvo. No čo sme ako národ urobili v reakcii na toto milosrdenstvo? Napravili sme svoje konanie? Vrátili sa k Nemu? A obnovili hodnoty, ktoré urobili Ameriku veľkou?

Odpoveď, priatelia, nájdeme v slovách proroka Jeremiáša, v 5. kapitole:

> „Nepravdivo sme hovorili o HOSPODINOVI a povedali sme: On nič neurobí. Nepríde na nás nič zlé, neuvidíme meč ani hlad.

Hľa, privádzam na vás národ zďaleka, hovorí HOSPODIN. Je to národ trvalý, národ starobylý, národ, ktorého jazyk nepoznáte.“

Priatelia, naši tunajší satanistickí boľševickí vodcovia majú v úmysle zničiť starobylý, trvalý národ Ruska, ktorého jazyk nepoznáme. No náš Pán Ježiš Kristus vidí všetko a iba On odplatí!

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER — AUDIO LIST Č. 74

30. apríla 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického Audio listu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia o tajných operáciách, zbraniach a mocenských skupinách sú autorove tvrdenia; preklad ich nepotvrdzuje ako historické fakty. Zachováva autorov hlas, citácie a členenie pôvodného textu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. apríla 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 74.

Už takmer mesiac uplynul odvtedy, čo v južnom Atlantiku vypukla vojna. Navonok sa zdá, že ide iba o spor medzi Argentínou a Veľkou Britániou o neúrodné, vetrom bičované Falklandské ostrovy a ostrov Južná Georgia. V skutočnosti je to oveľa viac.

Takzvaná falklandská kríza je iba viditeľným vrcholom obrovskej vojenskej operácie. Počas tohto mesiaca, apríla 1982, prebiehali prudké námorné bitky — nielen v južnom Atlantiku, ale aj v južnom Tichom oceáne. Dosiaľ bola väčšina bojových akcií utajená vojnovou cenzúrou na všetkých stranách. Ale práve keď vyslovujem tieto slová, námorná vojna na južnej pologuli sa chystá vyjsť na povrch.

Dnes, 30. apríla, sa začala úplná námorná a letecká blokáda Falkland zo strany Kráľovského námorníctva. Zároveň Argentína vyhlásila v tej istej oblasti protiblokádu.

Aby bola blokáda účinná, musí sa udržiavať určitý čas, ale Kráľovské námorníctvo toľko času nemá. V južnom Atlantiku sa blíži zima a britské zásobovacie trasy sú neúmerne dlhé. Keď sa námorníctvo Jej Veličenstva dostalo až sem, nemôže jednoducho o niekoľko týždňov blokádu zrušiť a odplávať bez toho, aby Argentíne zasadilo krvavý úder. Briti preto budú nútení veľmi skoro podniknúť vojenské operácie, nech sú akokoľvek riskantné.

Existuje aj ďalší dôvod, prečo Kráľovské námorníctvo už nemá inú možnosť než vstúpiť do boja s argentínskymi silami. Tým dôvodom, priatelia, je, že Kráľovské námorníctvo už tento mesiac utrpelo straty v tajných bojoch. Dosiaľ neexistuje spôsob, ako vysvetliť škody, ktoré britská flotila utrpela. Až keď vypuknú verejne priznané boje, Briti sa odvážia priznať, že utrpeli bojové straty. Aby získali tento krycí príbeh, nemajú inú možnosť než vyplávať do boja; tým však riskujú ešte väčšie straty popri tých, ktoré už utrpeli. Skrátka, priatelia, námorníctvo Jej Veličenstva vplávalo do pasce.

Udalosti, ktoré sa teraz odohrávajú v južnom Atlantiku, nesú zvláštne, ironické ozveny minulosti. Už celé týždne počúvame nespočetných komentátorov, ktorí britský operačný zväz označujú slovom „armáda“. Práve Briti by sa pri tomto označení mali cítiť veľmi nesvoji. Pôvodná španielska Armada spred 400 rokov bola preslávená ako zdanlivo neporaziteľná bojová sila, no skončila námornou katastrofou takou úplnou, že zmenila chod dejín — a španielsku Armadu nezničil nikto iný než anglické námorníctvo.

Pôvodná španielska Armada vyplávala v roku 1588 za vlády anglickej kráľovnej Alžbety I. Bola to invázna flotila, ktorá viezla tisíce elitných bojovníkov na vpád do Anglicka. Stretla

sa s odvážnymi morskými vlkmi sira Francisa Drakea. Drake a jeho malé, rýchle lode obrátili situáciu proti španielskej Armade tým, že zmenili pravidlá boja. Anglická flotila bola vybavená novými delami s väčším dostrelom a držala sa na náveternej strane, mimo dosahu protivníka. Odtiaľ Angličania ostreľovali, rozbíjali a trieštili veľké lode mohutnej Armady. Keď bolo po všetkom, zostala sotva polovica španielskej flotily, ktorá sa dokázala dovliecť späť do prístavu. Drakeovo víťazstvo nad španielskou Armadou šokovalo svet. Otvorilo Anglicku pod kráľovnou Alžbetou I. cestu k expanzii na skutočne celosvetovú ríšu.

Dnes, o 400 rokov neskôr, sa zdá, že dejiny uzavreli celý kruh. Kráľovná Alžbeta II. je svedkom rozoberania svetovej ríše, ktorej rozkvet sa začal za Alžbety I., a kultúry Anglicka a Španielska opäť stoja proti sebe. Znovu sa takzvaná armáda pripravuje na inváziu, tentoraz je však britská, nie španielska. Pred štyristo rokmi bol hrdinom dňa sir Francis Drake; dnes je duch Francisa Drakea opäť na scéne.

Vojnová zóna južného Atlantiku leží na východnom konci Drakeovho prielivu, pri južnom cípe Južnej Ameriky. Porážka španielskej Armady pred štyrmi storočiami zlomila španielsku námornú nadvládu a teraz porážka novej britskej armády možno zlomí aj to, čo zostalo z kedysi slávneho Kráľovského námorníctva.

Moje tri osobitné témy tohto AUDIO LISTU sú:

Téma č. 1 — VOJENSKÉ TAJOMSTVO OSTROVA JUŽNÁ GEORGIA

Téma č. 2 — TAJNÁ NÁMORNÁ VOJNA NA JUŽNEJ POLOGULI

Téma č. 3 — ROCKEFELLEROVSKÁ KAMPAŇ STRACHU PROTI JADROVEJ VOJNE

Téma č. 1 — VOJENSKÉ TAJOMSTVO OSTROVA JUŽNÁ GEORGIA

Keď sa začiatkom tohto mesiaca začala kríza okolo Falklandských ostrovov, spočiatku to vyzeralo ako búrka v pohári vody. Už jeden a pol storočia, od roku 1833, ovládala ostrovy Veľká Británia. Po celý tento čas Argentína spochybňovala britskú zvrchovanosť nad Falklandami. Argentína sa nespočetne ráz vyhrážala, že obsadí ostrovy, ktoré nazýva Malvíny, ale v minulosti tieto hrozby vždy vyšli navnivoč a Británia si pre ne nikdy nerobila ani veľké starosti.

Ostrovy sú od Argentíny štyrikrát ďalej než Kuba od Spojených štátov a nie sú ani veľkou korisťou. Po 150 rokoch osídlenia sú Falklandy domovom menej než 2 000 britských osadníkov a množstva oviec. Skrátka, odľahlé Falklandské ostrovy sotva vyzerajú ako niečo, o čo by sa malo bojovať, a predsa sledujeme ďalšiu krízu. Sledujeme, ako medzi Veľkou Britániou a Argentínou vypuká vojna.

Thatcherovej vláda sa správa, akoby celkom zabudla na svoje obvyklé sústredenie na sovietsku hrozbu pred dverami NATO. Namiesto toho Británia vrhá proti Argentíne takmer všetko, čo má — lietadlové lode, krížniky, torpédoborce, ponorky, výsadkové lode, čokoľvek si spomeniete. Dokonca aj luxusné výletné lode boli povolané do služby a zo dňa na deň premenené na transportné lode pre vojakov. Vlna za vlnou ďalších útočných jednotiek bola mobilizovaná a vyslaná k flotile aj po jej vyplávaní. Lode a ponorky boli stiahnuté zo svojich obvyklých stanovíšť v službe NATO a vyslané posilniť operačný zväz. Pôvodný zväz 40 lodí sa počas posledných týždňov neustále rozrastal na armádu s viac

než 70 loďami. Viac než dve tretiny celého Kráľovského námorníctva už boli nasadené do južného Atlantiku pri Argentíne.

Pri pohľade na toto všetko sa mnohí ľudia pýtajú: O čo v tomto boji skutočne ide? Najobľúbenejšou odpoveďou, ktorú ponúkajú hlavné médiá, je „ropa“. Je známe, že pod kontinentálnym šelfom medzi Argentínou a Falklandami sú obrovské ložiská ropy, no vie sa to už takmer 10 rokov. Nijako to nevysvetľuje načasovanie náhlej vojenskej ofenzívy Argentíny v tomto mesiaci a ropa ešte menej vysvetľuje argentínske obsadenie ostrova Južná Georgia.

Južná Georgia leží 800 míľ východne od Falkland a nikde v jej blízkosti nie sú známe ložiská ropy. V porovnaní s Južnou Georgiou sú Falklandy ostrovným rajom. Južná Georgia je pokrytá drsnými horami, zradnými údoliami, ľadovcami a takmer trvalým snehom. Väčšina ostrova je neobývateľná. A navyše Argentína nemá na Južnú Georgiu absolútne nijaký právny ani historický nárok. V tomto ohľade ostro kontrastuje s Falklandami.

Začiatkom tridsiatych rokov 19. storočia boli Falklandy určitý čas osídlené argentínskymi kolonistami. V roku 1833 ich Briti vyhnali a ostrovy prevzali. Z tohto aj z ďalších historických dôvodov Argentína tvrdí, že Falklandy v skutočnosti patria jej, nie Británii.

Pre Južnú Georgiu však takýto argument nie je možný. Vždy ju ovládala Británia, nikdy Argentína ani Španielsko. Argentínske obsadenie Južnej Georgie vyzerá ešte nerozumnejšie z vojenského hľadiska. Argentínski vodcovia sú vojaci a rozmýšľajú vo vojenských pojmoch. Už vopred dobre vedeli, že vzdialenú Južnú Georgiu sa v nijakom prípade nepodarí dlho udržať. Jej obsadením si pripravovali vojenskú porážku, keď Británia ostrov získa späť. Otázka teda znie: Prečo sa argentínska vojenská junta vôbec zaoberala zdanlivo bezcennou Južnou Georgiou?

Priatelia, odpovede na všetky tieto otázky sú vojenské, nie politické ani ekonomické. Južná Georgia skrýva obrovské vojenské tajomstvo. Je to gigantické podzemné zariadenie ukryté pod horami na severozápadnom konci ostrova. Skutočným dôvodom takzvanej falklandskej krízy je toto tajné zariadenie spolu s dvoma ďalšími podobnými zariadeniami, ktoré o chvíľu opíšem.

Tajné vojenské komplexy existujú už mnoho rokov; nie sú nové. Nový je zrýchlený harmonogram jadrovej vojny amerických boľševických vojnových plánovačov tu vo Washingtone. Posledné dva mesiace vám prinášam podrobnosti tohto nového vojnového plánu tak rýchlo, ako ich dokážem získať a overiť.

Plán požaduje, aby PRVÁ JADROVÁ VOJNA vypukla do septembra tohto roku 1982!! Práve táto rýchlo sa blížiaca hrozba jadrovej vojny spôsobila, že takzvaná falklandská kríza vypukla teraz.

To, čo sa teraz deje, je koordinovaným úsilím prekaziť časť boľševickej veľkej stratégie pre nastávajúcu jadrovú vojnu. Za súčasnou krízou stoja spoloční nepriatelia tunajších amerických boľševikov — Rockefellerov kartel a noví ruskí vládcovia v Kremli. Pokúšajú sa zničiť tretiu fázu vojnového plánu „PROJEKT Z“, ktorý som odhalil minulý mesiac. Touto fázou má byť svetová nadvláda amerických boľševikov po tom, čo budú Rusko aj Spojené štáty zničené v PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Ako som spomenul minulý mesiac, kľúčom k tomuto plánu je existencia tajných zásob zbraní na rôznych miestach sveta.

Americkí boľševickí vojenskí plánovači tu v Amerike spolupracujú s ďalšími boľševickými agentmi na kľúčových vojenských postoch v iných krajinách, aby rozpútali vojnu. Potom zamýšľajú bezpečne a pohodlne prečkať nimi vyvolaný jadrový holokaust vo vládnych vojnových bunkroch! Keď bojujúce národy napokon zostanú tlieť a vyčerpané, boľševici opustia rozbité zvyšky svojich hostiteľských krajín. Stretnú sa pri tajných zbrojných zariadeniach a vytiahnu svoje zbrane na svetlo. Predstúpia pred svet s jedinou zostávajúcou čerstvou, modernou a silnou vojenskou mocou na Zemi; pomocou tejto vojenskej sily sa stanú nespochybniteľnými vládcami sveta — teda toto všetko plánujú urobiť a cestu k svetovej nadvláde plánujú pripraviť veľmi skoro, rozpútaním PRVEJ JADROVEJ VOJNY v priebehu niekoľkých mesiacov. Rockefellerov kartel a noví protiboľševickí vládcovia Ruska spolupracujú v pretekoch s časom, aby sa pokúsili boľševický vojnový plán zastaviť.

Minulý mesiac som spomenul, že tunajší boľševici ťažia z vojnových príprav, ktoré Rockefellerovci začali už dávno. Sú to iba asi tri roky, čo boľševici vytlačili Rockefellerovcov z postavenia hlavnej hybnej sily vlády Spojených štátov. Odvtedy je vláda Spojených štátov rozdeleným domom, zmietaným vnútornými mocenskými bojmi medzi súperiacimi boľševickými a rockefellerovskými frakciami. Predtým však Spojené štáty po celé desaťročia ekonomicky aj politicky ovládali Štyria Rockefellerovskí bratia.

V roku 1961 bratia spustili nový dlhodobý plán svetovej nadvlády. Bola to dvojvetvová stratégia, napoly viditeľná a napoly tajná, ktorú som prvýkrát opísal už dávno v AUDIO LISTE č. 28. Bol to plán, podľa ktorého sa mali Spojené štáty tajne vyzbrojiť po zuby, pričom navonok mali vyzerať, že sa postupne odzbrojujú. Bez opakovania všetkých podrobností bola základná myšlienka veľkolepá, no jednoduchá. Rockefellerovcami ovládané Spojené štáty mali zámerne pôsobiť slabo a tým sa vmanévrovať do jadrovej vojny s Ruskom. Potom sa mali vypustiť tajné zbrane vrátane superzbraní, aby rozdrvili Rusko a ovládli svet.

Keď Rockefellerovskí bratia v roku 1961 uviedli tento veľký plán do pohybu, počítali s jadrovou vojnou ku koncu sedemdesiatych rokov. Ich vojenskí analytici veľmi skoro dospeli k záveru, že plánovaná vojna bude mať na severnú a južnú pologuľu veľmi odlišné účinky. Obe superveľmoci, Spojené štáty aj Sovietsky zväz, ležia ďaleko na severnej pologuli; rovnako aj ostatné plnohodnotné jadrové mocnosti — Veľká Británia, Francúzsko, červená Čína a India. Strategických cieľov jadrovej vojny na južnej pologuli je, naopak, pomerne málo a sú od seba vzdialené. Inými slovami, očakávalo sa, že nastávajúca jadrová vojna bude v zásade vojnou severnej pologule.

Pri úplnom jadrovom holokauste sa podľa známych poznatkov závažný rádioaktívny spad postupne rozšíri a zasiahne aj oblasti, ktoré vojna spočiatku nezasiahla. Existujú však hranice toho, ako ďaleko sa vojnové oblaky môžu šíriť. Už dávno sa zistilo, že vzduch severnej a južnej pologule sa mieša iba veľmi málo. V severnej polovici našej planéty sa studený vzduch od severného pólu presúva na juh k rovníku a potom sa ako teplý vzduch vracia na sever. Zrkadlový obraz tohto procesu prebieha v južnej polovici planéty. Vzduch severnej a južnej pologule sa stretáva v rovníkovej zóne, ale len veľmi malá časť si vymení miesto.

Vojenský záver, priatelia, znie takto: nastávajúca jadrová vojna by mohla na celé budúce generácie zničiť veľké oblasti severnej pologule; ak sú však výpočty správne, južná pologuľa by mohla vyviaznuť prakticky nedotknutá vojnou. To bola hudba pre uši Štyroch Rockefellerovských bratov. Krátky pohľad na glóbus ukazuje prečo. Rockefellerov kartel

ovláda Latinskú Ameriku od druhej svetovej vojny. Ako som rozoberal vo svojom úplne prvom mesačnom AUDIO LISTE, Nelson Rockefeller počas vojny upevnil zovretie kartelu nad Latinskou Amerikou. Dosiahol to ako takzvaný „koordinátor obrany pologule“ vtedajšieho prezidenta Franklina D. Roosevelta. Tým je teda vyriešený juhoamerický kontinent a jeho prírodné zdroje.

Potom je tu africký kontinent. Aj tam už Rockefellerovci ovládali rozsiahle oblasti čiernej Afriky, najmä južne od rovníka. To všetko vďaka úsiliu Johna D. Rockefellera III., ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 36.

Pri pohľade okolo zemegule sú z hľadiska svetovej nadvlády najdôležitejšími zostávajúcimi pevninami Austrália a Nový Zéland. Vďaka druhej svetovej vojne boli obe Rockefellerovcom doširoka otvorené.

Rockefellerovskí bratia sa rozhodli vybudovať tajné vojenské zariadenia na južnej pologuli, ktoré sa mali používať po nastávajúcej vojne. Takto očakávali, že po vojne na severnej pologuli sa stanú pánmi preživšej južnej polovice planéty Zem. Keď sa potom severná pologuľa bude postupne zotavovať z jadrového holokaustu, Rockefellerovská ríša bude môcť pozbierať jej trosky. Týmto spôsobom bratia tretej generácie Rockefellerovcov očakávali, že ich rodinná dynastia zdedí Zem.

Aby mohli po vojne vojensky ovládať južnú pologuľu, museli mať k dispozícii prostriedky na uplatnenie vojenskej sily na ktorejkoľvek pevnine. Napríklad vzbury proti Rockefellerovskej nadvláde by vyžadovali vojakov — nie zásah lúčovými zbraňami z Mesiaca. Za najkritickejší faktor povojnovej vojenskej nadvlády nad svetom sa považovalo námorníctvo. Boli potrebné najmenej dve tajné námorné flotily — jedna so základňou v južnom Atlantiku a druhá v južnom Tichom oceáne. Keďže rezervné flotily mali zostať tajné až do skončenia jadrovej vojny na severnej pologuli, nemohli sa stavať v existujúcich lodeniciach. Museli sa vybudovať nové výrobné zariadenia a museli byť ukryté. Ukryť celú lodenicu nie je malá úloha; zaberá veľa priestoru. Navyše bolo nevyhnutné, aby aj hotové lode zostali skryté. Najlepším riešením bolo spojiť lodenicu a námornú základňu do jedného celkového tajného zariadenia. Napokon muselo byť tajné námorné zariadenie nezraniteľné jadrovým útokom; inak by v prípade predčasného odhalenia jeho existencie mohlo byť tajné námorníctvo zničené.

Spojené požiadavky na utajenie, priestor a ochranu pred útokom boli obrovské; jedného dňa v roku 1959, keď boli všetky tieto plány ešte v počiatočných štádiách vývoja, sa však objavila odpoveď. Počas takzvanej bankovej cesty do Švédska Davida Rockefellera previedli jedinečným skrytým námorným prístavom. Prístav je vyhĺbený v pevných žulových útesoch, ktoré siahajú priamo k vode. Vstup doň tvorí gigantický otvor v boku útesu, ktorý možno uzavrieť obrovskými oceľovými vrátami. Za týmto veľkým vchodom na úrovni vody bola vyhĺbená obrovská dutina, v ktorej sa môžu nachádzať lode.

Rockefellerovskí bratia a ich vojenský poradca sa rozhodli, že väčšia, tajnejšia a lepšie chránená verzia švédskeho skrytého prístavu je presne to, čo chcú. Začal sa teda prieskum vhodných lokalít. Zahŕňal pobrežné oblasti celej južnej pologule. Mnohé oblasti boli veľmi rýchlo zamietnuté, pretože mali nevhodný terén. Iné boli zamietnuté, pretože ležali príliš blízko rovníka. Ďalšie museli byť vylúčené, pretože v ich blízkosti žilo priveľa ľudí, čo znemožňovalo požadovanú mieru utajenia. Napokon bolo nevyhnutné, aby boli vybrané lokality tajných námorných zariadení úplne politicky bezpečné.

Lokality boli napokon vybrané. V južnom Tichom oceáne padla voľba na úplný juh Nového Zélandu. Práve na to som narážal v AUDIO LISTE č. 71 pred tromi mesiacmi, keď som upozornil na mimoriadny význam Nového Zélandu v nastávajúcej vojne.

Na získanie potrebného priestoru sa tajné novozélandské námorné zariadenie muselo rozdeliť medzi dve blízke lokality. Jedna je na úplnom juhozápadnom cípe Južného ostrova, kde pohorie známe ako Južné Alpy siaha prakticky až k vode. Druhá časť zariadenia je zabudovaná do severozápadného cípu Stewartovho ostrova, ktorý leží pri cípe Južného ostrova. Zariadenie na Stewartovom ostrove je vyhĺbené vo vrchu známom ako Mount Anglem.

Novozélandská lokalita spĺňala všetky požiadavky. Od druhej svetovej vojny je vláda Nového Zélandu ešte tesnejšie spojená so Spojenými štátmi než s Veľkou Britániou. Lokalita leží ďaleko od rovníka a zariadenia sú ukryté hlboko pod horami, chránené pred jadrovým útokom. Sú aj príliš hlboko na to, aby ich zasiahli útoky časticovými lúčmi, a novozélandská lokalita má dobrú polohu na ovládanie celého južného Tichého oceánu.

V južnom Atlantiku sa našla ešte dokonalejšia lokalita. Tou lokalitou, priatelia, je ostrov Južná Georgia. Jeho poloha je ideálna na námorné ovládanie celého južného Atlantiku. Vysoké, drsné hory poskytli dokonalé miesto pre tajné zariadenie na severozápadnom cípe ostrova dlhého 100 míľ. Ostrov ovláda Veľká Británia, ktorej vláda bola podobne ako vláda Nového Zélandu ochotná spolupracovať; Južná Georgia bola prakticky neobývaná s výnimkou veľrybárskej stanice na severovýchodnom pobreží. Stanica bola asi 50 míľ od nového tajného zariadenia, ktoré sa stavalo, ale Británia nič neriskovala. V roku 1965 bola veľrybárska stanica zatvorená. Odvtedy na Južnej Georgii nežijú nijakí obyvatelia okrem niekoľkých desiatok údajných antarktických vedcov.

Výstavba tajných námorných zariadení — dvoch na Novom Zélande a jedného na Južnej Georgii — sa začala začiatkom šesťdesiatych rokov. Použité postupy boli prispôsobené z techník, ktoré sa predtým používali na budovanie iných veľkých podzemných zariadení, napríklad zariadenia NORAD vo vnútri hory Cheyenne Mountain v Colorade; tieto techniky však boli zásadne novým spôsobom upravené tak, aby sa k stavbe pristupovalo priamo z mora, nie po súši. Vďaka tomu hora, ktorá poskytovala úkryt, zostala navonok nezmenená počas výstavby aj po nej.

Otvory v boku hory potrebné na vplávanie a vyplávanie lodí boli čo najmenšie a dobre zamaskované. Podobne ako pri švédskom skrytom námornom prístave možno vstupy do tajných zariadení uzavrieť. Keď sú uzavreté, vstup sa prakticky nedá odhaliť, pokiaľ presne neviete, kde je; a na rozdiel od väčšiny veľkých stavebných projektov sa v okolí nenachádzajú haldy ani hromady zvyšnej horniny, ktoré by priťahovali pozornosť. Umelé jaskyne, v ktorých sú tajné námorné zariadenia, sú obrovské, ale všetka hornina a odpad boli odstránené do mora.

Po vybudovaní tajných námorných zariadení bolo potrebné vybaviť ich na stavbu lodí a skladovanie pri dokoch. K tejto úlohe výrazne prispelo predstierané odzbrojovanie Spojených štátov v šesťdesiatych rokoch. Od roku 1961 do roku 1968 zohrával v tejto zložitej Rockefellerovskej schéme kľúčovú úlohu jeden muž. Bol ním vtedajší minister obrany Robert McNamara. Po celé šesťdesiate roky McNamara riadil verejné okliešťovanie viditeľnej vojenskej moci Ameriky. Zahŕňalo to zatváranie a rozoberanie celých lodeníc. Čo nám nepovedali, bolo, kam sa všetko vybavenie lodeníc potom dostalo.

Dostalo sa, priatelia, do nových tajných zariadení, ktoré sa vybavovali na Novom Zélande a Južnej Georgii!

Tajné námorné zariadenia slúžili ako zariadenia na výrobu duplikátov určitých lodí a ponoriek navrhnutých a postavených tu v Spojených štátoch. Ako minister obrany Caspar Weinberger nedávno povedal Kongresu, je lacnejšie stavať dve lode naraz. To platí najmä vtedy, keď je druhá loď presnou kópiou prvej. V posledných rokoch to platí ešte viac vďaka používaniu počítačom riadených výrobných postupov.

Tajné námorné flotily postavené v tajných zariadeniach sa skladajú z duplikátov — presných kópií určitých iných lodí a ponoriek. Všetky majú jadrový pohon — jadrové ponorky, jadrové krížniky, jadrové torpédoborce a, áno, aj jadrové lietadlové lode, tri. Tajné dvojča bolo postavené pre U.S.S. Nimitz, pre U.S.S. Eisenhower a pre novo spustenú U.S.S. Carl Vincent. Všetky boli financované prostredníctvom gigantických takzvaných prekročení nákladov, o ktorých neustále počúvame v súvislosti s ministerstvom obrany; a všetky tri lietadlové lode dostali plný počet lietadiel, ktorých výroba bola financovaná rovnakým spôsobom!

Lode tajných námorných flotíl amerických boľševikov sú všetky kópiami iných plavidiel s jadrovým pohonom. Aj napriek tomu však majú tajné námorné lode jeden kľúčový rozdiel.

Minulý mesiac som odhalil, že takzvanému „programu Stealth“ sa podarilo vyvinúť určitý druh elektromagnetického štítu neviditeľnosti. Táto technika robí objekt z diaľky neviditeľným tým, že deformuje svetelné vlny v jeho okolí.

Teraz sa urýchlene rozbieha výroba celkom novej flotily prízračných bojových lietadiel, ktoré využívajú tento princíp; a, priatelia, všetky lode tajného námorníctva amerických boľševikov už boli vybavené podobným zariadením vytvárajúcim pole Stealth! Princíp Stealth sa v skutočnosti uplatňuje na lodiach ľahšie než na lietadlách, pretože je tam viac miesta na výkonné zariadenie, ktoré pole vytvára.

Po PRVEJ JADROVEJ VOJNE by tajné námorníctvo Stealth amerických boľševikov bolo svetelné roky pred ktorýmkoľvek iným námorníctvom, ktoré by na Zemi zostalo. Dokonale by sa hodilo na zamýšľanú úlohu svetovej nadvlády. Rockefellerovci to všetko rozbehli už dávno, priatelia, ale pred tromi rokmi stratili kontrolu nad ozbrojenými silami Spojených štátov. Teraz ich ovládajú americkí boľševici a tí sú odhodlaní viesť vojnu.

Tieto tajné námorné zariadenia vyvolali to, čo sa nazýva „falklandskou krízou“.

Téma č. 2 — TAJNÁ NÁMORNÁ VOJNA NA JUŽNEJ POLOGULI

V AUDIO LISTE® č. 73 minulý mesiac som opísal „PROJEKT Z“, novú boľševickú trojfázovú stratégiu PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

Elitná skupina tunajších amerických boľševických vojenských plánovačov práve rozpracúva tento plán v tajnej vojnovej miestnosti tu vo Washingtone. Je to plán, podľa ktorého Spojené štáty zasadia prvý jadrový úder a po ňom bude nasledovať úplná termonukleárna vojna s Ruskom.

Po rozpútaní holokaustu ho tunajší boľševici aj boľševici v určitých ďalších krajinách plánujú bezpečne prečkať v pohodlných vojnových bunkroch. Napokon, keď PRVÁ JADROVÁ VOJNA vyhasne v patovej situácii, plánujú za sebou zanechať popol Spojených štátov a ich spojencov. Aktivujú tretiu fázu svojej veľkej stratégie a odhalia svoje tajné

zbrane, najmä tajné námorné flotily. Pomocou nich plánujú dobyť a ovládať to, čo zostane zo sveta. Spojené štáty, ako ich poznáme, budú mŕtve a zaniknuté; v očiach samotných boľševikov však tento výsledok bude predstavovať víťazstvo.

Harmonogram jadrovej vojny, ktorý som prvýkrát odhalil pred dvomi mesiacmi, dosiaľ stále platí. Stále mieria na začiatok jadrovej vojny do septembra tohto roku 1982! Čas sa rýchlo kráti.

Tunajší boľševici šprintujú k vojne tak rýchlo, ako dokážu; ale, priatelia, v týchto pretekoch nie sú jedinými bežcami. Majú dvoch úhlavných nepriateľov a obaja sú rovnako odhodlaní podraziť boľševikom nohy. Jedným nepriateľom tunajších boľševikov je Rockefellerov kartel; druhým je nová protiboľševická vládnuca klika v Rusku. A teraz títo dvaja spoloční nepriatelia boľševikov určitými spôsobmi spájajú svoje úsilie.

V AUDIO LISTE č. 71 pred tromi mesiacmi som oznámil, že medzi Rockefellerovým kartelom a Rusmi sa pripravuje nová, obmedzená protiboľševická koalícia. Stretnutie Haiga a Gromyka 26. januára vo švajčiarskej Ženeve bolo zlomovým bodom pri jej vytváraní. Teraz je už skutočnosťou a stojí za takzvanou „falklandskou krízou“, ktorá teraz dominuje titulkom. Treba zdôrazniť, že tento nový vzťah medzi Rockefellerovým kartelom a Ruskom má veľmi ďaleko od skutočného spojenectva. Musia medzi sebou vyriešiť veľmi závažné spory, ale zatiaľ medzi sebou vyhlásili prímerie, aby sa vyrovnali so spoločným smrteľným nepriateľom — boľševikmi tu v Amerike.

Prvoradou prioritou Rusov a Rockefellerovcov je spomaliť boľševické prípravy na bezprostredne hroziacu jadrovú vojnu. Ak sa im to podarí, čas hrá v prospech Rockefellerovho kartelu v určitých politických hnutiach, o ktorých som hovoril minulé leto v AUDIO LISTE č. 67. Spomalenie harmonogramu jadrovej vojny poskytne aj viac priestoru na uskutočnenie ďalších protiboľševických krokov.

Spoloční rockefellerovsko-ruskí plánovači do polovice februára rozhodli, že vojenský zásah proti boľševikom je nevyhnutný a musí prísť veľmi rýchlo. Žiadny iný typ zásahu nemal nádej zapôsobiť dostatočne rýchlo na to, aby zabránil jadrovej vojne do konca tohto leta.

Presné podrobnosti vojnového plánu „PROJEKT Z“ nepoznajú ani Rockefellerovci, ani Rusi, no je známe, že jeho všeobecné obrysy zodpovedajú tomu, čo som opísal minulý mesiac.

Rozhodlo sa, že treba pripraviť vojenskú akciu, ktorá podkope tretiu fázu boľševického vojnového plánu — teda zaútočiť na tajné námorné zariadenia a flotily na južnej pologuli ovládané boľševikmi a ochromiť ich. Spoluprácou dokázali Rockefellerov kartel a Rusi pripraviť plán útoku, ktorý by ani jedna strana nedokázala uskutočniť sama. Rockefellerovská skupina, ktorá tieto základne vybudovala a pôvodne ovládala, poskytla podrobné spravodajské informácie o najlepšom spôsobe útoku. Rusi so svojím obrovským vojenským aparátom poskytli silu na jeho skutočné vykonanie.

Bolo nevyhnutné vymyslieť schému, ktorá umožní zaútočiť na obe tajné flotily, v južnom Atlantiku aj v južnom Tichom oceáne. Ak by ktorákoľvek z nich prežila nedotknutá, boľševický vojnový plán by zostal uskutočniteľný.

Vojenskí analytici veľmi rýchlo dospeli k záveru, že priamy útok na novozélandské zariadenia neprichádza do úvahy. Neexistovala nijaká kombinácia komând, bojových

potápačov či inej vojenskej sily, ktorá by dokázala útok utajiť pred vonkajším svetom. Akýkoľvek útok na novozélandské základne by rozpútal práve tú vojnu, ktorej chcú Rockefellerovci a Rusi zabrániť.

Situácia v južnom Atlantiku však bola iná. V istom zmysle bola najväčšia výhoda Južnej Georgie zároveň jej Achillovou pätou. Mimoriadna izolovanosť, ktorá chránila utajenie základne na Južnej Georgii, umožňovala aj skrytý vojenský útok. Kľúčom bola Argentína a jej dlhoročné nároky na Falklandské ostrovy.

Ako som spomenul v prvej téme, Rockefellerov kartel po desaťročia ovláda celú Latinskú Ameriku. Do Argentíny boli vyslaní operatívci kartelu, aby dohodli postup s tamojšou vládnucou vojenskou juntou. Historický spor o Falklandské ostrovy mal poslúžiť ako lesť, ako vojenské krytie, ktoré umožní zaútočiť na základňu na Južnej Georgii. Argentínskym generálom rozhodne nepovedali všetko o situácii, ale povedali im dosť na to, aby bolo jasné, čo majú urobiť.

Ako podnet na spoluprácu boli argentínskym vodcom prisľúbené štedré odmeny. Zaručili im, že po skončení streľby zostanú Falklandské ostrovy v argentínskych rukách. Táto záruka zahŕňala sľub tajnej vojenskej pomoci podľa potreby proti Kráľovskému námorníctvu. A na podporu problémovej argentínskej ekonomiky im sľúbili, že Rockefellerov kartel pomôže rozvíjať obrovské ložiská ropy pri pobreží. S týmito spoločnými sľubmi vojenskej slávy a finančných odmien argentínska vojenská junta s plánom súhlasila.

Dňa 19. marca Argentína uskutočnila prvé dejstvo spoločného plánu útoku. Na opustenej starej veľrybárskej stanici na Južnej Georgii pristála skupina argentínskych obchodníkov so šrotom — predstavte si. Údajne prišli rozobrať staré budovy a odviezť ich na predaj. Pritom nad pracoviskom vztýčili aj argentínsku vlajku. Briti, ktorí sú v súvislosti s Južnou Georgiou vždy nervózni, pohotovo zareagovali podľa očakávania. Britská antarktická prieskumná loď „Endurance“ vysadila na breh 22 príslušníkov námornej pechoty. Tí vyhnali obchodníkov so šrotom a strhli argentínsku vlajku.

Incident poskytol argentínskej junte želanú zámienku, aby priviedla tlejúci 150-ročný spor o Falklandy do varu. Argentína v minulosti z času na čas tvrdila, že Južná Georgia je súčasťou Falkland, pretože ju takto spravuje Británia. Tento argument je veľmi slabý, no teraz sa veľmi hodil. Z úst argentínskych vodcov nešlo o nič nové, takže nič nenaznačovalo, čo sa skutočne chystá.

Koncom marca sa argentínske vojenské sily začali zhromažďovať na útok proti Falklandám. „Nič nové,“ pomyslelo si britské vrchné velenie. Argentína už v minulosti mnohokrát uskutočnila výhražné manévre. Predpokladalo sa, že to opäť zopakuje; 2. apríla však argentínske sily urobili neočakávané. Po mnohých predchádzajúcich falošných poplachoch tentoraz naozaj vtrhli na ostrovy a obsadili ich. Všetky verejné argentínske vyhlásenia zdôrazňovali dlhoročné historické nároky na samotné Falklandy; pre istotu však nasledujúci deň malá argentínska jednotka obsadila aj vzdialenú Južnú Georgiu. Jednotka bola taká malá, že spočiatku vzbudzovala dojem, akoby z argentínskeho pohľadu išlo len o vedľajšiu akciu; malý oddiel 22 príslušníkov Kráľovskej námornej pechoty však bol premožený a odvezený z ostrova spolu so skupinou 13 údajných vedcov. To bol rozhodujúci okamih spoločného rockefellerovsko-ruského plánu útoku.

Vďaka zložitému odpútaniu pozornosti, ktoré pripravili argentínske sily, sa na ostrov nepozorovane dostal špeciálny tím komanda. Na základe podrobných Rockefellerovských

informácií o základni sa tím presunul na miesto na hore priamo nad rozľahlou tajnou základňou. Rockefellerovskí členovia tímu zostavili špeciálne vysokorýchlostné vrtné zariadenie, kým ruskí členovia sa sústredili na vojenskú obranu. Neskoro večer 3. apríla sa vojenské vrchné velenie v Londýne napokon dozvedelo, čo sa skutočne deje. Tajná základňa na Južnej Georgii bola napadnutá prakticky jediným možným spôsobom. Spoločný rockefellerovsko-ruský tím vŕtal šachtu cez horu smerom nadol k vyhĺbenej jaskyni vo vnútri. Bolo len otázkou času, kedy vrt prerazí strop gigantickej skrytej námornej základne. Po vytvorení otvoru bol ďalší krok zrejmý. Rockefellerovsko-ruský tím by cez otvor vložil nejakú zbraň. Najpravdepodobnejším odhadom bol nervový plyn.

Otrasy, ktoré večer 3. apríla prešli najvyššími úrovňami britskej vlády, sa sotva dajú opísať, priatelia. Thatcherovej vládu, podobne ako takzvanú Reaganovu administratívu tu v Amerike, ovládajú boľševici. Preto Margaret Thatcherová vždy povie „ja tiež“, keď Reaganova administratíva čokoľvek povie alebo urobí proti Rusku. Obe vlády sa podieľajú na tajnom pláne jadrovej vojny, čím úplne zrádzajú obyvateľov svojich krajín, a večer 3. apríla náhle zistili, že ich drahocenný vojnový plán má veľmi, veľmi vážne problémy.

Thatcherovej vláda okamžite začala zostavovať námornú armádu, ktorá mala vyplávať do južného Atlantiku. Rozkaz dňa znel: ponáhľať sa. Na Južnej Georgii sa vŕtalo nepretržite. Najlepšie odhady hovorili, že vrt prerazí strop námornej základne asi o tri týždne, približne 24. apríla. Ak dovtedy na Južnú Georgiu nedorazí pomoc, tajné zariadenie by mohlo byť odsúdené na zánik. Sily umiestnené priamo v zariadení sa za daných okolností nedokázali brániť. Ich mohutné námorné lode boli ako lode vo fľaši. Neodvážili sa fľašu otvoriť a vyplávať do boja, pretože ruské komando bolo vyzbrojené taktickými a jadrovými zbraňami. Otvoriť vstupné vráta odolné proti výbuchu by bola samovražda.

Dňa 5. apríla, iba dva dni po obsadení Južnej Georgie, sa z britských prístavov začalo presúvať približne 40 vojnových lodí. V ten istý deň bol lord Carrington zbavený funkcie ministra zahraničných vecí. Prinútili ho odstúpiť, priatelia, pretože pomohol Rockefellerovskému plánu útoku tým, že bagatelizoval argentínske prípravy na útok.

V ten istý deň, 5. apríla, Nový Zéland, domov druhej tajnej námornej flotily, prerušil diplomatické styky s Argentínou. Obe skryté novozélandské zariadenia boli uvedené do stavu „červenej pohotovosti“. Ako preventívne opatrenie dostali všetky ponorky na dvojitej základni rozkaz vyplávať na more. Niekoľko hladinových lodí už bolo na mori na skúšobných plavbách, no vo vnútri skrytej dvojitej námornej základne stále zostalo sedem (7) veľkých lodí vrátane jednej z jadrových lietadlových lodí, ktoré som spomenul.

V ten rušný deň 5. apríla bol argentínsky minister zahraničných vecí Costa Mendez v sídle Organizácie Spojených národov v New Yorku. Znepokojovalo ho nasadenie takej veľkej časti Kráľovského námorníctva. Costa Mendez sa ponáhľal sem do Washingtonu, aby od určitých predstaviteľov získal nové uistenia. A získal ich!

Nasledujúce približne dva týždne boli správy plné príbehov o údajne pomalom pohybe britskej flotily počas prebiehajúcich rokovaní. To bol, priatelia, iba krycí príbeh. Kráľovské námorníctvo sa v skutočnosti spájalo a postupovalo čo najrýchlejšie k Južnej Georgii. Ak by operačný zväz dorazil včas na záchranu tajnej základne, bola pravdepodobná veľká bitka. Oficiálne príbehy o „pomalom pohybe“ britskej armády mali vytvoriť časovú rezervu na túto bitku. V prípade potreby by mala flotila niekoľko dní na opätovné obsadenie Južnej Georgie a potom by mohla pokračovať tak, aby podľa oznámeného harmonogramu

dorazila k Falklandám. Takto by sa zakryl rozhodujúci význam Južnej Georgie a veľké tajomstvo by zostalo zachované.

Spočiatku sa očakávalo, že predsunuté časti britskej flotily dorazia do blízkosti Južnej Georgie do dvoch týždňov. To by bolo dosť skoro na útok proti spoločnému rockefellerovsko-ruskému tímu komanda a zastavenie vŕtania pred jeho dokončením. Ruské kozmosféry a ponorky však plán rozvrátili.

Kľúčové predsunuté časti kontingentu určeného na útok na Južnú Georgiu opustili ostrov Ascension skoro 14. apríla, dva dni pred oficiálnym oznámením. Krátko nato sa dostali do problémov. Ruské kozmosféry a útočné ponorky sa priblížili k jednej lodi, ktorá bola rozhodujúca pre plánovaný protiútok na Južnú Georgiu. Kozmosféry bombardovali mostík a bojové informačné centrum lode neutrónovým žiarením. V priebehu okamihov zostala loď bez velenia, jej spojenie aj radar stíchli. Potom sa priblížila ruská ponorka a túto kľúčovú britskú loď rýchlo dorazila torpédami. Rozlomila sa pri sekundárnych výbuchoch a rýchlo sa potopila. Pokiaľ je známe, nikto neprežil.

Tento neočakávaný otras uprostred Atlantiku mal dva následky, oba dôležité:

Po prvé, spomalil preteky britskej armády smerom k južnému Atlantiku. Operačný zväz musel byť preskupený do zostavy vhodnejšej na obranu počas plavby, ale to stálo drahocenný čas. Verejné oznámenia z Londýna o postupe flotily toto spomalenie odrážali. Harmonogram príchodu na bojové stanovištia pri Falklandách sa začal stále viac predlžovať. To všetko poskytlo spoločnému tímu komanda na Južnej Georgii ďalší čas. Vŕtanie pokračovalo.

Druhý následok potopenia bol rovnako dôležitý. Námorníctvu Stealth v južnom Tichom oceáne bola odoslaná správa, aby sa pripravilo na možnú akciu. Bolo zrejmé, že do diania v Atlantiku vstupuje ruské námorníctvo, čo znamenalo, že Kráľovské námorníctvo sa môže dostať do veľkých problémov. Uprostred noci, skoro 15. apríla, sedem lodí Stealth vyplávalo zo svojich dvoch tajných základní na juhu Nového Zélandu. Rozmiestnili sa v oblasti tajného operačného veliteľstva na ostrovoch Antipodes, 450 míľ juhovýchodne od Nového Zélandu. Ich elektromagnetické štíty boli v prevádzke, aby ich chránili pred útokom. Tieto štíty znemožňujú spojenie s vonkajším svetom, či dokonca jeho pozorovanie, ako som vysvetlil minulý mesiac; keď však lode Stealth dorazili k Antipodes, pripojili sa na bóje vybavené tienenými komunikačnými káblami vedúcimi k ostrovnému veliteľstvu. Veliteľstvo na Antipodes bolo zasa v neustálom spojení so základňou na Južnej Georgii prostredníctvom zaoceánskeho kábla vedeného okolo cípu Južnej Ameriky. Nasadenie dostupných lodí tichomorskej flotily Stealth bolo presne tým, v čo spoločný rockefellerovsko-ruský plánovací tím dúfal. Lode boli vyhnané zo svojho v zásade nezraniteľného úkrytu na Novom Zélande!

Po potopení britskej lode 14. apríla nasledovali aj ďalšie udalosti. Dňa 15. apríla sa argentínske námorníctvo začalo presúvať z prístavov. V ten istý deň Alexander Haig opäť prišiel do Buenos Aires. Údajne tam bol ako diplomat, ale v skutočnosti tam bol ako generál, ktorý rokoval s generálmi. Haig je najvyšším vládnym operatívcom Rockefellerovho kartelu, ako som už v minulosti odhalil. Zabezpečoval, aby Argentínčania v tej rozhodujúcej chvíli nestratili odvahu a neustúpili. O štyri dni neskôr, 19. apríla, Haig odletel do Washingtonu. Keď nastupoval do lietadla, pochmúrne povedal novinárom: „Čas sa kráti.“ A tak to aj bolo, priatelia, pre tajnú základňu na Južnej Georgii.

Hneď na druhý deň, 20. apríla, vrt prerazil do vyhĺbenej jaskyne námornej základne. Boľševickí vojenskí analytici v Londýne neočakávali, že bude možné ho dokončiť skôr než prinajmenšom cez nasledujúci víkend. Britská flotila bola stále mimo dosahu.

Zbraňou, ktorú tím komanda spustil cez dlhý otvor, bola malá, kompaktná ruská neutrónová bomba. Keď bola odpálená v uzavretom priestore obrovskej umelej jaskyne, jej účinky boli ničivé. Intenzívne žiarenie okamžite zabilo všetkých vo vnútri základne. Predpokladá sa tiež, že tepelné a tlakové účinky bomby poškodili všetky lode vo vnútri natoľko, že ich vážne vyradili z činnosti.

Medzitým sa ruské kozmosféry a ponorky zbiehali k lodiam Stealth, ktoré pri ostrovoch Antipodes čakali na rozkazy. Z diaľky boli lode pre oko neviditeľné vďaka ochranným štítom, ktoré zároveň chránia pred útokom lúčových zbraní; pre taktiku, ktorú Rusi použili, však boli ľahkými cieľmi.

Kozmosféry sa vznášali nad nimi a lokalizovali sedem lodí pomocou svojho psychoenergetického diaľkomerného zariadenia známeho ako PRF. Ako som už oznámil, nie je známa nijaká metóda, ktorou by sa dalo PRF rušiť. Kozmosféry rádiom oznámili útočným ponorkám presné polohy lodí. Ponorky boli vyzbrojené špeciálnymi nenavádzanými, nejadrovými torpédami, navrhnutými tak, aby vybuchli pri náraze. Sofistikovanejšie torpéda by ochranný štít každej lode odklonil z kurzu alebo predčasne odpálil; tieto jednoduché torpéda však len preplávali cez každé pole neviditeľnosti, zasiahli loď a vybuchli. Do 15 minút od začiatku útoku smerovalo všetkých sedem boľševických lodí Stealth ku dnu a s nimi aj ich boľševickí velitelia a žoldnierske posádky zhromaždené z celého sveta.

Akcia v južnom Tichom oceáne sa odohrala krátko po západe slnka miestneho času. Tu vo Washingtone bolo približne 14.00 hod. 23. apríla. V ten večer bol minister zahraničných vecí Haig krátko videný na verejnosti s novým britským ministrom zahraničných vecí Francisom Pymom. Pym mal na tvári umelý pseudoúsmev, ktorý sa diplomati učia vždy nosiť na verejnosti. Ale Haig nie. Haig sa usmieval od ucha k uchu a niet divu. Spoločná rockefellerovsko-ruská vojenská operácia bola skvelým úspechom. Tajná boľševická juhoatlantická flotila bola prakticky zničená, uzavretá vo vnútri Južnej Georgie; a tichomorská flotila, hoci nebola zničená úplne, bola vážne ochromená. Spoluprácou Rockefellerov kartel a Rusi vyhrali tajnú námornú vojnu na južnej pologuli.

Téma č. 3 — ROCKEFELLEROVSKÁ KAMPAŇ STRACHU PROTI JADROVEJ VOJNE

Práve keď vyslovujem tieto slová, správy vzbudzujú dojem, že v južnom Atlantiku sa vojna ešte len chystá vypuknúť, ale skutočná vojna na južnej pologuli už skončila. To, čo teraz sledujeme, je začiatok jej krvavej dohry. Touto dohrou je bitka o Falklandské ostrovy. Tie boli prisľúbené Argentíne ako odmena za jej úlohu v tajnej vojne.

V tejto chvíli tunajší boľševici vo Washingtone presadzujú verejné oznámenie, že Spojené štáty sa postavia na stranu Británie. Len čo sa to stane, vojenské akcie okolo Falkland sa rýchlo vystupňujú. Británia nemá inú možnosť než bojovať. Už utrpela straty, ktoré nemožno vysvetliť bez verejnej bitky; bojom však boľševici v Británii riskujú ponižujúcu a tragickú porážku Kráľovského námorníctva.

Medzitým sa tunajší Rockefellerovskí stratégovia sústreďujú na rýchlo rastúcu kampaň proti jadrovej vojne. Teraz zo všetkých strán počúvame o takzvanom „hnutí za jadrové

zmrazenie“. Objavujú sa dokumentárne filmy, články a publicita všetkého druhu, ktoré majú zvýšiť našu citlivosť na hrôzy jadrovej vojny. V posledných mesiacoch sa dokonca na hlasovacích lístkoch začali objavovať referendá o otázke jadrovej vojny. Lekári sa združujú, aby varovali verejnosť pred tým, čo by sa stalo, keby došlo k jadrovej vojne.

Hovoria nám, že toto všetko vzniká spontánne. Už 37 rokov žijeme v jadrovom veku a nič podobné ešte nikdy nenabralo taký rozmach; teraz však máme veriť, že milióny Američanov spontánne dostali tie isté nápady v rovnakom čase. Ak tomu veríte, priatelia, vzdávam sa. Takéto hnutia sa nikdy, a myslím tým nikdy, nerozvíjajú bez vedenia, organizácie a peňazí — a to veľkého množstva peňazí.

Sledujeme Rockefellerovský aparát pre styk s verejnosťou v činnosti. Ako som už vysvetlil, Rockefellerov kartel si nemôže dovoliť, aby došlo k jadrovej vojne. Ak k nej dôjde, stratí všetko, pretože nie je v postavení, z ktorého by ju mohol ovládať. Namiesto toho v prípade vojny zvíťazia úhlavní nepriatelia Rockefellerovho kartelu, tunajší boľševici; preto Rockefellerovská frakcia teraz robí všetko, čo je v jej silách, aby jadrovej vojne zabránila.

Súčasná orientácia Rockefellerovho kartelu proti jadrovej vojne vytvára určité dočasné spoločné záujmy medzi ním a Ruskom; ako však noví ruskí vládcovia veľmi dobre vedia, nevyplýva to zo žiadneho veľkého morálneho pohľadu Rockefellerovskej skupiny. Pre Rockefellerovcov je to teraz čisto otázka praktickej nevyhnutnosti.

Rusi považujú Spojené štáty za rozdelený dom a toto rozdelenie využívajú tým, že opatrne spolupracujú s Rockefellerovcami. Ich prvoradou prioritou je zbaviť svet smrteľnej boľševickej hrozby úplnej, dokonca samovražednej jadrovej vojny; keď sa to však podarí, vedia, že jedného dňa príde čas zúčtovania s Rockefellerovým kartelom.

Rockefellerovská skupina svojou novou propagandou proti jadrovej vojne smeruje ku konkrétnemu cieľu. Tým cieľom je obnovená moc — moc, ktorá ich priblíži k ich starému snu o SVETOVEJ VLÁDE. Tunajší boľševici nechtiac vytvorili úrodnú pôdu pre novú mocnú Rockefellerovskú protivojnovú kampaň. Takzvaná Reaganova administratíva sa pod boľševickou kontrolou stala takou bojovnou, že ľudí desí. Rockefellerovská protivojnová kampaň má tento skrytý strach využiť ako nástroj moci.

V týchto dňoch je vo vzduchu cítiť vojnu. Falklandská kríza tento pocit ešte zosilňuje. Rockefellerovský propagandistický aparát teraz pripravuje pôdu pre argument, že vzdanie sa zvrchovanosti je jediným spôsobom, ako sa vyhnúť vojne. Pripravuje sa určitá nová superorganizácia Spojených národov, ktorá má túto úlohu splniť. Bude mať zuby! Podľa súčasných predstáv bude nová organizácia sídliť vo švajčiarskej Ženeve. Pracovný názov, hoci sa môže zmeniť, znie „Svetová rada pre nešírenie jadrových zbraní“. Plánom je vytvoriť ju ako výsledok zmlúv o nešírení jadrových zbraní, no jej skutočným účelom bude používať strach — strach z vojny — na ovládanie nás všetkých.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som podal správu o dôvodoch takzvanej krízy okolo Falklandských ostrovov. Kríza vypukla pre tajné námorné zariadenia na južnej pologuli ovládané boľševikmi. Tie boli napadnuté spoločnou akciou Rockefellerovho kartelu a Rusov v snahe spomaliť harmonogram jadrovej vojny. Útoky boli úspešné, ale ich dôsledky sa ešte len ukážu. Jedným dôsledkom však je, že Kráľovské námorníctvo bolo teraz vtiahnuté do pasce. Britské Waterloo na mori môže byť veľmi blízko.

Priatelia, o kontrolu nad našimi Spojenými štátmi zápasia dve frakcie — Rockefellerov kartel a boľševici. Líšia sa štýlom, ale obe sa nás snažia ovládať prostredníctvom strachu. Ak sa máme niekedy povzniesť nad ich úskoky, musí to byť mocou nášho Pána Ježiša Krista, našej jedinej nádeje. Ako nám hovorí Písmo, náš Pán „...nám nedal ducha strachu, ale moci, lásky a zdravej mysle“. Musíme sa naučiť viesť mier. Ako náš Pán vyhlásil už dávno: „Blahoslavení tvorcovia pokoja, lebo sa budú volať Božími synmi.“

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER — AUDIO LIST Č. 75

31. mája 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického Audio listu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia o tajných operáciách, zbraniach a mocenských skupinách sú autorove tvrdenia; preklad ich nepotvrdzuje ako historické fakty. Zachováva autorov hlas, citácie a členenie pôvodného textu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 31. mája 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 75.

Tu v Spojených štátoch je dnes významný sviatok, Memorial Day — Deň pamiatky padlých. Pre väčšinu z nás je to deň voľna z práce, deň na pikniky alebo návštevy priateľov a príbuzných. Víkend spojený s týmto sviatkom je známy dopravnými zápchami, nehodami na cestách a automobilovými pretekmi Indianapolis 500. Memorial Day je aj sezónnym medzníkom, ktorý označuje začiatok tradičnej letnej dovolenkovej sezóny. Väčšina z nás ho víta ako bránu do leta, ale má aj vážnejší význam, na ktorý niekedy zabúdame. Je to deň, ktorý sme vyhradili na uctenie vojakov, ktorí padli v boji za našu krajinu. Pripomína nám, že vojna sa pre Ameriku opakovane stávala krutou skutočnosťou a zakaždým mala tragickú cenu v ľudských životoch.

Keď sa pozerám na práve sa začínajúce leto 1982, mám zmiešané pocity. Ako väčšina ostatných Američanov sa teším na činnosti, vďaka ktorým je letná dovolenková sezóna obdobím radosti; nadchádzajúce leto však bude pre Ameriku aj obdobím rastúceho nebezpečenstva.

Harmonogram jadrovej vojny, ktorý som zverejnil pred tromi mesiacmi v AUDIO LISTE č. 72, stále platí, priatelia. Počíta s vypuknutím PRVEJ JADROVEJ VOJNY do polovice septembra 1982, sotva o tri mesiace. Americkí boľševici, ktorí teraz ovládajú Pentagon Spojených štátov, nespomaľujú svoje vojnové prípravy. Platí to napriek tomu, že časť ich vojnového plánu bola ochromená, ako som podrobne vysvetlil minulý mesiac.

Tajné boje, z ktorých vznikla takzvaná falklandská kríza, takmer zničili plány Pentagonu na konečné víťazstvo v nastávajúcej vojne; tunajší boľševickí vojnoví plánovači však majú vo svojom uvažovaní samovražedný sklon a sú odhodlaní viesť vojnu bez ohľadu na následky.

Práve keď vyslovujem tieto slová, titulky o falklandskej vojne medzi Argentínou a Britániou sú čoraz väčšie. Odkedy som sa s vami rozprával minulý mesiac, boli na oboch stranách hlásené ťažké straty. Argentína prišla o svoj jediný krížnik, General Belgrano, aj o niekoľko menších plavidiel a množstvo lietadiel. Británia dosiaľ priznala stratu piatich veľkých lodí — dvoch torpédoborcov, dvoch fregát a kontajnerovej lode plnej vojenského materiálu. Tieto správy do istej miery odrážajú rozsah súčasných bojov, ale sú neúplné a skreslené. Ako v každej vojne, prvou obeťou sa stala pravda.

Moje tri osobitné témy tohto AUDIO LISTU sú:

Téma č. 1 — ODPOČÍTAVANIE PENTAGONU K PRVEJ JADROVEJ VOJNE

Téma č. 2 — EKONOMICKÝ ÚTOK NA ÚSTAVU SPOJENÝCH ŠTÁTOV

Téma č. 3 — BILLY GRAHAM PROTI BOĽŠEVICKEJ VOJNOVEJ LOBBY

Téma č. 1 — ODPOČÍTAVANIE PENTAGONU K PRVEJ JADROVEJ VOJNE

V AUDIO LISTE č. 73 pred dvomi mesiacmi som odhalil, že tu vo Washingtone sa vyvíja celkom nová stratégia jadrovej vojny proti Rusku. Vypracúva ju elitná skupina vojenského plánovania v mimoriadnom utajení pod krycím názvom „PROJEKT Z“. Je to urýchlený projekt, ktorý požaduje, aby sa samotná PRVÁ JADROVÁ VOJNA začala do septembra tohto roku 1982.

Minulý mesiac som oznámil, že PROJEKT Z naďalej rýchlo napreduje v tajnej miestnosti vojnového plánovania tu v centre Washingtonu. Ako som uviedol, rozpracúvanie základného vojnového plánu už prebiehalo. Teraz, priatelia, je pripravený prvý úplný návrh celého vojnového plánu PROJEKT Z. Plán je v zásade dokončený a zostáva už len sem-tam urobiť menšie úpravy. A teraz sa existencia tohto významného nového jadrového vojnového plánu Spojených štátov začína dostávať do správ. Práve včera, 30. mája, sa o ňom po prvý raz objavil článok v New York Times. Článok Richarda Hallorana má titulok „PENTAGON VYPRACÚVA PRVÚ STRATÉGIU NA VEDENIE DLHEJ JADROVEJ VOJNY“. Začína sa, citujem:

> „Tvorcovia politiky ministerstva obrany v novom päťročnom obrannom pláne prijali predpoklad, že jadrový konflikt so Sovietskym zväzom by mohol byť zdĺhavý, a vypracovali svoju prvú stratégiu na vedenie takejto vojny.“

Článok ďalej uvádza, že plán je rozpracovaný v nezverejnenom 125-stranovom dokumente. Bol pripravený na schválenie ministrom obrany Casparom Weinbergerom.

Priatelia, už mnohokrát som oznámil, že Pentagon Spojených štátov ovládajú boľševici, ktorí predtým ovládali Rusko. Tiež som označil Weinbergera za najvyššieho viditeľného agenta boľševikov v dnešnej vláde Spojených štátov.

Jadrové vojnové plány tunajších boľševikov rýchlo napredujú; ako som však už tiež oznámil, dnešná vláda Spojených štátov je rozdeleným domom. Proti boľševikom stoja ich zarytí súperi, Rockefellerov kartel. Jeho najvyšším viditeľným operatívcom vo federálnej vláde je dnes minister zahraničných vecí Alexander Haig. Často viditeľné hašterenie medzi Haigom a Weinbergerom je iba slabým tieňom tohto smrteľného mocenského boja v zákulisí. Na rozdiel od tunajších boľševikov Rockefellerovská frakcia nechce jadrovú vojnu. Jedným slovom, nemôže si ju dovoliť. Stratila by všetko, a preto tunajšia Rockefellerovská frakcia horúčkovito pracuje na zastavení boľševického plánu jadrovej vojny.

Aj noví protiboľševickí vládcovia Ruska sú proti jadrovej vojne. Protiboľševické a protijadrové postoje Rockefellerovho kartelu a Kremľa v posledných mesiacoch viedli k obmedzenej koalícii medzi nimi. Jej doteraz najpozoruhodnejším výsledkom je falklandská vojna, ktorá teraz zúri medzi Argentínou a Britániou. V AUDIO LISTE č. 74 minulý mesiac

som vysvetlil, o čo v nej ide. Je viditeľnou dohrou tajných bojov, ktoré sa odohrali počas apríla. Rockefellerov kartel a Rusi spojili sily, aby zničili určité významné vojenské zariadenia a rezervy zbraní. Tie boli kľúčovými súčasťami poslednej fázy vojnového plánu PROJEKT Z.

Celá operácia sa začala 3. apríla na ostrove Južná Georgia. S pomocou Argentíny dokázal spoločný rockefellerovsko-ruský tím komanda vyradiť tamojšiu gigantickú skrytú námornú základňu. Základňu, vybudovanú počas šesťdesiatych rokov, pôvodne ovládal Rockefellerov kartel prostredníctvom vlády Spojených štátov; tunajší boľševici však získali kontrolu nad základňami približne pred tromi rokmi, keď sa zmocnili amerického Pentagonu.

Minulý mesiac som podrobne opísal, ako bol útok na základňu uskutočnený. Nachádzala sa v obrovskej umelej jaskyni vyhĺbenej vo vnútri hory pri vode. Keď boli zamaskované vstupy pre lode uzavreté, základňa bola odolná proti bombám; spoločný rockefellerovsko-ruský tím komanda ju však úspešne napadol tým, že cez horu vyvŕtal šachtu. Potom cez ňu vložili kompaktnú ruskú neutrónovú bombu a odpálili ju vo vnútri rozľahlej námornej základne. Tento postup trval niekoľko týždňov. Thatcherovej vláda, ktorú rovnako ako Pentagon Spojených štátov ovládajú boľševici, vyslala Kráľovské námorníctvo. Najprv malo vytlačiť ťažko vyzbrojenú rockefellerovsko-ruskú vojenskú jednotku skôr, než by dokázala základňu zničiť; potom sa malo presunúť k Falklandám na verejne priznané boje.

Kráľovské námorníctvo dorazilo o niekoľko dní neskoro na záchranu tajnej základne na Južnej Georgii, ako som oznámil minulý mesiac; dovtedy však panikáriaca Thatcherovej vláda už vyslala do južného Atlantiku približne dve tretiny Kráľovského námorníctva. Navyše Rusko už v súvislosti s tajnou operáciou na Južnej Georgii potopilo najmenej jednu britskú loď. Thatcherovej vláde tak nezostalo nič iné než vstúpiť do boja s Argentínou; inak by nebolo možné vysvetliť obrovské britské nasadenie do južného Atlantiku, a už vôbec nie utrpené ťažké straty.

Keď som minulý mesiac, 30. apríla, nahrával AUDIO LIST č. 74, britská blokáda Falkland sa práve začínala. Neskôr v ten deň entita prezident Reagan oznámila, že Spojené štáty aktívne stoja na strane Británie. Oznámenie bolo víťazstvom vojnovej frakcie Pentagonu. Boje okolo Falkland sa okamžite začali prudko stupňovať. Dňa 1. mája Briti podnikli bombardovacie nálety na letisko v Port Stanley a 2. mája britská ponorka torpédovala druhú najväčšiu argentínsku loď, krížnik General Belgrano. Potopil sa do 24 hodín a zanechal viac než 300 mŕtvych argentínskych námorníkov. Očakávalo sa, že jeho potopenie Argentínčanov demoralizuje, namiesto toho ich však rozzúrilo. Belgrano bol potopený v čase, keď britské sily neohrozoval. Argentínčania sa rozhodli, že je čas vytiahnuť proti Británii svoje skryté eso.

Minulý mesiac som oznámil, že Argentína dostala určité sľuby výmenou za umožnenie tajnej operácie na Južnej Georgii. Jedným z nich bol sľub tajnej ruskej vojenskej pomoci proti Británii. Konkrétne sa prisľúbilo, že Rusi budú zasahovať súbežne s argentínskymi leteckými a námornými operáciami spôsobmi, ktoré majú vyrovnať pomer síl. Argentínski vojenskí vodcovia si tak môžu pripísať plné zásluhy za vlastné aj za tajné ruské útoky na Britov. Zároveň má tento postup zachovať nejasnosť ruskej úlohy v bojoch.

Dňa 4. mája sa argentínske letectvo rozhodlo ruské sľuby preveriť. Dvojica stíhacích bombardérov vyrazila nad Atlantik zaútočiť na Kráľovské námorníctvo. Na základe

prieskumných údajov dodaných ruskými špionážnymi družicami smerovali priamo k flotile. Keď sa tieto dve nízko letiace argentínske prúdové lietadlá objavili na obzore, zachytil ich radar britskej flotily. Zároveň ruská kozmosféra vznášajúca sa mnoho míľ nad flotilou dokončila zamierenie na jednu z lodí. Bola to jedna z najnovších, najmodernejších a technicky najvyspelejších britských lodí, navrhnutá osobitne na ochranu flotily pred leteckým útokom. Bola to loď H.M.S. Sheffield, raketový torpédoborec typu 42. Dávno predtým, než sa obe argentínske lietadlá priblížili na vzdialenosť umožňujúcu útok, kozmosféra vystrelila svoju zbraň s lúčom nabitých častíc smerom nadol na loď. Do biela rozžeravený lúč subatómových častíc prerazil hliníkovú nadstavbu tesne za mostíkom pri hornej časti lode. V zlomku sekundy sa prepálil cez vrstvy kovu smerom nadol do útrob lode. Samotný hliník lode okamžite horel. Argentínski stíhací piloti sledovali veľkolepý výbuch a intenzívne biele plamene zo vzdialenosti takmer 20 míľ. Pohotovo sa obrátili domov bez toho, aby vypálili akékoľvek rakety. Zmätení preživší zo Sheffieldu neskôr povedali, že pred výbuchom neprišlo nijaké varovanie.

Argentínskych vodcov školia operatívci Rockefellerovho kartelu v tom, čo majú verejne hovoriť o vývoji vojny. Tvrdia, že na potopenie Sheffieldu bola použitá raketa francúzskej výroby nazývaná Exocet; pre tých, ktorí poznajú vlastnosti rakety Exocet, však katastrofa Sheffieldu zostala záhadou.

Exocet, priatelia, je typ rakety známy ako strela letiaca tesne nad hladinou. Je navrhnutá tak, aby letela tesne nad vodou a zasiahla loď takmer na vodoryske. Archívne filmové zábery Exocetu, ktoré sa vysielali v televízii, toto správanie jasne ukazujú. Sheffield však bol zasiahnutý blízko samého vrcholu nadstavby; v skutočnosti sa uvádza, že práve preto bol pri zničení H.M.S. Sheffield pomerne nízky počet obetí. Keby rovnaký úder smeroval nízko, k vodoryske, loď by sa pravdepodobne prevrátila a rýchlo potopila. Ak by sa to stalo, uniklo by len veľmi málo členov posádky.

Večer 4. mája sa admirál Martin Wemyss, bývalý riaditeľ britského námorného boja, vyjadril ku katastrofe Sheffieldu v relácii ABC Nightline. Ted Koppel začal slovami:

> „Admirál Wemyss, ako je možné, že taká moderná loď nedokázala najprv odhaliť a potom zničiť to argentínske lietadlo?“

Admirál Wemyss odpovedal, citujem:

> „Myslím, že je to mimoriadne dobrá otázka, a nedokážem vám dať jednoznačnú odpoveď. Podľa môjho názoru sa to nemalo stať.“

Nasledujúce dva týždne pokračovali rokovania medzi Argentínou a Britániou, pričom generálny tajomník Organizácie Spojených národov Perez de Cuellar sa ich pokúšal sprostredkovať.

Medzitým Thatcherovej vláda naďalej posilňovala britskú armádu v južnom Atlantiku. Dokonca aj luxusná loď Queen Elizabeth II bola zrekvirovaná a premenená na transportnú loď pre vojakov. Vyplávala 12. mája s približne 3 200 vojakmi na palube.

Stratégia Thatcherovej vlády ovládanej boľševikmi je veľmi jednoduchá, priatelia. Veľmi dobre vedia, že posielajú Kráľovské námorníctvo do pasce, ale veria, že keď rozmnožia námornú silu v južnom Atlantiku takmer za hranice rozumu, zvíťazia. Britské nasadenie robia v porovnaní s argentínskym takým obrovským, že úplná porážka Britov Argentínou by vyzerala nepravdepodobne. Umožnila by otvorene a vierohodne nastoliť otázku tajnej

ruskej pomoci Argentíne a to by mohlo pomôcť rozpútať práve tú jadrovú vojnu, ktorej sa Rusko podľa ich vedomostí snaží vyhnúť.

V súlade s touto stratégiou hrubej sily Thatcherovej vláda naďalej vrhá do bojov v južnom Atlantiku každú dostupnú loď. V súčasnosti je vo vojnovej zóne alebo na ceste k nej viac než 100 britských lodí. To je takmer celé Kráľovské námorníctvo! Postoj je takýto: za každú loď, ktorú Rusi a Argentínčania potopia, Thatcherovej vláda pošle ďalšie dve — čokoľvek, len aby Británia získala Falklandy späť, pretože ak sa to nepodarí, Thatcherovej vláda padne a to bude neúspechom boľševickej moci v Británii.

Dňa 19. mája sa rokovania poslednej nádeje v Organizácii Spojených národov napokon zrútili. Británia bola konečne pripravená na inváziu. Po skončení rokovaní v ten večer sa oznámilo, že britský vojnový kabinet sa stretne nasledujúce ráno. Údajne malo stretnutie rozhodnúť, či dá invázii zelenú — všetko to však bola lesť, ktorá mala pomôcť vytvoriť moment prekvapenia proti Argentíne aj proti Rusku.

Prvá fáza zložitej inváznej stratégie už vstupovala do akcie. Večer 19. mája bola britská invázna flotila rozdelená na dve skupiny — jedna bola 150 míľ priamo východne od Port Stanley, druhá 100 míľ severovýchodne. Krátko pred polnocou washingtonského času sa obe invázne sily začali približovať k pobrežiu. Ruské kozmosféry a ponorky zasiahli spoločne. Obe britské útočné skupiny sa dostali pod paľbu. Najmenej dve lode rozhodujúce pre útok boli zasiahnuté a ťažko poškodené. Do 2.00 hod. washingtonského času obe útočné sily prerušili postup k oblasti Port Stanley. Ruské sily nato boj ukončili. Rusi verili, že zmarili britskú inváziu; ale, priatelia, mýlili sa.

Dve veľké invázne skupiny, ktoré v noci 19. mája ohrozovali Port Stanley, v skutočnosti uskutočňovali odpútavaciu akciu. Britskí stratégovia vedeli, že Rusi majú k dispozícii silu na zastavenie akejkoľvek invázie. Jedinou šancou na úspech bolo presvedčiť Rusov, že inváziu zastavili, a potom nejako tajne dostať vojakov na breh. Preto dve veľké invázne sily 19. mája v skutočnosti vykonávali klamnú akciu! Väčšina britských inváznych vojakov už nebola na palube transportnej lode Canberra ani na výsadkových lodiach. Namiesto toho ich presunuli na iné lode, ktoré sa bežne nepoužívajú na obojživelné operácie.

Ráno 20. mája zložité britské klamanie pokračovalo. Až do predchádzajúceho dňa britské vyhlásenia hovorili o bezprostrednej rozsiahlej invázii, ale ráno 20. mája sa náhle zmenili. Hovorcovia britského ministerstva obrany zrazu začali hovoriť, že Briti sa na určitý čas obmedzia na malé prepadové útoky s rýchlym stiahnutím. Boľševickí vojenskí plánovači v Londýne chceli Rusko ešte viac presvedčiť, že invázia bola predošlej noci zastavená. Fungovalo to.

Malé skupiny britských lodí sa začali pohybovať okolo Falkland, akoby chceli sem-tam vysadiť malé nájazdové oddiely. V skorých ranných hodinách za tmy 21. mája jedna z týchto malých skupín lodí vplávala do severného konca Falklandského prielivu medzi ostrovmi. V rozpore s tlačovými správami medzi nimi nebola transportná loď Canberra ani výsadková loď. Takéto lode by Rusov, ktorí všetko sledovali z kozmosfér vysoko nad nimi, upozornili, že sa chystá veľké vylodenie. Namiesto toho bola kľúčovou loďou, ktorá vplávala do zálivu San Carlos, nemocničná loď Uganda. Pod rúškom tmy sa priblížila k pobrežiu. Britskí útoční vojaci, natlačení v Ugande ako sardinky, zliezali po jej bokoch po povrazových rebríkoch do motorových člnov. Člny prevážali vojakov na krátku vzdialenosť na breh, jednu skupinu za druhou. Hneď po vylodení mali vojaci rozkaz rýchlo sa rozptýliť. Takto sa stali nevhodnými cieľmi pre akýkoľvek útok ruských kozmosfér hliadkujúcich

míle nad nimi. Zbrane s časticovými lúčmi sú ničivé proti sústredeným cieľom, ale veľmi neúčinné proti ľuďom rozptýleným na širokom území. Do úsvitu aj ďalšie lode vylodili vojakov rovnakým spôsobom. Keď denné svetlo odhalilo, čo sa skutočne deje, už bolo neskoro. Britská invázia na Falklandy prebiehala. Len čo sa Briti dostali na breh s výrazným počtom vojakov, ich šance na opätovné získanie ostrovov začali rýchlo rásť. Tajná ruská pomoc Argentínčanom je oveľa uskutočniteľnejšia na mori a vo vzduchu než na súši.

Počas posledných 10 dní sme počuli o množstve ničivých argentínskych leteckých útokov. Briti dosiaľ priznali stratu najmenej piatich lodí, niekoľkých vrtuľníkov a lietadiel Harrier s kolmým štartom; britské pozemné sily však boli postupne posilňované a začali postupovať cez Východný Falkland smerom k Port Stanley. Podľa dnešných správ, 31. mája, sa britské pozemné sily približujú k hlavnej argentínskej posádke v Port Stanley. V tunajších správach sa operácia vykresľuje ako pomerne ľahká úloha, ale to má od pravdy ďaleko.

Britské straty v pozemných bojoch boli oveľa vyššie, než sa priznáva, a na mori utrpelo Kráľovské námorníctvo veľmi ťažké straty, ktoré správy zatiaľ ani nenaznačujú. Mnohé lode boli vážne poškodené; a všetky — opakujem, VŠETKY — lietadlá pôvodného kontingentu Sea Harrier s kolmým štartom boli vyradené z činnosti. Obe britské lietadlové lode, Hermes aj Invincible, boli zbavené schopnosti vypúšťať prúdové lietadlá. Harriery, ktoré teraz operujú okolo Falkland, sú iným typom než modro natreté Sea Harriery s ostrou prednou časťou. Majú zelenú a hnedú kamufláž. Priatelia, sú to Harriery námornej pechoty Spojených štátov a operujú z americkej lode!

To, čo tu odhaľujem, priatelia, sa rozchádza s oficiálnymi príbehmi, ale toto je vojna, ktorú nikdy nevidíte. Fotografie britských obojživelných cvičení na ostrove Ascension boli vydávané za snímky invázie na Falklandy. Vysielacie zariadenia British Broadcasting Corporation na Ascensione pred týždňami prevzala britská armáda. Teraz denne počúvame správy z Ascensionu, o ktorých sa tvrdí, že pochádzajú z operačného zväzu. Ešte viac než zvyčajne bola pravda prvou obeťou falklandskej vojny.

Tunajší boľševickí vojenskí plánovači aj tí v Thatcherovej vláde v Británii sa snažia nájsť spôsob, ako falklandskú vojnu využiť na vlastné účely. Dosiaľ stále nespomaľujú svoj rýchly harmonogram PRVEJ JADROVEJ VOJNY.

O niekoľko krátkych týždňov sa objaví veľmi viditeľná stopa o stave boľševického harmonogramu jadrovej vojny. Mám na mysli, priatelia, nadchádzajúci štvrtý let raketoplánu. Všetky doterajšie lety raketoplánu mali vojenskú povahu, ako som už podrobne vysvetlil. Raketoplán je jedinou nádejou Pentagonu na opätovné získanie vojenského oporného bodu vo vesmíre pre nastávajúcu vojnu. Teraz sa po prvý raz dokonca priznáva, že ďalší let raketoplánu bude vojenský.

Štvrtý let raketoplánu je v súčasnosti naplánovaný na 27. júna, teda za menej než mesiac. Ak sa nájde nejaká zámienka na odklad letu, bude to odrážať spomalenie plánov jadrovej vojny Pentagonu; ak však raketoplán č. 4 odštartuje podľa harmonogramu, bude to znamenať, že tunajší boľševici sa stále držia svojho septembrového termínu vojny.

V AUDIO LISTE č. 73 som oznámil, že raketoplán po prvý raz uspel vo svojej hlavnej vojenskej misii. V marci bola na obežnú dráhu vynesená odolná superšpionážna družica vyzbrojená laserom, aby získala čerstvé prieskumné údaje o Rusku. Ide o prvú aktualizáciu údajov o ruských cieľoch odvtedy, čo Rusko pred približne štyrmi rokmi

zničilo americké špionážne družice. Údaje o cieľoch z novej družice boli teraz začlenené do jadrového vojnového plánu PROJEKT Z, ktorý som zverejnil v AUDIO LISTE č. 73.

Teraz sa raketoplán č. 4 pripravuje na inú misiu. Podľa vojnového plánu PROJEKT Z sa nastávajúca jadrová vojna začne prekvapivým jadrovým útokom amerických lietadiel Stealth do Ruska. Pokúsia sa vyradiť všetky ruské vesmírne základne — štyri kozmodrómy pre rakety aj zariadenia kozmosfér na Sibíri. Ak všetko pôjde podľa plánu, všetky tieto zariadenia budú súčasne vyhodené do vzduchu vodíkovými bombami. Len čo sa to stane, zvyšok amerického jadrového arzenálu má byť vypustený proti Rusku, ako som už opísal.

V boľševickom pláne prvého úderu proti Rusku však zostáva jedno slabé miesto. Za súčasného stavu budú musieť tunajší boľševici predpokladať, že prvá fáza plánu útoku v určitom čase uspela. Dôvodom je, že Spojené štáty momentálne nemajú prostriedok na overenie, či sa počiatočný útok lietadlami Stealth podaril. Keď Rusko pred štyrmi rokmi zničilo americké špionážne družice, zničilo aj naše vysoko letiace družice včasného varovania. Tunajší boľševickí vojnoví plánovači tak nemajú spôsob, ako zistiť, či ich bomby v Rusku vybuchli. Raketoplán č. 4 má tento problém vyriešiť o niekoľko týždňov!

Prísne tajným nákladom ministerstva obrany je kryogénny systém infračervených senzorov. Je navrhnutý na pozorovanie Ruska z geostacionárnej obežnej dráhy. Zaznamená výbuchy amerických vodíkových bômb v Rusku, keď k nim dôjde. V okamihu, keď vyšle do Pentagonu signál potvrdzujúci výbuchy, sa spustí zvyšok amerického prvého jadrového úderu proti Rusku.

Aby infračervený senzor letectva mohol splniť svoju úlohu, musí byť umiestnený na geostacionárnej obežnej dráhe. Tá je vo výške viac než 22 000 míľ nad rovníkom. Samotný raketoplán tak vysoko nemôže vystúpiť; dostane sa iba na nízku obežnú dráhu Zeme, azda 150 míľ vysoko. Aby systém senzorov letectva prekonal zvyšnú vzdialenosť, musí byť pripevnený na raketu. Raketoplán vynesie na nízku obežnú dráhu celú zostavu — systém senzorov, raketu a všetko ostatné. Odtiaľ raketa dopraví systém senzorov na požadované miesto vysoko nad rovníkom.

Priatelia, boľševickí vojnoví plánovači v Pentagone zatiaľ naďalej pokračujú v odpočítavaní k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Falklandská kríza sa začala ako úsilie zabrániť jadrovej vojne alebo ju oddialiť, ale namiesto toho môže napokon pomôcť rozpútať práve túto vojnu! Ak sa tak stane, štvrtý americký let raketoplánu by sa mohol ukázať ako posledná americká pilotovaná misia do vesmíru.

Senzor letectva, ktorý má overiť úspech nadchádzajúceho počiatočného amerického útoku na Rusko, bude napokon zničený ruskými vesmírnymi zbraňami. Skôr než sa to stane, sa boľševickí plánovači v Pentagone pokúsia rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU.

Téma č. 2 — EKONOMICKÝ ÚTOK NA ÚSTAVU SPOJENÝCH ŠTÁTOV

Už dva mesiace dominuje správam falklandská kríza. Rovnako sa do titulkov dostávajú rastúca hrozba jadrovej vojny a silnejúce protijadrové nálady; pre milióny Američanov sa však iná kríza zdá oveľa dôležitejšia. Je to dlhodobá kríza, ktorá nás sprevádza už mnoho rokov. Touto narastajúcou krízou, priatelia, je rozpadávajúca sa ekonomika Spojených štátov a americký dolár.

Práve tento mesiac, v máji 1982, prišli z ekonomického frontu najrôznejšie zlé správy. Dňa 7. mája vláda oznámila, že nezamestnanosť podľa oficiálneho výpočtu dosiahla 9,4

percenta, najvyššiu úroveň od veľkej hospodárskej krízy. A iba o päť dní neskôr prišiel ďalší šok — Braniff Airlines náhle ukončili prevádzku a požiadali o vyhlásenie konkurzu. Bolo to vôbec prvýkrát, čo skrachovala veľká americká letecká spoločnosť prevádzkujúca hlavné linky. Braniff, podobne ako čoraz viac iných podnikov, zlomila hora dlhov. Keď úrokové sadzby uprostred hlbokej recesie zostávajú závratne vysoké, čoraz viac spoločností jednoducho nedokáže prežiť. Obmedzovanie výroby, prepúšťanie a bankroty sa naďalej šíria a čoraz viac ľudí prichádza o prácu. Táto recesia je mimoriadne krutá, pretože je inflačná.

Teraz žijeme v ére STAGFLÁCIE, pred ktorou som varoval vo svojej knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU takmer pred desiatimi rokmi. Zámerné plány na zničenie amerického dolára, ktoré boli uvedené do pohybu už dávno, teraz výrazne pokročili.

Od roku 1970 spoločné účinky inflácie a daní znížili kúpnu silu dolára o 55 percent. Štvorčlenná rodina, ktorá v roku 1970 žila z 10 000 dolárov, by v roku 1982 potrebovala výrazne viac než 23 000 dolárov, len aby si udržala rovnakú úroveň. A tento historicky bezprecedentný kolaps dolára pokračuje aj v čase, keď ľudia prichádzajú o prácu.

Už celé mesiace sa deň čo deň vlečie boj o federálny rozpočet. Neustále nám hovoria, že rozpočet je kľúčom k zníženiu neuveriteľných úrokových sadzieb, ktoré zabíjajú ekonomiku, a predsa sa akosi zdá, že sa nikto nedokáže zhodnúť na tom, aký by mal rozpočet byť. Jeden návrh rozpočtu za druhým sa predkladá na posúdenie, len aby bol hlasovaním zamietnutý. Najprv bol rozpočet Reaganovej administratívy, ktorý nikam neviedol. Potom sa začali predkladať najrôznejšie alternatívne rozpočty. Boli republikánske rozpočty, demokratické rozpočty, konzervatívne rozpočty, liberálne rozpočty, kompromisné rozpočty; a každý jeden dosiaľ predložený rozpočet bol zamietnutý. Čoraz viac sa hovorí, že federálny rozpočtový proces zlyháva, že je s ním niečo zásadne zle. Dňa 28. mája entita prezident Reagan odsúdila rozpočtový proces počas návštevy Santa Barbary v Kalifornii, kde mala predniesť prejav. Povedal, citujem:

> „Postup vlády Spojených štátov pri predkladaní rozpočtu alebo dospievaní k rozpočtu je asi tým najnezodpovednejším, najviac komickým a neprofesionálnym usporiadaním, aké kedy nejaký vládny orgán používal. Nazýva sa to ‚prezidentov rozpočet', a predsa na ňom nie je nič záväzné. Predloží sa Kongresu a oni sa ním ani nemusia zaoberať."

Priatelia, prosím, pozorne si všimnite, ako bola táto prezidentova kritika formulovaná. Navrhujem, aby ste zastavili svoj magnetofón a prehrali si ju ešte raz, pretože entita Reagan neprednášala iba bežné politické pokarhanie svojim politickým oponentom. Odsudzovala samotný proces a dodala, citujem:

> „Myslím, že by sme sa teraz mali naozaj dôkladne zamyslieť nad rozpočtovým procesom, ktorý by zodpovedal veľkej vláde veľkého národa."

Priatelia, Reaganov výber Santa Barbary v Kalifornii na toto vyhlásenie bol symbolický. Je totiž skutočnosťou, že takzvané „dôkladné zamyslenie", ktoré odporúčal pre nový rozpočtový proces, už prebehlo; a ako prezident veľmi dobre vie, prebehlo v Santa Barbare v nadácii oslobodenej od daní, nazývanej „Centrum pre štúdium demokratických inštitúcií". Práve tam bola napísaná tajná nová ústava pre Ameriku vrátane podrobných nových ustanovení o rozpočtovom procese!

Pred siedmimi rokmi, v roku 1975, som vydal brožúru, v ktorej som tajnú novú ústavu preskúmal z právneho hľadiska. Celý text novej ústavy je v brožúre obsiahnutý. Ak máte

výtlačok, môžete si o navrhovanom novom rozpočtovom procese prečítať sami. Všetko je tam čierne na bielom. Medzi dôležité pasáže, ktoré treba pozrieť, patria:

ČLÁNOK IV — PLÁNOVACIA ZLOŽKA, oddiely 2, 4 a 7;
ČLÁNOK V — PREZIDENTSKÝ ÚRAD, oddiel 1; a
ČLÁNOK VI-(b) — SNEMOVŇA REPREZENTANTOV, oddiel 8.

To, čo zistíte, ak si prejdete rozpočtový proces opísaný v novej ústave, je veľmi významné. Keď sa odstráni všetko to právnicky znejúce zahmlievanie, ukáže sa, že celý rozpočtový proces je pevne pod palcom prezidenta.

Napríklad Reagan sa v Santa Barbare sťažoval, že „prezidentov rozpočet“, citujem:

> „...sa predloží Kongresu a oni sa ním ani nemusia zaoberať.“

Priatelia, tajná nová ústava by to napravila. ČLÁNOK VI-(b), oddiel 8 sa začína, citujem:

> „Snemovňa bezodkladne posúdi ročný rozpočet.“

Navyše Snemovňa nedostáva nijakú úlohu pri zostavovaní rozpočtu. Ak sa odváži proti čomukoľvek namietať, rozpočet sa vracia takzvanej Plánovacej rade, ktorú ovláda — uhádli ste — prezident.

Reaganov útok na rozpočtový proces je iba najnovším z pokračujúcej série skrytých krokov, ktoré majú pripraviť cestu novej ústave. Tento krok je významnejší tým, že je prepojený so silnými ekonomickými silami, ktoré majú proces urýchliť.

Počas mesiacov vykonštruovaného dohadovania si „vydržiavaný“ Kongres zvykal Američanov na problém rozpočtu, a robil to v čase, keď sa neistote okolo rozpočtu pripisovalo zhoršovanie ekonomických ťažkostí!

Teraz prichádza prezident a hovorí, že riešením je zmeniť celý proces.

Rastúca rozpočtová kríza je spojená aj s ďalšou veľkou zmenou, ktorú entita prezident Reagan verejne presadzuje. Touto zmenou, priatelia, je navrhovaný „dodatok o vyrovnanom rozpočte“ k našej súčasnej ÚSTAVE SPOJENÝCH ŠTÁTOV.

Práve teraz prebieha úsilie zvolať ústavný konvent na zavedenie dodatku o vyrovnanom rozpočte. Väčšina požadovaného počtu štátov už výzvu na takýto konvent ratifikovala! Ak ju v tejto chvíli ratifikujú už len ďalšie tri (3) štáty, zvolanie ústavného konventu bude právne povinné. Zámienkou na jeho zvolanie by bolo zavedenie dodatku o vyrovnanom rozpočte. Problémom je, že po zvolaní konventu neexistuje spôsob, ako mu zabrániť, aby sa vymkol spod kontroly a prepísal celú ÚSTAVU! V skutočnosti presne takto vznikla naša súčasná ÚSTAVA SPOJENÝCH ŠTÁTOV. Pôvodným zámerom bolo iba zmeniť „Články konfederácie“; keď však konvent skončil, vznikla úplne nová ústava.

Tí, ktorí teraz stoja za úsilím o nový ústavný konvent, chcú, aby sa to isté zopakovalo; a ak sa to stane, majú pripravený svoj vzor starostlivo upravenej ústavy DIKTATÚRY!

V minulosti prebehlo niekoľko ďalších snáh o zvolanie ústavného konventu, podobných tej súčasnej. Každá bola postavená na nejakej obľúbenej myšlienke toho či onoho druhu, ale zakaždým vyhasla. Dosť ľudí rozpoznalo nebezpečenstvo ústavného konventu, ktorý by sa vymkol spod kontroly, a zabránilo tomu. Tentoraz je však nebezpečenstvo oveľa väčšie než kedykoľvek predtým, pretože zámienka navrhovaného konventu je priamo spojená s peňaženkami ľudí.

Rôzni finanční hovorcovia nám v televízii hovoria, že za naše ekonomické ťažkosti môžu vysoké úrokové sadzby, čo je polopravda. Tiež nám hovoria, že vládne deficity udržiavajú tieto katastrofálne sadzby vysoko. Potom nám predvádzajú vládu, ktorá sa zdanlivo nedokáže rozhodnúť o rozpočte. A napokon, kedykoľvek bude rozpočet prijatý, bude obsahovať najväčšie deficity v dejinách — výrazne viac než sto miliárd dolárov.

Na tomto pozadí sa sľub úľavy prostredníctvom dodatku o vyrovnanom rozpočte môže ukázať ako príliš lákavý na to, aby sa mu dalo odolať. Ak sa tak stane, úsilie o zvolanie ústavného konventu uspeje a my Američania pritom predáme svoje prvorodenstvo za misu šošovice!

Priatelia, toto všetko môže teraz znieť takmer nepodstatne vzhľadom na prízrak možnej jadrovej vojny do konca leta, ale nikdy nezabudnite, že vojnové plány sú plánmi ľudí, nič viac. Takéto plány sa v mnohých prípadoch zvyknú pokaziť; a v prípade týchto plánov jadrovej vojny prebiehajú horúčkovité pokusy, aby sa pokazili.

Boľševickí vojnoví plánovači, ktorí ovládajú Pentagon, chcú jadrovú vojnu; ich protiboľševickí nepriatelia, ktorí teraz vládnu Rusku, však vojnu nechcú a snažia sa jej zabrániť. Rovnako Rockefellerov kartel tu v Amerike vedie mocenský boj proti boľševikom v snahe zastaviť vojnový plán.

Ak Rockefellerovské záujmy uspejú pri opätovnom získaní kontroly nad vládou Spojených štátov, plánujú zastaviť boľševické odpočítavanie k vojne. Rockefellerovská skupina však tento boj vedie iba pre seba, priatelia, nie pre vás či pre mňa! Práve oni stoja za tajnou novou ústavou a úsilím o ústavný konvent. Ak sa im podarí poraziť tunajších boľševikov, zamýšľajú to využiť. Pomocou svojej tajnej novej ústavy nás plánujú dostať pod svoju nadvládu úplnejšie než kedykoľvek predtým.

V AUDIO LISTE č. 72 pred tromi mesiacmi som oznámil, že tu vo Washingtone sa pripravuje vojenský štátny prevrat. Má ísť o prevrat Rockefellerovských operatívcov vo vláde proti boľševickým operatívcom. Mužom, ktorý ho riadi, je štvorhviezdičkový generál — Alexander Haig.

Protiboľševický prevrat sa dosiaľ neuskutočnil, ale získava pôdu. Jeden významný zisk Rockefellerovskej frakcie prišiel minulý mesiac, keď sa všetky oči upierali na falklandskú krízu. Dňa 21. apríla bolo oznámené, že admirál Bobby Inman, zástupca riaditeľa CIA, „odstúpil“ s okamžitou účinnosťou. Inmana vytlačila Rockefellerovská frakcia. Bleskovou rýchlosťou ho nahradil John McMann, kariérny profesionál CIA!

Boli to Rockefellerovci, ktorí už dávno vytvorili CIA ako svoju súkromnú detektívnu agentúru, a teraz rýchlo pracujú na obnovení kontroly, ktorú nad CIA stratili pred tromi rokmi.

Vnútorné boje medzi Rockefellerovskou a boľševickou frakciou vo vláde sa stupňujú, zatiaľ čo vojnová zápalná šnúra je čoraz kratšia. Prezident Reagan aj minister Haig sú pod prísnou ochranou. Toto leto 1982 bude nebezpečné pre nich aj pre Ameriku.

Téma č. 3 — BILLY GRAHAM PROTI BOĽŠEVICKEJ VOJNOVEJ LOBBY

Večer 16. mája si milióny Američanov naladili televízory na NBC, aby si pozreli prvú časť osobitnej minisérie. Bola to veľkolepá dramatizácia ciest a dobrodružstiev Marca Pola. Počas nasledujúcich štyroch večerov diváci sledovali pôsobivú rekonštrukciu jeho zážitkov pri ceste do Číny. Medzi scény dobrodružstva a nádhery boli vložené krátke scény zobrazujúce, čo sa s Marcom Polom stalo po návrate domov do Benátok. Odvážil sa hovoriť o miestach, kde bol, a veciach, ktoré videl a ktoré odporovali vtedajšej dogme, a tak bol súdený za kacírstvo.

Dnes, v roku 1982, si radi myslíme, že sme príliš osvietení na to, aby sme uzatvárali myseľ ako inkvizítori Marca Pola; skutočnosťou však je, že aj dnes sú tí, ktorí spochybňujú vopred utvorené predstavy, rýchlo označení za kacírov a podobne. Dokonalý príklad sa objavil v nedeľu ráno 16. mája. Ironicky to bolo v ten istý deň, keď sa začal seriál Marco Polo. Priatelia, mám na mysli rozhovor s evanjelistom Dr. Billym Grahamom v spravodajskej relácii ABC „This Week with David Brinkley“.

Dr. Graham sa práve vrátil do Anglicka z účasti na päťdňovej náboženskej konferencii, ktorá sa konala — zo všetkých miest práve tam — v ruskej Moskve. Bol jedným z viac než 400 náboženských vodcov z 80 krajín, ktorí sa konferencie zúčastnili. Prišli na pozvanie Ruskej pravoslávnej cirkvi, ktorá konferenciu usporiadala. Veľkú časť účastníkov tvorili kresťanskí vodcovia ako Dr. Graham, ale bolo tam aj mnoho predstaviteľov ostatných veľkých svetových náboženstiev. Neboli tam preto, aby obracali druhých na svoju vieru, súťažili alebo sa navzájom odsudzovali. Namiesto toho to bola vzácna príležitosť, aby títo vodcovia vytvorili mosty vzájomného porozumenia, čo sa v našom svete až príliš často zanedbáva.

Bola to náboženská konferencia, akú svet nevidel viac než 80 rokov. Naposledy sa niečo podobné uskutočnilo pred rokom 1900. Konalo sa to tu v Amerike, v Chicagu, a nazývalo sa to „Parlament náboženstiev“. Niektorí sa tohto historického stretnutia myslí obávali a odvtedy ho odsudzovali. Výsledkom je, že sa tu v Amerike nikdy nezopakovalo; ja však tvrdím, priatelia, že tieto obavy boli bezdôvodné. Parlament náboženstiev nezničil kresťanstvo ani nepremenil Američanov zo dňa na deň na budhistov, moslimov či hinduistov. Vytvoril na určitý čas putá porozumenia a úcty tam, kde predtým chýbali. Priatelia, je psychologickou skutočnosťou, že zvyčajne je ťažké nenávidieť druhého človeka, keď ho spoznáte. Preto každá vláda odhodlaná viesť vojnu skúša nepriateľa odľudštiť a zbaviť ho osobnej podoby.

Od prelomu storočia vládu Spojených štátov ovládajú prvky, ktoré si cenia vojnu ako nástroj politiky, a preto tu v Amerike už nevidíme žiadne ďalšie Parlamenty náboženstiev.

Naopak, ruská vláda v posledných rokoch prešla drastickou premenou. Noví ruskí vládcovia sú kresťania, ako oznamujem už takmer päť rokov. Po mučivom zápase šiestich desaťročí títo tvrdí rodení Rusi napokon získali prevahu nad tamojšími satanistickými boľševikmi. Pred viac než tromi rokmi začala rastúca moc kremľanských kresťanov vytvárať prekvapivé verejné zmeny. Napríklad na Veľkú noc 1979 sa v Rusku po prvý raz od boľševickej revolúcie uviedol Händelov „Mesiáš“! A niekoľko mesiacov predtým, v januári 1979, sa uskutočnila prvá legálna zásielka Biblií do Ruska od roku 1917. Americká biblická spoločnosť požiadala ruskú vládu o povolenie a dostala ho.

V AUDIO LISTE č. 44 pred viac než tromi rokmi som vyzval amerických kresťanských vodcov, aby sa postavili za mier skôr, než bude neskoro. Navrhoval som „Púť za mier“ do Moskvy. Jej účelom malo byť nadviazanie nových väzieb dôvery a porozumenia s novým kresťanským vedením Ruska. Takto mali americkí cirkevní predstavitelia príležitosť konkrétnym spôsobom prevziať iniciatívu a pomôcť odvrátiť jadrovú katastrofu. Odozva, ako som neskôr oznámil, bola žalostná. Na večnú hanbu amerického kresťanského spoločenstva prejavila vôbec nejaký záujem iba maličká hŕstka kresťanských vodcov! Kresťanskí vodcovia Ameriky zväčša odmietli podať ruku kresťanského spoločenstva svojim bratom v Rusku.

Teraz sa však púť za mier do Moskvy napokon uskutočnila. Keďže americkí kresťanskí vodcovia sa neunúvali prevziať iniciatívu, urobili to namiesto nich tí ruskí! Pozvali náboženských vodcov z celého sveta na púť za mier do Moskvy a svoje päťdňové zhromaždenie nazvali, citujem:

> „Konferencia náboženských pracovníkov za záchranu posvätného daru života pred jadrovou katastrofou.“

Keď Billy Graham a niektorí ďalší západní kresťanskí vodcovia dorazili do Moskvy, čoskoro zistili, že nie je taká, ako im ju vykresľovali. Dr. Graham zistil, že sa nikto nepokúšal obmedzovať jeho náboženské posolstvá. Dovolili mu aj väčšiu slobodu pohybu, než očakával. V sobotu večer pred začiatkom konferencie sa rozhodol neohlásene navštíviť niekoľko moskovských kostolov. Zašiel do troch rôznych ruských pravoslávnych chrámov a šokovalo ho zistenie, že boli plné veriacich až do posledného miesta. Ako neskôr povedal na tlačovej konferencii, citujem:

> „To by ste v Charlotte v Severnej Karolíne nikdy nezažili.“

Dr. Graham vyslovil množstvo vyjadrení o svojich skúsenostiach v Moskve a všetky sa zrejme zbiehajú k jednému: v Rusku prebieha oveľa viac kresťanského uctievania, než zjavne očakával, a s väčšou slobodou.

Keď sa Billy Graham vrátil na Západ, musel sa cítiť trochu ako náboženský Marco Polo. Vybral sa na zakázaný Východ a zistil, že ho neobývajú škriatkovia a príšerné beštie. Namiesto toho odchádzal so srdcom zvláštne „zahriatym“. Azda očakával, že ľudia doma uvítajú jeho nečakané dobré správy. Napokon, celá naša kresťanská viera stojí na Dobrej zvesti — evanjeliu nášho PÁNA Ježiša Krista. Ak však toto Billy Graham očakával, trpko sa mýlil.

Keď sa vrátil na Západ, neprišiel k ľuďom dychtivým počuť viac z jeho dobrých správ, ale k nepriateľstvu a odsudzovaniu! Stále nám hovoria, že Rusko je ateistická krajina, ktorá je mimo možnosti vykúpenia, a tak už zo samotnej definície slová Billyho Grahama o čo i len obmedzenej náboženskej slobode v Rusku predstavovali kacírstvo. Narazil na drviacu kritiku od ľudí odhodlaných zraziť ho za to, že povedal o Rusku dobré slovo!

Začalo sa to okamžite zaujatými správami o jeho vyjadreniach v hlavných médiách. V jednom okamihu Dr. Graham spomenul, že v Rusku boli jeho komentáre v tlači podané presne. Naopak, tu v Spojených štátoch boli správy skreslené a citovali ho mimo kontextu.

Dokonalým príkladom zaobchádzania, ktorého sa teraz Dr. Grahamovi dostáva, bol jeho rozhovor 16. mája v relácii ABC „This Week with David Brinkley“. Nazývalo sa to rozhovorom, ale lepším označením by bola inkvizícia. Každý náznak, že kresťania môžu

byť dnes v Rusku na tom lepšie než v minulosti, sa stretol s nepriateľstvom. Dr. Grahama znovu a znovu prerušovali a napádali ešte skôr, než stihol dokončiť svoju myšlienku, a mnohé otázky boli v najlepšej tradícii procesov s kacírmi navrhnuté tak, aby ho vyhlásili za vinného skôr, než mohol vôbec odpovedať!

Uvediem len jeden príklad: v istom okamihu ideologický publicista George F. Will spomenul incident, pri ktorom ruská polícia spacifikovala mierového demonštranta. Potom sa spýtal — a toto je presná citácia:

> „Vzhľadom na tento dôkaz, že v Sovietskom zväze neexistuje a ani sa nechystá existovať nijaké mierové hnutie, nebolo vám od začiatku jasné, že tento propagandistický festival, na ktorý ste išli, slúžil jednoducho na podporu jednostranného tlaku na mier a odzbrojenie na Západe?“

Priatelia, takzvaná otázka tohto druhu je nástrojom žalobcu, nie objektívneho novinára. Jedným dychom tvrdil, akoby to bola skutočnosť, že v Rusku nie je mierové hnutie, obvinil Dr. Grahama z vedomej spolupráce na sovietskej propagande, naznačil, že všetci svetoví náboženskí vodcovia, ktorí sa zúčastnili, boli bábkami, a ignoroval celosvetové zastúpenie na konferencii tvrdením, že všetko bolo namierené na Západ. Takéto obviňujúce otázky na Dr. Grahama strieľali počas celého programu. Jediné prerušenie tejto inkvizície nastalo, keď Dr. Grahama na určitý čas vyradili z diskusie — potom všetci ostatní sedeli a v jeho neprítomnosti ho pre jeho „kacírstva“ nemilosrdne rozoberali zo všetkých strán.

Napriek hrubo nespravodlivému zaobchádzaniu reverend Graham vyslovil niekoľko veľmi výstižných pripomienok. Spomenul, že na moskovskej konferencii bolo aj mnoho ďalších amerických kresťanských vodcov a ďalší tam cestovali samostatne. Povedal, že je mnoho ľudí, citujem:

> „...ktorí by zastávali iné názory než tie, ktoré sa tu dnes vyjadrujú. Trochu ma prekvapuje, že tu nemáme niektorých z týchto ľudí.“

Azda najvýstižnejší komentár Dr. Grahama prišiel pomerne skoro v programe; možno čiastočne prispel k zúrivej zatrpknutosti niektorých útokov proti nemu neskôr. Reverend Graham povedal, a citujem:

> „Keď dnes ľudia idú napríklad do Číny, tlieska sa im za to. Ísť do Číny je úžasné, ale v Číne nie je toľko náboženskej slobody ako v Sovietskom zväze.“

Priatelia, Billy Graham mal v tomto vyjadrení úplnú pravdu. To isté som oznámil vo svojich AUDIO LISTOCH. Priaznivý obraz, ktorý sa teraz vytvára červenej Číne, má čisto politický a vojenský pôvod. Žiaľ, na tieto politické účely sa využívajú aj niektoré skupiny spojené s cirkvami!

Čo Dr. Graham možno nevie, je dôvod prudkých útokov, ktoré v poslednom čase znášal. Priatelia, dostal sa do konfliktu s tunajšou americkou boľševickou lobby za jadrovú vojnu. Chcú vás aj mňa použiť na vykonanie svojej špinavej práce proti Rusku. O tom sú ich plány jadrovej vojny, a preto nám za žiadnu cenu nesmú dovoliť vedieť, že kresťanstvo dnes v Rusku ožíva. Ešte viac sa neodvažujú dovoliť americkému ľudu spoznať, že skutočné vedenie dnešného Ruska je kresťanské, pretože keby sme to všetci vedeli, priatelia, nikdy by sme nesúhlasili s ich plánmi zničiť kresťanské Rusko v termonukleárnej vojne.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som sa pokúsil oboznámiť vás s najnovším pokrokom plánov na vrhnutie Ameriky do jadrovej vojny proti Rusku. Odpočítavanie boľševických vojnových plánovačov, ktorí teraz ovládajú Pentagon, stále pokračuje. Ich vojnové plány poškodila falklandská vojna, ale snažia sa tento konflikt obrátiť na svoje vlastné účely.

Medzitým odpočítavanie k štvrtému letu raketoplánu s jeho tajným vojenským nákladom stále prebieha podľa harmonogramu. Ak misia uspeje, nebezpečenstvo jadrovej vojny sa dramaticky zvýši.

Leto 1982, priatelia, sľubuje byť pre Ameriku nebezpečným obdobím. Za súčasného stavu môže PRVÚ JADROVÚ VOJNU od nás deliť už len tri mesiace, ale tunajší boľševici majú nepriateľov, ktorí sa snažia zastaviť odpočítavanie k vojne.

Tu v Spojených štátoch Rockefellerov kartel pokračuje vo svojom mocenskom boji o opätovné prevzatie vlády od boľševikov. Ako súčasť tohto zápasu napredujú prípravy na vojenský štátny prevrat vedený generálom Alexandrom Haigom. Rovnako aj Rusi naďalej svojimi vlastnými spôsobmi skúšajú zabrániť vojne. Na rozdiel od Rockefellerovho kartelu to Rusi robia z morálnych dôvodov.

Tento mesiac, v máji 1982, sa náboženskí vodcovia z celého sveta zišli na náboženskej konferencii, aby sa postavili za mier. Keby sa konferencia konala povedzme vo Washingtone, D.C., počúvali by sme o nej len chválu; konala sa však namiesto toho v ruskej Moskve a už len z tohto dôvodu bola tu v Spojených štátoch odsúdená. Tí, ktorí sa odvážia poctivo podať správu o priaznivých prekvapeniach, s ktorými sa tam stretli, sú pranierovaní ako kacíri. Najviditeľnejším z nich je reverend Billy Graham. Za to, že poctivo a bez predsudkov opísal, čo skutočne videl a zažil, je zo všetkých strán križovaný.

Priatelia, to isté sa stane aj vám, ak sa odvážite otvorene hovoriť o veciach, ktoré viete; ak však neprehovoríte k svojim priateľom, susedom a príbuzným, možno sa nikdy nedozvedia, prečo smerujeme k jadrovej katastrofe. Preto vás vyzývam, aby ste hovorili teraz, a pamätali na sľub nášho PÁNA Ježiša Krista. Povedal:

> „Blahoslavení prenasledovaní pre spravodlivosť, lebo ich je nebeské kráľovstvo.“

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER — AUDIO LIST Č. 76

30. júna 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického Audio listu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia o tajných operáciách, zbraniach a mocenských skupinách sú autorove tvrdenia; preklad ich nepotvrdzuje ako historické fakty. Zachováva autorov hlas, citácie a členenie pôvodného textu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. júna 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 76.

Popoludní 25. júna, len pred piatimi dňami, boli novinári zvolaní do tlačovej miestnosti Bieleho domu na náhle významné oznámenie. Približne o 15.00 hod. vstúpila entita známa ako prezident Reagan a pristúpila k mikrofónu. Potom oznámením trvajúcim asi minútu vypustila niečo, čo pôsobilo ako bomba.

Pre verejnosť začal oznámenie slovami chvály a ľútosti, ale jeho tvár bola tvárou kata. Potom prišiel k jediným slovám, na ktorých naozaj záležalo. (Poznámka: na pôvodnej nahrávke zaznieva skutočný hlas, ktorý odhaľuje tón.)

> „S veľkou ľútosťou som prijal rezignáciu ministra zahraničných vecí Ala Haiga.“

Vznikol dojem, že Haig odstúpil dobrovoľne a že načasovanie bolo veľkým prekvapením, ale tento dojem nebol pravdivý, priatelia. Reaganove hneď nasledujúce slová zneli (opäť jeho hlas):

> „Za jeho nástupcu nominujem Georgea Shultza, ktorý súhlasil, že ho nahradí.“

Haigovo odstránenie bolo veľmi starostlivo naplánované ľuďmi zvnútra, blízkymi Reaganovi. Po tom, čo prezident novinárov ohromil oznámením o Haigovi, odmietol uviesť dôvody a odišiel bez prijatia otázok.

O niečo neskôr bolo oznámené, že sám Haig urobí vyhlásenie na ministerstve zahraničných vecí. Bolo naplánované na 16.00 hod., ale Haig meškal takmer pol hodiny. O svojom odstránení sa dozvedel len niekoľko hodín predtým, okolo poludnia. Prinútili ho zostaviť rezignačný list a pre verejnosť predstierať, že ho už odovzdal Reaganovi; jeho neskorý príchod na tlačovú konferenciu ministerstva však súvisel s tým, že na poslednú chvíľu dokončoval svoje verejné vyhlásenie.

Keď Haig prišiel do auditória ministerstva zahraničných vecí, čelil publiku približne 1 000 novinárov a zamestnancov ministerstva. Keď ho privítal búrlivý potlesk, rozhliadal sa s doširoka otvorenými očami, akoby bol omámený. Dostal rozkaz obmedziť celé vyhlásenie na najviac päť minút. Tiež ho varovali, aby neprijímal otázky.

Ovládané hlavné médiá nám povedali, že Haig odstúpil ako nepríjemná primadona, rozhorčená tým, že nebolo po jeho; keď však v to popoludnie na ministerstve vzal mikrofón, jeho vystupovanie malo od primadony ďaleko — bol to skôr porazený generál v okamihu kapitulácie. Osobitná etiketa, ktorá riadi takýto typ situácie, spôsobuje, že slová

tento fakt zahmlievajú, ale jeho hlas a gestá niesli nezameniteľné bremeno porážky. Hovoril pomaly a snažil sa ovládnuť chvenie hlasu. Jeho tón bol bezživotným tónom rezignácie, ktorý hovorí: „Skúsil som to, ale zlyhal som.“

Haig prečítal text svojho údajného rezignačného listu Reaganovi, ktorý v to popoludnie narýchlo napísal. Začal chválou údajných pôvodných zahraničnopolitických plánov Reaganovej administratívy predtým, než ich podvrátili tunajší boľševici. V jednej chvíli zo seba sotva dokázal dostať slová. (Poznámka: na pôvodnej nahrávke zaznieva skutočný hlas.)

> „Verím, že sme zdieľali predstavu o úlohe Ameriky vo svete ako vodcu slobodných ľudí a inšpirácie pre všetkých.“

Potom opísal zmenu smerovania, ku ktorej došlo (opäť jeho hlas):

> „V posledných mesiacoch mi bolo jasné, že zahraničná politika, na ktorú sme sa spoločne vydali, sa odkláňala od starostlivo vytýčeného smeru. Za týchto okolností považujem za potrebné požiadať vás, aby ste prijali moju rezignáciu.“

Priatelia, diplomatický jazyk je často taký nevýrazný, že verejnosti závažné vyhlásenia znejú krotko a mierne. V posledných mesiacoch sa americká zahraničná politika skutočne vzďaľovala od toho, čo by sa dalo nazvať „starostlivo vytýčeným smerom“, presne ako Haig povedal.

Ako oznamujem, nachádzame sa na novom, rýchlom harmonograme jadrovej vojny. Haig bol najvyšším vládnym operatívcom frakcie, ktorá sa snažila nastávajúcej vojne zabrániť; ale, priatelia, protivojnová frakcia prehrala a Haigovo odstránenie je najviditeľnejším signálom, že sa to stalo.

Po tejto bombe týkajúcej sa Haiga sa ľudia predbiehali v jej vysvetľovaní; čím viac však hovoria, tým viac sa vzďaľujú pravde. Najbližšie k pravde sa v hlavných médiách dostalo vyhlásenie iba 10 minút po Haigovom vystúpení na ministerstve zahraničných vecí. Približne o 16.40 hod. východného času 25. júna Sam Donaldson z televíznych správ ABC povedal, a citujem:

> „Ľuďom, ktorí poznajú pozadie generála Haiga, sa to môže zdať zvláštne; ale v tomto prípade zvíťazili zástancovia tvrdej línie z hľadiska sovietsko-amerických vzťahov a zástancovia tvrdej línie, pokiaľ ide o snahu obmedziť to, čo mnohí ľudia považujú za nadmerné násilie Izraela v Libanone.“

Priatelia, Sam Donaldson mal pravdu v tom, že zástancovia tvrdej línie Haiga porazili, ale je za tým oveľa viac. Takzvaná rezignácia Alexandra Haiga 25. júna bola katastrofou pre tunajšie sily proti jadrovej vojne. Súvisí s ďalšími udalosťami — s koncom falklandskej vojny, so začiatkom vojny na Blízkom východe a s inými; načasovanie Haigovho pádu, ktoré zrejme mätie hlavné médiá, diktovala veľmi konkrétna udalosť. Tou udalosťou, priatelia, bol štart štvrtej misie raketoplánu, ktorá teraz prebieha.

Moje tri osobitné témy tohto AUDIO LISTU sú:

Téma č. 1 — ZRÚTENIE HAIGOVHO PROTIVOJNOVÉHO ŠTÁTNEHO PREVRATU

Téma č. 2 — POSLEDNÉ KRÍZY, KTORÉ MAJÚ ZAPÁLIŤ JADROVÚ VOJNU

Téma č. 3 — POSLEDNÁ MISIA RAKETOPLÁNU PRE VOJNU

Téma č. 1 — ZRÚTENIE HAIGOVHO PROTIVOJNOVÉHO ŠTÁTNEHO PREVRATU

Existuje smutná lekcia dejín, ktorá sa od staroveku až po dnešok opakovala viackrát, než možno spočítať. Tou lekciou je, že ľudia sú zväčša neschopní prijať varovanie pred veľkými pohromami, ktoré majú prísť. K ľudskej prirodzenosti patrí myslieť si, že budúcnosť sa nebude veľmi líšiť od minulosti. Ak sa niečo predtým nestalo, ťažko veríme, že sa to vôbec môže stať; a nikdy to neplatilo viac než vtedy, keď je blížiaca sa pohroma výsledkom duchovného úpadku a morálnej degenerácie.

Dnes žijeme pod hrozbou práve takej pohromy — ÚPLNEJ TERMONUKLEÁRNEJ VOJNY!

Táto hrozba existuje z dôvodov, ktoré majú vo svojej podstate morálnu a duchovnú povahu; ak pohroma príde, bude mať následky, ktoré nemožno vopred pochopiť. Preto je pre väčšinu z nás hrozba jadrovej vojny niečím, čomu veríme iba napoly. Znepokojujeme sa, keď počúvame o nových krízach, a cítime nepokoj pri predstave neustále rastúcich jadrových arzenálov. Napokon však väčšina z nás ďalej žije, akoby tieto veci neexistovali. V hĺbke duše si hovoríme: „Určite sa to nemôže naozaj stať.“ Máme sklon myslieť si, že naša dnešná situácia nemá v ľudskej existencii obdobu — ale to nie je pravda.

Hovorí sa nám, že v dávnych časoch bol muž menom Noe vopred varovaný pred rovnako nepochopiteľnou pohromou. Žil v generácii ľudí, ktorí zapĺňali zem ohavnosťami a úplne ignorovali Stvoriteľa a jeho zákony. Noe dostal varovanie, že ako priamy dôsledok týchto duchovných a morálnych priestupkov prichádza obrovská smrtiaca potopa. Začal stavať archu; a podľa Pánovho pokynu začal aj varovať všetkých svojich susedov.

Stavba archy zabrala nielen roky, ale desaťročia. Po celý čas Noe naďalej varoval ľudí svojej krajiny pred tým, čo má prísť, ale ľudia nedokázali varovanie prijať. Predstava veľkej potopy bola pre nich nepochopiteľná a neuveriteľná, pretože sa to nikdy predtým nestalo; a navyše boli príliš zaneprázdnení vlastným životom a robili si, čo sa im páčilo. Preto sa Noemovi a jeho nekonečným varovaniam smiali — až do dňa, keď začalo pršať! Vtedy náhle vedeli, že varovania boli pravdivé; ale bolo neskoro a zahynuli.

Priatelia, vynútená rezignácia Alexandra Haiga pred piatimi dňami môže byť prvou kvapkou prichádzajúcej jadrovej búrky. Ak je to tak, čas na zabránenie jadrovej pohrome prišiel a odišiel. Pokiaľ sa nestane niečo veľmi dramatické, čo situáciu zásadne zmení, je to už iba otázka času — a nie veľkého množstva času!

Boľševickí vojnoví plánovači v Pentagone sa zatiaľ stále držia plánu rozpútať jadrovú vojnu do polovice septembra 1982. Platí to aj napriek tomu, že zamýšľaná posledná fáza ich vojnového plánu bola ochromená, ako som oznámil v AUDIO LISTE č. 74 pred dvomi mesiacmi. A v tejto chvíli nemám informácie, ktoré by naznačovali, že budú zastavení.

Uvedomujem si, priatelia, že vaše rozhodovanie o tom, čo robiť, by bolo oveľa ľahšie, keby som vám mohol bez okolkov presne povedať, čo a kedy očakávať. Nemôžem to urobiť, pretože ide o mocenský boj na svetovej scéne a o jeho výsledku ešte nie je rozhodnuté. Najviac, čo môžem urobiť, je informovať vás o zúčastnených silách a o tom, ako sa im proti sebe darí. V tejto hodine — a je už VEĽMI neskoro — sa zdá, že úsilie zabrániť PRVEJ JADROVEJ VOJNE zlyháva.

Viem, že to, čo vám oznamujem, je skutočne veľmi vážne. Ak máte mať z mojich správ nejaký úžitok, musíte mať istotu, že moje spravodajské informácie o týchto záležitostiach sú spoľahlivé.

Ľudia ma niekedy žiadajú o dokumentáciu mojich správ; v spravodajskej činnosti je však dokumentácia tohto typu zo svojej podstaty nemožná. Namiesto toho sa na posudzovanie presnosti a spoľahlivosti spravodajských údajov bežne používa iné kritérium. Tým kritériom, priatelia, je miera, v akej udalosti potvrdzujú predchádzajúce spravodajské správy. Z tohto dôvodu v tomto AUDIO LISTE použijem priame citácie z viacerých svojich predchádzajúcich AUDIO LISTOV približne za posledný rok.

Pre vás, ktorí ma už určitý čas počúvate, to poslúži ako pripomenutie toho, čo už viete, ale možno ste zabudli. Mojim novším poslucháčom to, dúfam, pomôže veľmi rýchlo ukázať skutočnosť situácie, pretože, priatelia, čas je vzácny.

Už približne tri roky vládu Spojených štátov trhá zúrivý mocenský boj medzi dvoma súperiacimi frakciami. Jednu tvoria agenti Rockefellerovho kartelu veľkých ropných, podnikateľských a bankových záujmov. Až donedávna vládu ovládal kartel. Druhou frakciou sú americkí boľševici spolu s vypudenými boľševikmi z Ruska, ktorí sem prúdili za novým začiatkom.

Z historických dôvodov tieto dve mocenské frakcie, Rockefellerovská skupina a boľševici, až donedávna vždy spolupracovali. Rockefellerovská ríša začala svoj vzostup k moci pred viac než storočím s pomocou Rothschildovcov sídliacich v Anglicku a Európe. Rovnako boľševizmus ako politickú silu vytvorili Rothschildovci okolo prelomu storočia. Keď dozrel čas na revolúciu v Rusku, boľševizmus splodený Rothschildovcami bol s Rockefellerovskou pomocou vpravený do Ruska. Odvtedy existovalo medzi Rockefellerovskými záujmami a boľševikmi tajné celosvetové spojenectvo — ale v posledných rokoch sa to všetko zmenilo.

V Rusku prevzala moc nová protiboľševická vládnuca skupina a vypudila väčšinu tamojších starých boľševikov. Tí v posledných rokoch prišli vo veľkých húfoch najmä sem, do Spojených štátov. Ich starí Rockefellerovskí spojenci ich tu privítali s otvorenou náručou. Posilnili dlhoročných amerických boľševikov, ktorí tu už boli. Potom, začiatkom roku 1979, boľševici svojich Rockefellerovských partnerov podrazili a spustili úplný zápas o uchopenie moci.

Boľševické uchopenie moci nad vládou Spojených štátov sa začalo vraždou Nelsona Rockefellera 26. januára 1979. Nasledovali mesiace vnútorných bojov v zákulisí vrátane atentátov, rezignácií a zmiznutí kľúčových ľudí. V súlade s boľševickou tradíciou však všetko prebiehalo v tieni, ukryté pred očami verejnosti. Potom nepokoje ešte zosilneli, keď do zápasu vstúpili spravodajské služby cudzích krajín. Na jar 1979 zúrila tu v Amerike, najmä vo Washingtone, plnohodnotná spravodajská vojna. Okrem agentov Rockefellerovho kartelu a boľševikov sa do nej zapojili spravodajské služby Ruska, Británie a Izraela. Všetci sa snažili krízu manévrovať vo vlastný prospech a všetci

používali svoje najpokročilejšie a najtajnejšie spravodajské techniky vrátane takých, ktoré by sa hodili do 21. storočia!

Všetky tieto udalosti sa odohrávali za zatvorenými dverami, skryté pred očami verejnosti víťazmi aj porazenými v každej potýčke. V bojoch na vrchole moci to tak chodí. Nikdy sa neobracajú na verejnosť, políciu ani súdy, pretože práve oni ovládajú súdy, políciu a naše ostatné inštitúcie. Na vrchole moci sa nemožno odvolať na vyššiu autoritu, pretože podľa nich žiadna neexistuje. Preto sa spory riešia najstarším spôsobom známym človeku: zistí sa, kto má najväčší kyjak. Preto dochádza k mocenským bojom vo vládach a preto dochádza k vojnám medzi národmi. Všetko je bojom o surovú moc v aréne, kde je dovolené všetko.

Rok 1979 bol rokom zvláštnych udalostí, keď sa takzvaná Carterova administratíva pri viacerých príležitostiach zdanlivo zbláznila. V jednom okamihu bol naraz odvolaný celý Carterov kabinet. Vyvolalo to otrasy po celom svete, až kým nebol zostavený nový kabinet. V inom okamihu entita Carter na celé týždne zmizla v Camp Davide. Medzitým sa washingtonskými kruhmi ako búrka šírili znepokojené chýry.

Všetky tieto udalosti boli priamym výsledkom skrytého zmätku, ktorý som vo svojich správach zverejnil o mesiace skôr. Pre verejnosť však tieto a ďalšie otrasy prišli a odišli bez toho, aby bola pravda niekedy oficiálne povedaná.

Koncom roku 1979 sa prach začal usádzať. Rockefellerov kartel bol ťažko zranený, ale nebol zničený ani úplne zbavený vplyvu na vládu. Tunajší boľševici získali dominantné postavenie nad vládou Spojených štátov, ale ich moc bola úplná iba vo vojenskej oblasti. Z dôvodov, ktoré som podrobne vysvetlil v mnohých predchádzajúcich správach, tunajší boľševici boli a sú odhodlaní vrhnúť Spojené štáty do jadrovej vojny proti Rusku. Pre boľševikov — cudzincov medzi nami — je celá naša krajina iba gigantickým nástrojom na presadzovanie ich vlastných snov o svetovej moci.

Až do skrytého boľševického štátneho prevratu tu pred tromi rokmi bol aj Rockefellerov kartel odhodlaný viesť jadrovú vojnu; teraz však po strate kontroly nad americkou armádou si jadrovú vojnu už nemôže dovoliť. Preto zmenil tón. Zo všetkých strán sa Rockefellerovskí hovorcovia vyslovujú proti hrozbe jadrovej vojny. Rockefellerovský aparát pre styk s verejnosťou je najvyspelejší na svete. Takmer zo dňa na deň vyburcoval verejné obavy do silného protijadrového hnutia. V samotnej vláde agenti Rockefellerovho kartelu pomaly získavali späť časť stratenej moci. Pritom sa snažia postupne narúšať boľševické plány jadrovej vojny, ktorá je teraz bezprostredne blízko.

Najdôležitejším zo všetkých operatívcov Rockefellerovho kartelu vo vláde, priatelia, bol minister zahraničných vecí Alexander Haig. Za svoje miesto v administratíve vďačil skutočnosti, že takzvanú Reaganovu administratívu pôvodne dosadil Rockefellerov kartel. Tunajší boľševici však boli odhodlaní nedovoliť Rockefellerovskej skupine upevniť jej zisky. Dňa 30. novembra 1980, iba niekoľko týždňov po zmanipulovanom Reaganovom drvivom víťazstve, som v AUDIO LISTE č. 60 oznámil, citujem:

> „...ale tunajší boľševici pracujú rýchlo. Ponáhľajú sa sami prevziať kontrolu nad takzvaným Reaganovým tímom.“

A ďalej, citujem:

> „...jedného dňa, skôr, než si myslíte, môžeme my Američania zažiť šok. Povedia nám, že entitu prezidenta Reagana postihla nešťastná nehoda alebo náhla smrteľná choroba.“

O štyri mesiace neskôr, 30. marca 1981, došlo pri hoteli Washington Hilton k pokusu o atentát na prezidenta. Pre verejnosť sa všetky príbehy rýchlo zjednotili na tradičnej teórii „osamelého atentátnika“; a aby bola ešte uveriteľnejšia, na mieste bol psychologicky naprogramovaný obetný baránok, ktorý náhodne strieľal — John Hinckley mladší.

Existovalo dostatok dôkazov, že Hinckley nebol sám a nemohol vystreliť náboj, ktorý zasiahol prezidenta, ako som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 63. Ale nevadí: vidieť znamená veriť, aj keď ide o lož. Hinckleyho príhodne zvalili na chodník so zbraňou v ruke, hneď vedľa televíznych kamier. Len pred ôsmimi dňami washingtonská porota šokovala svet, keď Hinckleyho uznala za nevinného z dôvodu nepríčetnosti.

Ako sa ukázalo, streľba nespôsobila zmenu tváre v Oválnej pracovni. Aj tak však dosiahla to, čo tunajší boľševici chceli. Vytvorila obdobie zraniteľnosti, ktoré zastavilo rozmach nových vládnych programov Rockefellerovho kartelu.

V priebehu niekoľkých týždňov boli tunajší boľševici opäť za volantom, najmä v Pentagone. Minister obrany Caspar Weinberger nastúpil do úradu s novou administratívou, ale bol boľševickým krtkom v Rockefellerovskom aparáte. Od pokusu o atentát na Reagana si Weinberger a Haig idú po krku, pretože stoja na opačných stranách mocenského boja. Za posledný približne rok sa objavovalo čoraz viac príbehov o Haigových sporoch s ďalšími členmi administratívy. Bolo to preto, že Haig bol mužom v prvej línii pokračujúceho boja Rockefellerovho kartelu o vytlačenie tunajších boľševikov.

Táto situácia začala vrcholiť začiatkom tohto roku 1982. Keď som pred štyrmi mesiacmi, 28. februára 1982, nahrával AUDIO LIST č. 72, oznámil som významné nové zmeny v plánoch oboch frakcií. Najprv som oznámil, že dochádza k drastickému zrýchleniu plánov jadrovej vojny amerických boľševikov. Uviedol som, citujem:

> „...v tajnom vojnovom plánovaní tu v Amerike teraz dochádza k drastickej zmene. Harmonogram PRVEJ JADROVEJ VOJNY bol urýchlený o mnoho mesiacov. Priatelia, v súčasnosti je novým cieľovým dátumom amerického prekvapivého jadrového útoku na Rusko polovica septembra 1982!“

Odhalil som aj dôvod zrýchlenia vojnových plánov. Bolo výsledkom významného spravodajského úspechu amerických boľševikov proti Rusku. Vďaka tomuto spravodajskému prelomu majú tunajší boľševickí vojnoví plánovači teraz kritické údaje, ktoré im predtým chýbali na umožnenie útoku na Rusko.

V tom istom AUDIO LISTE č. 72 som odhalil aj odpoveď Rockefellerovho kartelu na tento nový vývoj. Mal ňou byť vojenský štátny prevrat dôstojníkov verných Rockefellerovskej skupine. Toto som oznámil pred štyrmi mesiacmi v AUDIO LISTE č. 72, a opäť citujem:

> „...Rockefellerov kartel si nemôže dovoliť, aby jeho tunajší boľševickí nepriatelia uspeli pri rozpútaní jadrovej vojny, preto sa vojenský štátny prevrat musí uskutočniť pred prekvapivým útokom amerických boľševikov na Rusko. Ak to bude možné, prevrat sa uskutoční pred štvrtým letom raketoplánu toto leto, pretože potom bude vojna možná kedykoľvek.“

Tiež som oznámil, opäť citujem:

> „Generálom, ktorý riadi nadchádzajúci prevrat, priatelia, je generál Alexander Haig, v súčasnosti minister zahraničných vecí. Teší sa na deň, keď bude môcť skutočne povedať: ‚Tu velím ja.‘“

(Koniec citácie z AUDIO LISTU č. 72.)

V týchto dňoch riadeného spravodajstva sa významné udalosti často odohrávajú s malým alebo nijakým upozornením verejnosti na to, čo sa deje. Aj tak však dostatočne veľké udalosti zvyčajne vytvárajú na povrchu viditeľné vlnenie, ktoré možno verejne pozorovať. Vo svojej správe pred štyrmi mesiacmi som sa vás zo všetkých síl snažil pripraviť na čítanie vĺn vytvorených zápasom o štátny prevrat. Toto som vtedy oznámil (ďalšia citácia z AUDIO LISTU č. 72):

> „Ak dôjde k vojenskému prevzatiu moci, aj jeho podrobnosti budú pravdepodobne z veľkej časti skryté pred verejnosťou. Iba jedna udalosť v pláne bude pravdepodobne viditeľná všetkým. Touto udalosťou, priatelia, bude náhla smrť entity známej ako prezident Ronald Reagan. Ak sa to stane do konca leta 1982, bez ohľadu na oficiálny príbeh budete vedieť, že sa vojenský štátny prevrat uskutočnil.

Na druhej strane, ak by sa dovtedy niečo stalo ministrovi zahraničných vecí Haigovi, mohlo by to znamenať, že boľševici prevrat zmarili. Všetko sú to preteky s časom, priatelia, a v stávke v týchto pretekoch nie je nič menšie než samotné prežitie našich Spojených štátov!“

Vo svojich správach odvtedy som aktualizoval pokrok týchto intríg Rockefellerovho kartelu aj tunajších boľševikov.

V AUDIO LISTE č. 73 som odhalil celkovú vojnovú stratégiu, ktorú tunajší boľševickí vojnoví plánovači vyvíjali pod krycím názvom „PROJEKT Z“. Je to trojfázový plán zdĺhavej jadrovej vojny po americkom prvom údere proti Rusku. V posledných dňoch začali na verejnosť presakovať náznaky tejto novej stratégie Pentagonu pre zdĺhavú vojnu. Náš boľševický minister obrany Caspar Weinberger bol dokonca pred 10 dňami v televízii vypočúvaný o novom pláne zdĺhavej vojny. Rozhovor s ním odvysielala nedeľná ranná spravodajská relácia ABC „This Week with David Brinkley“. Prirodzene, Weinberger všetko poprel; ale, priatelia, klamal.

Medzitým Rockefellerov kartel horúčkovito pracoval, aby odvrátil jadrovú vojnu, ktorá by ho stála všetko. Na tento účel sa v poslednom čase medzi kartelom a novými protiboľševickými vládcami Ruska vytvorila obmedzená vzájomná dohoda typu niečo za niečo v záujme zabránenia vojne. Kľúčovým Rockefellerovským operatívcom tohto kroku bol Alexander Haig. Za deväť mesiacov sa zúčastnil troch významných rokovaní s ruským ministrom zahraničných vecí Gromykom. Posledným z nich bol dvojdňový maratón v New Yorku iba niekoľko dní pred Haigovým odstránením. Haigov odchod spôsobil, že tajné dohody medzi ním a Gromykom boli zostrelené ešte vo vzduchu.

Jedným významným výsledkom nedávneho rockefellerovsko-sovietskeho vzťahu bolo tajné zničenie kľúčových vojenských síl ovládaných boľševikmi koncom apríla. Mali základne na južnej pologuli, o ktorej sa predpokladá, že sa v PRVEJ JADROVEJ VOJNE vyhne veľkým škodám. Dohrou operácie bola falklandská vojna, ako som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 74. Spoločná rockefellerovsko-sovietska operácia, ktorá bola veľmi úspešná, vážne ochromila schopnosť boľševikov uskutočniť tretiu fázu ich nového vojnového plánu. Očakávalo sa, že to spomalí boľševický harmonogram PRVEJ JADROVEJ VOJNY; ale,

priatelia, nestalo sa to! Ak boľševici nemôžu mať úplné víťazstvo, uspokoja sa s tlejúcou patovou situáciou. Stále očakávajú, že prežijú, kým ich nepriatelia — Rusi a Rockefellerov kartel — budú obrátení na popol.

Kým tunajší boľševici aj tí v Británii mali plné ruky práce s falklandskou vojnou, tunajší vojenský štátny prevrat tiež získaval pôdu. Len minulý mesiac som oznámil významný zisk Rockefellerovskej skupiny pri opätovnom preberaní CIA od boľševikov; začiatkom tohto mesiaca, júna 1982, sa to však všetko začalo rozpadať.

S blížiacou sa štvrtou misiou raketoplánu bol termín Haigom vedeného prevratu blízko. Ochrana okolo entity Reagan sa zdvojnásobovala a znovu zdvojnásobovala. Keď 17. júna išiel predniesť prejav do OSN, New York Daily News opísali „mimoriadne bezpečnostné opatrenia“, ktoré boli uplatnené. Jeho limuzína dokonca vyšla na chodník a zastavila hneď pri dverách.

Toto všetko sa dialo, zatiaľ čo kľúčoví Haigovi operatívci zamýšľaného prevratu boli odstraňovaní! Mimo očí verejnosti sa vládou Spojených štátov prehnalo nič menšie než nová boľševická čistka. Z boľševického hľadiska bola dokončená práve včas. V piatok 25. júna bol Haig konfrontovaný so skutočnosťou porážky. Jeho protivojnový štátny prevrat sa zrútil iba dva dni pred štartom raketoplánu č. 4!

Téma č. 2 — POSLEDNÉ KRÍZY, KTORÉ MAJÚ ZAPÁLIŤ JADROVÚ VOJNU

Tento mesiac, jún 1982, priniesol zdanlivý koniec jednej vojny a začiatok druhej. Vojna medzi Britániou a Argentínou o Falklandské ostrovy sa skončila, aspoň zatiaľ, 14. júna. V ten deň sa argentínska posádka v Port Stanley vzdala Britom. Medzitým už na Blízkom východe prebiehala nová vojna. Izrael spustil svoju dlho plánovanú rozsiahlu inváziu do Libanonu.

Falklandská vojna bola pre hlavných plánovačov nastávajúcej jadrovej vojny, tunajších boľševikov, prekvapením. Boje na Falklandách aj tajné nepriateľské akcie, ktoré im predchádzali, mali narušiť tieto plány jadrovej vojny, ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE® č. 74. A tak boľševici, ktorí podnecovali násilie po celom svete, neželanú falklandskú vojnu uhasili tak rýchlo, ako dokázali.

Thatcherovej vláde v Británii, ovládanej boľševikmi, teraz zostalo dedičstvo ťažkých strát, ktoré sa zakrývajú. Dôležitým kľúčom k Thatcherovej zakrývaniu skutočného rozsahu britských strát je pokračujúci bojovný postoj voči Argentíne. Hovorí sa, že v južnom Atlantiku zostane významná britská vojenská prítomnosť. To poskytuje zámienku šitú na mieru pre skutočnosť, že mnohé britské lode, námorníci a vojaci sa tak skoro nevrátia domov. To, že niektorí z nich sa nevrátia nikdy, možno skryť a dotknuté rodiny informovať postupne, vždy iba niekoľko naraz. Takto chce Thatcherovej vláda situáciu udržať pod pokrievkou.

Ďalšou súčasťou Thatcherovej plánu zakrývania je opravárenská loď pre práce na mori STENA INSPECTOR. V máji bola kúpená od amerických záujmov a teraz sa prestavuje v spoločnosti Savannah Shipyard Company v Georgii. Čoskoro vyrazí do južného Atlantiku a začne opravovať mnohé britské plavidlá poškodené vo falklandskej vojne. Keď a ak sa vrátia do Británie, skutočný rozsah škôd na Kráľovskom námorníctve bude doslova zakrytý.

Konečný výsledok falklandskej vojny bol neúspechom Rockefellerovho kartelu a jeho obmedzených partnerov, nových vládcov Ruska. Rockefellerovsko-sovietsky tím vyhral prvé kolo juhoatlantického zápasu, ktorým boli tajné boje počas apríla. Podrobnosti som uviedol v AUDIO LISTE č. 74; druhé kolo, bitka o samotné Falklandy, však dopadlo inak. Napriek škodám spôsobeným Kráľovskému námorníctvu boli v bitke o Falklandy premanévrovaní Rockefellerov kartel a Rusi.

Bolo známe, že cieľom spoločnej rockefellerovsko-ruskej akcie na južnej pologuli bolo narušiť boľševické plány jadrovej vojny. Boľševici preto reagovali zámerne prehnanou vojenskou odpoveďou. Do južného Atlantiku bolo vyslané prakticky celé Kráľovské námorníctvo. Vznikla situácia, v ktorej nebolo možné zastaviť britské opätovné obsadenie Falkland bez rozpútania samotnej jadrovej vojny. Napokon sa na dopravenie britských vojakov na breh použila celkom neortodoxná taktika vylodenia, ako som podrobne opísal minulý mesiac. Konečným výsledkom bolo, že rockefellerovsko-ruský sľub argentínskej junte nebolo možné splniť, aspoň zatiaľ.

Boľševici dúfajú, že výsledný zmätok v argentínskej vláde zastaví rýchly pohyb Argentíny smerom k Rusku. V minulosti bola Argentína vždy pevne protisovietska, ale za nových ruských vládcov sa medzi Ruskom a Argentínou budoval významný a rastúci obchodný vzťah. Väčšina obrovského argentínskeho vývozu mäsa a obilia teraz smeruje do Ruska a minulý mesiac sa náhle začali otepľovať vzťahy medzi Argentínou a Kubou. Tunajší boľševici by toto všetko chceli zvrátiť a napokon Rusku odoprieť argentínske potraviny. Či sa to stane, sa ešte len ukáže.

Ak najprv nevypukne PRVÁ JADROVÁ VOJNA, v Argentíne a Latinskej Amerike pravdepodobne ešte príde mnoho prekvapení; práve keď však vyslovujem tieto slová, posledná vojnová postupnosť plánovaná boľševikmi sa už začína. Ide o sled lokálnych vojen a regionálnych kríz, ktoré majú viesť priamo k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Táto zamýšľaná posledná postupnosť kríz sa začala tento mesiac, 5. júna. V ten deň sa izraelské tanky začali presúvať cez hranicu do takzvanej kresťanskej enklávy v južnom Libanone. Nasledujúci deň sa svet dozvedel, že Izrael spúšťa rozsiahlu inváziu do Libanonu.

Pred viac než rokom som v AUDIO LISTE č. 63 zverejnil spoločnú stratégiu boľševikov a sionistov na prípravu cesty k jadrovej vojne. Bol to zložitý plán s piatimi vetvami, vytvorený podľa vzoru príprav PRVEJ SVETOVEJ VOJNY s jej množiacimi sa predvojnovými krízami. Teraz citujem z AUDIO LISTU č. 63:

> „Všetkých päť vetiev boľševickej cesty k vojne sa zbieha približne v polovici roku 1982. Dovtedy očakávajú, že Amerika bude na vojnovej nohe. Všetky štyri misie raketoplánu majú byť dovtedy dokončené. Útočné zbrane, ktoré sa teraz pripravujú, budú hotové a svet bude dovtedy kotlom kríz šitých na mieru na náhle rozpútanie jadrovej vojny bez varovania. Tak ako krízy na Balkáne spustili PRVÚ SVETOVÚ VOJNU, svet v kríze spustí PRVÚ JADROVÚ VOJNU.“

Polovica roku 1982 už prišla, priatelia, a boľševické manévrovanie s cieľom zatiahnuť svet do vojny prebieha presne podľa harmonogramu. Tento mesiac, 13. júna, Washington Post uverejnil významný článok s názvom „SVET NÁHLE NAPADNUTÝ STREĽBOU“. Začína sa, citujem:

> „Podľa počtov ministerstva zahraničných vecí minulý týždeň prebiehali tri veľké a osem menších vojen vo svete, ktorý sa zdá byť náhle sužovaný horiacimi bojmi.“

Áno, priatelia, je to náhle, ale nie náhodné. Tunajší boľševici sú zodpovední za požiare, ktoré horia po celom svete. Ich plány vytýčené pred viac než rokom sa teraz napĺňajú. Ako som podrobne vysvetlil v minulosti, boľševici, ktorí majú teraz hlavné sídlo tu v Amerike, sú tesne spojení s militantnými sionistami v Izraeli. Táto situácia je pre obyvateľov Izraela rovnakou záhadou ako pre obyvateľov Ameriky. V oboch krajinách sa bežný občan začína obávať. V Izraeli, rovnako ako v Amerike, je súčasná vláda odhodlaná zámerne zvyšovať úroveň napätia, násilia a nebezpečenstva jadrovej vojny. V oboch krajinách je čoraz viac ľudí znepokojených rastúcim nebezpečenstvom bez toho, aby si uvedomovali, že je to všetko zámerné.

Vláda, ktorá teraz vládne Izraelu, sa dostala k moci pri náhlej ohromujúcej zmene v apríli 1977. Predchádzajúci premiér Rabin náhle odstúpil. Ako vždy v takýchto situáciách sa našla vhodná zámienka pre verejnosť. V Rabinovom prípade bol vykonštruovaný malý škandál okolo nepodstatných finančných záležitostí, ktorý mal vysvetliť jeho odchod; skutočný dôvod však bol ten, ktorý som v tom mesiaci oznámil v AUDIO LISTE č. 23. Rabin sa dozvedel o tajných plánoch veľkej vojny na Blízkom východe a nechcel s nimi mať nič spoločné.

Rabina nahradil muž s veľmi odlišnými postojmi. Novým premiérom sa stal človek, ktorý mnohých desil, ale o ktorom sa myslelo, že nedokáže získať kontrolu nad izraelskou vládou. Bol známy ako extrémista už od čias, keď bol Britmi najhľadanejším zo všetkých izraelských teroristov. Myšlienka, že by jedného dňa skutočne vládol Izraelu, bola pre mnohých nemysliteľná. Zrazu sa novým vládcom Izraela stal muž menom Menachem Begin!

Begin predstavuje najextrémnejšiu frakciu politického hnutia známeho ako „SIONIZMUS“. Sionisti používajú nábožensky znejúcu terminológiu a biblické slová, aby zakryli skutočnú povahu svojich cieľov, ktoré sú satanistické.

Politický sionizmus sa od klasického judaizmu líši ako noc od dňa. Ako všetky veľké svetové náboženstvá je klasický judaizmus založený na uctievaní Všemohúceho, a to zo svojho osobitého pohľadu. Judaizmus zdôrazňuje Božiu spravodlivosť; islam jeho spravodlivú bezúhonnosť a moc; kresťanstvo jeho lásku; hinduizmus jeho duchovnú podstatu; budhizmus pokoj, ktorý prichádza iba od Boha. Spravodlivosť je charakteristickým znakom pravého judaizmu, ale s politickým sionizmom nemá nič spoločné okrem klamlivého hesla.

Židia, ktorí boli nalákaní do krajiny nazývanej Izrael, tam zväčša išli vo viere v sľuby lepšieho života, ale namiesto toho dostali vládu, ktorá sa v prepočte na obyvateľa stala najnásilnejšou a najbojovnejšou na Zemi. „Niet pokoja pre bezbožných, hovorí Pán.“ A Beginova vláda v Izraeli je taká bezbožná ako Reaganova vláda tu. Moderný Izrael už nie je ohrozeným slabším protivníkom, za akého sa neustále vydáva. Namiesto toho sa Izrael stal vojensky treťou najsilnejšou krajinou sveta po Rusku a Spojených štátoch. Sionistická vláda Izraela pomocou svojej bezuzdnej vojenskej sily zapaľuje svet. Robí to s požehnaním a podporou svojich amerických bolševických spojencov!

Utrpenie, ktoré je spôsobované malému Libanonu, ktorý Izraelu nikdy neublížil, sa nedá opísať, priatelia. Izraelčania povraždili viac než 10 000 libanonských civilistov a viac než 600 000 pripravili o domov. Ani vyčistené správy americkej televízie nedokážu úplne skryť svojvoľnú krutosť izraelskej invázie. Jedna správa za druhou ukazuje zničenie celých mestských blokov v rozsahu, aký nebolo vidieť od DRUHEJ SVETOVEJ VOJNY. Zo

všetkých strán správy opisujú izraelské ostreľovanie a strmhlavé bombardovanie Bejrútu, Sidonu a ďalších libanonských miest jedným slovom — nerozlišujúce.

Priatelia, klasický judaizmus považuje človeka za vrcholnú slávu Božieho stvorenia. Človek mal byť stvorený na samotný Boží obraz. Urobil by Boh, spravodlivý Boh judaizmu, to, čo Izrael urobil v Libanone? Sú arogancia, beštiálnosť a genocída na Boží obraz? Alebo sú namiesto toho na obraz Satana?

To, čo Izraelčania teraz robia v Libanone, sa vydáva za odvetu za provokácie Organizácie pre oslobodenie Palestíny; skutočnosťou však je, že súčasné udalosti sú súčasťou dlhodobého plánu privodiť jadrovú vojnu. V AUDIO LISTE č. 70 minulý december 1981 som oznámil, citujem:

> „Spoločný vojnový plán amerických boľševikov a sionistov v Izraeli stále platí. Smerujú k vypuknutiu vojny na Blízkom východe pred koncom leta 1982.“

Teraz je leto 1982 a želaná vojna na Blízkom východe zúri.

V AUDIO LISTE č. 68 som oznámil, že Beginovým plánom bolo vyprovokovať OOP k násiliu. Počas posledného približne roka izraelské letectvo opakovane podnikalo ničivé nálety na Libanon, ktoré spôsobovali rozsiahle ničenie a smrť. Účelom týchto opakovaných izraelských porušení prímeria bolo vyprovokovať veľmi viditeľný protiútok OOP. Beginova vláda chcela túto zámienku použiť na ospravedlnenie plánovanej invázie do Libanonu. OOP však nikdy na izraelské provokácie neodpovedala rovnakým spôsobom. Okrem občasných malých prepadov a incidentov s ostreľovaním sa nestalo nič dostatočne dramatické pre zamýšľaný účel. Medzitým sa čas krátil.

Nový rýchly vojnový harmonogram vyžadoval, aby sa vojna na Blízkom východe začala bez ďalšieho odkladu, a tak 3. júna Beginova vláda poskytla vlastnú zámienku na vojnu. V ten deň izraelského veľvyslanca vo Veľkej Británii postrelil atentátnik najatý vlastnou izraelskou spravodajskou službou MOSSAD! Beginova vláda okamžite vyhlásila pobúrenie a povedala, že to bola posledná kvapka. O dva dni neskôr izraelské sily, ktoré už boli zhromaždené pri libanonskej hranici, vtrhli do krajiny.

Bezuzdná krutosť izraelského útoku šokovala svet. Národ, ktorý sa nazýva Izraelom, v podstate premenil Palestínčanov na nových Židov sveta. Nemajú domov, sú rozptýlení. Spolu s nevinnými obeťami svojej hostiteľskej krajiny, Libanonu, sú obeťami genocídy — vojenského holokaustu bez spravodlivosti či milosrdenstva.

Protesty a odsudzovanie izraelského správania v Libanone rastú po celom svete. Nikde nie sú obavy väčšie než v samotnom židovskom spoločenstve. V Izraeli sa ľudové nálady proti Beginovej vláde preliali do rozsiahlych demonštrácií; a aj inde vo svete mnohí Židia vystupujú proti holokaustu spôsobovanému Izraelom.

Napriek tomu všetkému, priatelia, Reaganova–Beginova os amerických boľševikov a militantných izraelských sionistov naďalej hladko funguje. Vo svojom prejave v OSN 17. júna entita prezident Reagan odsúdila „ozbrojenú agresiu“. A na nový ruský záväzok nepoužiť vo vojne jadrové zbrane ako prvý Reagan požadoval, citujem: „činy, nie slová“.

Keď však ide o Izrael, tieto kritériá sa nikdy neuplatňujú. Beginova vláda slovami súhlasí s jedným prímerím za druhým, ale v „činoch“ každé poruší, keď je pripravená; a izraelská ozbrojená agresia pripravila o domov takmer 20 % obyvateľov Libanonu. Celý svet je

šokovaný a pobúrený, ale toto všetko nevyvolalo z Washingtonu voči Izraelu ani mierne pokarhanie.

Priatelia, satanistická Beginova vláda je teraz v Izraeli v šiestom roku. Tento mesiac, jún, je šiestym mesiacom roka. V piaty deň mesiaca sa začala izraelská invázia do Libanonu a s ňou ohavnosti vojenského pustošenia.

To všetko pripomína videnia proroka Ezechiela v 8. kapitole. Prorok v prvom verši hovorí, že mu boli ukázané videnia v šiestom roku, v šiestom mesiaci, v piaty deň toho mesiaca. Boli mu ukázané ohavnosti vznikajúce vo Svätej zemi od ľudí, ktorí arogantne hovorili: „Pán nás nevidí.“

Kapitola sa končí slovami:

> „Potom mi povedal: ‚Videl si to, syn človeka? Je pre dom Júdu málo, že páchajú ohavnosti, ktoré tu páchajú? Veď naplnili zem násilím a znovu ma popudzujú k hnevu; a hľa, prikladajú si ratolesť k nosu. Preto aj ja budem konať v hneve: moje oko ich neušetrí a nezľutujem sa; a hoci mi budú hlasno kričať do uší, nevypočujem ich.‘“

Téma č. 3 — POSLEDNÁ MISIA RAKETOPLÁNU PRE VOJNU

Začiatkom tohto mesiaca, 18. júna, prišlo z NASA fascinujúce oznámenie. Dve americké kozmické sondy, najvzdialenejšie ľuďmi vytvorené objekty vo vesmíre, môžu byť na prahu významného nového objavu. Tieto dve sondy sa rútia vesmírom desať, respektíve deväť rokov. Po celom tomto čase sa teraz blížia k okraju našej slnečnej sústavy, ktorej rozľahlosť je takmer nepochopiteľná; a pritom sa pripravujú pozorovať obrovský záhadný objekt na oblohe.

Predpokladá sa, že záhadný objekt, nech je to čokoľvek, leží miliardy míľ za najvzdialenejšou známou planétou Pluto. Je tak ďaleko, že ho astronómovia tu na Zemi nikdy nepozorovali, a predsa sú si mnohí istí, že tam vonku niečo je. Niečo, nech je to čokoľvek, neustále narúša križujúce sa obežné dráhy malého Pluta a obrovského Neptúna. Účinok preniká dovnútra dokonca až k obrovskej planéte Urán. Nikto teda nevie, čo to je ani kde to je — môže to byť desiata planéta, môže to byť vzdialenejšia tmavá hviezda. Mohol by to byť dokonca najdesivejší zo všetkých nebeských objektov, čierna diera, s gravitáciou takou silnou, že z nej nemôže uniknúť ani samotné svetlo. Nikto to nevidel, takže nikto nevie.

Teraz však po desaťročí vesmírneho putovania môžu byť dve americké sondy do hlbokého vesmíru na prahu poskytnutia odpovedí. Sú to PIONEER 10 a PIONEER 11, vypustené v roku 1972, respektíve 1973. Sú to kozmické sondy s jadrovým zdrojom energie, navrhnuté tak, aby unikli z našej slnečnej sústavy a navždy zotrvačne putovali prázdnotou medzihviezdneho priestoru. Očakáva sa, že keď okolo roku 1990 prekročia vonkajšiu hranicu našej slnečnej sústavy, budú posielať údaje o tom, čo nájdu. Mal by to byť prvý dotyk ľudstva s medzihviezdnym priestorom — teda ak vtedy ešte niekto bude počúvať.

Pred dvomi mesiacmi, 12. apríla 1982, časopis Aviation Week and Space Technology venoval svoj úvodníkový priestor vyjadreniu Dr. Jamesa A. Van Allena. Dr. Van Allen je vesmírny vedec, ktorý pred 24 rokmi objavil radiačné pásy okolo Zeme, dnes nesúce jeho meno. Jeho článok má názov „NEFINANCOVANÝ DOSAH PIONEEROV KU HVIEZDAM“. Uviedol ohromujúci zoznam významných nových objavov sond Pioneer za posledné desaťročie a vyzval na záchranu programu pred bezprostredným zničením.

Článok Dr. Van Allena sa začína smutnými slovami, citujem:

> „Jednou z najneuveriteľnejších čŕt programu Národného úradu pre letectvo a vesmír na fiškálny rok 1983 je predčasné ukončenie misií sond Pioneer 10 a Pioneer 11 do hlbokého vesmíru. Ročná úspora je 3 000 000 dolárov alebo 4/10 000 rozpočtu úradu.“

Priatelia, rozhodnutie takzvanej Reaganovej administratívy zrušiť napoly dokončený program Pioneer je neuveriteľné, ale zodpovedá celému jej prístupu k vesmíru a vede všeobecne. Čokoľvek, čo tunajším boľševikom pomôže pripraviť sa na vedenie vojny, je financované bez ohľadu na cenu; ale všetko, čo iba rozširuje mierové, tvorivé poznanie ľudstva, je posielané pod gilotínu bez ohľadu na to, ako málo to stojí.

Posledný rok a pol pravidelne oznamujem vývoj tejto situácie. Americký vesmírny program bol systematicky okliešťovaný, až z neho takmer nič okrem raketoplánu nezostalo. Raketoplán bol ušetrený iba pre svoj rozhodujúci vojenský význam. Za posledný približne rok sa vojenská kontrola programu raketoplánu stáva čoraz otvorenejšou. Boľševickí vojnoví plánovači, ktorí teraz ovládajú armádu Spojených štátov, nestrpia nijaké zasahovanie do svojich plánov jadrovej vojny.

Otvorené vojenské prevzatie programu raketoplánu sa začalo pred niečo vyše rokom, v máji 1981, po skrytej katastrofe prvého letu raketoplánu. Civilný riaditeľ programu John Yardley bol odsunutý. O niekoľko mesiacov neskôr, v októbri 1981, ho oficiálne nahradil generál letectva James Abrahamson. Odvtedy boľševickí vojnoví páni rozširujú a upevňujú svoju kontrolu nad raketoplánom aj samotnou NASA. Reorganizácia sa v NASA stala každodenným pravidlom a s každou zmenou sa vojenská kontrola stáva absolútnejšou.

Podľa pôvodnej koncepcie mal byť raketoplán odrazovým mostíkom do vesmíru na civilné aj vojenské účely. Mal to byť systém, ktorý sa bude v priebehu rokov naďalej rozvíjať a zdokonaľovať pokračujúcim vývojom. Táto myšlienka však teraz vyletela von oknom vďaka úplnému prevzatiu programu raketoplánu boľševickými vojenskými manažérmi. Pre nich je dokonca aj raketoplán iba krátkodobým odrazovým mostíkom k vojne. Zamýšľajú rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU skôr, než by ďalší vývoj raketoplánu mohol priniesť ovocie; preto sa NASA pod boľševickou vojenskou kontrolou teraz obracia chrbtom k tradičnej úlohe rozvíjať technológiu vesmírnych letov. Celý dôraz NASA sa presúva na používanie raketoplánu „tak, ako je“, počas krátkeho času zostávajúceho do vojny.

Najohromujúcejší výsledok tejto zásadnej zmeny politiky NASA bol oznámený približne pred dvomi mesiacmi, v apríli. Týka sa muža, ktorého meno je prakticky synonymom amerického programu pilotovaných kozmických letov. Tento muž zohrával kľúčové úlohy pri plánovaní a technickej realizácii každého jedného amerického pilotovaného kozmického programu. Bol členom pôvodného tímu PROJEKTU MERCURY. Významne sa podieľal na nadväzujúcom PROJEKTE GEMINI a bol ústrednou postavou mesačného PROJEKTU APOLLO. Riadil návrh a realizáciu strediska riadenia misií v Houstone a posledných 10 rokov bol riaditeľom Johnsonovho vesmírneho strediska.

Ak ste v priebehu rokov pozorne sledovali americký program pilotovaných kozmických letov, jeho meno pravdepodobne poznáte rovnako dobre ako ja. Hovorím o Dr. Christopherovi Kraftovi. Tunajší boľševickí vojnoví páni nariadili, že dni technologického vývoja NASA sa skončili, a tak jedného dňa minulý apríl Dr. Christopherovi Kraftovi povedali, že jeho služby už nie sú potrebné, a prepustili ho!

Práve keď vyslovujem tieto slová, priatelia, prebieha štvrtá misia raketoplánu. Je poslednou zo štyroch úvodných urýchlených vojenských misií na prípravu PRVEJ JADROVEJ VOJNY. Každá z týchto prvých štyroch misií zahŕňala dva raketoplány, nie iba jeden, ako som prvýkrát oznámil v AUDIO LISTOCH č. 62 a 63. Raketoplán, ktorý zakaždým vidíme štartovať z Floridy, sleduje inú dráhu do vesmíru, než sa verejne tvrdí. Preto sa nemôže vrátiť na Zem v čase a na mieste, kde má; dvojčlenná posádka každého letu sa teda vracia na Zem v malej kozmickej kapsule podobnej Gemini. Potom nastúpi do iného raketoplánu a z diaľky sa prudko objaví na dohľad, aby pristála v oznámenom čase a na oznámenom mieste. Všetky podrobnosti som už v minulosti uviedol, preto ich teraz nebudem opakovať.

Pri prvých troch štartoch raketoplánu sa štartovalo smerom na severovýchod. Zakaždým to bol začiatok dlhého zakriveného letu na sever na takmer polárnu obežnú dráhu, ktorá mala prechádzať nad Ruskom; tentoraz však raketoplán odštartoval iným smerom. Z Cape Canaveral vyrazil priamo na východ na takzvanú „obežnú dráhu s minimálnym sklonom“. Tentoraz nesmeroval k severnému pólu, ale k rovníku. Dôvod súvisí s tajným nákladom Pentagonu. Je to osobitný systém senzorov navrhnutý na potvrdenie prvej fázy plánovaného amerického prvého jadrového úderu na Rusko! Ako som oznámil minulý mesiac, citujem:

> „Aby infračervený senzor letectva mohol splniť svoju úlohu, musí byť umiestnený na geostacionárnej obežnej dráhe. Tá je vo výške viac než 22 000 míľ nad rovníkom.“

Pri televíznom prenose štartu pred tromi dňami bola nová dráha letu krátko spomenutá, ale nie vysvetlená. Napríklad miestom transatlantického núdzového pristátia pri prerušení misie bol tentoraz Dakar v Senegale, blízko rovníka. To je zmena oproti prvým trom letom, pri ktorých týmto miestom bola Rota v Španielsku, oveľa ďalej na sever. Samotný raketoplán nedokáže vystúpiť dostatočne vysoko, aby senzor letectva umiestnil na jeho konečnú obežnú dráhu. Namiesto toho je senzor umiestnený na vrchole rakety prepravovanej v nákladnom priestore.

Z technických dôvodov sa raketa musela naložiť do raketoplánu, keď stál zvislo, nie keď bol zaparkovaný vodorovne. Preto bol raketoplán po prvý raz na tento let naložený až po pripravení na štartovacej rampe. Hovorcovia NASA verejne priznali, že sa to urobilo, ale ako vždy vám nikdy nepovedia dôvod.

Minulý mesiac som oznámil, že štart raketoplánu č. 4 podľa harmonogramu bude znamenať, že plány jadrovej vojny Pentagonu stále prebiehajú podľa harmonogramu. V nedeľu ráno 27. júna sa raketoplán č. 4 stal vôbec prvým raketoplánom, ktorý odštartoval presne načas. Nebol dovolený ani okamih odkladu, hoci náhla prudká krupobúrka predchádzajúci deň zničila viac než 400 kriticky dôležitých tepelných dlaždíc.

Zatiaľ tento let raketoplánu zjavne prebieha podľa plánu. To znamená, priatelia, že septembrový termín PRVEJ JADROVEJ VOJNY stále platí.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som bol nútený stať sa nositeľom zlých správ. Protijadrový vojenský štátny prevrat plánovaný generálom Alexandrom Haigom sa zrútil. Ďalšie prekvapenia sú možné, ale času je teraz veľmi málo.

Zamýšľaná posledná vojnová postupnosť sa teraz na Blízkom východe začala rukami Izraela; a prebieha štvrtá misia raketoplánu, posledná potrebná na jadrovú vojnu.

Priatelia, nebezpečenstvo jadrovej vojny je teraz najväčšie od leta 1976. Nemôžem vám s istotou povedať, či vojna do septembra vypukne alebo nevypukne, pretože tieto vojnové plány sú plánmi ľudí a nie sú neomylné. S istotou vám môžem povedať, že nadchádzajúce dni budú plné nebezpečenstva!

Rockefellerov kartel zjavne zlyhal vo svojom pláne zastaviť tunajších boľševikov. Aréna konfliktu tak zostáva tunajším boľševikom proti vládcom Ruska. Dvoch smrteľnejších nepriateľov si nemožno predstaviť, priatelia. Tunajší boľševici sa ponáhľajú zaujať postavenia na úplný útok proti Rusku. Preventívne akcie Kremľa na zabránenie tomuto útoku sú prakticky zaručené. Ich výsledky môžu poriadne otriasť svetom!

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

DR. PETER DAVID BETER — AUDIO LIST Č. 77

28. júla 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického Audio listu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia o tajných operáciách, príčinách katastrof, zbraniach a mocenských skupinách sú autorove tvrdenia; preklad ich nepotvrdzuje ako historické fakty. Zachováva autorov hlas, citácie a členenie pôvodného textu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 28. júla 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 77.

Začiatkom tohto mesiaca, 6. júla, prišla z Ruska neobvyklá správa. V ten deň pri štarte z moskovského letiska Šeremetievo havarovalo dopravné prúdové lietadlo Aeroflotu. Bola to veľkolepá havária v plameňoch, pri ktorej zahynulo všetkých 90 ľudí na palube. Neobvyklé bolo, že správa bola zverejnená tak rýchlo. Havárie lietadiel v Rusku sa zvyčajne oznamujú tichšie a často s oneskorením niekoľkých hodín či dokonca dní — tentoraz však nie. Let Aeroflotu, ktorý havaroval 6. júla, bol medzinárodným letom do Afriky. Niektorí cestujúci boli študenti vracajúci sa domov do Sierry Leone a Senegalu. Za týchto okolností ruské úrady nemali inú možnosť než správu zverejniť bez odkladu. V priebehu niekoľkých hodín ju zaradili do spravodajstva po celom svete.

V priebehu niekoľkých hodín po moskovskej tragédii vyšetrovatelia na mieste zistili, že nešlo o obyčajnú leteckú haváriu. Uprostred skrútených, dymiacich trosiek bývalého lietadla Aeroflotu našli nezvratný dôkaz sabotáže. Správa o sabotáži bola odoslaná do ústredia KGB na Dzeržinského námestí v Moskve. Tam ju postúpili osobitnej pracovnej skupine poverenej riešením rastúceho počtu vnútorných rozvratných činov v Sovietskom zväze.

Prebieha stupňujúca sa kampaň na vyvolanie vnútorného zmätku v Rusku, ktorú tam uskutočňujú boľševickí agenti. Na Západe o tom bolo dosiaľ málo správ, ale je to skutočný a prehlbujúci sa problém. Do 36 hodín osobitná skupina KGB dokázala potvrdiť to, čo sa predpokladalo. Sabotáž lietadla Aeroflotu uskutočnila jedna z boľševických rozvratných skupín sledovaných v oblasti Moskvy. Tieto skupiny, podobne ako ďalšie po celom Rusku, financujú a riadia tunajší boľševici — ktorí majú teraz hlavné sídlo v Spojených štátoch.

KGB oznámila Kremľu výsledky vyšetrovania sabotáže Aeroflotu skoro 8. júla, iba dva dni po havárii. Podozriví z vykonania sabotáže boli zatknutí, ale zostávala otázka: ako poslať boľševikom v Spojených štátoch odkaz, aby prestali s podobnými činmi? Rozprávať sa so súčasnými vládcami Ameriky nepomáha. Bol potrebný nejaký čin, a to rýchlo. Rôzne možnosti boli prediskutované a z rôznych dôvodov zamietnuté. Odveta za haváriu Aeroflotu musela byť navrhnutá tak, aby americkým boľševikom odovzdala jasný odkaz v pojmoch, ktorým rozumejú. Kremeľ chcel povedať:

Vieme, čo ste urobili nášmu lietadlu. Máme prostriedky na vaše zničenie a vôľu použiť ich, ak to bude potrebné.

Aby bol odkaz účinný, čas bol rozhodujúci, a tak KGB a ruské vesmírne velenie spoločne dostali rozkaz vybrať „príležitostný cieľ“. KGB mala do 24 hodín vybrať na zničenie americké dopravné lietadlo. Kritériom výberu mal byť zoznam cestujúcich čo najpodobnejší zoznamu sabotovaného lietadla Aeroflotu. Lietadlo Aeroflotu viezlo mnoho zahraničných cestujúcich a celkovo bolo na palube 90 ľudí, preto KGB dostala rozkaz vybrať komerčné dopravné lietadlo v Spojených štátoch s podobnými charakteristikami; teda na palube musí byť najmenej 90 ľudí a nezvyčajne vysoký podiel zahraničných cestujúcich. Ruské vesmírne velenie malo potom zodpovedať za zničenie lietadla pri štarte, rovnako ako pri lietadle Aeroflotu.

Agenti KGB tu v Spojených štátoch nemali veľké ťažkosti vybrať nie jeden, ale niekoľko vhodných letov. Vďaka americkému vzájomne prepojenému počítačovému systému rezervácií leteckých spoločností bola úloha pomerne jednoduchá. Ruské vesmírne velenie si potom mohlo vybrať let, na ktorý bolo najvhodnejšie zaútočiť. Rovnako ako v minulosti sa rozhodlo uskutočniť útok s použitím zlého počasia ako operačného krytia.

Popoludní 9. júla sa juhovýchodnou Louisianou po častiach presúvali letné dažďové búrky. Boli to búrky, ktoré vznikajú v horúčave a vlhkosti spaľujúcich letných popoludní. Dážď prichádzal a odchádzal, miestami bol chvíľu silný a potom slabol na niekoľko kvapiek. Na medzinárodnom letisku v New Orleans pokračovala počas toho daždivého popoludnia obvyklá prevádzka. Takéto počasie bolo bežné a letisko bolo vybavené na jeho dôkladné sledovanie. Približne o 16.00 hod. senzory letiska zaznamenali neusporiadaný pohyb vzduchu nazývaný „strih vetra“. Lietadlám v oblasti boli vysielané varovania, aby ho mohli zohľadniť. Medzitým letecká prevádzka pokračovala bez prestávky. Dážď či nedážď, počasie bolo stále oveľa lepšie než minimálne podmienky potrebné na let.

Keď bolo pilotom vysielané varovanie pred strihom vetra, niekoľko lietadiel sa pripravovalo na štart. Jedným z nich bol Boeing 727 spoločnosti Pan American, let 759 do Las Vegas. Pilot počul varovanie a rozhodol sa prijať vhodné opatrenia na ochranu pred strihom vetra. Čím rýchlejšie sa lietadlo pohybuje, tým menej je voči nemu zraniteľné; preto pri rozjazde letu Pan American 759 po dráhe pilot držal prednú časť lietadla dole dlhšie než obvykle. Niekoľkými okamihmi navyše umožnil lietadlu 727 získať vyššiu rýchlosť ako bezpečnostnú rezervu. Potom zdvihol nos, lietadlo sa odlepilo od dráhy a začalo stúpať. Iné lietadlá, niektoré menšie a voči strihu vetra zraniteľnejšie než 727, odštartovali pred letom Pan Am 759 aj po ňom. Všetky to zvládli bez nehody, ale let 759 mal byť menej šťastný. Bol to tretí deň po havárii sabotovaného lietadla Aeroflotu v Moskve. Let Pan American 759 mal požadovaný počet viac než 90 ľudí; spĺňal aj kritérium nezvyčajne veľkého počtu zahraničných cestujúcich, viac než 20 %; a hoci išlo o vnútroštátny let, samotné lietadlo patrilo americkej medzinárodnej leteckej spoločnosti Pan American.

Podobnosti so sabotovaným letom Aeroflotu boli vyhodnotené ako viac než dostatočné; keď sa teda lietadlo Pan Am zdvihlo z dráhy, čakala naň ruská kozmosféra vznášajúca sa v oblakoch nad letiskom. Okamih po opustení dráhy ho zasiahlo niečo, čo svedkovia opísali ako „blesk“. V skutočnosti videli, priatelia, presný úder zbrane s lúčom nabitých častíc. Vystrelila ho smerom nadol na lietadlo ruská kozmosféra ukrytá v oblakoch nad ním. Nie je prekvapujúce, že si to svedkovia pomýlili s bleskom. Keď sa o zbraniach s lúčom nabitých častíc hovorí verejne, najčastejšie sa opisujú ako niečo, čo vytvára akýsi umelý blesk; lúč nabitých častíc však blesk iba pripomína. Jeho účinok je oveľa ničivejší než účinok blesku.

Lúčový úder bol veľmi presne zameraný na nasávací otvor vzduchu v chvoste lietadla 727. Úder vháňal prehriaty vzduch a trosky do stredného motora a zničil ho. Okraje zásahu tiež poškodili a narušili činnosť ďalších dvoch motorov umiestnených v blízkosti.

Keď lietadlo stratilo výkon, svedkovia videli, že prestalo normálne stúpať a začalo sa ťažkopádne sunúť vzduchom. Menej než pol míle od konca dráhy zachytilo strom pri klesaní k husto obývanej oblasti. Odsúdené dopravné lietadlo preletelo priamo nad ženou, ktorá neskôr novinárom povedala: „Prskalo a pukalo, akoby nedokázalo rozbehnúť motor.“ O chvíľu neskôr sa umierajúce lietadlo rútilo, prevracalo a vybuchovalo cez štyri bloky mesta Kenner v Louisiane. Omráčení obyvatelia, ktorých havária tesne minula, hľadeli cez ulicu s hrôzou a neveriacky. Tam, kde ešte pred chvíľou stáli domy susedov, teraz bola ohnivá búrka. Stena zúrivých plameňov sa týčila do výšky 20 poschodí. Zahynulo všetkých 145 ľudí na palube aj ďalších 8 na zemi.

Priatelia, havária Aeroflotu v Moskve a havária Pan Am o tri dni neskôr v New Orleans neboli iba tragickými nehodami. Obete týchto tragédií boli obeťami tajnej vojny medzi Spojenými štátmi a Ruskom. Ak nepríde zázrak, na obzore je úplná vojna; a ak príde, príde náhle, tak ako začiatkom tohto mesiaca náhle prišlo zničenie na predmestie New Orleans.

V posledných dňoch začali najvyšší predstavitelia Spojených štátov aj Ruska otvorene hovoriť o vojne. Obe strany teraz hovoria, že Spojené štáty a Sovietsky zväz už sú vo vojne, čo je pravda; tajné boje, ktoré prebiehajú už roky, sú však iba slabým tieňom toho, čo má prísť.

Moje tri osobitné témy tohto AUDIO LISTU sú:

Téma č. 1 — RASTÚCI ROZBEH K PRVEJ JADROVEJ VOJNE

Téma č. 2 — VNÚTORNÝ PRECHOD AMERIKY NA VOJNOVÚ NOHU

Téma č. 3 — STUPŇUJÚCA SA NALIEHAVOSŤ RUSKÝCH PROTIVOJNOVÝCH VAROVANÍ

Téma č. 1 — RASTÚCI ROZBEH K PRVEJ JADROVEJ VOJNE

EKONOMICKÝ SUMMIT A SUMMIT NATO

Začiatkom minulého mesiaca, od 4. do 6. júna, sa uskutočnil ôsmy ekonomický summit Spojených štátov a šiestich ďalších vedúcich priemyselných krajín. Hostilo ho Francúzsko s obvyklou pompou a ceremóniami. Summit mal umožniť zblíženie názorov, ktoré by viedlo k jednotnejšiemu prístupu k riešeniu svetových ekonomických problémov, ale entita známa ako prezident Reagan tam išla s inými cieľmi. Reaganova administratíva ovládaná boľševikmi sa zaoberá myšlienkami na vojnu a intrigy — nie budovaním lepšieho sveta.

Pre tento zásadný rozdiel v pohľade bol Reagan od začiatku do konca mimo kroku s ostatnými vodcami summitu. Symbolizovalo sa to už na začiatku, keď všetkých vodcov previezli do versaillského paláca modro-bielymi francúzskymi vrtuľníkmi — teda všetkých okrem prezidenta Reagana. Odmietol letieť francúzskym vrtuľníkom a prišiel vo vlastnom vrtuľníku námornej pechoty. „Otázka bezpečnosti,“ povedal ktosi. Reaganova posadnutosť bezpečnosťou vo Versailles hraničila s paranojou. Napríklad si do Francúzska priniesol vlastnú zásobu pitnej vody na palube Air Force 1. Prečo? Pretože jednoducho nedôveroval

francúzskej vode, dokonca ani mnohým druhom svetoznámej francúzskej balenej vody. „Iba otázka bezpečnosti," povedal ktosi.

Francúzi sa urazili, keď sa dozvedeli o Reaganovom bojkote francúzskej vody, ale skutočne ich urazilo jeho správanie k vynikajúcej francúzskej kuchyni vo versaillskom paláci. Kým všetci ostatní svetoví vodcovia oddychovali a užívali si, Reagan sa správal, akoby mu niekto chcel ublížiť. Má dvoch príslušníkov Tajnej služby pridelených ako „ochutnávačov jedla", podobne ako kedysi králi. Nezje nič, kým to najprv neochutnajú. Ak ochutnávači nezomrú, usúdi, že jedlo nie je otrávené, a zje ho. Keď Reaganovi ochutnávači vtrhli do kuchýň versaillského paláca, kuchári boli pobúrení. Spochybňovať francúzske jedlo znamená znevažovať samotnú slávu Francúzskej republiky. Ako jeden rozhorčený kuchár povedal novinárom: „Náš vlastný prezident nemá ochutnávačov. Francúzskemu jedlu dôveruje."

Keby sa Reaganova paranoja vo Versailles obmedzila na jedlo a pitie, možno by ju odmávli ako nepodstatnú; v skutočnosti však počas samotných rokovaní boli Spojené štáty ešte viac mimo. Naši obchodní partneri povedali: „Vypracujme spôsob, ako znížiť vysoké úrokové sadzby, ktoré zabíjajú naše ekonomiky." Takzvaný Reaganov tím odpovedal: „Odrežme Rusko od obchodných úverov, aby sme zabili ruskú ekonomiku." Európania povedali: „Sme zraniteľní ekonomickou katastrofou pre svoju takmer úplnú závislosť od ropy z Blízkeho východu a Perzského zálivu. Vojna v regióne by nás mohla ochromiť zo dňa na deň. Musíme sa chrániť získaním druhého zdroja energie. Preto musíme pomôcť postaviť sibírsky plynovod, ktorý nám privedie zemný plyn z Ruska."

Reaganov tím však odpovedal:

> „Ak postavíte plynovod, bude z toho mať prospech aj Rusko, preto ho nestavajte."

Keď sa konferencia končila, v tlači sa objavili správy, že Spojené štáty rozhnevali ostatné zúčastnené krajiny. Namiesto práce na riešení vlastných problémov sa Reaganova administratíva zaujímala iba o vytváranie problémov Rusku.

Po skončení ekonomického summitu začiatkom minulého mesiaca pokračoval Reaganov sprievod v dlhej ceste po Európe. Dňa 9. a 10. júna sa v Bonne v Západnom Nemecku konal summit vodcov NATO. Na záverečnom uzavretom zasadnutí entita Reagan predniesla súhrnné vyhlásenie také bojovné, že všetkých ostatných ohromilo a umlčalo.

Európski diplomati sú Reaganovými slovami takí znepokojení, že začiatkom tohto mesiaca niektorí z nich o tom začali hovoriť tlači. Ovládané hlavné médiá tu v Amerike sa starostlivo vyhýbali zdôrazneniu tohto zlovestného príbehu. Pred niečo vyše dvomi týždňami, 11. júla, však Newsday uverejnil článok preberaný viacerými novinami. Začína sa, a citujem:

> „Prezident Reagan ohromil spojencov na summite NATO, keď im povedal, že pokiaľ ide o neho, Sovietsky zväz je vo vojne so Spojenými štátmi, uviedli minulý týždeň európski predstavitelia. Vyhlásenie, ktoré zaznelo, keď prezident sumarizoval svoje názory na dvojdňové stretnutie v Bonne, ostatné hlavy štátov tak prekvapilo, že zostali ticho, a generálny tajomník NATO Joseph Luns okamžite ukončil zasadnutie, podľa týchto predstaviteľov, ktorí boli pred mesiacom na summite prítomní."

PREHLBOVANIE A MNOŽENIE KRÍZ

Priatelia, už niekoľko rokov oznamujem tajnú vojnu zúriacu medzi Spojenými štátmi a Sovietskym zväzom. Dosiaľ ani jedna strana nikdy nepriznala skutočnosť, že vojna medzi superveľmocami už prebieha. Táto vojna však nemôže zostať tajná navždy. Rastie rozbeh k okamihu, keď prepukne do úplnej vojny, PRVEJ JADROVEJ VOJNY; a keď sa tento okamih blíži, priatelia, obe strany začínajú o vojne hovoriť jasne. Na stretnutí NATO 10. júna údajný prezident Reagan povedal, že Spojené štáty a Rusko už sú vo vojne. O niekoľko týždňov neskôr povedal veľmi podobnú vec najvyšší ruský predstaviteľ.

Dňa 13. júla Pravda uverejnila prejav entity maršala Ustinova, sovietskeho ministra obrany. Ako som vysvetlil v minulosti, čokoľvek pripisované Ustinovovi má veľkú autoritu. Ustinov vyhlásil, že Spojené štáty riadia obchodnú, úverovú a technologickú vojnu proti Sovietskemu zväzu. Washingtonu tiež dal priame varovanie, že, citujem:

> „preventívne použitie jadrových zbraní pri prvom údere by nemohlo zabezpečiť americké víťazstvo“.

Ustinovovo varovanie odráža skutočnosť, že noví ruskí vodcovia poznajú plán Reaganovej administratívy čoskoro spustiť jadrovú vojnu a pripravujú sa poraziť boľševikmi vyvolaný americký prvý úder, ak sa uskutoční.

Tunajší boľševici však nepočúvajú, priatelia. Ako som podrobne vysvetlil v minulosti, boľševická mentalita je satanistická a schizofrenická. Tí, ktorí sú posadnutí boľševickým myslením, sú úplne neschopní nechať sa presvedčiť normálnym uvažovaním. Vidia tiene, ako Reagan so svojimi nádobami vody a ochutnávačmi vo Francúzsku. Sú mimo reality, ako ju poznáte vy a ja, a tak sa bezhlavo ženú ďalej so svojimi plánmi jadrovej vojny.

V AUDIO LISTE č. 63 pred takmer 16 mesiacmi som načrtol päťvetvový plán tunajších boľševikov, ktorý nás má priviesť k jadrovej vojne. Ako som vtedy oznámil, všetkých päť vetiev bolo navrhnutých tak, aby sa začali zbiehať okolo polovice roku 1982 — inými slovami, TERAZ. A deje sa to!

Prvá vetva vojnového plánu amerických boľševikov požadovala vyvolať čo najviac vnútorného zmätku v Rusku a jeho satelitoch. Má to slúžiť výlučne na odpútanie pozornosti a vyvádzanie sovietskych úradov z rovnováhy. Najdramatickejším nedávnym príkladom pokračujúcej kampane vnútorného obťažovania bola havária sabotovaného lietadla Aeroflotu v Moskve 6. júla.

Druhá vetva vojnového plánu požadovala pripraviť americký ľud na vojnu. Táto časť plánu zašla oveľa ďalej, než si väčšina ľudí uvedomuje. Zvykáme si na predstavu, že príprava na jadrovú vojnu je prioritou číslo jeden takzvanej Reaganovej administratívy.

Vláda, ktorá predstiera odhodlanie šetriť peniaze, míňa rekordné sumy na vojenské projekty. Zároveň Federálna agentúra pre riadenie mimoriadnych situácií (FEMA) dôrazne propaguje údajné plány civilnej obrany. Skutočnosťou je, že ani od nových vojenských projektov, ani od navrhovaných nových opatrení civilnej obrany sa neočakáva prínos pre všeobecné blaho verejnosti. Tieto veci potrebujú čas a tunajší boľševici zamýšľajú rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU oveľa skôr. Jediným skutočným účelom týchto vecí je prinútiť nás uvažovať v pojmoch vojny s Ruskom — a ochrániť iba amerických boľševikov v ich súkromných vojnových bunkroch.

Tretia vetva boľševického plánu prípravy na vojnu zahŕňa vesmír, a najmä PROGRAM RAKETOPLÁNU. V AUDIO LISTE č. 63 som oznámil, že séria štyroch úvodných misií bola plánovaná na vojenské účely. Verejnosti sa mal podávať príbeh, že pôjde o skúšobné lety. Vopred sa uskutočnili rozsiahle prípravy na sfalšované televízne pokrytie orbitálnej časti každého letu. Robilo sa to pomocou vopred nahratých videozáznamov. Skutočné vojenské činnosti astronautov raketoplánu medzitým verejnosť vidieť nemala. Ako som oznámil v AUDIO LISTE č. 63, plán požadoval dokončiť všetky štyri urýchlené vojenské misie raketoplánu do polovice roku 1982. Tento čas už prišiel a štvrtá misia raketoplánu je presne načas minulosťou.

Keď som minulý mesiac nahrával AUDIO LIST č. 76, štvrtá misia raketoplánu prebiehala. Teraz môžem oznámiť, že jej hlavná úloha, ktorú som opísal minulý mesiac, bola úspešná. Tajný kryogénny systém senzorov letectva je teraz na geostacionárnej obežnej dráhe nad Indickým oceánom. Je tam zaparkovaný a čaká na splnenie svojej úlohy asi o šesť týždňov, ak sa dodrží súčasný harmonogram Pentagonu. Touto úlohou, priatelia, bude potvrdiť úspech prvej etapy plánovaného amerického prvého jadrového úderu proti Rusku.

Teraz môžem oznámiť, že raketoplán č. 4 mal aj vedľajšiu misiu, ktorá úspešná nebola. Bola pridaná k tejto misii v nádeji na získanie ďalších spravodajských informácií nad Ruskom.

Robotická špionážna družica vyzbrojená laserom, ktorú vypustil tretí raketoplán, dlho nevydržala, priatelia. Prežila dosť dlho na to, aby poskytla základné nové údaje o cieľoch, ktoré boľševici v Pentagone chceli, a zachytila aj nečakané ďalšie informácie v blízkosti ruských vesmírnych základní. Na mnohých miestach Ruska sa stavajú akési zvláštne zariadenia, ale ruské kozmické záchytné prostriedky dokázali superšpionážnu družicu zničiť skôr, než mohla byť preprogramovaná na bližší pohľad na tieto miesta. A tak raketoplán č. 4 dostal doplnkovú misiu.

Výkonné sledovacie zariadenie bolo namontované v zadnom priestore kabíny posádky, aby pozorovalo cez okná v jej hornej časti. Usporiadanie veľmi pripomínalo to, čo sa urobilo pri druhom raketopláne minulý november 1981.

Raketoplán bol pôvodne vypustený na obežnú dráhu s minimálnym sklonom smerom k rovníku, ako som oznámil minulý mesiac. Urobilo sa to, aby mohol byť senzor letectva spolu so svojou nosnou raketou vypustený na vysokú rovníkovú dráhu. Potom sa na vykonanie druhej misie po prvý raz použila ďalšia schopnosť raketoplánu, o ktorej sa málo hovorilo.

Na naliehanie armády bol raketoplán navrhnutý so schopnosťou výrazne zmeniť rovinu svojej obežnej dráhy. Raketoplán č. 4 bol pôvodne na dráhe, ktorá nesiahala severnejšie než Cape Canaveral. Na akékoľvek špehovanie Ruska bolo potrebné zamieriť oveľa ďalej na sever. Raketoplán to dosiahol zmenou dráhy necelých 24 hodín po štarte. Z pôvodnej dráhy so sklonom 28 a pol stupňa zapol motory, aby dosiahol dráhu, ktorá ho vyniesla nad 40. stupeň severnej šírky. To stačilo na prelet nad južným Ruskom, kde sa nachádza niekoľko záhadných nových lokalít.

V tej chvíli sa raketoplán zmenil na nič viac než obrovskú neohrabanú špionážnu družicu s lasermi na sebaobranu — ale nefungovalo to! Len čo zamieril na sever, napadli ho a zničili ruské vesmírne zbrane, takže tunajší boľševickí vojnoví plánovači stále nevedia, na čo slúžia nové ruské zariadenia budované v najväčšom zhone.

Aj tak tunajší boľševici považujú tajnú misiu raketoplánu č. 4 za veľký úspech. Ich drahocenný senzor na potvrdenie útoku je teraz na obežnej dráhe a mieri na Rusko.

Záverečné dejstvo štvrtej misie raketoplánu bolo uskutočnené podľa harmonogramu s veľkou slávou 4. júla. Posledná tajná kópia raketoplánu Columbia priletela pristáť na Edwardsovej leteckej základni pred zrakom prezidenta. Potom prezident predniesol prejav, v ktorom slovne vyjadril budúcu podporu NASA; skutočnosťou však je, priatelia, že tunajší boľševici veria, že už vesmírny výskum nepotrebujú. Veria, že tajný vojenský program raketoplánu splnil svoju úlohu a že sú teraz pripravení na PRVÚ JADROVÚ VOJNU. Na uznanie tejto skutočnosti entita Reagan po pristátí raketoplánu na Edwardsovej základni uskutočnila vojenský ceremoniál. Generálmajor James Abrahamson, ktorý prevzal kontrolu nad raketoplánom pre armádu, bol povýšený na generálporučíka. Abrahamson nemal vôbec nič spoločné s vývojom raketoplánu, ale riadil jeho tajné využitie pri príprave na vojnu, a za to mu v podstate povedali: „Výborne.“

Štvrtá vetva zložitého boľševického plánu, ktorý nás má priviesť do vojny, požadovala zavedenie určitých nových útočných jadrových zbraní. Táto úloha je teraz v zásade dokončená, priatelia. Mobilné medzikontinentálne balistické rakety Minuteman TX, ktoré som prvýkrát odhalil v AUDIO LISTE č. 55, sú už rozmiestnené; a prízračné bojové lietadlá Stealth, ktoré som opísal v AUDIO LISTE č. 73, sa teraz rozmiestňujú okolo ruských hraníc.

Piata vetva plánu požadovala náhle rozrastanie súčasných kríz, ktoré poskytnú iskru na vojnu. A deje sa to, priatelia!

Brutálna izraelská invázia do Libanonu z minulého mesiaca sa vlečie bez riešenia na dohľad. Zakaždým, keď niekto navrhne cestu z krízy, Beginova vláda povie „žiadna dohoda“ a opäť bombarduje Bejrút.

A teraz od 14. júla vojna medzi Iránom a Irakom v Perzskom zálive znásobuje nestabilitu v regióne. Iránsky postup do Iraku robí presne to, čo chce Izrael: vrhá arabské štáty OPEC do zmätku. Iránsky bojový pokrik znie „Na Jeruzalem“; dosiaľ však Jeruzalem nemohol byť spokojnejší. To všetko pripravuje cestu k obmedzenému izraelskému jadrovému úderu na zničenie saudskoarabských ropných vrtov — tajnému plánu, ktorý som prvýkrát odhalil takmer pred siedmimi (7) rokmi a odvtedy niekoľkokrát aktualizoval.

Inde vo svete sa požiare množia. Medzi Somálskom a Etiópiou vypukli nové kruté boje. Vojna v Afganistane sa stupňuje a v Strednej Amerike sa vojna v Salvádore teraz rozširuje tak, že pohlcuje Honduras a Nikaraguu. Takzvané pravicové komandá z Hondurasu — vycvičené, vyzbrojené a zásobované CIA — zintenzívňujú svoje útoky na Nikaraguu. Spojené štáty používajú vojakov a materiál zo svojej základne pri Panamskom prieplave na pomoc Hondurasu proti Nikarague. Tým sa Panamský prieplav dostal do vážneho ohrozenia, presne ako som pred tým varoval vo svojej knihe pred deviatimi rokmi.

Počas augusta sa plánuje množenie svetových kríz a ich rýchle zhoršovanie. Cieľovým termínom Pentagonu pre jadrovú vojnu je stále POLOVICA SEPTEMBRA, priatelia, a tá je už za rohom!

Téma č. 2 — VNÚTORNÝ PRECHOD AMERIKY NA VOJNOVÚ NOHU

Minulý týždeň, 22. júla, vláda Francúzska vydala niečo, čo sa rovná vyhláseniu nezávislosti voči Spojeným štátom americkým. Tvorilo ho stručné dvojodsekové vyhlásenie vydané v Paríži. Nariaďovalo všetkým francúzskym spoločnostiam dodržať svoje zmluvy na pomoc pri výstavbe sibírskeho plynovodu z Ruska do Európy. Francúzsky krok bol nahnevaným vzdorom voči čoraz arogantnejšiemu diktovaniu Washingtonu Európe.

Na ekonomickom summite siedmich krajín začiatkom minulého mesiaca sa o plynovode podrobne diskutovalo. Ako zvyčajne, Spojené štáty chceli Európu prinútiť, aby od dohody odstúpila. Podráždení Európania znovu a znovu vysvetľovali, aký je pre nich plynovod životne dôležitý. Keď sa summit 6. júna skončil, zostali v presvedčení, že Spojené štáty budú rešpektovať ich stanovisko; ale, ako hovoria Francúzi, všetko to bol dialóg hluchých.

Dňa 18. júna, necelé dva týždne po ekonomickom summite, entita prezident Reagan oznámila nové opatrenia v snahe plynovod prekaziť. Minulý december 1981 oznámila zákaz americkým spoločnostiam dodávať vybavenie na plynovod. Dňa 18. júna zákaz rozšírila medzinárodne. Vyhlásila, že aj zahraničné spoločnosti pôsobiace vo svojich domovských krajinách majú zakázané dodávať vybavenie pre plynovod, ak vyrábajú produkty podľa amerických licencií. Bol to krok s malým alebo nijakým základom v medzinárodnom práve. Namiesto toho bol založený na čistom zastrašovaní našich spojencov.

Francúzske oznámenie 22. júla bolo odpoveďou Európy. Najprv prišlo oznámenie o francúzskych spoločnostiach; potom, v ten istý deň, poskytol západonemecký kancelár Helmut Schmidt rozhovor americkej televízii. Oznámil, že Francúzsko vo svojom rozhodnutí nie je samo. Schmidt povedal:

> „Plynovod bude postavený; a Briti, Francúzi, Nemci aj ďalší Európania dodržia dohody, ktoré ich firmy uzavreli so Sovietmi.“

Vo francúzskej televízii minister zahraničných vecí Claude Cheysson odhalil, že medzi Európou a Spojenými štátmi vzniká významný rozkol. V mene Francúzska opísal dianie ako „postupný rozvod“. Tiež povedal: „Už nehovoríme rovnakým jazykom.“ Pocity, ktoré vyjadril, sa rýchlo šíria vo vedení západnej Európy. Dokonca aj Británia, ktorej súčasnú vládu vo vojenskej oblasti ovládajú bolševici, považuje za potrebné postaviť sa v otázke plynovodu na stranu Európy.

Priatelia, teraz sme na posledných stránkach udalostí, ktoré som načrtol pred deviatimi rokmi vo svojej knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU. Vtedy som zverejnil zámerné dlhodobé ekonomické a politické plány a nevyhnutné dôsledky týchto plánov.

Úsilie Reaganovej administratívy sabotovať projekt sibírskeho plynovodu je priamou hrozbou pre životne dôležité európske záujmy. Naši dlhoroční európski spojenci sa v odpovedi spájajú na vlastnú ochranu. Skôr či neskôr k tomu muselo dôjsť. Práve toto som vo svojej knihe myslel tým, že Európa sa už nenechá zastrašovať vydieraním Spojených štátov. Trhlina, ktorá teraz vzniká medzi Spojenými štátmi a Európou, vyvoláva obavy z veľkej obchodnej vojny. Tieto obavy sú dobre odôvodnené. Citujem zo svojej knihy od strany 102:

„Pokiaľ ide o Ameriku, pôjde vlastnou cestou, tlačená hybnosťou nového imperializmu. Vstúpi do tunela veľkej obchodnej vojny so všetkými svojimi ochrannými mechanizmami. Myšlienka voľného obchodu vydýchne naposledy.“

Teraz sa to deje, priatelia. Napríklad len pred tromi dňami stroskotal pokus vypracovať dohodu medzi Európou a Spojenými štátmi o dovoze ocele. Zastarávajúci americký oceliarsky priemysel pomaly krachuje, keď náš trh zaplavuje oceľ z modernejších európskych závodov dotovaných vládami. Reaganovou odpoveďou je ďalšie prehĺbenie rozkolu uvalením daní alebo zvýšených ciel na dovoz európskych výrobkov. Takýto vývoj je nevyhnutným dôsledkom síl zámerne uvedených do pohybu už dávno, ale zároveň sa ním manipuluje na presadzovanie cieľov amerických boľševikov, ktorí teraz ovládajú takzvanú Reaganovu administratívu. Keď nás vedú po ceste k jadrovej vojne, zároveň pripravujú cestu k vlastnej úplnej nadvláde nad Amerikou po vojne. Ako som podrobne vysvetlil v predchádzajúcich správach, očakávajú, že prežijú jadrové spustošenie, ktoré plánujú zoslať na nás ostatných.

Ak by sa vojna vymkla spod kontroly a premenila Ameriku na beznádejnú pustatinu, sú pripravení potom odísť a začať odznova na južnej pologuli. Skutočnosťou však je, priatelia, že si myslia, že PRVÁ JADROVÁ VOJNA bude menej katastrofálna.

Tunajší boľševici veria, že to, čo zostane z Ameriky po PRVEJ JADROVEJ VOJNE, bude stále korisťou, ktorú sa oplatí mať. Očakávajú, že na vidieku a v malých mestách prežije vojnu 40 až 60 miliónov Američanov. Veľké americké mestá budú preč, ale s nimi aj ich nezvládnuteľné problémy, ako sú mestský úpadok a nekontrolovateľná kriminalita! Obrovské prírodné zdroje Ameriky tu zostanú, pripravené na využitie. Boľševici zamýšľajú zaujať postavenie našich poháňačov. Veria, že z popola povstane nová boľševizovaná Amerika a bude celá ich, aby ju používali podľa vlastnej vôle.

V tomto všetkom, priatelia, tunajší boľševici očakávajú zopakovať to, čo urobili pri prevzatí Ruska pred 65 rokmi. Napätie a utrpenie prvej svetovej vojny napokon urobili Rusko zraniteľným voči boľševickému prevzatiu. Teraz, keď kontrolu nad Ruskom stratili v prospech jeho nových protiboľševických vládcov, plánujú skúsiť to znovu tu. Prvá svetová vojna im dala Rusko a veria, že PRVÁ JADROVÁ VOJNA im dá Ameriku.

Aby pomohli pripraviť cestu k zamýšľanej úplnej povojnovej diktatúre nad Amerikou, tunajší boľševici nás zámerne izolujú vo svete. Už som opísal, ako Reaganova administratíva odcudzuje Európu. Podobne Biely dom zasahuje Japoncov na citlivom mieste zákazom vybavenia pre spoločné japonsko-ruské ropné projekty. Tie sa pripravujú na Sibíri a na ostrove Sachalin a priniesli by Japonsku významné nové dodávky energie.

V Latinskej Amerike politika Reaganovej administratívy spôsobila obrovské škody obrazu Ameriky. Vo falklandskej vojne medzi Britániou a Argentínou sa otvorená americká podpora Británie uskutočnila spôsobmi, ktoré rozhnevali celú Latinskú Ameriku.

Na Blízkom východe Spojené štáty strácajú dôveryhodnosť u Arabov svojím postojom, že Izrael nemôže urobiť nič zlé.

Pokiaľ ide o Rusko a sovietsky blok, Reaganova politika sa obmedzuje na mávanie päsťami a provokovanie. Americká obchodná vojna proti Rusku má premeniť „studenú vojnu“ na „horúcu“. Tam obchodné vojny vždy vedú. V tridsiatych rokoch Spojené štáty používali ropné embargá a obchodné bojkoty, aby vyprovokovali Japonsko k vojne, a výsledkom bol

Pearl Harbor. A teraz Spojené štáty používajú embargá, bojkoty a sankcie na prípravu cesty k vojne s Ruskom.

Priatelia, Spojené štáty sa izolujú vo všetkých smeroch. Dňa 9. júla entita Reagan dokonca oznámila, že Spojené štáty nepodpíšu novú zmluvu o „morskom práve“. Rokovania o nej trvali osem rokov a podpísalo ju 130 krajín. Dosiaľ iba štyri krajiny povedali jednoznačné „nie“ — a dve z nich sú Amerika a Izrael.

Izolácia, ktorú si Amerika spôsobuje sama, je zámerná, priatelia. Je súčasťou boľševickej stratégie, ktorú som odhalil v AUDIO LISTE č. 63: vytvoriť tu v Amerike akýsi komplex Masady — teda obrátenie sa dovnútra a proti sebe samej. Čím izolovanejšia Amerika bude, tým viac sa budeme vnímať ako osamelí vo svete zarytých nepriateľov a bez priateľov!

Tunajší boľševici v Amerike používajú rovnakú stratégiu ako ich sionistickí partneri v Izraeli. Anglický Yorkshire Post dokonale zhrnul sionistické uvažovanie pred šiestimi mesiacmi v úvodníku 16. januára, citujem:

> „Najtvrdší jastrabi v izraelskej vláde chcú, aby sa Izraelčania vo vzťahu k svetu cítili nemilovaní, nechcení a zraniteľní, pretože potom môže byť pre vládu ľahšie argumentovať, že väčšie bezpečnostné potreby majú prednosť pred všetkým ostatným.“

To sa deje v Beginovom Izraeli, priatelia, a to sa deje v Reaganovej Amerike. Izolácia Ameriky v zahraničí postupuje ruka v ruke s opatreniami na pritlačenie Američanov doma. Pripravuje sa niekoľko vecí, ktoré nás zasiahnu do peňaženiek, AK by sa plány bezprostrednej jadrovej vojny nejako oddialili. Plán zneplatniť 100-dolárovú bankovku, ktorý som prvýkrát zverejnil v AUDIO LISTE č. 63, sa opäť preveruje. V Latinskej Amerike sa teraz vyrába veľké množstvo falošných 100-dolárových bankoviek s použitím amerických tlačových dosiek, ktoré predtým používala CIA vo Vietname. To môže poslúžiť ako zámienka, ako krytie na odstránenie 100-dolárovej bankovky jej náhlym zneplatnením.

Kongresom teraz veľmi potichu prechádza aj nový ZÁKON O VOJNOVÝCH PRÁVOMOCIACH na ekonomické účely. Prezidenta by oprávňoval zaviesť kontrolu miezd a cien, vyhlásiť bankové prázdniny, zatvoriť burzy alebo prijať ďalšie opatrenia vyhlásením NÁRODNÉHO EKONOMICKÉHO NÚDZOVÉHO STAVU. Pod týmto krytím by sa aktivovali aj prezidentské vojnové právomoci bez toho, aby si to verejnosť uvedomila!

Vyhliadka bezprostrednej jadrovej vojny je s ekonomickými otázkami spojená aj ďalšími spôsobmi. Pred šiestimi mesiacmi som v AUDIO LISTE č. 71 oznámil, že sa presúva všetko ZLATO z newyorského skúšobného úradu mincovne Spojených štátov. Previezli ho po rieke Hudson do depozitára vo West Pointe, ktorý nebol navrhnutý na skladovanie zlatých tehál. Zamestnancom povedali, že je to z bezpečnostných dôvodov, hoci bezpečnosť vo West Pointe je horšia než v skúšobnom úrade. Teraz vám môžem povedať, čo sa s tým zlatom napokon stalo.

Zlato bolo tajne vyvezené z krajiny v rámci prípravy na jadrovú vojnu tu. Poslali ho do švajčiarskej Ženevy cez New Orleans v Louisiane a Francúzsko. Vo Francúzsku zásielku prevzali príslušníci švajčiarskej armády a odtiaľ išla vlakom a potom nákladným autom do podzemného depozitára v Ženeve. Prevzatie v Ženeve bolo podpísané 12. mája 1982. Správcom zlata je ženevská banka. Prezident Reagan s celým presunom vopred súhlasil.

Priatelia, ak sú dejiny vôbec nejakým vodidlom, tento a ďalšie presuny zlata sú jasným znamením, že naši takzvaní vodcovia očakávajú čoskoro vojnu. Po celé stáročia bolo zvykom, že vodcovia národov, ktorí vedeli o bezprostredne hroziacej vojne, presúvali svoje zlato do bezpečia vo Švajčiarsku. V poslednom čase odchádzalo z Ameriky do Švajčiarska nielen zlato z West Pointu, ale aj ďalšie súkromné zásoby zlata. Rovnako v Británii Rothschildovci v poslednom čase presúvali do Švajčiarska svoje veľké zásoby zlata.

V prípade zlata z West Pointu zostáva oznámiť ešte jednu dôležitú skutočnosť. Toto zlato — zlato právom patriace vám a mne, občanom Ameriky — bolo zverené na použitie vláde Izraela!

Izrael ho používa ako zábezpeku na financovanie pokračujúcich nákupov zbraní ohromujúcim tempom. Tajne sa vyzbrojuje ďaleko nad čokoľvek, čo by mohlo byť predstaviteľne potrebné na boj iba proti Arabom, takže otázka znie:

Prečo sa všetky tie zbrane teraz hromadia v Izraeli?

Odpoveď je, že sionistickí vojnoví páni Izraela čoskoro očakávajú v regióne väčšieho protivníka. Pokúšajú sa zatiahnuť Rusko do bojov na Blízkom východe na ceste k jadrovej vojne!

Celkovo sa ekonomika Spojených štátov vykrváca. Nenásytné výdavky na neproduktívne zbrojenie pomáhajú živiť infláciu, keď naše doláre smerujú na zbrane namiesto masla. Zároveň rekordné federálne pôžičky udržiavajú úrokové sadzby na úrovniach, ktoré zabíjajú podnikanie.

Výsledkom je STAGFLÁCIA — stagnujúca ekonomika s pokračujúcou infláciou. Ak ju neprerušia plány jadrovej vojny, smerujeme do hlbokej hospodárskej depresie, akú sme nikdy predtým nevideli:

Depresie s množstvom spotrebného tovaru v obchodoch, ale s veľkým počtom ľudí bez peňazí na jeho kúpu —

Ceny všetkého budú stále vyššie a ľudia budú predávať svoje cennosti, aby prežili —

Ľudia sa budú sťahovať k príbuzným —

Staré ubytovne budú plné ľudí, ktorí si už nemôžu dovoliť nič lepšie —

Rodiny sa rozdelia, keď ľudia prijmú akúkoľvek dostupnú prácu kdekoľvek —

Dlhé rady budú čakať na podanie žiadostí o vládne pracovné miesta a trochu istoty.

AK sa jadrovej vojne nejako zabráni alebo sa oddiali, toto sú veci, ktoré nám prinášajú politiky známe ako REAGANOMIKA. Ale za súčasného stavu, priatelia, sa to všetko môže veľmi skoro prerušiť! Vnútorný prechod Ameriky na vojnovú nohu teraz prebieha a tajné plány jadrovej vojny Pentagonu sa čoskoro dostanú do posledných týždňov.

Téma č. 3 — STUPŇUJÚCA SA NALIEHAVOSŤ RUSKÝCH PROTIVOJNOVÝCH VAROVANÍ

Začiatkom tohto mesiaca, 6. júla, izraelská vláda oznámila, že ak bude treba, americkí vojaci budú čoskoro vyslaní do Libanonu. O niekoľko hodín entita Reagan oznámila, že áno, v zásade je pripravená vyslať námornú pechotu ako súčasť dohody o prímerí. Pre verejnosť boli poskytnuté uistenia, že sa to uskutoční za určitých upokojujúcich podmienok. Údajne, ak bude námorná pechota vyslaná, bude to iba dočasne na dohľad nad prímerím, nie na boj, a iba ak všetky strany súhlasia s jej prítomnosťou. Všetko to znie veľmi bezpečne; pre tých, ktorí poznajú skutočné podmienky v Libanone, však návrh vyslať amerických vojakov znie ako čisté šialenstvo. Je to ako pokúšať sa uhasiť požiar polievaním benzínom. Bude to situácia šitá na mieru výbušným incidentom, ktoré vojnu rozšíria.

Nasledujúci deň bol Reaganovi doručený list sovietskeho prezidenta Brežneva s varovaním pred vyslaním námornej pechoty. Bolo to stručné, záhadné varovanie bez konkrétnych hrozieb. V diplomatickom jazyku jednoducho hovorilo: „Nerobte to.“

V týchto dňoch sú protivojnové varovania z Moskvy čoraz naliehavejšie a častejšie. Dňa 7. júla bolo vydané Brežnevovo varovanie pred vyslaním americkej námornej pechoty do Libanonu a iba o šesť dní neskôr prišlo Ustinovovo varovanie pred americkým prvým jadrovým úderom, ktoré som opísal v prvej téme.

Ruské protivojnové varovania zahŕňajú nielen slová, ale aj činy. Dnešný Kremeľ riadia muži, ktorí vedia, že slová bez činov sú proti boľševikom zbytočné. Preto som minulý mesiac varoval, že možno očakávať začiatok ruských preventívnych opatrení. Tie teraz prebiehajú, priatelia, vo forme varovných úderov, ktoré majú odovzdať odkaz.

Prvý z týchto varovných úderov sa odohral koncom minulého mesiaca v nedeľu ráno 27. júna. Milióny Američanov v to ráno sledovali štart raketoplánu č. 4 v televízii. Pozerali sme sa až do oddelenia dvoch pomocných rakiet na tuhé palivo a ich odpadnutia od raketoplánu. O chvíľu neskôr veľká kozmosféra, ktorá z diaľky držala tempo s raketoplánom, vystrelila dva rýchle údery na padajúce pomocné rakety, ktoré už v televízii nebolo vidieť. Lúčová zbraň kozmosféry vyrazila otvor do boku každého plášťa pomocnej rakety v hodnote 18 000 000 dolárov. Lietadlo letectva C-130 sledovalo pomocné rakety a videlo, ako sa ich padáky otvárajú, ale keď vyhorené rakety dopadli na vodu, pokračovali ďalej nadol. Pre otvory vyrazené do ich bokov neplávali. Záchranné tímy bezmocne sledovali, ako vesmírne vybavenie za 36 000 000 dolárov klesá do vody hlbokej niekoľko tisíc stôp.

Rozpačití predstavitelia NASA sa pokúsili stratu dvoch pomocných rakiet vysvetliť lžou, že sa neotvorili padáky. Pravdepodobnosť takéhoto zlyhania padákov na oboch raketách je astronomicky malá, ale nemajú inú zámienku, ktorú sa odvážia povedať verejnosti. Ruský odkaz bol medzitým jasný. Keby chceli, mohli by Rusi namiesto pomocných rakiet zničiť samotný raketoplán — a to priamo v celoštátnej televízii.

Potom prišla havária Aeroflotu v Moskve a po nej odveta 9. júla proti lietadlu Pan Am v New Orleans. Obe udalosti boli vojnovými činmi — činmi tajnej vojny, ktorú obe strany začínajú verejne spomínať. Ruský odkaz tunajším boľševikom znel:

> „Nie ste v takom bezpečí, ako si myslíte.“

O šesť dní neskôr Rusi pripomenuli tunajším boľševikom svoje kombinované schopnosti v geofyzikálnom boji a rozsiahlej sabotáži tu. Na jar 1977 som začal oznamovať ruskú kampaň ukladania jadrových mín tam, kde môžu zničiť nespočetné priehrady po celých Spojených štátoch. Tieto zariadenia sú stále tam, priatelia, a čakajú na použitie stlačením tlačidla v Rusku; tunajší boľševici však veria, že všetky tieto zbrane sú veľkým blufom, že dnešní protivojnoví ruskí vodcovia ich nikdy nepoužijú. A tak 15. júla Kremeľ boľševickému Pentagonu povedal: „Premyslite si to znovu.“ V ten deň sa severné Colorado otriasalo pod neuveriteľnými dažďovými búrkami, výsledkom ruského ovplyvňovania počasia. Priehrady v oblasti sa namáhali zadržať nápor vody. Potom bola pri základe priehrady Lawn Lake odpálená podvodná jadrová mína s nízkym výkonom. Priehrada sa roztrhla a povodňové vody sa prehnali kaňonom a cez rekreačné mestečko Estes Park. Vláda sa potom snažila zakryť stopy tvrdením, že mala o priehradu obavy, ale katastrofa v skutočnosti prišla absolútne bez varovania, pretože priehradu okamžite zničila ruská mína.

Hneď nasledujúci deň prišiel ďalší ruský varovný výstrel. Tentoraz bol vyjadrený stáročným jazykom námornej vojny, aktualizovaným na vesmírny vek. Pri konfrontáciách na mori sa niekedy stáva, že vojnová loď vystrelí pred provu inej lode. Výstrel je mierený tak, aby loď tesne minul a preletel hneď pred ňou. Výstrel pred provu, priatelia, je azda najjednoznačnejším vojenským odkazom na Zemi. Znamená:

„Okamžite zastavte, inak budete zničení.“

Dňa 16. júla odštartovalo z Bostonu do Los Angeles lietadlo United Air Lines DC-10. Medzi cestujúcimi veľkého lietadla boli určití kľúčoví členovia tunajšej boľševickej vládnucej skupiny. Let určitý čas prebiehal bez incidentu; keď však lietadlo letelo na západ vo výške 39 000 stôp, ruská kozmosféra zaujímala postavenie na jeho zachytenie. Vznášala sa niekoľko míľ po jednej strane letovej dráhy a niekoľko stoviek stôp nad ňou. Jej zbraň s lúčom nabitých častíc bola namierená vodorovne, aby vystrelila pred provu rýchlo letiaceho DC-10. Keď sa lietadlo blížilo, posádka kozmosféry nabila lúčovú zbraň na úder maximálnou energiou v rozostrenom režime. Ako som už dávno odhalil v AUDIO LISTE č. 29, vytvára to prudký vzdušný výbuch podobný tým, ktoré bolo v tú zimu počuť pozdĺž amerického východného pobrežia a inde. V presne správnom okamihu kozmosféra vystrelila pred provu prichádzajúceho DC-10. Obrovský vzdušný výbuch tesne nad jeho letovou hladinou vytvoril mohutnú rázovú vlnu vzduchu rútiaceho sa nadol. O okamih do nej DC-10 vletel. Cestujúci neskôr novinárom povedali, že počuli veľkú ranu, potom sa celé lietadlo zatriaslo, keď bolo stlačené nadol akoby obrovskou rukou. Všetci bez zapnutého bezpečnostného pásu boli vymrštení k stropu, čo je v DC-10 poriadna vzdialenosť. Mnohí boli zranení, niektorí vážne; potom sa epizóda skončila rovnako rýchlo, ako sa začala. Lietadlo pokračovalo do Los Angeles bez ďalšieho incidentu — pre určité osoby na palube však vzdušný výstrel pred provu predstavoval jasné varovanie! Rusi hovorili:

„Teraz zastavte svoje vojnové plány, inak budete zničení.“

Najnovší zo série ruských varovných výstrelov sa odohral 22. júla. Bol namierený priamo na zbrojných špecialistov medzi tunajšími boľševikmi. V ten deň sa na Cape Canaveral uskutočnil prvý skúšobný let novej armádnej rakety Pershing-2 na plný dolet. Pershing-2 je jadrová raketa, ktorú chce Reaganova administratíva umiestniť v Európe, odkiaľ môže útočiť na Rusko. Európa bude použitá ako odpaľovacia plošina. Niekoľko sekúnd po odštartovaní z Cape Canaveral bola raketa Pershing-2 zaplavená neutrónovým žiarením z

ruskej kozmosféry vysoko nad ňou. Ako som vysvetlil v minulosti, neutrónové žiarenie úplne narúša všetky druhy elektronických zariadení. Výsledkom bolo, že navádzací systém Pershingu-2 sa zbláznil. Stúpajúca raketa sa prevrátila na bok a potom sa začala premetávať po floridskej oblohe. Sedemnásť sekúnd po štarte bezpečnostný dôstojník strelnice stlačil tlačidlo samodeštrukcie a raketa vybuchla. Ruský odkaz tunajším boľševikom bol veľmi jasný, priatelia. Plány použiť rakety na pomoc pri zničení Ruska neuspejú. Pokus o to prinesie ničenie iba samotnej Amerike.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som oznámil rastúci rozbeh k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Všetkých päť vetiev zložitého plánu amerických boľševikov na privodenie jadrovej vojny sa zbieha podľa harmonogramu. Tu v Spojených štátoch prebieha prechod na vojnovú nohu, zatiaľ čo sme psychologicky pripravovaní na nastávajúcu vojnu. Zrútenie protivojnového štátneho prevratu generála Alexandra Haiga minulý mesiac prenechalo bojisko tunajším boľševikom proti Kremľu, a tak Rusi teraz vedú kampaň protivojnových varovaní slovami aj činmi. To všetko sa deje v čase, keď vodcovia oboch strán začali verejne hovoriť, že Amerika a Rusko už sú vo vojne.

Varovné výstrely pred americkú provu v posledných dňoch sú veľmi jasné. Otázka znie:

Vezmú si tunajší boľševici tieto varovania k srdcu a ustúpia od svojich plánov jadrovej vojny?

Odpoveď na to, priatelia, sa píše krvou vo vojnou zmietanom Libanone! Malý Libanon býval Švajčiarskom, klenotom Blízkeho východu. Bejrút bol krásnym, pokojným mestom a centrom obchodu a financií. Hory boli posiate slávnymi libanonskými cédrami a pokojnými, malebnými dedinami obývanými miernymi a priateľskými ľuďmi. Libanonské údolia, najmä údolie Bikáa, boli neopísateľne bohaté na ovocie a zeleninu.

Sionisti v Izraeli po tom všetkom túžili; a tak s OOP ako zámienkou napokon vtrhli do krajiny. Aby Libanon ovládli, musia ho najprv zničiť, a práve to robia. Každá nová vlna izraelského bombardovania necháva viac ľudí bez domova a viac malých detí zmrzačených, plačúcich a v šoku. Koncentračné tábory riadené Izraelčanmi v južnom Libanone sú plné väzňov s veľkými krížmi namaľovanými na chrbtoch. Mnohým obetiam svojho bleskového útoku Izraelčania odopreli jedlo, vodu a lekársku starostlivosť, a vláda Spojených štátov po celý čas naďalej podporuje Beginovu vojnu! Dokážete si to predstaviť?

Pred tromi dňami vodca Organizácie pre oslobodenie Palestíny Jásir Arafat odovzdal skupine amerických kongresmanov podpísaný dokument, ktorý naznačuje prijatie práva Izraela na existenciu. Izrael ho okamžite odmietol ako propagandistický trik a pohotovo zintenzívnil bombardovanie Bejrútu. Rovnako boľševická Reaganova administratíva odmávla Arafatovo vyhlásenie ako, citujem: „smiešnu propagandu“.

Priatelia, keby Spojené štáty alebo Izrael vážne chceli ukončiť krviprelievanie, zvážili by každú príležitosť na rokovanie. Spoločné Reaganovo–Beginovo odmietnutie Arafatovho mierového podnetu môže znamenať iba jedno:

Reaganova–Beginova os nechce mier; chce vojnu!

Preto budú nadchádzajúce dni, priatelia, skutočne veľmi nebezpečné; a ako raz povedal Thomas Jefferson:

„Chvejem sa o svoju krajinu, keď si uvedomím, že Boh je spravodlivý.“

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh požehná každého jedného z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 78

27. augusta 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia, predpovede a hodnotiace či znevažujúce označenia v texte sú autorove; preklad ich nepredkladá ako overené fakty. Zachováva dobový autorov hlas a obsah originálu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 27. augusta 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 78.

V prvý deň tohto mesiaca, augusta 1982, sa v novinách po celej Amerike objavil srdcervúci symbol bejrútskeho holokaustu. Bola to agentúrna fotografia zdravotnej sestry v nemocnici vo východnom Bejrúte, ktorá v ľavej ruke držala maličké sedemtýždňové dieťa a kŕmila ho z fľaše. Od špičky drobného nosa smerom nahor bola hlavička dieťaťa zabalená v hrubých obväzoch, ktoré zakrývali aj oči. Malé plecia boli zavinuté do ďalších obväzov. Tam, kde mali byť dve detské rúčky, nebolo nič. Ruky dieťaťu odtrhol izraelský delostrelecký granát, ktorý dopadol neďaleko Zelenej línie oddeľujúcej východný a západný Bejrút.

Hovorí sa, že obrázok vydá za tisíc slov, ale v tomto prípade vydal za tisíc vzlykov. Tu bolo maličké libanonské dieťa, celkom nový ľudský život, zničený ešte skôr, než sa vôbec mohol začať. Fotografia bola dojímavou názornou ukážkou nezmyselnej tragédie vojny; prinajmenšom tak na ňu zrejme reagovala väčšina ľudí, ktorí ju videli.

Reakcia Beginovej vlády v Izraeli však bola celkom iná. Keď ich na fotografiu upozornili, nestrácali ani slovo na také malichernosti, ako je obyčajný ľudský súcit, účasť či ľútosť. Namiesto toho podali rozhorčené protesty proti tlačovým agentúram a novinám, ktoré ju uverejnili. Veľmi ich znepokojoval vplyv fotografie na verejný obraz Izraela. Žiadali uverejnenie odvolania tvrdení o izraelskej zodpovednosti za ťažké zranenia dieťaťa; ku cti našich tlačových agentúr však slúži, že akékoľvek odvolanie odmietli. Bolo veľmi pevne preukázané, že tragédiu spôsobilo izraelské ostreľovanie.

Väčšine z nás, ktorí sme ďaleko od miesta udalostí, môže fotografia maličkého dieťaťa hrozne zmrzačeného na celý život pripadať výnimočná. Skutočnosťou však je, že osud tohto dieťaťa sa pri izraelskom znásilňovaní Libanonu opakoval nespočetne veľakrát.

Nedávno to ilustrovali pozorovania presbyteriánskeho duchovného pôsobiaceho pri Princetonskom teologickom seminári. Tento duchovný sa náhodou nachádzal v južnom Libanone, keď sa 5. júna začala invázia, a zostal tam niekoľko týždňov po vypuknutí vojny. Nedávno na prednáške v Ohiu opísal, čoho bol svedkom.

Duchovný na vlastné oči videl oblasti, kde izraelský nápor zapríčinil nie stovky, ale tisíce úmrtí, prevažne civilistov! Opísal aj usilovné izraelské snahy zakryť rozsah krviprelievania a utajiť ho pred vonkajším svetom. Vo viacerých prípadoch izraelské buldozéry dokonca vykopali jamy, nahrnuli do nich hromady tiel a zasypali ich. Najdesivejšia scéna, ktorú opísal, však bola tá, kde bolo zabitých a zmrzačených veľa detí. Prišiel na miesto práve

vtedy, keď sa začalo odpratávanie. Ukázali mu miestnosť plnú prstov, rúk, nôh, paží a ďalších častí detských tiel.

Tu v Spojených štátoch sa obrovský rozsah izraelských zverstiev v Libanone vycenzúruje. Keď počujeme o znechutených izraelských vojakoch, ktorí opúšťajú front a vracajú sa do Izraela protestovať proti vojne, nedokážeme úplne pochopiť prečo. Inde vo svete sú však médiá menej zväzované zvieracou kazajkou sionistickej a boľševickej cenzúry, akú máme tu v Spojených štátoch, a ich správy sa úplne zhodujú s osobnými pozorovaniami presbyteriánskeho duchovného.

Napríklad 8. augusta BBC informovala o pozorovaniach predstaviteľa Medzinárodného červeného kríža týkajúcich sa krviprelievania v Bejrúte. Povedal, že viac než 80 % obetí v Libanone tvoria civilisti, a zdôrazňoval, že zabíjanie a bombardovanie v Bejrúte je oveľa horšie, než bývalo všeobecne počas druhej svetovej vojny. O dva dni neskôr BBC priniesla správu o humanitárnych pracovníčkach z Európy a Nového Zélandu pôsobiacich v bejrútskej bojovej zóne. Prišli k Zelenej línii protestovať proti izraelskému obliehaniu, ktoré západný Bejrút odrezalo od potravín, paliva a vody. Jedna povedala:

> „Toto sú najhroznejšie podmienky, aké som počas všetkej našej humanitárnej práce po celom svete videla.“

A priatelia, Izraelčania nedovolili odísť zo západného Bejrútu ani deťom!

Mnohé vojenské akcie, ktoré Beginova vláda nariadila v Libanone, možno označiť iba za „vojnové zločiny“. Muži, ktorí boli v štyridsiatych rokoch sionistickými teroristami, ovládajú to, čo sa stalo treťou najmocnejšou vojenskou mašinériou sveta — izraelskou mašinériou osemdesiatych rokov. Výsledkom je to, čo sme videli v Libanone: ŠTÁTNY TERORIZMUS. Je to vojenská sila používaná podľa teroristickej doktríny.

V bežnej vojenskej doktríne sú najúspešnejšie operácie tie, ktoré minimalizujú straty; pri vojenskom terorizme je to však naopak. Vynakladá sa všetko úsilie na znásobovanie obetí pre obete samotné, bez rozlišovania medzi bojovníkmi a civilistami. Pre teroristu je smrť mocou.

Počas celého obliehania Bejrútu sme videli izraelskú doktrínu vojenského terorizmu v praxi. Washington Post 13. augusta opísal zmätenosť, ktorú medzi obyvateľmi Bejrútu vyvolávali nemilosrdné izraelské útoky. Jedného z nich citovali takto:

> „Aký zmysel má všetko toto zabíjanie? Čo Izraelčania chcú? Zbláznili sa? Palestínčania povedali, že sú pripravení odísť, tak prečo ich nenechajú? Prečo nás ďalej takto bombardujú?“

Odpovede, priatelia, nájdeme všetky v doktríne vojenského terorizmu, ktorú praktizuje Beginova vláda. Chcú úplnú kontrolu prostredníctvom úplného strachu; aby ju dosiahli, zámerne čo najviac zvyšujú počet mŕtvych a utrpenie. To je politika genocídy a skutočných vojnových zločinov. Vojnové zločiny, ktoré v Libanone páchajú militantní izraelskí sionisti, sú, priatelia, desivé už len na pomyslenie; ak sa však pri nich nezastavíme a nezamyslíme sa nad nimi, nebudeme brať vážne plány ešte väčších vojnových zločinov, ktoré majú prísť!

Reaganova–Beginova os boľševikov a sionistov usilovne pracuje na spáchaní najväčšieho vojnového zločinu: TERMONUKLEÁRNEJ VOJNY. Ak uspejú, utrpenie Libanonu zbledne v porovnaní s utrpením Ameriky!

V tejto chvíli sa urýchlený plán rozpútania PRVEJ JADROVEJ VOJNY stále drží harmonogramu. Tento skrátený vojnový časový plán som prvýkrát zverejnil pred šiestimi mesiacmi v AUDIO LISTE č. 72. Pre prípad, že zlyhá alebo sa oneskorí, pokračujú po celom svete aj dlhodobejšie intrigy smerujúce k jadrovej vojne; v tejto chvíli však, priatelia, Pentagon Spojených štátov stále odpočítava čas do polovice septembra, keď má rozpútať prekvapivú jadrovú vojnu.

Toto bude moja posledná príležitosť podať vám správu pred „dňom Z“ — cieľovým dátumom vojny, ktorý je teraz naplánovaný na polovicu septembra.

Je možné, že v zostávajúcich dňoch sa stane niečo dramatické, čo plán zastaví. Dostal som čerstvú správu, že plány protivojnového štátneho prevratu, o ktorých som prvýkrát informoval v AUDIO LISTE č. 72, napokon možno nie sú celkom mŕtve. Tunajším boľševikom sa pred dvoma mesiacmi podarilo odstrániť kľúčového muža tohto plánu, generála Alexandra Haiga; nie sú si však istí, či úspešne vyradili všetkých Haigových ľudí. Ak nie, v nasledujúcich dvoch týždňoch sa môže stať čokoľvek. Aj tak však zostáva akcia na zabránenie vojne v tejto neskorej chvíli málo pravdepodobná.

Ak tunajší boľševici uspejú pri rozpútaní prekvapivého amerického prvého jadrového úderu proti Rusku, chcem, aby ste boli čo najlepšie pripravení. Ak sa plán pokúsia uskutočniť, verejnosť nedostane vôbec nijaké oficiálne varovanie vopred, ale v správach treba sledovať niekoľko dôležitých varovných signálov. Chcem, aby ste vedeli, aké sú a čo budú znamenať, keď sa objavia. Prezradím aj presný harmonogram „dňa Z“, ako je teraz naplánovaný. Dúfam, že keď budete vedieť, čo a kedy sledovať, dokážete sa zachrániť, ak sa útok proti Rusku pokúsia uskutočniť.

Moje tri témy tohto AUDIO LISTU sú:

Téma č. 1 — PREKVAPIVÉ ZASTAVENIE BEJRÚTSKEHO HOLOKAUSTU

Téma č. 2 — KONEČNÉ PLÁNY PENTAGONU NA PREKVAPIVÚ JADROVÚ VOJNU

Téma č. 3 — RUSKÁ PREKVAPIVÁ ZBRAŇ NA JADROVÚ OBRANU

Téma č. 1 — PREKVAPIVÉ ZASTAVENIE BEJRÚTSKEHO HOLOKAUSTU

Keď sa pred 12 týždňami, 5. júna, začala izraelská invázia do Libanonu, nazvali ju „OPERÁCIA MIER PRE GALILEU“. Izrael nervóznemu svetu sľúbil, že pôjde iba o obmedzenú operáciu s obmedzenými cieľmi. Izraelčania slávnostne sľúbili, že ich ozbrojené sily nepreniknú do Libanonu hlbšie než 40 kilometrov, čiže 25 míľ. V tejto obmedzenej zóne blízko Izraela mali zlikvidovať všetky palestínske bojové sily. Begin operáciu ospravedlňoval obvyklým pokrytecky zbožným spôsobom a svetu tvrdil, že Izrael bol donútený ju uskutočniť. Bola to podľa neho jediná možnosť, ako si Izrael mohol zabezpečiť mier pre svoje severné provincie.

Priatelia, izraelská operácia nazvaná „MIER PRE GALILEU“ bola od začiatku do konca spleťou lží. Slovo „mier“ malo dať svätožiaru najgenocídnejšej izraelskej vojne doteraz a biblicky znejúce spojenie „Mier pre Galileu“ malo čo najviac zakryť skutočnú povahu ťaženia — najmä pred kresťanmi!

Keď my kresťania počujeme slovo „Galilea“, nemôžeme si nespomenúť na nášho Pána Ježiša Krista. Už samotné slovo nám znie posvätne, a tak sme na podvedomej úrovni v pokušení cítiť, že sa nesmieme odvážiť odsúdiť to, čo Izraelčania robia — a podobné pocity posilňuje sionistický vplyv uplatňovaný prostredníctvom nespočetných cirkví tu v Amerike!

Falošní Židia, chazarskí Židia, ktorí dnes ovládajú Izrael, vynakladajú obrovské sumy peňazí na podporu falošných výkladov Biblie! Výsledkom je, že nespočetné milióny dobromyseľných, ale zavádzaných kresťanov zatvárajú oči pred izraelskými vojnovými zločinmi a hovoria: „To všetko je v proroctve.“

Sionistické lži o izraelskej operácii „MIER PRE GALILEU“ sa začali už oficiálne uvádzaným dátumom invázie. Dohodnutým dátumom, ktorý používajú hlavné médiá, je 6. jún, keď niektoré izraelské jednotky prešli kontrolným stanovišťom Organizácie Spojených národov; invázia sa však v skutočnosti začala 5. júna, ako som upozornil v AUDIO LISTE č. 76, nie 6. júna. Je to takmer, akoby sa Izraelčania zmenou dátumu invázie pokúšali vyhnúť proroctvu skazy proroka Ezechiela. Z tohto biblického proroctva som citoval v AUDIO LISTE č. 76. Izraelčania radi hovoria o „vytváraní nových faktov“, ale toto je jeden fakt, ktorý zmeniť nemôžu.

Aby som raz a navždy uviedol veci na pravú mieru, teraz ako príklad citujem z New York Daily News z nedele 6. júna 1982:

> „Izraelské tanky včera prekročili hranicu do kresťanskej enklávy v južnom Libanone, zatiaľ čo izraelské bojové lietadlá a delové člny ostreľovali predpokladané palestínske pozície.“

Dátum novín, priatelia, je 6. jún. Odkaz na „včera“ v článku znamená 5. jún. Invázia do krajiny je vecou faktov, nie slov; a táto invázia sa začala prechodom tankov cez hranicu 5. júna 1982 — v ten istý deň, keď bol podpísaný oficiálny rozkaz na inváziu.

Beginova vláda začala svoje ohavnosti vojenského pustošenia v šiestom roku svojho pôsobenia, v šiestom mesiaci roka, v piaty deň mesiaca. Ak na seba Izraelčania privolali Boží hnev, ako ho opisuje ôsma kapitola Ezechiela, klamaním o dátume invázie ho nemožno odvrátiť.

Rozsah izraelských lží o účele invázie do Libanonu je takmer neuveriteľný. Ešte znepokojujúcejšie je však to, ako úspešne boli tieto lži pred väčšinou Američanov skryté. Celou zámienkou na inváziu do Libanonu bolo údajne ukončenie palestínskeho násilia proti severnému Izraelu. Ak veríte, že je na tom čo len zrnko pravdy, vypočujte si, prosím, nasledujúci citát. Je z článku komentátora Anthonyho Lewisa uverejneného v New York Times 7. júna 1982. Citujem:

> „Deväť mesiacov nevystrelili delostrelci OOP do Izraela ani jednu raketu či granát. Keď izraelské lietadlá 21. apríla bombardovali Libanon prvýkrát od začiatku prímeria, OOP nereagovala. Keď prišlo ďalšie bombardovanie 9. mája, nasledovala obmedzená odpoveď — približne 100 rakiet, ktoré podľa Izraela nespôsobili žiadne škody ani obete. Potom, po mohutnom izraelskom bombardovaní minulý týždeň, OOP odpovedala plnými salvami. Stručne povedané, prímerie udržiavalo Galileu v bezpečí, kým Izrael nezačal bombardovať Libanon. Argument, že na zabránenie raketovým útokom bola potrebná nová agresívna vojenská akcia, obracia skutočnosť naruby.“

Priatelia, všetko sa napokon redukuje na skutočnosť, že Reaganova–Beginova os bola odhodlaná rozpútať vojnu na Blízkom východe. Načasovanie vojny nemalo nič spoločné so žiadnymi údajnými palestínskymi provokáciami. Namiesto toho ho určoval spoločný plán amerických boľševikov a izraelských sionistov veľmi skoro rozpútať jadrovú vojnu. Preto izraelské sily ani nespomalili, keď dosiahli sľúbenú hranicu 25 míľ v Libanone. Nemilosrdné bombardovanie a obliehanie samotného Bejrútu malo celkom iné ciele, než uvádzali. Prítomnosť sídla OOP poskytla iba vhodnú zámienku na plánovanú inváziu do arabského hlavného mesta.

V celom arabskom svete sa izraelská invázia do arabského hlavného mesta vždy považovala za najväčšie tabu. Keby takto skončilo obliehanie Bejrútu, všeobecná vojna na Blízkom východe by bola prakticky istá a vytvorila by ideálne krytie na vysvetlenie prekvapivého, veľmi skorého vypuknutia jadrovej vojny. Bejrútsky holokaust spôsobovaný Izraelom sa však, priatelia, skončil prekvapením.

Beginova vláda nemala v úmysle dovoliť, aby rokovania o evakuácii OOP uspeli. Stále viac vojensky pritláčala Bejrút a pridávala ďalšie a ďalšie požiadavky, ktoré mali Palestínčania splniť.

OOP zakaždým zaskočila Izraelčanov tým, že prijala požiadavky, o ktorých sa predpokladalo, že ich odmietne. Preto Reaganov vyslanec Philip Habib opakovane varoval Biely dom, že dohoda začína byť neodvratná. Zakaždým, keď sa to stalo, informovali Begina a izraelské letectvo znova začalo bombardovať Bejrút! Výsledok bol zakaždým presne taký, aký Izraelčania chceli: krátke prerušenie rokovaní.

Cyklus rokovaní, takmer dosiahnutej dohody a narušenia izraelským bombardovaním zabral takmer celú prvú polovicu tohto augusta 1982. Zahraničné noviny boli plné úvodníkov odsudzujúcich krvavý kúpeľ v Bejrúte a žiadajúcich, aby Spojené štáty skrotili Izrael. Priamočiarejšie to vyjadril Morning Star, britský denník s väzbami na Sovietov. Morning Star 1. augusta vyhlásil, že Spojené štáty by samy mohli okamžite ukončiť obliehanie Bejrútu, keby chceli. Tu vo Washingtone však entita prezident Reagan a jeho hovorcovia iba zalamovali rukami, akoby nemohli nič urobiť. Krviprelievanie v Bejrúte pokračovalo s trvajúcou zelenou z Washingtonu.

Medzitým sa od ruského medveďa ozývala séria čoraz hrozivejších vrčaní o bejrútskom holokauste. Noví vládcovia Ruska sú rovnako protisionistickí ako protiboľševickí a vôbec sa tým netaja. BBC 2. augusta oznámila, že Rusko odsúdilo Izrael ako „barbara páchajúceho genocídu v Libanone“. Moskovský rozhlas 3. augusta obvinil ministerstvo obrany vo Washingtone z vypracovania plánu na ovládnutie Libanonu. BBC 4. augusta informovala o čoraz ostrejšej ruskej kritike Izraela a Spojených štátov. Nasledujúci deň Rusko požiadalo o zasadnutie Bezpečnostnej rady OSN a na zasadnutí o deň neskôr označilo izraelskú agresiu za drzú a šialenú. Výmeny medzi ruským a izraelským delegátom patrili k najtrpkejším, aké kedy v OSN videli!

Kým toto všetko prebiehalo verejne, Rusi vysielali varovné signály aj diplomatickými kanálmi. Kremeľ hovoril Bielemu domu, aby odvolal svojich psov z Bejrútu, ale Washington nepočúval.

Napokon sa Rusi rozhodli, že „už stačilo“. V skorých ranných hodinách vo štvrtok 12. augusta entitu prezidenta Reagana zobudili z hlbokého spánku. Povedali mu, že sovietsky prezident Brežnev čaká, aby s ním hovoril na krízovej HORÚCEJ LINKE. Volal zo svojho letného sídla na Kryme. Keď Reagan zdvihol telefón, Brežnevovo posolstvo bolo krátke a

otvorené. Reagan počúval mierne nezreteľné slová staršieho muža, ktoré po rusky praskali v telefóne. Potom sa obrátil na tlmočníka pri druhom telefóne. Zmysel posolstva bol tento:

> „Vy aj vaši sionistickí partneri klamete sami seba. Napokon nedovolíme, aby vaše vojská vytvorili predmostie v Libanone. Buď sionistov teraz zastavíte, alebo si ich podáme sami. Navyše vieme všetko o vašom septembrovom vojnovom pláne. Nerobte to.“

Reagan, ktorý nikdy nerozhoduje sám, mohol iba odpovedať, že to preverí.

Keď prebiehal rozhovor Reagana s Brežnevom na HORÚCEJ LINKE, nad obliehaným Bejrútom svitalo. Bolo to svitanie roztrhané začiatkom doteraz najničivejšieho izraelského bombardovania. Izraelské stíhacie bombardéry s revom prelietali nad hlavami, strmhlav sa spúšťali k mestu a potom sa pri zhadzovaní bômb vyťahovali nahor. Delostrelecké granáty z pozemných i námorných stanovíšť vybuchovali v meste tempom viac než jeden za sekundu!

Dôvod izraelského útoku bol veľmi jednoduchý. Na štvrtú hodinu popoludní bolo naplánované posledné rokovanie Reaganovho vyslanca Habiba s vysokými libanonskými predstaviteľmi. Habib varoval Biely dom, že ak sa niečo neurobí, dohoda je istá; aby tomu zabránili, Izraelčania vrhli na Bejrút všetko, čo mali.

Nálety pokračovali nepretržite 10 hodín, od šiestej ráno až do chvíle krátko po začiatku schôdzky, a takmer to vyšlo, priatelia. Libanonský premiér Chafic Wazzan rozčúlene vybehol z rokovania s Habibom. Vyhlásil, že rokovania sa prerušujú na neurčito; a potom o Reaganovom človeku Habibovi povedal:

> „Povedal som mu, že nemôžem pokračovať, a považujem jeho aj Spojené štáty za zodpovedných za následky.“

Keby sa tým všetko skončilo, priatelia, Reaganova–Beginova os by dosiahla presne to, čo chcela. S rokovaniami prerušenými na neurčito by Beginova vláda mala požadovanú zámienku na pokračovanie v úplnej invázii do Bejrútu.

Dôvodom, prečo sa to neskončilo takto, bol Brežnevov–Reaganov telefonát na HORÚCEJ LINKE z toho rána. Rusi pohrozili, že si sionistov „podajú“, a zrazu sa objavili dôkazy, že sa chystajú práve na to.

Izraelské radary protivzdušnej obrany v Libanone, na izraelských lodiach aj v samotnom Izraeli náhle zaznamenali mrazivý obraz. Na radaroch po celej oblasti sa objavilo viac než 100 neidentifikovaných bodov. Boli nehybné, niekoľko míľ vysoko. Bol to obraz, aký väčšina radarových operátorov v oblasti ešte nikdy nevidela; keď však správy dorazili do izraelských a amerických veliteľstiev protivzdušnej obrany, význam bodov okamžite pochopili. Prvýkrát po niekoľkých rokoch ruské vesmírne velenie uskutočňovalo masívnu demonštráciu sily pomocou flotily kozmosfér. Tieto elektrogravitačné zbraňové platformy sa bežne vznášajú na okraji atmosféry, kde ich radar nevidí; v to popoludnie 12. augusta však viac než 100 z nich zostúpilo kolmo nadol do dosahu radarov nad Libanonom a Izraelom.

Boľševickí analytici vojenského spravodajstva tu vo Washingtone museli rýchlo rozhodnúť, či Rusi blufujú, alebo to myslia vážne. Vzhľadom na známy protivojnový postoj dnešného

Kremľa sa ruské demonštrácie sily tu nie vždy brali vážne, ale Rusi v poslednom čase robili veci, ktoré to menili.

Minulý mesiac som informoval o celej sérii varovných výstrelov, ktoré Rusi v poslednom čase vypálili pred americkú provu. Mali ukázať, že Kremeľ je pripravený použiť svoju obrovskú vojenskú moc. Keď sa k tomu pridal Brežnevov telefonát na HORÚCEJ LINKE, tunajším analytikom sa poriadne spotili dlane. Rozhodlo sa, že plán invázie do Bejrútu sa musí zrušiť. Rokovania o evakuácii OOP bolo treba nejako obnoviť.

Zrazu všetky výhovorky, že Amerika nemôže kontrolovať Izrael, vyleteli oknom. Večerné správy 12. augusta sa namiesto toho začínali oznamom, že Reagan pritvrdzuje voči Izraelu. Objavili sa nastrčené správy, že Reagan telefonoval Beginovi a vyjadril pobúrenie nad mohutnými náletmi toho dňa. Zrazu, po dvoch mesiacoch, keď nepohol ani prstom na zastavenie nerozlišujúceho masakrovania v Libanone, sa zdalo, že Reagan našiel vieru.

Nasledujúci deň libanonská vláda súhlasila s obnovením prerušených rokovaní o odchode OOP. Zrazu akoby všetky predchádzajúce prekážky zmizli. V priebehu niekoľkých dní bola uzavretá konečná dohoda. Sotva o týždeň neskôr, 21. augusta, sa začala prvá skutočná evakuácia bojovníkov OOP z Bejrútu pod dohľadom francúzskych vojakov.

Obrat Spojených štátov a Izraela bol taký radikálny a náhly, že bolo treba nájsť obetného baránka, ktorý ho verejnosti vysvetlí. Preto začali všetci ukazovať na izraelského ministra obrany Šarona. Šírili sa chýry, že za šialené bombardovanie Bejrútu 12. augusta bol zodpovedný iba on. Zrazu sa objavovali všemožné príbehy, že Šaron bol vždy akýsi neposlušný a nebezpečný. Hovorili nám, že to všetko je jeho vina; Šaron však povedal, že za to môže izraelský kabinet.

Priatelia, ruská mocenská hra zachránila Bejrút pred inváziou; keď však americkí boľševici a izraelskí sionisti ustúpili a vzdali sa plánu invázie do Bejrútu, bol to iba ústup, nie kapitulácia. Stále sú rovnako odhodlaní viesť jadrovú vojnu a čím skôr, tým lepšie, ak môžu udrieť skôr než Rusko.

V minulosti som opisoval, ako boľševickí plánovači jadrovej vojny vždy zabezpečujú, aby mali k dispozícii nie jednu, ale veľa možných ciest k vojne. Keď im prekazili plán invázie do Bejrútu, jednoducho prešli k ďalšiemu záložnému plánu. Tento plán zahŕňa námornú pechotu Spojených štátov, ktorá pred dvoma dňami dorazila do Bejrútu údajne pomáhať pri dohľade nad evakuáciou OOP. Plánom je rozdúchať novú krízu vytvorením incidentu, pri ktorom zahynie určitý počet príslušníkov námornej pechoty. Na prípravu pôdy už izraelský MOSSAD začal vytvárať takzvané porušenia prímeria, z ktorých obviňujú OOP.

Minulú nedeľu, 22. augusta, sa objavili správy o autobuse s izraelskými vojakmi, ktorý údajne napadli partizáni OOP. Príbehy tohto druhu nás majú iba pripraviť na plánovaný incident proti americkej námornej pechote a libanonským vodcom.

Priatelia, rozprávali nám všemožné lži, že nepriateľom Izraela v takzvanej operácii MIER PRE GALILEU bola OOP; izraelský minister zahraničných vecí Šamir však 5. augusta odhalil, že skutočným nepriateľom bolo Rusko. Keď hovoril k skupine židovských predstaviteľov v New Yorku, Šamir povedal:

> „Libanon doteraz ovládali OOP a Sýria; a za nimi stáli Sovieti,“ a chválil sa: „Sovietske Rusko teraz v našej oblasti nehrá nijakú úlohu.“

O týždeň neskôr však Šamir zistil opak, keď hrozba ruských kozmosfér vynútila prekvapivý koniec bejrútskeho holokaustu.

Pred dvoma mesiacmi som v AUDIO LISTE č. 76 informoval, že izraelská invázia do Libanonu bola iba súčasťou väčšieho plánu jadrovej vojny proti Rusku. Teraz do Libanonu nasadili americkú námornú pechotu s prísľubom prezidenta Reagana, že ju nebudú potrebovať dlhšie než 30 dní.

Skôr než tých 30 dní uplynie, priatelia, tunajší bolševici zamýšľajú rozpútať prekvapivý americký jadrový útok proti Rusku. Hodiny odpočítavania vojnového plánu „PROJEKT Z“, ktorý som odhalil v AUDIO LISTE č. 73, stále tikajú. Všetky prípravy teraz smerujú ku „dňu Z“ — dňu samotného plánovaného jadrového útoku.

Priatelia, presný dátum, ktorý Pentagon vybral pre „deň Z“, je:

PIATOK 17. SEPTEMBRA 1982!

Téma č. 2 — KONEČNÉ PLÁNY PENTAGONU NA PREKVAPIVÚ JADROVÚ VOJNU

Keď pred 68 rokmi vypukla prvá svetová vojna, svetová mienka ani zďaleka nebola jednotná v tom, kto má v konflikte pravdu a kto nie. Mnohí ľudia cítili, že Rakúsko-Uhorsko už dosť dlho znášalo obťažovanie zo strany Srbov. Keď 28. júna 1914 v Sarajeve Srb zavraždil arcivojvodu Františka Ferdinanda, Rakúsko-Uhorsko vyhlásilo vojnu Srbsku a mnohí tlieskali. Nemecko dalo Rakúsko-Uhorsku bianko šek na rozdrvenie Srbov. Ľudia začali mať pochybnosti, keď videli, ako spor narastá a vťahuje krajinu za krajinou. Aj tak však svetová mienka zachovávala veľkú priazeň voči Nemecku a jeho spojencom — teda až do bitky pri Louvaine, dnes Leuvene, v Belgicku.

Do vojny bol Louvain krásnym, pokojným mestom, ale mal tú smolu, že sa ocitol medzi cisárovými armádami a armádami spojencov. Nemci bitku vyhrali tak, že Louvain prakticky zrovnali so zemou. Bitka si vyžiadala strašnú daň medzi bezmocnými obyvateľmi. Louvain ležal zo všetkých strán v ruinách; kedysi krásne budovy sa zmenili na hromady sutín. Sutina sa stala hrobom nespočetných civilistov, ktorí zahynuli vo vnútri. Ulice zavalené troskami ponúkali žalostný obraz zmrzačených, pozostalých a zmätených.

Keď správy o osude Louvainu dorazili do vonkajšieho sveta, svetom sa prehnala vlna odporu. Mnohých, ktorí pôvodne sympatizovali s cisárovou politikou, odradila taká extrémna vojenská taktika. Z hľadiska verejnej mienky bol Louvain bodom obratu prvej svetovej vojny. Poškodil obraz Nemecka spôsobom, ktorý sa už nikdy nedal napraviť. Priatelia, Bejrút môže byť obdobou Louvainu pre Izrael a jeho mocného podporovateľa, Spojené štáty.

Dnes, podobne ako v roku 1914, krajina, ktorá zjavne začala vojnu, spočiatku ťažila z veľkých zásob priazne vo svete; ale tak ako Louvain zmenil verejnú mienku počas prvej svetovej vojny, Bejrút v roku 1982 šokoval svet. Nemilosrdnú brutalitu a nezmyselné izraelské zabíjanie v Libanone symbolizovalo obliehanie Bejrútu. Izrael bol za svoje činy v Libanone právom odsúdený po celom svete; a ak sa niekedy stane všeobecne známym celý rozsah libanonského utrpenia, obraz Izraela sa z tej hanby už nikdy nespamätá.

Keď Rakúsko-Uhorsko v roku 1914 vyhlásilo vojnu Srbsku, spustilo reťazovú reakciu, ktorá narástla do vojny medzi vtedajšími veľmocami. Rovnako bola izraelská invázia do

Libanonu na zničenie OOP vypočítaná tak, aby pomohla spustiť reťazovú reakciu vedúcu k PRVEJ JADROVEJ VOJNE. Spoločná stratégia amerických boľševikov a izraelských sionistov opakuje manévrovanie, ktoré rozpútalo prvú svetovú vojnu. Podrobnosti som uviedol v minulých správach, najmä v AUDIO LISTOCH č. 63, 66 a 69. Ak bude treba, boľševici a sionisti — teda Reaganova–Beginova os — sú pripravení stále znásobovať krízy, až kým americký prvý jadrový úder neuspeje.

Na Blízkom východe faktický presun sídla OOP do Sýrie pripravuje pôdu na skorú priamu konfrontáciu Izraela a Sýrie. Vytvorí to doteraz najnebezpečnejší zástupný boj medzi klientskými štátmi Ruska a Spojených štátov. Izraelské sily sa už pripravujú pokúsiť sa vytlačiť Sýrčanov, ktorí sú v Libanone legálne, z údolia Bikáa. Zároveň sa izraelské sily pri evakuácii OOP zo západného Bejrútu nesťahujú; naopak, smerujú na sever! Izraelské obrnené jednotky sú už na okraji Tripolisu, iba 20 míľ od severnej hranice Libanonu.

Pokiaľ ide o slávnostné izraelské sľuby vrátiť Libanon Libanončanom, nič nemôže byť očividnejšou lžou. Vďaka vojne je teraz južná tretina Libanonu vrátane rieky Litáni pohltená takzvanou „zónou slobodného Libanonu“, ktorú ovláda major Haddád. Haddád nie je nič viac než izraelský agent, šábes goj vykonávajúci špinavú prácu Beginovej vlády. Keď a ak sa Izraelčania formálne stiahnu z Libanonu, budú naďalej kontrolovať Haddádovu oblasť vrátane Sidonu a Týru.

A teraz z vojnových trosiek vystúpila ďalšia izraelská bábka, pán Bašír Džamáíl, ako zvolený prezident Libanonu. Nie je ničím viac než ďalším Sadatom; a keď bude Izrael pripravený, aj jeho stretne rovnaký osud ako Sadata!

Keď sa rozhliadneme po svete, priatelia, množstvo problémov, ktoré teraz roznecujú boľševici a sionisti, je takmer neopísateľné. Napríklad boľševickí agenti v Poľsku vyvolávajú nové nepokoje, aby zmarili vládne úsilie o zmiernenie stanného práva. To udržiava varšavský režim v defenzíve a nedovoľuje mu vyzerať inak než ako „zloduch“.

Alebo si vezmite Strednú Ameriku a Karibik. Panama sa teraz destabilizuje, počnúc nedávnou takzvanou prekvapivou rezignáciou panamského prezidenta. Plán vytvoriť zdanlivú hrozbu pre Panamský prieplav riadne napreduje.

Medzitým Kongres nedávno prijal osobitnú rezolúciu typu rezolúcie o Tonkinskom zálive, zameranú proti Kube. Uvoľňuje Reaganovi ruky na vojenskú akciu proti Kube, tak ako rezolúcia o Tonkinskom zálive umožnila prezidentovi Johnsonovi rozšíriť vojnu vo Vietname.

A potom je tu Ázia, kde je vojna medzi Indiou a Pakistanom plánovaná približne na november 1982!

Blízkovýchodné intrigy a mnohé ďalšie po celom svete sa pripravujú v rámci boľševického programu balkanizácie sveta; všetky tieto intrigy však prestanú byť potrebné, ak uspeje skrátený vojnový plán „PROJEKT Z“. Veľmi skoro plánujú rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU ako úplné prekvapenie — a chcú, aby vyzerala ako obrovská nehoda!

Pred piatimi mesiacmi som v AUDIO LISTE č. 73 načrtol celkový vojnový plán „PROJEKTU Z“, ale z praktického hľadiska je teraz najdôležitejšie vedieť, ako sa plánuje začiatok vojny. Potrebujete vedieť, aké varovné signály sledovať a kedy. Preto teraz podrobne opíšem, ako vojnoví plánovači Pentagonu zamýšľajú vojnu rozpútať. Verejne bude

viditeľných iba niekoľko náznakov toho, čo sa chystá; keď ich však uvidíte, budete vedieť, čo znamenajú.

Plán amerického prvého jadrového úderu proti Rusku sa rodí už viac než štyri roky. O tajnom americkom posune k jadrovej stratégii prvého úderu som prvýkrát informoval v AUDIO LISTOCH č. 36 a 37. Hlavný cieľ počiatočného amerického jadrového úderu je stále ten, ktorý som prvýkrát zverejnil v AUDIO LISTE č. 37. Cieľom je vyradiť celý ruský komplex vesmírnych základní. Sú logistickou životnou tepnou, Achillovou pätou ruskej vesmírnej triády strategických zbraní. Ak tunajší boľševici dokážu vyradiť ruskú vesmírnu triádu, Rusko už nebude v jadrovej vojne neporaziteľné; preto má po počiatočnom útoku na základne ruskej vesmírnej triády okamžite nasledovať totálny americký jadrový útok!

Tunajší boľševickí vojnoví plánovači, zástancovia tvrdej línie, už roky skladajú časti vojenskej mašinérie potrebnej na vykonanie tejto úlohy. O jednotlivých častiach celkového vojenského obrazu som informoval v mnohých minulých správach. Teraz sa všetky faktory boľševickej vojenskej rovnice spájajú, keď sa pripravujú na bezprostrednú jadrovú vojnu.

V AUDIO LISTE č. 73 som opísal novú tajnú americkú superzbraň, ktorá je kľúčom k plánu útoku. Je ňou bojové lietadlo Phantom, najradikálnejší prelom dosiahnutý takzvaným „programom Stealth“.

Bezpilotné bojové lietadlá Phantom sa teraz rozmiestňujú na útočných základniach v severnom Nórsku, vo východnom Turecku a v čínskej provincii Sin-ťiang. Tieto základne pred útokom kozmosfér chránia vysokovýkonné lasery. Lasery sú vybavené novým mimoriadne citlivým zameriavacím zariadením CEIR, vyslovovaným „sír“, čo znamená „Computer-Enhanced Infrared“, teda počítačovo zdokonalené infračervené snímanie. Ako som uviedol v AUDIO LISTE č. 72, laser vybavený CEIR pred približne siedmimi mesiacmi zostrelil ruskú kozmosféru nad New Jersey. Jeho účinnosť je preto preukázaným faktom; ale len pre istotu, či Rusi nevyvinuli obranu proti týmto osobitným laserom, bola pred iba tromi dňami z oblohy zostrelená ďalšia kozmosféra v okolí New Yorku! Vytvorila obrovskú vysokorýchlostnú ohnivú guľu, ktorú včerajší New York Times opísal ako možný horiaci asteroid.

Keď americké bojové lietadlá Phantom v „deň Z“ odštartujú do Ruska, budú sa hrnúť iba k šiestim hlavným a asi tuctu vedľajších cieľov. Šiestimi hlavnými cieľmi sú ruské vesmírne základne. Štyri z nich sú raketové základne známe ako kozmodrómy v Bajkonure, Ťura-Tame, Plesecku a Kapustinom Jare. Ďalšími dvoma vesmírnymi základňami sú rozsiahle zariadenia kozmosfér v Semipalatinsku a Novosibirsku.

Pokiaľ ide o približne tucet vedľajších cieľov, je to komplex ruských lietajúcich základní protiraketovej obrany ABM. Systém tvoria protiraketové časticové zbrane nesené na prestavaných nadzvukových dopravných lietadlách TU-144. Tieto dopravné lietadlá záhadne vyradili z prevádzky v júni 1978, aby ich prestavali na protiraketovú obranu. O tom, že to prebieha, som informoval v AUDIO LISTE č. 54. Dnes je systém plne prevádzkyschopný. Boľševickí vojnoví plánovači tu v Spojených štátoch ich chcú podľa možnosti vyradiť všetky, aby bol následný americký útok ničivejší.

Zo všetkých týchto cieľov sa najdôležitejšími stali dve základne kozmosfér. Nové ruské superťažké kozmosféry, o ktorých som prvýkrát informoval v AUDIO LISTE č. 64, predznamenávajú deň, keď budú rakety zastarané.

Ak základne kozmosfér prežijú, boľševický vojnový plán je odsúdený na neúspech. Existuje iba jedna vyhovujúca geografická poloha, odkiaľ možno podniknúť úder proti oblastiam ruských kozmosfér. Už v AUDIO LISTE č. 37 som odhalil, že touto kľúčovou polohou je čínska provincia Sin-ťiang. Tunajší boľševici musia mať prístup do provincie Sin-ťiang za každú cenu. Preto štyri mesiace po tom, čo som to odhalil, takzvaná Carterova administratíva 15. decembra 1978 nečakane odhodila Taiwan. V ten deň Washington náhle oznámil nadviazanie plných diplomatických vzťahov s Pekingom.

Keďže sa PRVÁ JADROVÁ VOJNA rýchlo blíži, červení Číňania tento mesiac opäť využili svoj vplyv proti Taiwanu. Peking tlačil na Reaganovu administratívu, aby sa verejne zaviazala ukončiť všetok predaj zbraní Taiwanu. Ešte 13. augusta bola Reaganova údajne konečná ponuka odmietnutím tejto požiadavky; potom však červení Číňania Washingtonu povedali, že ak Spojené štáty nesúhlasia, Číňania zatvoria americkú základňu Stealth v provincii Sin-ťiang. O štyri dni neskôr, 17. augusta, bolo v Pekingu a Washingtone vydané spoločné komuniké. Vyhlásilo, že je iba jedna Čína, Taiwan je jej súčasťou a Spojené štáty postupne ukončia predaj zbraní Taiwanu!

Starý Reaganov predvolebný sľub stáť pri Taiwane zahodili, aby zabránili komplikácii plánu útoku Stealth na poslednú chvíľu.

Podľa plánu Pentagonu bezpilotné bojové lietadlá Phantom odštartujú zo svojich jednotlivých základní v starostlivo určených intervaloch. Časy štartu sa upravia tak, aby všetky dorazili k svojim cieľom súčasne. Ako som podrobne vysvetlil v AUDIO LISTE č. 73, tieto robotické bombardéry poletia naslepo na cestu bez návratu ako mechanické lietadlá kamikadze. Vďaka pokročilým inerciálnym navádzacím systémom nového typu sa však očakáva, že všetky dorazia presne podľa harmonogramu.

Pri prelete ruským vzdušným priestorom budú nezistiteľné vizuálne aj radarom. Elektromagnetické polia deformujúce svetlo, ktoré som opísal v AUDIO LISTE č. 73, znemožnia aj obranné použitie ruských lúčových zbraní. Protilietadlové rakety, dokonca aj tie, ktoré sledujú tepelnú stopu lietadla, budú tiež nepoužiteľné. Keby sa akákoľvek raketa alebo prúdová stíhačka priblížila k lietadlu Phantom, pole neviditeľnosti by jej elektroniku beznádejne narušilo.

Akoby to nestačilo, každé bojové lietadlo Phantom bude navyše sledovať vopred naprogramovanú kľukatú trasu do Ruska. Tunajší boľševici veria, že to spôsobí veľkú neúčinnosť akéhokoľvek pokusu strieľať na lietadlá Stealth z protilietadlových kanónov.

Po zvážení všetkého sú vojnoví plánovači „PROJEKTU Z“ presvedčení, že k cieľom dorazí dostatok lietadiel Phantom na splnenie úlohy. Neviditeľné robotické bojové lietadlá, ktoré sa budú zbiehať zo všetkých smerov, dorazia k svojim cieľom v podstate súčasne. Odpočítavacie hodiny vo všetkých lietadlách budú naprogramované tak, aby dosiahli „nulu“ v rovnakom okamihu. Vtedy na palube každého jedného bojového lietadla Phantom vybuchne 24-megatonová vodíková bomba.

Útok je naplánovaný na noc, keď Sovietsky zväz spí. Okolo základní vesmírnej triády a základní TU-144 sa noc zmení na deň, keď ožijú umelé hviezdy. Bude to okamih, na ktorý čaká americký satelit umiestnený vysoko nad Indickým oceánom. Je to senzor potvrdenia útoku, ktorý som opísal v AUDIO LISTE č. 75. Bol záhadným vojenským nákladom raketoplánu č. 4, ktorý pomocná raketa umiestnila na geostacionárnu dráhu. Keď vodíkové bomby vybuchnú nad cieľmi, satelit letectva zachytí záblesky infračerveného, ultrafialového a röntgenového žiarenia. Okamžite vyšle na prijímacie stanice na Zemi

signál potvrdzujúci útok. Tento signál potvrdí, že počiatočný rozhodujúci prekvapivý útok lietadiel Stealth uspel.

To bude signál na uvedenie všetkých ostatných častí jadrového vojnového plánu „PROJEKT Z“ do pohybu. Ako som však uviedol v AUDIO LISTE č. 73, „PROJEKT Z“ je prísne tajný vojnový plán, ktorý pozná iba niekoľko najvyšších vojenských predstaviteľov v Amerike. Preto signál potvrdenia útoku nepôjde štandardnými existujúcimi kanálmi. Tunajší boľševickí vojnoví plánovači na tento účel namiesto toho vytvorili osobitné nové veliteľstvo. Nazýva sa Vesmírne veliteľstvo letectva. Oficiálne má začať činnosť 1. septembra, práve včas na prípravu plánovaného jadrového útoku 17. septembra. Nové Vesmírne veliteľstvo sídli v Colorado Springs v štáte Colorado. Tam bude poskytovať osobitné informácie veliteľstvu NORAD, ktoré sa nachádza na rovnakom mieste.

Keď Vesmírne veliteľstvo letectva dostane zo satelitu nad Indickým oceánom signál potvrdenia útoku, začne sa následný útok:

Najprv sa vyšle kódovaný signál veliteľom Minuteman TX v našom severnom páse štátov a na určitých ďalších miestach. Minuteman TX je skutočná americká mobilná raketa, teraz už plne rozmiestnená na našich železniciach, ako som prvýkrát odhalil v AUDIO LISTE č. 55. V AUDIO LISTE č. 60 som informoval, že ich sprevádzajú aj vysokorýchlostné rakety nazývané ACM. Keď príde kódovaný signál z novovytvoreného Vesmírneho veliteľstva, rakety ACM vyletia k okraju atmosféry. Tam odpália osobitné kobaltové ionizačné bomby. Očakáva sa, že výsledná elektrónová búrka v hornej atmosfére Spojených štátov dočasne vyradí všetky hliadkujúce kozmosféry. Keď budú kozmosféry na chvíľu narušené, mobilné rakety Minuteman TX odštartujú priamo popri nich na Rusko.

Keď americké rakety ACM odpália svoje bomby vysoko nad našou vlastnou krajinou, vytvorí to aj ďalší účinok. Nazýva sa „elektromagnetický impulz“, čiže EMP. EMP môže vyradiť komunikáciu, spáliť telefónne vedenia a preťažením elektrických prenosových vedení spôsobiť výpadky prúdu. V AUDIO LISTE č. 66 som opísal, ako tunajší boľševici plánujú použiť tento účinok na spustenie totálneho amerického jadrového úderu proti Rusku. Naše jadrové sily boli naprogramované tak, aby samotný výskyt EMP považovali za dôkaz, že Amerika je pod jadrovým útokom! Celá americká jadrová triáda — rakety, bombardéry a ponorky — potom začne údajný odvetný úder proti Rusku. Nebude potrebný bežný rozkaz Bieleho domu na útok!

Samozrejme, oficiálne nepriznali, že nás toto čaká. Aj tak sa však toto preprogramovanie našich jadrových síl teraz naznačuje diskusiou o novej vojenskej doktríne. Nazýva sa „Launch Under Attack“, teda odpálenie počas útoku. Vojenskí analytici ju opisujú ako „varovanie stratou varovania“. Presne tento koncept som zverejnil pred vyše rokom v AUDIO LISTE č. 66.

Priatelia, ak všetko pôjde podľa plánu, predstavitelia Reaganovej administratívy americkú verejnosť nevarujú. Spoliehajú sa na prekvapenie, aby ich prekvapivý jadrový útok na Rusko uspel. Nechystajú sa toto prekvapenie zahodiť tým, že vám o ňom povedia vopred, TAKŽE BUDE NA VÁS, aby ste sami sledovali udalosti a čo najlepšie ich posúdili podľa toho, čo viete. Už som spomenul niektoré viditeľné znaky, že plán zatiaľ stále napreduje.

V nasledujúcich dňoch zostávajú ešte dva hlavné signály, ktoré treba sledovať. Ak ich uvidíte, budete vedieť, že sa práve chystajú pokúsiť o americký prvý jadrový úder proti Rusku:

Po prvé, sledujte správy o veľkom falošnom jadrovom poplachu niekedy v prvej polovici septembra. Bude to znamenať, že sa vykonala skúška v plnom rozsahu so zapojením celkom nového Vesmírneho veliteľstva letectva. Tým, že vojnoví plánovači cvičenie následne opíšu ako „falošný jadrový poplach“, pripravia pôdu pre údajnú „náhodnú vojnu“.

Posledné varovanie príde práve pri začiatku samotného jadrového útoku.

Priatelia, súčasný harmonogram Pentagonu stanovuje výbuch vodíkových bômb úvodnej vlny bojových lietadiel Phantom na:

15.00 hod. východného letného času (E.D.T.)
v piatok 17. septembra 1982.

Vtedy bude prakticky celé Rusko v tme. Keď príde signál satelitu nad Indickým oceánom potvrdzujúci útok, približne do jednej minúty po ňom bude nasledovať udalosť EMP, ktorú som opísal.

Ak budete pozerať televíziu alebo počúvať rozhlas, náhle sa objaví hrozné rušenie a možno aj trvalé poškodenie prijímača. Môže tiež vypadnúť elektrina. Váš telefón môže prestať fungovať. Ak sa toto stane, priatelia, nečakajte na sirény leteckého poplachu. Znamená to, že sa spúšťa následný americký jadrový úder proti Rusku. Krátko nato tu možno očakávať odvetné rakety z Ruska.

Ak ste v oblasti hlavného pobrežného cieľa, ruský protiúder zasiahne vašu oblasť v priebehu niekoľkých minút. Ruské rakety krátkeho doletu odpaľované spod vody, ktoré v rokoch 1976 a 1977 umiestnili pozdĺž našich brehov a vo Veľkých jazerách, sú stále tam! Ich krátky čas letu, žiaľ, ponechá po udalosti EMP nanajvýš niekoľko minút na ukrytie.

Medzikontinentálnym balistickým raketám odpáleným z Ruska bude trvať približne 24 minút, kým dosiahnu ciele blízko kanadskej hranice; ak žijete ďalej na juh, potrvá to o niekoľko minút dlhšie.

Ak je však vaša oblasť cieľom ruskej rakety odpaľovanej z ponorky, čas sa môže v mnohých prípadoch skrátiť na menej než 10 minút.

Ruské mesačné základne a kozmosféry nad našimi hlavami, obe vyzbrojené zbraňami s lúčmi nabitých častíc, môžu stále veľmi poškodiť veľké mestá a vojenské zariadenia Spojených štátov, ale nespôsobujú rádioaktívny spad.

Téma č. 3 — RUSKÁ PREKVAPIVÁ ZBRAŇ NA JADROVÚ OBRANU

Priatelia, ak sa udalosti, ktoré som opísal, uskutočnia, bude to znamenať, že boľševickí vojnoví plánovači v Pentagone pokračujú v pláne útoku. Neznamená to však, že nevyhnutne uspeje. V tejto chvíli existujú predbežné spravodajské informácie, že Rusi možno majú pre boľševikov prekvapenie v zálohe.

Ako moji dlhoroční poslucháči vedia, toto je v skutočnosti druhý pokus tunajších boľševikov rozpútať PRVÚ JADROVÚ VOJNU. Prvý pokus koncom januára 1980 bol katastrofálnym neúspechom. Nepriamo viedol k únikom informácií o programe Stealth približne o šesť mesiacov neskôr. Teraz sa pokúšajú znova, s lepšími zbraňami, ale medzitým napredovali aj ruské zbrane! Preto nemožno predpovedať, ako dopadne americký prvý úder spustený boľševikmi.

Minulý mesiac som informoval, že superšpionážny satelit vypustený tretím raketoplánom v marci zaznamenal v Rusku niečo záhadné. Záhadu predstavuje veľký počet malých kupolovitých zariadení usporiadaných do kruhov okolo strategických ruských cieľov. Najmä okolo každého kozmodrómu a každej základne kozmosfér je prstenec týchto kupol, ale názory na to, čo sú, sa líšia. Niektorí analytici sa domnievajú, že ide o viac-menej konvenčné protilietadlové batérie s kupolovitými krytmi. Iní si myslia, že sú to raketové batérie. Ďalší tipujú nejaké lúčové zbrane, buď lasery, alebo časticové lúče. Jediná zhoda doteraz panuje v tom, že ide o nejaký druh obranných zbraní. Naznačuje to ich usporiadanie do ochranných prstencov okolo určitých strategických cieľov.

Existuje ešte jeden odhad toho, čo sú kupoly zač. Zatiaľ je to menšinový názor, ktorý najvyšší americkí boľševickí vojnoví plánovači neprijímajú, ale moje vlastné informácie naznačujú, že je správny. Každá kupola, priatelia, obsahuje zbraň známu ako „Rail Gun“, čiže koľajnicové delo. Koľajnicové delá sa už niekoľko rokov skúmajú v Rusku aj v Spojených štátoch.

Koľajnicové delo je druh mimoriadne vysokorýchlostného kanóna. Projektil sa pohybuje po dráhe medzi dvojicou dlhých vodivých koľajníc. Pri výstrele sa po celej dĺžke koľajníc ženie neuveriteľne silné elektromagnetické pole, ktoré ich po ceste zvarí dohromady. Projektil je tlačený pred rýchlo sa pohybujúcim elektromagnetickým poľom a opúšťa ústie neuveriteľnou rýchlosťou. Pri koľajnicových delách už dosiahli úsťové rýchlosti najmenej 25 000 stôp za sekundu. To je viac než rýchlosť raketoplánu na obežnej dráhe Zeme!

Tu v Spojených štátoch sú koľajnicové delá stále kuriozitami. Z koľajnicového dela sa dá vystreliť iba raz, pretože koľajnice sa zvaria dohromady, a projektil musí byť nevodivý. Nemôže byť oceľový ani z iného kovu. Pre Rusov, ktorí čelia hrozbe lietadiel Phantom, však môžu byť koľajnicové delá jedinou odpoveďou. Rusi dokážu zameriavať koľajnicové delá na naše lietadlá Phantom pomocou psychoenergetického merania vzdialenosti, ktoré som odhalil v AUDIO LISTE č. 42, a nevodivý projektil vystrelený astronomickou rýchlosťou by mohol preniknúť poľom neviditeľnosti lietadla Stealth.

Použitie koľajnicových diel na obranu proti lietadlám Phantom bude pre tunajších boľševikov nepríjemným prekvapením, ak svoj vojnový plán uskutočnia; zatiaľ však vojnový plán stále napreduje! Preto sa môže čas Spojených štátov amerických, ako ich poznáme, krátiť.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. Priatelia, v tomto AUDIO LISTE som sa vás pokúsil čo najúplnejšie pripraviť na rozpoznanie znamení bezprostrednej jadrovej vojny. Plán protivojnového štátneho prevratu generála Alexandra Haiga, ktorý som odhalil v AUDIO LISTE č. 72, sa zrútil s jeho vynútenou rezignáciou v júni. Odvtedy sa plnou rýchlosťou postupuje k PRVEJ JADROVEJ VOJNE.

Nový narýchlo zostavený vojnový harmonogram, ktorý som tiež odhalil pred šiestimi mesiacmi v AUDIO LISTE č. 72, stále platí. Cieľový dátum: 17. september 1982.

Pred iba 12 dňami, 15. augusta, Los Angeles Times priniesol výbušný článok o týchto vojnových plánoch. Syndikovaný článok odhalil, že prepracovaný tajný nový plán dlhotrvajúcej jadrovej vojny je už pripravený. V skutočnosti, priatelia, je tento plán už v prevádzke!

Článok uvádza, citujem:

> „Podľa člena administratívy by plán počítal s jadrovou vojnou trvajúcou až šesť mesiacov.“

Plán upozorňuje aj na súčasnú zraniteľnosť nášho vojenského systému velenia, riadenia a komunikácie. Článok cituje Reaganovho spolupracovníka slovami:

> „Systém by možno prežil 15 minút jadrovej vojny.“

Priatelia, práve táto zraniteľnosť je kľúčom k boľševickému plánu rozpútať vojnu udalosťou EMP, ktorú som opísal. Strach z toho všetkého je taký veľký, že Pentagon pred tromi dňami oznámil krajné opatrenia v snahe umlčať diskusiu. Náš boľševický minister obrany Caspar Weinberger rozoslal 70 listov kľúčovým novinovým redaktorom u nás aj v zahraničí, aby sa pokúsil otupiť kritiku.

Medzitým plán skorého rozpútania jadrovej vojny stále napreduje.

V minulosti som informoval, že noví protiboľševickí vládcovia Ruska považujú Ameriku za Babylon, ktorý sa váľa v neprávom nadobudnutom bohatstve a úpadku. Ak americkí boľševici uspejú a prinútia Kremeľ k jadrovej vojne, pád Babylonu môže byť na dosah. Ako anjel v Zjavení odhalil apoštolovi Jánovi, čoskoro sa môžu po celom svete ozývať výkriky:

> „Beda, beda, to veľké mesto Babylon, to mocné mesto, lebo v jedinej hodine prišiel tvoj súd.“

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 79

30. septembra 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia, predpovede a hodnotiace či znevažujúce označenia v texte sú autorove; preklad ich nepredkladá ako overené fakty. Zachováva dobový autorov hlas a obsah originálu. Úvod opisuje historickú poveru o židovských rituálnych vraždách, nie skutočnú židovskú prax.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 30. septembra 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 79.

Počas celého stredoveku zdieľali kresťania strednej Európy strašný strach, na ktorý sa dnes takmer zabudlo. Tento strach viedol kresťanských rodičov k mimoriadnej opatrnosti pri dohľade nad deťmi počas židovského sviatku Pesach. Najviac sa obávali, že ich dieťa unesú a už ho nikdy neuvidia, pretože sa všeobecne verilo, že Židia počas Pesachu prinášajú ľudské obete a že obeťami sú kresťanské deti. Tento dávny krvavý strach kresťanov zo Židov v storočiach po renesancii z veľkej časti vyprchal. Dnes je väčšina kresťanov šokovaná, keď sa dozvie, že také presvedčenie vôbec existovalo.

Pokiaľ ide o samotných Židov, existuje rabínsky výraz používaný na odsúdenie dávneho kresťanského strachu z krvi. Nazýva sa „krvavé ohováranie“. Už celé generácie bola stará otázka krvavého ohovárania v podstate mŕtva, patrila minulosti. Žiadny rozumný Žid by si neželal opak. Oživiť otázku krvavého ohovárania znamená vzkriesiť dávne obavy, iracionálne vášne a smrteľné nebezpečenstvo pre každého žijúceho Žida. Áno, väčšine Židov by bolo lepšie, keby už nikdy nepočuli o dávnom kresťanskom krvavom strachu zo Židov; tento mesiac však otázku takzvaného „krvavého ohovárania“ zámerne oživila samotná izraelská vláda.

Počas víkendu okolo 17. septembra izraelské sily vpustili takzvaných kresťanských milicionárov do dvoch palestínskych utečeneckých táborov v západnom Bejrúte. Výsledkom bol masaker vyše tisíca palestínskych civilistov vrátane mnohých žien, detí a starších ľudí. Správa o masakre sa dostala do vonkajšieho sveta večer na Roš ha-šana, židovský Nový rok, 18. septembra. Pobúrený svet obvinil Beginovu vládu, že dovolila spáchanie takého ohavného zločinu.

Oficiálnou odpoveďou izraelskej vlády svetu bolo vyhlásenie vydané v nedeľu 19. septembra. O dva dni neskôr ho uverejnili ako celostránkový inzerát vo veľkých amerických novinách s titulkom „KRVAVÉ OHOVÁRANIE“. Vyhlásenie sa začínalo slovami, citujem:

> „Na Nový rok Roš ha-šana bolo proti židovskému štátu, jeho vláde a Izraelským obranným silám — známym aj ako IDF — vznesené krvavé ohováranie.“

Vyhlásenie potom pokračovalo sériou tvrdení, pri ktorých sa už o niekoľko dní preukázalo, že sú úplnými lžami. Oficiálne vyhlásenie izraelskej vlády uviedlo, že masaker sa odohral, citujem:

> „v oblasti, kde sa nenachádzalo žiadne postavenie izraelskej armády“.

Hneď nasledujúci deň po uverejnení tohto vyhlásenia mu však izraelský minister obrany Šaron priamo protirečil. Šaron 22. septembra priznal, že Izraelčania milicionárov nielen vpustili do táborov, ale ich aj podporovali svetlicami vypúšťanými zo vzduchu. Oficiálny inzerát izraelskej vlády tiež uvádzal, citujem:

> „Hneď ako sa IDF dozvedeli o tragických udalostiach, izraelskí vojaci ukončili zabíjanie.“

Aj to bola lož a už sa objavilo množstvo správ dokazujúcich, že to bola lož.

Skutočnosťou je, že izraelské jednotky dostali rozkaz obkľúčiť a odrezať dva palestínske tábory, kým milicionári vykonajú špinavú prácu. Od začiatku do konca najvyšší izraelskí predstavitelia presne vedeli, čo sa deje. Celú operáciu nariadili a boli informovaní o jej priebehu. Tým, že Beginova vláda nazvala obvinenia proti sebe „krvavým ohováraním“, uznala, že bejrútsky masaker bol neľudským činom krvilačného zla; jej očividné lži o ňom však odrážajú skutočnosť, že obvinenia nie sú ohováraním, ale PRAVDOU!

Priatelia, nie je náhoda, že bejrútsky masaker sa sústredil okolo piatka 17. septembra. Minulý mesiac som v AUDIO LISTE č. 78 informoval, že 17. september bol naplánovaný ako deň jadrového masakru. V ten deň sa mal spustiť prísne tajný jadrový vojnový plán „PROJEKT Z“. Keby všetko išlo podľa plánu, na ten deň bol naplánovaný prekvapivý americký prvý jadrový úder proti Rusku; ale z milosti nášho Pána Ježiša Krista všetko podľa plánu nešlo. Plán jadrového úderu „PROJEKT Z“ bol napokon — zatiaľ — zrušený približne dopoludnia 17. septembra. Hodiny odpočítavania sa zastavili necelých päť hodín pred PRVOU JADROVOU VOJNOU!! Konečné rozhodnutie zrušiť úder ukončilo týždeň prudkej debaty na najvyšších úrovniach Reaganovej–Beginovej osi boľševikov a sionistov.

Medzitým už uviedli do pohybu ďalší vojnový plán, ktorý ho má nahradiť. Bejrútsky masaker, ktorý prebiehal 17. septembra, je kľúčovou súčasťou nových vojenských intríg, ktoré sa teraz odohrávajú, ale motivovalo ho aj číre šialené besnenie. Bolo to slepé besnenie satanistických a démonických síl, ktoré videli, ako im cieľ jadrového víťazstva uniká práve vtedy, keď sa zdal byť na dosah.

Moje tri osobitné témy tohto AUDIO LISTU sú:

Téma č. 1 — ZRUŠENÝ PLÁN PREKVAPIVEJ JADROVEJ VOJNY

Téma č. 2 — BEJRÚTSKY MASAKER PRE BUDÚCU VOJNU

Téma č. 3 — NÁVRAT VOJNY POČASÍM „SIBÍRSKY EXPRES“

Téma č. 1 — ZRUŠENÝ PLÁN PREKVAPIVEJ JADROVEJ VOJNY

Keď som koncom minulého mesiaca nahrával AUDIO LIST č. 78, zverejnil som konečné plány Pentagonu na vypuknutie PRVEJ JADROVEJ VOJNY tento mesiac, v septembri 1982. Vojnoví plánovači Pentagonu odpočítavali čas do piatka 17. septembra, keď mali rozpútať jadrovú vojnu ako úplné prekvapenie; keď však tento mesiac odtikávali posledné dni, v narýchlo zostavenom vojnovom harmonograme sa začali objavovať veľké prekážky. Napokon sa prakticky na poslednú chvíľu rozhodlo odvolať plánovaný prvý jadrový úder proti Rusku!

Ako som informoval minulý mesiac, prvé „vodíkové bomby“ mali vybuchnúť na kľúčových ruských cieľoch 17. septembra o 15.00 hod. východného letného času. Rozkaz zrušiť útok

bol vydaný necelých päť hodín predtým — krátko po desiatej ráno toho dňa. Keď napokon prišlo rozhodnutie útok zrušiť, išlo o rozhodnutie na základe úsudku; a tento úsudok sa ani zďaleka nepáčil niektorým členom elitného boľševického tímu vojnového plánovania v Pentagone.

Prekážky, ktoré sa tento mesiac objavili, boli veľmi vážne, ale nie natoľko, aby úplne vylúčili pokus o jadrový úder. Preto sa skupina vojnových plánovačov rozdelila a začala trpkú debatu o tom, čo robiť. Nikto nenavrhoval vzdať sa základného cieľa zaútočiť na Rusko, ale vznikol ostrý rozkol v otázke, ako najlepšie zachrániť plán jadrovej vojny. Spor sa v zásade zúžil na dve možnosti: odložiť jadrový úder alebo pokračovať podľa plánu.

Horúce hlavy trvali na tom, že prekvapivý jadrový útok proti Rusku by sa mal uskutočniť podľa harmonogramu 17. septembra. Tvrdili, že napriek problémom, ktoré sa objavili, by odklad iba poskytol čas na vznik ďalších prekážok. Upozorňovali tiež, že ich spravodajské informácie o ruských cieľoch budú pri odklade postupne zastarávať. V podstate hovorili: Teraz máme najlepšiu príležitosť.

Konzervatívnejšia frakcia vojnových plánovačov tvrdila, že horúce hlavy neuvažujú jasne. Podľa nej boli komplikácie, ktoré sa tento mesiac objavili vo vojnovom pláne, príliš vážne na to, aby teraz pokračovali — lepšie bude počkať a preplánovať „PROJEKT Z“ po odstránení súčasných prekážok úspechu.

Debata sa začala prikláňať v prospech odkladu týždeň pred cieľovým dátumom 17. septembra. Preto sa počas posledného týždňa na Blízkom východe uviedli do pohybu ďalšie záložné plány; plán jadrového úderu však zostal v platnosti až do poslednej chvíle. Napokon to bolo nahromadenie mnohých faktorov, ktoré viedlo k jeho zrušeniu.

Tunajší boľševici začali v narýchlo zostavenom pláne jadrovej vojny narážať na ťažkosti takmer hneď od jeho začiatku na začiatku tohto roka 1982. Pred siedmimi mesiacmi som v AUDIO LISTE č. 72 prvýkrát informoval, že Pentagon zavádza skrátenú stratégiu jadrovej vojny. Zároveň som uviedol, že Rockefellerov kartel a Rusi sa zoraďujú, aby sa pokúsili vojnový plán zastaviť. S týmto cieľom sa dohodli, že začnú určitými spôsobmi spolupracovať proti americkým boľševikom. Navyše sa tu vo Washingtone pripravoval štátny prevrat, ktorý mal viesť generál Alexander Haig, vtedajší minister zahraničných vecí. Počas siedmich mesiacov od nahratia AUDIO LISTU č. 72 svetové titulky opakovane zapĺňali následky tohto trojstranného zápasu.

Najprv prišla v apríli vojna o Falklandy, ktorá nebola o ovciach a osadníkoch, ale o tajných zbraňových zariadeniach. Tajný vojnový plán Pentagonu dostal v tomto stretnutí vážny úder, ale tunajší boľševici čoskoro odpovedali. V júni zničili Haigov štátny prevrat. Súčasne prebiehala brutálna izraelská invázia do Libanonu presne podľa harmonogramu, ktorý som zverejnil minulý rok a ktorý izraelský minister obrany Šaron potvrdil iba tento týždeň v Knesete. A potom tu bol štvrtý raketoplán, ktorý vyniesol na obežnú dráhu náklad ministerstva obrany na prípravu vojny.

Do polovice leta predstavitelia Ameriky aj Ruska vyhlasovali, že superveľmoci sú už vo vojne. Rusi začali vypaľovať varovné výstrely pred americkú provu prostredníctvom úprav počasia, leteckých katastrof a ďalších vecí. Napokon minulý mesiac, 12. augusta, Rusi čistým zastrašovaním prekazili izraelský plán neuveriteľne krvavej invázie do Bejrútu. Zrazu rokovania o evakuácii OOP priniesli výsledky a evakuácia prebehla bez komplikácií. Bola to vážna rana spoločnému boľševicko-sionistickému úsiliu vytvoriť atmosféru rozrastajúcej sa krízy ako predohru jadrovej vojny.

Približne na dva týždne sa zdalo, že atmosféra svetovej krízy takmer zmizla, ale vojnové hodiny Pentagonu stále odpočítavali čas do 17. septembra — a Rusi to vedeli. Sovietsky zväz 2. septembra náhle odpojil všetky priame telefónne spojenia so Západom v oboch smeroch. Namiesto toho ich prevzali vojenskí operátori. Bolo to rozšírenie obmedzení telefónneho spojenia, ktoré sa začali už pred mesiacmi. Najvyšším vojnovým stratégom Pentagonu sa ruské obmedzenie telefónnych služieb z 2. septembra zdalo maličkosťou. Mali väčšie starosti — konkrétne vážny zvrat udalostí v červenej Číne.

Predchádzajúci deň, 1. septembra, predseda komunistickej strany Chu Jao-pang na straníckom zjazde v Pekingu vyrukoval so šokujúcim vyhlásením. Vyhlásil, že Čína by sa už nemala spájať so Spojenými štátmi proti Rusku; namiesto toho by podľa neho mala obe superveľmoci považovať za rovnaké hrozby. Zároveň však použil aj zmierlivé formulácie voči Rusku — a priatelia, o dva týždne pôjdu na pozvanie Číny vysokí ruskí predstavitelia do Číny začať rokovania! Odmietnutím čínsko-amerického spojenectva Chu Jao-pang jasne ukázal, že tajná americká útočná základňa Stealth v Číne je ohrozená.

Táto základňa v západnej provincii Sin-ťiang v červenej Číne je nevyhnutná na zamýšľaný útok proti dvom ruským základniam kozmosfér na Sibíri. Minulý mesiac som informoval, že táto vojnová základňa bola dôvodom spoločného komuniké Spojených štátov a červenej Číny zo 17. augusta o Taiwane. Komuniké zaväzuje Spojené štáty ukončiť dodávky zbraní Taiwanu k nejakému budúcemu dátumu, čím porušuje minulé Reaganove sľuby! Súhlasili s ním, aby odvrátili hrozbu zatvorenia základne Stealth Číňanmi, ale na uspokojenie Číňanov to nestačilo.

Bývalý prezident Richard Nixon 6. septembra dorazil do Pekingu, čím ešte pridal k ťažkostiam vojnových plánovačov Pentagonu. Nixon je už dlho klientskym stúpencom Rockefellerovho kartelu, ako som podrobne vysvetlil v knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU pred takmer 10 rokmi.

Nixon tento mesiac išiel do Pekingu ako Rockefellerov vyslanec, ktorý má u Číňanov oveľa väčšiu dôveryhodnosť než ktokoľvek z boľševikov. Nixon Číňanov šokoval potvrdením toho, čo im už povedali ruské zdroje: že základňa Stealth sa čoskoro použije vo vojne. Potom im odporučil, aby základňu v tejto chvíli priamo nezatvárali, zo strachu pred nežiaducimi reakciami boľševikov v Pentagone s prstom na spúšti. Namiesto toho ich nabádal, aby začali zasahovať do činnosti základne Stealth byrokratickými prostriedkami. To je niečo, čo Číňania veľmi dobre ovládajú, a Nixonovu radu prijali.

Do 9. septembra bola americká základňa Stealth v čínskej provincii Sin-ťiang fakticky vyradená z činnosti. Kľúčový personál základne sa zamotal do čínskej byrokracie, ktorá mu zabránila nastúpiť do služby. Číňania Washingtonu naznačujú, že to všetko vyplýva z trvajúcej nespokojnosti v otázke Taiwanu; skutočným dôvodom však je, priatelia, že nechcú mať nič spoločné s jadrovou vojnou proti Rusku!

Kremeľ 9. septembra prostredníctvom Rockefellerových kanálov dostal správu, že základňa Stealth v provincii Sin-ťiang bola účinne neutralizovaná. V tej chvíli si Rusi mohli byť istí, že aj keby Pentagon uskutočnil plán jadrového útoku, ruské kozmosféry prežijú. Rozhodujúca ruská vesmírna triáda strategických zbraní sa už nedala zničiť.

KROKY VEDÚCE K ZNIČENIU SENZORA POTVRDENIA ÚTOKU VYPUSTENÉHO RAKETOPLÁNOM Č. 4

Nadišiel čas uskutočniť najnebezpečnejší krok v pláne Kremľa rozpliesť plán jadrovej vojny Pentagonu. Nadišiel čas zničiť senzor potvrdenia útoku, ktorý minulý jún umiestnil do vesmíru raketoplán. Senzor potvrdenia útoku bol osobitný satelit, ktorý pomocná raketa umiestnila na geostacionárnu dráhu nad Indickým oceánom. Ako som už informoval, bol to kryogénny satelit — teda udržiavaný pri mimoriadne nízkych teplotách blízkych absolútnej nule. Teraz môžem odhaliť, že to malo satelit chrániť pred odhalením ruskými vesmírnymi zbraňami.

Americkí analytici vedeckého spravodajstva už niekoľko rokov vedia, že Rusi majú novú technológiu na vyhľadávanie cieľov. Nová ruská technika nie je radarom ani žiadnym iným konvenčným spôsobom zisťovania a sledovania cieľov. Je smrteľne presná, spoľahlivá a na rozdiel od radaru ju nemožno rušiť. Tunajší analytici sa už pred časom presvedčili, že prišli na to, čím nová ruská technika je. Veria, že ide o ruskú verziu počítačovo zdokonaleného infračerveného snímania. To už vyvinuli aj tu v Spojených štátoch a nazýva sa CEIR, vyslovované „sír“.

O tomto vývoji som prvýkrát informoval v AUDIO LISTE č. 72 krátko po tom, čo americký laser vybavený CEIR použili na zostrelenie ruskej kozmosféry. Americkí analytici sú presvedčení, že Rusi používajú CEIR a že ho mali prví; preto pri návrhu senzora potvrdenia útoku letectva pridali prvok určený na prekonanie ruských infračervených detektorov.

Všetky predmety teplejšie než absolútna nula vyžarujú infračervené žiarenie. Čím je predmet teplejší, tým viac infračerveného žiarenia vyžaruje a tým ľahšie ho počítačovo zdokonalené infračervené senzory odhalia. Jedinou možnosťou, ako sa pred CEIR skryť, je preto znížiť teplotu čo najviac. Preto bol senzor potvrdenia útoku letectva kryogénnym satelitom. Obrovský chladiaci systém používajúci kvapalné hélium udržiaval satelit iba niekoľko stupňov nad absolútnou nulou a znižoval infračervené vyžarovanie takmer na nič.

Práve kryogénna konštrukcia satelitu letectva dodávala tunajším boľševickým vojnovým plánovačom takú istotu, že uspeje. Boli presvedčení, že Rusi ho nedokážu včas nájsť a zničiť pred jeho použitím vo vojne. Priatelia, boľševici v Pentagone sa však v novej ruskej technike sledovania cieľov mýlia. Vôbec nejde o infračervenú techniku; je to revolučný systém zisťujúci atómové vibrácie hmoty. Rusi ho nazývajú „Psychoenergetic Range Finding“, čiže psychoenergetické meranie vzdialenosti, skrátene PRF.

Keď som v AUDIO LISTE č. 42 prvýkrát informoval o novej ruskej technike PRF, uviedol som, že Rusi ju považujú za svoju hlavnú tajnú zbraň. Čím dlhšie zostane pre amerických boľševikov záhadou, tým lepšie pre Rusko; preto keď raketoplán č. 4 minulý jún vypustil kryogénny senzor letectva, Rusi začali hrať hru.

Namiesto okamžitého zničenia satelitu dovolili jeho úspešné umiestnenie na obežnú dráhu. Rusi vedeli, že satelit potvrdenia útoku im nemôže ublížiť, kým sa nebude začínať samotná vojna, preto ho nechali nedotknutý čo najdlhšie. Výsledok bol presne podľa očakávania: dlhodobé prežitie senzora letectva presvedčilo tunajších boľševikov, že mali pravdu a Rusko používa CEIR. Pentagon sa dopustil veľkého spravodajského omylu a Rusi ho povzbudzujú, aby v ňom pokračoval.

Počas celého leta operatívci Rockefellerovho kartelu v CIA poskytovali Rusom aktualizácie vojnového plánu Pentagonu. Tieto správy naďalej hovorili, že vojnový harmonogram zostáva nezmenený a cieli na polovicu septembra; preto ruské vesmírne velenie zatiaľ nechávalo senzor letectva na pokoji.

Medzitým sa Rusi celkom netušeným spôsobom začali pripravovať na okamih, keď satelit zničia. Tieto prípravy sa týkali ruských medzinárodných telefónnych služieb:

Najprv v júni Sovietsky zväz drasticky znížil počet telefónnych spojení so Západom. Vyslovil aj zahmlené hrozby, že služby neskôr ešte viac obmedzí. Aby tunajší spravodajskí analytici neuhádli, čo sa chystá, Rusi sa na správnych miestach uchýlili k malej dezinformácii. Vytvorili falošné úniky informácií, že v Kremli panuje nepokoj a mocenský boj. Tunajší boľševici, ktorí neustále bojujú o moc, to zhltli aj s navijakom.

Ďalším hlavným krokom bol ten, ktorý som už spomenul, z 2. septembra. V ten deň Rusko náhle prerušilo všetky služby automatického vytáčania medzi sebou a Západom. Tunajších boľševikov to zaskočilo, ale stále netušili, čo to naozaj znamená. Príliš ich zamestnávali náznaky problémov v Číne, aby sa dlho zaoberali ruskými telefónmi.

S posledným krokom Kremeľ čakal a dúfal, že manévre na narušenie základne Stealth v provincii Sin-ťiang uspejú. Dňa 9. septembra dostal od Rockefellerovho kartelu signál „Úloha splnená“. Základňa v Sin-ťiangu bola dočasne vyradená vďaka byrokratickému zamotaniu zo strany Číňanov, ktoré odporučil Nixon.

Nasledujúce ráno, v piatok 10. septembra, náhle úplne prerušili väčšinu medzinárodných telefónnych služieb do Ruska aj z Ruska; aby však americkým boľševickým vojnovým plánovačom poslali posolstvo, niekoľko vybraných okruhov ponechali otvorených. Patrili medzi ne Leningrad, Kyjev, Minsk a Tallinn. Ich význam spočíval v tom, že žiadne z nich nebolo cieľom plánovaného počiatočného útoku Stealth, ktorý som podrobne opísal minulý mesiac.

Telefónne linky odpojili o 7.10 hod. východného letného času, čiže o 14.10 hod. moskovského času. O chvíľu sa ruské vesmírne velenie pustilo do práce. Ruská veľká kozmosféra Jumbo bola umiestnená na pseudoobežnej dráhe približne dve míle nad satelitom potvrdenia útoku letectva. Bola tam už vyše dvoch mesiacov — od chvíle, keď satelit vypustili na obežnú dráhu z raketoplánu č. 4. Používaním elektromagnetického pohonného systému na nízky výkon kozmosféra zostávala na stanovišti, namiesto toho, aby sa pomaly vzďaľovala ako bežný satelit; a keďže bola umiestnená nad satelitom letectva, ktorý sa pozeral nadol, jej prítomnosť nikdy neodhalili.

Teraz prišiel čas! Kozmosféra zamierila svoju lúčovú zbraň a vystrelila. Krátko po 7.10 hod. východného letného času v piatok 10. septembra prišla pre tunajších boľševikov zlá správa. V novospustenom Vesmírnom veliteľstve letectva v Colorado Springs náhle stratili signál zo svojho satelitu nad Indickým oceánom. Spočiatku nemohli uveriť, že ich rozhodujúci satelit potvrdenia útoku bol napadnutý. Skúšali všemožné postupy v snahe obnoviť kontakt so satelitom — všetko márne. Satelit už neexistoval!

REAKCIE NA ZNIČENIE SENZORA — ROZHODUJÚCE FAKTORY ROZHODNUTIA

Ako postupovalo to piatkové dopoludnie 10. septembra, zvolali vojnových plánovačov „PROJEKTU Z“ na krízovú poradu. Otázka znela: Čo teraz urobíme?

Na chvíľu zavládla atmosféra blízka panike. Niektorí boli presvedčení, že určite bude nasledovať prvý úder Ruska a Pentagon by mal bez meškania stlačiť jadrové tlačidlo. Iní tvrdili, že ak má Kremeľ tento úmysel, už je príliš neskoro — ruské rakety budú na ceste. Na opačnom konci niekto navrhol, aby sa celý vojnový plán „PROJEKT Z“ zatiaľ zrušil a preplánoval na neskôr. V jednom sa všetci zhodli: bez senzora potvrdenia útoku je akýkoľvek útok na Rusko oveľa riskantnejší. Po vypustení lietadiel Stealth z Nórska a Turecka by sa muselo iba predpokladať, že zničili svoje ciele. Keď je satelit potvrdenia útoku preč, nemožno to potvrdiť, takže totálny následný útok amerických jadrových síl by mohol naraziť na oveľa väčšie problémy, než sa očakávalo.

V tej chvíli niekto poznamenal v tomto zmysle: Stále môžeme použiť záložný plán — každý cieľ v Rusku, na ktorý naše vtáky zaútočia, bude zničený. Ak sa v nultej hodine náhle preruší medzinárodné telefónne spojenie do ruských cieľových oblastí, môžeme predpokladať, že naše vtáky uspeli.

Existuje staré vojenské príslovie: „Vždy sa nájde niekto, ku komu sa správa nedostala.“ Plánovač, ktorý navrhol vrátiť sa k záložnému plánu založenému na telefónoch, znova dokázal pravdivosť tohto príslovia. Takmer všetci naňho zakričali: „Telefóny do Ruska sú už odpojené!“

Priatelia, Rusi v ten deň nechali medzinárodné telefónne linky vypnuté sedem hodín. Chceli zabezpečiť, že ak boľševici v Pentagone stlačia panické tlačidlo, monitorovaním telefónnych okruhov nezískajú vôbec žiadne spravodajské informácie. Po približne prvých dvoch hodinách výpadku sa na to novinári vyzvedali ministra zahraničných vecí Georgea Shultza. Shultz im povedal, citujem: „Je to veľmi významné,“ ale viac nepovedal.

Kým obyvatelia Washingtonu v ten deň dojedali obed, padlo rozhodnutie, čo robiť:

> „PROJEKT Z“ bude pokračovať podľa pôvodného harmonogramu s cieľom na nasledujúci piatok 17. septembra. Medzitým vynaložia všetko úsilie na prelomenie čínskej byrokracie, ktorá obmedzovala využitie rozhodujúcej základne v provincii Sin-ťiang. Zároveň sa rozhodlo uviesť do pohybu aj ďalšie plány pre prípad, že „PROJEKT Z“ napokon zlyhá.

Takto to zostalo počas týždňa pred „dňom Z“, 17. septembrom. Plán prvého úderu „PROJEKT Z“ mal hlboké problémy, no stále napredoval. Rozhodlo sa, že ak sa už nič ďalšie nepokazí, prekvapivý útok na Rusko sa 17. septembra predsa uskutoční, nech sa deje čokoľvek.

Posledná kvapka prišla takmer v poslednej možnej chvíli v piatok ráno 17. septembra. Približne o 8.30 hod. tu vo Washingtone robili rozhovor so známym reportérom celoštátnych novín na washingtonskej rozhlasovej stanici NBC, WRC. Reportér z Washington Post upozornil na moje vojnové varovanie pre ten deň obsiahnuté v AUDIO LISTE č. 78. Údajne stručne načrtol plán všetkým poslucháčom vo washingtonskej metropolitnej oblasti a dodal, že ak Pentagon taký plán skutočne má, jeho verejné odhalenie prostredníctvom mojej pásky pravdepodobne znížilo šance na uskutočnenie.

Priatelia, táto rozhlasová správa tu vo Washingtone o vojnovom pláne ráno 17. septembra bola zdanlivo maličkosťou, ale náš Pán Ježiš Kristus dokáže vždy použiť malé veci na dosiahnutie veľkých výsledkov — a práve to v to ráno „dňa Z“ urobil ON!

Vďaka vám, ktorí ste o vojnovom pláne písali redaktorom, kongresmanom a predstaviteľom všetkého druhu, začal byť Pentagon nervózny. Posledné, čo chceli, bolo verejné odhalenie vojnového plánu. Keď v to ráno počuli správu na rozhlasovej stanici WRC, jednoducho spanikárili. Nemali ako vedieť, ako široko sa ich plán stal známym, a tak krátko po 10.00 hod. washingtonského času v piatok 17. septembra 1982 odvolali prvý úder „PROJEKTU Z“. S necelými piatimi hodinami do začiatku hodiny odpočítavania PRVEJ JADROVEJ VOJNY konečne prestali tikať!

Téma č. 2 — BEJRÚTSKY MASAKER PRE BUDÚCU VOJNU

Pred takmer 2 000 rokmi náš Pán Ježiš Kristus opísal určitých ľudí ako synov Satana, ktorí sú klamármi od počiatku. Ich neschopnosť hovoriť pravdu je poznávacím znamením tejto osobitnej kategórie ľudí odsúdených naším Pánom. Nikdy nepriznajú vlastnú vinu v ničom, ale vždy sa ospravedlňujú a tvrdia, že sú bez viny. Náš Pán Ježiš Kristus však vyhlásil, že práve ľudia ich druhu prelievajú krv nevinných od počiatku času.

V úvodných poznámkach minulomesačného AUDIO LISTU č. 78 som spomenul tragickú fotografiu, ktorá sa 1. augusta objavila v amerických novinách. Ukazovala zdravotnú sestru v bejrútskej nemocnici, ako kŕmi maličké sedemtýždňové libanonské dieťa hrozne zmrzačené izraelským bombardovaním. Dieťa bolo od pása nahor zabalené v obväzoch vrátane celej hlavy okrem malej oblasti okolo úst. Prišlo o obe ruky pri pleciach. Rôzne noviny a tlačové agentúry priniesli niekoľko rozličných verzií fotografie a pri niektorých pohľadoch bola neprítomnosť rúk nezameniteľná. Ako som informoval minulý mesiac, izraelská vláda bola fotografiou rozzúrená. Trvali na tom, že za zranenia dieťaťa nenesú vinu, a žiadali odvolanie správy. Ako som informoval minulý mesiac, tunajšie tlačové agentúry odvolanie odmietli.

Na chvíľu sa zdalo, že aspoň raz zvíťazil maličký lúč pravdy. Ale priatelia, synovia Satana, ktorí ovládajú izraelskú vládu, nemohli vec nechať tak. Uchýlili sa k svojmu starému obľúbenému triku, ktorý nazývajú „vytváraním nových faktov“. United Press International 1. septembra napokon ustúpila po celom mesiaci izraelského tlaku. V ten deň UPI uverejnila dvojicu fotografií: vľavo bola pôvodná verzia UPI nemocničnej fotografie zmrzačeného dieťaťa a vpravo nový obrázok čulého, zdravého dieťaťa bez jediného škrabanca, ktoré pred fotoaparátom držala veselo sa usmievajúca zdravotná sestra. V súvislosti s pôvodnou fotografiou a správou popis UPI čiastočne znel, citujem:

> „Izraelské úrady túto správu spochybnili a zverejnili fotografiu vpravo, zhotovenú 22. augusta, pričom uviedli, že zobrazuje to isté dieťa po ošetrení. Dieťa neprišlo o obe ruky, ale utrpelo iba ľahké poranenia zápästí, tvrdili Izraelčania.“

Popis sa končí slovami:

> „UPI ľutuje chybu.“

Priatelia, každý, kto videl iné uverejnené zábery pôvodného dieťaťa s chýbajúcimi rukami, by vedel, že nová fotografia musí byť podvrh. Pôvodné dieťa sa ani nedožilo 22. augusta! Nový obrázok, údajne zhotovený v ten deň na zverejnenie Izraelčanmi, ani nevznikol v Libanone! Ukazuje izraelské dieťa v rukách izraelskej zdravotnej sestry, fotografované v nemocnici v Tel Avive.

Tragédiu tohto maličkého libanonského dieťaťa bejrútsky masaker znásobil tisíckrát. Beginova vláda ako vždy máva krvou postriekanými rukami v gestách úplnej nevinnosti.

Minulý mesiac som opísal izraelskú doktrínu ŠTÁTNEHO TERORIZMU, pri ktorej sa utrpenie a smrť čo najviac zvyšujú ako nástroj moci; pri bejrútskom masakre tento mesiac opäť vidíme doktrínu ŠTÁTNEHO TERORIZMU v praxi. V sýrskom Damasku vodca OOP Jásir Arafat v rozhovore pre francúzske noviny Liban vystihol podstatu veci. Povedal, citujem:

> „Begin a Šaron nie sú Židia. Zločiny, ktoré páchajú, nezodpovedajú židovskej morálke ani tradícii.“

Priatelia, prečo nám kresťanom musí to, čo povedal náš Pán Ježiš Kristus, pripomínať príslušník inej viery, moslim? Náš Pán nás varoval, aby nás neoklamali tí, ktorí sú zo synagógy Satana, a rúhanie tých, ktorí hovoria, že sú Židia, ale nie sú.

V AUDIO LISTE č. 50 pred takmer tromi rokmi som podrobne opísal pôvod falošných Židov, chazarských Židov. Práve oni pod vlajkou politického sionizmu vládnu národu, ktorý sa nazýva Izrael, a práve ich noví ruskí vládcovia vyhnali a oni vytvárajú novú boľševickú revolúciu priamo tu v Amerike!! Falošní Židia sú smrteľným nebezpečenstvom pre všetkých skutočných Židov aj pre každého iného na zemi.

Boli sme varovaní, ale tie varovania si nevšímame; a tak sa náš svet ďalej potáca od jednej krízy k druhej, pričom každá je horšia než tá predchádzajúca.

V téme č. 1 som vysvetlil, prečo bol piatok 10. septembra bodom obratu spoločných boľševicko-sionistických vojnových plánov. V ten deň Rusko zničilo satelit potvrdenia útoku letectva, ktorý bol umiestnený nad Indickým oceánom. Až do toho dňa boľševici v Pentagone a izraelskí sionisti približne dva týždne usilovali o to, aby Rusko uspali. Vynakladali všetko úsilie na vytvorenie dojmu relatívneho pokoja vo vojnou zmietanom libanonskom ohnisku. Tlejúce krízy inde vo svete nezmizli, ale ani sa nestupňovali podľa pôvodného plánu.

Najdôležitejší bol predčasný odchod americkej námornej pechoty z Bejrútu 10. septembra. Priamo súvisel s Brežnevovým–Reaganovým telefonátom na HORÚCEJ LINKE, o ktorom som informoval minulý mesiac v AUDIO LISTE č. 78. V tomto telefonáte entite Reaganovi povedali, že predmostie amerických vojsk v Libanone nebude tolerované. Skorý odchod námornej pechoty 10. septembra mal Moskve vyslať falošné posolstvo v tomto zmysle: „Dobre, vzdávame to. Vojna nebude.“ Cieľom bolo podporiť prehnanú sebadôveru kremeľských vodcov a prinútiť ich poľaviť.

Keby lesť fungovala, obnovila by aspoň aký-taký prvok prekvapenia pri zamýšľanom jadrovom údere. Tento pokus boľševicko-sionistickej koalície o klam však nevyšiel. Ako sa ukázalo, Rusko zničilo americký satelit potvrdenia útoku v ten istý deň, keď sa námorná pechota stiahla, 10. septembra. Od toho dňa sa preto taktika opäť zmenila. Falošný dojem pokoja ustúpil rýchlemu stupňovaniu nového násilia a vojnového napätia.

Nové vyostrovanie krízy malo dva ciele: jedným bolo na poslednú chvíľu vytvoriť akúsi krízovú atmosféru, ktorá by pomohla vysvetliť náhlu jadrovú vojnu stále plánovanú na 17. septembra. V tom čase sa však vo vojnovom pláne „PROJEKT Z“ pokazilo už toľko vecí, že jeho uskutočnenie prestalo byť isté. Druhým cieľom nového vyostrovania krízy preto bolo znovu uviesť do pohybu staršie, dlhodobejšie vojnové plány.

V minulomesačnej správe som spomenul, že izraelské jednotky sa už presunuli na sever, na okraj Tripolisu. Tripolis bol doteraz ušetrený veľkej časti násilia, ktoré roztrhalo južný

Libanon, ale v sobotu 11. septembra agenti izraelského MOSSAD-u v centre Tripolisu odpálili automobilovú bombu vyrobenú z vyše 150 libier TNT. Spojenectvá kresťanov a moslimov, ktoré Tripolisu doteraz poskytovali zdanie pokoja, sú pod útokom.

O dva dni neskôr, v pondelok 13. septembra, sa pozornosť presunula na sever. V ten deň sa pri dánskom pobreží začalo obrovské obojživelné cvičenie NATO nazvané „OPERÁCIA SEVERNÁ SVADBA '82“. Zahŕňalo vyše 160 vojnových lodí, 250 bojových lietadiel a približne 25 000 vojakov z deviatich (9) krajín. Moskovský rozhlas cvičenie odsúdil ako, citujem, „mimoriadne bojovné“, čo aj bolo. Takzvané cvičenie malo uzavrieť Baltské more a s ním veľkú časť sovietskeho námorníctva — a zvláštnou náhodou bolo naplánované, že „OPERÁCIA SEVERNÁ SVADBA '82“ bude trvať do piatka 17. septembra!

Nasledujúci deň, v utorok 14. septembra, sa pozornosť presunula späť na Libanon. Minulý mesiac som v AUDIO LISTE č. 78 informoval, že zvolený libanonský prezident Bašír Džamáil je izraelskou bábkou. Uviedol som tiež, že izraelským plánom je odstrániť ho, rovnako ako minulý rok odstránili Sadata, keď sa im to hodilo. Dňa 14. septembra plán uskutočnili. Izraelská vláda ako zvyčajne ukazovala na všetkých ostatných za to, čo urobili jej vlastní agenti MOSSAD-u.

Inde zavládol šok nad tým, čo malo vyzerať ako prekvapenie. Mimochodom, táto fraška pokračuje aj teraz. Iba pred dvoma večermi, 28. septembra, v nej náš prezident ovládaný boľševikmi pokračoval na tlačovej konferencii. Keď sa pokúšal obhájiť nedávnu americkú politiku voči Libanonu, povedal:

> „Kto mohol predvídať zavraždenie zvoleného prezidenta Libanonu?“

V každom prípade 14. septembra zostávali do „dňa Z“, 17. septembra, iba tri dni. Tempo sa začalo rýchlo zrýchľovať. V priebehu niekoľkých hodín po Džamáílovej vražde vopred rozmiestnená izraelská armáda začala inváziu do západného Bejrútu. Beginova vláda poskytla zastierajúcu zámienku, že ide o „zabránenie krvavému kúpeľu“. Ako vždy spočiatku hovorili, že je to iba obmedzený a dočasný krok, ale do 16. septembra Izrael zmenil tón. Oznámili, že Izraelčania zamýšľajú okupovať západnú polovicu Bejrútu na neurčito. Boľševickí spojenci sionistov tu vo Washingtone reagovali podľa dohody pre verejnosť. Sťažovali sa na izraelské kroky, ale nič proti nim neurobili.

V piatok 17. septembra Izraelčania dokončili vojenské dobytie západného Bejrútu. V tom čase izraelské vrchné velenie nariaďovalo akcie hraničiace so šialeným besnením. Amerického príslušníka námornej pechoty, ktorý stál na stráži na streche budovy veľvyslanectva Spojených štátov, tesne minul výstrel izraelského ostreľovača a izraelské tanky a vojaci napadli a obsadili areál sovietskeho veľvyslanectva! Podľa medzinárodného práva to bolo rovnocenné invázii do samotného Ruska.

Počas posledného týždňa Izraelčania robili všetko pre vyvolanie ostrej ruskej reakcie, ktorá by pomohla vysvetliť blížiace sa vypuknutie jadrovej vojny; Rusi však odmietli skočiť na návnadu. Na inváziu do Bejrútu nereagovali ostro, pretože OOP už odišla a s ňou aj vyhliadka na úplné krviprelievanie. Pokiaľ ide o inváziu do ich vlastného veľvyslanectva, Rusi v podstate nastavili druhé líce. Namiesto veľkého medzinárodného incidentu sa izraelské rozbitie areálu ruského veľvyslanectva zmenilo na takmer nepovšimnutú udalosť.

Keď v ten piatok 17. septembra napokon odvolali plán jadrového útoku „PROJEKT Z“, všetko úsilie vyprovokovať Rusko preradilo na iný stupeň. V ten istý deň už prebiehal

bejrútsky masaker palestínskych civilistov. Neskoro večer nasledujúcej soboty sa svet dozvedel, že došlo k novému masakru typu Guyany. A priatelia, účel tohto masakru bol veľmi podobný účelu toho, ktorý sa odohral v Guyane pred štyrmi rokmi.

V AUDIO LISTE č. 40 z novembra 1978 som podrobne opísal, čo sa stalo v Guyane. Bola to hromadná vražda, nie hromadná samovražda. Spáchali ju, aby otvorili Guyanu spoločným komandám Američanov a Izraelčanov. Pod rúškom odpratávania v Jonestowne sa uskutočnil nájazd komanda na zničenie neďalekej ruskej raketovej základne. Rovnako tento mesiac spáchali bejrútsky masaker, aby otvorili Libanon vojskám, ktoré tam inak mali zakázané vstúpiť.

Predtým som sa zmienil o ruskom ultimáte z 12. augusta, že americké predmostie v Libanone nebude tolerované. Práve toto ruské ultimátum spôsobilo unáhlený odchod námornej pechoty 10. septembra, hoci libanonská vláda ju prosila, aby zostala.

Keď boľševici v Pentagone 10. septembra videli, ako sa ich urýchlený vojnový plán „PROJEKT Z“ rúca, kontaktovali svojich sionistických vojenských a spravodajských partnerov. Izraelčania dostali zelenú na vytvorenie drvivej zámienky pre návrat americkej námornej pechoty do Libanonu. Počas víkendu okolo 17. septembra bol masaker v plnom prúde. Izraelské sily stáli na stráži okolo palestínskych utečeneckých táborov Sabra a Šatíla v Bejrúte, zatiaľ čo milicionári majora Haddáda a ďalší milicionári ovládaní Izraelom páchali hromadnú vraždu. V noci izraelské svetlice osvetľovali oblohu nad tábormi, aby zabíjanie mohlo nepretržite pokračovať. Po najmenej 36 hodinách, v skutočnosti ešte dlhšie, sa Izraelčania rozhodli, že zomrelo dosť ľudí. Haddádove a ďalšie vojenské sily zdvorilo vyviedli z ľudských jatiek a odviezli z okolia.

V pondelok popoludní 20. septembra entita prezident Reagan krátko vystúpila v televízii s osobitným oznámením. Nariaďoval námornej pechote návrat do Libanonu na nebezpečnejšiu službu a bez vopred určeného časového limitu — a tentoraz sú okolnosti také, že Moskva proti nim nemôže verejne úspešne protestovať. Keby Rusi povedali presnú pravdu o tom, čo sa stalo, kto by im veril? Predstava, že vyše tisíca nevinných mužov, žien a detí zmasakrovali len preto, aby priviedli späť námornú pechotu, znie absurdne — a priatelia, práve preto to fungovalo.

V tejto chvíli do Bejrútu práve znovu vstúpilo približne 1 200 príslušníkov námornej pechoty, o 50 % viac než predtým. Ďalších 1 200 je na ceste, hoci to ešte nezverejnili. Môžu ich držať v zálohe alebo podľa ľubovôle priviesť.

Teraz sa uskutočňuje ďalší z plánov, ktoré som zverejnil minulý mesiac v AUDIO LISTE č. 78. TENTO PLÁN PREDPOKLADÁ ZABITIE URČITÉHO POČTU NAŠICH PRÍSLUŠNÍKOV NÁMORNEJ PECHOTY V LIBANONE! Urobí to izraelský MOSSAD a potom z toho obvinia arabských extrémistov. Ak to vyjde, pomôže to postrčiť svet na novú cestu k eventualite jadrovej vojny.

Spojené štáty teraz majú pevné predmostie v Libanone aj na Sinaji. Rusko ho má prostredníctvom svojho zástupcu, Sýrie. Teraz si Rusko a Spojené štáty na Blízkom východe hľadia priamo do očí!

Téma č. 3 — NÁVRAT VOJNY POČASÍM „SIBÍRSKY EXPRES“

Existuje staré príslovie: „Každý hovorí o počasí, ale nikto s ním nič nerobí.“ Možno to bola pravda, keď to Mark Twain prvýkrát povedal pred takmer storočím, ale už nie. Už niekoľko desaťročí ľudia experimentujú so všemožnými spôsobmi úpravy počasia. Jednou z najstarších a najznámejších techník je osievanie oblakov na vyvolanie potrebného dažďa. Veda o úpravách počasia však už dávno zašla oveľa ďalej.

Pre mnohé pokročilé nové technológie je typické, že sa najprv používajú na vojenské účely a čo najdlhšie sa držia v tajnosti. Pri úpravách počasia to platí ešte viac než pri väčšine iných pokročilých technológií. Dôvody nie sú ani tak technické, ako skôr právne. Na pochopenie prečo netreba ísť ďalej než k starým metódam osievania oblakov, ktoré som práve spomenul.

Predstavme si, že farmár si najme službu osievania oblakov, aby v rozhodujúcom čase vegetačného obdobia priniesla jeho plodinám potrebný dážď. Pracovník počká, kým sa vytvoria nádejné oblaky, potom nad nimi preletí a vypustí jemnú hmlu chemikálií. Chemikálie pomáhajú kondenzácii v oblaku, a ak všetko ide dobre, farmár dostane svoj dážď. Žiaľ, iní farmári ďalej po vetre môžu rovnako zúfalo potrebovať ten istý dážď. Kým osiaty oblak dorazí k nim, možno už všetku vodu vypršal. Možno žiadny ďalší dážď nepríde dosť skoro, aby zachránil ich úrodu. Výsledok: môžu sa pokúsiť žiadať náhradu škody od farmára, ktorý dal osiať oblaky, s tvrdením, že jeho zásah zničil ich šance na dážď. To je malý, ale veľmi bežný príklad právnych problémov spôsobených úpravami počasia.

Dnes existujú poznatky na rozsiahle zmeny počasia k lepšiemu aj k horšiemu. S týmito poznatkami sa však rozšíril aj rozsah potenciálnych právnych problémov. Právne dôsledky ovládania počasia sú dnes medzinárodné a potenciálne násilné. Celkovým výsledkom je, že tých niekoľko krajín, ktoré tieto možnosti ovládania počasia majú, ich drží v tajnosti.

Pred vyše štyrmi rokmi som v AUDIO LISTE č. 34 opísal tajné americké zariadenia na ovládanie počasia, ktoré boli vtedy v prevádzke. Boli to elektrické siete napájané jadrovou energiou pozdĺž pobrežia kontinentálnych Spojených štátov. Boli zodpovedné za množstvo zvláštnych poveternostných javov predtým aj určitý čas potom; do roka po tom, čo som o nich informoval, ich však za záhadných okolností natrvalo vyradili. Uskutočnilo sa niekoľko pokusov obnoviť ich činnosť, ale doteraz tieto snahy nikdy neuspeli.

Americké siete na ovládanie počasia vlastnil a prevádzkoval Rockefellerov kartel a boli určené predovšetkým ako nástroj monopolu. Obrovské Rockefellerove americké agropodniky sa pokúšajú zničiť malé farmy jednotlivých vlastníkov a prevziať ich. Dnes sa im to darí alarmujúcim tempom, predovšetkým finančnými prostriedkami; ale istý čas pred niekoľkými rokmi mali za spojenca aj počasie.

Ďalšou hlavnou svetovou mocnosťou v ovládaní počasia je Sovietsky zväz. V niekoľkých minulých nahrávkach som opisoval napredujúce ruské techniky ovládania počasia. Podobne ako už nefunkčné americké siete na počasie, aj ruské techniky vo veľkej miere používajú atmosférické elektrické náboje na riadenie počasia, ale tam sa podobnosť končí. Ruské techniky vychádzajú z vesmíru a používajú dve zložky ruskej vesmírnej triády strategických zbraní. Orbitálne stíhače Cosmos sa nezapájajú, pretože sú v zásade iba vojenskými hliadkovými plavidlami; obrovské lúčové zbrane na päťročných ruských mesačných základniach sa však používajú na vytváranie búrok na mori a levitujúce kozmosféry svojimi lúčmi nabitých častíc navádzajú búrky k cieľom.

Už uplynulo 2 a pol roka, odkedy som v AUDIO LISTE č. 54 prvýkrát podrobne opísal nové ruské techniky riadenia búrok. Nasledujúce leto som varoval, že sa tieto techniky chystajú použiť na vytvorenie hurikánov, aké ešte nikto nevidel. Krátko nato hurikán Allen vystrašil americké pobrežie Mexického zálivu. Bola to jedna z najväčších a najsilnejších búrok, aké kedy túto oblasť ohrozovali. Prepletala sa pomedzi karibské ostrovy, zostávala nad vodou a naberala silu. Potom sa začala presúvať na severovýchod pozdĺž pobrežia spôsobom, ktorý meteorológov mátal. A potom sa veľmi náhle rozpadla. Ruskí riadiaci pracovníci urobili chybu, ako som podrobne opísal v AUDIO LISTE č. 57.

Teraz je o dva roky neskôr. Hurikánová sezóna je znovu tu a Rusi už majú oveľa viac skúseností. Opäť len tesne odrazili pokus amerických boľševikov o prekvapivý jadrový útok; a teraz začínajú odpovedať, počnúc počasím.

Počas doterajšej hurikánovej sezóny naše východné pobrežie ani pobrežie Mexického zálivu nezasiahlo nič významné; namiesto toho trápia problémy s hurikánmi západ Spojených štátov — bezprecedentná situácia. Situácia je nová, priatelia, pretože je umelo vytvorená.

V tejto chvíli zvyšky hurikánu Olivia postupne dohasínajú nad severnými Veľkými prériami. Priniesol neuveriteľné dažde na západné pobrežie, nevídané záplavy v Utahu a septembrový sneh v Skalnatých vrchoch.

Ak si však myslíte, že Olivia bola zlá, hurikán Paul by mal byť horší. Hurikán Paul sleduje severovýchodnú trasu z Tichého oceána, ktorá ho pred dvoma dňami viedla okolo južného cípu polostrova Baja California. Programujú ho, aby sa prehnal americkou obilnicou na Veľkých prériách približne od juhozápadného Texasu smerom na severovýchod.

Ak ruskí riadiaci pracovníci počasia dosiahnu úplný úspech, oko slabnúcej búrky bude sledovať trasu cez Oklahomu, Missouri, Illinois, Indianu, Ohio a ďalej smerom na New York a Nové Anglicko. Hurikán Paul, samozrejme, nad pevninou dlho hurikánom nezostane, ale Rusi od tejto búrky nechcú vietor — chcú dážď, strašné množstvá dažďa. Na obrovských plochách Veľkých prérií je čas zberu úrody, najhorší možný čas na dažďové búrky. V priebehu niekoľkých dní môžu mohutné dažďové zvyšky hurikánu Paul fakticky skosiť veľkú časť sľubovanej rekordnej americkej obilnej úrody — a to je iba začiatok toho, čo Rusi pripravujú ako odvetu za neustávajúce americké vojnové intrigy. Rusi zamýšľajú postupne oslabovať našu vojenskú pripravenosť a čoraz viac sťažovať tunajším boľševikom udržanie sa pri moci. Kým sa skončí Reaganovo jednoročné predĺženie predaja obilia Rusku, môžeme sami trpieť nedostatkom obilia!

Veľmi skoro bude hurikánová sezóna 1982 za nami, ale Rusi sa už pripravujú dopriať Amerike veľmi dlhú a krutú zimu. Už v tejto chvíli sa vracia vojna počasím „Sibírsky expres“. Tento rok 1982 sa vo veľkej časti Spojených štátov začal najchladnejšou zimou storočia. Na Floride mrzlo, v Georgii boli ľadové búrky, pozdĺž Skalnatých vrchov veterné búrky s hurikánovou silou, na severovýchode snehové víchrice; a priatelia, všetko sa to opäť vracia!

V januárovom AUDIO LISTE č. 71 som opísal novú ruskú techniku ovládania počasia, ktorá bola zodpovedná za tieto zvláštne a extrémne búrky. Meteorológovia ju nazývajú „Sibírsky expres“, a právom. Vzduch, ktorý minulú zimu schladil veľkú časť Severnej Ameriky, prichádzal priamo zo Sibíri, presunutý sem ruskými úpravami počasia. Minulú zimu ruskú techniku „Sibírsky expres“ používali iba niekoľko týždňov, ale tentoraz už ochladzovanie prebieha. Začalo sa v auguste a minulý mesiac boli vo veľkej časti Severnej

Ameriky východne od Skalnatých vrchov rekordne nízke teploty. Počas letných horúčav chladnejšie teploty nevzbudzujú obavy, pretože iba zmierňujú horúce počasie; ak však ovládanie počasia „Sibírsky expres“ bude pokračovať, Severná Amerika sa ochladí viac a rýchlejšie než normálne. To, priatelia, znamená veľmi krutú zimu.

Ako zvyčajne, tunajší vládni hovorcovia vám nehovoria pravdu. Kolujú neurčité chýry, že nás čaká krutá zima, ale vysvetlenia nie sú pravdivé. Iba pred dvoma rokmi Spojené štáty celé leto trápila smrtiaca vlna horúčav a sucho a odborníci obviňovali slnečné škvrny. Teraz máme opačné problémy — prívalové dažde a nezvyčajne chladné počasie — a snažia sa obviňovať tie isté slnečné škvrny. Skutočnosťou, priatelia, je, že Rusi o počasí iba nehovoria, ale niečo s ním robia. A pre neustávajúce vojnové plány našich vlastných vodcov bude to, čo Rusi robia s naším počasím, pre vás aj pre mňa veľmi tvrdé.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som informoval o tom, ako bol svet tento mesiac blízko jadrovej vojny. V tejto chvíli je nebezpečenstvo bezprostrednej jadrovej vojny výrazne znížené a stále klesá. Namiesto toho spoločná boľševicko-sionistická vojenská junta obnovuje dlhodobejšie intrigy. V odpovedi na ne a na odložený urýchlený vojnový plán „PROJEKT Z“ teraz aj Rusko prechádza do ofenzívy, počnúc počasím.

V niekoľkých chvíľach, ktoré zostávajú v tomto AUDIO LISTE, by som sa mal zmieniť o čerstvých správach, ktoré som dostal k dvom záležitostiam:

Prvou je, že dnes v Libanone už zahynul najmenej jeden príslušník americkej námornej pechoty. Nie je to plánovaný incident, o ktorom som hovoril v téme č. 2, ale je to predzvesť vecí, ktoré prídu.

Druhou je politické upozornenie. Minulý mesiac som spomenul, že tunajších boľševikov znepokojovalo, či sa im podarilo úplne vykoreniť Haigovu mašinériu štátneho prevratu. Práve som dostal správu, že teraz prebieha úsilie vyvolať veľké zmeny v Reaganovej administratíve. Medzi udalosťami, ktoré sa môžu čoskoro odohrať, sú rezignácie najmenej dvoch ministrov Reaganovho kabinetu. Pripravuje sa aj škandál na ministerstve obrany, ktoré je centrom tunajšej boľševickej vládnej moci; a nepokoje môžu zachvátiť aj samotný Biely dom.

Priatelia, nasledujúce dni nebudú ľahké. Čaká nás krutá zima, kolaps hospodárstva a ďalšie krízy. Všetci by sme však mali byť vďační za samotný život. Nepriatelia nášho Pána Ježiša Krista boli zastavení len niekoľko hodín pred tým, ako by nás uvrhli do jadrovej vojny. Namiesto toho nám ON dal ešte jednu príležitosť; a priatelia, nesmieme ju premárniť.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

Dr. Peter David Beter — Audio list č. 80

3. novembra 1982

Úplný slovenský preklad

Poznámka pre čitateľa: Tento dokument je prekladom historického prejavu Dr. Petra Davida Betera. Neoverené tvrdenia, obvinenia, predpovede a hodnotiace či znevažujúce označenia v texte sú autorove; preklad ich nepredkladá ako overené fakty. Zachováva dobový autorov hlas a obsah originálu. Dobové finančné rady sú súčasťou pôvodného prejavu.

Ďalšie informácie a pôvodné materiály: https://www.peterdavidbeter.com

Dobrý deň, priatelia, tu je Dr. Beter. Dnes je 3. novembra 1982 a toto je môj AUDIO LIST® č. 80. Počnúc týmto AUDIO LISTOM mierne posúvam harmonogram nahrávania z konca každého mesiaca na jeho začiatok. Táto zmena pomôže počas roka obmedziť kolízie so sviatkami a ďalšie problémy.

Už roky sa v reklamách na obľúbený liek proti bolesti používa známy slogan. Bol taký účinný, že pomohol vybudovať ročný predaj takmer pol miliardy dolárov. Liek proti bolesti sa stal americkou jednotkou s 37 % trhu, a predsa už celé týždne tento známy slogan nepočuť. Znel: „Dôverujte Tylenolu. Nemocnice mu dôverujú.“

Doslova zo dňa na deň, práve pred mesiacom, milióny Američanov prestali Tylenolu dôverovať. Niekoľko ľudí v Chicagu náhle zomrelo po užití kapsúl Extra-Strength Tylenol. Do 1. októbra bolo šesť mŕtvych a viacerí ďalší boli vážne chorí. O niekoľko dní stúpol počet mŕtvych na sedem. Kapsuly Tylenolu, ktoré užili, boli kontaminované jedným z najsmrteľnejších jedov, kyanidom. Titulky o tylenolovom masakre okamžite zatlačili všetky ostatné správy tu v Spojených štátoch do úzadia. Po celej krajine vyhlásili výstrahu, aby ľudia do odvolania prestali užívať kapsuly Tylenolu. Všetkým povedali, aby hľadali dve podozrivé šarže Tylenolu, ktoré sa dajú rozpoznať podľa sériových čísel. Zastavili prosperujúcu výrobnú linku kapsúl Tylenolu. Výrobca spustil program ich sťahovania. Mnohé výrobky Tylenolu zmizli z lekárenských políc a tým, ktoré zostali, sa vystrašení zákazníci vyhýbali.

Tak sa začal spravodajský príbeh, o ktorom všetci hovoria už celý mesiac. Vo väčšine prípadov aj tie najdramatickejšie správy začnú približne po týždni strácať účinok — nie však strach z Tylenolu. Udržiavali ho týždeň za týždňom, mučivý kúsok po kúsku, ako telenovelu zo skutočného života.

Najprv sa obávali, že otravu mohla spôsobiť nejaká strašná nehoda na výrobnej linke; potom zistili, že smrtiace kapsuly otrávili zámerne. Asi po týždni vyšli najavo nové prípady otravy Tylenolom v Oroville v Kalifornii a vo Filadelfii. Tieto príbehy opäť oživili strach z celoštátnej hrozby otravy.

Do polovice mesiaca sa pátranie po tylenolovom vrahovi sústredilo na samotnú oblasť Chicaga. Ďalší približne týždeň prichádzali deň za dňom senzačné správy o údajných „horúcich stopách“ v prípade. Postupne všetky vyšumeli, ale až po tom, čo príbeh udržali ešte chvíľu pri živote. Koncom októbra konečne začínal účinok strachu z Tylenolu slabnúť.

Tylenolový masaker však bol ako stvorený na vyvolanie napodobňujúcich zločinov niekoľkých nestabilných jednotlivcov tu a tam. Tieto zločiny neprichádzali dosť rýchlo, a

tak zapojili hlavné médiá, aby ich pomohli spustiť. Televízne správy o tragédii Tylenolu opakovane odbiehali do diskusií typu „Čo keby...?“ „Čo keby jed nebol v Tylenole, ale napríklad v potravinách alebo halloweenskych sladkostiach?“ hovorili televízne hlasy. Opakovane upozorňovali, aké ľahké by bolo urobiť to a uniknúť trestu. A skutočne, zrazu sa to začalo diať. Tu a tam ľudia utrpeli popáleniny očí zo znehodnotených očných kvapiek. Jeden muž skončil v nemocnici po otrave z kartónu čokoládového mlieka; a v halloweenskych sladkostiach sa začali objavovať jedy, ihly a žiletky. To, čo sa pred mesiacom začalo strachom z Tylenolu, sa zmenilo na stále širší strach zo znehodnotenia všetkého, čo kupujeme pre výživu či zdravie.

Priatelia, tylenolový masaker a všetky ďalšie obavy, ktoré vyvolal, časom z našich myslí vyprchajú, ale zatiaľ svoju úlohu splnili dokonale. Tou úlohou bolo na určitý čas odviesť našu pozornosť od istých udalostí na medzinárodnej scéne a obrátiť ju dovnútra. Túto zmenu si americkí boľševici želali pre svoje septembrové zlyhanie pri rozpútaní PRVEJ JADROVEJ VOJNY podľa harmonogramu!

Tunajší boľševici zatiaľ reagujú tým, že svoju energiu intenzívnejšie než predtým obracajú dovnútra, na domácu scénu. Ako to teraz vyzerá, Reaganova administratíva ovládaná boľševikmi očakáva, že približne nasledujúci rok bude klásť dôraz na domáce záležitosti. Chcú pokračovať v tichej novej boľševickej revolúcii tu v Amerike, aby sprísnili kontrolu nad vami a nado mnou. Zároveň sa chcú pokúsiť doraziť svojich smrteľných mocenských rivalov — Rockefellerov kartel. Ak sa tunajším boľševikom tieto veci podaria, budú v oveľa lepšej pozícii na ďalší pokus o jadrovú vojnu.

V súčasnosti, priatelia, predbežné plány tunajších boľševikov počítajú so začiatkom novej postupnosti kríz smerujúcich k jadrovej vojne koncom roka 1983 a s vyvrcholením v samotnej vojne začiatkom roka 1984! Tak dlho potrvá, kým sa vojenské prípravy jadrovej vojny znova dostanú na vrchol pripravenosti. Dovtedy môžete očakávať veľké krízy v zahraničí, ktoré môžu vyzerať, že samy nesú hrozbu jadrovej vojny; tieto priebežné krízy počas približne nasledujúceho roka však budú mať iný účel. Nebudú samy smerovať k jadrovej vojne, ale k zlepšeniu americkej geostrategickej pozície. Ak uspejú, tento proces zlepší šance Pentagonu, keď príde čas na samotnú jadrovú vojnu.

Proces obrátenia tunajších boľševikov dovnútra je dočasný, ale veľmi dôležitý. Musíte mu rozumieť, ak chcete pochopiť mnohé nadchádzajúce udalosti v našom hospodárstve a politike. Zároveň však musíme sledovať podstatu veci a vidieť ďalej než dočasný dôraz na vnútorné záležitosti počas približne nasledujúceho roka. A je čas na dôležitú aktualizáciu toho, čo v reakcii na všetky tieto veci robí Kremeľ.

Moje tri osobitné témy tohto AUDIO LISTU sú:

Téma č. 1 — HOSPODÁRSKY ÚPADOK AMERIKY DO NOVÉHO TEMNÉHO STREDOVEKU

Téma č. 2 — VOJNOVÉ ODPOČÍTAVANIE K IZRAELSKÉMU ROKU SKAZY

Téma č. 3 — STRIEDANIE STRÁŽÍ V NOVOM KREMLI

Téma č. 1 — HOSPODÁRSKY ÚPADOK AMERIKY DO NOVÉHO TEMNÉHO STREDOVEKU

AKCIOVÝ TRH — OSEMDESIATE A TRIDSIATE ROKY

V posledných týždňoch sa v čoraz pochmúrnejšom hospodárstve Spojených štátov objavil jeden zdanlivo svetlý bod. Pri rastúcej nezamestnanosti, šíriacich sa bankrotoch a nečinných továrňach sa iba akciový trh správal veselo. V auguste sa vyhliadka klesajúcich úrokových sadzieb stala zámienkou na dramatický rast cien akcií. Za posledné dva a pol mesiaca sme na Wall Street videli sériu divokých výkyvov, ktoré akoby vzdorovali akejkoľvek logike. Jeden deň sa vytvorili rekordy objemu obchodovania, aby ich ďalší deň prekonal ešte väčší rekord. Nedávno sa niekoľkokrát jednodňový skok priemeru Dow Jones dostal na rekordné úrovne. Jedným z tých dní bol 8. október, ten istý deň, keď oznámili, že oficiálna miera nezamestnanosti dosiahla dvojcifernú hodnotu.

Pri nezamestnanosti na úrovniach nevídaných od Veľkej hospodárskej krízy akciový trh naďalej prudko rástol. Tri dni po oznámení dvojcifernej nezamestnanosti prekročil Dow Jonesov priemyselný index hranicu 1 000.

Situáciu, ktorú teraz vidíme, dobre opisuje článok vydaný v auguste agentúrou Associated Press. Začína sa slovami, citujem:

> „Wall Street, ktorá roky čakala na začiatok recesie, sa začína správať, akoby hospodársky pokles už takmer skončil. Aj keď spoločnosti uvádzajú, že ich zisky za druhý štvrťrok boli nižšie než minulý rok, akciový trh pokračuje v raste, ktorý vytlačil Dow Jonesov priemyselný index na najvyššie úrovne za tri roky.“

Priatelia, článok, z ktorého som práve citoval, vyšiel v auguste, ako som povedal — ale nie v auguste tohto roka! Je datovaný 3. augusta 1980, pred vyše dvoma rokmi. Vtedy sa zdalo, že akciový trh hovorí to isté, čo sa zdá hovoriť teraz: že lepšie časy sú pred nami; samozrejme však neboli. Akciová bublina spred dvoch rokov po čase praskla, zatiaľ čo hospodárstvo ďalej smerovalo nadol.

To, čo sa teraz deje na akciovom trhu, je iba ďalší trik, v určitých kruhoch známy ako „medvedia pasca“. Medvedia pasca je epizóda hrubej manipulácie akciového trhu určitými veľkými inštitucionálnymi investormi, ktorí sa chcú zbaviť nechcených akcií. Ako taká pasca funguje, som prvýkrát opísal v AUDIO LISTE č. 33, keď sa odohrala na jar 1978. Ďalšia prišla približne koncom leta 1980 a vyvolala článok, z ktorého som predtým citoval; teraz na jeseň 1982 sledujeme, ako ďalšia medvedia pasca akciového trhu chytá svoje obete.

Počas septembra a najmä októbra sa veľké množstvá nechcených akcií úspešne presunuli na malých investorov. Namiesto ďalšieho nového rekordu jednodňového rastu cien akcií vytvoril Dow Jones pred niekoľkými dňami znepokojujúcejší rekord. V pondelok 25.

októbra klesol o viac než 36 bodov, čo bol najväčší jednodňový pokles od krachu v roku 1929. Ako zámienku uviedli, že sa zrazu objavujú náznaky, podľa ktorých by klesajúce úrokové sadzby mohli znova zamieriť nahor.

Priatelia, faktom je, že aj tisíc (1 000) bodov Dow Jonesa má pre infláciu iba približne takú hodnotu ako 400 bodov pred desaťročím, a divokosť nedávnych vzostupov a pádov je veľmi zlovestným znamením. Je to príznak nestability trhu, ktorý znamená, že malý podnet vyvoláva veľké účinky. To sa dialo aj na akciovom trhu v roku 1929 tesne pred veľkým krachom.

Hospodárstvo Spojených štátov je v základoch choré a teraz má zimnicu a horúčku, ktoré odrážajú skoky akciového trhu nahor a nadol. Dva motory nášho hospodárstva, automobilový priemysel a stavebníctvo, stále bežia približne na polovičné obrátky. V minulosti som vysvetlil, prečo by dlhodobá depresia v týchto dvoch oblastiach nevyhnutne pohltila celé hospodárstvo. A teraz sa to deje!

Nezamestnanosť meraná výrazne podhodnotenými vládnymi štatistikami dosiahla v septembri 10,1 percenta, najviac od Veľkej hospodárskej krízy. Aj bankroty teraz dosiahli tempo nevídané od Veľkej hospodárskej krízy. Farmári sa prepadajú, pričom predpokladané príjmy fariem za rok 1982 sú o 24 % nižšie než v roku 1981.

SITUÁCIA V BANKOVOM SYSTÉME

A potom sú tu banky. Veľká hospodárska kríza tridsiatych rokov sa v skutočnosti nezačala burzovým krachom v roku 1929, ale následným kolapsom bankového systému. Rovnako dnes nie sú najväčším hospodárskym nebezpečenstvom zimnica a horúčka akciového trhu — je ním nebezpečný stav našich bánk.

Keď som v marci 1979 nahrával AUDIO LIST č. 44, uviedol som, že boľševici tu v Amerike idú po bankách. Boľševický štátny prevrat proti ich bývalým Rockefellerovým spojencom sa začal o dva mesiace skôr vraždou Nelsona Rockefellera; do marca začali boľševickí infiltrátori pracovať v celej Rockefellerovej bankovej ríši. Ako som uviedol v AUDIO LISTE č. 44, začínali na vrchole, pri obrovskej Chase Manhattan Bank. Ak americkí boľševici dokážu rozbiť Rockefellerovu bankovú moc, Rockefellerov kartel môže byť odsúdený na zánik!

Priatelia, proces, ktorý som prvýkrát zverejnil v AUDIO LISTE č. 44, je teraz veľmi pokročilý. Počas prvých ôsmich mesiacov tohto roka tu v Spojených štátoch skrachovalo 27 bánk. Mnohé ďalšie sa potácajú na hrane a 23. augusta oznámili, že päť najväčších amerických bánk má vážne problémy. Sú hlboko „v červených číslach“, pretože nedokážu vymôcť obrovské nesplácané úvery. Všetkých päť bánk, ktoré sa v ten deň objavili v správach, patrí do Rockefellerovej skupiny a jednou z nich je samotná Chase Manhattan.

Problém nesplácaných úverov, ktorý teraz trápi Rockefellerove banky, sa bude iba zhoršovať, nie zlepšovať. Poslednou drvivou ranou, ktorá by mohla Rockefellerove banky zrútiť, je hora nesplácaných úverov zahraničným krajinám. Pred rokmi, keď Rockefellerov kartel nemal v tunajšej vládnej moci súpera, sa tieto úvery poskytovali bez obáv. Kedykoľvek sa prestali splácať, vždy zabezpečili, aby ich americký daňovník prostredníctvom rôznych vládnych mechanizmov zachránil; teraz sa však situácia zmenila. Rockefellerov kartel už nevykonáva dostatočnú moc nad celou vládou Spojených štátov, aby sa takto zachránil. Namiesto toho jeho nepriatelia, tunajší boľševici, čoraz viac dokážu Rockefellerovu skupinu blokovať.

Táto nová situácia sa odrazila na Svetovej hospodárskej konferencii Svetovej banky a Medzinárodného menového fondu pred dvoma mesiacmi. Na konferencii v kanadskom Toronte sa Rockefellerova a boľševická frakcia postavili proti sebe — a priatelia, boľševici vyhrali!

V zásade sa stalo toto: bankoví operatívci Rockefellerovho kartelu z Ameriky aj zo zahraničia presadzovali zvýšenie kvót Medzinárodného menového fondu — teda tvrdili, že Spojené štáty a ďalšie rozvinuté krajiny by mali prispieť desiatkami miliárd dolárov na krytie zvýšených medzinárodných úverov. Rockefellerovi hovorcovia svoje argumenty prezentovali ako potreby krajín tretieho sveta, v skutočnosti sa však obávali možných dôsledkov nesplácaných úverov tretiemu svetu pre vlastné banky. Zvýšené kvóty MMF od zúčastnených krajín by im mohli pomôcť dostať sa z problémov. Rockefellerova skupina sa o to pokúsila získaním podpory samotných krajín tretieho sveta. Americkí boľševici to však potlačili!

Entita Reagan 6. septembra v Toronte vyhlásila:

> „Spojené štáty si nemôžu dovoliť zachraňovať svet.“

V skutočnosti tým myslel, že americká boľševická vláda sa nechystá zachraňovať Rockefellerov kartel — a tým bolo zvýšenie kvót MMF odmietnuté.

Takže teraz, priatelia, bankové záujmy Rockefellerovho kartelu čelia neudržateľnej situácii. Držia obrovské objemy úverov krajinám tretieho sveta a veľká časť sa hromadí a dosahuje splatnosť. Počas roka 1983 sa stanú splatnými tieto úvery za viac než pol bilióna dolárov. Finančne problémové krajiny by bankám napokon nemuseli splatiť približne 80 percent z nich. To by spolu znamenalo nesplatenie vyše štyristo miliárd dolárov (400 000 000 000 dolárov). Ak veľké banky stratia hoci len zlomok tejto nepredstaviteľnej sumy, bude to katastrofa pre celý americký bankový systém! Kolaps veľmi rýchlo pohltí aj celý medzinárodný bankový systém.

Keď sa zrúti veľká americká banka, priemyslu sa odrežú úverové linky. Bez možnosti financovať pokračovanie prevádzky bude čoraz viac podnikov zatvárať, nezamestnanosť prudko porastie a depresia, ktorú už zažívame, sa ešte výrazne zhorší. Verejnosť bude hlasno žiadať, aby vláda niečo urobila — a ona aj urobí! Príde reflácia našej meny, teda ďalšia inflácia uprostred depresie, a skôr či neskôr entita prezident Reagan alebo jeho nástupca vyhlási STAV HOSPODÁRSKEJ NÚDZE — ozveny F. D. Roosevelta a roka 1933.

Medzi tým všetkým a tým, čo pred polstoročím spustilo Veľkú hospodársku krízu, je ironická paralela. Začiatkom tridsiatych rokov sa veľká súkromná newyorská banka nazývaná „United States Bank of New York“ ocitla na pokraji krachu. Požiadala o pomoc Federálny rezervný systém, ktorý má byť podľa svojho štatútu veriteľom poslednej inštancie; Federálny rezervný systém jej však odmietol pomôcť. Predvídateľným výsledkom bol krach United States Bank. Spustil reťazovú reakciu pre spoločné úverové dohody a ďalšie faktory prepájajúce túto banku s mnohými ďalšími. Keď skrachovala United States Bank, strhla ďalšie, ktoré strhli ešte ďalšie. Postupný kolaps veľkej časti amerického bankového systému stiahol celé americké hospodárstvo do Veľkej hospodárskej krízy — a to všetko pre zámernú nečinnosť súkromne vlastneného Federálneho rezervného systému.

Dnes sa paralela toho všetkého odohráva na medzinárodnej úrovni. Tentoraz sa pre nesplácané medzinárodné úvery nepotáca iba jedna banka, ale celá Rockefellerova

banková sieť. Bankári teda požiadali o pomoc prostredníctvom medzinárodnej obdoby Federálneho rezervného systému — MMF. Na hospodárskej konferencii v Toronte však takzvaná Reaganova administratíva zabránila poskytnutiu tejto pomoci. Preto celá Rockefellerova banková sieť smeruje k takmer istej katastrofe; a keďže prepojenia medzi bankami z tridsiatych rokov dnes existujú znova, ohrozený je celý bankový systém Ameriky aj sveta!

Irónia, priatelia, spočíva v tomto: v tridsiatych rokoch práve Rockefellerove záujmy pomohli vyvolať kolaps bankového systému svojou účinnou kontrolou Federálneho rezervného systému. Tak získali účinnú kontrolu nad americkým bankovníctvom po jeho obnovení, ale tentoraz sa úlohy obrátili! Tentoraz chcú pomoc samotní Rockefellerovi bankári a čelia katastrofe, pretože im ju odmietli.

Spojené štáty vedú svet do novej depresie ešte horšej než v tridsiatych rokoch, ale medzi tým, čo sa stalo pred 50 rokmi, a tým, čo sa deje teraz, je zásadný rozdiel! Tento rozdiel sa týka samotnej našej meny.

V tridsiatych rokoch boli časy ťažké, ale aspoň naše peniaze boli stále stabilné a hodnotné. Bolo ťažké zarobiť dolár; keď ste ho však zarobili, mohli ste si zaň kúpiť veľa. Dnes, v osemdesiatych rokoch, je to iné. Dolár už nie je stabilný; jeho hodnota sa zmenšuje pred našimi očami. Zatiaľ čo pracovné miesta miznú a mzdy sa obmedzujú, aj doláre, ktoré zarobíme, strácajú kúpnu silu. Skutočnosťou je, že americký dolár sa zámerne ničí. Práve proces ničenia samotných našich peňazí vedie ku všetkým ostatným reťazovým reakciám, ktoré nás vrhajú do depresie. O tom som hovoril v knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU z roku 1973. A ničivé zasahovanie do americkej meny pokračuje — teraz sa dokonca zrýchľuje!

PREROKÚVANÝ HR-7283 — STODOLÁROVÁ BANKOVKA

Pred rokom a pol som v AUDIO LISTE č. 63 odhalil pripravovanú schému na zrušenie súčasnej 100-dolárovej bankovky. Vtedy bol plán ešte v začiatkoch. Odvtedy sa ďalej vyvíjal, hoci pôvodný cieľový dátum koncom roka 1981 nebol dodržaný.

V prvý deň minulého mesiaca, októbra 1982, sa začala pripravovať pôda na akciu v Kongrese. Kongresman z Pensylvánie Richard Schulze predložil návrh zákona presne podľa požiadaviek ministerstva financií. Návrh má označenie HR-7283 a nasledujúci rozvláčny názov:

ZABEZPEČIŤ STIAHNUTIE VŠETKÝCH BANKOVIEK SPOJENÝCH ŠTÁTOV V NOMINÁLNEJ HODNOTE STO DOLÁROV (100,00 DOLÁROV) A ICH NAHRADENIE NOVÝMI BANKOVKAMI TEJTO NOMINÁLNEJ HODNOTY.

Ako naznačuje názov, súčasná verzia schémy obsahuje jeden viditeľný rozdiel oproti tomu, o čom som informoval pred rokom a pol. Pôvodne plánovali náhle úplne zneplatniť 100-dolárovú bankovku. Teraz namiesto toho plánujú odobrať súčasné stovky a nahradiť ich novými stovkami, ktoré vyzerajú radikálne inak. Toto zdokonalenie taktiky spôsobuje, že plán vyzerá trochu inak, ale stále dosiahne všetky pôvodné ciele.

Aby sme videli, ako málo sa plán za posledný rok a pol v skutočnosti zmenil, stačí pozrieť návrh, ktorý je teraz pred Kongresom, HR-7283.

Pôvodný tajný plán vyžadoval vyhlásiť súčasnú 100-dolárovú bankovku za neplatné platidlo. Rovnako odsek (c) návrhu v Kongrese hovorí, citujem:

> „Tieto bankovky prestanú byť zákonným platidlom k dátumu, ktorý určí minister.“

Pôvodný tajný plán počítal s tým, že držitelia 100-dolárových bankoviek dostanú krátke obdobie na ich odovzdanie, kým sa stanú bezcennými, a teraz HR-7283 v odseku (c) hovorí, citujem:

> „Minister zabezpečí desaťdňové obdobie, počas ktorého môžu držitelia obiehajúcich bankoviek Spojených štátov v hodnote 100,00 dolárov určených na stiahnutie vymeniť tieto bankovky za bankovky novej emisie.“

Kľúčovým aspektom pôvodného tajného plánu bolo, že každý, kto odovzdá viac než skromné množstvo stoviek, sa automaticky stane predmetom podozrenia. Na vyšetrovanie mali zaznamenať vaše meno, adresu a číslo sociálneho zabezpečenia; a skutočne, teraz HR-7283 v odseku (c) hovorí toto, citujem:

> „V každom prípade, keď jeden držiteľ vymení 100-dolárové bankovky v hodnote 5 000,00 dolárov alebo viac, sa zaznamená meno, adresa a číslo sociálneho zabezpečenia alebo federálne identifikačné číslo zamestnanca a záznam sa postúpi ministerstvu financií.“

Odsek (d) potom hovorí, že tieto informácie sa poskytnú, citujem:

> „...federálnym, štátnym a miestnym orgánom presadzovania práva na použitie pri trestnom vyšetrovaní alebo stíhaní.“

Zámienky, ktoré pre to všetko uvádzajú, stále sledujú tajný plán, ktorý som zverejnil pred rokom a pol. V AUDIO LISTE č. 63 som uviedol, že trik so 100-dolárovou bankovkou sa bude zdôvodňovať útokom na zločinnosť a infláciu. Keď kongresman Schulze 1. októbra predložil návrh, do písmena nasledoval scenár ministerstva financií. V poznámkach vytlačených v ten deň v CONGRESSIONAL RECORD Schulze povedal, citujem:

> „Účelom tohto návrhu je pomôcť predstaviteľom presadzovania práva v boji proti obchodovaniu s drogami a ďalšej trestnej činnosti. Vedľajším prínosom by bolo zníženie objemu dolárov v tieňovej ekonomike.“

Priatelia, skutočné účely stratégie so 100-dolárovou bankovkou inšpirovanej ministerstvom financií sú však celkom iné než tie deklarované. V skutočnosti je to mocenský ťah zameraný sčasti proti vám a mne a sčasti proti nepriateľovi boľševikov, Rockefellerovmu kartelu! Zámienky boja proti zločinu a inflácii sú iba prostriedkom k cieľu ochromiť Ameriku.

Aby ste v týchto veľmi ťažkých časoch pomohli ochrániť seba a svoju rodinu, v knihe SPRISAHANIE PROTI DOLÁRU som načrtol, čo môžete urobiť. Dodnes sú to dobré rady. Hlavným bodom je mať väčšinu majetku v zahraničí v tvrdých menách, nie v dolároch; mali by ste tiež zvážiť menové zaisťovacie fondy v Spoločnom trhu, ktoré vám pomáhajú prekonať infláciu.

Priatelia, náš peňažný systém sa kazí a ničí. Výsledkom je postupný, nezvratný rozklad hospodárstva takého druhu, aký sa v tridsiatych rokoch nestal. Kĺžeme späť smerom k temnému stredoveku.

Poctivé, stabilné peniaze sú nevyhnutné pre samotnú civilizáciu. V primitívnych kultúrach peniaze nie sú; všetko sa robí výmenným obchodom. To funguje iba vo veľmi jednoduchých spoločnostiach. Štandardizovaný prostriedok výmeny známy ako „peniaze“ je nevyhnutný, aby boli transakcie pružnejšie a ľahšie. Otvára jednotlivcom cestu k väčšej špecializácii podľa ich schopností. So špecializáciou prichádza rozmanitosť, prelomové objavy a pokrok samotnej civilizácie. Toto všetko sa začína rozpadať, keď sa peniaze stanú manipulovanou, nestabilnou, nepoctivou komoditou.

Najdramatickejším a najzlovestnejším znamením, že peniaze spoločnosti prestávajú byť použiteľné, je opätovný výskyt výmenného obchodu. Znamená to, že bežný prostriedok výmeny spoločnosti — peniaze — nefunguje. Dnes sa systémy výmenného obchodu šíria Amerikou ako požiar; a zároveň sa rozpadá samotná naša civilizácia. Chamtivosť našich vládcov po moci nás teraz všetkých vedie k novému temnému stredoveku.

Téma č. 2 — VOJNOVÉ ODPOČÍTAVANIE K IZRAELSKÉMU ROKU SKAZY

Jadrová stratégia Spojených štátov je už niekoľko rokov stratégiou prvého úderu. Najvyšší vojenskí stratégovia Pentagonu sa aktívne pripravujú na jadrovú vojnu s Ruskom a zamýšľajú, aby Amerika udrela prvá.

Nebolo to tak vždy; v skutočnosti je posun Ameriky k prvému úderu novým vývojom v amerických dejinách. Platí to, hoci americkí vodcovia opakovane zámerne dostali Ameriku do vojny. Rozdiel je, že v minulosti bola Amerika vždy vtiahnutá do vojny aspoň zdaním, že ju napadli ako prvú. To umožňovalo zjednotiť americkú verejnú mienku za želanou vojnou proti vybranému nepriateľovi. Tento prístup bol vždy potrebný, pretože väčšina Američanov by nikdy nepodporila vojnu, o ktorej by vedela, že ju zavinila Amerika.

Zámerné americké zapájanie sa do falošne obranných vojen sa začalo už v roku 1898. Dňa 15. februára toho roka americká bojová loď Maine pokojne kotvila v prístave Havana na Kube. Náhle ňou otriasol obrovský výbuch a roztrhol ju. O život prišlo približne 260 amerických vojakov na palube. S výkrikom „Pamätajte na Maine“ sa Amerika vydala do vojny. Neskôr sa našli drvivé dôkazy, že Španieli za katastrofu Maine nezodpovedali; čin vykonali americkí sabotéri, aby vyvolali želanú vojnu. Kým však tieto fakty začali potichu vychádzať najavo, väčšina Američanov nevenovala pozornosť. Boli sme príliš spokojní sami so sebou, že sme rozdrvili Španielsko a náhle sa stali globálnou mocnosťou.

V roku 1941 sa americkí vodcovia dychtivo chystali na ešte väčšiu vojnu, než akú Amerika kedy viedla. Dôvody súviseli v prvom rade so saudskoarabskou ropou, ako som už podrobne vysvetlil. Rockefellerove záujmy Standard Oil boli britskou taktikou bojkotu vytlačené z Perzského zálivu. Aby tento problém vyriešil, Rockefellerov kartel pomohol vytvoriť hrozbu pre Britániu v podobe Adolfa Hitlera.

Do roku 1940 hrozba plnila svoju úlohu. Prebiehala bitka o Britániu a Churchill bol konečne ochotný dohodnúť sa. Ak Spojené štáty zasiahnu a zastavia Hitlera, po vojne môže mať Amerika saudskú ropu.

Na splnenie dohody museli F. D. Roosevelt a jeho Rockefellerovi sponzori nejako dostať Ameriku do vojny. Väčšina Američanov však vojnu nechcela; jediným spôsobom, ako zmeniť náš názor, bolo zariadiť, aby Ameriku napadli. Nemci to nedokázali, ale Japonsko áno; a Japonsko, Nemecko a Taliansko boli nerozlučne spojené Paktom troch mocností. Ak sa teda Japonsko dalo nalákať na útok proti Spojeným štátom, automaticky by sme boli vo

vojne aj s Nemeckom. Ako bonus táto stratégia sľubovala Spojeným štátom aj veľké nové zisky v samotnom Tichomorí. Riešením bol, samozrejme, Pearl Harbor.

Keď ho F. D. Roosevelt nazval „dňom hanby“, mal pravdu. Samotný Roosevelt a ďalší najvyšší americkí vodcovia boli vinní z vlastizrady pre svoju úlohu pri príprave katastrofy Pearl Harbor. V minulých AUDIO LISTOCH vrátane č. 1, 14, 22 a 34 som o tom uviedol mnoho podrobností. Iba v posledných mesiacoch, štyri desaťročia po udalosti, začali časti príbehu unikať a stávať sa širšie známymi. Napríklad nedávno vyšla kniha historika a držiteľa Pulitzerovej ceny Johna Tolanda nazvaná „INFAMY — PEARL HARBOR AND ITS AFTERMATH“, teda „Hanba — Pearl Harbor a jeho následky“. V knihe dokumentuje skutočnosť, že Roosevelt a jeho najvyšší vojenskí predstavitelia mali dostatok varovaní pred útokom, a predsa sily v Pearl Harbore nedostali žiadne varovanie! Prečo? Pretože Roosevelt chcel, aby japonský útok uspel. Zámerné obetovanie viac než 2 000 životov amerických vojakov bolo práve tým správnym liekom na americký protivojnový postoj. S výkrikmi „Pamätajte na Pearl Harbor“ sme sa my Američania vydali do vojny, aby sme získali saudskú ropu pre Rockefellerov ropný kartel!

Dnešní vládcovia Spojených štátov sa znova pokúšajú dostať Ameriku do ďalšej veľkej vojny; tentoraz si však netrúfajú dovoliť nepriateľovi, Rusku, udrieť ako prvému, ako to v Pearl Harbore urobilo Japonsko. Americkí vládcovia si v roku 1941 mohli dovoliť luxus zahodiť veľký kus námornej sily pri útoku na Pearl Harbor. Nebolo možné, aby Japonsko potom skutočne porazilo Spojené štáty s ich obrovskou priemyselnou mocou, ale dnes je to iné.

Dnes je luxus času preč. Ak zbrane nie sú pripravené, keď vojna začne, nemožno ich vyrobiť včas na pomoc; a čo je ešte dôležitejšie, dnešný zamýšľaný nepriateľ je vojensky oveľa mocnejší než Spojené štáty! Preto sú dnešní najvyšší stratégovia Pentagonu orientovaní na prvý úder. V každom vojenskom ťažení má vždy výhodu ten, kto zasadí prvý úder. Ak je prvý úder aj prekvapivý, výhoda je obrovská, pretože zo všetkých faktorov vojenskej stratégie je najdôležitejšie prekvapenie.

Iba pred šiestimi týždňami, 17. septembra, boli Spojené štáty len niekoľko hodín od skutočného spustenia prekvapivého prvého jadrového úderu proti Rusku. Bolo to vyvrcholenie urýchleného vojnového plánu, o ktorom som prvýkrát začal informovať vo februári v AUDIO LISTE č. 72. Zápas o tento plán tento rok vyvolal veľké titulky. Patrili k nim jarná vojna o Falklandy a náhla vynútená rezignácia ministra zahraničných vecí Alexandra Haiga v júni. Plán opakovane utrpel neúspechy, a predsa dodržiaval harmonogram. Až počas posledných približne dvoch týždňov sa takzvaný „PROJEKT Z“ napokon rozpadol natoľko, že nemohol pokračovať. Rozhodujúcimi udalosťami boli zmena politiky červenej Číny, ruská vojenská akcia vo vesmíre a obmedzené verejné odhalenie na poslednú chvíľu. Toto všetko som podrobne opísal pred mesiacom v AUDIO LISTE č. 79.

Tunajší vojnoví plánovači boli tentoraz zmarení, priatelia, ale boli veľmi blízko úspechu. Keďže sa dostali tak blízko, sú presvedčení, že pri ďalšom pokuse uspejú, a tak už uviedli do pohybu nový vojnový plán. Podľa neho sú predbežné prípravy a krízy naplánované približne na nasledujúci rok. Koncom roka 1983 potom v súčasnosti očakávajú začiatok novej postupnosti záverečných kríz, ktorá povedie k samotnej jadrovej vojne začiatkom roka 1984.

Nový vojnový plán sa spustil 14. septembra, tri dni pred neúspešným koncom „PROJEKTU Z“. Uskutočnil sa izraelský plán zavraždiť zvoleného libanonského prezidenta Bašíra

Džamáila, ktorý som zverejnil predchádzajúci mesiac. To poskytlo Izraelčanom zámienku na inváziu do Bejrútu a rýchle zariadenie hromadnej vraždy palestínskych civilných utečencov. Skutočným výnosom z toho všetkého bol návrat americkej námornej pechoty do Bejrútu na začiatku nového časovo neobmedzeného nasadenia v Libanone.

V AUDIO LISTOCH č. 78 a 79 som informoval, že námornú pechotu tam poslali, aby sa stala stredobodom veľkého incidentu. Ten sa uskutoční podľa spoločného plánu Pentagonu Spojených štátov ovládaného boľševikmi a izraelského MOSSAD-u. MOSSAD má zariadiť zabitie určitého počtu našich príslušníkov námornej pechoty pri incidente, z ktorého obvinia Arabov! Použije sa to na rozvášnenie americkej verejnej mienky, aby nám pomohli vstúpiť do vojny, napokon aj jadrovej. Má to zopakovať stratégiu použitú v roku 1898 s bojovou loďou Maine.

Už prebieha naše psychologické pripravovanie na tento plánovaný budúci incident. Iba pred dvoma dňami vybuchla automobilová bomba blízko postavenia námornej pechoty na juhu Bejrútu. Tentoraz neboli vážne zranenia, pretože ani nemali byť, ale atmosféra ohrozenia našich mariňákov sa dramatizuje. Zároveň vláda začína hovoriť o vyslaní ďalších, oveľa početnejších príslušníkov námornej pechoty, možno až 5 000; a tí, ktorí už v Libanone sú, sa postupne rozširujú do čoraz nebezpečnejších oblastí služby.

Toto všetko uviedli do pohybu napriek otvoreným ruským varovaniam. Dosiahli to uskutočnením bejrútskeho masakru; masaker však mal aj nebezpečný vedľajší účinok v podobe celosvetového odsúdenia Izraela.

Počas druhej polovice septembra sa reakcia na bejrútsky masaker rýchlo stupňovala, najmä medzi verejnosťou Izraela a Ameriky. V samotnom Izraeli boli k dispozícii spôsoby, ako protesty usmerniť a zabrániť ich vymknutiu spod kontroly. Tu v Spojených štátoch však bolo nevyhnutné reakciu na masaker veľmi rýchlo udusiť, inak mohla skutočne poškodiť boľševicko-sionistickú juntu, ktorá riadi americkú a izraelskú vojenskú mašinériu. Ľudia začínali spochybňovať slepú americkú podporu izraelskej vojenskej moci.

Na vymazanie bejrútskeho masakru z amerických myslí spáchali sotva o dva týždne neskôr druhý masaker. Bol to tylenolový masaker. Na prízrak vyše tisíca hnijúcich tiel v ďalekom Bejrúte sa rýchlo zabudlo pri strachu zo siedmich úmrtí v Chicagu.

Väčšine Američanov strach z Tylenolu jednoducho prekryl všetko ostatné. Bolo to zlé majstrovské dielo psychologického klamu. Väčšine z nás sa ťažko vžíva do toho, čo sa stalo v Bejrúte, ale určite sa dokážeme stotožniť s človekom, ktorý si vezme tabletku na bolesť hlavy. Jeden príbeh sa týkal množstva cudzích ľudí v ďalekej krajine; druhý toho, čo vykreslili ako hrozbu pre každého z nás osobne.

Ako som rozoberal v úvode, príbeh Tylenolu zostal celý mesiac, počas celého októbra, na titulnej strane. Teraz sa konečne v správach začína znova klásť určitý dôraz na bejrútsku tragédiu. Počúvame o očitých svedkoch zabíjania, ktorí protirečili tvrdeniu ministra obrany Šarona, že Izraelčania nemohli vidieť zabíjanie. Pre Izraelčanov však už psychologicky nebezpečný bod pominul. Pre väčšinu ľudí je to teraz „stará správa“. Nech teraz vyjde najavo čokoľvek, bude mať takmer nulovú šancu zasiahnuť do prebiehajúcich vojnových plánov.

Reaganovi boľševici a Beginovi sionisti hľadia na nasledujúci rok, ale izraelský kabinet si pritom náhle všimol niečo, čo mu mrazí krv v žilách. Je to priamo na hebrejskom lunárnom

kalendári, ktorý na označenie roka používa hebrejské písmená namiesto čísel. Pre nasledujúci židovský Nový rok, priatelia, tieto písmená tvoria slovo „skaza“. Beginov kabinet na toto zistenie reaguje, akoby sa objavil Boží prst a napísal slovo „skaza“ na stenu Knesetu — a niet divu, pretože majú krv na rukách.

Súčasný židovský Nový rok sa začal bejrútskym masakrom vykonaným z poverenia Beginovho kabinetu, ale militantní sionisti v Izraeli reagujú ako vždy, keď sú konfrontovaní s nevítanými faktmi. Nikdy neuvažujú o zmene vlastných spôsobov; namiesto toho je ich riešením podľa ich vlastných slov „vytvoriť nové fakty“. A tak sa pokúšajú vymazať slovo „skaza“ zo svojho kalendára. Pred Beginovým kabinetom 22. októbra prijali uznesenie zmeniť označenie nasledujúceho Nového roka preskupením písmen.

Americkí boľševici a ich izraelskí sionistickí spojenci začínajú dlhý proces obnovovania vojnových plánov na ďalší pokus. Jedným faktorom tohto nového procesu sú boľševické intrigy na rozpútanie vojny medzi Indiou a Pakistanom. V AUDIO LISTE č. 78 som uviedol, že táto vojna je zacielená na tento mesiac, november 1982, ak predtým neuspeje „PROJEKT Z“.

Kľúčom k vojne medzi Indiou a Pakistanom je ich sporné územie Kašmír. Kašmír od roku 1975 udržiaval v relatívnej stabilite šejk Muhammad Abdulláh, známy ako „Lev Kašmíru“. Približne pred piatimi mesiacmi však Abdulláh začal dostávať sériu srdcových záchvatov. Tieto záchvaty, priatelia, neboli prirodzené. Napokon pred dvoma mesiacmi, 8. septembra, jednému z nich podľahol.

Odstránenie Abdulláha zo scény pomohlo začať prípravu pôdy pre indicko-pakistanskú vojnu, pred ktorou som varoval v auguste; Rusi však vedia, čo sa chystá, a radia indickej vodkyni Indire Gándhíovej, aby situáciu upokojila. Preto pozvala pakistanského generála Zijáa do Naí Dillí na rokovania o zlepšení vzťahov. Zijá tam dorazil pred dvoma dňami, stretol sa s pani Gándhíovou a nechal skupinu diplomatov ďalej rokovať. Či toto všetko vojne zabráni, je otvorená otázka, ale aspoň by to malo pomôcť spomaliť boľševické intrigy.

Proces obnovovania príprav na ďalší vojnový pokus zahŕňa mnohé aspekty celkového vojenského obrazu. Boľševickí vojnoví plánovači Pentagonu dúfajú okrem iného v obnovu aspoň akého-takého objemu tajných zbraňových rezerv. O ich existencii a úlohe v zamýšľanej jadrovej vojne som prvýkrát informoval v AUDIO LISTE č. 73. Boli skutočným dôvodom jarnej vojny na južnej pologuli, ktorej viditeľnou časťou bola iba vojna o Falklandy. Teraz môžem uviesť, že tajné námorné zariadenia ovládané boľševikmi neboli zničené, hoci ich vyradili z činnosti. Teraz prebieha urýchlený program opráv škôd na ostrove Južná Georgia aj na dvoch miestach na juhu Nového Zélandu. Ako som uviedol v AUDIO LISTE č. 74, časť boľševického neviditeľného námorníctva Stealth unikla bojom celkom.

Ďalší aspekt obnovovania príprav Pentagonu sa týka novo rozmiestnených tajných amerických lietadiel Stealth, nazývaných „bojové lietadlá Phantom“. Zatiaľ ich neotestovali v boji, ale veria, že dokážu úspešne zaútočiť na Rusko; pre náhlu zmenu čínskej politiky začiatkom septembra je však rozhodujúca štartovacia oblasť provincie Sin-ťiang momentálne nedostupná. Ak zostane nedostupná aj o rok, Pentagon je odhodlaný mať pripravené druhé najlepšie záložné miesto. Týmto miestom, priatelia, je práve Kašmír, sporná oblasť medzi Indiou a Pakistanom. Je oveľa horší než čínska

provincia Sin-ťiang, pretože je takmer dvakrát ďalej od ruských základní kozmosfér, ale stále lepší než čokoľvek iné. Neprekvapujte sa preto, ak Pakistan počas nasledujúceho roka napadne Indiu, aby sa zmocnil Kašmíru, či už rokovania budú, alebo nie.

MISIE RAKETOPLÁNU

A potom je tu raketoplán. Ako som podrobne vysvetlil v minulých nahrávkach, je nevyhnutným kľúčom k plánom Pentagonu využiť vesmír pre nadchádzajúcu jadrovú vojnu. Všetky doterajšie štyri misie raketoplánu boli vojenskými misiami opisovanými verejnosti ako „skúšobné lety“. Teraz sa chystá štart raketoplánu č. 5, naplánovaný na 11. novembra, už o niekoľko dní. Údajný skúšobný harmonogram je vyčerpaný.

Aby zachovali zdanie, nemajú inú možnosť než teraz začať aj s vypúšťaním civilných nákladov. To bude robiť raketoplán č. 5, ktorý je teraz na rampe na Cape Canaveral. Prvýkrát tento raketoplán nebude niesť vojenský náklad. Preto pri tomto lete pravdepodobne uvidíme, čo sa počas misie skutočne deje.

Raketoplán č. 5 bude „prvý“ aj v ďalších ohľadoch. Prvé štyri lety používali minimálnu posádku iba dvoch astronautov. Tentoraz sú štyria — Allen, Brand, Overmyer a Lanoir — a traja z nich sú civilisti.

Najdôležitejším prvenstvom raketoplánu č. 5 však bude niečo, čo verejnosť vôbec netuší. Priatelia, bude to prvá misia používajúca od začiatku do konca iba jeden raketoplán.

Prvé štyri misie používali stratégiu dvoch raketoplánov, ktorú som prvýkrát zverejnil v AUDIO LISTE č. 62. Zakaždým sme sledovali raketoplán s menom „Columbia“ na boku, ako štartuje z Floridy. Po dosiahnutí obežnej dráhy plán počítal s tým, že astronauti vykonajú vojenskú misiu, zatiaľ čo verejnosti ukazovali sfalšované vesmírne filmy o lete. Potom sa mala dvojčlenná posádka vrátiť na Zem nie na palube samotného raketoplánu, ale v dvojmiestnej návratovej kapsule. Samotný raketoplán sa mal podľa možnosti vrátiť na Zem bez posádky a pod počítačovým riadením pristáť v západnej Austrálii. Napokon, späť na Zemi, nastúpili dvaja astronauti do iného raketoplánu s menom „Columbia“ na boku. Ten zrýchlili na vysokú rýchlosť a potom kĺzavo pristál pred očami verejnosti. Tentoraz to však bude iné. Tentoraz je misia nevojenská a sú v nej štyria astronauti, priveľa na návratovú kapsulu. Raketoplán, ktorý odštartuje z Floridy, bude musieť o päť dní pristáť v Kalifornii.

Vojenskí manažéri raketoplánov NASA veria, že pri tomto lete nebudú mať problémy s Ruskom. Je čisto nevojenský a tento raketoplán je neozbrojený; stále však zostáva jedna veľká obava. Tá obava, priatelia, znie: Budú tepelné dlaždice naozaj fungovať? Nikto nevie, pretože žiadny raketoplán ešte nikdy nevstúpil späť do atmosféry z orbitálnej rýchlosti. Všetky štyri raketoplány, ktorých štart z Floridy sme sledovali, zničili ruské vesmírne zbrane vo vesmíre skôr, než sa mohli vrátiť na Zem, takže raketoplán č. 5 v skutočnosti vykoná prvú skúšku dlaždíc. NASA verí, že vydržia. Ak áno, pristátie na Edwardsovej leteckej základni 16. novembra bude vyzerať presne ako štyri falošné pristátia, ktoré sme doteraz videli. Ak dlaždice nefungujú, štyria astronauti môžu za doterajší klam NASA zaplatiť životom. Aj tak, keďže NASA sfalšovala štyri údajne úspešné pristátia, nájde spôsob, ako prípadnú katastrofu raketoplánu č. 5 vysvetliť, pretože o rok bude raketoplán potrebný na opätovnú prípravu vojny.

Téma č. 3 — STRIEDANIE STRÁŽÍ V NOVOM KREMLI

V stredu 27. októbra muž známy ako prezident Leonid Brežnev predniesol v Moskve mimoriadne dôležitý prejav. Nasledoval po prekvapivej konferencii všetkých ministrov zahraničných vecí Varšavskej zmluvy, zvolanej v Moskve iba o päť dní skôr. Dôležitosť Brežnevovho prejavu zdôraznili všetkými možnými spôsobmi. Brežneva na pódiu obklopovalo päť jeho starších kolegov z politbyra a vyše 500 poslucháčov tvorilo celú špičku obrovskej sovietskej vojenskej organizácie. Prítomní boli všetci najvyšší predstavitelia ministerstva obrany, všetci sovietski maršali, velitelia všetkých ruských ozbrojených zložiek, všetci regionálni sovietski velitelia, velitelia sovietskych síl v zahraničí aj najvyššie vedenie politickej správy ozbrojených síl.

Brežnevov prejav bol určený predovšetkým armáde a ruskému technologickému aparátu, ktorý ju podporuje, ale aj celej sovietskej verejnosti a v úplnosti ho vysielala celoštátna televízia.

Brežnev vo svojom prejave obvinil Spojené štáty zo snahy vyvolať jadrovú vojnu. Povedal, že americkí vodcovia, citujem:

> „...zvýšili intenzitu svojich vojenských príprav na bezprecedentnú úroveň.“

A takzvanú Reaganovu administratívu obvinil z, opäť citujem:

> „...agresívnej politiky, ktorá hrozí uvrhnúť svet do plameňov jadrovej vojny.“

Priatelia, vládni hovorcovia a hovorcovia hlavných médií sa nás Američanov vždy snažia viesť k zľahčovaniu všetkých podobných obvinení ruských vodcov, ale tie tvrdé slová z 27. októbra v Moskve neboli iba rétorikou, ani zďaleka. Brežnev narážal na plán jadrového úderu Pentagonu „PROJEKT Z“, ktorý bol pred iba šiestimi týždňami niekoľko hodín od uskutočnenia!

Brežnev sa dokonca zmienil o aspekte superzbraní v súčasnej vojnovej hrozbe. Radikálne nové americké bojové lietadlá Phantom sú navrhnuté na zrušenie ruskej schopnosti odvrátiť útok lúčovými zbraňami. Brežnev situáciu zhodnotil slovami:

> „Súťaž vo vojenskej technológii sa prudko zintenzívnila a často nadobúda zásadne nový charakter.“

A vyzval ruských technológov, aby našli riešenia tejto hrozby.

Brežnevov prejav bol najpozoruhodnejší pre zmenu politiky, ktorú odhalil. Už 18 rokov sa Brežnevov obraz spája s détente, uvoľňovaním napätia, ale v tomto prejave sa od toho prakticky upustilo a znehodnotilo sa to. Okrem jednej krátkej letmej zmienky neposkytol nijakú nádej na obnovenie détente s americkými vládcami. Namiesto toho celý prejav zdôrazňoval, že ruský ľud sa musí vojensky pripraviť na nasledujúce dni. Nebolo to rinčanie zbraňami namierené proti Amerike; bola to výzva do zbrane určená vlastnému ľudu.

Priatelia, význam tejto veľkej zmeny deklarovanej politiky možno sotva preceňovať. Odráža dva veľmi dôležité vývoje.

Jedným z vývojov, ktoré viedli k Brežnevovmu prejavu, je hodnotenie Kremľa, že PRVÁ JADROVÁ VOJNA je nevyhnutná. Ako som informoval v minulosti, noví protiboľševickí vládcovia Ruska svojich starých boľševických nepriateľov poznajú až príliš dobre. Po

vytlačení boľševikov z vlády nad Ruskom teraz nový Kremeľ čelí americkej armáde ovládanej boľševikmi. Rusi sú presvedčení, že boľševici sa budú neustále pokúšať rozpútať jadrovú vojnu, až kým neuspejú, a „PROJEKT Z“ bol v septembri taký tesný prípad, že Rusi nie sú optimistickí v tom, či dokážu zastaviť ďalší pokus.

Druhým vývojom, ktorý viedol k Brežnevovmu prejavu z 27. októbra, je prebiehajúce striedanie stráží v Kremli. Nie je to mocenský boj v starom boľševickom zmysle intríg a vnútorných sporov; je to usporiadané nástupníctvo medzi úzko prepojenou skupinou mužov presvedčených, že Rusko sa musí pripraviť na akciu. Chcú využiť súčasný pokoj, keď sa tunajší boľševici po septembrovom zlyhaní „PROJEKTU Z“ znovu zoskupujú.

Ruský ľud sa pripravuje na koniec Brežnevovej éry vo veľmi blízkej budúcnosti. Vôbec prvýkrát sa pripravuje pokojný a dobrovoľný odchod sovietskeho vodcu do dôchodku s poctami. Bude to iba ďalší krok v postupnom programe nového Kremľa, ktorý krok za krokom mení pravidlá života v Rusku.

V určitom zmysle bude takzvaný Brežnevov odchod do dôchodku iba ceremoniálnou fikciou; skutočný Brežnev zomrel na komplikácie ruskej chrípky 7. januára 1978. O jeho neschopnosti vykonávať funkciu a nahradení ceremoniálnym „dvojníkom“ som prvýkrát informoval v AUDIO LISTE č. 30. Neskôr som v AUDIO LISTE č. 33 mohol uviesť dátum jeho smrti. Odvtedy použili niekoľko dvojníkov na udržanie Brežnevovho obrazu až do chvíle, keď dozrie čas na zmenu. Ten čas, priatelia, teraz prišiel.

V období od smrti skutočného Brežneva držalo opraty najvyššej moci v Rusku postupne niekoľko mužov. Najprv to bol minister obrany Ustinov, vodca „Bielych holubíc“. Potom šéf sovietskeho námorníctva admirál Gorškov. Neskôr sa moc delila medzi viacerých mužov, ale nikto z nich nedokázal skutočne nahradiť zosnulého Brežneva a hľadanie účinnejšieho vedenia pokračovalo. Teraz, priatelia, sa toto hľadanie skončilo.

Nový vládca Ruska už práve teraz preberá opraty moci. Môže ešte nejaký čas trvať, kým sa jeho skutočná úloha verejne zviditeľní, ale jeho stopa sa už vtláča do ruskej politiky. Práve on bol viac než ktokoľvek iný architektom prekvapivého takzvaného Brežnevovho prejavu z 27. októbra. Nový najvyšší vládca Ruska strávil 15 rokov na čele ruskej celosvetovej spravodajskej služby KGB. Keď ju v roku 1967 prevzal, jeho úlohou bolo transformovať KGB vykorenením všetkej boľševickej moci nad ňou. Úspech v tejto úlohe pomohol pripraviť pôdu na konečné odstránenie boľševikov z kremeľskej moci v rokoch 1976 a 1977. Teraz bol vybraný za najvyššieho vodcu Sovietskeho zväzu. Nový ruský vodca sa volá Jurij Andropov. Práve teraz vám toto meno môže byť neznáme, ale nabádam vás, aby ste ho začali sledovať v správach. Priamo či nepriamo budeme odteraz od Andropova počuť čoraz viac.

ZHRNUTIE NA POSLEDNÚ CHVÍĽU

Teraz je čas na moje zhrnutie na poslednú chvíľu. V tomto AUDIO LISTE som sa vám pokúsil poskytnúť určitý pohľad na pravdepodobné smerovanie udalostí počas približne nasledujúceho roka.

Tunajším boľševikom sa nepodarilo v septembri spustiť plán jadrovej vojny, preto teraz obnovujú prípravy na ďalší pokus približne o rok. Medzitým sa obracajú dovnútra, aby hospodárskymi prostriedkami utiahli zovretie samotnej Ameriky. Zároveň aj Rusi využívajú túto prestávku na striedanie stráží v Kremli. Pripravujú sa na akciu s novým silným vodcom pri kormidle.

Tu v Amerike pokračuje ničenie našej meny, pričom 100-dolárová bankovka sa teraz stala terčom osobitného útoku. Touto hospodárskou cestou sa podkopáva samotná americká civilizácia. Po celé generácie nás Američanov lákali uctievať takzvaný „všemohúci dolár“, a tak sme sa dostali pod vplyv tých, ktorí dolár skazili na nástroj moci.

V konečnom dôsledku je najzákladnejšou príčinou našej prehlbujúcej sa hospodárskej krízy niečo, pred čím sa nás náš Pán Ježiš Kristus pokúsil varovať už dávno. Povedal, že nemôžeme slúžiť dvom pánom, Bohu aj mamone — buď budeme milovať jedného, alebo lipnúť na druhom. Dnes Amerika ako celok lipne na mamone a zabúda na Boha! Ak sa to nezmení, priatelia, veky pred nami budú naozaj temné.

Do budúceho mesiaca, ak Boh dá, tu bol Dr. Beter. Ďakujem vám a nech Boh žehná každého jedného z vás.

ARCHIVE CREDITS / TIRÁŽ

Created by Me and Zen & Colombine Michelangelo ❤

P.S. No robotoids, synthetics, or extraterrestrial attorneys were harmed in the making of this archive. Our comic-book lawyers have reviewed all 80 Audio Letters and unanimously requested political asylum on the Moon. ◯⚖

Original materials and further information:

www.peterdavidbeter.com

Historical documents are preserved as originally published. Illustrations and AI-assisted interpretations are modern creative works, not independent verification of the claims.